

Giới thiệu Thâm Cung Phụng Duy Xuân Tuý Phế Phi

Thâm cung phụng say sau màn: Phế phi, Phế phi: Thâm cung phụng duy xuân túy

Convert: ngocquynh520

Số chương: khoảng 400 chương ^^!, truyện ngược nhưng HE

Edit: Ny, Thảo Trần, pinkpinkpig (Q1 C1-44), Ndmot99 (Còn lại)

Đêm hôm đó, sau mảnh lụa vài màu đỏ, nàng chủ động hôn lên môi hắn, nhưng hắn chỉ cười rồi đem nàng giao cho người khác. Vì hắn, nàng đi bên cạnh một nam nhân khác. Địa vị cao, nàng cho rằng nàng đã có thể ly khai. Cũng không nghĩ, chuyện đầu tiên hắn làm sau khi lên ngôi, đó là phong nàng làm phi. Đến cuối cùng cũng chỉ là kẻ ước, lại có thể xóa sạch không còn một chút tổn thương....

Cùng nhau ân oán, dây dưa cả đời, nàng cùng bọn họ, yêu hận đúng sai.

Phế phi, phải chăng là lạnh lùng phế đi chức vị phi tử hay là lòng người...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Thượng trang

Mở sáng, tin thành bị tấn công không ngừng truyền vào trong tầm cung.

Thành đổ. Nước cũng tan.

Hoàng cung Lê Quốc vô cùng hỗn loạn. Vào lúc này, những thay đổi trong cung cấm hiện ra rất rõ ràng...

“Dự nhi, đến đây nào”. Cô tay mảnh khảnh của nữ tử đuổi đến trước mặt đứa bé.

Đứa bé trông chỉ mới bốn tuổi, ánh mắt mờ to, hoảng sợ nhìn nàng, hồi lâu vẫn không bước lên...

Nàng sợ run lên, cuối cùng bước lên, cúi người, dịu dàng cầm chặt tay đứa bé, thờ dãi một tiếng rồi ôm nó vào lòng. Đứa bé run rẩy, tai nghe thấy giọng nói nhỏ nhẹ của nàng: “Dự nhi sợ sao?”.

Đôi môi đỏ mọng của đứa bé khẽ lắp bắp, muốn nói gì nhưng cuối cùng lại im lặng.

Khóe miệng nữ tử nhếch lên thành một đường cong xinh đẹp, ngón tay dài nhọn xoa nhẹ cái cổ trắng nõn của nó, nàng đột nhiên nhắm hai mắt, hai hàng lệ từ đôi gò má chảy xuống. Tay nàng, từ từ siết lại.

Đây là con nàng, hôm nay, nàng lại phải tự tay giết nó.

Cảm giác đau tận tâm can, chỉ có bản thân nàng mới hiểu.

Đứa bé cuối cùng cũng hiểu ra, theo bản năng mà bắt đầu giãy giụa, đôi mắt sáng tràn ngập hoảng sợ và thương tâm. Bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay nàng, nhưng, khí lực của nó lại quá yếu.

Nữ tử không đành lòng, nhìn nó, hai tay cùng thân thể không ngừng run rẩy.

Lúc này, tiếng khóc nỉ non vang dội của trẻ sơ sinh truyền đến.

Thân thể nàng run mạnh, theo bản năng quay đầu lại nhìn đến trên giường.

Cửa bị ai đó tông vào, người vừa đến nhìn thấy cảnh trong phòng, sắc mặt liền hoàn toàn biến đổi, vội xông lên trước, dùng sức vịn tay nữ tử ra, mở miệng nói: “Nương nương, người đang làm gì vậy?”.

Nàng giống như bị rút hết sức lực, tê liệt suy sụp té trên mặt đất. Đứa bé ho khan dữ dội, hoảng sợ khóc thành tiếng:

“Mẫu hậu...”

Mẫu hậu...

Nàng càng run rẩy hơn, con của nàng, máu thịt của nàng, nàng làm sao cam lòng bỏ được? Muốn tự mình giết nó, nhưng lại không nỡ nhẫn tâm, lòng lại mong đợi có người đến can thiệp lại.

Nhưng, ngăn cản rồi lại sẽ như thế nào đây?

Đôi môi nàng run rẩy, âm thanh nhỏ như tiếng muỗi: “Bổn cung, không còn cách nào. Bổn cung không thể để con mình rơi vào tay giặc. Không thể để cho bọn chúng bị lãng nhục mà chết đi”.

Thân thể người mới đến dao động, âm thanh nặng nề: “Điện hạ cùng công chúa người giao cho mặt tướng, mặt tướng dùng đầu đảm bảo sẽ bảo vệ bọn họ an toàn!”

Nói xong hắn quay đầu lại nói: “Người đâu!”

Bên ngoài, một thị vệ xông vào, hẳn đem đứa bé giao cho y, thị vệ không nhiều lời, ôm lấy đứa bé liền rời đi.

Bảo mẫu đi vào, bế đứa trẻ sơ sinh trên giường, mắt rung rung nhìn thoáng qua nữ tử, có ý muốn rời đi. Nữ tử dường như nhớ ra cái gì, run run lấy từ trên người một ngọc bội, nhét vào trong tả lót, nức nở nói: “Đây vốn là vật Hoàng Thượng muốn ban cho huyênh mui bọn chúng”. Ngón tay nàng chạm vào bụng đứa bé, lướt qua da thịt nó.

Đứa trẻ ngưng khóc liền ngủ thiếp đi, không biết giờ phút này xảy ra chuyện gì.

“Nurong nurong, không kịp nữa rồi!”. Tướng quân cầm tay bảo mẫu kéo ra, ý bảo nàng đi mau.

Tay nữ tử lập tức đâm vào khoảng không, nước mắt chảy ra như suối.

Bảo mẫu ôm công chúa chạy ra cung điện, bên ngoài có một đội binh lính tinh nhuệ bảo hộ quanh nàng. Mọi người cùng chạy ra ngoài. Bảo mẫu đưa mắt nhìn nơi cửa cung, bốn phía đã nổi lên khói thuốc súng mịt mù. Nàng không nhìn được, vành mắt đỏ lên, bây giờ, đứa trẻ trong ngực hử một tiếng, nàng mới lấy lại tinh thần.

Ánh mắt nhìn ngọc bội nhét trong tả lót của đứa trẻ, nàng mới bỗng nhiên nhớ tới...

Ngước mắt nhìn, nhưng lúc này, không thấy đội thị vệ mang thái tử rời đi kia đâu.

Lúc này, có gì đó văng lên mặt nàng, đưa tay lên sờ, là máu nóng. Nàng giật mình, thị vệ bên cạnh bỗng nhiên ngã xuống, một mũi tên huyền thiết dài cắm giữa ngực.

Bảo mẫu sợ ngây người, không biết ai đó đẩy vai nàng, hô: “Đi mau!”

Dứt lời, nàng mới quay lại nhìn, một đám tên bay vụt đến. Ở phía sau, là một nhóm binh sĩ.

Quần áo... như thế kia, nàng vừa liếc nhìn liền biết.

Binh lính Tây Chu.

Trong lòng run lên, ôm chặt đứa trẻ trong ngực, liều mạng chạy về phía trước.

Khắp nơi, đều có người ngã xuống. Khắp nơi, đều là mùi máu tươi nồng đậm.

Đứa trẻ, cuối cùng cũng “Oa——” khóc thét lên.

Bảo mẫu nhanh chóng lấy lại tinh thần, cố gắng tiến nhanh lên phía trước, bất ngờ thấy thị vệ hộ tống thái tử!

Nàng vui mừng, bước chân càng nhanh hơn, nhưng lại không thấy bóng dáng thái tử đâu!

Mọi chuyện, không đợi nàng phản ứng kịp, sau lưng, có người đẩy mạnh bà vai nàng, hô to: “Đi!”

Nàng mới nhìn thấy, bên phải, có một cái cửa thông...

....

Ngày đó, khi ánh mặt trời chiếu sáng mọi nơi, có thể thấy được ở hoàng cung Lê Quốc, chỉ là máu, máu chảy thành sông.

Hoàng đế Lê Quốc, bị một mũi tên bắn lên mà chết.

Còn hoàng hậu, khi quân Tây Chu xông vào, đã thấy nàng treo cổ tự tử trên dải lụa trắng.

Tấm lụa mỏng, trong khoảng khắc đó, dường như càng ưu thương, buồn bã.

Ba năm lại trôi qua, Tuyên Khánh trị vì đã được mười lăm năm. Cuối mùa thu, lại tiếp tục một vòng lựa chọn.

Vốn dĩ, chuyện hoàng đế tuyển tú cũng không có gì đáng trách, chỉ là Tuyên Khánh Đế đã gần sáu mươi. Thiên kim danh môn vọng tộc, người người e sợ tránh không kịp lần này.

Thượng Trang vô tình ngồi ở hậu viện An Lăng phủ, nghe bọn nha đầu líu ríu bàn về việc này, nói là tiểu thư nhà nào đó hôm qua không chờ được vội vàng gả cho người. Đồng thời tiểu thư nhà nào đó cũng vội vã tìm người gả ra ngoài.

Thượng Trang không nói lời nào, chỉ im lặng ngồi nghe, nhưng bỗng nhiên nha đầu mới vừa rồi mặt mày còn hớn hờ lập tức cứng ngắc. Nàng không khỏi quay đầu nhìn lại liền thấy Tàn mama đứng phía sau các nàng, nét mặt già nua tràn đầy nếp nhăn kia giờ phút này dường như càng trở nên dữ tợn.

Tất cả bọn nha đầu đều đứng lên, cúi đầu, câm như hến.

Thượng Trang cũng theo quy củ cúi đầu chỉ nhìn mũi chân của mình, nghe thấy tiếng bước chân của Tàn mama tiến lên, trái tim từ từ treo lên cao.

Tàn mama tuy chỉ là bà vú nhưng lại được phu nhân đưa từ nhà mẹ đẻ qua, tuy cũng chỉ là hạ nhân nhưng một chút cũng không hề thua kém chủ tử. Ngay cả thiếu gia cùng tiểu thư cũng phải nhường bộ ba phần, càng khỏi phải nói đến hạ nhân như các nàng. Nay các nàng lại tụ ở chỗ này bàn tán chuyện Hoàng Đế tuyển tú, vừa vận dụng phải cái đỉnh, trong phủ ai chẳng biết vốn dĩ tiểu thư cùng thiếu gia Trầm gia có hôn phối, bởi vì bận chuyện buôn bán, nên còn ở tại Định Châu cách nơi này khá xa, cho nên không thể trở về kịp. Cho dù tiểu thư muốn gả, nay cũng không còn kịp nữa.

Tàn mama tiến lên trước, đột nhiên mở miệng gọi: “Thượng Trang.”

Bờ vai Thượng Trang khẽ run lên, vội vàng nhỏ giọng đáp lời: “Vâng!”

Cảm thấy có chút hối hận, rõ ràng cái gì nàng cũng không nói, nếu sớm biết trước xảy ra chuyện này, nàng chắc chắn chạy thật xa a.

“Người đi theo ta.” Thanh âm Tàn mama vẫn trầm trầm như trước, nói xong, bà ta liền xoay người hướng phía trước mà đi.

Thượng Trang sợ run lên, xong liền phục hồi tinh thần, vội cất bước đi theo.

Phía sau nàng đồng thời truyền đến một trận thờ phào nhẹ nhõm, tất cả bọn nha đầu đều cảm thấy may mắn là Tần mama không đem các nàng ra xả giận. Song lại tụ tập đứng nhìn một lát, mới cảm thấy không có gì vui liên tăn ra.

Thượng Trang đi theo Tần mama, đi được một đoạn, bỗng nhiên Tần mama dừng cước bộ. Thượng Trang lấy làm kinh hãi, cũng vội ngừng lại, đã thấy Tần mama xoay người lại, đưa tay tới kéo lấy tay của nàng.

Nàng thật sự giật mình không nhỏ, muốn rút về, lại phát hiện bà ta nắm rất chặt.

“Tần mama……”

Tần mama cũng chỉ nở nụ cười, vỗ vỗ tay của nàng và nói: “Thượng Trang a, người vào An Lăng phủ cũng đã năm năm, lão gia phu nhân cũng chưa từng bạc đãi người. Nếu không phải thấy người nhu thuận lanh lợi, cũng sẽ không cho người làm thiếp thân thư đồng. Thư đồng, chức vị này so với những nha đầu thô sử bình thường cũng mạnh hơn nhiều, người vào phủ năm năm, chắc cũng chưa từng làm qua việc nặng?”

“Vâng!” Thượng Trang cúi đầu đáp lời.

Nàng tiến An Lăng phủ đã năm năm, năm ấy nàng mười tuổi, nhưng không ai biết, trước khi nàng tiến An Lăng phủ cũng đã một mình lưu lạc năm năm.

Năm tuổi, một đám cường đạo xông vào trấn nhỏ của các nàng, đem tất cả mọi người ra đường, toàn bộ giết sạch không chừa một ai, tiền tài vật chất đều bị cướp sạch không còn gì. Nếu không phải nàng cùng muội muội ham chơi, về nhà muộn một chút, có lẽ ngay cả các nàng cũng sẽ phải chịu kiếp nạn đó rồi.

Có thể là trời cao thương hại, nên giúp nàng cùng muội muội thoát khỏi kiếp nạn và còn sống đến bây giờ.

Nhưng mà, cha mẹ, đều đã chết hết.

Các nàng thành cô nhi.

Từ đó về sau, lưu lạc khắp nơi.

Năm năm trước, nàng vì một cái bánh bao, nên đi cầu người ta bỏ thí, khi quay đầu lại liền phát hiện muội muội của nàng vốn dĩ ngồi ở góc đường chờ nàng lại có thể không thấy đâu!

Nàng vừa vội lại vừa hoảng, khóc lóc, tìm ba ngày ba đêm, cuối cùng tìm không thấy bóng dáng muội muội.

Cho đến khi vào An Lăng phủ làm nha hoàn, chưa một giây phút nào nàng từ bỏ hy vọng tìm kiếm tung tích của muội muội.

Chính là, năm năm trôi qua, vẫn không có lấy một tin tức nào.

Nay, nàng mười lăm, muội muội của nàng, cũng là mười bốn.

“Cùng đi học, cùng ra ngoài với tiểu thư, nếu nói về ăn mặc, nhà khác không biết còn tưởng rằng người cũng là tiểu thư đó.” Lời của Tần mama lập tức đem suy nghĩ của nàng kéo trở về.

Thượng Trang chỉ cảm thấy trong lòng run lên bắn bật, lời của Tần mama, là có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phương Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 2: Nguyện ý

Tần mama vẫn cứ lôi kéo tay nàng như trước, ngoài cười nhưng trong không cười, lại nói: “Người cũng biết, ba ngày sau, Thánh Thượng muốn tuyển tú, trái tim của tiểu thư chúng ta sớm đã giao cho thiếu gia Trầm gia, Tần mama biết là người đau lòng thay tiểu thư, không muốn để cho nàng thương tâm.”

Nghe Tần mama lái nhai một hồi, cuối cùng Thượng Trang cũng dần dần sáng tỏ.

Ý bà ta là muốn nàng thế chỗ tiểu thư vào cung tuyển tú.

Không, có lẽ không phải là ý của Tần mama. Mà là ý của lão gia và phu nhân.

Nàng cần môi, tất nhiên là nàng hiểu được đằng sau bức tường cung cấm kia, một khi bước chân vào thì đừng mơ tưởng được đi ra, gần như là không có khả năng. Nàng còn muốn tìm muội muội nha, làm sao có thể tiến cung chứ?

Đây là lần đầu tiên nàng cãi lại lời của Tần mama, dùng sức rút tay ra, lắc đầu nói: “Không, ta không thể vào cung. Nếu ta vào cung, muội muội của ta làm sao bây giờ? Ta…… Ta còn muốn tìm muội muội!”

Sắc mặt Tần mama liền thay đổi, nhưng cũng không có mắng nàng, chỉ nói: “Lão gia sẽ phái người tìm kiếm tung tích muội muội của người, người nói thử xem, nhiều năm qua lão gia phu nhân cũng giúp người tìm muội muội, như vậy vẫn còn chưa đủ sao?”

Thượng Trang lập tức nói không ra lời, quả thật, lão gia thương hại nàng, năm năm nay, vẫn giúp nàng tìm muội muội.

“Lão gia phu nhân đối với người ân trọng như núi, nay tiểu thư gặp nạn, người tốt nhất nên thay nàng vào cung đi!” Tần mama thấy hốc mắt của nàng ửng đỏ, liền không nổi tiếng, nên nhẹ giọng nói:

“Thượng Trang a, không phải là Tần mama nói dối người, người vào cung biết đâu lại được Hoàng Thượng coi trọng, một khi được phong Phi, đây chính là sinh mệnh đời cũng tu không được nha.”

Nàng im lặng không nói, vào cung vốn không phải là điều mà nàng mong muốn, làm Phi nàng lại càng không muốn. Điều mà nàng mong muốn rất là đơn giản, chỉ cần tìm được muội

muội thất lạc nhiều năm, rồi sau đó gả phu quân, sống một cuộc sống nhân nhả, tiêu điều tự tại cả đời.

“Đi thôi.” Tần mama vẫn cứ tiếp tục lôi kéo nàng đi tới phía trước, một mặt lại nói:

“Trong phủ, người có tuổi tương đương với tiểu thư, lại xinh đẹp nhu thuận, còn hiểu cảm kỳ thư họa, cũng chỉ có người. Lăn vào cung này, nói không chừng, chính là một vinh hạnh lớn đó nha!”

Nàng vẫn không nói lời nào, cũng không gầy dựa, Tần mama cũng đã nói như thế, xem ra việc này lão gia phu nhân đã sớm có dự định, chỉ là chưa thông báo cho nàng một tiếng.

Tần mama đem nàng tới trước cửa thư phòng lão gia, đưa tay gõ cửa: “Lão gia, ta đã mang Thượng Trang đến.”

Cách một lát sau, mới nghe giọng nói từ bên trong truyền ra: “Àn, mời nàng vào.”

“Vâng!” Tần mama nhìn nàng nhỏ giọng nói:

“Mau vào đi, ngàn vạn lần nên nhớ cho kỹ lời ta nói với người, vào cung thế nhưng lại là một cơ hội tốt để người trở mình. Ngàn vạn lần đừng chống đối với lão gia!” Đường như câu nói cuối cùng kia bà ta có ý tăng thêm một chút lực. Kỳ thật, nói đi nói lại cũng chỉ đơn giản một câu, chính là muốn nói câu này...

Ngàn vạn lần đừng chống đối với lão gia.

Lão gia muốn nàng vào cung, nàng cũng chỉ có thể vào cung.

Tần mama giờ tay lên giúp nàng đẩy cửa thư phòng ra, lưỡng lự một chút, nhưng cuối cùng Thượng Trang cũng nâng chân bước vào bên trong.

Lão gia đang cầm bút vẽ bảng chữ mẫu, nghe có người tiến vào, mới buông bút, ngược mắt nhìn. Thượng Trang vội rũ mí mắt xuống, thấp giọng nói: “Lão gia.”

Hắn “Ngô” một tiếng, mới nói:

“Hôm nay gọi người tới đây, ta nghĩ chắc là Tần mama cũng đem mục đích lần này nói cho người biết. Bây giờ, ta chỉ muốn hỏi người một câu, người có nguyện ý hay không?”

Lão gia lại còn hỏi nàng có nguyện ý hay không?

Aiz, nàng không muốn còn có thể như thế nào? Hỏi nàng, đó là cho nàng một chút thể diện, nếu nàng không muốn, cho dù người ở An Lăng gia không ép bức đem nàng nhét vào cung, thì cuộc sống sau này cũng không dễ chịu gì.

Có thể lão gia hiền từ nhưng mà còn phu nhân cùng Tần mama....

Tâm tình Thượng Trang rối bời, nửa muốn nửa không.

“Người có bằng lòng hay không?” Người trước mặt lại hỏi thêm một câu.

Bỗng dưng, Thượng Trang quỳ xuống, gật đầu nói: “Nô tỳ nguyện ý, chẳng qua, nô tỳ còn có điều thỉnh cầu, mong lão gia đáp ứng!”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Ngọc bội

Lão gia không nhìn nàng, chỉ nói: “Nói.”

Thượng Trang quỳ thẳng người, nói từng câu từng chữ rõ ràng: “Lăn vào cung này, cũng chính là ngày không thể đặt chân ra ngoài một lần nào nữa. Nô tỳ cầu xin lão gia giúp nô tỳ tìm muội muội, nếu tìm được muội muội nô tỳ, cũng cầu xin lão gia có thể cho nàng một nơi để ở.” Nàng dừng lại, từ trong cổ lấy ra một miếng ngọc bội, lại nói:

“Muội muội tên gọi là Diệc Trang, trên người nàng cũng có một miếng ngọc bội, nó vốn là một đôi với ngọc bội của nô tỳ.”

“Được, ta đáp ứng người.” Lão gia không có một chút do dự, mở miệng liền đáp ứng, lại nói:

“Nếu có thể tìm được muội muội của người, ta nhất định sẽ đổi đôi nàng như con gái.”

Thượng Trang đem ngọc bội trình lên, mở miệng nói: “Vâng! Lão gia có thể nhìn một chút, để nhớ kỹ hình dạng của nó. Chỉ vì, đây là vật duy nhất mà cha mẹ để lại, cho nên nô tỳ không thể lưu nó lại được.”

Ngọc bội trong tay nàng, chỉ cần liếc mắt một cái, liền có thể nhìn thấy điều khác kia vô cùng tinh xảo.

An Lăng lão gia không khỏi nheo ánh mắt lại, cúi người tiến lên, khối ánh sáng màu xanh ngọc nằm lẳng lẳng ở trên lòng bàn tay của Thượng Trang. Hoa văn, thật giống như Long án.

Lão gia lấy làm kinh hãi, đưa tay cầm lấy, lại cẩn thận nhìn kỹ, hoa văn này đồng thời giống lại không giống hình rồng. Đột nhiên hắn xuất hiện động tác đó làm cho Thượng Trang hoảng sợ, bật thốt lên, gọi hắn:

“Lão gia.....”

Ngược mắt nhìn khuôn mặt kinh ngạc của nữ tử, mở miệng hỏi: “Ngọc bội này, là như thế nào mà có?”

Thượng Trang bình tĩnh lại, cúi thấp đầu, mở miệng nói: “Nô tỳ từ nhỏ đã mang ở trên người, muội muội cũng có một khối, cha mẹ chưa kịp đề cập. Có lẽ là đồ gia truyền, cũng có thể là lúc cha buồn bán, người ta đem đến cầm.”

“Nga?” Lão gia nhíu mày:

“Nhà ngươi trước kia là hiệu cầm đồ?”

Nàng gật đầu: “Vâng!”

Vì thế lão gia không có nói gì nữa, lại cúi đầu nhìn ngọc bội trong tay một chút, hoa văn này, hẳn càng nhìn càng cảm thấy kỳ quái. Càng cảm giác không giống rỗng, lắc đầu một cái, có lẽ là thợ thủ công nào đó muốn phát triển ý hoa văn mới thôi.

Trừ bỏ người trong hoàng thất, ai dám đeo Long tộc Đồ Đằng a?

Đưa tay, đem ngọc bội trả lại cho nàng, hẳn mở miệng: “Được, điều kiện của ngươi, ta đáp ứng. Nhưng mà, ta cũng có một điều kiện.”

Hơi siết chặt ngọc bội trong tay, ngược mắt nhìn người trước mặt, nghe hẳn nói: “Sau khi vào cung, ta không hy vọng ngươi nổi bật. Ngươi vĩnh viễn phải nhớ, ngươi không phải là tiểu thư An Lăng chân chính. Không thể đem đến tai họa cho An Lăng phủ.”

Thượng Trang nhìn hẳn có chút ngạc nhiên, mới vừa rồi lời của Tần mama còn vang vọng ở bên tai. Bà ta muốn nàng nắm lấy cơ hội vào cung lần này, có lẽ còn có thể có cơ hội trở mình.

Mà giờ phút này, lão gia lại muốn nàng không tranh.

Đây cũng là lời mà nàng định cầu xin tiếp theo, chính là bảo toàn thân phận của mình.

Đây không phải là ý nàng muốn sao?

Một mực đáp ứng: “Vâng, nô tỳ nhớ kỹ.”

Người phía trên vòng qua mấy văn kiện đi tới trước mặt nàng, đưa tay giúp nàng đứng lên, mở miệng nói: “Đứng lên đi, từ giờ trở đi, ngươi chính là tiểu thư của An Lăng phủ ta.”

Tiểu thư An Lăng phủ, An Lăng Vu.

Cả ngày hôm nay, Thượng Trang cũng không có trở lại phòng ở của bọn nha hoàn. Tần mama mang nàng đến khuê phòng của tiểu thư, nàng mới phát hiện, thì ra tiểu thư sớm đã không còn ở trong phủ. Đi nơi nào? Nàng không hỏi, cũng biết, hỏi, cũng là hỏi vô ích.

Hôm sau, đột nhiên phát hiện, toàn bộ hạ nhân trong An Lăng phủ, đều được thay đổi, có rất nhiều khuôn mặt lạ hoắc. Những nha hoàn gia đình vốn thích bàn tán chuyện thị phi, từng người từng người một cũng không thấy đâu.

Mọi người thấy nàng, đều cung kính kêu “Tiểu thư”.

Thượng Trang mơ hồ cảm thấy có chút không ổn.

Những người kia đi đi nơi nào? Đầu ngón tay khẽ run, có lẽ, nàng đã biết

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Xuất hành

“Tiểu thư.”

Đột nhiên nghe có người gọi nàng, Thượng Trang quay đầu lại thì thấy Tần mama đang tiến lại gần nàng và cười nói: “Hôm nay, không phải tiểu thư muốn đến Chi Hoa Trai để mua son bột nước sao, vì sao còn đứng ở đây thất thần làm gì?”

Thượng Trang lập tức giật mình, một lúc lâu sau mới mở miệng: “Tần mama, vì sao phải đi Chi Hoa Trai?” Trước kia, không phải tiểu thư muốn mua son bột nước đều có nha đầu đi ra bên ngoài mua sao?

Tiểu thư An Lăng phủ chưa bao giờ xuất đầu lộ diện.

Mặc dù thỉnh thoảng có đi Tự Miếu cầu phúc, nhưng cũng là ngồi trong kiệu, dùng lụa mỏng che mặt.

Tiểu thư An Lăng Vu luôn ở trong khuê phòng.

Nghe vậy, Tần mama vẫn cười như trước: “Tiểu thư ngày kia sẽ vào cung, lão gia nói ngài thích cái gì cứ chọn. Muốn tiểu thư tự mình chọn lấy, sợ là bọn nha đầu chọn ngài lại không thích.” Bà ta nói xong liền kéo nàng đi tới phía trước, lại nói: “Kiệu đã chuẩn bị xong, tiểu thư an tâm.”

Thượng Trang có chút kinh ngạc, thì thân thể đã bị bà ta lôi kéo đi.

Không có như tiểu thư trước kia đi ra ngoài luôn bị một mảnh lụa mỏng.

Mà nàng, cũng chợt hiểu ra.

Đây là muốn nàng đi ra ngoài, để cho mọi người ở kinh thành, đều nhìn thấy mặt đại tiểu thư An Lăng phủ.

Từ nay về sau, nàng chính là tiểu thư An Lăng Vu “Chân chính”.

Ai cũng không dám nói nàng không phải.

An Lăng là một đại gia tộc, lão gia lại từng đảm nhiệm chức Kinh Triệu Doãn*(* nắm việc trị an ở kinh đô), cho nên tiểu thư An Lăng gia đi ra ngoài, tất nhiên là khiến nhiều người tò mò.

Thượng Trang ngồi ở bên trong kiệu, nghe thanh âm bên ngoài truyền đến:

“Aiz, mau xem, kiệu của An Lăng tiểu thư! Nghe nói An Lăng tiểu thư lớn lên rất đẹp, không biết có thể có may mắn được chiêm ngưỡng hay không?”

“Aiz, người ta là đại tiểu thư, mỗi lần đi ra đi vào trên mặt đều có một cái khăn mỏng. Chẳng qua, ánh mắt kia có thể câu hồn người khác nha!”

.....

Thượng Trang bất giác đưa tay lên xoa xoa gương mặt của mình.

Đúng vậy, đáng đáp của tiểu thư rất đẹp.

Mà, mình thì rất đẹp sao?

Bất giác cười nhạt một tiếng, kể từ khi vào An Lăng phủ, nàng cũng chưa từng đi ra ngoài. Cũng chưa hề có người nào nói về diện mạo của nàng. Chỉ có một năm, lúc thiếu gia về, có nói nàng lớn lên xinh đẹp. Đột nhiên nàng nghĩ, nếu giờ phút này nàng đi ra ngoài, đám người kia nhìn thấy, không phải sẽ thất vọng về diện mạo của An Lăng tiểu thư sao?

Sau đó, lại duỗi ngón tay ra, nhìn kỹ càng.

Lúc ở nhà, mặc dù trong nhà cũng không giàu có gì nhưng cha mẹ cũng là thương yêu như bảo vật. Sau lại vào An Lăng phủ, liền làm thư đồng của tiểu thư, đôi tay này của nàng, thật sự cũng chưa từng làm qua việc nặng.

Chẳng trách Tần mama nói chỉ cần thay đổi cách ăn mặc, nàng liền giống như một tiểu thư.

Các tiểu thư, mười ngón tay đều không dính nước mùa xuân*.

* Mười ngón tay không dính nước mùa xuân ý nói con cái được cưng chiều, không phải làm một việc gì, gia đình có điều kiện tốt.

Nàng đang suy nghĩ, chợt cảm thấy hình như kiệu ngừng lại.

Hơi lấy làm kinh hãi, lại nghe giọng nói của Tần mama từ bên ngoài truyền vào: “Aiz za, xe ngựa nhà ai còn không mau tránh ra!”

Đầu ngón tay của Thượng Trang đã nắm lấy màn xe, nàng theo bản năng muốn nhìn một chút chuyện gì xảy ra, rồi lại gạt mình. Hiện tại, nàng là tiểu thư An Lăng gia, việc này không phải chuyện nàng nên quan. Nàng chỉ cần ngồi im, Tần mama sẽ giải quyết mọi chuyện thỏa đáng.

Một lát sau, người bên kia mới nói: “Chờ một chút, xe ngựa hư rồi!”

Tần mama nhíu mày, gia đình nhà ai dám can đảm nói như thế? Vợ bước nhanh về phía trước, tức giận nói: “Hư thì né sang một bên! Không nhìn thấy kiệu An Lăng phủ sao? Tránh ra tránh ra!”

Phu xe kia cũng không quay đầu lại, chỉ nói: “Công tử không có bảo chúng ta né tránh, các người vẫn là nên chờ đi

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dục Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Tinh mâu

Thượng Trang ngồi ở trong kiệu lắng tai nghe, xem ra, hai bên đều không có ý muốn nhường nhau.

Lúc này, nghe được thanh âm nhàn nhạt của một nam tử truyền đến: “Thì ra là kiệu An Lăng phủ. Mạc Tầm, nhường đường.”

Không biết vì sao, trái tim Thượng Trang khẽ run, không nhịn được bèn vén rèm cửa sổ lên. Nhìn thấy nam tử áo trắng kia, yên tĩnh ngồi ở một bên, tóc dài xổ tới vai hấn, gió khẽ thổi khiến nó ngổn ngang, dường như hấn không hề hay biết.

Đứng bên cạnh hấn là một người mặc y phục màu đen huyền, buộc tóc, tay phải cầm một thanh trường kiếm. Phía chuôi kiếm treo một chùm tua kết hợp với ngọc bội, hơi đu đưa, liếc mắt một cái, Thượng Trang liền nhìn ra ngọc bội kia là hảo hạng!

Ngay cả tùy tùng cũng có thể đứng tới ngọc bội hảo hạng này, xem ra người này không phú thì quý.

Nàng lại nhịn không được, đem ánh mắt dời về trên người nam tử đang ngồi kia.

Hấn mới vừa nói nhường đường, nhưng ánh mắt của hấn vẫn chưa từng liếc nhìn lấy một cái. Giống như tất cả chuyện phát sinh lúc này cùng hấn không có quan hệ gì.

Từ phía nàng nhìn lại, vừa vặn chỉ có thể nhìn thấy gò má của hấn, ánh mặt trời chiếu xuống, phảng phất như nhìn thấy vàng sáng bên kia.

Đẹp quá.....

Nàng hơi lấy làm kinh hãi, vì sao lại có ý nghĩ như vậy chứ?

Lúc này, người gọi là Mạc Tầm nhìn về phía xa phu nói: “Công tử nói, nhường đường.”

Mới vừa rồi xa phu còn là hét ầm ỹ với Tần mama, lúc này có chút ảm ức, nhưng cũng không nói gì, chỉ đành chịu, không thể làm gì khác hơn là kéo xe ngựa qua một bên. Quay đầu

nhìn Tần mama với vẻ đầy khinh miệt.

Tần mama lúc này mới hài lòng, xoay người lại, nhìn người phía sau nói: “Được rồi, đi thôi.”

Thượng Trang mới phát giác kiểu chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước.

Mạc Tầm lạnh lùng nhìn kiểu đi qua, chỉ thấy một chút ý cười hiện lên khóe miệng hắn, im lặng tìm gì đó trong tay áo, tìm một lần liền tìm thấy hạt châu kia. Sáng nay, từ trên chùm tua ở trường kiếm rơi xuống, còn chưa kịp gắn vào, lúc này vừa vịn lại có tác dụng.

Trừ đương kim Thánh Thượng ra, còn chưa có người nào, dám bảo công tử bọn họ nhường đường.

Chẳng qua chỉ là một An Lăng tiểu thư!

Thượng Trang vừa buông màn xe xuống liền nghe tiếng thở nhẹ của ai đó từ bên ngoài, sau đó, bỗng nhiên kiểu lắc mạnh một cái. Chỉ nghe “Phanh ——” một tiếng, một bên kiểu vừa chạm đất, Thượng Trang chưa kịp phản ứng thì mọi chuyện đã xảy ra.

Nàng chưa kịp nắm lấy cái gì, cả người lập tức bị văng ra ngoài.

“A ——” Theo bản năng la lên một tiếng, lòng bàn tay đã ma sát với mặt đất, nhất thời dâng lên cảm giác đau rát.

Bên tai truyền đến hai thanh âm:

“Tiểu thư cẩn thận!”

“Công tử cẩn thận!”

Câu trước, không thể nghi ngờ gì, là thanh âm của Tần mama.

Rồi câu sau.....

Đợi khi Thượng Trang ngược mắt nhìn, liền thấy trường kiếm trong tay Mạc Tầm đã để ngay trước mặt nàng. Nàng mới phát hiện, thì ra, phía trước nàng là giày của nam tử.

Chỉ cần nàng đưa tay, liền có thể chạm đến.

Mạc Tầm này chắc cho rằng, nàng sẽ đụng phải công tử nhà hắn cho nên vội vàng phòng bị.

Mà nam tử trước mặt nàng, cuối cùng cũng quay mặt lại, nhìn về phía nàng.

Ánh mắt của hắn thật là đẹp mắt, lông mi dày hơi hơi run run, con ngươi lại bình tĩnh thâm thúy đến như vậy.

Thượng Trang lập tức ngây dại, nàng chưa bao giờ ở khoảng cách gần mà nhìn nam tử xa lạ như thế. Thiếu gia cũng đẹp, nhưng lại không bằng hắn. Hai tròng mắt hắn hẹp dài như nước hồ thu, đẹp như ánh sao.

Đây mới là tinh mâu * trong truyền thuyết.

* Tinh: sao ; Mâu: mắt => Mắt như sao @@

Đúng vậy, đẹp quá.

Nhìn thấy nam tử này, trong đầu nàng liền hiện lên một chữ, duy nhất, một chữ.

Lúc này, nhìn thấy trực tiếp, dường như nàng cảm thấy chỉ có thể dùng một chữ này để hình dung hắn.

Có lẽ, rất tục, nhưng, lại phù hợp với hắn.

Lông mi tuyệt đẹp của hắn hơi nhú lại, mở miệng hỏi: “Tiểu thư có bị thương không?”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Giáo huấn

Lòng bàn tay đau rát, liền lan tràn đi lên.

Thượng Trang rút tay lại có chút khó khăn, ánh mắt của hắn vẫn chưa nhìn về phía tay nàng. Lại đột nhiên đưa tay về phía nàng, Thượng Trang hoảng sợ, mới nhớ tới, lúc này nàng còn ngã trên mặt đất.

Ngón tay thon dài, vẫn chưa chạm đến thân thể của nàng, liền bị Mạc Tầm cản lại. Lại nghe hắn mở miệng: “Công tử, nàng không có việc gì.”

Không biết vì sao, nghe thấy những lời này, Thượng Trang chỉ cảm thấy trong lòng lấp bắp kinh hãi. Mới vừa chuẩn bị ngược mắt nhìn liền nghe phía sau có tiếng bước chân vội vàng chạy tới, không cần quay đầu lại, cũng biết là Tần mama.

Bà ta vội đỡ nàng dậy, nhìn nàng từ trên xuống dưới, rồi hỏi: “Tiểu thư có bị thương chỗ nào không?”

Nàng che tay của mình, lắc đầu nói: “Ta không sao.”

Tần mama hung hăng trừng mắt nhìn hai người trước mặt một cái, vịn nàng nói: “Tiểu thư, chúng ta đi!”

Xoay người, bà ta lại hướng về phía kiệu phu nữ mắng: “An Lăng phủ không có cho người ăn cơm no sao? Nói người non tay! Cần thận đi về, coi lão gia trách phạt người như thế nào!”

Kiệu phu kia mặt trắng bệch, nhỏ giọng thờ dãi nói: “Hình như cái gì đập vào chân của ta.....”

Tần mama diu Thượng Trang lên kiệu, lại liếc nhìn kiệu phu một cái, mới nói: “Còn tìm có! Còn không mau khiêng kiệu?”

Kiệu lại được nâng lên, chậm rãi đi về phía trước.

Mạc Tầm cười nhẹ một tiếng, đi tới giữa đường, xoay người nhặt hạt châu kia lên. Lại giấu vào trong tay áo.

Nam tử đứng phía sau hần lên tiếng nói: “Mạc Tầm, người làm việc rất lỗ mãng.”

Hần xoay người lại, cũng không sợ hãi, chỉ mỉm cười nói: “Chủ tử nào thì nô tài đó, Mạc Tầm chỉ là thay đại công tử giáo huấn người hung hăng can quấy một chút thôi.”

Bỗng nhiên nam tử trầm mặt một hồi, sau mới nhẹ giọng nói: “Theo ta cảm thấy, tiểu thư An Lăng gia này không giống như một nữ tử điều ngoa.”

Trong lòng Mạc Tầm cả kinh, bước nhanh đi tới bên cạnh hần, cúi người hỏi: “Công tử cảm giác được?” Thực giác của công tử nhà hần vẫn rất chính xác.

Hần cũng chỉ là mỉm môi cười, không hề nói gì nữa.

.....

“Ưiii za ——”

Thượng Trang ngồi ở trong kiệu, lúc này mới chăm chú nhìn lòng bàn tay bị trầy da.

Da bị rách hèn chỉ đau như vậy.

Sau đó, lại nhớ tới nam tử mới nhìn thấy khi nãy.

Hần khiến nàng cảm giác, có chút là lạ.

Từ lúc Tần mama cùng xa phu của hần bắt đầu tranh chấp, cho đến lúc nàng từ trong kiệu ngã ra ngoài, ngã ngay trước mặt hần, trên mặt hần, trừ bỏ giữa hai hàng lông mày kia hơi nhíu lại, thì cũng không thấy biến hóa mấy.

Mà ngược lại, thì tùy từng bên cạnh hần rất là kỳ quái, về mặt hần, dường như là cao hứng.

Thượng Trang khê cần môi, thật kỳ quái, tại sao lại nghĩ đến chủ tớ bọn hần làm gì?

Cúi đầu dùng khăn tay cẩn thận lau đi bùn cát dính trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng thổi thổi, cảm giác buốt rắc khi nãy cũng đã giảm xuống. Chỗ da bị rách dường như có một chút máu ẩm ướt, xung quanh tất cả đều là màu đỏ nhạt.

Hít vào một hơi.

Lúc này, kiệu cũng từ từ ngừng lại. Thượng Trang theo bản năng ngẩng đầu, thấy màn kiệu đã bị nhấc lên, Tần mama cười nói: “Tiểu thư, đến rồi.” Nói xong, liền đưa tay đến diu nàng.

Thượng Trang suy nghĩ một chút, dùng tay trái nắm lấy tay bà ta. Tay phải bị thương kia, cố ý để ở bên hông.

Nàng cũng không rõ, vì sao phải giấu đi.

Gần như là một loại bản năng.

Rất là kỳ quái.

Lão bản Chi Hoa Trai họ Trần, lúc này đã sớm ra nghênh đón, cười nói: “A, Tần mama, hôm nay, tới lựa chọn sơn phấn cho tiểu thư sao?” Đây là một nam nhân trung niên, cười rất là vui vẻ, trên mặt hiện ra rất nhiều nếp.

Tần mama cười, mở miệng nói: “Trần lão bản, hôm nay là tiểu thư của ta tự mình đến chọn!”

Nghe vậy, Trần lão bản nhìn về phía Thượng Trang một cái, vội vàng chấp tay cười nói: “A, An Lăng tiểu thư! Mau mời mau mời!

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuý Phế Phi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Tranh chấp

Vừa mới cất bước đi vào, liền có một luồng hương thơm nồng nặc xông thẳng vào mũi.

Đủ loại hương thơm hòa vào nhau tụ lại một chỗ, nhưng lại không cảm thấy chút tạp nham nào.

Tần mama diu Thượng Trang đi vào bên trong ngồi, sau mới xoay người nói với Trần lão bản: “Trần lão bản, người cứ đem sơn bột nước tốt nhất ở đây ra đi. Lão gia chúng ta nói, tiểu thư sắp vào cung, nay nàng thích cái gì, thì chọn cái đó, tiền không là vấn đề.”

Trần lão bản cười ngoác miệng ra tận mang tai, vừa quay đầu lại nói: “Mau, đem hàng mới nhập ngày hôm trước cho An Lăng tiểu thư xem một chút.”

Tiểu nhị đứng ở đằng sau lên tiếng trả lời, rồi lập tức lui xuống.

Trần lão bản liếc nhìn Thượng Trang một cái, mỉm cười nói: “Thì ra tiểu thư muốn vào cung. Ôi, An Lăng tiểu thư tuyệt sắc như thế, nếu dùng son phấn ở Chi Hoa Trai ta, thì nhất định là khuy nh quốc khuy nh thành nha!”

Tần mama cười nhạo một tiếng nói: “Trần lão bản thật biết nói chuyện.”

Thượng Trang hơi ngần ra, tuyệt sắc? Là nói nàng sao?

Sau lại có một tiểu nhị khác đi lên rót trà, Trần lão bản vẫn không ngừng nói dù chỉ một khác. Tóm lại là nói son bột nước Chi Hoa Trai tốt đến mức nào, rồi nó xứng với Thượng Trang ra làm sao, và thích hợp như thế nào..v.v Tùm lum và tùm la =>))

Tần mama cũng không đủ kiên nhẫn để nghe tiếp, mới vừa chuẩn bị nói chuyện thì chợt nghe có một người lên tiếng nói: “Trần lão bản, son phấn mà tiểu thư của chúng ta muốn đã có chưa?”

Thượng Trang theo bản năng ngoái đầu nhìn lại, thấy người tới là một nha đầu mặc quần áo màu tím nhạt.

Trần lão bản bước lên phía trước nói: “Nga, có rồi có rồi, hàng về từ hôm qua, nhưng không thấy cô nương ngài tới lấy.”

Nghe vậy, dường như nha đầu rất hài lòng, vừa đi vào bên trong, vừa nói: “Hôm qua, tiểu thư nhà ta đi miếu cầu phúc ở ngoài thành, khi trở về thì trời đã tối, cho nên hôm nay mới đến.”

Trần lão bản cười cười và tỏ vẻ lắng nghe, sau đó vội vàng gọi tiểu nhị lấy đồ ra. Khi Thượng Trang nhìn thấy thì những thứ đó đã được đựng trong hộp gấm gói lại rất kỹ càng, Trần lão bản cẩn thận đưa cho nha đầu.

Đột nhiên Tần mama hỏi: “Trần lão bản, những thứ này cũng là hàng mới?”

Trần lão bản sững sốt một chút, liền lập tức gạt đầu.

Thượng Trang chỉ cảm thấy hơi ngần ra, quả nhiên, Tần mama đã tiến lên, mở miệng nói: “Cũng là hàng mới, theo lý nên để cho tiểu thư của chúng ta xem qua trước đã, đợi tiểu thư chúng ta chọn xong, mới để nàng mang đi.”

“Tần mama.....” Thượng Trang khẽ nhắc bà ta một tiếng, bà ta làm cái gì vậy?

Quả nhiên, nha đầu kia nghe thế, vẻ mặt liền không vui, nhíu mày liếc nhìn Tần mama một cái, không nói một lời, chỉ cầm lấy đồ rồi đi.

Tần mama vội ngăn nàng lại, mở miệng nói: “Lời của ta vừa nói, ngươi không có nghe thấy sao?”

“Tần mama.....” Thượng Trang đứng lên, muốn mở miệng, nào ngờ lại bị Tần mama trừng mắt nhìn một cái, nàng lấy làm kinh hãi.

Nha đầu kia ngược mắt nhìn Tần mama một cái, sau lại cười lạnh một tiếng nói: “Việc gì cũng có thứ tự trước và sau, đây là đồ mà tiểu thư chúng ta đã đặt từ trước, ngươi còn chưa tránh ra?”

Trần lão bản lau mồ hôi, tiến lên khuyên nhủ: “Tần mama, thật ra cùng một loại hàng, trong kho cũng còn, ngươi nhìn.....”

“Nhìn cái gì, tiểu thư nhà ta muốn đồ trong tay nàng!” Tần mama đánh gãy lời của hắn, nhìn nha đầu kia nói: “Ngươi có biết tiểu thư nhà ta là ai?”

Từ đầu đến cuối, nha đầu vẫn không nhìn Thượng Trang một cái, chỉ lạnh lùng nói: “Ta không cần biết tiểu thư nhà ngươi là ai, ta chỉ cần biết tiểu thư nhà ta là ai!”

“Thanh Nhi.”

Lời của nha đầu mới vừa rồi, liền nghe thấy giọng nói của nữ tử từ cửa truyền đến: “Xảy ra chuyện gì? Làm sao lấy có ít đồ mà chậm như thế?”

“Tiểu thư!” Thanh Nhi thật giống như nhìn thấy cứu tinh, chỉ vào Tần mama nói: “Người này không biết tốt xấu, cứ nói son phấn mà tiểu thư đặt là tiểu thư nhà nàng nhìn thấy trước, không cho nó tý đi!”

Thượng Trang không khỏi quay đầu nhìn lại, thấy nữ tử mặc quần áo màu vàng nhạt, dáng người thướt tha, trong suốt mà nhẹ nhàng. Trên mặt của nàng, che một tấm lụa mỏng, đôi tròng mắt trong suốt kia nhìn ngó xung quanh như muốn xuyên thấu.

Trần lão bản vội cười làm lành nói: “Hiểu lầm a, Mộ Dung tiểu thư, đó là sự hiểu lầm lớn.” Trần lão bản thật biết làm người, hai bên, ai cũng không muốn đắc tội, hắn chỉ muốn dẹp chuyệnặng yên thân.

Mà Thượng Trang, hơi có phần giật mình.

Mộ Dung tiểu thư? Chẳng lẽ là muội muội của đương triều Thừa tướng Mộ Dung Vân Sở?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 8: Thân phận

“Tiểu thư.” Thanh Nhi đẩy cánh tay đang ngăn chặn của Tần mama ra.

Thượng Trang không khỏi đi vài bước về phía trước, giữ chặt ống tay áo Tần mama, nhỏ giọng nói: “Tần mama, nếu Mộ Dung tiểu thư nói là của nàng, vậy chúng ta coi những cái khác thôi.”

Tần mama thấy vậy, cũng không tiện nói thêm gì nữa. Liền nghe nha đầu Thanh Nhi kia cười khinh miệt, nói: “Ồi trời, cũng không chịu soi gương một chút, xem mình là cái thân phận gì!”

Nói xong, nha đầu trước mặt mới chịu xoay người rời đi, ngay tức khắc con giận dữ của Tần mama bộc phát, bước nhanh lại, bóp chặt cổ tay của nàng, tức giận nói: “Thân phận gì hả? Ngươi cũng chỉ là một con hầu nhỏ mà thôi, ta ở An Lăng phủ mấy thập niên, cũng không ai dám nói như thế với ta!”

Thượng Trang thật sự hoảng sợ, sĩ diện của Tần mama là cao nhất, lời của Thanh Nhi vừa rồi là chạm vào điểm mấu chốt của bà ta.

Nàng muốn tiến lên khuyên giải, lại thấy Thanh Nhi giằng co, lớn tiếng nói: “Buông!”

Hai người cứ đẩy qua đẩy lại, trong lúc nhất thời Thanh Nhi cầm hộp gấm trong tay không được chặt lắm, “Ba ——” một tiếng toàn bộ đánh rơi trên mặt đất. Các loại hộp lăn đầy đất, tất cả son phấn đều rơi vãi ra ngoài.

“Nha!” Tần mama giật mình hô một tiếng, theo bản năng lui ra vài bước, dậm chân, chà những bột phấn dính ở đế giày ra.

“Tiểu thư.....” Thanh Nhi quay đầu lại nhìn nữ tử phía sau.

Sắc mặt Trần lão bản khế biến, bước lên phía trước, chỉ vào mảnh hỗn độn trên mặt đất và nói:

“Này..... Này.....”

Hắn không khỏi lúng túng nhìn mấy người trước mặt này, son phấn rơi vãi, tiền còn chưa có lấy nha!

Ai nha! Biết vậy hắn nên lấy tiền trước, giờ thì tốt rồi, kêu ai trả mới đúng đây?

Tần mama hừ một tiếng, xoay người nhìn Thượng Trang nói: “Tiểu thư đừng nhìn, ta vào bên trong coi một chút.”

Thượng Trang hơi ngần ra, thì bà ta cũng đã xoay người rời đi.

“Uy!” Thanh Nhi kêu bà ta, nói: “Những thứ này bị người làm đổ, giờ người lại muốn đi....”

“Thanh Nhi.” Nữ tử ở phía sau kêu nàng lại, nhúu mày nói: “Không cần cãi, thanh toán tiền, chúng ta đi.” Nói xong, liền lập tức xoay người.

Thượng Trang kinh ngạc nhìn nữ tử ngoài cửa, vẻ mặt Thanh Nhi không tình nguyện tí nào, giờ lại nghe tiểu thư nhà nàng nói như thế, cũng không tiện nói cái gì nữa. Cẩn rằng nói: “Trần lão bản, người thật không biết buồn bán, ngày sau người đừng có mơ là tiểu thư của chúng ta lại đến!” Nàng hừ một tiếng, dồn sức đem bạc nhét vào lòng bàn tay của hắn, xoay người đi ra ngoài.

Trần lão bản cuống quýt đuổi theo, vừa gọi: “Ai za, Mộ Dung tiểu thư, Mộ Dung tiểu thư.....”

Thanh Nhi ngoài đầu nhìn lại nói: “Đuổi theo làm chi? Còn không trở về tiếp đón khách quý của người!” Nói xong, đầu tiểu thư nhà mình lên xe ngựa.

Mãn xe bị một người nhắc lên, từ bên trong truyền ra một giọng nam: “Vân Khương, đã xảy ra chuyện gì?”

Mộ Dung Vân Khương hơi kinh hãi, vội vào bên trong, cầm tay hắn nói: “Sao huynh lại thức?”

Đường như Trần lão bản loáng thoáng nhìn thấy mặt nam tử bên trong xe, hơi lấy làm kinh hãi, cuối cùng không dám tiến lên, biết điều xoay người trở về.

Đứng trước xe ngựa, Thanh Nhi vẫn còn bất mãn, mở miệng nói: “Mọi chuyện đều tại tiểu thư An Lăng gia kia, dám cướp son phấn của tiểu thư! Nô tỳ thấy, may là An Lăng lão gia không còn là Kinh Triệu Doãn, nếu không thiếu gia nên trừng trị hắn, để cho bọn họ mờ to mắt chó mà nhìn một chút!”

Mộ Dung Vân Khương trừng mắt nhìn nàng một cái, quay đầu hướng nam tử trước mặt nói: “Ca, đừng nghe nàng nói bậy, chỉ là một chút hiểu lầm nhỏ mà thôi. Đường trở về phủ còn một đoạn, huynh nghỉ ngơi một chút nữa đi.”

Giúp hắn dựa vào đệm mềm ở phía sau, nàng thở dài nói:

“Nghe nha đầu nói hôm nay huynh vào triều không thấy thoải mái lắm, mỗi ngày đều nghỉ ngơi thế như thế, thân thể có làm bằng sắt cũng chịu không nổi nha! Vân Khương thật không hiểu, rốt cuộc Thánh Thượng cho huynh lợi ích gì, có thể khiến cho huynh liều mạng như vậy?”

Mộ Dung Vân Sở cười nhạt một tiếng, khép nhẹ hai mắt tựa vào trên đệm mềm.

Hắn không cần cho hắn lợi ích gì, hắn cũng sẽ liều mạng đi làm tốt mọi chuyện.

Nhưng, không biết vì sao, hắn lại nghĩ tới lời mới vừa rồi của Thanh Nhi.

Tiểu thư An Lăng gia, chưa từng có người ngoài nào gặp qua. Nay, nàng lại chọn thời điểm này mà đi ra. Việc này, thật có chút kỳ quái

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Duyên phận

Tần mama nhìn thấy Trần lão bản quay trở về, liền lên tiếng cười nhạo nói: “Thế nào, Trần lão bản bị cự tuyệt nên vấp phải bụi trở về đó sao?”

Trần lão bản lau mồ hôi, sau lại cười nói: “Tần mama thật biết nói đùa, Thừa tướng đại nhân đang ở trên xe ngựa, ta nào dám tiến đến chứ?”

Đường như hần lại nghĩ tới cái gì, vội quay đầu nói với Thượng Trang: “Tiểu thư thích cái gì, cứ chọn nha.”

Một đại khách hàng thân thiết cũng đã đi, hần không thể để tuột tay một cái nữa nha.

Vừa vặn, tiểu nhị lấy hàng mới đi ra ngoài, Trần lão bản vội chạy qua.

Tần mama lập tức gạt mình, tiểu thư mới vừa rồi kia, thật là muội muội Thừa tướng? Sắc mặt của bà ta càng thêm trắng bệch, đắc tội Thừa tướng, chuyện này có chỗ nào tốt chứ? Bà ta thấy tiểu thư kia rất hiền lành, còn nghĩ chắc chắn không phải là vị Mộ Dung tiểu thư kia. Nếu là muội muội Thừa tướng, sao còn có thể để bà ta la lối om sòm như vậy chứ?

Thượng Trang cũng không biết vì sao, bước chân gần như không chịu nghe theo sự sai khiến, cứ nhiên ngậy ngậy đại đột làm sao mà lại đi đến bên cửa ra vào vài bước. Xe ngựa bên ngoài cũng đã đi khá xa, mà dưới ánh mặt trời, ngay cả một chút dấu vết bụi cuộn cuộn nổi lên cũng không còn thấy.

Mộ Dung Vân Sở, là Thừa tướng trẻ tuổi nhất từ khi Tây Chu khai quốc cho tới nay. Nghe nói năm nay, hần cũng vừa tròn 20 tuổi mà thôi.

Đáng tiếc, không thể nhìn thấy phong thái của hần.

Thượng Trang ở dưới đáy lòng suy nghĩ.

Trần lão bản đã lấy son phấn đi ra, cười cười, muốn nàng chọn.

Giờ phút này Tần mama lại không có khí thế như trước, mãi cho đến khi ra khỏi Chi Hoa Trai, bà ta vẫn mang một dáng vẻ mệt mỏi chán chường.

.....

Trở về An Lăng phủ, vừa vặn gặp lão gia cùng phu nhân đang tản bộ ở trong vườn hoa. Thượng Trang liền bước lên phía trước hành lễ với hần, lão gia nói: “Sao rồi, hôm nay có chọn được món gì vừa lòng không?”

Nàng vội gật đầu.

Lão gia lại nói: “Người cũng mệt rồi, mau trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Vâng!” nàng ứng thanh, sau đó, xoay người lui xuống.

Dù sao, cũng không phải là cha mẹ của mình, hai câu xưng hô kia, nàng thùy chung không thể nói ra khỏi miệng được.

Nhưng Tần mama lại không đi theo sau, thấy nàng đi xa, mới lộ ra vẻ hoang mang rối loạn, nhìn lão gia nói: “Lão gia..... Lão gia ngài nói, muốn tiểu thư hôm nay đi ra ngoài để cho mọi người nhìn một chút. Ta... Ta liền nghĩ hay là tạo một cái náo nhiệt ở Chi Hoa Trai. Nhưng không ngờ tới lại đụng phải Mộ Dung tiểu thư!”

Mặt phu nhân liền biến sắc, vội hỏi: “Người nói Mộ Dung tiểu thư của phủ Thừa Tướng?”

Tần mama sợ run lên, đành phải gật đầu.

An Lăng lão gia cũng chỉ im lặng một lát, thật ra thì, cũng chưa chắc đó không phải là chuyện tốt. Có người ở phủ Thừa Tướng làm chứng, nữ nhi này của hần, giả cũng thành thật. Không khỏi lại đưa tầm mắt nhìn về hướng Thượng Trang rồi đi một chút, mở miệng nói: “Việc này cũng không quan trọng, có lẽ Mộ Dung Tướng(* ta nghĩ là nói về người ở phủ Tề Tướng) cũng chỉ là nghĩ tiểu nữ điều ngoa tùy hứng mà thôi, không có gì đáng ngại.”

Nghe vậy, Tần mama mới nhẹ nhàng thở ra.

.....

Thượng Trang trở lại trong phòng, liền thấy bọn nha đầu đã đem son phấn đặt cẩn thận ở trên bàn trang điểm, sau mới nhẹ giọng lui xuống.

Nàng thở dài một tiếng, ngồi ở bên cạnh bàn.

Lúc nàng giơ tay lên, mới nhớ tới vết thương ở tay phải.

Lúc này, mảng lớn màu đỏ kia đã vơi bớt, chỉ còn để lại một mảnh xước da mà thôi. Hiện giờ, nơi rỉ ra chút ít máu cũng đã đông lại, chạm vào liền cảm giác có chút thô sấp, cũng không còn đau nữa.

Vừa lấy lại tinh thần liền nhớ tới, từ nay trở đi, đó là phải vào cung.

Chẳng biết tại sao khi nhớ tới chuyện này, dường như cảm thấy trong lòng có một món đồ vật gì đó bị mất, thật trống trỗng.

Đầu ngón tay, chạm đến ngọc bội đeo trên cổ, cẩn thận lấy ra, nắm ở trong tay. Trên ngọc bội còn dính nhiệt độ cơ thể của nàng, cho nên, một chút cũng không lạnh.

Nàng cùng muội muội, đời này, thật sự là vô duyên.

Suy nghĩ một hồi lại cảm thấy trong lòng thật chua xót.

Lúc này, liền thấy một tiểu nha đầu đi vào, đem một bọc đồ đưa cho nàng, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, bên ngoài có người nói đem cái này giao cho ngài.”

Thượng Trang thấy nó được gói bởi khăn tay, liền lấy làm kinh hãi.

Nam nhân, khăn tay.

Vội vàng mở ra liền nhìn thấy một hộp thuốc trị thương.

Bất giác, ánh mắt rơi vào lòng bàn tay của mình, người biết nàng bị thương.....

Là hần!

Ngước mắt hỏi: “Người đâu?”

Nha đầu sợ run lên, vội nói: “Vừa rồi còn ở bên ngoài.”

Tiếng nói vừa mới rơi, Thượng Trang cũng không biết lấy dũng khí từ đâu, đột nhiên đứng dậy, phóng ra bên ngoài

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Xin lỗi

“Tiểu thư!” Phía sau truyền đến thanh âm của nha đầu, mà lúc này bước chân của Thượng Trang lại dừng không được.

Tới cửa chính, loáng thoáng nhìn thấy xe ngựa kia quay đầu quẹo về phía bên trái mà đi. Nàng cắn răng một cái, không có tiếp tục bước ra cửa chính mà là chạy dọc theo tường vây bên trái, chạy được một đoạn.

Giờ khắc này, nàng cũng không biết rốt cuộc là mình bị làm sao vậy, đột nhiên lớn tiếng kêu lên: “Công tử, xin đợi một chút!”

Nàng cũng không biết một tiếng này hô lên, người bên ngoài phủ có nghe được hay không.

Nhưng, nhưng nếu không nghe được, thì nàng cũng sẽ không kêu lại lần hai.

Cho tới bây giờ, nàng đều là người biết giữ quy củ, lần này, phải nói là nàng đã phá lệ.

Vừa chạy nàng vừa hỏi mình vô số lần: Vì sao, muốn đi ra ngoài?

Chắc có lẽ là do nàng rất nhanh sẽ tiến cung. Như vậy, sẽ không còn cơ hội nói với hần câu ‘Cảm ơn’, cho nên nàng mới có thể có dũng khí lớn như vậy.

Phải không?

Hỏi, nhưng là cảm thấy tâm trạng rất là rối ren.

Nàng chỉ nghe thấy, tiếng thở dốc nặng nhọc của mình.

Nha đầu ở phía sau, rốt cuộc cũng không có đuổi theo nàng, mà, bên ngoài tường vây cũng không có bất cứ thanh âm nào truyền đến.

Nàng không khỏi có chút thất vọng.

Bước chân cũng từ từ chậm lại, tay vỗ tường vây, cúi đầu, thở phì phò.

Cách một lát sau, dường như nghe tiếng bánh xe chuyển động.

Càng ngày càng gần.

Nàng giật mình kinh ngạc, đứng cách bức tường mà hỏi: “Xin hỏi, phải.....” Nói được một nửa, bỗng nhiên im lặng, nàng cũng không biết phải xưng hô với hần như thế nào.

Nghe bên ngoài có người nói: “Công tử nhà ta cũng tự mình đến tặng thuốc, người còn muốn gì nữa?”

Giọng nói người nọ lạnh như băng, không nghe ra một tia ấm áp. Mà nàng, rất nhanh liền nhận ra, đó là giọng nói của Mạc Tầm!

Hết sức kỳ lạ, nơi nào đó ở trong lòng, tự nhiên lại có chút cao hứng.

Như vậy, thật sự là hần!

Hít một hơi thật sâu, nàng mở miệng nói: “Ta chỉ là, muốn nói tiếng cảm ơn.”

Mạc Tầm lập tức giật mình, kinh ngạc ngoái đầu nhìn lại công tử nhà mình một cái. Hần còn tưởng rằng, An Lăng tiểu thư kia là muốn công tử nhà hần đứng trước mặt nàng mà giao thuốc. Cũng không nghĩ, người ta chỉ muốn nói câu —— cảm ơn.

Nói, nói ra, cảm thấy cả người cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Thượng Trang dựa tường, khóe miệng cười yếu ớt.

Bên ngoài, rốt cuộc truyền đến thanh âm của hần: “Hôm nay nếu không phải xe ngựa của ta cản tiểu thư, có lẽ tiểu thư cũng không bị thương. Thuốc này, nhân tiện nói lời xin lỗi.”

“Công tử!” Mạc Tầm muốn mở miệng, lại thấy hần ta giờ tay lên, ý bảo hần đừng nói chuyện. Hần cắn răng, là hần lỗ mãng, muốn chính An Lăng tiểu thư kia, lại làm công tử phải đến xin lỗi, hần thực là đáng chết!

Thượng Trang hơi nắm chặt hai tay, một khắc này, nàng có loại xúc động, muốn đi ra ngoài, nhìn thấy hần.

Nhưng, nàng biết, không thể nào thực hiện điều đó được.

Gia đình canh cửa, sẽ ngăn nàng lại.

Bỗng nhiên người bên ngoài lại hỏi: “Không biết danh tánh tiểu thư?”

Nàng giống như gạt mình hoàn hồn, cuống quýt mở miệng: “Thượng.....” Lập tức, lại gạt mình. Nàng là choáng váng đến đầu óc đần độn sao? Bây giờ, nàng làm sao còn là Thượng Trang gì nữa chứ? Nàng là đại tiểu thư An Lăng phủ.

“An Lăng Vu.”

Hôm nay gặp nhau, nàng cũng dùng thân phận An Lăng Vu, không phải sao?

Nhưng, vì sao, nàng lại cảm thấy có chút tiếc nuối?

Nói chung, đã có một lần nói chuyện với nhau, thì nàng cũng không còn cách nào dùng lại thân phận của mình nữa.

Người nọ khẽ cười một tiếng, mở miệng nói: “Vậy thì, sau này còn gặp lại.” Dứt lời, Thượng Trang liền nghe được thanh âm của bánh xe ngựa chuyển động.

Rồi sau đó, thanh âm kia, càng ngày càng xa.

Nàng thậm chí cũng chưa kịp hỏi tên hắn.

Sau này còn gặp lại.....

Aizz.

Nàng nhìn không được bên cười, làm sao còn có cơ hội chứ?

Sau này, nàng phải vào cung rồi, từ đó, bọn họ sẽ cách xa nhau, làm sao còn giống như tường vây An Lăng phủ này chứ?

Bức tường cung điện kia, một mình trải qua

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 11: He giấu

“Vu nhi.”

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng người truyền đến từ phía sau lưng, nàng lấy làm kinh hãi, mới nhớ tới là kêu nàng.

Vội xoay người lại, liền nhìn thấy lão gia đứng ở cách đó không xa nhìn nàng, nàng cảm thấy hơi lo lắng, theo bản năng liếc mắt nhìn tường vây bên hông một chút. Không biết chuyện vừa này, lão gia có nhìn thấy hay không?

“Vu nhi.” Hắn lại gọi một tiếng, rồi bước đến.

Thượng Trang vội chỉnh người ngay ngắn lại, song hướng hắn, cẩn rắng, cuối cùng kêu một tiếng: “Cha.....”

Thanh âm kia, rất nhỏ, dường như hoàn toàn không nghe được. Nàng vẫn không có thói quen.

Lão gia đã tiến lên trước, mở miệng nói: “Theo cha đi dạo một chút, cha có một ít chuyện muốn nói cùng ngươi.” Nói xong, cũng không nhìn nàng, chỉ vòng qua người nàng, hướng phía trước đi.

Thượng Trang do dự một chút, song cũng nâng bước đi theo.

Đi theo phía sau hắn, nàng cúi thấp đầu, không biết giờ khắc này lão gia sang đây, muốn nói cái gì với nàng.

Đi được vài bước, mới nghe giọng nói của lão gia truyền đến: “Lúc trước, Tàn mama đề nghị để ngươi vào cung thay thế, ta liền đồng ý. Ngoài ra, khi ngươi còn nhỏ lại là thư đồng, còn có.” Hắn nói đến việc này, đột nhiên quay đầu lại nhìn nữ tử trước mặt.

Thượng Trang hơi kinh hãi, bất giác dừng cước bộ.

Lão gia lại nói: “Tuy rằng, người bên ngoài, không người nào được thấy qua An Lăng tiểu thư, nhưng mỗi người đều biết, nữ nhi An Lăng Vu ta xinh đẹp vô song. Cho nên, không phải ai cũng có thể thay thế.”

Thượng Trang hiểu được, diện mạo của An Lăng Vu ở trong kinh thành là được người người khắp nơi tuyên dương, cho nên, không phải ai cũng có thể giả mạo nàng. Ngưng mắt nhìn lão gia, giờ này, hắn nói với nàng điều này, là nói cho nàng biết, nàng cũng rất đẹp, có phải không?

Không biết vì sao, hai tay của nàng hơi hơi buột chặt.

Giờ phút này, diện mạo đối với nàng mà nói cũng không phải là một loại may mắn.

Trong lòng nàng hiểu được.

“Thượng Trang.” Đột nhiên, hắn kêu tên của nàng, rồi lại mỉm cười nói: “Diện mạo của ngươi, một chút cũng không hề kém hơn so với Vu nhi.” Hắn biết, trước kia, là vì còn có An Lăng Vu, cho nên người trong phủ, không dám đề cập tới diện mạo xinh đẹp của nhà đầu này.

Nói ra, đó là bất kính với tiểu thư.

Nơi này, là không cho phép lấy ai ra để đi so với chủ tử.

Thượng Trang không khỏi đưa tay xoa gương mặt của mình, nàng nhếch miệng cười nhẹ, nhìn lão gia, mở miệng nói: “Lão gia là sợ sắc đẹp của Thượng Trang như vậy, ở kỳ tuyển tú sẽ trở hết tài năng, đúng không?”

Con người lão gia hơi căng, xem ra, nàng không chỉ có diện mạo xinh đẹp mà còn rất thông minh.

Hôm qua, nói với nàng ở thư phòng, nàng còn nhớ rất kỹ.

Không đợi hần mở miệng, nàng lại nói: “Thượng Trang hiểu rồi.”

Ngày tuyển tú đó, nàng phải ăn mặc cho thoát nhìn liền thấy xấu xí, vì không để cho Hoàng Đế chú ý. Không gì đơn giản hơn việc này, đợi đến ngày đó, nhóm tú nữ đều ăn mặc rất xinh đẹp. Còn nàng, chẳng qua là điểm một chút xanh biếc ở giữa muôn hoa.

Lão gia xoay người, đưa lưng về phía nàng nói: “Ta biết, lấy trí tuệ của người, ắc sẽ có cuộc sống rất khá đằng sau hậu cung.” Nữ nhân hậu cung, chẳng qua là so tâm kế.

Thượng Trang sợ run hạ, lập tức quỳ xuống: “Lão gia xin yên tâm, Thượng Trang tuyệt đối sẽ không mang đến tai họa cho An Lăng phủ.”

Mà, cuộc sống như vậy, không phải là điều nàng muốn.

Lão gia hơi lấy làm kinh hãi, nữ tử như vậy, trước kia hần lại chưa từng phát hiện. Nhưng mà cũng tốt, để nàng thay thế An Lăng Vu vào cung, cũng sẽ không gây ra chuyện rắc rối gì.

An Lăng Vu không tiến cung, trừ bỏ hôn sự cùng Trầm thiếu gia, kỳ thật, còn có một nguyên nhân khác.

Việc này, hần cũng không có nói cho ai biết, kể cả Thượng Trang.

Mà hần tin tưởng, nàng, có thể bảo vệ được chính mình

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Phục linh

Tuyên Khánh, mười lăm hàng năm, ngày 23 tháng 9, kỳ tuyển tú cuối cùng cũng bắt đầu.

Thượng Trang chỉ mặc quần áo đơn giản, cũng không đáng chú ý lắm.

Tần mama có mấy lần muốn giúp nàng đổi trang phục khác, đều bị nàng cự tuyệt.

Tất cả người trong An Lăng phủ, đều đến đưa tiễn nàng.

Trong năm năm qua, mỗi lần phu nhân nhìn nàng, đều mang ánh mắt không vui. Thời gian cuối cùng này, cái gì cũng không nhìn ra được ngoài sự bình tĩnh. Nàng hướng bọn họ dập đầu, coi như là báo đáp công ơn nuôi dưỡng.

Lúc xoay người, liền nghe lão gia nói: “Diệc Trang, ta vẫn sẽ phái người tìm. Người, phải sống.”

Nàng không có quay đầu lại, chỉ gạt đầu một cái.

Nàng sẽ sống, chỉ có còn sống, mới có hy vọng gặp lại muội muội.

Lúc lên xe ngựa, không cẩn thận sẩy chân rơi vào khoảng không, nha đầu tay mắt lanh lẹ đỡ lấy nàng, thở nhẹ: “Tiểu thư cẩn thận!”

Nàng nhìn nàng ta một cái, nha đầu này thật thông minh, là lão gia đặc biệt chọn cho nàng.

Vừa vào bên trong, thì xe ngựa đã đi tiếp.

Nha đầu theo vào ngồi, nhìn khăn trong tay Thượng Trang, nhủ thầm nói: “Tiểu thư là đang nhớ người nào sao?”

Nàng lấy làm kinh hãi, vội vã lắc đầu rồi đem khăn tay cất đi.

Đó là ngày hôm qua, vị công tử kia đưa thuốc đến, nó được dùng để gói ở ngoài hộp, nàng không có để lại, cũng không biết nên cất nơi nào. Nàng cũng chỉ nghĩ, để lại An Lăng phủ thì bọn nha đầu cũng dọn dẹp rồi không biết thất lạc nơi nào, chỉ bằng, tự mình mang theo.

Có lẽ, ở thâm cung, nàng còn có thể từ trên khăn tay này cảm nhận hương vị cuộc sống mà nàng từng trải qua ở ngoài cung.

Chán nản cười nhẹ một tiếng, nhìn nha đầu trước mặt, hỏi: “Người tên là gì?”

Nha đầu mỉm cười nói: “Nô tỳ tên Phục Linh.”

“Phục Linh?” Thượng Trang nhủ thầm: “Nếu ta không nghĩ sai, thì đây chính là tên một loại dược liệu.” Dùng tên dược liệu làm tên, nàng cảm thấy rất là kinh ngạc.

Phục Linh gạt đầu nói: “Đích thật là tên dược liệu, nô tỳ khi còn bé đã từng làm việc tại tiệm thuốc, bởi vì đều là cô nhi, cho nên chương quây liền lấy tên dược liệu mà đặt tên cho chúng ta. Sau lại, cũng không biết chương quây đặc tội với ai, tiệm thuốc bị niêm phong. Nô tỳ không có chỗ đi, may mắn là lão gia chịu chứa chấp, mới lưu lại ở An Lăng phủ.”

Thượng Trang lắng nghe, theo lời của nàng ta, thì nàng cũng biết được, Phục Linh là người lão gia tín nhiệm.

.....

Hai người nói chuyện ở bên trong xe, bắt tri bắt giác mới phát hiện xe ngựa đã ngừng lại.

Phục Linh vội đứng dậy xuống xe, nhấc mành xe lên đỡ Thượng Trang.

Nàng do dự một chút, rồi mới đứng dậy xuống xe.

Nhóm tú nữ cũng đều tới đây, nàng xoay người lại, mới nhìn thấy cửa cung to lớn đằng sau kia. So với trong tưởng tượng, cao hơn, còn muốn lớn hơn.

Giờ phút này, đột nhiên mặt trời sáng rực, gay gắt hơn. Nàng mơ hồ cảm thấy hơi choáng váng muốn ngất xỉu.

“Tiểu thư, cẩn thận.” Một bên, truyền đến thanh âm nhá đầu, có chút quen thuộc.

Thượng Trang không khỏi ngoái đầu nhìn lại, thấy một nữ tử từ bên trong xe ngựa đi ra. Mà nàng, liếc mắt một cái liền nhìn ra nha đầu bên cạnh nàng ta, dường như, tên là ‘Thanh Nhi’.

Hơi lấy làm kinh hãi, như vậy, nàng kia chính là Mộ Dung tiểu thư!

Ngày ấy, nàng còn lựa mòng che mặt, nay, đã sớm không cần dùng đến.

Mộ Dung gia tiểu thư, dung nhan cũng thật đẹp, giống như mây bay sang tháng.

Lúc này, đột nhiên ánh mắt Mộ Dung Vân Khương nhìn sang nàng, nàng chỉ hơi ngẩn ra. Thanh Nhi cũng liếc mắt nhìn sang bên này một cái, hừ một tiếng khinh miệt, diu tiểu thư nhà nàng ta đi qua trước mặt các nàng.

Phục Linh liếc nhìn Thượng Trang một cái, sau nhỏ giọng hỏi: “Tiểu thư biết các nàng sao?”

Thượng Trang sợ run lên, lập tức lắc đầu: “Chỉ là gặp mặt một lần.”

Vậy không tính là biết chứ?

Giống như vị bạch y công tử ngày hôm đó, chỉ là gặp qua, cũng không tính là biết.

Văn Văn: (...) Ha ha, vào cung, rất là rối rắm, cũng không phải rối rắm bình thường đâu nha

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Thiên điện

Giờ thìn canh ba(* 7- 9h sáng), cánh cửa cung màu đỏ thẫm cũng từ từ mở ra.

Nhóm tú nữ đã đứng đợi ở ngoài cung từ lâu, trên mặt đều mang vẻ mặt khác nhau.

Hoàng đế đã lớn tuổi, như thế thì những thiếu nữ tuổi thanh xuân này, phần lớn, đều không muốn gả cho hắn làm phi.

Song, bên trong này, lại có rất nhiều lợi ích liên quan tới quan hệ.

Hậu cung không thể tham gia vào chính sự, nhưng, nữ tử hậu cung lại có thể trực tiếp ảnh hưởng đến sự hưng suy của nhà mệ dè.

Lấy tôn vinh một nữ tử đến dẫn dắt sự hưng thịnh của một gia tộc, đây thật là một giao dịch rất tốt, không phải sao?

Có lẽ giờ phút này, Thượng Trang có chút kính nể An Lăng lão gia, không vì cái gì khác, chỉ vì hắn bằng lòng xem trọng tâm nguyện nữ nhi của mình. Lấy thân phận tầm thường của nàng để đổi lấy phần vinh cho An Lăng phủ.

Mà nàng, dùng tự do chính mình, đổi lấy một câu hứa hẹn của lão gia, như vậy cũng đủ rồi.

Thái giám cùng cung nữ đều lần lượt đi ra, cũng không phô trương mấy, lại làm cho người ta cảm giác được một loại trang nghiêm.

Bước chân cùng biểu tình đều theo quy củ.

Kia chính là cuộc sống trong tương lai mà Thượng Trang phải đối mặt.

Phục Linh diu nàng tiến lên, theo mọi người đi qua cửa cung cao lớn này.

Cửa cung, cũng chỉ là mở cửa hông hai bên ra mà thôi. Chỉ riêng cửa hông cũng đã rất cao to rồi. Còn cửa cung chính giữa kia, chỉ khi cưới chánh cung Hoàng hậu nương nương, mới có thể mở ra.

“Tiểu thư.” Phục Linh ở bên tai nàng nhỏ giọng gọi.

Rốt cuộc Thượng Trang cũng hoàn hồn, ánh mắt nhìn về hướng phía trước.

Giờ phút này, mọi người đã băng qua cửa cung, trước mắt, chính là bên trong cung điện hoàng gia.

Phù điêu Huyền Long được tạo hình rất sống động, rườm rà nhưng hợp lý, chạm trổ như vậy, người bình thường khó có thể sánh kịp. Ánh mặt trời chiếu rọi xuống dưới, chiếu vào trên phù điêu, rọi ra đầy màu sắc.

Đi một đoạn dài, ngoài long ra, vẫn là long.

Thượng Trang hiểu, tại đây vẫn còn ở phía trước chính điện. Chính điện, không phải hậu cung tần phi nào có thể đặt chân.

Theo sát đội ngũ phía trước, đi thật lâu, mới nhìn thấy trước mặt là Tuyên Thanh Điện.

Hàng năm tới kỳ tuyển tú, đều bắt đầu tại nơi này, và kết thúc cũng tại nơi này.

Thái giám mang các nàng đi tới trước điện, đột nhiên dừng cước bộ, xoay người lại nói: “Canh giờ còn chưa tới, thỉnh các vị tiểu chủ đi qua Thiên Điện chờ, đợi thánh giá đến, tự sẽ có công công đi qua Thiên Điện truyền các người vào điện.” Hắn nói xong, nhìn cung nữ bên cạnh nháy mắt một cái.

Cung nữ tiến lên phía trước nói:

“Nhóm tiểu chủ mời đi theo nô tỳ.” Nói xong, nàng đã xoay người bước đi.

Mọi người, ai cũng không dám nói chuyện, chỉ yên lặng bước theo.

Mặc kệ vào cung tự nguyện hay không tự nguyện, nay đã ở trong cung, liền không thể vượt qua quy củ trong cung.

Cung nữ mang các nàng đến Thiên Điện, lúc đi ra ngoài liền nói: “Nhóm tiểu chủ hãy nghỉ ngơi trước đi, chốc lát nữa Thánh Thượng sẽ tới, liền có người đến mời, nô tỳ chờ ở bên ngoài, nhóm tiểu chủ nếu có chuyện gì, chỉ cần phân phó nô tỳ.” Nói xong, cúi người hành lễ, rồi lui xuống theo quy củ.

Cửa, được đóng lại.

Thượng Trang nghe được thanh âm thờ phào nhẹ nhõm, nàng không khỏi ngoài đầu nhìn lại, liếc mắt một cái, liền nhìn thấy Mộ Dung Vân Khương cùng Thanh Nhi đang đứng cách mình không xa. Nàng suy nghĩ một chút, cất bước tiến lên, thấp giọng kêu: “Mộ Dung tiểu thư.”

Mộ Dung Vân Khương không ngờ tới Thượng Trang sẽ chào hỏi với nàng, có chút kinh ngạc, một lát, mới cười nói: “An Lăng tiểu thư.” Thanh Nhi bên cạnh nàng có chút không vui, nhìn nữ tử trước mặt, nàng luôn không quên ngày hôm đó, chuyện người bên cạnh Thượng Trang làm đổ hộp son phấn của tiểu thư nhà mình.

Tiểu thư hiền lành, nàng lại nuốt không trôi cục tức kia, hừ khẽ một tiếng nói: “Thế nào, nay mới nghĩ đến nịnh bợ ư?” Nhất định là khi nàng trở về, ngẫm lại thân phận của mình hôm nay, và lại còn có địa vị của Mộ Dung gia hiện giờ, cho nên hời hợt chứ gì?

“Thanh Nhi, không được vô lễ!” Mộ Dung Vân Khương nhẹ giọng quát lớn

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Nhiễm bệnh

Phục Linh vốn định nói chuyện, nhưng thấy một cái ánh mắt của Thượng Trang, cuối cùng đem lời muốn nói nuốt xuống. Nàng mới chợt nhớ tới, Mộ Dung tiểu thư trước mắt này ắc không phải là muội muội của Mộ Dung Tướng như trong lời Tần mama nói chứ?

Nàng mới vừa suy đoán, đã thấy nữ tử trước mặt tiến lại đây, nàng cười nói thân nhiên: “Nha đầu kia từ nhỏ bị ta làm hư, khiến An Lăng tiểu thư chê cười.”

Thượng Trang lắc đầu nói: “Làm sao có thể, ta là vì chuyện hôm đó mà nói lời xin lỗi.”

Tần mama đắc tội với người trước mắt này, mà nay, lại chỉ có một mình nàng ở trong cung. Người ta tức giận, tất nhiên cũng là rơi trên đầu nàng, nàng tội gì phải để cho mình gặp chuyện không hay. Tuyển tú chưa bắt đầu, nhưng nàng biết, nữ tử có diện mạo xinh đẹp không chỉ có một mình nàng, nàng lại chỉ có một mình, ăn mặc cũng bình thường, không thu hút chút nào. Vị Mộ Dung tiểu thư này là muội muội Thừa tướng, thân phận rất là tôn quý, nếu nói không được tuyển chọn, căn bản là không có khả năng. Thượng Trang nàng cũng không phải là người thích nịnh bợ, nhưng, gây thù hằn không bằng xưng bằng hữu. Nàng còn nhớ rõ, có một muội muội, ở nơi nào đó ngoài cung, đang chờ nàng.

Nay, ai cũng không giúp được nàng, mọi sự, chỉ có tự bản thân nàng.

Phục Linh là một nha đầu thông minh, nghe Thượng Trang nói như thế, cũng im lặng cúi đầu, không nói thêm một câu gì.

Ngược lại, Mộ Dung Vân Khương hơi giật mình, thật ra ngày đó, nàng cũng nghĩ rằng vị An Lăng tiểu thư này là một người điều ngoa. Ngày đó không có biểu hiện ra trước mặt nàng, cũng chỉ là giả bộ. Vậy còn hôm nay? Là đã biết thân phận của nàng, nàng ta không thể trêu vào, cho nên vẫn giả bộ như cũ sao?

Trong đầu nghĩ như vậy, trên mặt cũng không có biểu tình gì, mở miệng nói: “Hôm đó, chỉ là hiểu lầm thôi, chúng ta đều đã quên.”

Thượng Trang cười gật đầu.

Hai người lại nói chuyện một lát, thời gian liền qua nhanh hơn.

Lại không biết qua bao lâu, vẫn không thấy có người đến tuyển bắt ki ai trong các nàng vào điện. Nhóm tú nữ bắt đầu cảm thấy bất an, thanh âm ồn ào càng ngày càng nhiều, đại khái là thảo luận xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thượng Trang liếc mắt nhìn đến trước cửa một cái, loáng thoáng có thể nhìn thấy thân ảnh người bên ngoài. Thanh âm bên trong như thế, nhất định là bọn họ không thể không nghe. Nhưng, cũng không có một người nào di chuyển một cái.

“Tiểu thư.” Phục Linh khẽ kêu nàng một tiếng.

Nàng giơ tay lên, ý bảo nàng ta không cần nói. Xem ra, canh giờ tuyển tú sớm đã qua, Hoàng Thượng không phải thật đem một đoàn tú nữ này quên sạch chứ.

Như vậy, là thử dò xét cái gì sao?

Đáy lòng nàng hơi lấy làm kinh hãi, nhìn một nhóm tú nữ ở trong phòng. Giờ phút này, nơi này cũng không thấy người của Hoàng Thượng, có thể thử dò xét cái gì đây?

Nàng mới vừa suy đoán, liền nghe có người đẩy cửa ra.

Ánh mắt của mọi người đều tập trung nhìn vào trước cửa, thấy một thái giám tiến vào. Thanh âm ồn ào khắp phòng lập tức im bật, đột nhiên im lặng lại khiến cho Thượng Trang cảm thấy có chút không thích ứng.

Thay vào đó, là một bầu không khí căng thẳng.

Người được mang vào điện đầu tiên sẽ là ai? Có thể hay không chính là mình?

Thái giám tiến lên đây, hắng giọng nói: “Thánh Thượng có chỉ, hôm nay hủy bỏ tuyển tú. Vì thế liền sẽ có cung nhân mang các vị tiểu chủ đi Sở Viện(* gốc conver Sở 環 viện =)” nghi ngại.” Hắn nói xong, vung phát trần trong tay.

Lời vừa nói ra, toàn trường một mảnh xôn xao.

Có thất vọng, có may mắn.

Thượng Trang cũng nói không rõ đến tột cùng là loại cảm giác gì, nàng cảm thấy, chuyện này không có đơn giản như vậy. Là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi.

Cung nữ mang các nàng đi Sở Viện, an bài xong xuôi từng gian phòng rồi mới lui ra.

Các nàng mới chỉ là tú nữ, trong cung sẽ không an bài cung nhân hầu hạ, bất quá là ở Sở Viện sẽ lưu lại vài người trông nom, nhưng cũng không phải là hầu hạ các nàng.

Có người bí mật an bài nha đầu đi hỏi thăm, nha đầu trở về nói, Hoàng Thượng nhiễm bệnh, long thể không khoẻ, cho nên hôm nay mới hủy bỏ tuyển tú.

Có người khóc lên, đúng vậy, Hoàng Thượng nhiễm bệnh, là chuyện rất không tốt. Một đám các nàng, cũng mới bấy lớn? Đòi người còn chưa bắt đầu, liền phải kết thúc ở trong sao?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Thánh chỉ

Thượng Trang ngồi ở trong phòng, Phục Linh đứng hầu ở một bên, giúp nàng rót trà, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, Thánh Thượng long thể không khoẻ, nhóm tiểu chủ đều lo lắng, nô tỳ thấy, ngài ngược lại rất yên tâm.”

Thượng Trang cười nhẹ một tiếng, nhấp một miếng nước trà, mờ miệng nói: “Có cái gì cần lo lắng chứ, ký đến chi, tắc an chi(1).”

(1) Chuyện gì đến cũng sẽ đến, cứ bình tĩnh mà đương đầu với nó.

Phục Linh mỉm môi cười, cũng không thêm nhắc lại.

Thượng Trang cũng không nói lời nào, nàng không hỏi Phục Linh có biết chuyện nàng không phải là nữ nhi thân sinh của lão gia hay không. Chỉ có điều, trong lòng nàng biết, Phục Linh, là người mà nàng có thể tin nhiệm.

Trời gần chuyển sang hoàng hôn, liền nghe được người bên ngoài tiến vào trong viện, sau đó có thái giám lớn tiếng kêu: “Thánh chỉ đến ——”

Thượng Trang lấy làm kinh hãi, không phải nói long thể Hoàng Đế không khoẻ sao? Đã trẻ thể này, cư nhiên đang êm đẹp, lại đến đây tuyên Thánh chỉ.

Cùng Phục Linh, hai người liếc nhau, lại vội đứng lên, đẩy cửa đi ra ngoài.

Nhóm tú nữ lần lượt đi ra, trên mặt đều là thần sắc hoảng loạn. Ngược lại nhìn thấy Mộ Dung Vân Khương, là một bộ dáng lạnh nhạt như trước, khiến Thượng Trang nhìn không ra nguyên do nào.

Mọi người cúi đầu quỳ xuống, trán chạm đất.

Thái giám run run, đem Thánh chỉ màu vàng mở ra, hắng giọng nói: “Phụng thiên thừa vận, Hoàng Đế chiếu viết, tuyền Mộ Dung Vân Khương, Lưu Nghiên, Trang Tịnh Nhi, Úc Chi Nhu, Lã Tây.....” Thái giám một hơi niệm đi xuống: “An Lăng Vu kiến giá ——”

Tới lời nói cuối cùng của thái giám, Thượng Trang chỉ cảm thấy hết sức kinh hãi, nàng mặc dù không biết những người trước đó là phân biệt theo thân phận gì, nhưng cũng có thể đoán ra được, chắc sẽ không tầm thường. Nhưng, vì sao tên An Lăng Vu cũng xuất hiện ở trên đó?

Tay chợt buộc chặt, tâm điên cuồng nhảy loạn không ngừng.

Đã rất rõ ràng, Hoàng Thượng căn bản không có ý muốn theo dõi việc lựa chọn từng người, hẳn bất quá là y theo tên trên danh sách tuyển tú, hoặc là nói đến gia thế sau lưng các vị tú nữ, đại khái là lựa chọn qua loa.

Một cuộc tuyển tú rất đặc biệt, không phải sao?

Rất là, có phong cách riêng.

Như vậy, An Lăng Vu là thá gì?

Đã không còn là tiểu thư Kinh Triệu Doãn, luận về thế lực, căn bản nàng không có gì hơn.

Chẳng lẽ, là nghe tin đồn trong kinh về diện mạo xinh đẹp của An Lăng Vu sao?

Không.

Phù nhận ngay lập tức, lời đồn đãi như vậy, là không thể truyền vào trong lỗ tai Hoàng Thượng. Nơi này là hoàng cung, chứ không phải chợ. Còn nữa, lần tuyển tú này cũng đâu thiếu người xinh đẹp.

Như vậy, là vì sao?

Tâm loạn như ma mà nghĩ, cuối cùng, không có cái đáp án nào.

Thái giám đã thu hồi Thánh chỉ, lại nói: “Tiểu chủ được Thánh Thượng điểm danh, mời đi theo nô tài.” Nói xong, hần lại hướng phía dưới quét mắt một cái, mới xoay người.

Mọi người phía dưới không dám nói lời nào, bị điểm danh, đều chậm rãi đứng dậy.

Thượng Trang bắt giắc liếc mắt nhìn hướng Mộ Dung Vân Khương một cái, chỉ thấy nàng hơi nhú mày, lại chỉ trong nháy mắt, lập tức khôi phục bình tĩnh.

Thái giám hướng bọn nha đầu nói: “Cũng không cần hầu hạ.” Hần dừng lại, song khom người nói: “Nhóm tiểu chủ, bên này, mời.”

“Tiểu thư.” Phục Linh cúi đầu khẽ gọi một tiếng.

Thượng Trang lắc đầu, cũng không nói chuyện, chỉ nhẹ nhàng vung tay nàng ra. Nay, chỉ có thể đi từng bước tính từng bước.

Tâm tư Hoàng thượng, nàng thật không nghĩ ra.

Mọi người được mang tới Càn Thừa Cung.

Thượng Trang hơi lấy làm kinh hãi, nơi này là tâm cung Hoàng Thượng, như vậy, nói long thể Hoàng Đế không khỏe, là thật? Nếu không, hần cũng sẽ không ở trong này tiếp kiến các vị tú nữ mới phải.

Thái giám tiến lên thì thầm với một thái giám khác, thái giám kia đẩy cửa đi vào. Chỉ chốc lát sau, liền đi ra, mở miệng nói: “Các vị tiểu chủ vào đi thôi.”

Thượng Trang khẽ hít vào một hơi, tên của nàng là ở cuối cùng, tất nhiên là đi cuối cùng.

Vào bên trong, mùi Long Tiên Hương nồng đậm, xen lẫn mùi thuốc nồng nặc. Thượng Trang khẽ nhú mày, bỗng nhiên có loại dự cảm không tốt

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Tứ hôn

Thượng Trang cúi đầu, ánh mắt không tự giác hướng phía trước nhìn thoáng qua, chỉ thấy một chút thân ảnh bên cạnh giường rồng.

Nàng nhìn thấy, là y phục nữ nhân.

Áo Phụng dài, không thể nghi ngờ, đó là Hoàng Hậu.

Mà trên giường rồng, màn trướng màu vàng sáng được hạ xuống, toàn bộ bên trong đều mờ lung, mờ mờ không nhìn thấy rõ được gì.

Mọi người vội quỳ xuống hành lễ: “Thánh Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế! Nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

“Khụ khụ.....” Trừ trong màn, truyền ra một chuỗi tiếng ho khan. Song, cũng là Hoàng Hậu mở miệng: “Tất cả hãy bình thân.”

“Tạ nương nương.” Mọi người cảm tạ thánh ân, rồi mới ngoan ngoãn đứng dậy theo khuôn phép.

Thượng Trang cúi đầu, cảm thấy Hoàng Hậu đứng dậy tiến lại đây, rồi sau đó nghe nàng nói: “Thánh Thượng long thể không khỏe, theo ý của Bôn cung, tuyển tú ở nơi nào cũng giống nhau. Nay đem nhóm người các người truyền đến, cũng là truyền đạt ý của Thánh Thượng.”

Mọi người không nói, lẳng lặng mà nghe Hoàng Hậu nói.

Nàng liếc nhìn thái giám ở bên cạnh một cái, thái giám hiểu ý, bước lên phía trước, đem mâm gì đó trình lên. Hoàng Hậu đưa tay lấy lớp trên vài lạng, trên đó viết rất nhiều tên.

Nàng đọc khẽ: “Úc Chi Nhu.”

Nữ tử bị kêu tên hết sức kích động, vội bước ra một bước, quỳ xuống nói: “Nô tỳ ở đây.”

Hoàng Hậu cúi đầu liếc nhìn nữ tử trước mặt một cái, chậm rãi mở miệng: “Thánh Thượng long ân, sắc phong nữ nhi Thiếu phu Úc Chi Nhu làm tứ phẩm, Thuận Nghi.”

Nữ tử cuống quýt dập đầu: “Nô tì tạ Thánh Thượng long ân!”

“Đứng lên đi.” Hoàng Hậu hướng nàng nói.

Úc Thuận Nghi lại cảm tạ thánh ân rồi mới đứng dậy.

Ngay sau đó, lại sắc phong nữ nhi Đình Uy Trang Tĩnh Nhi làm Phân Nghi, nữ nhi Thái Bộc Lã Tây làm Đức nghi.

Ba vị phụ thân của các nàng có chức quan cấp bậc giống nhau, cho nên cấp bậc của các nàng cũng như nhau, đều là theo tứ phẩm.

Làm Thượng Trang cảm thấy khó hiểu nhất là những tú nữ còn lại, thế nhưng không được sắc phong làm phi tần. Cũng là mọn miệng Hoàng Hậu, đem từng người chi hôn cho các vị Vương gia.

Rất nhiều điều kỳ quái nha, thái giám mang đến gần hai mươi tên tú nữ, thế nhưng Hoàng Đế chỉ để lại ba tên cho mình. Quang Thành Vương, liền ban thưởng ba tú nữ cho hần.

Thượng Trang mơ hồ cảm thấy, sự tình càng ngày càng kỳ quái.

“Mộ Dung Vân Khương, tứ hôn cho Hoàn Vương.”

Hoàng Hậu vừa mới nói xong, Mộ Dung Vân Khương chỉ cảm thấy trái tim như bị bóp chặt, ngẩng đầu nhìn người trước.

Mà Thượng Trang, cũng hết sức kinh ngạc.

Mộ Dung Vân Khương lại lạc tuyền, đây là điều mà nàng nghĩ không bao giờ xảy ra.

Cư nhiên, lại đem nàng chi hôn cho Hoàn Vương!

Nàng không biết, đây có thật sự là ý của Hoàng Đế, hay là chủ ý của Hoàng Hậu.

Tay giấu trong tay áo từ từ nắm chặt, vậy còn nàng thì sao? Vận mệnh của nàng, là gì đây?

Hơi hơi cắn môi, nếu như cũng đem nàng chi hôn cho một vị Vương gia nào đó, có lẽ, lại là một chuyện tốt. Ít nhất, nàng không cần phải đội lên cái thân phận An Lăng Vu giả này, ở trong cung nhắm mắt theo đuôi(*giống như là sống dưới thân phận kẻ khác ý) mà sống.

Nhưng, sự thật sẽ như nàng mong muốn sao?

Bất giác ngừng lại hô hấp, nàng gần như quên mất, giờ phút này còn đang an bài chỗ cho Mộ Dung Vân Khương.

Hoàng Hậu thấy Mộ Dung Vân Khương nhìn thẳng vào nàng, bất giác lấy làm kinh hãi, chưa từng có người nào dám cả gan nhìn thẳng nàng như vậy. Lạnh mặt, mở miệng: “Còn không tạ ơn?”

Ánh mắt của mọi người đều lo lắng nhìn về phía Mộ Dung Vân Khương, nàng vẫn giữ khuôn mặt nhỏ nhắn lên như cũ, nhưng là khoảnh khắc này, đột nhiên chuyển hướng đến người trên giường rồng. Dùng sức cúi đầu, cắn răng nói: “Thánh Thượng, nô tỳ không muốn!”

Thượng Trang chỉ cảm thấy hít vào một ngụm lãnh khí, mặc dù là từ miệng Hoàng Hậu nói ra, nhưng vẫn là ý chỉ của Hoàng Đế.

Mà Mộ Dung Vân Khương nàng, cư nhiên lại kháng chỉ!

“Lớn mật!” Hoàng Hậu lớn tiếng quát.

“Khụ khụ.....” Hoàng Đế lại ho khan vài tiếng, Thượng Trang nhìn thấy, màn trướng màu vàng sáng kia đột nhiên hơi hơi có động tĩnh. Nghe thanh âm của hần truyền đến: “Hửm? Vì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Kháng chỉ

Vi sao.....

Đây là điều mà tất cả mọi người có mặt tại bên trong tâm cung này đều muốn biết.

Thượng Trang hít một hơi thật sâu, nhìn về phía Mộ Dung Vân Khương, đầu nàng cúi thấp, tay nàng đặt trên mặt đất, từng đốt ngón tay cho thấy rõ cảm giác. Mà, thân thể của nàng vẫn chưa thấy run rẩy.

Nàng, là thật không có gì, hay là thật sự có gan lớn như vậy?

“Khụ khụ.....” Người trên giường rồng lại tiếp tục ho khan, Hoàng Hậu vội xoay người đi tới bên giường rồng, nhẹ nhàng xốc màn trướng màu vàng sáng lên, ngồi trên mép giường khẽ vuốt lưng hần, nói nhỏ: “Thánh Thượng vẫn là nên nghỉ ngơi, việc này nô tì sẽ xử lý thỏa đáng.”

“Khụ.” Hoàng Đế nâng tay đẩy cánh tay Hoàng Hậu ra, chống người lên, nhìn thẳng nữ tử phía dưới lấy trán chạm đất, hơi hơi nheo ánh mắt lại, mở miệng nói, “Hoàn Vương đến nay chưa có hôn phối, Trẫm hôm nay tứ hôn, người chính là Hoàn Vương phi. Như thế, cũng không có ủy khuất người.”

Mấy năm nay, Mộ Dung Vân Sở giúp hần đem quốc gia thống trị rất là ngay ngắn rõ ràng, hần tứ hôn như thế, cũng không hề giục mặt mũi của Mộ Dung Tường. Nàng là muội muội Thừa Tướng, lấy thân phận Vương phi, là quá thích hợp rồi.

Tuổi của hần đã quá già, thân thể cũng ngày càng sa sút, nay tuyển tú vào cung làm tần phi, còn có thể có cái gì hi vọng chứ? Hần an bài Mộ Dung Vân Khương như thế, tất nhiên cũng là hi vọng sau khi hần chết, Mộ Dung Vân Sở có thể lại tiếp tục phụ tá cho con hần.

Mà, hần không đem nàng chi hôn cho con của chính mình, đó là vì tránh cho sau này quyền lực của gia tộc Mộ Dung càng lớn mạnh. Lúc đó, hần sợ tần Đế sẽ ngăn cản không được.

Chỉ vì hần tin tưởng, không ai có khả năng chống lại được cám dỗ của quyền lực.

Cho nên, hần mới nghĩ ra cách đem nàng chi hôn cho Hoàn vương, con nhỏ nhất của Tiên Đế, đệ đệ cùng cha khác mẹ với hần.

Nhưng, vẫn là huyết mạch đầu tiên của gia tộc.

Toàn bộ lợi ích quan hệ, hẳn đã cân nhắc rất chu đáo. Duy nhất thật không ngờ, đó là Mộ Dung Vân Khương sẽ ở trước mặt cự tuyệt.

Không, phải nói là kháng chi.

Mộ Dung Vân Khương đem trán cúi thấp, hít một hơi thật sâu nói: “Xác thực, về thân phận, Thánh Thượng chưa từng bạc đãi nô tỳ. Nhưng, vì sao nô tỳ không muốn, trong lòng Thánh Thượng, hiểu rõ nhất.”

Thượng Trang hít vào một ngụm lạnh khí, nàng kinh ngạc cho tới giờ phút này mà nói. Trong thiên hạ, nàng còn không biết, thì ra có người dám nói như thế với đương kim Thánh Thượng!

Vậy ý nàng là gì?

Về thân phận không có bạc đãi nàng, nhưng, Hoàng Đế đúng là vẫn còn bạc đãi nàng, thật không?

“Làm càn!” Hoàng Hậu gầm nhẹ một tiếng: “Ca ca ngươi mặc dù cấp vị Thừa Tướng, nhưng, chung quy quân thần có khác. Ngươi bắt quá chi là một nữ tử nhỏ bé, dám can đảm nói chuyện như thế với Thánh Thượng. Bốn cung thấy, ngươi là không muốn sống nữa. Ngươi đâu!”

“Hoàng Hậu, khụ.” Hoàng Đế ngăn cản nàng, ánh mắt vẫn dừng ở trên người Mộ Dung Vân Khương như trước, tay hắn đặt bên giường rồng hơi hơi buộc chặt, nhìn nàng, chậm rãi lên tiếng: “Trẫm trước không biết, nay, trái lại thật sự đã biết.”

Xem ra, chuyện Hoàn Vương, nàng có đề ý.

Nhưng, dường như không phải như thế, Hoàn Vương lại như thế nào cho đến nay chưa từng sắc phi?

Thậm chí hắn nhiều lần đề cập, đều bị Hoàn Vương cự tuyệt. Hắn chưa từng so đo, chi là bởi vì, ở trong mắt của hắn, Hoàn Vương cho tới bây giờ là, không đủ gây sợ.

Nhưng hôm nay, hắn hi vọng Hoàn Vương có thể giúp hắn mượn sức gia tộc Mộ Dung, cũng không đến mức sử dụng thế lực lớn mạnh của gia tộc Mộ Dung như một quân cờ.

Nhưng mà, sự thật lại nói cho hắn biết, quá hoàn mỹ, cuối cùng không dễ dàng.

Mộ Dung Vân Khương vẫn cúi đầu như cũ, Hoàng Đế là một người thông minh, nói tới mức này, hẳn đã minh bạch rồi. Về phần, hắn sẽ làm như thế nào, nàng không biết.

Có lẽ, nàng vui về lĩnh chi, ca ca cũng sẽ vui về.

Nhưng, nàng đã có lý do lưu lại.

Đó là, lý do rất trọng yếu.

Móng tay thật dài đã cắm sâu vào lòng bàn tay, đau đớn lan tràn khiến nàng càng lúc càng thanh tĩnh. Nàng lặng lẽ chờ, nam nhân chí cao vô thượng kia tuyên án.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Độc lưu

Người phía trên cuối cùng đã mở miệng: “Thập lục đệ của Trẫm tài trí hơn người, lớn lên cũng tuấn mỹ vô song. Trẫm..... Ha ha ——” Nói tới một nửa, hắn cư nhiên lại còn cười ha ha.

Thượng Trang chỉ cảm thấy có chút kinh ngạc, nàng xác thực không hề nghe hiểu cuộc nói chuyện đầy ẩn ý này là gì?

“Thánh Thượng.” Hoàng Hậu nhỏ giọng kêu.

Hoàng đế bỗng ngừng cười, hướng Mộ Dung Vân Khương nói: “Trẫm hôm nay không phạt ngươi, Trẫm sẽ cho ngươi thời gian ba ngày để suy nghĩ.”

Tâm buộc chặt cuối cùng cũng hơi thả lỏng. Mộ Dung Vân Khương vốn định nói không cần suy nghĩ, sau lại lọc một lần lời này ở trong đầu, cuối cùng đáp lại thành: “Tạ Thánh Thượng ân điển.”

Không nói nàng kháng chi, đó chính là loại ân điển to lớn, không phải sao?

“Thánh Thượng!” Hoàng hậu muốn nói nữa, lại nghe Hoàng đế mở miệng nói: “Trừ An Lăng Vu, những người khác, đều lui xuống.”

Thượng Trang lúc này mới chấn động, hai tay chợt nắm chặt.

Nàng nghĩ rằng, số tử nữ đã bị điểm danh từng người, sẽ trừ nàng.

Mà nay, Hoàng đế cư nhiên lại muốn một mình nàng lưu lại.

Nơi nào đó tận đáy lòng, tựa như thoáng cái bùng tình, An Lăng lão gia không cho tiểu thư tiến cung, không lẽ, trừ bỏ hôn phối cùng với Trẫm thiếu gia, còn có nguyên nhân khác?

Nghĩ đến điều này, trong lòng càng lúc càng khẩn trương, nàng thậm chí có thể nghe thấy rõ ràng, tiếng hít thở nặng nề của chính mình.

Chợt Mộ Dung Vân Khương từ trong cảm xúc mới vừa rồi mà phục hồi tinh thần lại, theo bản năng ngoái đầu nhìn lại Thượng Trang ở đằng sau, thấy vẻ mặt nàng ấy tràn đầy hoảng hốt. Nàng cũng cảm thấy kỳ quái, một mình lưu lại, hẳn là, chuyện không tốt.

Than nhẹ một tiếng, bất quá việc này, không phải là chuyện nàng nên quản. Chính mình mới vừa rồi, cũng thiếu chút nữa chọc giận thánh nhan, Thánh Thượng không so đo, cũng là nhìn

vào thể diện của Mộ Dung Văn Sở. Cho nên, nàng phải hiểu được cái đạo lý này.

Từng tú nữ cùng nàng cáo lui, đứng dậy, lui bước xuống.

Hoàng đế liếc mắt nhìn Hoàng Hậu một cái, nhỏ giọng nói: “Hoàng Hậu cũng lui ra đi.”

Hoàng Hậu lấy làm kinh hãi, vội hỏi: “Thánh Thượng.....”

Hắn dơ tay ngăn lại, không cho nàng nói thêm gì nữa, chỉ xua tay nói: “Lui ra.”

Hoàng Hậu cắn môi, khó hiểu, rồi lại hướng nhìn thoáng qua Thượng Trang, chần chờ một chút, cuối cùng đứng lên, đi ra cửa.

Bên trong tấm cung lập tức chỉ còn lại hai người, là nàng và Hoàng đế.

Thượng Trang hồi hộp gần như muốn ngừng thở, càng không ngừng suy nghĩ lung tung xoay vòng, nàng còn chưa hề phản ứng kịp.

Nhưng, sự thật lại là, Hoàng đế ra lệnh mọi người rời khỏi, độc lưu nàng ở Càn Thừa Cung.

Hoàng đế ho khan vài tiếng, sau lại ngồi dậy, hướng nàng nói: “Lại đây.”

Thượng Trang cả kinh, mới ý thức được, người trước mặt là đang nói nàng.

Nàng chậm rãi hít vào một hơi, đứng lên, cúi đầu tiến lên vài bước, lại quỳ xuống.

“Đến trước mặt Trẫm” Hoàng đế mở miệng lần nữa.

Nàng lại đứng dậy, đi đến phía trước. Ánh mắt rơi trên mặt đất, đã có thể nhìn thấy giày màu vàng sáng kia, còn có, màu vàng sáng của quần bên trong ống quần. Ánh mắt, cũng không thể hướng lên trên nữa, nàng biết, giờ phút này là không tiện để chiêm ngưỡng thánh nhan.

Quỳ xuống theo quy củ, cúi đầu trầm tư một cách phức tạp.

Hoàng đế cúi đầu dừng ở trước mặt nữ tử, để ý đến nhất cử nhất động của nàng, đều là quy củ như vậy, chưa từng có chút vượt quá.

Hắn cười nhẹ một tiếng, hỏi: “Vì sao không ngẩng đầu nhìn Trẫm?”

Thượng Trang vẫn cúi đầu như trước: “Hồi Thánh Thượng, nhìn thẳng thánh nhan, là tội đại bất kính.”

Hoàng đế cười: “An Lăng Thuận dạy người thật tốt!”

Những lời này, mặc dù là cười nói, nhưng, nghe vào trong tai Thượng Trang, lại chột nghe ra giai điệu mờ nhạt của sự tức giận?

Lại nghe hắn nói tiếp: “Trẫm xá người vô tội.”

Hơi hơi kinh ngạc, chần chờ, cuối cùng ngước mắt.

Hoàng đế già rồi.

Cái trán, khỏe mắt, đều đã xuất hiện nếp nhăn li ti. Đầu đầy tóc, cũng là một màu trắng. Mặc dù, chưa trắng toàn bộ, nhưng những sợi tóc đen cũng đã rất ít.

Mà ánh sáng trong đôi tròng mắt kia bắn ra lại vẫn sắc bén như trước, đến mức làm cho người ta run sợ.

Hắn đã chậm rãi mở miệng: “Trẫm trước phong người làm phi, sau lại đem người đẩy vào lãnh cung, người cảm thấy như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dục Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Sợ hãi

Thượng Trang chỉ cảm thấy đầu óc “vo ve”, không thể tin mà nhìn người trước mặt.

Hắn nói gì?

Đây là mục đích hắn giữ mình nàng lại à?

Con người nữ tử xinh đẹp hơi căng ra đầy kinh ngạc pha lẫn tia sợ hãi.

Khoé miệng Hoàng Đế chậm rãi nhếch lên độ cong hài lòng, nàng rất đẹp.

Nữ nhân An Lăng gia từ trước đến giờ đều rất đẹp.

Nhưng, nữ nhân An Lăng gia trước giờ đều như Hoa Anh Túc.

Đó là một loại độc.

Ai chạm vào nó đều sẽ trúng độc rất nặng.

Ai cũng trốn không khỏi.

Lúc này, hần nhìn thấy dáng vẻ lúng túng của nàng lại cảm thấy có chút hài lòng.

Hần thích nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của nàng. Biết đâu, nàng sẽ cầu xin hần.

Hần là thiên tử Tây Chu. Nếu hần muốn. Hần còn có thể giết nàng.

(*Tây Chu: triều đại Tây Chu, Trung Quốc khoảng từ thế kỷ XI trước Công Nguyên đến năm 771 trước Công Nguyên)

Oh.

Chỉ là hần biết có nhiều cách chết, đó cũng không phải là cách trừng phạt hữu dụng nhất.

Ít nhất, trước mặt nữ tử này hần không muốn.

Sau khi hần nói câu kia, Thượng Trang nhìn thấy trên mặt Hoàng Đế lộ ra vẻ cười nhẹ. Ánh mắt vốn bén nhọn nhưng lúc này lại từ biến mất, đó là dáng vẻ nghiền ngẫm.

Hoặc, còn một chút hận.

Nàng chỉ cảm thấy kinh ngạc. Nàng chợt hiểu ẩn ý trong lời lão gia. Hần muốn mình cẩn thận hành vi, không muốn mình bị Hoàng Đế chú ý.

Nhưng, lão gia không biết rằng, nàng còn chưa kịp vào cung thì tên An Lăng Vu đã được đề lên trên danh sách tuyển tú. Nàng đã bị chú ý rồi.

Dù nàng ăn mặc mộc mạc cũng không giúp ích được gì.

Chỉ vì, ngoài sự khiêm tốn ở thể xác nàng còn là An Lăng Vu.

Hoặc là dòng họ An Lăng này.

Ánh mắt dần chăm chú chìm vào suy nghĩ. Hoàng Đế liếc nhìn nàng, mở miệng nói: “Người không cầu xin trăm sao?”

Lúc này, Thượng Trang mới hoàn hồn, cúi đầu nói: “Nô tỳ chưa nghĩ ra lý do gì để xin Thánh thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.” Cả người đều bối vì khẩn trương mà cứng ngắc, nhưng nàng phải tận lực giữ bình tĩnh. Ít nhất, không thể để hần thấy nàng đang run.

Hoàng Đế cười lớn dẫn đến ho khan, chậm rãi thả lỏng nói: “Trăm chưa bao giờ vô có phong thưởng, cũng không vô có trách phạt.”

“Nô tỳ hiểu.” Nàng vẫn cúi đầu nhưng nàng không hiểu ý của hần.

Hoàng Đế hơi ngân ra, nữ tử trước mặt tuổi tuy còn nhỏ nhưng có định lực. Nàng thật khẩn trương và cũng sợ hãi, điều này hần không hề nghi ngờ. Nhưng có thể làm hần nhìn với cặp mắt khác là nàng có thể làm ra vẻ trầm ổn.

Sau một lúc lâu, mới mở miệng nói: “Đường đường là An Lăng tiểu thư, trăm không tin An Lăng phủ ngay cả một thân gấm vóc sang quý cũng mua không nổi. Trăm cảm thấy kỳ quái với cách ăn mặc của người.”

Trong lòng Thượng Trang chấn động, Hoàng Đế nói rất rõ. Chính là muốn nàng trả lời vì sao ăn mặc khiêm tốn như vậy.

Nhưng, nàng không trả lời sao, cũng không thể nói vì lão gia dặn không được để Thánh Thượng chú ý nên nàng mới làm như thế. Tuy nàng không biết mục đích lão gia làm như vậy là gì, cũng không biết vì sao Hoàng Đế lại hỏi nàng như thế. Mà nàng lại biết, một khi nàng nói như vậy thì chính là ở trước mặt Hoàng Đế thừa nhận An Lăng phủ muốn che giấu sự thật nào đó.

Thượng Trang khép nhẹ hai mắt, cắn môi nói: “Chỉ vì, Thánh Thượng đã thấy khá nhiều quần áo lụa là. Còn ở trong cung, lại khó thấy được quần áo và trang sức thanh nhã.”

Hậu cung, ngay cả quần áo và trang sức cung nữ tuy đơn giản nhưng cũng không có vẻ thanh nhã hoàn toàn.

Hoàng Đế kinh hãi, hần vốn tưởng nàng vì tránh ánh mắt của hần mà lựa chọn như thế, không ngờ là hoàn toàn trái ngược

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Đường lui

Dù sao cũng đã đến bước này.

Thượng Trang nói tiếp: “Nếu ngay từ đầu, nô tỳ biết sẽ có

kết cục như vậy thì nô tỳ bằng lòng không làm Thánh Thượng

chú ý.”

Không thể lấy ‘trang phục đơn giản’ như vậy làm Hoàng Đế chú ý chứ không phải là họ ‘An Lăng’ này.

Lúc này, không phải nàng đã quên lời dặn dò của lão gia

nhưng mọi chuyện đã ngoài dự đoán. Nhưng, nàng vẫn hiểu một

điều. Đó chính là không thể mang đến rắc rối cho An Lăng Phủ.

Muội muội thất lạc nhiều năm của nàng còn phải trông cậy vào

lão gia. Nàng tự nhủ An Lăng Phủ sẽ là nhà của muội muội

nàng.

Mặc dù không nhất định là sẽ tìm được nhưng luôn luôn có một chút hy vọng.

Chỉ cần có hy vọng, nàng sẽ cố gắng.

Nàng sẽ không quên thân phận hiện tại của mình. Một khi có

người biết nàng không phải là An Lăng Vu thật thì nàng là

người đầu tiên đón nhận tội khi quân phạm thượng. Người chết

đầu tiên sẽ là nàng.

Rất đơn giản, nàng không muốn chết.

Trước giờ, nàng luôn cho rằng không ai có thể vui vẻ chịu

chết. Nhưng nếu thật sự phải như vậy thì nhất định đành chịu

vì không có đường lui.

Ánh mắt Hoàng Đế vẫn nhìn thẳng vào nữ tử đang quỳ trên

mặt đất, rồi hần bỗng lên tiếng cười nhạt, chậm rãi đứng dậy và bước xuống.

Thượng Trang hoảng sợ, bản năng muốn lui lại.

Nhưng quỳ gối còn dùng trán chạm đất.

Một đôi giày màu vàng tươi sáng đã bước xuống đứng trước mặt nàng. Nàng mở mắt không thể không liếc nhìn, hần thực sự đi xuống.

Vậy, hần sẽ phong nàng làm phi sao?

Sau đó sẽ đầy vào lãnh cung?

Hần ngồi xuống, dùng lực mạnh nâng cằm nàng. Thượng Trang

bị đau liền nhăn mày lại nhưng là cắn môi không thốt lên một

tiếng. Dùng sức nâng khuôn mặt nhỏ hần của nàng lên, cách hần

thật gần.

Mùi nguy hiểm dần dần lan tràn.

Cuối cùng, Hoàng Đế cũng từ từ nở nụ cười, nhỏ giọng

nói: “Có biết vì sao trẫm không đem nàng ban cho các vị Vương

gia không?”

Thượng Trang im lặng.

Hần lại nói: “Nữ tử An Lăng gia đều là họa thủy. Cho nên,

trẫm phải đem nàng đặt ở bên người, luôn luôn giám sát nàng.”

Bỗng nhiên, hần lại cười: “Nàng cho là trẫm thật sự phong nàng làm phi? À, trẫm vốn không muốn cho nàng bất cứ danh phận gì. Thời gian trẫm cũng không còn nhiều, mặc dù ngày sau tuần

táng(* chôn theo người chết), vậy cũng sẽ có được thân phận phi tân cao nhất. Trẫm sẽ không.”

Ba chữ cuối cùng hần nói rất nhẹ nhàng. Nhưng rơi vào trong tai Thượng Trang là rất nặng.

Đó là nỗi hận thù gì mà có thể làm hần thành như thế?

Nàng thật rất muốn hỏi hần một chút là vì sao, nhưng nàng hiểu rằng không nên hỏi.

Nàng là An Lăng Vu cho nên không thể hỏi những điều này, đây là chuyện nàng vốn ‘biết’.

Tay bóp chặt cằm nàng đã buông ra, sau đó xoa nhẹ gương mặt

nàng. Lòng bàn tay của hần có nhiều vết chai sạn. Nhưng khi

tiếp xúc lại không hề có cảm giác rất mặt. Hoàng Đế lại

nói: “Nàng cho rằng dùng vẻ đẹp của mình là có thể mê hoặc

trẫm à? Trẫm trước giờ không hề đồ.”

Nói xong, hắn đứng nhanh dậy. Có thể là do đứng dậy quá nhanh, cả người hắn lắc lư nhưng vẫn đứng vững.

Giọng nói nặng nề từ miệng hắn truyền tới: “Người đâu, đem nàng tới Hoán Y Cục.”

Thượng Trang hoảng sợ nhìn hắn, Hoán Y Cục là nơi thấp nhất dành cho cung nữ.

Nàng là tú nữ mà.

Tuy, cũng có tú nữ không được chọn. Nhưng, tú nữ không được chọn đó dù hầu hạ các chủ tử trong các cung cũng có cấp

bậc chính là nữ quan. Chưa bao giờ nghe nói có tú nữ trực

tiếp bị đày đến Hoán Y Cục.

Từ xưa đến nay, nàng chính là người đầu tiên.

Có thái giám từ ngoài tiến vào, lên tiếng đáp “Vâng!”

Rồi tiến lại vùng phát trần, lạnh giọng nói: “Đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 21: Mỹ nhân

Thái giám thúc dục nàng ra khỏi Càn Thừa Cung, vừa nói: “An Lăng tiểu chủ. À không, người đã không còn là tiểu chủ.”

Thái giám cười gian hai cái, lại nói: “Người thật có thể chọc giận Hoàng Thượng đến triệt để ư, đi mau nào!”

Thượng Trang cười lạnh, gần vua như gần cọp. Hôm nay coi như nàng đã thấy.

Chỉ cần một câu nói của hắn là có thể khiến cho nàng sa vào vạn kiếp bất phục. (* muốn đời muôn kiếp không thoát ra được)

Làm cung nữ Hoán Y Cục. Ừm, biết đâu được nàng lại có thể rời xa vòng xoáy tranh đấu trong hậu cung.

Thường nói hoạ phúc khôn lường nào biết đâu là phúc là hoạ.

Việc này đối với nàng mà nói cũng chưa hẳn là chuyện không tốt.

Thái giám thấy nàng không trả lời cũng bất giác thấy mất mặt, khinh miệt hừ một tiếng, bước nhanh hơn.

Lúc bước xuống bậc thang, thái giám nhìn thấy trước mắt thoáng hiện

một chút bóng dáng, liền hoảng sợ vội quỳ xuống: “Nô tài tham kiến Hoàng hậu nương nương. Nương nương kim an.”

Thượng Trang cũng giật mình kinh hãi. Lúc này, nàng mới nhìn thấy

Hoàng hậu phía trước, vội quỳ xuống: “Nô tỳ thỉnh an nương nương.”

Hoàng hậu nhìn thoáng qua nữ tử trước mặt, nàng cũng cảm thấy giật

mình. Hoàng đế lưu một mình nàng ấy lại, nhưng khi quay lại thì đây nàng ấy đến Hoán Y Cục. Song, đó là quyết định của Hoàng đế, nàng dĩ nhiên

sẽ không hỏi thêm.

Lúc đi qua người nàng, Hoàng hậu bỗng dừng mở miệng: “Trong cung, dù cho người là chủ tử nhưng vẫn là nô tài, phải trung thành với Thánh

thượng. Chỉ một câu của Thánh thượng, người muốn người sống thì tốt,

muốn người chết cũng thế. Người không thể không cãi lời cũng không thể

ghì hận.”

Thượng Trang có chút giật mình, cúi đầu nói: “Nô tỳ xin nghe theo sự dạy bảo của nương nương. Đối với Thánh thượng, nô tỳ tuyệt không hai

lòng.”

Con không nhớ thù cha, thần không nhớ việc quân qua đời. Còn nàng chỉ là một thiếu nữ không có quyền lực gì để chống lại.

Làm một nô tỳ, tôn nghiêm hay kiêu ngạo đều bị chà đạp. Còn lại chỉ có hèn mọn.

Việc này, nàng biết rõ.

Hoàng hậu rất vừa lòng, dừng bước, ngoái đầu nhìn lại nàng một lần.

Nàng ấy thật khiêm tốn, từ lúc thấy nàng ấy bước vào điện đã nhìn

ra. Kỳ thật, so với Mộ Dung Vân Khương thì nàng lại càng thích nữ tử như vậy. Chỉ là Hoàng Đế không thích.

Giờ Hoàng đế tự mình ra lệnh, nàng tất nhiên cũng sẽ không mở miệng nói muốn nàng ấy.

Lúc này không biết ai hô một tiếng: “Thái tử điện hạ.”

Thượng Trang liền nghe thấy có tiếng bước đang đi tới khá nhanh,

nàng hạ thấp người xuống hơn đợi cước bộ người gần tới, vội mở miệng:

“Nô tỳ tham kiến Thái tử điện hạ.”

“Nhi thần thỉnh an mẫu hậu.” Giọng nói nam tử vang lên, không lớn nhưng nghe qua cũng rất thư thái.

Hoàng hậu khẽ nhíu mày nói: “Phong nhi sao đến đây?”

Nguyên Duật Phong đứng thẳng người nói: “Nhiều ngày không gặp phụ

hoàng, trong lòng nhi thần rất lo lắng. Hôm nay không bận gì nên tới.

Mẫu hậu cũng đang muốn đi gặp phụ hoàng à?”

Hoàng hậu gật đầu nói: “Vậy cùng đi với bọn cung.”

Lời của nàng vừa mới dứt, Nguyên Duật Phong đã bước lên đỡ lấy tay nàng đi về phía trước.

Đi được hai bước, hần chợt ngoái đầu nhìn lại nữ tử quỳ trên mặt

đất. Nàng kia không mặc quần áo trong cung, vậy thì đó là tú nữ vào cung lần này. Nhưng, lạ là vì sao chỉ có một mình nàng?

“Mẫu hậu, nàng...” Hần không khỏi tò mò hỏi.

Hoàng hậu không khỏi quay đầu lại nhìn thoáng qua, nhỏ giọng nói:

“Phụ hoàng người đem nàng đây đến Hoán Y Cục, tiếc thay một mỹ nhân như

vậy.”

Thật không?

Hần không khỏi nhìn về phía sau lần nữa, thấy nữ tử đã chậm rãi đứng dậy. Thái giám đứng bên cạnh nàng nói gì đó, rồi hai người cất bước rời đi.

Bóng lưng nhỏ nhắn yếu đuối, quả nhiên là một mỹ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 22: Hiền phi

Thượng Trang đi phía sau thái giám, nàng hít nhẹ một hơi.

Mọi thứ đều không thay đổi, làm nha hoàn năm năm ở An Lăng phủ, giờ vào cung cũng làm nô tỳ.

Nàng khẽ cười. Có lẽ, đây chính là số phận của nàng. Nàng không nên mơ tưởng thay đổi nó làm gì.

Thái giám đi rất nhanh, hần muốn nhanh chóng đem nàng tới Hoán Y Cục để rồi còn vội trở về bẩm báo lại.

Trong cung, thái giám cung nữ đi qua đi lại, thỉnh thoảng sẽ có ánh

mắt nhìn bọn họ. Lúc này, quần áo Thượng Trang đang mặc chọc đến sự chú ý của bọn hần, không phải vì quần áo lộng lẫy mà là bởi vì nó không phải

là quần áo trong cung.

Thượng Trang lắc đầu, nàng cũng mặc kệ chuyện này.

Lại đi thêm một đoạn đường, xa xa nhìn thấy chớp kiệu ở phía trước

đang đi tới. Nàng im lặng liếc nhìn nét mặt thái giám một chút, gương

mặt giận dữ của hắn thoáng hiện chút kính sợ, kiệu chưa tới hắn đã quỳ ở một bên, hành lễ nói: “Nô tài thỉnh an Hiền Phi nương nương.”

Thì ra là Hiền phi.

Thượng Trang hành lễ theo.

Liên nghe giọng nói nữ tử vang lên: “Ngừng kiệu.”

Kiệu dừng, nhưng nàng không xuống chỉ nhấc một góc màn kiệu lên. Bên ngoài, quả nhiên là thái giám Càn Thừa Cung. Không phải nói Thánh

Thượng cho gọi nhóm tú nữ vào tắm cung à? Sao kết thúc nhanh vậy?

Hiền phi nhú mày, do dự một chút mới mở miệng hỏi: “Tuyển tú đã xong?”

Thái giám không có ngăn đầu, chỉ lên tiếng trả lời: “Hồi bẩm nương nương, đã kết thúc rồi ạ.”

Hiền phi lại hỏi: “Vậy còn An Lăng tiểu thư đâu?”

Nàng vừa dứt lời, Thượng Trang liền giật mình, theo bản năng ngược mắt nhìn lại.

Màn kiệu chỉ nhấc lên một góc, nhưng vẫn có thể thấy rõ người trong kiệu.

Nữ tử bên trong có mái tóc vấn cao, gương mặt xinh đẹp với đôi môi

thoa một lớp son mỏng. Nàng chăm sóc rất kỹ, không nhìn ra được tuổi

thật.

Thượng Trang không biết vị Hiền Phi này là ai, càng không biết vì sao đang yên lành nàng ấy lại nhắc đến tên An Lăng Vu.

Thái giám cũng có chút hoảng sợ, im lặng quay đầu lại nhìn người bên cạnh một cái. Thượng Trang hiểu ý vội cúi đầu. Thái giám lại nhìn về

phía Hiền Phi, mở miệng đáp: “Bẩm...bẩm nương nương, nàng chính là...là An Lăng thị.”

Con người xinh đẹp của Hiền Phi tròn lẳn, lập tức nhìn về phía nữ tử đang quỳ.

Thái giám không có gọi là tiểu chủ cũng không có gọi là An Lăng tiểu thư mà trực tiếp dùng An Lăng thị. Điều này chứng tỏ cái gì, không cần

người ta nói Hiền Phi cũng đã đoán được vài phần.

Không khỏi buột miệng hỏi: “Công công muốn dẫn nàng đến nơi nào?”

Thái giám lau mồ hôi xong mới nói: “Nô tài phụng lệnh Thánh Thượng mang nàng đến Hoán Y Cục.” Hắn thận trọng trả lời.

Hiền Phi giật mình, đến Hoán Y Cục ư? Nàng thật không ngờ.

Trực tiếp đem tú nữ đưa đến Hoán Y Cục, điều này trước giờ chưa từng có. Chỉ là, lúc này nàng không nên hỏi.

“Nương nương.....” Thái giám thấy nàng đột ngột im lặng, liền

thận trọng gọi nàng rồi nói: “Nương nương, nô tài còn phải về bẩm báo.”

Lúc này, Hiền Phi mới hoàn hồn, ho nhẹ một tiếng rồi hạ màn kiệu xuống và nói: “Khởi kiệu.”

Cung nữ bên cạnh vội hỏi: “Nương nương, vẫn đi Càn Thừa Cung sao?”

Một lát sau mới nghe bên trong truyền ra một chữ: “Đi.”

Kiệu đã dần đi xa, Thượng Trang đứng lên liền nghe thái giám nói:

“Ây da, thật đúng là không nhìn ra, người rất lợi hại. Mới vào cung, mà

ngay cả Hiền phi nương nương cũng hỏi thăm người!” Nói xong, hắn hừ một

tiếng rồi hướng phía trước mà đi.

Thượng Trang không khỏi quay đầu lại nhìn, vì sao Hiền Phi hỏi thăm chuyện An Lăng Vu, thật ra nàng cũng muốn biết.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dục Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Đồ tội (Giá họa)

Thái giám mang Thượng Trang tới Hoán Y Cục liền gặp một ma ma tươi cười nghênh đón,nói: “Không biết ngon gió nào đưa công công tới đây?” Ánh mắt bà ta khá sắc bén, liếc mắt một cái liền nhận ra thái giám Càn Thừa Cung, ai không đến nịnh bợ được chứ?

Thái giám khẽ hừ một tiếng chỉ vào Thượng Trang đang đứng đằng sau: “Nàng ta, về sau chính là cung nữ của Hoán Y Cục.” Hần ngừng nói, và nở nụ cười châm biếm, lại nói: “Ma ma, đây là khẩu do Thánh Thượng đích thân ban xuống.”

Ma ma hiểu ý, vội gật đầu trả lời: “Dạ dạ.”

“Được rồi, người ta cũng đã đưa, giờ còn phải trở về bẩm báo lại.” Nói xong cũng không nhìn lại Thượng Trang một cái, đã quay người vội vàng rời đi.

Đợi cho bóng dáng thái giám khuất dần sau lối rẽ, ma ma mới thu lại ánh mắt. Nhìn nữ tử ở trước mặt, ma ma có hút kinh hãi, đúng là xinh xắn! Mặc dù nàng không rõ vì sao Thánh Thượng lại muốn điều nàng ta đến Hoán Y Cục, bất quá nhìn quần áo trang sức trên người cũng có thể biết được thân thế của nàng ta.

Mà vừa trước lúc rời đi, thái giám còn cố ý nói cho nàng biết Thánh Thượng đã truyền lệnh đưa nàng đến đây thì không cần phải khách khí với nàng.

Biết đâu không khách khí với nàng, chính là thể hiện lòng trung thành với Thánh Thượng.

Cúi đầu ho nhẹ, nói: “Ta là quân sự ở đây. Ta họ Từ. Mọi người đều gọi ta là cô cô.”

Giọng điệu lạnh như băng, Thượng Trang khẽ thờ dài, ma ma ở trong cung đều là những cung nhân phải trải qua bao năm nhẫn nhịn mà đạt tới, mà với thân thế của nàng, ngày sau có mong muốn sống an ổn sợ là cũng khó.

Cúi đầu ngoan ngoãn đáp: “Nô tỳ là An Lăng Vu, sau này phải làm phiền đến cô cô chỉ dạy.”

Đuôi lông mày Từ ma ma nhếch lên với vẻ khinh thường, cười nhẹ một tiếng nói: “Được rồi, sau này gọi người là Vu Nhi đi, họ kia của người cũng không có tác dụng, sớm đã không còn rồi.”

Ai chẳng biết việc Hoàng Đế tuyển tú, nhưng chỉ chọn ‘họ tên’ của tú nữ, bởi vì đằng sau nó là quyền lực. Mà nàng, nếu không được Hoàng đế thích thì xem ra cái ‘họ tên’ này của nàng cũng không quan trọng mấy.

Thượng Trang nhỏ giọng đáp lại,

Không có ‘họ tên’

Aiz, nhưng họa cũng là do ‘họ tên’ gây ra.

Đúng lúc này, một cung nữ bụng chầu đầy quần áo từ xa đi tới, Từ ma ma gọi nàng lại, nói: “Qua đây, đem cái này đưa cho người mới tới.”

Cung nữ kinh hãi, thấy sắc mặt Từ ma ma u ám vội vàng bước tới. Nhìn về phía người đứng bên cạnh Từ ma ma, nàng không nhận được nói: “Cô cô, nàng ... nàng còn chưa thay quần áo ...”

Từ ma ma cười lạnh nói: “Vừa hay, làm việc, bản thì thay. Giao cho nàng là được!”

Cung nữ biết điều ngậm miệng, đem chậu gỗ đang bụng đưa cho Thượng Trang. Thượng Trang sau một hồi sừng sốt, cuối cùng đưa tay đón lấy.

Thật nặng đấy.

Từ ma ma không nhìn nàng nữa, vừa xoay người đi về phía trước vừa nói: “Đi theo ta.”

Cung nữ kia liếc nhìn Thượng Trang, muốn nói gì đó thì thấy Thượng Trang đã xoay người theo kịp bước chân của Từ ma ma, cuối cùng nàng đành nuốt xuống.

Thượng Trang đi theo sau Từ ma ma cũng không hỏi nàng muốn dẫn mình đi đâu. Chỉ có điều, theo nàng đi đã được vài vòng trong sân cũng không thấy nàng có ý định dừng lại. Trong khi Thượng Trang gần như không thể bụng được cái chậu gỗ kia, nó vốn đã không hề nhẹ, còn bắt nàng đi lâu như vậy.

Từ ma ma đột nhiên nhìn nàng, thấy Thượng Trang cắn môi, hai tay đã bắt đầu run run nhè nhẹ. Nàng hừ lạnh nói: “Aiz, đúng là thiên kim tiểu thư việc gì cũng chưa từng làm. Có điều, đã đến đây rồi thì cái gì cũng đều phải làm. Cô cô ta đang rèn luyện người, để tránh cho sau này người làm gì cũng lực bất tòng tâm!”

“Tạ ơn cô cô.” Thượng Trang cắn răng cố nói.

Ngày trước ở An Lăng phủ, tuy nàng là a hoàn nhưng cũng chưa từng phải làm việc gì nặng nhọc.

Mới chỉ nhớ lại, hai tay đã mất hết sức lực, chỉ kịp nghe thấy tiếng “ầm.”, toàn bộ quần áo trong chậu từ từ rơi vãi ra ngoài.

“A!” Từ ma ma hét lên, chỉ vào nàng và mắng, “Người muốn chết hả, những thứ này đều là quần áo của chủ tử các cung, nếu làm hỏng một sợi tơ người cũng đừng mong sống được!”

Thượng Trang không nói lời nào, hai tay run run đi nhặt.

Đầu ngón tay vừa chạm tới bộ đồ vàng nhạt, bỗng nhiên phát hiện chỗ vật áo kia bị rách.

Nàng giật mình, đưa tay cầm lấy chỗ bị rách.

Đúng lúc này, bỗng thấy phía sau có người kêu lên: “A, cô cô, ngài mau nhìn xem, nàng xé rách quần áo của chủ tử!”

Người nói chính là cung nữ lúc nãy đem chậu gỗ giao cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Quyển 1 - Chương 24: Nhận tội

Thượng Trang theo bản năng quay đầu nhìn nàg, cung nữ kia chợt dạ cúi thấp đầu.

Trong cung mà phạm lỗi chỉ có hai kết cục. Thứ nhất là nhận lỗi, nếu vậy chắc chắn sẽ bị phạt, còn về phần phạt thế nào thì đa dạng phương thức có thừa. Còn loại thứ hai, tốt nhất là gán tội cho người khác.

Nếu là người có chút tâm cơ, nói chung đều lựa chọn loại hai.

Thượng Trang định nói thì bộ y phục trong tay đã bị Từ ma ma chặn ngang đoạt lấy, bà ta cẩn thận nhìn, đồng tử co lại, đưa tay túm lấy tóc nàg, mắg: “Ta chỉ bắt ngươi đi vài vòng, ngươi liền tò thái độ? Còn nghĩ ngươi là thiên kim tiểu thư muốn thế nào thì như thế ý chắc?”

“A...” Thượng Trang không chịu nổi kêu ra tiếng.

Từ ma ma giật tóc nàg lắc qua lắc lại, quay đầu hướng cung nữ kia nói: “Đi tra xem là y phục của chủ tử nào, gọi người áp giải tiện tỷ này đi nhận tội!”

Cung nữ kia cũng chưa hề lui xuống, chỉ run giọng nói: “Cô cô, đây là ... là y phục của Hiền phi nương nương, lúc sáng đưa tới là do nô tỳ nhận.”

Thượng Trang nhìn nàg, xem ra nàg đã sớm chuẩn bị tốt, chỉ chờ đem củ khoai nóng ném ra. Mà cũng do vận may nàg không tốt, đụng phải ngay lúc này.

Nhưng mà, là y phục của Hiền phi, có lẽ ...

Nàg cố chịu đau không phản kháng lại. Chỉ là nàg hiểu rõ, ở nơi này có phản kháng cũng không tác dụng gì. Sẽ chỉ khiến chính mình bị thương thêm mà thôi. Cho nên nàg phải nhẫn nhịn chờ đợi cơ hội.

Cuối cùng Từ ma ma cũng buông tay, lạnh lùng nói: “Vệ đem tới Tự Ninh cung.”

Cung nữ gọi người, hai thái giám tới, mỗi người túm lấy một cánh tay Thượng Trang. Chỉ nghe trong đám đó có một người nói: “Bây giờ mới biết sợ?”

Nàg đầu phải vì vậy mà run rẩy không ngừng, sự thật là do bụng lâu nên mới chịu không nổi mà run rẩy.

Thái giám áp giải nàg ra ngoài, cung nữ cũng vội vàng đón lấy bộ y phục bị phá từ Từ ma ma rồi theo sau.

Mọi người mới bước tới cửa, đột nhiên gặp một người đứng lúc cũng tiến vào, thấy tình huống này, sừng sốt buột miệng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Thượng trang giật mình, người vừa tới là một cô nương xấp xỉ nàg.

Y phục hồng nhạt, chỉ có điều Thượng trang thoáng nhìn đã nhận ra không phải phục sức của cung nữ. Nhưng cũng không hiểu vì sao nàg lại có cảm giác cũng không phải tú nữ tiến cung đợt này.

Tú nữ thì không nên một mình tới nơi này.

Nàg liếc nhìn Thượng Trang, vừa định mở miệng nói thì nghe thấy tiếng của Từ ma ma truyền tới: “Ồi, Linh Khuyết cô nương sao lại tới đây?” Bà ta vừa nói vừa tới nghênh đón.

Từ ma ma kêu nàg là cô nương, như vậy là cung nữ của chủ tử cung nào rồi, có điều nhìn quần áo của nàg lại không giống.

Linh Khuyết thu lại ánh mắt đang nhìn Thượng Trang, hướng Từ ma ma nói: “Y phục của Hiền phi nương nương đã giặt xong chưa?”

Sắc mặt Từ ma ma trầm xuống, chỉ vào Thượng Trang nói: “Vốn là đã xong, nhưng lại bị tiện tỷ này xé rách, ta đang kêu người áp giải nàg tới cho nương nương trừng trị!”

“Hửm?” Linh Khuyết lại nhìn Thượng Trang, nàg trông thấy hai tay nàg ấy không ngừng run rẩy. Chỉ có điều, không biết vì sao nàg cảm thấy, không phải vì sợ hãi mà run rẩy.

Nàg xoay người lại nói: “Đã như vậy thì mang nàg tới Tự Ninh cung đi.” Nói xong liền xoay người đi ra ngoài.

Thái giám áp giải Thượng Trang vội vàng đuổi theo, cũng nữ cầm y phục kia cũng vội vã theo sau.

....

Tự Ninh cung.

Linh Khuyết vào tới đại sảnh liền dừng lại, quay người chỉ vào Thượng Trang và cung nữ kia nói: “Hai người các ngươi ở lại, những người khác đi xuống đi.”

Hai thái giám vội vàng rời đi.

Lúc này, nghe thấy bên ngoài có người kêu “Nương nương”, sau đó liền nghe thấy tiếng bước chân đang tới gần.

Mọi người trong phòng vội vàng quỳ xuống.

Cửa bị đẩy ra, Thượng Trang nghe thấy có người vào nhưng không phải chỉ có mình Hiền phi, nàg cúi đầu, nghe thấy tiếng của Hiền phi truyền tới: “Bình thường muốn gặp mặt con còn khó hơn lên trời, hôm nay Thánh Thượng ban thưởng tú nữ cho con, con lại nhanh như vậy đã đến tạ ơn?”

Nam tử khẽ cười nói: “Ai nói là nhi thần tới tạ ơn?”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dục Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Quyển 1 - Chương 25: Kế sách

“Hửm?” Hiền phi kinh hãi quay lại nhìn con trai mình, sau phút hoảng hốt mới hỏi, “Vậy con tiến cung để làm gì?”

Nếu như là lo lắng bệnh tình của Hoàng đế thì hẳn nên tới Càn Thửra cung thăm hỏi chứ không phải là theo nàng quay về Tự Ninh cung.

Nguyên Duật Diệp định trả lời. Trong lúc lo lắng, ánh mắt lại vô tình hướng tới thân hình đang còn trên mặt đất, con người hần hơi hơi buộc chặt, quay đầu liếc nhìn Linh Khuyết. Linh Khuyết tiến lên nói: “Cung nữ Hoán y cục xé rách y phục của nương nương, vì vậy vội áp giải tới để nương nương xử lý.”

Lúc này, Hiền phi mới để ý tới hai người đang quỳ trên mặt đất, tiến lên ngồi trên ghế thuận miệng nói: “Việc nhỏ này cũng muốn bần cung xử lý sao? Đã là phạm lỗi, nên làm thế nào thì làm như thế đó. Linh Khuyết, gọi người mang bọn chúng ra ngoài, bần cung và Vương gia còn có chuyện muốn nói.”

Thượng Trang cắn răng, lúc thái giám đưa nàng tới Hoán Y Cục, nàng từng gặp qua Hiền phi, chỉ tiếc Hiền phi cũng chưa từng nhìn qua hình dáng nàng. Vậy, nàng còn có thể đánh cuộc một lần sao?

Nàng nắm chặt hai tay, đang muốn mở miệng lại nghe Linh Khuyết tiếp tục nói: “Nương nương, Linh Khuyết lại cảm thấy việc này rất đáng giá để tra xét.”

Thượng Trang kinh ngạc trước lời của nàng, xem ra thân phận địa vị của vị Linh Khuyết này cũng không phải bình thường. Chỉ bởi nàng không có tự xưng “nô tỳ”.

Hiền phi liếc nhìn Linh Khuyết, lười biếng nói: “Ồ? Vậy bần cung liền nghe một chút.”

Linh Khuyết cười yếu ớt, quay đầu thoáng nhìn Nguyên Duật Diệp khoe miệng còn mang ý cười. Nguyên Duật Diệp nao nao, ánh mắt không tự chủ lại hướng tới hai người đang quỳ.

Hiền phi cũng liếc mắt nhìn, nàng bỗng nhiên kinh ngạc, là nàng!

Linh Khuyết tới bên cạnh cung nữ, mở miệng hỏi: “Người nói quần áo của nương nương là do nàng xé rách, là do người tận mắt trông thấy?”

Cung nữ giật mình, quay đầu lại mới run run mở miệng: “Dạ phải Là nô tỳ tận mắt trông thấy.”

Linh Khuyết quay lại nhìn về phía Thượng Trang: “Người còn muốn nói gì không?”

Hiền phi định lên tiếng, Thượng Trang đã giành trước: “Khỏi bẩm nương nương, nô tỳ muốn hỏi nàng một vấn đề.”

Hiền phi vốn có ý muốn bảo vệ nàng, bất quá giờ phút này nghe nàng nói vậy cũng không nhiều lời, chỉ gật đầu. Nàng thật ra muốn nhìn xem nữ tử này thoát tội bằng cách nào.

Thượng Trang hít nhẹ một hơi mở miệng: “Ta chỉ muốn hỏi người, quần áo là lúc người đưa ta, ta liền xé rách hay là lúc sau mới xé?”

Cung nữ không ngờ tới việc nàng đột nhiên hỏi vậy, không chần chờ vội đáp: “Đương nhiên là lúc sau mới xé, là do cô cô bắt người bưng chậu gỗ kia, người không phục, đem y phục rớt trên đất, rồi sau đó xé.” Lúc này, nàng ta không hề run sợ, liền một hơi đem toàn bộ nói ra, còn rất chi tiết.

“Tốt lắm.” Thượng Trang khẽ cười, hướng Hiền phi, cúi người nói, “Nô tỳ khẩn cầu nương nương cho người đi Hoán Y Cục đem chậu gỗ mà nô tỳ đã bưng qua mang tới.”

Hiền phi không rõ nguyên do, lại nghe thấy Nguyên Duật Diệp lên tiếng: “Linh Khuyết, phân phó người đi.” Nhìn nữ tử trên mặt đất, miệng hắn bất giác mang chút ý cười thân nhiên.

Nàng so với dự đoán của hắn, hẳn là người thông minh.

Vỡ diễn này, hắn càng lúc càng mong chờ. Lại nhìn cung nữ kia một chút, thật tốt, có thể dùng nàng ta để thử nàng.

Linh Khuyết khẽ cười, xoay người lui xuống.

Một lát sau, chậu gỗ liền được đem tới. Thượng Trang còn bảo để vào trong chậu lượng y phục giống như lúc nàng bưng.

Hết thấy đều chuẩn bị xong, nàng như thở nhẹ ra, thấp giọng nói: “Vừa rồi ở Hoán Y Cục nô tỳ bưng chậu đi lại ước chừng một nén nhang, bây giờ, nô tỳ hy vọng nàng có thể lặp lại.” Vừa nói vừa chỉ vào cung nữ trước mặt.

Cung nữ hoảng sợ, nàng không biết rốt cuộc Thượng Trang muốn làm gì. Sau một hồi lâu mới đáp trả: “Bởi vì việc cô cô bắt người làm vốn là việc ta phải làm, cho nên đã chết đên nơi rồi người còn muốn chiếm lợi sao?”

Thượng Trang cười nhạt, nàng không có nhàm chán đến vậy.

Hiền phi lại lên tiếng: “Vậy liền bưng đi.”

Cung nữ cắn răng, vào lúc này cũng không dám lơ đãng, liền bưng lấy chậu gỗ. Linh Khuyết dẫn nàng đi ra ngoài. Thượng Trang mới lên tiếng: “Thỉnh nương nương và Vương gia đòi bước.”

Nguyên Duật Diệp cười nhạt một tiếng, tiến lên đỡ Hiền phi ra ngoài. Mà hắn ước chừng cũng đã đoán ra được kế sách của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 26: Trị tội

Thượng Trang hít một hơi thật sâu, tay cố bám vào hành lang bên cạnh để dựa sức mà đứng dậy. Lúc này, nàng mới phát hiện hai tay đã tê cứng.

Nàng khẽ cười nhẹ, như thế cũng tốt, vừa vặn có thể chứng minh điều nàng nghĩ là đúng.

Mọi người đi ra bên ngoài, cung nữ bưng chậu gỗ đi một vòng lại một vòng thật lâu. Cuối cùng cũng giống như Thượng Trang không thể kiên trì được, đem chậu quần áo lật úp hết trên mặt đất.

Thượng Trang vội cầm lấy một bên của bộ y phục đã bị xé rách kia, rồi ngồi chồm hồm xuống đưa cho nàng ta, mở miệng nói: “Bây giờ, cô hãy xé nó đi.”

Lời nàng nói ra làm ai nấy đều giật mình kinh hãi.

Chỉ có Nguyên Duật Diệp hiện ý cười trong mắt và nó càng lúc càng đậm.

Cung nữ cắn răng nói: “Cô thật to gan, lại muốn ta làm trò xé rách y phục trước mặt nương nương, cô cho làm như vậy nương nương sẽ trị tội ta sao?”

Thượng Trang vẫn giữ vẻ mặt ung dung nhìn nàng, nhẹ nhàng nói: “Không, cô xé rách nó, nương nương mới không thể trị tội cô.”

Nếu xé không rách thì chứng tỏ nàng ta đã nói láo.

Cung nữ kinh ngạc nhìn nàng, Thượng Trang ghé sát tai nàng ta, nhỏ giọng nói: “Ta biết là cô đã giả họa cho ta.”

Nàng nhận ra, đây chính là hoàng cung.

Phi tần tranh giành, cung tỳ cũng tranh giành; chỉ cần nàng còn sống thì điều này sẽ vĩnh viễn không dừng lại.

Cung nữ lấy y phục trong tay Thượng Trang xé một cái, dùng hết sức mà xé xuống. Nhưng khi dùng lực, nàng chợt phát hiện hai tay của mình đã run rẩy không ngừng, ngay cả hơi sức cũng không có chứ nói gì đến xé rách nó.

Hướng hồ đây lại là gấm vóc thượng hạng, nếu ở trong tình huống bình thường thì cũng phải dùng hết sức mới có thể xé rách. Thế nhưng hiện tại, hai tay nàng run rẩy không ngừng thì càng không thể làm được việc này.

Cung nữ sợ tới mức sắp khóc, cắn răng dùng hết sức lực, nhưng y phục trong tay vẫn nguyên vẹn.

Cuối cùng, nàng khóc ra thành tiếng, càng khóc càng hoảng loạn.

Lúc này, Thượng Trang mới xoay người lại và quỳ gối, cúi đầu nói: “Nương nương đã nhìn thấy.”

Linh Khuyết cười đùa choàng tay Hiền Phi, nói: “Nương nương, Linh Khuyết đã nói việc này rất đáng tra mà?”

Hiền phi tỏ vẻ khen ngợi nhìn nàng rồi nói: “Người đâu, mau đem nàng ta xuống, đánh ba mươi trượng!”

Thái giám vội tiến lên, áp giải cung nữ đi ra ngoài. Nàng khóc la: “Nương nương tha mạng! Nương nương xin người tha cho nô tỳ! Nô tỳ không phải cố ý, nô tỳ không phải cố ý...”

Thật ra Thượng Trang biết, nàng ta không phải cố ý, không ai dám tùy ý xé rách y phục của chủ tử. Chẳng qua là, nàng ta muốn nàng chịu tội thay. Nhưng, nhìn thấy bộ dạng nàng ta đáng thương như thế, nàng lại cảm thấy không đành lòng.

Có nên cầu xin tha thứ cho nàng ta không?

Trong lòng nàng đang đấu tranh giữa hai luồng suy nghĩ ‘nên’ hay ‘không’.

Lúc này, một thân ảnh đi tới, một tay kéo lấy nàng, ôm vào trong ngực. Hơi thở ấm áp của nam tử phả trên mặt nàng, nàng nghe hân cười nói: “Mẫu phi, cung nữ này thật thú vị, nhi thần thích nàng. Hay người ban nàng cho nhi thần, để nhi thần đưa nàng về phủ.”

Thượng Trang chỉ cảm thấy cả người chấn động, nàng không nghe lắm chứ?

Hắn nói, thích nàng.

Còn nói, muốn dẫn nàng về phủ...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 27: Gặp lại

Thượng Trang nhiều lần gãy giữa, nhưng nam tử vẫn vòng tay ôm nàng thật chặt, nàng cắn răng, nghe hân cười nói: “Thế nào, Bôn vương ôm người không thoải mái sao?”

Hiền Phi kinh ngạc, sắc mặt trầm xuống nói: “Diệp nhi, buông nàng ra.”

Linh Khuyết ôm cánh tay Hiền Phi cũng sợ hết hồn, nàng chậm rãi che dấu nụ cười, hướng ánh mắt nhìn về phía Nguyên Duật Diệp, nhìn thấy trong mắt hân cũng hiện lên vẻ kinh ngạc. Hiền Phi chỉ có một người con trai là hân, cho tới bây giờ những yêu cầu của hân nàng đều đồng ý, hướng hồ hôm nay chỉ là một cung nữ nhỏ nhoi.

Hiền Phi nhìn cô gái mà hân đang ôm trong ngực một lần nữa rồi nói: “Đây là khẩu dụ của Thánh Thượng, đem nàng đến Hoán Y Cục.” Ngụ ý chính nói cho hân biết, cung nữ này hân không thể đem đi được.

Nguyên Duật Diệp hơi ngần ra, cúi đầu liếc nhìn cô gái trong ngực, khẽ cười nhạt, buông lỏng tay đang ôm lấy nàng, tiến lên phía trước nói: “Vậy là nhi thần đã phạm tội rồi, thì ra đây là cung nữ của Hoán Y Cục.”

Hiền Phi thấy hân không kháng kháng giữ nàng nữa mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn Thượng Trang nói: “Được rồi, hôm nay người đi về trước, nói với Từ ma ma, ngày mai ta chỉ muốn người mang y phục của bốn cung đến đây.”

Thượng Trang thoáng ngạc nhiên, đến khi phản ứng được, mới vội cúi đầu nói: “Tạ ơn nương nương, nô tỳ cáo lui trước.”

Câu nói này của Hiền phi là ân điển lớn đối với nàng. Đây là lời cảnh cáo của nàng ta dành cho Từ ma ma không nên gây khó dễ cho nàng nữa.

Nhìn bóng dáng của cô gái đi ra ngoài, mắt của Nguyên Duật Diệp khẽ sáng lên.

Lúc này, Hiền Phi mới nói: “Đúng rồi, con còn chưa nói cho mẫu phi biết, hôm nay vì sao lại vào cung?”

Hắn quay về với vẻ mặt như lúc bình thường, lắc đầu nói: “Hiện tại không có chuyện gì cả.”

“Diệp nhi... ” Nàng kinh ngạc nhìn hắn, hắn là con trai của nàng nên nàng hiểu hắn rất rõ. Chỉ là bây giờ hắn không muốn nói, như vậy thì cho dù như thế nào, cũng sẽ không nói cho nàng biết. Bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nàng nói: “Con không muốn nói, mẫu phi cũng không ép con. Hôm nay mẫu phi đã qua Càn Thừa Cung thăm phụ hoàng của con, thân thể của phụ hoàng con...” nàng bỗng nhiên không biết nói sao nữa, chợt xoay người đi.

“Mẫu phi...” Nguyên Duật Diệp tiến lên, cầm tay nàng.

Nàng ngược mắt lên nhìn nhi tử, trở tay cầm lấy tay của hắn nói: “Hôm nay hoàng hậu đã ở đó, còn có thái tử. Diệp nhi à, làm sao con cứ không hiểu chuyện như vậy? Trong khoảng thời gian này, con nên đến Càn Thừa Cung nhiều hơn, đây chẳng phải là cơ hội tốt đối với việc chọn ra người xuất sắc lần này hay sao?”

Hắn cười nói: “Làm sao mẫu phi biết lần này thái tử vị trí sẽ có biến?”

Cuối cùng Hiền Phi gạt mình.

Nguyên Duật Diệp vừa cười một tiếng, xoay người đi ra ngoài, một mặt nói: “Nhi thần đi về trước, ngày khác lại đến thăm mẫu phi.”

“Diệp nhi...” Hiền Phi vừa mở miệng, hắn đã sớm đi ra cửa.

Linh Khuyết muốn mở miệng gọi hắn, nhưng hắn nhanh chân đi rồi. Nàng quay lại, nhìn Hiền Phi với vẻ mặt thay đổi, vội nói: “Nương nương đừng thương tâm, hắn là như vậy, người cũng không phải không biết. Nương nương nên đi nghỉ ngơi sớm, Linh Khuyết cũng nên trở về rồi.” Rồi nàng cúi chào, đuổi theo nam tử đã đi trước.

...

Thượng Trang từ Trữ Ninh Cung đi ra, mới phát hiện bầu trời đã dần tối.

Nàng hít một hơi thật sâu, chẳng qua chỉ mới là ngày thứ hai vào cung, giống như nàng đã đi một vòng qua Quý Môn Quan. Nàng cố gắng không nghĩ đến chuyện cung nữ đã bị bắt đi kia bây giờ như thế nào.

Giờ phút này, nàng mới biết câu nói kia của lão gia “Người phải sống”, ba chữ đơn giản, nhưng lại đặc biệt quan trọng.

Hoán Y Cục, tuy rằng là nơi nàng không muốn trở về, nhưng lại không thể không trở về.

Nàng không biết vì sao Hoàng Đế lại cấm gián người nhà Lăng Vu, nhưng nhờ những câu nói của Hiền Phi mà nàng lại thấy có hy vọng.

Nghĩ đến việc này, nàng bất giác nở nụ cười. Bất kể như thế nào, nàng chỉ muốn sống.

Diệp Trang...

Nàng thầm gọi tên muội muội trong lòng. Tay không tự chủ vỗ nhẹ lên ngực, cách y phục, có thể cảm nhận độ cứng của ngọc bội kia.

Nàng đột nhiên cảm thấy an tâm, chỉ vì nàng không chỉ có một mình, vẫn còn một người thân đang đợi nàng.

Đi qua con đường nhỏ phía tây ngự hoa viên, trong lúc lơ đãng, Thượng Trang ngẩng đầu lên thì nhìn thấy có một người ở trong đình phía trước.

Bóng lưng rất đỗi quen thuộc.

Nàng trầm kinh hãi, không biết tại sao chính mình lại có cảm giác như thế.

Nàng có chút thất thần nhìn xuống mặt đất, sau đó mới đi đến gần ngôi đình kia, đột nhiên nghe được người nọ nói: “Mạc Tầm?”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 28: Là hắn

Mạc Tầm?

Thượng Trang bất chợt muốn xem mặt người kia.

Hướng ánh mắt thẳng vào lưng của người ở phía trước, là hắn sao?

Chẳng biết tại sao, khi nghĩ như vậy, tim của nàng thoáng cái đã đập nhanh hơn.

Nàng không biết rõ, đó là cảm giác gì.

Tóm lại, rất kỳ quái.

Giờ phút này sắc trời đã tối dần, nàng và hắn cách nhau hai trượng. Ánh trăng lơ mờ tỏa sáng.

Có lẽ, trong không khí còn mang đến một chút sương.

Có lẽ, là quá xa.

Nàng nói vậy.

Nhưng, những điều này cũng không thể ngăn cản nàng tiến lên. Trong tiềm thức của Thượng Trang, nhìn thấy hấn tựa như gặp một người quen.

Mặc dù, bọn họ chỉ mới gặp mặt một lần. Tuy nhiên đối với nàng thì ở chốn thâm cung xa lạ này, hấn chính là người quen của nàng.

Ở một nơi xa lạ gặp được một người quen.

Nghĩ đến điều này, mỗi nàng khê cong lên, nàng thấy thật hào hứng.

Đi lên trước, muốn mở miệng, lại thấy nam tử trước mặt đột nhiên ngoái đầu nhìn lại, nàng sợ run lên, hấn lại nhú mày, mở miệng lần nữa: “Mạc Tầm?”

Nàng và hấn ở khoảng cách gần như vậy.

Cặp mắt đẹp sáng như ánh sao, giống như lúc mới gặp nhau, có thể làm cho người khác đắm sâu trong đó.

Mà Thượng Trang bất chợt rung động

Hấn không nhìn thấy!

Hấn lại không nhìn thấy!

Hai tay không tự chủ nắm chặt lại, một khắc kia, không rõ vì sao, nàng cảm thấy rất đau lòng.

Nàng đã thấy, đôi mắt xinh đẹp nhất trên đời, nhưng lại không thể nhìn thấy.

Gặp tình huống này, đột nhiên thoáng cái, nàng chợt nảy ra một ý nghĩ.

Hấn nói muốn Mạc Tầm nhường đường, mà ánh mắt của hấn chưa từng nhìn sang bên này.

Nàng té ở chân của hấn, hấn muốn đưa tay, cũng là Mạc Tầm chặn tay của hấn lại, rồi nói công tử, nàng không có chuyện gì...

Cho nên khi đó, nàng đã cảm thấy khó hiểu.

Hấn nhú mày, tay nắm chặt hai bên tay vịn, chuyển hướng nhìn người trước mặt.

Thượng Trang cảm thấy việc này ngoài dự tính của nàng, nam tử đã ở trước mặt nàng, thế là cuối cùng nàng không nhịn được, thờ nhẹ một tiếng, không tự chủ lui về sau một bước.

Nàng thấy rõ ràng rồi, hấn không có ngồi trên mặt ghế đá ở trong đình mà là ngồi trên chiếc xe lăn.

Thì ra hấn không chỉ không nhìn thấy, mà còn...

Thượng Trang không biết tâm tình nàng giờ phút này là như thế nào, chỉ là cảm thấy rất đau lòng.

Nàng cảm thấy không nên như thế, không nên như thế.

Hấn cuối cùng cũng ý thức được người trước mặt không phải là Mạc Tầm, trên khuôn mặt tuấn mỹ nở nụ cười khổ, nhỏ giọng nói: “Ta đã làm cho ngươi sợ à?”

Thượng Trang phục hồi tinh thần lại, cuống quýt lắc đầu: “Không... Không có...”

Không có?

Hấn sẽ tin sao. Mặc dù, hấn không nhìn thấy nhưng ánh mắt của nàng, hấn cũng có thể cảm giác được. Chỉ là cảm giác này thật khó hiểu, tại sao hấn lại cảm thấy, người trước mặt, cho hấn cảm giác quen thuộc?

Thượng Trang hít vào một hơi, cuối cùng tiến lên.

Hấn như cảm thấy, vịn xe lăn lui một chút.

“Ta chỉ là...” lời chưa nói xong nàng bỗng im lặng.

Chẳng qua là vậy? Nàng tự vấn lòng, không ngờ lại không trả lời được.

Hấn lắc đầu cười một tiếng, lại hỏi nàng: “Ngươi là ai?”

“Ta là An Lăng...” nàng bỗng im lặng, ngừng lại một lúc, rồi mới nói, “Ta là Thượng Trang.”

Lúc đầu gặp nhau nàng đã dùng thân phận An Lăng tiểu thư để lừa hấn.

Gặp lại một lần nữa, nàng nghĩ nên dùng thân phận thật của mình.

Nàng tự nhủ với mình, hấn không nhìn thấy nên sẽ không biết nàng.

“Thượng Trang.” Hấn nhẹ giọng đọc lại, “Một cái tên rất đặc biệt.”

Chẳng biết tại sao, nghe hấn nói như thế, tâm tình của nàng trở nên tốt hơn, buột miệng nói: “Ta là cung nữ của Hoán Y Cục.”

Lời vừa nói ra, nàng mới cảm thấy có chút không ổn.

Lúc mới gặp gỡ hắn, nàng cảm giác được hắn là một người không đơn giản. Mà hôm nay, hắn lại xuất hiện ở nơi này.

Nàng không quên, nơi này là hoàng cung Tây Chu.

Nàng bắt đầu kinh ngạc với thân phận của hắn, hoặc ở trước mặt hắn nàng nên tự xưng là “Nô tỳ”.

Hắn cũng tò về kinh ngạc, nàng là cung nữ Hoán Y Cục, thật vậy sao?

Ngước mắt nhìn về phía nàng, hắn nhẹ nhàng nói: “Chúng ta đã từng gặp nhau sao?” Nàng tạo cảm giác cho hắn, rằng bọn họ từng gặp nhau lúc trước. Nhưng, cung nữ Hoán Y Cục, có vẻ điều đó là không thể.

Thượng Trang vội lên tiếng phủ nhận: “Không có.”

Bọn họ hôm nay, là mới gặp gỡ lần đầu. Bởi vì, hôm nay nàng là Thượng Trang.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 29: Lẩn tránh (Trốn chạy)

Hắn vẫn còn cười, tại sao hắn lại như vậy?

Bọn họ từng gặp nhau ư, làm sao có thể chứ?

“Người làm gì ở đây?” hắn hỏi.

Thượng Trang khẽ nói: “Đây là đường trở về Hoán Y Cục, đúng lúc ta đi ngang qua.”

Nàng không hỏi hắn là ai, hắn cũng không nói.

Hắn nghĩ nàng không biết thân phận của hắn. Và hắn cũng không muốn nói cho nàng biết.

Cho tới bây giờ, người biết thân phận của hắn đều tỏ thái độ kính trọng từ xa.

Dù cho không biết, nhưng chỉ cần nhìn thấy bộ dạng của hắn cũng sẽ chủ động tránh ra.

Nhưng nàng lại không làm vậy.

Cảm giác yên lặng này, trong hơn hai mươi năm qua hắn chưa từng cảm nhận được.

Hắn không bác bỏ điều này vì hắn thích như vậy.

Hai bàn tay nắm chặt hai bánh xe lăn khẽ thả lỏng, khóe miệng vẫn là nụ cười thư thái. Thượng Trang nhìn thấy nụ cười đó, tinh thần căng thẳng ban nãy đã tan biến, thay vào đó là một tâm trạng thoải mái hơn nhiều.

“Người uống trà không?” hắn lại hỏi nàng.

Lúc này, Thượng Trang mới nhìn thấy trên bàn để ấm trà, còn có trái cây và điểm tâm.

Hắn đang ở đây chờ ai sao?

Bất giác nhìn quanh bốn phía cũng không thấy người nào sang đây. Ở phía xa cũng chỉ có vài cung nhân. Nhưng khoảng cách khá xa, do nàng nhìn thấy trong tay bọn họ có cầm đèn lồng nên mới có thể phán đoán ra là có người. Cách ngôi đình không xa, phía trên hành lang, họ đang chỉnh lại đèn lồng, ánh sáng theo đó lan đến đây nên mọi thứ trong đình đều có thể thấy rõ được.

Thượng Trang bước lên lấy ấm trà rót ra tách, đưa tới trước mặt hắn, nói: “Người muốn uống sao?”

Hắn cười gượng tay lên, Thượng Trang vội cầm tách trà cẩn thận đặt vào tay hắn. Hắn hớp nhẹ một cái, khẽ cau mày, mỉm cười nói: “Đã nguội rồi.”

Thượng Trang kinh ngạc, trà cũng nguội, vậy xem ra hắn ngồi đây đã lâu rồi.

Hắn lại đột nhiên nói: “Người đi lâu như vậy không quay về, sẽ không sao chứ?”

Hắn vừa dứt lời, Thượng Trang mới nghĩ tới. Tuy nhiên, giờ này trở về cũng đã trễ rồi. Nàng miễn cưỡng cười nói: “Không sao đâu, công việc ngày hôm nay ta đã làm xong rồi.” Nàng không nói rõ, nàng thích ở chỗ này dù cho trở về sẽ bị trách phạt.

Hắn “ừ” một tiếng, lại uống một ngụm.

Thượng Trang cau mày nói: “Trà đã nguội lạnh, không nên uống nhiều.”

Hắn cười: “Ta khát.”

Thượng Trang ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó lại nói: “Vậy, ngâm trong miệng chốc lát sẽ ấm lên.” Hôm nay đã cuối thu, khí trời đã chuyển lạnh, nhất là vào buổi tối, không khí lạnh như băng. Uống trà lạnh đối với thân thể là không tốt.

Hắn lại thật sự nghe lời mà ngậm một ngum ở trong miệng.

Chẳng biết tại sao, Thượng Trang đột nhiên cảm thấy buồn cười.

Nàng vừa muốn mở miệng, đột nhiên phát hiện có ai từ đằng xa vội vàng chạy tới. Nàng không nhìn thấy người, chỉ thấy tốc độ đèn lồng di chuyển rất nhanh.

Nàng lấy làm kinh hãi, nói: “Ta phải trở về rồi”. Nàng không thể để cho người khác nhìn thấy nàng, hơn nữa, bên cạnh hắn là Mạc Tầm.

Ở trước mặt hắn, nàng không muốn làm An Lăng Vu, nàng chỉ muốn làm một Thượng Trang bình thường.

Nàng vội vàng xoay người rồi đi.

Cũng trong lúc đó, nàng nghe giọng nói của hắn từ phía sau truyền tới: “Ngày mai, ngươi có tới không?”

Bước chân nàng chậm lại, tìm đập nhanh hơn.

Ngày mai...

Có thể gặp nhau sao.

Nàng không kịp quay đầu lại nữa, cắn môi, vội chạy đi.

Mạc Tầm nhanh chóng bước tới phía đình. Trời cũng đã hoàn toàn tối đen như mực, trong đình, không có đèn. Chỉ dựa vào ánh sáng từ chiếc đèn lồng đang cầm bên hông, mới có thể thấy rõ người ở bên trong.

Hắn chạy lên trước, đem đèn lồng đặt ở trên bàn, thở hổn hển mấy hơi, mới mở miệng: “Chủ tử, nàng không chịu tới.”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 30: Chèn ép

Có vẻ như hắn biết trước được điều này nên cũng không có tỏ vẻ kinh ngạc, cười nhạt một tiếng nói: “Không sao, chúng ta về phủ.” Dứt lời, gió tay đặt tách trà trong tay lên bàn.

Lúc này, Mạc Tầm mới để ý thấy vị trí đồ vật trên bàn đã thay đổi, hắn có chút kinh ngạc, buột miệng nói: “Có ai vừa mới đến đây sao?”

“Ừ.” Hắn nhẹ nhàng trả lời, “Thượng Trang đã tới.”

“Thượng Trang?” Mạc Tầm kinh ngạc, ai là Thượng Trang?

Hắn vừa mới nghĩ tới, liền thấy người bên cạnh đẩy xe lăn đi về phía trước. Hắn kinh hãi, bước lên trước, tay nắm chặt xe lăn. Bỗng nhiên, lại nghĩ tới chuyện hôm nay, trầm giọng nói: “Chủ tử, hay là đi tìm Thánh Thượng?”

Hắn ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó lắc đầu: “Không được, đây cũng không phải là chuyện quan trọng.”

Dường như Mạc Tầm muốn nói thêm gì đó, nhưng khi nhìn thấy nét mặt của hắn thì đành giữ im lặng.

Thượng Trang chạy một đoạn rất xa, mới vỗ ngực chậm rãi đi bộ.

Bây giờ nàng mới nhớ là mình lại quên hỏi tên hắn nữa rồi.

Àizz, nàng nở nụ cười.

Thật ra, nếu như lúc ấy nàng có nhớ thì có lẽ cũng sẽ không hỏi.

Chỉ vì, biết tên của hắn rồi thì có lẽ sẽ gián tiếp biết được thân phận của hắn.

Nàng không muốn như vậy.

Hít một hơi thật sâu, nhìn thấy Hoán Y Cục đang ở trước mắt.

Tuy vậy nàng không hề dừng bước, vẫn hướng phía trước đi tới.

Hôm nay, việc duy nhất làm cho nàng cảm thấy hào hứng, đó là được gặp hắn trong cung.

Đó là một cảm giác rất kỳ lạ, ở trước mặt hắn, nàng chỉ muốn làm Thượng Trang.

Đơn giản, chỉ là Thượng Trang.

Nghĩ tới đó, khóe miệng nàng nở một nụ cười nhẹ.

Buổi tối Hoán Y Cục yên tĩnh một cách đáng kinh ngạc, Thượng Trang đi vào, có thể nghe thấy rõ ràng âm thanh bước chân của mình. Về đến nơi ở dành cho cung nữ, liền nghe giọng nói của Từ mama truyền đến: “Ta thật đúng là xem thường ngươi, vừa có thể thoát tội, lại có thể muộn thế này mới trở về. Ngươi cho rằng hoàng cung này là nhà ngươi à, muốn như thế nào thì như thế đó sao?”

Thượng Trang kinh ngạc, xoay người lại, thấy bà ta từ một bên hành lang đi ra ngoài. Ánh sáng từ đèn lồng chiếu vào gương mặt mập mạp của bà ta, có thể nhìn thấy rõ là một khuôn mặt đang tức giận. Bà ta quản lý Hoán Y Cục này đã nhiều năm, cũng chưa từng thấy cung nữ nào kiêu ngạo như vậy. Nếu bà ta bỏ qua việc này, thì sau này uy danh của bà ta ở Hoán Y Cục sẽ không còn nữa.

“Cô cô.” Thượng Trang lui nửa bước, cúi đầu gọi bà ta.

Từ mama đi lên trước, ra sức néo vai nàng một cái, mắng: “Người cho mình là thiên kim tiểu thư há? Đã tới Hoán Y Cục này rồi thì tốt nhất nên nhớ rõ thân phận của mình!”

Thượng trang bị néo đau nên nhú mày lại, theo bản năng che bả vai, thấy tay kia lại muốn néo tiếp. Thượng Trang nhanh chóng lui lại mấy bước, Từ mama nổi giận, định mở miệng, nhưng lại nghe Thượng Trang nói trước: “Cô cô, Hiền Phi nương nương nói nô tỳ phải tự mình đưa quần áo đến cho người hằng ngày, nếu nô tỳ không có đủ sức mang những quần áo kia, đến lúc đó, sợ là không làm tròn trách nhiệm nương nương đã giao.”

“Người!” Từ mama nhướn lông mày, trừng mắt nhìn nàng. Nàng ta tính toán gì đây? Dám lấy Hiền Phi ra dọa mình sao?

Thượng Trang vẫn cúi đầu nói: “Sắc trời không còn sớm, cô cô nên nghỉ ngơi sớm, nô tỳ xin về phòng trước.” Vừa nói xong, nàng cũng không nhìn bà ta, đi về phía trước.

Từ mama cố gắng chịu đựng, trong lòng rất khó chịu. Định mở miệng mắng tiếp, đột nhiên cảm giác có người đi vào Hoán Y Cục, bà ta kinh ngạc, theo bản năng quay đầu lại, nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của người nọ.

Nàng muốn lên tiếng kinh hô, hần vẫn bước nhanh tiến tới, níu lấy vạt áo bà ta, trầm giọng nói: “Nhớ kỹ, sau này đừng gây phiền toái cho nàng.”

Từ mama chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn, run run gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 31: Hiểu lầm

Sáng sớm hôm sau, Thượng Trang cùng với những cung nữ khác vào làm việc ở trong viện, nàng ngắm nhìn bốn phía xung quanh một chút, cũng không thấy cung nữ kia. Điều làm cho nàng càng cảm thấy kì lạ là Từ mama cũng không còn tìm đến gây phiền toái cho nàng.

Nàng mỉm cười, bà ta không đến, chẳng phải sẽ tốt hơn sao?

Nàng gật đầu, bước ra khỏi Hoán Y Cục.

Lúc đi ngang qua ngôi đình hôm qua, Thượng Trang cố ý nhìn thoáng qua hướng bên đó, giờ phút này trong đình không có một bóng người. Nàng lại nghĩ tới lời nói hôm qua của hần.

Ngày mai, người có tới không?

Nghĩ đến chuyện này, nàng cười nhạt một tiếng.

Từ Trữ Ninh Cung đi về, nàng không có chuyện gì làm nên đến nơi này chờ hần.

Nàng đến nơi nhưng vẫn chưa thấy ai.

Nàng đợi được lúc, bất chợt đụng phải một bộ ngực rộng lớn đang đi tới.

Thượng Trang giật mình, vội lui ra nửa bước, cúi đầu nói: “Nô tỳ đáng chết!” Ở chỗ này không thể là thái giám, như vậy hần nhất định là chủ tử.

Đụng phải chủ tử, đó là có tội.

Nàng âm thầm trách cứ chính mình đã sợ ý lơ là.

Mộ Dung Vân Sở cúi đầu liếc nhìn cô gái trước mặt, là một tiểu cung nữ. Hần giờ tay xoa thái dương, là hần đang bước đi trong tâm trạng ngơ ngẩn, chưa nhìn rõ đã đụng phải nàng.

Thượng Trang chờ mãi cũng không nghe thấy nửa lời trách cứ..., nhưng lại nghe được tiếng cười nhẹ của người trước mặt. Nàng kinh ngạc, không tự chủ ngược mắt nhìn về phía hần, nhỏ giọng hỏi: “Ngài không có sao chứ?”

Mộ Dung Vân Sở lắc đầu, thấy nàng đứng qua một bên, hần cũng không đi ngay, mà lại mở miệng hỏi: “Người tên gì?” Hần cũng không biết vì sao lại hỏi như vậy, chỉ là hần muốn hỏi như vậy.

Thượng Trang ngạc nhiên, vội trả lời: “An Lăng Vu.”

Nghe vậy, Mộ Dung Vân Sở chấn động, kinh ngạc nhìn cô gái trước mặt. Thì ra là nàng!

Tầm mắt có chút mơ hồ, hần khẽ lắc đầu, cười một tiếng nói: “Thì ra người chính là người vừa mới vào cung đã khiến một cung nữ thiệt mạng, An Lăng Vu.”

Thượng Trang kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn hần, hần vừa nói gì?

Từ khi nào nàng lại...

Nàng chợt nghĩ đến cung nữ ngày hôm qua, bị đánh chết sao?

Nhìn về mặt vô tội của nàng, Mộ Dung Vân Sở nhẹ cau mày, vẻ mặt như vậy, hần đã thấy nhiều lần rồi.

Nữ nhân trong cung, người có thể không biết hết, nhưng không thể không đề phòng.

Hồi tưởng lại lúc Mộ Dung Vân Khương cùng nàng tranh chấp ở Chi Hoa Trai, xem ra, nàng không chỉ có gian xảo mà còn rất biết dùng thủ đoạn.

Hắn tiến tới gần nàng: “Thánh Thượng không cho ngươi danh phận, ngươi không cam lòng phải không?”

Thượng Trang giật mình, không hiểu hắn đang nói gì?

Nàng lắc đầu nói: “Ta không biết ngươi đang nói cái gì?”

Hắn lạnh lùng nói: “Ngươi là ai mà lại xưng ‘Ta’?” muốn thân nhiên ngang hàng với hắn sao?

Liếc nhìn cô gái trước mặt, nàng biết thân phận của hắn lúc nào vậy? Nghe nói lúc mới vào cung, nàng còn chủ động nói lời xin lỗi với Vân Khương, xem ra, nàng có dụng ý khác.

Thượng trang rất kinh ngạc, nghe hắn nói như vậy, không lẽ hắn biết nàng sao? Nhưng, nàng không biết hắn.

Nàng đang suy nghĩ, lại thấy hắn nhíu mi tâm, có vẻ đứng không vững. Thượng Trang thở nhẹ một tiếng, vội nắm chặt quần áo trong tay, một tay nắm lấy tay áo của hắn, cắn răng nói: “Ngài làm sao vậy?”

Có thái giám đi tới nhìn thấy, giật mình vội chạy tới, đỡ lấy hắn, nôn nóng gọi: “Thừa tướng đại nhân!”

Thượng Trang giật mình nhìn nam tử trước mặt, hắn chính là Mộ Dung Vân Sở! Ca ca của Mộ Dung Vân Khương!

Nhưng, vì sao hắn đối với mình lại có sự hiểu lầm sâu sắc như vậy?

Nàng chưa từng gặp hắn.

Nàng hoảng hồn, chỉ cảm thấy nam tử đột nhiên dùng sức đẩy nàng ra. Hắn nghĩ mình vẫn đứng vững trước mặt nàng được.

“Ca.”

Thượng Trang quay đầu nhìn lại thì thấy Mộ Dung Vân Khương đang đứng ở phía sau bọn họ. Thanh Nhi nhíu mày, vội xông lại, đẩy ra nàng, đỡ lấy Mộ Dung Vân Sở nói: “Thiếu gia vẫn khỏe chứ?”

Hắn gạt đầu, Mộ Dung Vân Khương tiến lên, nhìn hắn nói: “Thánh Thượng ân chuẩn ca mấy ngày nay ở quý phủ nghỉ ngơi, vì sao ca còn muốn vào cung?”

Trầm ngâm nhìn nàng, hắn lạnh nhạt nói: “Tại sao ta làm vậy, trong lòng muội rõ nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 32: Tức giận

Tay nàng nắm chặt chiếc khăn tay khẽ run lên, bất giác cúi đầu xuống.

Mộ Dung Vân Sở đẩy tay Thanh Nhi ra, tiến lên cầm tay nàng, hơi dùng sức, đem nàng kéo qua một bên. Thượng Trang kinh ngạc, nàng không biết huynh muội bọn họ cuối cùng có chuyện gì, đây không phải là chuyện của nàng, nàng còn phải đi đưa quần áo đến Trữ Ninh Cung.

Nghĩ tới việc đó, nàng liền xoay người đi, ôm chặt quần áo trong ngực, vội vã đi về phía trước.

Phía sau đột nhiên truyền đến giọng nói của Thanh nhi: “Không làm được phi tử của Thánh Thượng thì cô muốn tiếp cận thiếu gia nhà ta sao? Ta nói cho cô biết, cô đừng nên nghĩ đến chuyện đó!”

Thượng Trang đi chậm lại, nhưng chỉ là trong nháy mắt, vẫn đi về phía trước.

Cười khổ một tiếng, nàng không có làm gì cả, nhiều lắm chỉ là quảng tay giúp Mộ Dung Vân Sở. Nếu như chỉ như vậy mà lại bị xem là tiếp cận, thì nàng cũng không còn lời nào để nói.

Đây có thể gọi là lòng người đáng sợ hay không?

Thanh Nhi thấy nàng đã đi xa, lúc này mới xoay người lại, muốn tiến lên, suy nghĩ một chút rồi cuối cùng dừng bước.

Mộ Dung Vân Khương cố gượng khỏi tay nam tử, một tay vỗ về cổ tay trắng, cổ tay đã trở nên ửng hồng. Từ xưa đến giờ hắn chưa từng nổi giận với nàng, nhưng lần này, mặc dù hắn chưa mở miệng, nhưng trong lòng nàng biết, hắn đang tức giận.

Người Tây Chu ai cũng biết, người Mộ Dung luôn luôn ôn hòa.

Mộ Dung Vân Sở khép hờ hai mắt, một lát sau mới mở mắt ra.

Hắn nói, thanh âm lạnh như băng: “Là do ta từ nhỏ chiều muội sinh hư! Tốt, rất tốt.”

Mộ Dung Vân Khương chỉ cảm thấy trong lòng đau nhói, cuối cùng tiến lên đỡ lấy hắn, cau mày nói: “Ca, mấy ngày nay huynh quá mệt mỏi, hay là gọi người đưa huynh trở về phủ đi.”

Nói xong, nàng liền muốn gọi người lại, nhưng bị hắn ngắt lời, nói: “Ta cũng chỉ chịu đựng vài đêm, nếu không cũng sẽ không vô dụng như vậy. Vân Khương, bỏ thuốc ta, ngăn cản ta tiến cung, cuối cùng muội muốn làm gì?”

“Ca...” nàng kinh ngạc, cuối cùng vẫn bị hắn phát hiện sao? Nàng chỉ muốn đợi đến khi hoàng đế đã phong nàng thành phi tử rồi mới nói cho hắn biết.

Sắc mặt của hắn càng lúc càng đen, trầm giọng nói: “Ta nghe nói Thánh Thượng chỉ hôn muội cho Hoàn Vương, vì sao lại không đồng ý?” Câu nói này mang theo hương vị rất tức giận.

Hốc mắt nàng ửng đỏ, nhưng lại chợt cười nói: “Ca cũng không phải không biết chuyện của Hoàn Vương, huynh sao nhẫn tâm để ta gả đi?”

Siết chặt tay nàng, hắn nói rõ từng chữ: “Cuộc sống trong cung không thích hợp với muội.” Muội muội của hắn là người rất đơn thuần, sao có thể cùng đông đảo Tàn phi tranh giành nhau?

Chẳng biết tại sao, hắn bỗng nhớ tới cô gái vừa rồi. Nhớ tới cung nữ đêm qua bị đánh chết, trong lòng không cách nào bình tĩnh được. Hoàng đế gả nàng cho Hoàn Vương, đó chính là một ân điển lớn nhưng nàng lại không muốn!

Mộ Dung Vân Khương rút tay ra khỏi tay hắn, xoay người, đưa lưng về phía hắn, nhẹ giọng nói: “Nơi này là nơi tập trung quyền lực cao nhất Tây Chu. Huynh là người tiền triều, cũng vì Thánh Thượng tận trung. Nếu như muội có thể ở phía hậu cung làm một số việc cho huynh, muội sẽ không lùi bước. Lần này, muội không muốn đến Hoàn Vương phủ làm vị Vương Phi có tiếng không có miếng dầu.”

Hắn giật mình, hắn chẳng bao giờ nghĩ tới, nàng làm thế vẫn là vì hắn.

“Vân Khương...”

Nàng lắc đầu ngắt lời hắn: “Huynh không cần phải nói, Vân Khương hiểu được mọi chuyện. Hiện tại, Vân Khương sống rất tốt.”

Hắn là người thân duy nhất của nàng, làm vợ của ai cũng không sao cả, nàng chỉ cần hắn khỏe mạnh.

Nàng cả đời này, cứ như vậy đi.

Cho nên, nàng sẽ không chọn Hoàn Vương.

Nếu như, Hoàng Đế đem nàng ban hôn với thái tử, nàng sẽ vui vẻ đồng ý. Đáng tiếc là...

Nàng than thở, chợt nhớ tới lần chọn tú này, rất nhiều tú nữ cũng bị chỉ hôn cho Vương gia. Chỉ duy nhất không chỉ hôn ai với thái tử, cách làm này của Hoàng Đế, đến giờ nàng vẫn không hiểu được.

Nhìn bóng lưng gầy yếu của nàng, Mộ Dung Vân Sở cảm thấy không thể nói thành lời.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 33: Thân thích

Thượng Trang ôm y phục vào Trữ Ninh Cung, nhìn thấy mấy cung nữ đang quét dọn ở trong viện. Nàng nhìn quanh, nhưng không thấy Linh Khuyết, không thể làm gì khác hơn là tiến lên hỏi: “Ta là cung nữ của Hoán Y Cục, đem y phục đến cho Hiền Phi nương nương, xin hỏi nên đặt y phục ở nơi nào?”

Một người trong số những cung nữ đó ngẩng đầu đầu lên, cười nói: “Hoán Y Cục sao? Đi vào bên trong đi, nương nương đang chờ người đó.” Nàng ta vừa nói, vẫn không quên đưa tay chỉ cho nàng.

Thượng Trang hơi chần chờ, cuối cùng nói cảm ơn rồi bước đi.

Nàng không quên Hiền Phi đối đãi với An Lăng Vu rất khác lạ.

Có lẽ, trong tiềm thức nàng cũng tò mò, muốn biết vì điều gì.

Bước qua cửa, liền thấy một cung nữ đi ra ngoài, khác với Linh Khuyết ngày hôm qua, cô gái này mặc y phục cung nữ làm bằng tơ tằm màu trắng nhạt. Thượng Trang biết chỉ có cung nữ cấp bậc ngũ phẩm mới có được chất liệu vải như vậy, nàng nghĩ đây có lẽ là cung nữ thân cận bên cạnh Hiền phi.

Nàng vội cúi đầu nói: “Cung nữ Hoán Y Cục An Lăng Vu, tới đưa y phục đến cho Hiền Phi nương nương.”

Cung nữ mỉm cười nói: “Đi theo ta, nương nương đang chờ người.” Nói xong, liền xoay người đi vào bên trong.

Thượng Trang vội bước theo sau, bức rèm che được mở một cách cẩn thận, đi vào trong, đột nhiên đập vào mi mắt là một bức bình phong. Những bông hoa mai đỏ ngao nghể đứng ở đầu cành, chung quanh còn có tuyết trắng, mang lại cảm giác mát lạnh lạ kỳ.

Phía sau tấm bình phong, có khói bay lên, hơi lò mờ, không hề cảm thấy khói quá nhiều.

Cung nữ dẫn nàng đến trước, nàng nhìn thấy Hiền Phi đang nằm nghiêng trên giường.

Cung nữ tiến lên, nhỏ giọng nói: “Nương nương, nàng đã tới.”

Nghe vậy, Hiền phi liền mở mắt, hướng ánh mắt nhìn Thượng Trang, khẽ mỉm cười. Nàng vịn cung nữ đứng dậy, sau đó mới nói: “Y Ti, người đi xuống trước đi.”

Y Ti gật đầu, xoay người lại, lấy y phục trong tay Thượng rồi lui xuống.

Thượng Trang bước lên phía trước hành lễ: “Nô tỳ tham kiến Hiền Phi nương nương, nương nương vạn phúc.”

Hiền phi ngồi thẳng, cẩn thận đánh giá nữ tử trước mặt.

Lông mày lá liễu, môi hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng sáng, quả thật là một mỹ nhân. Nàng bỗng nhiên đứng lên, tiến lên đỡ tay nàng. Thượng Trang ngạc nhiên, vừa lui ra sau nửa bước, vừa cúi đầu.

“Người là An Lăng Vu?” Hiền phi hỏi.

Thượng Trang gật đầu.

Lại nghe nàng ta nói: “Người chẳng những có tướng mạo xinh đẹp, lại rất thông minh, quả nhiên không hổ danh là nữ nhi của An Lăng gia.”

Có chút kinh ngạc, Tề Hiền phi không biết nàng vốn không phải là nữ nhi của An Lăng gia. Chỉ là nghe ngữ điệu của nàng ta, có lẽ là người quen của gia đình An Lăng. Và lại, nàng còn rất quan tâm.

Nàng hiểu rõ, đem nàng đến Hoán Y Cục là ý chỉ của Hoàng Đế, như vậy, nàng ta là phi tử của hắn, thì sao có thể đối nghịch với ý muốn của hắn?

Thượng Trang không biết tại sao khi bản thân nghĩ tới hai chữ “Đối nghịch”, nhưng xem xét đến chuyện hôm qua, nàng bỗng nhiên có thể khẳng định, ngay cả khi nàng không không nghĩ ra cách vạch trần chuyện nói dối của cung nữ kia, Hiền Phi vẫn sẽ bỏ qua cho nàng. Nàng cũng không biết vì sao chính mình lại có ý nghĩ như vậy.

Cúi đầu, nàng ung dung nói: “Nô tỳ không hiểu.”

Ngoài miệng mặc dù nói không hiểu, nhưng trong lòng của nàng thì khác. Người phụ nữ này là Hiền Phi, hiện tại là người có thân phận cao quý nhất bên cạnh Hoàng Thượng.

Nàng còn có một người con trai là Thành vương, không hề thua kém so với thái tử.

Một nữ nhân như vậy, lại có ý đến gần nàng khi mà trong mắt hoàng đế nàng là họa thủy. Điều này làm cho nàng cảm thấy không đề phòng cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 34: Lấy lòng

Thượng Trang tỏ vẻ kinh ngạc.

Bà con xa.

Nàng mới biết, mẫu thân của Hiền phi là cô cô của An Lăng phu nhân, không phải là cô cô ruột, mà là quan hệ cô bạn dì. Đây là bà con xa, thật có thể nói là cách xa nhau thiên sơn vạn thủy cũng không quá đáng.

Thảo nào, khi các tú nữ vừa mới đặt chân ra khỏi Càn Thừa Cung, Hiền phi liền ngồi loan kiệu vội vàng chạy tới, lại có ý muốn hỏi thăm về An Lăng Vu.

Nhưng, khi biết được nàng bị giáng xuống làm cung nữ Hoán Y Cục, nàng ta vẫn không hề tỏ ra hờn hợt với nàng.

Thượng Trang chỉ cảm thấy trong lòng bồn loạn, không có ai với bất kỳ lý do gì vì giúp nàng mà đắc tội với Hoàng Đế. Nhất là với thân phận địa vị hiện nay của Hiền phi, ngay cả khi nàng không đề ý đến bản thân mình cũng không thể không quan tâm đến tiền đồ của Nguyên Duật Diệp.

Hiền Phi thấy nàng vẫn cúi đầu không nói lời nào, cười nói: “Tốt lắm, ngày sau ở nơi này của Bôn cung, không cần câu nệ lễ tiết, nếu trong cung có chuyện gì cứ nói với Bôn cung.”

Thượng Trang ngạc nhiên, vừa muốn cự tuyệt, lại thấy nàng ta lấy một chiếc bình, từ bên trên đưa xuống cho nàng, cười nói: “Người nên nhớ rõ điều đó. Đây là hoa hồng hương lộ mà Bôn cung rất vất vả mới lấy được.”

“Nương nương...”

Hiền phi đem bình nhét vào trong tay của nàng, nhũn nhũn nói: “Đây chỉ là một vật nhỏ, người muốn từ chối Bôn cung sao? Chẳng lẽ người không nể mặt Bôn cung ư?”

Thượng Trang vội lắc đầu: “Không, nô tỳ sao lại có ý đó được?”

Hiền phi cười nói: “Bôn cung chỉ nói đùa thôi, nhìn người kia, liền xem là thật à?”

Thượng Trang có chút lúng túng đem bình nắm chặt trong tay, lặng lẽ nhìn Hiền phi một cái, suy nghĩ một chút, mới mở miệng: “Nô tỳ cả gan xin hỏi nương nương, nương nương có biết vì sao Thánh thượng... Thánh thượng không thích người nhà An Lăng không? ” Nàng vốn muốn nói là “hận”, nhưng cuối cùng lại đổi sang từ khác.

Nụ cười trên mặt Hiền phi khẽ tắt, đưa mắt nhìn nàng, lắc đầu: “Chuyện này Bôn cung cũng không biết, nhưng người yên tâm, có lẽ là Thánh thượng đã hiểu lầm người. Đợi khi nào có cơ hội, Bôn cung sẽ nói chuyện với người, người sẽ không cần làm việc ở Hoán Y Cục nữa.”

Nghe vậy, Thượng Trang không biết nên nói gì. Từ mama cũng không còn làm khó nàng nữa, không lẽ việc này cũng nhờ Hiền phi sao?

Nàng ta đã chiếu cố nàng như vậy, nên hiện tại nàng cũng không cần xin chuyện gì.

Bỗng nhiên, Thượng Trang chợt nghĩ tới chuyện cung nữ bị đánh chết đêm qua, khẽ cắn môi. Hiền phi cũng không phải là người nương tay, từ chuyện hôm qua là có thể nhìn ra được điều đó. Mà nàng đối với mình như thế, tất nhiên cũng không hề đơn giản.

Chẳng qua, vào lúc này nàng không thể nghĩ ra trên người mình có cái gì đáng giá như thế.

Nhưng nếu Hiền phi nói như vậy, nàng không thể làm gì khác hơn là nói: “Nô tỳ tạ ơn nương nương.”

Đi đâu cũng không sao cả, miễn là nàng còn sống.

Thật ra, nếu như ở Hoán Y Cục có thể làm cho nàng sống an bình trong cung, cho dù có chút tủi thân nàng vẫn cam lòng. Chỉ là, hôm nay Hiền phi đã nói như vậy, nàng tốt nhất không nên cự tuyệt.

Nhưng nàng cũng mơ hồ cảm thấy, cuộc sống của nàng đã bắt đầu không yên bình nữa. Dù sao, nàng chỉ là cung nữ. Thờ dài một tiếng, rất nhiều chuyện, đều là thân bất do kỷ.

Từ Tử Ninh cung đi ra ngoài, nàng mới nhớ đến chuyện giao hẹn cùng hắn.

Chẳng biết tại sao, nhớ tới hắn, tâm tình của nàng trở nên tốt hơn.

Thì ra là, không hỏi, không biết, cũng có thể tốt đẹp như vậy.

Không tự chủ cười thành tiếng, chân bước nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 35: Chờ hắn

Ngôi đình quen thuộc kia đang ở trước mắt, Thượng Trang chạy chậm lại.

Hôm nay ánh nắng rất đẹp, mang đến sự ấm áp, nàng chạy đến đồ bưng cả khuôn mặt, vịn tay vào cột hành lang khẽ thở hổn hển.

Hắn vẫn chưa tới.

Hôm qua trong đình có một ít nước trà cùng chút đồ ăn nhẹ, nhưng giờ này lại chỉ là một khoảng không trống rỗng. Bốn phía gió thổi lên làm rối loạn những sợi tóc của nàng.

Nàng giờ tay lên giữ tóc, chợt nhớ tới một chuyện.

Nếu hắn đi cùng với Mạc Tầm, vậy chẳng phải thân phận của nàng đã bị lộ rồi sao?

Đầu ngón tay khẽ run, nàng đột nhiên cảm thấy bất an.

Quay đầu lại nhìn thoáng qua, cách đó không xa, có một hòn giả sơn.

Nàng không nghĩ ngợi nhiều, lập tức chạy lên trước, núp ở phía sau hòn giả sơn, không dám thở mạnh.

Ở hậu cung, ngoại trừ việc phải bảo vệ tính mạng của mình thì có lẽ, chỉ có chuyện này là làm cho nàng quan tâm đến.

Nàng không muốn suy nghĩ nhiều, nếu ngay cả nói chuyện qua loa với hắn cũng không thể, vậy nàng thất vọng biết mấy đây?

Một lúc sau, nàng nghe thấy có tiếng bước chân đi tới.

Còn có một âm thanh khác, hôm nay nghe thấy một lần nữa không cảm thấy kỳ quái.

Đó là tiếng động phát ra từ bánh xe lăn ma sát với mặt đường, mà lúc này nàng lại cảm thấy dễ nghe.

Lặng lẽ thò đầu ra, hôm nay hắn đổi một bộ y phục khác, là một màu trắng, làm nổi bật màu da trắng của hắn. Ánh mặt trời chiếu vào một bên mặt hắn, tựa như phát ra tầng tầng ánh sáng, làm nàng có chút ngây dại khi nhìn thấy cảnh tượng này.

Phía sau hắn, quả nhiên là Mạc Tầm.

Thượng Trang thầm nghĩ thật may mắn. Nàng không nên trực tiếp ở trong đình chờ hắn, nếu không, hôm nay dưới ánh mặt trời sáng rực có thể nhìn rõ mọi thứ, cho dù nàng muốn trốn cũng trốn không được nữa.

“Mạc Tầm.” Hắn nhẹ giọng nói.

Mạc Tầm hiểu ý của hắn, ngược mắt nhìn về phía ngôi đình bên kia, cúi đầu nói: “Chú từ, bên kia không có ai.”

Không có ai.

Tay hắn để ở đầu gối khẽ siết chặt lại, rồi nở nụ cười nhạt.

Có lẽ là hắn tới sớm, còn nàng thì chưa tới thôi.

“Chú từ.” Mạc Tầm cúi đầu nhìn hắn, ngừng một lát, sau đó mới nói, “Thánh thượng truyền người đến mỗi ngày, là vì...”

“Mạc Tầm.” Hắn ngắt lời, hắn hiểu rõ Mạc Tầm muốn nói gì.

Chuyện thành thân, vốn nên là hai bên tình nguyện, thế nhưng hôm nay lại là sự không đồng ý từ cả hai phía.

Tâm tư Hoàng Đế, hắn hiểu được.

Hắn biết vì sao lại chọn trúng hắn.

Hắn sống hơn hai mươi năm, chẳng bao giờ tranh giành cho mình bất cứ thứ gì, mà mẫu hậu hắn cũng là người dịu dàng hiền lành...

“Chú từ.”

Mạc Tầm đột nhiên gọi hắn một tiếng, hắn mới chợt hoàn hồn, mở miệng hỏi: “Đến nơi rồi à?”

Nghe tiếng trả lời của Mạc Tầm, hắn mới gật đầu nói: “Người lui ra đi.”

Nhưng Mạc Tầm lại lắc đầu nói: “Hãy để thuộc hạ theo hầu hạ người, huống chi, thuộc hạ muốn nhìn thấy cô gái mà chủ tử đã kể là một người như thế nào.” Ngày hôm qua, trong lúc hắn xuất cung đã thuận tiện dứt một thời bạc cho một thái giám, nhờ hắn hỏi thăm về Thượng Trang.

Đến hôm nay vào cung một lần nữa, đáp án của đối phương vẫn giống nhau.

“Mạc thị vệ có phải đã nhớ nhầm rồi không, trong cung chưa từng nghe nói có người này.”

Nhưng nhìn thấy bộ dạng cao hừng của chủ tử, Mạc Tầm không đành lòng đã kích người. Chẳng qua hắn cũng rất mong đợi, xem Thượng Trang là người như thế nào? Vì sao nàng lại có ý định tiếp cận chủ tử của hắn?

Hoàng Đế bệnh nặng, hậu cung tiền triều là nơi các thế lực đang rục rịch ngóc đầu dậy, không phải hắn không biết chuyện đó.

Thượng Trang lộ ra nửa cái đầu nhìn hai người trong đình.

Nguy rồi, nếu Mạc Tầm không rời đi, nàng phải làm sao đây?

Nàng khẽ cắn môi, không hề phát hiện có người từ phía sau đi tới. Cho đến khi hai bàn tay to ôm ngang hông nàng, nàng mới hoảng hốt cúi đầu chạy ra ngoài.

Nam tử tò vò trên chóc cười: “Ta đã làm gì người đâu, thì ra là đang chờ hắn.”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dục Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 36: Vụng trộm

Thượng Trang bỗng ngoảnh đầu nhìn lại, thấy Thành Vương Nguyên Duật Diệp đang ở phía sau nàng cười ranh mãnh, đôi mắt màu hổ phách kia chăm chú nhìn nữ tử trước mặt, đáy mắt lộ ra tia nguy hiểm.

Nàng gạt mình, theo bản năng tránh né.

Hắn vẫn như trước rất nhanh ôm lấy nàng.

Thấy nàng như một chú nai con hoảng sợ, không rõ vì sao hắn lại cảm thấy rất đáng yêu.

Hắn cười cười buông nàng ra, Thượng Trang cuống quýt lùi lại nửa bước, quỳ xuống nói: “Nô tỳ tham kiến Vương gia.” Dứt lời, nàng cúi thấp người, trán chạm mặt đất.

Ở trong cung, càng khiêm nhường thì càng tốt.

Hơn nữa, Nguyên Duật Diệp hắn, nàng một chút cũng không nhìn ra hắn là người thế nào.

Nhìn nữ tử đang quỳ dưới đất, hắn không kêu nàng đứng lên mà lại khom người ngồi xuống. Thượng Trang vẫn như trước không hề động dậy, có điều nàng lại cảm thấy, nam tử chỉ cách nàng rất gần, thậm chí nàng có thể cảm nhận được cả hơi thở của hắn.

Hắn đưa tay nắm lấy chiếc cằm xinh xắn của nàng, dùng sức nâng lên, ánh mắt lại hướng tới đỉnh kia liếc nhìn, thấp giọng nói: “Vi vậy mới không muốn theo bốn vương hờn phủ?” Nguyên lai, là vì hắn.

Thượng Trang kinh hãi, nàng không rõ hắn đang nói cái gì.

Nhìn bộ dạng mờ mịt của nàng, hắn thật muốn cười.

Giả bộ, ở trước mặt hắn còn muốn giả bộ.

Đề ý nàng từ lúc ở Trữ Ninh Cung, nàng khéo léo minh oan, càng chứng minh cho suy nghĩ lúc trước của hắn, nàng là quân cờ của hắn.

Khóe miệng cười nhẹ, đưa mắt nhìn vào trong đình, một thái giám tiến lên nói gì đó, Mạc Tầm liền cùng thái giám rời đi.

Nguyên Duật Diệp cười một tiếng, ánh mắt chuyển qua Thượng Trang.

Thượng Trang chỉ mới liếc nhìn, liền nghe thấy thanh âm nam tử truyền tới: “Còn không đi.”

Mạc Tầm không ở đây, trong đình chỉ còn lại mình hắn, nàng chờ đợi chẳng phải là cơ hội như lúc này hay sao?

Thượng Trang kinh hãi, nhìn nam tử trước mặt, hắn cũng đã đứng lên, xoay người nói: “Bốn vương còn có việc đi trước.”

Trái tim còn đang điên cuồng loạn nhịp, nam tử đã biến mất khỏi tầm nhìn.

Thượng Trang lúc này mới hít sâu một hơi, đứng dậy ngoái đầu nhìn lại.

Sau phút do dự, cuối cùng chậm rãi tiến lên.

Người trong đình nghe được tiếng bước chân lại gần, ngoảnh đầu nhìn lại cười nói: “Thượng Trang.”

Nàng cũng cười đáp lại: “Ta tới muộn.”

Hắn lắc đầu: “Không vấn đề, việc ở Hoán Y Cục làm xong rồi?”

“Ừ.” Nàng gạt đầu tiến lên, lần này, hắn không hỏi nàng có muốn uống trà không. Trên bàn trống trơn, cái gì cũng không có.

Hắn chần chừ, đột nhiên hỏi: “Nàng vì sao không hỏi ta là ai?”

Thượng Trang kinh ngạc, vấn đề này nàng vốn không muốn nhắc tới lại bị hắn hỏi đến. Không đợi nàng trả lời hắn lại tiếp tục nói: “Có lẽ, ta có thể giúp nàng rời khỏi Hoán Y Cục, cũng có thể giúp nàng có được công việc nhẹ nhàng.” Hắn cũng không rõ vì sao bản thân lại muốn giúp tiểu cung nữ này, hắn chỉ mơ hồ cảm thấy, từ trên người nàng, hắn không cảm nhận được được sự tranh giành.

Bình lặng giống như mẫu hậu hắn vậy.

Đôi mắt hắn vẫn đẹp như vậy, chân thành nhìn nàng.

Thượng Trang im lặng, Hiền phi cũng nói muốn giúp nàng, nhưng lại không cho nàng cảm giác an tâm, ngược lại, lại khiến nàng cảm thấy bất an. Bởi vì nàng biết, một khi đã giúp đó là một món nợ ân tình. Nợ gì cũng được nhưng nợ ân tình thì không thể.

Chỉ có điều nam tử trước mặt này, nàng không sợ nợ hắn ân tình, ngược lại, lại sợ hắn vì nàng mà đi nợ người ta ân tình.

Trên người hắn, khiến nàng cảm nhận được sự tĩnh lặng.

Nàng biết, người có thể xuất hiện ở đây, tất là hoàng tộc.

Ắc là hoàng tử, vậy nàng cần gì phải hỏi. Không hỏi còn tự lừa mình dối người một chút, có đôi khi nàng cảm thấy như vậy rất tốt.

Nàng vừa muốn trả lời, bỗng nhiên có tiếng cười phía sau truyền đến, nàng không khỏi ngoảnh lại nhìn, Nguyên Duật Diệp rõ ràng đã rời đi cư nhiên lại quay lại. Nàng nắm chặt hai tay, cảm thấy nam tử này, rõ ràng không có ý tốt.

Hắn bước nhanh lại, quen thuộc ôm lấy người nàng, không màng đến việc nàng không ngừng giãy dụa, đẩy nàng tiến lên, nói: “Cung nữ này đúng là lớn mật, dám cả gan quang minh chính đại cùng nam tử vụng trộm. Ngài nói xem, hoàng thúc?”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 37: Thúc – Diệt (chú – cháu)

Thượng Trang kinh hãi, ánh mắt dời khỏi Nguyên Duật diệt, chậm rãi, chậm rãi dừng ở nam tử trước mặt.

Nguyên Duật Diệp gọi hắn là Hoàng thúc.

Nàng chỉ nghĩ đến việc hắn là hoàng tử nào mà thôi, cũng chưa từng nghĩ đến hắn chính là nhi tử nhỏ tuổi nhất của tiên đế, là con trai duy nhất của Thuận Giai Hoàng hậu, là ấu đệ của đương kim Thánh thượng, Hoàn vương Nguyên Chính Hoàn.

Sắc mặt Nguyên Chính Hoàn khê biến, hắn đã nghe ra người vừa tới là ai.

Ngón tay thon dài hơi động, hắn lạnh nhạt nói: “Có thể ở trong cung gặp được người cũng thật không dễ dàng.” Vốn biết được người cháu này của hắn từ trước tới giờ đều ung dung tự tại, không có việc thì rất ít khi tiến cung.

Như vậy lúc này, phải chăng là vì Hoàng đế bệnh nặng cho nên hắn mới tiến cung?

Long ý kia quả nhiên có lực hấp dẫn lớn, cho dù Tây Chu sớm đã có Thái tử. Hắn cũng biết, tân đế một ngày chưa đăng cơ thì trận tranh đấu này vẫn còn chưa chấm dứt.

Nguyên Duật Diệp cười nói: “Hoàng thúc thật hay nói đùa, chỉ là không biết Hoàng thúc định xử trí cung nữ này thế nào.” Lúc hắn nói những lời này, tay nắm chặt lấy tay Thượng Trang.

Nàng bất ngờ không kịp đề phòng hoàng hốt hô ra tiếng.

Án đường Nguyên Chính Hoàn hơi nhíu lại, hắn sao lại không rõ, hắn ta chẳng qua chỉ muốn nhằm vào hắn. Hắn ta chỉ muốn lấy Thượng Trang ra để khai đao, chỉ đơn giản như vậy.

Xe lăn hơi chuyển động, mắt hắn nhìn không được, nhưng bù lại thính lực thì vô cùng tốt.

Thượng Trang thấy hắn lại gần, không khỏi kinh hãi.

Bất quá giây tiếp theo, nàng đến cả hô hấp cũng đều ngưng lại.

Chỉ vì, ngón tay thon dài của nam tử đã với lên tay nàng, nhẹ nhàng cầm lấy, sức hắn không lớn, lại khiến nàng cảm thấy rất có lực.

Nghe thanh âm nhu hòa của nam tử truyền đến: “Không cần xử trí nàng, bản vương thích cung nữ này, cho nên, nàng cũng không phải câu dẫn bản vương.”

Thượng Trang kinh ngạc nhìn nam tử trước mặt, hắn vậy mà lại nói hắn thích nàng.

Đôi mắt sáng như ánh sao, chậm rãi tràn nét tươi cười.

Thượng Trang ngẩn ra, nàng không hề biết, hóa ra hắn cười lại đẹp như vậy.

Tay khẽ run lên, nàng cảm giác được, tay hắn nắm tay nàng dần dần chặt hơn.

Ngón tay hắn thon dài, đầu ngón tay lạnh giá, có điều, tay nàng bị nắm lấy lại thấy rất thoải mái.

Nguyên Duật Diệp sững người, hắn không ngờ tới hắn ta sẽ nói như vậy. Cúi đầu nhìn nữ tử trong lòng, không hiểu vì sao, hắn lại cảm thấy phần nộ.

Hai người bọn họ muốn hát đôi sao?

Tay đang giữ cánh tay nàng, khẽ nắm chặt lại, Thượng Trang bị đau đến nhũu mảy, lại nghe hắn cười lạnh một tiếng nói: “Hoàng thúc thích nàng? Ngài đừng nói với ta là ngài muốn cùng với Phụ hoàng ta tranh giành nữ nhân!”

Ở trong cung tất cả, đều là của Hoàng đế.

Nữ nhân, càng không phải ngoại lệ.

Nguyên Chính Hoàn mỉm cười, nói: “Bốn vương nói với Thánh Thượng muốn nàng, Thánh Thượng đồng ý thì nàng chính là người của bốn vương.” Nói xong, hắn hơi dùng sức nắm lấy tay Thượng Trang

Thượng Trang cảm nhận được, nàng theo bản năng giãy dụa, mong muốn thoát khỏi sự giam cầm của Nguyên Duật Diệp, chỉ có điều hắn lại ôm nàng chặt đến như vậy.

“Buông nàng ra.” Nguyên Chính Hoàn trầm giọng nói.

Nguyên Duật Diệp cuối cùng cũng kinh ngạc, trong trí nhớ của hắn, chưa bao giờ nghe thấy hắn ta dùng giọng điệu như vậy nói chuyện. Hoàn vương, từ trước tới nay đều xem nhẹ mọi thứ, mọi người đều cho rằng cái gì hắn cũng không tranh, cái gì cũng không quan trọng.

Thậm chí, ngay cả phụ hoàng hắn cũng cho là như vậy.

Chỉ có điều, vì sao Nguyên Duật Diệp lại cảm thấy sự thật không phải là như vậy? Trước giờ hắn vẫn nghĩ, tâm tư của con người là sâu không thấy đáy.

Giống như Hoàng thúc của hắn, Nguyên Chính Hoàn.

Hắn là đứa con duy nhất của tiên đế, sinh bởi Hoàng Hậu. Bởi vì thân thể mới mất đi ngôi vị Hoàng đế, cho tới bây giờ hắn đều tin rằng không ai lại có thể cam tâm bị như thế.

Cho nên, hắn vẫn chú ý nhất cử nhất động của hắn ta.

Nguyên Chính Hoàn cảm nhận được, hắn không hề có ý thả Thượng Trang. Hắn cũng không dùng lực tiếp, chỉ thấp giọng mở miệng: “Diệp nhi, sao lại quên phép tắc với trưởng bối? Người sao dám ở trước mặt bốn vương làm càn!”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 38: Khó khăn

Nguyên Duật Diệp tỏ vẻ không thể tin ngược nhìn người trước mặt, hắn ta vì một cung nữ bình thường mà dám đem thân phận ra dọa hắn!

An Lăng Vu!

Hắn gần như muốn gọi to tên cô gái trong ngực.

Thượng Trang có chút hoảng sợ nhìn hai người bọn họ, nàng chưa bao giờ nghĩ đến nàng là nguyên nhân phát sinh mọi chuyện.

Nguyên Duật Diệp hừ một tiếng, cuối cùng buông tay ra. Thượng Trang còn đang bất ngờ thì đã bị Nguyên Chính Hoàn kéo qua, lạnh nhạt nói: “Diệp nhi, nếu không có chuyện gì thì lui ra đi.”

Thượng Trang đứng ở bên cạnh hắn, nàng chỉ cảm thấy đầu óc hỗn loạn, tim tựa như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nguyên Duật Diệp lạnh lùng nhìn Thượng Trang một cái, mở miệng nói: “Diệp nhi thật chưa từng thấy hoàng thúc hào hứng như vậy. Những ngày gần đây, hoàng thúc nhiều lần vào cung, phụ hoàng có thể nghĩ người vào cung là để nhìn Hoàn Vương Phi tương lai. Trước giờ, diệp nhi vẫn cho là đúng như vậy, nhưng hôm nay thật đáng ngạc nhiên.”

Một lúc sau, Thượng Trang mới nhớ tới Hoàn Vương Phi tương lai mà hắn nhắc đến chính là Mộ Dung Vân Khương. Nàng không rõ, vì sao đột nhiên nhắc tới nàng ta.

Nguyên Chính Hoàn buông tay nàng, trên mặt của hắn vẫn giữ nét bình tĩnh, cười nhạt nói: “Bốn vương chưa bao giờ biết, Diệp nhi lại quan tâm Bốn vương như vậy.”

Hiện tại, hắn đối diện với nam tử này cũng không có chút tức giận, còn mỉm cười nói: “Hoàng thúc đã quá lời, hôm nay diệp nhi còn giúp ngài mời nàng đến.”

Lời của hắn vừa dứt, Thượng Trang liền nhìn thấy cách đó không xa xuất hiện hình ảnh một cô gái dịu dàng. Mộ Dung Vân Khương đang vịn tay Thanh Nhi đi đến đây. Nàng giật mình nhìn Nguyên Duật Diệp một cái, thì ra mới vừa rồi hắn nói có việc đi trước, là chuyện này sao?

Mộ Dung Vân Khương ngược mắt nhìn lên thấy người trong đình, nàng ngạc nhiên, vội bước đến, mở miệng hỏi: “Không phải nói ca ca muốn gặp ta sao? Sao lại...” Nàng khẽ cắn môi, người ngồi trên xe lăn kia, không phải là người mà nàng trăm phương ngàn kế muốn trốn tránh – Hoàn Vương sao?

Theo ý của Hoàng Đế là muốn bọn họ làm quen nhau trước, nhưng hôm qua, lúc thị vệ Hoàn Vương tới mời nàng, nàng đã hung hăng cự tuyệt hắn. Chẳng lẽ Hoàn Vương chưa từ bỏ ý định nên mới nghĩ ra chủ ý này?

Thanh Nhi cũng cau mày: “Công công ban này nói là thiếu gia truyền lời tới.”

Mộ Dung Vân Khương vừa định xoay người lại, liền nghe Nguyên Duật Diệp cười nói: “Mộ Dung tiểu thư nếu đã tới, sao lại không đến đây?”

Mộ Dung Vân Khương biết đây là Thành Vương Nguyên Duật Diệp. Nếu Thành Vương đã nói như thế thì có lý nào nàng lại quay trở về. Hít một hơi thật sâu, nàng vịn tay Thanh Nhi tiến lên.

Nguyên Chính Hoàn nghe thấy tiếng bước chân thì khẽ cau mày. Xem ra là Mộ Dung Vân Khương cũng rơi vào mưu kế của Nguyên Duật Diệp. Nếu không hôm qua nàng sẽ không cự tuyệt nhanh như vậy, ngày hôm nay lại thoải mái tới.

Nữ tử chậm chậm tiến lên, nhún người nói: “Vân Khương tham kiến hai vị Vương gia.”

Trong khi Nguyên Chính Hoàn mím môi không nói một câu thì Nguyên Duật Diệp lại cười nói: “Mộ Dung tiểu thư thật khách khí, không bao lâu nữa, Bôn vương còn phải gọi người là “Hoàng Thâm” đó.”

Mộ Dung Vân Khương còn đang giật mình khi nghe Nguyên Duật Diệp nói như thế, thì hần đã đổi đề tài nói: “Bôn vương sẽ không quấy rầy các người.” Hần xoay người lại nhìn Nguyên Chính Hoàn, “Hoàng thúc, điệt nhi xin được cáo lui trước.” Lúc xoay người, khóe miệng của hần lộ ra nụ cười, mặc dù lãnh đạm, lại ý vị thâm trường.

Thượng Trang đột nhiên cảm thấy tim đập nhanh hơn, nàng có cảm giác, Nguyên Duật Diệp đã khiến cho nàng hoảng hốt. Giống như ở trước mặt hần, nàng tựa như một con thú bị vây hãm, bị ánh mắt hần nhìn chăm chăm theo dõi. Nàng nắm chặt hai tay, cuộc sống về sau, sợ chỉ sẽ càng thêm khổ sở. Nói cho cùng, nàng chẳng qua là một cung nữ nhỏ bé mà thôi. Mà hần, lại là Vương gia quyền cao chức trọng. Nếu hần muốn đổi phỏ nàng thì cũng đơn giản như giết chết một con kiến bình thường mà thôi. Điều càng làm cho nàng sợ, đó chính là Nguyên Duật Diệp dường như muốn lợi dụng nàng để đá kích Nguyên Chính Hoàn. Nàng không tự chủ nhìn Nguyên Chính Hoàn một cái, mà hần như dựa theo trực giác, khẽ nghiêng mặt nhìn nữ tử bên cạnh...

Lúc này, Mộ Dung Vân Khương không nhìn Nguyên Duật Diệp nữa, mới thấy rõ nữ tử đứng bên cạnh Nguyên Chính Hoàn. Đầu ngón tay nàng khẽ run, là nàng ta sao!

Thanh Nhi cũng mờ to hai mắt, nhìn nàng với vẻ mặt không thể tin được.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Quyển 1 - Chương 39: Nhục nhĩ

Thượng Trang cảm thấy hơi lúng túng, theo lý thuyết thì hiện tại nàng là cung nữ Hoán Y Cục, như vậy khi nhìn thấy Mộ Dung Vân Khương thì nàng nên hành lễ. Chỉ là với thân phận hiện giờ của Mộ Dung Vân Khương thì thật khó xử. Hoàng đế ban hôn nhưng nàng ta lại kháng chi. Hoàn Vương Phi tương lai này không biết cuối cùng có thể trở thành Vương Phi hay không, đây là một ẩn số. Mà hiện giờ, nàng ta không còn là tú nữ nữa, như vậy cũng không cần gọi một tiếng “chủ tử”.

Thượng Trang còn đang phân vân, chợt nghe nam tử bên cạnh mở miệng nói: “Mộ Dung tiểu thư, nếu không có việc gì thì nên về nghỉ ngơi đi.”

Mộ Dung Vân Khương ngăn người ra, ban đầu nàng còn tưởng rằng hần dùng kế dụ nàng đến, chẳng lẽ lại không phải như vậy sao? Đưa mắt nhìn qua nữ tử ở bên cạnh hần, chần chờ, cuối cùng mở miệng nói: “Vân Khương cả gan, xin hỏi Vương gia, tại sao nàng ta lại ở cùng một chỗ với Vương gia?” Nàng vừa nói vừa nhìn Thượng Trang từ trên xuống dưới. Mộ Dung Vân Sở đã từng nói, An Lăng Vu là một cô gái có tâm kế. Như vậy, có phải là nàng ta chủ động đến gần Hoàn Vương?

Thượng Trang giật mình, nàng thật sợ vừa rồi nàng ta gọi tên nàng ra.

Nguyên Chính Hoàn cười nhẹ một tiếng nói: “Làm sao Mộ Dung tiểu thư đối với chuyện Bôn vương ở cùng với người nào lại để ý đến vậy? Vậy mà bôn vương cho rằng người nhất định sẽ không để ý.” Nếu có thể kháng chi không muốn gả cho hần, thì vì sao phải hỏi người con gái bên cạnh hần?

Nghe vậy, khuôn mặt xinh đẹp của Mộ Dung Vân Khương hiện rõ vẻ lúng túng, nàng biết rõ, việc chính mình kháng chi Nguyên Chính Hoàn nhất định có lưu tâm. Hôm nay, nàng thử quan tâm một chút đã làm cho hần hiểu sai ý.

Thanh Nhi cắn răng, cố lấy hết dũng khí mở miệng nói: “Khẩu dụ của Thánh thượng vẫn chưa được thu hồi, Vương gia ngài sao có thể nhục nhĩ tiểu thư nhà ta như thế?” Tay nàng nắm chặt thành hai nắm, nếu hôm nay hần nổi giận thì nàng vẫn sẽ làm vậy. Tiểu thư nhà nàng là tiểu thư tốt nhất trên đời, nàng không muốn tiểu thư phải chịu chút ủy khuất nào.

“Thanh Nhi!” Mộ Dung Vân Khương nhỏ giọng gọi nàng.

Nguyên Chính Hoàn cười nhẹ một tiếng: “Bôn vương nhục nhĩ nàng như thế nào? Ngay cả nếu hôm nay nàng là Vương Phi của Bôn vương, cũng không có tư cách yêu cầu Bôn vương chỉ cưới một mình nàng.” Ngón tay đặt trên tay vịn khẽ nắm chặt, có lẽ trong hơn hai mươi năm qua hần chưa từng dùng nhiều lời nói nặng như vậy.

Thượng Trang ngạc nhiên nhìn hần một cái, hần đã xoay xe lẩn, lãnh đạm nói: “Chúng ta đi.”

Thượng Trang mở to mắt, hần nói, chúng ta... đi.

Hít một hơi thật sâu, nàng không quay đầu lại nhìn người phía sau mà lại chạy chậm về phía trước. Nàng chần chờ, cuối cùng đưa tay nắm lấy tay đẩy của chiếc xe lẩn, giúp hần đẩy xe lẩn đi về phía trước.

“Tiểu thư!” Thanh Nhi gần đến mức nhảy dựng lên, “An Lăng Vu kia coi mình là ai? Sao mỗi lần tiểu thư có đồ gì, nàng ta đều muốn cùng chúng ta tranh giành chứ!”

Mộ Dung Vân Khương kinh ngạc nhìn hai người vừa rồi đi, đồ vật ư? Haizz, Nguyên Chính Hoàn cũng không phải là đồ vật.

*

Âm thanh xe lẩn chuyển động trên đường làm cho tâm trí Thượng Trang không thể bình tĩnh được nữa, cuối cùng chỉ còn lại hai người họ. Nhưng thân phận của hần lúc này không còn giống như trước. Nghĩ đến điều này, nàng không khỏi có chút chán nản, nàng không biết rõ là vì sao.

“Cảm thấy thất vọng sao?” Nam tử đột nhiên lên tiếng hỏi.

Thượng Trang giật mình, nàng không rõ hần hỏi nàng thất vọng là có ý gì?

Hắn đột nhiên ngừng lại, im lặng không nói gì, lát sau mới nói: “Khẩu dụ của Thánh thượng đúng là làm khó cho nàng ta. Ban nầy, ta có hơi nặng lời với nàng ta rồi.”

“Vương gia...” Nếu như Mộ Dung Vân Khương là vì thân thể hắn mà kháng chỉ, như vậy, không phải chính nàng ta đã làm tổn thương hắn trước sao?

Nàng lắc đầu, “Nô tỳ lại không cảm thấy như vậy.” Đây là lời thật lòng của nàng. Vì nàng thấy đau lòng thay cho hắn.

Nếp nhăn ở trán hắn từ từ giãn ra, cuối cùng cười nói: “Thượng trang không nên dùng kính ngữ đối với ta.” Đây chính là điều hắn lo sợ? Cho nên hắn mới không muốn nói cho nàng biết về thân phận của hắn.

Nàng cũng cười: “Vương gia đang lo lắng chuyện gì sao? Nô tỳ vẫn dùng kính ngữ đối với ngài, bởi vì thân ở hoàn cảnh, chứ không phải bởi vì thân phận của ngài.” Ở trong cung, nơi nào cũng cần phải cẩn thận. Mặc phải tội danh mạo phạm đến tên của chủ tử, cũng không phải là tội mà một cung nữ như nàng có thể chịu đựng được. Nếu nàng gặp chuyện không may, cũng không phải là chuyện mà hắn muốn thấy. Có lẽ, ngay cả nàng cũng cảm thấy lạ lùng. Nàng vốn cho là một khi đã biết thân phận của hắn rồi, thì nàng sẽ muốn chạy trốn hắn. Nhưng, sự thật thì ngược lại.

Nguyên Chính Hoàn ngạc nhiên, hắn chưa từng nghĩ cô gái bên cạnh lại có suy nghĩ độc đáo như vậy. Nhưng thật ra, tư tưởng của hắn thật quá cổ lỗ sĩ rồi.

Khoảng cách, lại há có thể vì một tiếng xưng hô mà tùy tiện kéo dài ra sao?

Hắn thoải mái cười một tiếng, quay đầu lại nói: “Vậy, người theo Bôn vương qua Càn Thừa Cung đi, Bôn vương hôm nay ở trước mặt Thành vương đã nói là sẽ nói với Thánh thượng ban người cho Bôn vương.”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 40: Không sợ

Hắn ở trước mặt Nguyên Duật Diệp đã nói là sẽ hỏi Thánh thượng ban nàng cho hắn. Lời của hắn nhẹ nhàng rơi vào lòng của nàng tựa như khơi dậy hàng vạn hàng nghìn lớp sóng.

Muốn nàng, là bởi vì trong lòng hắn đã có suy nghĩ này, hay là do hắn ở trước mặt Nguyên Duật Diệp đã nói như vậy?

Những điều này, Thượng Trang còn chưa kịp hỏi liền nhìn thấy hắn đã đẩy xe lăn đi về phía trước. Nàng giật mình, vội chạy đến, đưa tay giữ chặt xe lăn của hắn, đột nhiên nói: “Vương gia, người không nên đi.”

Nguyên Chính Hoàn hơi ngẩn ra, nàng nói... không nên đi sao.

Một lát sau, hắn mới cười nhẹ một tiếng nói: “Vì sao?” Chẳng biết tại sao, lúc hỏi câu này, hắn bỗng nhớ tới Mộ Dung Vân Khương. Phải chăng cô gái này cũng giống như Mộ Dung Vân Khương?

Thượng Trang vội vòng tới trước mặt hắn, quỳ xuống nói: “Thánh thượng ban hôn, tuy hiện giờ là Mộ Dung tiểu thư cự tuyệt, nhưng ngài không thể vào lúc này đi làm trái thánh ý.”

Nhìn vẻ mặt âm trầm của hắn, nàng dĩ nhiên biết rõ nguyên nhân. Sự thật là nàng chỉ mới nói ra một nguyên nhân mà thôi. Nhưng, còn một nguyên nhân khác, chính là nếu đi thì thân phận của nàng sẽ không giấu được nữa. Nếu Hoàng đế ở trước mặt nàng đã nói như vậy, thì tuyệt đối không thể nào đem nàng ban cho Nguyên Chính Hoàn. Huống chi, nàng chẳng biết tại sao Hoàng đế đối với người nhà An Lăng lại có thái độ thù địch. Có lẽ, nàng sẽ liên lụy đến hắn.

Nguyên Chính Hoàn hơi ngẩn ra, từng câu từng chữ đều là suy nghĩ cho hắn. Trong lòng bỗng dâng lên cảm giác khác thường, đó là sự ảm áp sao.

Hắn cười: “Bôn vương không sợ.”

“Vương gia...”

Đúng lúc đó hắn ngắt lời nàng: “Hôm nay người đắc tội với Thành vương, theo tính tình của hắn, tất nhiên sẽ không dễ dàng buông tha người. Mặc dù hắn không thường xuyên nhập cung, thì Hiền phi cũng sẽ không bỏ qua cho người.”

Hắn biết, Hiền phi là mẹ ruột của Nguyên Duật Diệp, nên tất nhiên bọn họ sẽ đi chung một con đường.

Thượng Trang lặng lẽ nắm chặt hai tay, hắn không biết Hiền phi ngầm lời kéo nàng. Mặc dù cho tới bây giờ, nàng cũng không biết dụng ý của Hiền phi là thế nào, nhưng theo trực giác của nàng, nhìn chung đây không phải là chuyện tốt.

Nàng giương cao khuôn mặt tươi cười lên, lộ ra nụ cười rục rờ, nói: “Nô tỳ cũng không sợ.”

Hắn còn không sợ Hoàng đế, thì nàng sao lại sợ Thành Vương được?

Nguyên Chính Hoàn ngạc nhiên, trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng thờ dãi nói: “Thượng Trang, ở trong cung, nếu muốn sống sót, nhất định phải có thủ đoạn phi thường.”

Nàng gật đầu: “Thượng Trang sẽ luôn cẩn thận.”

Hắn tay đặt đỡ nàng đứng lên, lại nói: “Người chỉ cần nhớ những gì Bôn vương đã nói, Bôn vương có thể thay đổi thân phận của người, chỉ cần người nguyện ý.”

“Thượng Trang sẽ ghi nhớ.” Nhất định sẽ ghi nhớ.

“Hoán Y Cục...”

“Nơi đó rất tốt, không có chủ nữ nào gây khó dễ cho nô tỳ.”

“Ừ.”

“Vương gia... ” Nàng suy nghĩ một chút, cuối cùng mở miệng nói, “Hôm qua, người ngài chờ là Mộ Dung tiểu thư sao?”

Hắn cũng không kiêng kỵ, gật đầu nói: “Đó là ý của Thánh thượng, người muốn Bôn vương tới gặp nàng ta.”

Câu nói kế tiếp, hắn không có nói ra, nhưng Thượng Trang biết. Mộ Dung Vân Khương không muốn tới.

Bên tai nàng vang lên lời nói của Thanh Nhi ban nãy. Chẳng biết tại sao, trong lòng Thượng Trang có chút tức giận, Thanh Nhi nàng ta có tư cách gì nói hắn nhục nhã tiểu thư của nàng ta chứ? Chuyện hôm qua, chẳng phải Mộ Dung Vân Khương cũng không quá đáng à?

“Tôi rồi sao?” hắn đột nhiên hỏi.

Lúc này Thượng Trang mới phát hiện, thì ra sắc trời đã tối dần rồi.

Chợt nghe hắn nhẹ giọng nói: “Ánh mắt không nhìn thấy nên sẽ đặc biệt nhạy cảm.”

Thượng Trang nhìn thẳng vào hắn, là nhiệt độ xung quanh sao? Nàng khẽ hít vào một hơi, quả thật, nhiệt độ đã hạ thấp rồi. Nàng bỗng nhiên nghĩ tới Mạc Tầm, không nhịn được hỏi: “Vương gia vào cung một mình sao?”

“Không, còn có thị vệ của Bôn vương, đã bị Thánh thượng truyền đến Càn Thừa Cung rồi.”

Thì ra là như vậy, nàng còn tưởng rằng, chuyện của Mạc Tầm là do Nguyên Duật Diệp đã giờ trò.

Thượng Trang cười, định nói chuyện, lại nghe hắn nói trước: “Không còn sớm nữa, người trở về đi, Bôn vương cũng nên trở về.”

Lần này, hắn không hỏi chuyện ngày mai nữa, Thượng Trang không khỏi có chút thất vọng. Chỉ là, nàng quả thật không thể lưu lại, đành phải nhún người hành lễ nói: “Vậy nô tỳ về trước.” Vừa xoay người, nàng chợt ngừng lại, nói: “Vương gia, khi ngài cười nhìn rất đẹp.”

Nói xong, lòng bàn chân như mê muội, cuối cùng co chân bỏ chạy.

Nam tử phía sau nàng chậm rãi hé môi cười.

Một hồi lâu sau, nụ cười như hoa như ngọc chợt nhạt dần. Hắn lạnh lùng gọi: “Mạc Tầm, còn không ra?”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 41: Biết rõ

Phía sau hắn, một người nam tử từ trong bóng tối đi ra, chính là Mạc Tầm.

Hắn chặn chờ, tiến lên thấp giọng nói: “Chủ tử.”

Nguyên Chính Hoàn cũng không xoay người lại, chỉ nói: “Nhìn đủ rồi sao?”

Mạc Tầm cả kinh, vội quỳ một chân xuống nói: “Chủ tử thứ tội, thuộc hạ chỉ muốn...” Hắn theo bản năng ngược mắt nhìn theo hướng nữ tử vừa rồi đi trong màn đêm, đã không thấy rõ hình ảnh nữ tử đó nữa. Hắn hít vào một hơi, lại nói, “Chủ tử, cung nữ kia vốn không phải Thượng Trang, nàng thật ra là...”

Hắn chưa nói xong, lại bị Nguyên Chính Hoàn chen ngang: “Bôn vương mệt rồi, chúng ta trở về phủ thôi.” Nói xong, Nguyên Chính Hoàn tự mình đẩy xe lăn đi về phía trước.

Mạc Tầm vội đứng dậy đặt tay lên tay cầm của xe lăn mà đẩy, nhủ mày muốn mở miệng, lại nghe Nguyên Chính Hoàn nói: “Bôn vương đã biết rồi.”

Mạc Tầm gạt mình, hắn nói, hắn biết. Mạc Tầm không khỏi nhìn thoáng về phía trước, hắn bỗng nhiên cười yếu ớt. Đùng rồi, Hoàn Vương là ai, chỉ bằng thủ đoạn đó của An Lăng Vu thì sao có thể mê hoặc được hắn? Giờ phút này, nghe chính hắn nói ra, tâm tư của Mạc Tầm còn đang treo lơ lửng, giờ đã có thể nhẹ nhõm hơn.

Nàng có việc gạt hắn, Nguyên Chính Hoàn cảm giác được. Cho nên, hắn mới ở trước mặt nàng nói mắt không nhìn thấy người nên giác quan sẽ đặc biệt nhạy cảm. Chẳng qua là, ngay cả như thế, hắn vẫn không cảm thấy nàng tiếp cận hắn là có bất kỳ mục đích gì. Hắn không nên dễ dàng tin tưởng người khác, mà chỉ là, ở trước mặt nàng, hắn có chút không kìm lòng được. Nhẹ thở dài một tiếng, hắn khẽ nhíu lông mày lại. Một lát sau, hắn mở miệng hỏi: “Thánh thượng truyền người để hỏi về chuyện gì?”

Mạc Tầm hồi thần đáp: “Hỏi về chuyện chủ tử cùng Mộ Dung tiểu thư”

“Vậy người trả lời thế nào?”

“Thuộc hạ nói, mỗi khi trở về, thuộc hạ cũng không có ở bên chủ tử, cho nên không biết.”

Hắn khẽ cười một tiếng, gật đầu nói: “Rất tốt.” Nếu Mộ Dung Vân Khương không muốn gả, như vậy nên đem toàn bộ chuyện này đẩy cho nàng ta thôi. Hiển nhiên, hắn cũng không muốn cưới nàng ta. Hoàng đế bản tính rất kĩ, Nguyên Chính Hoàn hắn không cách nào thừa kế ngôi vị hoàng đế, nhưng ngay cả như vậy, Hoàng đế vẫn không quên lợi dụng dòng họ Nguyên của hắn để giúp đỡ con cháu của mình.

Mạc Tầm chặn chờ, cuối cùng mở miệng: “Thánh thượng nói, nếu ngài có rảnh rồi thì nên qua Càn Thừa Cung. Hoàng đế còn nói, người cùng với chủ tử, đã lâu chưa tâm sự với nhau.”

Lần này, Nguyên Chính Hoàn không nói gì thêm, chỉ nhẹ “ừ” một tiếng. Mạc Tầm cũng không nói, hai người chậm rãi xuất cung.

Đi được một đoạn lại gặp đoàn người đang đi tới.

Mạc Tầm dừng bước, hướng người đi đầu hành lễ: “Thần tham kiến Thái tử điện hạ.”

Nguyên Duật Phong nhìn thấy là Hoàn Vương, vẻ mặt có chút khác thường, nhưng vẫn cười tiến lên phía trước nói: “Hôm nay là ngày mấy, sao hoàng thúc lại vào hoàng cung?” Vào ban ngày, hẳn nghe nói Mộ Dung Văn Sở đã cáo bệnh nhiều ngày cũng tiến cung. Thật ra, hẳn nghe nói bọn họ cùng tới gặp Mộ Dung Văn Khương. Hẳn có chút khó hiểu, đã sớm nghe nói Mộ Dung Văn Khương cự tuyệt việc ban hôn, mà Hoàn Vương cũng không chịu tới gặp nàng, rõ ràng rất là kỳ lạ.

Nguyên Chính Hoàn cảm giác người trước mặt đang đi đến gần, lãnh đạm nói: “Điện hạ dò xét để hỏi đáp Thánh thượng sao? Bỏn vương phải đi về.”

Mạc Tầm vội đẩy xe lăn Nguyên Chính Hoàn tiến lên, Nguyên Duật Phong không ngăn cản, chỉ xoay người lại nhìn hẳn nói: “Hoàng thúc, Mộ Dung Văn Khương kia to gan như vậy, không cưới cũng được. Nếu như ngài thích, Bỏn cung sẽ tặng ngài mấy mỹ nhân.”

“Chủ tử...” Mạc Tầm tức giận cắn răng nói.

Nguyên Chính Hoàn giờ tay lên, ý bảo Mạc Tầm không cần tức giận, đi được một đoạn khá xa, mới nghe Nguyên Chính Hoàn lạnh lùng nói: “Mạc Tầm, ngày mai truyền lời vào hoàng cung, Bỏn vương thân thể khó chịu, không tiện vào cung.”

Mạc Tầm cảm thấy khó hiểu: “Vậy chuyện của Mộ Dung tiểu thư kia...”

Nguyên Chính Hoàn mỉm cười nói: “Ngày mai, chỉ sợ sẽ có chuyện náo nhiệt, chuyện này sẽ không phải là chuyện chúng ta nên tham gia.”

Mạc Tầm vẫn không rõ, nên cũng không hỏi nhiều nữa. Chủ tử của hẳn trước giờ liệu việc như thần.

Nguyên Duật Phong vừa xoay người lại, liền nghe thái giám nói: “Điện hạ, nô tài nghe nói lần này, Thánh thượng ban thưởng ba tú nữ cho Thành Vương. Sao Thánh thượng lại không ban bất cứ ai cho ngài?”

Nguyên Duật Phong quay đầu trừng mắt liếc hẳn một cái, thái giám bị làm cho sợ đến nín thở. Vội sai bước nhanh chóng đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dục Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Quyển 1 - Chương 42: Chống đối

Thượng Trang một mình trên đường trở về Hoán Y Cục, trong lòng nàng đang suy nghĩ đến chuyện của Nguyên Chính Hoàn.

Ban đầu, nàng chỉ không muốn ở trước mặt hẳn làm An Lăng Vu, giờ thì tốt rồi, bảo nàng làm sao mà mở miệng? Mạc Tầm nhận ra nàng, chủ tử Mộ Dung Văn Khương cũng biết nàng. Trong cung, mọi người, ai cũng biết nàng là An Lăng Vu. Đợi ngày nào đó, nói cho Nguyên Chính Hoàn biết, liệu hẳn có cho rằng nàng tiếp cận hẳn là do có lòng dạ khác không? Nàng đang nghĩ mông lung đến nhập thần, không hề chú ý đến một bóng người đang lặng lẽ đến gần nàng.

Nguyên Duật Diệp nhìn thẳng nữ tử trước mắt, nàng chỉ chăm chăm cúi đầu đi về phía trước, giống như đang để tâm trí ở nơi khác. Là bởi vì Hoàn Vương ư? Chẳng biết tại sao, khi nghĩ như vậy, trong lòng hẳn có chút tức giận. Hẳn đưa tay ra ôm nữ tử đó vào lòng.

Thượng Trang bị động tác bất ngờ này làm cho giật mình, nàng định la lên thì bàn tay to kia nhanh chóng vòng qua che miệng nàng lại. Nàng né tránh mấy lần, rồi nhắm bàn tay kia mà cắn xuống một cái thật mạnh.

Nguyên Duật Diệp không nghĩ tới chuyện nàng sẽ cắn hẳn mà lại còn dùng sức cắn mạnh như vậy.

Hắn một tay đem nàng tới chân tường, cắn răng nói: “Chết tiệt, người dám cắn Bỏn vương!”

Thượng Trang chưa hề quay đầu lại nhưng đã biết người đến là ai. Nàng sợ hết hồn, tránh khỏi ngực của hẳn, lùi ra mấy bước, trên mặt chưa từng lộ vẻ sợ hãi. Vội hít vào một hơi nói: “Vương gia không nên ở nơi này uy hiếp nô tỳ.”

Nguyên Chính Hoàn nói không sai, nàng hôm nay đắc tội hẳn, hẳn sẽ không bỏ qua cho nàng. Chẳng qua là, nàng cảm thấy sự phiền toái này sao lại đến mau như thế.

Nguyên Duật Diệp theo bản năng lắc lắc tay, hừ lạnh một tiếng nói: “Làm càn, người dám dùng thái độ như vậy khi thấy Bỏn vương sao?”

Thượng Trang khề nắm chặt hai tay, theo quy củ quỳ xuống trước mặt hẳn.

Hắn là Vương gia, là chủ tử, hẳn đang tức giận thì người chịu thiệt là nàng. Cho nên, nàng nên thức thời một chút, không nên cùng hẳn chống đối.

Nguyên Duật Diệp hơi ngần ra, cúi đầu nhìn nữ tử trên mặt đất, nghe nàng mở miệng: “Vương gia nếu muốn trách phạt thì xin người cứ phạt. Ngài dạy dỗ xong, nô tỳ còn phải nhanh chóng trở về Hoán Y Cục. Đã muộn rồi, cô cô sẽ phạt nô tỳ.”

Nguyên Duật Diệp chưa từng dự liệu được lại gặp một Thượng Trang như vậy. Chẳng qua là, nàng vội vã muốn thoát đi là vì sao?

Nghĩ đến chuyện này, hẳn cũng không cho nàng đứng dậy, vẫn giống như lúc ban ngày, ngồi xổm người xuống, đưa tay bóp chặt cổ tay trắng mảnh khảnh nàng, trầm giọng nói: “Người có quan hệ gì với Hoàn Vương?”

Thượng Trang lúc này mới kinh ngạc, ngược mắt nhìn nam tử trước mặt.

Khoảng cách giữa nàng và hẳn khá gần, có thể nghe rõ từng nhịp thở của đối phương. Đôi mắt thâm thúy thẳng tắp như muốn đem nàng khóa lại, thấy vậy, tim nàng đập nhanh hơn.

Hắn ra sức bóp chặt tay nàng, từ giữa hàm răng phun ra một chữ: “Nói.”

Thượng Trang bị đau đến nổi nhủu này lại, nàng theo bản năng rút tay lại nhưng nàng phát hiện, hẳn đã nắm tay nàng rất chặt.

Nàng cùng Hoàn Vương vốn không có quan hệ gì, thế nhưng, nếu Nguyên Duật Diệp đã hỏi như thế, thì tức trong lòng hẳn đã có sự hoài nghi. Thượng Trang không phủ nhận, chỉ hỏi: “Ngài cho rằng nô tỳ và Hoàn Vương là quan hệ như thế nào?”

“Người muốn hỏi Bồn vương?” Ánh mắt của hắn khẽ nheo lại, nhưng không hề giận, nói tiếp, “Dù cho Bồn vương có nói cho người biết đi nữa, thì sao hả?”

Thượng Trang ngăn người ra, ý của hắn rõ cuộc là gì?

Tay hắn bóp chặt tay nàng đột nhiên dùng sức, cùng lúc đó nam tử đứng lên, kéo theo nữ tử đang quỳ, bàn tay to của hắn giữ vòng eo thon thả của nàng, kéo gần sát thân thể của mình, cắn răng mở miệng: “Bồn vương biết, người là người của hắn.”

Thượng Trang giật mình la lên một tiếng, giờ tay lên muốn đẩy hắn ra thì nghe hắn nói thế nên cảm thấy rất kinh ngạc.

Hắn nói gì, nàng là người của Hoàn Vương ư?

Nàng kinh ngạc nhìn nam tử trước mặt, lại nghe hắn lạnh giọng nói: “Người không cần tò vò vô tội ở trước mặt Bồn vương. Trước đêm chọn tú nữ, hắn cái trang đi ra ngoài, chính là đi An Lăng phủ.” Lời nam tử vừa nói... từng chữ từng câu rất mạnh mẽ.

Thì ra, hắn nói chính là lần nọ?

Chỉ là hiểu lầm.

Nhưng, ngay khi nàng thở phào nhẹ nhõm thì lại bất ngờ cảm thấy mùi vị của sự giận dữ.

Một khắc đó, nàng không biết lấy dũng khí từ đâu, ngược mắt nhìn nam tử trước mặt, cắn răng nói: “Ngài đường đường là một Vương gia, lại làm chuyện như vậy sau lưng người khác, ngài không cảm thấy rất buồn cười sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 43: Chống đối

Nguyên Duật Diệp giật mình, hắn căn bản chưa từng nghĩ, nữ tử trước mặt lại đột nhiên nói như thế.

Làm chuyện sau lưng người khác? Nàng vừa nói gì?

“Nói thế là ý gì?” Hắn hỏi, từng chữ lạnh như băng.

Thượng Trang có chút khản trương, hắn tức giận. Nàng không biết khi hắn tức giận, sẽ như thế nào?

Nhưng, nàng vẫn muốn nói: “Ngài theo dõi hắn, đúng không? A.” Nàng bỗng nhiên khẽ cười một tiếng, nói tiếp, “Nô tỳ còn tưởng rằng, làm hạ nhân như nô tỳ mới cực khổ. Nô tỳ chưa từng nghĩ người thân là chủ tử cũng giống như vậy. Vì sao, mọi người ai cũng muốn nhắm vào hắn?” Tay nhỏ bé của nàng theo bản năng nắm lấy ống tay áo của hắn, khẽ run.

Mộ Dung Vân Khương như thế, Nguyên Duật Diệp hắn cũng như thế.

Nguyên Duật Diệp lấy làm kinh hãi, cười lạnh nói: “Người thương hại hắn sao?”

Nàng lại lắc đầu, từ đáng thương này căn bản là không thể dùng với Hoàn Vương.

Đối với nàng, Hoàn Vương không cần sự thương hại của bất cứ ai. Nàng chỉ là cảm thấy đau lòng thay cho hắn.

Tay Nguyên Duật Diệp đặt ở eo nàng chợt tăng lực, nữ tử thoáng nhíu chặt lông mày và khẽ cắn môi, không để bật ra tiếng vì đau.

Lần này, Nguyên Duật Diệp không hề cố chấp chuyện về Hoàn Vương nữa, nhưng lại hỏi: “Là Bồn vương dùng sức quá ít hay là người không biết đau?” Lực đạo dùng ở trên người của nàng, hắn biết rõ, vòng eo vô cùng mềm mại dường như muốn bị hắn uốn cong lại.

Thượng Trang nhin đau, cắn răng mở miệng nói: “Nếu nô tỳ kêu đau thì ngài sẽ nương tình thu tay lại sao?”

“Sẽ không đâu.” Hắn nhanh nhẹn trả lời.

Nàng miễn cưỡng cười một tiếng: “Nếu như thế, nô tỳ sẽ không làm chuyện vô nghĩa.”

Một tay hắn rời khỏi eo nàng, khéo léo chậm rãi xoa khuôn mặt nàng. Thượng Trang hạ thấp người muốn né hành động đó, nhưng thân thể lại bị hắn giam cầm, không thể nhúc nhích được. Nàng có chút sợ hãi, mà tay của hắn vẫn nhẹ nhàng vuốt ve mặt nàng, một lúc sau, mới khẽ cười nói: “Miệng lưỡi thật nhanh nhẹn, đây là nguyên nhân khiến người đắc tội với phụ hoàng ta sao?”

Thượng Trang cắn môi không đáp.

Hắn lại nói: “Linh Khuyết nói cảm thấy thích người, hôm nay Bồn vương mới phát hiện, thì ra người thật sự có điểm để cho Bồn vương thích người.”

Nàng ngạc nhiên ngược mắt nhìn hắn, nàng không hắn có tâm tư gì khi nói thích nàng.

Hắn miệng thì nói thích, nhưng trong ánh mắt của hắn, không hề để lộ vẻ thích nàng gì cả. Nơi đó, vẫn sâu thẳm thẳm, vô cùng bình tĩnh, không hề có một chút rung động nào.

Hoàn Vương tạo cho nàng một cảm giác thanh bình. Nhưng hắn, tuy bề ngoài bình tĩnh, nàng lại cảm thấy có một sự nguy hiểm đang tiềm ẩn. Hết lần này tới lần khác, nàng hoàn toàn không đoán được.

Nguyên Duật Diệp buông lỏng khí lực ở tay đang đặt nơi thắt lưng nàng, qua cuộc nói chuyện vừa rồi với nàng, hắn đã xác định được, nàng không phải là người của Hoàn Vương. Từ những câu nói của nàng hắn có thể xác định được điều đó. Như vậy, là hắn ngay từ đầu đã đoán sai, là Hoàn Vương muốn đến gần nàng sao? Hắn hiện tại có chút mơ hồ.

Hương thơm từ nữ tử ở bên cạnh hân phảng phất nhẹ trong không gian tĩnh mịch. Rất nhạt, nhưng vẫn nhận biết được.

Thượng Trang thấy khóe miệng của hân chậm rãi nở nụ cười, hân cũng đã hoàn toàn buông nàng ra. Thượng Trang giật mình, nàng không rõ Nguyên Duật Diệp đang định làm gì.

Hân chợt nói: “Ngươi không về à? Không phải ngươi nói nếu về trễ sẽ bị phạt sao?”

Thượng Trang kinh ngạc, nhưng nếu hân đã nói như thế, nàng vội nhún người hành lễ rồi xoay người cáo lui.

“Chờ một chút.”

Mỗi bước được một bước, nam tử phía sau đã gọi nàng dừng lại. Thượng Trang hơi kinh hãi, chẳng lẽ hân là người nói một đằng làm một nẻo?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phé Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 44: Lời nói thật lòng

Nàng chưa kịp quay người, thì đã nghe thấy tiếng bước chân của hân đang tới gần.

Hân nói: “Lần này có rất nhiều tú nữ được ban cho các vị Vương gia.”

Thượng Trang kinh ngạc quay đầu lại, chuyện này, lúc trước khi nàng ở Càn Thừa Cung đã biết. Điều mà nàng không rõ chính là, vì sao Nguyên Duật Diệp lại nhắc đến chuyện này.

Trong màn đêm, hân chậm rãi đi về phía nàng, hân có cảm giác, nữ tử này là một người thông minh. Khi phụ hoàng ban tặng cho hân ba tú nữ đó, hân không cảm nhận được điều này.

Nam tử đã đến gần rồi, Thượng Trang không tự chủ lùi một bước. Có lẽ hân muốn hỏi nàng, khi rơi vào kết quả như vậy, trong lòng có thể nảy sinh oán hận hay không? Vậy thì, nàng nên lên tiếng phủ nhận.

Chưa nghĩ xong, Nguyên Duật Diệp nói tiếp: “Ngươi biết vì sao phụ hoàng lại ban thưởng ba tú nữ cho Bồn vương không?”

Nhờ vào ánh đèn cách đó không xa, Thượng Trang nhìn thấy sắc mặt nam tử trước mặt trầm xuống. Nàng liền cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Có lẽ là do Thánh thượng quan tâm đến Vương gia.”

Lời nàng vừa nói ra, liền nghe nam tử cười lạnh một tiếng, ánh mắt chợt trở nên sắc bén, hân trầm giọng nói: “Bồn vương muốn nghe lời nói thật lòng của ngươi. Đây không phải là suy nghĩ trong lòng ngươi.”

Đầu ngón tay khẽ run, Thượng Trang có chút hoảng hốt.

Nàng cúi đầu, hân không nhìn thấy vẻ mặt của nàng, vậy thì sao biết trong nội tâm nàng nghĩ gì?

Đúng, nàng thừa nhận, ban đầu lúc ở Càn Thừa Cung, đối với hành động này của Hoàng Đế nàng không thể lý giải được. Nhưng sau này nàng có nghĩ đến một số chuyện. Nhưng những chuyện này, cũng chỉ có thể để ở trong lòng. Tuyệt đối không thể nói ra được. Hơn nữa, càng không thể nói trước mặt Nguyên Duật Diệp.

Nàng hít một hơi thật sâu, mở miệng nói: “Những điều này đều là lời thật lòng của nô tỳ.”

“An Lăng Vu.” Đột nhiên hân gọi tên của nàng, và không bước về phía trước một bước nào nữa, một lát sau, mới mở miệng, “Bồn vương nghĩ ngươi là một nữ tử thông minh. Ngươi cam tâm ở Hoán Y Cục đợi cả đời sao?”

Thượng Trang kinh ngạc, lời của hân là có ý gì? Không phải chuyện này rất kỳ lạ sao? Nhiều người nói sẽ giúp nàng, giúp nàng rời khỏi Hoán Y Cục. Nhưng, càng nhiều người nói như vậy, nàng lại càng thấy hoảng hốt. Nàng chưa bao giờ biết, thì ra, tuy là đi Hoán Y Cục, nơi hẻo lánh nhất trong cung nhưng vẫn có nhiều người chú ý đến nàng như vậy.

Nàng chậm rãi, che dấu đi tâm tư, ngược mắt nhìn nam tử trước mặt, nở nụ cười hờn hờ: “Lời ngài nói quá thâm sâu, nô tỳ không hiểu. Không còn sớm nữa, Vương gia xin hãy trở về. Nô tỳ xin phép cáo lui.” Nàng vừa dứt lời, nhún người hành lễ với hân, rồi xoay người rời đi. Bất kể hân có lý do gì mà ở lại trong cung vào lúc này thì nàng quả thật cũng cần phải rời đi. Nàng chỉ là một cung nữ nhỏ nhoi, thế nhưng nàng cùng bọn họ qua lại đã quá nhiều. Nàng không muốn trở thành mục tiêu cho mọi người chỉ trích.

Lần này, Nguyên Duật Diệp cũng không gọi nàng nữa. Nhìn bóng người nhỏ nhắn biến mất dần giữa trời chiều, chẳng biết tại sao, khóe miệng của hân chậm rãi lộ nụ cười. Mặc dù nàng không nói, hân vẫn tin tưởng, tiểu cung nữ này biết được mục đích của Hoàng đế. Nhưng việc nàng không nói đã chứng minh cho hân thấy nàng vừa can thận lại rất thông minh.

“Vương gia.” Một người từ phía sau hân chạy tới, hân quay đầu lại, thấy Linh Khuyết đang vội vàng chạy tới.

Nàng ngừng lại, vỗ ngực thở hổn hển mấy hơi thở, mở miệng nói: “Nuông nuông quả thật đi tìm nàng.”

Linh Khuyết không chỉ rõ là ai, nhưng Nguyên Duật Diệp đã đoán được. Hân không khỏi nhìn thoáng qua hướng nữ tử vừa rời đi, nhưng rất nhanh, hân đã xoay người nói: “Chúng ta trở về phủ.”

Linh Khuyết ngạc nhiên: “Không đi Trữ Ninh Cung sao ạ?”

Hân không nói lời nào.

Linh Khuyết đuổi theo hân, lại nói: “Nghe nói Thánh thượng thân thể đã khá hơn một chút, hôm nay thái tử diện hạ qua Càn Thừa Cung, còn nói muốn mở cuộc tranh tài cưỡi ngựa bắn cung.”

Nguyên Duật Diệp đi chậm lại, nhưng không hề dừng lại, chỉ nói: “Muốn cử hành cuộc tranh tài cưỡi ngựa bắn cung sao?” Hoàng đế xưa nay yêu thích cưỡi ngựa bắn cung, nhưng hiện tại người không thể nào tự mình ra sân, có lẽ là đến để thưởng thức.

Linh Khuyết gật đầu nói: “Mấy ngày sắp tới, nương nương muốn ta chuyển lời, nói người phải cẩn thận.”

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 45: Hiếu tử

Nguyên Duật Diệp đưa mắt nhìn Linh Khuyết bên cạnh, thấy nàng nhú mày, hần cười nhẹ: "Sao thế, không tin bốn vương sao?"

Linh Khuyết nghe vậy, liền nhỏ giọng: "Linh Khuyết không phải đang lo cho ngài sao?"

Hần bật cười, đưa tay nhẹ nhàng xoa lấy cái mũi xinh xắn của nàng, mỉm cười: "Tiểu nha đầu này."

Linh Khuyết cũng cười. Hai người đi về phía trước, bỗng nhiên gặp một đoàn người.

Nguyên Duật Phong thấy hai người trước mặt, đồng tử có chút buốt chặt. Hai người nhanh chóng hành lễ, hần liền mở miệng: "Sao đã trở như vậy mà Ngũ đệ vẫn còn ở trong cung?" Hần hỏi, mày nhú lại càng sâu.

Ai cũng biết, ban đêm, trong hậu cung không được xuất hiện bất cứ nam nhân nào.

Cho dù là hoàng tử cũng không ngoại lệ.

Hoàng cung to lớn như vậy chỉ có hai nam nhân. Một người là hoàng đế, mà người còn lại, chính là Thái tử.

Thần sắc Nguyên Duật Diệp vẫn không đổi, hần bình tĩnh đáp: "Thần thể mẫu phi không khỏe, thần đệ phải qua bẩm báo với phụ hoàng nên mới chậm trễ như vậy."

"Thế sao?" Nguyên Duật Phong cười nói, "Ngũ đệ thật đúng là hiếu tử, chỉ là bốn cung ngược lại cảm thấy thật kỳ lạ, phụ hoàng bệnh lâu như vậy cũng không thấy đệ thường xuyên tới thăm."

Linh Khuyết lặng lẽ đưa mắt nhìn nam tử trước mặt, nàng làm sao nghe không ra ý tứ trong lời của hần chứ?

Lời Nguyên Duật Diệp nói, Thái tử căn bản không tin.

Nguyên Duật Diệp lại nở nụ cười, hần đi lên phía trước, nói nhỏ bên tai Nguyên Duật Phong: "Đệ không đi, chẳng phải sẽ hợp ý điện hạ sao? Hôm nay ở ngự tiền, hình như chỉ có một mình điện hạ."

Khóe miệng Thái tử cong lên, tựa cười như không, lời nói không chút yếu thế: "Không ngờ Ngũ đệ còn là một người hiểu chuyện."

Nguyên Duật Diệp khẽ cười một tiếng, không nói gì thêm.

Thái tử đi qua, thái giám cung nữ phía sau cũng vội vàng đuổi theo, không ai nói thêm câu nào.

Đi một đoạn, Nguyên Duật Diệp mới đuổi tay, ý bảo thái giám phía sau tiến lên, dặn dò: "Đi hỏi thăm xem Tề Hiền phi có phải bị bệnh hay không."

"Nô tài tuân mệnh." Thái giám vội vàng lui xuống.

Nam tử quay lại nhìn hai thân ảnh sớm đã đi xa, hai tay nắm chặt thành nắm đấm. Sức khỏe phụ hoàng ngày càng không ổn, tiền triều hậu cung cũng bắt đầu không chịu yên tĩnh.

Chỉ cần hần chưa leo lên ngôi vị hoàng đế, tất cả chuyện này sẽ không dừng lại.

Linh Khuyết và Nguyên Duật Diệp đi được một đoạn đường, nàng cuối cùng đã nhìn không được, nói: "Thái tử sẽ cho người đi kiểm chứng."

Nguyên Duật Diệp không chút động dung, Nguyên Duật Phong muốn tra thí cứ đi tra, tất cả hần sớm đã có chuẩn bị. Những lời hôm nay nói ra, hần cũng đã có tính toán từ trước.

.....

Trên đường trở về Hoán Y Cục, bước chân Thượng Trang mỗi lúc một nhanh, nàng sợ Nguyên Duật Diệp sẽ đuổi theo phía sau.

Mỗi lần đối diện với hần, trái tim của nàng lại đập cực nhanh.

Bước vào Hoán Y Cục, nàng lập tức trở về phòng mình, lại không ngờ phía sau có người vỗ vào vai nàng. Nàng sợ hãi quay đầu, đã thấy Phục Linh đứng cười hi hi, gọi nàng: "Tiểu thư."

Thượng Trang giật mình: "Sao ngươi lại ở đây?"

Phục Linh vẫn cười: "Tiểu thư quên rồi sao? Phục Linh là nha đầu của người mà."

Thượng Trang cười khổ một tiếng, người đã tới Hoán Y Cục rồi, nàng nơi nào còn là tiểu thư nữa chứ?

Thấy nàng không nói chuyện, Phục Linh tiến lên, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu thư đang nghĩ gì thế?" Phục Linh vừa hỏi vừa quay đầu nhìn xung quanh, thấy nơi này không có ai mới xoay người lại.

Thượng Trang lắc đầu, đi tới gian phòng của mình.

Phục Linh đuổi theo, lại nói: "Cô cô bảo, tiểu thư không đến buổi tối sẽ không trở về phòng, quả thật là như vậy. Tiểu thư đã đi đâu?"

Thượng Trang bỗng nhiên dừng bước, quay đầu lại, hỏi: "Cô cô còn nói gì nữa?"

Phục Linh sợ run, lắp đầu: "Không có, bà ấy chỉ là đặc biệt phái nô tỳ tới ở cùng với người thôi."

Hai người đi vào, mọi người bên trong đã ngủ.

Phục Linh nằm cạnh Thượng Trang, nói nhỏ: "Lúc nô tỳ tới có thấy Lữ Đức nghi đang khóc, hơn nữa còn khóc rất thương tâm. Nô tỳ thật không rõ, ngài ấy vừa được tấn phong làm Đức nghi, thì có chuyện gì phải đau lòng chứ?"

Thượng Trang không nói gì, nàng ấy thương tâm còn không phải vì chuyện được tấn phong sao?

Không có con nối dõi, vậy thì sau khi hoàng đế quy thiên, các nàng, chỉ có hai con đường để đi.

Tuấn táng, hoặc là thanh đăng thương bạn.

Mà nàng bị giáng xuống làm nô tài ở Hoán Y Cục, đôi khi còn may mắn hơn các nàng.

Khỏe miệng khẽ động, Thượng Trang vừa nhắm mắt thì đột nhiên nghe một trận ồn ào bên ngoài, theo đó là thanh âm của Từ ma ma: "Dậy đi, toàn bộ dậy đi! Thái tử điện hạ tới, mau ra nghênh giá!"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 46: Tôn nghiêm

Thái tử điện hạ?

Thượng Trang cả kinh, lập tức đứng dậy.

Nàng không phải nằm mơ chứ, nhưng nơi này là Hoán Y Cục, cái nơi thấp kém nhất trong hoàng cung, Thái tử điện hạ tôn quý sao có thể tới đây?

"Tiểu thư." Phục Linh bên cạnh khẽ gọi nàng.

Lúc này, nàng mới phát hiện cung nữ cùng phòng đã vội vàng đứng dậy, nhao nhao mặc y phục, đẩy cửa ra ngoài.

Nàng và Phục Linh cũng lập tức đi theo.

Giờ phút này, bên ngoài đã là một mảnh đèn đuốc sáng trưng.

Thượng Trang nhìn dáng người cao to của nam tử đang đứng trong nội viện, bên cạnh hắn, Từ ma ma cúi đầu khom lưng thì thầm gì đó. Cung nữ Hoán Y Cục đều cúi đầu đứng đấy, câm lặng như hến.

Nàng cũng không nói chuyện, chỉ cùng Phục Linh im lặng cúi đầu.

Chỉ chốc lát sau, giọng của Từ ma ma truyền tới: "Nói, ai đã cầm ngọc bội của Thái tử điện hạ?"

Lời vừa dứt, mọi người đều kinh hãi.

Thượng Trang cũng cả kinh không thôi, cầm ngọc bội của Thái tử, tội danh này thật sự không nhỏ. Ở nơi này lại có cung nữ to gan tới vậy hay sao?

Nàng không khỏi đưa mắt nhìn thoáng qua cung nữ bên cạnh. Các nàng đều giống nàng, đều lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Miếng ngọc bội đó chắc hẳn vô cùng quan trọng, nếu không, hẳn thân là Thái tử cao quý sao có thể tới nơi thấp kém như vậy tìm đồ. Thượng Trang không ngừng suy nghĩ, người cầm ngọc bội của hắn nếu bị bắt được, quả thật sẽ rất thảm.

"Còn chưa chủ động giao ra sao?" Từ ma ma nghiêng răng quát.

Đối phương là Thái tử điện hạ, là Tây Chu Thái tử, quốc quân tương lai, ai lại không muốn thừa cơ nịnh nọt hắn? Nếu lúc này có thể giúp hắn tìm được miếng ngọc bội kia, người đó chắc chắn sẽ được đặt cách rời khỏi Hoán Y Cục.

Nhưng lúc này, không có ai đứng ra.

Các cung nữ nhìn nhau, ai cũng không dám nói bậy.

Thượng Trang chỉ cúi đầu, dù sao, việc này không phải nàng làm, nàng cũng không cần sợ.

Nguyên Duật Phong quay người ngồi xuống ghế đá, lên tiếng: "Lục soát cho bốn cung, mỗi một góc đều không được bỏ sót."

"Vâng." Người lĩnh mệnh lập tức xông vào từng gian phòng.

Cung nữ càng thêm hoảng sợ, nhưng vẫn không dám lên tiếng nói lời nào.

Từ ma ma mở miệng: "Khỏi bẩm điện hạ, có lẽ, ngọc bội bị giấu trên người cũng không biết chừng."

Nguyên Duật Phong đưa mắt nhìn bà ta, bà ta liền cười nói: "Nô tài sẽ cho khám người." Nói xong, bà ta xoay người trở về.

Từ ma ma đi tới trước mặt Thượng Trang, đột nhiên dừng lại.

Thượng Trang kinh hãi, bà ta lại khinh miệt cười, sau đó đưa mắt nhìn sang Phục Linh, chỉ tay vào nàng: "Cởi quần áo ra."

Phục Linh căng mắt nhìn Từ ma ma, bà ta nói cái gì? Kêu nàng cởi quần áo?

Thượng Trang càng thêm hoảng sợ, nói là soát người, cuối cùng lại dùng phương pháp như thế.

Cởi y phục trước mặt nhiều người như vậy, rõ ràng là tui nhục. Phục Linh là tỷ nữ của nàng, sau lưng nàng có Tề Hiền phi làm chỗ dựa, Từ ma ma không thích nàng nhưng không dám động vào, cho nên liền khai đao trên người Phục Linh.

"Còn chưa cởi? Chẳng lẽ ngươi muốn cô cô ta tự mình động thủ hả?" Từ ma ma nhú mày, hung dữ nhìn người trước mặt.

Phục Linh cắn môi, kêu nàng cởi y phục ở đây có khác gì kêu nàng đi tìm cái chết?

Nhưng, nếu không làm theo, thứ phía sau đang chờ nàng, không biết sẽ là cái gì.

Bàn tay run rẩy, chậm rãi di chuyển tới vạt áo của mình, nàng hung hăng nắm chặt.

Thượng Trang lập tức bắt lấy tay nàng, nhẹ giọng: "Người cô cô nhắm vào là nô tỳ, cần gì phải dùng phương pháp như thế đối xử với Phục Linh?"

Từ ma ma cười nói: "Ngươi đang nói gì vậy? Ta chẳng qua là thay Thái tử điện hạ tìm đồ. Ngọc bội của Thái tử bị mất, kẻ làm nô tì đương nhiên phải tận lực giúp đỡ."

Đúng vậy, dùng Thái tử làm lá chắn, cho dù sau này Tề Hiền phi có biết cũng không thể làm gì được. Nếu không, bà ấy sẽ công khai đối địch với Thái tử.

Bàn tay giữ lấy Phục Linh vẫn không buông lỏng. Thượng Trang biết, để một nữ tử trong sạch cởi đồ trước mặt nhiều người như vậy sẽ có ý vị gì.

Cho dù chỉ là nô tì, cũng cần phải có tôn nghiêm.

Từ ma ma vẫn cười như trước: "Không ai là không muốn thể hiện lòng trung thành, ngươi muốn tự mình động thủ sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dục Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 47: Mùi thơm

Tự mình động thủ? Sao có thể?

Phục Linh nhìn nàng, nhỏ giọng: "Tiểu thư..."

Thượng Trang không nhìn Phục Linh, hai tay vẫn chăm chú giữ lấy y phục. Nàng biết người Từ ma ma nhắm tới là nàng, nhưng nếu nàng để Phục Linh chịu nhục trước mặt mọi người, vậy nàng, quả thật là quá thất bại.

Từ ma ma nhú mi nhìn nàng, mỉa mai: "Sao thế, còn chưa động thủ hả? Nếu không làm được, cô cô đây giúp ngươi."

Dứt lời, thấy Thượng Trang vẫn đứng bất động, bà ta nhìn không được, duỗi tay nắm lấy vạt áo của Phục Linh, ra sức kéo. Nhưng thật không ngờ, khí lực của Thượng Trang lại lớn như vậy.

Từ ma ma trừng mắt nhìn nàng, quay đầu nói với Nguyên Duật Diệp: "Khởi bẩm điện hạ, hai nô tỳ này không chịu phối hợp, có lẽ là có chuyện che giấu." Bà ta dừng lại, ngữ khí tăng lên, "Ngươi đâu, cởi bỏ y phục trên người hai nô tỳ này, để điện hạ nhìn rõ!"

Thượng Trang chấn động, rốt cuộc nàng cũng biết, thì ra thứ Từ ma ma đợi, chính là kết quả như vậy.

Thái giám liền tiến lên, thời điểm duỗi tay qua, Thượng Trang không biết lấy hết dũng khí từ nơi này, giờ tay đẩy bọn họ, chạy tới phía Nguyên Duật Phong.

Mọi người đều kinh hãi, thái giám bên cạnh hấn lập tức ngăn cản, hai tay giữ chặt người nàng, quát: "Muốn chết hả, dám xông vào Thái tử điện hạ?"

Nguyên Duật Phong không ngờ tiểu cung nữ này lại to gan như vậy, không khỏi đưa mắt nhìn tới.

Thượng Trang quỳ trước mặt hấn, nói: "Điện hạ muốn tìm ngọc bội, nô tỳ không dám hai lời. Nhưng, nếu điện hạ để cô cô cho người cởi quần áo của nô tỳ, nô tỳ thà chết chứ không chịu khuất phục."

Nàng cứ nghĩ, thời khắc bắt đầu làm nô, tôn nghiêm, kiêu ngạo của nàng sẽ bị chà đạp. Lại không ngờ, thì ra, trong lòng nàng vẫn luôn có giới hạn. Cho dù thế nào, nàng cũng không buông bỏ.

Tuy rằng làm cung nữ, nhưng nàng vẫn là nữ tử trong sạch.

Phía sau nàng, Phục Linh cũng quỳ xuống.

Từ ma ma há lớn miệng, bà ta thấy Thượng Trang can bản là không muốn sống nữa, lời nàng nói không phải ám chỉ Thái tử làm việc sai trái sao? Bà ta đắc ý, thật muốn nhìn nàng sẽ giải quyết cục diện rối rắm này thế nào.

Nguyên Duật Phong có chút khiếp sợ, cung nữ trước mặt này không chỉ lớn mật, nàng ta rõ ràng là không muốn sống tiếp nữa mà.

Hấn chậm rãi đứng dậy, phất tay ý bảo tất cả lui ra rồi mới tiến lên.

Thượng Trang cúi đầu, nàng cảm nhận nam tử đang tới gần, bất giác nắm chặt hai tay. Lời tuy chưa nói ra, nhưng so với sự trong sạch của mình, những thứ này đều không đáng là gì.

Chết, cũng phải chờ cho nàng một chút tôn nghiêm.

Nàng nhắm chặt hai mắt, hít vào một hơi thật sâu.

Nguyên Duật Phong đã tới gần nữ tử trước mặt, nàng cúi đầu rất thấp, thân thể nhỏ gầy.

Bước chân càng tới gần, trong không khí hình như có một mùi hương bay lên.

Hắn khẽ nhíu mày, rất nhạt, nhưng, hắn vẫn có thể ngửi ra được.

Mùi hương này, không ai quen thuộc hơn hắn.

Một khắc đó, trái tim hắn phảng phất như bị thứ gì đâm vào, bỗng dưng đau nhói. Đó là cảm giác mà nhiều năm rồi hắn chưa từng trải qua.

Mùi hương này...

Cung nữ trước mặt...

Con người hắn thoáng buột chặt, dừng trên người nàng.

Trong sân viện, không ai dám lên tiếng một câu, bởi vì không ai biết, Thái tử sẽ trách phạt cung nữ không biết tốt xấu này thế nào.

Từ ma ma nhin không được muốn cười.

Nguyên Duật Phong cuối cùng đã lên tiếng, nhưng chỉ hỏi Thượng Trang: "Vậy theo ý của ngươi, việc này nên tra thế nào?"

"Điện hạ..." Từ ma ma mở miệng, lại thấy Nguyên Duật Phong quét mắt liếc nhìn, bà ta sợ tới mức nuốt lời vào miệng.

"Bỏ cung đang hỏi ngươi." Ngón tay nam tử dùng lực nhẹ nhàng nắm lấy cổ của nàng, "Nói không được, bỏ cung sẽ..."

Nháy mắt đó, trong lòng run lên, Nguyên Duật Phong giật mình.

Đã qua nhiều năm, hay là nói, cho dù có bao nhiêu thời gian trôi qua, mùi hương này, hắn vẫn cảm thấy, ký ức đó vẫn còn mới mẻ. Mà hắn, lại cảm thấy bối rối.

Lời ngoài lề của tác giả: Đoán thử xem, Thái tử vì sao lại đột nhiên như vậy? HOHO~~

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 48: Thâm vấn

Tìm Thượng Trang đập rất nhanh, nàng thật sự không biết nên thoát khỏi tay hắn thế nào.

Chỉ là, câu nói nửa vời kia... Thật khiến Thượng Trang kinh ngạc.

Nàng theo bản năng ngược mắt nhìn nam tử, chỉ thấy hắn nhíu mày, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó.

Thần trí hắn, đi rồi.

Hắn căn bản không hề chú ý tới cung nữ trước mặt đang nhìn hắn.

"Điện hạ." Nàng cố lấy dũng khí gọi hắn một tiếng.

Nguyên Duật Phong lúc này mới hoàn hồn, suy nghĩ dời về nữ tử trước mặt, thân thể hắn khẽ run, bàn tay giữ lấy nàng chậm rãi buông lỏng. Hắn cúi đầu, cẩn thận đánh giá nàng.

Thật lâu sau, hắn mới lên tiếng: "Tất cả lui xuống, bỏ cung tự mình thăm vấn nàng."

Phục Linh kinh hãi, vừa định mở miệng đã thấy Thượng Trang nhíu mày nhìn nàng, ý bảo không được nói chuyện.

Thái tử cho mọi người lui xuống, chỉ giữ lại một mình nàng. Thượng Trang mặc dù không biết hành động này của hắn là vì nguyên nhân gì, nhưng nàng có thể khẳng định, hắn sẽ không gây bất lợi với nàng. Nếu không, hắn hoàn toàn có thể ở trước mặt mọi người xử lý nàng.

Trực giác mách bảo, Nguyên Duật Phong không phải con người nhàm chán như vậy.

Tất cả mọi người đều lui xuống.

Thái giám cẩn thận đặt đèn lồng lên trên bàn đá.

Nguyên Duật Phong ổn định tâm thần mới đem ánh mắt dừng trên cung nữ trước mặt. Thượng Trang cúi đầu, nói: "Nô tỳ cảm ơn điện hạ trước."

Hắn bắt động thanh sắc lên tiếng: "Vì sao cảm tạ bỏ cung?"

Thượng Trang vẫn thong dong trả lời: "Tạ điện hạ nguyên ý một mình nghe nô tỳ nói." Nàng đã chống đối chủ tử, còn... Nàng còn làm ảnh hưởng tới mặt mũi của hắn. Nàng cúi đầu, hít một hơi thật sâu, nói tiếp, "Điện hạ đã tới Hoán Y Cục điều tra, nô tỳ cho rằng, thứ ngài quan tâm không phải ngọc bội, mà món đồ đó hiện đang nằm trên người ai."

Nếu không có mục tiêu, hấn sẽ không tự mình tới đây.

Nguyên Duật Phong có chút kinh ngạc, hấn thật không ngờ, nàng lại có thể biết rõ sự thật. Hấn cười: "Cho nên..."

"Cho nên ngài hoàn toàn có thể chỉ điều tra một mình người nọ." Hấn căn bản không cần huy động nhân lực điều tra tất cả như vậy.

Hấn khẽ khụ một tiếng, âm sắc nặng nề: "Bổn cung làm thế, đương nhiên là có suy nghĩ của mình."

"Vâng." Thượng Trang cắn môi.

Suy nghĩ của hấn, Thượng Trang không phải không biết.

Ngọc bội, tất nhiên là thứ vô cùng quan trọng. Bên trong đã có mục tiêu, nhưng hấn vẫn lựa chọn kiểm tra từng người, đơn giản là muốn để tất cả nhìn thấy. Hấn muốn mọi người về sau không dám thò tay làm loạn.

Đương nhiên, người cuối cùng cầm đồ của hấn, tuyệt sẽ không có kết cục tốt.

Nàng chẳng qua là may mắn, bởi vì, nàng không cần phải chết.

Từ thời khắc hấn cho mọi người lui xuống, nàng đã biết. Về phần vì sao, nàng không rõ, cũng không có ý định hỏi hấn.

Nguyên Duật Phong khen ngợi nhìn nàng, nói: "Đúng vậy, ngươi rất thông minh, cũng rất gan dạ sáng suốt."

Thượng Trang không tiếp tục nói chuyện, nàng kỳ thật không phải to gan như vậy. Nàng chỉ là không muốn sống uất ức.

"Ngươi tên gì?" Nam tử lại hỏi.

Thượng Trang nao nao, trả lời: "Nô tỳ là An Lăng Vu."

An Lăng Vu, ở trước mặt Thái tử, nàng không phải Thượng Trang. Thầm thở dài một tiếng, nàng cúi đầu cười khổ.

Nguyên Duật Phong nhìn nàng, thì ra, nàng chính là tú nữ bị phụ hoàng giáng xuống tới Hoán Y Cục. Hấn không khỏi tiến lên một bước. Vừa định lên tiếng, cách đó không xa lại truyền tới tiếng kêu của thái giám: "Điện hạ, điện hạ, ngọc bội của ngài đã tìm thấy rồi." Thanh âm thái giám không lớn, chỉ sợ quấy rầy tới hấn.

Nguyên Duật Phong hoàn hồn, lạnh giọng nói: "Đẫn tới!"

Một cung nữ bị đưa lên, nàng ta không ngừng run rẩy, khóc lóc: "Điện hạ tha mạng, điện hạ tha mạng! Nô tỳ không biết đây là ngọc bội của điện hạ, nếu không, cho dù nô tỳ có lá gan lớn như trời cũng không dám! Điện hạ tha mạng!"

Thái giám cẩn thận trình ngọc bội ra.

Hấn nhận lấy, nắm chặt trong tay, xem như trân bảo.

Nguyên Duật Phong lên tiếng: "Giải xuống, đánh ba đại bản."

Thái giám tiến lên kéo cung nữ xuống, nàng ta không ngừng hô hào tha mạng.

Thượng Trang cúi đầu, ba đại bản, chỉ sợ, nàng ta không thể sống nổi.

Hấn quay đầu nhìn nàng, thấp giọng: "Bổn cung cho rằng ngươi sẽ thay nàng ta cầu tình."

"Nô tỳ không dám." Nàng sẽ không rước phiền toái cho mình, nàng vì Phục Linh, chỉ vì không muốn nhìn Phục Linh chịu nhục vì nàng.

Mà cung nữ kia, ngọc bội thật sự tìm được trên người nàng ta, vì vậy cho dù thế nào, nàng cũng quán không nổi.

Hấn xoay người, Từ ma ma liền không ngừng nịnh hót, cầm đèn soi đường.

Hấn không bước lên, một lát sau mới lên tiếng: "An Lăng Vu, kể từ hôm nay, ngươi tới Đông cung, hầu hạ bổn cung."

Lời ngoài lề của tác giả: Ha ha ha... Hay cho một trận đùa giỡn...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuý Phế Phi được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 49: Đông cung

Lời Nguyên Duật Phong nói làm Thượng Trang ngẩn ra.

Muốn nàng tới Đông cung, hầu hạ hấn?

Sắc mặt Từ ma ma lập tức thay đổi, tiến lên nhỏ giọng: "Điện hạ, việc này..."

Hấn quay đầu liếc nhìn, Từ ma ma sợ tới mức nuốt lời muốn nói xuống. Thượng Trang vẫn quý gối, nghe giọng nói hấn truyền tới: "Còn chưa đứng dậy?" Nói xong, hấn cũng không nhìn lại, xoay người đi về phía trước.

Thượng Trang thoáng chần chờ, cuối cùng cũng đứng lên, nhìn qua Từ ma ma rồi chạy theo. Đi phía sau hấn, nàng nhỏ giọng: "Điện hạ có thể... Muốn nhiều hơn một người không?" Từ ma ma và nàng như nước với lửa, để Phục Linh ở lại, bà ta nhất định sẽ không bỏ qua.

Bước chân Nguyên Duật Phong chậm lại,nhưng không dừng, hấn chỉ nhàn nhạt hỏi: "Bồn cung vì sao phải thương hại người khác?"

Đáy lòng Thượng Trang buộc chặt, xem ra, không cần nàng nói rõ, nam tử trước mặt đều có thể tinh tường. Đúng vậy, hấn là Thái tử, hấn muốn ai thì muốn, ai có thể ép hấn thu nhận một người?

Nàng cắn môi, hai tay nắm chặt, quay đầu nhìn lại, Phục Linh, người nhất định phải sống thật tốt.

Theo hấn rời khỏi Hoán Y Cục, nàng mới phát hiện sắc trời vẫn tối đen như mực. Phóng tầm mắt ra xa, toàn bộ ánh đèn đã được thấp sáng khắp hoàng cung, ầm ầm lộ ra một tia mỏng lung. Lúc này gió cũng nổi lên, cả người phảng phất cảm thấy man mát.

Thượng Trang nhìn thái giám tiến lại, phù thêm áo choàng cho hấn, dặn dò: "Đêm lạnh, điện hạ bảo trọng thân thể."

Hấn chỉ "Ừ" một tiếng, vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Thượng Trang yên lặng theo sau. Có rất nhiều người nói sẽ giúp nàng rời khỏi Hoán Y cung, nhưng nàng không ngờ, nàng sẽ ra ngoài bằng cách như vậy.

Chẳng qua là vì một câu của hấn.

.....

Đây là lần đầu tiên Thượng Trang bước vào Đông cung.

Nếu Quan Sư cung là nơi tất cả nữ tử hậu cung đều tha thiết mong muốn, thì nơi đây chính là khát vọng của tất cả hoàng tử.

Ánh mắt bất giác dừng trên bóng lưng nam tử trước mặt, hấn là chủ nhân của Đông cung, là Tây Chu Thái tử. Có lẽ, được hấn che chở, nàng sẽ được bình an, không phải sao?

Nàng đang nghĩ ngợi thì một nữ tử phấn trang chậm chậm đi tới.

Tới gần, nàng ta hành lễ với Nguyên Duật Phong: "Điện hạ đã trở về, thần thiếp có chuẩn bị một vài món ăn chờ điện hạ cùng dùng." Nữ tử nhàn nhạt cười, giờ phút này tiến lên khoác lấy cánh tay hấn.

Nguyên Duật Phong rút tay ra, mở miệng: "Bồn cung đã dùng bữa ở Quan Sư cung, nếu nàng một mình buồn bực thì đáng tặng Lâm phụng nghi đi." Nói xong, hấn cũng không nhìn nàng, bước nhanh về trước.

"Còn không đi theo?" Thái giám bên cạnh thúc giục.

Thượng Trang đuôi theo, nữ tử kia nhìn nàng, cung mày nhíu lại, thuận tiện giữ lấy thái giám, hỏi: "Nàng ta là ai vậy?"

Thái giám quay đầu đưa mắt nhìn Thượng Trang, vội đáp: "Hồi Lương đệ, đây là cung nữ ở Hoán Y Cục, điện hạ nói điều nàng ta tới Đông cung hầu hạ."

Đáy mắt Tần Lương đệ hiện lên một tia lệ khí, nàng ta đẩy thái giám ra, hừ một tiếng, không nói gì thêm.

Thượng Trang một đường đi theo Nguyên Duật Phong trở về tẩm cung, cung nữ cẩn thận vén rèm che lên. Nàng đi vào nội thất mới nghe hấn thờ phào một tiếng, ngồi xuống giường êm bên cạnh. Hấn lại cúi đầu nhìn ngọc bội trong tay, tường tận xem xét một hồi mới cất vào trong ngực.

Thời điểm ngước mắt, hấn mới nhớ trong phòng còn một người khác.

Thượng Trang kinh hãi, vội cúi đầu.

Hấn tập trung suy nghĩ, vừa định lên tiếng thì bên ngoài truyền tới thanh âm của thái giám: "Hôm nay điện hạ dùng bữa trong phòng sao?"

Nguyên Duật Phong trả lời, thái giám bên ngoài liền lui xuống. Thượng Trang lẳng lặng nhìn nam tử trước, không phải hấn nói đã dùng bữa ở chỗ Hoàng hậu rồi sao? Chẳng lẽ là gạt Tần Lương đệ?

Nguyên Duật Phong quay đầu nhìn Thượng Trang, cũng chẳng biết tại sao, hấn cười nói: "Kỳ lạ lắm sao?"

Thượng Trang vội lắc đầu.

Hấn ngừng một lát, mới nói: "Các nàng suốt ngày chỉ biết ồn ào..." Hấn bắt đầu cười, vẫy tay với nàng, "Tới đây."

Thượng Trang chần chờ, cuối cùng cũng tiến lên.

Hấn một tay bắt lấy tay nàng, đem nàng kéo vào lòng. Nàng chấn động, theo bản năng giãy dụa, nam tử liền đem nàng giữ chặt, gương mặt vui sâu vào cổ, tham lam mút lấy mùi hương trên người, ni non lên tiếng: "Bồn cung thích người."

[Hết quyển 1]

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Quyển 2: Trục phong - Hương lộ

Hấn nói, thích nàng.

Trái tim Thượng Trang điên cuồng nhảy loạn. Nam tử vẫn vui đùa vào cổ nàng, hơi thở ấm áp phả vào bên tai làm nàng hoảng hốt.

Mà Thượng Trang, trong một khắc này lại chấn động thật mạnh.

Hắn nói thích nàng, vậy không bằng nói hắn yêu thích mùi hương trên người nàng lúc này.

Đúng vậy, mùi hương.

Có thứ gì đó xẹt qua trong đầu.

Hương lộ hoa hồng!

Cả người run lên, nàng theo bản năng đưa tay chạm vào bình sứ trước ngực.

Nàng cũng không biết tại sao lại nghĩ tới hương lộ hoa hồng trên người, chỉ đơn giản là theo bản năng nhớ tới.

Thượng Trang cắn môi, biện pháp Tề Hiền phi nói muốn giúp nàng rời khỏi Hoán Y Cục chính là để Nguyên Duật Phong ra tay sao?

Đáy lòng, điên cuồng hỗn loạn.

Nàng không biết phía sau hương lộ hoa hồng này đang cất giấu chuyện gì.

Nhưng, việc đó chắc chắn có liên quan tới Nguyên Duật Phong.

Nàng xấu hổ ngượng ngùng, duỗi tay muốn đẩy hắn ra, nhưng lại chần chờ. Hắn là chủ tử, nàng làm như vậy sẽ là dĩ hạ phạm thượng. Phục Linh còn ở Hoán Y Cục, nàng ấy đang chờ nàng tới cứu. Nàng không thể vào thời điểm này đi chọc giận Thái tử.

Thượng Trang do dự, đúng lúc bên ngoài truyền tới thanh âm của cung nữ: "Điện hạ đã nghỉ ngơi, thỉnh Phụng nghi trở về."

"Cút, dám cản đường của ta, ngươi không muốn sống nữa hả?" Nữ tử phẫn nộ quát.

Ánh mắt Thượng Trang nhìn ra bên ngoài, nàng ở bên trong đương nhiên không thể nhìn thấy, nhưng nàng biết người tới là Lâm Phụng nghi.

Mà nàng, tựa hồ cũng lý giải được câu nói vừa rồi của Nguyên Duật Phong.

Nguyên Duật Phong rút cuộc cũng buông cánh tay ôm nàng, thanh âm nhàn nhạt: "Thay bốn cung cơi áo ra."

Thượng Trang kinh ngạc nhìn hắn, hắn lại không quan tâm tới nàng, chỉ hỏi: "Là bốn cung nói không rõ, hay ngươi nghe không hiểu hả?" Nói xong, hắn đứng dậy, tiến lên vài bước, ngồi xuống mép giường.

Thượng Trang tiến lên, đưa tay giúp hắn cơi bỏ nút thắt. Chẳng biết tại sao, hai tay khẽ run rẩy, nàng hít một hơi thật sâu, cố gắng ép chính mình không được khản trương như vậy.

Hắn lại nhàn nhạt lên tiếng: "Bốn cung còn ở chỗ này, ngươi sợ cái gì?"

Nàng không đáp.

Nàng không nói thể nói rõ, nhưng nàng biết, cả người nàng run run không phải vì việc này.

Có lẽ là Lâm Phụng nghi đến, nhưng lại không vào.

Nếu Tề Hiền phi đã dám dùng cách này để tính toán nàng.. Không, Thượng Trang lắc đầu, nàng chẳng qua là một cung nữ bị giáng chức, An Lăng lão gia hiện tại cũng không còn là trọng thần trong triều, cho nên bà ấy không phải nhắm vào gia tộc An Lăng.

Như vậy, là vì Nguyên Duật Phong sao?

Lặng lặng quét mắt nhìn nam tử, những nghi kỵ trong lòng chậm rãi liên hệ lại.

Vì sao Tề Hiền phi phải đối phó Thái tử, chỉ sợ cho dù kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra. Đơn giản, bà là vì Nguyên Duật Diệp, vì con trai của bà.

Nhưng, chỉ một hương lộ hoa hồng nhỏ nhoi kia, rốt cuộc đang ẩn chứa loại bí mật gì?

"Lâm Phụng nghi, Lâm phụng nghi..." Cung nữ vội đuổi theo Lâm Phụng nghi.

Lâm Phụng nghi nhanh chóng đi vào, nhìn thấy cảnh tượng bên trong, khuôn mặt nhất thời bị một tầng sương bao phủ. Nàng tiến lên, cau mày hỏi: "Điện hạ, ngài nói hôm nay muốn qua chỗ của thần thiếp, sao ngài lại quên vậy?" Nàng ta vừa nói vừa hung hăng trừng mắt liếc nhìn Thượng Trang. Chẳng qua là một cung nữ thấp kém mà cũng dám tranh đoạt Thái tử với nàng sao?

Hắn không kêu dừng lại, Thượng Trang chỉ đành tiếp tục động tác trên tay.

Lâm Phụng nghi nhịn không được, tiến lên đẩy nàng ra, cả giận quát: "Chủ tử đang nói chuyện, ở đây đâu tới phiên có mặt ngươi? Còn không mau cút xuống!"

Thượng Trang không kịp chuẩn bị nên té nhào xuống đất, nàng theo bản năng ngược nhìn Nguyên Duật Phong, hắn không động, chỉ khẽ ho một tiếng: "Ngày khác sẽ qua chỗ nàng, hôm nay bốn cung mệt rồi." Lúc hắn nói chuyện lại nhìn thoáng qua Thượng Trang, ý bảo nàng đi tới.

"Điện hạ..." Lâm Phụng nghi mềm dẽo gọi, cả người quẩn lấy thân thể hắn, "Không phải lần trước ngài khen thần thiếp nhảy rất đẹp sao? Thần thiếp vừa học một điệu múa mới, cho nên nóng lòng muốn cho ngài xem."

"Lâm Phụng nghi." Hắn lạnh giọng.

Lâm Phụng nghi vẫn cười nhẹ: "Điện hạ đi cùng thần thiếp một lát thôi, thần thiếp đã chuẩn bị món ngon rượu thơm đợi ngài."

Thượng Trang nao nao, lại còn món ngon rượu thơm nữa. Xem ra Tần Lương đệ cùng vị Lâm Phụng nghi này có chỗ tương tự nhau.

Nàng ta lôi kéo hần ra ngoài, hần lại lớn tiếng gọi Thượng Trang: "An Lăng Vu!"

Lâm Phụng nghi hoảng sợ, sau nửa ngày mới phản ứng lại, đó chắc hẳn là cái tên của cung nữ kia. Nàng ta tức giận, vừa định lên tiếng lại nghe Nguyên Duật Phong nói: "Còn không qua hầu hạ bốn cung nghi ngơi?" Hần dùng lực hất tay Lâm Phụng nghi ra.

Nguyên Duật Phong nổi giận rồi.

Thượng Trang biết, nếu lúc này Lâm Phụng nghi không biết thức thời, người chịu thiệt sẽ chính là nàng ta.

Nàng vừa tiến lên, chợt nghe bên ngoài có người cao giọng nói: "Hoàng hậu giá lâm."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 2: Thanh danh

Đã trễ thế này, sao hoàng hậu lại tới?

Thượng Trang theo bản năng chạm lấy lọ sứ trước ngực, trong lòng nàng, ần ần cảm thấy bất an.

Cung nữ diu hoàng hậu đi vào.

Trong phòng, mọi người lập tức hướng bà hành lễ.

Nguyên Duật Phong tiến lên trước, hỏi: "Mẫu hậu sao lại tới đây?"

Hoàng hậu không trả lời, ánh mắt liếc nhìn Thượng Trang, thần sắc lộ ra kinh ngạc. Lần đầu bà gặp nàng, khi đó, bà còn cảm thấy rất thích nữ tử này.

Lâm Phụng nghi có chút đắc ý, nàng ta định tiến lên cáo trạng. Hoàng hậu liền nhìn nàng, sắc mặt lạnh lẽo, mở miệng: "Không có gì còn không lui xuống?"

Lâm Phụng nghi lấp bấp kinh hãi, ủy khuất đưa mắt nhìn Nguyên Duật Phong, thấy hần chưa từng nhìn mình, giờ phút này nàng cũng không dám lở mắng, không cam lòng nhưng vẫn phải rời đi.

Bên ngoài, Tần Lương đệ xa xa nhìn thấy hai mắt Lâm Phụng nghi đỏ hồng, khóe miệng cong lên một tia cười lạnh. Nàng chẳng qua kêu cung nữ châm ngồi trước mặt Lâm Phụng nghi, nữ nhân đầu óc đơn giản này lại thật sự tới nháo ở chỗ Thái tử.

"Lương đệ." Cung nữ bên cạnh nhỏ giọng gọi nàng.

Nàng khẽ cười: "Trở về thôi."

Nàng, Tần Tử Ngữ không ngu xuẩn như vậy, muốn động thủ cũng không thể tự mình đi làm. Hôm nay, nàng là Lương đệ của Đông cung, phía sau nàng còn có Hoàng hậu làm chỗ dựa, không phải sao? Nghĩ tới đây, uất ức trong lòng cũng được giải trừ, nàng ngược lại muốn xem cung nữ của Hoán Y Cục kia có thể có năng lực gì, muốn vào Đông cung sao? A, nghĩ cũng đừng hòng.

Nàng không khỏi nhìn lại phương hướng Lâm Phụng nghi vừa rời đi, nếu không phải nàng ta ngốc nghếch như vậy, nàng cũng sẽ không để nàng ta vào Đông cung. Bây giờ xem ra, giữ nàng ta lại, đến lúc khẩn cấp có thể sử dụng.

.....

Hoàng hậu tiến lên, bà không nói, Thượng Trang chỉ đành quỳ như trước.

Lát sau, Hoàng hậu mới xoay người nhìn Nguyên Duật Phong, lên tiếng: "Bốn cung tới thật đúng lúc."

Sắc mặt Nguyên Duật Phong vẫn không đổi, chỉ hỏi: "Đã trễ thế này, Tần Lương đệ quả thật không chịu ngồi yên, làm phiền mẫu hậu. Là nhi thần quản giáo không nghiêm."

Hoàng hậu hừ một tiếng: "Thái tử có chuyện gì cũng đừng đem đổ lên người của nó. Hôm nay là tự bốn cung tới, bốn cung thật sự rất hiếu kỳ, cung nữ có thể khiến con mang về Đông cung rồi cuộc có năng lực gì."

Từ sau chuyện đó, hần chưa bao giờ chủ động với bất cứ nữ tử nào. Tần Lương đệ và Lâm Phụng nghi đều do bà và Thánh Thượng ban cho, vì sao phải làm thế, đương nhiên là muốn tăng con nối dõi cho Nguyên gia.

Mà hần hôm nay lại đối đãi đặc biệt với một cung này, việc này bà không thể không quản. Hần là Thái tử, là Thái tử của Tây Chu này, hần không thể vào thời điểm hoàng đế bệnh nặng mà dây dưa không rõ với cung nữ thấp kém. Nếu truyền ra ngoài, thanh danh của Thái tử sẽ bị tổn hại.

"Ngẩng đầu lên." Thanh âm Hoàng hậu lạnh băng truyền tới.

Nàng chần chờ, cuối cùng cũng từ từ ngẩng đầu.

Đôi mắt Hoàng hậu căng lớn, bật thốt lên nói: "Thật sự là người." Bà không quên, đây là tú nữ bị hoàng đế giáng xuống tới Hoán Y Cục, hình như tên là... An Lăng Vu.

Thượng Trang kinh hãi, một câu "Là người" làm nàng khiếp sợ, bởi vì trong đó có quá nhiều ý tứ sâu xa.

Hoàng hậu từng bước tới gần, trong không khí lúc này, mùi hương sâu kín dần dần dấy lên.

Nàng thấy sắc mặt Hoàng hậu đột nhiên thay đổi, chỉ là qua một lát, bà liền nhìn Nguyên Duật Phong, bật thốt lên hỏi: "Phong Nhi, con muốn làm gì?"

Thượng Trang khiếp sợ nhìn hai người trước mặt.

Nguyên Duật Phong cười yếu ớt, hần không hề sợ hãi nhìn mẫu hậu mình, đáp: "Nhi thần còn có thể làm gì? Chẳng qua là giữ một cung nữ hầu hạ bên cạnh mà thôi. Nhi thần thân là Thái tử, chẳng lẽ tư cách thu nhận một cung nữ cũng không có sao?" Nói xong, hần cúi trước mặt Thượng Trang, duỗi tay đỡ nàng đứng dậy.

Thượng Trang vừa định mở miệng đã nghe Hoàng hậu lên tiếng: "Con muốn cung nữ, ngày mai bốn cung sẽ tự mình lựa chọn cho con. Cung nữ này, bốn cung thích nàng, nàng sẽ theo bốn cung tới Quan Su cung." Lúc nói chuyện, ánh mắt bà dừng trên gương mặt Thượng Trang.

Sắc bén như đao.

Thượng Trang đột nhiên kinh hãi.

Mùi hương hoa hồng trên người nàng, ngay tại lúc này, phảng phất như nồng đậm lên..

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 3: Buông tha

Hoàng hậu nhìn Thượng Trang, nói: "Còn không theo bốn cung tới Quan Su cung?"

Thượng Trang chần chờ, cánh tay mảnh khảnh bị nam tử dùng lực bắt lấy, giọng nói hần từ trên truyền tới: "Mẫu hậu hôm nay không thể mang nàng đi." Lời của hần vô cùng chắc chắn, ánh mắt nhìn Hoàng hậu lộ vẻ kiên định.

Sắc mặt Hoàng hậu thay đổi, cổ nén tức giận, trầm giọng nói: "Phong Nhi, ngay cả lời của mẫu hậu con cũng không nghe sao?"

Hần cười nhạo một tiếng, sau một lúc lâu mới nói chuyện: "Khi đó nhi thần cũng nghe lời người, chẳng lẽ mẫu hậu đã quên rồi sao?"

Hoàng hậu cắn răng, thanh âm lạnh lùng: "Người đâu, đem cung nữ này mang tới Quan Su cung."

Thái giám từ bên ngoài tiến vào, Thượng Trang hoảng sợ, lời nói của Hoàng hậu đã dần dần lộ ra ý không tốt. Nguyên Duật Phong kéo nàng về phía sau, nhíu mày: "Mẫu hậu hôm nay muốn ép nhi thần sao?" Hần trừng mắt nhìn hai thái giám, "Bốn cung đang ở đây, ai dám làm cản!"

Bọn thái giám kinh hãi, hai mặt nhìn nhau, không dám tiến lên.

Nơi này là Đông cung, ai mà không biết thân phận địa vị của Thái tử. Thử hỏi, kẻ nào to gan dám đắc tội với hần chứ?

"Cầu nô tài, lời bốn cung nói các người nghe không hiểu sao?" Hoàng hậu lạnh lùng quát.

Thái giám quỳ xuống, dập đầu: "Nô tài đáng chết! Nô tài đáng chết!"

Nguyên Duật Phong kéo Thượng Trang quá nhanh, nàng bất giác nhíu mày, lại nghe hần nói: "Không còn sớm nữa, mẫu hậu nên trở về đi. Phụ hoàng còn đang chờ người."

Nghe Thái tử nhắc tới hoàng đế, sắc mặt Hoàng hậu càng thêm có khó coi. Bà nhìn hần, cắn răng: "Con còn biết tới Thánh Thượng sao? Con là Thái tử, phải biết nhớ kỹ thân phận của mình!" Ngoài mặt tuy Hoàng hậu nói vậy, nhưng ý tứ bên trong vô cùng rõ ràng, bà là đang ám chỉ Thái tử không nên coi trọng nữ nhi thường tình.

Thời điểm Tần Lương đệ tới tìm cũng chỉ nói Thái tử thu nhận một cung nữ đệ tiện vào Đông cung, mà bà tới đây, mới biết sự việc còn có ẩn tình khác.

Ánh mắt dừng trên người Thượng Trang.

Nàng ta, rốt cuộc là người của ai? Vì sao lại tiếp cận Thái tử?

Thượng Trang bị nhìn tới hoảng sợ, đáy lòng vô cùng hỗn loạn. Tất cả sự tình hôm nay, nàng đều cẩn thận để ý.

Hoàng hậu cuối cùng cũng không thể xoay chuyển Thái tử, lúc bà rời đi, vẻ mặt lộ rõ căm giận.

Thượng Trang thở dài một tiếng, nàng có tài đức gì mà chỉ mới vào cung vài ngày đã đắc tội với nhiều người như thế.

Thái giám cũng lui xuống, trong phòng chỉ còn lại nàng và Thái tử.

Nguyên Duật Phong cuối cùng cũng buông lỏng cánh tay giữ nàng, xoay người ngồi xuống. Hần cũng không lên tiếng kêu nàng tiếp tục hầu hạ cời quần áo.

Một lúc sau, nàng mới tiến lên, quỳ trước mặt hần, nhỏ giọng: "Thỉnh diện hạ buông tha cho nô tỳ."

Nguyên Duật Phong nao nao, nâng mắt nhìn nàng, cười nói: "Ở nơi này, bốn cung có thể bảo vệ người. Vì sao người lại nói với bốn cung, buông tha hả?"

Hai tay khẽ nắm chặt, quả thật, vừa rồi trước mặt Hoàng hậu, hần đã bảo vệ nàng. Nhưng, hần thật sự thích nàng sao?

Không.

Nàng lập tức phủ nhận. Mà hần làm như vậy, nàng ần ần đã biết một chút nguyên nhân.

Thượng Trang vẫn như trước cúi đầu, âm sắc rõ ràng: "Điện hạ chẳng qua là tức giận với Hoàng hậu nương nương, nếu nô tỳ đứng ở giữa, nô tỳ sẽ chết rất nhanh." Hần là con của

Hoàng hậu, cho dù thế nào, Hoàng hậu cũng sẽ không làm gì hấn. Nhưng nàng không giống, nàng chỉ là một tú nữ bị biếm tới Hoán Y Cục mà thôi.

Đến lúc đó, câu dẫn Thái tử, tùy tiện định một tội danh cũng khiến nàng chết không chỗ chôn thân.

Nghe vậy, con người Nguyên Duật Phong chậm rãi buộc chặt, hấn ngồi thẳng người, nghiêm túc nhìn cung nữ trước mặt, lạnh giọng hỏi: "Vì sao lại cảm thấy bốn cung chẳng qua là tức giận với mẫu hậu?" Hấn thật muốn nghe cách giải thích của nàng.

Thượng Trang hít vào một hơi, trả lời: "Điện hạ chú ý nô tỳ, chẳng qua là vì trên người nô tỳ có hương hoa hồng."

Ba chữ đó được nàng nhẹ nhàng nói ra nhưng khiến cả người Nguyên Duật Phong run lên. Hấn thật không ngờ, chỉ mới nửa canh giờ ngắn ngủi, cung nữ này đã đoán được nhiều như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 4: Tức giận

Tiếng hít thở của nam tử bắt đầu dồn dập.

Nhưng, hấn không nói chuyện.

Thượng Trang chần chờ, cuối cùng vẫn tiếp tục: "Loại hương này đối với điện hạ, có ý nghĩa vô cùng đặc biệt." Hoặc là vì một chuyện nào đó, hoặc là vì người. Chẳng qua, nàng không thể nói.

"Cho nên ngài muốn nô tỳ, chỉ là trong lòng có chút tò mò." Nếu là như vậy, người hậu cung tất nhiên sẽ không dùng loại hương lộ này.

Mà việc đó người biết cũng sẽ không nhiều. Nếu không, một đường tới đây gặp bao nhiêu người, không thể không có ai nhắc tới.

Nguyên Duật Phong mang nàng trở về Đông cung vốn chỉ là tò mò, mà Hoàng hậu tới đã khơi lại tức giận mà hấn che giấu bấy lâu. Cho nên hấn mới không để Hoàng hậu mang nàng rời đi.

Đây, không phải tức giận thì là cái gì?

Chiều này của Tề Hiền phi, quả thật rất chuẩn.

Thượng Trang than thở một tiếng, nàng biết, thứ Tề Hiền phi nhắm tới không đơn giản là phá hoại tình cảm của Hoàng hậu và Thái tử, thứ bà muốn, là quan hệ giữa Thái tử và hoàng đế trong lúc quan trọng này...

Nghĩ tới đây, thân thể nàng run lên.

Nàng hiểu rồi!

Nguyên Duật Phong thấy khuôn mặt nữ tử đột nhiên trắng bệch, không khỏi nhíu mày: "Sao vậy?"

"Điện hạ." Nàng thấp giọng, nâng mắt nhìn hấn, yếu ớt cười: "Chỉ sợ cho dù lúc này thả nô tỳ, cũng đã muộn rồi."

Nguyên Duật Phong cũng cười, đứng dậy: "Người lo mẫu hậu sẽ đi nói với phụ hoàng sao?" Hấn lắc đầu, "Người sẽ không." Việc này, cho dù trong lòng Hoàng hậu không hài lòng cũng chỉ có thể chịu đựng không nói.

"Nếu thật sự nói ra cũng không sao cả. Bốn cung mang một cung nữ về Đông cung là tội ác tày trời sao?" Hấn nhìn nàng, mở miệng nói hết.

Thượng Trang lắc đầu: "Không, ngài không biết. Thánh Thượng và An Lăng gia... Có ân oán."

Hoàng đế nói không ban nàng cho Vương gia mà phải đặt nàng bên cạnh để trông chừng, hiện tại, Thái tử lại chủ động tiếp cận nàng, chọc giận hoàng đế. Vậy quan hệ giữa nàng và Thái tử... Sẽ như thế nào, nàng không thể tưởng tượng.

Lời vừa dứt, sắc mặt Nguyên Duật Phong thay đổi, hấn giữ chặt hai vai nàng, lớn tiếng hỏi: "Hương lộ hoa hồng trên người người, là ai đưa?"

Xem ra, hấn cũng không phải kẻ ngốc, chỉ mới một câu đơn giản của Thượng Trang, hấn đã thông suốt tất cả.

Thượng Trang định trả lời, hấn đột nhiên nhớ tới gì đó, cắn răng: "Tề Hiền phi."

Thượng Trang cả kinh, cắn môi không nói lời nào.

Tề Hiền phi đã có ý như thế, lúc này, sợ là hoàng đế cũng đã biết chuyện. Mà nàng và Thái tử, bất tri bất giác nằm trong kế hoạch của bà.

Cứ như thế, không một tiếng động.

Nàng khép chặt hai mắt, thấp giọng: "Kỳ thật, chỉ cần điện hạ quyết..."

"Quyết nói người câu dẫn bốn cung, đúng không?" Lời còn chưa dứt, hấn đã tiếp lời.

Thượng Trang căng mắt nhìn dung nhan nam tử trước mặt. Không biết vì sao, trong một khắc đó, nàng lại thấy trong mắt hấn tràn đầy bi thương.

Giấy dựa có, đau thương có.

Nàng biết, tất cả đều không phải vì nàng. Hắn vì mùi hương trên người nàng mà nhớ tới chuyện xưa. Nhưng, cho dù có thế, nàng vẫn cảm thấy tiếc hận cho hắn sao?

Vì sao lại là tiếc hận? Nàng cũng không rõ.

Nàng chỉ biết một điều, hắn tuy là Thái tử nhưng cũng có một số chuyện không vừa lòng.

Thì ra, mọi người đều giống nhau.

Nguyên Duật Phong kinh ngạc nhìn nữ tử trước mặt, loại suy nghĩ đó, nàng lại từng bước nói ra với hắn. Nhưng, vì sao nghe nàng nói ra, hắn lại chần chờ...

Quả thật, chỉ cần hắn quyết liệt như thế, việc này sẽ không còn liên quan tới hắn. Hắn vẫn sẽ an ổn làm Thái tử của hắn.

Mà nữ tử trước mặt, sự quật cường của nàng lại cực kỳ giống... Nàng ấy?

"Ha ha..." Hắn đột nhiên thoải mái cười, buông lỏng cánh tay giữ nàng, đứng thẳng người dậy.

Tề Hiền Phi chẳng qua là muốn tái diễn chuyện tình ba năm trước đây, như vậy, há có gì là lợi hại?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 5: Diễn trò

Nâng tay đẩy cửa sổ ra, Nguyên Duật Phong cứ khoanh tay yên lặng đứng đó.

Thượng Trang nghĩ nghĩ, cuối cùng lặng lẽ đứng dậy.

Bóng lưng của nam tử đó mang tới cho nàng một loại cảm giác tịch liêu. Nàng đột nhiên cảm thấy, thứ cất giấu phía sau hương lộ hoa hồng, là một nữ tử.

Nữ tử mà Thái tử yêu.

Nhưng, ở nơi cung cấm này...

Hít vào một hơi thật sâu, nàng không muốn nghĩ nữa.

Đêm đã khuya.

Nguyên Duật Phong vẫn chưa xoay người lại, cũng không đi ngủ. Thượng Trang không nói lời nào, hai người cứ lặng lẽ như vậy mà đứng.

.....

Sáng sớm hôm sau, thời điểm Tần Lương đệ cùng cung nữ rời khỏi tẩm cung đúng lúc đụng phải Lâm Phụng nghi. Lâm Phụng nghi thấy nàng, không tình nguyện nhưng vẫn phải hành lễ, cười lạnh: "Điện hạ sắp bị người ta đoạt đi rồi mà tỷ vẫn bình thản như vậy. Muội muội còn tưởng tỷ tỷ sẽ đề trong lòng, lại không ngờ, thì ra tỷ tỷ lại rộng lượng như thế?" Nàng ta hừ một tiếng, đi qua.

Tần Lương đệ giật mình, sau một lúc lâu mới hoàn hồn, cắn răng hỏi: "Tối qua Hoàng hậu nương nương không mang con cung nữ đề tiện kia ra khỏi Đông cung sao?"

Cung nữ quanh co một hồi mới gạt đầu: "Nghe nói tối qua điện hạ chống đối Hoàng hậu nương nương, lúc nương nương rời đi sắc mặt vô cùng tức giận."

Cả người Tần Lương đệ run lên, vậy sao? Nàng còn tưởng mời Hoàng hậu tới thì mọi chuyện sẽ được giải quyết. Thái tử chống đối Hoàng hậu, đây là chuyện trước giờ chưa từng xảy ra.

Chết tiệt... Cung nữ kia!

Trong lòng thầm nghĩ: Không được, điện hạ coi trọng nàng ta như thế, chẳng lẽ nàng phải hai tay nhường ra vị trí Thái tử phi sao?

Nghĩ tới đây, Tần Lương đệ vùng ống tay áo rồi đi.

Lúc này, nàng thấy cách đó không xa có hai thái giám vội vàng chạy tới. Đại thái giám kia nàng biết, đó là thái giám bên cạnh Thánh Thượng, Trần Trung. Nàng kinh ngạc, sớm như vậy, Trần Trung tới đây làm gì?

Bước chân lập tức nhanh hơn.

Thượng Trang còn đang cùng Nguyên Duật Phong đứng trong phòng thì đột nhiên nghe cung nữ bên ngoài nhỏ giọng báo: "Điện hạ, Trần công công tới."

Thượng Trang không khỏi nâng mắt nhìn Nguyên Duật Phong, hắn không nhìn nàng, chỉ mờ miệng: "Đề hắn vào."

Cửa mở, hai thái giám đi vào.

Hành lễ với Thái tử xong, Trần Trung mới lên tiếng: "Thánh Thượng mời điện hạ qua Càn Thừa cung." Hắn dừng lại, ánh mắt di chuyển sang nhìn Thượng Trang, tiếp tục, "Cung nữ của Hoán Y Cục hôm qua điện hạ mang tới cũng phải đi theo."

Thượng Trang nắm chặt hai tay, Nguyên Duật Phong khẽ cười một tiếng, nâng bước ra ngoài, không chút để ý nói: "Vậy thì đi thôi."

Tần Lương đệ tro mắt nhìn bọn họ đi ra, cuống quýt hành lễ. Ánh mắt nàng dừng trên Thượng Trang đi sau Nguyên Duật Diệp, khóe miệng lộ ra nụ cười yếu ớt. Xem ra nhất định là Hoàng hậu đã lên tiếng, nhờ Thánh Thượng ra mặt.

Quyết định đem việc này nói cho Hoàng hậu, quả là không sai.

Nàng ta chỉ nghĩ hoàng đế và Hoàng hậu không thích Thái tử ở cùng cung nữ, nhưng lại không ngờ, sự thật không phải như thế.

Ngoài cung, cổ kiệu đã chờ sẵn.

Thời điểm Nguyên Duật Phong xoay người lên kiệu, quay đầu liếc nhìn Thượng Trang. Thượng Trang kinh hãi thì đã thấy hần đuổi tay, kéo thân mình nhỏ bé của nàng vào trong.

Thượng Trang khăn trương tới hô hấp cũng dừng lại, sau một lúc lâu, nàng mới cười khê: "Điện hạ đang cảm thấy nô tỳ đắc tội chủ tử còn chưa đủ sao?"

Hần cũng cười: "Nếu phụ hoàng đã truyền triệu, ngài có ý tứ gì, bần cung biết, người cũng rõ. Nếu đã như thế, còn gì để sợ? Vậy cứ đem bộ dáng họ muốn thấy diễn ra, ngày sau cho dù người có chết cũng không uổng phí đời này."

Thượng Trang run rẩy, hần đã hạ lệnh: "Khởi kiệu."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Diện thánh

Thượng Trang đưa khuôn mặt tươi cười nhìn nam tử phía sau, đáp: "Nhưng nô tỳ muốn sống."

Nguyên Duật Phong tựa hồ không nghe nàng nói, một tay vén rèm cửa sổ, ánh mắt hướng ra bên ngoài. Cách một lúc sau, hần mới thấp giọng: "Vây, cầu xin bần cung."

Thượng Trang run sợ, nhẹ giọng hỏi: "Vì sao điện hạ không hỏi lý do của nô tỳ?"

Nam tử vẫn chưa đưa mắt nhìn nàng, cười nhạt: "Muốn sống còn cần lý do sao? Đơn giản là không muốn chết." Thượng Trang sững sốt, hần lại tiếp tục, "Đưa hương lộ hoa hồng trên người cho bần cung."

Theo bản năng chạm vào binh sừ trước ngực, nàng chần chờ, cuối cùng cũng lấy ra. Nguyên Duật Phong quay đầu nhìn lại, ánh mắt dừng trên binh sừ trong tay nàng.

Nhìn thật lâu, hần mới đuổi tay, nhẹ nhàng cầm lấy.

Thượng Trang thấy hần hít vào một hơi, sau một lúc, tay hần siết chặt, dựa vào vách tường, nhắm mắt định thần.

Thượng Trang còn muốn nói gì đó, mấy lần động môi nhưng cuối cùng vẫn nuốt xuống.

Hần lại đột nhiên nói chuyện: "Người có biết, loại hương lộ này dùng hoa hồng nào chế thành không?"

Thượng Trang không đáp, hần cứ thế tiếp tục: "Là hoa hồng lãnh hương..." Thanh âm dần thấp xuống, hần mờ to mắt, tầm nhìn dần xuống tay.

Thượng Trang nhìn ra, trong mắt hần đang cất giấu một người.

Nghĩ nghĩ, nàng lấy hết dũng khí, mở miệng: "Từng có một người thích dùng loại hương này. Mà điện hạ... Thích người đó."

Nàng còn biết, hoàng đế và Hoàng hậu không thích nữ tử đó. Hoặc là, thân phận nàng ấy không hề bình thường?

Nàng kỳ thật muốn hỏi, bây giờ thế nào rồi? Nữ tử đó đã đi đâu?

Nguyên Duật Phong thu hồi binh sừ, ánh mắt dừng trên khuôn mặt nữ tử, đột nhiên cười cười, giống như mọi chuyện đều đã trôi qua rất lâu...

Cổ kiệu không biết đã dừng lại khi nào, bên ngoài truyền tới giọng nói của Trần Trung: "Đã tới Càn Thừa cung, thỉnh điện hạ xuống kiệu."

Thượng Trang cả kinh, đã thấy Thái tử đứng dậy đi xuống.

Trần Trung dẫn đường cho bọn họ, bước lên bậc thang, bỗng dừng nhìn thấy một người từ phía trên đi xuống. Thượng Trang theo bản năng đưa mắt ngược nhìn, vừa lúc nhìn thấy Ti Y đỡ Tề Hiền phi đi tới. Thượng Trang cắn môi, Tề Hiền phi cũng đã nhìn thấy bọn họ.

"Điện hạ tới rồi sao? Thánh Thượng đang chờ điện hạ đó." Thanh âm của bà nghe qua cũng thật cao hứng.

Nguyên Duật Phong cười lạnh: "Bần cung còn phải tạ Hiền phi nương nương, có được một bình hương lộ đó thật không dễ dàng." Hoa hồng lãnh hương xuất xứ từ Nam vực xa xôi, muốn có được là chuyện rất khó, mà người duy nhất có bản lĩnh điều hương đã không còn trên đời.

Nghĩ tới, trong lòng thâm đau xót, hần bắt giấc nhắm mi.

Khuôn mặt xinh đẹp của Tề Hiền phi không hề động dung, bà chỉ yếu ớt cười: "Những chuyện bần cung làm không tính là gì cả, chỉ cần điện hạ thích là được." Thời điểm nói lời này, bà đưa mắt nhìn Thượng Trang đang đứng phía sau.

Thượng Trang cắn môi, nhìn bà đi qua.

Mùi vị bầy mưu tính kể trong cung, nàng cuối cùng cũng được cảm thụ. Cất giấu sau lưng đồng tiền kia, mục đích lại thâm sâu như vậy.

Đến lúc hoàn hồn, Nguyên Duật Phong đã đi xa. Nàng không nghĩ nữa, vội vàng đuổi theo.

Trần Trung đứng ngoài cửa, lớn tiếng nói: "Thánh Thượng, điện hạ tới."

Cửa lớn liền mở ra, Trần Trung dẫn Thái tử và Thượng Trang đi vào.

Trước long sàng vẫn treo sa trướng màu vàng, lúc này, Hoàng hậu cũng đã ở đây. Bà ngồi trên giường, nghe thấy thanh âm bọn họ tiến vào, vội vàng liếc mắt với Nguyên Duật Phong.

"Nhi thần tham kiến phụ hoàng, mẫu hậu."

"Nô tỳ tham kiến Thánh Thượng, nương nương."

Hai người quỳ xuống hành lễ.

Hoàng hậu chưa kịp lên tiếng, bên trong đã truyền tới mấy tiếng ho khan, sau đó, hoàng đế mở miệng: "An Lăng Vu."

Thượng Trang kinh hãi, nghe ông tiếp tục: "Còn nhớ những lời trẫm nói với ngươi không?"

Thượng Trang gật đầu, nằng nhớ, làm sao có thể không nhớ?

"Trẫm tưởng ngươi là người biết an phận, khụ khụ..." Hoàng đế ho khan mấy tiếng, mới nói: "Câu dẫn Thái tử là tử tội."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dục Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 7: Do dự

Thượng Trang cúi đầu: "Nô tỳ không có..."

"To gan! Ai cho ngươi nói chuyện?" Lời còn chưa nói xong, Hoàng hậu đã lớn tiếng đánh gãy. Liếc mắt nhìn nữ tử bên dưới, trong mắt bà chỉ toàn tức giận, nhưng trong đó lại ẩn ẩn có tia thương tiếc.

Nữ tử thông minh như vậy, bà vốn nên vui vẻ khi nàng ở cạnh Thái tử, chỉ tiếc, nàng lại là quân cờ làm dao động Thái tử. Nếu sự việc đã ra như vậy, bà quyết sẽ không nương tay.

Không thể để mình lợi dụng, vậy thì bà chỉ có thể hủy hoại nàng. Cần thận đủ điều, cho nên bà mới là Hoàng hậu của Tây Chu.

Vừa rồi, thời điểm Tề Hiền phi tới đây, nàng ta còn nói bóng nói gió, bà nghe không phải không hiểu.

Mà bà chỉ quan tâm một chuyện, đó là Thái tử Tây Chu, chỉ có thể là con trai bà. Những người khác, đừng hòng mơ tưởng!

"Rầm" một tiếng, trong nội trướng đột nhiên có thứ gì bị ném ra dừng ngay trước mặt Thượng Trang. Nàng theo bản năng nâng mắt, không khỏi giật mình.

Thứ bị hoàng đế vứt ra là một thanh chùy thủ được khảm đá màu lục.

Nàng hít một ngụm khí lạnh, hoàng đế muốn nàng tự sát hay sao?

Nàng còn đang suy nghĩ, thanh âm già yếu bên trong đã truyền tới: "Thái tử, giết nàng ta."

Cả người Nguyên Duật Phong run lên, hắn không tin đưa mắt nhìn vào sa trướng, đúng lúc bắt gặp đôi mắt sắc bén của Hoàng hậu. Hắn chỉ thấy bà cau mày, liếc mắt ý bảo hắn cầm thanh chùy thủ lên.

Thượng Trang bất giác nhìn Nguyên Duật Phong bên cạnh, hắn không nhìn nàng, chỉ quỳ gối, cũng chưa từng đưa tay nhặt thanh chùy thủ. Nàng nhớ, thời điểm tới đây nàng còn nói, muốn sống. Hắn muốn nàng cầu xin hắn, nhưng, nàng không mở miệng.

Nếu đã như vậy, hắn sẽ vì tự bảo vệ mình mà giết nàng sao?

Trong lòng càng lúc càng nặng nề, nàng không biết.

Dù sao, nàng cũng không phải người trong lòng của hắn.

Không biết vì sao, nàng bỗng nhiên nhớ tới Nguyên Chính Hoàn. Nếu y ở đây, y sẽ cứu nàng sao?

Sẽ sao?

Nàng thầm tự hỏi, lại đột nhiên muốn cười.

Nguyên Chính Hoàn vì sao phải cứu nàng? Nhưng, nàng lại không có lý do mà nhớ tới y.

"Thái tử..." Hoàng hậu nhin không được khê quát, trong thanh âm hỗn loạn mấy tia gấp gáp. Bà không hi vọng vì một cung nữ mà hoàng đế không có thiện cảm với Thái tử. Nếu được, bà sẵn lòng tiến lên thay hắn giết nàng.

Nhưng, bà biết, thứ hoàng đế muốn chính là Thái tử tự mình động thủ.

Ánh mắt Nguyên Duật Phong lướt qua gương mặt của Hoàng hậu, sau đó chậm rãi dừng trên thanh chùy thủ. Hắn đột nhiên cười khổ một tiếng, thật giống.

Giống ba năm trước đây...

Trong lòng đau đớn, hắn nắm chặt hai tay, cắn răng: "Phụ hoàng hồ đồ rồi sao? Nàng không phải nàng ấy."

"Thái tử!" Hoàng hậu hít một ngụm khí lạnh, bàn tay đặt trên đầu gối nhịn không được mà run lên.

Thượng Trang cũng khiếp sợ, "Nàng ấy" trong lời của hần là ai? Người đó là nữ tử điều chế hương lộ hoa hồng sao?

Nghĩ nghĩ, trái tim lại đột nhiên khẩn trương.

"Khụ khụ..." Hoàng đế ho khan rồi đứng lên, Hoàng hậu định nhắc sa trưởng đã thấy ông vung mờ, ngồi dậy. Chằm chằm nhìn hai người bên dưới, sau một lúc lâu, ông mới lên tiếng: "Nếu không phải, con còn có gì để do dự?" Thời điểm hoàng đế nói chuyện, ánh mắt đã dừng trên người Thượng Trang.

Ông nhìn ra được Nguyên Duật Phong đang do dự, nữ tử này, rốt cuộc có bản lĩnh gì, tiến cung chỉ mới mấy ngày ngắn ngủi đã làm Thái tử trở nên như thế?

Xem ra, là ông đã quá nương tay.

Ngay từ đầu, ông không nên giữ lại tính mạng của nàng.

Hoàng hậu định đỡ hoàng đế, ông lại vẫy tay ý bảo không cần.

Nguyên Duật Phong nằng nặt, nói: "Nếu không phải, vậy phụ hoàng đang có ý gì?"

"Ngươi!" Hoàng đế đứng lên, một trận đau đầu đột nhiên đánh úp. Ông cơ hồ không đứng thẳng được, Hoàng hậu hoảng sợ, kinh hô một tiếng, vội vàng đỡ lấy thân thể sắp ngã của ông, quay đầu trách mắng: "Làm càn! Sao con có thể nói chuyện với phụ hoàng mình như thế! Không phải chỉ là một nô tỳ thôi sao? Giết nàng ta đi!"

Trái tim Thượng Trang "thình thịch" nhảy loạn, cục diện như vậy, một câu nàng cũng không có tư cách để nói. Sinh tử của nàng đang nằm trong tay bọn họ.

Nguyên Duật Phong khẽ cười một tiếng: "Ngay cả thân muội muội ngài còn hạ thủ được, huống chi hôm nay chẳng qua là một cung nữ hèn mọn."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 8: Phụ tử

"Ngươi... Khụ khụ..." Hoàng đế chỉ tay vào Nguyên Duật Phong, nếp nhăn trên khuôn mặt bị bàn tay che đi lúc này ần ần dữ tợn.

Hoàng đế tức giận rồi, hoặc có thể nói, con giận này không thể đơn giản hóa giải.

Hoàng hậu sợ tới sắc mặt trắng bệch, vội vàng nói: "Thánh Thượng bớt giận, Thánh Thượng bớt giận. Thái tử chỉ là nhất thời hồ đồ, nó không phải có ý như vậy."

Đôi môi Thượng Trang giật giật, thứ làm nàng khiếp sợ không phải con thịnh nộ của hoàng đế, mà là những lời của Nguyên Duật Phong.

Thân muội muội của hoàng đế, đó không phải cô cô của hần sao?

Đầu ngón tay run lên, nàng lập tức nắm chặt thành nắm.

Thái tử...

Hai mắt khép lại, lúc này, cho dù nàng muốn trốn, sợ rằng đã không còn kịp.

Rốt cuộc, nàng cũng biết vì sao Tề Hiền phi ngàn chọn vạn tuyển lại nhìn trúng nàng.

Nàng không biết An Lăng gia đã đắc tội với hoàng đế thế nào, nhưng Tề Hiền phi muốn mượn việc này, đồng thời lợi dụng cả việc ba năm trước của Thái tử đồng loạt đem ra. Nếu đã như thế, bà ấy còn sợ hoàng đế không nổi giận sao?

Ngôi vị trữ quân, mặc dù xưa nay thường chọn trưởng tử, nhưng nếu không thuận theo hoàng đế, ngôi vị Thái tử của Nguyên Duật Phong có thể bị phế truất bất cứ lúc nào.

Hoàng hậu nhìn Thái tử, gấp gáp nói: "Phong Nhi, còn không mau nhận sai với phụ hoàng."

Nhận sai, điều đó đồng nghĩa với việc tự tay giết cung nữ bên cạnh. Điểm này, trong lòng Nguyên Duật Phong vô cùng rõ ràng.

Nhưng, hần đã làm sai chuyện gì chứ?

Ba năm trước, hần không thể ngăn cản được bi kịch xảy ra, cho nên lúc này, hần sẽ không tiếp tục hèn nhát như thế nữa. Không phải vì yêu thích cung nữ này, hần chỉ đơn giản không muốn giết một người vô tội mà thôi.

Hoặc là, có thể nói, cái thân phận ngày ngày kiềm chế hần, trong khắc này, hần đột nhiên muốn vứt bỏ tất cả.

Có lẽ là vì tức giận, có lẽ, hần muốn được sống vì chính mình một lần.

Nguyên Duật Phong hành lễ với người trước mặt, rồi nói: "Nếu phụ hoàng không còn chuyện gì khác, nhi thần không quấy rầy ngài nghỉ ngơi nữa. Con xin cáo lui trước." Nói xong, hần đứng dậy, giữ chặt ống tay áo của Thượng Trang, muốn bước ra ngoài.

"Đứng lại!" Hoàng hậu liền gọi hần, trong lòng không khỏi nóng lòng, sốt ruột. Đứa con trai này, hôm nay nó bị làm sao vậy? Sao nó có thể như thế mà rời đi chứ? Dưới tình thế khẩn cấp, bà đành hét lớn: "Người đâu, đem tiện tỳ này..."

"Hoàng hậu." Hoàng đế cắt ngang lời bà, thần sắc ngưng trọng. Ông đẩy tay Hoàng hậu ra, tiến lên mấy bước, mờ miệng, "Chuyện đã qua lâu như vậy, trẫm cứ tưởng con đã quên. Thật không ngờ, con căn bản chưa từng quên, hơn nữa còn canh cánh trong lòng đúng không?"

Nguyên Duật Phong nắm chặt tay Thượng Trang, hơi thở cũng trở nên nặng nề. Hắn ngẩng đầu, đáp: "Việc đó, nhi thần có thể không truy cứu, nhưng nhi thần vĩnh viễn không thể quên được."

Nghe ba chữ "Không truy cứu" từ miệng hắn nói, trái tim buộc chặt của hoàng đế mới buông lỏng một chút, dù sao, đây cũng là đứa con trai mà ông thích nhất. Nhưng, hắn lại nói vĩnh viễn không thể quên được, điều này ngược lại làm ông lo lắng.

Ánh mắt nhìn về nữ tử đứng sau Thái tử, hoàng đế nói: "Hôm nay, con giết nàng ta, trẫm sẽ bỏ qua chuyện cũ. Trẫm sẽ đồng ý với con, cho nàng nhập hoàng lăng." Người cũng đã chết rồi, ông còn sợ gì nữa."

Lúc này, ông chỉ sợ người sống.

Ông sợ họa thủy này mê hoặc Thái tử, sợ giảng sơn ông vất vả lắm mới ngồi vững lại lần nữa lay động.

Hoàng hậu kinh hãi, nhất thời không dám nói chuyện.

Nguyên Duật Phong căng mắt nhìn hoàng đế, để ông nói ra lời này, hắn biết không hề dễ dàng.

Trả lại thân phận công chúa cho cô cô, đây là nguyện vọng lớn nhất đời hắn. Sau này, tới lúc đăng cơ, hắn sẽ lập tức thực hiện. Nhưng hiện tại, hắn phải dùng máu tươi của một cung nữ vô tội để lót đường sao?

Việc này, không phải là điều hắn muốn.

Chuyện cũ đã qua, nếu cô cô ở dưới tuổi vàng có biết, nhất định cũng không muốn hắn làm như vậy.

"Nhi thần, làm không được."

Hắn biết, nói ra lời này, chính hắn sẽ có kết cục gì.

Thời gian trôi qua ba năm, quan hệ phụ tử của bọn họ khó lắm mới được hàn gắn, nhưng trong thời khắc này lại bị phá vỡ.

Hoàng đế giận dữ, xoay người nhặt chùy thủ, mở vỏ đao ra, lên tiếng: "Trẫm hôm nay sẽ tự mình động thủ!" Nói rồi, thanh chùy thủ sắc bén đã đâm tới Thượng Trang.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 9: Loại bỏ

Ánh sáng của thanh chùy thủ hiện lên, trong khắc đó, đầu óc Thượng Trang bỗng nhiên trống rỗng.

Nàng thật sự chưa bao giờ nghĩ tới hoàng đế sẽ tự ra tay giết nàng.

Mấy ngày trước, ông còn nói giữ lại tính mạng cho nàng, nhưng hiện tại, lý do còn không phải vẫn là vì nàng "không chịu an phận" sao?

Bởi vì khúc mắc của ba năm trước, Thái tử mới không giết nàng, nhưng hoàng đế chắc chắn sẽ không giống vậy. Điểm này, trong lòng Thượng Trang hiểu.

Vậy hiện tại, nàng nên né tránh sao?

Trốn không được, có lẽ, nàng bắt buộc phải chết. Nhưng, sâu trong nội tâm, nàng muốn sống.

Thái tử không giết nàng là vì khúc mắc của ba năm trước, nhưng hoàng đế lại bởi vì rất nhiều nguyên nhân. Điểm này, trong lòng Thượng Trang biết rõ.

Vậy, nàng nên né tránh sao?

Trốn không được, có lẽ nàng bắt buộc phải chết. Nhưng, nàng muốn sống.

Cánh tay đột nhiên bị ai đó bắt lấy. Nguyên Duật Phong dùng sức kéo cung nữ qua một bên, nhát đao của hoàng đế lập tức chém vào hư không. Hoàng hậu xanh mặt, nhanh chóng tiến lên đỡ ông, thấp giọng: "Thánh Thượng, long thể quan trọng hơn."

Hoàng đế nặng nề hừ một tiếng, chỉ tay thẳng vào Nguyên Duật Phong: "To gan, có phải trẫm quá dung túng ngươi không? Trẫm không tin, đường đường là thiên tử Tây Chu, trẫm lại không lấy được tính mạng của một đứa con cung nữ. Ai dám can trẫm hả? Khụ khụ..."

Một hơi nói nhiều như vậy, hoàng đế nhện không được xoay người ho khan.

Hoàng hậu vỗ lưng giúp ông, một mắt nhìn Nguyên Duật Phong, quát: "Phong Nhi, con còn chưa biết sai sao?"

Thượng Trang bị hắn kéo ra sau, tâm trí vẫn còn hoảng loạn đã nghe nam tử lên tiếng: "Nhi thần không biết mình sai ở chỗ nào."

"Con!" Hoàng hậu mở to hai mắt nhìn đứa con không chịu khuất phục của mình. Nếu có thể, bà thật sự muốn tiến lên đánh hắn tỉnh lại.

Ba năm trước, nếu không phải bà khóc lóc cầu xin, hoàng đế cũng nể mặt người đã chết mới không so đo với hắn. Lúc này, sao hắn còn chưa thông suốt chứ?

"Tốt, Tốt lắm! Thật là đứa con ngoan của trẫm!" Hoàng đế tức giận, cắn răng nói: "Hôm nay, trẫm sẽ phế đi vị trí Thái tử của ngươi!"

"Thánh Thượng!" Hoàng hậu sợ hãi, thân thể liền mềm nhũn ra, suýt nữa đã khuỵu xuống đất.

Cánh tay Nguyên Duật Phong giữ ống tay Thượng Trang khê buộc chặt, phế Thái tử...

Ba năm trước, hoàng đế cũng đã từng nói như vậy, lúc này, ông lại lần nữa nói ra, liệu chuyện này, thật sự không thể vẫn hồi sao?

Còn hẳn, hồi hận sao?

Ha ha, hẳn cười lạnh một tiếng, lui lại nửa bước.

Hoàng đế thờ hỏn hển mấy hơi, lại nói: "Trẫm vẫn còn sống, mấy việc này còn chưa tới lượt ngươi làm càn! Người đâu!" Ông cao giọng kêu.

Thượng Trang chấn động, trong một khắc đó, nàng cũng không biết bản thân bị sao, mạnh mẽ quỵ xuống, cúi đầu: "Thánh Thượng ngàn vạn không được!" Không thể phé Thái tử!

Lúc này, tất cả mọi người đều cả kinh.

Thái giám vừa đẩy cửa vào cũng bị bầu không khí bên trong làm cho hoảng sợ, hẳn chần chờ, không biết có nên tiếp tục đi vào hay không.

Hoàng đế cũng không tin nhìn cung nữ bên dưới, nàng cúi đầu, thoát nhìn vô cùng bình tĩnh. Ông không biết nếu nàng ngự trang sẽ có bộ dáng thế nào nữa. Nhưng, thời điểm nàng đứng ra đã rõ, điều kiện không phé Thái tử, chính là, hẳn tự tay giết nàng.

Nguyên Duật Phong ngậy người, nàng, điên rồi sao?

Trong điện im lặng chỉ còn nghe tiếng hít thở của bốn người, thỉnh thoảng có thêm tiếng ho khan của hoàng đế.

Sàn nhà lạnh lẽo bên dưới truyền tới chân Thượng Trang.

Sợ sao?

Đương nhiên là sợ.

Nhưng, vì sao còn phải đứng ra?

Nghe tới câu hỏi này, nàng đột nhiên muốn cười, có lẽ là vì, nguyên nhân vô cùng đơn giản. Hoàng đế và Hoàng hậu đều muốn tốt cho Thái tử, nhưng Tề Hiền phi là lợi dụng nàng làm ngòi thuốc nổ công kích. Việc tới nước này, nàng cũng không thể thay đổi việc gì. Nhưng, nàng không phải loại người chỉ biết ngồi chờ chết.

Ánh mắt Hoàng đế khóa chặt nữ tử trước mặt, sau một lúc lâu, ông vừa định lên tiếng thì giọng nói của thái giám từ bên ngoài truyền tới: "Khởi bẩm Thánh Thượng, Hoàn Vương cầu kiến."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phé Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 10: Nụ cười

Không biết tại sao, thời điểm thái giám nhắc tới hai chữ kia, cả người Thượng Trang run rẩy.

Trái tim vốn đang thắt chặt của nàng, tại một khắc đó, từ từ buông lỏng.

Nàng, thật sự đã có thể thờ phào nhẹ nhõm.

Y tới đây, là vì nàng sao?

Hai nắm đấm vẫn đặt dưới sàn nhà lạnh lẽo, nàng lúc này, ngay cả dùng khí nâng mắt nhìn cũng không có.

Hoàn Vương đi vào, thấy Hoàng hậu và Thái tử đều ở đây, trên mặt y cũng chưa từng lộ ra kinh ngạc dư thừa. Việc hôm nay, sáng sớm y đã biết, không phải sao?

Y vốn dĩ muốn tìm cơ truyền lời nói thân mình không khỏe, không tiện vào cung.

Đơn giản là vì, y muốn tránh mặt.

Dù sao đó cũng là gợn sóng của hoàng thất, cũng liên quan tới chính y.

Nhưng, vòng đi vòng lại, y rốt cuộc vẫn tới.

Vì nàng sao?

Y không nhìn thấy, nhưng y có thể cảm giác được thân ảnh bé nhỏ đang ở trong điện. Thậm chí, y còn có thể nghe rõ tiếng hít thở của nàng.

Cả người bất giác căng thẳng, y thật sự không biết bản thân rốt cuộc bị sao vậy, sâu trong nội tâm lại có một chút hoảng hốt.

Hoàng đế nhìn người trước mặt, nhíu mày: "Sáng nay nghe nói thân thể đệ không khỏe, phải ở phủ nghỉ ngơi, sao lúc này lại tới?" Thời điểm hỏi chuyện, ánh mắt ông bất giác nhìn về Thượng Trang đang quỳ bên dưới. Không biết vì sao, ông lại cảm thấy chuyện Hoàn Vương tới có liên quan đến nữ tử này.

Nếu thật là vậy, nàng khiến ông phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa.

Hoàn Vương hành lễ, rồi thấp giọng: "Thần đệ chẳng qua cảm thấy có chút lạnh trong người, cũng không có gì đáng ngại. Thánh Thượng sai người truyền lời, nói lâu rồi không cùng thần đệ hàn huyên, cho nên hôm nay, thần đệ tới." Y dừng một lát, nhíu mày, "Chỉ là, hình như thần đệ tới không đúng thời điểm."

Nghe vậy, Hoàng hậu vội nói: "Nếu Vương gia đã tới, vậy hãy cùng Thánh Thượng trò chuyện đi." Bà thấy Nguyên Chính Hoàn như gặp được cứu tinh. Lúc này, mặc kệ ai vào đây

cũng được, bà chỉ hi vọng Hoàng đế có thể thu hồi mệnh lệnh đã ban.

Dù sao, những lời hôm nay Hoàng đế nói cũng chỉ là tức giận, chưa truyền ra ngoài, càng không phải thánh dụ, cho nên không sao.

Nếu để người có tâm cho rằng đây là khẩu dụ của Hoàng đế mà truyền ra ngoài, sau này dù muốn thu lại cũng rất khó khăn.

Hoàng đế liếc mắt nhìn Hoàng hậu, ông sao lại không biết tâm tư của bà. Chỉ là, đứa con trai này của ông phải..

Ông thờ dài một tiếng, sống trong hoàng thất, người trọng tình cuối cùng cũng dễ mềm lòng. Thái tử của ông chính là người như vậy. Ông muốn đem giang sơn giao cho Nguyên Duật Phong, nhưng ông lại sợ hấn sẽ có phụ tâm lòng của ông.

Hoàng đế lắc đầu, thôi, việc hôm nay, tạm thời như vậy.

Ông vẫy tay: "Hoàng hậu và Thái tử lui xuống đi, trẫm và Hoàn Vương muốn nói chuyện."

Hai tiếng "Thái tử" nói ra từ miệng Hoàng đế, trong lòng Hoàng hậu vô cùng cao hứng, điều này chứng minh, trong lòng ông vẫn còn chấp nhận đứa con trai này. Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi. Bà như trút được gánh nặng, nhanh chóng tiến lên giữ chặt tay Nguyên Duật Phong, lên tiếng: "Thần thiếp và Thái tử xin cáo lui."

"Phụ hoàng..."

Nguyên Duật Phong chỉ mới mở miệng đã nghe Hoàng hậu nói nhỏ bên tai hấn: "Phong Nhi, con thật sự muốn ép chết mẫu hậu sao?"

Không biết vì sao, Thượng Trang bắt giác quay đầu nhìn nam tử phía sau.

Nàng biết, Thái tử liều mạng bảo vệ nàng không hề liên quan tới yêu thích, hấn chỉ là vì chuyện này mà nhớ về việc xưa.

Mà lúc này, Nguyên Chính Hoàn đã tới, nàng như không còn sợ gì nữa.

Nhìn Nguyên Duật Phong, nàng cười khê.

Nam tử lập tức ngậy người.

Hấn chưa từng gặp qua nụ cười xinh đẹp như vậy. Hoàng đế muốn giết nàng, nàng lại có thể tươi cười an ủi hấn.

An Lăng Vu, người rót cuộc là nữ tử thế nào?

Hấn cũng bắt giác cười với nàng.

Cười, cả hai đều rất thoải mái.

"Nương nương và điện hạ đi thông thả." Nguyên Chính Hoàn thân nhiên lên tiếng.

Thượng Trang kinh ngạc nhìn y, trên khuôn mặt đỏ chưa từng biểu lộ quá nhiều cảm xúc, nhưng ánh mắt đỏ vẫn sáng trong như vậy.

Lời của y, nàng có thể nghe ra ý tứ bên trong.

Y đang đuổi Thái tử ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 11: Nghe nói

Hoàng hậu và Thái tử đều đã ra ngoài, trong điện chỉ còn lại ba người.

Thượng Trang vẫn quỳ dưới đất.

Hoàng đế liếc mắt nhìn nàng, sau đó trở về ghế ngồi. Nguyên Chính Hoàn lên tiếng hỏi: "Trong phòng còn ai khác sao?"

Y biết, nàng đang ở đây.

Nhưng y vẫn muốn hỏi.

Hoàng đế lúc này mới hoàn hồn, dường như có chút kinh ngạc nhìn nam tử trước mặt. Ông cười trừ, đúng vậy, y căn bản không thấy, vì sao vừa rồi thời điểm tới đây, ông lại nghĩ mục đích là vì nữ tử này chứ?

Tâm trạng dễ phòng cuối cùng cũng buông bỏ, Hoàng đế gật đầu: "Một cung nữ phạm sai thôi." Chuyện của Thái tử chưa truyền ra ngoài, tại sao ông còn lo lắng Nguyên Chính Hoàn biết được chứ?

Hoàn Vương khê cười: "Vậy sao? Cung nữ có thể khiến Thánh Thượng tự mình thăm vấn, nàng ấy rốt cuộc đã phạm lỗi gì?"

Hoàng đế không trả lời, chỉ nhìn Thượng Trang, nói: "Vừa rồi người nói ngàn vạn không thể, trẫm thật muốn nghe lý do của người."

Nguyên Chính Hoàn không khỏi kinh ngạc, chỉ là ông không hỏi y, vậy y chỉ đành nghe trước rồi tính.

Thượng Trang hít vào một hơi, chần chờ một lúc mới đáp: "Thánh Thượng..." Lúc nói chuyện, nàng quay đầu nhìn thoáng qua Nguyên Chính Hoàn.

Hoàng đế lại nói: "Hoàn Vương không phải người ngoài, trẫm muốn nghe giải thích của người."

Giải thích? Đó căn bản không phải giải thích trong lòng nàng, đó là sự thật.

Thượng Trang khẽ nhún mày, nàng hi vọng những lời mình nói đúng như suy nghĩ của Hoàng đế.

Nàng vẫn cúi thấp đầu, lên tiếng: "Long thể của Thánh Thượng đang không được tốt, lúc này... Lúc này nếu còn ban đạo thánh chỉ kia, bên phía hậu cung nhất định sẽ đại loạn. Nô tỳ chỉ là một kẻ tầm thường, nhưng việc này cũng nghe nói ít nhiều." Tuy Hoàng đế nói Hoàn Vương không phải người ngoài, nhưng trước mặt y, nàng không nhắc tới chuyện "Phế Thái tử". Vấn đề ông hỏi lại mờ mịt như vậy, nàng cũng không thể trả lời thẳng ra.

Lời nàng vừa dứt, cả người Hoàng đế run lên, không tin nhìn nàng.

Quả thật, sức khỏe của ông đã không bằng như trước. Thái tử còn, trong triều cũng không có bất cứ động tĩnh nào. Giờ phút này, một khi phế Thái tử, hậu cung tiền triều nhất định sẽ có sóng to gió lớn. Đó là điều ông không thể ngăn cản, cho nên, ông mới do dự.

Hôm nay nếu không phải Nguyên Duật Phong thật sự làm ông tức giận, ông cũng sẽ không buột miệng nói ra lời đó. Thái độ của Thái tử đối với ông..

Hoàng đế lắc đầu.

Cho dù là ba năm trước, ông cũng chưa từng như thế.

Nhưng, nữ tử trước mặt này...

Từ trí tuệ của nàng, từ những lời nàng vừa nói, ông mới có thể nhìn thấu tất cả.

Một câu "Nô tỳ cũng nghe nói ít nhiều" đã giải thích với ông, nàng làm sao nói ra được những lời này, mọi thứ đương nhiên đều là nghe nói. Nàng còn thông minh che giấu mấy chữ vương triều diệt vong, nhưng ông làm sao không biết, đây mới là suy nghĩ thật sự của nàng.

Hoàng đế thờ dài một tiếng, đáng tiếc, nàng mang họ An Lăng!

Hình ảnh chôn sâu trong ký ức đột nhiên chen chúc hiện lên. Hoàng đế nhắm mắt, cánh tay siết chặt cạnh bàn. Đoạn hồi ức đó, cả đời này ông sẽ không thể quên.

Đột nhiên, Nguyên Chính Hoàn lên tiếng, cười nói: "Thần đệ ngu muội, không thể đoán ra ý tứ trong lời của mọi người." Nhìn Hoàng đế thờ dài, y tiếp tục, "Xem ra, là thần đệ tôi không đúng lúc."

Nói xong, y lẩn bánh xe muốn rời đi.

Hoàng đế vội lên tiếng: "Trẫm còn có chuyện muốn nói với đệ." Ông nhìn Thượng Trang, "Ra ngoài quỳ đi."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 12: Hủy hôn

Thượng Trang bắt gặp nhìn Nguyên Chính Hoàn, chần chờ một lát, cuối cùng cũng đứng dậy lui ra.

Bên ngoài, tất cả cung nhân đều im lặng đứng chờ.

Thượng Trang nhìn về cửa lớn Càn Thừa cung, cung kính quỳ xuống.

Có thái giám tiến lên, cẩn thận đóng cửa lại.

Không gian trong phòng từ từ tối dần.

Hoàng đế nhìn người trước mặt, lên tiếng: "Trẫm nghe nói đệ và Mộ Dung Vân Khương đã gặp mặt?"

Nguyên Chính Hoàn yếu ớt cười: "Vâng, cái gì cũng không gạt được Thánh Thượng." Y biết, chỉ cần y tới, Hoàng đế nhất định sẽ nhắc tới Mộ Dung Vân Khương.

Hoàng đế gạt đầu, nói: "Trẫm có ý để nàng ấy làm Hoàn Vương phi của đệ."

Ông chỉ nói một câu như vậy, không còn gì hơn.

Ông muốn nói với Nguyên Chính Hoàn, việc này ông đã định, không phải hỏi y đồng ý hay không.

Thần sắc Nguyên Chính Hoàn chưa từng thay đổi, chỉ đáp: "Thần đệ biết, nhưng thần đệ lại nghe nói, nàng ấy ở trước mặt ngài, kháng chỉ." Dừng một lát, y cười nhạo, sau đó mới tiếp tục, "Có lẽ, nàng ấy không muốn gả cho thần đệ." Thời điểm nói chuyện, bàn tay y chậm rãi xoa đầu gối.

Tất cả đều lọt vào mắt Hoàng đế.

Ông thờ dài, mở miệng: "Đệ yên tâm, mặc kệ nàng ấy có đồng ý hay không, nàng ấy vẫn sẽ trở thành Hoàn Vương phi."

Nguyên Chính Hoàn cười tự giễu, nâng mắt: "Thần đệ đã từng tuổi này, lời đồn sau lưng tất nhiên đã nghe rất nhiều nhưng trước giờ chưa có ai nói thẳng như vậy. Nếu thánh ý đã quyết, thần đệ không dám kháng chỉ."

Mộ Dung Vân Khương không muốn gả cho y, còn y cũng không muốn kết hôn. Nhưng, nếu y kháng chỉ không cưới, với tính tình đa nghi của Hoàng đế, ông nhất định sẽ suy nghĩ rất

nhiều. Chẳng bằng, y đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên người Mộ Dung Vân Khương.

Với tình hình hiện tại, Hoàng đế cũng sẽ không khó xử người nhà Mộ Dung.

Nguyên Chính Hoàn thân nhiên nói, trong lòng Hoàng đế có chút do dự.

Chưa sót trong đó, ông đương nhiên nghe ra.

Quả thật, hành động của Mộ Dung Vân Khương đã làm mất hết mặt mũi của Hoàn Vương.

Hoàng đế không khỏi nhớ lại Tiên hoàng trước khi băng hà gọi ông một mình tới trước giường. Tiên đế muốn ông đừng gây khó xử cho ấu đệ này, còn muốn ông sau này đừng giết y, cho dù y làm sai chuyện gì.

Sau đó, Tiên hoàng mới đem ngôi vị hoàng đế truyền cho ông.

Tất cả, ông vẫn nhớ rõ.

Cho nên, sau khi đăng cơ, ông không để y giống mấy Vương gia khác về đất phong.

Ông nghĩ, những gì ông làm, nếu phụ hoàng ở trên trời có nhìn thấy cũng sẽ vui mừng.

Nhưng hiện tại, ông biết Mộ Dung Vân Khương rõ ràng không muốn gả cho y, ông vẫn còn tiếp tục cưỡng ép sao? Hoàn Vương cũng mang họ Nguyên, ông không thể để người nhà học Nguyên cảm thấy sống khuất nhục.

"Chính Hoàn." Hoàng đế thở dài một tiếng, gọi tên y.

Nguyên Chính Hoàn cười khê: "Đã lâu rồi Thánh Thượng không gọi tên của thần đệ." Ngón tay thon dài lạnh lẽ buộc chặt, chẳng qua là một tiếng gọi nhưng y đã hiểu tất cả.

Y là Vương gia Tây Chu không tranh với đời, nhưng lúc này là chung thân đại sự của y, y không định khoan nhượng.

Cho nên, y mới làm Hoàng đế nhớ tới Tiên hoàng.

Hoàng đế không nhắc tới hôn sự nữa, chỉ nói: "Nhiều năm như vậy, đệ vẫn chưa tìm được thần y kia sao?" Nghe nói dưới núi Du Châu có một thần y, chỉ cần người qua tay hắn đều hết bệnh.

Nguyên Chính Hoàn cười, lắc đầu: "Việc này Thánh Thượng không phải không biết, khi đó, thần đệ còn tự mình tới tìm nhưng thần y đã không còn ở đó. Thần đệ đã tìm thêm mấy năm cũng không tin tức gì. Cũng không biết, thần y đã ngao du ở đâu rồi."

Hoàng đế nhất thời nghẹn lời, cười một tiếng, cũng không nói gì.

Trên mặt Nguyên Chính Hoàn vẫn hiện lên nụ cười thân nhiên như trước.

Ngày đó y vẫn còn nhớ rõ, nhà gỗ dưới chân núi kia, nơi nơi đều nhiễm máu tươi. Cái mùi máu nồng đậm đó, cho tới hôm nay, ký ức vẫn còn mới mẻ như ban đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 13: Hầu hạ

Hoàng đế đột nhiên đứng lên.

Nguyên Chính Hoàn nhú mày, mở miệng nói: "Thánh Thượng vẫn nên nghỉ ngơi trước đi, chuyện của Chính Hoàn đã làm ngài khó xử rồi."

Hoàng đế ho khan một trận, nâng mắt nhìn y, sau một lúc lâu mới lên tiếng: "Hôn sự này, thôi bỏ đi."

"Thánh Thượng..."

Hoàng đế cắt ngang, mỉm cười: "Đệ là hoàng đệ của trẫm, trẫm biết nên làm thế nào." Ông đã chiếm quá nhiều thứ của y rồi, mà hiện tại, mệnh của ông cũng không còn dài, ông muốn vì con cháu của mình mà tích đức.

Nguyên Chính Hoàn cười khê: "Vậy, Chính Hoàn tạ ơn Thánh Thượng." Y dừng lại, rốt cuộc cũng hỏi tới chuyện của Thượng Trang, "Đúng rồi, cung nữ đang quỳ bên ngoài kia đã phạm tội gì vậy?"

Hoàng đế trầm giọng: "Ý đồ câu dẫn Thái tử."

Không biết vì sao nghe những lời này, Nguyên Chính Hoàn không khỏi nhớ lại hôm đó, Nguyên Duật Diệp cũng nói với y, nàng câu dẫn hắn.

A, y bất giác cười.

"Cười gì?" Hoàng đế nhú mày nhìn y.

Y không kinh hoảng, chỉ nhẹ giọng đáp: "Nếu Thánh Thượng chỉ phạt nàng quỳ gối bên ngoài, vậy xem ra cũng không phải đại sự gì." Cho dù là đại sự, y cũng muốn nó thành việc nhỏ.

Ánh mắt Hoàng đế dừng ngay cửa lớn.

Nói chuyện một hồi với Hoàn Vương, ông sớm đã không còn đề trong lòng chuyện vừa rồi, bây giờ nhắc lại cũng không còn thịnh nộ giống lúc trước. Dù sao, Thái tử vẫn là đứa con

ông thích nhất, nếu không, vị trí Thái tử này ông cũng không giao cho hắn.

Người trước mặt không nói gì, nhưng nghe tiếng hít thở đều đều của Hoàng đế, Nguyên Chính Hoàn đã nhận ra, phần nợ ban đầu đã được giảm bớt.

"Chẳng qua là một cung nữ mà thôi, Thánh Thượng không cần vì nàng mà tổn hại long thể." Y thản nhiên nói.

Chẳng qua là một cung nữ mà thôi.

Hoàng đế cẩn thận lắng nghe lời nói của y, ông nâng tay khẽ vuốt thái dương, đúng vậy, chẳng qua là một cung nữ nhỏ nhoi mà thôi nhưng sao lại khiến ông để ý như vậy chứ? Chẳng lẽ bản thân thật sự đã già rồi sao?

Cho nên, những chuyện ông lo lắng luôn làm quá lên như vậy?

Hoàng đế cười tự giễu một tiếng, lại nghe Nguyên Chính Hoàn nói: "Nếu Thánh Thượng còn lo lắng cho Thái tử lại không muốn giết nàng, chi bằng, hãy cho nàng một danh phận. Như thế, thân phận khác xưa, Thái tử cũng tự nhiên hiểu rõ." Thời điểm nói lời này, trong lòng y bất giác căng thẳng.

Một loại cảm giác vô cùng khó chịu, y cũng không nói rõ là vì sao.

Y biết Hoàng đế sẽ không đồng ý, nếu ông muốn giữ nàng bên cạnh, chắc chắn sẽ không đợi đến hôm nay. Nhưng, nếu ông thật sự nghe lời của y, cho nàng danh phận, vậy...

Bàn tay bắt giác xoa ngực, trái tim y, có chút đau đớn.

Hoàng đế chú ý tới khác thường của y, mở miệng hỏi: "Sao vậy?"

Y kinh hãi, chỉ qua loa trả lời: "Trời lạnh, thần đệ có chút không thoải mái."

Hoàng đế ho khan một tiếng, mới nói: "Vậy hồi phủ đi, trầm cũng muốn nghỉ ngơi."

Nguyên Chính Hoàn chần chờ, cuối cùng cũng gật đầu, gọi Mạc Tầm vào trong.

Hoàng đế nhìn y ra ngoài, một lát sau liền kêu Trần Trung, nói: "Truyền An Lăng Vu vào."

Thượng Trang tiến vào, vẫn theo quy củ quỳ trước mặt ông.

Nàng không biết Hoàn Vương và Hoàng đế đã nói những gì, thời điểm y lướt qua nàng, nàng cũng không ngẩng đầu. Nàng chỉ có thể nghe tiếng bánh xe lăn qua.

Hoàng đế chăm chăm nhìn nàng một lúc, ông không thể phủ nhận, nữ tử trước mặt này, rất thoải mái.

Lời của Nguyên Chính Hoàn muốn nói với ông, vì một cung nữ hèn mọn mà làm hỏng mối quan hệ với Thái tử, thật không đáng. Mà người ông để ý, cũng là nữ tử thông minh này.

Sự gan dạ sáng suốt của nàng, xác thực cũng khiến ông thương thức.

"An Lăng Vu."

Cả người Thượng Trang run lên, cúi đầu trả lời: "Có nô tỳ."

Hoàng đế lại ho khan mấy tiếng, mới nói: "Từ hôm nay trở đi, người qua Càn Thừa cung hầu hạ trầm."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 14: Khát nước

Từ hôm nay trở đi, người tới Càn Thừa cung hầu hạ...

Ra khỏi đại điện, bên tai Thượng Trang vẫn vang vọng lời nói của Hoàng đế.

Vừa rồi, ông còn một lòng muốn giết nàng, lại bỗng dưng nói, muốn nàng tới ngự tiền hầu hạ.

Từ nay về sau, nàng là ngự thị, là nữ quan có phẩm cấp, là Thượng nghĩa tam phẩm.

Là phúc hay họa, chính nàng cũng không nói rõ.

Thượng Trang lắc đầu, từ bậc thang Càn Thừa cung đi xuống, lúc nâng mắt lại nhìn thấy nam tử ngồi trên xe lăn. Ánh sáng chiếu vào gương mặt y hình như càng thêm chói mắt.

Mạc Tầm thấy nàng đi ra, bất giác nhíu mày, hắn có chút không cam lòng nói nhỏ bên tai Nguyên Chính Hoàn: "Chủ tử, nàng ra rồi."

Thượng Trang kinh hãi, y, đặc biệt ở đây chờ nàng sao?

Bước chân bắt giác dừng lại, nàng bỗng nhiên không có dũng khí tiến lên, duy trì khoảng cách với y hai trượng.

Y vẫn tay, ý bảo Mạc Tầm lui xuống.

Mạc Tầm ngẩng đầu liếc nhìn Thượng Trang, cắn răng một cái mới xoay người rời đi.

Thấy Mạc Tầm đã đi xa, trong nháy mắt, Thượng Trang bỗng nhiên lại muốn xoay người chạy trốn.

Lúc Mạc Tầm thấy nàng không hề tỏ ra kinh ngạc, như vậy chỉ có một khả năng, chính là Nguyên Chính Hoàn đã biết thân phận của nàng. Nàng thật sự không biết phải đối diện với y thế nào.

Cái xấu hổ đó đột nhiên kéo dài khoảng cách giữa hai người bọn họ.

Liệu rằng y có nghĩ nàng tiếp cận y là có mục đích hay không? Liệu y có nghĩ nàng căn bản không có ý tốt hay không?

Thượng Trang suy nghĩ bậy bạ, bỗng nhiên nghe nam tử trước mặt lên tiếng: "Vì sao không tới đây? Người cũng biết, ta không nhìn thấy mà." Nụ cười trên môi như gió, lời nói vô cùng mềm nhẹ, tất cả giống như chưa từng có sự xấu hổ giữa bọn họ tồn tại qua.

Thượng Trang khiếp sợ, mặc y không nhìn thấy nhưng thính lực thì không ai bằng. Y nói như thế, chẳng qua là không biết nàng đang khó xử.

Mọi thứ, trong lòng nàng đều hiểu.

Nàng từ từ tới gần, đột nhiên nghe phía sau có tiếng người chạy xuống bậc thang, lúc quay đầu đã thấy một thái giám. Hắn thấy nàng, kinh ngạc: "Vu Thượng nghĩa sao còn ở đây, Thánh Thượng đang chờ người về Hoán Y Cục thu dọn đồ đạc đó!"

Hắn không đợi Thượng Trang mở miệng, lập tức chạy về phía Hoàn Vương, nói: "Thì ra Vương gia còn ở đây, Thánh Thượng phân phó nô tài tới Ngự dược phòng lấy nhân sâm đưa tới vương phủ, Thánh Thượng còn nói muốn ngài cố gắng nghỉ ngơi."

Nguyên Chính Hoàn đáp lời: "Thay bốn vương cảm tạ Thánh Thượng."

Thái giám gật đầu, sau đó nhanh chóng chạy tới Ngự dược phòng.

Thượng Trang kinh hãi, bước lên phía trước, vội vàng hỏi y: "Vương gia không khỏe sao?"

Nàng bắt tri bắt giác kéo gần khoảng cách của hai người.

Nguyên Chính Hoàn đột nhiên muốn cười, đó là, vui vẻ sao?

Không biết tại sao, một khắc đó, y lại gật đầu: "Ừ."

Nàng lừa y một lần, y cũng lừa nàng một lần, bọn họ như vậy, huề nhau.

Thượng Trang thấy y cười, không khỏi nhủ lòng mây đen nhánh, giận dữ nói: "Thân thể ngài không khỏe, sao còn cười được? Mạc Tầm đâu? Kêu hắn đưa ngài trở về đi." Nàng đưa mắt nhìn quanh nhưng lại không thấy bóng dáng Mạc Tầm.

Không biết vì sao, trong lòng nàng đột nhiên khẩn trương, quay đầu lại nhìn y, cắn môi mở miệng: "Ngài bị bệnh sao còn tiến cung?" Nàng vẫn còn nhớ Thánh Thượng có nói, ban đầu y cáo bệnh ở phủ.

Nghe tiếng nàng kích động, y hình như vô cùng cao hứng.

Nguyên Chính Hoàn cười: "Bốn vương khát nước."

Một câu không đâu vào đâu làm Thượng Trang sững sờ.

"Bốn vương khát nước." Y lặp lại một lần.

Thượng Trang lúc này mới phản ứng lại, vội nói: "Nô tỳ trở về rót nước cho ngài."

Nói xong, nàng lập tức xoay người đi, lại nghe y lên tiếng: "Không phải trở về Hoán Y Cục thu dọn sao? Vậy bốn vương tới đó uống nước."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 15: Xin lỗi

Thượng Trang dừng bước, không tin quay đầu nhìn nam tử, y nói, muốn tới Hoán Y Cục uống nước sao?

Một khắc này, nàng không biết nên khóc hay nên cười.

Y đường đường là một Vương gia, lại muốn tới Hoán Y Cục uống nước?

"Còn không đi?" Y giục.

"Vương gia..." Nàng xác định y đã biết thân phận của nàng, nhưng vì sao lại xem như chưa từng có gì mà đối đãi với nàng như vậy?

Bước chân nữ tử vẫn không động, nam tử nhíu mày: "Ta không khỏe."

Thượng Trang lúc này mới hoàn hồn, vội tới trước xe lăn, lo lắng hỏi: "Ngài không khỏe thì kêu thái y tới xem bệnh, sao còn muốn tới Hoán Y Cục?"

Y khẽ cười, cũng không nói chuyện.

Cho dù Thượng Trang có hỏi thì bước chân bên dưới chưa từng dừng lại. Nàng hình như có chút thích thời khắc hiện tại. Vụng trộm nhìn y, nàng mới phát hiện, thân thể y quá gầy ốm, gầy ốm tới nàng nhìn cũng đau lòng.

Hai người không ai nói gì, ngay cả hô hấp cũng đều đều.

.....

Tin tức lan truyền trong cung rất nhanh, cho dù là tốt, hay xấu.

Thời điểm tới Hoán Y Cục, bọn họ đã thấy Từ ma ma đứng chờ trước cửa. Bà ta đưa mắt nhìn tới, thấy Nguyên Chính Hoàn, không khỏi kinh hãi, vội vàng quỳ xuống hành lễ: "Nô tỳ tham kiến Vương gia." Bà ta thăm suy nghĩ, đang êm đẹp, Hoàn Vương tới nơi này làm gì?

Đưa mắt liếc nhìn nữ tử sau y, không lẽ là tới đánh phủ đầu bà sao?

Bà cũng vừa mới biết nàng được thăng lên làm ngự tiền Thượng nghiã, nhưng lại không ngờ rắc rối tới nhanh như vậy.

Nguyên Chính Hoàn thân nhiên nói: "Miễn lễ."

Từ ma ma kích động đứng lên, nhìn qua Thượng Trang, cười cười: "Vu Thượng nghiã, đồ đạc cô cô đã giúp cô thu dọn xong."

Thượng Trang kinh ngạc nhìn bà ta, nhớ lại thái độ của bà ta lúc trước, một tiếng "Vu Thượng nghiã" này nghe thật chói tai.

Chẳng qua, điều nàng quan tâm đương nhiên không phải việc này.

Đưa đầu nhìn vào bên trong, nàng hỏi: "Phục Linh đâu?" Một đêm này không biết nàng ấy như thế nào.

Từ ma ma vội đáp: "À, đang ở trong phòng."

Nghe vậy, Thượng Trang cũng không nói gì thêm, đẩy xe lăn đi vào.

Cửa phòng mở, quả nhiên nhìn thấy Phục Linh đang ở bên giường. Những cung nữ khác giờ phút này đều không ở trong phòng, nàng nghe tiếng nâng mắt, thấy Thượng Trang, vui mừng chạy tới, kêu: "Tiểu thư, ngài không sao chứ?"

Thượng Trang bước tới kéo Phục Linh xem xem, trên mặt sưng phù, những chỗ khác đều không sao. Thượng Trang cắn môi, Từ ma ma không phạt nàng ấy, đây không phải tác phong của bà ta.

Bàn tay nhẹ nhàng xoa mặt Phục Linh, nàng lại khéo léo tránh đi, cười nói: "Nô tỳ không sao? Tiểu thư không xảy ra chuyện gì chứ?" Thời điểm hỏi chuyện, nàng mới nhớ tới phía sau còn có người.

Nghe Nguyên Chính Hoàn ho một tiếng, Thượng Trang mới hoàn hồn, vội nói: "Nô tỳ đáng chết, đã quên Vương gia." Nói xong, nàng tiến lên, lại phát hiện ẩm trà sớm đã trở lạnh.

Phục Linh vừa nhìn đã hiểu ý, lập tức cầm ấm trà chạy ra, một mặt nói: "Vương gia xin đợi một chút, nô tỳ đi pha trà."

"Phục Linh." Thượng Trang gọi cung nữ một tiếng, nàng ấy đã chạy như bay.

"Thượng Trang." Nam tử đột nhiên gọi tên nàng.

Cả người run lên, nàng quay đầu lại nhìn y. Nếu đã biết nàng là An Lăng Vu, vì sao còn gọi Thượng Trang như thế?

"Thượng Trang?" Không nghe nàng trả lời, y nhíu mày gọi một tiếng.

Nàng xấu hổ tiến lên: "Vương gia không thoải mái chỗ nào sao?"

Bị nàng đột nhiên hỏi thế, y nhất thời nghẹn lời. Sau một lúc lâu, y mới khẽ cười, đáp: "Bỏn vương rất đáng sợ sao?"

"Không có..." Nàng theo bản năng lắc đầu.

Không phải y đáng sợ, mà vì nàng lừa y, nên không còn mặt mũi để tới gần.

Nhưng, nếu nói lừa thì phải nhắc từ lúc còn ở An Lăng phủ.

A, nàng thờ dài.

Nguyên Chính Hoàn đột nhiên lên tiếng: "Xin lỗi."

Thượng Trang cả kinh nhìn y, rõ ràng là y sai trước, tại sao y lại đi nói lời này.

"Chuyện hương lộ hoa hồng, kỳ thật, ta biết." Hôm qua, y vừa ngửi được mùi hương trên người nàng đã nhận ra, nhưng lại không nói. Sau khi về phủ, không biết tại sao, cả đêm y không thể ngủ được.

Trước ngực, hình như có thứ gì chèn ép, thật sự rất khó chịu.

Thượng Trang nhìn y, khóe miệng chậm rãi lộ ra nụ cười: "Nhưng cuối cùng ngài vẫn tới."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Quyển 2 - Chương 16: Nịnh bợ

Nhưng cuối cùng, ngài vẫn tới.

Nguyễn Chính Hoàn nao nao trong lòng, khẽ cười: "Chưa trễ sao?"

Thượng Trang lắc đầu, nhìn y: "Không trễ."

Trả lời chỉ có hai chữ, nhưng trái tim lại vô cùng vui vẻ. Y tới, là vì nàng, thật sự là vì nàng.

Nữ tử trước mặt cao hứng, y lại nhận ra được, điều này thật kỳ lạ, không phải sao?

Ý cười trên mặt bị thu lại, y thấp giọng: "Ta cứ nghĩ ngươi sẽ trách ta."

"Nô tỳ không dám." Vì sao phải trách y? Ngay cả không tới, đó cũng không phải lỗi của y.

Nói cho cùng, bọn họ chẳng qua chỉ mới gặp nhau ba lần mà thôi.

Lúc này, nghe tiếng có người đi vào, Thượng Trang quay đầu, đã thấy Từ ma ma. Nàng kinh hãi, bà ta lại cười cười tiến lên, hướng Nguyễn Chính Hoàn hành lễ, mới quay lại nhìn nàng: "Vu Thượng nghĩa, nghe nói cô sắp tới ngự tiền hầu hạ, bọn nha đầu này luyện tiệc cô nên nhờ ta tới tặng mấy thứ này." Nói xong, bà ta đặt son phấn trong lòng lên bàn, còn nhìn nàng cười.

Thượng Trang đương nhiên hiểu, tất cả chẳng qua là mấy thứ bà ta bóc lột trên người các cung nữ, lúc này mang tới để lấy lòng nàng.

Đúng lúc Phục Linh trở về, nàng nói với Phục Linh: "Phục Linh, những thứ này đều là mấy tỳ muội trong viện tặng cho ta, nhưng ta làm sao dùng nhiều như vậy. Ngươi ra ngoài trả lại cho các nàng, giúp ta nói tiếng cảm ơn."

Phục Linh buông ấm trà trong tay, cầm đồ trên bàn rồi đi ra ngoài.

Từ ma ma xanh mặt, chẳng qua lúc này cũng không tiện bộc phát. Đồ bà ta khó lắm mới lấy được, lại bị một câu của con nha đầu này mà phải trả về toàn bộ sao?

Thượng Trang cố ý cười cười: "Nô tỳ còn phải cảm ơn ma ma, tâm ý nô tỳ xin nhận, những thứ này, thôi đi."

Trong lòng Từ ma ma tuy tức giận nhưng không biểu hiện, ngoài mặt vẫn cười: "Vu Thượng nghĩa đừng xưng nô tỳ trước mặt ta nữa, ta đây sao có thể nhận." Thời điểm nói chuyện, bà ta bất giác nhìn qua Nguyễn Chính Hoàn bên cạnh.

Quan hệ giữa Hoàn Vương và Thượng Trang là gì bà không biết, bà chỉ biết, Hoàn Vương đến nay chưa lập Vương phi. Nếu nữ tử trước mặt có cơ hội trở thành Hoàn Vương phi tương lai, bà càng phải ra sức nịnh bợ.

Trong lòng thầm nghĩ trộm như thế.

Thượng Trang không muốn cùng bà ta dây dưa, tùy tiện nói: "Ma ma ra ngoài trước đi, Vương gia... Còn có việc."

Từ ma ma kinh hãi, vội nói: "Nô tỳ đáng chết, đã quấy rầy Vương gia." Nói xong, bà ta lập tức lui xuống.

Thượng Trang đợi bà ta ra ngoài, nhanh chóng tiến lên đóng cửa, lại nghe nam tử phía sau khẽ cười: "Ta có việc gì sao?" Nàng không biết lời mình vừa nói rất dễ làm người ta...

Thượng Trang ngăn người, quay đầu hỏi lại: "Ngài không phải khát nước sao?" Vừa nói, nàng tới cạnh bàn rót trà đưa tới cho y.

Y nhận lấy, uống một ngụm, mới hỏi: "Người này lúc trước không tốt với ngươi sao?"

Thật lợi hại, chỉ mới trò chuyện mấy câu ngắn ngủi mà y đã nghe ra được sự tình. Thượng Trang cũng không kiêng kị, chỉ nói: "Trong cung, có cái gì mà được cho không. Thứ người ta nhìn vào, là quyền lực trong tay mình." Nàng, không phải là một ví dụ điển hình sao?

Cánh tay giữ chén trà run lên, y nâng mắt, hỏi nàng: "Như vậy, ngươi muốn sao?"

Nàng lắc đầu: "Nô tỳ không thể bài xích."

Nàng trả lời "Không thể", mà không phải "Không", bởi vì nàng hiểu, nếu muốn sống thì không thể dựa vào người khác. Nàng chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình.

Lời này dừng ngay trái tim Nguyễn Chính Hoàn, khiến tâm thần y rung động.

Tất cả đều là bất đắc dĩ, không phải sao?

Thì ra "Không thể" không chỉ có người trong hoàng thất bọn họ. Những ai bị nhốt trong hoàng cung khổng lồ này, đều như thế.

Y bỗng nhiên nghĩ tới mẫu hậu.

Bà là nữ tử không tranh không giành trong hậu cung, mà bà có thể ngồi lên vị trí Hoàng hậu đều là vì tình yêu của phụ hoàng. Cho nên, khi đó, bà mới không thể không..

Y cúi đầu, cánh tay dùng sức làm nước trà đổ ra.

Thượng Trang kinh hãi, vội tiến lên đỡ y, nhú mày hỏi: "Vương gia không sao chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 17: Tình lang

Thái dương nam tử rờn rờn mồ hôi.

Tướng y khó chịu trong người, Thượng Trang không khỏi kích động. Nàng vội lấy khăn lau giúp y, một mặt nói nhỏ: "Vương gia, mời thái y tới xem, được không?"

"Không, không cần." Nam tử lắc đầu.

Thượng Trang giật mình, Hoàn Vương như vậy, nàng chưa bao giờ thấy qua.

Hoàn Vương trong mắt nàng trước giờ đều vô cùng bình tĩnh.

Y, rốt cuộc bị làm sao vậy?

Tay nàng nhận lấy chén trà của y, trong lúc vô tình chạm đến bàn tay đó. Rất lạnh, so với thời điểm nắm lấy tay nàng còn lạnh hơn.

Không, hiện tại phải nói là lạnh như băng.

Nam tử dường như ý thức được điều gì, yếu ớt cười một tiếng, lắc đầu: "Ta thất thố rồi."

Thượng Trang vừa định lên tiếng thì bên ngoài truyền tới ồn ào.

"An Lăng Vu đâu?" Kêu nàng ta ra đây!" Thật là một nữ tử kiêu ngạo.

Bên ngoài, Từ ma ma đi theo sau Tần Lương đệ, cười lạnh, nhỏ giọng: "Lương đệ, không biết Lương đệ tìm Vu Thượng nghĩa vì chuyện gì? Hoàn..."

"Vu Thượng nghĩa?" Tần Lương đệ cười lạnh, Từ ma ma sợ tới mức không dám nói tiếp.

Từ ma ma là người nhất thời, việc gì nhất là gió chiều nào theo chiều ấy. Xem ra, Tần Lương đệ không có ý tốt. Hiện tại, hai bên đều không thể đắc tội, cho nên, tốt nhất bà nên im lặng.

Tần Lương đệ vỗ nát khăn lụa trong tay, nữ tử kia thật có bản lĩnh, tới ngự tiền còn có thể giữ được mạng nhỏ.

Đáng giận!

Nàng cứ tưởng nói cho Hoàng hậu chuyện của cung nữ này với Thái tử, nàng ta nhất định sẽ bị trị tội, nào ngờ...

Tần Lương đệ cắn răng, trước mặt Thái tử, nàng sẽ không ngốc mà động tới nàng ta, nhưng bây giờ nàng ta đã về Hoán Y Cục, nếu không làm gì đó, thế thì quá mất mặt. Việc này không thể trông cậy vào Lâm Phụng nghi, chỉ có thể dựa vào chính nàng.

Tần Lương đệ nhìn cung nữ, quát: "Mở cửa."

"Vâng." Cung nữ tiến lên, vừa định mở cửa đã thấy Thượng Trang từ bên trong ra ngoài.

"Nô tỳ tham kiến Lương đệ." Nàng theo quy củ hành lễ.

Tần Lương đệ tiến lên, hốc mắt hơi đỏ, mở miệng: "An Lăng Vu, ta thật hâm mộ người."

Thượng Trang kinh hãi, bất giác ngẩng đầu, lại nghe nữ tử trước mắt tiếp tục nói: "Điện hạ vì người, ngay cả Thánh Thượng cũng đắc tội, lúc này còn tự nhốt mình trong phòng, ai cũng không gặp. Đêm qua ngài ấy chưa ăn gì, bây giờ lại như vậy, sức khỏe đâu mà chịu được. Ta thật không còn cách nào khác mới tới đây tìm người, người đi khuyên nhủ điện hạ đi."

Thượng Trang không khỏi giật mình.

Nữ tử trước mặt nói chuyện, thần sắc không hề thay đổi.

Nàng ta, muốn nàng tới Đông cung sao?

Mạng nhỏ của nàng vừa mới nhặt về, nếu đi nữa, nàng không lo cổ mình quá cứng hay sao? Huống hồ, nếu Thái tử tiếp tục có liên quan tới nàng, Hoàng đế sẽ không bỏ qua cho hắn.

Tần Lương đệ...

Thượng Trang im lặng nhìn nàng ta, nàng ta chắc chắn là đang tính kế, chỉ sợ, nàng còn chưa bước vào Đông cung đã bị tội danh câu dẫn Thái tử chụp lên đầu. Lần này đúng lúc có thể nói là nàng chủ động, đến khi đó, Thái tử sẽ không có chút quan hệ tới việc này.

Nàng cúi thấp đầu, đáp: "Lương đệ trở về đi, nô tỳ sẽ không tới Đông cung."

Ánh mắt Tần Lương đệ thay đổi, nàng không nghe lầm đấy chứ? Nàng ta không chịu đi sao?

Cổ nén lửa giận trong lòng, Tần Lương đệ mở miệng hỏi: "Tại sao?"

Thượng Trang không kiêu ngạo, cũng không siểm nịnh trả lời: "Ngay cả ngài cũng không khuyên nhủ được điện hạ, nô tỳ chỉ là một cung nữ nhỏ bé, sao có thể lay động tâm ý của ngài ấy được?" Nàng đi là tự hại mình, có lẽ còn hại luôn Nguyên Duật Phong.

Tần Lương đệ trừng mắt nhìn cung nữ trước mặt, nàng ta có ý gì? Châm chọc nàng sao?

Đang định mở miệng, ánh mắt Tần Lương đệ lơ đãng nhìn một góc khăn tay lộ ra trong lòng Thượng Trang.

Đó là... Khăn tay của Nam tử!

Khăn Thái tử dùng đều dùng kim vàng hoặc chỉ bạc thêu thành. Như vậy, đây là...

Nàng ta chấn động, ánh mắt dò về cửa phòng đóng chặt phía sau Thượng Trang. Cảm giác bên trong có người, khóe miệng nàng ta cười lạnh. Nếu thật sự là vậy thì không cần phí sức nữa, cung nữ có tư tình, tội danh này, vô cùng nghiêm trọng.

Đồng nghĩa với việc, xử tử.

Giống như nhất được bảo bối, nàng ta vui vẻ, nói với Thượng Trang: "Người có thể từ suy nghĩ, ta vào phòng chờ là được." Nói xong, nàng ta liền nâng bước.

"Lương đệ." Thượng Trang vội vàng ngăn cản.

Tần Lương đệ cười đắc ý: "Sao vậy? Tại sao không cho ta vào? Chẳng lẽ bên trong che giấu tình lang của người?" Nói xong, nàng ta đưa mắt nhìn cung nữ bên cạnh.

Cung nữ kia hiểu ý, thừa dịp Thượng Trang không kịp phòng bị, nhanh chóng tiến lên, đẩy cửa...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 18: Hại người

Thượng Trang không kịp ngăn cản, cung nữ vừa đẩy cửa ra, lập tức vọt vào.

Bên trong đột nhiên truyền ra một tiếng "A".

Nét cười trên mặt Tần Lương đệ hiện lên tia đắc ý, nàng ta nhìn Thượng Trang, sau đó nâng bước đi tới.

Nam tử trong phòng chậm rãi lăn xe tới, khẽ cười: "Hôm nay Tần Lương đệ cũng có hứng tới Hoán Y Cục uống nước sao?" Không biết từ khi nào, y đã cầm chén trà trong tay.

Tần Lương đệ căng lớn hai mắt, ngàn vạn lần nàng cũng không nghĩ tới, nam nhân trong phòng này lại là Hoàn Vương.

Nàng ta không phải không biết, sáng này, Hoàn Vương tới Càn Thừa cung, Thánh Thượng mới không truy cứu chuyện Thái tử chống đối. Lúc này, sao nàng có thể nói An Lăng Vu và Hoàn Vương có gian tình chứ?

Cung nữ xông vào sợ tới xanh mặt, nàng ta quay đầu nhìn chủ tử của mình.

Thượng Trang hít một hơi, tiến lên nhỏ giọng hỏi y: "Vương gia lại khát sao?"

Y gật đầu.

Tần Lương đệ chỉ đành hành lễ: "Thỉnh an hoàng thúc."

"Khụ khụ..."

Thượng Trang thấy y đột nhiên ho khan, hoảng sợ, vội lưng giúp y, nhíu mày hỏi: "Ngài sao vậy?"

Y phát tay, cười nói: "Khụ khụ... Không có gì, bốn vương chỉ là có chút kinh hãi. Khi nào..." Y quay đầu về phía Tần Lương đệ, "Khi nào thì Thái tử lập Thái tử phi vậy? Bốn vương, sao lại không biết?"

Sắc mặt Tần Lương đệ lập tức trắng bệch, nàng nhất thời nôn nóng nên quên mất việc này. Chỉ có Thái tử phi mới có thể theo Thái tử gọi y một tiếng "Hoàng thúc", còn nàng hiện tại, chẳng qua chỉ là một Lương đệ nhỏ nòi, hẳn không có tư cách xưng hô với y như thế.

"Việc này..." Tần Lương đệ vò nát khăn lụa trong tay, nhất thời không thể bảo chữa.

Nguyên Chính Hoàn không đợi nàng trả lời, tiện thể nói: "Trà cũng uống xong rồi, thị vệ của bốn vương chắc cũng đã tới. Vu Thượng nghĩa, người cũng nên qua Càn Thừa cung gặp Thánh Thượng đi."

Tần Lương đệ giống như vừa thấy cứu tinh, vội nói: "Nếu đã như vậy, ta đi trước." Dứt lời, nàng ta cuống quýt xoay người ra ngoài.

Cung nữ xanh mặt cũng vội vàng đi theo.

"Xi..." Thượng Trang nhin không được cười ra tiếng.

"Cười cái gì?" Nam tử cũng cười, hỏi.

Nàng nhìn y: "Nô tỳ không biết thì ra lúc Vương gia hại người cũng lợi hại như vậy."

Y lại lắc đầu, không hề lên tiếng. Kỳ thật chuyện hại người cũng không phải y am hiểu.

Thượng Trang thấy sắc mặt y đã tốt hơn, đưa tay nhận lấy chén trà rồi trở về bàn, trong đầu không khỏi suy nghĩ, Mạc Tầm, hẳn thật sự biết y ở đây sao?

"Thượng Trang." Y đột nhiên gọi nàng.

"Dạ?" Nàng kinh ngạc quay đầu, dường như đã quen với cách y gọi mình như thế.

"Khăn tay, trả cho ta."

Thượng Trang kinh hãi, lúc cúi đầu mới phát hiện, thì ra khăn tay của y lộ ra ngoài một góc. Chính nàng cũng không để ý, thì ra đây là khăn tay nàng giúp y lau mồ hôi.

Như vậy, Tần Lương đệ đột nhiên xông vào, cũng bởi vì vật này sao?

Nhưng điều khiến nàng kinh hơn vẫn là Nguyên Chính Hoàn.

Sóng gió vừa đi qua nàng vẫn không phát hiện, mà y, ngay cả chi tiết nhỏ nhất cũng có thể nói ra ngọn nguồn.

Nàng tin tưởng, mắt của y tuy mù, nhưng y dùng trái tim để nhìn, mọi thứ dường như rõ ràng hơn bất luận kẻ khác.

Nhưng, trả lại cho y, nàng không nở.

Thứ này, trong lúc đó, là bằng chứng duy nhất ràng buộc giữa nàng và y.

Cho nên, nàng mới luôn mang bên người.

"Vương gia..."

Nàng vốn định lấy hết dừng khí cự tuyệt, nhưng lại bị y cắt ngang: "Có một số thứ không cần phải dùng vật ngoài để duy trì. Giữ nó, có lẽ sẽ gây họa cho ngươi." Cho nên, y mới đòi lại.

Trong lòng Thượng Trang khẽ động, thật vậy sao? Nàng ở trong lòng y, cũng như vậy sao?

Chiếc khăn, cuối cùng nàng cũng giao cho y.

Ngón tay thon dài nhận lấy khăn lụa, lúc này bên ngoài truyền tới tiếng của Mạc Tầm: "Chủ tử, chúng ta hỏi phủ chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* *Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 19: Bảo vệ

"Ừ." Nguyên Chính Hoàn trả lời, thuận tay cắt khăn lụa vào trong áo, bàn tay đẩy xe lăn.

"Vương gia." Thượng Trang bỗng nhiên gọi y. Y run lên, sau đó quay đầu nhìn lại, nghe nàng tiếp tục: "Nô tỳ, có chuyện muốn cầu xin Vương gia."

Y nhú mày, hỏi: "Chuyện gì?"

Vòng tới trước, Thượng Trang mới mở miệng: "Nô tỳ cầu xin Vương gia nhận Phục Linh làm tỳ nữ của ngài." Nàng tới ngự tiền, tuy bề ngoài vô cùng vinh quang, nhưng chỉ có nàng biết rõ, Hoàng đế đề bạt không phải bởi vì yêu thích.

Nguyên nhân phía sau, có nhiều chuyện nàng đoán ra được, nhưng có một số lại không.

Mà nay Phục Linh đang ở Hoán Y Cục, cuộc sống sau này vô cùng khó khăn. Trong hoàng cung này, người nàng có thể cầu xin chỉ có Nguyên Chính Hoàn.

Y khẽ cười: "Muốn một cung nữ cũng không phải khó, chỉ là đôi khi, quá suy nghĩ cho người khác cũng không phải chuyện tốt."

Y nói vậy, xem như đã đồng ý.

Thượng Trang có chút cao hứng, vội vàng tạ ơn, rồi nói: "Nô tỳ đương nhiên sẽ tự lo cho mình." Phục Linh có lẽ biết thân phận thật của nàng, nếu nàng ấy sống trong cung không tốt, sợ rằng sẽ bị người khác mua chuộc.

Nàng khẽ cắn môi, rốt cuộc thì từ khi nào, nàng cũng đã bắt đầu học tính kế?

Thượng Trang bắt đầu cười, tựa như những lời vừa rồi, là vì chính nàng.

Nếu có thể sống, nguyện vọng lớn nhất của nàng chính là gặp lại mười mười thất lạc lâu năm.

Nguyên Chính Hoàn yên tâm cười, lên tiếng: "Ồ đây, nếu được ngươi hãy học cách bảo vệ chính mình. Nhưng, ta vẫn sẽ bảo vệ ngươi." Đã bao lâu rồi y chưa từng hứa hẹn với người khác như vậy?

Bởi vì y luôn nghĩ, y không làm được.

Nhưng, nữ tử trước mặt lại khiến nội tâm y dấy lên hi vọng.

Hi vọng nàng sống tốt.

Cả người Thượng Trang run lên, nàng không tin nhìn y, trên môi hiện lên ý cười, hỏi: "Vì sao Vương gia phải bảo vệ nô tỳ?"

"Ta thích ngươi." Y nói.

Trái tim dường như chạm một nhịp, có chút đau xót, vui vẻ.

Y nói, thích nàng...

Vậy, là loại thích này sao?

Thượng Trang cắn môi, nàng không dám hỏi.

Y đột nhiên gọi: "Mạc Tầm."

Cửa mở ra, Mạc Tầm vội về mặt không chút thay đổi bước vào. Từ lúc nàng lừa gạt chủ tử nhà mình, ấn tượng hẳn dành cho nàng, so với thời điểm gặp mặt đã ác cảm hơn. Hẳn không thích nữ tử như vậy, hẳn thế, nếu nàng làm chủ tử hẳn bị thương, hẳn tuyệt đối không bỏ qua cho nàng.

Ngày hôm nay, lúc y đi, ánh mặt trời tốt lên khác thường.

Nàng đứng trước cửa, thấy y quay đầu lại, cả người đột nhiên giật mình.

Đôi mắt kia vẫn mê người như vậy.

Nàng tin, y cũng đã "thấy" nàng.

Nàng bỗng dừng cảm thấy, nam tử như vậy, cho dù nhìn từ xa cũng rất tốt.

Lúc đó, trong đầu lại nhớ tới Mộ Dung Văn Khương, không biết vì sao, nàng cảm thấy tiếc hận thay nàng ấy. Bởi, nàng ấy không biết chính mình đã bỏ lỡ nam tử tốt như vậy.

.....

Thu dọn xong, Thượng Trang lập tức qua Càn Thừa cung.

Thái giám nói, Hoàng đế uống thuốc xong đã đi ngủ rồi. Nàng đợi tới buổi tối cũng không có gì để làm.

Nữ quan, so với cung nữ không phẩm cấp vẫn có khác biệt.

Hiện tại nàng là ngự tiền Thượng nghĩa, ngoại trừ Hoàng đế, không ai có thể lệnh nàng làm việc.

Quay lại Hoán Y Cục, Từ ma ma không có ở đây, nàng liền đi tìm Phục Linh. Nàng ấy vẫn đang giặt giũ y phục, thấy Thượng Trang, khoe miệng liền cong lên: "Sao tiểu thư lại tới đây?"

Nàng và nàng ấy vui vẻ trò chuyện.

Một lát sau, bên ngoài có người chạy vào, nàng mắt đã thấy Từ ma ma. Bà ta thấy Thượng Trang ở đây, không khỏi kinh hãi, còn cười nhìn Phục Linh: "Mau mau, Vương gia muốn thu nhận người làm tỳ nữ! Còn không mau theo ta đi tạ ơn?"

Nhất thời Phục Linh không kịp phản ứng, Thượng Trang liền cười nói: "Còn không mau đi?" Nàng cũng rất kinh ngạc, không ngờ lại nhanh như thế.

Từ ma ma cười cười: "Vu Thượng nghĩa nói đúng, đừng để Thành Vương điện hạ chờ lâu."

Lời vừa dứt, hai mắt Thượng Trang lập tức căng lớn.

Bà ta nói cái gì? Thành Vương điện hạ?

Nguyên Duật Diệp?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tụy Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 20: Chuyển đi

Từ ma ma đã muốn kéo Phục Linh ra ngoài.

"Tiểu thư." Phục Linh khẽ gọi nàng.

Thượng Trang đứng thẳng người, dường như lúc này mới có phản ứng, tại sao người tới lại là Nguyên Duật Diệp?

Nàng không phải nói với Hoàn Vương, xin y đưa Phục Linh đi sao?

Từ ma ma lôi kéo Phục Linh ra ngoài, không ngừng giảng đạo lý: "Vương gia muốn là phúc khí ba đời của ngươi, lát nữa gặp Vương gia ngươi không được nhiều lời, nhớ chưa?"

"Vâng." Phục Linh cẩn mật đáp.

Cách Hoán Y Cục không xa có một thủy tạ, nhìn qua đó đã thấy có hai bóng người.

Nam tử ngồi dựa vào lan can, nhắm nháp ly trà trong tay. Linh Khuyết đứng cạnh hắn, nhìn qua bên này, nói nhỏ: "Vương gia, người tới rồi."

Từ ma ma và Phục Linh quỳ xuống hành lễ: "Nô tỳ tham kiến Vương gia."

Nguyên Duật Diệp nhìn Từ ma ma, vẫy tay kêu bà ta lui xuống.

Phục Linh cúi đầu, không dám ngẩng lên.

Sau một lúc lâu, Nguyên Duật Diệp mới lên tiếng: "Sao vậy, bốn vương giúp ngươi ra khỏi Hoán Y Cục, ngươi không nên nói gì với bốn vương sao?" Nói xong, hắn uống một ngụm nước,捏 mắt nhìn nữ tử bên dưới.

Phục Linh kinh hãi, vội đáp: "Nô tỳ tạ ơn Vương gia."

Nguyên Duật Diệp đắc ý cười, buông chén trà xuống, nói tiếp: "Thật ra bên cạnh bốn vương không thiếu tỳ nữ, bốn vương đã có tỳ nữ tốt nhất thiên hạ."

Thời điểm nói chuyện, Linh Khuyết đứng cạnh nhin không được bật cười, vươn tay đấm sau lưng hắn. Hắn nhin đau, lặng lẽ trừng mắt nhìn nàng.

Phục Linh bị hắn làm cho hồ đồ, nếu đã như vậy, hắn muốn nàng làm gì?

Thanh âm của nam tử trước mặt lại truyền tới: "Bổn vương định đưa ngươi tới Tự Ninh cung cho mẫu phi, đến lúc đó, ngươi phải tận tâm hầu hạ."

Hắn nói vậy, nghĩ là muốn đưa nàng tới cung của Tề Hiền phi.

"Được rồi, bổn vương có việc, đi trước." Hắn đứng lên, tiện thể cúi người nắm cầm nữ tử bên dưới, cười cười, "À, nhớ nói với nàng, bổn vương muốn ngươi, ngày mai sẽ chuyển qua Tự Ninh cung."

Nói xong, hắn buông tay, đi về phía trước.

Linh Khuyết đi theo, nàng nhíu mày, hỏi: "Linh Khuyết không hiểu."

Hắn quay đầu, xoa mũi của nàng, cười mắng: "Ngươi ngốc như thế sao có thể hiểu?"

"Vương gia!" Nàng dậm chân, hận nhất là hắn mắng nàng ngốc. Nàng cắn răng: "Vậy ngài nói đi, vì sao?"

"Không nói cho ngươi biết."

"Vương gia, Vương gia tốt của ta..."

Nguyên Duật Diệp cười, nghiêm túc nói: "Ngươi cũng biết, cung nữ vừa rồi là ai đúng không?"

Linh Khuyết lắc đầu.

Hắn đột nhiên thu nụ cười lại: "Nàng ấy là tỷ nữ An Lăng Vu mang từ nhà mẹ đẻ." Nói xong, con ngươi hắn hiện lên một tia cân nhắc.

Mà ý cười trên mặt Linh Khuyết, cũng cứng đờ lại.

Hắn hồ nháo như vậy, thì ra, là vì An Lăng Vu.

Chuyện Tề Hiền phi lợi dụng An Lăng Vu hãm hại Thái tử, người khác không biết nhưng nàng không phải không rõ. Mặc dù sự tình không được thuận lợi, nhưng thù giữa Tề Hiền phi và An Lăng Vu, đương nhiên đã kết.

Đưa tỷ nữ của nàng ấy cho Tề Hiền phi, hậu quả thế nào, mọi người đều biết.

An Lăng Vu sẽ vì Phục Linh mà cầu xin Nguyên Duật Diệp.

Thật sự là như vậy sao?

Thời điểm Linh Khuyết ngẩng đầu đã thấy nam tử đi xa, nàng không khỏi quay đầu nhìn lại, sau đó cắn răng đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 21: Cãi lời

Thượng Trang ở trong phòng đợi Phục Linh trở về, nhưng bên tai cứ không ngừng lặp lại mấy câu của Từ ma ma.

Sao có thể là Nguyên Duật Diệp?

Nàng thật sự không thể lý giải nổi.

Không chờ được nữa, nàng đẩy cửa phòng, lập tức ra ngoài. Đúng lúc thấy Từ ma ma quay về, nàng vội lôi kéo bà ta, hỏi: "Cô cô, Vương gia đưa Phục Linh đi đâu rồi?"

Từ ma ma thấy nàng sốt ruột, trong lòng tuy có chút tức giận, chẳng qua ngại thân phận nàng lúc này, bà ta không dám đắc tội, liền chỉ tay ra ngoài: "Ở đình phía trước kia."

Bà ta vừa dứt lời, Thượng Trang đã vọt nhanh qua đó.

Từ ma ma khề hừ một tiếng, không thèm quan tâm, lập tức đi vào.

Thượng Trang vừa chạy, trong lòng vừa khẩn trương. Nguyên Duật Diệp làm việc trước giờ nàng không thể đoán được, cũng không biết lần này, hắn rốt cuộc muốn cái gì.

Rất nhanh đã thấy ngôi đình phía trước, nhìn kỹ lại, bên trong chỉ còn một mình Phục Linh, nàng ấy đang định xoay người về Hoán Y Cục. Lúc ngẩng đầu, thấy Thượng Trang đang vội vàng tới đây, nàng ấy không khỏi kinh ngạc, hỏi: "Sao tiểu thư lại tới đây?"

Thượng Trang cẩn thận nhìn Phục Linh một lượt, thấy nàng ấy không sao mới thở phào nhẹ nhõm, nói: "Vương gia tìm ngươi không có việc gì chứ?"

"Dạ không có gì." Nàng lắc đầu, sau đó lại nhíu mày, "Chỉ là, trước khi Vương gia đi muốn nô tỳ nói lại với 'nàng', ngày mai ngài ấy điều nô tỳ tới Tự Ninh cung hầu hạ Hiền phi nương nương. Tiểu thư, ngài nói xem có phải kỳ lạ lắm không, Vương gia không nói rõ 'nàng' là ai hết. Tiểu... A, tiểu thư!"

Phục Linh ở sau lớn tiếng kêu nhưng Thượng Trang không hề dừng bước.

Nguyên Duật Diệp!

Nàng cắn răng, khắc cốt ghi tâm ba chữ này trong lòng.

Điều Phục Linh tới Tự Ninh cung, hẳn rồi cuộc muốn làm cái gì?

Xuyên qua con đường sớm đã không thấy bóng lưng của hắn, Thượng Trang không biết hắn đã xuất cung chưa, hay là ghé sáng Tự Ninh cung. Hai tay bắt gác siết chặt, hắn còn muốn Phục Linh nói chuyện này với nàng, hẳn sợ nàng không biết hay sao?

Bởi vì nàng không làm việc cho Tề Hiền phi, cho nên hắn ra oai phù đầu nàng sao?

Trong đầu suy đi nghĩ lại nhưng vẫn không có đáp án.

Nàng vội vàng trở về, kéo tay Phục Linh, nghiêm túc nói chuyện: "Người phải nhớ rõ, ngày mai không được qua Tự Ninh cung."

Phục Linh kinh hãi, vội la lên: "Tiểu thư, nô tỳ sao có thể chống đối chủ tử?"

Thượng Trang cắn răng: "Thành Vương không phải chủ tử của người."

Phục Linh ngây người, lại nghe Thượng Trang nói tiếp: "Người phải nhớ rõ. Ngày mai, ta đi tìm hắn." Nàng nhất định phải tìm hắn nói rõ việc này.

"Tiểu thư..."

Phục Linh vừa mở miệng đã bị nàng ngắt lời: "Nếu người muốn sống thì nghe theo ta. Nếu người qua đó, cả ta cũng không thể bảo vệ được người."

Thượng Trang đã nói tới đây, Phục Linh cũng nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề. Nàng cuối cùng cũng chậm rãi gật đầu.

"Nô tỳ nghe theo tiểu thư."

.....

Trở về Hoán Y Cục, nhớ tới chuyện của Nguyên Duật Diệp, trong lòng Thượng Trang không khỏi tức giận.

Thời điểm qua Càn Thừa cung, nàng vô tình nhìn thấy Mộ Dung Vân Khương từ tấm cung hoàng đế đi ra. Nữ tử đối diện, dĩ nhiên cũng đã thấy nàng.

Hôm nay, nàng ấy tới đây một mình, không có Thanh Nhi.

Mộ Dung Vân Khương hướng nàng hành lễ: "Vu Thượng nghĩa."

Thượng Trang kinh hãi, lại nghe nàng nói chuyện: "Thánh Thượng đã thu hồi khẩu dụ."

Lời của nàng ấy làm Thượng Trang kinh hãi không thôi.

Khẩu dụ, là hôn sự của Mộ Dung Vân Khương và Hoàn Vương sao?

Vì thế, nàng ấy lúc này đã không còn là Vương phi tương lai, mà Thượng Trang là Thượng nghĩa tam phẩm, cho nên nàng ấy gặp nàng, theo lý phải hành lễ.

Thượng Trang khẽ cười: "Như vậy chẳng phải thuận theo ý tiểu thư sao?"

Mộ Dung Vân Khương cũng cười: "Cũng thuận theo ý của Vu Thượng nghĩa."

Thượng Trang kinh ngạc, lời này là có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 22: Chờ

Mộ Dung Vân Khương cũng không định ở lại, mỉm cười nhìn Thượng Trang rồi rời đi.

Thượng Trang quay đầu nhìn bóng lưng nữ tử, thân phận hiện nay của nàng quả thật có chút khó xử. Lúc trước, Hoàng đế có ý định chọn nàng làm Hoàn Vương phi, tuy hiện tại đã hủy hôn, nhưng ông cũng không thể sắc phong nàng làm phi tử của chính mình.

Nhưng, cho dù có thế, nàng vẫn không thể xuất cung. Dù sao, nàng tới đây với thân phận là tú nữ.

Thượng Trang lắc đầu, tiền đồ của Mộ Dung Vân Khương cũng không phải là chuyện nàng có thể đi quản.

.....

Một đêm này, Thượng Trang căn bản không thể ngủ được. Trong đầu nàng không ngừng lặp đi lặp lại chuyện của Phục Linh.

Chưa tới giờ Mão, nàng đã đứng dậy tới chính điện. Hiện tại nàng là ngự thị, cho nên phải tới hầu hạ Hoàng đế lâm triều.

Mặc long bào cho Hoàng đế, mỗi một động tác đều phải hết sức cẩn thận. Thỉnh thoảng Hoàng đế chỉ ho khan mấy tiếng, cũng không nói chuyện với nàng. Thượng Trang cúi đầu, làm xong tất cả rồi lui sang một bên đứng.

Hoàng đế bệnh đã lâu nhưng mỗi ngày đều cố gắng thượng triều. Không thể không thừa nhận, với chính sự, ông ấy quả thật tận tâm.

Thấy Trần Trung diu Hoàng đế ra ngoài, Thượng Trang mới thờ phào nhẹ nhõm.

Nàng nên ra cửa cung chờ Nguyên Duật Diệp, sau khi hạ triều, hấn muốn xuất cung thì đương nhiên phải đi qua đó.

Ra ngoài, nàng tình cờ thấy thái giám bên ngoài cao hứng, nàng nhin không được mà hỏi: "Chuyện gì mà làm công công vui vẻ như vậy?"

Thái giám cười nói: "Vu Thượng nghĩa không cảm thấy bệnh tình của Hoàng Thượng đang chuyển biến tốt sao? Chuyện này không đáng phải vui vẻ sao?"

Thượng Trang còn đang ngẩn ra thì thái giám đã lướt qua người nàng. Nói tới Hoàng đế, sức khỏe của ông quả thật đã tốt hơn trước. Chẳng qua, thái y trong cung đều là người có y thuật cao minh, có thể chữa trị cho Hoàng đế cũng không phải điều gì kỳ lạ.

Một mình tới cửa cung, cô không trực tiếp đứng ngay cửa mà tìm một nơi trốn đi để tiện quan sát tình hình cửa cung. Giờ phút này, cửa cung đóng chặt, nàng đành phải đứng chờ tới thời điểm hạ triều.

Không bao lâu đã có người đi ra.

Thượng Trang căng mắt nhìn, người đi tới rất nhiều nhưng lại không có Nguyên Duật Diệp. Nàng không khỏi cảm thấy kỳ lạ, không phải hấn lại tới Tự Ninh cung rồi chứ?

Chờ tới lúc cửa cung đóng lại, Nguyên Duật Diệp vẫn chưa đi ra.

Cẩn rằng, nàng do dự không biết có nên đi tìm hấn hay không. Lúc hoàn hồn, nàng đột nhiên phát hiện phía sau có người, nhất thời kinh hãi, nàng theo bản năng ôm ngực lui ra sau.

Nàng mất, hấn không phải là Nguyên Duật Diệp mà nàng đợi này giờ sao?

Trong lúc nhất thời, nàng quên hành lễ.

Nam tử trước mặt hiển nhiên không so đo với nàng, hấn chỉ nhiu mày, mở miệng hỏi: "Lén lút ở đây làm gì?"

Từ Tuyên chính điện đi ra, xa xa, hấn đã thấy nàng trốn ở góc này. Hấn cũng biết, nàng tới đây làm gì. Chỉ là khi thật sự đối diện với nàng, hấn lại muốn giả bộ cái gì cũng không biết.

"À, bôn vương biết rồi, người tới chờ hoàng thúc đúng không?" Hấn khẽ cười, lắc đầu nói, "Người không phải không biết, với sức khỏe của hoàng thúc, y không cần phải thượng triều."

"Người!" Thượng Trang nhiu mày, nàng không thể để hấn vũ nhục Nguyên Chính Hoàn.

Hấn một chữ một câu đều là hoàng thúc, nhưng bên trong ẩn chứa bao ý kinh thường.

Nhìn nàng tức giận, hấn vui vẻ.

Hấn bỏ đi, một mặt nói: "Nếu không tin thì người cứ tiếp tục chờ đi. Bôn vương phải hồi phủ ngủ một giấc."

Thấy hấn rời đi, dưới tình thế cấp bách, Thượng Trang duỗi tay nắm lấy ống tay áo của hấn...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 23: Quỷ gỏi

Đây có lẽ là hành động đại nghịch bất đạo nhất mà Thượng Trang từng làm.

Nàng cư nhiên dám động thủ kéo hấn?

Cho đến lúc nam tử quay đầu lại, nàng mới hoàn hồn, cả người run run vội vàng rút tay, quỷ xuống: "Nô tỳ đáng chết."

Nguyên Duật Diệp có chút đắc ý, nàng biết sợ rồi sao?

Ha ha, biết sợ mới tốt.

Hấn duỗi tay, trực tiếp kéo thân hình bé nhỏ của nữ tử đứng lên.

Thượng Trang cắn răng, hấn tức giận thật rồi.

Nếu giờ khắc này có thể ngừng đầu, nàng nhất định có thể nhìn thấy bộ dáng vui vẻ của Nguyên Duật Diệp.

Hít một hơi thật sâu, hấn mới lại gần nàng, nói nhỏ: "Người có chuyện muốn nói với bôn vương sao?"

Thượng Trang chần chờ, cuối cùng cũng đưa mắt nhìn hấn.

Lúc này, người trước mặt đã thu lại ý cười, ánh mắt thâm trầm nhìn thẳng vào nàng.

Thượng Trang không hiểu đến tột cùng hấn muốn làm gì, nhưng vì Phục Linh, nàng chỉ có thể thử một lần này: "Ngài có thể không cần Phục Linh được không?"

Quả nhiên là vì chuyện của nha đầu kia.

Hấn cười thâm, nói: "Sao thế? Chính người đã rời khỏi Hoán Y Cục, chẳng lẽ người lại không cho người khác được thế hay sao?"

Thượng Trang trừng mắt liếc hắn, lúc này nàng có thể khẳng định, trong lòng hắn vô cùng rõ ràng, hắn chỉ là đang giả ngốc trước mặt nàng thôi!

Nhưng, cho dù hắn có giả bộ nàng cũng không thể làm gì hắn. Ai kêu hắn là chủ tử, còn nàng chỉ là cung nữ thôi chứ?

Thượng Trang cố nén tức giận: "Vương gia thật sự muốn tốt cho Phúc Linh chứ?"

Hắn nhú mày: "Bằng không, ngươi nghĩ thế nào?"

"Nô tỳ ngu muội." Nàng cắn răng, "Nếu thật sự có chuyện tốt như vậy, chỉ bằng Vương gia... Muốn nô tỳ đi."

"An Lăng Vu, ngươi thật to gan!" Quát xong, hắn dường như không còn tức giận nữa, ngay cả lời nói cũng mang ý cười, "Ngươi muốn bỏ vương vì ngươi mà đắc tội với phụ hoàng sao? Ha ha, ngươi đang tính toán bỏ vương sao?" Tay hắn bắt giắc xoa xoa khuôn mặt của nàng.

Thượng Trang nhẫn nhịn, hắn biết rõ nàng không phải đang có ý này.

Cùng hắn nói chuyện thật sự mệt mỏi, nhưng thật ra hắn chưa từng tức giận, người nóng vội chỉ có mình nàng.

Nàng lấy hết lá gan chất vấn hắn: "Vậy ngài muốn thế nào? Vì sao phải nhằm vào một nô tỳ?"

Nàng chỉ hỏi mấy câu nhưng đã tỏ ra khí chất kiên cường.

Nguyên Duật Diệp nheo hai mắt lại, nhẹ giọng hỏi: "Bỏ vương làm gì ngươi sao?"

"Ngươi!"

Được lắm, nàng thừa nhận, ở trước mặt hắn, nàng chẳng đáng gì cả. Nhưng vì Phúc Linh, nàng không thể từ bỏ như vậy.

Thượng Trang vừa định lên tiếng, đã thấy hắn cắt ngang: "Muốn bỏ vương không cần kia cũng không phải không thể."

Trong lòng Thượng Trang không khỏi vui vẻ, vội hỏi lại: "Ngài muốn thế nào?"

Hắn khẽ cười: "Ngươi tới ngôi đình lần trước quý gồi cho bỏ vương. Hiện tại bỏ vương phải qua Tụ Ninh cung thăm mẫu phi, nếu ngươi có thành ý có thể quý tới lúc bỏ vương trở về."

"Được, nô tỳ đi ngay." Nói xong, nàng không nhìn hắn, trực tiếp xoay người chạy đi.

Không phải chỉ quý thôi sao? Nàng chỉ mong tới lúc đó hắn đừng đổi ý.

Khóe miệng của người đứng sau cong lên ý cười, nhìn nàng tức giận, hắn vừa ý. Đặc biệt là bộ dáng liễu mạng của nàng lúc này, thật đáng yêu.

"Đáng yêu?" Hắn nhò giọng, hắn điên rồi sao? Vì một cung nữ mà làm nhiều trò như vậy?

"Hào, nô tỳ cái này đi." Ngừ tất, cũng không nhìn hắn, xoay người liền chạy đi đi.

Thượng Trang chạy nhanh về phía trước, chỉ là mới đi vài bước, nàng đã nhìn thấy Mộ Dung Vân Sở đứng trước mặt nàng.

Nàng không khỏi kinh hãi..

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 24: Gặp mưa

Giật mình một cái, Thượng Trang mới cảm thấy bản thân thật buồn cười. Vừa mới hạ triều, Mộ Dung Vân Sở xuất hiện ở đây cũng rất bình thường.

Chỉ là, nàng đột nhiên nhớ lại lần đó chính mình có lòng tốt đỡ hắn lại bị nha đầu của Mộ Dung Vân Khương mắng câu dẫn thiếu gia nhà họ. Cho nên lúc này, nàng không tới gần, chỉ hành lễ với hắn từ xa.

Vừa định đứng dậy rồi đi, Mộ Dung Vân Sở bỗng dung lên tiếng: "Người An Lăng gia quả thật không có tiền đồ."

Nàng kinh hãi, bước chân không khỏi dừng lại. Hắn, rốt cuộc đang nói cái gì?

"Thừa tướng đại nhân..."

"Ta sẽ không để chính mình bị đưa qua đây lại." Vì sao nàng ta luôn tỏ ra vô tội như vậy? Cho dù những chuyện đã phát sinh trước mắt, hắn cũng không biết phải dùng từ ngữ nào để hình dung nàng. Cuối cùng, hắn chỉ quăng lại một câu, "Thành Vương không phải người ngươi có thể động vào." Nói xong, hắn quay đầu nhìn về phía trước.

Thượng Trang theo ánh mắt của hắn nhìn lại, trong lòng chấn động.

Là vì nghe những lời Nguyên Duật Diệp vừa nói với nàng hay sao?

A, nàng thật có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không tây hết. Chỉ là, nàng không muốn giải thích với hắn, dù sao hắn cũng không phải là gì của nàng.

Dù sao hắn đã nói như vậy, nàng cũng không còn gì để nói.

Thượng Trang hành lễ với hắn: "Nô tỳ cáo lui", rồi xoay người chạy đi.

Mộ Dung Vân Sở nhìn nàng, trong lòng cười lạnh, hẳn thật chưa từng thấy qua nữ tử nào không biết xấu hổ như vậy. Nàng ta cư nhiên quang minh chính đại nói muốn Thành Vương thu nhận!

Hắn đang muốn rời đi thì đột nhiên nghe phía sau có người gọi. Lúc quay đầu, hắn thấy Trần Trung.

"Trần công công?" Mộ Dung Vân Sở nhú mày.

"May là Thừa tướng đại nhân chưa xuất cung, Thánh Thượng mời ngài qua nói chuyện."

Hắn ngăn ra, gật đầu: "Ta đi liền."

.....

Thượng Trang tới đình lý, cả thái dương đã rờn rờn mồ hôi.

Cung nhân đi qua nơi này không nhiều, nhưng, cho dù có đông, nàng vẫn phải quý.

Chuyện đã đồng ý, nàng nhất định làm được. Nàng chỉ hi vọng Nguyên Duật Diệp có thể giữ lời của hắn.

Nàng cắn môi, quý xuống.

Khoảng một nén nhang, gió đột nhiên nổi lên.

Thượng Trang giật mình, thời điểm nàng mắt đã thấy mây đen kéo tới dày đặc.

Trời sắp mưa, trong lòng nàng thầm nói.

Thượng Trang đang suy nghĩ, một cơn gió lạnh đột nhiên thổi tới, lạnh quá.

Nàng không khỏi rụt người, gió càng lúc càng lớn. Lá trên cây cũng bị cuốn theo, trong không trung đảo qua mấy vòng, chậm rãi rơi xuống.

Trong lòng thầm than, trời sắp mưa, không biết Nguyên Duật Diệp còn tới hay không?

Đột nhiên, nàng bắt gặp cười.

Nếu hắn không tới, đó chẳng khác nào tự vả vào mặt mình. Hắn là người kiêu ngạo, sao có thể không tới?

Trong lòng thầm tự an ủi, nàng chỉ hy vọng nhanh chóng giải quyết sự tình của Phục Linh.

Trời đã bắt đầu mưa, rất lớn, từng giọt nện xuống đất phát ra thanh âm chói tai.

Thượng Trang mặc dù đang quý trong đình, nhưng nước mưa bắn tung tóe ướt hết người nàng. Nàng không khỏi nhích vào giữa, thời điểm ngẩng đầu nhìn ra ngoài mới phát hiện mưa đã vô cùng lớn, cảnh sắc bên ngoài đã khó nhìn rõ.

Trận mưa này chưa từng có dấu hiệu dừng lại, Thượng Trang cũng bắt đầu hoài nghi không biết Nguyên Duật Diệp có tới hay không.

Nhưng, cho dù hiện có đôi ý, không có ô, nàng cũng không thể quay về. Huống chi, nàng không muốn làm người có đầu nhưng không có đuôi.

Đợi thêm một lúc, Thượng Trang hình như nghe tiếng người tới.

Quay đầu, xuyên qua màn mưa, nàng mơ hồ thấy thân ảnh nam tử đi về hướng này.

Là hắn sao?

Thượng Trang nheo mắt, đột nhiên nghĩ tới một việc.

Ô đâu? Vì sao hắn không mang theo ô?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dục Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 25: Tiểu nhân

Đợi bóng người trong mưa tới gần, Thượng Trang mới thấy rõ mặt hắn.

Đúng là Nguyên Duật Diệp!

Nàng cả kinh nhìn hắn, nước mưa theo đường nét khuôn mặt chảy xuống, y phục, toàn bộ cũng đã ướt đầm. Hắn vẫn mặc triều phục như lúc nãy, một khi ướt mưa thì vô cùng nặng.

"Vương gia!" Nàng sợ hãi muốn đứng dậy, lại bị hắn tự tay ngăn cản, còn tà tà cười nhìn nàng, "Bỏ vương còn chưa cho người đứng lên, một chút thành ý này người cũng không có sao?"

Thượng Trang kinh ngạc nhìn hắn, đã đến lúc nào rồi mà hắn còn...

Cắn chặt môi, nàng không biết nên nói gì với hắn mới tốt.

Nguyên Duật Diệp ngồi xuống ghế đá, cuối đầu nhìn nàng, hẳn thật không ngờ, không ai theo dõi, nàng vẫn một mình ở đây quỳ gối, không hề đứng dậy. Kỳ thật, cho dù nàng làm bộ cũng không có người ngoài biết, không phải sao?

Tuy rằng..

Trong lòng còn đang nghĩ ngợi lung tung, Thượng Trang đã lên tiếng: "Ngài căn bản không tới Tự Ninh cung gặp Hiền phi nương nương, đúng không?" Lúc nàng tới đây, sắc trời cũng đã u ám. Nếu hẳn tới cung của Tề Hiền phi, cho dù lúc rời khỏi chưa gặp mưa, nhưng Tề Hiền phi chắc chắn sẽ nhắc hẳn mang ô theo.

Hắn cười rộ lên, khen ngợi nhìn nàng: "Người vẫn thông minh như vậy."

Quả nhiên bị nàng đoán đúng, vậy, hẳn vẫn luôn ở này sao?

Nghĩ như vậy, Thượng Trang không khỏi tức giận, hẳn rốt cuộc có ý gì chứ? Không tin nàng, cho nên ở đây giám thị nàng sao?

Đúng vậy, may là vừa rồi nàng không từ bỏ, nếu không chẳng phải sẽ vừa lòng hắn hay sao?

Mà hẳn lại khẳng khái ở đây, điều đó chứng minh, chuyện của Phục Linh, hẳn đồng ý rồi.

Đây có lẽ là chuyện duy nhất làm nàng vui vẻ. Nàng cúi người với hắn: "Nô tỳ cảm ơn Vương gia trước."

Hắn hình như không giống với Tề Hiền phi. Không biết vì sao, trong đầu Thượng Trang lại có suy nghĩ kỳ lạ như vậy.

Nguyên Duật Diệp cười nhạo một tiếng, sau đó nhíu mày: "Thật không ngờ mưa lại lớn thế này."

Thượng Trang kinh hãi, lúc này mới nhớ tới cả người hắn đã ướt đầm. Mưa lạnh như vậy, hẳn mặc y phục ướt sũng trên người chắc chắn sẽ sinh bệnh. Nhưng hiện tại, nàng nên làm gì bây giờ?

Thượng Trang vội vàng đứng dậy, lúc này, hắn cũng không ngăn cản. Nàng nhỏ giọng: "Vương gia ở đây đợi một lát, nô tỳ đi lấy ô." Nói xong, nàng xoay người muốn chạy ra ngoài.

Nguyên Duật Diệp kinh hãi, vội giữ chặt nàng: "Người điên rồi, mưa lớn như vậy ra ngoài làm gì?"

"Nhưng..."

"Bỏn vương đã ướt cả người, muốn đi cũng là bỏn vương đi."

"Ngài là Vương gia."

Nàng nhìn hắn, vì sao trong lòng lại cảm thấy, thời điểm hắn nói chuyện còn mang theo chút gì đó cao hứng vậy? Chẳng lẽ chuyện bị ướt mưa khiến hắn vui vẻ vậy sao?

Nam tử đắc ý đứng lên, tiến tới gần nàng: "Đau lòng cho bỏn vương sao?" Thời điểm hỏi chuyện, một tay hắn nắm lấy cổ tay mảnh mai của nàng.

Thượng Trang không khỏi chán nản, nếu không phải hắn nấp trong chỗ tối giám thị nàng, sao có thể ướt mưa?

Thật sự là... Tiểu nhân!

Trong lòng nàng thầm mắng.

Thượng Trang giãy dụa mấy cái, nhưng hắn quá dùng lực, nàng có làm gì cũng uống phí sức lực.

Hắn lại xem như không có việc gì: "Người ra ngoài dầm mưa, nếu bị cảm thì sẽ không tốt." Trong lòng nàng run lên, hắn nói tiếp, "Người là cung nữ bị bệnh, nếu để lây cho chủ tử thì phải làm sao? Hơn nữa người đó lại là phụ hoàng."

Hít một hơi thật sâu, nàng còn tưởng hắn sẽ nói cái gì hay lắm.

Được rồi, là nàng nghĩ hắn quá tốt.

Thượng Trang xấu hổ rút tay khỏi lòng bàn tay hắn, nói: "Nhưng ngài bị bệnh, Hiền phi nương nương sẽ không bỏ qua cho nô tỳ."

Hắn giống như bưng bình, buông tay ôm nàng, kêu: "Đừng vậy, mẫu phi sẽ không bỏ qua cho người. Chỉ là, nếu người làm bỏn vương hài lòng, bỏn vương tự nhiên sẽ không nói ra sai lầm của người."

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, nàng cố tình nói như vậy, còn hắn thì hay rồi, vô lại đem trách nhiệm đổ lên người nàng.

Nàng nén cơn giận: "Hiện tại nô tỳ là ngự thị." Ngoại trừ Hoàng đế, ai cũng đừng hòng sai nàng hầu hạ.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 26: Ghen tị

Nguyên Duật Diệp không hề e ngại, vẫn cười: "Không phải chính người cầu xin bỏn vương muốn người sao?"

Chắc hẳn chỉ đang vui đùa, Thượng Trang mở miệng đáp trả: "Nếu thu nhận nô tỳ, ngài không sợ Hiền phi nương nương sẽ mất hứng sao?" Dùng từ mất hứng vẫn còn rất nhẹ, nếu Nguyên Duật Diệp làm vậy, chỉ sợ Tề Hiền phi sẽ tức tới học máu.

Nụ cười trên mặt cuối cùng cũng cứng lại, hần nhìn nàng, sau một lúc lâu mới hỏi: "Chuyện mẫu phi tính kế, ngươi vẫn còn nhớ sao?"

Hiện tại hần nói chuyện thật thoải mái, nhưng đối với nàng là một lần dạo quanh quỹ môn quan.

Không biết vì sao, giờ khắc này, nàng không hề sợ hần, liền trả lời: "Nô tỳ không thể không ghi nhớ, nếu không nhớ thì sẽ có lần tiếp theo. Nhưng, nô tỳ muốn sống, có năm mơ cũng muốn bản thân được sống." Tất cả đều là tiếng lòng của nàng.

Nam tử không khỏi run sợ, nhưng hần vẫn cố ý tỏ ra không đồng tình, cười hỏi: "Ngươi sống không được tốt sao?"

Đúng vậy, nàng còn sống.

Nhưng như vậy hần liền quên những chuyện kinh tâm động phách lúc trước hay sao?

Thượng Trang tức giận, cắn răng nói: "Đó là vì Hoàn Vương điện hạ tới kịp lúc." Nhớ tới Nguyên Chính Hoàn, trái tim của nàng cũng thoáng dịu bớt, bởi vì, y vì nàng mà tới.

Nghe nàng nhắc tới Hoàn Vương, lửa giận trong lòng Nguyên Duật Diệp lại lần nữa nổi lên. Hần nắm chặt cổ tay của nàng khiến nàng đau tới nhúu mày, theo bản năng muốn rút ra.

"Vương gia..."

"Ngươi cho rằng y cứu ngươi, một lòng một dạ muốn cứu ngươi sao?" Hần chưa bao giờ tin Nguyên Chính Hoàn sẽ vì một nữ tử mà mạo hiểm như vậy.

"Vương gia..." Kinh ngạc nhìn nam tử trước mặt, nàng đột nhiên cảm thấy buồn người, bất giác hỏi, "Vì sao ngài lại ghen tị với y?"

Mỗi một lần, những chuyện có liên quan tới Nguyên Chính Hoàn, hần đều tức giận. Bản thân hần luôn cố tình kìm nén, nhưng đôi mắt kia sẽ không gạt người.

Ghen tị.

Không biết vì sao, trong đầu Thượng Trang lại nghĩ tới hai chữ này.

Chỉ là nàng nghĩ không ra, Nguyên Chính Hoàn đối với hần mà nói đến tột cùng có gì mà khiến hần buông xuống không được?

Mọi thứ của hần đều không thua Thái tử, hần còn có một mẫu phi sau lưng, tiền đồ vô lượng. Mà Nguyên Chính Hoàn, y có cái gì? Ngay cả hôn sự được Hoàng đế ban xuống cũng có thể bị Mộ Dung Văn Khương từ chối.

Nghĩ tới, trong lòng không khỏi khó chịu.

Cố tình, Nguyên Duật Diệp còn nhắm tới y khắp nơi. Cho nên, nàng mới không thích hần.

"Thu lại sự thương hại của ngươi đi." Nhìn vẻ mặt không đành lòng của nữ tử, hần cũng cảm thấy tức giận.

Thượng Trang sợ hãi, lắp đầu: "Nô tỳ không thương hại y, y không cần bất cứ ai thương hại."

Y nói, nếu có thể, y vẫn sẽ bảo vệ nàng. Còn nàng lại bất tri bất giác hy vọng y đừng bị thương, hy vọng y có thể vui vẻ.

Bên ngoài, mưa vẫn lớn như vậy. Từng giọt theo gạch ngói chảy xuống giống như thác nước, đem những thứ xung quanh mái đình ngăn cách với nơi đây. Khắp nơi chỉ có tiếng "ào ào" của gió mang mưa bụi bắn vào.

Trong đình, hai người vẫn nhìn nhau, nhưng không ai nói gì.

Nguyên Duật Diệp cuối cùng cũng buông tay giữ nàng ra, tức giận ngồi xuống.

Thượng Trang vỗ vỗ cổ tay của mình, hít một hơi thật sâu, trong lòng thầm nghĩ, hần thật là hi vọng ái ố vô thường. Quay đầu nhìn ra bên ngoài, nàng thật hy vọng mưa có thể nhanh chóng ngừng lại, như vậy, nàng sẽ không cần ở cùng với hần.

Qua một lát, nam tử đột nhiên mở miệng: "Bốn vương hỏi hần."

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, hỏi hần gì chứ? Chuyện của Phục Linh, chẳng lẽ hần lại thay đổi suy nghĩ của mình đấy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 27: Đôi ý

Nàng vội vàng mở miệng: "Ngài là Vương gia, chuyện đã hứa sao có thể đôi ý chứ?"

Nghe vậy, Nguyên Duật Diệp biến sắc, đứng đờn tức giận đứng lên, nhúu mày: "Trong lòng ngươi, bốn vương là kẻ như vậy sao? Đôi ý? Bốn vương đột nhiên cũng muốn làm ra loại chuyện này đấy!"

Thượng Trang bị hần dọa sợ, chẳng lẽ, ý của hần không phải việc này sao?

Như vậy...

Nàng cắn môi, không biết nói gì.

Hần cũng không thêm giải thích, chỉ trừng mắt nhìn nàng, tiếng hít thở của hần đã dần trầm xuống nhưng trái tim Thượng Trang đã có chút loạn nhịp.

Nàng đứng đó, trong lòng xấu hổ.

Quả thật, nàng không nên xúc động như vậy, chỉ là đối diện với Nguyên Duật Diệp, nàng không thể nào giữ được bình tĩnh. Nàng không biết trong lòng hân đang cất giấu chiều tỏ gì, cho nên mới..

Bầu không khí có chút khó xử, mưa bên ngoài cũng như vậy mà càng lúc càng lớn.

Không biết trôi qua bao lâu, bầu trời mới dần dần sáng lên, mưa cũng bắt đầu nhỏ lại.

Thượng Trang không khỏi cao hứng, lúc quay đầu đã thấy Nguyên Duật Diệp lui từng bước ngồi xuống ghế đá, nâng mắt nhìn nàng.

Thấy hân không có ý định rời đi, Thượng Trang đành lên tiếng trước: "Nô tỳ đi lấy ô." Nói xong, nàng cũng không đợi hân đồng ý, lập tức xông r bên ngoài.

Thượng Trang đem ô về, giờ phút này mưa đã rất nhỏ, cho dù có ra ngoài cũng không bị ướt. Chỉ là đưa mắt nhìn tới, bên trong đình lý đã không còn bóng người.

Nàng không khỏi kinh hãi, bước chân bắt giặc nhanh hơn, trong đình lý, thật sự đã không còn ai.

Nàng vội đưa mắt nhìn bốn phía, một người cũng không thấy. Nàng ôm ô chạy ra ngoài, giữa đường đụng phải một thái giám, liền lập tức hỏi: "Công công có thấy Thành Vương điện hạ đâu không?"

Thái giám kia lắc đầu: "Không thấy."

Không thấy...

Hân xuất cung rồi sao?

Nếu hân tới Tự Ninh cung, nàng không dám tới tìm.

Thờ dài một tiếng, dù sao chuyện của Phục Linh cũng đã giải quyết, nàng cũng không nên tìm hân thì hơn.

Đúng rồi, nàng còn phải về Hoán Y Cục nói cho Phục Linh một tiếng, kêu nàng ấy không cần tới Tự Ninh cung hầu hạ. Nàng nhìn sắc trời, đột nhiên giật mình, bây giờ là lúc nào rồi?

Trận mưa này kéo dài, hiện tại, nàng phải về Càn Thừa cung trước.

Phục Linh bên kia không cần gấp, nàng nghĩ nghĩ, cuối cùng quyết định trở về Càn Thừa cung.

.....

Trần Trung thấy Thượng Trang trở về, vội vàng chạy tới, nói: "Vu Thượng nghĩa về rồi sao, Thánh Thượng đang tìm người đấy!"

Thượng Trang kinh hãi, vội hỏi: "Thánh Thượng tìm ta làm gì?"

Trần Trung lắc đầu: "Người vẫn là mau vào đi."

Thượng Trang thoáng chần chờ nhưng cuối cùng vẫn bước vào trong.

Tinh thần của Hoàng đế lúc này đã tốt hơn trước, ông đang ngồi trên giường đọc sách. Thượng Trang cẩn thận tiến lên, quỳ xuống: "Nô tỳ tham kiến Thánh Thượng."

Hoàng đế "Ừ" một tiếng rồi tiếp tục lật sách, sau đó mới nâng mắt nhìn nàng, hỏi: "Đi đâu vậy."

Thượng Trang vẫn cúi đầu, nhỏ giọng trả lời: "Trời mưa nên nô tỳ ở trong đình lý của Ngự hoa viên."

Hoàng đế nhìn chiếc ô trong tay của nàng, nàng lại nói: "Vừa rồi có công công đi ngang qua cho nô tỳ mượn." Nàng thực sự sợ Hoàng đế biết chuyện nàng và Nguyên Duật Diệp ở chung, phiền phức của bản thân đã quá nhiều rồi, nàng không muốn tiếp tục chuốc lấy khổ nữa.

Hoàng đế không tiếp tục truy hỏi, chỉ nói: "Lát nữa trăm phải xử lý chính sự, không có thời gian gặp Hiền phi, người thay trăm qua Tự Ninh cung nói với nàng, kêu nàng hôm nay không cần tới đây."

Hoàng đế thân nhiên ra lệnh khiến Thượng Trang không khỏi kinh hãi.

Muốn nàng tới Tự Ninh cung, đó không phải là đưa cừu vào miệng cọp sao?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 28: Ghi hận

Nhưng nếu Hoàng đế đã ra lệnh, nàng cũng không thể cãi lời.

Trên đường tới Tự Ninh cung, lòng nàng không ngừng bất an.

Từ sau chuyện đó, nàng chưa từng gặp lại Tề Hiền phi. Nhớ lại lần đầu tới Tự Ninh cung, bà ấy còn nắm lấy tay nàng, thân thiết nói bọn họ là thân thích, bà ấy có thể giúp nàng.

Ha ha, nàng cười gấu một tiếng, nơi này có thể có cái gọi là thân thích đáng sao? Hiện tại, nàng xem như đã nhìn thấu.

Bước vào Tự Ninh cung, gặp một cung nữ ra tiếp đón, Thượng Trang vội nói: "Ta phụng mệnh của Thánh Thượng tới truyền lời với Hiền phi nương nương."

Chi chốc lát sau, cung nữ đi ra mời Thượng Trang đi vào.

Vừa bước vào, thấy Ti Y đang xoa vai giúp Tề Hiền phi, nàng chần chờ, cuối cùng vẫn tiến lên hành lễ: "Nô tỳ tham kiến Hiền phi nương nương."

Tề Hiền phi đưa mắt nhìn, cho tới lúc nhìn rõ, ánh mắt bà lộ ra căng thẳng: "An Lăng Vu?"

Thượng Trang lặng lẽ nắm chặt hai tay, đầu vẫn cúi thấp như trước.

Tề Hiền phi phát tay ý bảo Ti Y lui sang một bên. Bà đứng dậy, đi tới trước mặt Thượng Trang, mỉm cười: "Ngươi hẳn nên đa tạ bốn cung, nếu không nhờ bốn cung giúp ngươi, sao ngươi có thể trở thành ngự tiền Thượng nghĩa?"

Thượng Trang cũng khẽ cười: "Vâng, nô tỳ tạ ơn nương nương." Nàng sẽ không so đo với bà, dù sao, đối phương cũng là chủ tử một cung.

Tề Hiền phi hừ một tiếng, mới nói: "Nói đi, chuyện gì?"

"Thánh Thượng nói hôm nay có chính sự phải xử lý, kêu ngài không cần qua Càn Thừa cung."

Tề Hiền phi nhú mày, hôm nay Thánh Thượng có việc sao? Từ sau chuyện của Thái tử, Thánh Thượng dường như cố ý tránh mặt nàng, nàng muốn gặp nhưng luôn bị cự tuyệt.

"Nương nương..." Ti Y nhỏ giọng gọi bà.

Tề Hiền phi phần nộ xoay người, quát: "Phân phó xuống, không cần chuẩn bị điểm tâm nữa."

Ti Y kinh hãi, chẳng qua nàng biết giờ phút này Tề Hiền phi đang tức giận, tốt nhất là nên ít lời. Nàng gật đầu đáp: "Vâng, nô tỳ đi ngay." Sau đó nàng hành lễ, vội vàng lui xuống."

"Nô tỳ cũng xin cáo lui."

Tề Hiền phi chợt lên tiếng: "Vu Nhi."

Bước chân bên dưới lập tức cứng lại, Tề Hiền phi gọi nàng như thế, chắc hẳn là có chuyện.

Nàng xoay người, cúi đầu hỏi: "Nương nương còn gì phân phó sao? Thánh Thượng... Còn chờ nô tỳ trở về trả lời."

Tề Hiền phi miễn cưỡng cười, tiến lên: "Ồ ngự tiền, Thánh Thượng đối xử với ngươi tốt chứ?"

Thượng Trang giật mình nhìn bà, gật đầu: "Tạ nương nương quan tâm, nô tỳ vẫn ổn." Thù đoạn của Tề Hiền phi không phải nàng chưa chứng kiến, hiện tại vẫn nên cách xa bà ấy mới tốt.

Tề Hiền phi cũng gật đầu, nói: "Ngươi là một cô nương thông minh, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt.

"Nô tỳ không hiểu."

Tề Hiền phi không quan tâm nàng có hiểu hay không, chỉ nói: "Lần này Thái tử đắc tội với Thánh Thượng, ấn tượng của ngài ấy với Thái tử chắc hẳn sẽ không còn tốt. Nếu, ngươi có thể đứng cùng chiến tuyến với bốn cung..."

"Nương nương." Nàng lấy hết dũng khí cất ngang lời bà: "Nô tỳ ngu muội, chỉ sợ phá hư chuyện tốt của nương nương." Hiện tại nàng đã trở thành ngự tiền Thượng nghĩa, bà ấy lại cảm thấy nàng còn giá trị lợi dụng tiếp sao?

Tề Hiền phi không ngờ Thượng Trang to gan như vậy, lạnh giọng: "Chuyện của Thái tử, ngươi ghi hận bốn cung?"

"Nô tỳ không dám." Thượng Trang vội quỳ xuống.

Tề Hiền phi hừ một tiếng, vừa định tiếp tục thì nghe bên ngoài có tiếng bước chân vội vàng. Thanh âm của thái giám nhanh chóng truyền tới: "Nương nương, không tốt rồi nương nương! Người trong phủ Thành Vương tới báo, nói Vương gia nhiễm phong hàn, đến giờ sốt cao không lui..."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dục Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 29: Sinh bệnh

Thượng Trang kinh hãi, thời điểm quay đầu vừa lúc thấy thái giám xông tới. Hắn thở hổn hển, quỳ bên dưới Tề Hiền phi, tiếp tục: "Nương nương, Linh Khuyết cô nương nói..."

"Vô liêm sỉ, còn nói gì nữa hả? Vương gia bị bệnh sao không truyền thái y?" Vừa nghe tin con mình bị bệnh, Tề Hiền phi làm sao còn quan tâm chuyện của Thượng Trang, tâm trạng gấp gáp tới mức sắc mặt cũng thay đổi.

Thái giám sợ hãi rút cổ lại, nhỏ giọng: "Nhưng... Nhưng Vương gia không cho thái y xem"

"Ngươi nói cái gì?" Tề Hiền phi túm lấy vạt áo của thái giám.

Cả người thái giám run run, một câu cũng nói không ra lời.

Tề Hiền phi hừ một tiếng, nhanh chóng đi ra ngoài.

"A, nương nương..." Ti Y trở về, vừa lúc thấy Tề Hiền phi thì vội đuổi theo, hỏi, "Nương nương định đi đâu?"

"Tới Càn Thừa cung gặp Thánh Thượng, bẩm cung muốn xuất cung!"

Nguyên Duật Diệp bị bệnh, bà làm mầu thân mà lòng như lửa đốt. Còn không cho truyền thái y, hẳn rồi cuộc bị làm sao vậy?

Bà cắn răng, nếu không phải có chuyện nghiêm trọng, Linh Khuyết chắc chắn sẽ không phải người vào cung báo tin.

Thượng Trang kinh ngạc nhìn ra ngoài, ánh mắt dừng lại trên người thái giám. Nàng đứng dậy, hỏi: "Vương gia làm sao vậy?"

Thái giám lúc này mới hoàn hồn, nâng tay lau mồ hôi trên trán, lắc đầu: "Ta có biết gì đâu..." Hắn vỗ ngực thở dài nhẹ nhõm.

Trên đường về Càn Thừa cung, trong đầu Thượng Trang vẫn quanh quẩn chuyện của Nguyên Duật Diệp.

Trở về liền bị bệnh, không phải là do ướt mưa chứ?

Nàng cắn răng, cho dù sự thật là vậy cũng là do hắn tự tìm lấy. Đứng ngoài mưa lâu như vậy, hẳn cũng không bị ai ép buộc.

Vào Càn Thừa cung, vừa lúc thấy Trần Trung đang hầu hạ Hoàng đế uống thuốc. Thấy nàng trở về, Hoàng đế nâng mắt, mờ miệng hỏi: "Thành Vương bị bệnh sao?"

Xem ra Tề Hiền phi vừa tới đây, nàng đành phải gật đầu.

Hoàng đế cũng không hỏi gì thêm, chỉ cúi đầu uống thuốc.

Gần tối, long thể Hoàng đế không khỏe nên lên giường nghỉ sớm. Thời gian đó Hoàng hậu có tới hỏi thăm nhưng cũng không được vào.

Trước khi Hoàng hậu đi, thấy Thượng Trang canh giữ bên ngoài, ánh mắt bà ần ần một tia tức giận. Bà sẽ không bao giờ quên chính cung nữ này đã hại Thánh Thượng có thành kiến với Thái tử.

Thượng Trang cúi đầu, nghe tiếng Hoàng hậu đi xa, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Nửa đêm, trời lại mưa.

Thượng Trang nằm trên giường nghe tiếng mưa ngoài cửa sổ, lăn qua lộn lại vẫn không ngủ được.

Nàng đứng dậy, đi tới đẩy cửa sổ ra. Bên ngoài tối đen như mực, cái gì cũng không nhìn thấy. Không biết vì sao, trước mặt nàng lại hiện lên bộ dáng Nguyên Duật Diệp đi trong mưa buổi sáng.

Nàng cắn răng, chuyện này, cho dù thế nào cũng không liên quan tới nàng.

Cố ý không cho thái y xem, rồi cuộc trong hồ lô của Nguyên Duật Diệp đang bán thứ thuốc gì?

.....

Hôm sau, hoàng hôn, Thượng Trang mới có thời gian qua Hoán Y Cục.

Tìm một vòng không thấy Phục Linh đâu, nàng không khỏi gật mình.

Từ ma ma thấy nàng, thái độ đương nhiên vô cùng khách khí. Bà mời nàng ngồi, còn cố ý gọi người rót trà cho nàng. Thượng Trang nào có tâm trí như vậy, liền hỏi: "Cô cô, vì sao không thấy Phục Linh vậy?"

Không ngờ Từ ma ma nghe xong, trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc: "Phục Linh hôm qua không phải đã được Hoàn Vương đưa xuất cung rồi sao?"

"Hôm qua?" Thượng Trang cả kinh đứng dậy.

Từ ma ma gật đầu: "Đúng vậy. Vương gia có tìm người, lúc trở về còn bị dính mưa. Ôi, ánh mắt của Mạc thị vệ lúc đó như muốn giết người vậy!" Thời điểm nhắc lại, sắc mặt Từ ma ma còn lộ ra vẻ kinh sợ.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 30: Quan chức

Thân thể Thượng Trang không khỏi cứng lại, sau một lúc lâu, nàng mới lên tiếng hỏi: "Vậy... Vậy Vương gia có nói gì không?"

Từ ma ma phản bác: "Ồi, còn nói gì nữa! Cả người ngài ấy ướt hết, Mạc thị vệ phải cứng rắn lời đi. À đúng rồi, ngay cả nha đầu Phục Linh cũng rồi lên đi theo." Bà ta dừng lại, tỏ vẻ khó hiểu, "Người nói xem việc này rồi cuộc là sao đây? Không phải Thành Vương điện hạ nói muốn thu nhận Phục Linh sao? Sao người đến lại đổi thành Hoàn Vương điện hạ."

Từ ma ma còn chưa nói xong, Thượng Trang đã xoay người rời khỏi Hoán Y Cục.

Thì ra, hôm qua y tiến cung.

Y không quên chuyện mình đã hứa.

Từ ma ma nói, y còn tới tìm nàng..

Nhưng lại không ngờ, nàng và Nguyên Duật Diệp bị mưa to vấy lấy phải trốn trong mái đình.

Nàng biết Nguyên Chính Hoàn không thể nhìn được, nhưng không biết vì sao nàng lại cảm thấy, y nhất định biết nàng ở cùng với Nguyên Duật Diệp...

Thượng Trang hít vào một hơi thật sâu, bước chân dừng lại.

Bị mưa xối, y vẫn ổn sao?

Nhưng hiện tại nàng chỉ là cung nữ, không thể xuất cung.

Điều nàng có thể làm, chỉ có chờ.

Cả ngày hôm nay, Nguyên Chính Hoàn quả nhiên không vào cung.

Thượng Trang hầu hạ Hoàng đế đi ngủ xong liền về phòng mình.

Hôm sau, sau khi hạ triều, Hoàng đế gọi Thượng Trang tới Ngự thư phòng.

Nàng tiến lên hành lễ, vừa lúc ông ấy buông tấu chuông xuống. Hoàng đế cho nàng bình thân nhưng chưa từng nâng mắt mà nhìn.

Nàng đứng hầu một bên, sau một lúc lâu mới nghe ông lên tiếng: "Thái tử... Khụ khụ..." Mới nói hai chữ, ông lại đột nhiên ho khan.

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, lập tức tiến lên vỗ nhẹ lưng cho Hoàng đế, trong đầu thầm thắc mắc, vì sao đang êm đẹp, ông ấy lại nhắc tới Thái tử trước mặt nàng?

Ho một hồi, Hoàng đế mới nâng tay ý bảo không sao. Ông nhìn nàng, lại nói: "Chức vụ úy trong triều còn trống, Thái tử dâng tấu, tiến cử An Lăng Tề."

Thượng Trang chấn động, không tin nhìn Hoàng đế.

An Lăng Tề, đó là ca ca của An Lăng Vu.

Thiếu gia...

Hai tay bắt giặc nắm chặt thành đấm, việc này liên quan tới quá nhiều người.

Thái tử, An Lăng phủ.

Nếu Hoàng đế đã tự mình hỏi nàng, ông ấy không phải nghĩ nàng và việc này liên quan tới nhau chứ? Hay là ông ấy trực tiếp nghĩ tới trường hợp nàng cầu tình với Thái tử?

Thượng Trang cắn môi, cúi đầu: "Thánh Thượng, nô tỳ chỉ là một cung nữ, chuyện này, nô tỳ không hiểu.

Chuyện này, cho dù nàng có giúp An Lăng Tề hay không đều không ổn, chỉ bằng bản thân tránh đi thì hơn.

Hoàng đế bắt giặc cười, thái độ của nàng quả nhiên giống hệt suy đoán của ông. Ông đứng lên, đi tới cạnh nàng, hỏi: "Đã nhiều ngày rồi tâm tình của Thái tử vẫn không tốt. Trẫm biết Tần Lương đệ có đi tìm người, tốt lắm, người đã không còn mắc thêm sai lầm nào nữa."

Cả người Thượng Trang rùng rùng mồ hôi, lần đó, cho dù thế nào nàng cũng sẽ không tới Đông cung. Cùng lúc, nàng lại bắt đầu kinh ngạc, nói như vậy, chuyện Hoàn Vương tới Hoán Y Cục ông cũng biết sao?

Nàng nâng mắt nhìn Hoàng đế, ông không nói gì, chỉ xoay người nhìn bản tấu chuông kia: "Chức vụ úy này, trong lòng trẫm đã có chọn được người."

Ý của ông là sẽ không cho An Lăng Tề nhậm chức.

Thượng Trang cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nàng không biết thiếu gia có biết chuyện An Lăng Vu tiến cung căn bản không phải muội muội của hắn hay không, nhưng tóm lại, không gặp mới là tốt nhất. Mà nàng cũng hiểu, lão gia không muốn người nhà An Lăng vào triều làm quan.

Hoàng đế thầm đánh giá nữ tử trước mặt, nàng thật thông minh, sự thông minh của nàng hết lần này tới lần khác khiến ông nhìn bằng cặp mắt khác xưa.

Ông hình như có chút thương thức nàng.

Hoàng đế định xoay người ngồi xuống thì nghe tiếng Trần Trung từ bên ngoài truyền vào: "Thánh Thượng, Hiền phi nương nương cầu kiến."

Hoàng đế nhàu mày: "Đây là Ngự thư phòng, nàng ấy tới làm gì? Kêu nàng ấy về đi."

"Việc này..." Trần Trung khó xử quay đầu nhìn Tề Hiền phi đứng cách đó không xa, chỉ phải cắn răng tiếp tục, "Hiền phi nương nương nói, bên phía Thành Vương điện hạ sợ là không xong rồi. Khẩn cầu Thánh Thượng..."

Trần Trung còn chưa nói xong, Hoàng đế đã đứng dậy đi nhanh ra ngoài.

Thượng Trang cũng giật mình không nhẹ, trận phong hàn đó nghiêm trọng vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dụ Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 31: Xuất cung

Cửa lớn bị đẩy ra, Tề Hiền phi từ xa thấy Hoàng đế ra ngoài, cuống quýt chạy tới. Ti Y hoàng loạn đuổi theo phía sau: "Nương nương, ngài đi chậm một chút... Nương nương..."

Tề Hiền phi chạy tới trước mặt Hoàng đế, quỳ xuống: "Thánh Thượng..." Lời vừa nói ra, bà đã nhin không được mà nước nờ.

"Nô tỳ tham kiến Thánh Thượng." Ti Y quỳ xuống hành lễ.

Hoàng đế nhủ mảy, trầm giọng hỏi: "Thành Vương sao rồi?"

Thượng Trang đứng phía sau ông, lúc này nhìn Tề Hiền phi dưới đất, nàng thật không phân biệt được có phải bà ấy già bộ hay không.

Rõ ràng, hôm qua Nguyên Duật Diệp còn tròn mắt đùa giỡn nàng trong đình.

Nàng cảm thấy, nam tử đó không hề yếu ớt như vậy.

Tề Hiền phi dùng khăn lau nước mắt, khóc lóc: "Thái y nói, nói nó sốt cao không lui, thần thiếp... Thần thiếp sợ..." Bà giữ chặt ống tay áo của Hoàng đế, nức nở, "Hôm qua lúc thần thiếp tới phủ, nó còn có thể nói chuyện với thần thiếp, nhưng hôm nay... Thái y tới báo nó đã hôn mê bất tỉnh, Thánh Thượng..."

Hoàng đế nghe xong liền lao đảo, Thượng Trang vội đỡ lấy ông, nhìn sắc mặt ông khó coi, run run nói: "Trần Trung, bãi giá, trẫm muốn đi thăm Diệp Nhi!"

Trần Trung thấy thần sắc của Hoàng đế như vậy, biết việc này không nhỏ nên lập tức xoay người phân phó.

Tề Hiền phi vẫn anhin khóc, nghe Hoàng đế nói thế, bà mới nghẹn ngào: "Nô tỳ thay Diệp Nhi tạ Thánh Thượng."

Hoàng đế không nhìn bà, lập tức đi về phía trước. Thượng Trang chỉ đành đuổi theo đỡ lấy ông. Nàng lặng lẽ nhìn Tề Hiền phi, nhìn Ti Y bò lên đỡ lấy bà.

Thượng Trang không khỏi nghi ngờ, chẳng lẽ hần bệnh nặng vậy sao?

Nàng lại nhìn Hoàng đế, trên mặt ông rõ ràng vẫn là lo lắng.

Người già rồi, rốt cuộc vẫn trở nên yếu ớt.

.....

Bên ngoài, Trần Trung đã chuẩn bị sẵn ngựa giá.

Thượng Trang đỡ Hoàng đế tiến lên, vừa vào bên trong, ông lại ho khan mấy tiếng.

"Thánh Thượng..." Thượng Trang vỗ lưng giúp ông, nhủ mảy nói, "Thân thể của ngài..."

"Trẫm không sao." Ông đưa đầu ra ngoài, "Khỏi giá."

Ngựa giá chậm rãi nâng lên, Hoàng đế đột nhiên nhớ tới một chuyện, nhắc mần lên, nói: "Trần Trung... Khụ khụ... Truyền Thái y tới Thành Vương phủ cho trẫm."

Trần trung đáp lời, trong lòng không khỏi lo lắng. Hoàng đế đã lâu chưa có tâm trạng như vậy. Giờ phút này, hần cũng không dám chậm trễ, vội vàng phân phó thái giám bên cạnh theo hầu, còn mình nhanh chóng chạy tới Thái y viện.

Ti Y đỡ Tề Hiền phi đi theo, Tề Hiền phi không lên cùng ngựa giá mà lên cỗ kiệu phía sau. Bà nâng tay xoa mắt, hít một hơi thật sâu rồi nói: "Thánh Thượng vẫn là quan tâm Diệp Nhi."

Ti Y gật đầu, cũng không nói gì.

Cách đó không xa, Tàn Lương đệ đỡ Hoàng hậu, hai người cùng đưa mắt nhìn.

Tàn Lương đệ hừ nhẹ một tiếng: "Nương nương, mẹ con Hiền phi này thật biết nói dối. Ngài nhìn xem, ngay cả Thánh Thượng cũng bị lừa xuất cung!"

Ánh mắt Hoàng hậu lập tức trở nên sắc bén, bà nhìn theo cỗ kiệu của Tề Hiền phi, bàn tay giấu dưới ống tay áo sớm đã nắm chặt thành nắm. Bà cắn răng: "Về Đông cung nói Thái tử, kêu nó tới Thành Vương phủ thăm bệnh Ngũ đệ của nó đi."

"Vâng." Tàn Lương đệ đắc ý cười, xoay người rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 32: Kinh trập

Thành vương phủ.

Ngựa giá của Hoàng đế vừa tới, mọi người trong vương phủ đều ra ngoài nghênh đón, quỳ gối hô to "Vạn tuế".

Thượng Trang đỡ Hoàng đế xuống đã thấy Linh Khuyết quỳ phía trước. Thời điểm bọn họ tiến lên, Linh Khuyết lặng lẽ đưa mắt nhìn nàng, trong đôi mắt kia hình như ẩn ẩn một chút kinh hoàng. Mà đôi mắt nàng ấy cũng hồng hồng, hình như là vừa khóc.

Không biết vì sao, trái tim Thượng Trang run lên, kết quả như vậy nàng không muốn nhìn thấy chút nào.

Tề Hiền phi và Ti Y cùng tiến lên, Linh Khuyết lặng lẽ nhìn bà, khẽ gọi: "Nương nương, ngài tới rồi."

Mọi người vừa tới cửa liền nghe phía sau truyền tới tiếng vó ngựa. Quay đầu lại mới thấy, là Trần Trung mang theo thái y tới đây.

Đoàn người tiến vào phòng của Nguyên Duật Diệp.

Đúng lúc nha đầu bùng bồn nước đi ra, nhìn thấy đoàn người trước mặt, nha đầu hoảng sợ, thiếu chút đã đánh rơi bồn nước. Nàng ấy cuống quýt quỳ xuống hành lễ.

Hoàng đế không thèm nhìn nàng ấy, nhanh chóng đi vào.

Bên trong đặt đầy lò sưởi, người vừa bước vào lập tức có thể cảm nhận sự chênh lệch nhiệt độ qua một cánh cửa.

"Diệp Nhi." Tề Hiền phi nghẹn ngào gọi tên hần. Không để ý Hoàng đế cũng đang ở đây, bà lao thẳng tới bên giường.

Tôi gần hơn, Thượng Trang mới nhìn rõ nam tử nằm trên giường.

Hần nhắm chặt hai mắt, bờ môi tái nhợt, gò má lại nhiễm một màu hồng mất tự nhiên.

Thoạt nhìn, hần quả thật đang sốt rất cao.

Thượng Trang cắn môi, nhớ lại thời điểm hôm qua ở Tự Ninh cung nghe nói hần không chịu cho thái y xem bệnh. Thật không biết hần đang phát điên gì nữa.

Sốt cao như vậy chắc chắn sẽ mất mạng.

Nàng còn nghe có người nói, tính mạng của hần tuy đã được bảo toàn nhưng bản thân lại biến thành kẻ ngốc.

Vấn đề là, đường đường là Thành Vương sẽ biến thành kẻ ngốc hay sao?

Không biết vì lý do gì, nàng vẫn luôn cảm thấy không thể xảy ra trường hợp như thế.

Một người bá đạo như vậy làm sao có thể trở nên ngốc nghếch cơ chứ?

Hoàng đế nhìn đứa con trên giường, cung mày lại càng chặt: "Trọng thái y, còn không mau qua xem bệnh cho Vương gia."

Trọng thái y lập tức tiến lên: "Thỉnh nương nương dời bước để vi thần bắt mạch cho Vương gia."

Tề Hiền phi lúc này sao dám chậm chậm? Bà lập tức đứng lên, đi qua một bên.

Trọng thái y bắt mạch cho Nguyên Duật Diệp, chỉ mới một lát, cung mày cũng nhuệ lại càng sâu. Thượng Trang không khỏi khó chịu trong lòng.

"Sao rồi?" Hoàng đế nhin không được mà hỏi.

Thần sắc của Trọng thái y có chút kích động, ông xoay người nhìn Hoàng đế, quỳ xuống: "Thánh Thượng, Vương gia ngài ấy..."

"Diệp Nhi thế nào?" Tề Hiền phi cũng run run hỏi.

Hoàng đế bất giác tiến lên, ánh mắt dừng ngay trước người Trọng thái y. Ông ấy lau mồ hôi, tiếp tục nói: "Vương gia... Vương gia bị thương, hơn nữa còn cảm nhiễm phong hàn nên mới sốt cao không khỏi. Tình hình... Thật sự không tốt."

Bị thương?

Tất cả mọi người đều căng lớn đôi mắt, Thượng Trang cũng không thể tin, trong đầu cố gắng hồi tưởng tình hình hôm qua.

Thời điểm còn trong đình lý, không...

Nàng chắc chắn khi đó hần vẫn khỏe mạnh.

Như vậy, hần bị thương lúc xuất cung sao?

Hoàng đế nghe vậy, tức giận đã lên người Trọng thái y một cái: "Vô liêm sỉ, Vương gia bị thương mà không kê nào biết hết! Khụ... Khụ khụ khụ..."

Mọi người trong phòng đều sợ hãi, Trần Trung vội mang một cái ghế lên cho ông ngồi. Trọng thái y muốn tiến lên bắt mạch cho Hoàng đế lại bị ông chán ghét phát tay.

Mà Tề Hiền phi cũng khiếp sợ không thôi, bà quay đầu, ánh mắt dừng trên người Linh Khuyết.

Nguyên Duật Diệp bị thương, tại sao ngay cả mẫu phi như bà cũng không hề biết?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 33: Cầu tình

Tề Hiền phi tức giận tới cả người run lên, nếu không phải nàng vì đứa con sinh bệnh này mà cầu xin Hoàng đế tới thăm, bọn họ rốt cuộc còn muốn gạt bà tới khi nào nữa?

Linh Khuyết cắn môi, cúi thấp đầu.

Thượng Trang cả kinh không thôi, nếu thật là vậy, đó là lý do khiến Nguyên Duật Diệp không cho thái y chữa bệnh hay sao?

Hần thật là hồ nháo, hồ nháo tới mức tính mạng của mình cũng có thể không cần.

Hoàng đế đột nhiên lên tiếng: "Khụ, truyền khẩu dụ của trẫm, đem tất cả những người hầu hạ Vương gia lôi ra ngoài đánh chết."

"Thánh Thượng khai ân!"

Hoàng đế nổi giận, tất cả mọi người trong phòng đều lập tức quỳ xuống. Đám tỷ nữ trong vương phủ sợ tới sắc mặt trắng bệch, cặp môi run run, nước mắt cũng nhịn không được mà tuôn ra ào ào.

Bên ngoài, thị vệ tiến vào lôi hạ nhân trong phòng đi.

Tiếng cầu xin tha thiết liên tiếp vang lên nhưng Hoàng đế vẫn một mực thờ ơ.

Linh Khuyết đột nhiên dập đầu, nói: "Vương gia bị thương, trong phủ chỉ có một mình nô tỳ biết rõ. Cầu Thánh Thượng khai ân, tha cho bọn họ. Nếu muốn phạt, xin hãy phạt nô tỳ."

Hoàng đế cúi đầu nhìn nàng, nữ tử này ông đương nhiên nhận ra, đây là cung nữ Nguyên Duật Diệp đi đâu cũng mang theo. Ông cũng biết, tình cảm giữa bọn họ không bình thường, nhưng chuyện hôm nay, nàng lại muốn làm anh hùng, được, ông thành toàn cho nàng.

Hoàng đế chỉ tay vào Linh Khuyết: "Lôi xuống!"

Thị vệ lập tức tiến lên giữ Linh Khuyết lại, nàng cắn môi, một câu cũng không nói. Hoàng đế yêu con nên sốt ruột, nay Nguyên Duật Diệp lại hôn mê bất tỉnh, ai có thể cứu nàng nữa chứ?

Trong một khắc đó, Thượng Trang không biết lấy dũng khí từ đâu, lớn tiếng: "Đội đã!"

Linh Khuyết kinh ngạc nhìn nữ tử trước mặt, sắc mặt nàng ấy tái nhợt, nhưng con người lại nhìn trực diện Hoàng đế, nói: "Thánh Thượng, Vương gia hôn mê bất tỉnh, nếu bây giờ ngài giết người, ai sẽ nói với ngài chuyện gì đã xảy ra hôm đó?" Lúc nói chuyện, hai tay của nàng đã siết thành nắm.

Hiện tại, tính mạng của nàng như ngàn cân treo sợi tóc, chính nàng cũng không rõ vì sao lại đứng ra nói chuyện giúp Linh Khuyết.

Ha ha, trong lòng Thượng Trang thầm cười.

Có lẽ nàng vì câu đó của Nguyên Duật Diệp.

Hắn nói, Linh Khuyết thích nàng.

Nghe Thượng Trang nói vậy, Tề Hiền phi mới hoàn hồn, bà lập tức xông lên nắm lấy tay Linh Khuyết: "Nói, là ai làm con bốn cung bị thương! Mau nói bốn cung biết!"

Ánh mắt Linh Khuyết vẫn nhìn Thượng Trang, không hề dời đi.

Từ lúc Nguyên Duật Diệp bắt đầu vì Thượng Trang mà muốn Phục Linh, trong lòng nàng đối với nàng ấy đã có khuất mắc. Hôm nay, nàng ấy lại mạo hiểm chống đối Hoàng đế đứng ra nói chuyện thay nàng, đây là chuyện không thể tưởng tượng.

Linh Khuyết cười với Thượng Trang, nàng biết nàng ấy đang muốn cứu nàng. Nhưng, chính nàng cũng đâu biết hôm đó xảy ra chuyện gì.

Ngày ấy, hắn vào triều, đã trễ vẫn chưa về.

Trời đổ mưa to, trong lòng nàng không khỏi cảm thấy bất an.

Thời điểm ra cửa muốn chờ, nàng thấy cả người hắn đầy máu.

Nàng khóc ôm lấy hắn, trước khi hôn mê, hắn chỉ nói một câu: "Đừng để bất cứ kẻ nào biết ta bị thương, việc này... Che giấu..."

Đầu ngón tay run lên, nàng đột nhiên nghĩ tới miếng ngọc bội hắn đưa cho nàng. Tình hình hiện tại, nàng nên lấy nó ra sao?

Quay đầu nhìn người đang nằm trên giường, nàng không biết miếng ngọc bội kia có ý nghĩa gì. Hắn muốn che giấu điều gì, hay là, thay ai đó dấu điểm...

Linh Khuyết cười tự giễu, lắc đầu: "Thời điểm Vương gia gặp chuyện, nô tỳ không ở cạnh ngài ấy."

Cuối cùng, nàng vẫn quyết định giữ im lặng.

"Nếu đã vậy, còn không lôi ra ngoài." Hoàng đế đã không còn kiên nhẫn liếc nhìn nàng một cái.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dục Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 34: Phạt trọng

Nhìn thị vệ kéo Linh Khuyết ra ngoài, trong lòng Thượng Trang vô cùng sốt ruột, nhưng thời điểm này lại không còn gì để nói. Nàng không ngờ chính mình đã giúp nàng ấy giải vây, nàng ấy lại nói là không rõ chuyện này...

Thật khờ, tùy tiện tìm một lý do lừa Hoàng đế không phải là được rồi sao?

Giờ phút này nàng ấy còn màng tội khi quân gì nữa chứ?

Thượng Trang biết, chỉ cần Nguyên Duật Diệp tỉnh lại, hắn nhất định sẽ che chở cho Linh Khuyết. Quan hệ đặc biệt giữa bọn họ, từ ngày ở Tự Ninh cung nàng đã nhìn ra.

Đó không phải quan hệ chủ tớ bình thường.

Mà hiện tại Linh Khuyết đã nói như thế, Thượng Trang nàng chẳng qua chỉ là người ngoài, đương nhiên không thể tiếp tục lên tiếng.

Nhưng, chỉ cần nghĩ tới nữ tử này sẽ bị lôi ra ngoài đánh chết, trong lòng nàng khó chịu không thôi.

Vốn dĩ, Tề Hiền phi sẽ ra mặt cầu tình, nhưng giờ phút này nhìn con trai của mình hôn mê nằm trên giường, trong nhất thời bà ấy rối loạn không thôi, một câu cũng không thể nói, cứ anh anh mà khóc.

Bà ấy lúc này cùng người tính kế Thượng Trang trong cung hoàn toàn là hai người.

Hiện tại, bà ấy đương nhiên chỉ cầu mong con mình mau khỏi.

Linh Khuyết bị đưa ra ngoài hành hình.

Một khắc này, Thượng Trang lại tiếp tục lấy hết dũng khí, mở miệng: "Thánh Thượng, Vương gia thích Linh Khuyết cô nương, nếu ngài ấy tình dây biết..."

Hoàng đế lạnh lùng nhìn nàng, hừ lạnh: "Diệp Nhi đối tốt với nàng ta, nàng ta lại không thể hầu hạ chủ tử thật tốt, càng... Khụ khụ... Càng đáng chết!" Ông nhìn chăm chăm nữ tử trước mặt, "Sao vậy, người muốn cứu nàng ta?"

Trong ấn tượng của ông, Thượng Trang là người biết cách thoát thân, sao hôm nay lại hành động như vậy?

Nàng hoảng sợ, vội lắc đầu: "Nô tỳ không dám."

Hai tay siết chặt vẫn chưa buông ra, những việc nàng có thể làm đều đã cố gắng, không phải sao?

Nhưng vì sao trong lòng lại khó chịu như vậy?

Cười khổ một tiếng, có lẽ đây chính là lòng trắc ẩn.

Tề Hiền phi bên cạnh vừa khóc vừa nói: "Thánh Thượng, phải làm sao bây giờ? Nếu Diệp Nhi xảy ra chuyện gì, thần thiếp phải làm sao đây?" Bà chỉ có một đứa con này, nghĩ tới tương lai mất nó, bà thật không chịu nổi.

Hoàng đế không nhìn bà, chỉ nhìn qua Trọng thái y.

Trọng thái y hiểu ý, liền tiến lên nói: "Thánh Thượng, thần cần xem vết thương của Vương gia trước." Thái y tới bên giường, đưa mắt nhìn Thượng Trang.

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, lúc này nàng mới nhớ tới cung nữ trong phòng ngoại trừ nàng chỉ có Tì Y. Mà Tì Y còn đang bận diu Tề Hiền phi sắp đứng không nổi kia. Nàng hít một hơi thật sâu, tiến lên.

Trọng thái y nhỏ giọng: "Vu thượng nghĩa xin cẩn thận cỡi y phục cho Vương gia, lão phu vụng về sợ làm Vương gia bị thương."

Thượng Trang đỏ cả mặt, nhưng giờ phút này không nói thêm gì nữa, nàng cắn răng, nhấc chân, cẩn thận cỡi y phục giúp hắn.

Lòng ngực cường tráng của nam tử đập vào mắt nàng, nàng chỉ cảm thấy hai tay mình đang không ngừng run lên. Bất cẩn đụng vào người hắn, một cảm giác nóng bỏng truyền thẳng vào người. Lúc này nàng mới nhớ ra, hắn còn đang sốt cao.

Trọng thái y nhíu mày, trên người hắn không có vết thương. Ông nhìn Thượng Trang, lại nói: "Đỡ Vương gia ngồi dậy."

Thượng Trang cũng hiểu, vết thương sợ là đang ở trên lưng.

Lúc này, nàng chỉ im lặng gật đầu.

Thân thể nam tử rất nặng, nàng khẽ cắn môi, dùng sức đỡ hắn ngồi dậy. Tay hắn lại đột nhiên bắt lấy tay nàng, cảm giác ấm áp từ cổ tay truyền thẳng vào tim Thượng Trang..

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dục Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 35: Năng lực

Bất ngờ xảy ra tình huống này khiến ai nấy đều kích động.

Thượng Trang không khỏi giật mình, theo bản năng muốn rút tay ra.

"Um..." Nghe nam tử trên giường thốt lên một tiếng lớn, Tề Hiền phi đã muốn phát điên mà xông lên, đẩy Thượng Trang ra, nắm lấy tay hắn: "Diệp Nhi, Diệp Nhi con sao rồi? Diệp Nhi, con mau mở mắt nhìn mẫu phi đi!"

Hoàng đế cũng cả kinh đứng lên. Trần Trung vội tiến lên đỡ ông.

Thượng Trang đứng ngay người bên cạnh, nàng rõ ràng thấy Nguyên Duật Diệp liếc mắt nhìn nàng, mặc dù thời gian rất ngắn. Nhưng, hắn xác thực đã mở mắt.

Miệng vết thương trên lưng đột nhiên truyền tới cơn đau nhưng thật ra lại giúp hắn thêm tỉnh táo.

Cả người không còn chút sức lực, hắn vẫn nhắm mắt, mở miệng: "Mẫu phi, kêu Linh Khuyết đến đi. Nhi thần không quen để người khác hầu hạ."

Tề Hiền phi trong nhất thời không thể nói gì.

Hoàng đế hừ một tiếng: "Nha đầu kia trẫm đã sai người lôi ra ngoài đánh chết."

"Phụ hoàng!" Nghe vậy, hần vội mở mắt nhìn thân ảnh màu vàng trước giường. "Phụ hoàng khai ân, Linh Khuyết... Linh Khuyết nàng ấy..." Hần thở hổn hển, hô hấp có chút khó khăn.

Thượng Trang nhìn Nguyên Duật Diệp, bộ dáng của hần giống như chuẩn bị ngã đi.

Tề Hiền phi thấy con mình như vậy chỉ đành giúp hần cầu tình: "Hoàng Thượng, ngài tha cho Linh Khuyết đi, thần thiếp nghĩ rằng ta sẽ không dám tái phạm nữa đâu."

"Phụ hoàng, um..."

Hoàng đế thờ dài, nói với Trần Trung: "Truyền khẩu dụ của trẫm tha cho nha đầu kia. Những người còn lại, không cần phạt trọng."

"Vâng." Trần Trung lập tức lui xuống, hần sợ chỉ cần chậm trễ, cho dù là thần tiên cũng không cứu được.

Hoàng đế lại nhìn Trọng thái y: "Đứng đó làm gì? Còn không mau xem vết thương cho Vương gia."

Ông còn rất nhiều chuyện muốn hỏi Nguyên Duật Diệp, chỉ là với tình hình trước mắt, việc cần làm là trị thương cho Nguyên Duật Diệp.

Trọng thái y lau mồ hôi, gật đầu liên tục: "Vâng vâng, vì thần tuân mệnh. Thánh Thượng và nương nương xin ra ngoài chờ một lát."

Hoàng đế chán chờ, rốt cuộc cũng không nói gì. Tề Hiền phi khóc lóc đứng dậy ra ngoài.

Thượng Trang theo yêu cầu của Trọng thái y lại tiếp tục đỡ Nguyên Duật Diệp ngồi dậy. Thái y nhìn qua vết thương sau lưng của hần, ánh mắt có chút nghiêm trọng, bởi vì trước khi tới ông chỉ nghĩ Thành Vương bị sốt, lúc này chỉ đành ra ngoài kêu người chuẩn bị thuốc trị thương.

Bên trong chỉ còn Nguyên Duật Diệp và Thượng Trang.

Thượng Trang nhìn không được xem thương tích sau lưng của hần, đây rõ ràng là do kiếm đâm, vết thương rất sâu. Nhìn vào, nàng cũng không biết có ảnh hưởng tới gân cốt hay không.

Nàng không hỏi hần tại sao là bị thương, bởi vì vết thương này không liên quan tới nàng. Nếu không, với tính của Nguyên Duật Diệp, tất cả trách nhiệm đều sẽ đổ lên người nàng.

Hần vô lực tựa vào người Thượng Trang, lúc này cũng mở to mắt nhìn nàng, ánh mắt sắc bén không hề giống vẻ ngoài ốm yếu của hần.

Thượng Trang nhìn không được nhẹ giọng: "Vương gia thật sự rất có kiên nhẫn."

Hần đã sớm tỉnh, không phải sao? Hoặc có thể nói, hần căn bản không hề hôn mê.

Nếu không sao hần có thể biết Linh Khuyết không có ở đây mà mở miệng muốn nàng ấy tới hầu hạ. Hần đang đợi cái gì? Đợi không được, hần rốt cuộc vẫn mở miệng vì bảo vệ Linh Khuyết khỏi cái chết sao?

Hần không phủ nhận, chỉ hừ một tiếng, cắn răng: "Bốn vương còn tưởng người rất lợi hại nên mới có gan đứng ra cầu tình, thì ra, năng lực cũng chỉ có vậy."

Thượng Trang phẫn nộ cúi đầu nhìn hần, nàng thật bị hần làm cho tức chết.

Nàng cầu tình giúp Linh Khuyết vốn dĩ xuất phát từ lòng tốt. Đó là tỳ nữ của hần, cứu nàng ấy không phải nghĩa vụ của nàng.

Hần mặc kệ nàng đang tức giận, cứ thế mở miệng: "Thấy bốn vương như vậy, người không nên tự trách sao?"

Việc này... Việc này có liên quan gì tới nàng? Rõ ràng nàng chưa từng giờ kiểm lên đâm hần.

Hần có ý tốt nhắc nhở: "Nếu không phải vì nhìn xem người có thành ý hay không, bốn vương sao có thể bị ướt mưa? Nếu không phải vì cảm lạnh mà không khô, bốn vương sao có thể để kẻ khác có cơ hội âm toán? An Lăng Vu, người tốt nhất là nên có chút lương tâm đi."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 36: Náo loạn lớn

Thượng Trang kinh ngạc, sau đó buồn cười nhìn hần, châm chọc: "Sao Vương gia có thể đem chuyện bị thương đổ lên người nô tỳ? Nếu do nô tỳ làm nô tỳ sẽ không phủ nhận, nhưng những việc không liên quan tới nô tỳ, nô tỳ sẽ phủ nhận."

"Người..." Nguyên Duật Diệp nhất thời tức giận, hai tay nắm chặt thành nắm nhưng rồi cũng từ từ buông ra, dù sao nàng cũng không biết.

Hần tạm thời không trách nàng, chỉ là...

Trong đầu còn đang suy nghĩ thì bên ngoài có người tới gần. Nhìn kỹ lại, là Trọng thái y.

Hần hít một hơi thật sâu, mặt mày nhăm nhăm.

Thượng Trang thấy hần như thế chỉ nghĩ hần quá mệt mỏi nên không nói nữa. Lúc này đúng lúc thấy Trọng thái y đi vào, nàng vội nói: "Thái y mau xem cho Vương gia đi." Việc này làm xong, nàng cũng có thể nhanh chóng rời đi.

Tuy rằng vừa rồi Hoàng đế đã đặc xá cho Linh Khuyết, tính mạng có thể bảo toàn nhưng phạt trọng rốt cuộc vẫn không trách khỏi. Nếu kêu Linh Khuyết lúc này tới hầu hạ hần, đó là

chuyện không có khả năng.

Lúc này, một nha đầu mang chậu nước đi vào, vừa thấy vết thương sau lưng Nguyên Duật Diệp, nàng ta đã bị dọa sợ tới trắng mặt.

Thượng Trang kêu nàng ta đặt chậu nước cạnh giường, nhìn bộ dáng đó, nàng ta chắc chắn không dám giúp hần lau người. Nàng cắn răng, nói: "Lại đây đỡ Vương gia đi." Nói xong, nàng liền đem Nguyên Duật Diệp cho nha đầu kia.

Cả người nha đầu run run nhưng lại không có gan từ chối.

Nguyên Duật Diệp tựa vào người nha hoàn, hai mắt mở lại, ánh mắt nhìn theo thân ảnh Thượng Trang. Cho đến lúc nàng cầm khăn giúp hần lau vết thương, hần mới nhận không được mà hử một tiếng.

Thượng Trang đã cố gắng nhẹ tay nhưng vẫn có thể cảm nhận được cơ bắp hần đang co rút lại.

Nàng thở than, nam tử kia lại đột nhiên cầm lấy tay nàng, hình như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại vô lực im lặng.

Mấy ngày nay, hần có dùng thuốc nhưng lại không phải đồ tốt nhất, hần phải đợi, đợi Hoàng đế đích thân tới Thành vương phủ.

Giờ phút này, vết thương trên lưng đau tới mức khiến hần muốn ngắt đi mấy chục lần, hần chỉ có thể dựa vào tia ý chí cuối cùng cố gắng chống cự.

Trọng thái y đưa thuốc trị thương cho Thượng Trang, Thượng Trang nhận lấy, không khỏi nhủ mảy, nàng mắt hỏi: "Thái y, đây là..."

Trọng thái y lắc đầu: "Phủ của Vương gia không có thuốc trị thương tốt nhất, ta đã bẩm tấu Thánh Thượng sai người ra roi thúc ngựa vào cung lấy, tạm thời hãy dùng cái này trước."

Nghe vậy, Thượng Trang chỉ đành gật đầu.

Thuốc tốt nhất, cho dù là hiệu thuốc nổi tiếng bên ngoài cũng không bán, mà nơi cất giữ nhiều dược liệu quý giá nhất chính là hoàng cung. Nàng không khỏi kinh ngạc nhìn nam tử trên giường, hần không cho thái y chữa trị, đương nhiên sẽ không vào cung lấy thuốc. Nàng đột nhiên cảm thấy chuyện tình lần này hần đang cố ý che giấu.

Nhưng... Hình như lại không giống.

Nàng bắt giác quay đầu nhìn ra ngoài, mặc dù không thấy gì nhưng nàng biết, đương kim hoàng đế vẫn còn đang đợi bên ngoài.

Việc này, một khi Hoàng đế đã đích thân tới thì đây là náo loạn vô cùng lớn, không phải sao?

Nghĩ tới đây, trái tim Thượng Trang đột nhiên đập liên hồi.

Nếu hần căn bản không phải muốn che giấu, mà là... Lâm loạn!

Đầu ngón tay nàng run lên.

Lúc này, Trọng thái y cẩn thận xem thương thế cho Nguyên Duật Diệp, miệng vết thương đã được nước rửa sạch, ngoại trừ nhiễm trùng, nguyên nhân của vết thương vừa nhìn liền biết ngay.

Trọng thái y vừa nhìn liền lập tức căng thẳng, sắc mặt thay đổi. Ông ấy không nói hai lời, nhanh chóng xoay người rời đi.

Thượng Trang nâng mắt nhìn ra ngoài, lại thấy nam tử bất lấy tay nàng, giọng nói dường như đã không còn khí lực: "Bỏ vương... Có chuyện muốn nói với người."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 37: Thưởng kiếm

Thượng Trang kinh hãi muốn né đi, hần lại nhanh chóng bắt lấy tay nàng, độ ấm từ bàn tay truyền tới khiến đáy lòng nàng không khỏi khẩn trương.

Nàng vừa định mở miệng hỏi thì nghe tiếng Tề Hiền phi bên ngoài xông vào. Nàng theo bản năng quay đầu liền bắt gặp ánh mắt hồng hồng của bà ấy, bên trong còn ẩn ẩn tức giận. Bà tiến lên, lớn tiếng hỏi: "Có thật vậy không?"

Lời này đương nhiên không phải hỏi Thượng Trang, mà là Nguyên Duật Diệp.

Ngay sau đó, Trần Trung cũng đỡ Hoàng đế đi vào, phía sau bọn họ không thấy Trọng thái y, có lẽ đã đi ra ngoài bốc thuốc.

Hoàng đế tới gần, nha đầu đứng ngay đầu giường đã sợ tới mức lui sang một bên. Thượng Trang cũng muốn lui xuống nhưng Nguyên Duật Diệp lại nắm tay nàng, nàng chỉ đành bất đắc dĩ đỡ lấy người hần.

Hoàng đế đột nhiên lên tiếng: "Đó là lý do con không cho thái y xem bệnh sao?" Lúc nói chuyện, ngữ khí của ông lộ ra một chút thất vọng và đau xót. Thượng Trang kinh ngạc nhìn ông, sự tình này tựa hồ càng ngày càng phức tạp, đó vốn là chuyện nàng không thể tưởng tượng.

Hoàng đế vút dứt lời, Tề Hiền phi liền quay lại, quỳ rạp xuống đất, khóc lóc: "Thánh Thượng, ngài phải làm chủ cho Diệp Nhi! Nay vị trí Thái tử đã định, Diệp Nhi chẳng qua là một Vương gia mà thôi, Hoàng hậu vẫn còn không chịu buông tha cho nó hay sao? Hừ... Nếu Diệp Nhi xảy ra bất trắc gì, ngài kêu thần thiếp phải sống sao đây? Cả đời thần thiếp không tranh không giành chẳng phải chỉ vì ước nguyện bình yên thôi sao? Thánh Thượng, vì sao như vậy vẫn còn có người muốn hại Diệp Nhi của thiếp..."

Hốc mắt Ti Y cũng đỏ hoe, nàng quỳ xuống đỡ lấy thân thể sắp đổ của bà, thấp giọng an ủi.

Thượng Trang cả kinh không thôi, Tề Hiền phi sao có thể trực tiếp chĩa mũi giáo vào Hoàng hậu? Không, còn liên quan tới Thái tử nữa.

Nếu Hoàng hậu làm ra chuyện này, Thái tử điện hạ còn có thể thoát khỏi can hệ hay sao?

Nàng quay đầu, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Nguyên Duật Diệp, việc này... Việc này là thật sao?

Không biết vì lý do gì, trong lòng nàng vẫn còn nghi vấn.

Nhưng, sự thật rõ ràng nói rằng, Nguyên Duật Diệp muốn làm lớn chuyện này. Trách không được hẳn không tiếc đánh cược mạng mình, thật là một khổ nhục kể lợi hại.

"Mẫu phi..." Nguyên Duật Diệp cuối cùng cũng lên tiếng, hẳn giấy dựa muốn đứng lên.

Hoàng đế nâng tay, nói: "Trên người còn có vết thương, con còn đứng lên làm gì?"

Hắn lại lắc đầu: "Phụ hoàng, trong việc này nhất định có trá. Nhi thần không muốn làm phụ hoàng vì việc này mà lo lắng. Mẫu phi..." Hắn nhìn Tề Hiền phi, "Việc này..."

Hắn còn chưa nói xong, Hoàng đế đã hừ lạnh: "Con cho rằng mình không nói thì trăm không biết sao?" Nói tới đây, sắc mặt tất cả mọi người đều thay đổi.

Nguyên Duật Diệp hình như còn muốn nói gì nữa, hẳn động môi, nhưng cuối cùng lại yên lặng.

Hoàng đế tiếp tục: "Thương Vân kiểm, năm đó là tự trăm ban tặng cho Thái tử." Chỉ có Thương Vân kiểm mới có thể tạo ra vết thương như vậy, mà chuôi kiếm này hình như đã được Thái tử ban tặng thị vệ của mình.

Nghe vậy, khuôn mặt vốn tái nhợt của Tề Hiền phi nở một nụ cười, nàng dựa vào Ti Y mà đứng lên, còn nhịn không được khóc lên mấy tiếng.

Thượng Trang cuối cùng cũng nghe ra hàm ý bên trong. Như vậy, việc này thật sự không thoát khỏi liên quan với Thái tử. Tề Hiền phi thông minh, ban đầu đem nghi ngờ chĩa vào Hoàng hậu, lý do là vì Hoàng hậu sợ Hoàng đế và Thái tử nảy sinh khoảng cách, sợ Hoàng đế lập Thái tử khác nên mới khẩn trương ra tay.

Lại nhìn sắc mặt Hoàng đế, gương mặt ông đã vô cùng âm trầm.

Đúng lúc này, có người tiến vào bẩm báo: "Thánh Thượng, Thái tử điện hạ tới thăm Vương gia."

Thượng Trang cả kinh, ánh mắt lập tức nhìn ra bên ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 38: Ở lại

Thượng Trang cả kinh nhìn ra bên ngoài, phía sau tên thị vệ, Thái tử điện hạ đã gần tiến vào.

Sau chuyện đó, nàng và hắn đều tránh mặt không gặp. Thật không ngờ, lần tương ngộ lại là trường hợp như vậy.

Ánh mắt mọi người đều nhìn ra cửa, đột nhiên Ti Y kinh hãi kêu lên một tiếng "Vương gia", lúc Thượng Trang quay đầu thì thấy Nguyên Duật Diệp đã ngất đi.

"Diệp Nhi!" Thần sắc vừa thoáng đặc ý của Tề Hiền phi trong khoảnh khắc này đã biến mất. Bà xông lên cầm lấy tay hắn, run giọng: "Diệp Nhi, con sao vậy? Diệp Nhi, đừng dọa mẫu phi. Thái y, Thái y!"

"Nương nương, thái y đã bốc thuốc, lập tức sẽ tới..." Thanh âm của Ti Y nhỏ dần, nàng cũng sợ Nguyên Duật Diệp xảy ra chuyện không may.

Trong lúc đó, Thượng Trang không biết nên làm thế nào cho phải.

Thái tử đã đi vào trong, thấy Hoàng đế ở đây, hẳn vội vàng hành lễ. Sau đó hắn nhìn tới bên giường, ánh mắt lướt qua Thượng Trang, chỉ trong khắc đó, thần sắc hắn có chút ngưng trọng, nhưng sau đó lập tức khôi phục lại bình thường. Hắn nhíu mày: "Nhi thần nghe nói Ngũ đệ bệnh nặng nên muốn tới thăm, thì ra phụ hoàng cũng đang ở đây."

Hoàng đế tỏ ra không vui, còn chưa kịp lên tiếng thì Tề Hiền phi đã lạnh giọng: "Thật là làm phiền điện hạ quan tâm. Điện hạ hôm nay tới thật đúng lúc."

Nguyên Duật Phong ngăn ra, hẳn chưa kịp hiểu ý Tề Hiền phi là gì thì đã nghe Hoàng đế lên tiếng: "Thương Vân kiểm trăm ban thưởng cho con đâu?"

Nguyên Duật Phong khó hiểu nhìn người trước mặt, cẩn thận đáp: "Năm trước đi Ô Sơn săn bắt, nhi thần đã ban cho Lâm Thụ rồi. Việc này phụ hoàng không phải..."

Hắn vốn định nói Hoàng đế chắc chắn biết việc này, nhưng lời còn chưa nói xong đã bị ông ngắt lời: "Hồi cung." Nói xong, ông đi nhanh ra ngoài, một mặt nói: "Trần Trung, truyền Lâm Thụ cho trăm!"

"Phụ hoàng..." Nguyên Duật Phong bất giác gọi ông một tiếng.

Hoàng đế không thèm quay đầu nhìn lại. Trần Trung vội nhỏ giọng khuyên: "Điện hạ mau hồi cung đi." Hắn chỉ nói một câu, không hề nhiều lời. Nguyên Duật Phong cũng không phải là kẻ ngốc, hẳn ngăn ra, sau đó đột nhiên nghĩ tới một chuyện, quay đầu nhìn Nguyên Duật Diệp đang nằm trên giường.

Chẳng lẽ...

Nguyên Duật Phong đột nhiên cảm thấy lo sợ.

Thượng Trang nhìn bọn họ ra ngoài thì cũng muốn đi theo, dù sao thân phận hiện tại của nàng là ngự tiền thượng nghị. Thời điểm đứng dậy, nàng thật không ngờ Nguyên Duật Diệp vẫn nắm chặt tay nàng không buông.

Nàng không khỏi thở dài một tiếng.

Lúc này Tì Y đã đỡ Tề Hiền phi đứng lên, bà liếc nhìn Thượng Trang, mở miệng: "Người ở lại chăm sóc Vương gia, bên phía Thánh Thượng bồn cung sẽ nói."

Thượng Trang chấn động, Tề Hiền phi cư nhiên kêu nàng ở lại bên cạnh Nguyên Duật Phong sao? Bà ấy biết rõ Hoàng đế không thích người An Lăng gia, bà ấy không phải nên muốn con trai mình cách xa nàng một chút hay sao?

Điều quan trọng nhất là, Thành Vương, nàng không thể trêu vào.

Không biết vì sao, nàng đột nhiên nhớ lại câu Nguyên Duật Diệp vừa nói, hẳn nói có chuyện muốn nói với nàng.

Nàng cắn răng, mặc kệ hẳn muốn nói cái gì, nàng đều không muốn nghe. Nàng nhất định phải tìm cách cách xa hẳn càng xa càng tốt.

"Nurong nurong, nô tỳ ở lại sợ là không thích hợp, nô tỳ..."

Tề Hiền phi cười lạnh: "Không thích hợp chỗ nào? Người có thể hầu hạ Thánh Thượng, chắc chắn là có điểm không giống với cung nữ khác. Huống hồ Linh Khuyết vừa bị phạt trọng, không thể hầu hạ Diệp Nhi. Người ở lại, bồn cung nhất định sẽ nói với Thánh Thượng một tiếng. Chẳng lẽ người cho rằng Vương gia không có tư cách để người hầu hạ sao?"

"Nurong nurong..." Có trời chứng giám, nàng làm sao lại có suy nghĩ này?

Trọng thái y rất nhanh đã quay lại, ông bắt mạch cho Thành Vương, rồi nói: "Vương gia bị thương đã hai ngày, cơ thể lại nhiễm phong hàn, nhất định phải hầu hạ cẩn thận. Thuốc này thoa ngoài da, sau đó cho Vương gia uống thuốc nha đầu bụng lên. Thân phận mệnh ở lại vương phủ, tùy lúc chú ý bệnh tình cho Vương gia."

Nghe vậy, sắc mặt Tề Hiền phi cũng hòa hoãn hơn nhiều. Bà lại dặn Thượng Trang thêm vài câu, sau đó mới cùng Tì Y ra ngoài.

Con trai của mình đã không sao, trò hay trong cung, bà không thể bỏ lỡ.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 39: Suy nghĩ

Tề Hiền phi đã đi ra ngoài nhưng Thượng Trang vẫn thất thần như cũ.

Nàng không biết việc này rốt cuộc có liên quan tới Thái tử hay không, hoặc là chỉ liên quan tới một mình Lâm Thụ kia? Dù sao chuyện này cũng không phải để nàng suy đoán lung tung.

Trọng thái y giục nàng thay thuốc cho Nguyên Duật Diệp. Thuốc thay được một nửa, hẳn đã tỉnh lại, cái gì cũng chẳng nói, hẳn chỉ kêu Trọng thái y đi xem vết thương cho Linh Khuyết. Trong lòng Thượng Trang vốn có chút tức giận, nhưng thấy hẳn như vậy, không biết vì sao, nàng lại cảm thấy vui mừng.

Hoàng đế tự mình mở miệng phạt trọng, giờ phút này sợ là không ai dám giúp Linh Khuyết đi tìm đại phu. Nếu hẳn đã mở miệng, tất nhiên là tốt rồi. Trọng thái y thu dọn đồ đạc, cuối cùng cũng đi ra ngoài.

Hoàn hồn, Thượng Trang đắp thuốc lên vết thương của hẳn, thấp giọng: "Vương gia bị thương thật sự khiến nô tỳ bội phục. Khi nào thì hôn mê, khi nào thì tỉnh, Vương gia canh thời gian thật chuẩn xác, ai nấy cũng đều sợ hãi."

Hắn không nhìn nàng, chỉ nhẹ giọng: "Bằng không, người muốn bốn vương phải như thế nào? Bốn vương cáo trạng Thái tử trước mặt phụ hoàng, hay là cầu tình cho hẳn? Hai việc đó, bốn vương sẽ không làm."

Không làm không có nghĩa là hẳn không cáo trạng. Trong lòng Thượng Trang hiểu rõ, có đôi khi không nói lời nào sẽ khiến sự tình hỗn loạn hơn.

Nàng hừ nhẹ: "Đều cùng một nguồn gốc, tại sao phải đối xử với nhau như vậy?"

Mỗi câu của nàng đều luôn khiến lòng hẳn tức giận. Hắn cắn răng, nói: "Bốn vương thiếu chút nữa đã mất đi tính mạng, lời người nói nghe thật dễ dàng."

Động tác trên tay vẫn tiếp tục, lời nói của nàng vẫn mềm mại nhưng lạnh lùng như trước: "Nếu không phải ngài che giấu không cho thái y chữa trị, bản thân sao có thể khổ như thế?" Mặc kệ việc này có thật sự liên quan tới Thái tử hay không, việc hẳn chủ động nói cùng việc để Hoàng đế tận mắt nhìn thấy, hai kết quả này hoàn toàn khác nhau.

Hoàng đế nhẫn nhịn không lộ ra tức giận, nhưng lúc hồi cung, không chừng sẽ xảy ra một trận mưa to gió lớn.

Nghĩ tới đây, nàng đột nhiên cảm thấy cả người run lên.

Nàng rút cuộc cũng biết vì sao Tề Hiền phi lại kêu nàng ở lại vương phủ hầu hạ Nguyên Duật Diệp rồi.

Bà ấy sợ, sợ nàng cầu xin giúp Thái tử.

Hôm đó, nàng không rõ vì sao trong con thịnh nộ Hoàng đế lại không phỉ bợ Thái tử, hơn nữa còn để nàng ở cạnh làm ngự thị, nhưng điều đó khiến Tề Hiền phi thấy, nàng là con người cho chút bản lĩnh.

Cho nên, mặc dù Thượng Trang nàng thấp cổ bé họng, bà ấy cũng không dám mạo hiểm như thế.

Còn đang nghĩ ngợi, cổ tay đột nhiên truyền tới đau đớn, nàng kinh ngạc nhìn nam tử trên giường. Nàng thật không biết từ đâu hẳn lại có khí lực lớn như vậy. Vừa định mở miệng nói tiếp, hẳn đã cho gọi nha hoàn bên ngoài.

Nha hoàn tiến vào, hẳn liền phân phó tới phòng Linh Khuyết lấy thứ gì đó.

Rất nhanh nha hoàn đã trở về, nàng cầm đồ trong tay đưa cho hẳn, bên ngoài được bọc bằng chiếc khăn tay, nhìn vào quả thật không biết là gì. Nàng ta còn nói tình hình của Linh Khuyết không sao, thái y nói chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày liền khỏi.

Cung này vốn nhũn chặt cuối cùng cũng giãn ra một chút, đợi nha hoàn ra ngoài, Nguyên Duật Diệp mới đưa thứ đồ trong tay cho Thượng Trang, hừ một tiếng: "Nhìn xem đây là cái gì!"

Thượng Trang theo bản năng nhận lấy, mở ra, bên trong là một khối ngọc bội.

Hắn lại nói: "Đây là vật phẩm phụ hoàng ban tặng lúc An Lăng Thuần cáo lão hồi hương."

"A!" Thượng Trang bắt giác kêu ra một tiếng, nàng quay đầu nhìn hắn, không tin. Lời này rốt cuộc là có ý gì?

Việc này còn liên quan tới An Lăng phủ sao?

Không, không thể nào. Nếu lão gia không muốn để người ngoài biết nàng không phải An Lăng Vu thật sự, ông ấy sao có thể để bản thân cuốn vào trận cung biến này chứ?

Giá họa?

Đây là hai từ đầu tiên nàng nghĩ tới.

Ánh mắt nhìn Nguyên Duật Diệp, nàng thật sự không biết nam tử trước mặt đang nghĩ thế nào.

Hắn lại nói: "Ngọc bội có thể là do An Lăng Thuần tặng Lâm Thụ, hoặc cũng có thể thích khách ngày đó, rốt cuộc có phải Lâm Thụ hay không, bốn vương vẫn không thể xác định."

Không thể xác định?"

"Vậy Vương gia vì sao phải chữa mũi kiếm về phía Thái tử?" Hắn không xác định, nhưng lại làm cho người ngoài xem như đã "xác định".

Hắn tức giận nhìn nàng, nàng thì biết cái gì? Không đồ cho người khác, chẳng lẽ trực tiếp chỉ người nhà An Lăng sao? Nàng.. Nàng rốt cuộc có phải học An Lăng không?

Cẩn rằng, hắn quả thật không nên suy nghĩ cho nàng!

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 40: Cút!

"To gan." Cặp mắt hắn nhìn Thượng Trang tràn đầy tức giận.

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, nàng thật không biết câu nào của mình đã làm hắn phần nộ như thế. Chỉ là cho dù không biết lý do, nàng cũng không sợ, còn hỏi ngược lại một câu: "Chẳng lẽ nô tỳ nói sai sao?"

"Cút!" Hắn dùng hết khí lực gạt tay nữ tử.

Nàng cũng thông dong đứng dậy, hành lễ với hắn: "Vậy nô tỳ xin cáo lui."

Bọn họ, một đám bọn họ, nàng thật sự không hiểu.

Rời khỏi phòng Nguyên Duật Diệp, Thượng Trang vốn định đi thăm Linh Khuết, nhưng nàng nghĩ lại, cuối cùng vẫn không nên đi, dù sao nơi này là Thành vương phủ, mà nàng thì không phải tỷ nữ của Thành Vương, nếu đi sẽ có nhiều chuyện không tiện.

Dù sao hắn đã tự mở miệng kêu nàng cút, vậy thì nàng sẽ đi. Đến lúc đó, bên Tề Hiền phi nàng cũng có thể giải thích. Chủ tử đã lên tiếng, nàng thân là nô tỳ nhất định phải phục tùng.

Vừa ra tới cửa, phía sau liền có người gọi nàng: "Vu thượng nghĩa, Vu thượng nghĩa..."

Thượng Trang tò mò quay đầu thì thấy một nha hoàn liều mạng đuổi tới. Thấy nàng dừng bước, bước chân của nha hoàn kia càng nhanh hơn: "Vu thượng nghĩa, Vương.. Vương gia kêu ngài quay về."

Wương gia? Nàng không nghe lầm chứ?

Nàng cười xấu hổ: "Người không sai chứ? Vừa rồi Vương gia còn kêu ta hồi cung mà."

Nha hoàn vội vàng lắng đầu: "Thượng nghĩa đang nói đùa với nô tỳ sao? Nô tỳ sao dám nghe lầm lời của Vương gia chứ?" Chủ tử phân phó, nàng đương nhiên phải dựng lỗ tai lên, nào có chuyện nghe nhầm?

Thượng Trang không khỏi kinh ngạc, Nguyên Duật Diệp này rốt cuộc bị làm sao vậy? Vừa rồi còn kêu nàng cút, vậy mà chưa đến nửa nén nhang đã kêu nàng quay về.

Nói thật, nàng vô cùng khó chịu.

Nha hoàn kia cơ hồ đã sắp khóc, không ngừng năn nỉ nàng: "Thượng nghĩa mau theo nô tỳ về đi. Vương gia nói, nếu không kêu được ngài trở về, vậy... Sẽ phạt nô tỳ. Thượng nghĩa..."

Xấu hổ cười nói: "Người nghĩ sai rồi đi? Vương gia mới vừa rồi bảo ta hồi cung đâu."

Nàng còn muốn đi, nha hoàn liền quỳ xuống cầu xin.

Cuối cùng, nàng chỉ đành mang theo tức giận quay về.

Đẩy cửa phòng ra, mùi thuốc liền nhanh chóng đập vào mũi. Nàng đi vào mới thấy chén thuốc đặt trên bàn, bên trên còn một tảng hơi.

Hắn nửa dựa vào giường, thấy nàng vào liền liếc một cái, trách mắng: "Thật có cốt khí, kêu người cút thì người đúng là cút thật."

Thượng Trang cười cười: "Ngài là chủ tử, ngài kêu cút, ai dám không cút chứ? Chẳng lẽ ngài lại muốn trách phạt nô tỳ sao?"

Ý tứ của nàng hần làm sao không hiểu. Chỉ là lúc này thấy nàng thật sự trở về, trong lòng lại bất giác nổi lên một tia cao hứng.

Hần nhất định là điên rồi!

"Lại đây hầu hạ bổn vương uống thuốc." Hần ra lệnh.

Nàng liền cầm chén thuốc đi qua, thổi nguội rồi mới đưa tới bên môi.

Hần vừa uống một ngụm liền kêu: "Thật đắng." Hần nhủ mày, bộ đáng vô cùng thống khổ.

Thượng Trang không thèm để ý, chỉ châm chọc: "Tài nghệ Vương gia không bằng người khác nên mới bị thương, những lúc uống thuốc như vậy không nên kêu đắng."

Hần cắn răng, cái từ "Cút" kia cũng theo đó mà nghẹn trong họng.

"Nghe nha hoàn nói, hoàng thúc muốn tới vương phủ thăm bổn vương." Thời điểm nói chuyện, hần lặng lẽ nhìn nữ tử trước mặt.

Thượng Trang không khỏi kinh ngạc, trượt tay làm cái thìa đập vào chén thuốc, lại nghe hần tiếp tục: "Sao thế? Cảm thấy cơ hội tới rồi sao?"

Thượng Trang cười một tiếng, nếu Nguyên Chính Hoàn có thể tới đây, vậy liền chứng minh y không hề bị bệnh. Nếu thật là vậy nàng mới yên tâm. Lại đưa thìa thuốc tới môi hần, hần không uống, chỉ nhìn nàng, sau một lúc lâu mới nói: "Bổn vương quyết định giữ ngươi ở lại, chờ y đi rồi mới thả ngươi ra. Ngươi cảm thấy chủ ý này thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 41: Cầu xin

Thượng Trang không tiếp lời của hần, chỉ im lặng cúi đầu thổi nguội thuốc trong thìa, sau đó đưa tới bên môi, mở miệng: "Vương gia vẫn nên uống thuốc trước đi."

Hần khẽ cười: "Sao thế, chẳng lẽ ngươi không muốn gặp y sao? Vì sao không cầu xin bổn vương cho ngươi gặp mặt?"

Nàng không nhìn hần, chỉ nói: "Ngài là chủ tử, ngài muốn thế nào nô tỳ cũng không thể cãi lời." Nàng hiểu rõ tính cách của Nguyên Duật Diệp. Chuyện hần muốn làm, ai cũng không thể thay đổi được. Nếu hần thật sự định để nàng gặp y, hiện tại, nàng còn có có đường thứ hai để đi hay sao?

Lần này hần không tức giận, chỉ cười: "An Lăng Vu, cầu xin bổn vương đi."

Nàng không trả lời, nàng mới không thèm cầu xin hần.

Cúi đầu nhìn thìa thuốc trước mặt, còn vẻ thần sắc thản nhiên của nữ tử, hần ho một tiếng, nâng tay đẩy thìa thuốc trước mặt ra. Thượng Trang không ngờ hần sẽ làm như thế nên bất cẩn để thuốc rơi vãi xuống đệm. Nàng không khỏi thờ dãi.

Nguyên Duật Diệp lên tiếng: "Nếu bổn vương không uống thuốc, ngươi sẽ phải ở lại nơi này."

Ban đầu là run sợ, lúc sau, Thượng Trang nhìn không được mà cười: "Sao thế? Đại sự kia Vương gia không muốn làm nữa sao?" Nàng cảm nhận được hần không phải người làm việc theo cảm tính, cho nên, hần sẽ không vì một cung nữ nhỏ nhoi như nàng mà buông bỏ chuyện khác.

Trận cung đấu này, từ một khắc Tề Hiền phi rời đi, nàng có thể cảm nhận sự nguy hiểm trong đó. Người trước mặt tuy vẫn không thay đổi thần sắc, nhưng nàng biết, tất cả chuyện này đều nằm trong kế hoạch của hần.

Khô nhục kè!

Không..

Nàng lập tức phủ định, chuyện này không phải là khô nhục kè, mà là tương kè tự kè. Với trí thông minh của hần, chuyện này sẽ nhanh chóng bị làm lớn lên.

Sắc mặt nam tử trên giường bỗng có chút khó coi, hần nhủ mày: "Có đôi khi, quá thông minh cũng không phải chuyện tốt. A, có phải vì thế mà phụ hoàng ta mới không thích ngươi không?" Hần đột nhiên nhắc tới Hoàng đế khiến Thượng Trang không khỏi giật mình.

Thành kiến của Hoàng đế dành cho nàng, tới hiện tại nàng vẫn không rõ vì sao.

Đang nghĩ nghĩ, Nguyên Duật Diệp đã nhắc chân gối lên. Nàng kinh hãi, vội buông chén thuốc trong tay xuống rồi diu hần: "Vương gia đứng dậy làm gì?"

Hần hừ một tiếng: "Bổn vương đi thăm Linh Khuyết."

Nâng mắt nhìn sắc mặt nam tử vẫn còn tái nhợt, sự quan tâm của hần dành cho Linh Khuyết là thật. Chỉ là, với hần, Thượng Trang vẫn không có lời hay để khen.

"Vừa rồi ngài già bộ ngắt đi, bây giờ thấy áy náy rồi sao?" Tuy nói như vậy nhưng Thượng Trang biết, thời điểm Linh Khuyết bị kéo ra ngoài hần liền tỉnh dậy cầu xin, việc này rất dễ làm lộ tâm tư kín đáo của hần.

Cho nên, Thượng Trang mới cảm thấy nam tử này, trong lòng muốn gì hần là người rõ nhất. Hần chắc chắn sẽ không xử sự theo cảm tính.

Nguyên Duật Diệp tức giận quát: "An Lăng Vu, hiện tại ngươi đang ở Thành vương phủ, tốt nhất đừng chọc giận bổn vương."

Nàng không sợ, còn cười hỏi: "Vậy Vương gia muốn thế nào?"

Con người nhú lại, hần tới gần nàng, thì thầm "Không phải ngươi cảm thấy bốn vương hại Thái tử sao? Ngày mai hoàng thúc tới vương phủ, ngươi có muốn bốn vương tiết lộ vài chuyện không?"

Thượng Trang khiếp sợ nhìn hần, sau một lúc lâu mới phun ra hai chữ: "Đê tiện."

Hần lại không nghĩ như thế: "Bốn vương đê tiện thì không biết những người thanh cao đang ở đâu nữa."

Người hần ám chỉ, có lẽ trong lòng Thượng Trang biết rõ, chỉ là nàng không muốn nghĩ. Hần thật sự đứng dậy, cả người dựa vào nàng. Nặng quá, nàng cắn răng nói: "Nô tỳ kêu mấy người nữa tới đỡ ngài."

Lúc này, hần không cự tuyệt.

Hai gia đình tiến vào đỡ hần ra ngoài. Thượng Trang chần chờ, cuối cùng cũng nâng bước đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 42: Tội thần

Hoàng cung

Hoàng đế mang nét mặt giận dữ ngồi trên cao, bên cạnh là Tề Hiền phi với đôi mắt đỏ hồng. Thái tử đứng bên dưới, không khí cứ căng thẳng như vậy nhưng Hoàng đế lại chưa từng lên tiếng, hần mấy lần thử mở miệng, lại không biết phải nói cái gì.

Hoàng hậu vội vàng chạy tới đây, hành lễ. Dọc đường, bà đã nghe sơ qua, chẳng qua là kêu Thái tử tới Thành vương phủ thám thính thật hư, tại sao cuối cùng lại phát sinh như chuyện như vậy?

Lặng lặng nhìn Hoàng đế, Hoàng hậu định lên tiếng thì Tề Hiền phi đột nhiên quỳ xuống, khóc lóc: "Cầu xin nương nương thủ hạ lưu tình! Diệp Nhi không hiểu chuyện, nếu nó mạo phạm tới Thái tử điện hạ, cũng xin điện hạ đừng để trong lòng. Diệp Nhi... Nếu muốn trách phạt, xin hãy để người làm mẫu thân như ta chịu tội..."

Hoàng hậu lạnh lùng nhìn, cười nhạt: "Lời này của Hiền phi mười mươi là có ý gì?"

Hoàng đế cuối cùng cũng ho khan một tiếng, ông không nhìn Tề Hiền phi, chỉ nhìn ra cửa. Đúng lúc này, Trần Trung tiến vào, mở miệng: "Thánh Thượng, đã đưa Lâm Thụ tới."

"Truyền." Hoàng đế chỉ nói một chữ.

Rất nhanh, một nam tử khoảng ba mươi tuổi được đưa vào. Hần cung kính quỳ gối, cúi đầu: "Tội thần Lâm Thụ tham kiến Thánh Thượng, Hoàng hậu nương nương, Thái tử điện hạ." Không biết vô tình hay cố ý hần lại bỏ qua Tề Hiền phi.

Tề Hiền phi nghe thế không khỏi kinh hãi, hần vừa tới đã tự xưng là "tội thần" rồi sao?

Bà quay đầu nhìn Hoàng đế, quả nhiên, trong mắt ông cũng hiện lên một tia kinh ngạc. Hoàng đế chỉ lạnh giọng nói: "Trẫm còn tưởng phải tốn thời gian thẩm vấn, không ngờ ngươi lại thành thật như vậy? Xem ra không cần thẩm hỏi, việc này trong lòng ngươi rõ ràng."

"Vâng, tội thần biết rõ." Lâm Thụ gật đầu.

"Lâm..." Nguyên Duật Phong muốn tiến lên thì Hoàng hậu liền ngăn cản, ý bảo hần không cần nói chuyện.

Tề Hiền phi giống như hoàn hồn, Lâm Thụ đây là muốn tự mình chịu tội mà! Bà cắn răng, nhưng giờ phút này lại không thể nói gì. Bà cũng không thể nhảy ra nói việc này là Hoàng hậu cùng Thái tử ở sau gở trò.

Đôi mắt Hoàng đế sáng lên, hỏi: "Vì sao lại ám sát Thành Vương?"

Tất cả mọi người đều nhìn Lâm Thụ, hần không chút chần chờ, đáp: "Tội thần sợ Thành Vương sẽ uy hiếp tới địa vị của điện hạ, thầm nghĩ chỉ bằng thay điện hạ trừ bỏ hần."

Vừa nói xong, Tề Hiền phi liền lên tiếng: "Ngươi chẳng qua là một chiêm sự nhỏ nhoi, làm sao có gan làm ra chuyện này?" Thời điểm nói chuyện, ánh mắt bà lạnh lẽo nhìn Hoàng hậu. Sắc mặt Hoàng hậu không hề thay đổi, khóe miệng còn cong lên ý cười.

Lâm Thụ nói tiếp: "Chắc Hiền phi nương nương cũng biết, mười mươi thần là Phụng nghi của đông cung. Nếu Thái tử không phải Thái tử, như vậy sao có Phụng nghi? Đến lúc đó, Lâm gia bọn ta có thể trồng cây vào ai?"

"To gan!" Hoàng đế tức giận đứng dậy. Thái tử không phải Thái tử, hần ta ngay cả lời đại nghịch bất đạo vậy cũng dám nói!

Trần Trung vội tiến lên, nhỏ giọng: "Thánh Thượng xin bớt giận, bảo trong lòng thế."

Hoàng hậu tiến về trước đá một cước lên người Lâm Thụ, mắng: "Vô sỉ, ngươi cho rằng Đông cung là tảng đá cho Lâm gia các người đập lên hay sao? Đông cung... Đông cung sao lại có loại người như thế này chứ?"

Tề Hiền phi cũng hừ lạnh một tiếng: "Hừ, nô tỳ thì lại cảm thấy Đông cung của điện hạ đã nuôi ra một con chó trung thành!"

Sắc mặt Hoàng đế trắng bệch, cả giận quát: "Ngươi cho rằng diệt trừ Thành Vương, giúp Thái tử ngồi vững vị trí Đông cung, Lâm phụng nghi liền có thể trở thành Thái tử phi tương lai sao?"

Tề Hiền phi thầm cười trộm, Hoàng đế đương nhiên là không tin lời Lâm Thụ. Ông chắc chắn không tin Lâm Thụ một mình quyết định.

Sắc mặt Lâm Thụ trước sau không đổi: "Nếu không phải Thành Vương mạng lớn, giờ phút này e là đã sớm mất mạng. Thần định tới lúc đó sẽ lĩnh thưởng với điện hạ."

Ánh mắt Hoàng đế chuyển hướng sang Nguyên Duật Phong, trầm giọng: "Thái tử, việc này con thật sự không biết sao?"

Nguyên Duật Phong không khỏi kinh hãi, chuyện này, hẳn quả thật không biết. Lặng lẽ nhìn Hoàng hậu, thấy bà không hề nhìn mình, trong lòng hắn liền rõ ràng vài phần. Vừa định lên tiếng thì bên ngoài truyền tới thanh âm: "Thánh Thượng, Hoàn Vương cầu kiến."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 43: Khen thưởng

Thành vương phủ.

Nhìn nữ tử sắc mặt tái nhợt đang nằm trên giường, trái tim Nguyên Duật Diệp vô cùng khó chịu. Linh Khuyết thấy hắn tới, không khỏi kinh hãi, gầy dựa muốn ngồi dậy. Thượng Trang vội đề nâng lại, nhủu này: "Trên người còn có thương tích, cẩn thận một chút."

Linh Khuyết quay đầu thấy Thượng Trang cầm ngọc bội trong tay, nhất thời cả kinh, vật đó không phải...

Nàng ngẩng đầu nhìn nam tử ngồi ngay mép giường, chẳng lẽ thật sự liên quan tới An Lăng Vu hay sao?

Nguyên Duật Diệp thấy nàng có chút khác thường, chỉ nghĩ nàng không thoải mái, liền nhẹ giọng: "Cố gắng nghỉ ngơi đi, ta kêu nha đầu làm món canh hạt sen ngân nhĩ mà ngươi thích nhất, được không?"

Nàng miễn cưỡng cười, hỏi lại: "Linh Khuyết lúc này có được tính là công thần không?"

Thượng Trang không khỏi khiếp sợ, nàng thật chưa từng nghĩ có nàng ở đây, Linh Khuyết lại nói chuyện không chút cổ kị như vậy.

Nam tử khẽ cười, cầm lấy bàn tay bé nhỏ của nàng, găt đầu: "Đương nhiên. Ngươi muốn ta thưởng cái gì đây?"

Nàng híp mắt cười: "Ngài nhớ kỹ đấy nhé, sau này Linh Khuyết sẽ đòi ngài."

"Được, ngươi muốn gì cũng được." Hắn sùng nịnh nhéo mũi nàng một cái.

Thấy hai người như vậy, không biết vì sao, trái tim Thượng Trang đột nhiên cảm thấy ảm áp. Thật kỳ lạ, bọn họ tuy không chút liên quan tới nàng, nhưng nàng vẫn cảm nhận được hương vị đó.

Nàng có thể nhận ra, Linh Khuyết vì hắn mà việc gì cũng làm được. Mà nàng ấy ở trong lòng hắn cũng không giống những kẻ bình thường.

Đột nhiên, nàng cảm thấy bản thân ở đây thật dư thừa.

Nàng xấu hổ cười cười, đứng dậy nói: "Vương gia cứ nói chuyện với Linh Khuyết cô nương đi, nô tỳ ra ngoài chờ." Nói xong, nàng xoay người đi ra.

Hắn cũng không gọi nàng, chỉ quay đầu nhìn theo bóng lưng đó.

Từ trong phòng đi ra, Thượng Trang dựa vào lan can ngồi xuống, lúc cúi đầu, nàng mới phát hiện miếng ngọc bội kia vẫn bị nắm chặt trong tay. Nàng nhìn nó một hồi, lặng lẽ lắc đầu. Nàng không biết vì sao thiếu gia lại đột nhiên trở về, cũng không biết vì sao trên người của tên thích khách lại có ngọc bội của An Lăng gia. Chỉ là sự tình này, sợ rằng không thể kết thúc nhanh chóng như vậy.

Nàng đã bắt đầu cảm thấy cuộc tranh đoạt vương vị kia ngày càng mãnh liệt.

"Vu thượng nghị." Nha hoàn đi ngang thấy Thượng Trang ngồi bên ngoài, không khỏi dừng lại.

Thượng Trang nhìn nàng, cười nói: "À, Vương gia và Linh Khuyết cô nương đang nói chuyện bên trong, cho nên ta ở ngoài này chờ."

Nha hoàn găt đầu: "Vật lát nữa nô tỳ sẽ vào." Nói xong liền ngồi cạnh Thượng Trang.

Thượng Trang bất giác nhìn về phòng của Linh Khuyết, hỏi: "Linh Khuyết cô nương... Nàng ấy là tỷ nữ của Vương gia sao?" Hỏi xong nàng liền cảm thấy buồn cười, đương nhiên là tỷ nữ rồi, điều nàng muốn biết là quan hệ đặc biệt của hai người bọn họ.

Nha hoàn cũng cười: "Linh Khuyết cô nương không giống với nô tỳ bình thường, bề ngoài nàng ấy là tỷ nữ của Vương gia, nhưng ở vương phủ này, nàng ấy chính là tiểu thư! Vương gia thương nàng ấy như muội muội của mình vậy."

"Thế sao?" Thượng Trang không khỏi tò mò, "Vương gia thích nàng ấy sao?"

Nha hoàn liền găt đầu lia lia: "Chắc chắn là thích rồi, nếu không sao Vương gia có thể thương nàng ấy như vậy? Vương gia đi đâu cũng mang theo nàng ấy. Linh Khuyết cô nương đã đi theo Vương gia tám năm, nếu ai dám bắt kính với nàng ấy, Vương gia sẽ lập tức xử phạt.

Tám năm?

Không biết vì sao, Thượng Trang lại giật mình, hỏi: "Năm nay nàng ấy bao nhiêu tuổi?"

"Mười bốn... Mười lăm... Việc này nô tỳ không rõ."

Nha hoàn đang nói chuyện thì trong phòng truyền ra tiếng của Nguyên Duật Diệp kêu Thượng Trang vào.

Nàng đi vào diu hần, hần lại hất tay, sau đó gọi một gia đình khác vào đỡ, một mặt nói: "Linh Khuyết có chuyện muốn nói với người, bẩm vương về phòng trước."

Nha hoàn liền đặt đồ trong tay lên bàn, sau đó cùng Nguyên Duật Diệp ra ngoài. Thượng Trang tiến lên xem, thì ra là canh hạt sen ngân nhĩ. Nàng đến bên giường hỏi Linh Khuyết có ăn không, nàng ấy lắc đầu, chỉ hỏi: "Vu thượng nghĩa thích Hoàn Vương điện hạ sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 44: Rót nước

Nghi hoặc nhìn nữ tử đang nằm trên giường, Thượng Trang không khỏi cảm thấy kỳ lạ.

Vì trên người có thương tích nên Linh Khuyết phải nằm sấp. Giờ phút này nàng khẽ động thân mình cười hỏi: "Vu thượng nghĩa không muốn tới gần đây sao?"

Thượng Trang hoàn hồn, tiến lên mép giường ngồi xuống, nói: "Đúng lúc ta cũng có chuyện muốn nói với cô nương."

Linh Khuyết gạt mình, hỏi: "Cái gì?"

Chần chờ một lát, Thượng Trang cuối cùng cũng lấy miếng ngọc bội đeo trên cổ xuống, hỏi: "Người có nhận ra vật này không?" Một khắc đó, nàng cảm thấy bản thân thật sự điên rồi.

Đây là tín vật duy nhất để nhận muội muội, sao nàng lại nghĩ phần còn lại của miếng ngọc bội nằm trên người Linh Khuyết chứ?

Nhưng, lại có một cảm giác mãnh liệt dẫn đường kêu nàng phải hỏi chuyện này.

Linh Khuyết cẩn thận nhìn miếng ngọc bội, lắc đầu: "Thật là tình xảo, chi tiếc là ta chưa từng thấy qua."

Nghe vậy, Thượng Trang không khỏi thất vọng.

Linh Khuyết lại hỏi: "Vì sao Vu thượng nghĩa lại hỏi ta việc này?"

"À." Nàng khẽ lắc đầu, "Không có gì, chỉ là thuận miệng hỏi mà thôi." Nói xong, nàng cất miếng ngọc bội lại vào người. Lúc này, nàng mới nhớ tới miếng ngọc bội khác trong tay, lại nghe Linh Khuyết nói: "Còn miếng ngọc bội này có lẽ để Thượng nghĩa giữ sẽ an toàn hơn."

Vừa rồi nàng nhịn không được mà hỏi Nguyên Duật Diệp, mới biết đây là đồ Hoàng đế ban tặng cho An Lăng Thuần. Vì vậy, ngọc bội trở về với người của An Lăng gia mới là tốt nhất.

Thượng Trang có chút kinh ngạc, lại thấy Linh Khuyết cười: "Ngày mai Hoàn Vương sẽ tới đây. Ta đã nói với Vương gia cho người gặp ngài ấy."

Nàng không tin nhìn nữ tử trước mặt, bật thốt lên hỏi: "Tại sao chứ?"

Linh Khuyết vẫn cười: "Chẳng lẽ người tình nguyện để Vương gia giam lỏng sao?"

Nhất thời Thượng Trang không biết phải đáp lại thế nào, xem ra Nguyên Duật Diệp này đúng là cái gì cũng nói được.

.....

Vừa ra khỏi phòng, một nha hoàn đứng đợi bên ngoài thấy nàng, liền tiến lên nói Vương gia đang chờ trong phòng.

Nàng gạt đầu, đi tới phòng hần.

Thời điểm đẩy cửa phòng, nàng đã thấy hần nghiêng người nằm ngủ. Nhìn hần yên tĩnh như vậy, nàng thật không biết hần có phải đang giả vờ hay không.

Lư đồng đã được thêm huân hương, không khí trong phòng lúc này cũng vô cùng dễ chịu.

"Vu Nhi." Hần đột nhiên gọi.

Nhất thời Thượng Trang không kịp phản ứng, lúc hoàn hồn, nam tử kia đã mở hai mắt nhìn mình. Nàng cười tiến lên, nói: "Vương gia, nô tỳ là An Lăng Vu."

"Bẩm vương thích gọi như vậy."

"Vương gia vẫn là đừng gọi thân thiết như vậy, bằng không..." Đột nhiên nhận ra bản thân đang nói những lời không nên nói, Thượng Trang lập tức ngậm miệng.

Hần vui vẻ cười: "Bằng không thế nào? Bằng không sẽ tưởng bẩm vương thích người sao? Lại đây." Hần giữ chặt tay nàng, kéo nàng đi qua.

Thượng Trang khẽ nhú mày, con sót của hần vẫn chưa lui bớt sao?

"Thật khó chịu." Hần cau mày, "Lần sao có muốn người quý, bẩm vương cũng phải tìm chỗ nào tránh mưa trước đã."

Thượng Trang nhịn không được mà cười ra tiếng, đã là lúc nào rồi mà hần vẫn còn nghĩ tới chuyện này cơ chứ? Sau này? Nàng không cần sau này!

Hần bắt mắt nhìn nàng, cắn răng: "Trông người có vẻ rất vui sướng."

Nàng vẫn cười, cẩn thận diu hần nằm xuống, hỏi: "Ngài không nghỉ ngơi sao?"

"Không ngủ được, khó chịu." Vết thương trên người đã không còn đau như lúc trước, hần thăm thò dài, lại nói, "Hôm đó nghe nói Hoàng thúc mang bệnh vào cung, còn đi theo người tới Hoán Y Cục." Hần không phải hỏi nàng, chỉ là thuận miệng nói ra sự thật.

Nàng "Ừ" một tiếng.

"Ngủ không được, khó chịu." Trên lưng thương xử lý, cuối cùng không có lúc trước đau. Hắn thật dài nhẹ nhàng thở ra, lại nói, "Ngày ấy, nghe nói hoàng thúc mang bệnh vào cung, còn đi theo người cán y cục." Hắn không phải hỏi nàng, chính là tự thuật hắn biết đến sự thật.

Hắn lại hỏi: "Người hầu hạ thức ấy thế nào?"

Nàng nhàu mày: "Thì rót cho ngài ấy chén nước."

Hắn tỏ vẻ không tin, liếc nàng: "Chỉ vậy thôi sao?"

"Bằng không ngài nghĩ thế nào?"

Hắn cười rộ lên, sau một lúc lâu mới nói: "Vậy người cũng rót cho bốn vương chén nước đi."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 45: Sủng ái

Đưa chén trà tới, Thượng Trang nhẹ giọng: "Trà nguội rồi."

Nam tử trên giường lại mở miệng: "Không sao."

Hắn nhận lấy uống một ngụm, sau đó liền nhàu mày, nước trà quả nhiên đã nguội.

Thượng Trang nhìn hắn, không chút để ý mà nói: "Nô tỳ vừa phát hiện thì ra Vương gia vẫn có ưu điểm." Thấy hắn nâng mắt nhìn mình, nàng tiếp tục, "Không ngờ ngay cả nước trà lạnh ngài cũng uống."

Sắc mặt Nguyên Duật Diệp khẽ biến, nàng liền cười nói: "Lúc Hoàn Vương tới Hoán Y Cục, nô tỳ nói trà lạnh sẽ không tốt cho sức khỏe của ngài ấy, vì vậy đã kêu người đổi thành trà nóng."

Nhìn sắc mặt hắn càng lúc càng khó coi, trong lòng nàng cười thầm. Nàng dường như vừa nhận ra một điều, hắn để ý tới chuyện của Nguyên Chính Hoàn, hơn nữa còn đặc biệt để ý.

Chén trà trong tay bị buộc chặt, chết tiệt, hắn thế mà bị một tiểu nha đầu đùa giỡn!

Đưa chén trà tới, hắn lạnh giọng: "Vậy đổi cho bốn vương một chén trà nóng."

"Vâng." Nàng khụy gối hành lễ, sau đó xoay người ra ngoài.

Nhớ tới vẻ mặt trắng bệch vừa rồi của hắn, nàng nhịn không được mà cười.

Ra ngoài phân phó nha hoàn đổi trà, lúc trở lại, nàng mới đột nhiên nhớ tới một việc. Chuyện này thật kỳ quái.

Nàng ở trong vương phủ đã được một khoảng thời gian nhưng chưa hề thấy cơ thiếp nào. Bỏ qua những cơ thiếp trước đây của hắn, nhưng đột trước, Hoàng đế có ban thưởng cho hắn ba tú nữa. Hôm nay thời điểm ông ấy tới, nàng cũng chưa từng thấy một ai ra hành lễ.

Nàng bỗng nhớ tới một chuyện ở trong cung, Nguyên Duật Diệp còn hỏi nàng, vì sao Hoàng đế phải làm như vậy. Khi đó nàng không đáp, nhưng trong lòng lại vô cùng rõ ràng.

Trong lòng Hoàng đế có Thái tử, ông ấy ban thưởng tú nữ cho các vị Vương gia đương nhiên là muốn vì hoàng gia khai chi tán diệp, con cháu hưng thịnh.

Tới lúc phong vương, Hoàng đế có thể chia nhỏ lãnh địa, như thế sẽ không gây nguy hiểm cho tân đế sau này.

Chẳng lẽ, là nàng hiểu lầm rồi sao? Nếu không, Nguyên Duật Diệp làm sao dám giờ trò trước mặt Hoàng đế?

Đúng lúc này nha hoàn đổi trà đã trở về.

Thấy hắn lại nhắm mắt, nàng thầm nghĩ hắn lại giả bộ ngủ, nhưng khi bụng nước lại gần mới biết hắn thật sự đã chìm vào giấc. Nàng thầm cười nhạo một tiếng, thế mà nói không ngủ được, hiện tại không phải ngủ rất ngon hay sao?

Thôi, hắn không uống thì chi bằng chính mình tự uống, dù sao lúc này nàng cũng rất khát.

Tới tới, hắn mới tỉnh lại.

Thượng Trang đặt tay lên trán hắn, thấp giọng: "Hạ sốt rồi."

Hắn nhìn nàng, cười hỏi: "Cao hứng sao?"

"Cái gì?" Nàng hình như không nghe rõ lời hắn nói.

Hắn tiếp lời: "Nhiều ngày trôi qua như vậy, đừng nghĩ tới việc hồi cung nữa. Chuyện này còn chưa xử lý xong, phụ hoàng sẽ không nhớ tới người đâu."

Đạo lý này Thượng Trang đương nhiên biết rõ, chẳng qua nàng cười hỏi lại: "Thánh Thượng và Thái tử xảy ra tranh chấp là vì nô tỳ, chẳng lẽ Vương gia không sợ sao?"

Hắn lại cười lớn: "Bốn vương sợ cái gì? Chi là một cung nữ nhỏ bé, bốn vương vì sao phải sợ người? Cố gắng hầu hạ bốn vương đi, đừng để bốn vương tới lúc đó đi nói với phụ hoàng cho người tội danh câu dẫn chủ tử."

Hắn cúi nghiêng răng nghiêng lợi nhưng trên mặt Thượng Trang vẫn duy trì ý cười: "Nô tỳ cũng muốn câu dẫn ngài, nhưng nô tỳ thật nhìn không ra ngài có gì có thể khiến nô tỳ phải đi câu dẫn."

Hắn lạnh mặt, hừ một tiếng: "Ngươi cứ chờ đấy! Đến lúc đó đừng hòng cầu xin bốn vương sủng ái ngươi!"

"Tạ Vương gia ưu ái, chờ ngài sủng ái thì quý phù đã có nhiều thê thất rồi."

Hắn không khỏi chần chột, lập tức đáp trả: "Ánh mắt cũng sắc bén đấy, chỉ tiếc bốn vương không thích kẻ cứng rắn."

Thượng Trang nhíu mày: "Thế sao? Ngài không sợ Thánh Thượng ban cho ngài người không tốt ư?"

Hắn cười cười: "Sao vậy? Lo cho bốn vương sao?"

"Nô tỳ chỉ cảm thấy việc này... Không giống tính cách của ngài."

"Trần Trung là người trung thành, trên đường chiếu cố cơ nghiệp của bốn vương rất tốt. Hiện tại các nàng nhận được sự sủng ái của bốn vương nên rất ổn."

Thượng Trang không khỏi kinh ngạc, đúng vậy, Nguyên Duật Diệp hẳn là ai chứ? Sao có thể dễ dàng bị người khác nắm được nhược điểm?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 46: Tin tức

Nguyên Chính Hoàn vừa tiến vào đã nghe giọng nói của Thượng Trang, y khẽ cười, thì ra nàng ở đây.

Mạc Tầm thức thời đứng lại bên ngoài canh giữ.

"Nô tỳ tham kiến Vương gia." Thượng Trang hành lễ.

Y mỉm cười: "Xem ra Thánh Thượng rất quan tâm Diệp Nhi, ngay cả Thượng nghĩa cạnh mình cũng để lại. Hôm qua bốn vương có việc nên hôm nay mới tới, chỉ là nghe Diệp Nhi có thể nói chuyện, thần thể không sao rồi đúng không?"

Nguyên Duật Diệp cũng cười: "Hoàng thúc đến thăm sao diệt nhi có thể không khỏe? Nói như vậy, hoàng thúc đã tổn không ít tâm tư."

Thượng Trang cả kinh, bất giác đưa mắt nhìn nam tử trước mặt. Hôm qua y tiến cung sao?

Vì chuyện của Thái tử.

Nàng thật không ngờ trong trận chiến này y lại lựa chọn Thái tử.

Sắc mặt Nguyên Chính Hoàn vẫn không thay đổi: "Từ tin tức bốn vương có được, thương thế của Diệp Nhi đã tốt hơn nhiều."

Lời của y càng làm trong lòng Thượng Trang cả kinh. Mà sắc mặt của Nguyên Duật Diệp cũng không thay đổi bởi vì hắn biết Thái tử không hề gặp chuyện xấu gì.

"Kẻ hành thích Diệp Nhi chính là chiêm sự của Đông cung Lâm Thụ. Người nhà của hắn là Lâm Phụng nghi cũng bị giam vào ngục."

Thời điểm Hoàng đế phái người tới thăm vấn Lâm Phụng nghi, nàng ta sợ tội muốn tự sát. Việc này Lâm Thụ một mực nhận do hắn và Lâm Phụng nghi làm, Hoàng hậu và Thái tử không chút liên quan.

Tuy Hoàng đế không truy cứu nhưng trong lòng Nguyên Chính Hoàn biết rõ, giữa Hoàng đế và Thái tử đã tồn tại khoảng cách.

Giờ phút này, y cũng không muốn nghĩ nhiều, chỉ vuốt cằm: "Với thân thù của Diệp Nhi sao có thể để hắn làm hại chứ?"

Nguyên Duật Diệp ho một tiếng, ánh mắt dời sang Thượng Trang đang đứng bên cạnh, mở miệng: "Việc này hoàng thúc phải hỏi Vu Nhi."

Thượng Trang còn đang suy nghĩ lời Nguyên Chính Hoàn vừa nói, chợt nghe Nguyên Duật Diệp gọi nàng một tiếng "Vu Nhi" liền lập tức hoàn hồn, chỉ "A" một tiếng.

Nguyên Duật Diệp tiếp tục: "Do mạng của diệt nhi chưa tận khiến những kẻ có tâm không vừa ý, hoàng thúc nói xem có đúng không?"

Nàng mắt nhìn, thần sắc nam tử trước mặt vẫn thản nhiên như vậy, một chút cũng không nhìn ra khác thường. Y bỗng nhiên lên tiếng: "Bốn vương còn có lời muốn nói với Diệp Nhi, Vu Thượng nghĩa ra ngoài trước đi. Hôm nay Phục Linh cũng tới."

Nghe vậy, Thượng Trang liền cảm thấy cao hứng, Phục Linh tới đây là bất ngờ đối với nàng. Nàng nhanh chóng đáp lời rồi đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 47: Chia sẻ

Cánh cửa đóng lại.

Nhìn Nguyễn Chính Hoàn đẩy xe lăn đi về phía trước, Nguyễn Duật Diệp cười nói: "Hoàng thúc có chuyện gì muốn nói với diệt nhi mà lại đuổi khéo Vu Nhi vậy?" Nhìn y nhíu mày, hần biết bề ngoài y chỉ tỏ ra mạnh mẽ.

Xe lăn dừng trước giường, Nguyễn Chính Hoàn thấp giọng: "Bổn vương đương nhiên là lo lắng cho Diệp Nhi." Nói xong, y đuổi tay về trước.

Nguyễn Duật Diệp không khỏi kinh hãi, đột nhiên hần bật cười ra tiếng, ngoan ngoãn đưa tay mình ra trước đặt dưới tay y, nhẹ nhàng nói: "Diệt nhi cây ngay không sợ chết đứng, hoàng thúc có thể tự mình bắt mạch."

Y không nói chuyện, chỉ yên lặng bắt lấy cổ tay hần, nhíu mày.

Mạch tượng vô cùng suy yếu, xem ra việc hần bị thương là sự thật. Đột nhiên, y cảm thấy thật buồn cười, thì ra hần cũng không dám khi quân. Nhưng chuyện của Lâm Thụ...

Nhìn sắc mặt y, Nguyễn Duật Diệp nhìn không được mà nói: "Hoàng thúc nghĩ gì vậy?"

Nguyễn Chính Hoàn thu tay lại, nói: "Cổ gắng tĩnh dưỡng, ba bốn ngày sẽ khỏi."

Nguyễn Duật Diệp cười nói: "Ba bốn ngày? Sợ rằng diệt nhi không thể khỏi nhanh như vậy."

Thấy y nhíu mày, hần càng đắc ý: "Mấy ngày nay được Vu Nhi hầu hạ, diệt nhi cảm thấy tốt lắm." Hần không tin y không để ý năng.

"Người rót cuộc muốn nói gì?" Nam tử trên xe lăn cuối cùng cũng lên tiếng.

Nguyễn Duật Diệp ho một tiếng, nửa nằm xuống giường, mở miệng: "Không có gì, chỉ là diệt nhi muốn chia sẻ với hoàng thúc chuyện cao hứng này thôi. À đúng rồi, Phục Linh đi theo hoàng thúc chắc cũng nhu thuận, nếu không ngài sao có thể mang năng ta tới đây chứ?"

Nguyễn Chính Hoàn cười khê: "Chẳng qua nghe nói Vu thượng nghĩa ở đây, bổn vương chỉ muốn để chủ tớ bọn họ gặp mặt mà thôi."

"Thế sao? Nói như vậy, hoàng thúc là đang suy nghĩ cho Vu Nhi?" Hần nhìn y, ánh mắt sắc bén.

Nguyễn Chính Hoàn khê hừ một tiếng, không hề trả lời.

.....

Bên ngoài, từ xa Thượng Trang đã nhìn thấy Phục Linh.

Phục Linh thấy nàng liền chạy lên, ánh mắt hồng hồng: "Tiểu thư, nô tỳ cứ tưởng cả đời này không được gặp ngài nữa."

"Khóc cái gì, người đi theo Vương gia, ngài ấy nhất định sẽ đối xử tốt với người." Thượng Trang thấy nàng không xảy ra chuyện gì, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Phục Linh gạt đầu lia lịa, cười nói: "Vương gia thật sự là một người tốt, nô tỳ đi theo ngài ấy không hề chịu chút ủy khuất nào."

Gật đầu như thế, vậy là tốt rồi.

Phục Linh lặng lẽ đưa mắt nhìn xung quanh, thấp giọng: "Tiểu thư vẫn ổn chứ? Vương gia nghe nói ngài ở Thành vương phủ, trong lòng vô cùng sốt ruột, cứ sợ Thành Vương sẽ khi dễ ngài."

Cảm nhận được một tia ấm áp, nàng lắc đầu: "Giúp ta nói với Vương gia, ta tốt lắm."

Nghe vậy, Phục Linh cuối cùng cũng an tâm. Hai người dựa vào lan can, từ từ nói chuyện.

Mạc Tầm đứng từ xa nhìn bọn họ, mím môi không nói lời nào.

.....

Thời điểm Mạc Tầm giúp Nguyễn Chính Hoàn rời khỏi phòng, một nha hoàn đột nhiên chạy tới, bẩm báo: "Vương gia, Linh Khuyết cô nương nói có chuyện gấp muốn nói với ngài."

Sắc mặt Mạc Tầm tối xuống, trầm giọng: "Nực cười, một tiểu nha hoàn lại muốn chủ tử nhà ta qua gặp hay sao?"

"Mạc Tầm." Y lên tiếng.

Cẩn thận nhớ lại nữ tử tên Linh Khuyết kia, nàng ta là tỷ nữ thân cận của Nguyễn Duật Diệp, y không khỏi tò mò, nàng ta tìm y để làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 48: Liên quan

Nguyễn Chính Hoàn vẫy tay ý bảo Mạc Tầm giúp hần tiến lên.

Nha hoàn vừa dẫn đường vừa nói: "Cô nương không dám phiền ngài đi quá xa nên đã đứng ở góc trước chờ ngài."

Y không lên tiếng, còn Mạc Tầm thì nhíu mày càng chặt. Bước chân vào Thành vương phủ, hần khắp nơi đều để tâm, chỉ sợ có kẻ gây bất lợi với chủ tử của hần. Hiện tại thì hay rồi, ngay cả nha hoàn trong phủ cũng muốn tìm y nói chuyện sao?

Linh Khuyết đỡ hành lang, xa xa nghe tiếng xe lăn tới gần.

Y quả nhiên vẫn đến.

Nha hoàn lui xuống, Nguyên Chính Hoàn mới mở miệng: "Người muốn nói gì?"

Linh Khuyết đưa mắt nhìn Mạc Tầm đứng phía sau, nhìn sắc mặt kia, hẳn chắc chắn sẽ không rời y nửa bước. Nghĩ nghĩ, nàng liền tiến lên, nhưng vì trên người còn có thương tích, vô ý một cái mà ngã nhào lên người của Nguyên Chính Hoàn.

"Chủ tử!" Mạc Tầm hoảng sợ.

Nguyên Chính Hoàn đưa tay đỡ lấy nàng, nhưng trong một khắc kia, tay hắn dường như đụng phải thứ gì đó.

Sắc mặt y thay đổi!

"Chủ tử!" Mạc Tầm bị bộ dáng của y làm cho sợ hãi, hắn chạy tới đẩy nữ tử từ trên người y ra, lo lắng hỏi, "Đụng vào đâu sao?"

Lời của hắn làm Nguyên Chính Hoàn hoàn hồn, y bật thốt lên nói: "Đi xem nàng ta thế nào rồi!"

Mạc Tầm cứ tưởng bản thân nghe lầm, nhưng nhìn sắc mặt của y hẳn mới chắc chắn. Không chút tình nguyện đi lên, Linh Khuyết bị hắn đẩy ngã, trong lúc nhất thời không đứng dậy được. Đúng lúc này, hai tay nam tử đưa tới, nàng xấu hổ đưa mắt nhìn Mạc Tầm, cúi đầu: "Đa tạ Mạc thị vệ, ta không sao."

"Không sao thì tốt, cô nương xin hãy chú ý, nếu để Vương gia bị thương thì việc này không còn nhỏ vậy đâu." Hắn lạnh lùng nói, một tay kéo nữ tử từ đứng dậy.

Linh Khuyết cắn môi, nàng làm sao ngờ tới việc này? Lỡ đâu Mạc Tầm nghĩ nàng có ý làm vậy với Hoàn Vương...

"Người muốn nói cái gì?" Nguyên Chính Hoàn đánh vỡ bầu không khí xấu hổ.

"À." Linh Khuyết lắp bắp, lúc này mới nhớ ra mục đích tới tìm y, nàng hít một hơi thật sâu, hỏi, "Nô tỳ chỉ muốn hỏi Vương gia một việc, ngài thích An Lăng Vu sao?"

Lời này khiến Mạc Tầm cũng cả kinh. Hắn không tin nhìn nữ tử trước mặt, nàng ta sao có thể hỏi thẳng như vậy?

Nguyên Chính Hoàn không trả lời, chỉ nói: "Vương gia nhà người cũng thích nàng ấy."

Linh Khuyết nắm chặt hai tay thành nắm, mỉm cười: "Nhưng An Lăng Vu lại thích ngài."

Y khẽ run người: "Hai việc này không liên quan với nhau." Y chuyển hướng nói với Mạc Tầm, "Chúng ta đi thôi."

Mạc Tầm đẩy xe lăn quay đầu, Linh Khuyết ở phía sau vội vàng lên tiếng: "Nô tỳ có thể giúp ngài."

Xe lăn vẫn chưa hề dừng lại, y lạnh nhạt nói: "Người vẫn là tự lo cho mình đi!"

Linh Khuyết còn muốn nói thêm gì đó, nhưng nhất thời lại không biết phải nói sao cho đúng. Vừa rồi thời điểm nàng ngã vào lòng y, thần sắc y rõ ràng là thay đổi. Nhưng, ngay một khắc sau đó, y lại khôi phục vẻ lạnh nhạt trên mặt.

Nhưng lời y vừa nói khiến nàng không khỏi hoảng hốt.

Y thích An Lăng Vu sao?

"Cô nương, chúng ta về phòng được chưa? Nếu để Vương gia biết, nô tỳ sẽ bị trách phạt." Nha hoàn đứng phía sau nàng lên tiếng.

Nàng gật đầu, để nha hoàn đưa mình về phòng.

.....

Mạc Tầm bắt giác quay đầu, hắn nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng mở miệng: "Chủ tử, ngài..." Nói tới đây, hắn lại không biết phải tiếp tục hỏi thế nào.

Nguyên Chính Hoàn khẽ cười: "Có gì cứ nói."

Hắn cắn răng: "Lời của Linh Khuyết, ngài thật sự không để trong lòng sao?" Thật ra hắn muốn hỏi, chủ tử nhà mình có phải đã thích An Lăng Vu hay không.

Hai tay khẽ siết chặt thành nắm, y thấp giọng: "Đi theo bốn vương lâu như vậy, người nên biết bốn vương không phải là kẻ như thế."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuý Phế Phi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 49: Mưu quyền

Nghe vậy, Mạc Tầm mới thả lỏng suy nghĩ. Đi thêm vài bước, xa xa nhìn thấy Thượng Trang và Phục Linh, hắn nghĩ nghĩ, mới thấp giọng nói: "Chủ tử hãy ghi nhớ, hắn ta đã đối xử với ngài thế nào."

Lời vừa dứt, sắc mặt của Nguyên Chính Hoàn liền thay đổi, y động môi, âm thanh sắc lạnh như đá: "Mạc Tầm, việc này không cần người tới nhắc nhở."

Hai tay siết chặt, đó là việc mà cả đời này y sẽ không quên.

Ngữ khí của y tuy rằng cường ngạnh, nhưng Mạc Tầm nghe thấy lại cảm thấy cao hứng. Hắn bắt giác cười cười, gật đầu: "Vâng, là Mạc Tầm quá lời." Chỉ cần y nhớ kỹ, vậy thì tốt rồi!

Lỡ đầu y không nhớ, vậy thì hấn sẽ nhắc y thêm một lần.

Thời điểm ngừng đầu thấy bọn họ đi về phía này, Thượng Trang vội đứng lên, gọi y: "Vương gia."

Phục Linh cũng đứng dậy, đi tới cạnh y: "Vương gia, tiểu thư tốt lắm, ngài không cần lo lắng."

Nguyên Chính Hoàn khẽ cười, nàng là một nữ tử thông minh, y phải tin nàng có thể ứng phó tất cả việc này.

"Mạc Tầm, ngươi và Phục Linh ra trước chờ chút đi." Y nhẹ giọng.

Mạc Tầm vốn muốn nói thêm gì đó, nhưng nhớ lại lời y vừa nói, hấn cuối cùng cũng im lặng, chỉ nhìn Phục Linh, ý bảo nàng theo hấn rời đi.

Thấy hai người bọn họ đã đi xa, Thượng Trang mới đi tới, vòng ra sau xe lăn, đưa y tới dưới góc cây. Nàng nhìn không được mà hỏi: "Thái tử bên kia, không sao chứ?"

Y nhủ mảy: "Hầu như không liên quan tới hấn."

Nàng bật cười: "Nếu không phải ngài, nô tỳ sẽ không dám hỏi như vậy."

Y cũng cười: "Tội danh của huynh muội Lâm thị là khó tránh khỏi nhưng Đông cung vẫn không sao. Việc này tới tốt cùng có phải Lâm Thụ gây ra hay không ta cũng không biết."

Thượng Trang nhìn y, chuyện Thành Vương bị ám sát nàng cũng hồ đồ. Nghe tới miếng ngọc bội của lão gia, nàng lại nhớ mấy lời Hoàng đế từng nói ở Ngự thư phòng. Thái tử tiến cử An Lăng Tề vào triều làm quan, nói như vậy, có lẽ thiếu gia thật sự có liên quan tới Thái tử. Hoặc là, có người muốn lợi dụng miếng ngọc bội kia để Hoàng đế liên tưởng tới việc này, khi đó An Lăng gia sẽ không thoát được can hệ.

Thượng Trang cắn môi, nàng biết chuyện này không thể nhắc tới trước mặt Hoàn Vương. Dù sao hiện tại trong tay nàng vẫn không có chứng cứ cụ thể.

Nàng miễn cưỡng cười: "Hôm qua, là Hoàng hậu mời ngài vào cung sao?"

Y có chút kinh ngạc ngừng đầu, khoe môi khẽ cong: "Người khác không biết còn tưởng ngươi sắp xếp cơ sở ngầm cạnh ta."

Nàng cười: "Nếu có thể, nô tỳ cũng muốn như vậy." Nàng chẳng qua là nhớ tới thời điểm Tề Hiền phi lợi dụng nàng để đá kích Thái tử, sau khi Hoàn Vương đến, con thịnh nộ của Hoàng đế liền dụ đi nhiều.

Nói như vậy mặc kệ có hữu dụng hay không, Hoàng hậu vẫn sai người mới y vào cung trước rồi tính.

Nguyên Chính Hoàn bất giác cười rộ lên.

Đúng lúc này, một cơn gió thổi tới, trên trời xuất hiện mấy tia sáng xẹt qua.

Thượng Trang đột nhiên nhớ tới ngày mưa hôm đó, nàng nhìn y, lại không biết phải mở lời thế nào. Đột nhiên y lên tiếng: "Đúng rồi, Linh Khuyết cô nương bị thương sao?" Thời điểm nàng ấy ngã trên người y, y đã cảm nhận được.

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, nàng không ngờ y lại hỏi như thế, lập tức gật đầu: "Dạ, vì Thành Vương bị thương nên Thánh Thượng hạ lệnh phạt trọng nàng ấy."

Nguyên Chính Hoàn nhíu mi, việc này thật giống với cách làm của Hoàng đế. Cho nên vì việc này Thượng Trang mới ở lại chăm sóc Nguyên Duệ Diệp sao?

"Vì sao Vương gia lại đề cập tới chuyện này?" Nàng nhìn y, tỏ vẻ nghi hoặc.

Y hoàn hồn, lắc đầu đáp: "Không có gì, chỉ là thuận miệng thôi."

Thượng Trang đột nhiên nhớ lại cuộc trò chuyện với Linh Khuyết hôm qua, chẳng lẽ nàng ấy thật sự đi tìm y sao?

Chỉ là việc này nếu y không nói, nàng sẽ không hỏi, miễn cho tới khi đó cả hai đều xấu hổ.

"Thượng Trang." Y đột nhiên gọi tên của nàng.

Nàng quay đầu nhìn y, nghe y tiếp tục: "Trong mắt ngươi, kẻ một lòng mưu quyền có phải người tốt không?"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 1: Đoạt cung - Cầm miệng

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, nàng thật sự không rõ vì sao y lại đột nhiên hỏi như thế.

Theo bản năng đưa mắt nhìn bốn phía, xác định quanh đây không có ai, nàng mới hít vào một hơi, nói: "Thượng Trang không hiểu."

Y lại khẽ cười: "Ngươi không phải không biết, mấy ngày nay, những gì ngươi thấy cũng không ít."

Nếu câu nói trước của y khiến Thượng Trang cảm thấy mơ hồ, vậy thì câu này, ý chỉ lại vô cùng rõ ràng.

Cả kinh nhìn nam tử trước mặt, sau một lúc lâu, nàng mới lên tiếng hỏi: "Ngài cũng muốn nó sao?"

Y ngừng đầu, mỉm cười: "Có đôi khi, là bất đắc dĩ. Mà cũng có khi là điều tất nhiên. Tựa như có một số việc đã định sẵn từ rất lâu trước đây."

Trái tim bất giác loạn nhịp, ở trước mặt nàng, y chưa từng nói những lời như thế. Nàng bỗng nhiên nhớ lại quá khứ, khi y hỏi nàng có muốn quyền lực hay không, nàng đã trả lời: Không thể cự tuyệt.

Có lẽ tình cảnh của y cũng giống như nàng.

"Thượng Trang." Nam tử duỗi tay về phía nàng.

Nàng cả kinh, cuối cùng cũng đưa tay nắm lấy tay y. Khác với sự khản trương của lần đầu, lúc này mọi thứ đối với nàng dường như đã chân thật hơn. Nàng có thể cảm nhận được một tầng chai sạn trên đầu ngón tay y, không khỏi kinh ngạc, nàng không biết nó rốt cuộc vì cái gì mà tạo thành.

Nguyên Chính Hoàn nhỏ giọng: "Ta chỉ muốn nói với ngươi, tương lai..."

"Cho dù tương lai ngài làm điều gì, Thượng Trang cũng đều không oán trách."

Nam tử gạt mình, sau một lúc lâu mới lộ ra nụ cười yếu ớt. Y cúi đầu: "Ta hôm nay đã nhiều lời rồi."

Nàng lắc đầu: "Không đâu, ta thích nghe."

Đây là lần đầu tiên nàng ở trước mặt y không tự xưng "Nô tỳ". Nhớ khi đó, mỗi lần dùng kính ngữ với y, tất cả đều không phải vì thân phận, mà là hoàn cảnh.

Mà nay, nàng đột nhiên muốn để bản thân phóng túng một lần.

"Đa tạ ngươi." Y giống như trút hết gánh nặng trong lòng.

Thượng Trang định nói thêm gì đó, chợt nghe phía sau có tiếng bước chân của ai đó chạy tới, sau đó là giọng của nha hoàn: "Vu thượng nghĩa, thượng nghĩa..." Tiếng thờ hồn hèn của nha hoàn truyền tới, "Vu thượng nghĩa, Vương gia gọi ngài!"

Thời điểm chạy tới, ánh mắt nha hoàn dừng tại nơi hai tay bọn họ nắm chặt, không khỏi lập tức đưa tay che miệng.

Thượng Trang quay đầu nhìn nàng ta, Nguyên Chính Hoàn ở phía sau lặng lẽ rút tay về, mở miệng: "Vây bốn vương về trước."

"Nô tỳ tiến ngài."

Y lại lắc đầu nói không cần, sau đó lên tiếng gọi Mặc Tầm tới.

Nhìn bọn họ rời đi, nha hoàn mới hoàn hồn, lúc này mới dám nhìn Thượng Trang, cười hi hi: "Thì ra Hoàn Vương điện hạ thích thượng nghĩa ngài! Ngài ấy còn chưa lập Vương phi đấy!" Nói xong, nàng ta trung vệ mặt hăm mộ nhìn Thượng Trang. Nàng tuy là ngự thị nhưng rốt cuộc vẫn là nô tỳ, nếu có thể trở thành Vương phi, đây chính là phúc đức đã tu ba đời.

Thượng Trang không nói chuyện, chỉ lẳng lặng cất bước về phòng của Nguyên Duật Diệp.

"A, Vu thượng nghĩa!" Nha hoàn vội đuổi theo, trong lòng thầm trách bản thân nhiều chuyện.

Đẩy cửa phòng ra, nha hoàn thức thời không đi theo vào, chỉ nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi lui ra.

Nam tử trên giường mở lớn hai mắt nhìn nàng, lạnh giọng: "Về rồi sao?"

Thượng Trang cười cười: "Đây không phải do ngài kêu người tới gọi há?"

Nguyên Duật Diệp trừng mắt nhìn nàng, đối với hấn, cho tới bây giờ nàng chưa từng nói một lời hay nào. Nhưng không có nàng bên cạnh, hấn lại cảm thấy thiếu thiếu, cả người đều không thoải mái.

Hấn kêu nàng cút, nàng so với kẻ khác còn cút nhanh hơn. Hoàn Vương người ta tới đây, nàng còn luyến tiếc không chịu trở về. Hấn không khỏi tức giận, trong lòng thầm hận vì sao lại cho nàng ra ngoài.

Thượng Trang đi tới bên giường của hấn, thấy sắc mặt khó coi, nàng liền ngồi xuống, hỏi: "Không khỏe sao? Nô tỳ đi mời Trọng Thái y tới."

Hấn hừ một tiếng: "Khó nghe được một câu quan tâm bốn vương từ ngươi."

Nàng gật đầu: "Nô tỳ đương nhiên phải quan tâm ngài, ngài mau khỏe, nô tỳ mới nhanh chóng rời khỏi nơi này." Đây là sự thật, nàng cũng không cần che giấu.

"An Lăng Vu!" Hấn cơ hồ tức giận tới nhảy dựng lên, nhưng vết thương trên lưng vẫn còn, thoáng chốc khiến cả khuôn mặt trắng bệch, thiếu chút đã ngã xuống giường.

"Vương gia!" Nàng hoảng sợ đỡ lấy hấn, áo lót màu trắng của hấn lúc này đã nhiễm một màu đỏ của máu.

Nàng bức tức tới hét to lên: "Miếng vết thương lại hở rồi! Ngài cũng lợi hại thật đấy, ngay cả cơ thể mình mà cũng chà đạp được như vậy!"

Hấn đau tới không thể lên tiếng, chết tiệt, hấn đâu phải kẻ ngốc! Nếu không phải khó chịu, hấn sao có thể làm ra hành động như thế? Nguyên Duật Diệp cắn răng: "Câm miệng!"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 2: Giải thích

Nhìn cả người hấn run lên, Thượng Trang liền kêu to: "Ngươi đâu! Mau tới đây!"

Nha hoàn lập tức đẩy cửa tiến vào, vừa nhìn cảnh tượng bên trong, không đợi Thượng Trang lên tiếng, nàng ta liền xoay người chạy ra ngoài gọi thái y.

Thái y nhanh chóng chạy tới, xem xét thương thế cho hấn, nhúu mày: "Vương gia nhất định phải nằm nghỉ ngơi, miệng vết thương hở sau này sẽ để lại sẹo." Ông ta lại nhìn Thượng Trang, thấp giọng, "Thượng nghĩa hầu hạ Vương gia thế nào vậy?"

Trọng Thái y đương nhiên là lo lắng, Hoàng đế kêu ông phụ trách vết thương của Thành Vương, nếu có sai lầm, mạng nhỏ của ông sẽ không còn nữa. Ông tin nữ tử trước mặt này cũng hiểu được.

Thượng Trang khó mà giải thích, chỉ gật đầu: "Được, ta sẽ chú ý."

Nàng kêu nha hoàn tiến lên giúp đỡ thay y phục cho hấn, sau đó thay thuốc rồi mới đỡ hấn nằm xuống.

Mọi việc xong xuôi, nàng mới phát hiện cả người mình đã ướt đầm mồ hôi. Đúng lúc này, hấn mở to mắt nhìn nàng, khuôn mặt tái nhợt hiện lên chút ý cười nhợt nhạt.

Nàng tiến lên, mở miệng: "Tuy Thái y nói sẽ để lại sẹo, nhưng Vương gia thân là nam nhân chắc sẽ không để ý việc này."

Hấn vốn thấy nàng đang hầu hạ mình, trong lòng thầm cao hứng, nhưng nghe nàng lên tiếng, hấn không khỏi chán nản. Chẳng lẽ không nghe nàng nhắc nhở, hấn không còn là nam nhân sao?

Nguyên Duật Diệp cắn răng: "Trước khi hoàng thúc tới bốn vương vẫn ổn, thúc ấy đi rồi, thương thế của bốn vương đột nhiên tăng thêm." Hấn vừa nói vừa đưa mắt nhìn nàng.

Thượng Trang biến sắc, cả giận nói: "Ngài đừng hòng giá họa cho người khác, ai mà không biết Hoàn Vương..." Nàng vốn muốn nói Hoàn Vương có tật trên người, nhưng bốn chữ đó đã tới yết hầu lại không bật ra được.

Nguyên Duật Diệp hừ nhẹ một tiếng: "Thứ đó quả nhiên là tấm mộc che chắn tốt cho y."

"Ngài có ý gì?" Nàng nhúu mày nhìn hấn.

Hấn cười nhạt: "Hoàng thúc của bốn vương mới là người thâm tàng bất lộ. Chỉ là, với sự thông minh của người đương nhiên không đủ để nhìn ra. Thôi, bốn vương không so đo với người."

Thượng Trang giật mình, nàng đột nhiên nhớ lại những lời Nguyên Chính Hoàn nói hôm nay.

Tuy rằng y chỉ nói một câu...

Nhưng nàng hiểu.

Nàng không khỏi kinh ngạc trước những lời Nguyên Duật Diệp, xem ra việc hấn nhắm vào Nguyên Chính Hoàn cũng không phải điều vô căn cứ.

Hấn luôn luôn điều tra y.

Nếu không, làm sao hấn biết trước khi tiến cung nàng đã gặp Nguyên Chính Hoàn?

Cho nên, hấn mới nghĩ nàng là người của Hoàn Vương.

Đột nhiên hấn lên tiếng: "Bốn vương đói bụng."

Thượng Trang trừng mắt nhìn hấn, nàng đứng dậy ra ngoài phân phó nha hoàn mang đồ ăn tới.

Sau đó nàng quay lại dìu hấn ngồi dậy, nha hoàn liền bưng canh ngân nhĩ hạt sen vào, nói là hôm qua làm cho Linh Khuyết, Linh Khuyết lại muốn để lại cho hấn ăn.

Thượng Trang ngồi xuống mép giường dứt cho hấn ăn, hấn lại nói: "Không bằng người ở lại vương phủ của bốn vương đi, hoàng cung không thích hợp với người."

Nàng kinh ngạc nhìn hấn, cười cười: "Đa tạ Vương gia, hoàng cung không thích hợp, nơi này cũng không thích hợp." Nhìn sắc mặt hấn thay đổi, nàng nói tiếp: "Có một chuyện ngài đừng quên, nếu ngày đó không phải nhờ Hiền phi nương nung âm thầm hỗ trợ, nô tỳ làm sao có thể trở thành ngự thị?"

Lời này đương nhiên là không phải cảm ơn Tề Hiền phi. Nàng chẳng qua là muốn nhắc nhở hấn, nàng và Tề Hiền phi đang bất hòa.

Nàng chỉ là cung nữ, đương nhiên không có bản lĩnh đi hại người. Nhưng ai đã từng hại nàng, nàng sẽ ghi nhớ thật kỹ, nếu không, tương lai là sống hay chết, nàng thật không thể biết được.

Hấn cắn răng, cuối cùng vẫn nhịn không được mà hỏi: "Chuyện lần đó người vẫn để trong lòng sao?"

"Tại sao không?" Nàng nhìn hấn, không chút sợ hãi mà tiếp tục, "Mạng của nô tỳ chỉ có một, nếu nô tỳ muốn sống thì phải dựa vào năng lực của chính mình."

"An Lăng Vu!" Hấn bất lấy cổ tay nàng, Thượng Trang cả kinh, chén canh trong tay lập tức rơi xuống giường. Hấn không chút để ý, chỉ nói, "Nếu không nhờ có ta, Từ ma ma có thể chịu ngồi yên không động tới người sao? Lần đó người đi diện thánh, ta cũng có tới, chỉ là chậm hơn y một bước! Nếu không có y, ngày đó ta vẫn có thể đảm bảo người không xảy ra chuyện gì!"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 3: Hôn sự

Thượng Trang kinh ngạc nhìn hấn, quên cả giấy dựa.

Ngực hấn không ngừng phập phồng, đôi mắt ửng đỏ có chút đáng sợ.

Sau một lúc lâu, nàng mới nhần rõ từng chữ hỏi: "Vì sao phải làm như vậy?"

Một câu này của nàng giống như dùng hết sức lực đẩy hán ngã ra phía sau. Thượng Trang kinh hãi, lúc này đã thấy hán quay mặt nhìn mình, nhẹ giọng: "Những gì mẫu phi làm với người, trước đó ta thật sự không biết." Nếu không phải Linh Khuyết vô tình kể, hán thật không biết gì cả.

Thượng Trang sợ tới ngay người.

Hán đây là... Đang giải thích sao?

Một Nguyên Duật Diệp như vậy khiến nàng không khỏi cảm thấy hoảng sợ.

Nàng vốn quen với tính cách không phân phải trái của hán, quen với cái cách tự xưng "bồn vương" trước kia.

Hán nhắm mắt lại, buông lỏng bàn tay đang nắm lấy nàng, chỉ vào chân đệm, nói: "Gọi người vào thay đi, ướt hết rồi."

Thượng Trang lúc này mới hoàn hồn, nàng gác chén không lên bàn, một tay nhấc chân đệm lên, một tay lấy áo choàng trên giá bên cạnh khoác lên cho hán, thấp giọng: "Nô tỳ kêu người vào dọn dẹp ngay." Nói xong, nàng hốt ha hốt hoảng cầm chân bỏ chạy ra ngoài.

Nha hoàn bên ngoài thấy nàng thì không khỏi kinh hãi, vội vàng tiến lên phụ giúp thì nghe nàng nói: "Không cần, mấy thứ này do rồi, người vào trong thay chân đệm cho Vương gia đi."

Nha hoàn chần chờ, cuối cùng cũng gạt đầu vào trong.

Thượng Trang đột nhiên cảm thấy bản thân có chút mơ hồ, nàng thật không biết vì sao Nguyên Duật Diệp lại nói với mình những lời như vậy. Nàng thật không ngờ thì ra hán lại giúp đỡ mình.

Đúng, nhưng chỉ có một chuyện thôi.

Nàng tự nói với chính mình.

Nàng vui đầu mà chạy về phía trước, thiếu chút nữa đã đụng phải người. Gia đình kia vốn muốn quở trách, nhưng lúc nhìn kỹ lại phát hiện đây là ngự tiền thượng nghị, gương mặt tức giận liền thay bằng nụ cười: "Vu thượng nghị sao lại gấp gáp như vậy? Việc này cứ kêu nha hoàn làm là được rồi."

Thượng Trang định mở miệng, nhưng lúc ngẩng đầu lại thấy Mộ Dung Vân Sở đang đứng phía sau gia đình.

Nàng không khỏi kinh hãi, Mộ Dung Vân Sở cũng nhíu mày, nàng ta sao lại ở đây?

Gia đình liền hoàn hồn, vội nói: "Tiểu nhân đáng chết. Thừa tướng đại nhân, mời, Vương gia đang nghỉ ngơi trong phòng." Dứt lời, hán liền nghiêng người mời Mộ Dung Vân Sở đi trước.

Thượng Trang cũng ôm chân đệm tránh qua một bên.

Hán liếc nàng, sau đó mới nâng bước đi về phía trước.

Đưa mắt nhìn theo bóng lưng vừa đi qua, Thượng Trang bất đắc dĩ mà lắc đầu, lần này việc Nguyên Duật Diệp bị thương người trong triều không mấy ai biết, vương phủ chỉ truyền lời nói bị phong hàn. Cho nên, đám quan lại muốn mượn cớ này tới thăm bệnh đều phải trở về. Thật không ngờ, Mộ Dung Thừa tướng lại vào trong được.

Thời điểm gia đình đưa Mộ Dung Vân Sở vào, nha hoàn vừa lúc thay chân đệm cho Nguyên Duật Diệp xong.

"Vương gia." Mộ Dung Vân Sở hành lễ với hán.

Hạ nhân trong phòng đều thức thời lui xuống, người trên giường cười cười: "Khó có dịp Thừa tướng tới thăm bồn vương." Hán duỗi tay ban ngồi,

Mộ Dung Vân Sở ngồi xuống, lên tiếng: "Đó cũng là nhờ Vương gia nể mặt." Nếu không hán đã giống những kẻ bên ngoài vừa vào đã bị đuổi về.

Nguyên Duật Diệp ho khan vài tiếng: "Khụ khụ... Trận phong hàn này thật làm khó bồn vương. Đúng rồi, không biết Thừa tướng hôm nay tới đây là có việc gì."

Mộ Dung Vân Sở lập tức đi vào chủ đề: "Cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ là Hiền phi nương nương có đề cập với thần hôn sự của xá muội, thần tới đây là muốn hỏi một chút ý tứ của Vương gia."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dụ Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 4: Tình nguyện

Nguyên Duật Diệp không khỏi giật mình, hôn sự của Mộ Dung Vân Khương?

Nàng ấy không được Hoàng đế phong phi, xem ra là Tề Hiền phi nhìn trúng quân cờ tốt này. Cưới nàng, đương nhiên là để lấy thế lực của phủ Thừa tướng phủ.

Nếu so với đám cơ thiếp bình thường, Mộ Dung Vân Khương quả thật là tốt hơn nhiều.

Hán biết, nếu Mộ Dung Vân Sở đã tới cửa, vậy bên phía mẫu phi đã quyết định. Hán chỉ là không biết mục đích Mộ Dung Vân Sở tới đây hỏi hán là có ý gì? A, bộ dáng kia nào giống muốn hỏi hán chứ?

Hán mở to hai mắt: "Việc này mẫu phi chưa từng nói với bồn vương, bồn vương..." Đáng chết, hán lại chóng mặt rồi, xem ra đúng là không thể tự miễn cưỡng chính mình.

Mộ Dung Vân Sở nhận ra sự khác thường, khóe miệng khẽ động. Hán tiến lên đề Thành Vương nằm xuống: "Trên người Vương gia có thương tích, đừng tùy tiện cử động."

Giong hần không lớn nhưng đủ làm Nguyên Duật Diệp chấn động.

Mộ Dung Vân Sở biết trên người hần có thương tích sao?

Kính ngạc đưa mắt nhìn hần, lại nghe hần nói: "Xem ra là thần quấy rầy Vương gia nghỉ ngơi, thần xin về phủ trước, việc này đợi Vương gia khòe lại hãy bàn." Nói xong, hần liền cáo lui ra ngoài.

Nhìn bóng lưng hần rời đi, Nguyên Duật Diệp thầm cắn răng.

Hần quả thật đã xem thường Mộ Dung Vân Sở! Chỉ là nếu hôm nay hần có thể tới, vậy có nghĩa là hôn sự này, hần đồng ý.

Trên đường trở về không gặp Mộ Dung Vân Sở, Thượng Trang thăm thò phào nhẹ nhõm.

Nàng tiến lên thấy cả người Nguyên Duật Diệp ướt đầm mồ hôi, không khỏi cả kinh mà hỏi: "Ngài không khỏe sao?"

Hần phá lệ im lặng, lắc đầu rồi nằm xuống, nhắm hai mắt lại. Thượng Trang tò mò nhìn hần, nhưng nghĩ có lẽ hần đã mệt nên đứng dậy buông màn, lại nghe hần đột nhiên gọi: "Vu Nhi."

"Dạ."

Hần không mở mắt, chỉ thấp giọng: "Người có chuyện gì mà trong lòng vạn phần không muốn nhưng vẫn phải làm không?"

Câu hỏi của hần khiến nàng ngẩn ra.

Trong lòng vạn phần không muốn nhưng vẫn phải làm?

Đương nhiên là có, tỷ như chuyện nàng thay tiểu thư vào cung.

A, vô vị mà cười, chuyện này đương nhiên không thể nói với hần.

Nàng lắc đầu: "Nào có chuyện vạn phần không muốn mà vẫn phải làm? Nếu đã không muốn thì đừng làm, như thế đơn giản hơn nhiều." Nàng không khỏi nghi hoặc, đang êm đẹp, vì sao hần lại nói với nàng lời này?

Nghe nàng thoải mái trả lời như vậy, hần không khỏi ghen tị.

Hần cười yếu ớt: "Người thì biết cái gì? Nếu thật sự đơn giản như thế... Thôi đi, chỉ tiếc ta là Nguyên Duật Diệp, không phải Hoàn Vương thứ hai."

Thượng Trang cả kinh buông tay, chiếc màn trong tay theo đó rơi xuống, che nửa khuôn mặt của nam tử. Nàng không hết hy vọng, quyết hỏi tới cùng: "Có ai... Có ai hại ngài ấy sao?" Chẳng lẽ, tàn tật trên người y không phải do bẩm sinh?

Trong lòng tự hỏi, cả người nàng run lên.

Hần cuối cùng cũng mở mắt nhìn nàng, chậm rãi đáp: "Thắng làm vua thua làm giặc, điểm này với người thông minh như người hần phải hiểu rõ."

Hai tay siết chặt thành nắm, nàng không khuất phục: "Nhưng khi đó y chẳng qua chỉ là một đứa trẻ!" Đứa trẻ, lấy gì mà đấu với người ta?

"Đứa trẻ?" Hần cười nhạt, "Ở nơi này chưa từng có đứa trẻ nào cả." Hần bỗng nhiên nhớ lại câu chuyện mẫu phi từng kể, chiến tranh giữa Lê quốc và Tây Chu.

Người chết trong trận chiến đó vô số kể, bao gồm cả ấu thái tử của Lê quốc.

Quyền lực không phân biệt tuổi tác, chỉ có mạnh và yếu. Nếu hần không rõ đạo lý này thì ngày tân hoàng đăng cơ sẽ chính là lúc mẫu tử bọn họ phải chết.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 5: Đưa tiễn

Cả ngày này, từ phòng Nguyên Duật Diệp đi ra, cả người Thượng Trang như thất thần. Ngay cả nha hoàn bên ngoài gọi, nàng cũng không trả lời.

Có lẽ, nàng đã hiểu được suy nghĩ của bọn họ.

Không, nàng không thể lý giải tất cả.

Qua hai ngày, nghe nói Tề Hiền phi tới vương phủ, nàng liền tránh trong phòng. Với Tề Hiền phi, nàng thật sự không thích bà ấy, nhưng trong lòng hiểu được, những gì bà ấy làm đều là vì Nguyên Duật Diệp.

Thứ nhất, hần là con trai của bà, thứ hai, chỉ có như vậy bà mới đưa hần lên được vị trí Thái tử Tây Chu.

Những điều này, từ thần sắc kinh hoàng của bà thời điểm thấy hần hôn mê, nàng đã cảm nhận được.

Nếu so với Nguyên Chính Hoàn, hần quả thật hạnh phúc hơn nhiều. Ít nhất là bên cạnh hần còn có một người mẹ yêu thương, mãi mãi đứng cùng chiến tuyến với hần.

Còn Nguyên Chính Hoàn thì sao? Y chẳng có gì cả.

Tiền đế băng hà, ngoại trừ thân phận đích tử để lại cho y, cái gì y cũng không có được.

Từ những lời Nguyên Duật Diệp nói, nàng cũng có thể cảm nhận được, nhiều năm trôi qua, cố gắng sống tốt đối với y mà nói đến tốt cùng có bao nhiêu gian nan.

Bất giác xoa ngực, nàng đau lòng cho y.

Đang ở trong phòng suy nghĩ lung tung, bên ngoài đột nhiên truyền tới giọng của Ti Y: "Vu thượng nghĩa có trong phòng không?"

Thượng Trang kinh hãi, vội đứng lên, đáp lời: "Có." Nghĩ nghĩ, nàng vẫn tiến lên mở cửa. Quả nhiên, bên ngoài là Tề Hiền phi đứng sau Ti Y.

Nàng vội ra ngoài, hướng bà hành lễ: "Nô tỳ thỉnh an Hiền phi nương nương, nương nương cát tường."

Tề Hiền phi khẽ cười: "Miễn đi, nơi này không phải hoàng cung, tội gì phải hành lễ lớn như vậy?" Nói xong, bà tiến lên vào phòng.

Thượng Trang vội nghiêng người tránh qua một bên. Tề Hiền phi đi vào, ngồi xuống.

Thượng Trang vội tiến lên rót trà cho bà: "Nương nương mời dùng trà."

Ánh mắt bà khẽ quét qua chén trà nhưng không hề đưa tay nhận lấy. Nàng không khỏi xấu hổ, chỉ đành nhẹ nhàng đặt chén trà xuống, sau đó lui qua đứng hầu một bên.

Ti Y ra ngoài, đóng cửa lại.

Tề Hiền phi cuối cùng cũng lên tiếng: "Bồn cung vừa đi thăm Diệp Nhi, thấy thương thế của nó đã bình phục khá nhiều, trong lòng cũng yên tâm. Bồn cung tới là muốn đa tạ ngươi đã chăm sóc nó tốt như vậy."

Thượng Trang cúi đầu: "Nô tỳ không dám nhận, Vương gia là chủ tử, nô tỳ hầu hạ ngài ấy là việc nên làm." Nàng không biết trong hồ lô của Tề Hiền phi đang bán thứ gì, trước mặt bà, nàng càng khiêm tốn càng tốt.

Tề Hiền phi khẽ cười: "Ngươi khẩn trương cái gì? Coi bồn cung là con hồ ăn thịt ngươi sao?"

"Nương nương..."

"Được rồi." Bà vẫn cười, "Hôm nay bồn cung tới, một là xem thương thế của Diệp Nhi sao rồi, hai là mang ngươi hồi cung. Bên phía Thánh Thượng quả thật không thể thiếu ngươi." Nói xong, bà liền đứng dậy.

Thượng Trang nghiêng người, lại nghe bà tiếp tục: "Bồn cung tin ngươi là người thông minh. Về cung rồi, ở trước mặt Thánh Thượng, lời nào nên nói, lời nào không được nói, chắc ngươi cũng biết."

Trái tim có chút loạn nhịp, nàng hít vào một hơi thật sâu: "Vâng, nô tỳ biết."

Nàng theo bà ra ngoài, trực tiếp hồi cung.

Tới cửa, phía sau đột nhiên truyền tới thanh âm của nam tử: "Mẫu phi."

Bọn họ theo bản năng quay đầu, thấy hán được nha hoàn đỡ đi tới. Sắc mặt Tề Hiền phi thay đổi, lập tức mắng: "To gan, ai cho phép ngươi để Vương gia ra ngoài!"

Nha hoàn sợ tới mức trắng mặt, cả người run run không biết trả lời thế nào.

Hán lại lên tiếng: "Không thể trách nàng ta, nhi thần tới là để tiễn ngươi." Nói xong, ánh mắt hán lạnh lẽo nhìn về Thượng Trang. Ánh mắt này hoàn toàn không giống tính cách ngang ngược của hán nhưng nó lại làm nàng không biết phải ứng xử ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phương Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 6: Trắc phi

Nghe vậy, con giận của Tề Hiền phi cũng dịu đi: "Hải tử ngọc, ra đây làm gì? Mẫu phi sẽ trở lại thăm con, chỉ cần con khỏe mạnh, mẫu phi sẽ vô cùng cao hứng."

Hán gạt đầu: "Nhi thần biết rồi."

Bên ngoài Thành vương phủ đã có một chiếc xe ngựa đợi sẵn. Ti Y đỡ Tề Hiền phi lên xe, Thượng Trang vốn muốn chạy lại giúp đỡ, nhưng thấy Ti Y cũng theo lên xe, nghĩ nghĩ một hồi, nàng cũng đi lên.

Trên đường, Tề Hiền phi đột nhiên nhắc tới An Lăng Tề, nói là trước đó không lâu nghe tin hán sẽ hồi kinh.

Thượng Trang không khỏi kinh ngạc, nàng lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Tề Hiền phi không tiếp tục truy hỏi, chỉ tán gẫu vài chuyện cùng Ti Y. Thượng Trang không thể chen miệng vào, chỉ yên lặng ngồi hầu một bên.

Về cung, nàng lập tức tới thăm cung của Hoàng đế.

Trần Trung canh giữ bên ngoài, thấy nàng, hán liền bước lên phía trước: "Vu thượng nghĩa về rồi sao? Mau vào bẩm báo lại chuyện của Thành Vương điện hạ đi, ngày nào Thánh Thượng cũng ngóng trông tin tức của ngài ấy."

Thượng Trang gạt đầu, lập tức đi vào. Bên trong, Hoàng đế đang nửa nằm trên ngự tháp, nhắm mắt dưỡng thần.

"Nô tỳ tham kiến Thánh Thượng." Nàng thấp giọng.

Hoàng đế không mở mắt, chỉ nhẹ giọng: "Về rồi sao? Xem ra thương thể của Thành Vương đã không còn gì đáng ngại."

Nàng vẫn cúi đầu: "Sức khỏe Vương gia khá hơn rất nhiều, hiện tại đã có thể xuống giường. Trọng Thái y vẫn còn ở lại vương phủ thỉnh mạch cho Vương gia mỗi ngày, Thánh Thượng không cần phiền lòng."

"Vậy trăm an tâm rồi. Khụ khụ..." Hoàng đế ho khan mấy tiếng.

Chỉ mới mấy ngày không gặp, sắc mặt ông đã tái nhợt hơn lúc trước. Thượng Trang có thể nhìn ra, thân thể ông mỗi ngày càng suy kiệt.

Già đi, ai có thể trốn tránh được?

Hoàng đế vẫn nằm đó, ông không nói câu nào nhưng cung mày vẫn khóa chặt.

Thượng Trang đứng hầu một bên, cũng không lên tiếng.

Đột nhiên, nàng cảm thấy hiểu được ông một chút. Phía sau một Hoàng đế cao cao tại thượng, ông ấy chỉ là một lão nhân gia. Ở thời điểm cuối cùng trong sinh mệnh của mình, ông ấy vẫn không thể hưởng thụ một chút bình yên.

Tiền triều hậu cung ám toán khắp nơi, nếu nàng có thể nhìn ra, ông ấy tất nhiên có thể phát hiện.

Toàn bộ tâm cung im lặng tới đáng sợ, nếu hiện tại có một cây châm rơi xuống đất cũng sẽ phát ra tiếng vang làm người ta sợ hãi. Thượng Trang cố gắng hít thở nhẹ nhàng, nhàm chán nhìn ra cái bóng đang khắc lên cánh cửa bên ngoài.

Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, Hoàng đế đột nhiên lên tiếng: "An Lăng Vu."

Thượng Trang cả kinh, sau đó nhanh chóng hoàn hồn: "Có nô tỳ."

Hoàng đế chậm rãi mở mắt, thân hình nhỏ bé của nữ tử dần dần trở nên rõ ràng. Ông đưa tay, Thượng Trang liền tiến tới dìu ông ngồi dậy. Ngồi thẳng người rồi, ông mới nói: "Mấy ngày nay, trăm đã suy nghĩ rất nhiều."

Nàng kinh ngạc đưa mắt nhìn ông, nhưng sau đó liền lập tức cúi đầu. Mấy ngày nay ông ấy suy nghĩ cái gì không phải chuyện mà nàng nên hỏi. Chỉ khi ông ấy muốn nói, nàng mới có tư cách để nghe.

Hoàng đế đột nhiên cười nhạt một tiếng: "Trẫm thật không ngờ người cuối cùng ở bên cạnh trẫm lại là người của An Lăng gia." Dừng một lát, ông mới tiếp tục, "Trẫm thật già tới hồ đồ rồi, người chẳng qua chỉ là một cung nữ, há có thể gây ra đại sự gì? Mạng của người nằm trong tay trẫm, có ra sao đương nhiên cũng do trẫm định đoạt."

Thượng Trang nghe tới hồ đồ.

Người trên ngự tháp đứng dậy, đi về phía trước mấy bước. Bỗng dưng ông ngừng lại, quay đầu nhìn chằm chằm nàng: "Trẫm không nhìn lầm người, người rất thông minh, so với những kẻ trong cung, thậm chí là người hầu hạ bên cạnh trẫm thông minh hơn nhiều."

Cả người run lên, nàng lập tức quỳ xuống: "Nô tỳ không dám"

"Trẫm không thể không thừa nhận sự thật này." Thanh âm lạnh lùng từ đỉnh đầu truyền tới, "Trẫm định ban người cho Thành Vương làm trắc phi."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 7: Mật thám

Làm... Trắc phi của Thành Vương?

Thượng Trang hoảng sợ ngẩng đầu nhìn Hoàng đế, lúc này, nàng còn thời gian quán cấp bậc lễ nghĩa nữa?

Hoàng đế không để ý tới biểu cảm của nàng, vẫn tiếp tục: "Thân phận của Mộ Dung Vân Khương hiện tại không thích hợp ở trong cung. Nếu còn như vậy, trong triều tất sẽ có lời đàm tiếu. Trẫm mặc dù là thiên tử cũng có những chuyện không thể không cố kỵ. Trẫm, cần Mộ Dung tướng." Ánh mắt ông nhìn nàng như muốn nói: Việc này, trăm tin người biết rõ.

Đúng vậy, Thượng Trang hiểu.

Đây chính là chuyện bất đắc dĩ của thiên tử, ông phải lui từng bước để đổi lấy lòng trung thành của trọng thần. Cho dù thế nào, đối với Hoàng đế mà nói, đây là chuyện bình thường, bởi vì đó là nguyện vọng giang sơn Nguyên gia muốn đời thiên thu của ông.

Cho nên ngay từ đầu Thượng Trang đã biết, ông sẽ không để Mộ Dung Vân Khương làm phi tử của ông, bởi vì sau khi ông đi, nàng ấy sẽ vì vậy mà chôn cùng, hoặc là bầu bạn với Phật.

Ông thờ dài: "Khó có được Mộ Dung Vân Khương tự mình lên tiếng, trăm quyết định tứ hôn."

Thượng Trang khiếp sợ tới cả người bất giác run lên, nàng không màng lễ nghĩa, bật thốt lên hỏi: "Mộ Dung tiểu thư và Thành Vương điện hạ sao?" Lời này, nàng hỏi bằng thừa. Ý của Hoàng đế còn chưa rõ ràng sao?

Hoàng đế không trả lời, chỉ nói: "Trẫm không tin bọn họ, cho nên trăm muốn người tới Thành Vương phủ, giám thị bọn họ." Thời điểm nói câu này, ánh mắt vốn thân nhiên bỗng dưng trở nên sắc bén.

"Bọn họ" trong câu nói của ông, rốt cuộc là chỉ huynh muội Mộ Dung, hay mẫu tử Nguyệt Duệ Diệp, hoặc là tất cả?

Thượng Trang bối rối, nhất thời không thể xác định.

Còn một việc nữa khiến nàng cảm thấy nghi hoặc. Ông không tin bọn họ, lại đi tin nàng hay sao? Lúc này nàng vẫn nhớ rõ thái độ của ông ngày đầu nàng tiến cung.

Ông ấy sẽ không chế nàng?

Độc được, hay là thứ khác?

Đang nghĩ, nàng nghe Hoàng đế cười khê: "Không cần nghĩ nữa, trăm có thể nói ra lời này, đương nhiên là có chuẩn bị. Ngày sau tới Thành Vương phủ, nhất cử nhất động của bọn họ đều phải báo cho trăm. Nếu có một ngày trăm mất, ngươi cũng phải..." Nói tới đây, ông đột nhiên im lặng, thần sắc có chút khác thường.

Thượng Trang hiểu ý của Hoàng đế, nếu ông không còn, nàng tất nhiên phải bẩm báo với tân đế. Chỉ là ông có thể nói như thế, chứng tỏ ông sẽ không dă động với vị trí của Thái tử. Thái tử ở trước mặt ông làm ra nhiều chuyện như vậy nhưng ông vẫn không để trong lòng, còn cho hắn cơ hội.

Nhưng từ một tia chân chờ vừa rồi, Thượng Trang biết ông vẫn có khúc mắc với Thái tử. Nếu không, ông sẽ thoải mái nói thẳng ra cái tên Nguyên Duật Phong.

Nàng đột nhiên cảm thấy buồn cười, nếu đã như vậy, Hoàng đế vì sao phải làm ra vẻ với Nguyên Duật Diệp? Ông là người thương con mà.

Cho nên mới nói, tâm tư của Hoàng đế quá phức tạp, nàng đoán không ra.

Ho khan mấy tiếng, Hoàng đế mới tiếp tục: "Nếu ngươi không làm theo lời trăm, trừng phạt chắc hẳn sẽ ngoài tưởng tượng của ngươi." Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của nữ tử, ông khẽ cười, "Trăm đã hạ mật chỉ, nếu ngươi phản bội, cho dù trăm mất cũng sẽ có người lấy nó ra."

Hai tay bắt gác siết chặt thành quyền, thì ra thứ kiểm chế nàng lại là một đạo mật chỉ.

Đạo mật chỉ này viết cái gì, nằm trong tay ai quả thật khiến Thượng Trang phải để ý.

Nàng cúi đầu, cắn răng nói rõ từng chữ: "Nô tỳ đa tạ sự ưu ái của Thánh Thượng, chỉ là nô tỳ không thể làm trắc phi của Thành Vương."

Hoàng đế nhủ mi định quát, Thượng Trang lại cướp lời: "Thánh Thượng đừng tức giận, hãy nghe nô tỳ nói hết." Nàng hít một hơi thật sâu, "Nô tỳ có thể làm mật thám cho ngài mà không cần làm trắc phi của Thành Vương. Ở chung lâu ngày sẽ sinh tình, nô tỳ chỉ sợ đến lúc đó bản thân sẽ vì người mình yêu mà làm liều."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dục Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 3 - Chương 8: Giam cầm

Vì người mình yêu mà làm liều.

Thời điểm nói ra lời này, chính nàng cũng cảm thấy bình thường. Nếu hôm nay người Hoàng đế muốn nàng tiếp cận là Hoàn Vương, chỉ sợ nàng sẽ không hai lời như thế.

Hoàng đế nhủ mi, cúi đầu nhìn nữ tử trước mặt, sau một lúc lâu mới lên tiếng: "Vậy sao?"

Ông đã không còn tức giận như trước, chỉ lẳng lặng chờ nàng tiếp tục. Thượng Trang nói: "Nếu nô tỳ hận Vương gia, nô tỳ nhất định sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ mà Thánh Thượng giao. Chỉ tiếc, nô tỳ không có thù hận với Vương gia, mà nô tỳ chỉ là một nữ tử. Điều này là chuyện nguy hiểm với một mật thám."

Câu cuối cùng của nàng khiến Hoàng đế cũng sợ ngây người. Ông không ngờ nàng lại gan dạ như vậy, cư nhiên có thể trực tiếp nói ra lý do cự tuyệt như vậy.

Ông không thể không thừa nhận những gì nàng nói cũng là lo lắng của ông. Cho nên, ông mới hạ một đạo mật chỉ dùng để kiểm chế nàng.

Hoàng đế không nói lời nào, Thượng Trang liền tiếp tục: "Nô tỳ sẽ không hỏi đạo mật chỉ kia viết cái gì, bởi vì nội dung có ra sao, chỉ cần động tình, cho dù là mất đi tính mạng, nô tỳ cũng không có cơ hội phản đối."

Hoàng đế cười to, nhìn nàng nói: "Nếu thật sự có ngày đó, ngươi vẫn kiên định với suy nghĩ của mình sao?"

"Vâng." Nàng cắn răng đáp, "Cho nên nô tỳ khẩn cầu Thánh Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban, nô tỳ chỉ sợ... Không làm được chuyện này."

Nữ tử cúi đầu chạm đất, thân hình nhỏ gầy không lộ ra một chút bất an.

Đó là một sự kiên định.

Hoàng đế bỗng nhiên thất thần, ông đột nhiên nhớ tới người kia của nhiều năm trước. Giống lời nữ tử trước mặt vừa nói, nữ tử một khi động tình, cho dù là chết cũng sẽ quyết liệt chống cự.

Cho nên lời của nàng, hắn tin.

"Đứng lên đi." Hoàng đế thấp giọng.

Thượng Trang cắn tã ân điển, sau đó đứng dậy đi qua một bên.

Hoàng đế đi về phía trước vài bước, ngồi xuống cạnh bàn, đột nhiên quay đầu nhìn nàng, thấp giọng: "Càng ngày trăm càng thấy ngươi thông minh, lời ngươi nói rất đúng, lâu ngày sinh tình, trăm tin ngươi sẽ vì người mình yêu mà làm liều. Trăm thông suốt rồi, An Lăng Vu..."

Hoàng đế đột nhiên gọi tên nàng, nàng kinh hãi, một loại cảm giác không tốt xuất hiện trong đầu.

"Không bằng trăm ban ngươi cho Thái tử." Ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm nàng, ông thật muốn nhìn xem, lần này, nàng sẽ lấy lý do nào để cự tuyệt.

Bàn tay giấu dưới ống tay áo nắm chặt, mới qua một kiếp, Hoàng đế lấy dầy nàng qua Thái tử.

Nàng từ chối một lần, tiết mục giống vậy không thể trình diễn lần hai.

Cấn môi, Thượng Trang cúi đầu: "Nô tỳ cả gan, Thượng Trang rõ ràng không thích nô tỳ tiếp cận Thái tử điện hạ." Ngày đó, nàng thiếu chút nữa đã đánh mất tính mạng.

Ông hừ một tiếng: "Đó là trước kia."

Trước kia? A, chỉ sợ hiện tại ông chỉ coi nàng là một quân cờ để lợi dụng mà thôi.

Thượng Trang vẫn kính cẩn cúi đầu, nghe Hoàng đế tiếp tục: "Trẫm thật hiếu kỳ, ngươi là nữ tử duy nhất trẫm đoán không ra ngươi muốn cái gì." Nữ tử trong cung đều thích vinh hoa phú quý, ông đương nhiên sẽ không vì thế mà chán ghét, bởi vì không phải người thù đoạn, ở nơi này sẽ không có năng lực bảo vệ chính mình.

"An Lăng Vu, nói trẫm biết, ngươi muốn thứ gì?"

Thượng Trang bắt gặp muốn cười, thứ nàng muốn kỳ thật rất đơn giản, nhưng có lẽ đời này, nó chỉ là một giấc mộng không bao giờ thành sự thật.

Nàng khẽ đáp: "Điều nô tỳ muốn chẳng qua là giúp chồng, dạy con."

"Ha ha..." Hoàng đế cười ra tiếng: "Hay cho câu giúp chồng dạy con! Có thể hiểu được điều gì là trân quý nhất, ngươi thật không tồi. Nhưng trẫm sẽ không để ngươi được như ý muốn! Hoàng cung này sẽ giam cầm ngươi cả đời! Năm ngày sau thiết yến ở Hưng Viên, trẫm sẽ ban ngươi cho Thái tử."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 9: Tâm phúc

Nhìn thẳng nữ tử bên dưới, kỳ thật, giúp chồng dạy con, cuộc sống như vậy khiến Hoàng đế vô cùng ngưỡng mộ. Nhưng ông là bậc đế vương, từ nhỏ đã định vô duyên với cuộc sống đó. Mà nữ tử này, trí tuệ của nàng có thể giúp Thái tử, mà giúp Thái tử chính là giúp cho giang sơn Nguyên thị của ông, nếu đã như thế, sao ông có thể thả nàng rời đi?

Thượng Trang cắn răng quỳ, năm ngày sau...

Hai tay siết chặt thành nắm, năm ngày sau ở Hưng Viên sẽ có trận thi đấu mã cầu (1).

(1) Mã cầu (hay còn gọi là Polo): Trong môn này, người chơi ngồi trên lưng ngựa và có nhiệm vụ ghi bàn để giành chiến thắng trước đội đối phương. Người chơi ghi bàn bằng cách dùng một cái vỗ có cán dài điều khiển một quả bóng bằng nhựa trắng hoặc bằng gỗ vào cầu môn đối phương.

"Trẫm muốn ở một mình, ngươi lui xuống trước đi." Hoàng đế trở về ngự thất ngồi xuống, cúi đầu.

Thượng Trang đứng dậy, chỉ đáp một tiếng "Vâng" rồi lui xuống.

Bên ngoài, thấy nàng, Trần Trung vội hỏi: "Thượng nghĩa, bên phía Vương gia không sao chứ?"

"Dạ, không sao." Trong đầu lúc này vẫn quanh quẩn mấy câu Hoàng đế vừa nói, đột nhiên nghe Trần Trung hỏi chuyện, Thượng Trang thiếu chút nữa đã không kịp phản ứng.

Hai người đang trò chuyện thì thấy cung nữ đang dìu Hoàng hậu tới.

Trần Trung vội chạy tới hành lễ, Thượng Trang cũng cúi thấp người.

Hoàng hậu không nhìn nàng, chỉ nói: "Vào trong bảm báo, nói bốn cung có chuyện muốn nói với Thánh Thượng."

"Việc này..." Trần Trung lộ vẻ khó xử, quanh co một hồi mới đáp lời: "Mời nương nương quay về, Thánh Thượng hiện tại đã nghỉ ngơi, giờ phút này không ai được làm phiền."

"To gan, người đó cũng bao gồm Hoàng hậu nương nương sao?" Cung nữ cạnh Hoàng hậu tức giận quát.

Trần Trung vội làm hòa: "Nương nương bớt giận, ý chỉ của Hoàng Thượng nô tì không dám không tuân."

Cung nữ còn muốn tiếp tục thì Hoàng hậu lại lên tiếng: "Thôi, bốn cung không làm khó công công nữa. Chúng ta đi." Nói xong, cung nữ đỡ bà xoay người. Nhưng một khắc đưa mắt nhìn Thượng Trang, bà thấp giọng: "Vu thượng nghĩa cũng ở đây sao? Nếu không ngại thì cùng bốn cung đi dạo một đoạn đi."

Thượng Trang kinh hãi, vội vàng đuổi theo, cúi đầu: "Nô tỳ không dám."

Hoàng hậu hừ một tiếng, không dám? Nàng ta có gì mà không dám? Nay, nàng ta không phải là tâm phúc bên cạnh Hoàng đế sao?

Bà cười lạnh một tiếng: "Phản đồ của Đông cung khiến bốn cung và Hiền phi bất hòa. Ngươi mới từ Thành Vương phủ trở về, không biết tình hình của Thành Vương hiện tại sao rồi?"

Ánh mắt đảo qua nữ tử, trên gương mặt đó không hề lộ ra một tia kinh hoảng.

Thượng Trang thành thật trả lời: "Vương gia đã không còn gì đáng ngại, đa tạ nương nương quan tâm."

"Vậy sao?" Hoàng hậu nhíu mày, "Bốn cung thật không rõ vì sao ngươi lại thay hẳn nói lời cảm tạ?"

Thượng Trang không khỏi cả kinh, vừa rồi nàng chỉ theo phép tắc mà nói chuyện, thật không ngờ Hoàng hậu lại đa tâm như vậy. Nàng muốn giải thích, lại nghe Hoàng hậu lên tiếng: "Lần này ngươi chăm sóc Thành Vương có công, chắc hẳn Hiền phi đã ban thưởng không ít?"

Trong lòng Thượng Trang coi như hiểu rõ, thì ra Hoàng hậu nói bóng nói gió như vậy là muốn thử nàng có phải đã trở thành người của Tề Hiền phi không. Nghĩ như vậy, nàng không

khỏi cười lạnh: "Nô tỳ hầu hạ Vương gia là làm theo ý chỉ của Thánh Thượng. Nô tỳ phụng theo thánh ý, nào dám đòi ban thưởng? Nô tỳ cho dù có mười lá gan cũng không dám."

Nghe vậy, sắc mặt Hoàng hậu cũng tốt hơn một chút.

Bà đi đằng trước, nhẹ giọng: "Bốn cung biết, người và Mộ Dung Vân Khương đã có vài lần chạm mặt, bốn cung thật muốn nghe suy nghĩ của người, nha đầu kia là người thế nào?"

Nàng kinh ngạc đưa mắt nhìn bà, đang êm đẹp, Hoàng hậu lại hỏi chuyện của Mộ Dung Vân Khương.

Thượng Trang nghĩ nghĩ, đáp: "Mộ Dung tiểu thư ôn nhu hiền hậu, là một cô nương tốt." Kỳ thật, nàng không hiểu rõ con người nàng ấy, lời này tùy tiện dùng trên bất cứ nữ tử nào cũng đều thích hợp.

Không ngờ, Hoàng hậu lại cười rộ lên, quay đầu nhìn nàng: "Vậy người có cảm thấy nha đầu đó xứng với Thái tử không?"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 10: Các nàng

Hoàng hậu cứ thế mà hỏi thẳng làm Thượng Trang không khỏi hoảng sợ.

Nàng thật sự chưa từng nghĩ tới Hoàng hậu hôm nay đến lại là vì chuyện này. Xem ra, chuyện giữa Mộ Dung Vân Khương và Nguyên Duật Diệp bà đã biết.

"Sao không trả lời?" Hoàng hậu nhìn nàng, cười khẩy, "Không phải người đang cảm thấy Thái tử không cưới nổi nàng ta đấy chứ?"

"Nương nương, việc này..."

Hoàng hậu hừ lạnh, cắt ngang lời nàng: "Bốn cung chỉ hỏi người một câu, hôn sự của Mộ Dung Vân Khương, Thánh Thượng đã hạ chỉ chưa?" Hai tay siết chặt thành nắm, bà hy vọng lúc này vẫn chưa chậm trễ.

Bà không thể để Tề Hiền phi đi trước mọi chuyện!

Thượng Trang run sợ, cuối cùng chỉ lắc đầu: "Vẫn chưa, nhưng Thánh Thượng nói ngày mai sẽ hạ chỉ." Không biết tại sao, giờ khắc này nàng lại muốn nói cho Hoàng hậu biết. Vốn dĩ, nàng có thể nói "Vẫn chưa", nhưng nàng lại muốn nhiều lời thêm một chút.

Sắc mặt Hoàng hậu càng thêm khó coi, bà miễn cưỡng cười, lại nói: "Thái tử và muội muội của Mộ Dung Thừa tướng là một đôi trời sinh. An Lăng Vu, người nói xem có đúng không?"

Thượng Trang không trả lời, Hoàng hậu đã cùng cung nữ thay đổi phương hướng, lại lần nữa đi về Càn Thừa cung.

Thượng Trang dừng bước.

Nhìn Hoàng hậu, nàng không khỏi cười cười. Thế lực của Thừa tướng khiến bao nhiêu người phải theo đuổi, ngay cả Hoàng hậu cũng nghĩ như vậy. Với Thái tử, trong lòng Hoàng đế đã có tính toán chu toàn.

Mà nàng lại là người Hoàng đế ngàn chọn vạn tuyển ban cho Thái tử.

Chi tiếc...

Thượng Trang cúi đầu, thu lại nụ cười, nàng chỉ là một tiểu cung nữ, Hoàng hậu nương nương sẽ không để vào mắt.

Lại lần nữa ngẩng đầu nhìn hai thân ảnh đã đi xa, nàng cắn môi, chuyển đi này của Hoàng hậu không biết có chọc giận Hoàng đế hay không?

Hai tay siết chặt, có lẽ giờ khắc này, nàng đang có lòng riêng.

Hoàng đế ban nàng cho Thái tử là vì trong lòng có đứa con này, hiện tại ông vẫn hy vọng giao giang sơn cho Thái tử. Nếu Hoàng hậu đi chọc giận ông, dưới con giận dữ, ông có từ bỏ ý định ban nàng cho Thái tử không.

A, đó là những gì nàng hy vọng.

Nàng dứt khoát xoay người trở về phòng ngủ.

Xuyên qua hành lang dài, phía trước bỗng nhiên truyền tới cuộc đối thoại, trong đó còn kèm theo tiếng nữ tử khóc. Thượng Trang không muốn xen vào việc của người khác, vừa định nâng bước rồi đi thì lại nghe bên kia lên tiếng: "Chuyện này có gì mà do dự? Chỉ cần Mộ Dung Vân Khương chết, ta sẽ trở thành Thái tử phi, tương lai sẽ là quốc mẫu. Việc người giúp ta, ta sẽ ghi nhớ."

Thượng Trang không khỏi chấn động, giọng nói này không phải là...

Nàng lặng lẽ tiến lên, nhìn sừng mặt người đó, quả nhiên là Tần Lương đệ tâm cao khí ngạo.

Cạnh nàng ta là một nữ tử đang khóc nức nở. Tuy chỉ mới gặp một lần, nhưng nàng vẫn nhớ nàng ấy là Lã Đức nghi mới được sắc phong. Nhớ khi đó, Phục Linh còn nói từng thấy nàng ấy trộm khóc, có lẽ tất cả đều vì tiền đồ không tươi sáng.

Nghĩ tới việc Tần Lương đệ sai Lã Đức nghi đi giết Mộ Dung Vân Khương, cả người nàng không khỏi run rẩy.

Thượng Trang còn muốn tiếp tục nghe thì đột nhiên có người chạy tới: "Lương đệ! Lương đệ, không xong rồi! Lương đệ..."

Thượng Trang vội vàng tránh đi, nếu bị nhìn thấy, một tiểu cung nữ như nàng mà rơi vào tay nàng ta chắc chắn sẽ không còn đường sống.

Trên đường trở về phòng, hai tay vẫn siết chặt khăn lụa, trong lòng không khỏi suy nghĩ về cuộc đối thoại vừa rồi của Tần Lương đệ và Lã Đức nghị.

Thứ Tần Lương đệ có thể cho Lã Đức nghị, không nghĩ nàng cũng biết. Đợi Thái tử đăng cơ, nàng ta sẽ tạo điều kiện cho Lữ gia thăng tiến. Với tình cảnh hiện nay của Lã đức nghị, muốn nàng ấy không đồng ý cũng khó.

Ngoài đầu nhìn lại nhìn lại, gặp một cái cung nữ vội vàng chạy tới.

Thượng trang việc xoay người chạy chậm mở đi, nếu là bị nhìn thấy, nàng bắt quá là cái thân phận thấp cung nữ, dừng ở tần lương đệ trong tay, liền không có nàng đường sống.

Trở về phòng ngủ trên đường, hai tay vẫn giào bắt tay vào làm thượng khăn con[từ], trong lòng một lần một lần nghĩ mới vừa rồi tần lương đệ cùng Lã đức nghị trong lời nói.

Tần lương đệ cho phép Lã đức nghị cái gì ưu việt, này ai đều có thể nghĩ ra. Không phải thay nàng cầu tình, liền định là nói đợi hân ngày thái tử đăng cơ, sẽ cho Lữ gia ưu việt. Bằng Lã đức nghị nay tình cảnh, muốn nàng không đáp ứng, cũng khó a.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 11: Giết người

Thượng Trang đương nhiên hiểu, từ ngày Mộ Dung Vân Khương đặt chân vào hoàng cung, nàng ấy đã trở thành quân cờ trong trận chiến quyền lực, thậm chí là cái đinh trong mắt của một số người.

Ngồi trong phòng một lát, nàng càng lúc càng không rõ cảm xúc của mình là gì.

Khẽ cắn môi, nàng đứng dậy, đẩy cửa phòng chạy ra ngoài. Nếu đã nghe thấy, nàng không thể cứ khoanh tay đứng nhìn. Đó dù sao cũng là mạng người!

Chạy về Sô Viện, trên đường đi, nàng nghe cung nữ thái giám bàn tán, nói không biết vì sao Hoàng hậu lại chọc giận Thánh Thượng, lúc đi ra còn có người thấy bà ấy khóc.

Hai tay nắm chặt thành quyền, lý do là gì? Trong lòng nàng đương nhiên biết rõ.

Xem ra Tần Lương đệ không biết gì cả, nàng ta ước chừng chỉ nghe nói Hoàng hậu đi xin Thánh Thượng tứ hôn, để Mộ Dung Vân Khương vào làm chủ Đông cung, vì thế mới tìm người giết Mộ Dung Vân Khương. Nếu chuyện thành cũng bỏ đi, nếu không, Tần Lương đệ sợ là lại làm thêm chuyện xấu.

.....

Sô Viện.

Thời điểm Lã Đức nghị đi vào, nàng giật mình phát hiện Mộ Dung tướng đang ở đây.

Mộ Dung Vân Khương vội đứng dậy đi ra ngoài, cười nói: "Đức nghị tiểu chủ đến đây sao? Mời ngồi."

Mộ Dung Vân Sở cũng đứng lên, nhú mảy nhìn nữ tử đi vào. Lã Đức nghị có chút xấu hổ, bàn tay cầm khăn lụa Quảng Đông không ngừng run run, trên mặt vẫn duy trì nụ cười: "Mấy ngày gần đây không có thời gian tới thăm Mộ Dung tiểu thư, hôm nay rảnh rỗi nên muốn tới tìm tiểu thư nói chuyện, thì ra Thừa tướng cũng ở đây, là ta tới không đúng lúc rồi."

Mộ Dung Vân Sở cười cười: "Tiểu chủ quá lời rồi, chỉ là trùng hợp thôi."

Mộ Dung Vân Khương mời Lã Đức nghị ngồi, sau đó lệnh Thanh Nhi pha trà, mới nói: "Là Vân Khương sơ sót, theo lý Vân Khương là người tới thăm tiểu chủ mới đúng." Nàng tự tay đưa trà tới trước mặt nàng ấy.

"Không dám, không dám. Mộ Dung tiểu thư khách khí quá. À đúng rồi..." Lã Đức nghị đưa mắt nhìn cung nữ phía sau, nàng ta liền bước lên phía trước, trong tay cẩn thận cầm một cuộn giấy.

Mộ Dung Vân Khương nghi hoặc nhìn nam tử bên cạnh, lại nghe Lã Đức nghị lên tiếng: "Đây là vật phẩm do Thánh Thượng ban tặng, ở chỗ ta không có gì quý giá, chỉ có bức họa này rất hợp với khí chất của Mộ Dung tiểu thư nên mạo muội mang tới mượn hoa hiến Phật." Nàng nháy mắt, cung nữ liền đi tới cạnh Mộ Dung Vân Khương, chậm rãi mở bức họa ra.

Thời điểm Thượng Trang chạy vào, đúng lúc thấy Lã Đức nghị nắm chặt phần dưới của bức họa.

Trong phút đó, một ý niệm lóe lên trong đầu.

Dưới đó có giấu chùy thủ!

Tâm trạng trầm xuống, nàng hét to: "Mộ Dung tiểu thư, cẩn thận!"

Nghe phía sau có người kêu lên, giờ phút này mặc kệ mọi thứ, Lã Đức nghị vẫn cắn răng đâm tới.

"A!" Mộ Dung Vân Khương sợ hãi hét lên, bước chân đã cứng đờ không thể dịch chuyển.

"Vân Khương!" Bên cạnh truyền tới thanh âm hoảng sợ của nam tử.

Chùy thủ cuối cùng vẫn đâm trúng người, cái giọng nói như muốn xé rách này khiến cả người Lã Đức nghị run rẩy không thôi. Nàng nhìn hai tay nhiễm máu, sau đó lại đưa mắt nhìn nam tử trước mắt, cả kinh lui về sau mấy bước, cuối cùng cũng té xuống. Thì ra, nàng vẫn là một kẻ nhất gan.

Giết người, nàng giết người rồi..

Thầm nói trong lòng như thế, cả người Lã Đức nghị mềm nhũn, không thể đứng dậy.

"Ca! Ca..." Mộ Dung Vân Khương lập tức đỡ lấy hân, nàng khóc, lời nói đã có chút hỗn loạn.

Thanh Nhi cũng sợ tới mức khóc thét thành tiếng: "Thiếu gia, thiếu gia!"

Thượng Trang vội kêu lên: "Người đâu?"

Thái giám bên ngoài lập tức chạy vào, nhìn tình hình lúc này, cả khuôn mặt trắng bệch, giọng nói run run: "Đã... Đã xảy ra chuyện gì?"

"Truyền thái y! Còn không đi!" Nàng hoảng loạn nói.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 12: Dịch Chi

Nhìn thái giám vội vã rời đi, Thượng Trang mới nâng bước tiến lên phía trước. Lã Đức nghi giống như một kẻ vô hồn ngã ngồi dưới đất, ánh mắt trống rỗng. Cung nữ nàng mang theo nửa quỹ bên cạnh, khóc không ra tiếng.

Mộ Dung Vân Khương không khỏi hoảng loạn, sự tình vừa rồi nàng thậm chí còn chưa kịp phản ứng. Nàng không quan tâm lý do vì sao Lã Đức nghi lại muốn giết nàng, lúc này trong đầu toàn bộ đều là hình ảnh hân giúp nàng chặn một nhát đao đó.

"Vì sao lại ngốc như vậy?" Nếu hân xảy ra chuyện, kêu nàng một mình phải sống sao đây?

"Ta... Ừm..." Máu từ miệng vết thương chảy ra mỗi lúc một nhiều.

Mộ Dung Vân Khương hoảng loạn đưa tay tới, vừa chạm tới thanh chủy thủ, Thượng Trang đã cá kinh nói: "Không được! Nếu rút ra chỉ sợ không cầm được máu."

Mộ Dung Vân Khương sợ ngây người, mà Mộ Dung Vân Sở lại nâng mắt, lúc này hân mới nhớ ra, nơi này ngoại trừ bọn họ còn có nàng.

An Lăng Vu.

Hân không rõ nàng vì sao lại đột nhiên tới đây, còn...

Cúi đầu, sắc mặt hân trắng bệch.

Thượng Trang không nghĩ nhiều, lập tức cầm khăn tay tiến lên, nói: "Thừa tướng đại nhân cố chịu một lát." Nói xong, nàng duỗi tay che miệng vết thương cho hân.

Chiếc khăn quá mỏng, rất nhanh máu đã thấm toàn bộ.

Lúc này Mộ Dung Vân Khương mới hoàn hồn, Thanh Nhi vội nói: "Đề nô tỳ đi tìm thêm khăn!"

Mộ Dung Vân Sở đột nhiên bắt lấy tay Mộ Dung Vân Khương, thấp giọng nói: "Vân Khương, Dịch... Dịch Chi đang ở bên ngoài, đi gọi hân."

Mộ Dung Vân Sở rung mình, nhìn về mặt kiến định của hân, lại quay đầu nhìn chủ tử Lã Đức nghi, nghe hân lần nữa lên tiếng: "Đi gọi hân." Nàng mới khóc lóc chạy ra.

Thượng Trang khó hiểu nhìn hân, lúc này, hân còn tâm tư gọi thị vệ của mình vào đây sao?"

"Sao người lại tới đây?" Nàng đang suy nghĩ thì nghe nam tử trước mặt lên tiếng.

"Nô tỳ..." Ánh mắt quét qua hai người phía sau, nàng do dự không biết có nên đem chuyện mình nghe thấy kể ra hay không.

Hân lại nói: "Đa tạ."

Thượng Trang cá kinh quay đầu nhìn khuôn mặt tái nhợt của nam tử, hân... Đa tạ nàng sao?

Câu cảm ơn này có bao nhiêu khó khăn, Thượng Trang hiểu.

"Nô tỳ không cứu được ai cả." Nàng cúi đầu.

Hân hừ một tiếng. Lúc này bên ngoài có tiếng bước chân truyền tới, nàng quay đầu liền thấy một nam tử chạy như bay về phía này. Tóc hân dài che nửa khuôn mặt nhưng nàng vẫn có thể thấy biểu cảm vô cùng khó coi. Hân không nhìn nàng mà ra tay dứt khoát điểm huyết, sau đó cầm lấy thanh chủy thủ.

Mộ Dung Vân Sở lập tức ngăn cản hân, khẽ lắc đầu: "Đừng, thái y rất... Rất nhanh sẽ tới đây. Dịch Chi, nhớ kỹ, thời điểm bôi thuốc, ta..."

Nam tử gật đầu, nói: "Dịch Chi hiểu, ngài nghỉ ngơi đi." Nói xong, hân quay đầu nhìn Mộ Dung Vân Khương cơ hồ đã sắp ngã. Hân lại nhìn hai nữ tử từ dưới mặt đất, ánh mắt lập tức lộ rõ sát khí.

Cả người Thượng Trang run lên, kỳ lạ, một cảm giác khó hiểu dâng lên trong lòng.

Cẩn thận nhìn mọi người tại đây, rốt cuộc tại sao lại có cảm giác như vậy, nhất thời nàng nói không rõ.

Thái y đã tới, phía sau, Trần Trung vội về mặt nghiêm trọng mang theo mấy tên thị vệ đi cùng.

Trần Trung tới chứng tỏ việc này đã truyền tới tai Hoàng đế. Thị vệ nhanh chóng xông lên trước, giải người ra ngoài. Giờ phút này Lã Đức nghi hoàn toàn im lặng, không khóc cũng không làm loạn.

Thanh Nhi mang rất nhiều khăn tay tới, thấy Thái y đã tới, còn cả nam tử tên Dịch Chi kia, nàng đột nhiên khóc lớn: "A... Tôn Dịch Chi người tới rồi! Thiếu gia ngài ấy... Ngài ấy..."

Tôn Dịch Chi không quay đầu nhìn nàng ta, chỉ cẩn thận đỡ Mộ Dung Vân Sở lên tháp nằm: "Tiểu thư ra ngoài trước đi, nơi này đã có ta."

Suy nghĩ đầu tiên bật ra trong đầu Thượng Trang, nam tử kêu Mộ Dung Vân Khương ra ngoài, điều này cho thấy bọn họ có chuyện che giấu nàng ấy. Lúc này, nàng hơi lo cho Lã Đức nghị, cũng không biết Hoàng đế sẽ xử trí nàng ta thế nào?

Còn nàng? Nàng nên khai ra chủ mưu đứng sau hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 13: Phủ nhận

Thượng Trang vừa ra bên ngoài liền nghe tiếng Trần Trung gọi mình: "Vu thượng nghĩa."

Nàng dừng bước, quay đầu nhìn hắt. Hắt vội nói: "Vu thượng nghĩa về Càn Thừa cung bẩm báo với Thánh Thượng, nói thái y đã xem qua, miệng vết thương không quá sâu."

Thượng Trang gạt đầu, xoay người đi về phía trước.

Lã Đức nghị cúi đầu quỳ gối trước mặt Hoàng đế, giờ phút này bên cạnh đã không còn cung nữ hay đi theo nàng.

Thượng Trang tiến vào, hành lễ. Hoàng đế ngược mắt nhìn nàng, nhíu mày hỏi: "Sao người lại ở nơi này?"

Thượng Trang không khỏi cả kinh, nàng còn chưa mở miệng ông ấy đã biết nàng mới từ Sở Viện về. Lặng lẽ nhìn Lã Đức nghị, không phải là nàng ta nói chứ?"

Phía sau có cung nữ đi lên đưa khăn cho nàng, nhỏ giọng: "Thượng nghĩa, đây."

Lúc này Thượng Trang mới phát hiện, trên tay nàng vẫn còn đầy máu. Đúng rồi, trong cung, đồ máu là cấm kỵ. Hiện tại máu tươi đã không, lau cũng không sạch, nàng nhận lấy khăn tay từ cung nữ, che lại tay mình.

Trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, Hoàng đế biết nàng từ Sở Viện về có lẽ là vì thấy máu trên tay.

Nàng tiến lên, trả lời: "Trần công công muốn nô tỳ quay về bẩm báo với Thánh Thượng, vết thương của Thừa tướng đại nhân không sâu, chắc cũng không có gì đáng ngại."

Nghe vậy, sắc mặt ông ta mới hòa hoãn một chút, cũng không truy cứu ta vì sao lại ở đó. Ông cúi đầu nhìn nữ tử trước mặt, lạnh lùng hỏi: "Trăm hỏi lần nữa, người vì sao lại ám sát Mộ Dung Vân Khương?"

Cả người Lã Đức nghị run lên, nàng vẫn cúi đầu, sau một lúc lâu mới lên tiếng: "Thần thiếp tội đáng muôn chết."

"Ngu xuẩn!" Hoàng đế tức giận, "Người chẳng qua là một Đức nghị nho nhỏ, sao có gan làm ra chuyện lớn như vậy? Nói, là ai sai khiến người?"

"Thần thiếp ghen tức nên mới muốn giết Mộ Dung Vân Khương. Không ai sai khiến thần thiếp cả."

Thượng Trang nhìn nữ tử đang quỳ bên dưới, nàng thật không ngờ người nhất gan như Lã Đức nghị lại kiên định như thế. Lần này xem ra, Tần Lương đệ hưởng lợi rồi.

Hoàng đế đương nhiên không tin, đúng lúc này, Tề Hiền phi tới.

Tề Hiền phi nhìn Lã Đức nghị, sau đó mới tiến lên hành lễ, nói: "Chuyện của Mộ Dung tướng, thần thiếp đã nghe nói. Thánh Thượng đừng tức giận kéo ảnh hưởng tới long thể, đừng ý những kẻ phá rối." Nói xong, bà đỡ ông ngồi xuống.

Hoàng đế hừ một tiếng, Tề Hiền phi lại chuyển hướng sang Lã Đức nghị: "Hôm nay bốn cung ở hành lang sau hoa viên thấy Đức nghị muối muối cùng Tần Lương đệ..." Nhìn Hoàng đế, thấy sắc mặt ông khẽ thay đổi, bà cười cười, hỏi Thượng Trang, "Chẳng lẽ Vu Thượng nghĩa không thấy sao?"

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, khi đó, Tề Hiền phi cũng có mặt sao? Như vậy, bà ta đã nghe cuộc trò chuyện của Lã Đức nghị và Tần Lương đệ?

Sắc mặt của Lã Đức nghị vô cùng khó coi, mười ngón tay khảm chặt vào da thịt, đôi môi nổi chút màu đỏ sẫm.

Hoàng đế nhìn Thượng Trang, hỏi: "Thật không? Người thấy nàng ta nói chuyện với Tần Lương đệ?"

Lời này còn chưa rõ sao? Nói chuyện với Tần Lương đệ, điều này chứng minh Lã Đức nghị có quan hệ với Đông cung từ trước.

Thượng Trang nhìn vẻ mặt đắc ý của Hiền phi, nàng bình ổn cảm xúc, mới lên tiếng: "Nô tỳ không hề nhìn thấy chuyện mà Hiền phi nương nương vừa nói."

Lời vừa dứt, đáy mắt Tề Hiền phi hiện lên một tia tức giận, Lã Đức nghị cũng không khỏi kinh ngạc. Khi này, thời điểm Thượng Trang hét lên "Mộ Dung tiểu thư cẩn thận", nàng liền kết luận An Lăng Vu nhất định đã biết chuyện này. Nhưng hiện tại, nàng ấy lại nói chưa từng nhìn thấy...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 14: Nói lời cảm tạ

Tề Hiền phi cười lạnh: "Nếu người không biết thì làm sao xuất hiện ở Sở Viện?"

Ánh mắt vẫn lạnh lùng nhìn nữ tử trước mặt, giờ khắc này, bà thật sự muốn nàng gánh toàn bộ trách nhiệm.

Thượng Trang cúi đầu: "Nô tỳ đi ngang qua Sở Viện, trùng hợp nghe tiếng kêu của Mộ Dung tiểu thư nên mới vào xem. Lúc tiến vào, nô tỳ mới thấy Đức nghi tiểu chủ đâm Thừa tướng đại nhân. Trong lúc bối rối, nô tỳ đã dùng khăn tay của mình cầm máu giúp Thừa tướng đại nhân."

Kỳ thật, mọi thứ Hoàng đế đều rõ.

Nhưng Thượng Trang lại phủ nhận tới cùng. Nếu nàng thừa nhận, vậy việc này coi như phơi bày tất cả. Nếu nàng không thừa nhận thì cho dù trong lòng Hoàng đế biết, nhưng cuối cùng vẫn chỉ là suy đoán.

"Là Đức nghi." Tề Hiền phi nhìn nữ tử trước mặt, thấp giọng, "Nếu người thành thật khai báo, Thánh Thượng còn có thể miễn người tội chết. Nếu người vẫn còn mạnh miệng, vậy kết cục không phải người không biết."

"Hiền phi muội muội nói vậy là có ý gì? Đây không phải là muốn dồn bốn cung vào chân tường sao?" Hoàng hậu được cung nữ dìu vào, vẻ mặt xanh mét, "Xảy ra chuyện như vậy, trong lòng bốn cung cũng vô cùng khó chịu. Thừa tướng là rường cột nước nhà, nếu có gì sơ xuất thì đó sẽ là thiệt thòi của thiên hạ."

Hoàng hậu tiến lên hành lễ với Hoàng đế, thời điểm nhìn Tề Hiền phi, ánh mắt lộ rõ vẻ oán giận.

Tề Hiền phi cũng không chịu thua thiệt: "Lời này của nương nương thật kỳ lạ, muội muội chẳng qua là muốn sớm tìm ra chủ mưu phía sau, miễn cho tương lai lại phát sinh những chuyện tương tự."

Hoàng hậu hừ một tiếng: "Việc này không cần người quản. Bốn cung là người đứng đầu hậu cung, mọi việc đương nhiên phải do bốn cung xử lý."

"Chỉ sợ nương nương đang có tư tâm."

"Người... To gan!"

"Ba---" Hoàng đế tức giận đập mạnh lên án thư, gân xanh đã nổi đầy trán. Ông quát: "Tất cả câm miệng cho trầm! Mấy người các người muốn trầm chết mới vừa lòng sao? Cút cho trầm.. Phụt..." Hoàng đế đột nhiên ngã xuống, phun ra một ngụm máu tươi.

"Thánh Thượng!"

"Thánh Thượng!"

Ai nấy đều sợ hãi kêu lên, luống cuống tay chân đỡ lấy thân mình của ông.

Thượng Trang sợ hãi kinh hoàng không thôi, lúc này đã có cung nữ nhanh nhẹn chạy đi gọi thái y.

Hoàng hậu lại đứng phía sau, lớn tiếng: "Người đâu, giải Lễ Đức nghi xuống trước!"

Thị vệ đi vào giải nàng ta xuống, Thượng Trang thấy rõ nàng ta vì sợ hãi mà cơ hồ đã đứng không được, toàn thân chỉ mặc cho thị vệ lôi đi.

"Thánh Thượng!"

Hai mắt của Hoàng đế vẫn nhắm chặt, hình như đã nhắm đi.

Thái y nhanh chóng tới, bắt mạch, nói ông cấp huyết công tâm, hơn nữa long thể vốn đã suy kiệt nên vừa chịu đá kích liền ngã đi.

Thái y nói Hoàng đế cần phải tĩnh dưỡng, Hoàng hậu và Tề Hiền phi mặc dù không cam lòng cũng phải rời đi.

Thượng Trang ở cạnh giường chăm sóc, buổi tối, thời điểm dứt thuốc cho Hoàng đế, đa phần đều theo khước miệng chảy xuống. Nàng không khỏi thở dài. Lúc này, Trần Trung đã trở về, ánh mắt có chút hồng hồng.

"Công công đi nghỉ đi, chỗ Thánh Thượng đã có ta."

Trần Trung lại lắc đầu: "Không sao. À đúng rồi..." Hắn cúi đầu, từ ống tay áo lấy ra một vật đưa cho Thượng Trang, "Đây là vật Thừa tướng đại nhân bảo ta giao cho người, ngài ấy nhờ ta nói lời cảm tạ."

Thượng Trang nghi hoặc đứng dậy, nhận lấy vật đó, lúc nhìn rõ mới biết là một chiếc khăn tay.

Đây là khăn tay của nữ tử, bên trên có thêu hồng mai, là chiếc khăn nàng dùng khi sáng. Mộ Dung Vân Sở quả thật là người ân oán rõ ràng, nhưng nàng sẽ không quên hắn có thành kiến rất sâu với nàng.

Trần Trung tiếp tục: "Thừa tướng đại nhân còn nói, để tỏ lòng biết ơn, ngài ấy có thể đồng ý với người một chuyện. Chỉ cần người mở miệng, ngài ấy sẽ cố gắng hết mình."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dục Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 15: Hạ chỉ

Thừa tướng đại nhân còn nói, để tỏ lòng biết ơn, ngài ấy có thể đồng ý với người một chuyện. Chỉ cần người mở miệng, ngài ấy sẽ cố gắng hết sức.

Những lời này thật sự làm Thượng Trang vô cùng kinh ngạc. Ánh mắt dừng trên chiếc khăn tay, thì ra, đây chẳng qua là trả cho nàng, mà lời hứa của hắn chính là trả một mạng đó, không phải sao?

A, nàng sao lại là người như thế?

Hai người không nói nữa, chỉ im lặng canh giữ bên giường Hoàng đế.

Sáng sớm hôm sau, Hoàng đế tỉnh dậy, tuy nhiên buổi lâm triều vẫn hủy bỏ.

Ông cử động thân mình, Thượng Trang vội tiến lên đỡ ông. Ông lại nhìn Trần Trung, nói: "Đi, chuẩn bị văn phòng tứ bảo cho trẫm (1)."

(1) Văn phòng tứ bảo: gồm bút lông, mực tàu, nghiêng, giấy

"Thánh Thượng..." Trần Trung lo lắng, "Ngài hãy nghỉ ngơi đi, có chuyện gì đợi long thể tốt hơn rồi nói vẫn chưa muộn."

"Đi chuẩn bị, khụ khụ..."

Bất đắc dĩ, Trần Trung đành lui xuống.

Hoàng đế nhìn Thượng Trang, sắc mặt có chút trắng bệch. Ông khẽ cười, hỏi: "Người biết trẫm định làm gì đúng không?"

Thượng Trang kinh hãi, nàng cúi đầu, đáp: "Thánh Thượng định ban hôn cho Thành Vương điện hạ." Nàng thật không ngờ hôm qua náo loạn như thế, hiện tại ông vẫn kiên quyết từ hôn.

Ông cười, nói: "Người thật thông minh, biết cái gì nên nói cái gì không nên. Chuyện hôm qua, đừng tưởng trẫm không biết."

Hoàng đế không nói rõ nhưng Thượng Trang đương nhiên hiểu, thứ ông ám chỉ chính là mối quan hệ giữa Lã Đức nghị và Tần Lương đệ mà nàng che giấu. Ông không nói, bởi vì giữa Hoàng hậu và Tề Hiền phi nàng không đứng về phe nào cả. Cho dù là nghiêng về bên nào, đối với nàng chỉ có hại mà không có lợi.

"Thánh Thượng định xử trí Đức nghị tiểu chủ thế nào?" Nàng biết những lời này mình không nên hỏi, nhưng nàng lại biết giờ phút này hỏi, ông sẽ không tức giận.

Có lẽ vì nàng muốn biết Hoàng đế có thể dung túng Thái tử tới đâu.

Hoàng đế thân nhiên trả lời: "Việc này Hoàng hậu sẽ xử lý thỏa đáng, không cần trẫm quan tâm."

Thượng Trang khẽ cười, không nói chuyện nữa.

Đây là sự cung chiều của một người phụ thân dành cho con của mình, nhưng thật không biết, sự sủng ái này liệu có giúp được Thái tử trong tương lai hay không?

Thượng Trang hầu hạ Hoàng đế thay quần áo, Trần Trung dọn đồ bên dưới nhanh chóng mang văn phòng tứ bảo lên. Nàng dìu Hoàng đế tới ngự án, ông lại bảo không cần, sau đó một tay chống cạnh bàn, một tay cầm bút.

Thượng Trang không tiến lên, bởi vì nội dung ông sẽ viết, trong lòng nàng biết rõ.

Viết xong, ông lệnh Trần Trung mang ngọc tỷ tới.

Hoàn thành mọi công đoạn, Hoàng đế giao thánh chỉ cho Trần Trung, nói: "Đi Thành vương phủ tuyên chỉ."

"Vâng." Trần Trung cung kính đáp lời, sau đó xoay người rời đi.

Hoàng đế thờ dài một tiếng, thật lâu sau, ông mới đưa mắt nhìn Thượng Trang, cười tự giễu: "Hoàng hậu không biết người lại là nữ tử tốt hơn Mộ Dung Vân Khương."

Thượng Trang không khỏi hoảng sợ, nàng đương nhiên hiểu, chữ "Tốt" trong lời của ông không hề tầm thường. Thứ mà ông thấy được trên người của nàng, là trí tuệ.

Nàng cúi đầu, không nói chuyện.

Bốn ngày sau, Hoàng đế thật sự sẽ ban nàng cho Thái tử sao?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 16: Quý trọng

Đáp án đương nhiên là không đổi, bởi vì ông là Hoàng đế, kim khâu đã mờ nào có thể thay đổi?

Như vậy, còn nàng thì sao? Chẳng lẽ cứ như vậy mà tiếp nhận nó?

Thượng Trang cười bất đắc dĩ, chẳng lẽ, nàng còn cách nào khác?

Thái tử không thích nàng, điều này trong lòng nàng rõ hơn bất kỳ ai. Chuyện lần đó, hẳn chẳng qua coi nàng là một người khác, mà lúc Hoàng đế ép hỏi, hẳn vì quá xúc động mà làm càn.

Hắn chỉ phản nghịch lần đó, không hơn.

Dùng điểm tâm xong, Thượng Trang hầu hạ Hoàng đế uống thuốc, sau đó mới dìu ông về giường. Nằm được một lát, ông cho mọi người lui xuống.

Rời khỏi đại điện, Thượng Trang thấy đám cung nữ bên ngoài ghé tai nhau nói gì đó. Nàng không nghe rõ, nhưng cũng có thể đoán được.

Đơn giản là bệnh tình của Hoàng đế.

Thấy Thượng Trang đi ra, các nàng vội tản ra, cười gọi nàng một tiếng "Vu thượng nghĩa". Thượng Trang cũng không có tâm tình đi so đo, chỉ cười đáp lễ rồi đi về phía trước.

Bệnh tình của Hoàng đế không có gì thay đổi, nhìn sắc mặt thái y mọi người đều có thể nhận ra. Nàng khẽ lắc đầu, không biết ngày Hoàng đế băng hà, trận tranh đấu này sẽ thảm thiết tới mức nào.

Đi được một đoạn, nàng thấy Trần Trung từ xa chạy tới.

Thấy nàng, thái giám vội hỏi: "Sao thượng nghĩa lại ra đây?"

"À, Thánh Thượng đang nghỉ ngơi, ngài kêu mọi người lui xuống." Thượng Trang cúi đầu trả lời.

Trần Trung gật đầu: "Hôm qua hầu hạ Thánh Thượng một đêm rồi, người về nghỉ đi. Ta sẽ ở ngoài trông chừng." Nói xong, hắn tiếp tục dời bước.

Thượng Trang nhìn bóng lưng của Trần Trung, trong lòng đột nhiên cảm thấy khó chịu.

Thánh chi tử hôn cuối cùng đã hạ.

Nguyên Duật Diệp cũng không có đạo lý kháng chỉ.

Không biết vì sao, nàng lại đột nhiên nhớ lại câu hỏi hắn từng hỏi nàng "Chuyện không muốn nhưng vẫn phải làm".

Đây không phải ám chỉ việc này sao?

Đầu ngón tay run lên, nàng bật cười, việc này đối với nàng có gì quan trọng sao?

Chuyện này với Mộ Dung Vân Khương mà nói, nàng ấy chắc chắn sẽ vừa lòng. Nàng ấy không phải xem trọng Nguyên Duật Diệp hơn Nguyên Chính Hoàn sao?

Dưới chân vô ý đá phải hòn đá, nàng run người, theo đó mà bật cười.

Mộ Dung Vân Khương chỉ là không nhìn ra điểm hơn người của Nguyên Chính Hoàn.

Nhưng, nàng thấy.

Đó chính là quý trọng ẩn sâu trong mắt của y.

Đúng vậy, là quý trọng.

Nàng biết kiếp này y đã mất quá nhiều thứ, cho nên, so với bất cứ ai y là người hiểu rõ quý trọng là gì.

Lấy ra chiếc khăn Mộ Dung Vân Sở trả nàng, đây chắc là do Mộ Dung Vân Khương偷. Hôm qua thời điểm Trần Trung đưa nàng, nàng còn chưa có thời gian cẩn thận quan sát, bây giờ nhìn kỹ, thật là khéo léo. Tài nghệ của Mộ Dung Vân Khương quả thật xứng với câu "Độc lâm mai hoa tảo tịch tuyết".

Cẩn thận thu lại, nếu Mộ Dung Vân Sở đã không muốn thiếu nợ thứ gì, vậy thì nàng sẽ vui vẻ nhận lấy.

Ngáp một cái, nàng liền trở về phòng ngủ. Cả ngày này cũng không ai tới gọi, nàng nghĩ bên phía ngự tiền chắc không có chuyện gì.

Tờ mờ tối, bên ngoài truyền tới tiếng của cung nữ.

Thượng Trang mở to mắt, nghe các nàng bàn chuyện của Lã Đức nghị.

Nàng đẩy cửa sổ, cung nữ ngoài sân viện không hề dừng lại, bọn họ còn chạy lại, hỏi: "Vu thượng nghĩa, nghe nói Lã Đức nghị bị ban chết, chuyện này là thật sao?"

Một cung nữ khác tiến lên, chen vào: "Đương nhiên là thật, ta vừa nghe bên ngoài bàn tán đó. Nghe nói năm Tuyên Khánh thứ mười lăm, ca ca của Lã Đức nghị Lã Lương khi đó là Trường sử Ký Châu bị bắt vì tội tham ô, khi đó Thừa tướng đại nhân là người đứng ra xét xử. Lã Lương bị cách chức, sau đó bị nhốt vào ngục. Lã Đức nghị có lẽ vì chuyện này mà muốn báo thù cho huynh trưởng."

Thượng Trang cả kinh, nàng thật đúng là xem thường Tần Lương đệ, thì ra nàng ta tới tìm Lã Đức nghị là có nguyên nhân!

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 17: Uống rượu

Các cung nữ đều hào hứng giục cung nữ mới vào kể chuyện.

Thượng Trang nhìn không được mà hỏi: "Lã Đức nghị đã bị ban tử tội, liệu có đáng đáng tới Lữ gia không?"

"Thượng nghĩa hồ đồ rồi sao?" Cung nữ kia cười đắc ý, "Việc này kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra, đương nhiên là Lữ gia ở phía sau sai khiến, nếu không, Lã Đức nghị thân là nữ tử sao lại có lá gan lớn như vậy? Hoàng hậu nương nương đã hạ chỉ cắt chức toàn bộ người Lữ gia làm việc trong triều, trục xuất khỏi kinh thành, vĩnh viễn không được làm quan."

Làm Thừa tướng bị thương, tội vốn không hề đáng chết, nhưng Thượng Trang cũng đoán được, nếu Tần Lương đệ đã có thể lợi dụng mối quan hệ này của Lữ gia và Thừa tướng, vậy dù Lã Đức nghị có đắc thù hay không nàng ta vẫn sẽ không bỏ qua cho Lữ gia

Các cung nữ càng nói càng hăng say, có người lộ ra vẻ tiếc hận.

Có người còn tức giận, mắng: "Lã Đức nghi cũng thật là, huynh trưởng bắt tài thì thôi, tội gì phải làm khó bản thân như vậy."

Dứt lời, mọi người xung quanh đều gật đầu đồng ý.

Thượng Trang chỉ khẽ cười một tiếng, xoay người rời đi.

Kỳ thật kết cục của Lữ gia như vậy đã là tốt nhất. Từ lúc biết hận thù giữa Lữ gia và Mộ Dung tướng, nàng còn tưởng Hoàng hậu sẽ xuống tay ngoan độc hơn.

A, xem ra là nàng nghĩ nhiều.

Lúc ra ngoài, Thượng Trang mới phát hiện trời đã tối. Nàng cầm đèn lồng, chậm rãi đi tới Càn Thừa cung.

Lại một ngày trôi qua, nàng thăm thờ dài một tiếng.

Câu nói đó của Hoàng đế vẫn khắc sâu trong đầu nàng.

Không muốn nghĩ nữa, nhưng nó vẫn cứ hiện lên, khiến nàng không khỏi phiền muộn. Thượng Trang áo não, dậm chân lại trúng cục đá. Tâm trạng lúc này vô cùng khó chịu, nàng dùng một cước đá mạnh ra ngoài.

Trong hoàng cung này, nàng chỉ là một nô tỳ thấp bé, nhưng cho dù là nô tỳ cũng phải có cảm xúc.

Một cước này dùng lực rất mạnh, phải qua một lúc nàng mới nghe thấy tiếng cục đá chạm đất. Và cùng lúc đó, một tiếng động khác vang lên, hình như là... Tiếng vỡ đồ.

Thượng Trang cả kinh, không lẽ nàng lại gây ra chuyện nữa sao?

Nàng cẩn thận nghĩ lại, nơi này sao có thể có đồ sứ chứ? Cẩn thận cầm đèn lồng đi lên, phía sau gốc cây nàng lại mơ hồ nghe có âm thanh gì đó. Nàng hít một hơi thật sâu, kiễng mũi chân đi tới, trong lúc hoảng hốt hình như thấy có người dựa vào lan can.

Ai vậy?

Thượng Trang chấn động, vội rút tay về, nhưng trong một khắc đó nàng đã nhìn thấy chiếc giày màu vàng sáng rực của người kia.

Thiên hạ này chỉ có hai người được dùng đồ vật màu vàng.

Hắn không thể là Hoàng đế, như vậy... Là Thái tử!

Nhưng đã trễ thế này, hắn ở đây làm gì? Hơn nữa xung quanh không có tới một ngọn đèn, ngay cả cung nữ và thái giám cũng không thấy.

Con gió thổi tới, trong sự lạnh lẽo cùng màn đêm là mùi rượu thoang thoảng.

Thượng Trang lập tức hoàn hồn, thì ra thứ vừa bị vỡ chính là bình rượu!

Nàng quay đầu xem nơi này còn ai khác không, nếu để Hoàng đế biết Thái tử ở đây uống rượu, ông ấy chắc chắn sẽ mất hứng. Nhưng nếu nàng tiến lên khuyên, rốt cuộc cũng không thích hợp.

Không bằng kêu người tới Đông cung báo cho Tần Lương đệ.

Nàng vừa xoay người định đi thì nam tử ở sau gốc cây lên tiếng: "Tắt đèn đi!"

Thượng Trang dừng bước, lúc này nàng mới để ý trong tay còn cầm đèn lồng. Nguyên Duật Phong cho dù có ở sau gốc cây cũng không ngăn được ánh sáng phát ra từ chỗ này.

"Tắt đèn đi, nếu không bốn cung sẽ giết ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 3 - Chương 18: Say

"Tắt đèn đi, nếu không bốn cung sẽ giết ngươi."

Câu này chắc chắn là cảnh cáo.

Thượng Trang cúi đầu thổi tắt ngọn đèn. Xung quanh lập tức tối sầm, nơi này vắng vẻ, lại không có cung nhân đốt đèn, nàng chỉ có thể nương theo ánh trăng để xác định vị trí của nam tử, nhưng cho dù thế vẫn không nhìn rõ gương mặt.

Phía sau lại tiếp tục truyền tới tiếng nam tử uống rượu. Một lúc lâu, hắn lên tiếng: "Lại đây."

Thoáng chần chờ, Thượng Trang chỉ đành xoay người, xuyên qua thân cây đi tới. Nàng khụy gối muốn hành lễ, hắn lại đưa tay kêu miễn, rồi đưa bình rượu tới: "Uống đi."

"Điện hạ..." Nàng làm sao có thể uống rượu chứ?

"Uống đi." Hắn lạnh lùng ra lệnh.

Thượng Trang cắn răng, nàng nhận lấy ngửa đầu uống một ngụm lớn.

Trong miệng truyền tới hương vị không thể tin được, nàng giật mình, đưa mắt nhìn hần, nghe hần cười hỏi: "Hương vị của rượu thế nào?"

Nàng lắc đầu, đáp: "Ngài say rồi."

"Bổn cung không say." Nam tử đột nhiên tiến lại, Thượng Trang trốn không kịp, bả vai bị hần bắt lấy. Hần tới gần nàng, hỏi: "Bổn cung hỏi ngươi, hương vị của rượu thế nào?"

Bất giác nhú mày, nàng không sai, trên người hần quả thật đầy mùi rượu. Nhưng thứ hần đưa cho nàng rõ ràng là nước!

Thượng Trang không nhìn rõ gương mặt của hần, chỉ có đôi mắt kia như phát sáng trong bóng đêm. Hít vào một hơi, nàng thành thật đáp: "Thứ trong tay nô tỳ vốn không phải rượu, đương nhiên nô tỳ không biết hương vị của rượu là thế nào."

"To gan!" Nguyên Duật Phong quát lớn, đưa tay đẩy người trước mặt.

Thượng Trang té động phải hành lang phía sau, đau tới nhú mày.

Hần cũng lùi mấy bước, đưa tay chống lên thân cây.

Ha ha, trước nay hần toàn gặp những kẻ nịnh nọt, hần nói gì, bọn họ đều đáp lời, hần làm gì, bọn họ cũng đi theo.

Còn nàng? Nàng là ai? Tại sao lại không chịu thuận theo hần?

Đột nhiên, hần bật cười, chỉ tay vào nữ tử trước mặt: "Nào, theo bổn cung về Đông cung."

Đèn lồng đã rơi dưới đất, giờ khắc này, không biết lấy dũng khí từ đâu, Thượng Trang bật thốt lên nói: "Điện hạ tội gì phải chà đạp chính mình như vậy?"

"Chà đạp?" Giống như vừa nghe một từ vô cùng nhục cười, cả người hần tựa vào thân cây phía sau, từ từ trượt xuống.

Thượng Trang tiến lên đỡ hần, thấp giọng: "Trong lòng Thánh Thượng có điện hạ."

Nguyên Duật Phong không khỏi chấn động, sau một lúc lâu mới cười nói: "Lâm Phụng nghi đã chết, Lã Đức nghi cũng chết, ha ha ha..." Hần cười, thân mình cũng run lên.

"Điện hạ..."

Xem ra hai sự việc kia, trong lòng Nguyên Duật Phong rõ tựa gương sáng. Nhưng, sự thật chính là Hoàng hậu vì lợi ích của Đông cung, chắc chắn sẽ không cho hần tùy tiện hành động.

Nam tử cười một lát, sau đó mới tiếp tục: "Bổn cung uống quá nhiều rượu, lúc này vẫn còn phân được nước bình thường, xem ra, vẫn còn chưa say..." Nói xong, hần ngửa đầu uống rượu.

"Điện hạ!" Thượng Trang đoạt lấy bình rượu trong tay hần, "Cho dù ngài có uống nhiều thế nào, những người đó cũng không thể sống lại."

"Vậy còn ngươi? Ngươi cũng sẽ chết sao?" Hần đột nhiên hỏi.

Thượng Trang không khỏi run sợ, hần lại tiếp tục: "Bổn cung còn chưa biết tên của người."

Nàng thờ dài một tiếng, thành thật đáp: "Nô tỳ là An Lăng Vu."

Thì ra là nàng.

Nguyên Duật Phong nheo mắt phượng, tựa như trước kia không nhìn rõ mặt nàng. Trước mắt hần lúc này lại chậm rãi hiện lên gương mặt của một nữ tử khác, tại thời khắc đó, hần đột nhiên cảm thấy hai người có điểm tương tự nhau.

Thượng Trang quỳ xuống, định diu hần đứng dậy. Hần lại đột nhiên ôm nàng, nghẹn ngào gọi: "Cô cô..."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 19: Hôn nàng

Một tiếng "Cô cô" dọa Thượng Trang sợ ngây người.

Nam tử ôm nàng mỗi lúc một chặt, thanh âm cũng đột nhiên nghẹn ngào: "Cô cô, Phong Nhi vĩnh viễn không thể trở thành con người trong lòng bọn họ. Lúc bọn họ giết người đều rất ngoan độc, giống như năm đó..."

"Điện..." Thượng Trang bất giác im lặng, hần chắc là say rồi!

"Cô cô" trong lời của hần là công chúa dùng hương lộ hoa hồng sao?

"Cô cô, Phong Nhi thật hối hận, hối hận vì ba năm trước đây đồng ý với người. A, đó thật sự là chuyện tàn nhẫn nhất, không phải sao? Làm sao bây giờ, Phong Nhi muốn nuốt lời rồi."

"Hận bọn họ, con muốn hận bọn họ. Nhưng vì sao... Bọn họ lại là người thân của con..."

Ở cổ đột nhiên trở nên ẩm áp, rất nhanh lại thay thành lạnh.

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, đó là... Nước mắt của hần sao?

Hắn khóc?

"Bọn họ không ai hiểu con hết, không ai hiểu cái tù giam này khiến con đau thế nào... Cô cô..." Hắn khẽ gọi, nâng mắt nhìn Thượng Trang, nói nhỏ: "Phong Nhi, sắp chết rồi."

Hắn vừa nói vừa cười: "Đừng? Ba năm trước đây, người cũng nói như thế."

Hắn đưa người tới, Thượng Trang mặc dù không nhìn rõ mặt hắn nhưng có thể cảm nhận hơi thở của nam tử ngày càng gần. Mùi rượu đã bao phủ quanh chớp mũi nàng.

Nàng giãy giụa, nhưng sức lực hắn quá lớn, nàng tránh được sao?

Giương mặt nam tử đã tới gần, nàng thấy rất rõ, miệng hắn cong lên nụ cười...

Thượng Trang cả kinh, nàng nghĩ mình biết hắn định làm gì.

Hắn, muốn hôn nàng.

Không, chính xác là, hắn, muốn hôn cô cô của hắn!

Mỗi nam tử sắp chạm tới môi nàng, nhưng ngay một khắc đó, cả người nam tử đột nhiên ngã xuống. Thượng Trang không khỏi la lên một tiếng, cúi đầu nhìn nam tử mê man trong lòng.

Trái tim cứ điên cuồng nhảy loạn.

Nàng đã biết bí mật của Thái tử!

Bí mật đó không thể cho người ngoài biết!

Cho nên, thời điểm Thái tử nhắc tới chuyện hương lộ hoa hồng đã khiến Hoàng đế giật dử, mà Hoàng hậu ở cạnh cũng vô cùng sợ hãi.

Đây chính là đáp án.

Người trong lòng Thái tử là cô cô của hắn!

Trong lòng bối rối không thôi, nàng nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu.

Nàng không biết lúc sự việc bại lộ, Hoàng đế và Hoàng hậu đã có thái độ như thế nào? Điều duy nhất nàng biết, đó chính là công chúa đã chết, nàng ấy bị tước bỏ phong hào, vĩnh viễn không thể vào hoàng lăng.

Mà hiện tại, nàng không ngờ bản thân lại biết bí mật kinh khủng này, tiếp theo, phải làm sao đây?

Đưa mắt nhìn bốn phía, nơi này quả thật không có ai. Cho dù là Hoàng hậu hay Tần Lương đệ, hiện tại nàng đều không thể đi tìm. Không khí càng lúc càng lạnh, nàng bắt giác sợ run người.

Y phục trên người Nguyên Duệ Phong quá mỏng manh, hắn nằm ở đây, chắc chắn sẽ bị cảm lạnh.

Thượng Trang cắn răng, cảm lạnh thì cảm lạnh. Giờ phút này nàng phải nhanh chóng rời đi, ngày mai Thái tử tỉnh lại, hắn chỉ nghĩ những chuyện vừa rồi là mộng thôi.

Nghĩ như vậy, nàng để nam tử dựa vào lan can. Còn mình vội nhặt đèn lồng, thu dọn mọi thứ rồi nhanh chóng rời đi.

Xa xa nhìn thấy ánh đèn lồng, Thượng Trang hít một hơi, vội vàng chạy về phía Càn Thừa cung.

Trước cửa Càn Thừa cung là Tần Lương đệ với vẻ mặt kinh hoàng. Thượng Trang kinh hãi, vội nghiêng người hành lễ với nàng.

Tần Lương đệ liếc mắt nhìn nàng, thấp giọng hỏi: "Trời đã tối, Vu thượng nghĩa đi đường không thắp đèn sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Quyển 3 - Chương 20: Đưa quà

Thượng Trang cúi đầu: "Đa tạ Lương đệ quan tâm, nô tỳ... Nô tỳ vô ý té ngã."

Tần Lương đệ đưa mắt nhìn nàng từ trên xuống dưới, trên y phục nàng thật sự dính ít tro bụi, có lẽ là do té ngã. Nàng ta hừ một tiếng: "Té ngã, đèn lồng thì không hư, mà lửa thì tắt."

Một câu bình thường này lại khiến Thượng Trang kinh hãi, nếu để nàng ta biết nàng ở cùng Thái tử, nàng ta chắc chắn sẽ không tha cho nàng.

Không biết phải đáp lời ra sao, đúng lúc này phía sau có người vội vàng chạy tới, gọi: "Lương đệ! Lương đệ!"

Nàng quay đầu, thấy một cung nữ. Cung nữ đó chạy tới bên cạnh Tần Lương đệ, thì thầm to nhỏ. Sắc mặt Tần Lương đệ lập tức thay đổi, nàng ta không thêm để ý Thượng Trang, chỉ nhanh chóng đi về phía trước.

Thượng Trang thở phào nhẹ nhõm, nâng bước về trước.

Trần Trung thấy Thượng Trang liền tiến lên trước, hắn ta không để ý đèn lồng trong tay nàng, chỉ hỏi: "Vừa rồi người có nhìn thấy Tần Lương đệ không?"

Thượng Trang theo bản năng quay đầu, thân ảnh của nữ tử kia đã không còn nữa. Nàng nhìn Trần Trung, đáp: "Có, mà xảy ra chuyện gì rồi sao?"

Trần Trung thấp giọng: "Lương đệ tới hỏi Thái tử điện hạ có ở Càn Thừa cung không, ta chỉ trả lời không có, nào dám vào trong bẩm báo. Đông cung... Có chuyện?"

Sắc mặt Thượng Trang khẽ thay đổi, nàng hít vào một hơi: "Đông cung có Hoàng hậu và Tần Lương đệ, sao có thể gặp chuyện?" Nàng thấy Trần Trung thở phào một tiếng, liền tiếp tục hỏi, "Thánh Thượng ngủ rồi sao?"

Trần Trung gật đầu.

Hai người đứng ngoài điện một lát, Trần Trung lại lên tiếng nói chuyện: "Hôm nay giờ Mùi, Thành Vương điện hạ vào cung tạ ơn."

Thượng Trang khẽ cười: "Vương gia cười được kiểu thế, đương nhiên là cao hứng." Xem ra thương thế của hấn đã không còn gì đáng ngại, nay lại rước Mộ Dung Vân Khương về, đối với thế lực của Thành Vương phù mà nói như hồ mọc thêm cánh.

"Đúng vậy, ngày mai sẽ thành hôn."

Thượng Trang cả kinh, hỏi: "Nhanh vậy sao?"

Trần Trung trả lời: "Thánh Thượng nói trước khi tổ chức lễ hội ở Hưng Viên phải làm cho xong mối hôn sự này. Hơn nữa, thân phận hiện tại của Mộ Dung tiểu thư ở lại hoàng cung cũng không thích hợp. Chiều nay, Thánh Thượng đã hạ chỉ để nàng ấy về Thừa tướng phủ, ngày mai Thành Vương sẽ qua Thừa tướng phủ cưới nàng."

Cũng đúng thôi, việc này cũng chỉ là sớm hay muộn.

Tề Hiền phi không phải đang mong việc này càng sớm càng tốt hay sao?

Trần Trung lại nói: "Long thế Thánh Thượng nào này không tốt, hôn sự của Vương gia Thánh Thượng sớm đã chuẩn bị hậu lễ, cho nên ngày mai, Thượng nghĩa thay Thánh Thượng đưa tới Thành vương phủ đi."

Nàng quay đầu nhìn hấn, bật thốt lên hỏi: "Công công vì sao không đi?"

"Thánh Thượng bên này không rời ta được, người là thượng nghĩa, người đi cũng vô cùng thích hợp. Chỉ cần đưa quà là được, còn về phần tuyên chi sẽ có công công khác làm." Đang nói chuyện, hấn đột nhiên đổi chủ đề, "Thừa tướng đại nhân đang bị thương, mấy ngày nay, Thánh Thượng đang dân đề Thái tử điện hạ lo liệu quốc sự."

Trần Trung nói xong, trong lòng Tang Cẩn dần dần hiểu rõ.

Hoàng đế đề đề Nguyên Duệ Diệp thành hôn nhanh như vậy, thì ra còn có nguyên nhân khác.

Đôi phu thê vừa tân hôn thường dính như keo như sơn. Mộ Dung thừa tướng lại bị thương, ông ấy ở sau đề Thái tử giám quốc, điều này không ai dám hai lời. Cho dù Thái tử không có năng lực này thì trên dưới trong triều cũng không ai dám ra tay "giúp đỡ".

.....

Hôm sau, Hoàng đế vẫn cáo ốm không lên triều, nghe nói là Nguyên Duệ Phong đứng ra xử lý công vụ. Xem ra tối qua đã có người tìm thấy hấn.

Giờ Thìn, Thượng Trang cùng một công công khác xuất cung.

Lúc này, Thành vương phủ chắc náo nhiệt lắm!

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 21: Ái mộ

Chưa tới cửa lớn của Thành vương phủ, xa xa đã truyền tới tiếng pháo. Không biết vì sao, Thượng Trang lại có chút vui vẻ.

Có lẽ, nàng thích cuộc sống phổ phùng như vậy, nơi thâm cung thật sự khiến người ta cảm thấy áp lực.

Nàng ngồi trên kiệu, bắt giác duỗi tay vén màn kiệu, bên ngoài thật nhiều người, có lẽ đều đến chúc mừng Nguyên Duệ Diệp.

Đến cửa, gia đình của vương phủ lập tức ra tiếp đón.

Một gia đình tiến lên, nói: "Vương gia đã đi đón dâu, mong Thượng nghĩa đừng đề ý."

À, thì ra là đón dâu. Dù sao cũng là người Hoàng đế phái tới, bọn họ đương nhiên phải khách khí.

Thượng Trang không khỏi bật cười, ngày thành thân của Nguyên Duệ Diệp, quà của Hoàng đế nhiều tới mức đủ để hấn cả đời tiêu xài. Dù sao cũng ngày trọng đại của Hoàng tử, phò trương là điều đương nhiên.

"Vu thượng nghĩa." Có một nữ tử gọi nàng.

Nàng nâng mắt thấy Linh Khuyết đi tới, nàng ấy nói với gia đình: "Thượng nghĩa cứ để ta tiếp đón, người ra trước xem đi."

Gia đình lui xuống. Thượng Trang thăm quan sát nàng, hỏi: "Vết thương trên người đã khỏi chưa?" Gương mặt nàng ấy có chút tái nhợt, nguyên nhân vì sao, trong lòng Thượng Trang rõ.

Hôm nay là ngày người nào đó thành thân.

Nhớ lại hôm đó, thời điểm Linh Khuyết giữ nàng ở lại nói chuyện, tuy nội dung đều liên quan tới Nguyên Chính Hoàn, nhưng người nàng ấy quan tâm chính là Nguyên Duệ Diệp.

Nàng ấy ái mộ hẳn, nhưng lại không biết, trong hoàng thất, thứ mọi người xem trọng nhất là thân phận.

Ngay cả khi Nguyên Duật Diệp có thích nàng ấy, ngay cả khi được Tề Hiền phi xem trọng, thì trong mắt Hoàng đế, nàng ấy vĩnh viễn vẫn không bằng Mộ Dung Vân Khương. Thậm chí, ông ấy có thể mở miệng đánh chết nàng.

Nghĩ tới đây, Thượng Trang không khỏi cảm thấy bi ai.

Linh Khuyết miễn cưỡng cười: "Thương thế đã không sao, ta chỉ không ngờ người hôm nay tới lại là Vu thượng nghiã."

Đừng nói là Linh Khuyết, ngay cả nàng cũng không ngờ tới chuyện này.

Linh Khuyết tiếp tục: "Bên ngoài trời lạnh, không bằng tới phòng ta đi." Nàng duỗi tay nắm Thượng Trang, một khắc đó, nàng lại không muốn từ chối, đi theo nàng ấy.

Cửa phòng đóng lại, âm thanh huyền ảo bên ngoài lập tức biến mất.

Linh Khuyết kêu nàng ngồi, sau đó rót trà cho nàng rồi tự mình ngồi xuống.

Thượng Trang không uống, lúc đưa mắt nhìn liền thấy ánh mắt nàng ấy hồng hồng, khóe mắt có chút uon ướt. Trong lòng Thượng Trang rõ, nhưng nàng không nói, cũng không hỏi.

Sau một lúc lâu, Linh Khuyết mới lên tiếng: "Ta vô cùng khó chịu, muốn tìm người tâm sự." Nàng vừa nói, nước mắt liền theo gò má rơi xuống.

"Tại sao lại tìm ta?" Nàng nhìn Linh Khuyết, thấp giọng.

Có lẽ nàng ấy không nên tìm nàng.

Kỳ thật, Linh Khuyết luôn biết sẽ có ngày này, nhưng nàng vẫn đợi, hy vọng ngày đó sẽ trễ một chút.

Nhìn Linh Khuyết như vậy, Thượng Trang không khỏi kinh hãi, nàng theo bản năng đứng lên, ôm nữ tử trước mặt vào lòng..

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 22: Không phải hẳn

Đột nhiên Thượng Trang nhớ tới muội muội, cảm xúc trong lòng càng mạnh lên.

Nàng cúi đầu nhìn nữ tử trong lòng, bất giác muốn cười.

Người xưa có nói, nữ tử đều có tình cảm như một người mẹ. Như vậy, ngay cả với muội muội, cũng vậy sao?

Nhưng nàng vẫn nhớ, ngày đó, Linh Khuyết đã lắc đầu phủ nhận miếng ngọc bội của nàng.

Có lẽ, là nàng quá nhớ muội muội của mình, cho nên sâu thẳm nội tâm mới cảm thấy có lỗi.

Linh Khuyết khóc một hồi mới ngừng đầu lên, miễn cưỡng cười: "Xin lỗi." Nàng dùng khăn lau nước mắt còn đọng trên khóe.

Mọi việc dù sao cũng phải có chừng mực vì hôm nay là ngày đại hôn của Nguyên Duật Diệp. Lát nữa ra ngoài, nàng phải cười thật rạng rỡ. Mặc kệ hẳn có yêu Mộ Dung Vân Khương không, nhưng đó cũng là hôn thê Tề Hiền phi tuyên cho hẳn, chỉ cần tốt cho hẳn, nàng sẽ không hai lòng.

Nhìn bộ dáng của Linh Khuyết, Thượng Trang đột nhiên cảm thấy thương cho nàng.

Nữ tử trước mặt không biết khi nào phải tranh, khi nào phải lui bước. Nàng ấy là người thức thời.

Ổn định tâm trạng, Thượng Trang thấp giọng: "Linh Khuyết cô nương không cần tìm ta."

Linh Khuyết biết chỉ cần nàng ấy hoảng loạn, Thượng Trang sẽ nghĩ ngay tới muội muội thất lạc nhiều năm trước. Nhưng nàng ấy phải sao?

Tâm tư của Linh Khuyết, nàng rõ.

Nghĩ tới đây, nàng bất giác cười. May là không phải. Như vậy trong lòng nàng có thể ký gửi hình ảnh muội muội lên người Linh Khuyết.

Có lẽ có một ngày, nàng được ản chuẩn rồi cung, khi đó có thể đoàn viên với muội muội.

Có hi vọng, sẽ có chờ mong.

Linh Khuyết lau khô nước mắt, nói: "Tìm người, là vì trong lòng người không có ngài ấy." Quả thật ngoại trừ An Lăng Vu, nàng không biết tìm ai để giải bày tâm sự.

Linh Khuyết không khỏi cười khổ.

Hai người ngồi trong phòng một lát, bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng gõ cửa của nha hoàn: "Linh Khuyết cô nương, Linh Khuyết cô nương, mau lên, đội đón dâu đã trở về, cô nương còn phải đỡ phù dâu đấy!"

Linh Khuyết đứng lên, cười với Thượng Trang rồi nàng bước ra ngoài.

"Linh Khuyết..." Nàng nhìn không được mà gọi.

Nàng ấy quay đầu, lại lộ ra nụ cười tươi sáng: "Đa tạ người, ta không sao. Hôm nay là ngày đại hi, ta biết phải làm thế nào." Nói xong, Linh Khuyết lập tức đẩy cửa ra ngoài.

Nha hoàn cao hứng, ngay cả ánh mắt cũng mang theo ý cười.

Thượng Trang cũng ra ngoài, nàng không đi theo, chỉ đứng từ xa mà nhìn.

Tiếng pháo bên ngoài vang lên, nàng vội nâng tay che hai tai mình lại, hip mắt nhìn ra cửa lớn.

Nguyên Duật Diệp hôm nay một thân hi phục, về ngoài thành thực hoàn toàn khác với bộ dáng cười đùa khi ở cạnh nàng. Phía sau hắn, Linh Khuyết cẩn thận điều Mộ Dung Vân Khương.

Nhìn cảnh tượng trước mặt, nàng không khỏi cảm khái, Mộ Dung Vân Khương có được tính là tìm được lang quân như ý không?

Đoàn người tiến vào đại sảnh.

Tề Hiền phi đã an vị nhưng bên cạnh lại không có Hoàng đế.

Lễ quan cao giọng bắt đầu lễ bái đường. Thượng Trang không tới gần, vẫn đứng từ xa nhìn lại. Nhiều năm sau, mỗi lần nhớ tới hôm nay nàng đều tự nhủ, nếu thời gian có thể dừng lại ở khắc này thì tốt biết bao. Hắn là hắn, nàng là nàng, bọn họ vĩnh viễn cùng nhau xuất hiện một chỗ.

Chỉ là, không có nếu như...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 23: Ghen tị

Ghen tị

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 24: Ân điển

Nguyên Duật Diệp chỉ ghé qua sương phòng gần đó, không tới tân phòng. Thượng Trang theo vào, y phục đã được đặt sẵn bên giường.

Nàng không nói gì, trực tiếp đi lên, giúp hắn cởi bỏ hi phục.

Hắn cúi đầu nhìn nàng, một câu cũng nói không được. Tại sao trong lòng hắn lại khó chịu như vậy?

Từ lúc cảm y phục trên giường thay cho hắn tới nút thắt cuối cùng, nàng vẫn chưa ngẩng đầu. Không biết hôm nay vì sao hắn lại im lặng, im lặng tới mức khiến nàng bất an.

Trong trí nhớ, Nguyên Duật Diệp không phải người như thế.

Hôm nay là đại hôn của hắn, tại sao nàng lại nhìn không ra một chút tia cao hứng từ hắn vậy?

A, nghĩ tới đây, miệng nàng bất giác cong lên, giống hay không cũng không liên quan tới nàng. Nàng chỉ là vào hầu hạ hắn thay y phục mà thôi.

Thấy nàng đột nhiên khẽ cười, cung mày Nguyên Duật Diệp nhíu lại càng sâu.

Hắn vốn muốn hỏi tại sao nàng cười, nhưng lời vừa tới miệng lại thành: "Người sẽ gả cho y sao?" Dứt lời, chính hắn cũng cảm thấy chấn động, xem ra, hắn thật sự điên rồi.

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, bất giác ngẩng đầu nhìn nam tử trước mặt, sâu trong đôi mắt đó ẩn ẩn chút đau thương. Nhìn đầu ngón tay run lên, nàng theo bản năng lui lại nửa bước: "Vương gia nói gì vậy? Hôm nay là đại hôn của ngài, sao lại liên quan tới nô tỳ chứ?"

Nàng không biết "Y" trong câu của hắn ám chỉ ai.

Nguyên Chính Hoàn sao?

Hai tay siết chặt thành nắm đấm, đáy lòng nàng thầm cười khổ, nàng là cung nữ, mà cung nữ rất khó để tìm cho mình một mối nhân duyên phù hợp. Từ phi, đó là ân điển của chủ tử.

Đúng vậy, ân điển.

Bên tai lại truyền tới lời Hoàng đế từng nói, ngày thiết yến ở Hưng Viên, ông ấy sẽ ban nàng cho Thái tử.

Chẳng qua việc này nàng đương nhiên không thể nói cho Nguyên Duật Diệp.

Nàng vẫn lạnh nhạt, thờ ơ khiến hắn càng thêm phần nộ. Hắn tiến lên một bước, bàn tay nắm chặt cổ tay của nàng: "Người sẽ gả cho y sao? Gả cho... Hoàng thúc?"

Hỏi, hắn nhất định phải hỏi ra đáp án.

Nhưng nếu nhận được câu trả lời rồi thì có thể nào? Nàng gả cho ai rồi cuộc cũng không liên quan tới hấn.

Chỉ là, trong lòng vô cùng khó chịu, trái tim mách hấn không thể không hỏi.

Thượng Trang kinh hoàng, cổ tay đột nhiên cảm thấy đau đớn, có rút thế nào cũng rút không được. Nàng nhìn hấn, bật cười: "Khó có được trong ngày đại hôn Vương gia lại nhớ tới nô tỳ, nô tỳ đã tạ Vương gia."

Vấn đề này, nàng lựa chọn tránh không trả lời.

Nguyên Duật Diệp định tiếp tục thì bên ngoài có tiếng gõ cửa: "Vương gia, khách khứa đã tới, nương nương mời ngài ra ngoài được chưa."

Hấn nhủ vậy, chỉ nói: "Bổn vương biết rồi, lập tức ra ngay." Nói xong, cũng không nhìn nàng, hấn buông tay, nhanh chóng ra ngoài.

Thượng Trang thở phào nhẹ nhõm, xoa xoa cổ tay bị hấn nắm tới đỏ. Nghĩ nghĩ, nàng cũng theo ra ngoài.

Vương phủ càng lúc càng náo nhiệt, khách khứa liên tục tới. Nhìn quan lại quyền quý trước mặt, Thượng Trang không khỏi hoa cả mắt.

Sắc trời đã tối, đèn được đốt lên, ba bước một lời chúc, năm bước một chén rượu.

Tiệc tối bắt đầu, Tề Hiền phi cũng đi ra, trên mặt mang theo nụ cười chan hòa.

Nguyên Duật Diệp đưa lưng về phía Thượng Trang nên nàng không rõ dáng vẻ của hấn. Nhìn xung quanh, xa xa, nàng thấy Nguyên Chính Hoàn, ngọn đèn chiếu vào càng tỏ điểm lúm đồng tiền cùng khuôn mặt của y.

Thượng Trang lặng lẽ rời đi, quả nhiên vừa rời yến hội không xa, nàng đã thấy Mạc Tầm và Phục Linh.

Phục Linh cũng thấy nàng, vội vẫy tay: "Tiểu thư, tiểu thư!"

Mạc Tầm chỉ thản nhiên nhìn nàng một cái, sau đó ánh mắt lại trở về trên người Nguyên Chính Hoàn, hôm nay vương phủ người đông, hấn phải bảo vệ chủ tử nhà mình an toàn.

Thượng Trang chạy tới, đúng lúc này, bên ngoài có người hô lớn: "Thái tử diện hạ tới..."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 25: Rời đi

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, nhưng nghĩ lại, Thái tử thân là huynh trưởng, hấn tới đây cũng chẳng phải chuyện gì đáng ngạc nhiên.

Đúng lúc nàng cũng muốn tránh sự ồn ào náo nhiệt, liền kéo Phục Linh ngồi xuống, cười nói: "Ta thấy Vương gia đến đây, nên nghĩ chắc người cũng tới." Nhìn tấm vải nhung trong tay Phục Linh, nàng bắt giác hỏi, "Đây là..."

"A, trời đêm lạnh lẽo, cái này là chuẩn bị cho Vương gia."

Phục Linh vừa dứt lời, Thượng Trang liền hỏi: "Vương gia không khỏe sao?"

Phục Linh cười: "Vương gia chỉ ngồi một chỗ, thân mình khó có thể chịu lạnh như người bình thường. Tiểu thư đừng lo lắng, nô tỳ sẽ hầu hạ ngài ấy chu đáo."

Thượng Trang khẽ cười, việc này nàng đương nhiên không lo lắng.

Hai người ngồi trò chuyện, Phục Linh hỏi nàng tình hình trong cung, nàng đều trả lời tốt. Còn về chuyện Hoàng đế ban nàng cho Thái tử, nàng không thể tùy tiện nói ra.

Lúc này, Mạc Tầm bên cạnh các nàng đột nhiên đi về phía trước vài bước, ánh mắt vẫn dõi theo Nguyên Chính Hoàn. Thượng Trang giật mình quay đầu nhìn hấn, Phục Linh lại lại nhỏ giọng cười: "Tiểu thư đừng lo lắng, Mạc thị về lúc nào cũng như vậy."

Thượng Trang hoàn hồn, đột nhiên thấy Phục Linh nhíu mày: "Chỉ là có một lần thật kỳ quái, à đúng rồi, chính là ngày nô tỳ vừa tới vương phủ." Nàng nhìn Thượng Trang, ghé tai thì thầm, "Hôm đó trời mưa lớn, lúc đóng cửa phòng nô tỳ thấy có bóng người đi ngang. Quá hoảng sợ, nô tỳ liền đuổi theo thì thấy Mạc thị về. Nô tỳ sợ có thích khách đột nhập vào phủ nên mới báo lại, thế mà ngài ấy chỉ nói nô tỳ nhìn lầm. Chuyện này không làm được, dưới đất còn cả dấu chân mả. Tiểu thư nói xem Mạc thị về cần thận như vậy sao lại không đi điều tra việc này chứ? Thật kỳ lạ." Phục Linh vừa nói vừa lên nhìn Mạc Tầm, thấy hấn không đưa mắt nhìn phía bên này mới thở phào nhẹ nhõm.

Trái tim Thượng Trang đột nhiên như bị thứ gì đó siết chặt, ngày đó...

Là ngày Nguyên Duật Diệp gặp chuyện.

Không, Thượng Trang nhắm hai mắt lại, nàng điên rồi sao? Hung thủ là Lâm Thủ, hấn ta không phải đã nhận tội rồi sao?

Nhưng vì sao khi nghe Phục Linh nói trong Hoàn Vương phủ xuất hiện bóng người, nàng lại nghĩ ngay tới chuyện của Nguyên Duật Diệp chứ? Căn bản là không có chứng cứ.

Huống hồ, trên người thích khách còn cả ngọc bội của An Lăng gia.

Tất cả đột nhiên trở nên hỗn loạn. Nàng hít một hơi thật sâu, ép bản thân không được nghĩ nữa.

Qua một lát, Phục Linh liền quên hết chuyện này. Nàng nắm tay Thượng Trang, thật lòng nói: "Tiểu thư, nô tỳ cảm tạ người. Nô tỳ mặc kệ tiểu thư là ai nhưng ngài chính là phụ mẫu tái sinh nô tỳ. Nô tỳ vĩnh viễn sẽ không quên ngài vì nô tỳ mà cầu xin Vương gia."

Thượng Trang ngăn ra, quả nhiên Phục Linh biết thân phận thật của nàng. Nàng chẳng qua chỉ là Thượng Trang, một nha đầu trong An Lăng phủ.

Nàng cười: "Ngươi không giám thị ta?"

"Không." Phục Linh vội lắc đầu, "Nô tỳ giống cách Mạc thị vệ quan tâm Vương gia." Đây là lời nói thật lòng của nàng, nếu không phải có nữ tử trước mặt, nàng sớm đã chết. Ở Hoàn Vương phủ, nàng không sung sướng sao? Tất cả đều do nàng ấy cho nàng.

Trong lòng Thượng Trang đột nhiên cảm thấy ảm áp.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Nguyên Chính Hoàn tới. Phục Linh vội đứng dậy đắp tấm vải nhưng lên đùi y, cúi người hỏi y vài câu, chỉ thấy y lắc đầu.

Thượng Trang tiến lên hành lễ, nhỏ giọng hỏi: "Vương gia định rời đi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 26: Đề thân

Nguyên Chính Hoàn khẽ cười, lắc đầu: "Bốn vương không thích uống rượu, cũng không thích náo nhiệt."

Mạc Tầm cúi người hỏi: "Chủ tử có muốn về phủ nghỉ ngơi trước không?"

Y lại nói: "Yến hội còn chưa được một nửa, nếu về phủ trước sẽ không thích hợp."

Đang nói chuyện, thấy Linh Khuyết từ xa tới, Mạc Tầm lập tức nâng bước lên trên, gọi: "Chủ tử nhà ta uống nhiều rượu, không biết Linh Khuyết cô nương có thể chuẩn bị ít canh giải rượu không?"

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, trong trí nhớ của nàng, ngoại trừ Nguyên Chính Hoàn, Mạc Tầm hầu như không nói chuyện với người khác, chứ đừng nói là chủ động mở miệng.

Nàng bất giác nhìn Nguyên Chính Hoàn, sắc mặt y chưa từng thay đổi, chỉ có cặp mắt nhiễm chút màu hồng mắt tự nhiên.

Linh Khuyết cũng cả kinh nhìn qua phía bên này, thấy Thượng Trang cũng ở đây, sắc mặt nàng cũng dịu đi nhiều. Nàng tiến lên, hành lễ với Nguyên Chính Hoàn, nói: "Nơi này gió lớn, không bằng Vương gia dời bước tới mái đình phía trước nghỉ ngơi, nô tỳ đi lấy rượu cho ngài." Nói xong, nàng nhìn Thượng Trang, khẽ cười, rồi nâng bước rời đi.

Thấy tâm tình nàng tốt hơn, Thượng Trang cũng yên tâm.

Bốn người đi qua mái đình trước mặt, Thượng Trang đưa mắt nhìn xung quanh được bao phủ bằng cây thường xuân. Nơi này, gió đã nhỏ đi rất nhiều, đèn lồng trên đình chiếu sáng mái đình.

Trên bàn đá đã bày sẵn trà ấm.

Mọi thứ hôm nay trong Thành Vương phủ đều được chuẩn bị kỹ càng.

Mạc Tầm nhíu mày hỏi hần: "Ngài khó chịu sao?"

Y lắc đầu, chỉ hỏi Thượng Trang: "Dạo này Thánh Thượng có khỏe không?"

Thượng Trang gật đầu, bỗng nhiên nghĩ tới việc y không thấy được, vội nói: "Vâng, cho nên ngài ấy mới kêu nô tỳ đến đây."

Y khẽ cười: "Diệp Nhi cuối cùng cũng lập Vương phi."

Thượng Trang không tiếp lời, chỉ lẳng lặng nhìn y, y có từng đề bụng vị Thành Vương phi kia vốn là Vương phi của y không? Đây lòng thăm than một tiếng, việc Mộ Dung Vân Khương từ hôn, y chưa từng tức giận.

Nàng ngừng đầu, bất giác thấy một người trên hành lang cách đó không xa. Thượng Trang lập tức nhận ra, người đó là nam tử tên Dịch Chi.

Đúng rồi, hôm nay không thấy Mộ Dung Thừa tướng tới. Ngày thành thân của Mộ Dung Vân Khương, Tôn Dịch Chi lại tới đây, hần rốt cuộc là ai?

Đang nghĩ, Linh Khuyết đã quay lại. Phục Linh vội nhận chén canh giải rượu, hầu hạ y dùng.

Linh Khuyết vội hỏi: "Vương gia muốn ngồi ở đây một lát, hay là để nô tỳ sai người sắp xếp sương phòng?"

"Không cần đâu, bốn vương ở đây được rồi." Y đột nhiên cười, "Nghe nói từ nhỏ ngươi đã đi theo Diệp Nhi? Vậy quan hệ chắc không tầm thường."

Linh Khuyết không khỏi run sợ, Thượng Trang cũng vô cùng kinh ngạc, y nói như vậy rốt cuộc là có ý gì?

"Thì ra hoàng thúc ở đây." Thanh âm của Nguyên Duật Diệp từ sau truyền tới.

Thượng Trang quay đầu, thấy hần một mình lại đây, cười nói: "Vừa rồi đột nhiên không thấy hoàng thúc, diệp nhi còn sợ vương phủ tiếp đón không chu toàn, hoàng thúc đã về trước."

Nguyên Chính Hoàn cũng cười: "Hôm nay là đại hôn của ngươi, bốn vương sao có thể làm thế? Đúng lúc ngươi tới đây, bốn vương có chuyện quan trọng muốn nói." Y dùng một lát, mới tiếp tục, "Hôm nay nhân ngày vui, không bằng thêm một chuyện nữa. Bốn vương muốn đề thân với ngươi."

Tác giả: Rốt cuộc Nguyên Chính Hoàn muốn làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 27: Từ chối

Đề thân?

Sắc mặt Nguyên Duật Diệp thay đổi, hần theo bản năng nhìn Thượng Trang, đột nhiên bật cười. Chắc hẳn điên rồi, việc này liên quan gì tới nàng?

Vô luận thế nào, chuyện của nàng y sẽ không trực tiếp hỏi hần, dù sao hiện tại nàng là người của Hoàng đế.

Thượng Trang cũng cả kinh nhìn Nguyên Chính Hoàn, đang êm đẹp, y muốn đề thân cái gì?

Y ho một tiếng: "Linh Khuyết cô nương ở chỗ của diệt nhi rất vừa lòng bốn vương."

Nguyên Duật Diệp nhú mi, mà sắc mặt Linh Khuyết cũng trở nên tái nhợt, không tin nhìn nam tử trước mặt. Chẳng lẽ vì những lời hôm đó nàng nói... Y muốn...

"Bốn vương muốn làm chủ, vì Mạc Tầm định mối lương duyên này, không biết Diệt Nhi nghĩ thế nào?"

Thượng Trang càng thêm khiếp sợ, y đột nhiên đề cập hôn sự của Mạc Tầm..

Nàng bất giác đưa mắt nhìn nam tử lạnh lùng bên cạnh, trên mặt hần không hề lộ ra một tia vui sướng. Nhưng vừa rồi, hần rõ ràng chủ động nói chuyện với Linh Khuyết.

Chẳng lẽ Mạc Tầm thật sự có ý với Linh Khuyết sao?

"Nô tỳ không muốn!" Linh Khuyết quý gối, cúi đầu, hai tay siết chặt. Nàng cắn môi, trong lòng đột nhiên sinh ra hận ý. Hôm đó, nàng chỉ nói Thượng Trang thích y, mà hôm nay y lại dùng cách như vậy đề thân với Nguyên Duật Diệp!

Nguyên Duật Diệp định mở miệng, lại bị Hoàn Vương cắt ngang: "Tại sao? Mạc Tầm không bạc đãi ngươi, bốn vương cũng sẽ như vậy."

"Nô tỳ không muốn! Nếu Vương gia muốn cưỡng ép, nô tỳ chỉ có thể lấy cái chết tạ tội." Hôm nay là đại hôn của Thành Vương, tân nương lại không phải nàng, nàng sao có thể đồng ý gả cho nam tử không chút thân quen chứ?

Lời này, nàng vốn không thể nói, nhưng giờ khắc này, lá gan đột nhiên lớn lên, Linh Khuyết mở miệng từ chối.

Hai tay Nguyên Chính Hoàn siết chặt thành nắm, nghe Nguyên Chính Hoàn trách mắng: "Có phải vì bốn vương chiều hư nên ngươi không biết trên dưới nữa không? Ở trước mặt hoàng thúc sao có thể làm càn như vậy?" Hần lại nhìn y, cười cười, "Tính tình nha đầu này từ nhỏ đã vậy, hoàng thúc đừng để trong lòng. Nếu Mạc thị vệ thích, bốn vương sẽ chọn vài người tốt đưa tới quý phủ."

Đây là cự tuyệt.

Nhìn sắc mặt Mạc Tầm trở nên khó coi, Thượng Trang không khỏi đưa mắt nhìn Nguyên Duật Diệp. Cho dù Mạc Tầm có thật lòng với Linh Khuyết không, nhưng hành động này của hần quả thật cho Mạc Tầm mất mặt quá lớn. Nếu không thích thì cứ đẩy một đám người ra sao?

Chỉ là có một việc Thượng Trang tin, nếu tiếp tục ép buộc, với tính cách cương liệt của Linh Khuyết, nàng ấy thật sự sẽ đi tìm cái chết.

Lúc này có gia đình tới, vội vàng mở miệng: "Vương gia, thi ra ngài đang ở đây, nương nương đang tìm ngài." Thấy Hoàn Vương cũng có mặt, hần vội hành lễ.

Nguyên Duật Diệp cười: "Xem ra diệt nhi không thể ở lại tiếp đãi hoàng thúc rồi." Nói xong, hần nhìn Linh Khuyết, rồi theo gia đình rời đi.

Linh Khuyết vẫn quý, trái tim thoáng buông lỏng một chút. May là hần không đồng ý.

A, đúng rồi, sao hần có thể đồng ý chứ? Chắc chắn không.

"Bốn vương muốn nói chuyện với ngươi."

Thượng Trang kinh hãi, thấy Mạc Tầm chuẩn bị lui ra, nàng liếc nhìn Phục Linh, cả hai cùng ra khỏi đình.

Đứng cách đó khá xa, bọn họ thấy Linh Khuyết đứng lên, nhưng hai người nói gì thì bọn họ không thể nghe thấy.

Phục Linh cười cười: "Mạc thị vệ, ngài để ý nàng ấy khi nào vậy? Ha ha, thật lợi hại, một chút sắc mặt cũng không thay đổi."

Thượng Trang quay đầu, quả nhiên trên mặt hần vẫn không có chút biểu cảm, giống như căn bản chưa từng nghe Phục Linh nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 28: Đi dạo

"Mạc thị vệ đừng buồn, vừa rồi không phải Thành Vương điện hạ đã nói rồi sao? Ngài ấy sẽ tặng n ngài thật nhiều cô nương." Phục Linh giễu cợt.

Thượng Trang nhin không được đánh nàng một cái, Phục Linh lại bật cười thành tiếng. Trong mắt của nàng, Mạc Tầm động lòng với một cô nương là chuyện vô cùng kỳ quái.

Đừng nói là Phục Linh, ngay cả Thượng Trang cũng vậy.

Trong mắt Thượng Trang, ngoại trừ chủ tử của mình, Mạc Tầm sẽ không quan tâm bất cứ ai. Nhưng sự việc hôm nay khiến nàng không khỏi giật mình, đáy lòng ần ần cảm thấy có chỗ không đúng.

Mạc Tầm nâng bước chạy về phía trước nhưng không phải đuổi theo Linh Khuyết, hấn vọt vào đình, gọi: "Chủ tử..."

Thượng Trang và Phục Linh cũng đi theo, thấy Nguyên Chính Hoàn xoay người, lắc đầu: "Không sao."

Thật sự không có việc gì sao? Nhưng vì sao sắc mặt y lại khó coi như vậy?

Phục Linh cũng nhìn ra vẻ khác thường, lo lắng hỏi: "Sắc mặt Vương gia không tốt, ngài cảm thấy khó chịu ở đâu sao? Nô tỳ rót cho ngài chén nước." Nói xong, nàng tiến lên, vừa cảm ẩm trà liền nhũm, "Trà nguội rồi."

Phục Linh nhìn xung quanh, không chờ người tới đổi, nàng đã ôm ẩm trà chạy đi.

Nguyên Chính Hoàn cũng không quản nàng ấy, chỉ nói với Mạc Tầm: "Người đi nói cho nàng, bốn vương không hề có ý vũ nhục nàng."

Mạc Tầm không khỏi run sợ, nhưng nhìn vẻ mặt kiên định của y, hấn cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng đi về hướng Linh Khuyết vừa rời khỏi.

Thượng Trang không biết y và Linh Khuyết đã nói cái gì, nhưng nghe cách nói chuyện của y với Mạc Tầm, nàng thầm suy đoán, có lẽ Linh Khuyết đã hiểu lầm ý của y.

Vừa định mở miệng, y đã hỏi: "Cảm thấy kỳ lạ lắm sao?"

Một câu khiến Thượng Trang không biết phải trả lời thế nào.

Y thấp giọng, khẽ cười: "Xem ra là ta nhiều chuyện, Linh Khuyết cô nương vốn không thích như vậy."

"Vương gia..."

Y lắc đầu: "Chưa đi sao?"

Thượng Trang giật mình: "Thánh Thượng không nói khi nào phải trở về, với lại khó có cơ hội gặp Phục Linh, chỉ bằng tranh thủ thời gian trò chuyện với nàng ấy."

Y "Ừ" một tiếng, Thượng Trang lại nói: "Vương gia muốn trở về sao?"

"Không, người đi dạo với ta một lát."

Nàng gạt đầu, tiến lên đẩy y.

Lúc này, người trên hành lang đã ít đi, tất cả đều đã ra ngoài xem náo nhiệt.

Tối nay trời nổi gió nhưng không khí không hề lạnh lẽo. Trên hành lang dài, dưới ngọn đèn nhu hòa chiếu xuống, nàng và Nguyên Chính Hoàn lặng lẽ đi về phía trước.

Thượng Trang nhỏ giọng: "Ngày ngài vào cung đón Phục Linh, nghe Từ ma ma nói ngài dính mưa, ngài có... Có sinh bệnh không?" Nàng vốn muốn hỏi chuyện của Nguyên Duật Diệp, nhưng lời vừa tới môi đã thay đổi thành như vậy.

Có lẽ, nàng không nên hỏi thẳng y.

Y khẽ cười: "Chỉ là ướt một chút thôi, đương nhiên sẽ không sao. Khi đó ta vốn định nói người một tiếng, lại không ngờ không gặp được người."

Thật vậy sao? Thật sự không gặp?

Thượng Trang lặng lẽ nhìn y, biểu cảm trên khuôn mặt đó vẫn không thay đổi.

Hai người đang nói chuyện, Thượng Trang thấy căn phòng phía trước đột nhiên có người đi ra. Nàng nhũm mày, đó là tân phòng. Đợi người đó tới gần, nàng mới nhìn rõ, người vừa rời là Tôn Dịch Chi.

Nguyên Chính Hoàn không thấy hấn nhưng thính lực vô cùng tốt, chỉ hỏi: "Ai vậy?"

Thượng Trang hoàn hồn, đáp: "À, là Tôn Dịch Chi của phủ Thừa tướng."

"Là hấn?"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Quyển 3 - Chương 29: Bàn tay ẩm áp

"Vương gia quen hấn?" Vừa lên tiếng hỏi Thượng Trang lại cảm thấy buồn cười, nếu Tôn Dịch Chi là người của Mộ Dung tướng, Nguyên Chính Hoàn quen biết cũng không có gì kỳ lạ.

Không ngờ, y lại nói: "Người này xuất thân nhập quý, không thường xuất hiện trong kinh. Lần đầu ta gặp hấn cũng là ba năm trước ở tái ngoại."

Thượng Trang kinh ngạc, bật thốt lên hỏi: "Ba năm trước? Vương gia đi xa sao?"

Y cười một tiếng, gật đầu: "Đúng vậy, rất xa." Y chỉ trả lời một câu, không hề tiếp tục.

Hai người dọc theo hành lang đi thêm một đoạn, thấy Mạc Tầm từ phía trước đi tới, vẻ mặt vẫn lạnh như băng. Hắn liếc Thượng Trang một cái, sau đó mới nói với Nguyên Chính Hoàn: "Lời của chủ tử Mạc Tầm đã truyền đạt."

"Nàng..." Vừa bật thốt lên một chữ, Nguyên Chính Hoàn đã im lặng. Y khẽ cười, "Thôi, nếu nàng không muốn, vậy thì bỏ đi."

Ba người đứng một lát, phía sau đột nhiên truyền tới tiếng bước chân. Thượng Trang quay đầu, thấy một thái giám. Hắn ta chạy tới, hành lễ với Nguyên Chính Hoàn, rồi nói với Thượng Trang: "Thái tử điện hạ nghe nói Thượng nghĩa cũng ở đây nên kêu nô tài nói với Thượng nghĩa cùng ngài ấy hồi cung."

Thượng Trang không khỏi kinh hãi: "Điện hạ muốn về rồi sao?"

"Đúng vậy, cho nên ta mới tới tìm Thượng nghĩa." Bộ dáng của hắn vô cùng vội vàng.

Thượng Trang nhìn Nguyên Chính Hoàn, nếu Thái tử đã lên tiếng, nàng chỉ có thể quay về. Thái giám kia tiếp tục: "Thượng nghĩa nhanh đi, bên phía Thành Vương điện hạ người không cần qua chào đầu."

Không cần chào, vậy Nguyên Duật Phong đã nói trước giúp nàng.

Thờ dài một tiếng, Thượng Trang định lên tiếng thì Nguyên Chính Hoàn nói: "Thời gian cũng không còn sớm nữa, bốn vương cũng nên trở về rồi, đúng lúc cùng đường với các người."

Nghe y nói vậy, thái giám đương nhiên không dám nhiều lời.

Đúng lúc Phục Linh đã quay về, bọn họ một đường cùng đi. Ngoài cửa, xe ngựa của Nguyên Duật Phong đã chờ sẵn.

Thái giám chạy lên, nói nhỏ mấy câu, Nguyên Duật Phong liền vén màn nhìn ra ngoài: "Hoàng thúc cũng hỏi phủ sao? Không bằng bốn cung đưa ngài trở về."

Nguyên Chính Hoàn lắc đầu: "Không cần phiền Thái tử, bốn vương có xe ngựa của mình. Nhưng, Vu thượng nghĩa sẽ tiễn ta một đoạn, nàng ấy có lẽ còn chuyện muốn nói với Phục Linh."

Nguyên Duật Phong nhìn nữ tử đứng cạnh y, thoáng cười một tiếng, buông màn: "Hoàng thúc cứ tự nhiên."

Lên xe, Phục Linh liền đưa lò sưởi cho Nguyên Chính Hoàn. Y đột nhiên cười: "Ta thấy nha đầu người thật giống Mạc Tầm thứ hai."

Nghe xong, Phục Linh liền cười nói: "Chờ ngày nào đó Vương gia cưới Vương phi, những việc này sợ là dù có muốn làm nô tỳ cũng chẳng còn cơ hội."

Thượng Trang nhin không được mà cười rộ lên: "Vương gia chiều hư Phục Linh rồi."

"Tiểu thư!" Phục Linh chu miệng, kéo tay nàng, "Chỉ là nếu tiểu thư tới thì tốt quá."

Lời của nàng làm sắc mặt Thượng Trang thoáng thay đổi, lại thấy Nguyên Chính Hoàn gật đầu: "Ta cũng thấy vậy." Nói xong, y đưa lò sưởi cho nàng, "Làm ấm tay đi, đường hồi phủ rất nhanh, nhưng đoạn đường người hồi cung lại rất dài."

Thượng Trang giắt mình, Phục Linh bên cạnh nhanh chóng nhét lò sưởi vào tay nàng thật chặt, sau đó lại che miệng cười.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 30: Đạo phố

Hai tay ẩm lên, Thượng Trang quay đầu nhìn y, gương mặt đột nhiên đỏ ửng.

Xe ngựa cuối cùng cũng dừng lại, bên ngoài truyền tới thanh âm của Mạc Tầm, nói là đã tới Hoàn Vương phủ.

Thời điểm xuống xe, nàng trả lại lò sưởi. Y kêu cứ mang theo, nhưng trong lòng vẫn ghi tạc lời của Hoàng đế, giờ phút này nàng không thể đi lại với y quá gần.

Hôm nay lấy Phục Linh làm tấm chắn để bọn họ hội ngộ, nhưng không biết tình huống như vậy khi nào với có được.

Quay đầu nhìn y khẽ cười, Thượng Trang cũng bất giác cười theo, cuối cùng nàng xoay người đi tới xe ngựa của Thái tử.

Nguyên Duật Phong vẫn dựa vào tấm đệm, thấy nàng tiến vào, hắn chỉ thoáng nhìn qua, sau đó lại nhắm hai mắt.

Thượng Trang hành lễ với hắn, hắn chỉ "Ừ" một tiếng, cũng không nói gì.

Thượng Trang hít vào một hơi, yên lặng nhìn hắn. Thấy hắn không có ý định nói chuyện, trong lòng nàng cũng thoáng yên tâm. Xem ra hôm qua hắn thật sự say rượu nên mới không biết đã gặp nàng, còn nói với nàng nhiều chuyện như vậy.

Xe ngựa cứ như thế mà lên đường, màn cửa bị gió thổi bay lên, trời bên ngoài đã tối đen như mực.

Thượng Trang cũng khép hai mắt dựa vào vách xe.

Xe ngựa chạy được một lát thì tốc độ chậm lại, Thượng Trang không khỏi cảm thấy kỳ quái, dường cái bên ngoài lúc này vẫn còn náo nhiệt. Nàng mở mắt muốn nhìn, lại nghe Nguyên Duật Phong đột nhiên lên tiếng: "Dừng xe."

Nàng còn đang kinh hãi thì hắn đã đứng dậy nhảy xuống xe ngựa.

"Điện hạ." Thượng Trang nhìn không được mà gọi.

Hắn không quay đầu, chỉ nói: "Bổn vương ra ngoài đi dạo một lát, nếu người muốn đợi thì ngồi yên trong này, nếu cũng muốn xuống xe thì đi theo bổn cung."

Sắc mặt thị vệ cũng lập tức thay đổi, vội vàng ngăn hắn: "Điện hạ, không được! Nếu ngài có sơ suất gì bọn thuộc hạ không gánh nổi tội."

Nguyên Duật Phong lạnh mặt, hắn không nhìn bọn họ, vẫn nâng bước đi về phía trước."

"Điện hạ!"

Hắn đột nhiên bật cười: "Các người cứ đi theo đi, đợi ngày bổn cung đăng cơ sẽ xử lý các người thế nào!" Lời này tuy mang theo ý cười nhưng vẫn lộ rõ hận ý.

Bọn thị vệ sợ tới xanh mặt, không ai dám đi về trước.

Thượng Trang cũng cả kinh, nàng không biết đêm nay đã xảy ra chuyện gì, chỉ đành nhanh chóng xuống xe ngựa theo sau.

Thượng Trang đi theo hắn, hai người một trước một sau mà đi.

Quán ăn ven đường còn chưa dọn hàng, mùi bánh bao hấp bay tới. Trong quá khứ, nàng không thường xuyên ra ngoài nhưng vẫn có thể nhờ nha hoàn hay gia đình mua về.

Sau này vào cung, hương vị này khó mà tìm lại được.

"Cho ta hai cái bánh bao." Thanh âm của nam tử truyền tới.

Lúc Thượng Trang hoàn hồn, một cánh tay đã đuổi tới: "Muốn ăn không?"

Nàng ngơ ngác nhận lấy, ngửi ngửi, thật thơm. Hắn lại xoay người, tiếp tục đi về phía trước: "Đã lâu rồi chưa đi dạo như vậy. Ta vẫn nhớ, phía trước con phố này là một cây cầu, dưới cây cầu còn có một cây cỏ thụ."

"Trước đây ngài từng tới đó sao?" Thượng Trang nhìn không được mà hỏi.

Hắn cười: "Đúng vậy, nhiều năm trước đây." Hắn cúi đầu cắn một miếng bánh bao, khen ngợi, "Ngon thật, cho dù nhiều năm qua đi hương vị vẫn không thay đổi. Quán bánh này chỉ bán lúc tối."

Thượng Trang cũng cắn một miếng, tối nay nàng vốn chưa ăn gì, giờ phút này đương nhiên sẽ cảm thấy hương vị đặc biệt. Bên tai còn truyền tới tiếng nói chuyện của Nguyên Duật Phong, hắn tựa như rất thích cuộc sống như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 31: Ba năm

Tiếp tục đi về phía trước, bọn họ quả thật thấy cây cầu Nguyên Duật Phong nói, bên dưới còn cả một cây cỏ thụ.

Hắn đi lên, tay vịn lan can.

Cúi đầu nhìn mặt hồ, ngọn đèn phảng chiếu hình bóng của hai người.

Hắn đột nhiên cười rộ.

Cây cầu đối diện có cặp nam nữ đứng dựa vào nhau, trên mặt lộ rõ sự hạnh phúc. Hắn ngơ ngác đứng nhìn, sau một lúc lâu, nụ cười trên mặt dần dần cứng lại.

"Ba năm rồi."

Thượng Trang cả kinh, ba năm!

Không biết vì sao, nàng lại nhớ tới cô cô của hắn, ba năm trước là ngày công chúa qua đời. Ánh mắt lặng lẽ nhìn nam tử trước mặt.

Ba năm trước đây dường như đã xảy ra nhiều chuyện.

Lại nghĩ tới Nguyên Chính Hoàn, Thượng Trang chần chờ, cuối cùng cũng mở miệng: "Ba năm trước, Hoàn Vương điện hạ đi xa sao?"

Nguyên Duật Phong quay đầu nhìn nàng, cười nhạo: "Đang êm đẹp sao lại hỏi về y?"

"Nô tỳ chỉ là... Thuận miệng thôi."

"À, hoàng thúc không phải đi xa từ ba năm trước." Hắn thu hồi ánh mắt, ngẩng đầu nhìn trời.

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, Nguyên Chính Hoàn chỉ nói xa nhà, nàng lại lý giải thành ba năm trước. Y chẳng qua nói rằng gặp Tôn Dịch Chi ở tái ngoại mà thôi.

"Là..." Lá gan đột nhiên lớn lên, nàng muốn biết chuyện của y.

Hôm nay, có lẽ Nguyên Duật Phong sẽ không trách tội nàng.

Nam tử không quay đầu, chỉ nói: "Sức khỏe hoàng thúc từ nhỏ đã không tốt, khi đó nghe nói dưới chân núi có vị thần y chữa được bách bệnh, y liền tự mình tới. Năm đó, y chẳng qua chỉ là hài tử, nhưng về sau nghe nói thần y ra ngoài du ngoạn, y ở bên ngoài tìm kiếm nhiều năm nhưng vẫn chưa gặp được."

Thượng Trang nghe tới ngậy người, thì ra đây là cái mà y gọi xa nhà.

Nhưng nếu có thần y, bệnh của Nguyên Chính Hoàn sẽ có hy vọng, không phải sao?

Nghĩ như vậy, nàng đột nhiên cao hứng.

Nguyên Duật Phong quay đầu, thấy nàng cười, hần không khỏi nhúu mày. Hần nhìn ra được nữ tử này đối với Hoàn Vương không giống bình thường. A, vậy thì sao? Nàng chẳng qua chỉ là cung nữ.

Người trên đường thưa thớt dần, chủ quán cũng bắt đầu thu dọn.

Thượng Trang đưa mắt nhìn thị vệ đứng phía xa, nàng bắt gác lại nhìn nam tử bên cạnh, nghe hần cười nói: "Cuộc sống này đối với ta là một thứ xa xỉ."

Thượng Trang không khỏi mơ hồ, nhưng thấy hần nâng bước quay về, nàng liền nhanh chóng hoàn hồn, đi theo.

Bọn thị vệ thấy vậy liền thờ phào nhẹ nhõm, ai nấy đều nghiêng người tránh ra, chừa đường cho hần.

Lên xe, bánh bao cũng đã ăn xong, hần mệt mỏi dựa vào đệm mà ngủ. Thượng Trang nhỏ giọng: "Điện hạ cẩn thận, coi chừng cảm lạnh."

Hần mở mắt, tâm tình chấn động, hình như đêm qua hần có gặp nàng. Nhưng sau đó, hần nhanh chóng bật cười, sao có thể? Đêm qua, khi tỉnh lại, người đầu tiên hần gặp là Tần Lương đệ.

Nữ tử trước mặt, nàng là người duy nhất không ngăn cản những việc hần làm, giống như mọi thứ đều không liên quan. Hần còn nhớ lần đó trên đường tới Càn Thừa cung, hần để nàng ngồi cùng kiệu, khi đó còn nói nếu sau này nàng có chết thì cũng đáng.

Vậy mà nàng còn có thể lớn tiếng kêu "Không thể phế Thái tử" trên đại điện.

A, dừng khí như vậy thật sự rất giống một người.

Trong lòng bất giác cao hứng, hần ngồi dậy, nhìn nàng: "Hôm qua ta thức khuya."

Thượng Trang vội đáp: "Long thể Thánh Thượng bất an, điện hạ bận rộn là chuyện đương nhiên."

Hần khẽ cười: "Đúng vậy, là chuyện nhi tử giúp phụ thân của mình." Hần không lấy thân phận Thái tử để làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 32: Hiểu

Ý của Nguyên Duật Phong sao Thượng Trang có thể nghe không hiểu?

Nàng quay đầu, thấy hần nhấc màn cửa nhìn ra bên ngoài. Hoàng cung ngày càng gần, xung quanh chỉ còn tiếng bánh xe lăn lộn và bước chân của đám thị vệ.

Thượng Trang nhìn hần, từ đôi mắt đó, nàng thật sự không tin chuyện Nguyên Duật Diệp bị thương có liên quan với hần.

Bất giác lại nghĩ tới chuyện của An Lăng Tễ.

Nàng hít một hơi thật sâu, hỏi: "Điện hạ vì sao lại đề cử thiếu... À không, tiến cử ca ca nô tỳ với Thánh Thượng chứ?"

Nguyên Duật Diệp hoàn hồn, nhớ tới chuyện này, hần khẽ cười: "Là hần tới tìm bốn cung. Bốn cung thấy hần là người tài, nên thuận miệng đề cử với phụ hoàng. Thật không ngờ, trong lòng phụ hoàng sớm đã có chủ ý cho việc đó."

Vậy sao?

Thượng Trang vẫn không khỏi nghi hoặc, lão gia không muốn An Lăng gia có bất cứ quan hệ gì với hoàng gia nhưng không ngờ thiếu gia lại chủ động tới tìm Thái tử. Không biết vì sao, nàng nghĩ lão gia không biết chuyện này.

"Tại sao lại đột nhiên hỏi?" Thấy nàng không nói lời nào, Nguyên Duật Phong mở miệng hỏi.

Thượng Trang kinh hãi, vội lắc đầu: "Cũng không có gì, chỉ là ca ca đột nhiên về kinh, nô tỳ còn chưa gặp mặt đã nghe nói điện hạ tiến của huyênh ấy."

Nghe vậy, Nguyên Duật Phong cũng không truy hỏi.

Về cung, Thượng Trang phải về Càn Thừa cung nên liền xuống xe.

Nguyên Duật Phong dõi qua cổ kiệu, chỉ nhìn nàng một cái rồi hạ màn kiệu. Thượng Trang ngược mắt, thấy Tần Lương đệ đứng cách đó không xa, trong lòng không khỏi hoảng sợ.

Tần Lương đệ tiến lại, liếc mắt nhìn nàng rồi hành lễ: "Điện hạ."

Kiệu phu thấy nữ tử trước mặt là Tần Lương đệ nên dừng lại.

Tần Lương đệ bước lên phía trước, việc này dù sao cũng không liên quan tới Thượng Trang, nàng không dừng lại, chỉ xoay người rồi đi.

Trần Trung đứng hầu ngoài Càn Thừa cung. Thấy Thượng Trang trở về, hần vội hỏi: "Hôn sự của Vương gia tiến hành thuận lợi không?"

Thượng Trang gật đầu, cười nói: "Đương nhiên là thuận lợi, Thánh Thượng nghỉ ngơi rồi sao?"

Trần Trung lắc đầu: "Vẫn chưa, ngài ấy đang xem tấu chương."

"Mấy ngày nay không phải chỉnh sự đều do Thái tử xử lý sao?" Thượng Trang kinh ngạc hỏi.

Trần Trung cười cười: "Đúng vậy, Thánh Thượng chẳng qua là muốn xem thành quả của điện hạ thôi. À, nếu Thượng nghị đã tới thì vào trong bẩm báo Thánh Thượng một tiếng, để ngài ấy yên tâm." Nói xong, hắn nghiêng người đẩy cửa phòng vào.

Thượng Trang nhẹ chân bước vào.

Sau bình phong, trên long sàng, nàng thấy một bóng dáng mơ hồ, thỉnh thoảng sẽ có tiếng ho khan truyền tới. Thượng Trang vòng qua bình phong, hướng ông hành lễ.

Hoàng đế khép tấu chương lại nhìn nàng, Thượng Trang liền nói: "Hồi Thánh Thượng, hôn sự của Thành Vương diễn ra thuận lợi."

Hoàng đế "Ừ" một tiếng, lại hỏi: "Lúc trở về, Thái tử đi đâu?"

Thượng Trang cả kinh, xem ra Thái tử đi đâu Hoàng đế đều rõ.

Nàng cúi đầu đáp: "Trên đường về điện hạ mua bánh bao ăn, sau đó đứng trên cầu một lát rồi về."

"Nó có nói gì không?" Hoàng đế ho khan mấy tiếng, ngồi dậy.

Thượng Trang bình thản đáp: "Dạ không." Chuyện Hoàng đế hỏi sợ là quan hệ giữa Thái tử và công chúa, mà hắn quả thật không nói, chỉ hỏi nàng về Hoàn Vương thôi.

Hoàng đế cười lạnh: "To gan! Thái tử xuống xe, tại sao ngươi không ngăn cản?"

Nàng vội quỳ xuống, Hoàng đế không phải không hiểu đứa con trai này, có lẽ ông ấy muốn thử nàng, muốn xem nàng có phải đang nói dối không.

Nghĩ như vậy, Thượng Trang không khỏi cười: "Ngài ấy là Thái tử, nô tỳ cho dù muốn can cũng can không được. Huống hồ, ngài ấy không phải vẫn quay về sao?"

Hoàng đế nhìn chằm chằm nữ tử bên dưới, sau một lúc lâu đột nhiên cười ra tiếng: "Ngươi thật hiểu nó!"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dục Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 33: Vương phi

"Nô tỳ không dám."

Kỳ thật Hoàng đế và nàng đều hiểu, với tính cách của Thái tử, ngươi càng ngăn cản hắn càng làm tới.

Tức giận trên mặt Hoàng đế từ từ tan đi, ánh mắt lại nhìn tấu chương bên cạnh: "Cách làm việc của Thái tử thật khiến trầm lo lắng, đôi khi nó ra tay không đủ tàn nhẫn."

Đúng vậy, Nguyên Duật Phong là người dễ mềm lòng.

"Thôi, hôm nay ngươi cũng mệt rồi, lui xuống nghỉ ngơi đi."

Thượng Trang hành lễ rồi rời đi, ra đến bên ngoài, Trần Trung nhìn sắc mặt nàng, cao hứng nói: "Xem ra Thánh Thượng rất vừa lòng với tấu chương điện hạ phê duyệt, vậy là tốt rồi."

Thượng Trang mỉm cười, không nói gì, chỉ lẳng lặng về phòng.

Nằm trên giường, nàng nhớ lại ánh mắt hận không thể ăn tươi nuốt sống của Tần Lương đệ, nhưng Hoàng đế lại nói sẽ ban nàng cho Thái tử, nếu vậy ngày tháng sau này ở Đông cung sợ là không được bình yên.

Nghĩ tới đây, nàng cười khổ một tiếng, xoay người nhìn ra cửa sổ.

Nàng không muốn nghĩ nữa, đành nhắm mắt lại ngủ.

.....

Thành vương phủ.

Tiệc cuối cùng cũng tan, khách quý lần lượt ra về, Tề Hiến phi cũng hồi cung.

Ngoài tân phòng, Linh Khuyết thấy mấy tên gia đình đỡ Nguyên Duật Diệp đi tới, nàng không khỏi kinh hãi, vội hỏi: "Vương gia sao vậy?"

Một gia đình cười nói: "Hôm nay Vương gia cao hứng nên uống mấy chén, Linh Khuyết cô nương nóng ruột làm gì?"

Có kẻ khác tiếp lời: "Đúng vậy, hôm nay là ngày vui của Vương gia, cả đời chỉ có một lần như vậy, uống mấy chén cũng là chuyện bình thường." Nói xong, hắn liền đẩy cửa tân phòng.

Linh Khuyết vội nói: "Vẫn là để ta dìu Vương gia, các người vào không được thích hợp." Hôm nay, bên trong còn có Vương phi, nghĩ tới đây, trong lòng nàng chưa xót không nói nên lời.

Gia đình nghe xong thấy cũng có lý nên giao Nguyên Duật Diệp cho nàng, còn hỏi: "Một mình cô nương làm được không?"

"Không sao." Nàng đáp lời, đỡ nam tử vào phòng.

Cửa phòng đóng lại, Linh Khuyết ngẩng đầu nhìn hấn, không khỏi nhủ mảy, tiệc tối ngài ấy rõ ràng vẫn còn tỉnh táo, sao vừa quay lưng đã uống nhiều như vậy?

Vết thương lúc trước vừa khỏi, uống rượu nhiều chắc chắn hại thân.

Sống mũi đột nhiên ề ảm, cả người Nguyên Duật Diệp nói lên, lồng ngực khó chịu, cúi người phun ra.

"Vương gia!" Linh Khuyết kinh hãi, thân thể nam tử ngã xuống, nàng có muốn nâng lên thế nào cũng không được.

Lúc này, một đôi tay trắng nõn đưa tới giúp nàng. Linh Khuyết theo bản năng ngẩng đầu, thấy Mộ Dung Vân Khương một thân hồng trang. Nàng bất giác nhìn thoáng qua giường, khăn hi đã đặt ngay mép.

Nàng kinh ngạc: "Vương phi, ngài..."

Nàng vốn muốn hỏi khăn hi sao có thể tự mình tháo ra chứ? Nghe lão nhân nói, tân nương tự mình tháo khăn hi là điềm xấu.

Nhưng, nàng còn chưa nói xong đã bị Mộ Dung Vân Khương ngắt lời: "Đừng nói nữa, đỡ Vương gia lên giường."

Hai người đỡ hấn, sau đó gọi nha hoàn mang nước vào.

Mộ Dung Vân Khương nhận lấy khăn trong tay Linh Khuyết, cười nói: "Các người lui xuống đi, nơi này có ta là được."

Linh Khuyết chưa xốt cười, đúng vậy, hôm nay làm gì còn chuyện của nàng nữa chứ? Vương gia đã có Vương phi rồi.

Nàng xoay người, ngay khoảng khắc đó, nước mắt dọc theo hai má chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 34: Ánh mắt

Cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại, Mộ Dung Vân Khương quay đầu nhìn khuôn mặt nam tử. Cung mảy hấn nhủ chặt, có lẽ là vì uống quá nhiều rượu lên thân thể khó chịu.

Giúp hấn lau mồ hôi trên trán, nàng đột nhiên hoảng hốt đứng bật lên.

Nam tử này, nàng tựa như chưa từng quen biết.

Nàng chỉ biết hấn là Thành Vương của Tây Chu, là Ngũ hoàng tử.

Mà nay, nàng là Vương phi của hấn, hấn đã trở thành phu quân của nàng. A, thật buồn cười, cuộc đời này thật kỳ lạ.

Nàng thờ dãi một tiếng, tiếp tục lau người cho hấn.

Nam tử trên giường đột nhiên mở mắt nhìn nàng.

Mộ Dung Vân Khương kinh hãi, ánh mắt này khiến nàng không biết phải làm gì tiếp theo.

Hấn nhìn nàng chằm chằm, sau một lúc lâu đột nhiên duỗi tay nắm chặt cổ tay của nàng, cắn răng: "Ta không thích ánh mắt của người."

Mộ Dung Vân Khương đau tới nhủ mảy, không khỏi kinh hoàng nhìn hấn.

Giờ khắc này không biết lấy dũng khí từ đâu, nàng tới gần, mở miệng hỏi: "Vương gia xem thiếp là ai? Vương gia nghĩ thiếp là ai?"

Có một loại trực giác mách bảo, người hấn nhìn không phải nàng, tuyệt đối không phải.

Nhưng người đó là ai?

Nàng không biết, có lẽ là tỷ nữ vừa rồi, có lẽ là cơ thiếp của hấn, mà cũng có lẽ là một người khác.

Nhưng có một thứ nàng có thể xác định, đó là người trong lòng của hấn.

Mộ Dung Vân Khương khẽ cười, vậy thì sao? Người trong lòng nàng cũng đâu phải Nguyên Duật Diệp.

Lúc hoàn hồn lại, nam tử trên giường đã mê man. Nàng muốn rút tay, nhưng hấn lại nhanh chóng bắt lấy. Nàng cười suy sụp, không ngờ đêm tân hôn lại diễn ra như vậy.

.....

Hôm sau, lúc tỉnh dậy, Thượng Trang nghe nói Hoàng đế đặc biệt ân chuẩn Thành Vương vừa thành hôn, không cần lên triều, mà ông ấy vẫn dưỡng bệnh ở Càn Thừa cung, chính sự vẫn giao cho Thái tử xử lý như trước.

Thượng Trang vào hầu hạ, phần lớn thời gian Hoàng đế để đầu gối, những lúc tinh thần tốt lên sẽ xem tấu chương Thái tử phê duyệt, thỉnh thoảng sẽ cười, nhưng có đôi khi lại nhủ mảy trầm tư.

Nàng thức thoi đứng bên cạnh, không dám nhiều lời.

Thời điểm vào thay trà, Trần Trung không khỏi mở miệng hỏi: "Thánh Thượng, chuyện thiết yến ở Hưng Viên..."

Hoàng đế nâng mắt nhìn hắn, cười hỏi: "Làm sao?"

Trần Trung vội đáp: "À, nô tài cảm thấy chỉ bằng ngài cứ nghỉ ngơi, trận bóng có thể dời lại."

Hoàng đế khẽ cười, lên tiếng: "Việc đã định thì phải cứ hành đúng hạn. Trẫm đã lâu rồi chưa xem, cho dù không thể vận động thì cũng có thể xem những người trẻ tuổi kia."

Thấy ông cao hứng, Trần Trung cũng không nói gì, chỉ gật đầu rồi đứng hầu một bên.

Hai ngày này Tề Hiền phi đều tới đây, trên mặt tràn ngập ý cười.

Chỉ là mỗi lần có Hoàng hậu, hai người đều mỗi đao xỉ kiếm, không ai nhường ai.

Hôm nay về phòng, Thượng Trang nghe cung nữ bên ngoài lúi rúi bàn luận chuyện ở Hưng Viên ngày mai. Mọi người đều hào hứng, bởi vì đây là cơ hội xuất cung nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài.

Có lẽ Thượng Trang nên cảm thấy may mắn, bởi vì nàng là ngự thị, đương nhiên có thể đi cùng.

Nhưng sau đó, nàng phải đón nhận ân điển mà cả đời nàng không muốn nhận nhất...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 35: Hưng Viên

Hôm nay, một ngày âm áp giữa mùa đông thật sự rất khó gặp.

Thượng Trang ngồi cùng ngự giá với Hoàng đế, khí sắc của ông thoạt nhìn cũng không tệ.

Có lẽ từ ngày vào cung tới nay, Thượng Trang chưa từng thấy ông như vậy. Mọi chuyện kinh tâm động phách khi trước tựa như chưa từng phát sinh, lão nhân trước mặt chẳng qua là vừa khỏi bệnh, ra ngoài đi dạo, thần sắc vô cùng cao hứng.

Nếu không có lời nói ngày đó, Thượng Trang hôm nay có lẽ cũng sẽ rất vui.

Hưng Viên là khu rừng rậm cách sườn đông hoàng cung khoảng năm dặm, nghe nói khi Tây Chu lập quốc, Thái tổ Hoàng đế sai người cải tạo khu rừng này thành khuôn viên để hoàng thất tiêu khiển.

Tới thời Tuyên Khánh đế, ông cực kỳ thích môn mã cầu nên đặc biệt xây một sân bóng ở đây. Hằng năm, nơi này thường diễn ra trận đấu giữa nhóm thần tử.

Đây là lần đầu tiên Thượng Trang tới Hưng Viên.

Tò mò là đương nhiên có, chỉ là ngài Hoàng đế đang ở trên ngự giá, nàng không dám nhắc rềm, chỉ có thể xuyên qua khe hở mà nhìn phong cảnh bên ngoài.

Hiện tại là mùa đông, cây cỏ ở đây đều xơ xác ảm đạm.

Đội ngũ chậm rãi đi vào rừng, đường nhỏ dưới chân toàn đá vụn, cảnh trí xung quanh hoàn toàn do thiên nhiên tạo thành. Đi thêm một đoạn nữa, ngự giá dừng lại.

Trần Trung bên ngoài nhỏ giọng: "Thánh Thượng, đến nơi rồi."

Thượng Trang liền đỡ ông xuống dưới, nhìn rõ cảnh sắc bên ngoài, nàng không khỏi sùng sờ. Trước mắt là một tòa cung điện nguy nga, hai chữ "Hưng Viên" bằng vàng bên trên dưới ánh mặt trời càng thêm rực rỡ.

Cửa lớn Hưng Viên mở rộng, thái giám cung nữ đồng loạt quỳ xuống nghênh giá.

Phía sau, Hoàng hậu và Tề Hiền phi cùng tiến lên, Tề Hiền phi dịu dàng nói: "Thánh Thượng vào trong nghỉ ngơi trước đi."

Hoàng đế gật đầu, nâng bước vào trong. Trần Trung lên trước dẫn đường, Thượng Trang đi sau dìu Hoàng đế. Đi được một đoạn, nàng quay đầu thì không thấy Hoàng hậu và Tề Hiền phi, bọn họ có lẽ cũng đều về phòng của mình.

Thời điểm định dời ánh mắt, nàng lại bất gặp Nguyên Duật Diệp và Mộ Dung Vân Khương đi vào. Nguyên Duật Diệp trùng hợp cũng đang nhìn nàng, khiến nàng không khỏi kinh hãi. Sau đó, Mộ Dung Vân Khương cười nói mấy câu, hắn liền quay đầu nhìn Vương phi của mình.

Đỡ Hoàng đế vào phòng nghỉ ngơi, bên trong bài trí mặc dù không tinh xảo như Càn Thử cung nhưng cũng vô cùng đặc biệt.

Trần Trung vén màn, quay đầu nói: "Thánh Thượng nghỉ ngơi lát đi, trận đấu buổi chiều chắc sẽ rất hấp dẫn."

Nghe vậy, Hoàng đế liền cao hứng, cười nói: "Đúng vậy, trẫm cũng rất muốn xem mấy thanh niên này liệu có bằng trẫm khi đó không. Ha Ha, Trần Trung, nói với bên dưới chú ý ngựa chiến."

Trần Trung cũng cười: "Thánh Thượng yên tâm, việc này bọn họ chắc chắn sẽ sắp xếp chu toàn."

Hoàng đế gật đầu, Thượng Trang liền dìu ông lên giường, sau đó Trần Trung buông màn, hai người cùng nhau ra ngoài. Trần Trung hít một hơi thật sâu, cười nói: "Lâu rồi mới thấy Thánh Thượng cao hứng như vậy."

Thượng Trang cũng cười: "Lúc Thánh Thượng còn trẻ nhất định rất hiếu chiến."

"Còn không phải sao? Ngoại trừ mã cầu, Thánh Thượng còn thích săn bắn, Thượng nghĩ chắc chưa từng thấy tài nghệ của Thánh Thượng..." Nói xong, con người Trần Trung đột nhiên tối sầm. Nàng chưa từng thấy, có lẽ cả đời cũng không có cơ hội được thấy.

Thượng Trang vội nói tránh đi: "Công công, ta đi xem thuốc của Thánh Thượng."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 36: Nghe lén

Vừa định xoay người, phía sau Trần Trung liền nói: "Đi tới cuối hành lang rồi rẽ trái, xuyên qua cổng vòm rồi tiếp tục rẽ trái là tới."

Thượng Trang quay đầu cảm tạ, sau đó nhanh chóng rời đi.

Hành lang này rất dài, trên đường thỉnh thoảng nàng sẽ gặp vài cung nhân đi ngang, biết nàng là ngự thị, ai nấy cũng đều khách khí.

Ngay góc rẽ, hai bên đều là sương phòng, hình như là nơi để vương công quý tộc ở tạm.

Lúc đi ngang qua, Thượng Trang bỗng dừng nghe giọng nói từ một căn phòng truyền tới: "Chủ tử, nếu nàng không muốn, ngài..." Câu tiếp theo người nọ đột nhiên hạ giọng, nàng không nghe rõ.

Nhưng, nàng vẫn không khỏi kinh hãi, đó là... Giọng của Mạc Tầm!

Bất giác dừng bước, nàng theo bản năng đưa mắt nhìn căn phòng đó, nghe Mạc Tầm tiếp tục: "Ngài tội gì... Ai?"

Một tiếng "Ai" làm Thượng Trang run lên, nàng theo bản năng lui bước, một thân ảnh từ bên trong vọt thẳng ra, tay bóp cổ nàng.

Quái loan, liền nhìn thấy hai bên đều là sương phòng, nói vậy lần này đến vương công quý tộc đều đã ở tạm ở trong này.

"A!" Thượng Trang nhẹn không được, định nói chuyện nhưng một chữ cũng không thể phát ra.

Khí lực quá lớn, nàng không thở được.

Mạc Tầm căng mắt nhìn, sao lại là nàng?

Hắn lập tức hoàn hồn, nàng ở đây làm gì? Nghe lén sao? Nàng tự mình tới, hay có ai ở phía sau sai khiến?

Nghĩ tới đây, lực đạo trên tay lại gia tăng.

"Úm..." Thượng Trang cố gắng hít thở, khuôn mặt đỏ bừng, hai tay nắm chặt cổ tay Mạc Tầm.

"Mạc Tầm..." Người bên trong mở miệng gọi hắn.

Mạc Tầm quay đầu nhìn thoáng vô trong, lực đạo trong tay chưa từng giảm bớt, chỉ nói: "Không có việc gì cả, chủ tử yên tâm."

Từ lúc bắt đầu hắn đã không có hảo cảm với nữ tử này, thậm chí trong mắt hắn, nàng là người có khả năng làm hại chủ tử. Nếu hôm nay đã đụng phải, không bằng hắn nhân cơ hội giải quyết nàng, cũng đỡ để ngày sau chủ tử xảy ra chuyện.

"Úm..." Ánh mắt Mạc Tầm lộ ra sát khí, cả người Thượng Trang run lên, một câu cũng nói không được.

"Mạc Tầm, dừng tay!"

Dứt lời, trong phòng truyền tới tiếng "Bịch", Mạc Tầm liền run tay, khoảnh khắc quay đầu sắc mặt lập tức thay đổi. Hắn buông Thượng Trang ra, cuống quýt vọt vào.

Thượng Trang ngã nhào xuống đất, ho khan kịch liệt.

Vừa rồi nàng thật sự nghĩ Mạc Tầm sẽ giết chết nàng.

Không, hắn chắc chắn sẽ giết nàng, nhưng...

Đúng rồi, y!

Giờ phút này mặc kệ cả người không còn sức lực, nàng lao đảo đứng lên đi vào phòng y, thuận tay đóng cửa lại.

Cánh tay xanh xao đỡ lấy mặt bàn, nàng mơ hồ thấy nam tử ngã bên giường. Mạc Tầm bên cạnh muốn đỡ y đứng dậy.

Nhưng ngược lại, y đẩy tay hắn ra.

"Chủ tử!" Mạc Tầm kinh hoảng gọi.

Nàng kinh hãi, nghe y gọi mình một tiếng "Thượng Trang."

Nàng đi qua cầm lấy tay y, thấy tay y run lên nhẹ nhẹ. Mạc Tầm cắn răng: "Chủ tử, nàng ta ở ngoài nghe lén! Có người sai khiến nàng ta!"

Quyển 3 - Chương 37: Giáng tội

Nàng liều mạng lắc đầu, mở miệng muốn giải thích như yết hầu vô cùng khó chịu, nhin không được mà ho khan. Nàng muốn giải thích rằng bản thân chẳng qua ngẫu nhiên đi ngang, nàng không có ý nghe lén bọn họ nói chuyện.

"Chủ tử..."

Mạc Tầm định tiếp tục nhưng bị y lớn tiếng cắt ngang: "Câm miệng!" Nếu không phải nghe tiếng của nàng, y thật không biết nàng đứng ngoài cửa.

Mạc Tầm muốn...

Nghĩ tới đây, y thật sự rất tức giận, Mạc Tầm hẳn chưa từng tự tiện làm chủ như vậy. Lần này, hẳn thật sự to gan mà.

"Khụ khụ..." Nàng vội vã giải thích, "Vương gia, không ai sai Thượng Trang đến cả, ta chỉ là đi ngang qua thôi."

Mạc Tầm lạnh lùng hừ một tiếng: "Chẳng lẽ ngươi không biết nghe lén sẽ bị chủ tử giáng tội sao?"

Nàng lắc đầu: "Ta chưa nghe gì cả."

"Ta biết." Cho dù nàng có nghe thấy thì như thế nào? Bọn họ căn bản chẳng nói gì cả, là Mạc Tầm quá sốt ruột thôi. Không đúng, có lẽ Mạc Tầm vẫn luôn có thành kiến với nàng.

Mạc Tầm quý xuống, bất mãn nhìn Thượng Trang, thấp giọng: "Đề thuộc hạ diu ngài lên giường nghỉ ngơi."

Nghĩ đến này, cư nhiên sẽ có tức giận, đừng tìm hấn, chưa bao giờ dám tự tiện làm chủ. Lúc này đây, hẳn thật sự là lớn mật a.

Thượng Trang không khỏi cả kinh, vừa rồi y nghe tiếng động bên ngoài nên mới từ trên giường ngã xuống sao?

Nàng nhin không được mà hỏi: "Vương gia sao vậy?" Vừa rồi nàng chỉ thấy tay y run lên, giờ phút này cẩn thận quan sát, trán y đã ròng ròng mồ hôi.

Y lắc đầu, cười: "Đêm qua trong phủ có khách nên uống vài chén, hiện tại hơi khó chịu."

"Vậy ngài dùng canh giải rượu chưa?"

"Kêu Phục Linh đi lấy rồi."

Thảo nào không thấy Phục Linh ở đây. Nàng nâng mắt nhìn Mạc Tầm, sắc mặt hẳn vô cùng khó coi, bộ dáng lúc này hoàn toàn khác với thời điểm muốn giết nàng khi nãy. Thượng Trang biết, cho dù thái độ của hấn đối với mình thế nào thì với Nguyên Chính Hoàn, hấn luôn tận tâm tận lực. Nếu không vừa rồi hấn cũng không kích động tới mức vọt ra ngoài như vậy.

Nếu Nguyên Chính Hoàn vì chuyện vừa rồi mà trách hấn, vậy nàng thật cao hứng. Ít nhất trong lòng của y, có nàng.

Nhưng dù sao, nàng cũng không muốn vì mình mà làm ảnh hưởng tới quan hệ của bọn họ.

Thượng Trang miễn cưỡng người: "Vậy Vương gia để Mạc thị vệ diu ngài đi, một mình ta không đỡ ngài được."

Y nhủ mảy, Mạc Tầm cũng cả kinh nhìn nàng, giờ phút này hấn không nói gì thêm, chỉ cúi người bế y lên. Vừa đứng dậy, Thượng Trang cơ hồ muốn ngã xuống mép giường.

"Thượng trang!" Y sốt ruột gọi.

Nàng cười: "Không sao, ngồi lâu nên tê chân thôi."

Y không nói gì, chỉ lặng lẽ đưa tay bắt mạch cho nàng, trầm ngâm một lát mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn y, nàng thấp giọng: "Thượng Trang chưa nghe thấy gì cả, cho dù có nghe được cũng sẽ không nói ra ngoài." Đây là lời hứa của nàng dành cho y, vĩnh viễn không hối hận.

Người trong hoàng thất ai mà không có bí mật?

Hoặc nói đúng là, có ai mà tâm tư không phức tạp?

Nhớ lại ngày đó ở Thành Vương phủ, y nói với nàng những lời này, nàng còn nói mặc kệ y làm gì nàng cũng không trách. Nếu đã thế, nàng sao có thể nói ra bí mật của y và Mạc Tầm?

Mạc Tầm kinh ngạc nhìn nàng, hai tay siết chặt thành nắm, hẳn biết lời của nàng chủ tử nhất định sẽ tin. Nhưng còn hấn? Hấn tin sao?

"Sao lại đóng cửa lại? Mạc thị vệ phải mở cửa sổ nhiều hơn, như vậy Vương gia mới... A, tiểu thư ở đây sao?" Phục Linh đẩy cửa vào thấy Thượng Trang ở trong thì lập tức cao hứng.

Quyển 3 - Chương 38: Định ý

Thượng Trang cười xấu hổ.

Phục Linh nhủ mày, chạy lên hỏi: "Tiểu thư sao vậy? Sắc mặt sao lại khó coi thế?"

Bất giác đưa tay xoa hai má, nàng lắc đầu: "À, vừa rồi không cẩn thận té ngã, là... Là Mạc thị vệ đỡ ta vào." Hai chân lúc này còn mềm nhũn, hơn nữa nàng cũng không muốn nhắc tới chuyện của Mạc Tầm.

Nghe vậy, Phục Linh liền sốt ruột hỏi: "Sao tiểu thư lại té? Có nặng lắm không?"

Thượng Trang nhìn không được mà cười: "Không sao, hiện tại ta cũng nên đi rồi, vốn là muốn đi xem thuốc của Thánh Thượng." Nói xong, nàng muốn đứng dậy rồi khỏi.

Phục Linh liền giữ nàng lại: "Hay là để nô tỳ đi, vừa rồi nô tỳ có thấy nồi thuốc đang nấu, thì ra là của Thánh Thượng." Nàng thao thao bất tuyệt nói, chén canh trong tay không biết từ khi nào đã đưa cho Thượng Trang.

Thấy nàng ấy xoay người rồi đi, Thượng Trang liền gọi lại: "Này, người cầm lấy." Nàng lấy lệnh bài đưa cho Phục Linh, dù sao đó cũng là thuốc của Hoàng đế, không phải ai cũng có thể tự ý động vào.

Phục Linh nhận lấy, nghe nàng tiếp tục dặn dò: "Lát nữa người chỉ cần giao cho Trần công công, không cần vào trong. Nếu Trần công công có hỏi, cứ nói... Nói ta té bị thương." Nói đối không phải sở trường của nàng, nhưng nếu hiện tại nàng qua đó, quả thật có vẻ miễn cưỡng.

"Người biết Thánh Thượng nghỉ ngơi ở đâu không?" Thượng Trang lại hỏi.

"A?" Phục Linh làm sao biết được.

Thượng Trang thở dài một tiếng, xem ra nàng vẫn phải tự đi. Đang định mở miệng bác bỏ, Nguyên Chính Hoàn lại lên tiếng: "Nói Mạc Tầm dẫn người đi đi."

Y đã lên tiếng, Mạc Tầm tuy không tình nguyện cũng phải nuốt xuống. Hắn liếc nhìn Thượng Trang, cắn răng, nhanh chóng ra ngoài.

"A, Mạc thị vệ đợi ta với!" Phục Linh vừa gọi vừa đuổi ra ngoài.

Thượng Trang lắc đầu, thời điểm quay lại thấy y nhủ mày, bộ dáng vô cùng khó coi. Nàng cầm chén thuốc qua, thấp giọng: "Uống thuốc trước đi."

Hắn không nói lời nào, chỉ cúi đầu một hơi uống sạch.

Đỡ y nằm xuống, y lại nắm chặt tay nàng: "Thượng Trang, Mạc Tầm không phải cố ý."

Nàng khẽ cười, nói nhỏ: "Vương gia lo lắng gì chứ, Thượng Trang sẽ không để trong lòng." Hắn vốn có ý tốt nên mới hành động như vậy, tất cả cũng là vì tốt cho Nguyên Chính Hoàn.

Cho nàng, nàng sẽ không trách hắn.

Y cuối cùng cũng cười, lại nói: "Sau này sẽ không xảy ra chuyện vậy nữa."

Nói chuyện với y một lát, tay y cũng không còn run như trước, sắc mặt đã khá hơn nhưng người lại gồng mình, không chịu nghỉ ngơi.

Nàng không biết hôm qua y đã gặp ai, làm những gì, nàng không hỏi, cũng không muốn tìm hiểu. Chỉ là nhìn y như vậy, nàng thật đau lòng."

"Đừng giận Mạc thị vệ, hắn cũng vì muốn tốt cho ngài."

"Mạc Tầm hắn..." Y dừng lại, lắc đầu, "Hắn trước giờ đều vậy."

Thượng Trang lại cười thư thái, có Mạc Tầm như vậy mới tốt, hắn như vậy mới có thể bảo vệ y chu toàn.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 39: Cái ôm

Thượng Trang ngồi ngay mép giường y một lát, cuối cùng y không chống đỡ được mà ngủ thiếp đi. Nàng cũng thấy khí lực đã trở lại, định nhích người đứng dậy lại phát hiện y cầm chặt tay mình.

Nàng kinh hãi gọi: "Vương gia..." Nhưng y không tỉnh, dường như đang ngủ rất say.

Thở dài một tiếng, Thượng Trang định rút tay ra, y lại giữ càng chặt, nhủ mày kêu: "Đừng! Mấu hậu, đừng..."

"Vương gia!" Nàng kinh hãi gọi y, "Vương gia, Vương gia..."

"Ừm." Nam tử mở mắt, sắc mặt tái nhợt, khẽ động thân mình nói, "Ta làm sao vậy?"

Nàng duỗi tay giúp y lau mồ hôi trên trán, thấp giọng: "Ngài gặp ác mộng."

Thời điểm Tiên hoàng băng hà, thậm chí là khoảng thời gian từ khi Tuyên Khánh đế đăng cơ, những gì y đã trải qua vốn nàng không thể tưởng tượng được.

Cho nên, nàng sẽ không hỏi.

"Vậy sao? Đau đầu quá, ta... Không nhớ nữa."

"Vậy thì đừng nghĩ." Nàng dịu y nằm xuống.

Y lại đột nhiên ôm chầm lấy nàng, đem gương mặt mình vùi sâu vào cô, hô hấp có chút dồn dập.

Thượng Trang cả kinh, nhưng lại không đẩy y ra, chỉ nghe giọng y khàn khàn hỏi: "Thượng Trang, người sẽ khinh thường ta sao?"

Trái tim đột nhiên đau đớn, nàng lắc đầu: "Không, vĩnh viễn không." Y ở trong lòng nàng vô cùng đẹp, loại cảm giác này, nàng tin bản thân sẽ không nhìn lầm.

Bọn họ đều là người sống cẩn thận.

Cho nên bọn họ biết cái gì nên quý trọng, cái gì nên tranh thủ đoạt lấy.

Nếu y muốn quyền thế, không có gì là sai. Mà nàng cũng không thể cự tuyệt, tựa như nàng không thể từ chối việc Hoàng đế ban mệnh cho Thái tử.

Nghĩ tới đây, trong lòng nàng không khỏi chua xót. Nếu tất cả đều đã định sẵn, vậy cái ôm này nàng sẽ ghi nhớ thật kỹ.

Cả đời, sợ rằng chỉ có một lần.

Đây cũng là lần đầu tiên nàng gần gũi y như vậy. Mùi hương trên người nam tử quanh quẩn cạnh nàng, có chút mờ ảo, nhưng lại vô cùng chân thật.

"Thượng Trang." Y nằm trong lòng nàng nỉ non gọi nàng một tiếng.

Không biết có phải tác giả lười chia chương không mà từ chương 41 trở đi chương nào cũng dài khoảng 70-80 trang A4. Hôm nay tui lên đây để hỏi mọi người muốn up luôn 1 lần hay edit đến đâu up tới đó. Có đóng góp nào cứ bình luận ở đây nhé. Xie xie!!

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 40: Vụng trộm

Thời điểm nhìn y, Thượng Trang mới phát hiện y đã ngủ.

Cánh cửa đẩy ra, Mạc Tầm đi vào. Thượng Trang cả kinh, thấy hần chạy nhanh tới đây, vội hỏi: "Chủ tử sao vậy?"

"À, chỉ là mệt mỏi thôi." Lúc này nhìn Mạc Tầm, trên người hần đã không còn sát khí.

Mạc Tầm không nói gì, chỉ tiến lên đỡ Nguyên Chính Hoàn nằm xuống, giúp y đắp chăn.

Thượng Trang thức thời đứng dậy: "Nếu Mạc thị vệ đã tới, vậy ta cũng nên trở về rồi." Nói xong, nàng xoay người ra ngoài.

Mạc Tầm đưa mắt nhìn theo bóng lưng của nàng, sau đó lại quay đầu nhìn nam tử trên giường, thờ dài một tiếng, hần chỉ hi vọng y không nhìn lầm nàng.

Không cần đi lấy thuốc, Thượng Trang có thể trực tiếp trở về, nhưng lại nghĩ tới nha đầu Phục Linh còn cầm lệnh bài của mình. Quay về hỏi Mạc Tầm có vẻ không thích hợp, chỉ bằng nàng cứ về trước, biết đâu giữa đường sẽ gặp nàng ấy.

Nghĩ như vậy, nàng liền theo đường cũ trở về.

Lúc đi qua chỗ ngoặt, nàng đột nhiên thấy hai thân ảnh phía trước, mặc dù chỉ liếc qua nhưng nàng lại thấy vô cùng rõ ràng.

Mộ Dung Vân Khương và Tôn Dịch Chi,

Hần... Năm tay nàng ấy!

Thượng Trang đột nhiên cảm thấy có loại dự cảm không tốt. Nàng định đi lên phía trước thì đột nhiên có bị ai đó kéo vào núi giả bên cạnh.

"A!" Thượng Trang vừa hét lên thì bàn tay to kia đã che miệng nàng lại. Nàng quay đầu lập tức thấy người phía sau là Nguyên Duật Diệp.

Hít một hơi thật sâu, nàng dùng sức rút tay hần ra, nói: "Ta vừa mới thấy..." Đang nói thì nàng đột nhiên im lặng, những gì vừa thấy có thể nói hần nghe sao?

Hần không màng Thượng Trang muốn nói cái gì, thân thể cao lớn ép nàng vào vách đá, căn rặng hỏi: "Người thấy cái gì? Ta đây lại thấy người từ trong phòng y đi ra. Các người... Các người..." Lòng ngực lên xuống không ngừng, hần giận, nhưng vì sao lại tức giận chứ?

Thượng Trang cả kinh nhìn hần, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng gần, nàng đẩy hần ra, nhíu mày: "Ngài tránh ra!"

"Không tránh!"

"Nô tỳ ở đâu thì liên quan gì tới ngài?"

"An Lăng Vu!"

"Suốt ngày quản ta, không bằng đi trông Vương phi của mình đi, nàng ấy..."

"Nàng ấy là Vương phi của Thành Vương, với Nguyên Duật Diệp ta không có liên quan!" Hần hung hăng cắt ngang lời nàng, bản thân cũng không rõ tại sao lại nói như vậy, chỉ là lời tới

miệng thì lập tức phun ra.

Thượng Trang cả kinh, Nguyên Duật Diệp như vậy...

Hắn đột nhiên cúi người ôm lấy thân hình nhỏ bé của nàng, thì thầm kêu: "Vu Nhi..."

"Vương gia!" Thượng Trang chấn động, đẩy người hắn ra, "Ngài thả ta ra mau!" Nàng giãy dụa, móng tay đâm thẳng vào sống lưng của hắn.

"Vì sao y lại có thể, còn ta thì không?" Hắn dường như không biết đau, trong lòng chỉ cảm thấy phẫn nộ. Có lẽ từ nhỏ đến giờ, hắn chưa từng trải qua cảm giác ghen tị. Nhưng lúc này, hắn đang ghen, thật sự rất ghen tị.

Loại cảm giác như lửa đốt này khiến hắn chìm trong tra tấn.

Có lẽ chính hắn cũng không biết bản thân rốt cuộc biến thành thế này từ khi nào.

Loại cảm giác này, có đôi khi, hắn nói không rõ.

"Ta sẽ xin người với phụ hoàng!"

Nói xong, hắn liền buông tay. Thượng Trang lập tức kéo hắn lại, bật thốt lên nói: "Không được đi!"

Nguyên Duật Diệp cả kinh quay đầu, vừa định mở miệng thì nghe bên ngoài truyền tới giọng của nữ tử: "Nương nương, là ở đây! Vừa rồi thần thiếp rõ ràng thấy có người đi vào. Ngài nói xem, có phải là cung nữ nào đó cùng thị vệ vụng trộm không?"

Là giọng của Tần Lương đệ.

"Vậy sao?" Bên ngoài lại truyền tới thanh âm của Hoàng hậu.

Cảm ơn ý kiến của mọi người. Bắt đầu từ chương sau độ dài sẽ tăng lên hẳn, cho nên thời gian ra sẽ hơi lâu. Bật mí một chút: Chương sau cực kỳ hấp dẫn, các bí mật dần dần hé lộ, thắc mắc của mọi người sẽ phần nào được giải đáp.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 41: Cung biến

Edit xong liền đăng luôn nên chưa kịp chỉnh sửa, nếu có lỗi chính tả hay cách diễn đạt thì cmt giúp mình nhé! Chúc cả nhà ngon.

Thượng Trang trầm mặc, Tần Lương đệ này đúng là không sợ thiên hạ đại loạn mà.

Nàng ta thật có bản lĩnh, còn dẫn cả Hoàng hậu tới. Nếu bọn họ thấy nàng và Nguyên Duật Diệp ở đây, việc này không biết phải giải thích thế nào.

Nguyên Duật Diệp nhìn sắc mặt mịt mù của nàng, tâm trạng phẫn nộ cũng dịu xuống, thấp giọng: "Đừng lo lắng, ta là Vương gia, muốn một cung nữ cũng chẳng phải đại sự gì." Nói xong, hắn xoay người định ra ngoài.

Thượng Trang hoảng hốt, vội giữ hắn lại.

Hắn không biết việc Hoàng đế định ban nàng cho Thái tử, nếu việc này truyền ra ngoài, Hoàng đế không phải sẽ nghĩ hắn biết chuyện này nên cố ý tranh với Thái tử hay sao? Nếu thật sự là thế, Hoàng hậu lại càng không bỏ qua cho hắn.

Còn nữa, Hoàng hậu đối với nàng đã có thành kiến, thảm họa này sợ là tránh không được.

"Này..."

Vội vàng khóa chặt miệng hắn lại, việc này Thượng Trang thật sự không biết phải giải quyết thế nào. Chỗ này căn bản không có đường lui, chỉ cần có người tới, tình hình bên trong vừa nhìn sẽ biết ngay.

A, thật buồn cười, nàng vốn nhìn thấy Mộ Dung Vân Khương và Tôn Dịch Chi có hành động khác lạ, nay bản thân mình lại bị xem là vụng trộm với Thành Vương.

Nguyên Duật Diệp giật mình, lúc này bàn tay ẩm ướt của nàng đặt trước mũi hắn.

Mà trong lòng hắn lại có chút cao hứng.

Nàng không cho hắn ra ngoài là vì lo lắng sao?

Thượng Trang đang sốt ruột lại thấy hắn cười cười. Nàng tức giận định lên tiếng thì nghe Tần Lương đệ bên ngoài tiếp tục: "Mấy người các ngươi còn không vào xem, rốt cuộc là ai lại to gan như vậy? Ban ngày ban mặt mà dám làm ra chuyện xấu hổ!"

Hai cung nữ nhận lệnh, đang muốn tiến lên thì đột nhiên có một người khác lên tiếng: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Mọi người quay đầu, thấy Nguyên Duật Phong khoanh tay đứng phía sau.

Hoàng hậu còn chưa kịp lên tiếng đã bị Tần Lương đệ cướp lời: "Điện hạ, thiếp và nương nương phát hiện có người trốn sau núi giả này! Bọn họ không muốn ra nên thiếp mới gọi người vào điều tra."

Nguyên Duật Phong nhìn thoáng qua hướng đó, từ nơi này đương nhiên không thể thấy rõ. Hắn lại nhìn Tần Lương đệ, lạnh giọng: "Nàng không ngoan ngoãn ở trong phòng, lại kéo mẫu

hậu chạy tới đây àm ĩ cái gì?" Hấn không biết người phía sau núi già kia là ai, chỉ là nhìn dáng vẻ xảo trá của Tần Lương đệ, không biết vì sao, trong lòng hấn không được thoải mái.

Trong cung có quy định, cung nữ và thị vệ không được tư thông, việc này hấn đương nhiên cũng biết.

Nhưng hấn hiểu, chuyện tình cảm không thể cưỡng cầu, càng không thể khống chế.

Tựa như hấn và cô cô.

Nhớ lại chuyện xưa, trong lòng không khỏi đau xót, hấn nhíu mày.

Ai cũng có quyền bảo vệ người mình yêu, nhưng hấn lại không thể, cho nên lúc này, hấn không muốn hai người phía sau bị bắt.

Tần Lương đệ quyết không buông tay, ra lệnh cho hai cung nữ kia: "Còn không tiến vào!"

Cung nữ hoảng sợ, vội xoay người tiến lên.

"Tất cả lui xuống!" Nam tử hét lớn khiến hai cung nữ sợ tới trắng mặt.

Tần Lương đệ cũng không màng, chỉ cười hỏi: "Điện hạ, ngài sao vậy?" Nàng ta đi tới duỗi cánh tay mềm mọng qua lại bị hấn chán ghét hất đi. Sắc mặt thay đổi nhưng nàng ta vẫn gượng cười, "Chẳng lẽ điện hạ không muốn biết mấy người trốn phía sau là ai sao?"

Vừa rồi mặc dù không thấy rõ, nhưng nàng thấy có bóng của hai người. Nếu không, nàng cũng không hùng hổ kéo Hoàng hậu tới đây làm gì.

Nguyên Duật Phong lạnh lùng liếc nhìn nàng ta, cái liếc mắt này khiến Tần Lương đệ bỗng nhiên hoảng sợ.

Nàng ta chưa từng thấy hấn như vậy.

Hoàng hậu thấy hấn có chút khác thường, liền tiến lên trước hỏi: "Phong Nhi... A..." Dưới chân vô tình đạp phải thứ gì đó, Hoàng hậu đã tới ngã xuống đất.

Mọi người đều cả kinh.

Thái tử vội tiến lên đỡ bà: "Mẫu hậu sao vậy?"

Tần Lương đệ cũng bị dọa không nhẹ, đương nhiên không kịp phản ứng.

Có người sợ hãi kêu lên: "A, chân nương nương đạp phải cây kim!"

Hoàng hậu cúi đầu thấy lòng bàn chân giẫm phải cây kim. Cây kim rất nhỏ, vết thương không chảy máu nhưng lại khiến bà đau tới vã mồ hôi.

Nguyên Duật Phong ôm lấy bà, hung hăng trừng mắt nhìn Tần Lương đệ, mặt khác nói: "Truyền thái y! Mau truyền thái y!" Hấn vừa nói vừa đưa Hoàng hậu về phòng.

Giờ phút này, Tần Lương đệ không dám ở lại, nếu Hoàng hậu có sơ xuất gì, Thái tử nhất định sẽ giáng tội nàng. Nếu không phải nàng đưa Hoàng hậu tới đây, bà ấy sao có thể gặp chuyện?

Đám cung nữ cũng vội vàng theo sau, không ai còn nghĩ tới chuyện hai người trốn sau núi già.

Nghe tiếng người bên ngoài xa dần, Thượng Trang và Nguyên Duật Diệp không khỏi nhìn nhau. Nàng lặng lẽ dò đầu ra ngoài, quả thật không còn một ai.

Thượng Trang thờ phào nhẹ nhõm, lúc quay đầu lại thấy Nguyên Duật Diệp đang ngo ngắc nhìn mình, mà bàn tay nhỏ bé vẫn che miệng của hấn. Nàng cuống quýt rút về, đúng lúc này lại nghe có tiếng người chạy tới. Nhìn thoáng qua, thấy đó là Phục Linh, nàng không nghĩ nhiều, lập tức xông ra ngoài.

Mãi tới khi thân ảnh nàng biến mất, Nguyên Duật Diệp mới hoàn hồn.

Hấn nâng tay vuốt khóe môi của mình, không khỏi bật cười.

Chỉ là qua một lát, nụ cười kia liền tắt. Hấn nhớ lại chuyện khi này, Hoàng hậu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nguyên Duật Diệp ra ngoài, hiện tại là mùa đông, cây cỏ chắc chắn không tươi tốt như mùa hè. Nhưng trong nháy mắt, hấn lập tức hiểu ngay. Đàng êm đẹp, nơi này làm sao có thể xuất hiện cây kim được? Hấn xoay người, xung quanh đã không còn ai.

.....

Thượng Trang đuổi kịp Phục Linh, nha đầu kia dừng lại, cười nói: "Tiểu thư, nô tỳ đang tìm người đấy! Lúc này trở về, Mạc thị vệ nói người đi rồi. Nô tỳ còn thắc mắc sao không gặp người trên đường đây!"

Thượng Trang xấu hổ mà cười, chuyện nàng trốn sau núi già đương nhiên không thể nói ra.

"Tiểu thư, vừa rồi người đi đâu vậy?" Phục Linh tò mò hỏi, tiện thể đề thấp thanh âm, "Đúng rồi, khi này nô tỳ thấy đám người của Thái tử điện hạ, hình như... Đã xảy ra chuyện."

Thượng Trang vội tỏ vẻ không biết: "Vậy sao? Ta không nhìn thấy. À phải rồi, người nói vừa trở về đúng không? Vương gia đã ổn rồi chứ?"

Nghe nàng nhắc tới Nguyên Chính Hoàn, Phục Linh liền lắc đầu: "Không sao, đã ngủ rồi." Nàng lấy lệnh bài ra trả cho Thượng Trang, "Thiếu chút quên trả tiểu thư, nếu không lại xảy ra địa sự."

Thượng Trang nhận lấy, lại nhìn không được mà hỏi: "Sao người đi lâu như vậy? Mạc thị vệ sớm về rồi mà."

Nha hoàn đột nhiên đỏ mặt, thấp giọng: "Tiểu thư, còn người có ba việc gấp (1)."

(1) Có rất nhiều cách giải thích khác nhau, và ý của Phục Linh ở là đi đại tiện

"Hả?" Thì ra nha đầu này có lý do như thế, đã vậy còn không biết xấu hổ mà cười, "Thôi được rồi, không đùa với người nữa, ta về đây."

Thượng Trang đi được vài bước, phía sau, Phục Linh tựa hồ nhớ ra cái gì, vội chạy tới gọi: "Đứng rồi tiểu thư, có một việc."

Thượng Trang dừng bước, quay đầu nhìn. Thấy bộ dáng khó xử của Phục Linh, nàng không khỏi nhú mày. Nha hoàn cảnh giác đưa mắt quan sát xung quanh rồi mới tiến lên, nói nhỏ: "Lúc nấu canh giải rượu cho vương gia, nô tỳ phát hiện... Trong canh có trộn thuốc."

Nàng cả kinh vội hỏi: "Thuốc gì?" Thứ đầu tiên Thượng Trang nghĩ tới, là độc dược. Nhưng cẩn thận nghĩ lại, rốt cuộc vẫn có khả năng, nếu là thuốc độc hai người trong hoàng gia thì một nha đầu như Phục Linh sao có thể phát hiện?

Phục Linh thấy sắc mặt nàng thay đổi, mới biết việc mình nói rất nghiêm trọng. Nàng thấp giọng: "Nô tỳ không biết, chỉ là chắc chắn không phải thuốc tốt cho cơ thể, nô tỳ còn trộm uống một ngụm mà." Giọng nàng trầm xuống, sau một lúc lâu mới ngẩng đầu lên nhìn Thượng Trang.

Thượng Trang biết, trước đây Phục Linh từng làm trong y quán nên mới có thể ngửi được mùi lạ trong canh.

"Chén canh là tự tay Mạc thị vệ giao cho người sao?" Nàng vội hỏi.

Phục Linh gật đầu lia lịa, việc này nàng chắc chắn không nhớ nhầm. Mạc thị vệ còn phân phó, nói không được cho người khác tiếp cận chén thuốc này.

Thượng Trang lại hỏi: "Việc này người có hỏi Mạc thị vệ không?"

Nàng lắc đầu.

Nghĩ nghĩ, Thượng Trang mới lên tiếng: "Việc này đừng nói cho ai hết, biết chưa?"

Mạc Tầm làm việc cẩn thận, chỉ cần nhìn cách hần muốn trừ bỏ nàng là biết. Cho nên chuyện liên quan tới Nguyên Chính Hoàn, hần sẽ không để xảy ra sơ sót. Vậy việc này, Mạc Tầm chắc chắn biết, mà hần biết, vậy y cũng sẽ biết.

Nhìn bộ dáng nghiêm túc của Thượng Trang, Phục Linh không dám chậm trễ, chỉ gật đầu: "Nô tỳ biết rồi."

Thượng Trang hoàn hồn, thuận miệng hỏi: "Vương gia bị bệnh sao?" Nhưng, nếu y bị bệnh, tại sao lại cố ý che giấu?

"Dạ không, tiểu thư đừng lo lắng. Vương gia rất tốt, mà cho dù ngài ấy có bệnh cũng có nô tỳ đây."

Nghe Phục Linh nói vậy, Thượng Trang mới yên lòng.

Hai người nói thêm vài câu rồi Thượng Trang mới vội vàng trở về.

Lúc quay về, Hoàng đế vẫn còn ngủ.

Trần Trung kéo nàng sang một bên, hỏi: "Sao lại té vậy?"

Thượng Trang nhớ lại lý do của Phục Linh, cười lắc đầu: "Bất cẩn nên té ngã, cũng không phải đại sự gì. Công công sẽ không để Thánh Thượng biết chứ?"

Trần Trung thờ dãi: "Ta sao có thể làm chuyện hồ đồ như vậy? Vừa rồi Thái tử phái người tới báo, nói Hoàng hậu nương nương bị kim đâm ở chân, sợ là không thể cùng Thánh Thượng tới xem mã cầu."

Việc này nàng kỳ thật đã biết từ sớm, chỉ thuận miệng hỏi: "Vậy nương nương có sao không?"

"Vấn đề này không quá lớn, ta đây cũng chưa bẩm báo với Thánh Thượng." Nói xong, hần lại nhìn vào trong. Hoàng đế đang nghỉ ngơi, ai dám tiến lên quấy rầy?

Thượng Trang gật đầu, không sao thì tốt.

Trong đầu nhớ lại chuyện khi nãy, nàng không khỏi hoảng sợ. Nếu không phải Hoàng hậu bị thương cần rời khỏi, Tàn Lương đệ chắc chắn sẽ không bỏ qua cho nàng và Nguyên Duật Diệp.

Bất giác nghĩ tới chuyện của Mộ Dung Vân Khương và Tôn Dịch Chi, nàng cười yếu ớt một tiếng, đó là chuyện của Nguyên Duật Diệp, hần đã không quan tâm, vậy nàng còn để trong bụng làm gì?

Đứng hầu bên ngoài cùng Trần Trung một lát, bên trong đột nhiên truyền tới thanh âm của Hoàng đế.

Hai người cùng đi vào, nghe ông ấy hỏi: "Giờ nào rồi?"

Trần Trung vội đáp: "Hồi Hoàng Thượng, vừa tới giờ dùng thiện."

"Vậy truyền đi."

Hoàng đế vừa dùng bữa trưa vừa hỏi tình hình trước trận mã cầu. Nhìn bề ngoài, Hoàng đế tựa hồ rất vừa lòng, khuôn mặt tái nhợt nở nụ cười khó có được.

Trần Trung cuối cùng cũng mở miệng bẩm báo: "Thánh Thượng, Thái tử cho người qua nói Hoàng hậu không cẩn thận bị thương, sợ là lát nữa không thể cùng ngài đi xem trận đấu."

"Cái gì?" Hoàng đế nhú mày, "Sao lại có chuyện như vậy?"

Trần Trung đem toàn bộ chuyện nghe được bẩm báo. Hoàng đế trầm ngâm một hồi, mới nói: "Kêu Thái y tới trị thương cho Hoàng hậu."

"Vâng." Trần Trung nhận lệnh.

Dùng thiện, Trần Trung sai người thu dọn lui xuống. Hoàng đế cũng cho hần đi ra, chỉ giữ lại một mình Thượng Trang.

Thượng Trang diu ông qua nhuyển thấp ngồi, nghe ông thờ dãi một tiếng: "Mấy đứa con này thật không để trẫm yên lòng. Hiện tại người trẫm lo nhất vẫn là Thái tử. Tính cách của nó quá ôn hòa, trẫm không biết ngày sau nó có bảo vệ được giang sơn Tây Chu này không nữa?"

Cả người run lên, Thượng Trang chỉ im lặng nghe, không nói câu nào.

Hoàng đế đưa mắt nhìn nàng, đột nhiên bật cười: "Mấy ngày nay trẫm luôn quan sát, An Lăng Vu, người thật sự là một nữ tử đặc biệt."

Nàng kinh hãi, vội cúi đầu: "Nô tỳ không dám."

Hoàng đế vẫn cười: "Sau khi người vào đông cung, trẫm sẽ đề ca ca người vào triều làm quan."

Lần trước không cho An Lăng Tễ vào triều, giờ phút này Hoàng đế lại nói như vậy. Ý tứ bên trong Thượng Trang đương nhiên hiểu rõ, ông muốn ấy muốn mượn sức của An Lăng gia phò trợ Thái tử.

Huống hồ, lần trước người tiến cử An Lăng Tễ lại là Thái tử, Hoàng đế này để An Lăng gia ra mặt, củng cố sức lực vì Thái tử. Nhưng nghe Thái tử nàng mới biết, lần tiến cử đó hẳn chỉ thuận miệng nhắc thôi.

"Vinh hoa phú quý người tất nhiên không cần lo lắng, nhưng có một chuyện trẫm phải nói ra, vị trí trung cung sau này không thuộc về người."

Nữ tử quý xuống, vội nói: "Thánh Thượng quá xem trọng nô tỳ rồi, nô tỳ không có năng lực phụ tá điện hạ."

Hoàng đế muốn nàng trợ giúp Thái tử, nhưng trong lòng luôn đề phòng nàng, thậm chí còn cảnh cáo cho dù xảy ra chuyện gì, vị trí Hoàng hậu cũng không phải thứ mà nàng có thể mơ tưởng. Kỳ thật, địa vị cao quý kia vốn không phải thứ nàng cần.

Nàng nhớ bản thân đã từng nói với Hoàng đế suy nghĩ này, nhưng ông ấy lại nói hoàng cung sẽ giam giữ nàng cả đời.

Thượng Trang cười chua xót, nàng rốt cuộc chỉ là một cung nữ, làm gì có khả năng quyết định mọi chuyện.

Ánh mắt vẫn sắc bén quan sát thân hình nhỏ bé của nữ tử quý bên dưới, Hoàng đế cười nói: "Sợ là trẫm đã xem nhẹ người rồi. Người cũng biết, vì sao ngay từ đầu trẫm lại chán ghét người như vậy."

Chuyện này vẫn là điều Thượng Trang muốn biết, nhưng trước nay không hề có cơ hội.

Giờ phút này nghe Hoàng đế lên tiếng, nàng không khỏi khản trương. Thượng Trang vẫn cúi đầu, không nói lời nào.

Hoàng đế ho khan vài tiếng, sau đó đứng dậy, đi tới đứng cạnh cửa sổ: "Ngọc phi của tiên hoàng là người của An Lăng gia các người."

Thượng Trang kinh hãi, phi tử của tiên hoàng? Vậy bà ấy là người cùng thế hệ với lão gia. Nhưng khi ở trong phủ nàng chưa từng nghe nhắc tới, Thượng Trang cảm thấy, người này có lẽ...

Nàng cẩn thận suy nghĩ, có lẽ đây mới là lý do lão gia không muốn đưa tiểu thư vào cung, chẳng lẽ ông ấy sợ sẽ xuất hiện một Ngọc phi thứ hai sao?

Hoàng đế cười nhạo một tiếng, tiếp tục: "Ngọc phi năm đó nhờ vào một khúc Nghê thường vũ y mà thu hút được ánh mắt của phụ hoàng, sau đó trở thành nữ tử được sủng ái nhất hậu cung." Ông xoay người, nhìn nàng, "Người cũng biết, sự sủng ái đó kéo dài tận mười lăm năm."

Mười lăm năm?

Tuy rằng chưa gặp Ngọc phi nhưng Thượng Trang cũng biết nữ tử có thể nhận được sự sủng ái suốt mười lăm của Hoàng đế, ngoại trừ kỹ năng nhảy múa, bà ấy chắc chắn còn có chỗ khác người.

Nhưng lời Hoàng đế vừa nói nàng lại không nghe ra về sau.

"An Lăng Vu, ngẩng đầu lên." Giọng nói già nua lại lần nữa truyền tới.

Chần chờ một lát, Thượng Trang cuối cùng cũng ngẩng đầu. Hoàng đế nhìn nàng chăm chăm, âm sắc lạnh như băng: "Các người thật giống nhau, đều là nữ tử có mỹ mạo và trí tuệ."

Đáy lòng Thượng Trang cười khổ, nếu Hoàng đế biết nàng căn bản không phải An Lăng Vu, liệu có còn suy nghĩ thế không?

Hoàng đế hừ một tiếng, đột nhiên đưa tay tát nữ tử bên dưới một cái. Nàng theo bản năng rụt người, nghe ông tiếp tục: "Nếu không phải Ngọc phi, mẫu phi của trẫm đã là Hoàng hậu Tây Chu rồi!" Những lời này lộ rõ hận ý.

Theo nàng được biết, Tiên hoàng hậu là mẹ ruột của Nguyên Chính Hoàn. Nhưng như lời Hoàng đế vừa nói, vì sao... Vẫn không phải là vị Ngọc phi kia?

"Nếu không phải bà ta vu oan mẫu phi thì sao tới phiên..." Hoàng đế ho khan mấy tiếng, sắc mặt mỗi lúc một tái nhợt.

Mặc dù Hoàng đế nói chưa xong thì Thượng Trang cũng đoán được đôi chút. Nếu không phải mẫu phi của ông xảy ra chuyện, ngôi vị Hoàng hậu chắc chắn không tới lượt mẫu thân của Hoàng Vương. Cho nên sau khi Tiên đế băng hà, ông ấy mặc dù là Hoàng đế Tây Chu cũng không thể bất kính với tổ tiên của mình.

Vì vậy, ông ấy hận An Lăng gia, chỉ cần nghe tới cái họ An Lăng thì lập tức tỏ thái độ gay gắt.

Người phía trước xoay người, đưa lưng về phía nàng, sau một lúc lâu mới mở miệng: "Một mình bà ta cũng thôi đi, đột nhiên lại xuất hiện Lãnh Hương... Hừ!"

Thượng Trang lập tức quay người.

Thì ra, Hoàng đế oán hận người họ An Lăng, ngoại trừ việc Ngọc phi vu oan mẫu phi ông, mà phía sau còn một nguyên nhân khác. Đó là Lãnh Hương công chúa!

Công chúa dùng hoa hồng làm hương lộ...

Lãnh Hương công chúa.

Mẫu tử bọn họ, một người tranh giành sự sủng ái của mẫu phi ông, một người đoạt lấy trái tim của con trai ông. Những việc như thế đã từng xảy ra, kêu ông không hận sao được?

Toàn thân run lên, Thượng Trang hiện tại cũng là người họ An Lăng, bản thân có thể sống ở đây tới giờ phút này quả thật là kỳ tích.

Nàng cúi đầu, nói giọng: "Sự sùng ái của Thánh Thượng dành cho nô tỳ, nô tỳ không thể hồi báo. Nhưng Thánh Thượng, sao ngài lại yên tâm đưa nô tỳ tới cạnh điện hạ chứ?" Ông ấy chẳng lẽ không lo nàng sẽ trở thành Lân Hương công chúa thứ hai sao?

Thượng Trang cúi đầu nhìn cặp giày màu vàng đi tới. Ông lên tiếng: "Thứ duy nhất người không giống bọn họ là sự mộc mạc bên ngoài chưa bị chạm khắc."

Sự mộc mạc bên ngoài? Cho nên ông ấy muốn lợi dụng nàng sao?

Hít hơi thật sâu, Thượng Trang to gan hỏi: "Nữ tử thông minh có rất nhiều, vì sao Thánh Thượng lại kiên quyết lựa chọn nô tỳ?" Chẳng lẽ bởi vì nàng là người An Lăng gia sao?

Nàng trầm nghĩ, đây căn bản không phải lý do.

Hoàng đế cười lộ lên: "Người quả nhiên rất thông minh." Nhìn về mặt mờ mịt của nàng, Hoàng đế thu lại ý cười, tiếp tục, "Người cho rằng trầm thật sự không biết những lần người tiếp xúc với Thành Vương và Hoàn Vương sao?"

Trái tim nàng trầm xuống, đúng vậy, những việc này sao thể che giấu được ông ấy?

Nghĩ nghĩ, nàng vẫn nhìn không được, bỗng nhiên nâng mắt.

Hoàng đế nhìn thẳng mắt nàng, gần từng chữ: "Bọn họ đều thích người."

Bọn họ đều thích nàng...

Thì ra đây mới là nguyên nhân ông ấy chọn nàng.

Xem ra, cho dù việc này không phải mong muốn nhưng nàng vẫn phải tiếp tục đi về phía trước.

Mưu kế của Hoàng đế quả nhiên thâm hiểm, ông ta một mặt dùng sự thông minh của nàng phụ trợ Thái tử, một mặt lợi dụng tình cảm của Nguyên Chính Hoàn và Nguyên Duật Diệp dành cho nàng để kiềm chế bọn họ.

A, nàng thật sự muốn hỏi tại sao Hoàng đế lại khẳng định hai người đó thích nàng, còn vì nàng mà nhẫn nhịn nhiều như vậy?

Đáy lòng Thượng Trang nguội lạnh, giờ phút này nàng thật sự không nói được câu nào.

Hôm nay Hoàng đế nói rất nhiều, tuy rằng không quá rõ ràng nhưng nàng có thể suy đoán được, nhất là chuyện của Thái tử và Lân Hương công chúa. Nàng có thể tưởng tượng ra ngày đó Hoàng đế phần nộ thế nào, cho nên mới vĩnh viễn xóa tên công chúa ra khỏi hoàng tộc.

"Thánh Thượng, trận mã cầu sắp bắt đầu rồi." Bên ngoài truyền tới giọng của Trần Trung.

Hoàng đế ho nhẹ một tiếng: "Trẫm biết rồi, chuẩn bị bãi giá."

"Vâng." Trần Trung đáp.

Hoàng đế xoay người, mở miệng: "Hầu hạ trẫm thay y phục."

Cung nhân tiến vào giúp Hoàng đế mặc y phục, lúc ra ngoài đã thấy Tề Hiền phi đứng chờ. Thấy Hoàng đế đi tới, bà ta vội hành lễ, tiến lên dìu ông: "Thần thiếp vừa tới mới biết Hoàng hậu nương nương bị thương. Thật đáng tiếc, Hoàng hậu không thể cùng Thánh Thượng đi xem trận mã cầu này rồi."

Hoàng đế ho khan một tiếng, không trả lời.

Cổ kiệu sớm đã đứng chờ bên ngoài, Tề Hiền phi và Hoàng đế ngồi cùng một kiệu, những người còn lại đi cạnh.

Đi được một đoạn, xa xa đã có thể nhìn thấy sân thi đấu.

Trần Trung đột nhiên nhỏ giọng kêu: "A, áo choàng của Thánh Thượng để trong phòng rồi, phải làm sao đây? Vẫn là ta quay về lấy." Nói xong, hắn liền xoay người định rời đi.

Thượng Trang vội cản lại: "Đề ta đi." Nàng trẻ tuổi, chạy đi chạy lại đương nhiên nhanh hơn Trần Trung.

Trở về, nàng lấy áo choàng treo trên giá rồi nhanh chóng quay lại.

Thời điểm tới nơi, tất cả đều đã chuẩn bị ổn thỏa. Hoàng đế ngồi tại vị trí cao nhất của khán đài, bên dưới tay phải là Tề Hiền phi, còn Mộ Dung Vân Khương lặng lẽ ngồi cạnh bà ấy. Thượng Trang cẩn thận quan sát, thấy trên mặt nàng không có chút khác thường. Đúng rồi, cho dù nàng ấy và Tôn Dịch Chi có thật sự làm ra chuyện gì, nhưng tại lúc này, nàng ấy sao có thể để người khác soi mói chứ?

Bên phía còn lại là ghế dành cho Hoàng hậu, mà người ngồi cạnh là Tần Lương đệ. Không có Hoàng hậu ở đây, mặt mũi của nàng ta rõ ràng nhỏ đi rất nhiều.

Bên dưới lần lượt là Nguyên Chính Hoàn và Mộ Dung Vân Sở. Tôn Dịch Chi vẫn để tóc che nửa khuôn mặt, biểu cảm bình tĩnh như nước. Mộ Dung Vân Sở đang bị thương, có lẽ sức khỏe còn chưa bình phục, cho nên không thể ra sân thi đấu. Những người còn lại là đại thần trong triều.

Trận đấu bắt đầu.

Hôm nay Thái bộc (1) làm trọng tài, hắn ta cười một con người đỏ thắm chạy ra giữa sân, phất cờ. Sau đó, Thượng Trang nghe tiếng vó ngựa truyền tới, đưa mắt nhìn lại, hai đội cười ngựa từ bên ngoài đi vào.

(1) Thái bộc: phụ trách trông coi, nuôi cấp ngựa, giữ gìn xe ngựa cho hoàng tộc

Vương công quý tộc trên lưng ngựa đã thay hoa phục thường ngày, hôm nay bọn họ lần lượt mặc xiêm y màu trắng và màu đen.

Thượng Trang cẩn thận quan sát, thấy ai nấy đều thân thể cường tráng, trên đầu còn đeo mũ giáp, từ nơi này nàng không thể nhìn rõ họ là ai.

Nhưng chắc chắn các vị Hoàng tử đều đã ra sân.

"Thánh Thượng, ngài uống ly trà trước đi." Tề Hiền phi đưa chén trà cho Hoàng đế, cười nói.

Hoàng đế gạt đầu, một tay bưng ly uống một ngụm, ánh mắt vẫn theo dõi sân thi đấu, xem ra ông ấy rất thích môn mã cầu này.

Hai đội nhân mã trắng đen xếp thành hai hàng, Thái bộc ra lệnh một tiếng, tiếng trống dồn dập vang lên, tất cả lập tức xông lên.

Trận đấu tuy vừa bắt đầu nhưng vô cùng gay cấn, thủ pháp của mỗi người đều nhanh lẹ, Thượng Trang căn bản không nhìn kịp bóng đang nằm trong tầm kiểm soát của ai.

Nàng chỉ có thể cảm thán: Công phu thật lợi hại!

Một cầu thủ áo đen tung gậy đánh trái banh ra ngoài, đột nhiên một cầu thủ áo trắng phóng ngựa tới, ngăn cản cú vào lưới thành công.

"Hay!" Hoàng đế hào hứng khen ngợi.

Tề Hiền phi lộ ra nụ cười thần nhiên, ánh mắt lại nhìn về cầu thủ khi này, ly trà trong tay buộc chặt, lúc này, nhi tử của bà phải biểu hiện thật tốt trước mặt Hoàng đế mới tốt.

Người thi đấu không vì một câu của Hoàng đế mà khinh thường, tất cả đều như trước đồng loạt xông lên.

Đây là lần đầu tiên Thượng Trang thấy một trận mã cầu lớn như vậy, hướng hồ, công phu lợi hại thế này cũng là lần đầu được thấy. Nàng đưa mắt nhìn, khóe miệng bất giác cong lên ý cười.

Trận thứ nhất, hai bên thực lực ngang nhau, không ai ghi điểm.

Nhưng dù vậy, không khí vẫn vô cùng náo nhiệt. Hoàng đế thậm chí kích động vỗ tay khen ngợi mấy lần. Trần Trung ở cạnh thấy thế, cũng cao hứng cười.

Thượng Trang đi tới rót trà cho bọn họ, thời điểm tới trước mặt Tề Hiền phi, nàng đột nhiên thấy sắc mặt bà thay đổi, sau đó là tiếng hét lớn của Tàn Lương đệ.

Cánh tay run lên, Thượng Trang theo bản năng quay đầu.

Một con ngựa đột nhiên ngã âm xuống đất, người bên trên cũng lập tức quay cuồng. Trên sân thi đấu, một con ngựa khác đột nhiên phóng tới, không ai giữ được, chỉ thấy một nam tử mặc y phục màu đen kéo ngựa chậm lại cũng bị con ngựa điên kia đâm tới!

Tề Hiền phi đứng dậy, sắc mặt Mộ Dung Vân Khương cũng trắng bệch, nàng là thiên kim tiểu thư, trước nay sao có thể gặp trường hợp thế này? Thanh Nhi bên cạnh vội tiến lên che mắt của nàng.

Tất cả xảy ra quá đột ngột, mà bên đó, vó ngựa vẫn chưa được khống chế.

"A!" Ai đó hét lên.

Hai tay Thượng Trang run run, ấm trà trong tay cũng rơi xuống đất. Nước nóng hắt thẳng lên người, nhưng giờ phút này, nàng không còn tâm trạng để chú ý dưới chân mình nữa.

Sân thi đấu nổi loạn, người trên đài cũng cả kinh đứng dậy. Thượng Trang ép bản thân phải dời mắt đi, cảnh tượng đó bản thân chắc chắn không thừa nhận được. Thứ duy nhất nàng là tiếng vó ngựa rầm rầm cũng tiếng la sợ hãi, thậm chí là tiếng chân của cấm vệ quân từ bên ngoài xông tới.

Thanh Nhi dù sao cũng là một tiểu cô nương, rốt cuộc cũng sợ hãi mà cùng tiểu thư nhà mình ngã xuống mặt đất.

"Diệp Nhi!" Sắc mặt Tề Hiền phi trắng bệch, vội vàng xông lên.

Tì Y vội vàng kéo bà, khóc lóc: "Nương nương, không được!"

Tình cảnh lúc này còn ai dám xông tới chứ? Sân thi đấu không lớn, nhưng đám ngựa nổi loạn lại giống thiên quân vạn mã trên sa trường!

"Diệp Nhi!" Tề Hiền phi tê tâm liệt phế gọi.

Thượng Trang lại đưa mắt nhìn, không biết ngựa xảy ra vấn đề khi nào, nhưng giờ phút này bọn chúng vẫn đang nổi loạn, lại một nam tử từ trên ngã xuống..

"Thánh Thượng!" Trần Trung đột nhiên kêu lên.

Thượng Trang quay đầu nhìn, thấy Hoàng đế không biết từ khi nào đã đứng dậy, ánh mắt hoảng sợ nhìn xuống bên dưới. "Bịch", cả người ông ngã xuống, một ngụm máu tươi trào ra.

"Thánh Thượng!" Mọi người đều tiến lên, luống cuống tay chân dìu Hoàng đế.

"Thái y! Truyền thái y! Mau truyền thái y!"

Tàn Lương đệ ngơ ngác nhìn tình cảnh hỗn loạn, cả người run run, nước mắt theo hai gò má chảy xuống.

Cấm vệ quân lập tức tiến vào, Thái bộc sợ hãi tới mức ngã quỵ dưới đất.

Trận mã cầu hôm nay, người thi đấu đều có thân phận hiển hách, trong đó có cả Thái tử cùng các vị Vương gia. Mặc kệ đây là sơ xuất của ai, nhưng tính mạng của người đó coi như rất khó bảo toàn.

Máu tươi văng tung tóe, người trên khán đài đều kinh hãi, không ai có thể chắc chắn đám ngựa đó có phá rào chắn xông về phía này hay không?

Mạc Tầm bảo vệ trước mặt Nguyên Chính Hoàn, thấp giọng: "Chú tử, thuộc hạ hộ tống ngài đi trước."

Nguyên Chính Hoàn nghiêng mặt, hỏi: "Mạc Tầm, tình hình hiện tại thế nào?" Xung quanh loạn quá! Ai xảy ra chuyện? Ai bị thương? Y không nghe rõ cho lắm.... Còn Thượng Trang đâu?

Đứng rồi, nàng ấy ở cùng Hoàng đế, lúc này nhất định đã cùng ông rời khỏi.

Mạc Tầm không trả lời, chỉ đưa y rời đi.

Cách đó không xa, Mộ Dung Vân Sở đưa mắt quan sát bọn họ. Tôn Dịch Chi đỡ hần đứng dậy, ánh mắt bắt gặp nhìn Mộ Dung Vân Khương trên đài cao, vừa đi vừa nói: "Ta đưa thiếu gia ra ngoài trước, tiểu thư lúc này còn ở trên đài."

Hần bắt lấy tay Tôn Dịch Chi, cắn răng: "Đưa muội ấy đi trước."

"Thiếu gia..." Không màng sắc mặt của Mộ Dung Vân Sở, Tôn Dịch Chi đã dứt khoát kéo hần rời khỏi hiện trường.

Thượng Trang theo sau Hoàng đế, đoàn người rời đi mỗi lúc một nhanh.

Sự cố vừa rồi, không biết có ai chết hay không? Nhưng người trọng thương tất nhiên là có.

Còn việc người đó là ai, nàng không biết.

Nhưng Hoàng đế lại biết.

Nếu không, ông ấy sẽ không cấp huyết công tâm như vậy.

Nghĩ tới đây, trong lòng nàng không khỏi đau xót. Nàng biết các trận cung đấu thường không hỗn loạn như trận mã cầu hôm nay, nhưng thâm tâm lại nhịn không được mà liên tưởng tới.

Hai chân mềm nhũn, nàng cắn răng, thầm trách bản thân vô dụng.

Cánh tay đỡ cây cột bên cạnh, nàng hít một hơi, đưa mắt về phía trước. Mọi người đã đi xa, ai nấy đều lo cho Hoàng đế, đương nhiên sẽ không quan nàng.

Tề Hiền phi, Mộ Dung Vân Khương, còn cả Tần Lương đệ, giờ phút này bọn họ đều rời khỏi.

Cười khổ một tiếng, đúng lúc này, một con ngựa hí vang, liền tiếp vó ngựa truyền tới. Nàng giật mình quay đầu, thấy một con ngựa lao qua rào chắn phóng về bên này. Thượng Trang kinh hãi, nàng còn tưởng nơi này đã an toàn rồi.

Con ngựa vừa kêu vừa chạy tới. Nó bị kinh hãi, hay phát điên, nàng thật sự không biết.

Thượng Trang muốn bỏ chạy, nhưng bước chân bên dưới lại không nghe lời. Nàng kinh hoàng dựa người vào cây trụ phía sau, như một con mồi bị thú săn vây hãm.

Ngay tại lúc này, Mộ Dung Vân Sở nhìn thấy tất cả. Hiện tại Tôn Dịch Chi không có ở đây, hần đã quay về cứu Mộ Dung Vân Khương.

Thượng Trang sợ hãi nhắm hai mắt lại, bên tai chợt vang lên tiếng hí thổng khổ mình tê của con ngựa. Nàng bắt gặp mở mắt, thấy con ngựa cao lớn ngay trước mặt mình ngã xuống.

Thượng Trang sợ ngây người, nàng còn tưởng bản thân đang nằm mơ. Nhưng, đó là thật!

Kinh hoàng ngẩng đầu, nàng thấy đối diện là Mộ Dung Vân Sở. Nơi này là khu vườn đang được tu sửa, nàng thấy dưới chân hần có một mớ đá vụn. Thượng Trang thật sự không ngờ Mộ Dung Vân Sở lại có công phu tốt như vậy.

Hần là Thừa tướng, cho nên hần cho nàng cảm giác giống thư sinh hảo hoa phong nhã, nhưng sự thật lại không phải thế.

"Phụt." Một ngụm máu phun ra, Mộ Dung Vân Sở một tay ôm bụng, nửa quỳ xuống đất.

"Thừa tướng đại nhân!" Thượng Trang hoảng sợ, lập tức tiến lên dìu hần. Nhìn máu không ngừng chảy ra, nàng bật thốt kêu, "Miệng vết thương sợ là..."

"Rời khỏi nơi này trước." Giọng hần run run.

Thượng Trang hoàn hồn, cuống quýt dùng sức nâng hần đứng dậy. Nàng đỡ hần đi thêm một đoạn, để hần ngồi trên tảng đá ven đường, rồi nói: "Đề nô tỳ tìm người tới giúp." Nàng chỉ là nữ tử, không thể đỡ hần đi đoạn đường dài, chỉ sợ hần xảy ra sơ xuất.

Mộ Dung Vân Sở lại nói: "Không cần, lát nữa về phòng bôi thuốc là được."

"Vậy đề nô tỳ đi tìm thái y."

Hần lại lắc đầu: "Thái y đều ở chỗ Thánh Thượng rồi, vết thương của ta không đáng ngại, đừng kinh động bọn họ. Thượng nghị không trở về sao? Thánh Thượng..." Khi này mặc dù ở xa, nhưng hần biết Hoàng đế sợ là không ổn rồi.

Thượng Trang cắn môi, hiện tại bên cạnh Hoàng đế chắc chắn không thiếu người. Mộ Dung Vân Sở vì cứu nàng mà thương thế tái phát, Tôn Dịch Chi lại không ở đây, nàng làm sao mặc kệ hần được? Nàng nhìn xung quanh, chỉ thấy cấm vệ quân ở xa qua lại, không biết tình hình ở sân thi đấu sao rồi.

Nàng xoay người, nói: "Vậy nô tỳ dìu ngài về phòng."

"Không cần, Dịch Chi sẽ nhanh chóng tới đây." Hần vẫn cự tuyệt.

Thượng Trang khó xử, nhưng không dám đi. Hần mất máu quá nhiều, sắc mặt cũng không tốt, mà nàng lại không thể làm gì.

Đưa tay sờ trước ngực, lúc này nàng mới phát hiện bản thân quên mang khăn tay, hiện tại chỉ đành xé một góc áo, tiến lên giúp hần lau vết máu trên miệng.

"Trong mắt đại nhân, nô tỳ chưa bao giờ là người tốt, nhưng hôm nay nô tỳ thật không ngờ ngài lại chịu ra tay cứu giúp." Nàng khăn trương nói không ra lời, chỉ sợ hai chân mềm nhũn sẽ ngã lên người hần."

Mộ Dung Vân Sở cắn răng: "Ta chỉ muốn trả người phần ân tình ngày đó." Nếu không có nàng, Vân Khương có lẽ đã... Hít vào một hơi, lúc này nghĩ lại hần vẫn cảm thấy may mắn.

Cả người Thượng Trang run lên, trong đầu lại nhớ tới lời Trần Trung từng nói, liền khẽ cười: "Đúng rồi, nô tỳ thiếu chút quên mất. Ngài từng nói sẽ giúp nô tỳ làm một chuyện, mà chuyện đó hôm nay ngài đã làm."

Ngay cả khăn tay hần cũng sai người mang trả, như thế có thể thấy được, Mộ Dung Vân Sở làm người không muốn nợ nần ân tình của người khác. Hôm nay cứu nàng, đúng lúc đáp trả ân tình ngày đó.

Cho nên, việc này không liên quan tới thành kiến của hân với nàng.

Cúi đầu nhìn nữ tử trước mặt, hân nén đau: "Lời ta nói có nghĩa là, ta có thể giúp ngươi làm một chuyện, không bao gồm sự việc hôm nay."

Thượng Trang cả kinh ngẩng đầu, nghe hân tiếp tục: "Mạng của Vân Khương sao chỉ đáng từng đó?"

Thượng Trang nhìn không được mà cười, đúng vậy, Mộ Dung Vân Khương là thiên kim tiểu thư, là Thành vương phi, còn nàng chẳng qua chỉ là một nô tỳ nhỏ bé.

Máu đã được cầm, nhưng Thượng Trang vẫn không dám buông tay. Nàng nâng mắt nhìn nam tử trước mặt, giờ phút này bốn bề vắng lặng, nàng đột nhiên không chút sợ hãi, nói thẳng: "Nô tỳ thật không ngờ công phu của đại nhân lại lợi hại như vậy."

Hân động dung, nhìn nàng hỏi: "Ngươi muốn nói gì?"

Hai tay bỗng dưng căng thẳng, nếu đã nói ra, đương nhiên sẽ không thu hồi. Nàng thấp giọng: "Với công phu như vậy, ngài sao có thể không tránh được chủy thủ của Lã đức nghị?" Người khác không biết tình hình hôm đó nhưng nàng lại vô cùng rõ ràng. Lã đức nghị chỉ là nữ tử, nếu hân thi triển công phu, không có đạo lý tránh không được.

Cho nên, đó là cố ý.

Nghĩ như vậy, nàng đột nhiên chấn động. Cố ý bị thương, với hân mà nói có chỗ nào tốt chứ?

Một ý niệm bỗng lóe lên, nàng theo bản năng quay đầu nhìn theo hướng của sân thi đấu, mặc dù không thể nhìn thấy, nhưng sự tình vừa rồi, nàng lại rõ mồn một.

Nếu hân không bị thương, vậy vừa rồi hân cũng sẽ góp mặt ở đó, không phải sao?

"Thiếu gia!" Phía sau đột nhiên truyền tới tiếng kêu của Tôn Dịch Chi. Thời điểm quay đầu, Thượng Trang chỉ thấy cả người Tôn Dịch Chi đầy máu, tiến lên đỡ hân, "Xảy ra chuyện gì? Nàng ta..."

Mộ Dung Vân Sở còn chưa lên tiếng đã thấy Thượng Trang đứng lên, nói: "Nếu đại nhân đã không sao, vậy nô tỳ xin về trước." Nói xong, nàng liền nhấc váy chạy đi.

Trong lòng nóng như lửa đốt, bước chân bên dưới mỗi lúc một nhanh, nàng không thể dừng lại, không thể.

Tôn Dịch Chi thu hồi ánh mắt nhìn theo Thượng Trang, đang định mở miệng thì nghe Mộ Dung Vân Sở hỏi: "Vân Khương đâu?"

"Tiểu thư không sao, đã cho người đưa nàng ấy về phòng trước." Tôn Dịch Chi cúi hân đứng lên, một mặt hỏi, "Ai làm thiếu gia bị thương vậy?"

"Ta động chân khí, miệng vết thương nứt ra."

Tôn Dịch Chi xanh mặt: "Về phòng bôi thuốc trước."

Mộ Dung Vân Sở bất lấy tay hân, thấp giọng hỏi: "Tình hình bên đó thế nào rồi?"

Tôn Dịch Chi lắc đầu: "Trở về rồi nói."

Thượng Trang trở về, trên đường thỉnh thoảng gặp đám cung nhân, thần sắc ai nấy cũng đều hoảng sợ.

Nghe nói Tề Hiền phi bị dọa tới ngất đi, hiện tại đã được đưa về phòng.

Ngoài phòng của Hoàng đế đã có cấm vệ quân canh gác, Thượng Trang đi vào, thấy đám thái y quỳ trước giường, ánh mắt Trần Trung hồng hồng. Hân thấy nàng liền thờ dài một tiếng, cũng không nói gì.

Hoàng đế nằm trên giường, hai mắt nhắm chặt. Thượng Trang cắn răng, Hoàng đế nhất định đã thấy gì đó.

Trái tim như bị nhát dao đâm trúng, Hoàng hậu đâu?

Hoàng hậu không có ở đây!

Hoàng hậu bị thương không tới xem thi đấu, vậy sự cố đó chắc chắn cũng không thấy được.

Hai tay nắm chặt thành nắm, như vậy... Chẳng lẽ Thái tử xảy ra chuyện sao?

Suy nghĩ dừng lại trên người Hoàng đế, chỉ mấy lần trò chuyện, nàng có thể nhìn ra trong lòng ông ấy đứa con này có bao nhiêu quan trọng. Mặc kệ hân phạm bao nhiêu lỗi lầm, ông ấy cũng bỏ qua, chính mình vẫn là người phụ thân yêu thương con cái.

Trong đầu lại hiện lên hình ảnh khi đó, vó ngựa thiếu một bước đã đạp xuống... Nàng nhìn không được lui ra sau, thân mình dựa vào cây trụ ngoài hành lang mới miễn cưỡng đứng lại.

"Trần Trung..." Giọng nói suy yếu của Hoàng đế truyền tới, "Bên đó... Tình hình thế nào rồi?"

Trần Trung quỳ trước giường, nhỏ giọng: "Thánh Thượng, vẫn chưa có người tới báo, nô tài... Nô tài cũng không rõ lắm."

Đang nói chuyện, cung nữ từ bên ngoài tiến vào, báo: "Thánh Thượng, Lý tướng quân tới."

Hoàng đế nhui mi, Trần Trung lập tức đứng lên chạy ra ngoài. Sau một lúc lâu, hân mới quay lại, nhỏ giọng bên tai Hoàng đế: "Thánh Thượng, Lý tướng quân nói có vài vị Vương gia và đại nhân bị thương."

Hoàng đế phát tay, hỏi: "Thái tử đâu?"

"Thái tử..." Sắc mặt lập tức thay đổi, Trần Trung vội lau mồ hôi, đáp: "Thái tử diện hạ bị thương, Hoàng hậu nương nương đang ở bên cạnh."

"Gọi Thái tử tới, trăm... Trăm muốn gặp nó."

Gương mặt Trần Trung tái nhợt, chỉ đành gật đầu: "Vâng, vâng, nô tài đi ngay."

Dẫn Thượng Trang ra ngoài, Trần Trung lập tức dừng lại, che mặt khóc. Trái tim Thượng Trang trầm xuống, trong lòng cũng đoán được vài phần.

"Công công..."

Trần Trung khóc nói: "Người sao có thể nói ra chuyện này chứ? Thái y nói Thánh Thượng sợ là không ổn, sao ta có thể đem chuyện Thái tử điện hạ đã... đã..."

Thái tử thật sự...

Nước mắt bắt đầu rơi ra, lúc này nàng cuối cùng đã không cần lo lắng chuyện Hoàng đế ban thưởng cho Thái tử, nhưng kết cục như vậy nàng hoàn toàn không muốn! Đêm đó, cái hôm cùng nam tử ăn bánh bao, nàng vẫn nhớ mãi trong lòng.

Hắn còn nói, cuộc sống đó là một hy vọng xa vời...

Trần Trung vẫn khóc: "Đừng nói là Thái tử điện hạ, ngay cả các vị Vương gia... Cảnh Vương và Tần Vương trọng thương, mấy vị đại nhân khác cũng bị thương."

"Vậy Thành Vương điện hạ đâu?" Bên tai đột nhiên văng vẳng một tiếng "Diệp Nhi" của Tề Hiền phi, không biết vì sao, Thượng Trang lại đột nhiên cảm thấy khẩn trương.

Trần Trung ngẩng ra, một lát sau mới nói: "Đúng rồi, này giờ không nghe ai nhắc tới Thành Vương điện hạ cả!"

Không nhắc tới, rốt cuộc là chuyện tốt hay chuyện xấu đây?

Đúng lúc này, bên trong truyền tới tiếng kêu sợ hãi: "Thánh Thượng, Thánh Thượng, không được."

Trần Trung vội lau nước mắt chạy vào, Thượng Trang kinh sợ đứng ngây ra, không biết phải làm thế nào.

"Thánh Thượng!" Trần Trung chạy tới trước giường, thấy ngay mép một bãi máu tươi, trong lòng không khỏi sợ hãi.

"Kêu Thái tử tới." Bốn chữ này, Hoàng đế dùng hết sức gằn từng chữ nói ra.

"Thánh Thượng..." Thanh âm Trần Trung bắt đầu run run, kêu Thái tử tới? Tới thế nào?

Hoàng đế rốt cuộc cũng mở mắt, cố gắng điều chỉnh hơi thở, mới nói: "Còn giấu trẫm?" Nếu là lúc trước, ông nhìn sẽ không rõ, nhưng hiện tại, Hoàng hậu không có ở đây, ông chẳng lẽ còn không biết sao?

"Thánh Thượng!" Trần Trung quỳ xuống, nhịn không được mà khóc.

Thời điểm đi vào, Thượng Trang thấy mọi người đều im lặng, chỉ có một mình Trần Trung quỳ trước giường khóc lớn. Đây là lần đầu tiên nàng thấy hốc mắt của thiên tử cao cao tại thượng ươn ướt.

Đôi môi ông run lên, máu tươi trên khóe miệng mỗi lúc một chói mắt.

Thì ra, ông ấy cũng có thời điểm sợ.

Thượng Trang cứ nghĩ một người cao cao tại thượng như ông sẽ không biết sợ là gì, nhưng nàng sai rồi, Hoàng đế cũng là người bình thường, ông ấy chỉ là một người cha thương con thôi.

"Thánh Thượng!" Trần Trung thấy ông khẽ động liền tiến lên trước, khuyên, "Thánh Thượng nghỉ ngơi đi, thái y nói..."

"Khụ khụ..." Hoàng đế ho khan một trận, tức giận quát, "Trẫm không nghỉ ngơi, trẫm muốn... Muốn gặp thái tử." Dù sống hay chết, ông cũng phải gặp.

Bởi vì, đó là nhi tử của ông.

Trần Trung lau nước mắt, đứng dậy ra ngoài.

Hoàng đế tựa lưng ra sau, đưa mắt nhìn đám người trong phòng, thấp giọng: "Ngoại trừ An Lăng Vu, tất cả lui xuống."

Nhóm thái y như trút được gánh nặng, ai nấy đều nhanh chóng lui ra ngoài. Bọn thái giám cung nữ cũng lần lượt đi theo.

Thượng Trang chần chờ một lát, mới tiến lên quỳ trước giường, khẽ gọi: "Hoàng Thượng có gì phân phó?"

Hoàng đế trầm tư quan sát nàng, ông đưa tay, chỉ ra phía sau. Nàng theo ngón tay ông chỉ nhìn ra sau tấm đệm, đưa tay chạm tới một vật mềm mại. Nàng lấy ra, không khỏi giật mình, đó là thánh chỉ!

Thượng Trang cả kinh nhìn Hoàng đế, nghe ông nói chuyện: "Người phải giữ cho kỹ, đây là... Di chiếu."

Cánh tay Thượng Trang run lên, vật trong tay thiếu chút đã rơi xuống đất.

Di chiếu!

Hai chữ đó như vang vọng bên tai, nàng không tin đưa mắt nhìn người phía trước, ông ấy lại đem di chiếu giao cho nàng sao?

Hoàng đế không nhìn nàng, chỉ nói: "Không cần kinh ngạc, nếu trẫm... Đã dám giao di chiếu ra, đương nhiên sẽ có biện pháp kiềm chế người."

Nghe vậy, Thượng Trang mới nhớ lại một đạo mật chỉ mà ông từng nói. Tuy hiện tại nàng không cần phải làm mật thám bên cạnh Nguyên Duật Diệp, nhưng đạo mật chỉ đó, Hoàng đế trước nay chưa từng thu hồi.

Nàng không biết bên trên viết gì, nhưng tuyệt đối không phải chuyện tốt.

"Cắt đi."

Nàng kinh hãi, vội cẩn thận cắt vào ống tay áo.

Hoàng đế lại tiếp tục: "Không được mở ra xem, cho dù xảy ra chuyện gì cũng không được lấy ra!"

Nàng cắn răng, cúi đầu: "Vâng, nô tỳ tuân chỉ."

Hoàng đế đột nhiên bật cười, đứng lên, nhìn không được mà ho khan. Thượng Trang vội tiến lên vỗ ngực giúp ông lại bị ông gạt đi. Ho xong một trận, Hoàng đế mới thấp giọng: "Đạo thánh chỉ này vốn không định dùng tới, nếu không có chuyện hôm nay... A, khụ khụ...."

Hoàng đế vừa cười lại nhìn không được mà ho khan, trong đó xen lẫn đau xót cùng không cam lòng.

Nếu không có chuyện hôm nay, di chiếu này sợ là như đá chìm dưới đáy biển.

Cả người run lên, nơi này lại không phải hoàng cung, vậy di chiếu trong tay nàng được viết từ khi nào? Ông đã nhận ra điều gì nên mới viết di chiếu này sao?

Nhưng có một chuyện nàng lại rất rõ, nếu Hoàng đế đã quyết dùng đạo di chiếu này, vậy di chiếu lúc trước đương nhiên sẽ có người tiêu hủy. Mặc kệ người đó là ai, cũng không có khả năng là nàng.

Có lẽ, người đó là kẻ cầm đạo mật chỉ khổng chế nàng.

Nếu Thái tử xảy ra chuyện, vậy di chiếu này...

Trong lòng nàng trầm xuống, người Hoàng đế định truyền ngôi rốt cuộc là ai?

Hai tay lại bắt gặp run lên, nàng không biết, nàng thật sự không biết.

"Thánh Thượng, Lý tướng quân tới." Bên ngoài truyền tới giọng nói của cung nữ.

Thượng Trang kinh hãi, lúc này Trần Trung không có bên ngoài, nàng quay đầu thấy Hoàng đế phất tay, ý bảo cho ông ta tiến vào.

Lý tướng quân tiến lên, quỳ một gối hành lễ: "Khởi bẩm Thánh Thượng, mật tước đã điều tra, tất cả ngựa đều bị hạ thuốc."

Thượng Trang cả kinh nhìn nam tử vừa vào, kẻ nào lại có gan lớn như vậy?

Hoàng đế nhắm mắt, cúi đầu: "Bản chết cho Thái tộc." Chỉ một câu đơn giản, không còn việc gì khác. Vấn đề này mặc kệ có liên quan tới Thái tộc hay không, hắn ta chắc chắn không thoát khỏi đường chết.

"Vâng." Lý tướng quân lập tức lui xuống.

Hoàng đế đột nhiên ho khan một trận, máu tươi từ khóe miệng chảy ra. Thượng Trang sợ hãi, vội cúi người giúp ông lau đi, cắn răng nói: "Nô tỳ kêu thái y vào."

Hoàng đế bật cười, thanh âm mang theo ý hận: "Trẫm thật không ngờ, hắn là muốn... muốn..." Máu tươi trào ra mỗi lúc một nhiều khiến vạt áo Thượng Trang đỏ thẫm một mảng.

"Thánh Thượng!" Ông ấy chắc chắn đã biết gì đó, cho nên mới vội vàng thay đổi di chiếu.

Cánh cửa bị đẩy ra, Trần Trung nhanh chóng đi vào, trên nét mặt già nua đã chứa đầy nước mắt. Phía sau hắn, một người được thị vệ nâng vào, bên trên phải dùng vải trắng đắp lên.

Thượng Trang cắn răng, trên đời này còn thứ gì tàn nhẫn hơn chuyện người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh chứ?

Không biết vì sao, nước mắt cuối cùng cũng nhìn không được mà rơi xuống, mặc dù thời gian tiếp xúc giữa nàng và Nguyên Duật Phong không nhiều.

Từ đầu tới cuối, hắn không biết nàng đã biết bí mật của hắn, cũng không biết Hoàng đế ở sau lưng trăm phương nghìn kế đẩy nàng tới cạnh hắn. Với hắn mà nói, nàng chẳng qua là một cung nữ nhỏ nhoi trong hoàng cung Tây Chu này mà thôi.

Nhưng, đau đớn của hắn, nàng cảm nhận được.

Ngực giam này hắn muốn tìm cách chạy trốn, lại không ngờ cuối cùng hắn vẫn không có cơ hội.

Nhớ lại đêm đó, khi hắn uống say, hắn nói hắn không thể kiên trì được nữa, vậy lúc này, hắn được giải thoát chưa?

Trái tim bắt gặp đau nhói, ai mà ngờ cách giải thoát lại là như thế.

Thị vệ lặng lẽ tới trước giường Hoàng đế, đồng loạt quỳ xuống.

Không ai dám phát ra tiếng động.

Trần Trung quỳ xuống, rung rung nước mắt: "Thánh Thượng..."

Hoàng đế đưa mắt nhìn, dưới tấm vải trắng đó, ông dường như đã thấy được gương mặt của Thái tử. Cố gắng đi tới, cho dù Thượng Trang có tiến lên dìu cũng bị đẩy ra, khí lực không lớn nhưng đủ khiến Thượng Trang chấn động.

Bàn tay chạm lên tấm vải màu trắng, bắt gặp run run. Trái tim của Thượng Trang theo đó mà đau nhói, nàng biết mình không nên xem, nhưng ánh mắt lúc này lại không thể di dời. Mọi người đều cúi đầu, Trần Trung vẫn khóc, mấy lần định lên tiếng khuyên nhủ nhưng cuối cùng lại thôi.

Hắn muốn khuyên Hoàng đế đừng nhìn, nhưng với tính tình của Hoàng đế, không nhìn, ông ấy cam tâm sao?

Hoàng đế tự mình mở một góc của tấm vải lên, sắc mặt hắn tái nhợt, nhưng đôi môi vẫn đỏ hồng kỳ lạ.

"Thái tử...." Cả người Thượng Trang run lên, trực tiếp ngã xuống mép giường của Hoàng đế.

Trận thi đấu đó, người này sao có thể bị ngựa giẫm tới thay đổi hoàn toàn thế này? Trang phục vốn trắng tinh như tuyết nay lại loang lổ vết máu, thậm chí là có xen lẫn với bùn đất.

Chỉ có đôi giày và ngọc bội màu vàng mới chứng tỏ được thân phận của hắn.

"A!" Hoàng đế đột nhiên quát to, cả người liền ngã xuống.

"Thánh Thượng!" Tất cả đều kinh hãi, luống cuống tay chân tiến lên.

Thượng Trang hoảng sợ, chỉ thấy Hoàng đế mở to hai mắt nhìn người trước mặt. Cánh tay Trần Trung đưa qua, run run dò tìm hơi thở của ông, cuối cùng chua xót kêu lên một tiếng "Thánh Thượng" rồi quỵ xuống cúi đầu.

Hoàng đế băng hà.

Thượng Trang mặc dù hoảng sợ, nhưng lập tức hoàn hồn.

Nơi này không phải hoàng cung, tin tức Hoàng đế băng hà không thể truyền ra ngoài.

Hoàng hậu sợ là không thể làm chủ, Trần Trung chỉ đành phái người mời Nguyên Chính Hoàn tới.

Thời điểm y tới, thi thể của Thái tử đã được nâng ra ngoài, có cung nhân tiến lên đỡ Hoàng đế lên giường, cẩn thận sắp xếp.

Sắc mặt Nguyên Chính Hoàn cũng không được tốt, y không hỏi nhiều, chỉ trầm giọng: "Trần công công, đi truyền lệnh xuống, lập tức hồi cung. Tin tức Thánh Thượng băng hà không thể truyền ra bên ngoài nữa chứ!"

Hôm nay quá nhiều chuyện xảy ra một lúc, đối với hoàng tộc Tây Chu mà nói, đây là đã kích có tính sinh tồn.

Thượng Trang nhìn y, hai tay bắt giác siết chặt. Hoàng đế băng hà, Thái tử hoảng thế, các vị Vương gia trọng thương, chuyện lần này thật sự nháo thành rất lớn.

Nhắc tới nàng lại không khỏi cười khổ, đây vốn là trận mã cầu mọi người đều mong chờ, kết quả...

Bắt giác tiến lên một bước, trong đầu lại nhớ tới chuyện ngựa thi đấu bị hạ độc, nàng lập tức liên tưởng tới việc Mộ Dung Vân Sở bị thương. Vừa định lên tiếng nói cho Nguyên Chính Hoàn biết, thì ngay thời khắc này, bên ngoài truyền tới tiếng của thị vệ: "Vương gia, ngài không thể vào, Vương gia..."

Tiếp theo truyền tới tiếng quát, sau đó là tiếng người ngã xuống đất. Cánh cửa bị đá văng ra, nam tử vọt vào, kêu: "Phụ hoàng..."

Mọi người đều đưa mắt nhìn lại, Nguyên Duật Diệp chạy tới, đưa mắt nhìn Hoàng đế đang nằm trên giường.

"Vương gia..."

Trần Trung tiến lên ngăn hắn, hắn lại dùng sức đẩy Trần Trung ra, nhanh chóng tiến lên, quỵ xuống: "Phụ hoàng..."

Vừa rồi thấy Nguyên Chính Hoàn vội vàng đi vào, hắn liền biết sự tình không ổn. Quay đầu nhìn nam tử ngồi trên xe lăn, đáy mắt hắn ảm ảm lửa giận.

Từ lúc Nguyên Duật Diệp bước vào, Thượng Trang đã thăm quan sát hắn, hắn dường như không hề bị thương. Trên người vẫn là y phục màu trắng, vết máu bên trên tựa hồ không phải của hắn. Không biết vì sao, thấy hắn bình an vô sự, nàng lại cảm thấy an tâm.

Nhưng, ánh mắt hắn nhìn Nguyên Chính Hoàn lúc này lại khiến nàng hoảng sợ. Nàng dường như chưa từng thấy hắn như vậy.

"Phụ hoàng băng hà, các người định che giấu sao?" Hắn nghiêng răng nghiêng lợi.

"Hai vị Vương gia..."

Trần Trung định lên tiếng khuyên bảo, lại nghe Nguyên Chính Hoàn nói: "Mạc Tầm, mời Vương gia ra ngoài, có chuyện gì hồi cung rồi nói."

"Vâng." Mạc Tầm nhận lệnh.

Vừa chạm vào y phục của Nguyên Duật Diệp, hắn đã hét to: "Cút! Ai dám động vào bốn vương!" Hắn quay đầu nhìn Trần Trung, lạnh giọng, "Trần công công, phụ hoàng băng hà, tại sao hoàng thúc lại ở đây?"

Trần Trung kinh hãi, không biết phải trả lời thế nào.

"Phụ hoàng nói để y tới sao?"

"Việc này..." Trần Trung hoảng sợ.

Nguyên Duật Diệp cười lạnh một tiếng, hắn đưa mắt nhìn Nguyên Chính Hoàn, mở miệng: "Nếu phụ hoàng không nói gì, vậy việc này, bốn vương tiếp nhận." Hắn là con của Hoàng đế, hắn có tư cách hơn y!

Mạc Tầm kinh hãi, quay đầu nhìn chủ tử nhà mình.

Nguyên Duật Diệp lại nói: "Mời hoàng thúc quay về, nếu ngài xảy ra sơ xuất, mất nhiều hơn được!"

Thượng Trang cả kinh nhìn hắn, lời này rốt cuộc là có ý gì?

Mạc Tầm biến sắc, vừa định mở miệng đã Nguyên Chính Hoàn nói: "Việc này Diệp Nhi nên tránh thì hơn." Thái tử xảy ra chuyện, Hoàng đế cũng băng hà, Hoàng tử hiện tại lại có rất nhiều, hiện tại nếu hắn đứng ra xử lý, khó trách người đời đàm tiếu sau lưng. Y có thể nghĩ tới điểm này, Nguyên Duật Diệp chắc chắn cũng thế.

Quả nhiên, Nguyên Duật Diệp xanh mặt, ánh mắt đùng đùng sát khí, hắn đứng dậy xông lên nắm lấy vạt áo của y: "Ngựa bị người ta động thủ ở chân, hoàng tộc đều ở trên sân thi đấu. Hoàng thúc, thúc cũng mang họ Nguyên đấy!"

"Chủ tử!" Mạc Tầm xông lên, lại thấy Nguyên Chính Hoàn phát tay ý bảo hắn dừng lại.

Trần Trung căng lớn hai mắt, người trước mặt đều là chủ tử, còn hần chỉ là nô tài, muốn khuyên cũng không thể. Nhưng lời Nguyên Duật Diệp vừa nói, chi cần không phải kẻ gốc đều có thể hiểu được.

Người họ Nguyên đều ở trên sân thi đấu, Nguyên Chính Hoàn cũng họ Nguyên, nhưng y là người duy nhất không có mặt.

Cả người Thượng Trang run lên, Nguyên Duật Diệp đang nghi ngờ y!

"Diệp Nhi!"

Hôm nay trên sân thi đấu rốt cuộc xảy ra chuyện gì, sợ là không ai có thể nói rõ. Kết cục, bọn họ cũng không thể tránh né. Nhưng với y mà nói, việc này rất khó giải quyết, chỉ vì người trước mặt thu lợi lớn nhất là y, không phải sao? Cũng khó trách Nguyên Duật Diệp lại nghi ngờ.

A, thật bất đắc dĩ

Thượng Trang nhìn sắc mặt y có chút khó coi, trong lòng cả kinh, lúc này không màng mọi thứ, chỉ biết chạy lên nói: "Vương gia sao vậy?" Nàng đưa tay chạm tới, tay hần rất lạnh.

Nguyên Duật Diệp nhú mày, cánh tay buông xuống, hần thật không rõ bản thân bị thương lúc nào.

Nhưng, khi thấy nữ tử phía sau xông lên, tức giận trong lòng lại tích tụ, hần cắn răng: "Mời hoàng thúc trở về, mong thúc ghi nhớ, thiên tử phạm pháp đồng tội với thứ dân."

Nguyên Chính Hoàn nhú mày nhìn hần, đúng lúc này Mạc Tầm đẩy hần ra, cúi người khuyên nhủ: "Chủ tử, chúng ta về thôi." Nếu Nguyên Duật Diệp đã muốn quản, vậy cứ để hần quản đi. Ngay từ đầu Mạc Tầm đã không muốn chủ tử nhà mình nhúng tay vào việc này.

Giờ phút này Thượng Trang cũng không tiện lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn hai người bọn họ ra ngoài.

Ra tới bên ngoài, Nguyên Chính Hoàn đột nhiên lên tiếng: "Mạc Tầm." Lời vừa nói ra, chất lỏng sền sệt rơi ngay trên mu bàn tay.

Trái tim Mạc Tầm như muốn ngừng đập, hần cuống quýt vòng ra trước, run tay giúp y lau vết máu trên miệng, y bị thương mà hần lại không biết! Hần sao có thể không biết?

"Là ai động thủ?" Mạc Tầm cố lấy lại bình tĩnh, hỏi.

Mạc luôn ở cạnh bảo vệ y, vậy mà ngay cả chuyện này xảy ra khi nào hần cũng không biết! Cần thận nhớ lại tình hình khi nãy, không, không thể nào là Thành Vương, vừa rồi hần hoàn toàn không có cơ hội.

Nguyên Chính Hoàn lắc đầu: "Đừng lo, đưa ta về phòng trước, chuyện hôm nay không được nói ra ngoài."

Mạc Tầm biết rõ lợi hại trong chuyện này, hần không nói nhiều, chỉ đẩy xe lăn đi về phía trước.

Nguyên Duật Diệp cuối cùng cũng thu lại ánh mắt, trong đầu liền suy nghĩ tới những chuyện vừa phát sinh trong điện. Trần Trung cúi đầu, một chữ cũng không dám nói. Hoàng hậu không có tâm tư đi quản chuyện này, hần mới nghĩ tới việc đi tìm Hoàn Vương, lại không ngờ bản thân vẫn chưa đủ chu đáo.

"Truyền lệnh xuống, hồi cung." Qua một lúc lâu, Nguyên Duật Diệp mới lên tiếng.

Trần Trung hoàn hồn, vội gạt đầu lui xuống.

Nguyên Duật Diệp quay đầu, ánh mắt nhìn Hoàng đế đang nằm trên giường. Hần đột nhiên ngã xuống, cúi đầu. Không một tiếng động, rất yên tĩnh, nhưng Thượng Trang có thể nhìn thấy hai vai của hần đang run run.

Nàng ngơ ngác đứng nhìn, hai mắt cũng bắt gặp hồng hồng, nàng không biết bản thân đang đau lòng vì ai, nhưng nước mắt vẫn nhịn không được mà rơi xuống.

Thời điểm định lấy khăn lụa trước ngực, đầu ngón tay vô tình chạm vào di chiếu giấu trong ống tay áo, Thượng Trang lập tức cả kinh. Vừa rồi xảy ra quá nhiều chuyện, nàng cơ hồ đã quên tới thứ này!

Ánh mắt lại lẳng lặng nhìn nam tử bên giường, Hoàng đế từng nói, nếu chưa tới ngày phát tang, di chiếu tuyệt đối không được lấy ra.

Nàng cắn môi, việc này quá lớn, mà hần lại nghi ngờ Nguyên Chính Hoàn.

Nhớ lại bộ dáng lúc hần xông vào, Thượng Trang bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi. Hần nói sẽ điều tra, nhưng tra thế nào?

Chẳng lẽ Nguyên Duật Diệp vu oan cho y sao?

Càng nghĩ Thượng Trang càng cảm thấy hoảng sợ, trong đầu tại sao lại nảy ra suy nghĩ độc ác này chứ? Nguyên Duật Diệp là người vậy sao?

Giờ phút này, mọi người đều đã ra ngoài, Trần Trung thỉnh thoảng sẽ tiến vào nhìn ngó một chút.

Trần Trung là lão cung nhân, cũng là tâm phúc của Hoàng đế, hôm nay ở Hưng Viên xảy ra chuyện như vậy, tất cả công việc trong cung hần đã xử lý ổn thỏa. Sống hơn nữ đòi người, hầu hạ Hoàng đế cả đời, Trần Trung cũng xem như công đức viên mãn. Hiện tại, hần chỉ mong việc này mau chóng kết thúc. Có lẽ trong tiềm thức hần cũng không để ý chuyện này do ai gây ra, bởi vì kẻ đó chắc chắn là người họ Nguyên.

Thờ dài một tiếng, hần chỉ hy vọng Hoàng đế ở trên trời đừng nhìn tình cảnh lúc này.

Nguyên Duật Diệp vẫn cúi đầu trước giường Hoàng đế, ai cũng không dám tiến lên khuyên nhủ. Thượng Trang chỉ lẳng lặng đứng đó, một câu cũng nói không ra lời.

Qua một lúc, một cung nữ bụng bồng nước tiến vào, nhỏ giọng: "Thượng nghĩa, Trần công công nói chuyện bên ngoài đã chuẩn bị xong xuôi, hiện tại kêu người hầu hạ Vương gia thay xiêm y, lát nữa hồi cung."

Nói xong, lại có cung nữ đem y phục vào đưa cho Thượng Trang.

Sau đó, các nàng đều lui ra ngoài.

Thượng Trang nhìn Nguyên Duật Diệp, hần dường như không nghe thấy đoạn đối thoại vừa rồi, vẫn quỳ không chịu nhúc nhích. Nàng tiến lên, đặt bồn nước cạnh hần, nửa quỳ tắm khăn ướt, trầm giọng: "Nô tỳ giúp ngài lau mặt." Thời điểm lại gần, hần đột nhiên nâng tay bắt lấy cổ tay của nàng.

Thượng Trang kinh hãi, nàng biết hần đang tức giận, cho nên không cãi nhau với hần, chỉ nói: "Lát nữa hồi cung, chẳng lẽ Vương gia muốn để vậy ra ngoài sao?"

Hần vẫn không nói chuyện.

Thượng Trang chần chờ, cuối cùng cũng đưa người qua, lần này, hần không có hành động nào khác thường. Nàng cẩn thận vén tóc giúp hần, dung nhan bị che phủ lúc này tái nhợt, hốc mắt ươn ướt. Không biết vì sao, giờ khắc này, Thượng Trang vô cùng đau xót, nàng tin, dù ở nơi nào cũng có tình thân.

Cho dù đó là hoàng tộc.

Cẩn thận lau vết bẩn trên mặt hần, máu tươi bên trên lúc này đã khô lại. Giúp hần lau sạch hai má, thấy hần nhướng mày, Thượng Trang cả kinh phát hiện, trên gương mặt nam tử có một vết cắt rất nhỏ, mặc dù chỉ như sợi tơ nhưng nơi đó vẫn còn có máu rỉ ra.

Hần chỉ nhìn xuống đất, không nói một lời.

Nước trong bồn đã đục ngầu, nàng kéo tay hần, một lần lại một lần giúp hần lau đi bụi bẩn. Giúp hần cời y phục, hần rút cuộc cũng nhận không được mà thét lớn. Thượng Trang cả kinh, bật thốt lên: "Tay của ngài..."

Nãy giờ nàng còn cảm thấy kỳ lạ, hần không bị thương sao? Khi đó hỗn loạn như vậy, hần sao có thể không bị thương?

Tay bị gãy, hần lại không rên một tiếng!

Vừa rồi giúp hần lau người, hần cũng không nói lời nào!

Nàng cuống quýt quay đầu, nói với bên ngoài: "Vương gia bị thương, mau truyền thái y."

Người bên ngoài lập tức chạy đi.

Thượng Trang quay đầu, thấy hần tức giận, cắn răng lên tiếng: "Ta còn tưởng người chỉ nghĩ tới y, không phân biệt tốt xấu mà để ý y!"

Không phân biệt tốt xấu?

A, xem ra hần thật sự nghi ngờ Nguyên Chính Hoàn.

Lúc này, không thể âm ỉ với hần, nàng chỉ thấp giọng: "Quần áo không thể cời ra, để nô tỳ tìm kéo cắt giúp ngài." Nói xong, nàng đứng lên đi tìm kéo."

Thời điểm bước vào, Trần Trung nhìn tình cảnh bên trong, không khỏi kinh hãi: "Vương gia sao vậy?"

Hần không đáp, chỉ hỏi: "Làm tới đâu rồi?"

"Dạ, nô tài đã để nhóm đại nhân trở về, mấy vị Vương gia cũng về trước, Hoàng hậu nương nương và Hiền phi nương nương cũng vậy, Thái tử... Thái tử đã được đưa về cung. Nếu Vương gia chuẩn bị xong có thể tùy lúc khởi hành."

Hần gạt đầu, nén đau đứng dậy ra ngoài.

Thái y tới xem vết thương cho hần, thần sắc có chút ngưng trọng. Ông ta vừa định mở miệng đã bị hần cắt ngang: "Hiện tại bốn vương cần hồi cung gấp, vết thương đó để trở về rồi nói."

"Vương gia..." Thái y nhủ mày.

Hần lại trầm giọng: "Trần công công!"

Trần Trung hoảng sợ, cuối cùng chỉ đành nhận lệnh đưa thái y ra ngoài.

Thượng Trang miễn cưỡng giúp hần thay xiêm y, hần quay đầu, nhìn ra sau tấm bình phong, đột nhiên hỏi: "Lúc quy thiên, phụ hoàng không nói gì sao?"

Thượng Trang kinh hãi, nàng không biết hần đang ám chỉ điều gì?

Nàng lắc đầu: "Ngài ấy không cần dặn gì cả."

Ánh mắt sắc bén đảo qua mặt nàng, có lẽ, hần không tin. Nguyên Duật Diệp chỉ cười lạnh một tiếng, xoay người đi vào.

Trong ngự giá, Hoàng đế được đặt nằm trên tấm đệm.

Nguyên Duật Diệp âm trầm ngồi cạnh long sàng, Thượng Trang cúi đầu. Xung quanh vô cùng im lặng, nàng phát hiện, ngay cả hơi thở của hần cũng chứa đầy phẫn nộ. Hai tay bắt giắc siết chặt, không biết Hoàn Vương lúc này đã về phủ hay chưa? Y không sao chứ? Cũng may cạnh y còn có Mặc Tầm.

Bên trong, Nguyên Duật Diệp đột nhiên lên tiếng: "Chuyện tới nước này, người vẫn cho rằng y đơn giản như những gì người nhìn thấy sao?"

Thượng Trang theo bản năng đưa mắt nhìn hần, nàng đương nhiên biết hần đang ám chỉ ai.

Không, nàng không biết.

Trong lòng rất loạn, chuyện này nàng không muốn nghĩ nữa, cho dù nàng biết hần có lý do nghi ngờ y.

Cho nên, nàng mới không tiếp tục suy nghĩ.

Hần lại nói: "Nếu ta tra ra y, chắc chắn sẽ không bỏ qua."

"Vương gia..."

Hắn nhìn nàng, đau đớn từ cánh tay truyền tới khiến hắn càng thanh tỉnh: "Có một số việc ta có thể mất nhắm mắt mò, nhưng việc này thì không! An Lăng Vu, nếu ngươi muốn bao che, ngay cả người ta nhất định cũng không tha!"

Thượng Trang cả kinh nhìn hắn, hắn nói gì vậy? Cảnh cáo nàng sao?

Bao che?

Vì sao những lời hắn nói lại khiến nàng cảm thấy, tất cả không đơn giản là nghi ngờ, trong tay hắn hình như đã có chứng cứ?

Nghĩ tới đây, trái tim nàng lại đập loạn nhịp.

Thời điểm Trần Trung nói không có tin tức của hắn thì hắn ở đâu? Hắn đã làm gì?

Giờ khác này, nàng cũng tức giận, bạo dạn nói: "Sao vương gia lại khẳng khái người gây chuyện là y vậy? Theo nô tỳ thấy, người có lợi nhất trong việc này cũng không phải y, không phải sao?" Nàng trừng mắt nhìn hắn, Nguyên Chính Hoàn quả thật lấy được chỗ lợi không nhỏ, nhưng Nguyên Duật Diệp hắn thì sao? Hắn là người may mắn sống sót sau vó ngựa vạn phần nguy hiểm đó.

Kỳ thật nàng biết, đó có lẽ là do vận khí hắn tốt, hoặc là...

"Ngươi!" Động tới vết thương trên người, hắn hít một ngụm khí lạnh. Hay lắm, hắn vô lý chạy trốn, vậy mà trong mắt nàng hắn lại là hung thủ! Nguyên Duật Diệp cắn răng: "Ngươi chỉ tin tưởng y, đúng không? An Lăng Vu, thì ra trong lòng ngươi, ta thật sự chẳng là gì cả! Được, được lắm!"

Hắn thề, ai dám động tới cơ nghiệp trăm năm của Nguyên thị, hắn sẽ bắt kẻ đó trả cái giá thật lớn!

Một ngày nào đó, hắn sẽ để nàng nhìn thấy bộ mặt thật của người mà nàng hết mực tin tưởng!

Hồi cung, nhóm cung nhân cẩn thận thay long bào cho Hoàng đế. Tất cả mọi người đều tới Càn Thừa cung, quỳ khóc.

Bên trong, thái y giúp Nguyên Duật Diệp xử lý vết thương, sau đó lại thấp giọng: "Vết thương của Vương gia đã không còn gì đáng ngại, có điều sau này mỗi lần thời tiết trở lạnh, sợ là sẽ tái phát."

Nam tử trước mặt chỉ cúi đầu, không nói một câu.

Thái y lặng lẽ nhìn hắn, lúc này mới biết thì ra những gì ông vừa nói hắn căn bản không để vào tai. Thái y lắc đầu, thở dài một tiếng, trong cung xảy ra đại sự, mà vị Hoàng tử trước mặt rất có khả năng là tân quân, cho nên ông ta đương nhiên không dám chậm trễ.

Trong Càn Thừa cung, nhóm phi tần đều khóc lóc.

Thời điểm hồi cung, Tề Hiền phi còn trong trạng thái hôn mê, buổi sáng, thời khắc nhìn nhĩ tử của mình ngã ngựa, mọi thứ xung quanh bà dường như sụp đổ.

Hiện tại, bà vừa biết tin Nguyên Duật Diệp không sao, lại nghe nói Hoàng đế băng hà.

Chuyện xấu liên tục ập tới, bà quỳ cạnh long sàng khóc thất thanh, cơ hồ khí lực để đứng dậy cũng không còn.

Hoàng hậu khóc mấy lần rồi chết lặng, nhĩ tử mất, trọng phu cũng qua đời, kiếp này của bà coi như xong rồi. Cho dù có tính kế thế nào thì đến cuối cùng bà chỉ là một mình...

Người phía sau đều anh anh khóc lớn. Thượng Trang quỳ cuối hàng cùng hai nữ tử, là Trang Phản nghĩa và Úc Thượng nghĩa. Hai người đó, sau lần tuyển tú đó nàng chưa từng gặp lại.

Bất giác nghĩ tới Lã Đức nghi đã mất, ba người bọn họ cùng nhau vào cung. Lã Đức nghi đi trước, nay Hoàng đế lại băng hà, hai người lại không có con, kết cục sợ là cũng không tốt đẹp.

Thượng Trang kỳ thật cũng giống bọn họ.

Có điều, càng nghĩ nàng lại càng cảm thấy buồn cười. Nàng chẳng qua là một cung nữ, một nô tỳ, sao có tư cách đánh đồng với nhóm chủ tử chứ?

"Thánh Thượng, ngài cứ đi như vậy, mẫu tử thần thiếp ở lại phải sống sao đây?" Một nữ tử bi thương khóc.

Thượng Trang vừa nhìn liền nhận ra, bà ấy là Hứa phi, mẫu phi của Tân Vương. Thượng Trang thở dài một tiếng, nghe Trần Trung nói, Tân Vương trọng thương, sinh tử lúc này nằm trong gang tấc, cho nên vị Hứa phi này sợ là không còn hi vọng nữa rồi.

Cho dù không thể đăng cơ, nhĩ tử cũng có thể tới đất phong, mà bà tốt xấu gì cũng là Thái hậu một vùng. Nếu không có nhĩ tử, nữ tử trong cung này thật chẳng còn gì cả.

Giống như Hoàng hậu.

Trong trận cung đấu này, bà là người thua thảm nhất, không phải sao?

Cung nữ tiến lên đỡ Hoàng hậu, bà cơ hồ quỳ không được, chỉ tê liệt khuỵu xuống.

Trần Trung tới cạnh Thượng Trang, giao cho nàng một quyển sách nhỏ, nhẹ giọng: "Đưa cái này cho quân sự Đông cung, kêu hắn an bài hậu sự cho điện hạ. Việc này giao cho người khác ta không an tâm, chỉ bằng Thượng nghĩa tự mình đi một chuyến đi."

Thượng Trang nhận lấy, gật đầu ra ngoài.

Giờ phút này, bên ngoài Càn Thừa cung đã phủ đầy vài trắng, cả hoàng cung đều phủ một sắc thái bi thương.

Sắc trời dần tối, Thượng Trang hít vào một hơi, đi tới Đông cung.

Nàng không ngờ lần tiếp theo bước chân vào Đông cung lại là tình thế như vậy. Kỳ thật nàng không hề muốn tới đây, chỉ vì nàng luôn nghĩ, một khi tới đây sẽ mang thân phận thiếp thân của Thái tử.

A, thế sự vô thường, không phải sao?

Chủ nhân đông cung sẽ sớm đổi người, đột nhiên nàng lại nhớ tới Lâm Thụ và Lâm Phụng nghi. Bọn họ có phải cũng là vật hi sinh cho trận chiến này không?

"Thượng nghĩa." Cung nữ đi ra nghênh đón.

Thượng Trang gật đầu, theo nàng ta đi tìm quân sự.

Giao việc Trần Trung phân phó nói lại một lần, quân sự kia coi như là người làm việc ổn trọng, nhất nhất gật đầu, sau đó lui xuống.

Hai mắt cung nữ cũng hồng hồng, có lẽ đã từng khóc.

"Ta đưa Thượng nghĩa ra ngoài."

Thượng Trang gật đầu, đi theo nàng ta. Đi được một đoạn, nàng cảm thấy kỳ quái nên liền dừng lại, nhíu mày hỏi: "Người muốn dẫn ta đi đâu?" Đường này có vẻ không đúng.

"An Lăng Vu." Thanh âm của nữ tử ở một bên truyền tới, Thượng Trang quay đầu liền thấy người tới là Tần Lương đệ.

Nàng ta liếc mắt nhìn nàng, nghiêng rằng: "Nếu đã tới Đông cung, người chẳng lẽ không thể qua thăm điện hạ sao?"

Thượng Trang còn chưa kịp phản ứng, cổ tay đã bị nữ tử bên cạnh bắt lấy, cả người bị kéo vào nội thất. Sau đó, một bàn tay đặt lên cổ nàng..

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 42-1: Di chiếu (1)

Tần Lương đệ căng lớn hai mắt, lạnh giọng: "Các người rốt cuộc đã làm gì điện hạ? Rốt cuộc đã làm gì?"

"Cái gì?" Thượng Trang kinh hãi, mà cánh cửa phía sau đã bị cung nữ đóng lại. Nàng ta sợ sệt đứng qua một bên, hai mắt vẫn hồng hồng, đôi môi cắn chặt không cho bản thân phát ra tiếng động.

Thượng Trang bắt đầu giãy giụa. Tần Lương đệ muốn giết nàng, nhưng dù sao nàng ta cũng một nữ tử nhu nhược, suýt chút không giữ được nàng, chỉ đành gọi cung nữ: "Còn không qua đây giữ chặt con tiện nhân này!"

Cung nữ run run, qua một lát mới nhào tới giữ Thượng Trang lại.

"Lương... Đệ..." Nàng khó khăn nói ra từng chữ.

Hai mắt Tần Lương đệ đỏ ngầu, lạnh giọng quát: "Người cho rằng ta không biết gì sao? Người và ai đứng sau hòn non bộ kia, ta đều nhìn thấy! Uống công điện hạ muốn tha cho các người một mạng, các người... Các người... Ừm..." Nàng ta nhìn không được mà bật khóc.

Cung nữ bên cạnh cũng run rẩy khóc theo.

Thượng Trang hoảng sợ, nàng biết Tần Lương đệ nhìn thấy gì đó mới mời Hoàng hậu tới, nhưng nàng không ngờ hai chuyện vốn không liên quan lại bị nàng ta gộp chung một chỗ.

"Lương đệ, Thành... Thành Vương điện hạ... Ngài ấy..."

Thượng Trang muốn giải thích, nàng và Nguyên Duật Diệp không liên thủ hại chết Thái tử, bởi vì khi đó hấn cũng có mặt trên sân thi đấu. Tần Lương đệ không phải kẻ ngốc, nàng ta chắc chắn suy nghĩ được tới điểm này, chỉ là vì sự ra đi đột ngột của Thái tử mà trở nên hoảng loạn.

Nhưng những lời này lại không thể nói ra, khí lực của nàng ta quá lớn, Thượng Trang không có cách nào hít thở, muốn giãy dụa cũng không có cách, bởi vì thân thể đã bị cung nữ giữ chặt.

Không được rồi...

Ánh mắt chậm chậm nhắm lại.

.....

"Ta muốn người chết, muốn người phải chết..."

Tiếng gào thét của nữ tử vẫn quanh quẩn bên tai, Thượng Trang sợ hãi kêu lên một tiếng, bỗng nhiên ngồi bật dậy.

Nàng không chết?

Thượng Trang ngẩng đầu, không khỏi chấn động, đây là phòng nàng. Nàng trở về từ khi nào vậy?

Đưa tay sờ lên cổ, nơi đó vẫn ấm áp. Thượng Trang xuống giường tới bàn trang điểm, trước gương đồng, nàng mơ hồ nhìn thấy gương mặt tái nhợt cùng một vòng màu tím trên cổ. Như vậy, chuyện vừa rồi không phải giấc mộng.

Nhưng... Sao có thể?

Đúng lúc này, có người gõ cửa.

Thượng Trang kinh hãi, vội hỏi: "Ai?"

Bên ngoài truyền vào giọng nói của cung nữ: "Vu thượng nghĩa tình rồi sao? Trần công công kêu nô tỳ tới xem người, người không sao chứ?"

Nàng lập tức đứng dậy, ra ngoài mở cửa: "Ta làm sao vậy?"

Cung nữ nhủ mảy, bối rối đáp: "Người mệt rồi nên ngủ đi." "

Ngất xỉu? A, nàng thật sự không có ấn tượng, trong đầu lúc này, tất cả đều là bộ dáng Tần Lương đệ muốn giết mình.

Ổn định thần trí, nàng lại hỏi: "Ai đưa ta về đây?" Nếu bị ngất, vậy cũng cần có người đưa nàng trở về.

Cung nữ trả lời: "Là Thành Vương điện hạ phái người đưa Thượng nghĩa về."

Nguyên Duật Diệp?

Lần này đến lượt Thượng Trang kinh ngạc, nàng rõ ràng tới Đông Cung, còn hẳn tới đó làm gì?

Cung nữ thấy nàng im lặng, đành nói: "Thượng nghĩa ổn không? Trước mắt còn nhiều việc phải làm lắm đấy!"

Nghe vậy, Thượng Trang mới hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn trời đã sáng, liền vội hỏi: "Hiện tại là giờ nào rồi?"

"À, đã giờ Thìn."

Nàng đã ngủ suốt một đêm sao?

Bình ổn cảm xúc, nàng theo cung nữ qua Càn Thừa cung.

Trần Trung thấy nàng đã khỏe nên cũng không nói nhiều. Thời điểm đi vào, nàng thấy mọi người đều khóc.

Tiếng khóc của Hứa phi mỗi lúc một lớn, về sau Thượng Trang mới biết sáng nay Tần Vương phủ truyền tin, nói Tần Vương bị phế một chân, nửa đời còn lại phải sống dựa vào xe lăn. Nàng đột nhiên nhớ tới Nguyên Chính Hoàn, hai mắt nhắm chặt, trong lòng chua xót không thôi.

Trần Trung nói hoàng cung đã phát tang, Thượng Trang lại bất giác nghĩ tới di chiếu đang nằm trên người của nàng. Chắc không ai nghĩ Hoàng đế lại đưa thứ quan trọng cho mình, vì thế tới giờ phút này, nó dường như vẫn còn an toàn.

Đưa mắt nhìn cảnh phía trước, chưa vị Hoàng tử nào có mặt.

Đúng lúc này, cung nhân bên ngoài thông báo có Vương gia tới.

Sau đó, từng người lần lượt đi vào, ngay cả Thành Vương và Thành Vương phi cũng tới. Thượng Trang nhìn qua một vòng, quả nhiên không thấy Cảnh Vương và Tần Vương, bọn họ xem ra bị thương rất nặng.

Nàng lại nhìn Nguyên Duật Diệp, hôm nay hắn mặc đồ tang màu trắng, người ngoài nhìn vào cũng không phát hiện hắn cũng bị thương.

Cánh tay vừa được cố định, sợ là không thể hồi phục nhanh như vậy.

Bên cạnh, Mộ Dung Văn Khương sợ hãi cúi đầu, chưa từng ngược mắt nhìn long sàng phía sau bình phong.

Nguyên Chính Hoàn là người cuối cùng tới, thần sắc so với hôm trong phòng Hoàng đế ở Hưng Viên đã khá hơn nhiều, nhưng thật ra vẫn lộ vẻ tiêu tụy như trước. Thượng Trang nhíu mày nhìn y, nơi này quá nhiều người, y không phát hiện ra nàng, chỉ ngây ngốc ngồi một chỗ, trên mặt không lộ một chút biểu cảm.

Trong điện, người người đều khóc lóc, trầm mặc. Thượng Trang cũng không rõ, ai thật lòng, ai ngụy tạo.

"Thánh Thượng!" Hoàng hậu đột nhiên khóc lóc, đám phi tần ở sau cũng theo đó khóc lên, có lẽ ngoại trừ thương tâm bên ngoài, các nàng là khóc cho chính bản thân của mình.

Tương lai của bọn họ, mất rồi.

"Thánh Thượng! Thánh Thượng! Ngài phải làm chủ cho điện hạ!"

Mọi người quay đầu nhìn Tần Lương đệ hết lớn từ bên ngoài xông vào. Ai nấy đều kinh hãi, Thái tử đã ra đi, thân là Lương đệ như nàng ta không có tư cách tới nơi này.

Sắc mặt Hoàng hậu thay đổi, quát: "Người đâu, đưa Lương đệ trở về Đông cung!"

Đông cung? Thật buồn cười!

Thị vệ tiến lên kéo nàng ta ra ngoài.

Tần Lương đệ không tin vào mắt mình mà nhìn Hoàng hậu, kêu gào: "Nương nương! Hoàng hậu nương nương, Thánh Thượng băng hà, hiện tại chỉ có mình ngài mới làm chủ được cho điện hạ." Bà ấy là mẫu thân thân sinh của Thái tử, bà ấy chẳng lẽ không muốn biết ai hại con mình sao?

Đáy mắt xuất hiện một tia lạnh lẽo, Tề Hiền phi khẽ cười, giương giọng nói: "Các người buông Lương đệ ra, nếu đã là chuyện liên quan tới Thái tử, Hoàng hậu nương nương không muốn nghe sao?"

Hai tay Thượng Trang siết chặt, sợ là Tề Hiền phi còn chưa biết người Tần Lương đệ muốn đối phó chính là Nguyên Duật Diệp!

Nếu bà ta biết, sao có thể dám dương dương tự đắc để nàng ta ngông cuồng như vậy?

Thị vệ buông tay, Tần Lương đệ lập tức đứng thẳng người, đi về phía trước vài bước, chỉ tay vào Nguyên Duật Diệp: "Thành Vương và cung nữ tư thông bị điện hạ nhìn thấy nên tính kế hại chết điện hạ!"

Lời vừa dứt, mọi người đều cả kinh.

Tề Hiền phi cũng hoảng loạn, run rẩy quát: "To gan, ngươi nói bậy gì thế hả?"

Tần Lương đệ cười lớn: "Tối giờ phút này Hiền phi nương nương còn tưởng ta oan uổng hán sao? Nhìn vết thương trên mu bàn tay hán đi, đó là dấu do móng tay nữ tử để lại!" Nàng ta vừa nói vừa giật mạnh tay của hán.

Nguyên Duật Diệp không ngờ Tần Lương đệ lại có gan làm thế, con đầu lập tức ập tới, cánh tay bị gãy cho dù muốn rút ra cũng không còn sức lực.

Mộ Dung Vân Khương hoảng sợ, vội vàng đỡ lấy thân thể của hán: "Vương gia."

"Mọi người thấy rõ chưa?" Tần Lương đệ hét lớn.

Thượng Trang cắn môi, lại nghe Mộ Dung Vân Khương lên tiếng: "Việc này nhi thần thỉnh mẫu phi thứ tội, là nhi thần không cẩn thận làm tay Vương gia bị thương."

"Ngươi nói bậy!" Tần Lương đệ trừng mắt nhìn nàng. "Nữ tử đó rõ ràng là ngự tiền Thượng nghị, An Lăng Vu!" Đêm qua, nàng ta muốn giết Thượng Trang, nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì bây giờ cũng không thể nói rõ. Lúc tỉnh dậy, nàng ta đã không thấy người đầu, nhưng mặc kệ kẻ nào đã đưa người đi, nàng ta cũng quyết không buông tha nàng!

Mọi người đều hít một ngụm khí lạnh, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Thượng Trang. Mộ Dung Vân Khương cũng nhìn nàng, thông dong đáp: "Chỉ bằng vết thương trên tay, sao Lương đệ có thể kết luận ta đang nói bậy. Nơi này là Càn Thừa cung, Lương đệ vốn không nên ở đây làm loạn."

Nguyên Duật Diệp kinh ngạc nhìn Vương phi của mình bên cạnh, từ lúc thành hôn, hán và nàng một mực tương kính như tân, cho tới hiện tại hán chỉ nghĩ nàng chẳng qua là một thiên kim tiểu thư ở trong khuê phòng, nhưng thật không ngờ, thì ra nữ tử nhu nhược bên cạnh hán cũng có lúc cương nghị như vậy.

Thượng Trang cũng giật mình không nhỏ.

Nàng biết chuyện Tần Lương đệ định nói không có cách nào nói ra. Cho dù có người tin nhưng nàng ta cũng không có chứng cứ đầy đủ. Hiện tại, nàng ta chỉ là cuồng quá mất khôn mà thôi.

Thái tử mất, tất cả hi vọng của nàng ta đều tan biến, nàng ta không cam lòng, cho nên mới tới đây náo loạn.

"Không!" Tần Lương đệ lắc đầu, chuyển hướng khẩn cầu Hoàng hậu, "Không, nương nương, bọn họ là người đứng sau núi giả ở Hưng Viên hôm đó..."

"Câm miệng!" Hoàng hậu lạnh lùng quát. "Còn không mau lui điện phụ này xuống." Bà tức giận tới cả người phát run.

Lúc này Tề Hiền phi nào dám lên tiếng, bà sợ ngay thời điểm mấu chốt này lại gây ra sự cố.

Nhưng An Lăng Vu...

Lặng lẽ đưa mắt nhìn nàng, nếu chuyện này bị nàng làm hỏng, bà nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua!

Tần Lương đệ cả kinh nhìn Hoàng hậu, nàng thật không tin người gọi kẻ dưới lời nàng xuống lại là bà ấy. Hoàng hậu là mẫu hậu thân sinh của Thái tử, chẳng lẽ bà ấy không muốn nhìn những người đó rơi đài sao?

"Nương nương! Hoàng hậu nương nương! Nương nương..." Không ai thèm để ý, thị vệ nhanh chóng kéo Tần Lương đệ ra ngoài.

"Vương gia không sao chứ?" Mộ Dung Vân Khương nhỏ giọng hỏi.

Nguyên Duật Diệp lắc đầu, ánh mắt lại nhìn Thượng Trang đang cúi thấp đầu. Nàng và hán không có gian tình, nhưng vết thương kia xác thực có liên quan tới nàng.

Trận náo loạn nhanh chóng chìm xuống.

Trần trung tiến lên, từ dưới long sàng lấy ra một cái hộp, bên trong là một đạo thánh chỉ màu vàng rực rỡ. Thượng Trang kinh hãi, trong đầu lập tức nhận ra chiếu thư này hán là di chiếu ban đầu Hoàng đế để lại.

Quả nhiên, Trần Trung lên tiếng giải thích: "Nương nương, điện hạ đã mất, đạo di chiếu này đã trở thành phế phẩm..."

Nước mắt trên gương mặt của Hoàng hậu cuối cùng cũng không thể kìm nén.

Những lời Trần Trung nói rất nhỏ, người bên ngoài bình phòng hán không nghe được. Hoàng hậu phát tay, ý bảo Trần Trung thu lại thánh chỉ.

Di chiếu vô dụng, giữ lại làm gì.

"Chuyện không có di chiếu, trước mắt đừng công bố ra ngoài." Tề Hiền phi lên tiếng dận dò, nhưng trên mặt lại nổi lên thần sắc đắc ý. Bà ta lại đưa mắt nhìn Thượng Trang, cái cảm giác nhìn thấy thắng lợi ngay ranh giới khiến Thượng Trang có chút hoảng sợ.

Đến tối, mọi người ở gian ngoài đều lui xuống dù bữa, bên trong chỉ còn lại Hoàng hậu và Tề Hiền phi.

Thượng Trang ra ngoài, trùng hợp gặp Nguyên Duật Diệp đứng chờ trên hành lang. Nàng hành lễ với hán, ánh mắt vô tình chạm phải vết thương trên mu bàn tay, trong lòng không khỏi run rẩy.

Nam tử ho một tiếng, nàng mới hoàn hồn, đáp: "Nô tỳ xin cáo lui trước."

Nói xong, nàng định xoay người đi nhưng cánh tay lại bị hán giữ chặt. Thượng Trang cả kinh, cả người bị hán ôm chặt vào lòng. Hôm nay là quốc tang, hán muốn làm gì?

"Vương gia..." Nàng nhỏ giọng, không dám lớn tiếng.

Hán lại khẽ cười: "Không có củi thì làm sao có lửa. Chuyện Tần Lương đệ nói không phải tất cả đều giả dối, thông minh như hoàng thúc hán sẽ biết được."

Thượng Trang cả kinh, thời điểm ngược mắt liền thấy Nguyên Chính Hoàn cách đó không xa.

Nàng vùng vẫy, cả giận nói: "Vương gia định làm gì? Ngài ấy..."

Y không nhìn thấy, nhưng tại sao nội tâm nàng trong giờ khắc này lại hoảng sợ như vậy? Nàng thậm chí còn cảm thấy may mắn, bởi vì y không nhìn thấy.

Nguyên Duật Diệp cười lạnh: "Người yên tâm, hoàng thúc không nhìn thấy nhưng vẫn có thể nghe được. Mà bốn vương cũng tin nội tâm của hoàng thúc rõ tựa gương sáng."

Giữa bọn họ là khoảng cách ba trượng.

Không ai rõ hơn hai người, chuyện trên trường đua ở Hưng Viên, nếu không phải mình làm, vậy hung thủ chính là đối phương.

Hiện tại hẳn điều tra y, y cũng vậy.

Y không biết ai đã cứu hắn, hắn cũng không biết ai làm y bị thương.

"Vương gia..." Phía sau truyền tới thanh âm của Mộ Dung Vân Khương.

Cánh tay ôm Thượng Trang cuối cùng cũng buông lỏng. Nam tử xoay người nhìn Mộ Dung Vân Khương chân thành đi về hướng này. Thượng Trang cả kinh, hoảng hốt chạy đi.

Đưa mắt nhìn bóng lưng đó, Mộ Dung Vân Khương biết nàng ấy là ai, nhưng nàng không hỏi, chỉ nói: "Đi dùng bữa thôi."

Nguyên Duật Diệp gật đầu, cùng nàng rời đi.

Nàng lại hỏi: "Tay Vương gia không sao chứ?"

"Không sao." Hắn nhàn nhạt trả lời.

Mộ Dung Vân Khương cười khê, cũng không tiếp tục. Nếu hôm nay không phải Tần Lương đệ lỗ mãng, người làm Vương phi như nàng lại không biết Thành Vương bị thương, nhắc tới thật khiến người ta châm chọc.

Khóe miệng Nguyên Chính Hoàn khẽ động, con đầu ập tới, y không khỏi nhíu mi.

Phục Linh từ phía sau chạy tới: "Vương gia, nô tỳ hình như vừa thấy tiểu thư!" Nhưng nếu là tiểu thư, sao nàng ấy lại không tới đây?

Lúc này, Mạc Tầm cúi người thì thầm với y vài câu, y liền gật đầu, sau đó Mạc Tầm liền đẩy xe lăn rời đi.

Phục Linh nhìn lại, lắc đầu, cuối cùng cũng không dám nhiều lời.

.....

Thượng Trang trở về Càn Thừa cung, phát hiện trong đại điện đã không còn một ai. Nhóm cung nhân toàn bộ đều canh giữ bên ngoài, không ai dám vào trong.

Đứng một lát, nàng liền tìm một cái ghế, ngồi ngồi.

Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, bên ngoài liền truyền tới tiếng bước chân. Thượng Trang mở mắt, nghe Tề Hiền phi nói: "Không biết Hoàng hậu có nghe nói gì không? Ngoại trừ di chiếu Trần công công lấy ra khi nãy, Thánh Thượng còn chuẩn bị một đạo di chiếu khác."

Thượng Trang cả kinh, mọi mệt mỏi trong người đều lập tức biến mất.

Một đạo thánh chỉ khác!

Sao Tề Hiền phi lại biết chuyện này?

Nàng ngừng thờ, ngay cả đứng khí ra ngoài cửa không có, nếu để bà ấy phát hiện nàng ở bên trong, tính mạng nhỏ này coi như không còn nữa.

Thanh âm của Hoàng hậu lại truyền tới: "Vậy sao? Chuyện này bốn cung không biết." Hoàng hậu ghen ngào, nguyên nhân có lẽ vì khi sáng khóc quá nhiều.

Mà lời mới nói ra... Thượng Trang nghe được sự mệt mỏi. Hôm nay bà vẫn là Hoàng hậu, cho nên bà không thể yếu thế trước mặt Tề Hiền phi.

Đáng tiếc, đó chỉ là giả vờ mạnh mẽ mà thôi.

Tề Hiền phi lên tiếng: "Hoàng hậu nương nương mời vào trong."

Thượng Trang cắn răng, nàng đưa mắt nhìn bốn phía, thấy bản thân chỉ có thể nấp sau tấm màn. Nàng không nghĩ nhiều, lập tức trốn ra sau.

Quả nhiên không bao lâu sau, nàng nghe tiếng bước chân tới gần.

Tề Hiền phi nhẹ giọng: "Thánh Thượng có... Một đạo di chiếu khác..."

"Nương nương! Hoàng hậu nương nương..." Bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng của cung nữ.

"Không có, nương nương không có ở đây." Một cung nữ khác ghen ngào tới muốn khóc.

"Làm sao đây? Không tìm thấy Hoàng hậu nương nương, bên phía Đông cung..."

Nghe tới chuyện của Đông cung, sắc mặt Hoàng hậu lập tức thay đổi, giờ phút này nào còn tâm trạng quản đạo di chiếu thứ hai? Mặc kệ ai dâng cơ, nhưng người đó đều không thể là con của nàng!

Nghĩ như vậy, Hoàng hậu bước nhanh ra ngoài, hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Cung nữ thấy Hoàng hậu sắc mặt tái nhợt thì càng thêm hoảng sợ. Một cung nữ to gan, nhỏ giọng báo: "Lương... Lương đệ ôm điện hạ không chịu buông tay, chúng nô tỳ không thể thay y phục cho điện hạ..."

Cung nữ còn chưa dứt lời, Hoàng hậu đã nhanh chóng ra ngoài.

Nhìn bọn họ rời đi, Tề Hiền phi tức giận tới nghiêng răng nghiêng lợi, tùy ý ngồi xuống, chỉ trong chớp mắt, sắc mặt lập tức thay đổi!

Ghế vẫn còn ấm!

Tề Hiền phi đứng lên, lạnh lùng quát: "Ai? Là ai ở đây?"

Người chắc chắn chưa chạy thoát, bởi vì lúc bà và Hoàng hậu vào đây chưa từng thấy ai, cho nên kẻ đó hẳn đã trốn đâu đó trong này.

Tề Hiền phi đưa mắt nhìn xung quanh, cuối cùng dừng lại ở tấm màn góc tường.

Thượng Trang cắn môi, nàng thật không ngờ chiếc giường đã bán đứng chính mình, hiện tại không ra, sợ là không được. Nàng giờ tay định vén rèm đi ra, lúc này lại nhớ tới di chiếu trong người, nhanh chóng bỏ lại, sau đó nàng liền một mình đi ra.

"Nô tỳ tham kiến Hiền phi nương nương." Thượng Trang quỳ xuống, cúi đầu.

Tề Hiền phi căng lớn hai mắt, bà còn tưởng là ai, thì ra là nàng!

Hay lắm, bà vốn có ý định diệt trừ Thương Trang nhưng trước nay không có lý do chính đáng!

Tề Hiền phi tiến lên và bước, lạnh giọng: "To gan, dám trốn ở đây nghe lên chủ tử nói chuyện! An Lăng Vu, bổn cung sẽ trị ngươi từ tội!"

Từ tội sao? Từ lúc đi ra, nàng đã lường trước chuyện này.

Thượng Trang vẫn cúi đầu, cố gắng ép bản thân phải duy trì bình tĩnh: "Nô tỳ chỉ là vô tình nghe hai vị nương nương nói chuyện, nương nương không thể trị tội nô tỳ."

"To gan, còn dám mạnh miệng!"

"Nô tỳ không dám, nô tỳ chỉ muốn bán thân dù có phải chết cũng phải thật ý nghĩa." Dù sao Tề Hiền phi cũng không bỏ qua cho nàng, chỉ bằng nàng đánh cược một ván, nếu thắng, nàng sẽ được sống, nếu thua, vậy thì tùy số mệnh.

"Nô tỳ có nhìn thấy nội dung trong đạo thánh chỉ thứ hai, trước khi chết, nô tỳ hi vọng bản thân có thể giúp đỡ Hiền phi nương nương." Nàng dập đầu.

Tề Hiền phi trừng mắt nhìn nàng, lạnh lùng nói: "Bổn cung tin ngươi cũng không dám dờ chiêu gì!"

"Nô tỳ không dám."

Tề Hiền phi lại tiến lên mấy bước, đôi giày màu trắng dừng ngay trước mặt của nàng: "Kỳ thật, bổn cung rất thích những kẻ thông minh như ngươi." Bàn tay lướt qua vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Thượng Trang.

Nàng không chỉ thông minh, còn thật sự rất đẹp.

Tuy nhiên, Mộ Dung Vân Khương cũng có ưu điểm của nàng, đây mới là chuyện khiến bà cao hứng. Mà nữ tử trước mặt này, giữ nàng lại, tương lai chắc chắn là một tai họa.

Lời Tàn Lương đệ nói bà không phải không hiểu.

Buông lỏng cánh tay, Tề Hiền phi từ trong tay áo lấy ra một tấm tơ lụa mà vàng. Thượng Trang cả kinh, hiện tại chỉ có mình nàng rõ, đây căn bản không phải di chiếu Hoàng đế để lại. Tề Hiền phi rõ ràng đã chuẩn bị di chiếu giả!

Đưa di chiếu giả tới trước mặt Thượng Trang, Tề Hiền phi lạnh giọng: "Bổn cung tin ngươi biết phải làm thế nào."

Thượng Trang run tay nhận lấy, bên trên viết rõ: Ngũ Hoàng tử Nguyên Duật Diệp, văn võ song toàn, nhất định có thể thừa kế cơ nghiệp thiên thu Tây Chu, nay chiêu cáo thiên hạ, truyền ngôi Hoàng đế.

Di chiếu như vậy xuất phát từ Tề Hiền phi cũng không phải chuyện gì kỳ lạ.

Ánh mắt lại dừng ngay góc phải, nơi đó vốn là chỗ ngọc tỷ đóng lên, nhưng hiện tại lại bỏ trống. Thượng Trang vừa nhìn liền hiểu, xem ra đạo thánh chỉ này còn chưa hoàn thành, nàng không khỏi bật thốt lên hỏi: "Nương nương nói việc này cho Hoàng hậu biết, người cho rằng ngài ấy sẽ đồng ý sao?"

Tề Hiền phi phảng phất như vừa nghe chuyện cười, đáp: "Bà ta không thể không đồng ý bởi vì bà ta không còn đường nào tốt hơn. Hiện tại Thái tử đã mất, bổn cung đã hứa, chỉ cần Diệp Nhi lên ngôi, bà ta có thể cùng bổn cung trở thành Thái hậu Tây Chu." Chỉ cần Hoàng hậu hỗ trợ, việc trộm ngọc tỷ cũng không khó khăn gì.

Cánh tay bất giác siết chặt, Thượng Trang ngẩng đầu nhìn Tề Hiền phi, nàng không thể không thừa nhận, bà ta ra tay đủ ngoan độc. Dùng vị trí Thái hậu kiểm chế Hoàng hậu, với một người không còn nhi tử để dựa vào, Hoàng hậu chắc chắn sẽ đồng ý.

"Còn ngươi..." Tề Hiền phi lạnh lùng nhìn nàng, nói, "Ngầy chôn cất, ngươi sẽ cùng Thánh Thượng nhập hoàng lăng."

"Di chiếu này là giả." Nàng ngẩng đầu, kiên định nói.

Tề Hiền phi cười lạnh: "Chỉ mình ngươi nói, ai tin di chiếu này là giả? Ngươi cho rằng lời ngươi nói, mọi người sẽ tin sao?" Chỉ cần Hoàng hậu đứng cùng phe với bà, người đòi chắc chắn sẽ không vì lời của một cung nữ mà tới chất vấn, nghi ngờ di chiếu này là thật hay giả.

Thượng Trang hít vào một hơi thật sâu, nói: "Lời nô tỳ nói đương nhiên không có người tin, nhưng nếu là lời của Thánh Thượng, vậy thì không giống."

Sắc mặt Tề Hiền phi lập tức thay đổi, bà cơ hồ theo bản năng quay đầu nhìn ra ngoài. Chẳng biết tại sao, tâm trạng lúc này lại tối sầm, bà liền quát: "Ngươi nói vậy!" Hoàng đế đã chết, không thể ngồi dậy nói chuyện.

Xem ra, Tề Hiền phi vẫn đang kiêng kỵ

Thượng Trang tiếp tục: "Đúng như nương nương nói, Thánh Thượng quả thật có để lại đạo di chiếu thứ hai." Ban đầu nghe Tề Hiền phi nói, nàng còn tưởng bà ta biết việc này, nhưng

thật không ngờ, sự thật căn bản không phải.

Cả kinh nhìn nữ tử trước mặt, biểu cảm của Tề Hiền phi mỗi lúc một khó coi, qua nửa ngày mới cười rộ lên: "An Lăng Vu, người cho rằng chỉ bằng chút thủ đoạn này thì qua mặt bản cung được sao? Người cho rằng nói vậy, bản cung sẽ tha tội chết cho người ư?"

"Nô tỳ biết người không tin." Thượng Trang cúi đầu, bình tĩnh đáp: "Có điều, nếu nương nương cầm đạo di chiếu trong tay công bố ra ngoài, tới thời điểm di chiếu thật được lấy ra, giả truyền thánh chỉ đã không còn là chuyện riêng của ngài, ngay cả Thành Vương, toàn bộ Thành vương phủ đều chịu từ tội."

Giả truyền thánh chỉ, đây không phải chuyện đùa, một khi bị phát giác, Tề Hiền phi và Nguyên Duật Diệp coi như xong đời. Đến lúc đó nói Nguyên Duật Diệp không liên quan, có ai tin chứ?

Nghe tới hai chữ "từ tội", Tề Hiền phi không khỏi lui lại nửa bước, cắn răng: "Người nói vậy! Thánh Thượng căn bản không hề để lại đạo di chiếu thứ hai!"

"Nương nương nên biết, nô tỳ chưa bao giờ nói bừa." Thân thể bất giác cứng lại, Tề Hiền phi đang sợ, vậy nàng có thể không cần phải chết.

Nhìn nàng một lúc, Tề Hiền phi mới lên tiếng: "Di chiếu đâu? Chẳng lẽ Thánh Thượng giao di chiếu cho người?" Đây là điểm bà không tin được, cho nên ngay từ đầu, bà luôn hoài nghi nàng.

Thượng Trang vẫn cung kính cúi đầu: "Vâng, Thánh Thượng đã giao di chiếu cho nô tỳ, nhưng nô tỳ mong nương nương tin tưởng, Thánh Thượng là người thông minh, một khi người bịt miệng nô tỳ, một đạo di chiếu giống hệt sẽ xuất hiện trên tiền triều ngày mai."

Cả người run rẩy, nếu thật sự có đạo di chiếu thứ hai, Tề Hiền phi tin với thủ đoạn của Hoàng đế, nó sẽ lập tức xuất hiện trước mặt văn võ bá quan. Chỉ là, ông ấy thật sự giao di chiếu cho nữ tử này sao?

Nếu thật là vậy, việc nguy tạo di chiếu không thể giúp Diệp Nhi lên ngôi, ngược lại còn hại nói!

Nhưng, bà không cam lòng!

Hiện tại Thái tử đã chết, bà sao có thể cam lòng chấp tay giao ngôi vị Hoàng đế cho kẻ khác chứ?

Nghĩ tới đây, Tề Hiền phi lập tức xông lên lục tìm trên người Thượng Trang. Thượng Trang không khỏi nghiêng đầu nhìn qua tấm màn, khoe miệng khẽ động, thấp giọng: "Nô tỳ sao có thể để vật quan trọng như vậy trên người cơ chứ?"

Tề Hiền phi giật mình, đúng vậy, bà thật sự sắp tức điên rồi!

"Người muốn thế nào?"

"Nô tỳ muốn sống." Nàng ngẩng đầu nhìn bộ dáng dữ tợn của Tề Hiền phi, khẳng định, "Nô tỳ muốn sống để xuất cung."

Đây là lần đầu tiên nàng gần người trước mặt như vậy. Trong ánh mắt của Tề Hiền phi, nàng có thể nhìn ra vẻ phần nộ cùng không cam lòng. Thượng Trang hiểu, bà ta muốn con trai mình làm hoàng đế, nghiêm khắc mà nói, bà ta làm như vậy không hề sai. Nhưng những việc này nàng không muốn quản, cũng không muốn xen vào. Chỉ bằng nàng thừa cơ bắt lấy cơ hội này để xuất cung, với nàng đó mới là ân điển lớn nhất.

"Bản cung muốn xem di chiếu!" Bà muốn biết Hoàng đế rốt cuộc truyền ngôi vị Hoàng đế cho ai!

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, vừa định lên tiếng đã nghe bên ngoài truyền tới tiếng động. Nhóm phi tần túc trực bên cạnh linh cữu cuối cùng cũng tới.

Tề Hiền phi quay đầu, đứng thẳng người, thấp giọng nói: "Việc này không được nói cho kẻ khác biết, điều kiện của người, bản cung sẽ xem xét! Nếu không, bản cung chết, người cũng đừng hòng sống sót." Nói xong, bà phất ống tay áo ra ngoài.

Thượng Trang thở phào một tiếng, ngã quỵ xuống đất.

Chẳng bao lâu, bên ngoài truyền tới tiếng khóc nghẹn ngào đứt quãng. Nàng ngồi dậy, bò tới tấm màn lấy di chiếu ra, vừa định cất vào người thì động tác dừng lại.

Ánh mắt dừng trên tấm vải màu vàng, di chiếu này sẽ đọc tại ngày Hoàng đế nhập lăng nhưng tình huống hôm nay là có biến.

Thượng Trang cắn môi, run rẩy mở nó.

Đây là lần duy nhất nàng kháng lại mệnh lệnh của Hoàng đế.

Nhiều năm sau này, nàng vẫn luôn cảm thấy may mắn khi hôm nay đọc được nội dung bên trong, nếu không nàng sợ bản thân sẽ hối hận cả đời.

"Truyền ngôi cho Ngũ hoàng tử Nguyên Duật Diệp."

Thượng Trang không khỏi muốn bật cười, thì ra, tất cả chỉ là Tề Hiền phi vẽ vời thêm chuyện. Bà ta làm sao biết được, người Hoàng đế muốn truyền ngôi vốn chính là con trai bà ta, Nguyên Duật Diệp!

Ánh mắt di chuyển xuống dưới: "Phong Đức Nguyên Hoàng hậu làm Hoàng thái hậu."

Thượng Trang cả kinh, nàng thật sự chưa từng nghĩ tới vị trí Hoàng thái hậu vẫn luôn thuộc về Hoàng hậu, cho dù người kế vị là con bà, hay kẻ khác.

Vậy Tề Hiền phi thì sao?

Thượng Trang đọc tiếp: "Hiền phi Tề thị, phong Thục Kính Hoàng hậu, cùng an nghỉ."

An nghỉ...

Đó rõ ràng là ban chết!

Hai tay run lên, thì ra Hoàng đế chưa từng hờ dờ! Nếu lúc này người kế vị là Thái tử, ông ấy chắc chắn sẽ giữ lại Hoàng hậu để trợ giúp, bởi vì ông biết quá rõ tính cách của Thái tử. Nhưng, một khi truyền ngôi cho Nguyên Duật Diệp, với cách hành xử thường ngày của Tề Hiền phi, ông chỉ có thể ban chết!

Thượng Trang bắt gác đưa mắt nhìn ra bên ngoài, cách một tấm rèm, những gì ngoài kia nàng không nhìn thấy, huống chi là Tề Hiền phi. Nàng thật không biết, nếu Tề Hiền phi đọc được bản di chiếu này, bà ta rốt cuộc nên vui hay buồn.

Hoàng đế đa mưu túc trí, cho dù bằng hà cũng ngầm sắp xếp mọi chuyện. Ông ấy muốn dùng mạng của Tề Hiền phi đổi lấy cơ hội kế vị của nhi tử, cơ hội thừa kế giang sơn thống nhất này.

Từ từ thu hồi suy nghĩ, ánh mắt Thượng Trang tiếp tục di chuyển xuống.

Đột nhiên, trái tim như bị thứ gì đó đâm vào, rất đau, đau tới mức hô hấp cũng mất đi.

Hoàn Vương Nguyên Chính Hoàn, ban thưởng một ly rượu độc.

Hoàn Vương Nguyên Chính Hoàn, ban thưởng một ly rượu độc!

Thượng Trang cả kinh, e sợ bản thân đọc nhầm, nàng căng lớn hai mắt, tỉ mỉ nhìn lại mấy lần, nhưng xác thực không sai.

Không, không có khả năng!

Chuyện này căn bản không có khả năng!

Hơi thở đột nhiên trở nên dồn dập, nàng buộc bản thân phải tỉnh táo lại, nhưng thân thể đều không kìm chế được mà phát run.

Chỉ vì một câu, ban chết!

Di chiếu, đây là lần đầu tiên nàng đọc, nhưng Thánh Thượng chưa tìm được nguyên nhân đã ban chết, không hề giải thích nhiều.

Nàng cắn môi, đầu lưỡi nếm được vị tanh tanh ngọt ngọt.

Những điều phía trên, dù thường hay phạt đều vô cùng hợp lý, nhưng chuyện này... Căn bản không hợp lẽ thường!

Nàng loạng choạng lui về sau mấy bước, đưa tay đỡ vách tường mới miễn cưỡng đứng vững.

Hồi tưởng lại thời điểm quy thiên, Hoàng đế có nói: "Trẫm thật không ngờ tới! Hắn là muốn..."

Là muốn...

Không lẽ "hắn" chính là Nguyên Chính Hoàn? Là Nguyên Chính Hoàn sao?

Nói như vậy, ông ấy sớm đã nghĩ ngờ ý? Ông ấy cho rằng chuyện phát sinh ở Hưng Viên liên quan tới Nguyên Chính Hoàn. Cho nên, ông ấy mới nhanh chóng viết đạo di chiếu này, bắt luận xảy ra chuyện gì, trực tiếp ban chết là xong!

Bất kể sự tình có không hợp lý thế nào, ông ấy vẫn quyết định ban chết!

Cho dù Hoàng đế có phải gánh tiếng xấu này trên lưng cũng phải giết Nguyên Chính Hoàn!

Mặc kệ Thái tử và Thành Vương tranh giành thế nào, nhưng bọn họ đều là cốt nhục của Hoàng đế, nhưng Nguyên Chính Hoàn chẳng lẽ không phải thân thích của ông hay sao?

Hai mắt bỗng nhiên khép chặt, nàng vốn vì mạng sống của mình mà đem di chiếu này ra, thật không ngờ sự tình lại tới nước này! Sớm biết như thế, nàng sao có thể nói chuyện bản thân đang cầm di chiếu cơ chứ?

"Vu..." Trần Trung đột nhiên vén rèm đi vào, vừa liếc mắt đã thấy vật màu vàng trong tay Thượng Trang. Hắn cả kinh, vội buồn mào xuống nhanh chóng xông vào.

Thượng Trang hoàn hồn, cuống quýt cất di chiếu vào ống tay áo, sắc mặt trắng bệch, nói: "Công công tìm ta?"

Trần Trung quay đầu nhìn ra bên ngoài, đề thấp thanh âm: "Hò đồ, sao Thượng nghĩa có thể hò đồ như vậy? Vật này là đồ người có thể tùy tiện lấy ra sao?" Hắn rõ ràng thấy nàng đã đọc nội dung bên trong di chiếu kia.

Thượng Trang cả kinh, bật thốt lên hỏi: "Công công biết Thánh Thượng có để lại đạo di chiếu thứ hai sao?" Trái tim cuồng loạn mà nhảy dựng lên, vừa rồi, nàng còn muốn tìm cách che giấu, nhưng hiện tại phải làm sao đây? Chỉ mong Trần Trung chưa đọc được nội dung bên trong.

Trần Trung cau mày, gật đầu: "Người phải biết nếu Thánh Thượng đã dám giao cho người, ngài ấy nhất định có cách khiến người phải chết... A!" Hắn thờ dài, lắc đầu.

Thượng Trang nào còn quản chuyện Trần Trung vừa nói? Nàng vội hỏi: "Công công cũng biết nội dung của di chiếu sao?"

Trần Trung run sợ, gật đầu: "Đương nhiên là biết, thời điểm Thánh Thượng đặt bút, là ta ở bên cạnh mài mực."

Một tia may mắn cuối cùng cũng biến mất, nếu đã vậy, di chiếu này cho dù muốn giấu cũng giấu không được.

Nhưng, đề ý chết, nàng làm sao cam lòng?

Thượng Trang khóc lóc: "Nhưng mà công công, di chiếu này ta không thể lấy ra!"

"Thượng nghĩa!" Trần Trung kinh hãi, Thánh Thượng căn nhắc rất lâu mới giao di chiếu thứ hai cho nàng, đầu tiên, ông ấy tin không ai nghĩ tới trên đời lại có đạo di chiếu thứ hai, thứ hai, cho dù có nghĩ tới cũng không ngờ nó nằm trong tay của nàng. Người đầu tiên bị hoài nghi nên là Trần Trung hẳn mới đúng.

Nhưng hiện tại, nàng lại nói không thể lấy ra?

Thượng Trang bỗng nhiên quỳ xuống, cắn răng: "Trần công công, Hoàn Vương điện hạ..." Lời vừa nói ra, nàng vội nuốt về. Trần Trung là tâm phúc của Hoàng đế, hẳn sao có thể kháng chỉ cơ chứ?

Nghe nàng nhắc tới Hoàn Vương, sắc mặt Trần Trung cũng thay đổi, hần thờ dài: "Việc này, Thánh Thượng phải hạ quyết tâm rất lớn mới đặt bút xuống viết. Thượng nghĩa có điều không biết, trước khi băng hà, Tiên hoàng từng buộc Thánh Thượng phải thề, cho dù Hoàn Vương điện hạ có làm sai chuyện gì cũng không được làm hại tính mạng ngài ấy."

"Vậy thì vì sao chứ?" Thượng Trang bật thốt lên hỏi, nếu Tiên hoàng đã có chỉ, Hoàng đế với tư cách là nhi tử sao dám không nghe?

"A..." Trần Trung lắc đầu, "Ai mà không có lòng riêng chứ?"

Quả nhiên, Hoàng đế nghỉ ngơi Nguyên Chính Hoàn nên mới...

Thượng Trang thấp giọng: "Chẳng lẽ công công cũng cho rằng chuyện ở Hưng Viên liên quan tới Vương gia sao?"

"Cái này... Ta không biết." Hần thật sự không biết, hần chỉ biết Hoàng đế đã nghỉ ngơi, cho nên mới hạ quyết tâm giết y như thế. Hần là nô tài, chỉ biết nghe lệnh chủ tử, nào dám nhiều lời.

Giờ phút này Trần Trung vẫn nhớ rõ thời khắc đó, lúc hạ bút, cánh tay Hoàng đế run rẩy không thôi, ông ấy không nói nhưng hần biết rõ, trong lòng ông vô cùng khó xử. Đứng trước hiếu nghĩa và giang sơn, Hoàng đế đã lựa chọn giang sơn. Hoặc nói đúng hơn là, ông ấy chỉ muốn giang sơn Nguyên thị đời đời thịnh thế.

Thượng Trang không khỏi bật cười, chỉ là nghỉ ngơi, vậy mà Hoàng đế đã chờ không được mà ra tay loại bỏ y.

Cũng đúng, nếu bỏ qua lần này, sợ là khó tìm được cơ hội thứ hai.

Hoàng đế cho dù không có chứng cứ rõ ràng, nhưng đây dù sao cũng là di chiếu, không ai dám không nghe theo.

Hoàng đế anh minh cả đời, trước khi chết muốn làm hôn quân một lần, so với giang sơn bên nặng bên nhẹ, ai ai cũng rõ. Nói thật, Thượng Trang vô cùng bội phục lão nhân gia này.

Nhưng, cho dù có vậy, nàng vẫn không thể đứng trước đại diện nhân nhện đọc nội dung của đạo di chiếu này.

Tuyệt đối không!

"Thượng nghĩa mau giấu di chiếu rồi nhanh nhanh ra ngoài đi." Trần Trung nhắc nhở.

Thượng Trang cúi đầu nhìn, không có bất cứ dấu vết nào. Hôm nay Tề Hiền phi đã kiểm tra người nàng, chắc chắn sẽ không có lần thứ hai, bởi vì nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.

Dài ơi là dài, đã vậy bản convert còn có lỗi, khó dịch quá! Chương này vẫn còn nha mn.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dục Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 42-2: Di chiếu (2)

Thời điểm Thượng Trang ra ngoài, mọi người đã quỳ khắp phòng.

Hôm nay quốc tang được phát ra, Thường đại nhân là người đứng ra lo toan mọi việc, mặc dù mọi thứ có hơi đột ngột nhưng rốt cuộc cũng không thể qua loa. Lãng tâm đã chuẩn bị xong, ba ngày sau Hoàng đế sẽ nhập thổ.

Thượng Trang đi tới quỳ gối trước long sàng, Tề Hiền phi ở gần đó ngược mắt nhìn nàng, hai tay siết chặt, ánh mắt lộ rõ sát khí. Nàng không nhìn bà ta, trong lòng chỉ thầm nghĩ tới nội dung bên trong di chiếu. Nàng nhất quyết sẽ không lấy ra di chiếu này, nàng sao có thể tro mắt nhìn y chết chứ?

Hoàng hậu quỳ trước giường Hoàng đế, khóc lóc nức nở, phảng phất như quên hết những lời Tề Hiền phi nói lúc nãy.

"Thánh Thượng, chỉ bằng thần thiếp đi theo ngài vậy."

"Nương nương." Cung nữ bên cạnh cũng nức nở đỡ bà.

Tề Hiền phi khẽ ngẩng đầu, lời này của Hoàng hậu là thật hay giả, trong lòng bà ta tự biết.

Thượng Trang lại đột nhiên kinh hãi, thời điểm nhìn Hoàng hậu, trong đầu nàng đột nhiên nghĩ tới một cách: Chết!

Có lẽ Nguyên Chính Hoàn vẫn còn đường sống!

Chỉ là hiện tại nàng cũng không thể nói gì, chỉ đành cung kính yên lặng quỳ một chỗ.

Giữa đêm, có một cung nữ khác tới thay Thượng Trang. Nàng trở về nghỉ ngơi, chỉ sợ sự tình ngày mai còn vất vả hơn nhiều.

Nằm trên giường, rõ ràng đã vô cùng mệt mỏi nhưng nàng lại không có chút cảm giác buồn ngủ. Trong lòng lại bắt đầu suy nghĩ chuyện vừa rồi, nhưng thoáng chốc liền hỗn loạn cả lên. Nàng ngồi dậy, phát hiện bao gối đầu in hình bóng người.

Cũng không biết trải qua bao lâu, một thanh âm đột nhiên truyền tới: "Tiểu thư, tiểu thư..."

Là tiếng của Phục Linh!

Nàng mở cửa, kéo Phục Linh vào phòng, cau mày hỏi: "Sao người còn ở trong cung?"

Phục Linh cười đáp: "Vương gia chưa về phủ, vừa rồi nô tỳ nghe nói người trở về nghỉ ngơi nên muốn tới gặp một lát. Tiểu thư chưa ngủ sao?"

Nghe nàng nhắc tới Nguyên Chính Hoàn, Thượng Trang kinh hãi: "Sao Vương gia còn chưa về phủ?" Y không phải Hoàng tử, không cần gác đêm, sao có thể còn ở trong nội cung giờ này?

Phục Linh ngần ra, sau đó liền đáp: "Hình như Hoàng hậu có chuyện muốn nói với Vương gia, cho nên tới giờ vẫn chưa trở về."

Hoàng hậu?

Lúc này Hoàng hậu tìm y để nói cái gì?

Nhìn bộ dáng của Phục Linh, Thượng Trang biết có hỏi cũng không tìm được câu trả lời.

Phục Linh thấy Thượng Trang yên lặng, liền nói: "Sao tiểu thư còn chưa ngủ? Đứng rồi, trận thi đấu mã cầu hôm đó... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Chuyện hôm đó, Thượng Trang tuy ở trên khán đài nhưng cũng không thể thấy rõ, hoặc nói đúng hơn là, sự tình phát sinh quá nhanh, nàng căn bản không kịp phản ứng. Vì thế, Thượng Trang chỉ có thể lắc đầu.

Phục Linh cũng không truy vấn, chỉ nói: "Lúc Vương gia trở về tay còn bị thương, ngài ấy còn dặn không cho nô tỳ kể với ai hết."

Khi đó quá hỗn loạn, nàng căn bản không nhìn thấy y. Y bị thương như thế nào, nàng cũng không biết, nhưng có một chuyện nàng dám khẳng định, vết thương kia chắc chắn không phải do trận đấu, nếu không tổn thương sao có thể nhẹ như vậy?

Nàng bật thốt lên hỏi: "Bị thương thế nào?"

"Không biết, chỉ là miệng vết thương vừa hẹp lại dài." Phục Linh cẩn thận miêu tả.

Vừa hẹp lại dài?

Thượng Trang lại nhớ tới vết thương trên má Nguyên Duật Diệp, nó cũng rất dài.

Rốt cuộc do vật gì gây ra, nàng thật sự không biết.

Lúc này đã qua giờ Tý, bọn họ trò chuyện thêm một lát thì mặt trời cũng mọc.

Rửa mặt thay y phục xong, Thượng Trang ra ngoài thì thấy thái giám cung nữ vây quanh nội viện, sắc mặt có chút khác thường. Nàng tiến lên, hỏi: "Mấy người không cần làm việc sao?" Mới sáng sớm, bọn họ tụ tập ở đây làm gì?

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện?

Một thái giám đáp: "Thượng nghĩa không biết sao? Trần công công chết rồi!"

"Trần công công nào?" Nàng dường như không tin vào lỗ tai của mình.

"Là Trần công công ở ngự tiền đó." Một cung nữ tiếp lời.

Thái giám kia lại nói: "Hiện phi nương nương thấy hân chết trước giường Thánh Thượng. À, Trần công công hầu hạ Thánh Thượng cả đời, lần này hân quyết định như vậy là muốn xuống dưới làm một nô tài trung thành đây."

Phục Linh "A" một tiếng, lúc ở Hưng Viên, khi nàng đưa thuốc dùm tiểu thư còn nói chuyện với Trần công công mấy tiếng, người này vô cùng hiền hòa. Hôm qua còn gặp, nhưng hôm nay người đã chết, Phục Linh cũng không khỏi kinh ngạc.

Thượng Trang đột nhiên nhớ tới gì đó, nhắc váy cầm đầu chạy.

Hôm qua nàng nói nhiều chuyện với Tề Hiền phi như vậy, đột nhiên Trần Trung vào. Lúc đi ra, Tề Hiền phi còn liếc nhìn bọn họ một cái. Hôm nay Trần Trung lại chết, nói là đi theo hầu hạ Thánh Thượng, lý do này quả thật quá mức gượng ép. Trần Trung hầu hạ Hoàng đế cả đời, nếu không tự sát ngay ngày Thánh Thượng băng hà thì ít nhất cũng phải đợi kết thúc quốc tang mới một lòng đi theo.

Có người ra tay giết hân.

Tề Hiền phi.

Bà ta sợ Trần Trung cũng biết nội dung trong di chiếu.

Thượng Trang cắn môi, nhưng hân còn không biết trong tay bà ta có di chiếu giả mà! Có điều với tính cách của Tề Hiền phi, bà ta thà rằng giết một trăm người cũng không bỏ sót một kẻ.

"Tiểu thư!" Phục Linh vội vàng đuổi theo.

Thượng Trang quay đầu nhìn nàng, trầm giọng: "Đừng đi theo ta!"

Phục Linh vội dừng bước, chưa kịp định thần thì nữ tử kia đã chạy đi xa.

Thượng Trang chạy tới Càn Thừa cung, giờ phút này không thấy Trần Trung như ngày thường, trong lòng có chút mất mát. Nàng vội kéo một thái giám, hỏi: "Hoàng hậu nương nương có ở trong không?"

Thái giám lắc đầu: "Hoàng hậu nương nương qua Đông cung rồi, nhưng tính theo thời gian, hiện tại cũng nên trở về."

Nghe vậy, Thượng Trang lập tức xoay người chạy tới Đông cung.

Hôm qua mặc dù nàng đã che miệng được Tề Hiền phi, nhưng di chiếu kia vẫn có khả năng xuất hiện trong ngày Hoàng đế được an táng. Mà hiện tại, Trần Trung đã chết.

Tề Hiền phi là người thông minh, bà ta chắc chắn biết di chiếu thật Hoàng đế sẽ không cho nhiều người xem qua. Vì thế, trừ khi Trần Trung xong, người kế tiếp sợ rằng là nàng. Cho

nên, nàng phải nhanh chân một chút.

Hoàng hậu đứng lúc ra khỏi cửa Đông cung, Thượng Trang từ xa thấy bà, vội lớn tiếng gọi: "Nương nương! Hoàng hậu nương nương!"

Hoàng hậu quay đầu sang nhìn, mấy ngày nay liên tục rơi lệ, hiện tại hai mắt đã sưng lớn. Bà ấy hít mắt mới nhìn rõ người tới, An Lăng Vu, nàng ta chạy tới đây làm gì?

"Nô tỳ thỉnh an nương nương." Thượng Trang hành lễ, liếc mắt nhìn cung nữ bên cạnh, sau đó mới nhìn Hoàng hậu, nhỏ giọng, "Nô tỳ có việc muốn nói riêng với người."

Hoàng hậu cười nhạo một tiếng, hoàn toàn không quan tâm tới nàng, chỉ cùng cung nữ đi về phía trước, một mặt nói: "Có chuyện gì thì nói đi, bản cung còn phải về Càn Thừa cung."

Thượng Trang xoay người đi theo, vẫn thấp giọng: "Chuyện này nương nương chắc chắn sẽ có hứng thú, là chuyện tối hôm qua Hiền phi nương nương định nói với người."

Chuyện hôm qua...

Hoàng hậu trầm tư một lát, đột nhiên chấn động

Là di chiếu!

Hoàng hậu dừng bước, liếc mắt nhìn cung nữ bên cạnh, trầm giọng: "Người lui xuống đi!"

Chờ cung nữ rời đi, Hoàng hậu mới quay đầu nhìn, cau mày hỏi: "Làm sao người biết?"

Thượng Trang không trả lời, chỉ nói: "Nương nương nên biết di chiếu trong tay Hiền phi nương nương là giả."

Hoàng hậu cười lạnh một tiếng, di chiếu trong tay Tề Hiền phi là thật hay giả, bà còn không biết sao? À ta chỉ đơn giản là muốn Nguyên Duệ Diệp đăng cơ mà thôi. Mà Tề Hiền phi có thể mở lời với bà, trong cung tương lai chắc chắn sẽ có hai Thái hậu.

Bà không chủ động hỏi vì muốn Tề Hiền phi chủ động tới tìm.

Ánh mắt xẹt qua cung nữ trước mặt, Hoàng hậu nói: "Trong cung, biết quá nhiều sẽ phải chết." Mặc kệ An Lăng Vu biết chuyện này bằng cách nào, nhưng một khi đã biết, bà không thể giữ nàng ta lại.

Thượng Trang tiến lên chặn đường Hoàng hậu, thấp giọng: "Nô tỳ cả gan, thỉnh nương nương dỗi bước."

Cần đây có một thiên điện, ngày thường sẽ không có ai tới.

Thấy Hoàng hậu không di chuyển, Thượng Trang đành phải nói: "Thánh Thượng quả thực có để lại đạo di chiếu thứ hai."

"Người nói cái gì?"

Thượng Trang không nói gì, chỉ xoay người về hướng thiên điện.

Đóng cửa lại, Hoàng hậu mới lên tiếng: "Di chiếu của Thánh Thượng viết cái gì?" Nếu thật sự có di chiếu, bà cũng không cần sợ sự quản chế của mẫu tử Tề Hiền phi nữa!

Thượng Trang quý xuống: "Nô tỳ không mang di chiếu trên người, nhưng nội dung nô tỳ có thể nói người biết. Thánh Thượng truyền ngôi cho Thành Vương điện hạ, đồng thời phong người làm Hoàng thái hậu." Chuyện ban chết cho Nguyên Chính Hoàn, nàng không thể nói, chuyện Tề Hiền phi cũng phải tuân tâng, nàng cũng không thể lên tiếng.

Hoàng hậu vốn đang thất vọng, nhưng nghe một câu kia, toàn thân run lên! Bà làm Thái hậu, vậy Tề Hiền phi...

Không cần nói rõ, trong lòng bà cũng đoán được ít nhiều.

Hoàng hậu cao hứng, đưa tay ra: "Di chiếu người để ở đâu? Mau giao ra đây! Người có điều kiện gì bản cung cũng sẽ đồng ý!" Ai đăng cơ với bà mà nói đã không quan trọng, mà giờ khắc này bà có thể quang minh chính đại diệt trừ Tề Hiền phi, bà sao có thể bỏ qua?

Thượng Trang cắn môi, di chiếu nàng không thể đưa, bằng không nàng cũng sẽ không đi tìm Hoàng hậu.

Thấy nàng bất động, Hoàng hậu cau mày: "Sao hả?"

"Nương nương thứ tội, di chiếu đó, nô tỳ không thể lấy ra." Thượng Trang cúi đầu, thấp giọng.

"Bên trên di chiếu còn viết cái gì?"

"Nô tỳ không thể nói." Nàng kiên định.

Hoàng hậu nhìn người quý bên dưới, chẳng lẽ trong di chiếu còn ý gì khác sao?

Cũng đúng, tâm tư của Hoàng đế và nữ tử này, trước giờ bà đều không thể nhìn thấu.

Không nói, cũng được.

"Vậy người tìm bản cung làm gì?"

Không thể nói vì chuyện của Nguyên Chính Hoàn, Thượng Trang chỉ đành nói dối: "Hiền phi nương nương đã biết trong tay nô tỳ có di chiếu, sáng nay Trần công công chết hẳn cũng vì chuyện này. Người tiếp theo nói không chừng sẽ là nô tỳ. Nô tỳ, muốn sống."

"Vậy sao?" Hoàng hậu nhíu mày: "Vậy người muốn bản cung làm thế nào?"

Nàng cung kính cúi đầu: "Nương nương chỉ sửa di chiếu trong tay Tề Hiền phi là được." Sau đó, bọn họ muốn thay đổi cái gì cũng không liên quan tới Nguyên Chính Hoàn. Bất kể Hoàng hậu hay Tề Hiền phi, không ai có thể có ánh mắt sắc bén như Hoàng đế.

"Vậy di chiếu kia..."

"Di chiếu được giấu ở nơi không ai tìm được, tới ngày tân hoàng đăng cơ, nô tỳ sẽ tự tay hủy nó." Thời điểm nói ra lời này, nàng nhin không được mà toàn thân run lên.

Hiện tại Hoàng đế đã băng hà, Trần công công cũng chết, người biết rõ chuyện này sợ là chỉ có mình nàng. Còn về mặt chi áp chết nàng..

Không, giờ phút này nàng không nghĩ nhiều như vậy.

Hoàng hậu đột nhiên cười lớn: "Người thật ro gan, việc này một khi truyền ra ngoài, đừng nói là người, ngay cả bốn cung sống được!" Mặc kệ nội dung bên trong di chiếu già có giống di chiếu thật thế nào, nhưng già vẫn là già, vĩnh viễn không thể thành thật.

Thượng Trang vẫn không ngẩng đầu: "Nô tỳ sẽ tự quý trọng mạng nhỏ của mình." Cho dù có chết, nàng cũng không thể để người ngoài biết được sự tình này.

Hoàng hậu hừ lạnh một tiếng, nàng bước ra ngoài.

Thượng Trang chần chờ một lúc, cuối cùng cũng đứng lên đi theo.

.....

Trong Càn Thừa cung, nghe tin Hoàng hậu tới, thời điểm quay đầu, Tề Hiền phi nhìn thấy Thượng Trang đi theo phía sau, không khỏi cả kinh.

Hoàng hậu đi tới, thấp giọng: "Hôm qua Hiền phi có phải còn lời chưa nói hết sao?" Dứt lời, Hoàng hậu liền nâng bước vào trong, không thèm đưa mắt nhìn Tề Hiền phi.

Trong lòng Tề Hiền phi lập tức cao hứng, vội vàng đi theo.

Thấy hai người vào phòng, trái tim Thượng Trang dường như bị ai đó bóp nghẹn. Nàng bắt giác quay đầu, sau tấm bình phong, các vị Hoàng tử vẫn còn quỳ dưới đất. Nàng thấy Nguyên Duật Diệp, hắn đang cúi đầu, sắc mặt nhìn không rõ lắm. Có lẽ hắn vẫn không biết chuyện mẫu phi của mình đang làm.

Hoàng hậu ngồi xuống giường, nhìn nữ tử đi theo, mở miệng hỏi: "Chuyện gì?"

Tề Hiền phi cảnh giác nhìn bốn phía, sau đó mới thấp giọng đem toàn bộ nói lại một lần. Lúc này, bà hoàn toàn không lo Hoàng hậu không đồng ý.

Hoàng hậu cười lạnh, quả nhiên giống như dự đoán, chỉ cần giúp Nguyên Duật Diệp đăng cơ, hậu cung này sẽ có hai Thái hậu.

"Ha ha..." Hoàng hậu bật cười, trầm giọng: "Diệp Nhi vẫn võ song toàn, để nó đăng cơ, bốn cung đương nhiên không có hai lời."

Tề Hiền phi cũng khẽ cười, lại nghe Hoàng hậu tiếp tục: "Có điều, Tề Hiền phi nói hậu cung sẽ có hai Thái hậu, chuyện này bốn cung không đồng ý!"

Nghe vậy, sắc mặt Tề Hiền phi lập tức thay đổi, không đợi bà ta lên tiếng, Hoàng hậu đã nói: "Theo như bốn cung biết, di chiếu thật sự có ghi sẽ truyền ngôi cho Ngũ hoàng tử, bốn cung là Thái hậu, còn Hiền phi phải tuân tâng theo!"

Hai người bọn họ tranh đấu cả nửa đời người, tới cuối cùng vẫn không chịu buông tha.

Tề Hiền phi cả kinh, cắn răng nói: "Hoàng hậu nương nương được một tác lại đòi một thước." Hiện tại, Nguyên Duật Diệp là Hoàng tử có thể lực lớn nhất, nếu Hoàng hậu đã không muốn uống rượu mời, vậy bà cũng không cần phải tiếp tục nhường bộ.

Hoàng hậu cười lạnh: "Bốn cung có được một tác lại đòi một thước hay không trong lòng Hiền phi biết rõ. Sao vậy? Người cho rằng giết Trần công công rồi thì không còn ai biết được nội dung của di chiếu sao?"

Trái tim Tề Hiền phi bỗng nhiên trầm xuống, trong đầu đột nhiên nhớ tới An Lăng Vu, răng cắn môi càng chặt.

À ta dám đem chuyện này nói với Hoàng hậu!

Thấy sắc mặt Hiền phi thay đổi, Hoàng hậu liền đứng dậy: "Đừng nghĩ tới chuyện diệt trừ ai đó nữa, nội dung di chiếu bốn cung đã biết, nếu người còn tiếp tục ngoan cố thì đừng trách bốn cung vô tình. Nếu nghe lời, con người tương lai sẽ là Hoàng đế của Tây Chu ta. Nếu không, bốn cung lấy thân phận là chính cung nương nương phản đối hẳn đăng cơ, cho dù hắn có thành công bước lên để tọa cũng sẽ bị người đời phi nhổ." Bà quay đầu nhìn Tề Hiền phi, gần từng chữ một, "Còn nữa, trong di chiếu của Thánh Thượng, người được truyền ngôi căn bản không phải hắn. Người có muốn bốn cung cầm di chiếu ra đọc hay không?"

Nếu An Lăng Vu đã không chịu mang ra, vậy nội dung di chiếu cho dù có bị bà xuyên tạc cũng không ai biết.

Tề Hiền phi hoảng loạn lui về sau mấy bước, khuôn mặt tái nhợt, hỏi: "Thánh Thượng định truyền ngôi cho ai?"

"Truyền cho ai người không cần biết, chỉ cần một câu nói của người, vị trí này chắc chắn sẽ dành cho Ngũ hoàng tử Tây Chu, Nguyên Duật Diệp." Hoàng hậu cười thâm trong lòng, ngữ khí vô cùng bình tĩnh.

Nhiều năm như vậy, chỉ có lần này bà mới hoàn toàn nắm được thế thượng phong.

Tề Hiền phi run sợ nửa ngày, đột nhiên bật cười: "Nếu đã vậy, Hoàng hậu nương nương tại sao không lấy di chiếu thật ra?"

Lấy ra? Di chiếu kia căn bản không ở trong tay bà, lấy ra như thế nào?

Hoàng hậu nhú mày, trầm giọng: "Nếu thật sự lấy ra, con người sẽ không thể trở thành Hoàng đế."

Tề Hiền phi cười lạnh, trong lòng thầm nghĩ Hoàng hậu đang lo lắng, bởi vì vị trí Hoàng thái hậu vốn cũng không thuộc về bà ta.

Hai tay siết chặt thành nắm, Tề Hiền phi nào ngờ được sự tình bên trong còn có duyên cớ khác. Nhưng hiện tại bà nên làm thế nào đây? Để Diệp Nhi lên làm Hoàng đế, vậy không phải sẽ để Hoàng hậu hưởng lợi hay sao?

Còn bà, phải chết sao? Như vậy thì thế nào?

Thượng Trang nhìn hai người đi ra, sắc mặt Tề Hiền phi trắng bệch, Hoàng hậu tuy vẫn giữ được bình tĩnh nhưng hai mắt cũng lộ ra tia hoảng loạn. Nàng cẩn thận cúi đầu, trong chuyện này nàng chỉ không muốn Nguyên Chính Hoàn chết, còn những sự tình khác, nàng sẽ không làm trái nguyện vọng của Hoàng đế.

Không, còn chuyện của Tề Hiền phi...

Trong đầu đột nhiên hiện lên gương mặt của Nguyên Duật Diệp, Thượng Trang khẽ lắc đầu, thôi, đó dù sao cũng là mẫu phi của hần, hần nhất định sẽ không trơ mắt nhìn bà tuần táng. Cho nên, từ đầu tới cuối nàng đều không nói ra chuyện của Tề Hiền phi.

Nàng cần nhắc tới lui, rốt cuộc cũng vì cái mạng nhỏ của mình. Bất kể là Hoàng hậu hay Tề Hiền phi, tới cuối cùng sợ rằng không ai bỏ qua cho nàng.

.....

Hai ngày này, nghe nói chuyện triều chính đều do Mộ Dung thừa tướng tạm thời xử lý, vết thương trên người có lẽ đã không còn đáng ngại.

Ngày Hoàng đế nhập quan, trên triều, quần thần chờ hồi lâu mới thấy Hoàng hậu xuất hiện. Trong tay thái giám đi cạnh có cầm một chiếc hộp điều khắc tinh tế, bên trong đang đựng thứ gì, nội tâm mỗi người đều có đáp án.

Hoàng hậu đứng trước long ý, lên tiếng: "Lấy đi chiếu ra."

"Vâng." Thái giám đáp một tiếng, sau đó cẩn thận mở chiếc hộp, lấy đi chiếu ra.

Mọi người lập tức quỳ xuống, nghe thái giám đọc: "Ngũ hoàng tử Nguyên Duật Diệp, văn võ song toàn, rất được lòng trẫm, có khả năng kế thừa cơ nghiệp thiên thu của Đại Chu ta, nay chiếu cáo thiên hạ, kế vị Hoàng đế. Phong Đức Nguyên hoàng hậu làm Hoàng thái hậu, Hiền phi Tề thị, tuần táng cùng trẫm."

Nguyên Duật Diệp lập tức ngẩng đầu, một khắc này, không biết tại sao, hần lại đột nhiên đứng lên.

Hoàng hậu cũng đưa mắt nhìn hần, nhắc nhở: "Các ngươi còn không hành lễ với tân quân?"

Quần thần lập tức cúi đầu, đồng thanh: "Chúng thần tham kiến Ngô hoàng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Mộ Dung Văn Sở giật mình, lặng lẽ đưa mắt nhìn thánh chỉ trong tay thái giám, không biết vì sao, trong lòng hần lại ần ần cảm thấy có gì khác thường. Có điều, với sự hiểu biết của hần về Tiên hoàng, nội dung trong đạo di chiếu này hoàn toàn phù hợp với phong cách của ông.

Giữ Hoàng hậu, tuần táng mẹ ruột.

Hần thờ dài một tiếng, lại cúi đầu.

Nguyên Duật Diệp ngậy người, bật thốt lên nói: "Hoàng..."

Hoàng hậu lập tức cắt ngang: "Hoàng Thượng hồ đồ rồi, người đáng lễ phải gọi ai gia một tiếng - Mẫu hậu."

Đúng vậy, mẫu hậu.

Từ nay về sau, bà chính là Thái hậu Tây Chu duy nhất, bà vẫn là nữ nhân có thân phận cao quý nhất trong hậu cung Tây Chu, cho dù tân quân trước mặt không phải con ruột của bà!

Nguyên Duật Diệp trầm tư một lát, bỗng nhiên xoay người chạy nhanh ra ngoài.

"Hoàng Thượng!" Hoàng hậu gọi hần một tiếng, khoe miệng lộ ra một nụ cười nhạt.

Giờ phút này, sợ là không kịp nữa rồi.

Đoạn đường này rốt cuộc dài như thế nào, Nguyên Duật Diệp cũng không biết rõ.

Từ xa, nhìn thị vệ đứng ngoài tầm cung của Tề Hiền phi, trong lòng hần vô cùng nhức nhối, điên loạn tiến lên.

"Hoàng Thượng xin dừng bước!"

Lúc này, bên trong truyền tới tiếng vang rất lớn, sau đó là tiếng nước nở của Tì Y: "Nương nương..."

Nguyên Duật Diệp nào quản được nhiều chuyện như vậy, hần gạt tay thị vệ giữ cửa, xông vào: "Mẫu phi!"

Nghe giọng nói của hần, Tì Y lập tức quay đầu, khóc lóc: "Vương gia, ngài cuối cùng cũng tới rồi."

"Tì Y..." Khóe miệng Tề Hiền phi trào ra một ngụm máu tươi, bà khó khăn cười, lên tiếng, "Nên đổi cách gọi rồi, nó không còn là Vương gia nữa." Vừa rồi bà đã nghe cách thị vệ giữ cửa gọi hần.

Tốt quá, Hoàng hậu không nuốt lời, con của bà cuối cùng cũng trở thành Hoàng đế!

"A!" Con đau lại ập tới, máu tươi trào ra mỗi lúc một nhiều.

"Mẫu phi!" Nguyên Duật Diệp tiến lên, ôm lấy thân thể của bà, gào thét, "Thái y! Mau truyền thái y!"

Tì Y khóc lóc ngã quỵ một bên, mặc kệ hần có lớn tiếng cỡ nào, mọi người đều coi nhưng không nghe thấy. Hiện tại cho dù hần đã là Hoàng đế, nhưng mệnh lệnh bọn họ phải tuân theo vẫn là di chiếu, cho nên, không ai dám truyền thái y, mà cho dù có truyền được người tới, thái y cũng chưa chắc sẽ ra tay tương trợ.

"Diệp Nhi..." Tề Hiền phi run rẩy đưa tay xoa gương mặt hần, thần sắc tuy thống khổ nhưng vẫn lộ ra ý cười.

Nguyên Duật Diệp cả kinh, bật thốt lên hỏi: "Di chiếu... Di chiếu sao lại..."

"Không!" Bà ta vội che miệng hần, hần muốn nói di chiếu này là giả, nhưng cho dù là đúng hay sai, bà sao có thể để hần biết?

Đứa con trai này của bà tâm cao khí ngạo, cho nên, bà không thể.

Tề Hiền phi cực lực lắc đầu, thì thào lên tiếng: "Di chiếu... Là thật. Con chính là người thừa kế đế vị... Còn mẫu phi phải đi theo... Hầu hạ Thánh Thượng... Là chuyện phải làm... Mẫu phi cam tâm tình nguyện."

"Không... Đừng... Mẫu phi..." Nguyên Duật Diệp ôm chăm lấy bà, khóc lóc như một đứa trẻ. Mặc kệ trước kia bà có bao nhiêu dã tâm, nhưng giờ khắc này, bà chỉ là mẫu thân của hần, là người mẹ một mực yêu thương hần, cho nên, mỗi lần bà muốn hần làm cái gì, hần đều cố gắng hoàn thành tất cả. Nhưng hôm nay, bà cứ như vậy mà ra đi, kêu hần làm sao không thương tâm được chứ?

"Diệp Nhi, con nghe mẫu phi nói... Người của Hoàng hậu..." Tề Hiền phi cực lực duy trì ý thức của mình, "An Lăng Vu... Nhất định phải diệt trừ nàng ta... Nhớ kỹ..."

Dứt lời, cánh tay Tề Hiền phi rơi xuống, hai mắt nhắm lại. Tuy bà ta chưa kịp nói hết nhưng Nguyên Duật Diệp đương nhiên nghe hiểu.

"Mẫu phi!" Hần khóc lóc gào thét, nhưng người trong ngực đã không còn cách nào tỉnh lại.

"Nương nương!" Ti Y cũng không thể kìm chế.

Nguyên Duật Diệp nửa quỳ dưới đất, định ôm Tề Hiền phi đặt xuống giường, nhưng hần thử mấy lần, cơ thể vẫn không cử động được, ngay cả hô hấp cũng cảm thấy vô cùng khó khăn.

Thời điểm tiền triều truyền tin tới, Thượng Trang vẫn còn ở trong Càn Thừa cung. Nghe nói Thành Vương đăng cơ, Hoàng hậu lên làm Hoàng thái hậu, sau đó, nghe tin Tề Hiền phi tuấn táng theo Tiên đế, cả người nàng run lên.

Ngày đó nàng cố ý che giấu việc này, nhưng thật không ngờ, Hoàng hậu vẫn nhất quyết không buông tha bà ta!

Không đúng, hiện tại phải gọi là Thái hậu rồi.

"Thượng nghĩa." Một cung nữ thấy nàng ngơ ngác đứng đấy, nhin không được mà gọi một tiếng.

Thượng Trang hoàn hồn, khẽ cười một tiếng rồi xoay người đi qua một bên.

Tề Hiền phi đã mất, tân đế truy phong bà là Nhân Đức hoàng hậu, theo Tiên đế nhập thổ quy an.

Thái hậu nhìn Thái tử nằm trong quan tài, thì thào gọi: "Phong Nhi." Nước mắt ngăn không được, cứ thế mà chảy xuống.

Hiện tại bà cuối cùng cũng ngồi lên được vị trí Thái hậu, nhưng thứ bà mất đi lại nhiều như vậy.

Thời điểm đưa tang, Thượng Trang không đi cùng. Nàng sai người quét dọn trong ngoài Càn Thừa cung, bởi vì ít ngày nữa, tân quân sẽ dọn tới đây.

Trần Trung đi rồi, tổng quản mới tới họ Trương sắp xếp mọi chuyện vô cùng tỉ mỉ.

Thượng Trang gần tới nội vụ phủ thì vô tình gặp Nguyên Chính Hoàn đang chờ trên hành lang. Không khỏi kinh hãi, nàng chưa từng nghĩ y hiện tại còn chưa xuất cung.

"Thượng Trang." Y khẽ gọi, trong giọng nói không giấu được sự mệt mỏi, có lẽ mấy ngày nay y chưa được nghỉ ngơi một cách thật sự.

Nàng tiến lên hành lễ, ánh mắt dừng trên tay y, quả nhiên như Phục Linh nói, miệng vết thương trên người y vừa dài vừa hẹp, bề ngoài khá giống với vết thương trên mặt của Nguyên Duật Diệp.

Y thoạt nhìn đã gầy hơn rồi.

"Sao vương gia lại ở đây?" Nàng thấp giọng hỏi, sau đó lại đưa mắt nhìn xung quanh, không thấy Mạc Tầm.

Y không đáp, chỉ hỏi: "Thượng Trang, nếu ta mở lời xin người với Thái hậu, người có đồng ý theo ta xuất cung không?"

Thượng Trang không khỏi chấn động, đây là lần thứ hai y nói muốn nàng xuất cung. Nhưng cho dù là lần trước hay hiện tại, nàng đều một mực từ chối.

Nàng vừa dùng điều kiện để Thái hậu dùng di chiếu giả truyền ngôi, thử hỏi bà ta sao có thể dễ dàng thả nàng xuất cung?

Nếu lúc này Nguyên Chính Hoàn đi, Thái hậu chắc chắn sẽ nghỉ ngơi.

"Vương gia..."

Nàng vừa lên tiếng liền bị y cắt ngang: "Mấy ngày trước, Thái hậu muốn ta tra chuyện ở Hưng Viên, và ta đã đồng ý. Bà ấy nói chỉ cần làm xong sẽ đồng ý với ta một điều kiện."

Mấy ngày trước?

Thì ra Thái hậu tìm y là vì chuyện này! Thái hậu không tin Nguyên Duật Diệp, cho nên bà ấy mới đi tìm Nguyên Chính Hoàn. Khi đó Thái tử xảy ra chuyện, bà ta chỉ có một cách là đi tìm y.

Nàng bật thốt lên hỏi: "Ngài biết ai gây ra chuyện này sao?" Nguyên Duật Diệp không phải một mực nghi ngờ y làm ra chuyện này sao? Nếu có thể tìm thấy hung thủ, vậy điều đó chứng minh y hoàn toàn trong sạch.

Nguyên Chính Hoàn gật đầu: "Là thái bộc bỏ bê nhiệm vụ, mà hần đã bị Tiên hoàng ban chết rồi."

Kinh ngạc nhìn y, nàng thật không ngờ y lại dùng kết quả này trả lời Thái hậu!

Thượng Trang thấp giọng: "Chuyện ngựa bị người ta hạ độc..."

"Thượng Trang." Y ngừng đầu, cắt ngang. "Việc này đừng nhắc lại nữa." Sự tình ngựa bị kẻ khác động tay chân chỉ có vài người biết rõ, y tra càng sâu, manh mối vụn vặt khiến y cảm thấy khác thường. Ngay từ đầu, y cho rằng hung thủ là Nguyên Duật Diệp, nhưng hiện tại xem ra, tựa hồ không giống. Y không muốn tiếp tục tra xét nữa, bởi vì chuyện liên quan tới hần, y vẫn là không nhúng tay vào thì tốt hơn.

Nam tử cho xe lăn đi về phía trước, thấp giọng: "Rời khỏi đây, được không?" Y cũng mệt mỏi rồi, mà chuyện này là kết quả mà y mong muốn. Y tạm thời, nên rời khỏi đây.

Đúng vậy, chỉ là tạm thời.

Có thể cùng nàng không ở chỗ này.

Thượng Trang ngờ ngác nhìn nam tử trước mặt, nước mắt bắt đầu chảy ra. Nàng cố gắng không để phát ra thanh âm, kìm nén mở miệng cự tuyệt: "Thượng Trang... Không muốn rời khỏi đây."

Thân thể y run lên, không tin hỏi: "Vì sao chứ?" Trước đây, nàng là vì Tiên đế, nhưng tình hình hiện tại giống sao? Nàng còn cố kỵ điều gì nữa chứ?

"Bởi vì nô tỳ đã không cưỡng được sự hấp dẫn của quyền lực." Nói xong, Thượng Trang cắn môi, ép buộc bản thân phải thật bình tĩnh.

Nam tử khẽ cười, lắc đầu: "Đừng làm loạn nữa Thượng Trang, ngươi không phải là người như thế." Cảm giác nàng cho y, từ trước tới giờ đều không phải vậy.

Y đưa tay tới nắm lấy tay nàng, nhưng trong một khắc đó, nữ tử đột nhiên lui lại, đầu ngón tay y run lên, cuối cùng đánh xuống.

"Thượng Trang!"

"Nô tỳ còn có việc phải qua nội vụ phủ một chuyến, xin cáo lui trước." Hành lễ với y xong, nàng nhanh chóng chạy đi. Trái tim đau quá, nhưng nàng vẫn ép mình cắn răng tiếp tục chạy, càng chạy càng nhanh.

Mạc Tầm đứng ở xa, hai tay siết chặt thành nắm đấm. Công phu hắn rất tốt, cho nên có thể nghe rõ lời hai người nói. Giờ phút này, hắn lập tức xông lên phía trước. Có lẽ, hắn cũng không hi vọng Thượng Trang và chủ tử nhà mình ở cùng một chỗ, nhưng lời nàng nói lại làm tổn thương y như vậy, nội tâm hắn không khỏi không tức giận.

Nghe tiếng bước chân rồi đi, y đột nhiên giơ tay xoa ngực.

"Mạc Tầm, vì sao các nàng..."

Mạc Tầm chưa xót khuyên: "Chủ tử, ngài còn có Mạc Tầm, Mạc Tầm sẽ vĩnh viễn không rời xa ngài!" Hắn lại quay đầu nhìn theo phương hướng nữ tử kia rồi đi, cắn răng, "Tiên đế tuổi tác đã cao, nàng ta đương nhiên sẽ không vừa lòng, hiện tại tân hoàng đăng cơ, đôi mắt nàng ta... Sợ là không chờ được! Nữ tử như vậy, chủ tử cần gì phải lưu luyến!"

Thấy y im lặng, Mạc Tầm tự biết mình nói sai, lời nặng trĩu đành phải nuốt xuống: "Chủ tử, lát nữa hồi phủ, chúng ta dâng tấu chương xin rời kinh đi."

Nguyên Chính Hoàn không nói lời nào, y quả thật nên rời kinh rồi, nhưng giờ phút này, trái tim y không buông bỏ được. Như vậy kêu y sao có thể an tâm rời đi chứ?

Ra khỏi nội vụ phủ, Thượng Trang thấy bọn Linh Khuyết vào cung.

Thái hậu từ Quan Sư cung dọn tới Úc Ninh cung, mà Quan Sư cung hôm nay đã có chủ mới - Mộ Dung Vân Khương.

Những phi tần của Tiên hoàng không có con trai đều dọn tới chùa của hoàng gia, cả đời cầu phúc cho hoàng gia.

Mãi tới tối, Nguyên Duệ Diệp mới trở về.

Cung nhân trong Càn Thừa cung đã quỳ dưới đất, cung nghênh tân hoàng.

Vừa vào cửa, nhìn thấy Thượng Trang, Nguyên Duệ Diệp không khỏi nhủ thầm. Lúc này hắn mới nhớ tới những lời cuối cùng Tề Hiền phi nói trước khi lâm chung.

Nữ nhân này là người của Thái hậu, bà muốn hắn không từ thủ đoạn diệt trừ nàng.

Trái tim hắn run lên, diệt trừ nàng...

Nguyên Duệ Diệp loạn choạng lui về sau nửa bước, Trương công công vội vàng đỡ lấy thân thể hắn, hoảng sợ gọi: "Hoàng Thượng!"

"Hoàng Thượng!" Linh Khuyết cũng vội vàng tiến lên dìu hắn.

Hắn lắc đầu, ra hiệu cho Linh Khuyết: "Kêu bọn họ lui ra đi."

Chờ tất cả lui xuống hết, Linh Khuyết mới dìu hắn nằm xuống giường, nhỏ giọng: "Có cần nghỉ ngơi không?"

Mấy ngày nay, ở vương phủ, hắn chưa từng chợp mắt. Chuyện của Tề Hiền phi, nàng cũng mới nghe nói, hôm nay gặp trên đường, nàng liền biết hắn chẳng qua là cố gắng chống cự.

Trái tim nàng thật sự rất đau.

Nguyên Duệ Diệp lắc đầu, lại gọi: "Linh Khuyết..."

"Vâng." Nàng trả lời một tiếng, lại kéo chăn đắp lên cho hắn, thấp giọng hỏi: "Cánh tay còn đau phải không?"

"Đau lắm." Hắn khàn giọng.

Nữ tử cẩn thận xoa bờ vai của hắn, vành mắt đỏ ửng, từ trước tới giờ hắn luôn kiên cường, từ nhỏ tới giờ, đây là lần đầu tiên nàng thấy hắn như vậy. Càng nhìn, trái tim hắn càng đau nhức.

"Linh Khuyết, ngươi nói xem phụ hoàng sao lại hạ di chiếu như vậy?" Nhớ lại khoảnh khắc mẫu phi chết trong lòng mình, hắn thật muốn tự giết chính mình!

Hắn là thiên tử cao cao tại thượng thì có thể nào? Ngay cả mẫu phi hắn cũng không cứu được!

Linh Khuyết cúi người, khuyên: "Nuông nung đi rồi, xin ngài nén bi thương."

Hắn bỗng nhiên mở to hai mắt, nắm chặt tay nàng, nhiều lần thều lên tiếng, cuối cùng cũng mở miệng: "Mẫu phi muốn ta... Muốn ta..." Nguyên Duệ Diệp cắn môi, chuyện đó, hắn vẫn không cách nào nói ra bằng lời.

Linh Khuyết chỉ cho rằng hấn thương nhớ Tề Hiền phi mà đau lòng, đành khuyên: "Ngài đừng nghĩ nhiều nữa, ngủ chút đi, ta vẫn sẽ ở đây cùng, được không?"

Hấn không trả lời, vẫn nằm không nhúc nhích.

Linh Khuyết nhìn hấn nằm một lúc mới nhắm mắt lại ngủ, nàng nắm chặt cánh tay lạnh như băng kia, cẩn thận giúp hấn chỉnh lại chăn mền. Sau đó, nàng mới đứng dậy ra ngoài, gọi cung nữ mang thêm lò sưởi tới.

Lúc đóng cửa, Linh Khuyết vô tình thấy Thượng Trang đứng hầu bên ngoài. Nàng chần chờ một lúc, cuối cùng mới tiến lên: "Mấy ngày nay Thượng nghĩa cũng mệt mỏi rồi, chi bằng về phòng nghỉ ngơi chút đi, Hoàng Thượng ở đây đã có ta rồi."

Thượng Trang gật đầu.

Linh Khuyết vào trong, qua một lúc liền nghe cung nhân vào báo Mộ Dung Vân Khương tới. Nàng lập tức tiến lên, hành lễ.

Mộ Dung Vân Khương được Thanh Nhi đỡ tiến lên, thấp giọng hỏi: "Hoàng Thượng sao vậy?"

"Ngài ấy chỉ mệt mỏi thôi." Linh Khuyết cúi đầu đáp.

Mộ Dung Vân Khương gật đầu, sau đó nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh hấn. Hai nha đầu thức thoi, lập tức lui ra.

"Mẫu phi, mẫu phi..." Nam tử trên giường khẽ gọi, cung mày nhíu lại, thái dương rờn rờn mồ hôi.

Mộ Dung Vân Khương thở dài một tiếng, vội vàng lấy khăn giúp hấn lau sạch.

Linh Khuyết và Thanh Nhi đứng hầu bên ngoài, qua một lúc thì thấy Mộ Dung Vân Sở tới. Thanh Nhi tự hồ vô cùng cao hứng, nhanh chóng tiến lên nghênh đón.

Linh Khuyết cúi đầu lui xuống.

Nguyên Duật Diệp tỉnh lại mới phát hiện người ngồi bên cạnh là Mộ Dung Vân Khương. Hấn ngượng ngùng đứng dậy, đúng lúc thấy Mộ Dung thừa tướng đi vào, hành lễ: "Hoàng Thượng, đại điển đăng cơ sẽ tiến hành vào ngày mai."

Nguyên Duật Diệp gật đầu, chuyện này đã có lẽ bố xử lý, cũng không cần quan tâm quá nhiều. Hấn hỏi qua loa vài câu rồi cho Mộ Dung thừa tướng lui xuống. Mộ Dung Vân Khương cũng nhanh chóng cáo từ ra ngoài.

"Ca." Nàng thấp giọng gọi.

Mộ Dung Vân Sở quay đầu, thấy vành mắt nàng đã ửng đỏ thì không khỏi cau mày: "Sao vậy?"

Hấn coi như không biết gì cả, nhưng nàng nghe xong, nội tâm lại như bị lửa thiêu đốt: "Lần trước huynh bị muội bị thương. Cái hôm ở Hưng Viên, tội gì còn kêu chàng tới bảo vệ muội." Ngày đó Tôn Dịch Chi không ở bên hấn, về sau nghe nói vết thương của hấn tái phát. Thanh Nhi tới báo với nàng, cả người hấn toàn là máu, nàng thật sự bị dọa tới ngất đi.

Mộ Dung Vân Sở khẽ cười, hấn còn tưởng là chuyện gì to lớn: "Nha đầu ngốc, ta đương nhiên phải bảo vệ quốc mẫu của Tây Chu rồi. Muội đừng khóc nữa, bộ dáng hiện tại thật khó coi."

Thanh Nhi chen vào: "Nếu thiếu gia không muốn tiểu thư khóc thì phải chiều cổ bản thân mình. Nếu Tôn Dịch Chi không hầu hạ ngài tốt, lần sau Thanh Nhi sẽ đi xử lý hấn."

Nghe Thanh Nhi nói, Mộ Dung Vân Khương nhin không được mà bật cười.

Ba người hần huyền thêm vài câu rồi tách ra rời đi.

Nguyên Duật Diệp ngậy người một mình trong tâm cung, đầu óc vẫn vô cùng hỗn loạn. Hấn cắn răng, đứng dậy ra ngoài, không cho ai đi theo.

Thượng Trang ngồi trong phòng, lấy di chiếu ra xem, nàng biết, hiện tại Thái hậu không tới tìm nàng, nhưng tương lai sẽ tìm cách xử trí.

Đang suy nghĩ miên man, cánh cửa đột nhiên bị ai đó đẩy ra, nàng kinh hãi ngược mắt, thấy Nguyên Duật Diệp đột nhiên xông vào.

Cánh tay run lên, di chiếu theo đó mà rơi xuống.

Sắc mặt Nguyên Duật Diệp lập tức thay đổi, đó là vật gì, hấn rõ hơn ai hết.

Thượng Trang vội cúi người nhặt lấy, bà vai bị hấn đột nhiên giữ chặt, ánh mắt chăm chăm nhìn nữ tử phía trước...

Cuối cùng cũng xong chương này, ngày mai mình gộp chương 42 lại nhé!!

PR truyện mới thêm lần nữa: Hiện tại mình có edit thêm bộ Danh môn nhất phẩm quý nữ (thể loại xuyên không, gia đấu), bạn nào có thời gian rảnh thì vào ủng hộ mình nha!

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 43-1: Người kế vị (Phần 1)

Thượng Trang không khỏi giật mình, nàng sao có thể ngờ tới chuyện hấn đột nhiên xông tới đây?

Đúng rồi, hiện tại hấn là Hoàng đế, có ai dám quản hấn đi đâu nữa sao?

Nàng vốn định cúi người cảm chiếu thư lên, nhưng Nguyên Duật Diệp lại liếc nhìn nàng.

Trầm tư một lúc, hần mới cảm đi chiếu ti mi đọc mấy lần, sau đó, hần lại đột nhiên bật cười.

Mẫu phi nói không sai, hần chính là người kế vị chính thống!

Nhưng hần rốt cuộc cũng biết hiểu câu cuối cùng của bà, An Lăng Vu, nữ nhân này thật sự không tầm thường!

Càng nghĩ, cánh tay cầm đi chiếu càng buộc chặt, hần lạnh lùng nhìn nàng, nhanh chóng bước lên, một tay bóp giữ chiếc cổ trắng ngần. Đạo đi chiếu kia rơi xuống, hần lập tức đá một cước thật mạnh.

"Đây..." Hít thở không thông, nàng không thể giải thích, nhưng sự thật là nàng đã che giấu đi chiếu thật.

"Vì y nên người mới không lấy đi chiếu này ra, đúng không?" Nguyên Duật Diệp cắn răng hỏi, nếu không phải, hần thật không thể tìm được lý do thứ hai.

"Vâng." Nàng khó khăn gật đầu.

Đôi mắt hần lập tức lộ ra lửa giận: "Nếu đã nguy tạo đi chiếu, vì sao... Vì sao không thể tha cho mẫu phi của ta?"

Nàng muốn bảo vệ y, hần không có lời nào để nói, nhưng mẫu phi của hần thì sao? Vì sao... Vì sao không thể giữ lại tính mạng của bà?

Bàn tay to lớn tiếp tục dùng sức, Thượng Trang không thể hít thở, cả khuôn mặt trong nháy mắt đã biến sắc.

Lần này không giống cái hôm ở Đông cung đó, nàng có thể gầy dựa trong tay Tần Lương đệ, nhưng không biết tại sao, lúc này nàng thật sự muốn trả mạng của mình cho hần.

Chuyện của Tề Hiền phi, mặc dù nàng không liên quan, nhưng nàng lại biết rõ mọi chuyện.

Nhìn bộ dáng Thượng Trang lúc này, nàng chẳng lẽ không muốn giải thích hay sao?

Mẫu phi trước khi ra đi có nói, phải không từ thù đoạn diệt trừ nàng, mà hiện tại hần đã là Hoàng đế, nàng chẳng qua là một cung nữ thấp hèn, hần muốn giết nàng thậm chí còn không cần lý do.

Bàn tay lại dùng lực, nhưng trái tim lại đột nhiên đau đớn.

Hần không xuống tay được, nhưng hần lại hận nàng.

Đưa người lại gần, Nguyên Duật Diệp cắn răng, hỏi: "Câu cuối cùng, Thái hậu cũng biết sao?"

Thượng Trang cả kinh, bỗng nhiên mở lớn hai mắt nhìn nam tử trước mặt, hần muốn làm gì?

"Hoàng... Khụ khụ..."

Bàn tay bóp cổ bỗng nhiên buông lỏng, nàng ho khan, lùi nửa bước ra sau, ngã ngồi xuống giường.

Nguyên Duật Diệp cười lạnh: "Hay lắm, Thái hậu cũng bị người gạt, không tệ!" Nếu đã có thể che giấu việc này, nàng vì sao lại không giúp hần che giấu chuyện của mẫu phi?

Nàng cúi đầu không đáp.

Hần lại nhìn đi chiếu dưới chân, cúi người nhặt lên, cắt vào ngực, xoay người rồi đi: "Có đi chiếu này, ta thật muốn nhìn xem y sẽ sống thế nào!"

"Hoàng Thượng! Khụ khụ..." Nàng vội nhào tới, quỳ trước mặt hần, đuối tay kéo lấy y phục trên người, van xin, "Không, đừng..."

"Đừng? Ha ha, nếu đây là đi chiếu của phụ hoàng, ai dám không nghe chứ?" Hần trừng mắt nhìn Thượng Trang, nàng lại có thể vì y mà quỳ dưới chân hần, tâm cao khí ngạo lúc trước của nàng ở đâu rồi?

Nàng run giọng: "Không... Đi chiếu... Đi chiếu đã tuyên đọc, không phải sao? Ngài cuối cùng cũng có được mọi thứ, còn y thì không. Huống hồ, y... Y sắp rời khỏi kinh thành, sẽ không còn uy hiếp tới ngài nữa."

Chỉ cần hần coi như không nhìn thấy, chuyện giả đi chiếu này sẽ giống như chưa từng xảy ra. Nhưng, hần thật sự sẽ nhắm một mắt mở một mắt sao?

"Đi?" Hần lạnh giọng, "Vậy còn người? Cũng đi theo y sao?"

Nàng lập tức lắc đầu: "Không, nô tỳ không đi."

Nghe vậy, hần lại đột nhiên bật cười, cúi đầu nhìn nàng, nói: "Nếu ta không thấy đi chiếu này, nếu mọi chuyện đều chưa từng phát sinh, sợ là người sớm đã đi theo y rồi! Hôm nay mọi chuyện bại lộ, người cho rằng ta sẽ tin lời người nói sao?"

Đúng vậy, Thượng Trang vẫn còn nhớ hần từng nói chuyện này hần sẽ tra rõ, ngay từ đầu hần đã không có ý định tha cho y. Vì thế, mặc kệ hiện tại có nói cái gì, hần đều không tin.

Nàng hít vào một hơi, cười bất lực: "Ngài cho rằng nô tỳ có thể đi đâu? Nô tỳ biết chuyện Thái hậu và Hiền phi nương nương nguy tạo đi chiếu, ngài nghĩ Thái hậu sẽ tha mạng cho nô tỳ sao?"

Thân thể Nguyên Duật Diệp run lên, phải, Thái hậu chắc chắn sẽ không bỏ qua cho nàng. Nhưng vì thế, nàng mới nói bản thân không thể rời đi sao?

Thượng Trang buông tay nắm y phục của hần, trầm giọng: "Nô tỳ biết, lần đó ở Đông cung là ngài cứu nô tỳ. Nô tỳ nợ ngài một mạng, cuộc đời này không thể báo đáp, nhưng nô tỳ chỉ hi vọng ngài sẽ tha y đi." Biết hần chắc chắn sẽ không đồng ý, nhưng nàng vẫn nhìn không được mà cầu xin.

Nguyên Duật Diệp lại khẽ giật mình, Đông cung?

Hần nhú mày nhìn nàng, không đúng, lần đó gặp nàng, nàng đang té xỉu bên ngoài Đông cung. Khi đó hần căn bản không vào trong, chỉ là trùng hợp đi ngang. Hần tưởng nàng vì quá mệt mỏi nên mới ngất xỉu, thì ra sự thật không phải như vậy.

Thấy hần không nói lời nào, nàng đành tiếp tục: "Hoàng Thượng có còn nhớ ngài từng nói bán thân ngài có chuyện vạn bất đắc dĩ nhưng vẫn phải đi làm không? Y cũng vậy. Ngài vì sao không thể lý giải y chứ?"

Hần hoàn hồn, lạnh giọng: "Chuyện ở Hưng Viên y không thoát khỏi liên quan! Nếu không phải chuyện này, phụ hoàng sẽ không ra đi sớm như vậy, mẫu phi ta cũng... Không phải chết!"

Mỗi lần nghĩ tới chuyện này, hần đều tự nói với mình, tuyệt đối không thể tha cho y!

Xem ra hần vẫn chưa buông bỏ chuyện đó, Thượng Trang đành nói: "Ngài nghi ngờ như vậy không phải quá đáng lắm sao? Để nô tỳ nói ngài biết, Thừa tướng đại nhân sớm đã biết chuyện này, sao ngài không nhắc đến?" Ai cũng biết Thừa tướng là người của hần, việc này hần nên giải thích sao đây?

Hần cười lạnh: "Mộ Dung thừa tướng có lợi ích gì trong chuyện này hả?"

Thượng Trang ghen hờn, đúng vậy, Mộ Dung Văn Sở được lợi gì? Hần sớm đã là Thừa tướng dưới một người trên vạn người, hần cần gì phải làm chuyện dư thừa vậy?

Chẳng lẽ, là nàng suy đoán sai sao?

A, trong đầu vô cùng hỗn loạn, nàng thật sự không biết gì cả.

"An Lăng Vu!" Hần nghiêng răng gọi nàng, "Còn lời gì để cầu xin cho y nữa không?"

Thượng Trang hoàn hồn, những gì nên nói nàng đã nói hết rồi, mà bản thân cũng biết rõ, lần này, dù có nói gì hần cũng sẽ không bỏ qua cho y.

"Xin Hoàng Thượng ban chết cho nô tỳ."

Hần bật cười: "Che giấu di chiếu, tru di cửu tộc."

Cả người run lên, thời điểm vào cung nàng đã hứa với An Lăng lão gia, ít nói làm nhiều, ông ấy đương nhiên là sợ nàng mang tai họa tới cho An Lăng phủ. Mà hôm nay hần lại nói, tru di cửu tộc...

Hai tay nắm chặt thành nắm đấm, nếu lúc này lão gia đã tìm được muối muối của nàng thì sao?

Thượng Trang cắn môi, toàn thân run rẩy.

"Ta thay đổi chủ ý rồi." Nguyên Duật Diệp đột nhiên lên tiếng.

Nàng cả kinh nhìn hần, đợi hần tiếp tục: "Y không phải muốn đi sao? Được, ta thả y đi trước, chỉ cần y uống ly rượu do người tự tay rót, về sau, ta sẽ không làm khó dễ y nữa."

Nàng đưa mắt nhìn chăm chăm hần, đang êm đẹp, kêu nàng đi rót rượu..

Hần có ý gì, nàng chẳng lẽ còn không rõ sao?

Nàng cắn răng, gật đầu: "Được, một lời đã định."

Việc tới nước này, nàng còn cách gì để cự tuyệt nữa?

Nguyên Duật Diệp đứng thẳng người, lại nói: "Di chiếu đang nằm trong tay ta, người tốt nhất làm cẩn thận một chút." Nói xong, hần nâng bước muốn rời đi.

"Hoàng Thượng!" Nàng gọi một tiếng.

Nam tử dừng bước, nghe nàng tiếp tục, "Sau khi chuyện này thành công, để nô tỳ rời đi được không?"

Hần bỗng nhiên quay người, cắn răng: "Sao vậy? Vội vã muốn đi rồi sao? Được, được. Người đâu!"

Nguyên Duật Diệp gọi người mang giấy bút tới, Thượng Trang kinh hãi, nhìn hần viết mấy câu lên trên, rồi đưa tới trước mặt nàng, nói "Ký nó!"

Nàng cúi đầu nhìn, hô hấp đột nhiên như dừng lại.

Hần nói, ngày Nguyên Chính Hoàn chết, hần sẽ thả nàng đi.

Nếu những lời trước đó còn nghe chưa hiểu, vậy trong tờ giấy này hần đã viết quá rõ ràng.

Lần rời kinh này chẳng qua là một bữa Hồng Môn Yến.

Kỳ thật, nàng căn bản không cần cầu xin hần, bởi vì hần đã cảm thấy bất mãn với y từ sớm.

Nàng cúi tay, in dấu màu hồng lên tờ giấy, sau đó lại ngẩng đầu nhìn nam tử trước mặt, thấp giọng: "Hi vọng Hoàng Thượng sẽ giữ lời."

Lời vừa dứt, bên ngoài lập tức truyền tới tiếng của cung nữ: "Thượng nghĩa, Thái hậu cho gọi người qua Úc Ninh cung."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuý Phế Phi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 43-2: Người kế vị (Phần 2)

Thân mình run lên, nhanh vậy sao?

Nguyên Duật Diệp quay đầu, đi tới mở cửa. Cung nữ bên ngoài thấy hấn, sợ tới mức lập tức quỳ xuống. Hấn lạnh giọng hỏi: "Thái hậu tìm nàng làm gì?"

Cung nữ cúi đầu, nhỏ giọng: "Nô tỳ không biết, Thái hậu chỉ kêu nô tỳ tới truyền lời."

Thượng Trang đứng dậy, đi ra bên ngoài, lại nghe hấn nói: "Thật đúng lúc, trẫm cũng đang định qua Úc Ninh cung." Nói xong, hấn không nhìn nàng, chỉ nâng bước rồi đi.

Cung nữ ngây người mà nhìn, giờ phút này cũng không biết nói gì thêm, chỉ đành đứng dậy đi theo.

Thái hậu một thân áo trắng nằm trên giường, đột nhiên nghe thái giám bên ngoài gọi lớn: "Hoàng Thượng giá lâm!"

Bà ta kinh hãi, vội vàng ngồi dậy, lúc này thấy Nguyên Duật Diệp đã đi vào trong. Sau hấn có cung nữ truyền lời, còn cả Thượng Trang.

Đám cung nhân lập tức quỳ xuống nghênh giá, Nguyên Duật Diệp vội tiến lên, nói: "Thỉnh an mẫu hậu."

"Nô tỳ tham kiến Thái hậu." Thượng Trang cung kính quỳ xuống.

Thái hậu liếc nhìn nàng, sau đó lại nhìn Nguyên Duật Diệp, cười hỏi: "Sao Hoàng Thượng lại tới đây?"

Hấn trầm giọng: "Trẫm tới là vì tạ ơn mẫu hậu đã làm mọi thứ."

Lúc nói chuyện, ánh mắt hấn lộ ra một tia kỳ lạ khiến ngón tay Thái hậu khẽ run lên. Bà ta nhìn nữ tử dưới đất, mở miệng: "Ai gia còn tưởng là chuyện gì. Đúng rồi, có chuyện này ai gia muốn nói với Hoàng Thượng, Hoàng Thượng tới đây thật đúng lúc. Ai gia muốn hỏi ngài cung nữ này."

Thượng Trang cả kinh, lại thấy Nguyên Duật Diệp ngồi xuống một bên. Cung nữ thấy vậy liền tiến lên rót trà. Hấn không uống, chỉ nhẹ giọng: "Vậy sao? Trẫm thật muốn biết cung nữ này có điểm gì tốt mà khiến mẫu hậu tự mình lên tiếng xin nàng vậy?"

Thái hậu không tức giận, chỉ nói: "Lúc phụ hoàng ngài còn sống thường hay nói nàng ta hầu hạ có chỗ hơn người. Hiện tại tiên đế đi rồi, thân thể ai gia lại không tốt, cho nên muốn giữ nàng ta bên người."

Hấn cười lạnh: "Nàng tốt vậy sao? Trẫm ngược lại sợ nàng vụng về tay chân không hầu hạ mẫu hậu được."

Sắc mặt Thái hậu cuối cùng cũng thay đổi, ngữ khí có chút không vui: "Chẳng lẽ ai gia muốn một cung nữ, Hoàng Thượng cũng không đồng ý sao?"

Nguyên Duật Diệp nhìn chằm chằm bà ta, nói: "Mẫu hậu không phải đang tìm một cung nữ thật trọng tới hầu hạ sao? Nàng ấy..." Đưa mắt nhìn Thượng Trang, hấn khẽ cười nhạt, "Một cung nữ phẩm đức bại hoại có gì tốt chứ?"

Thượng Trang không khỏi ngước mắt, Thái hậu cũng cả kinh, bà ta đột nhiên nhớ tới những lời Tần Lương đệ nói ở Càn Thừa cung, xem ra Nguyên Duật Diệp vẫn nhớ kỹ. Bà ta nghiêng răng: "Chuyện ngày đó ai gia không tin."

Lời này là muốn nói hấn biết, chuyện ngày đó nếu không phải bà áp chế xuống, hấn không thể tránh khỏi phiền phức nhanh như vậy.

Nguyên Duật Diệp cười lạnh, ngày đó Thái hậu vội cho người kéo Tần Lương đệ đi cũng không phải vì giải quyết phiền toái cho hấn. Thái tử không còn, bà đã mất đi chỗ dựa, tội gì phải đắc tội thêm với hấn chứ?

"Vậy sao?" Nguyên Duật Diệp cau mày, "Nói như vậy, mẫu hậu cũng cảm thấy Tần Lương đệ vu oan hay sao?"

Thượng Trang cả kinh nhìn nam tử trước mắt, thật lợi hại, việc này mặc kệ Thái hậu nói tin hay không, hấn đều có lời. Nếu bà ta nói tin, vậy đồng nghĩa với việc phẩm đức của nàng bại hoại, không có tư cách ở đây hầu hạ, mà hấn có thể mang nàng trở về. Nếu Thái hậu nói không tin, vậy đương nhiên là Tần Lương đệ hãm hại hấn, hấn muốn...

Sắc mặt Thái hậu có chút khó coi, khẽ ho một tiếng: "Tần Lương đệ ngày đó làm bậy ở Càn Thừa cung, còn dám vu oan Hoàng Thượng, ai gia sẽ trừng trị nàng ta theo quy củ."

Nguyên Duật Diệp cười thỏa mãn: "Mẫu hậu quả là người hiểu chuyện. Còn về An Lăng Vu, trẫm vẫn mang nàng về Càn Thừa cung. Nàng thân là ngự tiền, lẽ ra phải hầu hạ trẫm, cung nữ bên cạnh mẫu hậu không thiếu, nếu người cần thêm, trẫm có thể tuyển thêm cung nhân cho người." Hấn dừng một lát, mới quay đầu gọi, "Người đâu, kêu Ti Y tới."

Thân thể Thái hậu run lên, Ti Y là tâm phúc của Tề Hiến phi lúc trước, hiện tại hấn điều nàng ta tới Úc Ninh cung, rõ ràng là muốn giám sát bà. Hay lắm, hấn so với mẫu phi của mình không hề thua kém.

Thái hậu nghiêng răng, thâm độc nhìn nữ tử quỳ dưới đất. Nếu không phải e ngại đế vị Tiên hoàng thật sự truyền cho hấn, ngày đó bà sao không đi lập tân quân khác chứ?

Hiện tại, đã đàm lao rồi đành phải theo lao mà thôi!

Ti Y nhanh chóng tới, cung kính quỳ xuống hành lễ.

Nguyên Duật Diệp lên tiếng: "Sau này người ở Úc Ninh cung hầu hạ Thái hậu, nếu xảy ra một chút sơ sót, trẫm sẽ trị tội người."

"Vâng, nô tỳ đã ghi nhớ." Ti Y cúi người, đáp.

Lúc này Nguyên Duật Diệp mới gạt đầu, nói: "Vậy trẫm không quấy rầy mẫu hậu nghỉ ngơi nữa, ngày mai là đại điển đăng cơ, trẫm còn rất nhiều việc phải làm." Nói xong, hấn liếc mắt nhìn Thượng Trang, đứng dậy đi ra ngoài.

Thượng Trang vội nói: "Nô tỳ xin cáo lui."

Thời điểm đứng dậy, nàng thấy rõ Thái hậu đang tức giận nhìn mình, hộ giáp rút khỏi móng tay vút thẳng xuống đất. Nàng biết lời Tần Lương đệ ngày đó nói không sai, chỉ là nàng không rõ tại sao Nguyên Duật Diệp lại một mực giữ nàng bên cạnh như vậy!

Thái hậu cắn răng, bà biết chuyện di chiếu già Thượng Trang sẽ không nói ra, nhưng bà cũng biết, trên thế gian này, chỉ có người chết mới vĩnh viễn giữ được bí mật.

An Lăng Vu, bà tuyệt đối sẽ không tha cho nàng ta!

Linh Khuyết nghe nói Nguyên Duật Diệp về Càn Thừa cung nên nhanh chóng ra ngoài nghênh đón, thấy Thượng Trang theo sau, nàng không khỏi kinh ngạc.

Nguyên Duật Diệp không để ý tới nàng, chỉ nhanh chóng vào phòng, lạnh giọng: "Quý xuống."

Linh Khuyết cả kinh, thấy Thượng Trang bên cạnh đã quý xuống đất. Nam tử lại lần nữa lên tiếng: "Không có lệnh của trẫm, người không được rời khỏi chỗ này, cứ an tĩnh ở trong Càn Thừa cung đi!"

"Đã xảy ra chuyện gì vậy?" Linh Khuyết thấp giọng hỏi.

Nguyên Duật Diệp ngẩng đầu, thời điểm thấy nàng, sắc mặt cũng hòa hoãn đi nhiều. Hắn kéo nàng lại gần, nói nhỏ mấy câu.

Linh Khuyết căng lớn hai mắt, bật thốt lên hỏi: "Ngài muốn làm gì?"

"Không cần hỏi."

Linh Khuyết chỉ đành im lặng, khẽ nhìn Thượng Trang một cái rồi mới xoay người lui xuống.

Nguyên Duật Diệp nằm xuống giường, không nói gì thêm. Thượng Trang cũng không dám lên tiếng, chỉ yên tĩnh quý ở đó. Vừa rồi ở Úc Ninh cung, nếu không phải có hắn mang nàng về đây, không biết hiện tại Thái hậu đã làm gì nàng. Nhưng cho dù còn sống, nàng cũng không thể trở mặt nhìn Nguyên Chính Hoàn chết.

Từ lúc Nguyên Duật Diệp bắt nàng ký tờ giấy đó, nội tâm đã hạ quyết tâm, không ai có thể thay đổi được.

Chỉ là...

Tay bắt gác xoa ngực, cách lớp y phục, nàng vẫn cảm nhận được khối ngọc bội đang cất bên trong. Đời này, nàng và muội muội đã không thể trùng phùng nữa rồi.

Thượng Trang thờ dài một tiếng, nhắm hai mắt lại, nàng chỉ hi vọng những ngày sắp tới sẽ thật bình yên.

Thời điểm trở lại, thấy bên trong yên tĩnh, Linh Khuyết còn tưởng không còn ai trong phòng. Nâng bước đi vào, nàng thấy Thượng Trang vẫn quý như trước, mà Nguyên Duật Diệp đã nhắm mắt nằm trên long sàng, không biết đã ngủ hay chưa.

Linh Khuyết không gọi hắn, nàng lại cau mày nhìn Thượng Trang, trong lòng không khỏi lo lắng. Dù không biết nàng ấy đã đắc tội hắn như thế nào, nàng vẫn xoay người ra ngoài lấy một miếng lót vào trong, khẽ nói: "Thượng nghĩa quý lên đây đi."

Thượng Trang cả kinh, thấy nàng quay đầu nam tử đang nằm trên giường, nói: "Không sao đâu, dù sao cũng là quý, ngài ấy cũng không nói không được quý lên đây." Nói xong, Linh Khuyết đẩy miếng lót tới trước mặt nàng.

Thượng Trang lắc đầu: "Không cần, ta quý vậy được rồi."

Thấy nàng kiên trì như vậy, Linh Khuyết chỉ biết thờ dài một tiếng, thấp giọng: "Tuy ta không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng ta biết chỉ cần người nhận sai, chuyện lớn thế nào cũng có thể hóa nhỏ. Ngài ấy là vậy, lửa giận đến rất nhanh, nhưng biến mất cũng nhanh như vậy."

Thượng Trang cười tự gấu, lần này không phải chuyện đùa, nào có thể dễ dàng như Linh Khuyết nói.

Hiện tại hắn không phải tức giận, mà là hận nàng.

Mà hắn cũng không còn là Vương gia trong Thành vương phủ ngày đó.

Bọn họ đã không thể trở về quá khứ.

Hỏi hận sao?

Không, nàng chỉ có thể nói, đi con đường này nàng cũng rất bất đắc dĩ, nhưng cho dù thế nào nàng cũng sẽ không quay đầu.

"Linh Khuyết." Thượng Trang khẽ gọi.

"Chuyện gì?"

Chần chờ một lát, nàng mới lấy miếng ngọc bội đưa cho Linh Khuyết, nói: "Miếng ngọc bội này lần trước ta đã cho người xem vốn là một đôi, miếng còn lại nằm trên người muội muội thất lạc nhiều năm. Ta sợ đôi này không thể gặp lại muội ấy. Ta muốn nhờ người một chuyện, nếu sau này có vô tình gặp người cầm miếng ngọc bội còn lại, hãy giúp ta giao vật này cho muội ấy."

Nàng nghĩ kỹ rồi, ở nơi này, nàng không thể nhờ vả ai, mà người duy nhất có thể giúp nàng chính là nữ tử trước mặt này.

Linh Khuyết cả kinh, vội nói: "Thượng nghĩa nói gì vậy? Sao người có thể không còn cơ hội gặp muội muội mình?"

"Chuyện này ta không thể nói rõ, nhưng hi vọng người hãy đồng ý giúp ta." Thượng Trang dứt khoát đặt miếng ngọc bội vào tay nàng, "Nếu muội ấy có hỏi tung tích của ta, cứ nói rằng ta sống rất tốt."

"Thượng nghĩa." Linh Khuyết kinh ngạc, vì sao nàng lại cảm thấy nàng ấy như trăng trời vậy? Nàng đột nhiên nhớ tới một chuyện, hỏi, "An Lăng phủ còn Nhị tiểu thư sao?"

Chuyện này trước giờ chưa từng nghe nhắc.

Thượng Trang giật mình, lúc này nàng mới nhớ thân phận hiện tại của mình là An Lăng Vu, sao có thể xuất hiện một muội muội thất lạc.

Nàng đành qua loa trả lời: "Việc này người đừng hỏi, ta cảm tạ người trước."

Dù sao, nếu nàng chết rồi, hắn cũng không rảnh đi truy cứu chuyện nàng khi quân. Nàng tin Nguyên Duật Diệp không phải bạo quân, hẳn chắc chắn sẽ không gây khó dễ người nhà An Lăng.

Linh Khuyết không biết nói gì, nàng luôn cho rằng Nguyên Duật Diệp thích nữ tử này, nhưng hiện tại nhìn nàng ấy như thế, nội tâm nàng vốn dĩ nên vô cùng cao hứng, nhưng sự thật lại

không phải như vậy.

Linh Khuyết quay đầu nhìn nam tử đang nằm trên giường, bất giác nói: "Nếu thượng nghĩa cứ tiếp tục như vậy, sẽ có người thương tâm lắm đây."

Thượng Trang khẽ cười, nàng ấy cho rằng nàng đang hành hạ bản thân sao? A, kỳ thật nàng không hề muốn chết. Từ ngày vào cung, mỗi một bước đi đều vô cùng cẩn thận không phải vì được sống an bình hay sao?

Chỉ là lần này, sợ là không thể nữa rồi.

Thượng Trang lắc đầu: "Ta cũng không muốn chết." Nếu được, nàng muốn chết một cách thật ý nghĩa.

Nghe vậy, Linh Khuyết mới yên lòng, nàng cúi đầu nhìn miếng ngọc bội trong tay, nói: "Vật này... Ta tạm thời giữ vật này giúp ngươi, khi nào muốn lấy cứ nói với ta, ta sẽ trả lại."

"Đa tạ." Nàng cũng hi vọng có ngày như thế.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 43-3: Người kế vị (Phần 3)

Mãi tới tối, Nguyên Duật Diệp mới thức dậy. Linh Khuyết tiến lên dịu hân nhưng ánh mắt hân chỉ lảng lảng nhìn Thượng Trang, thấy tay nàng xoa xoa đầu gối. Biết nàng quý đã lâu, nhưng hân không nói chuyện, chỉ đứng dậy ra ngoài.

Đồ ăn đã chuẩn bị sẵn, cung nhân đứng cạnh cung kính hầu hạ.

Trương công công tiến lên, thấp giọng: "Hoàng Thượng, Thái hậu sai người tới, nói Tần lương đệ của Đông cung muốn tuần tắng, được lập mộ bên cạnh Thái tử."

Nghe xong, Thượng Trang không khỏi giật mình, Thái hậu ra tay thật nhanh!

Nguyên Duật Diệp lên tiếng: "Như vậy cũng tốt, để Thái tử cũng có người chăm sóc. Ngươi đi nói với Thái hậu, chuyện này để bà ấy làm chủ, không cần hỏi lại."

"Vâng." Trương công công nhận lệnh, lui xuống.

Linh Khuyết ở cạnh thấp giọng: "Thật nhìn không ra Tần Lương đệ lại muốn đi theo Thái tử." Mấy lần gặp mặt, Tần Lương đệ trong mắt nàng là một nữ tử nhu nhược, nàng thậm chí cảm nhận được, nàng ta vô cùng sợ chết.

Nguyên Duật Diệp cười nhẹ một tiếng, đưa tay gõ nhẹ chóp mũi của nàng, mở miệng: "Đã sớm nói ngươi ngốc nghếch rồi."

"Hoàng Thượng." Nàng cắn răng, ở đây nhiều người như vậy hân lại không biết giữ ý. Có điều thấy hân có thể tươi cười thư thái, đáy lòng nàng cũng thật sự vui vẻ.

Người khác không biết nhưng nàng lại hiểu rõ, chuyện của Tề Hiền phi là đã kích rất lớn với hân.

Ở trước mặt hân, nàng không dám nhắc tới Tề Hiền phi.

Cung nhân đều cúi đầu, nhưng cảnh vừa rồi bọn họ đều thấy, cung nữ này thật sự không bình thường, ngày sau tốt nhất là nên nịnh bợ.

Thượng Trang quý gối bên trong, chân phát đau, nàng cắn răng, thân thể nhện không được mà run rẩy, ngã nhào xuống đất. Nàng khó khăn đứng dậy, lần nữa quý xuống. Nàng biết, nàng của hiện tại không thể đối đầu với hân. Ngoại trừ thân phận cao cao tại thượng kia, trong tay hân còn nắm sinh tử của Nguyên Chính Hoàn.

Dùng bữa tối xong, Nguyên Duật Diệp tới Ngự thư phòng, rất trẻ mới trở về.

Linh Khuyết hầu hạ hân nằm xuống giường, còn hân vẫn không chịu nói chuyện.

Thượng Trang chỉ có thể quý, đầu gối dường như đã không còn cảm giác. Nàng cắn răng, không dám kêu lên một tiếng. Hân muốn phát tiết, nàng sẽ chịu đựng, vĩnh viễn không tranh cãi.

Hân kêu Linh Khuyết đi nghỉ ngơi, nhưng với nàng vẫn không có một câu.

Hân nhìn nàng, cả người rõ ràng đều run rẩy nhưng nàng không chịu mở miệng cầu xin. Hai tay nắm chặt thành nắm, hân nói không rõ bản thân rốt cuộc vì sao phải làm như vậy, chỉ là trái tim hân vô cùng kiên định, nhưng không ngờ lại có phần nhẹ nhõm.

Nhắm hai mắt lại, lời đã nói ra hân sẽ không thu hồi. Nếu nàng muốn quý, vậy thì quý đi.

Nguyên Duật Diệp bực bội xoay người, đưa lưng về phía nàng.

Ngủ tới nửa đêm, nội tâm như ngàn vạn con kiến đang bò, hân dứt khoát ngồi dậy, mà Thượng Trang thấy vậy, không khỏi kinh hãi.

Hân cũng nhìn nàng, nghiêng răng: "Khát rồi."

Nàng cúi đầu: "Vâng, nô tỳ đi rót nước cho ngài."

Nàng chống tay xuống đất, cố gắng đứng dậy. Hai chân không ngừng run rẩy, nàng dốc sức để cả người đứng vững, loạng choạng xoay người tới bàn rót nước.

Nguyên Duật Diệp nhìn theo bóng lưng của nàng, trong đầu bỗng nhiên nhớ lại lúc ở Thành Vương phủ, thời điểm đòi nàng rót nước, nàng còn ác độc đùa giỡn với hân.

Chẳng biết tại sao, càng nghĩ, hân càng muốn cười, bật cười thật to.

Nữ tử trước mặt xoay người, hất giạt mình, cả người cứng đờ, khuôn mặt lập tức tái nhợt.

Nàng nhỏ giọng: "Trà nguội rồi, nô tỳ kêu người đổi ấm trà khác."

"Không cần." Hấn lạnh giọng.

Thượng Trang gật đầu, bưng ly trà cẩn thận đi về phía trước, mỗi một bước đi nàng đều cẩn thận, sợ chút không cẩn thận mà ngã nhào xuống đất.

"Hoàng Thượng." Nàng nhỏ giọng gọi, hai tay run run duỗi tới.

Hấn không nhận lấy, chỉ đưa mắt nhìn nàng. Sắc mặt nàng tái nhợt, đôi môi đỏ sẫm. Quý lâu như vậy lại không than một tiếng, nàng thật kiên cường.

A, hấn cười khổ, nhưng những việc này đều không phải vì hấn.

"Hoàng Thượng..." Thấy hấn bất động, nàng lại gọi một tiếng. Tiếp tục duỗi tay ra trước, cả người mất thăng bằng, nàng kinh hô ngã vào lòng hấn. Nước trà nguội lạnh trong tay thấm ướt y phục của hấn.

"Hoàng Thượng!" Thượng Trang cả kinh nâng ống tay áo giúp hấn lau khô, lại bị hấn bắt lấy cổ tay của nàng.

Hấn cúi người nhìn nàng, thấp giọng: "Nếu thất thố như vậy, ngày mai nên gọi người chặt đôi tay này của người."

Thượng Trang lại khẽ cười: "Mạng của nô tỳ vốn là của ngài, huống chi là một cánh tay."

Chuyện hấn cứu nàng là thật, nàng cũng là người tri ân đồ báo, cho nên nàng sẽ không cầu xin quá nhiều.

Tiết là người hấn hận lại là người nàng muốn bảo vệ.

Thượng Trang thờ dãi một tiếng.

Nam tử trước mặt đột nhiên dùng sức, kéo nàng nằm xuống long sàng. Nàng cả kinh, vội nói: "Hoàng Thượng, nô tỳ không có tư cách nằm đây."

Long sàng vốn không phải nơi cung nữ có thể nằm ngủ.

Biểu cảm trên mặt chưa từng thay đổi, hấn chỉ cười nhạt một tiếng, nói: "Trẫm sẽ để người có tư cách." Nói xong, hấn duỗi tay cời bỏ y phục trên người.

Tầm mắt Thượng Trang trở nên mơ hồ, nàng cười bất lực thật vô dụng, quý lâu như vậy cuối cùng cũng không nhận được.

Còn hấn? Hấn muốn làm gì?

Vừa chống tay định đứng lên, cả người lại mềm nhũn, té xuống lần nữa.

Mệt quá! Đau quá!

Hôm sau khi tỉnh lại, thấy một mình nằm trên long sàng, Thượng Trang vội vàng đứng dậy, lúc xuống giường, nàng đột nhiên cảm thấy hai đầu gối không còn đau nữa.

Nguyên Duật Diệp không có ở đây, một người cũng không nhìn thấy.

Lúc ra ngoài, trùng hợp gặp Linh Khuyết mang đồ vào, thấy nàng đi ra, nàng ấy liền nói: "Hoàng Thượng nói người tỉnh rồi thì ăn sáng đi."

Sáng nay, thấy nàng nằm trên long sàng, Linh Khuyết cười đắng chát, nàng biết, cho dù là phạt, trong lòng Nguyên Duật Diệp vẫn có một chỗ dành cho nàng ấy.

Thượng Trang muốn lên tiếng hỏi, nhưng Linh Khuyết lại cười cười, xoay người ra ngoài.

Trên bàn, ngoại trừ thức ăn, đồ rửa mặt cũng đã bày sẵn. Thượng Trang sợ run lên, sau đó lại bật cười.

Ra khỏi nội thất, nàng không thấy Linh Khuyết, ngược lại mấy cung nữ vừa thấy nàng liền cung kính gọi: "Thượng nghĩa." Lúc này nàng mới nhận ra, thì ra bản thân vẫn là ngự tiền thượng nghĩa.

Nguyên Duật Diệp nói không có lệnh của hấn, nàng không được rời khỏi Càn Thừa cung. Hôm nay là đại điển đăng cơ, qua hết hôm nay, Nguyên Duật Diệp hấn đã chính thức trở thành Hoàng đế Tây Chu. Nếu Tề Hiền phi nhìn thấy, bà ấy có lẽ cũng ngậm cười nơi chín suối.

Thượng Trang hít vào một hơi, hiện tại đã là năm Hưng Nguyên.

Một niên đại mới bắt đầu, nàng thật sự không biết bên trong rốt cuộc đã tổn hại bao nhiêu mạng người.

Tân hoàng đăng cơ, các vị Vương gia đều được chia đất phong, ai nấy đều lần lượt rời kinh. Mấy thế tử hay tiểu vương gia trưởng thành, thậm chí là Quận vương cũng có đất phong của mình. Đây chính là sách lược mà tiên hoàng đã chuẩn bị cho quân vương đời sau. Hôm nay quyền lực nằm trong tay Nguyên Duật Diệp, mọi chuyện đều thuận buồm xuôi gió.

Tề thiên trở về, Nguyên Duật Diệp không về thăm cung mà tới Ngự thư phòng thay ra triều phục. Ngồi một lát, Mộ Dung thừa tướng liền tới.

Cho mọi người lui xuống, chỉ giữ lại Trương công công, Nguyên Duật Diệp đưa mắt nhìn Mộ Dung Vân Sở, lên tiếng: "Vết thương trên người đã không còn gì đáng ngại rồi chứ?"

"Đa tạ Hoàng Thượng quan tâm, vết thương của thần đã không sao."

Nghe vậy, Nguyên Duật Diệp liền gật đầu, buông tấu chương trong tay xuống, cười nói: "Cũng may hôm đó Thừa tướng không ở trên sân thi đấu, nếu người gặp chuyện không may, đối với Tây Chu sẽ là một tổn thất lớn. Thừa tướng người coi như trong họa có phúc."

Mộ Dung Vân Sở không khỏi giật mình, lời của hoàng đế hấn nghe không hiểu. Ôn định là tâm thần, hấn mới nói: "Hoàng Thượng cũng có thiên tướng phù hộ." Ngày đó kinh tâm động phách như vậy, Nguyên Duật Diệp vẫn bình an vô sự, so với vết thương trên tay mà nói, đây đã là kỳ tích.

Nguyên Duật Diệp khẽ cười, ngày đó, thời khắc té từ trên lưng ngựa xuống, hẳn thậm chí còn nghĩ bản thân đã không còn đường sống trở về. Hắn chỉ biết, khi đó có người âm thầm giúp hắn, nhưng người đó là ai, hắn thật sự không biết.

Nếu không, móng ngựa đó tuyệt đối đã đâm lên người hắn.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền tới tiếng động, Nguyên Duật Diệp liền cau mày: "Chuyện gì vậy?"

Trương công công chạy ra bên ngoài, lúc trở về liền báo: "Hoàng Thượng, tuyết rơi rồi."

Hắn đứng dậy, Trương công công liền đẩy cửa ra. Quả nhiên, tuyết đã rơi. Cung nhân thấy vậy đều vô cùng ngạc nhiên, mấy cung nhân nhỏ tuổi thậm chí còn chạy đi, vui vẻ đưa tay hứng tuyết.

Nguyên Duật Diệp cũng duỗi tay, bông tuyết rơi ngay tay hắn. Không biết tại sao, hắn lại nhớ tới người hất đồ chén trà tối qua, bản thân nhất thời cảm thấy cả kinh.

"Hoàng Thượng, coi chừng cảm lạnh." Trương công công nhỏ giọng khuyên.

Mộ Dung Vân Sở cũng đưa mắt nhìn, nói: "Năm nay mùa đông tới thật sớm."

Nguyên Duật Diệp nhú mày, đúng vậy, năm nay mùa đông tới thật nhanh...

Hắn thu tay, nhìn bông tuyết đã hóa thành nước.

Cung nữ bên ngoài thấy Hoàng đế đứng ngoài cửa, sợ tới mức sắc mặt cũng thay đổi, vội vàng trở về vị trí, yên lặng đứng canh. Nguyên Duật Diệp không nhìn các nàng, chỉ nghe Mộ Dung Vân Sở tiếp tục: "Các vị Vương gia đều đã được Hoàng Thượng ban thưởng đất phong, chỉ là không biết bên phía Hoàn Vương, ngài định xử trí thế nào?"

Khi tiền đề còn tại thế không cho Hoàn Vương rời kinh, y là trường hợp đặc biệt, dùng thân phận hoàng đế được ở lại kinh.

Mà hôm nay, tân hoàng đăng cơ, y thân là hoàng thúc, đáng lẽ phải nên rời kinh.

Nguyên Duật Diệp không nói chuyện, hai người yên lặng đứng một lát, xa xa thấy một thái giám chạy tới. Hắn quỳ xuống hành lễ, mới nói: "Hoàng Thượng, Hoàn Vương phái người mang tấu chương tới."

Mộ Dung Vân Sở nhú mày, thật đúng là nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền tới. Nguyên Duật Diệp tựa hồ sớm đã đoán được chuyện này, chỉ cười yếu ớt, ý bảo Trương công công dâng tấu chương lên.

Hắn mở ra, nhìn thoáng qua rồi đưa cho Mộ Dung Vân Sở, nói: "Phụ hoàng không để hoàng thúc rời kinh, trăm cũng chưa từng nghĩ tới chuyện này, không ngờ y lại dâng tấu trước, thỉnh chỉ rời kinh."

"Vậy sao?" Mộ Dung Vân Sở có chút kinh ngạc.

Khép tấu chương lại, Nguyên Duật Diệp xoay người vào trong, Mộ Dung Vân Sở cũng đi theo vào. Hắn đặt tấu chương lên bàn, trầm giọng: "Nguyên vọng rời kinh có chút gấp gáp."

Hôm qua, từ lời Thượng Trang nói hắn cũng đoán được mấy phần, nhưng không ngờ tấu chương này lại dâng lên nhanh như vậy. Hắn chẳng qua vừa mới đăng cơ, y tựa như đã sốt ruột không thể chờ được.

Vì sao chứ?

Chột dạ sao?

Hai tay siết chặt thành nắm, nhớ lại câu cuối cùng trong di chiếu, trong lòng hắn không khỏi có chút tức giận. Hắn không biết tại sao phụ hoàng lại hạ chỉ như vậy, nhưng ông ấy chắc chắn có lý do riêng.

"Vậy Hoàng Thượng định như thế nào?" Hoàn Vương rời kinh, theo lý thuyết, hắn không cần ngăn cản.

Trầm tư một lát, Nguyên Duật Diệp mới gọi Trương công công vào, nói: "Sai người tới Hoàn Vương phủ một chuyến, nói với hoàng thúc, tấu chương này, trăm duyệt. Ngày mai, trăm sẽ tự mình thiết yến đãi y."

Trương công công lập tức nhận lệnh lui xuống.

Nguyên Duật Diệp đứng thêm một lát, đột nhiên xoay người, đi tới trước bàn. Hắn đột nhiên muốn hạ một đạo thánh chỉ.

.....

Thượng Trang đang ngồi trong Càn Thanh cung, nghe cung nữ bên ngoài kêu một tiếng "Tuyết rơi", nàng liền đứng dậy mở cửa sổ, quả nhiên tuyết đã bay đầy trời.

Thượng Trang đưa mắt nhìn xa xa, có lẽ bọn họ đã té thiên trở về. Hắn không về tẩm cung, vậy sẽ tới Ngự thư phòng, hoặc là cùng đại thần nghị sự.

Tân đế đăng cơ, Thượng Trang không hề lo năng lực của hắn, bởi vì nàng biết năng lực của Nguyên Duật Diệp tốt hơn Thái tử. Nàng vẫn còn nhớ Tiên hoàng từ nói, tính tình Thái tử nhu nhược, nhiều lúc xử lý công việc quá mức mềm lòng, mà chuyện này chắc chắn sẽ không xuất hiện trên người Nguyên Duật Diệp.

Có lẽ, trong thâm tâm Tiên hoàng, Nguyên Duật Diệp mới là lựa chọn tốt nhất, nhưng tại thời điểm đó, ông ấy đã bị tình cảm làm cho lu mờ.

Nếu không phải Thái tử gặp chuyện, đạo di chiếu kia, ông ấy chắc chắn sẽ không lấy ra. Điểm này, Thượng Trang vô cùng rõ ràng.

Thở dài một tiếng, lúc xoay người, Thượng Trang vô tình thấy một bóng người chạy tới hướng này. Nàng cũng không để ý, chỉ duỗi tay đóng cửa sổ lại.

Qua một lát, bên ngoài liền truyền tới tiếng kêu của thái giám: "Thánh chỉ đến!"

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, nơi này là Càn Thừa cung, thánh chỉ sao lại đột nhiên tới?

Đang nghĩ nghĩ, thái giám đã giọng cao thánh chỉ sáng rực đi vào, mọi người bên trong lập tức quỳ xuống. Thái giám cao giọng: "Ngự tiền thượng nghị An Lăng Vu tiếp chỉ."

Linh Khuyết vừa vào, cũng kinh ngạc đưa mắt nhìn, Thượng Trang cũng vậy. Thái giám vội nói: "Thượng nghĩa không tiếp chỉ sao?"

Nàng ngo ngắc quỳ xuống, nghe thái giám tuyên chỉ: "Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, An Lăng thị túc thành mẫn tuệ, khác nhân nội tặc, kính thận tổ trư, phẩm hạnh đoan trang, nay tấn phong làm Tu dung, ban thưởng Cảnh Nhân cung, khâm thủ!"

Các cung nữ đều kinh ngạc đưa mắt nhìn Thượng Trang, nghe nói tới qua có người thấy nàng nằm trên long sàng.

Quả nhiên, không có lừa thì sao có khó! Khi đó Tần Lương đệ của Đồng cung nói nàng và Hoàng Thượng có tư tình, thì ra đều là sự thật.

Khay đồ trong tay Linh Khuyết cũng rơi xuống.

"Nương nương còn không tiếp chỉ?" Thái giám lần nữa đưa thánh chỉ lại gần.

Thượng Trang lúc này mới hoàn hồn, ngược mắt nhìn hán, run giọng: "Công công, người có phải đọc sai rồi không?"

Thái giám giật mình, lập tức bật cười: "Nương nương nói đùa sao? Chuyện này sao nô tài có thể đọc sai cơ chứ?"

Không sai...

Hai tay bắt đầu run rẩy, hán rõ ràng đã đồng ý với nàng, tờ giấy kia cũng ghi vô cùng chi tiết, nhưng vì sao lại đột nhiên phong nàng làm phi?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 44-1: Nương nương (Phần 1)

Thái giám tuyên chỉ rồi đi lúc nào Thượng Trang cũng không biết, nàng vẫn cứ ngo ngắc mà quỳ dưới đất.

Linh Khuyết đứng ngay cửa, kinh ngạc nhìn nàng, một câu cũng không nói.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, một cung nữ tiến tới, trầm giọng: "Nương nương đứng lên đi."

Bọn họ đều cung kính gọi nàng là "Nương nương".

A, nàng là nương nương gì chứ? Chẳng qua là Tu dung trong cửu tần, thật không biết Nguyên Duật Diệp đang muốn làm gì.

Lại có người vào, nói Cảnh Nhân cung đã chuẩn bị thỏa đáng, tất cả đều đang đợi Thượng Trang dọn qua.

Mọi thứ tới quá nhanh, Thượng Trang không kịp phản ứng. Cung nữ dìu nàng ra ngoài, đúng lúc này, có người cao giọng gọi: "Hoàng hậu giá lâm."

Mọi người đồng loạt quỳ xuống, Thanh Nhi đỡ Mộ Dung Vân Khương tới đây.

Ánh mắt dừng trên người Thượng Trang, Mộ Dung Vân Khương có hơi nhủu mí. Nàng cũng là nghe được tin Nguyên Duật Diệp phong nàng ấy thành Tu dung khi đi trên đường. Nhớ lại đêm tân hôn, hán uống tới say mềm, khi đó ánh mắt của hán thì ra là vì nữ tử này.

Thời điểm Tiên hoàng băng hà, nàng mới biết người trong lòng Nguyên Duật Diệp là nàng ấy.

Thanh Nhi xem thường liếc nhìn Thượng Trang, nữ tử này thể mà có gan cướp nam tử của tiểu thư nhà mình, lần đầu là hộp son phấn, hiện tại là Hoàng đế, tóm lại, nơi có tiểu thư luôn không thiếu nàng. Cho nên, nàng đặc biệt chán ghét Thượng Trang.

Mộ Dung Vân Khương tiến lên, khẽ gọi: "Linh Khuyết."

Linh Khuyết lúc này hoàn hồn, định lên tiếng đáp lời thì nghe nàng hỏi: "Hoàng Thượng không ở trong Càn Thừa cung sao?"

"Vâng."

Mộ Dung Vân Khương vịn tay Thanh Nhi: "Vậy bốn cung về trước." Đi vài bước, nàng mới quay đầu lại, "Vu Tu dung không phải muốn qua Cảnh Nhân cung sao? Chỉ bằng đi cùng bốn cung một đoạn."

Thượng Trang động môi, cuối cùng lại không nói gì.

Bên ngoài, phượng giá của Hoàng hậu đã chờ sẵn ngoài cửa Càn Thừa cung. Mộ Dung Vân Khương lên kiệu, quay đầu nhìn nàng, nói khẽ: "Nếu Vu Tu dung không để ý thì lên ngồi chung kiệu với bốn cung đi."

Cỗ kiệu được nâng lên, đi được một đoạn, Mộ Dung Vân Khương đột nhiên bật cười: "Hình như Vu Tu dung không có chút cao hứng?"

Thượng Trang nhủu mày, nàng vì sao phải cao hứng? Vì chuyện Nguyên Duật Diệp phong nàng là Tu dung sao?

Có trời mới biết, chuyện này đối với nàng căn bản không phải ân trách, mà là kiếp nạn.

Thấy nàng không nói lời nào, Mộ Dung Vân Khương lại nói: "Hoàng Thượng thật sự thích muội, chuyện ở Hưng Viên..."

"Nương nương, chuyện đó là hiểu lầm." Thượng Trang cắt ngang.

Mộ Dung Vân Khương khẽ cười: "Phải hay không phải thì sao? Chuyện ngài ấy thích muội là sự thật, bốn cung có thể nhìn ra."

Nàng chỉ khẽ cười, trong mắt không hề có tia ghen ghét. Thượng Trang không khỏi nhớ lại cái ngày nàng bắt gặp nàng ấy và Tôn Dịch Chi, ánh mắt lại thăm quan sát nữ tử trước mặt, nàng ấy chẳng lẽ không quan tâm người bên cạnh Nguyên Duật Diệp là ai sao?

Hai tay nắm chặt thành nắm, mặc kệ Mộ Dung Vân Khương và Tôn Dịch Chi có bí mật gì, nàng cũng không thể nói thẳng ở đây, chỉ trầm giọng hỏi: "Nương nương... Vì sao lại nói những lời này?"

Mộ Dung Vân Khương không trả lời, đột nhiên chuyển sang đề tài khác: "Không có gì. Đúng rồi, chuyện lần trước, bổn cung phải đa tạ muội."

Thượng Trang lắc đầu: "Thừa tướng đại nhân đã đa tạ nô tỳ nhiều lần rồi."

Nghe Thượng Trang nhắc tới Mộ Dung tướng, Mộ Dung Vân Khương liền nao nao, bật cười: "Sao còn tự xưng là nô tỳ hả?"

Đúng vậy, không nên xưng nô tỳ rồi, nhưng nàng thật sự không sửa cách nói chuyện được. Không phải vì nàng đê tiện, mà vì cách xưng hô đó với nàng mà nói, phảng phất là một tội ác.

Thấy Thượng Trang không nói lời nào, Mộ Dung Vân Khương lại nói: "Muội và ta coi như cũng có duyên."

Thượng Trang không biết lời này của nàng là có ý gì, nhất thời không biết phải trả lời ra sao.

Đã tới Cảnh Nhân cung, Mộ Dung Vân Khương không hạ kiệu, Thượng Trang liền hành lễ, sau đó đưa mắt nhìn phượng giá rời đi. Vào trong, cung nhân đồng loạt quỳ xuống, cung kính gọi: "Nô tài, nô tỳ thỉnh an nương nương."

Nàng không nói gì, trực tiếp vào trong. Một cung nữ vội đuổi theo, nhỏ giọng: "Nếu nương nương mệt mỏi thì về phòng nghỉ ngơi trước đi. Hoàng Thượng nói để chúng nô tỳ tới đây hầu hạ nương nương, nương nương chỉ cần ở lại Cảnh Nhân cung, không cần ra ngoài."

Không cần ra ngoài? Đúng là giam lỏng rồi.

A, nàng bật cười vô vị, những chuyện này đối với nàng đều không sao cả. Nàng chỉ cần hấn tới, bởi vì nàng tin hấn nhất định sẽ tới. Nhưng lúc này, nàng lại sai rồi.

Nguyên Duật Diệp không tới, không ai tới cả.

Chẳng biết tại sao, nàng đột nhiên cảm thấy khẩn trương, không biết tại sao, nàng lại cảm thấy bản thân không thể lý giải được suy nghĩ của Nguyên Duật Diệp. Nhớ lại lần đầu gặp gỡ, hấn là nam tử trầm tĩnh lạnh như băng, khi đó, với hấn, nàng sợ hãi, bởi vì ẩn sâu trong đôi mắt kia, nàng không đọc được cảm xúc của hấn.

Nàng thật không ngờ, có một lúc, nàng với hấn giống như trở lại lúc ban đầu.

Tin tức trong Cảnh Nhân cung bị phong tỏa, nàng phải từ cung nữ Hà Thái dò xét vài chuyện bên ngoài. Buổi tối một mình nằm trong phòng, nàng không ngủ được. Bất an ngồi dậy, nàng đứng lên, tới mở cửa sổ, nhìn tuyết đã rơi bên ngoài.

Gió lạnh thổi tới, thật lạnh.

Đêm nay nàng không ngủ.

Vì đã có khẩu dụ của Nguyên Duật Diệp, Thượng Trang không cần tới Úc Ninh cung thỉnh an Thái hậu. Hấn làm như vậy, có lẽ không phải vì bảo hộ nàng, bởi vì nàng vẫn nhớ, hấn từng nói tại bữa tiệc tiền Nguyên Chính Hoàn, hấn cần nàng tự tay mời y một ly rượu.

A, nàng bất giác cười ra tiếng.

Nàng làm sao không biết, hấn muốn dùng cách này để trừng phạt nàng.

Di chiếu của Tiên hoàng hấn đã biết, hấn có thể mở miệng kêu nàng tự tay đi làm việc đó. Nàng không thể trách hấn, thì ra, câu nói thắng làm vua thua làm giặc lúc trước ở Thành Vương phủ là như thế này.

Hôm nay, từ sáng tới chiều, trời vẫn đổ tuyết.

Thượng Trang lặng lẽ ngồi bên cửa sổ, đột nhiên nghe thái giám bên ngoài lớn tiếng kêu: "Hoàng Thượng giá lâm!"

Nàng kinh hãi, theo bản năng ngẩng đầu, từ góc độ này, nàng không thể thấy được tình hình bên ngoài.

Một cung nữ vội vàng chạy tới, nói: "Nương nương, nhanh ra ngoài nghênh giá đi."

Nghênh giá? Đúng vậy, hấn bây giờ đã là Hoàng đế.

Thượng Trang thờ dãi một tiếng, liền theo cung nữ ra ngoài, quỳ xuống hành đại lễ. Thái giám cung nữ cả phòng cũng quỳ xuống, đồng loạt: "Hoàng Thượng vạn tuế."

Đôi giày màu vàng đi vào, Nguyên Duật Diệp nhìn nữ tử trước mặt, khóe miệng khẽ động, liền tiến lên đỡ nàng đứng dậy.

"Tạ Hoàng Thượng." Thượng Trang trầm giọng.

"Đi thôi." Hấn cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng.

Thượng Trang kinh hãi, bật thốt lên hỏi: "Đi đâu?"

Hấn cười: "Sao lại quên nhanh vậy? Trẫm đã từng nói, thời điểm hoàng thúc rời kinh, nàng sẽ tự mình tới tiền."

Nhìn nam tử trước mặt, cả người nàng run lên, là hôm nay sao?

Cũng tốt, chuyện này dù sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra.

Nguyên Duật Diệp khẽ cười một tiếng, dùng áo khoác trên người bao lấy thân thể của nàng. Hôm nay hấn vẫn chỉ động một tay, trái tim Thượng Trang run lên, thấp giọng: "Hoàng

Thượng bảo trọng long thể, nô tỳ không sao."

Hắn nhủ mi nhìn nàng, cánh tay lại dùng lực ôm chặt lấy thân thể nhỏ bé, nói: "Nàng đã không còn là nô tỳ nữa rồi."

"Vậy hiện tại là gì?"

Hắn gần từng chữ: "Là Vu tu dung."

Nàng không trốn tránh, thẳng thắn hỏi lại: "Hoàng Thượng quên lời hứa chúng ta đã lập hay sao?"

"Không quên. Trước khi rời đi, nàng là Tu dung của trẫm."

"Hoàng Thượng..." Chuyện này có gì khác nhau sao?

Hắn nhủ mi, một tay ôm nàng ra ngoài, lại nói: "Đi thôi, đừng để hoàng thúc của trẫm chờ lâu."

Nói xong, hai người ra cửa.

Trương công công vội vàng bung dù che cho bọn họ, lại nghe Nguyên Duật Diệp lên tiếng: "Không cần che, cách xa một chút."

Trương công công sợ run lên, không dám nhiều lời, chỉ đành phân phó cung nhân theo sau từ xa.

Thượng Trang bị hắn ôm tới cả người co lại, nghe hắn khẽ gọi bên tai: "Vu Nhi."

Nàng kinh hãi, ngẩng đầu nhìn hắn. Lúc này, hắn không nhìn nàng, chỉ hỏi: "Nàng thích y bao nhiêu?"

Y? Nguyên Chính Hoàn?

Thượng Trang cả kinh nhìn hắn, nàng thật sự không biết tại sao nam tử đó lại hỏi như vậy.

Hắn nghiêng đầu, nheo mắt: "Một ngày nào đó nàng sẽ yêu trẫm."

Thượng Trang thê lương cười, sẽ sao?

Nàng đã không còn ngày mai, chuyện này nàng đương nhiên không thể để hắn biết.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 44-2: Nương nương (Phần 2)

Sắc trời dần tối, cảnh tượng xung quanh đã không thể nhìn được rõ ràng. Nhưng Thượng Trang lại đột nhiên chấn động.

Ở xa xa, là một ngôi đình.

Chính là ngôi đình kia!

Hắn khẽ cười: "Trẫm quyết định chọn chỗ này, bởi vì nghĩ hai người đều sẽ thích."

"Hoàng Thượng..." Hắn rõ ràng có ý mà!

Hắn đưa mắt nhìn về phía trước, cung mây khẽ nhủ lại: "Xem ra hoàng thúc đã tới rồi."

Thượng Trang cả kinh, không khỏi nheo mắt nhìn lại, thân ảnh trong đình như ẩn như hiện đập vào mắt nàng. Hai tay siết chặt thành nắm, cho dù không thấy rõ, nàng cũng biết họ là Nguyên Chính Hoàn và Mạc Tầm.

Bị hắn kéo đi, cả người mặc dù chôn trong áo choàng ấm áp, nhưng không hiểu vì sao, trong lòng vẫn cảm thấy rét run.

Cách mái đình mỗi lúc một gần, trái tim Thượng Trang đập càng loạn nhịp. Nam tử cúi đầu nhìn nàng, thỏa mãn cười.

"Chủ tử." Trong đình, Mạc Tầm thấy có người tới, liền thấp giọng gọi Nguyên Chính Hoàn.

Chỉ một tiếng gọi, y liền biết hắn đã tới.

Mạc Tầm tiến tới gần y, lại gọi: "Chủ tử..." Hắn thấy Nguyên Duật Diệp đang ôm một nữ tử, giờ phút này định mở miệng lại nhin không được mà im lặng. Hai tay siết chặt thành nắm, hôm nay cách ăn vận của nàng rõ ràng là cung trang của tần phi. Chẳng biết tại sao, hắn đột nhiên có một dự cảm chẳng lành.

Hôm qua, thời điểm người trong cung tới báo Hoàng đế định mở tiệc thiết yến chủ tử, hắn đã cực lực ngăn cản. Đây rõ ràng là Hồng Môn Yến, thông minh như Nguyên Chính Hoàn thì sao có thể không biết? Chỉ là, y vẫn cố tình tới.

"Hoàng thúc đợi lâu rồi đúng không? Trẫm phải qua Cảnh Nhân cung đón Vu Nhi, cho nên mới chậm trễ một chút." Nguyên Duật Diệp ôm Thượng Trang tiến vào, nhìn nam tử trước mặt, nói.

Hai người vừa vào, y đã nghe tiếng thờ hồn hèn của một nữ tử, nàng không lên tiếng, y cũng đoán được là nàng. Mà vừa rồi Mạc Tầm có lời định nói nhưng cuối cùng lại thôi, chắc hẳn là muốn nói cho y biết.

Nhưng Nguyên Duật Diệp vừa nói gì? Cảnh Nhân cung?

Theo y biết, lúc tiền hoàng tại thế, Cảnh Nhân cung bị bỏ trống, mà Thượng Trang với tư cách là ngự tiền thượng nghĩa sao có thể ở Cảnh Nhân cung?

Trừ phi..

Hai tay bỗng nhiên siết chặt, y cố gắng duy trì bình tĩnh, trầm giọng: "Ta còn tưởng Hoàng Thượng sẽ dẫn Hoàng hậu tới."

Nghe vậy, Nguyên Duật Diệp cười rộ lên: "Hôm nay nếu đi cùng Hoàng hậu, ngược lại có chút không hợp. Ngày mai hoàng thúc rời kinh rồi, trầm để Vu Nhi tới đưa tiễn, như vậy thích hợp hơn Hoàng hậu, hoàng thúc nói đúng không?"

Sắc mặt Nguyên Chính Hoàn có chút khó coi. Thượng Trang cắn môi, giờ phút này một câu nàng cũng không nói được. Y có lẽ đã tin lời nàng nói ngày đó... Nàng đã không còn cách nào cự tuyệt được sự hấp dẫn mà quyền lực mang lại.

Thấy y không nói lời nào, Nguyên Duật Diệp cũng không để ý. Hắn cởi áo choàng, kéo Thượng Trang ngồi xuống, thấp giọng: "Trẫm thấy sắc mặt hoàng thúc không tốt cho lắm, chỉ bằng truyền thái y tới xem đi."

Nguyên Chính Hoàn lắc đầu: "Đa tạ Hoàng Thượng quan tâm, truyền thái y thì không cần."

Hắn cũng không miễn cưỡng, chỉ cười nói: "Thời tiết hôm nay không tốt, đã vậy trời còn đổ tuyết, mới đây mà đã chập tối. Trẫm vốn định giữ hoàng thúc ở lại thêm đoạn thời gian, nhưng hôm nay xem ra không cần nữa rồi. Trẫm có thương tích trên người, chỉ bằng để Vu Nhi kính hoàng thúc một chén, coi nhưng là ly rượu tiễn biệt. Nàng hôm nay đã là Tu dung của trẫm, không còn là nô tỳ, thân phận cũng đủ, hoàng thúc chắc sẽ không để ý đúng không?"

Hắn còn cố ý nói ra thân phận của mình, vì sao chứ? Đương nhiên là vì giận y.

Nguyên Duật Diệp quay đầu, liếc nhìn Trương công công. Trương công công hiểu ý, lập tức sai thái giám đứng sau dâng rượu.

Mà lời hắn nói khiến sắc mặt Nguyên Chính Hoàn tái nhợt, không còn một tia huyết sắc.

Thượng Trang ép bản thân thu hồi ánh mắt, thời điểm quay đầu thấy thái giám đem một hộp đồ ăn đặt lên bàn. Mở nắp ra, bên trong có hai ly rượu.

Nguyên Duật Diệp phát tay, đuổi mọi người lui xuống.

Thượng Trang cả kinh nhìn hắn, hắn cũng đưa mắt nhìn nàng, mỉm cười, nói: "Còn chưa đi?"

Hai chén rượu đều được đặt trước mặt Nguyên Chính Hoàn.

Y khẽ nhíu mày, hai ly rượu trước đó đã được rót đầy. Rượu tiễn biệt sao? Y không phải kẻ ngốc, sao có thể không biết hàm nghĩa bên trong? Chỉ là y không ngờ, Nguyên Duật Diệp lại làm chuyện này quang minh chính đại như thế.

Mạc Tầm cũng cả kinh, vội vàng quỳ xuống: "Hoàng Thượng thứ tội, trên người chủ tử còn có thương tích, sợ là uống rượu không được. Chi bằng để thuộc hạ uống thay." Nói xong, hắn liền nâng tay định cầm lấy ly rượu.

Nguyên Duật Diệp cười lạnh: "Người chẳng qua là một thị vệ, có thể nhận ly rượu Tu dung của trẫm mời sao?"

Nguyên Chính Hoàn nghiêng mặt, khẽ quát: "Mạc Tầm, lui ra." Nếu Nguyên Duật Diệp đã có chuẩn bị, vậy mặc kệ ai ra mặt, hắn cũng sẽ không đồng ý.

Y hoàn hồn, vừa định lên tiếng tiếp tục thì thanh âm của nữ tử truyền tới: "Nếu Hoàng Thượng và Vương gia đều có thương tích trên người, không bằng hai ly rượu này đều để nô tỳ uống."

Thượng Trang nhìn thẳng Nguyên Duật Diệp, thấy sắc mặt hắn bỗng nhiên thay đổi.

Hay lắm, vì y, nàng lại tự xưng là "nô tỳ"!

Nàng thật biết nói chuyện, dám nói trên người hắn và Nguyên Chính Hoàn đều có vết thương, nên hai ly rượu đều nên do nàng uống thay.

Chẳng biết tại sao, hắn lại đột nhiên tức giận, cắn răng nói: "Không cần, ly của trẫm, trẫm tự mình uống." Nói xong, hắn đuổi tay qua.

"Hoàng Thượng." Thượng Trang kinh hãi, cuống quýt bắt lấy tay hắn. Hắn điên rồi sao?

Nàng biết, hai ly rượu này, ít nhất có một ly là rượu độc.

Giờ phút này nhìn qua, ly nào có độc cũng không thể phân biệt, hắn dám uống sao?

Khí lực của nữ tử không lớn, nhưng lại đủ khiến Nguyên Duật Diệp nao nao. Hắn lập tức cười nói: "Thì ra Vu Nhi đau lòng cho trẫm." Hắn trở tay cầm lấy tay nàng, dùng lực kéo nàng dựa vào lòng mình, tiếp tục, "Có điều, nếu Vu Nhi mời hoàng thúc uống rượu, nàng không sợ trẫm ghen sao?"

Hắn nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt lộ ra tia sắc bén. Hắn là đang nhắc nhở thân phận hôm nay của nàng, trước khi rời cung, nàng là Tu dung, là người của hắn.

Trái tim Thượng Trang đập loạn nhịp, nàng biết mặc dù hắn không nói gì, nhưng chỉ bằng ánh mắt đó, rõ ràng là đang cảnh cáo. Nàng nghiêng người, nhỏ giọng bên tai: "Ly rượu đó có độc sao?" Lúc hỏi, thân thể nhịn không được mà run lên.

Hắn nhìn nàng, bật cười trào phúng, trầm giọng: "Trẫm không biết."

Hắn biết rõ, nhưng lại không nói. Hôm nay, hắn muốn nàng tự tay dâng rượu cho y, ngôi vị Hoàng đế trước mắt, trước nay đều vô tình, mà Nguyên Duật Diệp hắn cũng không phải ngoại lệ.

"Vu Nhi, còn chờ gì nữa?" Hắn lại hỏi, "Uống xong ly rượu này, trẫm sẽ phái người đưa hoàng thúc về phủ. Hoàng thúc chắc cũng mệt rồi, hắn là nên nghỉ ngơi thật tốt."

Nguyên Chính Hoàn mỉm cười, hắn đuổi tay, lướt qua hai ly rượu còn để yên trên bàn. Rượu đang chuyển động trong ly, y có thể cảm nhận được.

Thượng Trang cắn môi, tất cả nàng đều tìm cách xử lý, nhưng hiện tại, nàng chỉ biết tro mắt nhìn y chọn một trong hai ly rượu.

Nàng định một mình uống hết, nhưng thời điểm vừa duỗi tay, ngón tay của nam tử đã chạm vào ly rượu. Chỉ trong nháy mắt, cả hai ly rượu đều rót hết vào miệng.

"Chủ tử!" Mạc Tầm kinh hô một tiếng, giờ phút này mặc kệ bản thân đang quý, hắn cũng nhanh chóng tiến lên.

Trước mắt Thượng Trang đột nhiên trở nên mờ mịt, y vậy mà...

"Chủ tử!" Mạc Tầm vội đỡ lấy thân thể của y, thấy sắc mặt y vẫn bình thường. Hắn cả kinh, quay đầu nhìn Nguyên Duật Diệp. Chẳng lẽ bọn họ đều nghĩ sai rồi sao? Trong rượu... Không có độc?

Thượng Trang cũng chấn kinh, nghe người phía sau cười khê: "Trẫm không hạ độc."

Nói xong, hắn duỗi tay kéo nữ tử vào lòng mình. Hành động bất ngờ này khiến Thượng Trang hoảng sợ, xem chút kinh hô ra tiếng.

Nam tử đột nhiên cúi người, hôn lên môi nàng.

"A..." Hắn cứ vậy mà hôn nàng ở đây sao?

Theo bản năng đưa tay định đẩy hắn ra, bên tai lại truyền tới tiếng gọi hoảng hốt của Mạc Tầm: "Chủ tử!"

Thời điểm rượu vừa vào bụng, trong người không hề có gì khác thường, nhưng chẳng biết tại sao, chỉ nghe một tiếng hét kinh hãi của Thượng Trang, Nguyên Chính Hoàn đột nhiên cảm thấy lồng ngực đau nhức. Y há miệng, một ngụm máu tươi liền trào ra

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dục Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 44-3: Nương nương (Phần 3)

Mạc Tầm cuống quýt bắt mạch cho y, thật kỳ lạ, không có dấu hiệu trúng độc. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Hắn nào còn thời gian quan chuyện khác, vội xoay người, quỳ trước mặt Nguyên Duật Diệp, cầu xin: "Cầu Hoàng Thượng tha cho chủ tử, Mạc Tầm cam tâm tình nguyện để ngài phanh thây xé xác tuyệt không oán hận!"

Trái tim Thượng Trang trầm xuống, vô thức gãy dũa. Nguyên Duật Diệp hét lên một tiếng, nàng chỉ biết yếu ớt gọi: "Vương gia." Nếu hắn không hạ độc, y tại sao lại thành như vậy?

Hắn vẫn cầm chặt tay nàng không buông, đột nhiên bật cười: "Xem ra trong lòng hoàng thúc quả thật có nàng." Hắn nhìn nam tử trước mặt, nhủ mảy.

"Hoàng Thượng tha ta ra." Nàng phải qua đó, xem y thể nào.

Nguyên Duật Diệp khẽ cười: "Nàng qua đó, y sẽ càng chết nhanh hơn."

Thượng Trang giật mình, lời hắn nói rốt cuộc là có ý gì?

Mạc Tầm cũng sợ ngây người, chỉ thấy Nguyên Chính Hoàn chậm rãi ngẩng đầu, cười yếu ớt: "Là tình hoa."

Y đưa tay xoa lồng ngực, toàn thân đau đớn tới run rẩy, nhưng y vẫn cười được, có lẽ nếu trong rượu không có tình hoa, y thật sự không biết thì ra nàng đối với y lại quan trọng như vậy.

Nguyên Duật Diệp buông tay Thượng Trang ra, nàng chần chờ, cuối cùng cũng đi lên phía trước một bước.

Mạc Tầm hoảng sợ chấn trước người Nguyên Chính Hoàn, cắn răng: "Đừng tới đây!"

Thấy chủ tử đau đớn như vậy, hắn chẳng lẽ còn không biết nữ tử này đối với y quan trọng đến thế nào sao?

Nàng dừng bước, cánh tay giấu dưới ống tay áo nhịn không được mà run rẩy. Nàng đứng ngơ ngác một lúc mới quay đầu, nhìn người yên lặng ngồi trên ghế, run giọng hỏi: "Đó là thứ gì?"

Hắn khẽ cười: "Muốn nghe sao? Trẫm sẵn sàng nói, có điều chỉ sợ trong lúc chúng ta nói chuyện, hoàng thúc sẽ chịu không nổi."

Thượng Trang cả kinh, không biết tình hoa rốt cuộc là thứ gì, nhìn bộ dáng của Nguyên Chính Hoàn, nàng cũng hiểu được sự lợi hại của nó. Mà hiện tại Nguyên Duật Diệp lại nói như thế, nàng nào dám nhiều lời?

Nguyên Duật Diệp đứng lên, cười nói: "Trẫm phái người tiễn hoàng thúc hồi phủ." Nói xong, hắn liền nâng bước rời đi.

Thượng Trang định lên tiếng, nhưng nghĩ tới người phía sau, nàng chỉ đành nuốt lời nói trở về.

"Thượng Trang." Cái tên quen thuộc được nam tử gọi ra, dưới ánh đèn, cánh tay của y đặt trước ngực đã trắng bệch.

Thượng Trang bắt gác lui ra sau, nước mắt cứ thế rơi xuống. Nàng cắn răng, xoay người chạy đi.

Nàng muốn tiến lại gần y, nhưng làm sao dám?

"Chủ tử, Mạc Tầm cầu xin ngài đừng nghĩ tới nàng ta nữa." Mạc Tầm đỏ mặt, lời nói ần ần y hận. Hắn sớm đã nói, tối nay không thể vào cung, chỉ là chủ tử nhà hắn hết lần này tới lần khác đều kiên trì. Giờ phút này hắn hận bản thân không quyết tâm thêm một chút, cho dù y có kiên trì, hắn cũng ép buộc đưa y rời đi, nói không chừng hiện tại đã rời khỏi kinh thành. Cho dù Nguyên Duật Diệp có đổi ý, nhưng Hoàng đế lại ngồi trên núi cao, sao có thể bắt được họ?

"Vương gia." Có thị vệ phụng mệnh tiến tới.

Mạc Tầm đưa tay chạm vào trường kiếm trên thắt lưng, lại nghe y nói: "Mạc Tầm, đừng sinh sự."

"Chủ tử."

Y lắc đầu, mặt mũi nhăn nhó: "Ta không còn khí lực nữa rồi." Kỳ độc trong thiên hạ tuy y không biết hết, nhưng lợi hại trong tinh hoa bản thân đương nhiên hiểu rõ, chỉ cần không nghĩ tới năng, chất độc sẽ không phát tác.

Quá rõ ràng, Nguyên Duật Diệp chọn dùng tinh hoa thì chắc chắn không muốn y chết.

Y biết, Nguyên Chính Hoàn hẳn không phải người như vậy. Tinh hoa, không giết được y.

Trừ phi, hẳn đồng ý để y mang Thượng Trang đi.

Nhưng điều đó không có khả năng. Cho nên, y sẽ không chết.

"Chủ tử." Mạc Tầm cắn răng đứng dậy, lạnh lùng nhìn thị vệ bên cạnh, quát, "Đi thôi."

Từ nay, ai dám cản đường chủ tử, hẳn nhất định sẽ không khách khí.

Nguyên Duật Diệp nhanh chóng rời đi, nhưng lúc này hẳn lại đi chậm lại, sợ nàng không theo kịp. Quả nhiên, qua một lát, hẳn nghe tiếng nữ tử chạy theo. Khóe miệng bất giác cong lên, nhưng bước chân bên dưới chưa từng dừng lại.

Trương công công chỉ dám theo sau từ xa, bọn họ không biết trong đình đã xảy ra chuyện gì, chỉ là nhìn sắc mặt Thượng Trang, sự tình đương nhiên không có gì tốt đẹp, cho nên giờ phút này không ai dám lên tiếng hỏi chuyện.

Thượng Trang cuối cùng cũng đuổi kịp hẳn. Hẳn không quay đầu, chỉ nói: "Trẫm qua Cảnh Nhân cung uống chén trà."

Thượng Trang cắn môi, hẳn biết nàng có chuyện muốn hỏi, vì thế hai người vội vàng về Cảnh Nhân cung, cho tất cả lui ra hết.

Thượng Trang nhin không được, rốt cuộc cũng hỏi: "Tinh hoa là thứ gì?"

Hẳn uốn một ngón trà, thấp giọng: "Tên như ý nghĩa. Tinh hoa không phải độc, nó được dùng để dò xét đối phương có người trong lòng hay không mà thôi. Nếu có, một khi nhớ tới người trong lòng, lồng ngực sẽ đau nhức dữ dội."

"Vậy sau đó?" Nàng run giọng hỏi, kỳ thật nàng có thể đoán được một chút, nhưng lại nhin không được mà hỏi.

Hẳn ngừng đầu nhìn nàng, khẽ cười: "Sau đó? Không phải nàng đã thấy rồi sao?"

"Thuốc giải đâu?" Nàng vốn cho rằng hẳn dùng rượu độc giống thứ Tề Hiền phi từng uống, nhưng không ngờ, sự tình căn bản không phải như vậy.

Hẳn cười: "Không có thuốc giải." Nghiêm khắc mà nói, tinh hoa không có thuốc giải, chỉ là nếu vừa rồi nàng cũng uống chén rượu kia, hẳn ngược lại sẽ có một biện pháp.

"Không thể nào!" Thượng Trang lắc đầu, nàng không tin, là hẳn không muốn lấy ra, vì sao lại lừa gạt nàng nói không có thuốc giải chứ? Nhất định là vậy!

Nàng định quý xuống nhưng lại bị bàn tay to lớn của hẳn ngăn cản, nghe hẳn lạnh giọng: "Cắt duy nhất chính là cắt đứt tơ tình." Đó là cách nhanh và triệt để nhất, hẳn không gạt nàng.

Thượng Trang bắt lực lui nửa bước, cắt đứt tơ tình, chuyện này sao có thể dễ như nói được?

Sắc mặt nàng trắng bệch, thấp giọng: "Người gấu di chiều là ta, cùng y không có quan hệ gì. Hoàng Thượng không nên hận y, người ngài nên hận là ta mới đúng." Nàng vốn định uống cạn hai chén rượu kia, nhưng không ngờ Nguyên Duật Diệp lại tính toán tất cả, bởi vì hẳn biết Nguyên Chính Hoàn sẽ uống, cho nên mới không chút kiêng nể như vậy.

Đầu ngón tay run lên, hẳn đột nhiên bật cười: "Nàng nghĩ trẫm không hận nàng sao? Trẫm đương nhiên hận nàng, cho nên nàng nghe thật rõ cho trẫm, từ nay về sau, trẫm sẽ không hạn chế tự do của nàng, ngày mai lúc y rời kinh, nàng có thể đi tiễn. Đứng rồi, trẫm tin nàng vẫn còn nhớ, chỉ cần y chết, trẫm sẽ thả nàng xuất cung. Kim khâu đã mờ, trẫm sẽ tuân thủ lời hẹn. Nếu nàng không nỗ lực y chết, vậy tốt nhất ngoan ngoãn ở bên cạnh trẫm, nếu có ý định bỏ trốn, đừng trách trẫm sẽ không bỏ qua."

Từng câu từng chữ, hẳn nói tới đỏ mặt hơi lạnh, nhưng chỉ có mình hẳn biết, thời điểm nói ra lời đó, trái tim hẳn cũng rất đau. Rõ ràng là hận, nhưng vì sao lúc tra tấn nàng, bản thân hẳn lại khó chịu như vậy?

Bang - Ly trà bị ném thẳng xuống đất.

Thượng Trang chấn động, thấy nàng đột nhiên đứng lên, đưa lưng về phía nàng. Nàng cắn môi, nói: "Thì ra Hoàng Thượng độc ác như vậy."

Hẳn hừ một tiếng, lạnh giọng: "Nói như vậy, nàng muốn trẫm trực tiếp giết y?"

Thượng Trang nhất thời nghẹn lại, nghe hẳn tiếp tục: "Trẫm làm vậy đã là không tệ với y, ít nhất đã không lấy đi tính mạng." Hẳn quay người nhìn nữ tử trước mặt, cười nhạt, "Chỉ cần ngươi không ở cạnh y, trẫm bảo đảm y nhất định sẽ không chết."

Móng tay khăm chặt vào da thịt, chỉ cần y không chết, những chuyện trước đây nàng làm không phải đã có kết quả hay sao?

Nam tử đột nhiên tới gần, khẽ nói: "Quên y đi, trẫm sẽ coi mọi chuyện chưa từng xảy ra."

Thượng Trang cả kinh nhìn hẳn, thấy một mình hẳn tới giường ngồi xuống, nói: "Tu dung của trẫm còn chưa thay xiêm y sao?"

Nàng hít sâu một hơi, cuối cùng cũng nâng bước. Nửa quý xuống đất, nàng đưa tay giúp hẳn cời nút thắt, cánh tay không ngừng run rẩy, lúc này không hiểu sao hình thù trên long bào của hẳn khiến tay nàng cảm thấy đau rát. Hẳn cúi đầu nhìn nàng, giữ nàng ở lại, tra tấn Nguyên Chính Hoàn, đó chính là thủ đoạn để hẳn tiết hận.

Chẳng biết tại sao, hẳn bất giác nhớ lại thời điểm nàng vừa vào cung, mà ma ở Hoán Y Cục tìm đủ cách gây khó dễ nàng, nàng lại thông minh phá tan kế hoạch của bà ta. Nếu như khi đó mẫu phi hẳn không lợi dụng nàng hãm hại Thái tử, có lẽ mọi chuyện đã không như lúc này.

Hai mắt đột nhiên nhắm lại, vô luận thế nào, hắn đã không thể quay đầu được nữa rồi.

Thời gian không thể trở về, hắn đã không còn là Thành Vương, nàng cũng đã không còn là tiểu cung nữ.

Cánh tay đột nhiên bị hắn bắt lấy, Thượng Trang cả kinh, cả người bị hắn kéo qua, thuận thế ngã xuống giường. Nàng theo bản năng giãy dụa muốn ngồi dậy, lại thấy hắn rên một tiếng sau đó là nhủu mày. Lúc này nàng mới nhớ cánh tay hắn đang bị thương, cho nên không dám động dậy, tùy ý hắn ôm.

Hắn nhích lại gần nàng, ôn nhu nói: "Qua đêm nay, trăm sẽ coi như chưa xảy ra chuyện gì."

Nàng cuối cùng cũng hoảng sợ, vừa rồi hắn còn nói muốn nàng quên y, hắn sẽ coi chuyện này chưa từng xảy ra, nhưng hiện tại, hắn lại nói qua đêm nay...

Nguyên Duật Diệp, trong lòng ngai rớt cuộc đang suy nghĩ gì vậy?

.....

Linh Khuyết đứng từ xa miễn cưỡng cười, khi đó lúc Nguyên Duật Diệp kêu nàng chuẩn bị hoa tình, nàng còn thắc mắc hắn rốt cuộc muốn dùng trên người ai. Cho đến hôm nay lắng lắng đi theo, nàng mới biết đối phương thì ra là Nguyên Chính Hoàn.

Giờ phút này, người trong đình đã giải tán, Mạc Tầm quát mắng kêu bọn thị vệ lui xuống.

Bông tuyết cứ thế rơi xuống, không khí xung quanh trở nên lạnh lẽo, Nguyên Chính Hoàn dường như cảm thấy thanh tình đôi chút.

Không có dù, Mạc Tầm định cởi áo ngoài giúp y che tuyết, nhưng đúng lúc này, một cây dù dừng trên người bọn họ. Quay đầu, thấy người tới là Linh Khuyết.

Linh Tuyết cười xấu hổ, nàng chần chờ một lúc lâu, không hiểu bản thân tại sao vẫn tiến lên.

"Mạc Tầm, ai vậy?" Nguyên Chính Hoàn nhẹ giọng hỏi.

Mạc Tầm hoàn hồn, khó xử cúi đầu, nhẹ giọng: "Chủ tử, là Linh Khuyết cô nương."

"Linh Khuyết..." Y khẽ cười, lại nói, "Tối rồi, sao người lại ở đây?"

"Ta..." Linh Khuyết nghẹn lời, nàng không thể nói y biết người lấy tình hoa là nàng, mà nàng tới đây chỉ vì muốn xem Nguyên Duật Diệp muốn dùng nó trên người của ai. Thầm nhìn Mạc Tầm bên cạnh, nếu hắn biết nàng là kẻ gián tiếp hại chủ tử của mình, hắn không phải sẽ tức giận tới giết nàng sao? Nhớ lại lần đó ở vương phủ, nàng không cần thận dụng phải y, hắn đã khăn trương tới trắng mặt, huống chi là chuyện hôm nay?

Mạc Tầm lên tiếng: "Ngày mai chúng ta rời kinh, hôm nay thân thể chủ tử lại không khỏe, không thể ở ngoài quá lâu. Nếu Linh Khuyết cô nương không còn chuyện gì khác, Mạc Tầm đưa chủ tử về trước."

Linh Khuyết giật mình nhìn hắn, từ ngày Hoàn Vương nói hắn cầu hôn, hắn đối với nàng có chút khách khí, ngược lại khiến nàng không được tự nhiên. Hôm nay thấy hắn không có ý định nhắc lại, có lẽ là vì thân thể Hoàn Vương không khỏe.

Hôm nay gặp Nguyên Chính Hoàn, nàng có chuyện muốn nói, nhưng nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn nuốt lời định nói xuống, một chữ cũng không. Nàng không rõ vì sao Nguyên Duật Diệp lại làm như vậy, nhưng nàng vẫn nhớ bản thân là người của hắn, không thể làm chuyện bất lợi cho hắn. Nguyên Duật Diệp vừa mới đăng cơ, nàng sợ sự tình sẽ có biến hóa.

Mạc Tầm nói xong liền muốn đưa y rời đi.

"Linh Khuyết." Y lại đột nhiên gọi.

Ngày đó nàng không đồng ý chuyện thành thân, y cũng biết nàng thích Nguyên Duật Diệp, nhưng Nguyên Duật Diệp sẽ thích nàng sao? Hiện tại hắn còn ép Thượng Trang ở lại... Lòng ngực đột nhiên trở nên đau đớn khiến y không khỏi cắn chặt răng.

Mạc Tầm thấy vậy, biết y nhất định lại nhớ tới nàng, vội khuyên: "Chủ tử, đừng nghĩ..."

Đừng nghĩ...

A, y chỉ vô thức nhớ tới mà thôi.

Nguyên Chính Hoàn lắc đầu: "Không sao." Chi là đau, không chết được.

Kỳ thật những đau đớn này đối với y chẳng là gì cả, chi cần những người y quan tâm đừng chết...

Mạc Tầm đau xót nhìn Nguyên Chính Hoàn, thời điểm tới hậu hạ, y vẫn còn nhỏ. Hắn coi y như đệ đệ mà chăm sóc, cũng là chủ tử mà hắn kính trọng. Những năm gần đây, đau đớn của y, hận thù của y, bất đắc dĩ của y, hắn hiểu tất cả.

Linh Khuyết ngơ ngác nhìn thân ảnh hai người đi xa, mãi tới khi không còn nhìn thấy, nàng mới xoay người, lúc này mới nhớ, hôm nay sợ là hắn đang ở Cảnh Nhân cung. Nàng cắn môi, nàng biết hắn coi nàng như muối, nhưng tâm tư của nàng nào dừng ở đây?

.....

Trận tuyết này kéo dài tới tận sáng sớm hôm sau, mặt đất bị một màu trắng bao phủ. Trong sân, cung nữ vội vàng dọn tuyết đọng trên đường.

Thượng Trang hầu hạ hắn xuống giường, tới qua, bọn họ thức trắng một đêm.

Giúp hắn mặc long bào xong, cung nữ mang lược tới, hắn lại phát tay cho cung nhân lui xuống. Thượng Trang cả kinh, lại thấy hắn đưa lược tới cho nàng, cười nói: "Chải đầu cho trăm."

Nàng sợ run người, thấy hắn nhét cây lược vào tay rồi xoay người đưa lưng về phía nàng. Nàng tiến lên nhẹ nhàng chải đầu giúp hắn, lại nghe hắn nói: "Dần gian có câu phu thê kết tóc, nàng chải tóc cho trăm, chúng ta sẽ bạc đầu giai lão."

Ngón tay run lên, nàng không khỏi bật cười, thê tử của hắn là Hoàng hậu, là Mộ Dung Văn Khương, không phải nàng. Nàng chẳng qua là một Tu dung mà thôi.

Đột nhiên nhớ lại lời hần từng nói, trước khi rời cung..

A, nàng còn cơ hội xuất cung sao? Để Nguyên Chính Hoàn được sống, đời này, nàng phải luôn ở cạnh hần.

Thượng Trang cười vô vị, đây chính là phong cách làm việc của hần, không phải sao?

Từ nay, nàng nên cam tâm tình nguyện ở đây, không nên có ý niệm xuất cung nữa.

Thượng Trang giúp hần buộc tóc, cài kim quan.

Hần khẽ cười, đưa tay cầm lấy tay nàng, thấp giọng: "Ồ đây chờ trăm, hạ triều xong trăm sẽ tới đây." Hần quay người, hôn lên má nàng rồi rời đi.

"Hoàng Thượng." Trương công công chạy ra tiếp đón, thấy hần cười như vừa tắm gió xuân, tâm tình hần không tồi.

Có lẽ Nguyên Duật Diệp cũng không nói rõ vì sao, chỉ đơn giản là cảm thấy cao hứng.

Thượng Trang nhìn bóng lưng nam tử, hần thật sự không còn nhắc tới chuyện hôm qua, tựa hồ tất cả đều chưa từng phát sinh.

Bàn tay nắm chặt cây lược, hôm nay, y cũng nên hồi kinh rồi. Có Mạc Tầm và Phục Linh bên cạnh, nàng không cần phải lo cho y. Chỉ cần còn sống, tương lai Nguyên Duật Diệp có lẽ sẽ không khó để y nữa.

Mà nàng phải cố gắng sống sót, nếu nàng xảy ra chuyện, Nguyên Chính Hoàn phải làm sao?

Hít một hơi thật sâu, nàng mỉm cười tự an ủi, tình hình hiện tại cũng không tệ, không phải sao? Ít nhất là không chặt vật như thời điểm nàng vừa tiến cung. Giờ khắc này, nàng là Tu dung, là chủ tử rồi.

Ngồi trong phòng thêm một lát, cung nữ đột nhiên đi vào, cười nói: "Nương nương, Trương công công tới."

Nàng không khỏi kinh ngạc, đang êm đẹp, Trương công công tới đây làm gì?

Trương công công vào trong, hướng nàng hành lễ, rồi nói: "Nương nương, Hoàng Thượng có chính sự cần phải xử lý, tạm thời không thể tới đây, ngài ấy kêu nô tài mang người tới cho nương nương trước." Nói xong, hần quay đầu.

Thượng Trang cũng đưa mắt nhìn, thấy một nữ tử cẩn thận bước vào điện.

Đội thấy rõ người tới, nàng không khỏi đứng lên, bật thốt gọi: "Phục Linh?" Nàng ấy không phải đang ở cạnh Nguyên Chính Hoàn sao? Đang êm đẹp sao lại xuất hiện ở đây? Y xảy ra chuyện sao?

Phục Linh ngẩng đầu nhìn nàng, cười gọi: "Tiểu thư!"

Trương công công lên tiếng: "Người cũng tới rồi, nô tài xin trở về phục mệnh, nô tài cáo lui."

Tất cả đều lui xuống, Thượng Trang vội kéo tay Phục Linh, hỏi: "Sao người lại tới đây? Vương gia..."

"Vương gia không sao." Phục Linh tiếp lời, "Vương gia kêu nô tỳ ở lại hầu hạ tiểu thư."

Nghe vậy, trái tim treo lơ lửng của Thượng Trang cuối cùng cũng buông lỏng. Phục Linh dường như đoán được nàng đang nghĩ gì, liền cười nói: "Vương gia nói tiểu thư hôm nay được phong làm nương nương, bên cạnh không thể không có thân tín, ngài ấy đã thỉnh cầu Hoàng Thượng để nô tỳ ở lại hầu hạ người."

Trong lòng không khỏi khó chịu, trước khi đi, y còn cần nhắc chu toàn cho nàng sao?

"Tiểu thư sao vậy? Sắc mặt không tốt, có phải bị bệnh hay không?" Phục Linh lo lắng hỏi.

Thượng Trang hoàn hồn, vội lắc đầu: "Không có, ta rất tốt, vương gia... Y không sao chứ?"

Phục Linh không đáp, chỉ nói: "Tiểu thư, bây giờ người là chủ tử rồi, cũng nên có phong thái của chủ tử mới đúng."

"Phục Linh..."

Phục Linh lắc đầu, thấp giọng: "Trước khi đi Vương gia có dặn, nói sau này ở trong cung không được nhắc tới ngài ấy. Tiểu thư hãy nhớ, vương gia nói y sẽ sống tốt, cho nên xin tiểu thư đừng nhắc tới ngài ấy."

Hốc mắt lập tức đỏ ửng, đúng vậy, nàng biết, ở đây không thể nhắc tới y, không thể vì y mà rơi lệ.

"Cạnh vương gia đã có Mạc thị vệ, nô tỳ chỉ cần hầu hạ tiểu thư thật tốt là được." Phục Linh nghiêm túc nói.

Thượng Trang gật đầu, nghe Phục Linh tiếp tục nói: "Tiểu thư, Mạc thị vệ hình như rất thích Linh Khuyết cô nương."

Nàng nhàu mày, hỏi: "Sao người lại nói thế?"

Phục Linh tựa hồ có chút bất mãn: "Mỗi lần nhắc tới nàng ấy, Mạc thị vệ lại bật cười, trước đó, hần cứ như cục đá âm trầm vậy."

Thượng Trang không khỏi bật cười, nếu Mạc Tầm thật sự thích Linh Khuyết, đó cũng là chuyện bình thường, có điều Linh Khuyết sẽ không cùng hần rời đi.

Phục Linh không nói nữa, chỉ kéo ghế trước bàn trang điểm nói: "Để nô tỳ hầu hạ người, người xem, bản thân còn chưa chải đầu kia."

Trong đầu đột nhiên nhớ lại Nguyên Duật Diệp nói, chỉ là Trương công công tới báo hần đang có việc, tạm thời không tới.

Nàng nhắm mắt lại, bỏ đi, nghĩ chuyện này làm gì?

Hai người đang nói chuyện thì đột nhiên nhớ lại ngọc bội nhờ Linh Khuyết giữ, khi đó nàng ấy còn nói tới lúc nàng muốn thì cứ tới lấy lại. Nàng đâu ngờ rằng bản thân còn sống?

Thế sự quả nhiên vô thường.

Thấy Thượng Trang đột nhiên đứng lên, Phục Linh vội hỏi: "Tiểu thư đi đâu vậy?"

"Cần Thừa cung, ta có việc muốn tìm Linh Khuyết."

Phục Linh vội đuổi theo, cười nói: "Tiểu thư quên rồi sao, hiện tại không được xưng "Ta" nữa."

Thượng Trang nào so đo chuyện này, nàng hiện tại chỉ muốn lấy ngọc bội về. Thời điểm đẩy cửa ra, nàng mới phát hiện trời bên ngoài lại đổ tuyết.

Phục Linh hỏi tìm dù với cung nữ bên cạnh, lại nhỏ giọng: "Có kiệu không?"

Thượng Trang định lên tiếng nói không cần, lại thấy một thái giám chạy tới, quỳ dưới đất: "Nô tài thỉnh an nương nương. Thái hậu muốn mời nương nương qua Tây Viên thưởng tuyết."

Thượng Trang không khỏi cả kinh, Thái hậu sao lại đột nhiên mời nàng thưởng tuyết?

Phục Linh biết sắc, vội kéo Thượng Trang lại: "Tiểu thư..." Nàng mặc dù không biết sự tình bên trong, nhưng quan hệ giữa Thượng Trang với Thái hậu cùng Tề Hiền phi nàng có biết đôi chút.

Thượng Trang quay đầu nhìn nàng, lại nhìn thái giám: "Chuẩn bị kiệu."

Tuy Nguyên Duật Diệp nói nàng không cần qua Úc Ninh cung thỉnh an, nhưng Thái hậu đã lên tiếng mời nàng cùng thưởng tuyết, nàng nào có đạo lý không đi?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 45: Phục mệnh

Phục Linh sốt ruột nhìn nàng, thấy nàng lắc đầu, ý bảo bản thân không sao.

Đã tới Tây Viên, Phục Linh cẩn thận giúp Thượng Trang xuống kiệu, lại không thấy bọn người Thái hậu. Thái giám lên tiếng: "Nương nương, mời đi bên này, Thái hậu đang ở trong đình phía trước nói chuyện phiếm với các chủ tử." Nói xong, hắn liền đi trước dẫn đường.

Tây Viên có một chỗ đang được sửa chữa, cây cối rậm rạp trồng hai bên, hiện tại trời đã sang đông, lá cây đều ủa tàn, không khí lạnh lẽo. Đường đi quanh co, tuyết vẫn còn đọng lại.

Phục Linh nói "Cẩn thận" rồi giữ chặt lấy nàng.

Đi theo thái giám xuyên qua rừng cây, thấy xa xa có một tòa đình, xung quanh được che bởi màn trước đỏ thẫm, giữa khung cảnh trắng xóa đặc biệt bắt mắt. Từ đây, nàng mơ hồ nghe bên trong truyền ra tiếng cười, xem ra có rất nhiều người đến.

Thượng Trang có chút chần chờ, lại thấy thái giám vội vàng đi qua phục mệnh.

"Thái hậu, Tu dung nương nương đã tới." Thái giám quỳ xuống bẩm báo.

Ánh mắt mọi người đều chuyển hướng ra ngoài, chỉ có Mộ Dung Vân Khương nhìn nàng cười tủm tỉm, còn những phi tần còn lại đều lộ vẻ không vui. Các nàng đều từ vương phủ của Nguyên Duật Diệp tới, luận tư lịch đều sâu hơn nàng, huống hồ, tuy nàng là tiểu thư của An Lăng gia nhưng lại xuất thân nô tỳ, điều này càng khiến các nàng cảm thấy bất mãn.

Còn nữa, Thượng Trang chẳng qua là Tu dung vừa được sắc phong, Hoàng Thượng lại vì nàng mà ngủ lại Cảnh Nhân cung, đã vậy còn có khẩu dụ mỗi ngày không cần tới thỉnh an Thái hậu, đây là đãi ngộ mà ngay cả Hoàng hậu cũng không có.

Thượng Trang không nhìn các nàng, chỉ tiến lên hành lễ: "Thần thiếp thỉnh an Thái hậu."

Thái hậu buông ly trà trong tay, cười nói: "Vu Tu dung hôm qua cực khổ hầu hạ Hoàng Thượng, ai gia vốn không nên gọi ngươi tới đây, chỉ là cảnh tuyết mỹ lệ, tỳ muội các ngươi lại muốn tụ họp, cho nên ai gia đành phải đứng đầu chủ trì."

Thái hậu vừa dứt lời, nữ tử bên cạnh liền lên tiếng: "Thái hậu nói rất đúng, Vu Tu dung hầu hạ Hoàng Thượng thật sự rất vất vả." Nàng ta lại nhìn Phục Linh, trách mắng, "Đứng đó làm gì hả? Còn không mau đỡ chủ tử ngươi qua đây? Bên ngoài trời lạnh, nếu Tu dung bị cảm, Hoàng Thượng trách tội xuống thì ai gánh vác đây?"

Thái hậu cười nói: "Từ Chiêu nghi nói chuyện quả nhiên đúng tâm tư của ai gia. Tu dung còn không qua đây làm ấm thân mình?"

Thượng Trang tạ ơn, sau đó tiến lên ngồi xuống.

Từ Chiêu nghi xem thường hểc nàng, cha nàng chẳng qua là Kinh Triệu Doãn tiền nhiệm, ở trong nội cung này, chỉ dựa vào sủng ái của Hoàng đế, nàng liệu có thể duy trì được phượng quang bao lâu?

Thượng Trang khẽ cười, nàng biết Thái hậu mời mình tới đây chẳng qua là muốn đẩy nàng ra đầu sóng ngọn gió. Xuất thân là một cung nữ, ai có thể ngờ hiện tại nàng là người được Hoàng đế sủng ái? Hơn nữa, bản thân còn là phi tử đầu tiên được "thị tẩm", chắc chắn sẽ trở thành cái gai trong mắt mọi người.

Lần đó Thái hậu lên tiếng hỏi nàng với Nguyên Duật Diệp, nhưng hắn không đồng ý, xem ra, bà ta định mượn tay người khác để diệt trừ nàng.

Dưới bàn và xung quanh đình đều đặt lò sưởi, chỉ ngồi một lát, cơ thể vốn lạnh như băng đã dần cảm nhận được ấm áp, mà tâm Thượng Trang càng rõ ràng. Nàng nắm chặt khăn tay, bất đắc dĩ cười, người nàng phải phòng bị thì ra lại nhiều như vậy.

Cung nữ tiến lên dâng trà, Mộ Dung Vân Khương liền cười nói: "Đây là tuyết sớm Thái hậu sai người góp nhặt đầu cành nấu với trà, bồn cung ném thừa rồi, quả thật là tinh khiết." Dứt lời,

nàng liền cầm ly lên uống một ngụm.

Thượng Trang sao có thể không hiểu dụng ý của nàng ấy, nàng ấy chẳng qua là muốn nói nàng cứ yên tâm uống, Thái hậu sẽ không quang minh chính đại làm gì nàng. Nàng cảm kích cười cười, cũng cúi đầu uống một ngụm, hương vị quả nhiên không tồi.

Nữ tử áo trắng bên cạnh Mộ Dung Vân Khương cười nói: "Hương vị quả nhiên có khác biệt, lúc ở nhà, nương của thần thiếp cũng có ủ nước từ tuyết ba năm."

Thái hậu dùng khăn lụa lau khô miệng, nói: "Đúng vậy, ai gia có kêu chôn mấy hũ tuyết dưới đất, chờ thêm mấy năm sẽ lấy ra dùng, không ngờ người lại nói trước." Nói xong, bà ta liếc nhìn mấy thái giám bên cạnh.

Hai thái giám hiểu ý, lập tức xoay người lui xuống.

Nữ tử áo trắng kia che miệng cười: "Là lỗi của thần thiếp, thần thiếp không nên lăm mồm như vậy."

Từ Chiêu nghi cười nói: "Vân phi tỷ tỷ quá lời, chuyện này có là gì chứ, ý của Thái hậu là..."

Vân phi chẳng qua là lăm mồm lăm miệng, nhưng thứ Từ Chiêu nghi ám chỉ chẳng lẽ Thượng Trang không rõ sao?

Thái hậu khẽ cười, đột nhiên thay đổi chủ đề: "Vốn muốn cùng các người đi dạo một lát, ai ngờ tuyết mỗi lúc một lớn, hiện tại chỉ có thể ngồi đây nói chuyện phiếm. Hoàng hậu..." Thái hậu nhìn Mộ Dung Vân Khương, hỏi thăm: "Mộ Dung tướng đang bị thương, con trở về sai người nói hẳn biết, dùng tuyết nấu trà rất tốt cho thân thể."

Mộ Dung Vân Khương gật đầu: "Để Thái hậu lo lắng, thương tích của ca ca đã không còn gì đáng ngại."

Cánh tay Thượng Trang bùng ly trà khẽ run lên, lập tức nở một nụ cười yếu ớt, Thái hậu đi quan tâm Mộ Dung thừa tướng sao? Nguyên Duật Diệp cũng bị thương, bà ta lại không nhắc một câu, kỳ thật nàng hiểu, hai người bọn họ sớm đã không vừa mắt. Hôm nay, bà ta chỉ còn lại một mình, bà ta có gì để sợ nữa chứ? Bà ta là Thái hậu, vinh hoa phú quý hưởng cả đời cũng không hết, mà Nguyên Duật Diệp cũng không cần tìm lý do để diệt trừ bà ta.

Mọi người trò chuyện một lát thì một thái giám đi vào, cúi đầu nói: "Thái hậu, Linh thượng nghĩa tới."

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, vừa quay đầu đã thấy Linh Khuyết đi tới, quỳ xuống hành lễ.

Nàng vốn là ngự tiền thượng nghĩa, nhưng hôm nay lại bị Nguyên Duật Diệp làm Tu dung, hiện tại Linh Khuyết là thượng nghĩa cũng chẳng có gì kỳ quái. Chỉ là, Thái hậu đột nhiên truyền nàng ấy tới đây làm gì?

Mộ Dung Vân Khương cũng nhíu mày, quay đầu nhìn Thái hậu, thấy sắc mặt bà ta vẫn bình thường, không có gì thay đổi.

Thái hậu phát tay cho Linh Khuyết đứng dậy, hỏi: "Ai gia gọi người tới đây là muốn hỏi vài chuyện, Hoàng Thượng vẫn tốt chứ?"

Linh Khuyết cúi đầu, đáp: "Hồi Thái hậu, Hoàng Thượng rất tốt."

"Ừ." Thái hậu gật đầu, lại hỏi, "Hoàng Thượng đang ở Ngự thư phòng sao?"

"Vâng." Nữ tử nhẹ giọng trả lời.

Thái hậu đột nhiên bật cười: "Nhìn người khảm trang chưa kìa! Ai gia chẳng qua là thuận miệng hỏi thăm mà thôi. Hoàng Thượng vừa đăng cơ, xử lý chính sự có rất chỗ cần phải học, người ở cạnh ngài ấy phải cố gắng hầu hạ thật tốt."

Thượng Trang ngược mắt nhìn bà ta, chẳng lẽ bà ta đang nhắc tới Thái tử đã mất sao? Không ai rõ ràng hơn nàng, khi đó Tiên hoàng ốm đau, chính sự đều giao cho Thái tử xử lý.

Linh Khuyết vẫn cẩn thận đáp lời.

"Ai gia nghe nói người pha trà rất thơm, đúng lúc trà ở đây sắp hết, không bằng người pha cho mọi người một bình đi, cũng để cho các chủ tử ở đây nếm thử hương vị của trà mà Hoàng Thượng dùng hằng ngày."

Vừa nghe tới trà Hoàng Thượng hay dùng, mọi người đều hào hứng.

Linh Khuyết không biết Thái hậu có ý gì nhưng nàng không cự tuyệt, chỉ nhận lệnh theo thái giám lui xuống.

Lúc này, tuyết bên ngoài đã nhỏ đi.

Phía đông cách đó không xa là một rừng mai, hiện tại hoa mai đã nở, giữa không khí lạnh lẽo phảng phất có mùi hương nhè nhẹ, trông giống như tiên cảnh.

Mọi người lại tiếp tục nói chuyện, đột nhiên có người đề nghị chấp bút vẽ lại cảnh đẹp lúc này, nhưng vì nơi này ít người, không thể nhanh chóng chuẩn bị giấy mực nên đành thôi.

Qua một lát, Linh Khuyết tới dâng trà.

Nàng đi tới bên cạnh Thái hậu, chăm trà cho bà ta, lại nghe bà ta nói: "Người cũng rót trà cho bọn họ đi."

"Vâng."

Lần lượt rót trà cho từng người, thời điểm tới cạnh Thượng Trang, Linh Khuyết đột nhiên thấy có người vuron chân ra, nàng muốn tránh nhưng lại không kịp, cả bình trà đều hướng tới Thượng Trang.

"Thượng nghĩa." Ti Y vốn muốn kéo nàng lại nhưng cũng không kịp.

Thái hậu lạnh lùng nhìn nàng, một câu cũng không nói.

Thượng Trang cả kinh, còn chưa kịp phản ứng thì nước trà đã hắt hết lên người nàng. Lúc này, bình trà trong tay Linh Khuyết rơi xuống đất, "Bang" một tiếng.

"Tiểu thư." Phục Linh sợ hãi, vội tiến lên xem nàng có sao hay không.

Thượng Trang lập tức đứng dậy, may là xiêm y mùa đông rất dày, cho nên bản thân không bị phỏng.

Phục Linh cuống quýt giúp nàng cởi áo khoác, một tay giúp nàng lau khô.

"Nô tỳ đáng chết, thỉnh nương nương thứ tội." Linh Khuyết tự biết việc này không ổn, liền quỳ gối dưới chân Thượng Trang.

Thượng Trang theo bản năng liếc nhìn Thái hậu, Linh Khuyết hầu hạ bên cạnh Nguyên Duật Diệp bao năm, làm việc chưa từng lỗ mãng, chỉ có vài bước đơn giản, nàng ấy sao có thể đi không vững chứ?

Giờ phút này thấy Thái hậu buông chén trà xuống, định lên tiếng lại bị Thượng Trang cướp lời: "To gan! Chẳng qua là rót một ly trà, tay chân nguoi có phải quá yếu đuối không? Người đầu, lỗi nàng ta xuống, và miệng!"

Phục Linh khiếp sợ nhìn tiểu thư nhà mình, người ngoài đình không ai dám động.

"Lời bôn cung nói các nguoi không nghe sao!" Thượng Trang sốt ruột quát, nếu Thái hậu tự mình mở lại, bà ta nào dễ dàng tha cho Linh Khuyết?

Rốt cuộc cũng có hai thái giám tiến lên, kéo Linh Khuyết đi xuống.

"Nương nương!" Linh Khuyết kinh ngạc nhìn Thượng Trang.

Lúc này, Vân phi đột nhiên lên tiếng: "Vu muội muội có phải quá nương tay với nô tỳ này không? Và miệng đã là gì chứ? Theo bôn cung thấy tay nàng ta mềm mại như vậy phải trách phạt nặng hơn, có đúng không Thái hậu?"

Thái hậu lại mỉm cười, đứng dậy, nói: "Ai gia mệt rồi, cũng nên hồi cung nghỉ ngơi thôi. Chuyện này ai gia không muốn xen vào." Lúc đi ngang Thượng Trang, khoe miệng bà ta lộ ra một nụ cười lạnh. Đúng là nữ tử thông minh, biết bà ta có ý muốn trách phạt Linh Khuyết, nên lấy hình phạt nhẹ nhất phạt nàng ta.

Tì Y lo lắng nhìn Linh Khuyết, giờ phút này cũng không tiện nói gì thêm, chỉ đành cùng Thái hậu rời đi.

Từ Chiêu nghi cũng cười đứng dậy, tiếp lời: "Đúng đó, nào có thể đơn giản và miệng như vậy, nếu sau này hận Vu muội muội mà ra ngoài nói bậy thì sao?"

Mộ Dung Vân Khương thấy Thượng Trang như thế, biết nàng cố ý vì Linh Khuyết mà mở miệng. Thanh Nhi bên cạnh lại nhẹ giọng nói: "Tiểu thư, chuyện này chúng ta không nên quản, đi thôi."

Nàng nhìn Thanh Nhi, Thanh Nhi nói đúng, Thái hậu đã đi rồi, nàng cũng không cần dấn thân vào mớ bùn này.

Vân phi lại nói: "Còn đứng đó làm gì? Tu dung nương nương phạt nàng ta chịu hình kệp tay, còn không lùi xuống?" Ai ai cũng biết Linh Khuyết là người Nguyên Duật Diệp coi trọng nhất từ lúc ở vương phủ, khi đó không có cơ hội, hiện tại trước mắt có thể giáo huấn nàng ta, ai mà buông tha chứ?

Đám nữ tử còn lại không ai lên tiếng, nhưng trên mặt đều lộ rõ cao hứng.

"Vâng." Hai thái giám nhận lệnh, tiến lên kéo Linh Khuyết xuống.

Thượng Trang nâng bước muốn đi lên, lại bị Phục Linh kéo ống tay áo lại. Nàng quay đầu, thấy nàng ấy khẽ lắc đầu.

Thượng Trang cắn môi, nàng nào ngờ lần thường tuyết này, người Thái hậu muốn đối phó lại không phải nàng, mà là Linh Khuyết!

Và miệng, cùng lắm chỉ sưng mặt mấy ngày, nhưng kệp tay...

Nghe khẩu khí của bọn họ, tay của Linh Khuyết còn giữ được sao?

Mộ Dung Vân Khương không lên tiếng, giờ phút này nàng cũng không thể nói gì, chỉ nói: "Xiêm y của tần thiếp ướt rồi, xin về cung trước." Nàng hành lễ, sau đó mang Phục Linh ra ngoài.

Đi được một đoạn, Thượng Trang vội nói: "Mau tới Ngự thư phòng tìm Hoàng Thượng, kêu ngài ấy tới cứu Linh Khuyết!"

Phục Linh sợ run lên, nhưng thấy thần sắc tiểu thư nhà mình trầm trọng như vậy, nàng chỉ đành gật đầu, nhấc chân chạy về phía trước.

Thái hậu đứng cách đó không xa lạnh lùng quan sát, bà ta đương nhiên biết nha đầu kia đang định làm gì.

Bà thật muốn xem xem, Linh Khuyết kia trong lòng Nguyên Duật Diệp có phải rất quan trọng không? Hôm nay xem ra có thể lợi dụng việc này.

Tì Y lo lắng nhìn phía trước, Thái hậu đột nhiên quay đầu, khẽ hừ một tiếng: "Người ta đi mời Hoàng Thượng rồi, nguoi còn gấp gì nữa hả?"

"Nô tỳ không dám."

Trong lòng Thái hậu vô cùng rõ ràng, cung nữ này là người của Nguyên Duật Diệp, bà ta sớm muộn cũng sẽ động thủ diệt trừ mối họa này.

Phục Linh vừa thở hổn hển vừa chạy tới Ngự thư phòng, thấy Trương công công đứng hầu bên ngoài liền xông lên, lớn tiếng: "Công công! Trương công công..."

Thấy người tới là Phục Linh, Trương công công lập tức nâng bước đi về phía trước, nhỏ giọng: "Trời, bà cô nhỏ của ta, còn không nhỏ tiếng lại! Đây là chỗ để nguoi la to lớn tiếng sao?"

Phục Linh nào quản nhiều chuyện như vậy, nàng chỉ biết nếu Nguyên Duật Diệp không xuất hiện, trong cung nhất định sẽ xảy ra chuyện lớn. Nàng lại tiếp tục xông lên, lớn tiếng: "Hoàng Thượng có ở bên trong không? Ta có việc gấp!"

"A!" Trương công công cả kinh, vội kéo ống tay áo của nàng, trách mắng, "Nguoi không còn muốn cái mạng nhỏ này nnuwax hả?"

Phục Linh gấp tới độ dậm chân, lớn tiếng gọi: "Nếu ta không vào, có người sẽ thật sự mất mạng đó!"

Nguyên Duật Diệp ở trong đang đọc mật hàm trong tay, mơ hồ nghe tiếng người la lối bên ngoài, tựa hồ là Phục Linh, lúc này lại nghe nàng nói "Có người sẽ thật sự mất mạng" thì không khỏi hoảng sợ, vội vàng vút đồ trong tay xuống, nhanh chóng ra ngoài, hỏi: "Chủ tử nhà nguoi xảy ra chuyện gì?"

Thấy Phục Linh, hần tướng Thượng Trang đã xảy ra chuyện.

Trương công công vội lui sang một bên, Phục Linh lúc này mới chịu hành lễ, cánh tay lại bị Nguyên Duật Diệp bắt lấy, quát: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Phục Linh hoảng sợ, lắp bắp đáp: "Là... Linh thượng nghĩa..."

Linh Khuyết?

Sắc mặt hần lập tức thay đổi: "Linh Khuyết làm sao?"

"Nàng ấy... Bị người ta kéo xuống dụng hình kệp tay."

Nguyên Duật Diệp cả kinh, vội vàng đi về phía trước, nói: "Còn không dẫn đường!" Là ai to gan như vậy, dám động vào người của hần?

Trương công công thấy hần tức giận, lại thấy Phục Linh còn thất thần, vội nói: "Đi mau."

Phục Linh lúc này mới hoàn hồn, cắn môi, chạy nhanh về phía trước. Chạy tới chạy lui, nàng thật sự rất mệt, nhưng nghĩ tới tiểu thư và sắc mặt của Hoàng Thượng, nàng nào dám nghỉ ngơi, lập tức liều mạng mà chạy.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 45-2: Phục mệnh (Phần 2)

Thượng Trang đợi mãi không thấy Phục Linh trở về, nội tâm vô cùng sốt ruột nhưng không biết phải làm sao cả. Giờ phút này tuyết đã ngừng rơi, nhưng gió mỗi lúc một lớn. Xiên y bị ướt, lúc này gió lớn thổi qua càng khiến nàng cảm thấy lạnh lẽo.

"Vu Tu dung còn chưa trở về thay xiêm y sao? Nếu người bị bệnh, Hoàng Thượng đau lòng thì làm sao đây?"

Thượng Trang cả kinh, vừa quay đầu đã thấy Ti Y diu Thái hậu tới. Nàng không ngờ Thái hậu chưa về Úc Ninh cung, sủng sớt một khắc rồi vội vàng hành lễ.

Thái hậu buông tay Ti Y, một mình tiến lên, nhẹ giọng: "Người là người thông minh, chắc hẳn biết vì gì nên làm, việc gì không nên."

"Thần thiếp ngu dốt." Thái hậu tuy nói mơ hồ nhưng bản thân nàng vô cùng rõ ràng.

Thái hậu cũng không quanh co, trực tiếp hỏi: "Vật kia... Người xử lý chưa?"

"Đã xử lý rồi." Không nói rõ, nàng vẫn biết thứ Thái hậu chỉ chính là di chiếu Tiên hoàng để lại.

Bà ta vẫn không tin, răn đe một câu: "Người đừng hòng qua mặt ai gia."

Thượng Trang siết chặt khăn lụa trong tay, hiện tại di chiếu đang nằm trên người Nguyên Duật Diệp, chuyện này nàng đương nhiên không thể nói, chỉ thấp giọng: "Nếu Thái hậu không tin, thần thiếp cũng không còn cách nào khác. Chỉ là Thái hậu nên biết, nếu thần thiếp giữ lại nó, vạn nhất bị người ta phát hiện, đặc biệt là Hoàng Thượng, thần thiếp sẽ mắc tội khi quân, cái chết khó tránh khỏi, chắc chắn còn liên lụy tới An Lăng gia. Cho nên thần thiếp dù có gan lớn bằng trời cũng không dám."

Nghe vậy, sắc mặt Thái hậu hòa hoãn hơn nhiều, khẽ cười một tiếng: "Người làm vậy rất đúng, ai gia quả thật rất thích người như người. Lần trước ai gia xin người với Hoàng Thượng, ngài ấy không chịu, thì ra là vì không nỡ để người làm cung nữ. Bỏ đi, việc này ai gia không quản nữa. Hôm nay người là Tu dung, vị phân tuy không cao nhưng lại khiến ai gia cao hứng, ai gia có thể ở phía sau giúp người đứng vững trong hậu cung." Nếu Nguyên Duật Diệp đã yêu thích, vậy bà ngược lại muốn lôi kéo nàng về phía của mình.

Bà ta cũng là nữ tử, đương nhiên cũng biết sủng ái chưa chắc là thứ giúp con người ta sống trong hậu cung này.

Thượng Trang khiêm tốn cười đáp: "Được Thái hậu đề mắt là phúc của thần thiếp, thần thiếp là phi tử của Hoàng Thượng, người lại là Thái hậu, thần thiếp đương nhiên phải tận tâm hầu hạ người."

Thái hậu lập tức thu lại ý cười, nàng ta thể mà dám cự tuyệt ý tốt của mình!

Đúng là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!

Bà vốn định không buông tha cho nàng, nhưng hôm nay lần nữa chứng kiến sự thông minh của nữ tử trước mắt, bà lại cảm thấy muốn dùng nàng, nhưng kết quả khiến bà thật thất vọng. Hôm nay bà là Thái hậu, nàng là Tu dung, vốn không cần động thủ diệt trừ nàng.

Thái hậu lạnh giọng: "Có một số chuyện người nên suy nghĩ suốt đời! Hậu cung này quá nhiều người, từ phía của người đều là kẻ địch."

"Đa tạ Thái hậu nhắc nhở, thần thiếp sẽ ghi nhớ lời này." Thái hậu không biết nếu nàng đối nghịch khắp nơi, Nguyên Duật Diệp sẽ là người đầu tiên không bỏ qua cho nàng, bản thân nàng chỉ sợ sẽ chết nhanh hơn.

Mà nàng không thể chết được, nàng phải cố gắng sống thật tốt.

Sắc mặt Thái hậu tái nhợt, liếc nhìn nàng một cái, cắn răng: "Nếu đã không vội hồi cung, chỉ bằng người cùng ai gia đi xem cung nữ phạm sai kia đi." Nói xong, bà ta nâng bước rồi đi.

Thượng Trang vội đuổi theo, nếu Thái hậu đã muốn đi, chỉ sợ sẽ mang thêm phiền toái cho Linh Khuyết. Nàng lặng lẽ theo sau, nhìn không được mà nói: "Hôm nay người đã là Thái hậu, quyền khuynh thiên hạ."

Nàng thật không rõ, Thái tử đã qua đời, bà ta không phải nên an phận làm Thái hậu của mình sao? Vì sao còn khó dễ các nàng như vậy?

Thái hậu hừ một tiếng, nàng quả thật rất biết ăn nói, câu nào câu nấy đều nói đúng trọng tâm, mà chính bà nhất thời lại nghẹn không đáp. Mặc dù Tiên hoàng sắc phong bà làm Hoàng thái hậu, nhưng bà vẫn luôn cảm thấy vị trí này khiến bản thân uất ức.

Nhi tử của Tề Hiền phi, bà không muốn nhìn hấn sống vui vẻ.

Linh Khuyết bị mang tới bãi đất trống, lập tức có người mang hình cụ tới.

Thấy Linh Khuyết giãy dụa, hai thái giám kia nhanh chóng giữ nàng lại, nói: "Linh Thượng nghĩa chớ trách bọn ta, chủ tử đã lên tiếng, bọn ta chỉ có thể tuân lệnh."

Một kẻ khác cười nói: "Tu dung nương nương là tân sủng của Hoàng Thượng, đương nhiên sẽ tâm cao khí ngạo, còn Thượng nghĩa hiện tại đang làm việc bên cạnh Hoàng Thượng, chắc chắn cũng khiến người ta ngửa mặt. A, chuyện này thật không còn cách nào khác."

Bọn họ vừa nói chuyện vừa kẹp đồ vào mười ngón tay của Linh Khuyết. Nàng hoảng sợ muốn rút tay về, nhưng khí lực rốt cuộc vẫn không mạnh bằng họ.

Tu dung nương nương...

Chuyện vừa rồi nàng không rõ lắm, là ai gạt chân nàng...

Linh Khuyết đi tới cạnh Thượng Trang, phía sau nàng ấy là nha đầu tên Phục Linh.

Trái tim Linh Khuyết run lên, trong lòng đột nhiên nhớ lại những lời từng nói với Thượng Trang khi còn ở vương phủ, khi đó nàng nói muốn nàng ấy cách xa Nguyên Duật Diệp, còn muốn tác hợp nàng ấy với Nguyên Chính Hoàn. Hôm qua Hoàn Vương vừa rời kinh, chẳng lẽ Thượng Trang thừa dịp tính kế nàng sao?

"A!"

Suy nghĩ tới thất thần, mười ngón tay đột nhiên truyền tới cơn đau tan lòng nát dạ, Linh Khuyết nhịn không được mà hét lên một tiếng.

Hai thái giám nhìn nhau, không nói chuyện, chỉ tiếp tục dùng sức kéo kẹp tay.

"A!" Linh Khuyết kêu tới khàn giọng, trốn không được, trốn không được... Nàng theo bản năng rút hai tay, mười ngón tay lại bị kẹp siết chặt.

Hai thái giám ngày càng dùng sức, hành hình, bọn họ càng mạnh tay, tương lai chắc chắn càng được khen thưởng. Hơn nữa hôm nay ở đây toàn là chủ tử, bọn họ dám không dùng sức sao?

Có lẽ đúng là Vu Tu dung muốn dạy dỗ Linh Khuyết, hiện tại có ai mà không biết nàng ấy là phi tử Hoàng Thượng sủng ái nhất chứ?

Càng nghĩ, hai thái giám càng dùng sức dụng hình.

"A... Hoàng Thượng... Hoàng Thượng... Cứu ta..." Trong đầu tất cả đều là hấn, nhưng hấn có biết mà tới cứu nàng không?

Thời điểm tới gần, Thượng Trang và Thái hậu chỉ nghe từng đợt tiếng kêu thê lương của nữ tử. Thượng Trang kinh hãi, dụng hình rồi sao?

Nàng quay đầu, vẫn không thấy người kia, trái tim thậm căng chặt.

Thái hậu đột nhiên cười nói: "Tu dung, ngươi nghe đi, còn kêu Hoàng Thượng? Người ngoài không biết còn tưởng người Hoàng Thượng sủng ái là nàng ta."

Linh Khuyết ngẩng đầu, thấy rõ hai người trước mặt, nàng mới tin Thượng Trang cố ý hãm hại mình.

Hai thái giám thấy Vu Tu dung đích thân tới, càng mạnh tay.

Thượng Trang vội quỳ xuống, cầu xin: "Phật cũng phạt rồi, Thái hậu tha cho nàng đi."

Như vừa nghe được chuyện cười, Thái hậu lên tiếng: "Thật kỳ lạ, người muốn phạt là ngươi, ai gia từ đầu tới cuối có mở miệng câu nào đâu? Hiện tại, ngươi ngược lại cầu xin ai gia tha cho nàng ta, lời này rốt cuộc có ý tứ gì?"

Thượng Trang nghẹn lời, chỉ đành quay đầu nói: "Các người còn không dừng tay!"

Hai thái giám sợ run lên, chủ tử đã lên tiếng, bọn họ chỉ đành dừng tay.

Linh Khuyết mềm nhũn ngã xuống đất, đau đớn khiến cả người cuộn tròn, khuôn mặt nhỏ bé bị nước mắt bao phủ, đôi môi anh đào đã bị cắn nát, máu tươi chậm rãi trào ra.

Thượng Trang vội tới dìu Linh Khuyết, nàng ấy lại cắn môi, dùng hết khí lực đẩy nàng ra, nói: "Không cần... Ta không cần người già mèo khóc chuột!" Nàng ta cho rằng những chuyện mình vừa làm, hiện tại đúng bộ dáng cầu xin thể hiện trước mặt, nàng sẽ tin sao?

Thượng Trang không ngờ Linh Khuyết sẽ như thế, cả người bị đẩy ngã xuống mặt đất.

Hai thái giám kia kinh hãi, một kẻ lớn gan liền muốn nhân cơ hội lập công, tiến lên một bước nắm lấy vạt áo của Linh Khuyết, vung tay đánh một chưởng, quát: "Đúng là không muốn sống nữa mà! Ngay cả nương nương cũng dám đẩy!"

Thân thể Linh Khuyết vốn đã không còn khí lực, một cái tát vừa đưa qua đã khiến cả người té xuống. Đúng lúc này, miếng ngọc bội vô tình rơi ra ngoài.

Thượng Trang vừa nhìn liền biết, đó là miếng ngọc bội nàng đang định lấy về.

Mà Thái hậu đứng sau, hai mắt đột nhiên căng lớn khóa chặt miếng ngọc bội kia.

Miếng ngọc bội đó bà từng nhìn thấy, đó cũng là chuyện của mấy chục năm trước. Trước mắt phảng phất hiện lên nụ cười của một nữ tử, còn cả ngọc bội đeo trên thắt lưng của nàng...

Thái giám kia còn muốn động thủ, vừa giương tay đã nghe tiếng hét lớn truyền tới: "Dừng tay!"

Mọi người lập tức quay đầu, thấy Nguyên Duật Diệp hùng hổ xông tới. Thái giám còn chưa hoàn hồn đã bị hấn đá sang một bên.

"Linh Khuyết." Sắc mặt hắn đã thay đổi, một tay đỡ nàng dậy, chỉ thấy đôi tay nàng chỉ toàn máu tươi, có vài giọt còn đọng trên tuyết, tâm trạng càng căng chặt.

"Hoàng... Hoàng Thượng..." Tốt quá, hắn tới rồi, hắn tới cứu nàng rồi.

Cả người không còn sức lực, đầu nghiêng một cái, toàn thân Linh Khuyết ngã vào lòng hắn.

"Linh Khuyết!" Hắn quay đầu gọi, "Truyền thái y!"

Trương công công thấy vậy liền không dám chần chừ, lập tức sai người đi gọi thái y.

Nguyên Duật Diệp định ôm Linh Khuyết đứng dậy, nhưng một tay lại không đủ lực. Thượng Trang vội tiến lên giúp hắn.

Chỉ một lát sau đã có người nâng cổ kiệu tới.

Hai thái giám kia sợ tới mức xám như tro, bọn họ chỉ muốn nịnh nọt nhóm chủ tử, không ngờ cuối cùng lại đắc tội Hoàng đế.

Cái này... Đừng nói là linh thượng, bảo toàn được tính mạng đã là tốt lắm rồi.

Hai người đều quỳ xuống, toàn thân run rẩy, lúc này ngay cả hít thở cũng không dám phát ra tiếng động.

May là Nguyên Duật Diệp vội vã muốn đưa Linh Khuyết về trị liệu, hiện tại không có thời gian quản bọn họ.

Đỡ Linh Khuyết lên kiệu, hắn vừa định hạ lệnh đã nghe Thái hậu lạnh giọng lên tiếng: "Không được đi!"

Nguyên Duật Diệp quay đầu nhìn bà ta, trên đường tới đây, Phục Linh đã kể lại sự tình mấy lần, tuy nàng không nói rõ, nhưng trong lòng hắn biết có người muốn làm khó Thượng Trang và Linh Khuyết.

Thái hậu tuy không ra tay nhưng chắc chắn có phần, trong chuyện này còn ai tham gia, hiện tại hắn không có thời gian truy cứu.

"Còn chưa đi?" Hắn lạnh giọng.

Thái hậu quyết không bỏ qua, tiến lên vài bước, lớn tiếng nói: "Ai gia nói không thể đi, Hoàng Thượng, ngài không thể đưa đào phạm Lê Quốc này đi!"

Nguyên Duật Diệp cả kinh, bật thốt lên hỏi: "Mẫu hậu nói cái gì?" Đào phạm Lê Quốc? Đào phạm gì?

Trương công công cũng sợ ngây người, Lê Quốc, đó không phải là Lê Quốc bị Tiên hoàng tiêu diệt mười mấy năm trước sao? Hắn vẫn còn nhớ, khi đó bản thân chỉ là tiểu thái giám trong Nội vụ phủ. Chuyện khi đó hắn có nghe mọi người bàn tán, mà thời điểm ấy, Nguyên Duật Diệp cũng chỉ là một đứa bé.

Mười lăm năm đã trôi qua, hiện tại nghe Thái hậu nhắc tới "Đào phạm Lê Quốc", Nguyên Duật Diệp không khỏi khiếp sợ.

Thượng Trang thăm quan sát Thái hậu, đào phạm... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Không quan tâm tới thái độ của mọi người, Thái hậu đã nâng bước đi về phía trước, một tay đưa vào trong kiệu, gạt lấy miếng ngọc bội Linh Khuyết đang cầm trong tay. Khi này nhìn từ xa, hiện tại đồ ở gần trong gang tấc, bà chắc chắn bản thân không nhìn lầm.

Nguyên Duật Diệp cũng đưa mắt nhìn miếng ngọc bội trong tay bà ta, nhủ thầm.

Thái hậu ngược mắt nhìn hắn, lạnh giọng: "Tin rằng Hoàng Thượng đã từng nghe chuyện của mười lăm năm trước, thời điểm Lê Quốc diệt vong." Bà ta khẽ nói, nơi này quá nhiều người, cho dù bản thân là Thái hậu cũng không thể ăn nói lung tung.

"Mẫu hậu..." Thần sắc Nguyên Duật Diệp lập tức trở nên ngưng trọng, ngọc bội kia hắn không nhìn ra có gì khác thường, nhưng thấy Thái hậu như thế, hắn biết ngọc bội kia chắc chắn có vấn đề!

Có điều, hiện tại đây không phải chuyện quan trọng, hắn phải cứu Linh Khuyết trước. Nghĩ tới đây, hắn chỉ nói: "Đưa Linh Khuyết về trước."

Trương công công cảm thấy có chỗ không thích hợp nhưng cũng không dám chần chừ, lập tức giục kiệu phu nhanh chóng đưa người rời đi.

Nguyên Duật Diệp không đi theo, hắn chỉ quay đầu nhìn Thái hậu, bà ta đã nói như vậy, hắn càng phải hỏi cho ra lẽ.

Thái hậu cầm chặt miếng ngọc bội trong tay, xoay người trở về Úc Ninh cung.

Nguyên Duật Diệp lại quay đầu nhìn Thượng Trang, thấy nàng còn ngờ ngác đứng đấy, chỉ nói một câu "Hồi cung trước đi" rồi nâng bước, cùng Ti Y đi theo Thái hậu.

Thượng Trang chỉ cảm thấy cả người như cứng lại, không ai rõ hơn nàng cả, miếng ngọc bội đó rõ ràng của nàng, chỉ vì một lần trời đưa đất đẩy mà nằm trên người Linh Khuyết.

Nhưng lời Thái hậu vừa nói nàng nghe vô cùng rõ ràng.

Lê Quốc...

Ngọc bội của nàng sao có thể liên quan tới Lê Quốc?

Nó chẳng qua là tín vật nhận nhau của nàng và muội muội, không phải sao? Đó rõ ràng là đồ mà cha mẹ để lại cho nàng và muội muội.

"Tiểu thư?" Phục Linh thấy nàng thất thần, không nói câu nào, chỉ nghĩ nàng bị tình cảnh làm cho hoảng sợ, liền tiến lên gọi một tiếng. Lúc này mới nhớ tới y phục ướt đầm trên người, Phục Linh vội kéo nàng, nói: "A, xiêm y còn chưa thay ra nữa! Tiểu thư mau về thôi, nếu còn tiếp tục như vậy, bị bệnh thì phải làm sao?"

Lời Thái hậu vừa nói, Phục Linh ngược lại không để trong lòng. Tuy sắc mặt Hoàng Thượng và thái hậu đều không tốt, nhưng việc này không liên quan tới tiểu thư nhà mình, cho nên nàng cũng không định quản. Trước khi Vương gia rời đi chỉ dặn dò nàng chăm sóc tiểu thư, cho nên nàng chỉ cần hầu hạ tiểu thư thật tốt là đủ.

"Phục Linh, ta..." Ánh mắt dõi theo bóng lưng của Thái hậu, Thượng Trang nhất thời không nói nên lời, lòng nàng rất loạn. Nàng không biết chỉ trong nháy mắt vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Miếng ngọc bội kia, nàng nên tìm ai để hỏi đây?

Phục Linh cau mày: "Tiểu thư, người không quản chuyện của người khác không được sao? Có lời gì, đợi nô tỳ giúp người thay y phục bị ướt rồi nói." Nói xong, không đợi Thượng Trang đồng ý hay không, nàng đã kéo người đi.

Thượng Trang không nói gì, chỉ mặc Phục Linh kéo mình trở về.

Đợi mọi người đi hết, hai thái giám quỳ dưới đất mới hoàn hồn.

Kể bị Nguyên Duật Diệp đá một cước, giờ phút này y phục đã ướt một mảng. Có điều hiện tại hần cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, cũng may mạng nhỏ của mình không sao.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 45-3: Phục mệnh (Phần 3)

Thái hậu trực tiếp về tẩm cung, Nguyên Duật Diệp đi theo, cho mọi người lui xuống.

"Lời mẫu hậu vừa nói có ý tứ gì?" Hần vội mở miệng hỏi.

Thái hậu xoay người, đặt miếng ngọc bội lên bàn, cười lạnh một tiếng: "Ngọc bội này xuất phát từ hoàng thất Lê Quốc, ai gia chắc chắn không nhìn lầm. Hoàng Thượng cũng biết, thời điểm Lê Quốc diệt vong, Thái tử và tiểu công chúa Lê Quốc đã mất tích!"

Thái hậu vừa dứt lời, sắc mặt Nguyên Duật Diệp lập tức thay đổi.

Ánh mắt lần nữa dừng trên miếng ngọc bội kia, hoàng thất Lê Quốc, tiểu công chúa...

Linh Khuyết...

Hần trầm mặc một lúc, mới nói: "Trẫm thấy nó chẳng qua là khối ngọc bội bình thường, mẫu hậu dựa vào đâu mà nói như vậy?"

Sự tình mười lăm năm trước hần đương nhiên có nghe qua, chuyện Thái tử và công chúa Lê Quốc mất tích hần cũng biết, chỉ là trong chiến loạn, bọn họ có khả năng đã chết rồi. Nhiều năm như vậy, phụ hoàng phái người truy tìm hoàng thất Lê Quốc nhưng không có kết quả, thời gian trôi qua dần dần cũng thu bình về. Không ngờ hôm nay Thái hậu lại nhắc tới chuyện đó.

"Năm đó, trong đại thọ của Tiên hoàng, phụ quốc quân Lê Quốc có tới, ai gia thấy miếng ngọc bội này được Hoàng hậu Lê Quốc đeo trên người."

Nguyên Duật Diệp chấn động, ngọc bội của Hoàng hậu Lê Quốc... Tiểu công chúa là nữ nhi của bà ấy, nếu Linh Khuyết thật sự là công chúa, ngọc bội này xuất hiện trên người nàng không hề kỳ quái!

Hần cắn răng, có lẽ Thái hậu nói đúng, Linh Khuyết quả thật là công chúa Lê Quốc mất tích năm đó!

Nàng theo hần tám năm nhưng hần lại chưa từng nhìn thấy miếng ngọc bội kia, nếu không phải luôn đeo trên người, hần đã sớm bắt gặp. Chỉ có đồ vật quan trọng, nàng ấy mới có thể như thế, không phải sao?

Nếu nàng là công chúa, vậy nàng có biết thân phận của mình không? Tám năm trước, là nàng cố tình tiếp cận hần sao?

Trong lòng Nguyên Duật Diệp rối loạn cả lên.

Thái hậu thấy sắc mặt hần ngày càng khó coi, liền mỉm cười, tiến lên phía trước: "Chẳng qua là muốn trách phạt nàng ta làm việc không cẩn thận, thật không ngờ còn có thu hoạch lớn như vậy. Hoàng Thượng cũng biết, phụ hoàng ngài chưa từng buông lỏng cảnh giác với những dư nghiệt của Lê Quốc kia. Hôm nay phát hiện ra nàng, đối với chúng ta mà nói là một chuyện tốt."

"Mẫu hậu có ý gì?"

Thái hậu khẽ cười: "Ai gia đương nhiên là vì giang sơn của Nguyên gia, giữ lại dư nghiệt này là một mối họa, hiện tại diệt trừ mới là biện pháp thỏa đáng nhất."

"Chỉ bằng một miếng ngọc bội, làm sao người khẳng định nàng là công chúa Lê Quốc?" Hần vẫn không tin đây là sự thật.

"Phải hay không cũng không mấy khác biệt, nếu ngọc bội đã nằm trên người nàng ta, Hoàng Thượng nên hiểu tha giết lầm trăm người còn hơn bỏ sót một kẻ. Hoàng Thượng không thể xử sự theo cảm tính, hủy hoại cơ nghiệp Tây Chu trăm năm!" Hần không nỡ, bà ngược lại càng muốn xem hần sẽ bảo vệ nàng thế nào?

Thái hậu không khỏi đắc ý, bà thật không ngờ trên người Linh Khuyết lại rơi ra món đồ đủ để bản thân có lý do xử lý tận gốc.

Là dư nghiệt của Lê Quốc, đây chính là từ tội.

Nguyên Duật Diệp biết Thái hậu có tình khó xử, chỉ là thân phận của Linh Khuyết cũng khiến hần không kịp trở tay.

Thái hậu có lẽ không phải thật sự muốn giết nàng, chẳng qua là muốn bàn điều kiện với hần, nếu không bà ta sẽ không nói với hần những chuyện này. Chỉ là, hần nên cho nàng cơ hội sao?

Nếu không cho, vậy hần phải...

Nguyên Duật Diệp cười lạnh: "Ngoại trừ ban chết, mẫu hậu còn có cách nào tốt hơn sao?" Hần tạm thời nghe suy nghĩ của bà ta, sau đó quyết định cũng không muộn.

Thái hậu cười thỏa mãn: "Xem ra Hoàng Thượng rất yêu thích nha đầu kia."

Hắn không đáp, quả thật Linh Khuyết trong lòng hắn chiếm một vị trí quan trọng. Ngoại trừ Tiên hoàng và Tề Hiền Phi, nàng ấy chính là người thân của hắn.

Tám năm, trước nay chưa từng thay đổi.

"Ai gia cũng cảm thấy nha đầu kia không tệ, nhưng hôm nay ai gia lại nhanh miệng đề nhiều người biết nàng ta là đào phạm của Lê Quốc rồi." Nói tới đây, Thái hậu liếc hắn một cái, tiếp tục, "Việc này chỉ đành tìm người đứng ra chịu tội thay, không bằng dùng An Lăng Vu đổi lấy nàng."

An Lăng Vu và Linh Khuyết, hắn phải chọn một.

Nguyên Duật Diệp ngược mắt bắt gặp con ngươi nhuộm sự cao hứng của Thái hậu, hai tay siết chặt thành nắm, vai trái liên truyền tới con đau, ngược lại khiến hắn càng thêm thanh tỉnh. Thái hậu sớm đã tính toán, muốn hắn phải tiến thoái lưỡng nan.

Hắn gần từng chữ: "Nếu cả hai trăm đều không giết thì sao?"

"Không lẽ Hoàng Thượng muốn giết nhóm cung nhân kia chứ? Trong nội cung này, tin tức truyền đi như gió, hiện tại sợ là không thể ngăn cản. Hôm nay An Lăng Vu cũng trùng hợp có mặt, dùng nàng ấy đổi, ngược lại vô cùng thích hợp. Tới lúc đó người ngoài chỉ cho rằng lời đồn ban đầu không hoàn toàn đúng mà thôi."

"Mẫu hậu quả nhiên suy tính chu toàn." Hắn khen bà ta một câu, rồi nói tiếp, "Chỉ là trăm chưa từng muốn giết nhiều người như vậy. Nếu Linh Khuyết đúng như lời mẫu hậu nói là công chúa Lê Quốc, trăm sẽ không giết nàng, phòng ngừa đám dư nghiệt kiểm soát sinh sự."

Cả người Thái hậu run lên, im lặng nửa ngày mới nói: "Đúng vậy, nàng ta là người trong hoàng thất Lê Quốc, thân phận này một khi truyền ra ngoài, chắc chắn có kẻ mượn cớ này gây sự."

Nguyên Duật Diệp nhìn chằm chằm bà ta, nói: "Lê Quốc đã bị diệt vọng mười lăm năm, trăm hiện tại cho rằng nên diệt trừ suy nghĩ của những kẻ kia, ngược lại là một chủ ý hay." Hắn dùng một lát, lại nói, "Đề nàng ấy trở thành phí tử của trăm."

Chỉ có như vậy, hắn mới có thể bảo vệ được nàng.

.....

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 46: Ngọc bội (Phần 1)

Thượng Trang được Phục Linh diu về Cảnh Nhân Cung, các cung nữ thấy y phục nàng đã ướt đầm liền vội giúp đỡ thay bộ mới, sau đó nhanh chóng ra ngoài mang thêm lò sưởi vào trong.

Phục Linh đặt một chiếc lò sưởi nhỏ vào tay nàng, nói: "Tiểu thư mau cầm đi, lát nữa thân thể sẽ ấm lên nhanh thôi."

Thượng Trang đột nhiên nắm chặt tay nàng ấy, lên tiếng: "Phục Linh, những lời vừa rồi Thái hậu nói không thể truyền ra ngoài, biết chưa?"

Cả người Phục Linh sợ run lên, nếu không phải Thượng Trang nhắc lại, khi nãy Thái hậu nói cái gì nàng căn bản đã gạt khỏi đầu. Giờ phút này, nhìn sắc mặt tiểu thư nhà mình không tốt, nàng vội gật đầu: "Tiểu thư yên tâm, nô tỳ sẽ không nói lung tung."

Nghe vậy, Thượng Trang mới thở phào nhẹ nhõm.

Đột nhiên nàng nhớ lại Linh Khuyết, cũng không biết nàng ấy bây giờ sao rồi?

Đặt lò sưởi trong tay xuống, nàng lại đứng lên. Phục Linh thấy vậy liền hỏi: "Tiểu thư muốn đi đâu?"

Thượng Trang vừa đi ra ngoài vừa nói: "Đi xem Linh Khuyết." Chuyện ngọc bội, nàng có mấy lời muốn nói với Linh Khuyết. Hiện tại hoàng tộc Lê Quốc cũng dính vào, việc này sợ là sẽ càng lúc càng làm lớn.

Cung nhân thấy nàng đi ra liền cúi đầu hành lễ.

Thượng Trang nhanh chóng tới chỗ của Linh Khuyết. Nàng đi vào, không thấy nhóm thái y, trái tim treo ngược lên trên cuối cùng cũng có thể buông xuống, xem ra tình hình đã không còn gì trở ngại.

Linh Khuyết nằm trên giường, hai tay quấn đầy băng gạc, xung quanh mơ hồ còn chút mùi máu tanh.

Cung nữ canh giữ bên giường thấy nàng tiến vào liền cuống quýt hành lễ: "Nô tỳ tham kiến nương nương."

Linh Khuyết nghe tiếng thì mở mắt, tới lúc nhìn rõ người trước mặt, đáy mắt ảm ảm hiện lên một tia tức giận. Nàng không đứng dậy hành lễ, dứt khoát nhắm hai mắt lại.

"Tiểu thư, nàng ấy..."

Phục Linh vừa lên tiếng thì bị Thượng Trang ngăn cản. Nàng vốn không định so đo với Linh Khuyết, chỉ nói: "Các người lui xuống hết đi, bản cung có mấy lời muốn nói với Linh Khuyết."

Phục Linh nghi hoặc không muốn đi, Thượng Trang thấy vậy đành phải đẩy vai nàng ấy một cái, lúc này nàng ấy mới chịu xoay người ra ngoài.

Cung nữ kia cũng đi theo, hiện tại trong phòng chỉ còn lại hai người các nàng.

Nghe tiếng Thượng Trang đi tới cạnh giường, Linh Khuyết cũng không mở mắt, chỉ hừ lạnh một tiếng: "Nương nương tới đây là muốn xem đôi tay này của nô tỳ đã bị phế bỏ chưa sao? Thật đáng tiếc, đề người thất vọng rồi."

Cả người Thượng Trang run lên, biết nàng đang hiểu lầm nên vội nói: "Linh Khuyết, chuyện hôm nay..."

"Nương nương yên tâm, chuyện hôm nay, nô tỳ sẽ không nói cho Hoàng Thượng biết." Linh Khuyết cắt ngang lời nàng, rồi tiếp tục, "Nô tỳ muốn trao đổi với nương nương một chuyện."

Thượng Trang vốn muốn giải thích hành động của mình hôm nay là vì giúp nàng, nhưng nghe nàng nói vậy thì không khỏi giật mình, bật thốt lên hỏi: "Chuyện gì?"

Nữ tử trên giường chậm rãi mở mắt, cố gắng ngồi dậy, nhìn Thượng Trang, gần từng chữ: "Chuyện về miếng ngọc bội."

Đầu ngón tay run lên, Thượng Trang tới đây đương nhiên cũng vì chuyện này, chỉ là câu vừa rồi của Linh Khuyết có ý tứ gì? Nàng dường như cảm thấy có gì không ổn.

Lại đi về trước một bước, Thượng Trang lắc đầu: "Ngọc bội kia không liên quan tới Lê Quốc, nó là..."

Nói tới đây, nàng không biết phải tiếp tục thế nào. Lần trước, nàng thiếu chút đã nói ra thân phận của mình, vậy hôm nay, đứng trước tình cảnh này, nàng có thể nói sao?

Đừng nói hiện tại Linh Khuyết đang có hiểu lầm với mình, cho dù không có, nàng cũng không dám tùy tiện nói ra.

Linh Khuyết thấy Thượng Trang không nói được, nàng cũng để ý, chỉ tiếp lời: "Mặc kệ miếng ngọc bội kia có quan hệ với Lê Quốc hay không, nhưng... Những việc này đều không liên quan tới người." Thời điểm nói ra lời này, tay nàng run lên, đầu ngón tay truyền tới cơn đau nhức khiến nàng không khỏi nhíu mày.

Thượng Trang khiếp sợ, nàng ấy rốt cuộc đang có ý gì?

"Ta không hiểu ý của người."

Cái gì gọi là bất kể việc này có quan hệ với Lê Quốc hay không cũng không liên quan tới nàng?

Miếng ngọc bội kia là nàng nhờ nàng ấy cất giữ, không phải sao?

Linh Khuyết dứt khoát ngồi dậy, nhìn thẳng nữ tử trước mặt, nói: "Ngọc bội là của ta, không liên quan tới người."

Thượng Trang cuối cùng cũng chán kinh, ngạc nhiên hỏi: "Người nói cái gì?"

"Còn chưa rõ sao?" Nàng cho rằng lời mình nói đã quá rõ ràng.

Thượng Trang miễn cưỡng cười cười, lắc đầu nói: "Không ai rõ ràng hơn người chuyện này, đó là tin vật giữa ta và muội muội..."

"Người là tiểu thư của An Lăng phủ, người căn bản không có muội muội! Ngọc bội kia là thứ chỉ có hoàng tộc Lê Quốc mới có, mà ta chính là công chúa Lê Quốc!"

Linh Khuyết mặc kệ Thượng Trang lấy đầu ra một người muội muội, nàng không rảnh đi truy cứu chuyện đó, nàng chỉ muốn nói cho nàng ấy biết, chuyện của ngọc bội từ nay không liên quan tới nàng ấy.

Thượng Trang chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng.

Công chúa Lê Quốc?

Ai... Ai là công chúa Lê Quốc?

Thượng Trang bắt gặp lui về sau một bước, ngọc bội có quan hệ với hoàng thất Lê Quốc, sao nàng lại nghĩ không ra đó là đồ của công chúa Lê Quốc chứ?

Nhưng... Món đồ này sao lại nằm trong tay phụ mẫu của nàng?

Nàng chỉ biết phụ thân mở tiệm cầm đồ, không lẽ miếng ngọc bội này do người khác tới cầm hay sao?

Hôm nay xem ra, cái gọi là bảo bối gia truyền là giả, nếu đã xác định là đồ của hoàng thất Lê Quốc, bọn họ sao có thể mang đồ tới nhà nàng cầm cố?

Ai lại làm như vậy với món đồ quan trọng?

Sau khi Tây Chu diệt Lê Quốc, mặc dù hoàng thất Lê Quốc vẫn có người sống, nhưng thử hỏi có ai dám lấy món đồ này ra? Nếu bị phát hiện, không phải sẽ gặp họa sát thân sao?

Trái tim Thượng Trang run lên, nếu không phải cầm đồ, vậy thì...

Không, công chúa Lê Quốc chỉ có một, nhưng ngọc bội có những hai miếng, mà nhà nàng lại có hai tỷ muội...

Hồ đồ rồi, nàng có nghĩ thế nào cũng không thể thông suốt.

Ánh mắt lại lặn nữa dùm trên gương mặt của nữ tử trên giường, sắc mặt nàng ấy vẫn tái nhợt, nhưng đôi mắt lộ rõ vẻ kiên định.

A, chẳng lẽ Linh Khuyết cho rằng, Thượng Trang nàng là công chúa Lê Quốc sao?

Có thể sao?

Nàng cười chán nản, nói: "Chẳng lẽ người không lợi hại trong đó sao? Thái hậu chắc chắn sẽ không bỏ qua cho người của Lê Quốc." Vừa rồi nhìn thái độ của Thái hậu, nàng đã biết. Đúng vậy, khi đó Linh Khuyết đã ngắt đi, cũng khó trách nàng ấy không biết.

Ai ngờ Linh Khuyết lại nói: "Thái hậu thế nào ta mặc kệ, ta chỉ biết, một khi ta là công chúa Lê quốc, Hoàng Thượng sẽ lấy ta." Chỉ có một cơ hội này, Nguyên Duật Diệp mới bỏ qua tình cảm huynh muội đối với nàng bấy lâu, ngay tại thời khắc nguy hiểm sẽ dùng cách nàng để bảo vệ nàng.

Thượng Trang không khỏi giật mình, trong đầu đột nhiên nhớ lại mấy cung nhân lúc mình vừa tới.

Thì ra, đó là người Nguyên Duật Diệp phái tới.

Linh Khuyết sớm đã biết rõ, cho nên thứ nàng ấy muốn trao đổi chính là miếng ngọc bội kia.

"Linh Khuyết..."

"Người không cần phải nói nữa, ta biết người chán ghét ta, sợ ta sẽ cướp đi Hoàng Thượng. A, nếu người đã nói như vậy thì ta đây cũng thành thật, tới lúc đó, nếu vẫn không chịu buông tha, Thái hậu cung lắm ban cho ta cái chết mà thôi! Nhưng ngược lại là người, một khi thân phận công chúa bại lộ, người có thể có lợi ích gì sao?" Hiện tại nàng bắt chấp mọi giá, cho dù con đường phía trước có khó đi, nàng cũng không có ý định lùi bước.

Chỉ một lần này, nếu không, sẽ không còn cơ hội thứ hai nữa!

Thấy Thượng Trang im lặng, Linh Khuyết lại tiếp tục: "Nếu người đã nói miếng ngọc bội kia vô cùng hung hiểm, vậy ta sẵn sàng giúp người gánh chịu những chuyện này. Tương lai, người đừng nhắc tới nó nữa."

Thượng Trang cả kinh, Linh Khuyết quả nhiên vẫn cho rằng chuyện hôm nay là nàng cố ý gây khó dễ, sau đó mang bộ dáng tự trách tới đây, giả bộ khóc lóc cầu xin. Tất cả những điều này, trong mắt của Linh Khuyết chẳng qua là thủ đoạn đối phó nàng ấy.

Thượng Trang cảm thán một tiếng, vừa định lên tiếng thì nghe thanh âm của cung nữ từ bên ngoài truyền tới: "Nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế!"

Hai người đều đưa mắt hướng ra cửa.

Nguyên Duật Diệp đã đi vào. Vừa rồi thấy Phục Linh ở bên ngoài, hẳn liền biết Thượng Trang đang ở đây. Linh Khuyết bị thương mà sắc mặt khó coi, nhưng ngược lại là Thượng Trang, sắc mặt nàng cũng trắng bệch, bộ dáng tựa như sắp ngã xuống.

Hắn hơi kinh hãi, thấy Thượng Trang đang định hành lễ thì tiến lên đỡ nàng, thấp giọng hỏi: "Sao vậy?"

Thượng Trang hoàn hồn, vội lắc đầu: "Không sao, chẳng qua là tỳ tử thăm Linh Khuyết mà thôi."

Nghe vậy, hắn mới yên lòng, ngồi xuống mép giường nhìn Linh Khuyết, cau mày: "Thái y nói không có tổn thương tới gân cốt, tĩnh dưỡng vài hôm sẽ hồi phục lại. Mấy ngày này ngươi an phận một chút, muốn làm cái gì chỉ cần phân phó cung nhân là được. Trẫm đã hạ lệnh cho bọn họ sửa sang lại Khánh Hợp Cung, ngươi cứ dọn qua đó đi."

Linh Khuyết khẽ cười, đang định lên tiếng thì bị hắn ngăn lại: "Đừng nói nữa, cứ yên tâm, có trẫm ở đây, ngươi sẽ không xảy ra chuyện gì đâu."

Trái tim Linh Khuyết trở nên ấm áp, nàng biết hắn quan tâm nàng, nếu không thời điểm thấy nàng bị dụng hình, hắn sẽ không có sắc mặt như vậy.

"Người đâu." Thấy cung nữ đi vào, Nguyên Duật Diệp liền phân phó, "Hầu hạ đang hoảng cho trẫm, nếu nàng ấy mất đi một sợi tóc, trẫm sẽ hỏi tội các ngươi."

"Vâng, nô tỳ tuân lệnh."

Ngồi trong phòng một lát, hắn mới đứng dậy ra ngoài, Thượng Trang cũng lẳng lặng theo sau hắn. Vừa rồi trước mặt Linh Khuyết, chuyện về ngọc bội, còn cả hoàng thất Lê Quốc, một chữ hắn cũng không nhắc tới.

Thượng Trang cứ thế mà đi theo hắn, lúc này, hắn đột nhiên quay đầu, lên tiếng: "Trẫm nói sẽ qua Cảnh Nhân Cung, không ngờ thời gian kéo tới hẹn tại. Đi thôi." Vừa nói, hắn vừa đưa tay ra, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, đi về phía trước.

Thượng Trang không khỏi bật thốt lên: "Hoàng Thượng, Linh Khuyết..."

"Trẫm phong nàng ấy làm Thục Viện." Hắn nhủ thầm, sau nửa ngày mới nói, "Việc này từ từ trẫm sẽ kể với nàng."

Hắn đã nói thế, Thượng Trang không không tiện hỏi tiếp, chỉ mặc hắn kéo mình về Cảnh Nhân Cung.

Bữa trưa, cả hai đều chưa dùng cái gì, cho nên hiện tại nhanh chóng truyền thiện, ăn uống qua loa.

Dùng thiện xong, Trương công công nhỏ giọng hỏi: "Hoàng Thượng muốn về Càn Thừa Cung nghỉ ngơi, hay là ở lại Cảnh Nhân Cung?"

Hắn phát tay: "Trẫm ở lại đây, các ngươi lui ra đi."

Thượng Trang rót trà cho hắn, hắn không uống, chỉ kéo nàng lại gần, nói: "Khi sáng trẫm có nói, sau khi hạ triều sẽ chải tóc cho nàng."

Nàng không khỏi kinh hãi, chuyện này hắn còn nhớ sao? Nàng vội lắc đầu: "Phục Linh đã giúp thần thiếp búi tóc rồi."

Hắn cũng không màng, chỉ nói: "Vậy ngủ với trẫm một lát, ngủ dậy tóc chắc chắn sẽ loạn, khi đó trẫm lại giúp nàng chải." Nói xong, hắn kéo nàng vào nội thất.

Bên trong đã đặt rất nhiều lò sưởi, không khí vô cùng ấm áp.

Nguyên Duật Diệp lên giường liền nằm xuống, Thượng Trang không lên theo, chỉ nói: "Hoàng Thượng vẫn là cởi áo ngoài ra đi, một lạnh một nóng như vậy sẽ rất dễ bị bệnh."

Hắn cười rộ lên, nhìn nàng nói: "Học được cách quan tâm trẫm rồi sao?"

Nói xong, hắn thật sự nghe lời nàng, tự mình bắt đầu mò nút thắt trên áo.

Hiện tại chỉ còn một tay, hành động có chút không tiện, nhưng hắn cũng không gọi nàng tiến lên giúp đỡ.

Tháo mở nút thắt xong, Thượng Trang liền tiến lên, cẩn thận giúp hắn cởi áo qua cánh tay.

Hắn đột nhiên hỏi: "Nàng vì sao không hỏi trẫm đột nhiên phong Linh Khuyết làm Thục Viện?" Hắn cho rằng nàng sẽ chủ động hỏi, nhưng lại không ngờ tới Cảnh Nhân Cung lâu như vậy, một chữ nàng cũng không nhắc tới.

Lấy chân đạp lên người hắn xong, nàng mới trả lời: "Ngọc bội kia là đồ vật của công chúa Lê Quốc, Hoàng Thượng làm vậy vì bảo vệ nàng."

Cuộc đối thoại với Linh Khuyết, nàng đã cố gắng nói ngắn gọn. Ngọc bội vốn là của nàng, nhưng lời này dù thử mấy lần vẫn không thể nói ra.

Hắn làm thế vì bảo vệ Linh Khuyết, nhưng nếu nàng đi nói ngọc bội là của nàng, sợ rằng Linh Khuyết sẽ thật sự mất mạng.

Nguyên Duật Diệp bỗng nhiên ngồi bật dậy, cau mày hỏi: "Nàng ấy nói với nàng chuyện về miếng ngọc bội sao?"

Thượng Trang không khỏi giật mình, lúc này mới nhớ ra không nên nói quá nhiều về Linh Khuyết. Cũng may hắn không gần hỏi, chỉ nói: "Thái hậu vốn muốn gây khó dễ cho nàng và Linh Khuyết, thật không ngờ lại xuất hiện tình huống như vậy."

"Chuyện Linh Khuyết bị phạt..."

"Trẫm biết." Hắn nắm chặt tay nàng, nói, "Hôm đó ở vương phủ, nàng có thể ở trước mặt phụ hoàng nói giúp, hôm nay sao có thể hãm hại nàng ấy? Mọi chuyện đều rõ ràng, nàng không cần phải giải thích."

Không biết tại sao, Thượng Trang lại cảm thấy cảm động.

Hắn kéo nàng qua, để nàng tựa lên vai mình, thờ dãi nói: "Chuyện về công chúa Lê Quốc, sau này đừng nhắc lại nữa. Sáng nay trẫm nhận được mật hàm, bên quận Bộc Dương phát hiện dư đảng của Lê Quốc."

Cả người run lên, Thượng Trang không khỏi bật thốt lên hỏi: "Bọn họ định làm gì?"

"Định làm gì sao?" A, công chúa Lê quốc xuất hiện, hắn thật không biết vị Thái tử kia căn bản có chết hay chưa?

Có người bắt đầu hành động, sợ là sắp sẽ nổi loạn.

Nàng nhìn hắn, thấp giọng nói: "Lúc này Hoàng Thượng phong Linh Khuyết làm Thục Viện là muốn..." Nếu thật sự có người Lê Quốc tạo phản, mà hôm nay hắn nạp công chúa của họ làm phi, liệu có khả năng áp chế phản động hay không?

Nàng rút cuộc cũng khiếp sợ, hắn làm như thế rốt cuộc là vì bảo vệ Linh Khuyết, hay vì nguyên nhân nào khác?

Nhưng, hắn căn bản không biết chủ nhân thật sự của miếng ngọc bội kia lại là nàng.

Mà những lời nàng, nàng đương nhiên không thể nói ra.

Nguyên Duật Diệp nhìn nàng, cười khê: "Nàng thật thông minh. Trẫm đương nhiên không hi vọng nàng ấy gặp chuyện không may. Nàng cũng biết, Thái hậu muốn diệt trừ Linh Khuyết, hiện tại trẫm muốn lấy thân phận để ngăn cản Thái hậu, đồng thời có thể áp chế bọn họ."

Nếu Thái tử Lê Quốc không còn sống, công chúa lại ở trong hậu cung của hắn, bọn họ sẽ không có lý do khởi binh tạo phản.

Giờ phút này, có lẽ hắn đã hiểu được nguyên nhân khi trước lúc công phá Lê Quốc, ngay cả hài tử phụ hoàng cũng không bỏ qua. Nhỏ cô nếu không tận gốc, qua gió xuân chắc chắn sẽ mọc lại.

Hôm nay, Tiên hoàng không còn, chuyện này phải do hắn xử lý.

Cho nên, thời điểm nhận mật hàm, hắn đã hạ chỉ, nếu phát hiện ra Thái tử Lê Quốc, giết không tha.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tục Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 46-2: Ngọc bội (Phần 2)

Thượng Trang trầm mặc, chuyện về khối ngọc bội thủy chung vẫn là nút thắt trong trái tim của nàng.

Đó cũng là chuyện khiến nàng nghĩ mãi cũng không rõ.

Nội tâm rất loạn, nàng cắn môi, không nói gì thêm.

Người phía sau chỉ lẳng lặng ôm nàng, cũng không nói gì.

Qua một lúc lâu, Thượng Trang thấy có gì đó không đúng, liền thấp giọng gọi hắn, cũng không nghe hắn trả lời.

Quay đầu, nàng thấy hắn đã ngủ.

Thượng Trang không khỏi giật mình. Chiếc chăn choàng trên người rơi xuống, nàng nhủ mảy, định duỗi tay kéo chiếc chăn trở lại thì thân hình nam tử ngã xuống.

Nàng không khỏi kinh hãi một tiếng, theo hắn ngã xuống giường.

Đây là lần đầu tiên nàng gần hắn như vậy.

Hôm qua, hắn qua đêm ở Cảnh Nhân Cung, nhưng bọn họ chẳng làm gì cả, hắn chỉ ngủ, chưa từng chạm qua nàng.

Mà bây giờ...

Hắn nói sẽ quên, thật sự liền quên tất cả.

Nhưng thời điểm Nguyên Chính Hoàn rời đi, y thậm chí còn để Phục Linh ở lại, bất cứ thứ gì cũng không mang theo.

Nàng cũng sẽ không quên trên người y còn có tình hoa, nàng quả thật nên cách y thật xa.

"Úm." Nam từ sau lưng rên một tiếng.

Thượng Trang kinh hãi, tưởng bản thân đụng phải vết thương trên người hắn. Nàng nghiêng đầu, thấy hắn nhủu mí, cánh tay ôm nàng càng buộc chặt.

Chẳng biết tại sao, Thượng Trang lại cảm thấy khó chịu, loại cảm giác này không phải vì tổn thương trên người.

Cánh tay hắn lần nữa ôm chặt lấy nàng, đem cả gương mặt chôn vào bà vai nàng, hô hấp trở nên dồn dập.

Nàng chợt nhớ tới lần đó ở Hưng Viên, thời điểm Nguyên Chính Hoàn gặp ác mộng, đầu y đỏ đầy mồ hôi, còn nhịn không được mà gọi ra tiếng.

Vậy còn hắn? Hiện tại hắn nhìn thấy gì trong mộng?

Có thể hắn sẽ không nói lời nào, bởi vì hắn là người biết ẩn nhẫn.

Nàng không nhúc nhích cứ mặc hắn ôm.

Đêm qua cả đêm không ngủ, hiện tại nằm một lúc, Thượng Trang bắt giấc đi vào giấc. Mơ mơ màng màng, không biết bao lâu, lúc xoay người, nàng phát hiện nam tử phía sau đã không còn.

Nàng cả kinh, vội mở hai mắt, thấy hắn đang ngồi ngay mép giường nhìn mình, khoe miệng khê cong lên.

Thượng Trang vội bật người dậy, hỏi: "Giờ nào rồi?"

"Sắp tới giờ Mùi." Hắn trả lời.

Nàng nhủu mày nhìn hắn, nhịn không được mà hỏi: "Hoàng Thượng sao còn ở đây?" Hắn nói chỉ ngủ một lát rồi đi giải quyết chính sự, lại không ngờ tới thời điểm này hắn vẫn còn ở Cảnh Nhân Cung.

A, hắn đang ngai quảng sáng của nàng trong hậu cung này chưa đủ lớn hay sao?

Hắn khẽ cười: "Trẫm có ra ngoài một lát rồi quay về, không ngờ nàng ngủ ngon như vậy, vì thế không nỡ gọi nàng tỉnh dậy. Trẫm đi xem tấu chương, sau đó qua thăm Linh Khuyết, không ngờ nha đầu lại bảo nàng ấy cũng đang ngủ giống nàng."

Thượng Trang không khỏi cười cười.

Lúc này, Nguyên Duật Diệp đột nhiên nắm lấy tay nàng: "Đi thôi, trẫm chải đầu cho nàng."

"Hoàng Thượng, hay là... Hay là gọi Phục Linh vào đi."

Mặc kệ nàng từ chối thế nào, hắn vẫn kéo nàng tới trước bàn trang điểm, kêu nàng ngồi xuống. Cả người Thượng Trang co lại, chỉ biết dựa vào chiếc gương trước mặt nhìn nam tử phía sau. Nàng còn lo một tay hắn làm không tiện, ai ngờ hắn một chút cũng không để ý, chỉ chậm rãi giúp nàng chải đầu.

"Mẫu phi thường nói tiếc nuối duy nhất của bà ấy đời này chính là không thể được an táng cùng người bà ấy yêu." Nhớ tới Tề Hiền Phi, cánh tay cầm lược của hắn khẽ run lên. Hắn biết người phụ hoàng yêu nhất không phải mẫu phi của mình, nếu không, ông ấy sao có thể hạ một di chiếu như vậy?

Nhìn sắc mặt nam tử trong gương thay đổi, Thượng Trang cũng biết hắn đang nhớ tới Tề Hiền Phi. Nàng cũng biết trong lòng hắn vẫn trách nàng che giấu chuyện ban chết cho Nguyên Chính Hoàn nhưng lại không giúp mẫu phi của hắn. Khi đó hắn nổi nóng, nàng đã biết cho dù bản thân giải thích thế nào hắn cũng không tin. Mà hôm nay, nếu nàng nói ra, hắn sẽ tin nàng hay sao?

Việc này Thái hậu tự mình chủ trương. Thái hậu và Tề Hiền Phi đấu đá lâu như vậy, bà ta mất đi nhi tử, còn Tề Hiền Phi thì mất mạng, kỳ thật bọn họ không ai thắng được ai.

Nếu Nguyên Duật Diệp biết, hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho Thái hậu.

Mà hôm nay, hắn vừa mới đăng cơ, Thái hậu lại thật sự là người được Tiên hoàng sắc phong, tội danh bất hiếu sẽ rơi vào đầu Nguyên Duật Diệp.

Việc này bắt đầu từ thời điểm nàng quyết định che giấu đạo di chiếu kia, cho dù bản thân có tiếp tục làm gì cũng là sai.

Thì ra trên thế gian này, có một số việc một khi đã làm thì không còn đường hối hận.

Hắn vấn cho nàng một kiểu tóc đơn giản, có lẽ vì một tay bất tiện, hoặc có lẽ vì động tác không thành thạo.

Hắn buông lược, mỉm cười nhìn nàng: "Thật đẹp mắt."

Một khắc này, nàng cũng cười, hỏi lại: "Hoàng Thượng khen cái gì đấy?"

Hắn giật mình, cuối cùng cười to ra tiếng, đồng dạng nói: "Trẫm khen nàng, cũng khen thủ nghệ của trẫm."

Thượng Trang mỉm cười, cuộc sống an tĩnh như vậy là điều nàng chưa dám nghĩ. Trong thâm cảnh ngày đó, cho dù là hắn hay những người chuyện trò vui đùa trong hậu cung kia, sợ là không có dám nghĩ tới.

Đưa tay nhẹ nhàng vén tóc, nàng đột nhiên cảm thấy đáy lòng buồn vô cớ.

Từ lúc thay tiểu thư và cung, nàng đã biết cuộc đời này muốn rời khỏi bức tường cao lớn kia chỉ là hi vọng xa vời. Vốn vì đạo di chiếu của Tiên hoàng, nàng vốn định trao đổi để bản thân được xuất cung, không ngờ cuối cùng lại trở thành con dao sắc bén vậy khôn mình.

Rất nhiều lần, nàng nhớ tới Tiên Thái tử, hắn nói hắn thích cuộc sống phổ phường bình thường. Không biết đó có phải là cuộc sống mà Lân Hương công chúa cùng từng khát vọng hay không?

Thượng Trang bật cười vô vị, tất cả những điều này đều là thứ nàng không còn khả năng chạm tới nữa rồi.

Hiện tại, nàng chỉ có thể an tĩnh sống trong thâm cung này, thì ngoài kia mới có một người bình yên mà sống.

Có lẽ, đây là kết quả tốt nhất dành cho bọn họ.

Kỳ thật, nàng rất sợ chết, bởi vì sống mới có cơ hội. Nhớ lại muội muội thất lạc nhiều năm, nghĩ tới bí mật của miếng ngọc bội, có lẽ khi nàng tìm được muội ấy thì cũng chính là ngày bí mật được sáng tỏ.

Nguyên Duật Diệp thấy nàng an tĩnh không nói gì, liền lên tiếng: "Hôm nay nàng đã là Tu Dung, ca ca của nàng cũng nên vào triều làm quan rồi."

Thượng Trang không khỏi giật mình, trong đầu đột nhiên nhớ tới câu nói của Tiên hoàng, chờ nàng vào Đông Cung, ông ấy sẽ cho người nhà An Lăng vào triều làm quan.

Nàng xấu hổ nhẹ giọng: "Ca ca ở ngoài kinh buôn bán nhiều năm, sợ là không hiểu chuyện trên triều đình,

Nguyên Duật Diệp tại trước mặt nàng đã ngồi, thanh âm nói: "Hôm nay ngươi đã là tu dung, thoát cũng đã sớm ý định cho ngươi

Ca ca vào triều làm quan "

Thượng Trang khẽ giật mình, nàng đột nhiên nhớ tới khi đó tiên hoàng cũng đã từng nói qua, đợi nàng đi Đông cung, liền lại để cho An Lăng giới

Vào triều làm quan chỉ là tiên hoàng vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra sẽ trở thành hôm nay cục diện.

Có chút xấu hổ mà mở miệng: "Ca ca hẳn quanh năm ở ngoài kinh thương, sợ là không hiểu triều đình phía trên chuyện." Những điều lão gia dặn dò trước khi tiến cung, nàng vẫn nhớ kỹ.

Cách triều đình càng xa càng tốt.

Hắn lại bật cười: "Buôn bán có thể thông hiểu đạo lý bên thương mại, An Lăng Tề có thể một mình trên thương trường làm ra chuyện, trăm tin hẳn là người có năng lực. Hiện tại chiếc ghế tủy tủy cho Ngự Sử còn trống, để hẳn làm đi, đi theo giúp đỡ đồng thời học hỏi Mộ Dung tướng."

Thì ra hẳn sớm đã có chủ ý, ngay cả chức quan cũng chuẩn bị xong.

"Hoàng Thượng..."

Thượng Trang vừa lên tiếng, lại thấy hắn cắt ngang: "Nàng cũng biết, sống trong hậu cung này phải có gia tộc phía sau chống lưng mới có thể an ổn." Thời điểm nói lời này, thần sắc hẳn có chút ngưng trọng.

Nhất thời Thượng Trang ngây ra. Đạo lý này, nàng đương nhiên hiểu.

An Lăng phủ không có người làm quan, nàng lại xuất thân từ nô tỳ, mặc dù có Hoàng đế sủng ái thì địa vị cũng không cao. Hiện tại chỉ cần nhìn Thục viện Linh Khuyết là biết, trên người nàng ấy còn có thân phận công chúa Lê Quốc.

Hắn để An Lăng Tề vào triều làm quan, còn để hẳn phụ giúp Mộ Dung tướng, đây là muốn gộp nàng chung với gia tộc Mộ Dung.

Mộ Dung thừa tướng quyền cao chức trọng, trong triều đương nhiên được người người nể mặt, huống hồ hôm nay Mộ Dung Vân Khương còn là Hoàng hậu.

Thì ra chỉ một câu đơn giản, hẳn lại cân nhắc nhiều như vậy...

Sự tha thứ của hắn, nàng nên cảm kích mới đúng.

A, Thượng Trang cúi đầu cười, có lẽ, nàng quá thờ ơ.

Cuối cùng, nàng vẫn quyết định mở đầu, nói: "Hoàng Thượng vì thần thiếp mà cân nhắc đủ điều, trong lòng thần thiếp đề rõ. Nếu Hoàng Thượng muốn tốt cho thần thiếp, kỳ thật không cần phiền phức như vậy. Đêm nay, ngài nên qua Loan Sư Cung, ở đó, Hoàng hậu nương nương đang đợi ngài."

Không được Hoàng đế sủng ái, cho dù phía sau không có người chống lưng, nàng cũng sẽ không bị người khác ghen ghét.

Nghe vậy, sắc mặt Nguyên Duật Diệp liền thay đổi. Hẳn làm nhiều việc như vậy, một chút động lòng nàng cũng không có hay sao?

Hoàng hậu đang đợi hẳn?

Nguyên Duật Diệp làm sao không hiểu ý của nàng?

Nàng muốn hẳn cách xa nàng một chút, nàng không muốn hẳn thường xuyên tới đây!

"An Lăng Vu!" Hắn cuối cùng cũng nhịn không được, đứng lên, "Tâm tâm niệm niệm, những thứ đó nàng vẫn chưa buông xuống được sao?"

Hắn thật khờ, hẳn cho rằng bản thân coi như chưa từng có gì phát sinh, nàng cũng sẽ giống vậy hay sao?

Chỉ đáng tiếc, nàng không phải hẳn, không phải Nguyên Duật Diệp.

Thượng Trang biết hẳn sẽ tức giận, bởi vì nếu hẳn không như vậy, hẳn đã không còn là hẳn.

Nàng cúi đầu, nói: "Thần thiếp không có ý gì khác, nếu Hoàng Thượng có thể đối xử đồng đều giữa các cung, chuyện hôm nay đã không xảy ra rồi."

"Ba", một quyền đánh xuống bàn trang điểm, son phấn bên trên đều lăn xuống đất.

Mặc dù biết hẳn tức giận, Thượng Trang vẫn nhịn không được mà cá kinh.

Lúc này, thanh âm của Trương công công từ bên ngoài truyền tới: "Hoàng Thượng, có cấp báo."

Trên mặt đều là thịnh nộ, Nguyên Duật Diệp vẫn cho Trương công công tiến vào, Trương công công liền nhanh chóng đi lên, nói nhỏ bên tai của hẳn.

Nghe xong, sắc mặt hần lập tức thay đổi, phát tay áo xoay người ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phương Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 46-3: Ngọc bội (Phần 3)

Trong chốc lát, Phục Linh liền chạy vào, vội vã hỏi: "Tiểu thư, đã xảy ra chuyện gì?" Ánh mắt không khỏi lo lắng nhìn đồ rơi dưới đất.

Thượng Trang miễn cưỡng cười nói: "Không sao, gọi người vào thu dọn đi."

Cung nữ vào thu dọn, Phục Linh liền theo nàng vào nội thất, nhìn không được lại hỏi: "Vừa rồi lúc ra ngoài sắc mặt Hoàng Thượng thật sự là dọa người, rốt cuộc tiểu thư đã nói gì với Hoàng Thượng?"

A, nàng chẳng qua nói mấy câu thật lòng, không ngờ trùng hợp khiến hần nhớ tới Nguyên Chính Hoàn, cho nên mới tức giận. Có điều lúc Trương công công vào bẩm báo, sắc mặt hần rõ ràng khác đi, nhất định là không có chuyện gì tốt.

Nhưng chuyện tiền triều, nàng sẽ không hỏi tới.

Nếu đã tự tay đẩy hần đi, sau này, nàng sẽ không quản gì nữa. Nàng chỉ mong có thể bình bình an an sống hết kiếp này.

Phục Linh cũng không hỏi nhiều, nàng chỉ cầu tiểu thư nhà mình không sao.

Quả nhiên, một ngày này Nguyên Duật Diệp không tới nữa.

Qua hôm sau, nghe cung nhân bên ngoài nói, hần có lật thẻ, nhưng không phải là Mộ Dung Vân Khương, ngược lại là Vân Phi gặp hôm thưởng tuyết ngày đó.

Linh Khuyết ở Khánh Hợp Cung, nàng cuối cùng cũng được như ý nguyện trở thành phi tử của Nguyên Duật Diệp.

Chuyện về miếng ngọc bội cũng dần lắng xuống, Thượng Trang cho dù có muốn lấy về cũng không làm được.

Thầm than một tiếng, mà thôi, chẳng qua là món đồ ngoài thân. Hiện tại thân ở trong thâm cung, chẳng lẽ nàng còn nghĩ tới chuyện xuất cung tương phùng với muối muối sao?

Ngày đó Nguyên Duật Diệp tức giận rời khỏi Cảnh Nhân Cung, hơn một tháng nay, nửa bước hần cũng không đặt chân tới.

Thượng Trang được hần cho phép nên không cần qua Úc Ninh Cung thỉnh an Thái hậu, chỉ một mình an tĩnh ở trong cung điện của mình, không gặp mặt ai.

Lời đồn bên ngoài nổi lên bốn phía, đám cung nhân tuy bề ngoài không dám đắc tội chủ tử, nhưng sau lưng nói nàng là Tu Dung được "ăn sủng một đêm".

Ở hậu cung này mà nói, chuyện vui vẻ nhất chính là Hoàng Thượng công bằng với tất cả mọi người, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ có người độc chiếm thánh sủng. Lần này với cung nhân trong Cảnh Nhân Cung mà nói, bọn họ bắt đầu không coi chủ tử thất sủng này vào mắt.

Phục Linh tức giận nói đạo lý mấy câu, cung nữ còn to gan trực tiếp cãi lại.

Thượng Trang kéo tay Phục Linh, ý bảo nàng đừng tranh cãi.

"Tiểu thư, nô tỳ không quen nhìn đám hạ nhân không biết điều này." Nàng nghe nói có cung nữ lên lút hỏi lộ thái giám Nội Vụ Phủ để xin rời khỏi Cảnh Nhân Cung.

Ái được sủng ái, người đó sẽ có tất cả.

Hạ nhân nào có chủ tử được sủng ái sẽ có thể vênh váo tự đắc với người khác, nhưng những kẻ có chủ tử thất sủng lại chỉ biết cúi mặt sống qua ngày.

Thượng Trang chỉ cười nói: "Ai muốn đi thì đi, ta không ngăn cản."

"Tiểu thư..."

Thượng Trang lắc đầu: "Phục Linh, trong nội cung này, người ta có thể tin nhiệm chỉ có người. Những người đó thừa dịp ta thất sủng mà rời đi, ta cũng có thể nhân cơ hội này nhìn rõ bộ mặt của họ."

Phục Linh không khỏi kinh ngạc: "Thì ra tiểu thư sớm đã có chủ ý!" Hại nàng uống phí tức giận một phen.

Thượng Trang bắt đầu đi mỉm cười, dù người hại nàng không có, nhưng bản thân cũng nên có sự phòng bị.

Không có sự sủng ái của Nguyên Duật Diệp, có thể nói là mất đi rất nhiều kẻ địch lớn, nhưng đứng trong bóng tối càng thêm nguy hiểm.

Hiện tại có người đang nhìn chằm chằm nàng, trong lòng nàng hiểu rõ.

Tỷ như, Thái hậu.

Từ lúc nàng cự tuyệt làm người của bà ta, quan hệ giữa hai người đã chú định sẵn. Thái hậu sẽ không bỏ qua cho nàng, vì thế mọi chuyện nàng phải hết mực cẩn thận.

Hôm nay đúng lúc nhân cơ hội này, nàng có thể nhìn kỹ từng người trong Cảnh Nhân Cung.

Những kẻ muốn đi, nàng không giữ. Có lần một ắt sẽ có lần hai, những người này giữ lại, sau này sẽ là mối họa.

An phận ở lại, đương nhiên cũng không an toàn.

Bởi vì không ai rõ hơn nàng, bọn họ có thể là mật thám.

Thượng Trang uể oải cười, làm nô tỳ không dễ, nhưng làm chủ tử cũng không thoải mái thêm được chút nào.

Có một câu của Thượng Trang, Phục Linh đã không còn than trời oán đất nữa.

Có kẻ bị điều đi, đương nhiên sẽ có người tới, mà những người này, nàng không cần lo lắng. Mật thám còn chưa rời khỏi, bên ngoài đương nhiên sẽ không phải thêm người tới đây.

Ngày tháng cứ như vậy trôi qua, đảo mắt đã tới cuối năm.

Thời tiết mỗi lúc một lạnh, nhưng trời lại không đổ tuyết.

Hôm nay, Thượng Trang dẫn theo Phục Linh tản bộ trong sân viện của mình, đúng lúc thấy Từ Chiêu Nghi cùng cung nữ đi tới.

Nàng không khỏi kinh hãi, từ lúc Nguyên Duệ Diệp rời đi, Cảnh Nhân Cung này của nàng chẳng khác nào lãnh cung, mà hôm nay Từ Chiêu Nghi đột nhiên tới đây, thật sự là ngoài ý muốn của nàng.

Bọn họ đều nằm trong cứu tử, nhưng một người đến trước, một người đến sau.

Thượng Trang nhìn Từ Chiêu Nghi, theo quy củ mà hành lễ.

Từ Chiêu Nghi cười nói: "Bốn cung mới từ Khánh Hợp Cung trở về, trùng hợp đi ngang qua đây, mới nhớ lâu rồi không gặp muội muội nên định vào đây thăm. Muội muội chắc sẽ không đuổi khách chứ?"

Thượng Trang vội đáp: "Không đâu, nếu Chiêu nghi tỷ tỷ không chê thì hãy vào trong ngồi một lát."

Từ Chiêu Nghi liền theo nàng vào trong.

Phục Linh rót trà, sau đó an tĩnh đứng một bên hầu hạ.

Từ Chiêu Nghi uống một ngụm, sau đó thấp giọng: "Lần trước cùng muội muội uống trà là lúc chúng tỷ muội ở cùng nhau, hiện tại nghĩ tới, thật sự là hoài niệm. Linh thượng nghĩa... A, muội xem ta nhớ cái gì vậy này? Người ta bây giờ đã là Thục Viện, không còn là cung nữ pha trà nữa rồi." Nàng lại uống một ngụm trà, nói tiếp, "Có điều trà nàng ấy pha hương vị thật không tệ, khó trách Thái hậu thường nói Hoàng Thượng hay khen nàng ta. A, bốn cung lại quên mất, trà ngày đó muội muội còn chưa được thưởng thức."

Lúc đó, Linh Khuyết làm đổ hết trà lên y phục nàng, nàng đương nhiên không có cơ hội uống.

Thượng Trang chỉ mỉm cười: "Chuyện này ta quên hết rồi, không ngờ Chiêu Nghi tỷ tỷ vẫn còn nhớ."

Chỉ một câu phong đàm vân khinh lại khiến Từ Chiêu Nghi biến sắc.

Thượng Trang cúi đầu cười cười, nàng vẫn còn nhớ khi đó, nàng ta còn nói mình tới Khánh Hợp Cung, là nơi Linh Khuyết đang ở. Hôm nay nàng ta tới đây nhắc lại chuyện này, nàng ta cho rằng nàng sẽ ghen ghét hay sao?

Từ Chiêu Nghi không khỏi xấu hổ, cười trừ: "Có điều muội muội hôm ấy phạt nàng ta và miệng, sau đó lại đổi ý cầu xin cho nàng ta, thật khiến chúng tỷ muội vừa sợ hãi vừa thán phục. Trong hậu cung này sợ là không ai có đủ tinh táo như muội."

Thượng Trang giắt mình, nàng ta cho rằng nàng thất sủng là vì chuyện của Linh Khuyết ư?

Cho nên hôm nay tới đây, nói câu nào cũng nhắc tới Linh Khuyết sao?

Thì ra nàng ta đúng là ôm ý niệm thù nàng mà tới đây.

Vì sao chứ? Nàng ta muốn nhìn xem nàng thật sự vô tâm, hay đang tình dưỡng lấy sức sao?

Thượng Trang nhìn chằm chằm Từ Chiêu Nghi, cười nhạt: "Lời này của tỷ tỷ thật thâm sâu, thử ta ngu muội không hiểu."

Nàng ta hừ một tiếng: "Muội không ngu dốt như vậy."

Hai người lại hàn huyên thêm một lát, Từ Chiêu Nghi liền lấy cớ rời đi.

Thượng Trang không khỏi thờ dài, chẳng qua là ít tranh phong đối nghịch mà thôi, nhưng có lẽ nàng ta vẫn không biết Linh Khuyết cũng đã bị cuốn vào trận chiến này.

Từ những lời Từ Chiêu Nghi nói, nàng có thể nhìn ra, những ngày này Nguyên Duệ Diệp lật tất cả thẻ bài của phi tử trong hậu cung, người duy nhất hẳn không để ý, ngoại trừ nàng còn có Linh Khuyết.

Nhưng nói tới cùng nàng và Linh Khuyết vẫn có chỗ bất đồng, dù sao nàng cũng từng có một lần "thị tâm", nhưng Linh Khuyết thì không. Nàng không biết Nguyên Duệ Diệp vì sao lại đối xử với Linh Khuyết như vậy, nhưng với tình hình hiện tại, nàng đã không còn cơ hội đi hỏi.

Từ Chiêu Nghi trở về, Phục Linh liền tiến lên thu dọn.

Thượng Trang vừa đứng dậy, đúng lúc có cung nữ vội vàng chạy tới, đưa lò sưởi cho nàng, nhẹ giọng: "Nuơng nuơng cẩn thận coi chừng bị cảm lạnh, bên ngoài tuy không có gió nhưng thời tiết vẫn lạnh lắm đấy."

Nàng nhận lò sưởi, tiện thể nhìn cung nữ kia.

Nàng ta cúi thấp đầu, bộ dáng kính cẩn nghe lời.

Thượng Trang chỉ mỉm cười, thuận miệng hỏi: "Người tên gì?"

"Nô tỳ Huyền Chu." Nàng ta vắn cúi thấp đầu.

Thượng Trang gạt đầu, lại nói: "Được rồi, người lui xuống đi."

"Vâng." Huyền Chu đáp một tiếng rồi lui ra ngoài.

Phục Linh đứng lúc trở về, đứng mặt ngay lúc nàng ta lui xuống. Lúc tiến lên, nàng không khỏi hỏi Thượng Trang: "Tiểu thư, nàng ta có việc gì thế?"

Thượng Trang đưa mắt nhìn lò sưởi trong tay, cười nói: "Không có gì, chỉ là tôi đưa lò sưởi cho ta."

"A." Phục Linh kinh ngạc kêu lên một tiếng, có chút không tin quay đầu nhìn cung nữ kia.

Hôm nay vừa đổi người, hiện tại lại có cung nữ ân cần như vậy, thật là kỳ quái.

Thượng Trang không nói chuyện, chỉ lẳng lặng ôm lò sưởi.

Đúng là kỳ quái.

Huyền Chu?

Trong lòng thầm ghi nhớ, quả nhiên là cái tên hay.

Thượng Trang đột nhiên bật cười: "Chỉ không biết rốt cuộc là ai lại ban cho nàng ta cái tên hay như vậy."

Phục Linh nghi hoặc nhìn nàng, cau mày nói: "Tiểu thư nói gì vậy? Nô tỳ nghe không hiểu."

Nàng không trả lời, chỉ phân phó: "Không có gì, chỉ là sau này chú ý tới cung nữ đó là được, nàng ta tên Huyền Chu."

Đột nhiên ân cần, không phải gian thì cũng là cướp. Hiện tại nàng đã mất hết tất cả, bên cạnh còn lại thứ gì đáng giá để một cung nữ nhiệt tình như vậy?

Chẳng qua là muốn thừa dịp nàng yếu thế mà tiếp cận thôi.

Thượng Trang không khỏi giật mình, nếu là người của Thái hậu, hiện tại nàng chỉ có thể nhìn ra một thái giám đang yên lặng giám thị từ xa, mà Huyền Chu này lại tiếp cận nàng như vậy, chứng tỏ nàng ta không phải người của Thái hậu.

Đi được một đoạn, Phục Linh đột nhiên nói: "Tiểu thư đã ra đây tản bộ rồi, chỉ bằng ra ngoài luôn thế nào? Người cũng lâu rồi không ra ngoài, ở trong cung nhiều sợ rằng không tốt."

Nha đầu vừa cười nói vừa kéo nàng.

Bất đắc dĩ, Thượng Trang đành phải đi theo.

Đúng là lâu rồi không ra ngoài! Mặc dù hần chưa từng hạ lệnh cấm túc, nhưng nàng nếu không có chuyện gì thì cũng không định ra ngoài.

Giờ phút này, sắc trời cũng hơi tối, bên ngoài không nhiều người, thỉnh thoảng gặp vài hạ nhân, bọn họ chỉ nhàn nhạt thi lễ.

Hai người cứ thế mà đi, lúc tới hành lang bên ngự hoa viên thì đột nhiên nhìn thấy mấy người mặc triều phục. Nàng nghĩ bọn họ chắc vừa nghị sự với Nguyên Duật Diệp trở về, cho nên bước chân chưa từng ngừng lại.

Nàng tốt nhất là đừng nên tiến lên.

Nghĩ như vậy, nàng quyết liệt đưa mắt đi chỗ khác.

Nhưng Phục Linh lại nhịn không được hiếu kỳ, đưa mắt nhìn nhìn.

Một người trong số đó dường như cảm nhận được gì, đột nhiên quay đầu nhìn qua bên này.

Thấy hần đang nhìn, Phục Linh không khỏi kinh hãi, khẽ kéo góc áo Thượng Trang, nhỏ giọng: "Tiểu thư, vị đại nhân kia đang nhìn người kia." Quan viên đương nhiên không rành nhìn một nô tỳ là nàng, cho nên người hần nhìn đương nhiên là tiểu thư.

Thượng Trang nghe vậy liền quay đầu nhìn, vừa thấy liền trở nên ngây dại.

Nam tử bên kia che giấu nỗi khiếp sợ, lẳng lặng xoay người đi về phía bên này, hướng nàng hành lễ: "Thần tham kiến nương nương."

Thượng Trang kinh ngạc mà bật thốt lên: "Thiếu..."

[Hết quyển 3]

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuý Phế Phi được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 4 - Chương 1: Quyển 4: Kinh đào - Cảnh Nhân Cung

"Thiếu..."

Một chữ vừa bật ra, nam tử kia liền lên tiếng cất ngang: "Nương nương xin cẩn trọng lời nói." Hần thoáng ngược mắt nhưng chưa từng đối diện nhìn nàng, chỉ cúi đầu nhìn vạt áo trước mắt.

Thượng Trang lúc này mới hoàn hồn, biết mình lỡ lời.

Hắn thấp giọng cười nói: "Thần và nương nương lâu rồi không gặp, chẳng lẽ nương nương không nhận ra sao?"

Nghe vậy, Thượng Trang mới xấu hổ cười: "Không, sao có thể? Chỉ là đột nhiên gặp mặt, có chút kinh ngạc mà thôi." Nàng lại đưa mắt nhìn đoàn người đang rời đi, không khỏi nhíu mày, "Không đi theo, không sao sao?"

Nơi này là hậu cung, thần tử không thể đi loạn.

Hắn lại khẽ cười: "Không sao, vừa rồi thần có xin Hoàng Thượng cho phép qua Cảnh Nhân Cung thăm nương nương, không ngờ lại trùng hợp gặp nhau ở đây. Nương nương không mời thần về nội cung ngồi một chút sao?"

Nàng chỉ cười cười, nhấp môi, hiện tại không thể gọi hắn là "Thiếu gia", nàng có chút không quen.

An Lăng Tễ như nhận ra tâm tư của nàng, thấp giọng: "Nhiều năm không gặp, chẳng lẽ nương nương quên cách xưng hô với thần rồi sao?"

Siết chặt khăn lụa trong tay, nàng cười cười: "Sao có thể? Ca..." Một chữ ngắn gọn nhưng nói ra lại vô cùng gian nan, cho dù trước kia nàng đã nghe tiểu thư gọi như vậy rất nhiều lần.

Phục Linh vào phủ sau khi Thượng Trang giả mạo An Lăng tiểu thư, đương nhiên không biết An Lăng Tễ. Lúc này nghe nàng gọi một tiếng "Ca", Phục Linh mới bừng tỉnh, chỉ vào hắn nói: "Tiểu thư, ngài ấy là... Là thiếu gia sao?"

Thượng Trang gật đầu.

Phục Linh lại hiếu kỳ nhìn chằm chằm An Lăng Tễ, qua một lúc lâu mới cười nói: "Vậy thì tốt quá, sau này tiểu thư cũng có một người để dựa vào, không còn cô đơn nữa."

"Phục Linh." Thượng Trang thấp giọng khiển trách, nha đầu này đúng là nói chuyện không biết giữ miệng.

An Lăng Tễ lại không đề trong lòng, chỉ cười trừ.

Trở về Cảnh Nhân Cung, hai người ngồi trong sảnh, cung nữ lên dâng trà, sau đó cung kính hầu một bên.

Thượng Trang thấy cung nữ tên Huyền Chu kia cũng ở đây, sắc mặt khẽ thay đổi, nâng ly trà uốn một nụ cười, liền cau mày nói: "Huyền Chu, lá trà cho vào nhiều quá rồi, An Lăng đại nhân không thích uống trà đắng."

An Lăng Tễ không khỏi nghi hoặc, nhưng không nói gì.

Huyền Chu vội đáp: "Vâng, nô tỳ lập tức đi đổi."

Đội nàng ta ra ngoài, An Lăng Tễ mới lên tiếng hỏi: "Nàng ta là người của ai?"

Thượng Trang lắc đầu, đổi sang đề tài khác: "Trong phủ... Mọi chuyện đều tốt chứ?"

Hắn đặt ly trà trong tay xuống, gật đầu: "Mọi người đều an khang, nương nương không cần lo lắng. Hiện tại thần đã trở về, cuối cùng cũng có thể tận hiếu với phụ mẫu, những điều này, nương nương không cần bận tâm." Hắn theo bản năng quay đầu nhìn ra bên ngoài, chuyện nàng can quan tâm nên là tình hình hiện tại của mình.

Cung nữ vừa rồi, nàng còn không biết là người của ai, cho nên mọi điều càng phải dè chừng.

Thượng Trang đáp một tiếng, lại muốn hỏi chuyện của muội muội, nhưng lời vừa tới bên môi lại cảm thấy không ổn.

Phục Linh nhanh trí, vội nói: "Có lẽ thiếu gia có nhiều chuyện muốn ôn lại với tiểu thư, chỉ bằng nô tỳ lui xuống chuẩn bị điểm tâm, hai người cứ trò chuyện đi." Nói xong, nàng hành lễ với hai người, lúc tới cửa còn quay đầu nói với Thượng Trang, "Một mình nô tỳ lo sợ là không biết, chỉ bằng gọi Huyền Chu qua hỗ trợ."

Nói xong, nàng liền chạy ra ngoài.

An Lăng Tễ nhìn theo bóng lưng của Phục Linh, cười nói: "Nha đầu này thật thông minh."

Thượng Trang mỉm cười, đúng vậy, hầu hạ Nguyên Chính Hoàn một đoạn thời gian, nàng ấy đã nhanh nhẹn hơn nhiều, cho nên y mới yên tâm để nàng ấy trở về cạnh nàng.

Hoàn hồn, Thượng Trang rốt cuộc cũng mở lời hỏi chuyện cần hỏi: "Có tin tức của muội muội ta chưa?"

An Lăng Tễ ho một tiếng: "Nương nương, nơi này tuy không người nhưng người không được buông lỏng cảnh giác. Bất cứ lúc nào người cũng phải nhớ thần là ca ca của người, người là An Lăng tiểu thư, là Tu dung của đương kim Hoàng Thượng."

Thượng Trang không khỏi giật mình, đúng vậy, nàng gấp tới hồ đồ rồi, ở nơi như vậy sao có thể tùy tiện hỏi chuyện này cơ chứ?

An Lăng Tễ thấy nàng gật đầu, lúc này mới nói: "Việc này phụ thân luôn đề trong lòng, nhưng tới hiện tại vẫn chưa có bất kỳ tin tức của Diệc Trang."

Không có tin tức...

Thượng Trang cảm thấy có chút thất vọng, sau đó, nàng lại nghĩ tới ngọc bội nhận lại nhau của mình và muội muội. Cho dù thế nào nàng cũng không ngờ nó có liên quan tới hoàng thất Lê Quốc, liền vội nói: "Nếu... Nếu có tin tức của muội ấy, không cần thông báo với bốn cung, chỉ mong phụ thân có thể giúp muội ấy tìm một gia đình trong sạch... Gã nàng ấy đi."

Nếu muội muội biết nàng sống trong cung, sợ rằng muội ấy sẽ muốn gặp mình. Nàng đương nhiên sẽ không quên chuyện trên người muội muội còn một miếng ngọc bội. Tuy nàng không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng nếu để người khác nhìn thấy ngọc bội, sợ là sẽ có chuyện xấu xảy ra.

Nàng tin, một khi An Lăng lão gia đã hứa, ông ấy chắc chắn sẽ không bạc đãi muội muội.

An Lăng Tễ không khỏi kinh ngạc, nhưng hắn cũng không hỏi nhiều, chỉ gật đầu.

Nghĩ tới ngọc bội, Thượng Trang lại nhớ tới ngọc bội lần trước Nguyên Duật Diệp đưa cho mình, nói rằng đây là đồ Tiên hoàng từng ban thưởng cho An Lăng gia. Nàng đứng dậy vào

trong lấy nó ra, đưa cho An Lăng Tễ: "Ngọc bội này là vật Tiên hoàng ban thưởng cho phụ thân, huynh có nhận ra không?"

Khối ngọc bội được khắc tinh xảo an ổn nằm trong tay nữ tử, mà ánh mắt An Lăng Tễ lại ngưng tụ một chút kinh ngạc.

Thượng Trang nhận ra sự lo lắng của hắn, liền hỏi: "Sao vậy?"

Bộ dáng của hắn rõ ràng chứng tỏ đã xảy ra chuyện. Không biết tại sao, trong lòng nàng lại vô cùng khẩn trương.

An Lăng Tễ cầm lấy ngọc bội trong tay của nàng, cẩn thận quan sát, sau đó lại đưa lên cao nhìn, qua một lúc lâu mới nói: "Ngọc bội này là vào năm Tuyên Khánh mười ba, thời điểm Hoàn Vương điện hạ hồi kinh, phụ thân đã đưa cho Hoàn Vương điện hạ, sao nó lại nằm trong tay của người?"

Lời hắn nói khiến Thượng Trang run lên, đồ của Nguyên Chính Hoàn?

Nàng không tin ngẩng đầu nhìn hắn, run run hỏi: "Chắc chắn sao?"

Không ai rõ hơn nàng chuyện này, lần đó Nguyên Duệ Diệp nói có người ám sát hắn, mà trên hiện trường chỉ để lại khối ngọc bội này, hắn lo sự tình liên quan tới An Lăng phủ, cho nên mới áp chế xuống.

Nhưng An Lăng Tễ lại nói miếng ngọc bội này vào năm Tuyên Khánh mười ba, An Lăng lão gia đã đưa cho Nguyên Chính Hoàn.

An Lăng Tễ cười nói: "Đương nhiên là chắc chắn, chuyện này sao có thể nhớ nhầm? Tuyên Khánh mười ba, phụ thân vẫn là Kinh Triệu Doãn, lần đó có rất nhiều đại nhân cùng qua Hoàn Vương phủ." Hắn dừng lại, hỏi, "Đúng rồi, sao ngọc bội lại ở trong tay của người?"

Sao lại nằm trong tay của nàng?

A, vấn đề này, kêu nàng trả lời thế nào đây?

Thượng Trang cắn môi, miễn cưỡng đáp: "Là... Là thế này, Hoàng Thượng thấy nó, nói rằng đây là đồ Tiên hoàng ban cho An Lăng phủ. Bồn cung đương nhiên không nói gì, chỉ là thắc mắc tại sao đồ của An Lăng phủ lại xuất hiện trong nội cung. Hôm nay huynh tới, ta mới hỏi chút xem sao." Nàng tùy tiện tìm một cái cớ để che giấu sự bối rối đang dâng trào.

Nghe vậy, An Lăng Tễ bật cười: "Có lẽ là Hoàn Vương điện hạ làm mất, chỉ là hôm nay y đã rời kinh, cũng không trả được."

Thượng Trang chỉ đành gật đầu, sau đó lại nhanh chóng gạt lấy ngọc bội, nói: "Nếu phụ thân đã tặng nó ra ngoài, chỉ bằng cứ để ở chỗ bồn cung, sau này nếu Vương gia trở về, bồn cung sẽ trả lại. Nếu không, ngọc bội trở về An Lăng phủ, tương lai không biết nên giải thích thế nào cho phải."

"Cũng đúng." An Lăng Tễ cũng không phát hiện ra gì bất thường.

Thượng Trang cất miếng ngọc bội, trong lòng không khỏi chột dạ, nàng vốn định giao trả đồ cho An Lăng Tễ, lại không ngờ sự tình phía sau lại lớn như vậy. Liên quan tới Nguyên Chính Hoàn, sợ là không phải việc nhỏ.

Hai tay siết chặt thành nắm, nàng ép bản thân không được nghĩ nữa, không thể để An Lăng Tễ nhìn ra chuyện gì.

Không phải nàng không tin hắn, nhưng chuyện này thật sự không phải trò đùa.

Thượng Trang miễn cưỡng cười, vòng vo một lúc, nàng lại đề thấp thanh âm, hỏi: "Tiểu thư, vẫn ổn chứ?"

Nghe nàng nhắc tới An Lăng Vu, sắc mặt An Lăng Tễ thoáng thay đổi, nhưng sau đó lại nhanh chóng cười nói: "Chuyện của muội ấy, người cũng không cần quan tâm."

Hiện tại chắc có lẽ An Lăng Vu đã gả cho thiếu gia nhà họ Thẩm, chuyện của nàng ấy nào tới phiên nàng nhắc tới?

Thượng Trang không khỏi bật cười.

Thấy nàng không nói gì thêm, An Lăng Tễ lại hỏi thăm sự tình của Nguyên Duệ Diệp. Thượng Trang chỉ đáp qua loa, cái gì là được sủng ái, bị thất sủng, nàng căn bản không để trong lòng, cũng không định nói nhiều trước mặt hắn.

Nàng chỉ nói: "Chỉ mong phụ thân biết cục diện hôm nay không phải điều ta nguyện ý." Nàng từng hứa với lão gia sẽ không quá nổi bật, nhưng hiện tại bản thân lại trở thành phi tử của Hoàng đế, so với lời hứa năm đó quả thật khác xa một trời một vực.

An Lăng Tễ nghe vậy, chỉ đành an ủi: "Việc này nương nương yên tâm, trong lòng thần hiểu rõ."

Thượng Trang mỉm cười. Nàng và An Lăng Tễ quả thật nhiều năm không gặp, hôm nay trùng phùng, hắn so với người trong trí nhớ đã thành thực hơn, khi nói chuyện cũng vô cùng bình tĩnh. Nàng vẫn còn nhớ, khi đó trước khi rời kia, trong thư phòng, An Lăng Tễ hình như còn âm ỉ với lão gia một trận. Lần đó sự tình quá lớn, không ai dám tới khuyên. Cho nên tới tận bây giờ, nàng vẫn không biết nguyên nhân xảy ra tranh chấp khi đó là gì.

Vừa rồi, nhiều lần nhắc tới An Lăng lão gia, nghe ngữ khí đó, hắn dường như không hề tức giận. Xem ra là nàng buồn vô cớ rồi.

Đúng vậy, giữa phụ tử làm gì có thâm cừ đại hận chứ?

Phục Linh và Huyền Chu đã quay lại, còn mang theo trà và điểm tâm.

Huyền Chu rót trà cho hai người, thấp giọng: "Thỉnh nương nương và An Lăng đại nhân dùng thử, nếu không tốt, nô tỳ sẽ đi pha lại."

An Lăng Tễ cúi đầu uống một ngụm, cười nói: "Quả nhiên là trà ngon, tay nghề của nha đầu bên cạnh nương nương thật không tệ, nếu thần có phúc, chắc chắn sẽ tới đây thường xuyên." Nói xong, hắn liền đứng lên, "Tiếc là hôm nay thần còn có việc, xin cáo lui trước."

Thượng Trang cũng đứng lên, cau mày nói: "Ca, thật sự không ngồi thêm một lát sao? Điểm tâm còn chưa kịp dùng thử."

Hắn lắc đầu: "Không được, đề dịp khác vậy." Nói xong, hắn liền hành lễ, xoay người ra ngoài.

Phân phó Phục Linh và Huyền Chu ở lại thu dọn, nàng tự mình tiễn hắn ra ngoài: "Bồn cung tiễn huynh." Ra tới cửa, nàng đề thấp thanh âm, "Mộ Dung thừa tướng sợ là không phải người bình thường."

An Lăng Tễ giật mình quay đầu, hỏi: "Mộ Dung đại nhân làm gì người sao?"

Nàng lắc đầu: "Không có, chỉ là, trong lòng huynh nhớ lời ta nói là được."

Hắn không khỏi nghi hoặc, nhưng cuối cùng cũng gạt đầu.

Thần ánh kia đã đi xa, Thượng Trang mới xoay người vào trong, đúng lúc gặp Phục Linh ra ngoài. Nàng dò đầu nhìn, hỏi: "Thiếu gia đi rồi sao?"

Thượng Trang gạt đầu, một mình đi vào trong.

Trong đầu hiện tại chỉ toàn là lời An Lăng Tễ vừa nói.

Cánh tay dò vào trong, ngọc bội lúc này đã trở nên ấm áp, nhưng trái tim Thượng Trang lại lạnh như băng.

Hôm đó Nguyên Duật Diệp gặp chuyện, Tiên hoàng ban chết cho Lâm Thụ của Đông Cung, ngay cả Lâm Phụng Nghi cũng chịu liên lụy. Tất cả đều cho rằng việc này do huynh muội Lâm thị làm, lý do đưa ra cũng vô cùng phù hợp, không phải sao?

Cho dù có đi sâu vào, mọi người cũng chỉ cho rằng Thái hậu là vì Thái tử mà để Lâm gia gánh tội danh này. Như vậy, Đông cung sẽ thoát khỏi can hệ.

Mà Thượng Trang cũng nghĩ như vậy.

Khi đó Nguyên Duật Diệp còn cho rằng ngọc bội là do An Lăng lão gia đưa cho Lâm Thụ, hơn nữa hắn còn nói, hắn không thể xác định người nọ có phải Lâm Thụ hay không.

Thượng Trang cắn môi, có lẽ thích khách thật sự không phải Lâm Thụ.

Như vậy, là người của Nguyên Chính Hoàn sao?

Không..

Nhắm chặt hai mắt lại, cánh tay run lên, nàng không tin.

Nhưng cho dù nàng không tin thì chuyện ngọc bội rơi ở hiện trường, nàng phải giải thích thế nào đây?

Lâm Thụ một lòng trung thành với Thái tử, cho nên hắn tình nguyện gánh vác tội danh này, lại không ngờ, sự tình một chút cũng không liên quan tới Đông cung.

"Tiểu thư?" Thấy nàng ngơ ngác ngồi cạnh cửa sổ, Phục Linh nhìn không được mà gọi.

"Hả?"

Thấy nàng hoàn hồn, Phục Linh liền nhíu mày hỏi: "Người sao vậy? Từ lúc thiếu gia đi người không nói câu nào, nô tỳ gọi mấy tiếng, người hình như cũng không nghe thấy..."

"Vậy sao?" Nàng thật sự không biết.

"Đúng vậy!" Phục Linh liên tục gạt đầu, sau đó lo lắng nhìn nàng, thấy sắc mặt nàng không tốt thì la lên, "Bị bệnh sao?"

Nói xong, Phục Linh tiến tới duỗi tay kiểm tra trán của Thượng Trang, không sốt, lúc này nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

"Trong phủ có chuyện gì sao?"

Thượng Trang lắc đầu, thấp giọng nói: "Không phải, đừng nói lung tung. Đúng rồi, khi nãy người cùng Huyền Chu ra ngoài, nàng ta có nói gì không?"

Nhắc tới Huyền Chu, Phục Linh nghĩ nghĩ, mới trả lời: "Cũng không nói gì, chỉ hỏi những chuyện trước kia của tiểu thư thôi, nô tỳ cũng không nói gì cả."

Thượng Trang gạt đầu, dặn dò: "Trước mặt nàng ta, lúc nói chuyện phải cẩn thận một chút."

Hôm nay tuy Phục Linh đã lạnh lợi hơn trước, nhưng Thượng Trang vẫn nhìn không được mà dặn dò vài câu.

Phục Linh lại than: "Hoàng Thượng lâu rồi không tới Cảnh Nhân Cung, sao vẫn còn có người nhìn chằm chằm tiểu thư không chịu buông tha chứ?"

Thượng Trang không nói gì, trên thế giới này luôn sẽ có những người như vậy, mặc kệ bản thân có là vật trở ngại hay không, bọn họ vẫn sẽ bám lấy không bao giờ buông.

Nhắm hai mắt lại, qua một lúc lâu, nàng mới mở mắt, đứng dậy về giường, cất ngọc bội vào hộp.

Phục Linh đưa mắt nhìn, tuy có chút kinh ngạc nhưng cũng không nhiều lời.

.....

Sắc trời dần tối, không khí cũng trở nên lạnh lẽo.

Thượng Trang dùng bữa xong, đang nằm trên giường đọc sách thì nghe Huyền Chu ở bên ngoài bẩm báo: "Nương nương, Niên Tàn tiểu chủ tới."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuy Phế Phi được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Quyển 4 - Chương 1-2: Cảnh Nhân Cung (Phần 2)

Niên Tàn?

Thượng Trang nhủ mi, nghĩ nghĩ, qua một lúc lâu cũng không nhớ ra gương mặt của nàng ta. Phục Linh ở bên cạnh cũng kinh ngạc, Hoàng Thượng không tới, những người khác càng không rành rồi tới thăm tiểu thư nhà mình, ngoại trừ Từ Chiêu Nghi tới đây ra oai mà thôi.

Nhưng Niên Tàn này...

So về phân vị, Thượng Trang cao hơn.

Trầm tư một lát, nàng buông quyển sách trong tay xuống, để Phục Linh diu mình đứng dậy, thấp giọng phân phó: "Đề nàng ấy vào."

"Vâng." Huyền Chu nhận lệnh lui xuống.

Thượng Trang để Phục Linh khoác thêm xiêm y, qua một lúc liền thấy một nữ tử được cung nữ diu vào. Gương mặt nhỏ nhắn, dáng người thon thả, quả là một mỹ nhân.

Chủ tớ hai người hành lễ với Thượng Trang.

Nàng cho bọn họ đứng dậy, mời ngồi.

Niên Tàn tạ ân, mỉm cười ngồi xuống: "Thần thiếp tới đây muộn thế này, quấy rầy nương nương rồi."

"Không có, bốn cung chẳng qua đang đọc sách mà thôi." Thượng Trang nhẹ giọng

Cung nữ bên cạnh Niên Tàn lộ ra sự rụt rè, một mực cúi đầu.

Nghe vậy, Niên Tàn theo bản năng nhìn quyển sách trên giường, đáy mắt lộ ra yêu thích và ngưỡng mộ: "Nương nương là thiên kim tiểu thư tri thư đạt lễ, những lúc rảnh rỗi có thể đọc sách giải sầu, người như thiếp bình thường chẳng có gì làm."

Thượng Trang không khỏi kinh ngạc.

Nàng ấy lại trực tiếp nói thẳng: "Không giấu gì nương nương, một chữ thần thiếp cũng đọc không hiểu."

Nhìn bề ngoài của Niên Tàn, nàng ấy điềm đạm nho nhã, Thượng Trang thật không ngờ nàng ấy lại không biết chữ. Phi tần của Nguyên Duật Diệp cho dù không phải thiên kim tiểu thư thì cũng là cô nương giỏi cầm kỳ thi họa.

Nàng ấy lại...

Niên Tàn xấu hổ, miễn cưỡng nói: "Ngày trước thần thiếp là cung nữ bên cạnh Hiền Phi nương nương, nương nương không chê thần thiếp thấp kém mà vớt vớt chứ?"

Cung nữ của Tề Hiền Phi? Có lẽ khi đó nàng được Tề Hiền Phi yêu thích, cho nên được ban cho Nguyên Duật Diệp.

Có lẽ nàng đã biết mục đích hôm nay Niên Tàn tới đây, bởi vì nàng và nàng ấy đều xuất thân từ nô tỳ. Niên Tàn cho rằng hai người có thể thấu hiểu đối phương.

Thượng Trang thấp giọng: "Nói gì vậy? Người tới thăm bốn cung, bốn cung sao có thể ghét bỏ?"

Nghe vậy, Niên Tàn mới nở nụ cười.

Thượng Trang lại nói: "Chỉ là hôm nay, nơi này của bốn cung chỉ còn lại một cung điện hui quanh, Niên Tàn tới đây, bốn cung thật không thể cho người cái gì." Nàng ấy muốn tìm chỗ dựa, nhưng đáng tiếc không phải thời điểm này.

"Nương nương hiểu lầm rồi." Niên Tàn vội giải thích, "Thần thiếp chẳng qua là hi vọng ngày sau có thể thường xuyên tới đây cùng nương nương nói chuyện nhiều một chút."

Thượng Trang lẳng lặng quan sát, gương mặt nàng ấy lộ vẻ thành khẩn, trong mắt vô cùng bình tĩnh.

Lúc này, Huyền Chu cẩn thận mang đèn lên, đôi những ngọn nến sắp hết lui xuống.

Thượng Trang lại nhìn nàng ta, nhẹ giọng: "Bốn cung xưa nay thích an tĩnh, nếu Niên Tàn muốn tìm người nói chuyện thì tìm người khác đi, hậu cung này không thiếu người." Kỳ thật nàng hiểu mục đích Niên Tàn tới Cảnh Nhân Cung, chỉ là hiện tại thân nàng còn khó bảo toàn, muốn làm chỗ dựa cho người khác, sợ là...

Niên Tàn lúc này trông vô hại, nhưng ai biết được tới cuối cùng có thật sự vô hại hay không?

Sắc mặt Niên Tàn có chút thay đổi, Thượng Trang nói như vậy rõ ràng là cự tuyệt. Nàng chưa từng nghĩ bản thân đã đưa ra quyết định như vậy, đối phương ngược lại lại từ chối như thế. Nàng ngượng ngùng đứng lên, hành lễ: "Thần thiếp quấy rầy nương nương rồi, xin cáo lui trước."

"Phục Linh, thay bốn cung tiễn Niên Tàn." Nàng nhàn nhạt ra lệnh.

Phục Linh tiễn Niên Tàn ra ngoài, lúc tới cửa, xa xa liền trông thấy ngự giá của Nguyên Duật Diệp.

Phục Linh kinh hãi, cứ nghĩ ngự giá sẽ ghé qua Cảnh Nhân Cung nên hân hoan muốn xoay người vào trong bẩm báo. Chỉ là ngự giá tựa như chỉ dừng lại một lúc. Nàng tưởng bản thân nhìn lầm, dụi dụi mắt, ngự giá lại lần nữa được nâng lên, không hề đi về hướng này.

Phục Linh không khỏi thất vọng, nàng không biết ngày đó tiểu thư nhà mình và Hoàng Thượng đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy Hoàng Thượng lâu rồi không ghé qua Cảnh Nhân Cung, nàng liền biết Hoàng Thượng thật sự rất tức giận.

Nàng cắn môi, đương kim Hoàng Thượng và Hoàn Vương rốt cuộc ai tốt hơn, nàng thân là nô tỳ, không thể nhận xét. Vương gia hiện tại không ở trong kinh, nàng thật sự hi vọng Hoàng Thượng có thể sủng ái tiểu thư, mà nàng cũng nhìn ra được Hoàng Thượng có tình cảm với tiểu thư.

Chỉ là...

Phục Linh lúc đầu, lúc nhìn lại, nàng đã không còn thấy ngự giá. Thở dài một tiếng, nàng xoay người đi vào.

Thượng Trang thấy nàng trở về, liền hỏi: "Sao lại ra ngoài lâu như vậy?"

Phục Linh tiến lên rót trà cho nàng, trả lời: "Khi này ở bên ngoài nô tỳ có nhìn thấy ngự giá của Hoàng Thượng."

Đầu ngón tay khẽ run lên, Thượng Trang ngừng đầu, chỉ "A" một tiếng.

Nàng đột nhiên nhớ lại những lời mình nói với hắn vào một tháng trước, nàng nói nàng hi vọng hắn có thể sủng ái đồng đều người trong hậu cung, mà từ hôm đó, hằng đêm hắn đều lật thẻ bài, chỉ duy nhất không tới Cảnh Nhân Cung.

Hậu cung Tây Chu chính thức không có chuyên sủng.

Toàn bộ hậu cung yên tĩnh đến lạ thường.

Khoảng thời gian an tĩnh này kéo dài tới giao thừa.

Trừ tịch là đêm náo nhiệt nhất trong năm. Tại dân gian, mặc kệ lại ai, trong ngày này, người người đều trở về, quây quần bên gia đình, mừng năm mới.

Mà hôm nay, nơi này là hoàng cung, rất nhiều đèn lồng được treo lên, về tính chất có thể nói là giống nhau.

Sáng nay, thái giám tới truyền lời, nói buổi tối Hoàng Thượng sẽ thiết yến. Nàng là Tu dung, đương nhiên phải tham gia.

Cả ngày, Phục Linh lộ rõ vẻ hưng phấn, bận rộn giúp nàng chọn y phục, trang sức, lựa tới lựa lui, hỏi: "Nên mặc bộ nào đây?"

Thượng Trang bắt đầu dĩ cười, tùy tiện cầm lấy một bộ xiêm y, nói: "Cái này là được rồi."

Phục Linh vuốt tay giặt lại, lắc đầu: "Không được, tối nay là giao thừa, tiểu thư không được mặc đồ giản dị như vậy. Hơn nữa Thái hậu tuy tuổi nhưng cũng không thích y phục thanh lịch."

Thượng Trang lắc đầu, Thái hậu vốn không thích nàng, bà ấy không thể vì một bộ xiêm y mà thay đổi cách nhìn. Nếu đây không phải yến hội đón giao thừa, nàng thật sự không muốn ra ngoài.

Phục Linh nhìn bộ váy tiếp theo, nhũ này nói: "Màu sắc nhạt quá, tiểu thư mà mặc vào Hoàng Thượng sẽ không nhìn thấy."

Bên ngoài đã có thái giám tới giục, lúc này Phục Linh đành hạ quyết tâm chọn bộ cung trang màu tím, hoa văn bên trên thêu chỉ bạc, dưới ánh đèn đặc biệt chói mắt. Nàng lại giúp Thượng Trang búi một kiểu tóc vân kê, sau đó hai người mới đi ra ngoài.

Thái giám không dám nặng lời, chỉ không nóng không lạnh mà nói: "Thỉnh nương nương đi nhanh một chút, không thể để Hoàng Thượng và Thái hậu đợi."

Phục Linh trừng mắt nhìn hắn, hiện tại tuy tiểu thư nhà mình thất sủng, một nô tài chết tiệt như hắn cũng dám vênh vào tự đắc sao?

Thượng Trang khẽ kéo ống tay áo của nàng, lắc đầu. Hôm nay là trừ tịch, tốt nhất đừng gây thêm phiền phức.

Phục Linh tuy không vui nhưng bản thân cũng hiểu chuyện, đương nhiên không so đo với thái giám kia.

Nhưng hiện tại mới qua giờ Dậu, Hoàng Thượng và Thái hậu đã tới rồi sao?

Cỗ kiệu vừa được nâng lên, Thượng Trang nhắc màn nhìn ra ngoài, toàn bộ hoàng cung đều đã giăng đèn kết hoa, sáng rực một phương. Đạo này nàng không ra ngoài, lúc này nhìn thấy không khỏi cảm thấy may mắn.

Yến tiệc tổ chức ở Khánh Nguyên Điện, tới bên ngoài, cỗ kiệu liền dừng lại.

Phục Linh vén màn kiệu lên, duỗi tay đỡ Thượng Trang.

Dọc theo cầu thang đi vào Khánh Nguyên Điện, bọn họ đưa mắt nhìn đèn lồng hai bên, vô cùng lộng lẫy.

Đi được vài bước, phía sau liền có người gọi: "Nương nương."

Thượng Trang quay đầu, bắt gặp Mộ Dung Vân Sở từ xa đi tới, hôm nay hắn đi một mình, bên cạnh không thấy Tôn Dịch Chi. Hắn mặc triều phục, dưới ánh đèn càng thêm tuấn lãng.

Thượng Trang mỉm cười, nhẹ giọng: "Thì ra là Thừa tướng đại nhân."

Hôm nay là yến tiệc đêm trừ tịch, ngoài tần phi thì chỉ có quan Tam phẩm trở lên mới có thể tham gia, hiện tại Mộ Dung Vân Sở xuất hiện ở đây cũng không có gì kỳ quái.

Mộ Dung Vân Sở vốn đã thấy Thượng Trang từ lúc nàng hạ kiệu, hắn lập tức đuổi theo. Lúc này thấy nàng hiền hòa yên lặng, hắn không khỏi bật cười: "Chỉ mới mấy ngày không gặp, không ngờ nương nương lại khiến thần giật mình như vậy."

Hắn từng cho rằng nàng là nữ tử ái mộ hư vinh, nàng lại chứng tỏ cho hắn thấy cho dù làm một cung nữ nàng vẫn có thể sống tốt. Sau khi nàng cứu Mộ Dung Vân Khương, thái độ của hắn cũng dần thay đổi, nhưng hiện tại nàng lại từ ngự tiền thượng nghị biến thành Tu dung nương nương cao cao tại thượng.

A, nữ tử này thật đúng là khiến hắn nhìn không thấu.

Sau một đêm thị tẩm, nàng lại bị thất sủng suốt thời gian qua, nhưng hiện tại hắn lại không nhìn ra một chút buồn bã trên gương mặt nữ tử đối diện.

Nếu như những điều này đều do nàng ngẫu trang, vậy nữ tử như vậy thật sự quá đáng sợ!

Thượng Trang không giải thích, chỉ cúi đầu nói: "Đa tạ Thừa tướng khích lệ."

Nói xong, nàng liền cùng Phục Linh đi về phía trước.

Mộ Dung Vân Sở nhũ này, cũng nâng bước theo sau các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 1-3: Cảnh nhân cung (phần 3)

Trong Khánh Nguyên Điện, ba vị trí trên cao là của Hoàng đế, Hoàng hậu và Thái hậu, bên dưới là các phi tần, xuống chút nữa là quan lại trong triều.

Thời điểm đi vào, Thượng Trang thấy Vân Phi và Từ Chiêu Nghi đã an vị, hai người đang nói gì đó, bộ dáng vô cùng hân hoan. Hai người thấy nàng, chỉ liếc nhìn một cái, sau đó lại tiếp tục nói chuyện.

Thượng Trang ngồi đối diện các nàng, lúc này mới phát hiện Linh Khuyết đang ngồi bên cạnh.

Sau chuyện lần đó, nàng và nàng ấy chưa từng gặp lại.

Linh Khuyết dường như không biết nàng đi qua, chỉ an tĩnh ngồi một chỗ. Linh Khuyết cũng không nói gì, ánh mắt chỉ thoáng nhìn qua hai bàn tay của nàng ấy, trên đó đã không còn phải quần băng gạc, chỉ là mười ngón tay có chút dị thường.

Nàng bất giác cúi đầu nhìn hai tay của mình, những ngón tay thon dài và trắng nõn. Nàng vẫn còn nhớ khi đó sống trong An Lăng phủ, mỗi khi nhạc công tới dạy tiểu thư đánh đàn, tiểu thư sẽ nhủ mày nói hi vọng bản thân sẽ có bàn tay giống nàng, nếu như dùng ngón tay này đàn chắc hẳn sẽ nghe rất hay.

Chỉ là Thượng Trang không thích đàn, lúc đi theo tiểu thư chỉ học được mỗi đàn tỳ bà. Sau này vào cung làm cung nữ, nàng càng không có cơ hội chạm vào nhạc cụ.

Trong điện, tần phi và quần thần đã tới đông đủ. Mọi người ngồi một lát thì nghe thanh âm chói tai của thái giám từ bên ngoài truyền tới.

Mọi người lập tức đứng dậy hành lễ.

Thượng Trang cúi người thật thấp.

Tiếng bước chân dần truyền tới, ánh mắt nàng ngưng tụ lại, đôi giày màu vàng đập vào tầm nhìn, bên cạnh là hai đôi giày thêu phượng hoàng, không cần hỏi cũng biết đó là Hoàng hậu và Thái hậu.

Thời điểm đôi giày màu vàng kia đi ngang, không biết có phải ảo giác hay không, nàng lại cảm thấy hần dừng lại một lát. Có điều chỉ một cái chớp mắt, thân ảnh mình hoàng lại nâng bước đi về phía trước.

"Mọi người bình thân." Từ trên cao, thanh âm của nam tử truyền tới.

Mọi người tạ ân, đứng dậy về chỗ ngồi.

Nguyên Duật Diệp lại nói: "Tiên hoàng băng hà chưa lâu, giao thừa năm nay đơn giản tất cả, trẫm chỉ cùng các vị uống vài chén, mong các vị đừng để trong lòng."

Chúng thần vội cúi đầu, nói: "Hoàng Thượng anh minh, chúng thần nên vì Hoàng Thượng mà cố gắng sức lực, nào dám có nửa câu oán hận."

Hần cười rộ lên: "Tốt, người đâu, mau rót rượu cho các vị đại nhân."

Cung nữ đứng cạnh lập tức tiến lên châm rượu.

Nguyên Duật Diệp nâng cao chén rượu, hướng chúng thần nói: "Chén này, trẫm kính các khanh."

Mọi người cùng nói một tiếng "Chúng thần không dám" rồi uống cạn ly rượu.

Cung nữ lập tức tiến lên định rót rượu cho Nguyên Duật Diệp, hần vừa duỗi tay thì nghe Thái hậu nói: "Hoàng Thượng bận rộn trăm công ngàn việc, vết thương trên người vừa tốt lên một chút, hiện tại không thể uống rượu."

Thượng Trang không khỏi kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn hần.

Nguyên Duật Diệp khẽ cười, đáp một tiếng: "Mẫu hậu nói rất đúng, đây quả thật là sơ sót của trẫm."

Thái hậu lại nói: "Long thể Hoàng Thượng an khang mới là phúc của xã tắc."

Nghe vậy, lập tức có người hòa theo: "Thỉnh Hoàng Thượng bảo trọng long thể."

Nguyên Duật Diệp chỉ cười. Thấy vậy, Mộ Dung Vân Khương liền ân cần rót cho hần ly trà, nói: "Hoàng Thượng nếu muốn kính các vị đại nhân thì cũng có thể lấy trà thay rượu."

Thượng Trang chậm rãi thu hồi ánh mắt, ở ngoài, mặc kệ quần thần có biết Nguyên Duật Diệp và Thái hậu có bất hòa hay không, bọn họ đều phải tỏ ra mẫu tử từ hiếu.

Hần cầm lấy ly trà, lúc cúi đầu, trước mắt tựa hồ hiện lên một thân ảnh nhỏ bé.

Có người từng hai lần rót trà cho hần, nhưng hai lần đều là trà lạnh.

Nghĩ tới đây, hần bất giác bật cười, ngửa đầu uống cạn, lúc này trà ấm vào bụng cũng phảng phất lạnh buốt, nhưng điều đó lại khiến tâm tình của hần tốt lên lạ thường.

Bất giác ngẩng đầu, hần đưa mắt tìm thân ảnh kia.

Chẳng biết tại sao, ánh mắt của nàng lúc này lại chạm ngay sự tìm kiếm của hần. Cánh tay run lên, nàng bối rối cúi đầu, cầm lấy ly rượu ngửa đầu uống.

"Khụ khụ..." Thượng Trang vốn không biết uống rượu, một ly vừa vào bụng nàng mới có phản ứng, đúng là rượu mạnh.

Phục Linh kinh hãi, vội tiến lên rót cho nàng ly trà, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu thư không sao chứ?"

Thượng Trang lắc đầu, có điều bản thân cảm thấy bụng giống như có lửa đang thiêu đốt, càng lúc càng khó chịu. Nàng vội nhận lấy ly trà trong tay Linh Khuyết, uống cạn.

Thật kỳ lạ, vừa rồi nàng vì sao phải khấn trương như vậy chứ?

Nguyên Duật Diệp cũng giật mình, nhưng qua một lúc, khỏe miệng lại khẽ nhếch lên. Về kinh hoàng vừa rồi của nàng hẳn đã nhìn thấy, nhưng tâm trạng lại vô cùng cao hứng, bởi vì hẳn ghét nhất là bộ dáng bình tĩnh như nước từ trước tới nay của nàng.

Nàng sợ hãi, chứng minh nàng vẫn có trái tim.

Chỉ là, nàng động tâm là vì hắn sao?

Ngón tay cầm ly trà khẽ buộc chặt, nhớ tới người kia, nhớ lại những lời nàng nói ở Cảnh Nhân Cung, hẳn không khỏi nhú mi lần nữa.

Yến hội qua được một nửa, Trương công công từ bên ngoài tiến vào, phía sau có các thái giám tay cầm lễ vật, nói là cống phẩm của các Vương gia ở đất phong mang tới.

Thái hậu vui vẻ, ra lệnh mở rương tại chỗ để phi tần và quần thần cùng xem.

Người do nhóm Vương gia phái tới lần lượt bẩm báo sự tình ở đất phong, sau đó cùng lui xuống.

Nhạc bắt đầu nổi lên, vũ cơ lên sân khấu biểu diễn.

Thượng Trang an tĩnh ngồi đó, chỉ cảm thấy thân thể có chút bay bổng, ánh mắt dần mơ hồ, có lẽ là vì men rượu khi nãy. Nàng khẽ cười, xem ra, bản thân thật sự không thể uống rượu.

Ánh mắt của Linh Khuyết luôn dừng trên gương mặt nam tử ngồi ở vị trí cao nhất, chỉ là thỉnh thoảng hắn mới nhìn nàng, ôn nhu mà cười. Có điều, khi nhìn nữ tử từ bên cạnh, nàng lại cảm thấy có chút bất an.

Bên cạnh, nhìn gương mặt đỏ bừng của Thượng Trang, nàng không khỏi cắn răng.

Giờ khắc này nàng rót cuộc mới hiểu, có một số chuyện, một số người, cho dù là dùng cách gì cũng không thể cưỡng cầu. Ngay tại thời điểm nàng dùng thân phận công chúa Lê Quốc để hi vọng thay đổi mối quan hệ giữa nàng và hắn, tất cả dần dần trở nên tồi tệ hơn.

Có điều, từ lúc bắt đầu đi trên con đường này, nàng đã không còn đường lui.

Ngay cả khi thứ hắn có thể cho nàng vĩnh viễn chỉ là ánh mắt dịu dàng của một huynh trưởng dành cho muội muội, nàng đã không còn đường để rút lui.

Hắn dùng cách phong phi để bảo vệ tính mạng của nàng, nhưng thứ nàng muốn lại nhiều hơn như thế...

Thượng Trang lại ho thêm mấy tiếng, mỗi lúc một khó chịu. Nghe Phục Linh thấp giọng hỏi han, nàng chỉ có thể lắc đầu. Giờ khắc này cho dù muốn đi trước nàng cũng không thể.

Nhóm vũ cơ đã múa xong một bài, mọi người đều vỗ tay khen hay.

Nữ tử ngồi đối diện Thượng Trang đứng lên, đi tới giữa điện, quý xuống nói: "Bình thường khó có dịp vui vẻ như hôm nay, nô tỳ có chuẩn bị một điệu nhảy muốn dâng lên Hoàng Thượng."

Nguyên Duật Diệp nhìn Vân Phi bên dưới, cười nói: "Vậy sao? Từ trước tới giờ trẫm chưa từng xem Vân Phi nhảy, xem ra hôm nay trẫm có điểm phúc rồi." Nói xong, hắn lại uống một ngụm trà.

Vân Phi mỉm cười, ngày trước ở Vương phủ, hắn chưa bao giờ tầm hoan thưởng nhạc thì sao có thể ngồi xuống xem nàng ca múa? Hôm nay hắn là Hoàng đế, nàng mới có cơ hội hiến vũ một lần.

Nghe hắn đồng ý, nụ cười trên gương mặt Vân Phi càng sâu. Cung nữ tiến lên, giúp nàng cài xiêm y bên ngoài, phía sau bộ cung trang kia là một chiếc váy màu xanh giúp nàng tôn lên chiếc eo mảnh khảnh.

Thượng Trang đưa mắt nhìn, khỏe miệng khẽ nhếch, thì ra nàng ta sớm đã có chuẩn bị, chỉ còn chờ Nguyên Duật Diệp gật đầu mà thôi.

Bên ngoài, mấy thái giám mang trống lên, xếp thành nửa vòng tròn.

Vân Phi khẽ chân, xoay mấy vòng, phất ống tay áo lên, "Thùng thùng" mấy tiếng, tiếng trống phá vỡ bầu không khí yên tĩnh trong điện. Tiếng sáo trúc cũng bắt đầu vang lên, âm thanh trong trẻo kết hợp với tiếng trống mạnh mẽ tạo ra âm thanh động lòng người.

Mọi người ngơ ngẩn nhìn nữ tử uyển chuyển múa trên đài.

"A." Phục Linh nhỏ giọng kêu một tiếng. Tài múa của Vân Phi tuyệt diệu, nhóm phi tần mỗi người một vẻ, nàng không khỏi nhìn tiểu thư nhà mình, không biết nàng ấy... Sau đó nàng lại cắn môi, thầm nghĩ bản thân một tiếng, chính mình rốt cuộc bị làm sao vậy? Tiểu thư nhà mình đương nhiên là tốt nhất.

Thượng Trang cũng đưa mắt nhìn, gương mặt lộ ra nụ cười yếu ớt. Cảm kỳ thi họa An Lăng tiểu thư đều tinh thông, cho dù trước đây nàng cũng theo học, nhưng với tài ca múa, bản thân thật sự không dám đứng lên nói chuyện. Nàng chỉ biết một khúc "Lục Yêu", nào dám so với Vân Phi lúc này.

Chỉ sợ là bản thân cũng không bằng những người đang ngồi kia.

Dùng tay áo đánh trống không nhất định phải dùng lực, cho nên để múa được khúc này, Vân Phi chắc chắn đã dành rất nhiều thời gian để tập. Lúc này, nàng ta khom lưng, hai tay nhấn lên vùng tới mặt trống trước mặt.

"Thùng" một tiếng, tiếng nhạc cũng theo đó dừng lại.

Mọi người vẫn chưa kịp hoàn hồn, nhưng ngay sau đó liền truyền tới tiếng vỗ tay và khen ngợi.

Nguyên Duật Diệp tựa hồ rất vui vẻ, lên tiếng nói: "Trẫm thật không ngờ Vân Phi lại múa đẹp như vậy."

Mộ Dung Vân Khương cười nói: "Đó cũng là vì Hoàng Thượng công vụ bận rộn, không có thời gian rảnh thường thức."

Hắn thuận miệng nói: "Xem ra là trẫm không phải rồi."

Vân Phi e lệ cười, khom người đáp: "Thần thiếp không dám."

Trên gương mặt nhóm phi tử ai cũng treo lên nụ cười, nhưng trong lòng đều có tâm sự. Chỉ sợ so về nhảy múa, bọn họ không ai sánh bằng Vân Phi.

Thái hậu chỉ lẳng lặng uống trà, hậu cung tranh đấu cuối cùng cũng đã bắt đầu, mà bà chỉ cần ngồi yên mà nhìn những lúc cần thiết, bản thân thêm vào mấy câu là được.

Lúc này, bên dưới có người đứng lên, lớn tiếng cười nói: "Điều múa này của nương nương quả thật khiến người ta cảm thấy kinh diễm. Thần đột nhiên có một câu đối, không biết nương nương có đáp được không?"

Mọi người theo giọng nói mà quay đầu nhìn, thấy Xạ kỵ tướng quân Dương Thành Phong đang đứng nâng chén rượu.

Nguyên Duật Diệp cười nói: "Hôm nay đúng là ngày ngọa hổ tàng long, trẫm thật muốn nghe xem câu đối ngươi muốn ra cho Vân Phi là gì"

Dương Thành Phong gật đầu, lại nói: "Mặt tướng tuy không phải văn nhân nhưng cũng có đọc sách, cảm thấy có một câu rất hợp với nương nương, đó chính là thuận buồm xuôi gió." Hắn ngừng một lát rồi mới tiếp tục, "Song thuyền tịnh hành, lỗ tốc bất như phạm khoải (1)."

(1) Song thuyền tịnh hành, lỗ tốc bất như phạm khoải: Hai con thuyền cùng xuất phát, chèo thuyền nhanh vẫn không bằng thuyền gặp gió (ở đây dùng những từ có âm tương tự nhau)

Nghe về đầu của vị tướng quân kia, Vân Phi vốn không để trong lòng, cũng không cảm có gì khó hiểu, nhưng nghe tới về sau, nàng không khỏi giật mình.

Thượng Trang nhíu mày, về trên nghe xong rất bình thường, nhưng về dưới lại chưa đựng huyền cơ.

Chèo thuyền nhanh cũng không bằng thuyền buồm gặp gió.

Chèo thuyền nhanh ám chỉ Lỗ Tốc (2), thuyền gặp gió ám chỉ Phàn Khoải (3), câu này có nghĩa là quan văn không bằng võ tướng.

(2) Lỗ Tốc (172 - 217) là một chính trị gia, tướng lĩnh quân sự và nhà ngoại giao phục vụ dưới trướng Tôn Quyền vào cuối thời Đông Hán trong lịch sử Trung Quốc. Ông đóng vai trò quan trọng trong thiết lập và duy trì liên minh Lưu Bị - Tôn Quyền.

(3) Phàn Khoải là công thần khai quốc nhà Hán trong lịch sử Trung Quốc.

Xạ kỵ tướng quân này bình thường bất hòa với Ngự thừa, mà Ngự thừa là phụ thân của Vân Phi, xem ra hắn muốn mượn cơ hội này để hạ bệ nàng ta. Người có kinh nghiệm sa trường thường không bận tâm chuyện đắc tội với văn thần trong triều, hơn nữa lại có binh quyền trong tay, hẳn càng không sợ Hoàng đế sẽ vì một câu nói mà chém đầu của hắn.

Sắc mặt Ngự thừa thay đổi, ánh mắt khấn trương nhìn Vân Phi. Hiện tại nếu không biết ứng phó, mặt mũi của Vân gia ông ta sẽ mất hết.

Vân Phi cũng không khỏi khấn trương, nàng ta nào ngờ vị tướng quân kia lại nói mình như vậy.

Chúng phi tửn vừa rồi còn vì tài nhảy múa của Vân Phi mà không vui, hiện tại ai nấy đều cao hứng trở lại. Bọn họ ai có thể ngờ rằng Vân Phi tri thư đạt lễ lại bị một võ tướng gây khó dễ chứ?

Nguyên Duật Diệp uống một ngụm trà, ánh mắt dò xét nữ tử mặt vũ ý bên dưới. Thấy nàng ta nhíu mày cúi đầu, hẳn biết chuyện này không liên quan tới mình, cho nên chỉ cười nói: "Xem ra về đối của Dương tướng quân cũng không đơn giản, ở đây nếu đối được trẫm sẽ có thưởng."

Hoàng đế đã lên tiếng, mọi người lập tức chấn chỉnh tinh thần.

Phản thưởng là gì cũng không quan trọng, quan trọng là được Hoàng đế đề mắt.

Phục Linh nhìn tiểu thư nhà mình, thấy gò má nàng ấy hồng hồng, nàng thăm trách bản thân không nên rót chén rượu kia.

A, nàng còn tưởng có thể đề tiểu thư nhà mình đoạt phần thưởng Hoàng đế vừa nói, nhưng nhìn tình hình hiện tại, sợ là không được rồi.

Linh Khuyết cúi đầu, từ nhỏ nàng đã đi theo Nguyên Duật Diệp, sách đương nhiên có xem qua. Chỉ là Tề Hiền Phi muốn bồi dưỡng hắn trở thành trữ quân, cho nên sách đọc toàn là cách trị nước, binh pháp các loại, há có cuốn nào tương tự như vậy?

Trong điện thoảng trở nên an tĩnh.

Nguyên Duật Diệp nhìn Mộ Dung Vân Khương bên cạnh, nhỏ giọng: "Hoàng hậu cũng không có câu trả lời sao?"

Mộ Dung Vân Khương cười nhẹ: "Trong lòng thần thiếp đã có một câu, chỉ là phản thưởng này nên để lại cho Vân Phi muội muội đi." Nàng là Hoàng hậu, đương nhiên sẽ không tranh giành với bọn họ.

Cảnh tượng trước mắt đã trở nên mơ hồ, Thượng Trang duỗi tay giữ cạnh bàn, không ngờ lại bất cẩn làm rơi cái ly.

"Bang" một tiếng vang vọng toàn bộ đại điện.

Nguyên Duật Diệp lập tức đưa mắt nhìn nàng.

Vân Phi nhanh chóng lên tiếng: "Xem ra Vu muội muội đã có câu trả lời." Nếu bản thân đã không đối được, chỉ bằng thuận tay giao cho nàng.

"Tiểu thư." Phục Linh vội đỡ lấy Thượng Trang.

Lúc này, Nguyên Duật Diệp lên tiếng: "Nếu đã có câu trả lời, vậy nàng nói một lần cho mọi người nghe đi, trẫm đây cũng cung kính rửa tai để nghe."

Không biết tại sao, Thượng Trang lại cảm thấy bản thân chìm vào câu nói của Hoàng đế, chỉ đành bất đắc dĩ đứng dậy. Nàng vốn không muốn nói chuyện, nhưng không hiểu bản thân vì cái gì lại làm ra những chuyện như vậy.

Nàng nhìn vị tướng quân kia, thấp giọng: "Bồn cung cũng là nhờ vũ khúc của Vân Phi mà nổi ra, cũng chẳng có gì đặc biệt. Về sau của bồn cung là: Bát âm tề tấu, địch thanh nan bì tiêu hòa (4)."

(4) Bát âm tề tấu, địch thanh nan bì tiêu hòa: Tám âm điệu cùng hòa lại, tiếng sáo khó có thể sánh ngang với tiếng tiêu.

Lời vừa dứt, sắc mặt Vân Phi lập tức thay đổi? Đúng vậy, nàng sao lại không nghĩ tới chứ?

Tiếng sáo đối với Địch Thanh (5), tiếng tiêu đối với Tiêu Hà, đây có nghĩa là tướng quân chinh chiến sa trường không bằng quan văn có tài phò tá Hoàng đế.

(5) Địch Thanh (1008 - 1057) là tướng quân nhà Tống, xuất thân hàn lâm nhưng giỏi cưỡi ngựa bắn cung.

(6) Tiêu Hà là thừa tướng nổi nhà Hán, có công giúp Hán Cao Tổ Lưu Bang xây dựng sự nghiệp trong thời kỳ Hán Sở tranh hùng. Ông cũng là người có công giúp Hán Tín đến với Lưu Bang nhưng đồng thời cũng có phần nào trách nhiệm trong cái chết của Hán Tín, việc này đã trở thành một ngạn ngữ của Trung Quốc: "Thành đã Tiêu Hà, bại đã Tiêu Hà."

Chỉ âm trong nghĩ ra được, cũng không biết, phải chăng tinh tế. Bồn cung về dưới: bát âm hợp tấu, mầm thanh khó so Tiêu hòa.

Dương Thành Phong giật mình, lại không hề tức giận, chỉ cười nói: "Nương nường lợi hại, mặt tướng cam bài hạ phong."

Lời hán nói Thượng Trang nghe không rõ, bản thân chỉ cảm thấy trước mặt tối sầm, thân thể mềm nhũn mà ngã xuống.

"Vu Nhi!" Nam tử trên điện biến sắc, bỗng nhiên đứng lên...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 2: Tầm cung

Thân thể bị bàn tay lớn bao trùm lên, nam tử thấp giọng gọi: "Vu Nhi, Vu Nhi..."

Thượng Trang mở mắt, dần dần nhìn rõ người trước mặt.

Nàng kinh hãi, vội chống tay muốn ngồi dậy. Hần đề nàng lại, cau mày nói: "Đừng nhúc nhích."

"Hoàng Thượng..." Nàng bị sao vậy? Sao hán lại ở đây?

Thượng Trang nhìn xung quanh, không sai, nơi này là tầm cung của nàng.

Không..

Nhắm hai mắt lại, nàng không phải nên ở Khánh Nguyên Điện sao?

Đúng rồi, hôm nay là trừ tịch, đêm ba mươi.

Nàng vẫn còn nhớ Vân Phi nhảy múa giữa điện, sau đó Xa kỵ tướng quân ra một vẻ đối, nàng tiếp về còn lại, tiếp theo...

Thượng Trang nhìn nam tử đối diện, nghe hán nói: "Thái y bảo nàng quá mệt mỏi, cho nên mới ngắt xiêu, hiện tại đã thấy thoải mái hơn chưa?"

Quá mệt mỏi?

A, nàng còn tưởng bản thân say rượu.

Vừa rồi quả thật có đau đầu, hiện tại đã tốt hơn rồi. Nàng lại nghĩ tới chuyện yến hội trên Khánh Nguyên Điện, vội đẩy hán ra: "Hoàng Thượng mau quay lại Khánh Nguyên Điện đi, hôm nay là thịnh yến giao thừa, ngài ở đây mọi người sẽ nghĩ gì?"

Hôm nay thiết yến chiêu đãi văn võ bá quan, hán là Hoàng đế, không thể rời tiệc.

Nguyên Duật Diệp yên lặng nhìn nàng, qua nửa ngày mới cười nói: "Một câu đối kia của nàng sớm đã chiếm hết danh tiếng của tối nay rồi."

Thượng Trang giật mình, nếu không phải bản thân khó chịu trong người, chỉ muốn nhanh chóng xong việc để rời đi, nàng sao có thể nói ra câu đối đó?

Thấy nàng không nói gì, Nguyên Duật Diệp đổi chủ đề: "Hiện tại đã qua giờ Tý rồi, tiệc tối ở Khánh Nguyên Điện sớm đã tan, trăm cung vừa mới tới Cảnh Nhân Cung."

Vậy sao?

Cả kinh nhìn hán, Thượng Trang lúc này mới thật sự yên tâm.

Thấy thần sắc khẩn trương của nàng chậm rãi giãn ra, Nguyên Duật Diệp nhún mày, đứng dậy, nói: "Xem ra nàng thật sự muốn tránh cách xa nàng một chút." Hán nói hán mới tới, nàng lại không tức giận.

Khoảng thời gian này, hán không tới Cảnh Nhân Cung, nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ kêu Trương công công đi nghe ngóng, mỗi lần đều báo nàng sống rất tốt.

Hai tay bất giác nắm chặt thành nắm, thì ra không có hán, cuộc sống của nàng vẫn tốt đẹp như vậy.

"Hoàng Thượng..." Nàng vội đứng lên, không ngờ toàn thân vẫn chưa có lực, thiếu chút ngã xuống đất.

Nguyên Duật Diệp kinh hãi, vội cúi tay đỡ lấy nàng, lại không ngờ nàng cho dù rất nhẹ nhưng rất cuộc vẫn là một người. Tay trái của hắn từng bị thương, hiện tại không còn quá nhiều sức. Chỉ một chút bất cẩn, cả hai cùng té xuống.

Nàng sợ tới sắc mặt trắng bệch: "Hoàng Thượng không sao chứ?" Nàng sao lại quên cánh tay của hắn từng bị thương chứ?

Đau đớn từ cánh tay truyền tới, hắn chỉ chịu đựng, hít vào một hơi thật sâu, nói: "Không sao, còn không mau đứng dậy?"

Nằm trên người nam tử, Thượng Trang mới phát hiện hắn gầy đi không ít. Nàng hoàn hồn, gạt đầu bỏ dậy, hắn cũng ngồi lên, đột nhiên cười rộ.

"Cười cái gì?" Nàng nhìn không được mà hỏi.

Hắn nhìn chằm chằm nàng, trên gương mặt tuy đang cười nhưng lại cắn răng nói: "Không phải ăn ngon, ngủ yên lắm sao? Sao lại mặt mày tới ngắt xiu? Là trăm bạc đãi nàng, hay là nô tài trong cung hầu hạ không chu đáo?"

Thượng Trang ngậy người, sau nửa ngày mới hoàn hồn, lắc đầu: "Không phải, thần thiếp cũng không biết." Cả ngày vẫn rất tốt, sao có thể đột nhiên hôn mê chứ?

Hắn thu lại ý cười, lạnh giọng: "Ồ đâu không thoải mái cứ nói với trẫm, lát nữa trẫm phải để thái y bắt mạch cho nàng lại một lần."

Thượng Trang vội lắc đầu: "Không có." Chỉ là không có khí lực, nghỉ ngơi một chút là ổn rồi.

Nghe nàng nói vậy, Nguyên Duật Diệp hừ một tiếng, nói: "Nếu lần sau còn xảy ra chuyện như vậy, trẫm sẽ xử lý nha đầu tên Phục Linh kia."

Nàng cả kinh: "Hoàng Thượng..."

"Nô tỳ hầu hạ chủ tử không tốt, giữ lại cũng vô dụng." Hắn đứng lên, một tay cầm cánh tay Thượng Trang kéo nàng đứng lên, dè dặt xuống giường, mà hắn mang sắc mặt âm trầm ngồi bên giường.

Biết rõ hắn đang nói nhảm, nhưng Thượng Trang biết hắn cũng là vì quan tâm nàng.

Thượng Trang thở dài, khoảng thời gian này, bọn họ cũng đã thanh tỉnh lại.

Lúc Nguyên Chính Hoàn rời đi, nàng không trách Nguyên Duật Diệp, cho nên hôm nay nàng càng không trách. Chỉ bằng di chiếu đang nằm trong tay hắn, hắn có thể giữ lại mạng cho y đã là đại ân.

Thượng Trang đột nhiên nhớ lại lời An Lăng Tễ nói chuyện lão gia đã tặng ngọc bội cho Nguyên Chính Hoàn. Không khỏi hít một hơi thật sâu, Nguyên Chính Hoàn đang làm cái gì, nàng thật sự không biết.

Có lẽ đúng sai không đáng nhắc tới, bởi vì y cùng hắn đều có chuyện bất đắc dĩ của riêng mình.

Nếu đổi lại là Nguyên Chính Hoàn giành được long ý, cái tên xuất hiện trong di chiếu kia có lẽ sẽ là Nguyên Duật Diệp.

Cho nên, mặc kệ ai là Hoàng đế, người còn lại đều là kẻ thất bại. Mà sự thất bại này vĩnh viễn không có cơ hội lật ngược tình thế. Nguyên Duật Diệp không giết y, đồng nghĩa với việc cho y cơ hội, điểm này từ lúc biết chuyện ngọc bội là của Nguyên Chính Hoàn, nàng đã hiểu.

Nàng cũng hiểu ra một câu "Mưu quyền" ngày đó của Nguyên Chính Hoàn có ý nghĩa gì.

Thấy nàng không nói lời nào, Nguyên Duật Diệp có chút thất vọng. Hắn ngồi thêm một lát rồi đứng dậy. Chần chờ mấy giây, cuối cùng hắn không nói gì cả, chỉ xoay người rời đi.

"Hoàng Thượng." Nàng gọi hắn lại.

Thân thể giật mình nhưng hắn không quay đầu, chỉ nói: "Còn chuyện gì sao? Trẫm đã hứa với Vân Phi, qua Hàm Hiếu Cung của nàng ấy."

Qua Hàm Hiếu Cung?

Hiện tại đã là giờ nào chứ? Hắn muốn chọc giận nàng, nàng còn không biết sao?

Không dám bật cười, Thượng Trang chỉ nói: "Nếu thần thiếp không nhớ lầm, trên yến tiệc Hoàng Thượng đã mở kim khâu, nói ai có thể đối được vế trên của Dương tướng quân sẽ được ban thưởng." Nàng chỉ vô tình làm vậy, nhưng nếu đã có phần thưởng, đương nhiên phải đòi.

Nguyên Duật Diệp vội quay đầu, không khỏi giật mình. Thấy gương mặt nữ tử lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nhưng hắn lại không vui nổi, cắn răng: "Nếu nàng muốn thừa dịp này để xin xuất cung thì không cần phải thương lượng."

Nguyên Chính Hoàn chết, hắn sẽ dễ dàng đi. Huống hồ lần này hắn chỉ nói có thưởng, chứ chưa từng nói sẽ thưởng cái gì. Nàng muốn nhân cơ hội này để được xuất cung, hắn sao có thể cho phép?

Thượng Trang kinh ngạc, nàng nào ngờ được hắn lại nghĩ tới chuyện đó.

Không khỏi bật cười.

Thấy nàng nở nụ cười, hắn càng tức giận, xoay người muốn đi, trầm giọng: "Chuyện này nói sau."

"Hoàng Thượng cho rằng thần thiếp là người không biết giữ lời hứa sao?" Sau lưng truyền tới thanh âm của nữ tử.

Hắn cả kinh, nhưng không xoay người lại.

Thượng Trang xuống giường, chậm rãi đi về phía hắn, thấp giọng: "Thần thiếp chỉ là muốn Hoàng Thượng thu lại khâu dụ không cần qua Úc Ninh Cung thỉnh an Thái hậu."

Hắn thật sự cả kinh.

Thần ảnh nữ tử trước mặt hiện lên trước mắt, hắn cúi đầu nhìn nàng, phần thưởng như vậy, cho dù thế nào hắn cũng không nghĩ tới.

Hắn chỉ lẳng lặng nhìn nàng, qua một lúc lâu mới lên tiếng hỏi: "Vì sao?"

Nàng thoài mái trả lời: "Thần thiếp đã là phi tử của Hoàng Thượng, theo lý phải đi thỉnh an Thái hậu."

Không có đạo lý phi tử không đi thỉnh an Thái hậu.

Mấy ngày nay, một mình nàng sống trong Cảnh Nhân Cung, Từ Chiêu Nghi tới, Niên Tần tới, những lời bóng gió của các nàng không phải nàng nghe không hiểu. Hôm nay, nàng chẳng qua là vì bất cẩn mà làm rơi ly trà, Vân Phi đã lập tức đẩy việc khó cho nàng.

Sống trong cung này, có những việc không phải muốn tránh là được.

Nàng cho dù không muốn tranh giành cũng không có nghĩa sẽ thoát khỏi vòng luẩn quẩn đó.

Chữ hiếu đi đầu, Thái hậu tuy không phải thân mẫu của Nguyên Duật Diệp, nhưng bà ta lại là Thái hậu, trên danh nghĩa chính là mẫu hậu của hắn.

Thượng Trang lại nói: "Thần thiếp đã nói xong, Hoàng Thượng có thể qua Hàm Hiếu Cung rồi."

Hắn trừng mắt nhìn nàng, cười yếu ớt: "Muộn rồi, trễ không đi." Nói xong, hắn xoay người đi vào trong, lại nói, "Còn không qua đây? Không phải nói ngày mai muốn qua Úc Ninh Cung thỉnh an sao? Nếu không đi ngủ, ngày mai dậy không ngủ, Thái hậu chắc chắn sẽ không bỏ qua."

Thượng Trang mỉm cười: "Hoàng Thượng yên tâm, thần thiếp sẽ không để Thái hậu có cơ hội này." Care thận, đây là đạo lý nàng đã hiểu ra từ lúc làm cung nữ.

Hắn đuổi tay kéo nàng, thờ dài: "Đừng đắc tội bà ta."

Bà ta dù sao cũng là nữ nhân địa vị cao nhất trong hậu cung Tây Chu. Luận về quyền, hắn là Hoàng đế, đương nhiên sẽ lớn hơn, nhưng từ trước tới nay, con người lấy chữ hiếu đi đầu, cho dù hắn là Hoàng đế cũng không thể phá bỏ quy củ này. Hắn thấy bà ta cũng chỉ có thể cung kính gọi một tiếng mẫu hậu.

Thượng Trang gạt đầu, chuyện này nàng hiểu.

"Tối nay Hoàng Thượng nghỉ lại đây sao?" Nàng biết nhưng vẫn cố ý hỏi, nhìn dáng vẻ này, hắn còn có thể đi sao?

Hắn chỉ "Ừ" một tiếng.

Thượng Trang đứng dậy giúp hắn cởi y phục, đầu ngón tay bắt giác run lên.

Hắn nhẹ giọng: "Khẩn trương cái gì? Trể muốn nàng cam tâm tình nguyện đi theo trể."

Vậy có nghĩa là hôm nay hắn sẽ không đụng vào nàng?

Nàng kinh ngạc nhìn hắn, hắn lại không nhìn nàng. Người kiêu ngạo như hắn, bá đạo như hắn, hắn có thể ép buộc nàng ở cạnh hắn, nhưng có nhiều thứ, ép buộc thế nào cũng không được. Cho nên, hắn không bức.

Về Nguyên Chính Hoàn, hắn thừa nhận, nếu không có Thượng Trang, lần đó hắn sẽ không dùng tình hoa.

Khí lực trên tay Thượng Trang không lớn, phải giải nút thắt thật lâu mới có thể cởi bỏ. Nàng chợt nhớ tới đại hôn của hắn, hắn nói muốn nàng giúp hắn thay y phục, còn nói đó là lần cuối cùng hầu hạ hắn.

Nhưng kết quả, đó không phải lần cuối.

Nàng nghiêm túc làm việc, suy nghĩ một lúc lâu mới hỏi: "Linh Thục Viện..." Lặng lẽ quan sát hắn, thấy hắn không nhú mày, nàng mới tiếp tục, "Nếu đã sắc phong Thục Viện, ngài hãy qua bên đó đi."

Tay đặt trên đầu gối buộc chặt, hắn cắn răng: "Không thể đi." Hắn coi Linh Khuyết như muội muội của mình, nếu không phải vì thân phận công chúa Lê Quốc kia, hắn sao có thể phong nàng làm Thục Viện? Sắc phong là điều bất đắc dĩ, hắn sao có thể tiếp tục mắc sai lầm?

"Hoàng Thượng cho rằng không đi thi bảo vệ được nàng ấy sao?" Tình hình bên Linh Khuyết nàng mặc dù không rõ, nhưng hôm nay nhìn tình hình, nàng có thể đoán được mấy phần. Huống hồ Linh Khuyết...

A, nàng không thể không nói Linh Khuyết quá hồ đồ, có điều, nàng có thích Nguyên Duật Diệp, khó tránh khỏi sẽ làm ra những việc không lý trí.

Hắn hừ một tiếng, lại không nói chuyện.

Treo long bào lên kệ, Nguyên Duật Diệp đuổi tay tự cởi giày, xoay người nằm xuống.

Thấy tay trái của hắn có chút bất thường, nàng đuổi tay kéo ống tay áo hắn lên. Hắn lại không màng, chỉ nói: "Sau này rèn luyện sẽ hồi phục thôi."

Thượng Trang bắt giác bật thốt lên: "Ngày nào ngài cũng bị chính sự quần thân, nào có thời gian rèn luyện?"

Nhất thời hắn ngẹn lời, nhưng lại nhẹ nhàng cười rộ lên.

Thượng Trang thờ dài, kéo cánh tay hắn qua, giúp hắn xoa bóp.

"Đau." Nguyên Duật Diệp nhú mày.

Nàng không nhìn hắn, chỉ cười nói: "Sự kiên nhẫn của Hoàng Thượng hơn hẳn người thường, chút đau đớn này, ngài chịu đựng được." Lần đó bị thương, hắn có thể ráng chịu không đi tìm thái y, hiện tại so với vết thương này có đáng là gì?

Nghĩ tới chuyện này, hắn lại nhớ tới miếng ngọc bội của Nguyên Chính Hoàn, nếu như...

Đầu ngón tay run lên, trong lòng thầm cười khổ, kỳ thật có biết hay không thì như thế nào?

Tiên hoàng sớm đã nghĩ ngờ, bằng không làm sao có thể hạ di chiếu như vậy?

Nguyên Duật Diệp biết nàng đang ám chỉ điều gì, nhin đau mà nói: "Chuyện quá khứ nàng đều rõ ràng, vậy nàng có nhớ khi đó bản thân hầu hạ thể nào không?"

Thượng Trang không khỏi ngước mắt nhìn nam tử trước mặt, qua nửa ngày mới hỏi lại: "Sao lại đột nhiên hỏi vậy?"

Hắn lại không màng, chỉ nói: "Ngày mai rồi nói."

Thượng Trang kinh hãi, bất cần nặng tay.

"A." Hắn thét lớn, cau mày nói, "Không thể nhẹ tay sao?" Nàng đúng là cảm thấy hắn có thể chịu đựng được, khi trước thì nhẹ nhàng, hiện tại thì dùng lực nhiều như thế.

Chi là không biết tại sao, trong lòng hắn lại có chút cao hứng.

Thượng Trang biết đây là lỗi của mình, vội buông lỏng tay, hỏi: "Sao rồi?" Tay hắn vừa khỏi, nếu nàng bắt cần làm gãy lại, sợ là...

Nghĩ tới đây, nàng lại muốn bật cười, Nguyên Duật Diệp hẳn yếu ớt vậy sao?

"Đau chết đi được." Hắn nhìn nàng, nói.

Thượng Trang vội vàng đứng dậy, hướng ra ngoài gọi: "Phục Linh, truyền thái y!"

"Này." Hắn giữ nàng lại, nhiu mày nói, "Hoảng sợ gì chứ? Cũng không phải đại sự gì."

Nàng quay đầu nhìn hắn, nói: "Sao lại không phải đại sự? Long thể Hoàng Thượng quan trọng, nếu có gì sơ xuất, thần thiếp không phải đắc tội Tây Chu sao?"

Mặc kệ bộ dáng khấn trương của nàng, hắn dùng sức kéo nàng ngồi xuống giường, nghiêm túc hỏi: "Không thể coi ta không phải Hoàng Thượng sao?"

Thượng Trang rùng mình, không tin mà nhìn hắn, hắn tự xưng là "Ta", không phải "Trẫm".

Hắn cười khổ: "Nàng cũng đừng xưng "Thần thiếp" nữa, nói như vậy không cảm thấy mất tự nhiên sao? Nhớ lại khi đó, nàng là nô tỳ đã tâm cao khí ngạo, chưa từng để ta vào mắt."

Khi đó, hắn vừa mở miệng đã xưng là "bổn vương", chặn đứng khí thế của nàng, nhưng nàng vẫn khí thế mắng hắn, giận dữ với hắn.

Kỳ thật, hắn hi vọng nàng lại trở thành khi đó, trên miệng tuy tự xưng "nô tỳ" nhưng ánh mắt lại rất cao.

Mà hiện tại, nàng đã là phi tử của hắn, tự xưng "Thần thiếp" là chuyện đương nhiên.

"Hoàng Thượng..."

"Gọi một tiếng Diệp ta nghe đi." Hắn nhẹ giọng bên tai của nàng.

Mở miệng gọi hắn một tiếng Diệp sao?

"Vu Nhi." Hắn nắm tay nàng, cười nói, "Nàng là An Lăng Vu, không phải Vu Tu dung. Cho nên, ta cũng không phải trẫm."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dục Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 2-2: Tầm cung (Phần 2)

Trong mắt hắn, nàng chỉ là An Lăng Vu, là An Lăng Vu của hắn.

Mà Thượng Trang cuối cùng cũng giật mình. Giờ phút này nếu nàng vẫn không rõ tâm tư của hắn, nàng thật sự quá ngu ngốc. Chi là hắn không biết cho dù hắn là Nguyên Duật Diệp thì nàng cũng không phải An Lăng Vu.

Mỗi lần nghe hắn gọi một tiếng "Vu Nhi", nàng đều không phản ứng kịp.

Nhưng một khắc này, không biết tại sao, trong lòng lại có thứ gì đó thôi thúc nàng nói ra sự thật chính mình là Thượng Trang, không phải tiểu thư An Lăng gia.

"Vu Nhi." Nam tử thấp giọng gọi nàng một tiếng.

Thượng Trang hoàn hồn. Nàng miễn cưỡng cười, lắc đầu: "Hoàng Thượng cho dù không phải "trẫm" thì cũng là Hoàng Thượng Tây Chu, là Tây Chu thiên tử." Nàng là muốn nói hắn biết, thân phận không phải sẽ vì một câu của hắn mà thay đổi.

"Tiểu thư, thái y tới rồi." Đúng lúc này, bên ngoài truyền tới thanh âm của Phục Linh.

Thượng Trang ngẩng đầu, vội cho thái y vào.

Thái y hành lễ rồi mới tiến lên, nhỏ giọng hỏi: "Hoàng Thượng cảm thấy không thoải mái ở đâu?"

Nguyên Duật Diệp có chút không vui, nhưng tất cả cũng vì nàng, hiện tại hắn cảm thấy đau sao? Trong đầu vẫn còn luẩn quẩn lời nàng vừa nói, nàng là để ý thân phận của hắn, hay vẫn còn trách những hành động của hắn trước kia?

Thấy Nguyên Duật Diệp không nói lời nào, Thượng Trang đành phải lên tiếng: "Thái y mau xem vết thương cho Hoàng Thượng, ngài ấy vừa rồi... Nói đau tay." Lúc này nàng đương nhiên không thể nói bản thân làm vết thương hắn tái phát.

Nghe vậy, thái y vội gạt đầu, cẩn thận nâng cánh tay hắn lên, kiểm tra một lần, sau đó lại bắt mạch. Trầm ngâm một lát, thái y mới nói: "Hồi nương nương, Hoàng Thượng không sao, chỉ cần chú ý dùng dùng lực ở tay là được."

Nghe vậy, Thượng Trang cũng yên tâm.

Thái y lui xuống, Phục Linh nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Thượng Trang xoay người, nói: "Không còn sớm nữa, Hoàng Thượng nghỉ ngơi đi, thần thiếp hầu hạ ngài nằm xuống." Nói xong, nàng cúi người đỡ hắn.

Ai ngờ thân thể hắn cứng đờ, nàng dùng thêm sức, hắn vẫn không cử động.

"Hoàng Thượng..." Nàng không khỏi cả kinh. Đang êm đẹp, hắn lại bị làm sao nữa thế?

"Vu Nhi." Cặp mắt thâm thúy có chút chua xót nhìn nàng, hắn hỏi, "Nàng còn trách ta, đúng không? Nếu như y có được giang sơn Tây Chu này, nàng sẽ ở bên cạnh y sao?"

Nàng để ý thân phận Hoàng đế của hắn, như vậy, nếu đổi lại là Nguyên Chính Hoàn thì sao?

Hay là, người nàng để bụng căn bản là Nguyên Duật Diệp hẳn?

Thượng Trang không khỏi giật mình, nàng thật sự không ngờ hắn lại chủ động nhắc tới Nguyên Chính Hoàn ở đây. Nàng cho rằng cả đời này, việc đó hắn sẽ không bao giờ nhắc lại.

Cả đời...

Thân thể thật sự chấn động.

Nàng sao lại đột nhiên nghĩ như vậy?

Lời hắn nói, nàng thừa nhận bản thân chưa từng nghĩ tới. Khi đó, trước mặt Tiên hoàng, nàng nói bản thân hi vọng được giúp chồng dạy con. Mà hôm nay, điều đó Nguyên Duật Diệp không thể cho nàng, nhưng nếu đổi lại, Nguyên Chính Hoàn có thể sao?

Không, nàng không biết.

Kết cục hôm nay, hắn là Hoàng đế, mà Nguyên Chính Hoàn đã rời kinh.

Che giấu nỗi đau trong ánh mắt, nàng bình tĩnh trả lời: "Hôm nay nói những việc này... Vương gia đi rồi, sẽ không bao giờ về nữa, Hoàng Thượng ngủ đi." Cho dù có trở về, y cũng không có khả năng đi tìm nàng. Cho dù y muốn, Mạc Tầm tuyệt đối sẽ không cho phép.

Y và nàng, bắt đầu từ lúc Nguyên Duật Diệp dùng tình hoa đã hoàn toàn cắt đứt, không phải sao?

Hắn nắm lấy tay nàng, nàng rút ra, hắn lại cầm thật chặt.

Bị ánh mắt nam tử đối diện khóa chặt, Thượng Trang có chút đau đớn.

Hắn đột nhiên nói: "Ta chỉ muốn nói nàng biết, ta không sợ nhắc tới y ngay trước mặt nàng."

Không sợ nhắc tới Nguyên Chính Hoàn?

Lời này của hắn, nàng nghe không hiểu.

"Tạ Hoàng Thượng đã buông tha cho ngài ấy." Nàng cười nói.

Hắn nhú mày, cũng cười: "Đừng coi thường y, một ngày nào đó, nàng sẽ phải thay đổi cách nhìn của mình hoàn toàn."

Thượng Trang nhìn hắn, nhin không được mà hỏi: "Tối nay Hoàng Thượng vì sao lại nhắc tới chuyện này?" Đây không phải tác phong của Nguyên Duật Diệp hẳn.

Hắn không trả lời, chỉ nghiêng người nằm xuống, lại nói: "Chẳng qua là muốn nói nàng biết, lần sau gặp mặt, đừng quá giật mình."

Nàng cuối cùng cũng thật sự khiếp sợ, lần sau gặp? Lời hắn nói rốt cuộc là có ý gì?

Thượng Trang định lên tiếng hỏi tiếp, lại thấy hắn nhắm mắt, xoay người ngủ.

Cảm thán trong lòng, Nguyên Chính Hoàn có thể làm gì khiến nàng kinh ngạc chứ? Sắc phong Vương phi, hay là chuyện khác?

Càng nghĩ, nàng càng thấy bản thân buồn cười, cho dù có thật sự phong phi thì hiện tại, nàng đã không còn tư cách nghị luận.

Duỗi tay đắp chăn cho Nguyên Duật Diệp, Thượng Trang ngồi bên giường một lát.

Hắn tựa như đã ngủ say, hơi thở đã trở nên bình ổn, nhưng cung mày vẫn đang nhíu chặt.

Nàng cúi người, cẩn thận chỉnh lại cánh tay của hắn đang bị thương, sau đó đứng dậy tắt đèn, cuối cùng cũng lên giường nằm xuống.

.....

Đến lúc tỉnh lại đã là buổi sáng của năm mới.

Buổi triều hôm nay không có quá nhiều chuyện, chẳng qua là nghe bẩm báo mùa màng cùng dân sinh các nơi mà thôi.

Thượng Trang kỳ thật sớm đã tỉnh giấc, nghe Trương công công gọi người vào hầu hạ, bản thân cũng không mở mắt.

Qua một lát, nàng nghe tiếng Nguyên Duật Diệp gọi Phục Linh vào, nói: "Nếu hầu hạ chủ tử không tốt, trẫm sẽ trừng trị người."

"Nô tỳ nhất định sẽ tận tâm tận lực." Phục Linh thấp giọng, nhưng bên trong không hề lộ ra kinh hoàng.

Thượng Trang khẽ nắm chặt hai tay, từ lúc quen biết, nàng chưa từng nói với Phục Linh những lời tương tự.

Nghe tiếng bước chân ra ngoài, Phục Linh vẫn quỳ dưới đất, nhưng ngược mắt nói: "Hoàng Thượng... Nô tỳ cả gan, lát nữa Hoàng Thượng còn tới Cảnh Nhân Cung nữa không? Chủ tử sẽ pha trà ngon chờ ngài."

Thân thể Nguyên Duật Diệp run lên, hần không quay đầu, khoe miệng lộ ra nụ cười yếu ớt, cứ thế mà nhanh chóng rời đi.

Phục Linh nhìn không được mà cười rộ lên.

Lúc quay đầu, nàng mới phát hiện Thượng Trang đã thức, đang lạnh lùng nhìn mình.

"Tiểu thư." Phục Linh đứng lên, không khỏi kinh ngạc. Thì ra tiểu thư nhà mình sớm đã tỉnh. Vì thế, nàng cười tiến lên, đỡ Thượng Trang đứng dậy, nói, "Đề nô tỳ hầu hạ người."

Thượng Trang rút cánh tay ra, lạnh giọng: "Còn không quỳ xuống."

Phục Linh kinh hãi nhưng vội cười nói: "Tiểu thư sao vậy? Nô tỳ làm gì sai sao?"

"Người còn không biết? Muốn ta đem từng việc nói thẳng ra hả?" Nếu đêm qua nàng chỉ nghĩ ngờ nguyên nhân Nguyên Duật Diệp nói những lời như vậy thì hiện tại là khẳng định.

"Tiểu thư..." Phục Linh thở dài một tiếng, quả nhiên tiểu thư nhà mình vô cùng thông minh.

Nàng nghe lời quỳ xuống, nhưng sắc mặt không có bao nhiêu hoảng sợ.

Thượng Trang định mở miệng, lại nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Huyền Chu đi vào, nói: "Nuơng nuơng, Hoàng Thượng đã rút lại khẩu dụ người không cần qua Úc Ninh Cung thỉnh an rồi, hiện tại phải nhanh chuẩn bị thôi."

Đúng rồi, nàng thiếu chút quên mất việc này.

Liếc nhìn Phục Linh đang quỳ dưới đất, hiện tại nàng không có thời gian so đo với nàng ấy.

Phục Linh nghe lời Huyền Chu vừa nói xong, không khỏi kinh ngạc, nhưng vẫn nhanh chóng lên tiếng nói: "Nô tỳ hầu hạ tiểu thư rửa mặt trước."

Thời điểm ra ngoài, Thượng Trang mới phát hiện đường đi đã kết một tầng băng mỏng.

Phục Linh khoác thêm cho nàng chiếc áo lông chồn, sau đó đưa thêm lò sưởi rồi đỡ nàng ra khỏi Cảnh Nhân Cung.

Trước mặt Thượng Trang, Phục Linh vĩnh viễn không bao giờ giữ mồm giữ miệng, giờ phút này, nàng lại nhìn không được mà hỏi: "Tiểu thư, sao Hoàng Thượng lại rút khẩu dụ vậy?"

Hôm qua, lúc tiểu thư ngắt xù, nàng rõ ràng nhìn thấy nam tử cao cao tại thượng thất kinh lao xuống. Bọn họ không phải đã hòa hảo rồi sao?

Nhưng, sao đang êm đẹp Hoàng Thượng lại rút khẩu dụ về?

Nếu không tốt, tại sao sáng nay nàng không thấy Hoàng Thượng tức giận đùng đùng giống hôm trước?

Phục Linh thật sự nghĩ không thông.

Thượng Trang không nhìn nàng, cũng không thềm nói chuyện.

Phục Linh thè lưỡi, xem ra tiểu thư giận thật rồi. Lát nữa trở về, nàng phải cầu tình nhiều mới được.

Ven đường, cây cối đều bị bao phủ một tầng sương trắng.

Phục Linh cảm thấy thú vị, liền duỗi tay bẻ một miếng, băng trong tay lập tức tan thành nước. Thật lạnh.

Nàng ngẩng đầu, thấy Thượng Trang vẫn không thềm để ý tới mình, không khỏi buồn chán.

Phục Linh bĩu môi, nếu nàng nói sớm, chuyện kia sẽ làm không được, hết lần này tới lần khác sẽ... A, không nghĩ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dụ Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 2-3: Tẩm cung (Phần 3)

Hôm nay, Úc Ninh Cung có thể tính là vô cùng náo nhiệt.

Năm mới bắt đầu, nhóm phi tần đều đến đông đủ.

Thời điểm Thượng Trang tới, Thái hậu vẫn chưa xuất hiện, nhưng các phi tử đều căng lớn hai mắt, ai nấy cũng sợ bản thân nhìn lầm.

Vừa ngồi xuống, Vân Phi liền nhìn không được mà nói: "A, hôm nay không biết có chuyện gì mà Vu muội muội tới Úc Ninh Cung nhỉ?" Trông thấy Thượng Trang, nàng không khỏi tức giận, tối qua vốn là cơ hội để bản thân thể hiện tài năng, không ngờ đột nhiên xuất hiện về đối, lại còn bị nàng ấy đáp được.

Từ Chiêu Nghi cũng cười: "Đúng vậy, thân thể tốt rồi sao? Trời lạnh thế này, Hoàng Thượng sao có thể nhẫn tâm để muội ra ngoài chứ? Nếu lỡ bị bệnh, ngài ấy không phải sẽ đau lòng ư?"

Lời Từ Chiêu Nghi vừa dứt, mọi người liền xôn xao bàn tán. Chuyện hôm qua, mặc dù không ai nói ra, nhưng bọn họ đều nhìn thấy Hoàng Thượng vì nàng mà bỏ đi.

Linh Khuyết chỉ lẳng lặng ngồi một chỗ, không nói gì, chỉ là sắc mặt có chút khó coi.

Mộ Dung Vân Khương khẽ cười một tiếng, thuận miệng hỏi: "Hôm qua về đối của Dương tướng quân Vu Tu Dung đã đáp đúng, bổn cung thật hiếu kỳ, Hoàng Thượng trọng thưởng cho Tu Dung cho cái gì vậy?"

Nghe tới đây, ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về Thượng Trang.

Hoàng hậu không nhắc, bọn họ cũng quên mất chuyện này! Đáp được câu đối không nói, còn có thể lĩnh thưởng. Một đám người càng nghĩ càng cảm thấy không vui.

Thượng Trang chỉ mỉm cười, thấp giọng: "Thứ Hoàng Thượng ban thưởng nương nương không nhìn thấy sao?"

Mộ Dung Vân Khương không khỏi giật mình, ánh mắt lộ ra kinh ngạc.

Có người lên tiếng hỏi: "Ban thưởng của Hoàng Thượng là rút lại khẩu dụ không thỉnh an ư?"

Mộ Dung Vân Khương vốn chỉ muốn giảm không khí căng thẳng của mọi người, không ngờ vừa hỏi, nàng thật sự chấn kinh.

Cái này là ban thưởng gì chứ?

Tất cả đều căng lớn hai mắt nhìn nàng. Phúc Linh phía sau cũng há miệng, cả buổi không khép lại được.

Ngay lúc mọi người đều đang kinh ngạc, Ti Y diu Thái Hậu đi tới.

Chúng phi tần lập tức đứng dậy hành lễ.

Thái Hậu ngồi xuống, ánh mắt dừng trên người Thượng Trang. Bà ta không có bao nhiêu kinh ngạc, chỉ cười lạnh một tiếng, cũng không nói chuyện.

Năm mới tới, tâm trạng mọi người đều hưng phấn. Nói chuyện khoảng một canh giờ, Thái hậu nói một lời muốn nghỉ ngơi, tất cả mới đồng loạt trở về.

Thời điểm ra ngoài, trời đúng lúc có mưa.

Nhóm cung nhân thấy vậy, vội vàng cầm dù che cho chủ tử.

Thượng Trang đứng ở hành lang, lúc quay đầu liền thấy Linh Khuyết. Nàng ấy cũng vừa xoay người, cả hai cứ thế mà nhìn nhau.

Thượng Trang thoáng nở nụ cười, Linh Khuyết ngược lại không có thái độ gì. Chần chờ, nàng ấy cuối cùng cũng nâng bước đi tới, nói: "Phần thưởng của ngài thật thật sự không tệ. Vội vàng tới thỉnh an Thái hậu, ngài là muốn Thái hậu coi trọng mình sao? Chỉ tiếc, có một vài người, cho dù có làm thế nào, cách nhìn vẫn không thể thay đổi."

"Linh Khuyết..." Thượng Trang không ngờ Linh Khuyết lại nói như vậy. Có điều vừa mở miệng, nàng lại im lặng, không muốn tiếp giải thích. Hiện tại, nàng và nàng ấy đã không còn đứng cùng một lập trường.

Linh Khuyết nhìn nàng, đột nhiên cười nhẹ: "Ta vốn cho rằng ngài thật lòng với Hoàn Vương điện hạ."

Vốn cho rằng..

Vậy lúc này thì sao?

Thượng Trang hít một hơi thật sâu, nghiêm túc nói: "Hiện tại ta là phi tử của Hoàng Thượng, có những lời ngài nên cẩn thận một chút, nếu không thể diện của Hoàng Thượng sẽ không còn chỗ để đặt vào."

Lời này tuy là sự thật nhưng lại khiến sắc mặt Linh Khuyết bỗng nhiên thay đổi.

"Tiểu thư, có đủ rồi." Phúc Linh ôm dù chạy tới, lúc đến gần mới nhìn rõ Linh Khuyết cũng đang ở đây, nàng không khỏi "A" lên một tiếng.

Thượng Trang thấp giọng trách mắng: "Thấy Thực Viện nương nương, ngài còn không hành lễ!"

Phúc Linh càng thêm hoảng sợ, vội vàng cúi người.

Linh Khuyết không nói lời nào, chỉ nhanh chóng xoay người rời đi.

Thượng Trang không khỏi thở dài. Linh Khuyết không hiểu chuyện của nàng và Nguyên Duật Diệp, mà hiện tại nàng kêu Phúc Linh hành lễ, chẳng qua là không muốn nàng ấy có lý do nhắm vào nhà đầu của mình thôi.

Về Cảnh Nhân Cung, Huyền Chu ra ngoài nghênh đón, lại nói: "Nương nương, An Lăng đại nhân tới."

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, An Lăng Tễ?

Nàng liền nâng bước đi vào, Huyền Chu đi bên cạnh, nói: "Ngài ấy đang chờ người trong sảnh."

An Lăng Tễ đột nhiên tới đây, có phải đã có tin tức của muội muội rồi không? Nghĩ như vậy, bước chân của nàng càng nhanh.

"Tiểu thư." Phúc Linh kinh ngạc gọi một tiếng, sau đó chỉ đành đuổi theo.

Vừa bước vào, ánh mắt An Lăng Tễ cũng đang nhìn ra hướng này, thấy Thượng Trang đã trở về, hần lập tức đứng dậy, hướng nàng hành lễ, đồng thời cười nói: "Sắc mặt nương nương không tệ, xem ra bệnh tình đã khỏi hẳn rồi."

Nghe hắn nói, Thượng Trang không khỏi giật mình.

Nàng chẳng qua là bị ngắt xiu, chuyện nhỏ như vậy, An Lăng Tễ sao lại biết?

Trong lòng chấn động, nàng vội vàng quay đầu phân phó: "Các người lui xuống hết đi, bốn cung muốn trò chuyện với An Lăng đại nhân."

"Vâng." Hai cung nữ lập tức lui xuống.

An Lăng Tễ cười nói: "Nương nương không cần như thế, thần đã đi xin chỉ ý của Hoàng Thượng. Thần là huynh trưởng, tới thăm bệnh là chuyện bình thường."

Nói là thăm bệnh, nhưng thần sắc của hắn một chút lo lắng cũng không lộ ra, bởi vì hắn căn bản đã biết nàng vốn dĩ không có chuyện gì.

Thượng Trang tiến lên một bước, thấp giọng: "Huynh kêu Phục Linh bỏ thuốc vào rượu của ta?"

An Lăng Tễ vẫn thong dong hỏi: "Nha đầu Phục Linh khai ra rồi sao?" Hôm nay hắn tới vốn là muốn nàng nghe chuyện này, lại không ngờ nàng lại nhanh hơn một bước.

Hắn biết Phục Linh sẽ không chủ động nói, như vậy chỉ có thể là nàng đã phát hiện.

Nghĩ tới đây, hắn bất giác cười cười, nếu đã thế, hắn không cần phải lo lắng nữa.

Bởi vì, nàng rất thông minh.

"Ca, vì sao lại làm như vậy?"

Sắc mặt An Lăng Tễ vẫn bình tĩnh như nước, nói: "Nương nương đã gọi thần một tiếng 'Ca', thần đương nhiên phải giúp đỡ người. Đêm qua không phải rất tốt hay sao? Trong lòng Hoàng Thượng có nương nương, thần chẳng qua là cho ngài ấy một cái thang để leo xuống mà thôi."

Thượng Trang ngây ra, nàng thật không ngờ kết quả mà hắn muốn chỉ đơn giản như vậy.

Nàng gọi hắn một tiếng "Ca ca"...

A, người khác không biết, chẳng lẽ hắn cũng hồ đồ sao? Nàng nào phải muội muội của hắn?

"Hoàng Thượng..." Một đoạn thời gian dài Nguyên Duật Diệp không tới Cảnh Nhân Cung là vì thiếu cái thang để leo xuống sao?

Thì ra ngày đó, cho dù nàng không ở trước mặt An Lăng Tễ nhắc tới chuyện thất sủng, hắn vẫn biết.

An Lăng Tễ lại nói: "Từ nay về sau, hi vọng nương nương biết nắm bắt cơ hội, trong cung có Hoàng Thượng che chở vẫn tốt hơn một mình người chống chọi. Thái hậu không phải người dễ đối phó."

Phi tần Hoàng đế sủng ái sẽ dẫn tới ghen ghét, nhưng Thái Hậu lại bất mãn với nàng, chắc chắn không vì chuyện nàng thất sủng mà dừng tay. Cần nhắc lại, bên lợi hơn đương nhiên là được Hoàng Thượng sủng ái.

Điều này, Thượng Trang hiểu.

Nàng chỉ không ngờ có người giúp nàng một bước này, mà dĩ nhiên người đó chính là hắn, An Lăng Tễ.

"Nhưng khi trước phụ thân từng nói muốn bốn cung hứa không được lộ mặt." Lời này, nàng luôn ghi nhớ.

Hắn nghiêm túc nói: "Đó là chuyện trước kia, hiện tại tình thế thay đổi, nương nương chỉ cần làm chuyện người muốn làm là được."

Không biết tại sao, thấy An Lăng Tễ như vậy, Thượng Trang lại nhớ lại gương mặt âm trầm của lão gia khi đó. Trong lòng khẽ run lên, đang êm đẹp, nàng nghĩ tới cái này làm gì?

Hắn tựa như nhận ra bản thân thất thố, có chút xấu hổ, lại nói: "Hôm nay tới đây thần chỉ muốn nói với nương nương việc này. Còn nữa, Hoàng hậu nương nương bên kia..."

Lúc này Thượng Trang mới nhớ tới, An Lăng Tễ là phụ tá của Thừa tướng, người ngoài nhìn vào đều cảm thấy nàng An Lăng Vu nên giao hảo với Hoàng hậu. Nàng nói: "Yên tâm, bốn cung sẽ không phát sinh xung đột với Hoàng hậu nương nương."

Nhắc tới cũng thật kỳ lạ, mỗi lần gặp Mộ Dung Văn Khương, Thượng Trang đều thấy sắc mặt nàng ấy lạnh nhạt, bộ dáng dường như không mang tới tranh đấu trong hậu cung.

Có lẽ nàng ấy vốn không cần tranh đấu, có một ca ca quyền cao chức trọng, cho dù không được sủng ái, trong hậu cung này cũng không có ai đủ để khiến vị trí của nàng ấy dao động.

Thời gian An Lăng Tễ không dài, sau khi hắn rời đi, Phục Linh mới cười tiến vào. Nàng tự giác quý trước mặt Thượng Trang, cúi đầu nói: "Tiểu thư có gì muốn hỏi thì cứ hỏi đi."

Thượng Trang trừng mắt, hiện tại nàng ấy đã biết nàng biết rõ tất cả, còn cố ý tỏ vẻ như vậy, đúng là không biết sợ. Nàng lên tiếng: "Nếu người còn như vậy, người ra ngoài làm việc đi, đòi Huyền Chu vào hầu hạ bốn cung là được."

Phục Linh nghe xong liền vội kéo ống tay áo của nàng, cầu xin: "Tiểu thư tốt, nô tỳ biết lỗi rồi, sau này không dám nữa."

Thượng Trang lại lạnh giọng: "Chỉ được lần này, lần sau sẽ không có ngoại lệ. Còn nữa, người phải nhớ kỹ, hiện tại bốn cung mới là tiểu thư của người, ngày sau thiếu gia có dận dò... Người không cần nghe." Sự tình như vậy có thể tỉnh là khi quân. Lá gan của bọn họ quả thật là quá lớn.

Phục Linh vội vàng gặt đầu, vui vẻ đứng lên.

Hôm đó, buổi tối, Nguyên Duật Diệp quả nhiên có tới.

Hắn cao hứng kể chuyện dân tình khắp nơi, còn nói biên cương chưa bao giờ thái bình như vậy.

Thượng Trang chỉ lẳng lặng nghe, nhưng nội tâm cũng vô cùng vui sướng.

Quốc thái dân an, đó không chỉ là mong muốn của một vị quân vương mà còn là hi vọng của người dân Tây Chu.

Thượng Trang không khỏi nhớ tới muội muội của mình, có lẽ muội ấy đang ở đâu đó, hạnh phúc sống cuộc sống của chính mình.

Đêm giao thừa trôi qua, đảo mắt là tới tết Nguyên Tiêu. Sau tết Nguyên Tiêu, rất nhanh liền tới tiệc mừng thọ của Thái hậu.

Phục Linh tươi cười cầm hai ngọn đèn lồng chạy vào, hỏi: "Tiểu thư, người xem, có đẹp hay không?" Nàng dùng một lát, lại nói, "Hôm trước, nô tỳ có tự làm đèn lồng, chỉ bằng lát nữa chúng ta treo lên cây trong cung được không?"

Thượng Trang mỉm cười: "Đương nhiên là được."

Tết Nguyên Tiêu ở nhân gian vô cùng náo nhiệt, có hội đèn lồng, có hội chùa.

Chỉ là, khi trước, nàng là nô tỳ hầu hạ tiểu thư, lão gia lo lắng nên không cho tiểu thư ra ngoài, mà nàng đương nhiên cũng phải ở nhà.

Hiện tại tiến cung, nàng vĩnh viễn đã mất đi cơ hội nhìn ngắm lễ Nguyên Tiêu bên ngoài.

Phục Linh đặt đèn lồng lên bàn, nói: "Không bằng tiểu thư viết mấy câu lên trên, coi như cầu nguyện đi."

Nha đầu này, quý kẻ thật nhiều!

Nàng lại nói: "Tiểu thư ghi giúp nô tỳ một cái, nô tỳ không biết nhiều chữ cho lắm, chỉ nhận ra chữ trên bình thuốc kia thôi." Nói tới đây, Phục Linh lại nhẹn không được mà cười rộ lên.

Thượng Trang chỉ đành gật đầu, cầm bút.

Phục Linh kéo đèn lồng tới, nói: "Vậy viết hai chữ "Bình an" đi, hi vọng tất cả mọi người đều bình an."

Tất cả mọi người đều bình an...

"Tiểu thư viết đi." Phục Linh lại đẩy chiếc đèn lồng còn lại tới.

Thượng Trang vừa nâng bút, suy nghĩ, bên ngoài lại có thanh âm truyền tới: "Hoàng Thượng giá lâm."

Nguyên Duật Diệp nhanh chóng đi tới, kéo nàng rời đi.

Thượng Trang kinh hãi, không đợi nàng lên tiếng hỏi, hần đã thấp giọng nói: "Trẫm mang nàng xuất cung."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 3: Hoàng thượng

"Trẫm mang nàng xuất cung."

Lời của hần nhẹ nhàng, nhàn nhạt, phảng phất như đây chỉ là một chuyện cực kỳ bình thường.

Thượng Trang lại trở nên ngây dại, hần là Hoàng Thượng, sao có thể tùy ý xuất cung?

"Hoàng Thượng, đừng nháo."

Hần nhìn nàng, híp mắt cười: "Tại sao ta phải nháo?"

Trương công công chỉ dám đứng từ xa quan sát, sắc mặt hần có chút trầm trọng, nhiều lần muốn mở miệng nhưng cuối cùng vẫn nuốt lời định nói vào. Hần biết chuyện Hoàng Thượng đã quyết định thì sẽ không vì ai mà thay đổi, nhưng ngài ấy ra ngoài, thật sự là quá nguy hiểm.

Nguyên Duật Diệp kéo Thượng Trang qua Càn Thừa Cung, ép nàng thay y phục.

Hần cũng thay long bào ra, chỉ mặc trường bào bình thường. Trương công công đứng canh ngoài cửa, không cho nhóm cung nhân đi vào.

Thấy Thượng Trang từ sau bình phong đi ra, hần nhìn nàng cười cười, nói: "Đến đây chải đầu cho ta."

Thượng Trang bắt đầu đi, chỉ đành tiến lên giúp hần vấn tóc đơn giản, chỉ dùng một câu trầm ngọc cố định mái tóc của hần. Nàng tháo trang sức trên đầu xuống, hần đứng lên muốn giúp lại bị nàng từ chối: "Không phải muốn xuất cung sao, còn nháo nữa thì trời sẽ sáng mắt."

Hần nghe xong, tâm trạng đặc biệt cao hứng, cho nên lập tức nghe lời ngồi xuống, ngoan ngoãn nhìn nàng.

Thời điểm ra ngoài, Trương công công khần trương theo sau, nói nhỏ: "Hoàng Thượng, ngài thật sự muốn... Muốn ra ngoài sao?"

Hần cười: "Người thấy trẫm giống đang nói đùa?"

Trương công công nhất thời ghen hờn.

Nguyên Duật Diệp duỗi tay nắm lấy tay Thượng Trang, một mặt nói: "Không cần đi theo, cứ ở đây chờ là được."

"Hoàng..." Trương công công vừa mở miệng đã thấy Hoàng Thượng kéo Thượng Trang rời đi. Hần cảm thán một câu, sau đó không thể dừng bước, đồng thời xoay người phân phó cung nhân, "Tất cả phải trông coi Càn Thừa Cung cho kỹ, Hoàng Thượng mệt mỏi cả ngày, muốn được nghỉ ngơi, có nhớ chưa?"

"Vâng." Mọi người gật đầu đáp.

Trương công công lại quay đầu, lúc này hai thân ảnh kia sớm đã biến mất trong màn đêm. Hắn lắc đầu, hiện tại còn lâu trời mới sáng, tối nay sợ là không ngủ được rồi.

Thượng Trang lẳng lặng đi cạnh Nguyên Duật Diệp, qua hồi lâu vẫn không thấy cảm vệ quân tuần tra ban đêm, không khỏi cảm thấy kỳ quái. Thời điểm ngược mắt nhìn hắn, hắn dường như biết nàng đang muốn hỏi điều gì, liền thấp giọng: "Chuyện chúng ta xuất cung không thể để quá nhiều người biết, cho nên đảo chút lỗ hổng để chúng ta tiện ra ngoài là điều đương nhiên."

Thì ra là thế.

"Nhưng bên ngoài rất nguy hiểm." Trên đường đi, nàng chỉ nói được đúng một câu như vậy.

Tối nay, trăng rất sáng, kéo dài bóng hình của hai người trên mặt đất. Hắn nghiêng đầu, lộ ra nụ cười cao hứng: "Sợ cái gì chứ? Còn có ta ở đây."

Thượng Trang nhìn không được mà bật cười: "Có ngài mới không an toàn."

Nàng chẳng qua là một tiểu nữ tử, không ai rảnh rỗi đi nhắm vào nàng, nhưng hắn lại không giống. Hắn là Hoàng đế, là Cửu Ngũ Chí Tôn, là cái gai trong mắt rất nhiều người. Trong thiên hạ Tây Chu này, sợ rằng không ít kẻ đang hi vọng hắn chết.

Có người nàng biết, nhưng có người thì không.

Hắn len lén dẫn nàng xuất cung, vạn nhất xảy ra sự cố, kết cục khó mà tưởng tượng được.

Nghĩ như vậy, bước chân bên dưới bất giác ngừng lại, Thượng Trang cau mày nói: "Hoàng Thượng, chi bằng trở về đi?"

"Không về." Hắn chỉ nhàn nhạt một tiếng, sau đó dùng sức để nữ tử đi sát với mình, "Nếu nàng sợ chết, là nửa đi gần Dương Thành Phong là được?"

Dương Thành Phong? Là xa kỵ tướng quân kia sao?

Nàng nói mà, hắn ra ngoài sao có thể không mang theo người bảo vệ? Nếu đã như thế, nàng cũng yên tâm, nhưng rồi lại nhìn không được mà hỏi: "Để thân thiếp đi theo tướng quân, ngài không sợ thân thiếp bỏ chạy, không hỏi cung sao?" Đây chẳng qua là một câu nói đùa, ai cũng biết nàng chạy không được.

Nàng không có khả năng chạy.

Nguyên Duật Diệp nhìn nàng, không tức giận, chỉ cười nói: "Được, có bản lĩnh thì nàng chạy đi. Tối nay nàng chỉ cần no bụng là được, ta sẽ không ép buộc nàng phải trở về." Hắn dám mang nàng ra ngoài, còn sợ nàng bỏ chạy sao? Bằng không, Nguyên Duật Diệp hẳn thật quá mất mặt.

Thượng Trang ngây ra.

"Hoàng Thượng, nương nương." Phía trước trước truyền tới thanh âm của một người, tuy không lớn nhưng từng chữ đều vô cùng rõ ràng.

Đưa mắt nhìn lại, bọn họ thấy Dương Thành Phong bước nhanh về hướng này.

Nguyên Duật Diệp gật đầu, cũng không dừng bước, chỉ kéo Thượng Trang tiến lên, một mặt hỏi: "Chuẩn bị xong chưa?"

Dương Thành Phong theo sau, hôm nay hắn đã cỡi áo giáp, chỉ một thân trường bào, ngay cả binh khí cũng không mang theo. Có điều Thượng Trang lại không lo lắng, có thể để Dương Thành Phong đi theo bảo hộ, người này đương nhiên không hề đơn giản.

"Hồi Hoàng Thượng, đã chuẩn bị xong xuôi, xe ngựa đang chờ bên ngoài. Mạt tướng chọn ra mười hai binh sĩ tinh nhuệ, ẩn mệnh bảo vệ." Dương Thành Phong thấp giọng.

Nguyên Duật Diệp quay đầu nhìn hắn: "Dương tướng quân, người nên đổi cách xưng hô rồi."

Dương Thành Phong ngây ra, lập tức mỉm cười: "Vâng, công tử nói đúng."

Cứ thể hạ người đã ra ngoài, Thượng Trang chỉ thấy một chiếc xe ngựa dừng dưới gốc cây cách đó không xa. Đúng như Dương Thành Phong nói, bóng dáng của một thị vệ cũng không thấy.

Thượng Trang bất giác đưa mắt tìm bốn phía, quả thật không có ai.

Nguyên Duật Diệp kéo nàng lên xe ngựa, cười nói: "Nếu có thể bị nàng trông thấy, bọn họ cũng không cần đi theo, dọn đồ về quê làm ruộng hết rồi."

"Cái này..." Thượng Trang nhìn không được mà cười ra tiếng, nàng trước nay không biết hắn còn có thể nói ra những câu như vậy.

Màn xe roi xuống, Dương Thành Phong leo lên, lập tức đánh xe ngựa rời đi.

Thượng Trang nhất thời ngồi không vững, thân thể thoáng cái ngã vào lồng ngực của Nguyên Duật Diệp. Nàng kinh hãi, muốn ngồi thẳng dậy nhưng cả người bị hắn giữ chặt.

"Hoàng Thượng..."

"Gọi Diệp."

Hắn vuốt tay nhấc màn xe lên để ánh trăng màu bạc chiếu vào. Thượng Trang ngược mắt, gương mặt của hắn lộ ra rõ ràng. Hắn cũng nhìn nàng, khóe miệng như ẩn như hiện mỉm cười.

Nàng cắn răng, vẫn không chịu gọi.

Hắn ghé sát tai nàng, thì thầm: "Còn giỡn gì, cánh tay sẽ đứt đấy."

Nàng cả kinh, lúc này mới phát hiện cả hai cánh tay của hắn đang ôm lấy mình. Nàng tức giận trừng mắt, hắn rõ ràng là cố ý.

Hắn bật cười: "Gương mặt này chỉ nhìn một cái thôi sao? Đừng nhỏ mọn như vậy."

Nàng thật sự nổi giận, chuyện đó và nhỏ mọn có quan hệ gì chứ?

Nam tử sau lưng lại coi như không để ý: "Có lẽ lát nữa nàng sẽ thật sự bỏ chạy, tới lúc đó ta có muốn ôm, sợ rằng sẽ ôm không được, chỉ bằng thừa dịp này ôm thêm mấy cái."

Trên người hắn toát ra mùi Long Tiên Hương nhàn nhạt.

Thượng Trang thờ dài, kêu nàng trốn, chuyện đó còn khó hơn lên trời.

Xe ngựa cứ thế đi vào khu sầm uất, ngồi bên trong có thể nghe được sự huyên náo bên ngoài.

Có tiếng trò chuyện, tiếng pháo, tiếng rao hàng...

Thượng Trang không khỏi nhắc màn xe, phía trước một mảnh đèn sáng rực, rất nhiều người.

Nguyên Duật Diệp đột nhiên lên tiếng: "Dừng xe."

Thanh âm của Dương Thành Phong từ bên ngoài truyền tới: "Công tử muốn xuống xe sao?"

Hắn "Ừ" một tiếng, sau đó buông lỏng cánh tay đang ôm nữ tử. Thượng Trang lập tức ngồi thẳng người, lại nghe hắn nói: "Xuống thôi, xe ngựa vào trong cũng khó đi được."

Thượng Trang gật đầu, theo hắn xuống xe. Hắn tiếp tục ra lệnh cho Dương Thành Phong: "Tìm một chỗ đỗ xe ngựa đi."

"Vâng." Dương Thành Phong nhận lệnh, sau đó kéo xe ngựa qua một góc cây bên cạnh.

Nguyên Duật Diệp không quản hắn, chỉ kéo tay Thượng Trang đi về phía trước.

Nàng không khỏi muốn hỏi: "A, Dương tước quân..."

"Không sao, hắn rất nhanh sẽ đuổi kịp." Huống hồ, Nguyên Duật Diệp còn không muốn Dương Thành Phong tới gần.

Đi thêm một đoạn, hai người liền vào một khu ồn ào náo nhiệt. Hai bên đường, các sạp hàng đều được trang trí lộng lẫy. Thấy bọn họ đi qua, nhóm người bán rong dừng sức gọi.

"Có muốn qua xem không?" Hắn quay đầu, cười hỏi.

Không đợi nàng đáp, hắn đã kéo nàng qua. Người bán hàng thấy họ tới liền hí mắt cười, vội nói: "A, vị tiểu thư này thật xinh đẹp, người xem, trang sức chỗ ta nổi danh lắm đấy. Công tử mua cho tiểu thư một cây trâm đi, cái này rất đẹp..."

Bình thường người bán hàng gặp rất nhiều người, hiện tại nhìn y phục của hai người trước mắt chắc chắn là có tiền, vì thế liền ra sức giới thiệu.

Thượng Trang xấu hổ, duỗi ngón tay thon dài qua xem. Hắn nhìn nhìn, cuối cùng chọn một cây trâm hoa trần châu chỉ dùng sợi tơ cố định. Hắn cầm lên, cầm lên tóc mai của nàng, khoe miệng khẽ cong lên: "Chọn cái này đi."

Người bán hàng thấy hắn chọn cả buổi, trâm vàng trâm bạc không thêm liếc mắt, cuối cùng lại chọn ngay cây trâm rẻ tiền nhất, trong lòng không vui.

Thượng Trang theo bán nằng đưa tay lên, lại bị hắn cầm xuống: "Đeo đi, rất đẹp."

Trả tiền xong, Nguyên Duật Diệp kéo nàng rời đi.

Chẳng biết tại sao, Thượng Trang lại nhớ tới thời điểm ở vương phủ, một câu "So với trâm châu thì đúng là...". A, nàng lắc đầu, chẳng qua là một cây trâm hoa thôi mà, đang êm đẹp, sao nàng lại nhớ lại những chuyện đó?

"Công tử." Dương Thành Phong bắt động thanh sắc tiến lên.

Thượng Trang nhìn qua, nhỏ giọng: "Dương tước quân, đi bên kia." Người ở đây quá nhiều, một mình nàng lách qua thì không sao, chỉ là tay trái của Nguyên Duật Diệp đang bị thương, đoạn đường này nếu bị va chạm thì quá khủng khiếp.

Dương Thành Phong gật đầu, lại nói: "Phu nhân vẫn là gọi tên của thuộc hạ đi, nơi này là đường lớn của kinh thành đấy." Nói xong, hắn thật sự đi qua bên kia.

Thượng Trang kinh hãi, hắn gọi nàng... Phu nhân.

"Công tử cẩn thận." Thanh âm của Dương Thành Phong lần nữa truyền tới.

Nguyên Duật Diệp chưa từng để ý tới cánh tay của mình, thời điểm chạm mắt với nữ tử, khoe môi của hắn lộ ra ý cười. Cánh tay đang nắm tay nàng thoáng buột chặt, cảm giác tối nay, thật tốt.

Rời xa nơi đông đúc, nhưng người ngày càng đông, bọn họ vẫn phải chen chúc. Có người vô tình đi ngang qua đụng phải, khiến cái bụng bất giác sinh đau.

Một bàn tay rộng lớn duỗi tới, kéo nàng vào lòng.

"Phía trước có cầu đổ đèn, đoán trúng sẽ được tặng thưởng, nàng thông minh như vậy, có muốn đi xem không?"

Nghe tới đổ đèn, Thượng Trang cũng hào hứng.

Vất vả tiến lên, bọn họ cuối cùng cũng thấy tới khu có nhiều hoa đăng. Mọi người tụ tập lại một chỗ, nhìn cầu đổ trên đèn, suy nghĩ tìm đáp án.

"Đi thôi." Nguyên Duật Diệp cười nói.

Lúc này, nàng thật sự cả kinh, hắn buông tay nàng ra, còn nói: "Đi đi."

Chần chờ một lúc, nàng cuối cùng cũng xoay người đi qua, lúc ngoái đầu vẫn thấy hắn đứng sau đang nhìn theo mình. Chẳng biết tại sao, trong lòng lại nổi lên một dự cảm vô cùng xấu, nhưng đứng từ đây nhìn lại, hắn vẫn đang mỉm cười với nàng.

Thượng Trang lắc đầu, thầm than bản thân suy nghĩ quá nhiều.

"Công tử." Thấy Thượng Trang đã rời đi, Dương Thành Phong mới thấp giọng gọi hắn.

Nụ cười trên mặt Nguyên Duật Diệp cũng chậm rãi biến mất, trầm giọng hỏi: "Bên kia sao rồi?"

Dương Thành Phong trả lời: "Người đã đưa tới, ngài có muốn gặp không?"

Thượng Trang cả kinh, hắn lại thật sự thả tay của nàng, vừa cười lấy: "Đi thôi."

Nguyên Duật Diệp cười lạnh, đương nhiên là gặp, nếu không hôm nay hắn cần gì nhân dịp năm mới mà xuất cung. Hắn triệu Dương Thành Phong hồi kinh, không ai nghĩ nhiều, nhưng có ai ngờ rằng lần này Dương Thành Phong trở về, trên người mang theo một nhiệm vụ quan trọng.

Đó là bí mật hộ tống một người.

Dương Thành Phong đưa mắt nhìn theo bóng lưng của nữ tử, thấp giọng: "Công tử muốn bây giờ đi gặp hay sao?" Hiện tại bọn họ có rời đi cũng không sao, nơi này hắn đã sắp xếp âm vệ, có thể bảo vệ Tu dung nương nương.

Ái ngờ Nguyên Duật Diệp lại lắc đầu: "Không, chờ thêm một chút, đừng để Vu Nhi một mình ở đây."

"Công tử..." Dương Thành Phong ngạc nhiên, Hoàng Thượng không phải muốn dẫn nàng đi cùng đấy chứ? Hắn vốn cho rằng Nguyên Duật Diệp dẫn nàng xuất cung là để che giấu tai mắt, dù sao Hoàng đế cũng vừa đăng cơ, mang theo phi tần ra ngoài dạo chơi cũng coi như hợp lý. Nhưng chẳng lẽ, không phải sao?

"Người ở đâu?" Nguyên Duật Diệp lên tiếng hỏi, ánh mắt vẫn không dời thân ảnh nhỏ bé của nữ tử kia.

Thình thoảng Thượng Trang sẽ quay đầu nhìn lại, hắn đều mỉm cười nhẹ nhàng với nàng.

Dương Thành Phong theo bản năng quay đầu nhìn, sau đó mới trả lời: "Khách điểm Phúc Lai."

Nguyên Duật Diệp khẽ cười một tiếng. Khách điểm Phúc Lai là một trong hai đại khách điểm của kinh thành, Dương Thành Phong làm vậy cũng thật là to gan. Nhưng cái gọi là ắt mình giữa một nơi huyên náo như vậy, sợ rằng những kẻ kia cho dù thế nào người lại đang ở trong khách điểm.

Thượng Trang thu lại ánh mắt, người phía sau vẫn đứng đấy, nhưng nàng rõ ràng thấy Nguyên Duật Diệp và Dương Thành Phong đang nói chuyện. Chuyện này chắc chắn không thể nói trước mặt nàng, như vậy, rốt cuộc là đại sự quan trọng gì?

Nếu là chính sự, vì sao lại ở đây thương lượng bàn bạc...

Nàng thật sự không nghĩ ra gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 3-2: Hoàng thượng (phần 2)

"Vu Nhi." Thanh âm của nam tử phía sau đột nhiên truyền tới.

Thượng Trang hoảng sợ, cánh tay cầm đèn lồng cũng không chắc, thiếu chút đã rơi xuống.

Nguyên Duật Diệp nhanh tay bắt lấy, khẽ cười hỏi: "Sao vậy? Ta đáng sợ như vậy sao?" Chẳng qua là gọi nàng một tiếng, nàng có cần tỏ thái độ thế không?"

Thượng Trang quay đầu, thấy hắn đã gần mình trong gang tấc, trong tay đã cầm cái đèn lồng kia. Hắn nhìn nàng, cười hỏi: "Sao rồi? Một câu đó đèn cũng không giải ra sao? Thật không giống nàng!"

Thượng Trang lúc này mới nhớ ra chuyện bản thân đứng đây để giải câu đố, nhưng trong đầu chỉ toàn suy nghĩ chuyện hắn và Dương Thành Phong đang nói cái gì, làm sao còn tâm trạng giải đố đèn chứ? Nàng thậm chí còn chưa nhìn bên đèn lồng viết cái gì.

Giờ phút này, nàng định cúi đầu nhìn, nhưng cả người bị hắn kéo qua, nói: "Không cần xem nữa, là chữ 'Cử'." Nói xong, hắn buông tay để chiếc đèn lồng, lại nói, "Có câu cái cũ không đi cái mới không tới. Ha ha, chúng ta đi thôi."

Đèn lồng bị ngọn lửa từ từ thiêu đốt. Lúc này, Thượng Trang mới nhìn rõ câu đố bên trên.

Nguyên tiêu, điền một chữ.

Khóe miệng cong lên một nụ cười nhạt, mỗi năm một lần, hôm nay lại là Nguyên Tiêu, cho nên đáp án đương nhiên là chữ cũ.

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, hỏi: "Bây giờ chúng ta đi đâu."

Hắn không quay đầu nhìn nàng, chỉ nói: "Có một chỗ quen biết trong thành, thuận tiện đi xem." Hắn liếc nàng một cái, khẽ cười, "Lát nữa ta dẫn nàng ra sông thả đèn."

Thượng Trang không khỏi cảm thấy kỳ quái, nàng nhin không được nhìn thoáng qua Dương Thành Phong, sắc mặt hắn vẫn vô cùng bình tĩnh, không có gì khác thường.

Bọn họ xuyên qua dòng người, tới một khách điểm mới dừng lại. Thượng Trang ngẩng đầu, thấy bản hiệu ghi rõ bốn chữ "Khách điểm Phúc Lai", đèn lồng hai bên chiếu rọi bốn phía. Nàng còn chưa kịp phản ứng, cả người đã bị Nguyên Duật Diệp kéo vào trong.

Tiểu nhị vội vàng đi tới tiếp đón, ném khăn bông màu trắng lên vai, cười hỏi: "A, ba vị khách quan tới đây dùng bữa hay muốn ở trọ?"

Dương Thành Phong tiến lên phía trước, nói: "Công tử nhà ta đã đặt phòng trước, chữ "Thiên" số một."

Tiểu nhị nghe xong liền gật đầu: "À, có có, khách quan mời lên lầu." Nói xong, hắn đi trước dẫn đường cho bọn họ.

Thượng Trang càng nghĩ càng cảm thấy khó hiểu, hắn đặt phòng ở đây từ khi nào? Không phải nói muốn đi thăm cố nhân sao?"

Tới trước phòng, tiểu nhị đẩy cửa ra, cười nói: "Mời khách quan, nếu có chuyện cứ gọi tiểu nhân một tiếng." Đợi ba người vào trong, hắn liền cung kính đóng cửa lại.

Căn phòng này rất lớn, còn phân ra gian trong gian ngoài. Thượng Trang đang định mở miệng hỏi thì Dương Thành Phong đã tiến lên, nói: "Hoàng Thượng, người ở bên trong"

Nguyên Duật Diệp chỉ "Ừ" một tiếng rồi đi cùng hắn.

Xuyên qua cửa ngăn cách gian phòng, bên trong được tấm bình phong che chắn, từ đây có thể nhìn được đằng sau đang có người.

Vài nam tử từ sau bình phong đi ra, thấy Dương Thành Phong liền ôm quyền hành lễ: "Thuộc hạ bái kiến tướng quân."

Dương Thành Phong gật đầu, sau đó lui sang một bên, nói: "Còn không tham kiến Hoàng Thượng!"

Nghe vậy, sắc mặt những người kia thay đổi, lập tức quỳ xuống: "Tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế!"

Nguyên Duật Diệp duỗi tay ý bảo bọn họ miễn lễ, rồi hỏi: "Người đâu?"

Một người trong số đó lên tiếng đáp: "Đang ở bên trong."

Hắn gật đầu, lại hỏi: "Không ai trông thấy chứ?"

"Hỏi Hoàng Thượng, không có. Sau khi thuê phòng, bọn thuộc hạ mới đưa người vào bằng cửa sổ." Người nọ trả lời.

"Rất tốt, lui ra ngoài đi."

"Vâng." Lời vừa dứt, Thượng Trang cảm thấy có một con gió lướt qua, lúc nhìn lại thì không còn thấy những thân ảnh đó, trước mắt chỉ còn tấm bình phong vẽ cảnh bình minh.

Dương Thành Phong tiến lên dẫn đường, Nguyên Duật Diệp đi theo.

Thượng Trang thấy một người bị trói đang nằm trên giường, mắt ông ta bị vải đen bịt kín, nhìn không rõ bộ dạng. Hắn dường như không biết có người tiến vào, toàn thân chỉ nằm không chút cử động.

Thượng Trang càng thêm kinh hãi, vừa rồi Nguyên Duật Diệp nói là chỗ quen biết cũ, cho nên nằng nằng vạn lần không tưởng tượng được tình cảnh lúc này.

Nguyên Duật Diệp liếc mắt ra hiệu với Dương Thành Phong. Dương Thành Phong hiểu ý, lập tức tiến lên kéo người trên giường ra, duỗi tay giải huyết cho người nọ, đồng thời tháo vải đen xuống.

Đã lâu không nhìn thấy ánh sáng, nhất thời người nọ không kịp thích ứng, hai mắt theo bản năng nhắm lại.

Sau nửa ngày, ông ta mới chậm rãi mở mắt, tới lúc nhìn rõ Nguyên Duật Diệp, ông ta lại nhú mày, mở miệng hỏi: "Người là ai?" Nhìn cách ăn mặc của nam tử trước mắt giống một thiếu gia nhà giàu, bên cạnh còn mang theo nữ tử, ông ta không khỏi nghi hoặc.

Thượng Trang ngược mắt nhìn Nguyên Duật Diệp, ông ta như vậy căn bản không biết hắn là ai. Nàng không khỏi nhỏ giọng gọi: "Hoàng Thượng..."

Hoàng Thượng? Nàng gọi hắn là Hoàng Thượng?

Người trên giường căng lớn hai mắt, sau đó lại cười rộ lên: "Ta còn tưởng là ai, thì ra là Hoàng đế Tây Chu. Ha ha, không ngờ Hoàng đế Tây Chu chỉ là một tiểu tử miệng còn hôi sữa!"

"To gan!" Dương Thành Phong vung tay định đánh người nọ một quyền.

Lúc này, Nguyên Duật Diệp lên tiếng: "Không được vô lễ với Bùi tướng quân." Lời của hắn nhàn nhạt, chỉ có khóe miệng cong lên, cười như không cười.

Thượng Trang cả kinh không thôi.

Nàng không biết Bùi tướng quân này là người thế nào, nhưng từ cách nói chuyện của ông ta, nàng có thể nhận ra người này không phải người Tây Chu.

Hiện tại không có chiến loạn, cho nên ông ta chắc chắn không phải tù binh.

Người bị Nguyên Duật Diệp bắt tới đây lại không phải tướng quân Tây Chu, không lẽ...

Thượng Trang ngẩng đầu nhìn nam tử trước mặt, Nguyên Duật Diệp đi rồi sao? Bất cóc tướng quân nước khác, hắn muốn chiến tranh nổ ra ư? Hôm nay, năm mới vừa bắt đầu, hắn với tư cách là Hoàng đế Tây Chu sao có thể làm ra chuyện như thế?

Bùi tướng quân kia ho một tiếng, phun ra một ngụm máu đỏ tươi, lạnh giọng: "Không cần giả vờ mè nheo chuột, Bùi Thiên Sùng ta hôm nay rơi vào tay các ngươi không còn gì để nói, muốn chém muốn giết cứ ra tay đi!"

Nguyên Duật Diệp kéo Thượng Trang ra sau lưng, gương mặt không hề lộ ra một tia tức giận, ngược lại còn cười: "Bùi tướng quân sao phải sốt ruột như vậy? Nếu tướng quân nguyện ý, tương lai trăm có thể trọng dụng ngươi!"

"Phi!" Bùi Thiên Sùng phì nhổ, tức giận nhìn nam tử trẻ tuổi trước mặt.

Dương Thành Phong dùng sức giữ chặt ông ta, không cho ông ta xông tới làm càn.

Nguyên Duật Diệp lạnh lạnh nhìn, qua nửa ngày sau mới mở miệng nói: "Hiện tại công chúa Lê Quốc đã là phi tử của trẫm, trẫm tin Bùi tướng quân hiểu rõ chuyện này."

Hắn vừa dứt lời, Bùi Thiên Sùng dường như vô cùng chấn động, ánh mắt bắt gặp dò xét nữ tử đứng sau Nguyên Duật Diệp.

Thời điểm nghe tới hai chữ "Lê Quốc", Thượng Trang cũng sợ hãi kêu lên, không khỏi cúi đầu.

Nguyên Duật Diệp lại nói: "Dương tướng quân, đưa Vu chủ tử ra ngoài."

"Hoàng Thượng!"

Dương Thành Phong nhìn hắn, nhưng hắn lại kiên định nói: "Mệnh lệnh của trăm người dám không nghe? Trẫm muốn đơn độc nói chuyện với Bùi tướng quân, các người ra ngoài trước đi." Nói xong, hắn buông lỏng đang nắm tay Thượng Trang.

Thượng Trang còn không kịp phản ứng, Dương Thành Phong đã tới gần, nhỏ giọng: "Nương nương, mời."

Thu hồi ánh mắt nhìn theo bóng lưng nữ tử ra ngoài, Nguyên Duật Diệp mới tiến lên, mở nút thắt cho người kia: "Ủy khuất cho Bùi tướng quân rồi."

Bùi Thiên Sùng hừ một tiếng, cười lạnh: "Người cho rằng ta sẽ tin lời của người."

Nguyên Duật Diệp không nói lời nào, chỉ lui một bước, ngồi xuống, đưa tay lấy miếng ngọc bội trên người Linh Khuyết trong ngực ra, lắc lư, cười nói: "Bùi tướng quân có nhận ra vật này không?"

Đây là...

Hình ảnh ngày đó lần nữa xuất hiện, Hoàng hậu lấy ra hai miếng ngọc bội, tự tay nhét vào khăn quần của công chúa.

Bùi Thiên Sùng cả kinh đứng lên, theo bản năng muốn tiến tới đoạt ngọc bội trong tay Nguyên Duật Diệp.

Hắn nhanh chóng thu tay, cười nhẹ: "Bùi tướng quân gấp gì chứ? Chỉ bằng ngồi xuống, từ từ nói chuyện."

Bùi Thiên Sùng phẫn nộ nhìn hắn, cắn răng: "Người đã làm gì công chúa?"

Cất ngọc bội vào lồng ngực, Nguyên Duật Diệp mới lên tiếng: "Trẫm không phải đã nói rồi sao? Hiện tại nàng là phi tử của trẫm, trẫm có thể làm gì nàng? Hôm nay trẫm tìm Bùi tướng quân chỉ là muốn biết Thái tử Lê Quốc đang ở đâu."

Tâm trạng Bùi Thiên Sùng trầm xuống, nhìn nụ cười của nam tử trước mặt, ông biết hắn đang dùng công chúa để uy hiếp mình. Ông ta cắn răng, lúc này vừa làm được chút chuyện, hành tung của bọn họ sao có thể bị người Tây Chu phát hiện?

Ông thật sự không ngờ công chúa đã bị Hoàng đế Tây Chu làm được!

Hắn phong nàng làm phi, chẳng qua là muốn kiềm chế người của Lê Quốc.

Thấy sắc mặt Bùi Thiên Sùng càng lúc càng khó coi, Nguyên Duật Diệp chỉ nhàn nhạt nói: "Trẫm cho người nửa canh giờ, Bùi tướng quân có thể từ từ suy nghĩ, không vội."

Thượng Trang theo Dương Thành Phong ra ngoài, hai người không rời đi, chỉ dừng chân ở lầu dưới khách điểm.

Thượng Trang không khỏi quay đầu, từ nơi này chỉ có thể nhìn thấy ánh đèn từ căn phòng kia, nàng không khỏi mở miệng hỏi: "Hoàng Thượng ở cạnh người đó... Sẽ không sao chứ?"

Dương Thành Phong cũng theo bản năng đưa mắt nhìn, trả lời: "Nương nương yên tâm, không sao, mặt tướng đã sai người trông coi, huống hồ trong tay Hoàng Thượng có công chúa Lê Quốc, Bùi Thiên Sùng chắc chắn không dám hành động thiếu suy nghĩ."

Nghe hắn nhắc tới công chúa Lê Quốc, Thượng Trang siết chặt hai tay.

Dương Thành Phong tưởng nàng đang lạnh, vội hỏi: "Nếu nương nương cảm thấy lạnh, mặt tướng sẽ đi thuê một phòng, người vào đó nghỉ ngơi chút đi." Nói xong, hắn xoay người muốn đi.

"Tướng quân." Thượng Trang gọi hắn lại, "Không sao, bốn cung... Có mấy lời muốn hỏi."

Dương Thành Phong sợ run lên, qua một lúc lâu mới gật đầu: "Nương nương, mời hỏi."

Đề ép cảm xúc khẩn trương xuống, nàng nghĩ nghĩ, mới hỏi: "Người vừa rồi trong phòng rốt cuộc là ai?" Tuy đã đoán được chút ít, nhưng nàng vẫn muốn nghe được câu trả lời.

Thấy Dương Thành Phong đưa mắt nhìn lên trên, nàng vội nói: "Nếu tướng quân cảm thấy không tiện, vậy thì không cần trả lời."

Đây là quốc gia đại sự, nàng chỉ là phi tử, đương nhiên không thể nhúng tay.

Hơn nữa còn một nguyên nhân khác, trong tiềm thức, nàng sợ hãi những thứ có liên quan tới Lê Quốc. Bởi vì khối ngọc bội kia căn bản không phải của Linh Khuyết, mà là của nàng.

Những chuyện này, nàng không thể nói. Nàng muốn tìm ra sự thật, nhưng lại sợ hãi khi đối diện.

Không ngờ, Dương Thành Phong lại nói: "Không sao, Hoàng Thượng đã dẫn nương nương tới đây, điều đó chứng tỏ Hoàng Thượng tin người."

Lời hắn nói khiến Thượng Trang không khỏi run lên. Giờ phút này nàng mới biết, thì ra lý do hôm nay xuất cung, ngoại trừ chuyện chơi Nguyên Tiêu bên ngoài, Nguyên Duật Diệp còn có một việc cần hoàn thành, đó là gặp Bùi tướng quân kia. Chỉ là, hắn mang nàng theo, đây là vì tín nhiệm sao?

Nam tử tiếp tục: "Người họ là Bùi Thiên Sùng, là tướng quân của Lê Quốc. Thời điểm Tây Chu ta công phá Lê Quốc, Bùi tướng quân đã mất tích cùng Thái tử và công chúa Lê Quốc. Cách đây không lâu, chúng ta mới phát hiện được tung tích của ông ta."

Cách đây không lâu? Là thời điểm Nguyên Duật Diệp phong Linh Khuyết là Thục Viện sao?

Nàng vẫn còn nhớ, khi đó hắn từng nói phát hiện dư đảng của Lê Quốc ở Tương Dương.

Thượng Trang ngược mắt nhìn hắn, bật thốt lên hỏi: "Lần này Hoàng Thượng triệu tướng quân hồi kinh, ngoại trừ thiết yến, còn một đại sự chính là bí mật đưa Bùi tướng quân vào"

kinh?"

Dương Thành Phong thoáng kinh ngạc, sau đó liền cười nói: "Nương nương thật thông minh, trách không được trong đêm trừ tịch chỉ có nương nương mới đổi được về trên cửa mặt tưng."

Đột nhiên đổi chủ đề, Thượng Trang nhất thời không kịp phản ứng. Có điều, nếu không phải Dương Thành Phong nhắc lại, nàng sợ là quên mất chuyện ngày đó, chỉ là giờ phút này, bản thân không muốn tiếp tục vấn đề câu đối kia.

"Vậy Hoàng Thượng định làm gì?" Nguyên Duật Diệp cố ý xuất cung đi gặp người này, nhất định là vì có chuyện quan trọng.

Nàng chỉ là cảm thấy kỳ quái, nếu ông ta là dư đảng của Lê Quốc, vì sao không trực tiếp nhốt vào đại lao, còn che che giấu giấu ra ngoài?

Dương Thành Phong thấp giọng: "Công chúa Lê Quốc xuất hiện, Thái tử kia còn có thể ở xa sao?"

Thượng Trang chấn động, thái tử Lê Quốc...

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, qua nửa ngày mới mở miệng hỏi: "Hoàng Thượng cho rằng Thái tử Lê Quốc ở cùng Bùi tướng quân sao?"

Dương Thành Phong lắc đầu: "Có ở cùng hay không hiện tại còn chưa biết, nhưng Bùi Thiên Sùng có lẽ biết Thái tử đang ở đâu." Năm đó Bùi Thiên Sùng cùng Thái tử và công chúa mất tích, mà hôm nay công chúa lại xuất hiện trong nội cung, điều đó chứng minh Bùi Thiên Sùng chỉ dẫn một mình Thái tử trốn đi.

"Vậy... Suy nghĩ của tướng quân là gì?"

"Mặt tướng không biết." Hắn khẽ cười.

Thượng Trang im lặng, nàng không thể tiếp tục hỏi, hỏi nhiều hơn, hắn sẽ nghi ngờ.

Nàng cúi đầu, ngọc bội nàng mang bên người từ nhỏ, điểm này chắc chắn không sai, nhưng nó đột nhiên trở thành vật chứng minh thân phận của công chúa Lê Quốc, đây là vấn đề nàng nghĩ mãi không thông.

Nếu như nàng hoặc muội muội của mình là công chúa Lê Quốc...

Không!

Nàng bối rối lắc đầu, không có khả năng, căn bản không có khả năng!

Nàng và muội muội đều có phụ mẫu, không ai có khả năng liên quan tới hoàng thất Lê Quốc.

Ngọc bội là có người tới cảm, sự thật có lẽ là vậy.

Giả thuyết này mấy ngày nay bị nàng phủ nhận, nhưng hiện tại nghĩ lại có lẽ Bùi tướng quân kia sợ gặp bất trắc, cố ý mang đi cảm cũng nói không chừng.

Cho nên, nàng không phải công chúa Lê Quốc, muội muội cũng không phải, mà Linh Khuyết càng không phải.

Nàng đoán Nguyên Duật Diệp muốn dùng công chúa Lê Quốc bàn điều kiện với Bùi Thiên Sùng, nhưng nếu Bùi Thiên Sùng cố ý làm mất ngọc bội, như vậy... Ông ta là người biết rõ chuyện công chúa không thể nào nằm trong tay Nguyên Duật Diệp.

Nghĩ tới đây, nàng cả kinh, cuống quýt xoay người chạy lên lầu.

"Nương nương." Dương Thành Phong thấy nàng đột nhiên chạy đi thì không khỏi kinh hãi, vội vàng đuổi theo.

Thấy nàng muốn lên lầu, hắn càng khiếp sợ, lập tức thì triển khinh công chắn ngang trước mặt nàng, thấp giọng: "Nương nương, Hoàng Thượng đã nói không ai được vào."

Thượng Trang nào còn quản chuyện này, chỉ vội nói: "Tránh ra, Hoàng Thượng đang gặp nguy hiểm!"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 3-3: Hoàng Thượng (Phần 3)

Dương Thành Phong chấn động, còn chưa kịp hoàn hồn đã bị Thượng Trang đẩy sang một bên.

Người giữ cửa thấy nàng chạy tới liền tránh đường.

Nàng đuổi tay, đúng lúc cánh cửa mở ra. Nguyên Duật Diệp nhìn đáng vẻ lo lắng của nàng, không khỏi giật mình.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Hắn nhìn Dương Thành Phong từ phía sau chạy tới, hỏi.

Thượng Trang nắm lấy tay hắn, vội hỏi: "Không sao chứ?" Nàng không khỏi đưa mắt nhìn vào bên trong, nhưng không thể nhìn thấy Bùi Nguyên Sùng.

Nguyên Duật Diệp khẽ cười: "Có thể xảy ra chuyện gì?" Hắn nâng bước ra ngoài, lại nói, "Trông chừng ông ta cho trầm."

"Vâng."

"Hoàng Thượng." Dương Thành Phong tiến lên, gọi.

Dương Thành Phong chỉ liếc hắt một cái, không nói một câu, chỉ kéo Thượng Trang xuống lầu.

Thượng Trang vẫn đưa mắt nhìn vào căn phòng, mở miệng: "Bùi tướng quân kia..."

Hắn cười nói: "Sao thế? Nàng sợ ông ta làm gì ta sao?"

Đúng vậy, nàng đúng là lo lắng, có điều thấy hắn êm đẹp bước ra, nàng lại thẳm cười chính mình nhiều chuyện.

Ba người cứ thế rời khỏi khách điểm, bên ngoài vẫn nóng bức, ẩm ỉ như vậy.

Thượng Trang thừa dịp xung quanh ồn ào, nhìn không được mà hỏi hắn: "Vừa rồi Bùi tướng quân có nói gì không?"

Nguyên Duật Diệp theo bản năng quay đầu nhìn Dương Thành Phong, Thượng Trang thấy thế vội nói: "Dương tướng quân không nói gì cả, là... Là ta muốn biết nên tự mình hỏi."

Hắn không truy cứu, chỉ lắc đầu: "Ông ta không nói gì cả."

"Cho dù ngài nói trong tay có công chúa Lê Quốc?"

Nguyên Duật Diệp gật đầu.

Có lẽ Bùi Nguyên Sùng không muốn nói chuyện, giữ kín như bưng.

Hoặc có lẽ, ông ta thật sự không biết.

Nguyên Duật Diệp cũng không biết tại sao bản thân lại có cảm giác như vậy, chỉ là, đơn thuần là một loại cảm giác.

"Hoàng Thượng!" Dương Thành Phong vội tiến lên chắn trước người hắn.

Nguyên Duật Diệp hoàn hồn, lúc này hắn mới thấy một đám hải tử tay cầm đèn chạy qua, trên gương mặt ai nấy đều có vẻ hưng phấn.

Hắn cười nói: "Đi thôi, chúng ta cũng đi thả đèn."

Thượng Trang chỉ cười, để mặc hắn kéo mình về phía trước.

Trước quầy hàng, rất nhiều người đứng lựa đèn lồng. Công việc kinh doanh của lão bản xem ra khá thuận lợi, các mặt hàng đều được ưa thích. Nguyên Duật Diệp kéo Thượng Trang tới, vừa chọn được cái đèn thì nghe đại nương bên cạnh hô hào: "A, ăn nguyên tiêu (1), ăn nguyên tiêu đi..."

(1) Nguyên tiêu: còn gọi là chè thang viên/ sủi dìn, là món bánh trôi có nguồn gốc Trung Quốc. Sủi dìn làm bằng bột nếp, nhân đậu xanh hoặc vùng đen, bên ngoài lăn vùng đen và nấu trong gừng nóng, rắc thêm vài sợi dừa nạo

Hắn liền nghiêng đầu nhìn nàng, cười nói: "Chỉ bằng ăn chút đồ đi, lát nữa rồi thả đèn."

"Hoàng Thượng..." Nàng không khỏi cả kinh, sao xuất cung, hắn lại giống một hải tử như vậy?

Còn đang nghĩ nghĩ, cả người đã bị hắn kéo đi.

Nàng thật sự bất đắc dĩ, vừa rồi ở khách điểm Phúc Lai, hắn còn nghiêm túc xử lý sự tình của Lê Quốc, nhưng giờ phút này vừa quay người, hắn dường như biến thành con người hoàn toàn khác.

Thấy hắn qua quán ăn bên cạnh ngồi xuống, đặt hai cái đèn lồng lên bàn, Dương Thành Phong nhẹ giọng: "Công tử, đồ bên ngoài không thể tùy tiện ăn."

Ai ngờ, hắn lại nói: "Người cũng ngồi xuống đi." Nói xong, hắn lên tiếng gọi ba chén nguyên tiêu.

Ba chén nguyên tiêu được mang lên, rất nóng, bên trên còn có tầng khí, thật thơm. Thượng Trang nhìn không được mà nuốt nước bọt xuống.

Dương Thành Phong lấy ngân châm ra kiểm tra, rồi nói: "Công tử, mời dùng."

Thượng Trang không khỏi giật mình, lần đầu tiên nàng gặp Dương Thành Phong là trong tiệc tối giao thừa, khi đó hắn một thân giáp sắt, rõ ràng là bộ dáng quân nhân. Nhưng hôm nay nhìn lại, bỏ qua ấn tượng đêm đó, nàng lại thấy hắn không giống một tướng quân trong trí tưởng tượng.

Nàng cho rằng người chinh chiến ngoài sa trường sẽ không câu nệ tiểu tiết, nhưng xem ra, là nàng đã nhìn lầm.

Nguyên Duật Diệp cười nói: "Làm tướng quân nhiều năm, Thành Phong à, người vẫn không chút thay đổi."

Dương Thành Phong lúc này mới ngồi xuống, mở miệng: "Mặc kệ bao năm trôi qua, Thành Phong vẫn là Thành Phong. Công tử mau dùng đi, lát nữa về muộn thì không tốt cho lắm."

Nguyên Duật Diệp gật đầu, lại thúc giục Thượng Trang: "Mau ăn đi."

Nàng liếc mắt nhìn hai người bọn họ, thì ra ngay từ đầu Dương Thành Phong đã là thuộc hạ của Nguyên Duật Diệp. Nghĩ tới thời điểm Tiên hoàng còn sống và hiện tại, triệu hần hồi kinh, không lẽ là để trọng dụng?

Nguyên Duật Diệp quả nhiên thông minh, tâm phúc có thể giấu xa như vậy. Hôm nay hắn cảm quyền, lại triệu hần hồi kinh, đương nhiên không ai dám hai lòng.

"Ừ, hương vị thật không tồi." Nguyên Duật Diệp dùng thử, nhìn không được mà khen.

Đại nương kia nghe xong liền cao hứng nói: "Vị công tử này đúng là người biết ăn, trong trăm dặm này không có chỗ nào bán nguyên tiêu ngon như chỗ này đâu."

Thượng Trang khẽ cười, cúi đầu ăn, hương vị của vùng bên trong truyền tới, ngọt mà không béo ngậy, quả thật rất ngon.

Đúng lúc này, tiếng pháo đình tai nhức óc truyền tới. Mọi người trên đường đều dừng lại, Thượng Trang nghe họ thì thào: "Ngày rằm lửa bốc, đồ rục đêm rằm."

Dương Thành Phong lên tiếng giải thích: "Lúc ở bên ngoài, thần có nghe qua truyền thuyết của Nguyên Tiêu. Nghe đồn trước đây người dân vô tình đánh chết một con thần điều, Thiên Đế tức giận, hạ lệnh thiên binh đốt cháy nhân gian. Chuyện này ai ai cũng biết, có người thông minh bày kế, nói mỗi gia đình đều phải đốt pháo, nhóm lửa, Thiên Đế thấy sẽ cho rằng nhân gian đã bị lửa thiêu sạch. Từ đó về sau, Nguyên Tiêu hàng năm, mọi người đều sẽ đốt pháo nhóm lửa."

Nguyên Duật Diệp đưa mắt nhìn Dương Thành Phong, bật cười, đứng dậy vỗ vai hắn: "Nếu ta còn để người ở bên ngoài, sợ là người phải đổi sang làm tiên sinh kể chuyện đấy."

Dương Thành Phong giật mình, Thượng Trang cũng nhin không được mà che miệng cười.

Ăn hết nguyên tiêu, bọn họ ra bờ sông. Bờ sông lúc này tuy vẫn đông người, nhưng so với khi nãy đã đỡ hơn một chút.

Đưa đèn vào tay Thượng Trang, hắn cười nói: "Lúc ở trong cung, nàng định viết gì trên đèn lồng vậy?" Hắn vẫn còn nhớ lúc tới Cảnh Nhân Cung, nàng còn đang cầm bút viết gì đó.

Không chờ nàng trả lời, hắn tiếp tục: "Hiện tại cũng không có bút và mực, nàng chỉ cần cầu nguyện rồi thả xuống sông là được rồi." Hắn lại ghé bên tai nàng, "Cầu nguyện đi."

Nói xong, hắn nhắm hai mắt lại.

Thượng Trang không khỏi muốn cười, cuối cùng cũng nhắm mắt lại.

Lúc mở mắt ra, hắn đã cúi người, thả đèn trong tay xuống sông. Thượng Trang cẩn thận quỳ xuống, làm theo.

"Ước gì vậy?" Hắn tới gần nàng, thấp giọng hỏi.

Thượng Trang không nhìn hắn, chỉ nói: "Nguyện vọng mà bị nói ra sẽ không còn linh nghiệm."

"Nếu mất linh thì thả thêm một lần, ước thêm một lần."

Thượng Trang trừng mắt nhìn hắn.

Hắn ngược lại không để bụng, còn nói: "Ta với nàng trao đổi, ta nói nàng biết ước nguyện của mình, nàng cũng nói ta biết được không?"

"Hoàng..."

"Gọi Diệp." Hắn sửa lời của nàng.

Nàng không gọi, trực tiếp xoay người, ánh mắt vô tình dừng trên cây cầu trước mặt. Cả người ngẩn ra, nơi đó vẫn giống cảnh tượng khi trước nàng nhìn thấy. Hôm nay khắp nơi đều được treo đèn lồng, nhưng từng nhánh cây rất nhỏ vẫn có thể trông thấy rõ ràng.

Dưới ánh đèn, trên cầu, nàng trông thấy hắn.

Một thân trường bào màu xanh.

Thượng Trang chấn động, theo bản năng đi về phía trước vài bước. Người đó thoáng quay mặt, mà nàng cơ hồ muốn bật thốt lên.

Thái tử!

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 4: Thái tử

Thái tử!

Thượng Trang cả kinh, căng lớn hai mắt, nâng bước đi về phía trước.

"Vu Nhi!" Nguyên Duật Diệp gọi nàng, bước lên phía trước, nhưng đúng lúc này, mấy đứa bé tay cầm đèn lồng chạy ra, hắn không giữ nàng được.

"Vu Nhi!" Hắn lại gọi lớn, nhưng xung quanh náo nhiệt, Thượng Trang căn bản không nghe thấy, mà suy nghĩ của nàng sớm đã hướng về thân ảnh đang đứng trên cầu. Nguyên Duật Diệp quay đầu, phẫn phó Dương Thành Phong, "Mang nàng ấy về đây!"

Dương Thành Phong chần chờ, nhin không được mà nói: "Thuộc hạ phải ở lại bảo vệ công tử, bên phía phu nhân đã có ám vệ..."

"Dương Thành Phong, mang nàng về đây!" Hắn lặp lại.

Dương Thành Phong bất đắc dĩ, lúc đưa mắt ngược nhìn, thân ảnh của nữ tử đã bị ngăn trở.

Thượng Trang đi tới cây cỏ thụ, thời điểm bước chân lên cầu, nam tử vốn đứng trên đó nay đã không còn thấy đâu. Nàng kinh hãi, lại đưa mắt nhìn kỹ, người người đi tới đi lui, có người lại dựa vào lan can, nhưng chưa từng có ai chú ý tới nữ tử đứng trên cầu.

Thượng Trang đứng ngây ra, qua một lúc lâu mới bật cười.

Nàng biết rõ người đó không phải Thái tử, bởi vì Thái tử vốn đã chết.

Có lẽ, đó chỉ là một người có tướng mạo giống hắn. Có lẽ, đó căn bản là ảo giác của chính nàng.

Nơi này, từ đầu tới cuối chưa từng xuất hiện một nam tử mặc trường bào.

Nàng muốn trở về, nhưng không biết sau lưng đang có người đi theo, bản thân chỉ lảng lảng đi về phía trước. Lại có rất nhiều người đi ngang, Thượng Trang chen chúc ở giữa, tới lui không được, chỉ đành thuận theo dòng người mà đi.

"Hoàng..." Quay đầu, vừa định mở miệng, Thượng Trang mới nhớ bọn họ hiện đang ở bên ngoài, nàng sao có thể gọi "Hoàng Thượng"? Nàng cắn môi, hiện tại đưa mắt nhìn, nam tử sau lưng đâu?

Thượng Trang càng nghĩ càng hoảng sợ, vội vàng kiễng cao mũi chân nhưng chỉ thấy những gương mặt xa lạ. Nàng bắt buộc phải đi về phía trước.

"Vu Nhi!"

Mơ hồ nghe thanh âm nam tử truyền tới, nhưng nàng thật sự không rõ hắn đang ở đâu.

Dương Thành Phong không ngờ ở đây lại nhiều người như vậy, hẳn cho dù một thân võ nghệ cũng không thể sử dụng. Người không tìm được, thời điểm hắn quay đầu cũng không thấy Nguyên Duật Diệp.

Sắc mặt hắn lập tức thay đổi, không ổn rồi!

Lúc này nào còn tâm trạng quán nữ từ phía trước, hắn chỉ có thể quay lại tìm Hoàng đế, nhưng người thật sự quá nhiều, hắn căn bản không thể đi nhanh được.

Thượng Trang băng qua cầu, thời điểm quay đầu nhìn, trước mắt bỗng nhiên hiện lên thân ảnh của Nguyên Chính Hoàn.

Nàng cá kinh, vội cắn môi, hiện tại bản thân nên làm sao mới tốt đây?

Tại sao hôm nay nàng lại bất gặp nhiều ảo giác như vậy? Nàng hít một hơi thật sâu, duỗi tay xin đường, lùi mạng chen ra. Không biết tại sao, nàng có loại dự cảm không tốt, nàng cảm thấy có người đang nhìn mình, hoặc nói đúng hơn là chăm chăm vào nàng.

Nàng đưa mắt nhìn xung quanh nhưng không phát hiện bất cứ ai khả nghi.

Nguyên Duật Diệp gọi vài tiếng "Vu Nhi" nhưng không nhận được hồi đáp, chỉ có thể cắn răng đi về phía trước. Những người này qua cầu, có lẽ nàng đã qua cầu rồi. Không lẽ... Nàng thật sự muốn rời đi sao?

Nghĩ như vậy, hắn đột nhiên khẩn trương, chỉ trách hắn vừa nói, tối nay nàng có thể trốn khỏi lòng bàn tay của hắn, hắn sẽ không bắt nàng về.

Chết tiệt!

Cắn răng mắng chửi, hắn không nên buông tay!

Nguyên Duật Diệp nhíu mày, An Lăng Vu, chờ hắn tìm được nàng, hắn nhất định sẽ trừng trị nàng một phen!

"Um" Thân thể bị ai đó đụng trúng, hắn ôm tay trái ngược mắt tìm kiếm. Lúc này, không biết từ nơi nào, một tia phản quang chiếu tới khiến hắn bất giác đưa mắt nhìn.

Tối nay đèn lồng vô số, trên cây cỏ thụ cũng treo rất nhiều đèn lồng, trên sông cũng có đèn cầu nguyện, còn cả đèn mọi người cầm trong tay, xà treo các nhà...

Chỉ là, tia phản quang kia rốt cuộc xuất phát từ đâu?

Bình khí.

Thời điểm trong đầu hiện lên hai chữ này, lòng Nguyên Duật Diệp rét run.

Nơi này toàn dân chúng, trên người không thể mang theo mang theo bình khí. Dương Thành Phong không mang theo kiếm, mà ám vệ không có khả năng xuất hiện...

Hai tay siết chặt thành nắm, hắn tự biết không ổn liền đâm đầu vào trong đám người.

Thượng Trang không tìm được Nguyên Duật Diệp và Dương Thành Phong, chỉ biết theo dòng người đi qua bên kia. Qua cầu, dòng người chen chúc cũng tiêu tan đi, Thượng Trang thờ dãi một tiếng. Nàng định quay đầu tìm người, kết quả dưới chân tựa hồ đạp phải thứ gì đó, cả người té xuống.

Đúng lúc này, một người nào đó duỗi tay ôm lấy eo nhỏ của nàng, dùng lực giữ chặt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 4-2: Thái tử 2

"A." Nàng sợ tới mức kêu lên, thứ đồ ngay bên eo đâm tới khiến nàng đau nhức.

Quay đầu nhìn lại, Thượng Trang bất gặp khuôn mặt đầy giận dữ của nam tử, mà trái tim nàng cũng mềm xuống.

Thì ra là Nguyên Duật Diệp.

Nàng duỗi tay ra phía sau, lúc này mới phát hiện thứ khiến bản thân khó chịu chẳng qua là ngọc bội của hắn. Nàng bất giác mỉm cười, đang định mở miệng thì nghe tiếng bước chân dồn dập truyền tới. Sau đó, nàng thấy sắc mặt Nguyên Duật Diệp thay đổi, một trận trời đất quay cuồng, hắn bỗng nhiên ôm lấy nàng. Thượng Trang còn chưa kịp phản ứng, cả người đã bị nam tử đẩy ra.

Nàng lui về sau mấy bước, dưới chân là bậc thang, nhất thời không đứng vững, cả thân thể liền ngã nhào xuống đất.

Nàng ngược mắt, ánh mắt dừng trên gương mặt của nam tử.

Hắn nghiêng người, một ngụm máu tươi phun ra. Dưới ánh đèn, vết máu trên khóe miệng hắn càng trở nên rõ ràng.

"A! Giết người! Giết người..." Một nữ tử gần đó sợ hãi hét lên.

Sau đó, càng nhiều người thất kinh kêu la, tình hình nhất thời trở nên hỗn loạn.

"Hoàng Thượng!" Nào còn thời gian quân cấp bậc lễ nghi, Thượng Trang vội vã đứng dậy, đỡ lấy thân thể của hắn, ánh mắt lướt qua bà vai nhìn ra phía sau, sau hắn là một tên mặc áo đen, ánh mắt sắc bén. Kiểm trong tay đã ra khỏi vỏ, ánh sáng từ mũi kiếm chiếu tới khiến nàng đau cả mắt.

Thượng Trang run lên, vội vàng ôm chặt lấy Nguyên Duật Diệp, sau lưng hắn không hề có mảnh uớt át.

Không... Kiểm...

Thượng Trang cả kinh, ngược mắt cũng thấy trong mắt người đó cũng hiện lên tia kinh ngạc. Hắn thu tay, lui về sau vài bước.

Nguyên Duật Diệp lao đảo mấy cái, ngã khụy quỵ dưới đất, dùng tay ôm ngực: "Đi!"

Đi? Nàng sao có thể rời đi?

Ôm lấy thân thể nam tử, nàng lớn tiếng gọi: "Dương Thành Phong!" Dương Thành Phong chắc chắn đang ở gần đây, nhất định là thế!

Nguyên Duật Diệp kinh ngạc nhìn nàng, khóe miệng bất giác cong lên, nhưng chỉ một cái chớp mắt, sắc mặt hắn đã thay đổi, một ngụm máu lại phun ra theo vạt áo chảy xuống. Hắn đưa tay dùng sức đẩy nàng, cắn răng: "Nàng không phải muốn đi lắm sao? Còn không đi!"

Hắn biết, người Lê Quốc chắc chắn sẽ theo Dương Thành Phong vào kinh, chỉ là không ngờ lại nhanh như vậy.

Nhưng hành tung của hắn, ai đã tiết lộ? Hắn cho rằng tất cả hành động của mình thần không biết quỷ không hay.

Hắn dùng sức đẩy nàng, vạt áo của nàng cũng vì vậy mà bị vết máu hình bàn tay in lên. Nàng sợ hãi, nhưng giờ phút này, nàng còn thời gian để sợ hãi sao?

Kẻ mặc áo đen phía sau tựa hồ cũng ngậy ra, sau đó liền đi về phía trước.

Thượng Trang vội vàng đứng dậy che chắn cho hắn, nhưng tên sát thủ lại đưa mắt nhìn người sau nàng, trường kiếm trong tay siết chặt, rất nhanh liền rời đi.

Còn đang cả kinh, nàng vội quay đầu nhưng phía sau không hề xuất hiện bất cứ kẻ nào. Nàng nghĩ, đó là ám vệ, không khí lúc này chỉ còn con gió ản ản mang theo mùi thơm.

Dương Thành Phong nghe tiếng hét "Giết người" liền vội vàng đi tìm bọn họ. Vốn muốn lên cầu, nhưng ai nấy đều nháo nhào bỏ chạy, lòng hắn nóng như lửa đốt, cắn răng, dùng sức gạt dân chúng, ít nhiều gây nên vết thương cho họ.

Chỉ là, hiện tại hắn còn quản nhiều vậy sao?

Trong không khí phảng phất mùi máu tươi truyền tới.

Dương Thành Phong xông lên cầu, nhìn thấy một đoàn người bên dưới.

Hắn vừa nhìn liền nhận ra, đó là thị vệ do một tay hắn dạy dỗ!

Thầm kêu không tốt, hắn bật thốt lên: "Công tử xảy ra chuyện gì?" Ám vệ xuất hiện, chắc chắn đã xảy ra đại sự. Hắn thật đáng chết, một chút cũng không phát giác ra!

Nguyên Duật Diệp đứng không vững, phải nhờ thị vệ bên cạnh dìu. Thời điểm Dương Thành Phong tới, sắc mặt mọi người đều trắng bệch.

"Công tử!"

Dương Thành Phong cả kinh nhìn máu tươi trước ngực hắn, vừa định tiếp tục thì nghe hắn ra lệnh: "Phái người tới khách điểm Phúc Lai!" Ngực khí có chút run run.

Trước mắt trở nên mờ hồ, hắn vô lực ngã xuống.

Dương Thành Phong vội vàng chạy tới đỡ lấy thân thể của hắn, lạnh giọng: "Bốn người các ngươi tới khách điểm trước!"

"Rời khỏi đây, có... Có người báo quan." Dứt lời, Nguyên Duật Diệp lại nhìn Thượng Trang. Dân chúng báo quan, thân phận của bọn họ sẽ bị bại lộ, mà đây là chuyện hắn không muốn.

Sắc mặt Thượng Trang trắng bệch, chỉ biết giương mắt nhìn Dương Thành Phong diu hắn đi. Hai chân nàng mềm nhũn, không thể đi được, đúng lúc này, một thị vệ tới gần, thấp giọng: "Nương nương, đắc tội." Nói xong, hắn liền dùng lực kéo nàng đi.

Nàng cứ thế ngơ ngác đi theo bọn họ.

Thượng Trang cắn môi, ai cũng không ngờ hôm nay lại xảy ra chuyện như thế. Vừa rời ở trên cầu, nàng đứng ngay giữa, gần như không thể di chuyển, mà tên thích khách đó...

Thời điểm hắn ta tới gần, không ai phát giác ra cả.

Bọn thị không quan sát cẩn thận, mà cho dù có nhìn thấy, sợ rằng phản ứng cũng không kịp.

Chỉ là, hành động của Nguyên Duật Diệp khi đó...

"Công tử!"

Suy nghĩ bị thanh âm của Dương Thành Phong cắt ngang, Thượng Trang cảm thấy trái tim mình trầm xuống, một khắc đó, không biết lấy khí lực ở đâu, nàng tránh khỏi tay thị vệ, nâng bước chạy về phía trước.

Vạt áo nhiễm một màu đỏ thẫm, khoe miệng hân còn treo tơ máu.

Nam tử khép chặt hai mắt, đôi môi tái nhợt.

Xe ngựa còn dừng ở bên đường, Dương Thành Phong đưa hân vào trong, tự mình đánh xe. Thượng Trang nhịn không được mà gọi: "Tướng quân..."

Màn xe vừa buông xuống, bên ngoài truyền tới giọng nói của Dương Thành Phong: "Nurong nương ngồi cho vững. Giá!"

Xe ngựa cứ thế mà phóng đi, nằng cần môi, nằng thân thể nam tử tựa vào người mình.

"Ưm." Nguyên Duật Diệp đau tới nhúu mày, hân không mở mắt, chỉ nhẹ giọng gọi, "Vu Nhi."

"Đừng nói chuyện." Nhìn đáng vẻ của hân, nằng chắc chắn vết thương trên người không nhẹ, nằng sợ sẽ tổn thương đến kinh mạch.

Hân thắm cười trong lòng, nằng là đang quan tâm hân sao? Đúng vậy, nhất định là thế.

Nguyên Duật Diệp đưa tay nắm lấy tay nằng: "Ta còn nghĩ nằng muốn bỏ chạy."

Thượng Trang giật mình, trong đầu hồi tưởng lại thời điểm hân nắm eo nằng, ánh mắt giống như đao kia...

Thi ra hân cho rằng nằng muốn chạy trốn.

Nằng đã từng nói nằng không phải người thất hứa, nằng sẽ không làm điều đó. Nhưng còn hân, đã đến lúc nào rồi còn suy nghĩ mấy thứ bậy bạ như vậy?

Thượng Trang thở dài, dùng khăn giúp hân lau sạch mồ hôi trên thái dương, thấp giọng: "Hoàng Thượng vì sao lại bí mật đi gặp Bùi tướng quân? Ngài không nên..."

Nằng đang muốn nói hân không nên tự đưa mình vào chỗ hiểm thì hân đã tiếp lời: "Bởi vì ta không tin tưởng bọn họ."

"Ai?" Thượng Trang bật thốt lên hỏi.

Hân lắc đầu: "Không biết, chỉ là hành động của Bùi tướng quân rõ ràng như vậy, người phụ hoàng phái ra ngoài để coi như không thấy, bọn họ đều mù hết sao?" Hân vừa nói vừa thờ hồn hên, trong mắt lóe ra tia sáng sắc bén, "Người được phái đi đều là tinh binh."

Ý hân là, nhiều năm như vậy không thể không có một chút tin tức của Lê Quốc.

Thượng Trang không tin nhìn hân, lại hỏi: "Hoàng Thượng cho rằng trong kinh có nội ứng?" Vì thế hân mới sai Dương Thành Phong bí mật áp giải Bùi Thiên Sùng vào cung.

Hân gạt đầu, nói: "Thật thông minh, một chút cũng... Khụ khụ..." Lồng ngực truyền tới đau nhức, hân nhịn không được mà ho khan.

"Hoàng Thượng!" Nằng sợ hãi, vội hỏi, "Ngài sao rồi?"

Giương mặt nữ tử lộ rõ vẻ khấn trương, nằng càng khấn trương, hân càng cao hứng. Chậm rãi nhích lại gần nằng, hân nhắm mắt, hỏi: "Quan tâm ta sao? Lần trước trong trận mã cầu, ta khổ khăn lắm mới tìm được đường sống trong chỗ chết, còn nằng... Nằng lại nói ta có... Mục đích khác!"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 4-3: Thái tử 3

Thượng Trang kinh hãi. Đang êm đẹp, hân nhắc lại chuyện này để làm gì?

Ánh mắt bất giác dừng trên gương mặt của hân, vết thương do đao kia gây nên đã được chữa trị tốt, hiện tại chỉ để lại vết sẹo rất nhỏ. Không biết tại sao, nằng lại nhớ tới Nguyên Chính Hoàn, đơn giản là vì trên tay của y cũng có vết thương giống Nguyên Duật Diệp.

"Tại sao không nói chuyện? Nằng đuổi lý rồi ư?" Thấy nằng im lặng, Nguyên Duật Diệp lên tiếng hỏi.

Thượng Trang lúc này mới hoàn hồn, nằng không trả lời, chỉ hỏi: "Ngày hôm đó sau khi gặp chuyện không may, ngài đã đi đâu?" Trần Trung từng nói thời điểm Lý tướng quân tới chưa từng nhắc tới hân.

"Đến chuồng ngựa." Hân trả lời.

Thượng Trang không khỏi giật mình, bật thốt lên hỏi: "Ngài tra được cái gì?" Trục giác mách bảo, hân quả thật đã phát hiện thứ gì đó, bằng không hân sẽ không vô lý đối xử với Nguyên Chính Hoàn như vậy.

Hân không mở mắt, nhưng bàn tay nắm tay nằng lại dùng sức mạnh hơn. Thượng Trang đau tới nhúu mày, nghe hân hỏi: "Sao vậy? Lo cho y?"

Nằng không nói lời nào, lẳng lặng nghe hân tiếp tục: "Có người nói trước trận thi đấu từng thấy thị vệ của y tới chuồng ngựa."

Mạc Tầm?

Đưa mắt nhìn gương mặt tái nhợt của nam tử, Thượng Trang hít một hơi thật sâu, mới hỏi: "Ngài chỉ biết thị vệ của ngài ấy tới chuồng ngựa, ngoài ra không còn chứng cứ khác."

Nếu không, hân đã không có thái độ đó.

Hân chỉ là nghi ngờ, nghi ngờ y mà thôi.

Lời nói của Thượng Trang phảng phất chạm tới nỗi đau của Nguyên Duật Diệp, hần nhủ mảy, hừ lạnh một tiếng. Hần không tiếp tục chủ đề này, đột nhiên hỏi: "Vừa rồi muốn chạy sao?"

"Ta không có." Nàng lập tức phản bác, sau đó lại ngập ra.

Đúng vậy, nàng trông thấy Thái tử, cho nên mới theo bản năng đi theo xem. Nàng đứng là điên rồi, nàng tựa hồ còn nhìn thấy... Nguyên Chính Hoàn.

A, bất kể là Thái tử hay Hoàn Vương, bọn họ đều không có khả năng xuất hiện ở đó, không phải sao?

Nghe nàng nói thế, thần sắc Nguyên Duật Diệp hòa hoãn một chút, nhưng hần vẫn trầm giọng: "Sau này không được chạy loạn nữa, nàng cũng biết bên ngoài nhiều nguy hiểm..." Lời nói được một nửa, hần bỗng dưng gạt mình, mở to hai mắt.

Mà Thượng Trang cũng ngây ra.

Hai người bọn họ đều nghĩ tới một chuyện.

Khi này nếu không phải Nguyên Duật Diệp ôm nàng, giúp nàng chặn một kiếm đó, vậy người bị thương vốn sẽ là nàng.

Người thích khách muốn giết là Thượng Trang?

Khi này một mảnh hỗn loạn, cho nên hiện tại bọn họ mới nhớ tới điểm này, nhưng sao có thể?

Nguyên Duật Diệp cố gắng ngồi thẳng người, nhẹ giọng: "Đừng nghĩ lung tung, cái mạng nhỏ của nàng nào đáng giá bằng ta?"

Thượng Trang mỉm cười nhìn hần: "Nếu đã biết, lần sau Hoàng Thượng không thể làm chuyện như thế nữa, nếu ngài xảy ra mệnh hệ gì, ta không phải sẽ trở thành tội nhân của thiên hạ sao?"

Hần cũng cười, dựa vào nàng mà nói: "Thật muốn nàng trở thành tội nhân."

Vừa rồi hần muốn nàng đi, nàng lại không đi. A, hiện tại bất hần chịu thêm thương tổn, hần cũng nguyện ý.

Thượng Trang không nói gì, mặc kệ tên thích khách đó muốn giết ai, hần quả thật đã cứu nàng.

Về cung, Dương Thành Phong dịu hần, Trương công công thấy máu trước vạt áo, bị dọa tới không nhẹ, vội vàng lôi kéo hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Thượng Trang không dám nói nhiều, chỉ nghe Dương Thành Phong đáp: "Công công đi mời một thái y, cứ nói Hoàng Thượng bị nhiễm phong hàn, hiện tại đang sốt cao."

Trương công công sững sốt, còn chưa hoàn hồn đã nghe Dương Thành Phong thúc giục: "Nhanh đi." Hần có phản ứng lại, vội vàng vàng chạy đi.

Thượng Trang vào trong giúp hần thay y phục sạch sẽ. Thời điểm cởi áo ra, nàng thấy sau lưng hần hiện rõ một ấn chương máu đỏ.

"Vu Nhi." Hần thấp giọng gọi.

Thượng Trang nhẹ giọng nói: "Hoàng Thượng cố chịu một lát, thái y sắp tới rồi."

Hần hừ một tiếng, rồi tiếp tục: "Nàng ra phía sau thay y phục đi, tạm thời không cần về Cảnh Nhân Cung, lát nữa trăm sẽ phái người đưa nàng về."

Thượng Trang run lên, nàng biết hần không muốn để người khác thấy nàng ở đây, một khi sự tình truyền ra ngoài, lời đồn không biết sẽ thêu dệt ra sao. Nàng cảm kích nhìn hần một cái, vừa xoay người rời đi thì thái y cũng tới, nửa quỳ bên giường bắt mạch cho hần, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi.

Ông ta vừa định mở miệng, Dương Thành Phong bên cạnh đã lên tiếng: "Hoàng Thượng bị nhiễm phong hàn, thái y xem ngài ấy cần nghỉ ngơi mấy ngày?"

Thái y cả kinh, lại nghe Nguyên Duật Diệp nói: "Không cần, kê một đơn thuốc là được."

Thái y không phải kẻ ngốc, làm sao nghe không ra ý tứ của hai người, vì thế vội lau khô mồ hôi, rồi nói: "Vâng, thần xin đi kê đơn thuốc, thần xin cáo lui."

Thời điểm xoay người ra ngoài, Dương Thành Phong khen một câu: "Thái y quả là người thông minh."

Bước chân bên dưới chậm lại, thái y liên tục gật đầu.

Thượng Trang đã thay xong y phục, vừa định bước ra thì nghe bên ngoài có tiếng bước chân truyền tới. Người nọ nói mấy câu bên tai Dương Thành Phong rồi rời đi.

"Sao rồi?" Nguyên Duật Diệp mở mắt hỏi.

Dương Thành Phong tiến lên phía trước, thấp giọng: "Hoàng Thượng yên tâm, bên Bối Thiên Sùng không có chuyện gì."

Không có chuyện...

Nguyên Duật Diệp nhủ mảy, nói như vậy thích khách tới không phải người Lê Quốc? Hần nói mà, tin tức làm sao để lộ ra ngoài nhanh như vậy? Ánh mắt hần bắt gặp nhìn vào bên trong, rốt cuộc là ai muốn xuống tay với nàng?

Không, có lẽ không phải hãm hại nàng, mà là... Muốn mang nàng đi!

Nghĩ tới đây, hần cả kinh ngồi dậy, lồng ngực liên truyền tới cơn đau kịch liệt khiến hần không khỏi khom lưng.

"Hoàng Thượng!" Dương Thành Phong kinh hãi, vội tiến lên đỡ hần.

Thượng Trang không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, thấy vậy, nàng liền chạy nhanh tới, mở miệng hỏi: "Hoàng Thượng sao vậy?"

Nguyên Duật Diệp ngược mắt, đưa tay bắt lấy tay nàng, cắn răng hỏi: "Hôm nay nàng rốt cuộc đã thấy ai?" Thời điểm nàng rời đi, hần cảm thấy nàng đã nhìn thấy ai đó, nhưng hần quan sát xung quanh lại không phát hiện kẻ nào khả nghi, khi đó còn tưởng bản thân nghĩ nhiều.

Nghe hắn đột nhiên hỏi vấn đề này, Thượng Trang giật mình.

Trên đường trở về, hắn chỉ cho rằng nàng muốn bỏ trốn, nhưng hiện tại hắn lại trực tiếp như vậy, hắn rốt cuộc đã biết cái gì?

Trong lòng không khỏi cảm thấy khó xử, nàng sao có thể nói nàng nhìn thấy Thái tử?

Cánh tay vẫn không hề buông lỏng, hắn chăm chú nhìn nàng, hỏi: "Có phải nhìn thấy người đó không?"

Thượng Trang không tin căng lớn hai mắt nhìn nam tử trước mặt, người đó? Người đó nào?

"Nàng nhìn thấy hoàng thúc! Ừm..." Có lẽ vì nói quá nhanh, con đau lại lần nữa ập tới.

"Hoàng Thượng." Dương Thành Phong vội khuyên, "Hoàng Thượng vẫn là nghỉ ngơi trước đi."

Thượng Trang cả kinh không biết giải thích thế nào, đến tột cùng hắn đang có ý gì?

Chẳng lẽ nói nàng ngày ngày mong nhớ Nguyên Chính Hoàn, khi đó nảy sinh ảo giác gặp lại y sao?

Sao có khả năng chứ? Nguyên Chính Hoàn vào kinh, Nguyên Duệ Diệp hẳn khẳng định sẽ biết. Nếu như lén lút trở về, y không thể quang minh chính đại xuất hiện trong Tết Nguyên Tiêu như vậy.

"Hoàng Thượng!" Dương Thành Phong thấy sắc mặt hắn càng lúc càng khó coi, không khỏi lo lắng.

Hắn hít thở mấy cái, ra lệnh: "Thành Phong, người lui xuống đi."

"Hoàng Thượng..."

"Trẫm kêu người ra ngoài." Ngự khí đã có chút gia tăng.

Bất đắc dĩ, Dương Thành Phong chỉ đành cáo lui ra ngoài.

Thượng Trang đứng bên giường, cánh tay đã không còn bị hắn nắm chặt. Hắn nhìn nàng, ánh mắt lộ vẻ thất vọng, đột nhiên nói: "Hôm nay người tới là Mạc Tầm, sợ là hắn phụng mệnh hoàng thúc tới đưa nàng đi."

Hắn thật ngạc nhiên, cho dù bản thân không xông tới, Mạc Tầm chẳng lẽ thật sự làm nàng bị thương hay sao? Khi đó, hắn sợ nàng gặp chuyện không may nên mới bắt chấp mọi thứ xông qua. Đứng trước hắn, Mạc Tầm có thể hạ thủ, nhưng tên đó chỉ làm hắn bị thương, không giết chết, đây không phải lời giải thích tốt nhất sao?

Thượng Trang vội lắc đầu: "Vương gia không có ở trong kinh thành."

Hắn khinh thường một câu: "Mấy ngày trước là thọ thần của Thái hậu, tất cả các Vương gia đều hồi kinh, ta nghĩ nàng không phải thật sự không biết." Hắn sợ nàng đa nghi, cho nên mới cố ý lừa gạt, không ngờ nàng sớm đã biết rõ, mà Nguyên Tiêu tối nay, bọn họ lại diễn vở kịch hay trước mặt hắn như vậy.

Thượng Trang khiếp sợ nhìn hắn, hồi kinh chúc thọ...

Nói như vậy, y thật sự đã trở về?

Người nàng thấy hôm nay thật sự là y!

Thân thể Thượng Trang khẽ run lên, Nguyên Duệ Diệp lập tức nhận ra, hắn cảnh giác: "Nếu người của y dám làm ta bị thương, điều đó chứng tỏ y không sợ ta tới gây phiền phức, vậy..."

"Hoàng Thượng." Nàng duỗi tay che miệng hắn lại, vội nói, "Chắc chắn không phải người của Vương gia, ngài quên rồi sao, y... Y đã uống rượu tình hoa." Mặc dù y có thể không để ý tới chính mình, nhưng với tính cách của Mạc Tầm, hắn chắc chắn sẽ không tuân lệnh y mà đi tìm nàng, điểm này, nàng rất rõ.

"Y là Nguyên Chính Hoàn, không phải kẻ khác." Nguyên Duệ Diệp hét lên. Hắn tin một ly rượu tình hoa không đủ để khiến y khó chịu, y dám để Mạc Tầm xuất hiện, điều đó chứng minh y đã có cách hóa giải tình hoa.

Thật lợi hại, thời gian mới trôi qua bao lâu chứ!

"Hoàng Thượng..." Ý của hắn, nàng không hiểu.

Hắn hừ một tiếng, tự mình bước xuống giường, thân thể liền lao đảo mấy cái. Thượng Trang vội ôm lấy hắn, cảnh giác: "Hoàng Thượng tội gì phải chà đạp mình như vậy?"

"Yên tâm, không chết được."

"Hoàng Thượng." Nàng tức giận dùng sức kéo hắn về giường, cau mày nói, "Hoàng Thượng đã từng tuổi này sao lại hành động như hài tử vậy hả?"

Ánh mắt hắn lộ ra phần nộ: "Là tên ngốc mới đúng."

"Mặc kệ hôm nay có phải y hay không, ta cũng sẽ không đi cùng y." Nàng chưa bao giờ là người nói lời mà không giữ lấy lời.

Nguyên Duệ Diệp chấn động, ánh mắt khóa chặt nữ tử trước mặt, tự giễu nói: "Nàng bị ta kéo lại, đương nhiên sẽ nói như vậy."

Thượng Trang thờ dài một tiếng, hắn để ý chuyện nàng rời đi mà không nói một lời, hắn cho rằng nàng cố tình bỏ trốn, sau đó Nguyên Chính Hoàn phái Mạc Tầm tới hỗ trợ. Chỉ là nàng sao có thể nói khi đó nàng trông thấy một người giống Thái tử, vì thế mới tiến lên?

A, cho dù có nói, hắn cũng sẽ nghĩ nàng đang nói xạo.

Huống hồ tối nay, nàng thật sự trông thấy Nguyên Chính Hoàn, chuyện này chỉ có thể nói là sự trùng hợp.

Quyển 4 - Chương 4-4: Thái tử 4

Trương công công bung thuốc vào, vừa định gọi người tới giúp đỡ thì bị Nguyên Duật Diệp đuổi xuống.

Thượng Trang tiến lên giúp hần thổi nguội, đưa thuốc tới miệng. Hần ngược mắt nhìn nàng, thái độ vẫn có chút không vui.

"Hoàng Thượng cố ý cho rằng người hôm nay là Mạc Tầm, ta không thể nói gì hơn. Chỉ là, ngài ban cho Vương gia rượu tình hoa, hôm nay y chẳng qua trả lại ngài một chường, cuối cùng ngài cũng là người chiếm tiện nghi." Nàng chưa bao giờ nghĩ thích khách vừa này là Mạc Tầm, chỉ có hần không tin mà thôi.

"Không giết hần, ta vẫn chiếm thế thượng phong."

"Vâng, cảm tạ Hoàng Thượng khai ân."

Hần giận giữ, hừ một tiếng

Thượng Trang vẫn nở nụ cười: "Dù thế nào cũng phải cảm tạ Hoàng Thượng." Thấy hần nhú mày, nàng tiếp tục, "Hoàng Thượng không giết y, ta thay Vương gia cảm tạ ngài. Nếu ngài giết y, vậy ta thay chính mình tạ ơn."

Hần từng nói Nguyên Chính Hoàn chết rồi, nàng sẽ được xuất cung, nàng biết hần sẽ không thả nàng đi, cho nên thời điểm nói những lời này mới nhẹ nhõm như vậy.

Hần cầm lấy chén thuốc, ngửa đầu uống cạn, nham hiểm hỏi: "Nàng nghĩ ta không thể giết y?"

Thượng Trang cảm chén không gác một bên, dịu hần nằm xuống: "Không còn sớm nữa, Hoàng Thượng nghỉ ngơi đi." Hần từng nói sáng mai phải tảo triều.

Thời điểm đứng dậy, Nguyên Duật Diệp bắt lấy tay nàng, hỏi: "Nàng thật sự sẽ không đi sao?"

"Thật."

"Vẫn là vì y?"

Thượng Trang xoay người, nghiêm túc hỏi: "Hoàng Thượng để ý?"

Hần gạt mình, rồi lại cười khò. Đùng vậy, hần để ý chuyện này sao? Lúc trước, hần không phải dựa vào điểm này mà ép nàng ở lại sao? Rốt cuộc hần giữ nàng lại cũng vì lý do này.

"Vu Nhi." Hần thấp giọng nói, nhú mày: "Ồ lại với ta, trong lòng ta bất an, không ngủ được."

Thời điểm nói chuyện, ngữ khí vô cùng nặng nề, chỉ cần nghĩ tới Nguyên Chính Hoàn đang ở trong kinh cùng sự tình phát sinh tối nay, hần thật đau đầu.

Thượng Trang quay trở lại giường, ngồi xuống: "Hoàng Thượng không cần bất an, ta không đi, bên phía Bùi tướng quân cũng không xảy ra chuyện gì." Tuy nói là vậy nhưng có một số việc nàng muốn tự mình điều tra.

Hần không nói lời nào, chỉ kéo tay nàng đặt trên lồng ngực, hai mắt mở lớn, nhìn chăm chăm nàng.

Nàng thấp giọng: "Hoàng Thượng nghỉ ngơi trước đi, ta đi một chuyến sẽ quay lại."

"Đi đâu?"

"Đi nói với Phục Linh một tiếng, tối nay ở lại Càn Thừa cung."

"Kêu cung nhân làm là được, chuyện này nàng không cần tự mình đi."

Thượng Trang nhất thời nghẹn lời, về Cảnh Nhân Cung một chuyến chẳng qua là cái cớ, nguyên nhân thật sự, nàng không thể nói ra. Thấy hần kiên quyết không cho mình đi, nàng thở dài, đành phải nói: "Vậy... Ta ra bên ngoài nói với Dương tướng quân một tiếng, kêu hần về trước."

Nghe nàng nói như vậy, Nguyên Duật Diệp mới buông tay.

Thượng Trang đứng dậy ra ngoài. Dương Thành Phong thấy nàng liền nhanh chóng tiến lên: "Nương nương, Hoàng Thượng sao rồi?"

Đóng cửa lại, nàng mới trả lời: "Hoàng Thượng không sao, hiện đã ngủ rồi, Dương tướng quân về trước đi, có chuyện gì ngày mai hãy nói."

Nghe vậy, Dương Thành Phong mới yên tâm, hành lễ với Thượng Trang xong liền xoay người rời đi.

Nhìn thân ảnh của hần, Thượng Trang nắm chặt hai tay. Vừa rồi, Nguyên Duật Diệp khẳng khái nói hắc y nhân kia là Mạc Tầm, hần tin chắc đây là ý của Nguyên Chính Hoàn. Nhưng, cho dù thế nào Thượng Trang cũng không thuyết phục được bản thân.

Nguyên Duật Diệp đưa lưng về phía người nói, nhưng nàng là người trực tiếp đối diện với hần, đó tuyệt đối không thể là Mạc Tầm. Trường kiếm đã ra khỏi vỏ, nàng tin chắc nếu không phải Nguyên Duật Diệp tới ngăn cản, người đó nhất định sẽ xông lên.

Là vì Nguyên Duật Diệp xuất hiện, dưới tình thế cấp bách người đó mới lui kiếm, chỉ tung ra một chưởng! Hắc y nhân không muốn làm hần bị thương, nếu không một khác đó, trong mắt người nọ không nên có thần sắc như vậy.

Thượng Trang cắn môi, nếu Mạc Tầm ra tay làm hần bị thương, ánh mắt chắc chắn sẽ không như vậy, bởi vì Mạc Tầm đối với Nguyên Duật Diệp có hận.

Huống chi, bên phía Bùi Thiên Sùng không sao, điều này càng chứng tỏ người đối phương muốn nhắm vào không phải hần.

Nàng chi là nghĩ mãi không rõ, sao có thể lại có người muốn mạng của nàng?

Thời điểm người nọ quay đi, trong không khí, nàng lại ngửi được một loại hương thơm.

Mùi thơm của nữ tử.

"Nương nương, sao người lại đứng đây?" Lúc trở về, nhìn thấy Thượng Trang đứng ngoài cửa, Trương công công không khỏi nhíu mày hỏi.

Thượng Trang hoàn hồn, liền nói: "Không sao, chỉ là muốn làm phiền Trương công công tới Cảnh Nhân Cung gọi Phục Linh tới, bổn cung có vài việc cần dặn dò."

Trương công công vội nói: "Nương nương quá lời, chuyện này có gì là khó, nô tài đi ngay."

Đứng bên ngoài chờ một lát, Phục Linh cuối cùng cũng tới. Ngẩng đầu thấy chủ tử nhà mình, nàng chạy tới, không đợi Thượng Trang mở miệng đã hỏi: "Tiểu thư, Hoàng Thượng thế nào rồi?"

Thượng Trang cả kinh, hỏi lại: "Đang êm đẹp sao lại hỏi tới Hoàng Thượng?"

Phục Linh thở hắt hắt mấy hơi, mới đáp: "Không phải Hoàng Thượng nhiễm phong hàn sao? Còn truyền thái y tới!"

Việc này Trương công công cũng không rõ tình hình, hiện tại thấy Phục Linh hỏi cũng lộ vẻ ngạc nhiên: "Đúng rồi, không biết có gì nghiêm trọng hay không, rất nhiều chủ tử sai người tới hỏi thăm Hoàng Thượng, nô tài chỉ nghe nói Hoàng Thượng mệt mỏi, hiện tại đã ngủ rồi."

A, xem ra nàng thật sự đoán không sai, chi tiếc là đối phương ra tay quá nhanh, hần cũng lo lắng cho Nguyên Duật Diệp. Nếu đã nói nhiễm phong hàn, đối phương liền tương kế tựu kế truyền tin ra, sau đó xen lẫn trong đó tới nghe ngóng tình hình, như vậy sự việc sẽ thân không biết quý không hay.

Thượng Trang hoàn hồn, nói với Trương công công: "Công công vào xem Hoàng Thượng đi, nếu Hoàng Thượng tỉnh dậy thì nói Phục Linh đã tới, bổn cung nói vài lời với nàng rồi vào ngay."

Trương công công gật đầu, nâng bước vào trong.

"Tiểu thư có gì muốn nói với nô tỳ sao?" Phục Linh thông minh, đương nhiên nghe ra ý Thượng Trang muốn Trương công công trách mặt.

Thượng Trang khẽ cười, ghé bên tai nàng nói: "Người đi truyền tin long thể Hoàng Thượng không tốt ra ngoài, sau đó để ý cung nào tới nay tắt đèn muộn nhất."

Phục Linh cả kinh: "Tiểu thư muốn làm gì?"

"Đừng hỏi nhiều, chi cần đi làm là được." Nàng ngừng một lát, lại hỏi, "Đúng rồi, Huyền Chu đâu?"

"Đã ngủ từ sớm."

Thượng Trang gật đầu, rồi thúc giục nàng: "Đi nhanh đi."

Phục Linh lập tức xoay người rồi đi.

Thượng Trang đứng đó thêm một lát, hôm nay trăng tròn, bóng người dưới đất vô cùng rõ ràng, nội tâm nàng như càng phát sáng, nếu không hành động, mạng nhỏ của nàng thật sự sẽ không còn.

Thì ra những người kia đều lợi hại như vậy, nhất cử nhất động của nàng, toàn bộ đều thu vào mắt.

A, nàng bắt lực mỉm cười, xoay người vào trong.

Thấy Thượng Trang đi vào, Trương công công nhỏ giọng gọi: "Nương nương."

Nàng đưa mắt nhìn về phía giường, thấy hần nhắm chặt hai mắt, hình như đang ngủ.

Trương công công lại thấp giọng hỏi: "Tối nay nương nương nghỉ ngơi ở Càn Thừa Cung sao?"

"A" một tiếng, Thượng Trang vội cắn răng, phát tay ý bảo hần lui xuống. Trương công công cũng không nói gì thêm, liền lui ra ngoài.

Nàng tiến lên, ngồi bên mép giường. Hần không lên tiếng, có điều nàng vẫn không thể ngủ ở đây, bởi vì lát nữa sẽ có người tới. Cẩn thận kéo tay trái hần qua, nhẹ nhàng xoa bóp.

"Ừm..." Nghe hần hừ một tiếng, Thượng Trang bắt giác nhẹ tay một chút, nhưng hần lại nói, "Mạnh lên, để ta biết nàng thật sự vẫn còn ở đây."

Thượng Trang buồn cười nhìn hần, nhỏ giọng: "Lúc này không sợ đau nữa sao?"

Hần tựa hồ cao hứng, phàng phật như chưa từng trải nghiệm niềm vui như vậy. Khóe miệng giật giật, hần không nói lời nào, chỉ bày ra bộ dáng hưởng thụ.

An tĩnh xoa bóp, nàng đột nhiên nhớ tới Nguyên Chính Hoàn. Nàng thật sự không biết y đã trở về, cho nên lần đó Nguyên Duật Diệp tới Cảnh Nhân Cung, hần mới nói khi thấy y nàng không cần kinh ngạc. Hần đã sớm biết y đã trở về, chỉ là cắn răng không muốn nói mà thôi.

Ba ngày sau, thọ thần của Thái Hậu, bọn họ hần có thể gặp mặt.

Thăm thỏ dài trong lòng, y vẫn tốt sao?

Hôm nay thấy y trong đám người, y thoạt nhìn không tệ.

Nếu như thế, nàng cũng yên tâm.

Tay kia của Nguyên Duật Diệp đột nhiên bao trùm lên tay nàng: "Ngủ đi."

"Chưa buồn ngủ, nếu Hoàng Thượng mệt mời thì ngủ trước đi." Miễn cho vừa ngủ, người kia lại tới.

Quả nhiên, vừa nghĩ tới liền thấy Trương công công đẩy cửa đi vào, bẩm báo: "Nương nương, Thái Hậu và Hoàng Hậu nương nương tới, hiện đang ở bên ngoài, nói là nghe tin Hoàng Thượng bị bệnh nên tới thăm."

Nguyên Duật Diệp mờ to hai mắt, đã trễ như vậy, tại sao bọn họ lại tới đây?

Thượng Trang ngược lại chỉ mỉm cười, hỏi: "Hoàng Thượng có muốn gặp hay không?"

"Không gặp." Hắn nhún mày.

"Việc này..." Trương công công lộ vẻ khó xử, "Nô tài cũng nói Hoàng Thượng đã nghỉ ngơi rồi, nhưng Thái Hậu nói... Long thể Hoàng Thượng quan trọng, Thái Hậu phải tận mắt vào thăm mới yên tâm."

Sắc mặt Nguyên Duật Diệp càng thêm khó coi, Thượng Trang ngồi cạnh lên tiếng: "Vậy mời Thái Hậu và Hoàng Hậu nương nương vào đi."

Trương công công gật đầu, xoay người ra ngoài.

"Để bà ta vào làm gì?" Nguyên Duật Diệp mở miệng hỏi.

Thượng Trang biết người hắn không muốn gặp chỉ có Thái Hậu, chỉ là nàng đã kêu Phục Linh truyền tin ra ngoài, nói bệnh tình của hắn không được lạc quan. Nếu không muốn Thái Hậu tới, nàng đã không làm như vậy. Hiện tại ngoại trừ Thái Hậu và Hoàng Hậu, chắc chắn không còn ai dám tới quấy rầy.

Thượng Trang nhỏ giọng bên tai của hắn: "Bọn họ quan tâm long thể của Hoàng Thượng, ngài há có lý do không gặp?"

Hắn dứt khoát nhắm mắt: "Muốn gặp thì nàng gặp đi, ta không gặp."

Hai người còn đang nói chuyện, Hoàng Hậu đã dìu Thái Hậu đi vào. Thượng Trang vội vàng đứng lên hành lễ.

Thái Hậu thấy Thượng Trang có mặt ở đây, trong mắt lộ vẻ không vui, ngược lại Mộ Dung Văn Khương bên cạnh nhận nhạ một tiếng, ý bảo nàng đứng lên.

"Hoàng Thượng, Hoàng Thượng." Nàng cúi người gọi hắn, hắn đứng thật là lăm vế mắt điếc tai ngơ.

Mộ Dung Văn Khương thấy vậy liền nhỏ giọng: "Mẫu hậu, Hoàng Thượng chắc đang mệt mỏi, chúng ta để ngài ấy nghỉ ngơi đi."

Thái hậu nhìn hắn một cái, cau mày: "Nhìn sắc mặt Hoàng Thượng thế này ai gia sao có thể yên tâm? Người đâu, mau truyền thái y."

Mộ Dung Văn Khương vội ngăn cản: "Mẫu hậu, vẫn là đừng quấy rầy Hoàng Thượng."

Bà ta vẫn không chịu đi, đột nhiên cúi người dò xét: "Hoàng Thượng còn phát sốt?" Dứt lời, bà ta duỗi tay tới, chuẩn bị chạm vào trán thì thấy Nguyên Duật Diệp mở mắt, khẽ động thân mình tránh đi.

Trong tiềm thức hắn đã chán ghét nữ nhân này, chỉ là hiện tại trên người có thương tích, một tay hắn ôm lấy ngực, vô lực cúi người.

Thượng Trang kinh hãi vội vàng chạy tới, khẽ gọi: "Hoàng Thượng."

"Khụ khụ..." Hắn cúi đầu, giả bộ ho khan.

Thái Hậu lạnh giọng một câu: "Thì ra Hoàng Thượng vẫn chưa ngủ, vậy thái y cũng không cần tới đây nữa rồi."

Hắn dựa vào người Thượng Trang, nói: "Trẫm sợ truyền bệnh cho mẫu hậu, mẫu hậu vẫn là về trước đi, Hoàng Hậu..."

Hắn muốn kêu Mộ Dung Văn Khương đưa Thái hậu trở về, chỉ là chưa kịp mở miệng đã bị bà ta cắt ngang: "Như vậy đi, ai gia về trước, Hoàng Hậu ở lại hầu hạ Hoàng Thượng." Dứt lời, bà ta mới xoay người ra ngoài.

Mộ Dung Văn Khương không khỏi xấu hổ, có điều Thái Hậu đã lên tiếng, nàng đương nhiên không thể trực tiếp đi theo.

Thấy Nguyên Duật Diệp cầm tay mình, Thượng Trang liền nói: "Nương nương cũng trở về nghỉ ngơi đi, ở nơi này đã có thần thiếp hầu hạ Hoàng Thượng." Nàng sao có thể không rõ tâm tư của hắn? Hắn căn bản không phải bị bệnh mà là có thương tích trên người, nàng sao có thể không biết tốt xấu giao hắn cho Mộ Dung Văn Khương?

Mộ Dung Văn Khương định lên tiếng lại thấy Nguyên Duật Diệp nhích lại gần, thấp giọng: "Sao vậy? Hoàng Hậu không muốn về sao?"

Mộ Dung Văn Khương cảm thấy cả gương mặt đỏ bừng, đưa tay định đẩy hắn ra thì thấy tay hắn nắm tay mình chặt hơn.

Khí huyết cuộn cuộn trong lồng ngực, cổ họng có chút hương vị khó chịu, Nguyên Duật Diệp một câu cũng không thể nói. Đúng lúc này, nữ tử bên cạnh đột nhiên cúi người, hôn lên môi hắn...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 5: Công công

Nguyên Duật Diệp dùng chút khí lực, thuận thế đẩy Thượng Trang lên giường, chính mình cũng nằm xuống.

Nghiêng người nhìn người bên cạnh, thấy khoe miệng dính chút máu tươi, Thượng Trang kinh hãi, vừa định đứng lên lại bị hắn đè xuống, một câu cũng không nói.

Mộ Dung Vân Khương không rõ tình hình của hai người, nhưng thấy bọn họ như vậy gương mặt liền nhin không được mà đỏ lên. Không chỉ khuôn mặt, ngay cả tay cũng nắm chặt khăn lụa, khẽ cắn răng, liều mạng hít một hơi thật sâu mới miễn cưỡng nói: "Vây... Thần thiếp không quấy rầy Hoàng Thượng nghỉ ngơi nữa, thần thiếp xin hồi cung trước." Nói xong, Mộ Dung Vân Khương cúi người hành lễ, mặc kệ hần có nghe thấy hay không, nàng vẫn lặng lẽ xoay người rời đi.

Bên ngoài, Trương công công thấy Mộ Dung Vân Khương đi ra thì không khỏi kinh hãi, vội vàng tiếp đón: "Sao nương nương lại ra đây?" Lời đuổi người vừa rồi của Hoàng Thượng hần có nghe thấy, lòng còn đang lo lắng không biết phải làm thế nào thì Hoàng Hậu đã ra đây.

Mộ Dung Vân Khương nhẹ giọng: "Chỗ này của Hoàng Thượng đã có Vu Tu Dung, bốn cung không còn gì để bận tâm nữa, cho nên hồi cung trước."

Trương công công vội nói: "Vây đề nô tài chuẩn bị kiệu cho người." Nói xong hần xoay người muốn rời đi.

Mộ Dung Vân Khương gọi người lại: " Không cần, công công vẫn là ở đây trông coi, tự bốn cung trở về là được."

Trương công công cả kinh, giờ phút này không biết nên nói cái gì, chỉ "Vâng" một tiếng.

Thượng Trang vẫn tai nghe tiếng động bên ngoài, trong điện lúc này im lặng tựa hồ không có người. Thời điểm quay đầu, nàng thấy hần đang nhìn chăm chăm mình.

Trong lòng khẽ động, nàng lại nghĩ tới sự tình khi nãy.

Nàng... Chủ động hôn hần...

Giờ phút này, trái tim như muốn nhảy dựng lên, Thượng Trang duỗi tay đẩy hần, thấy hần nhũ mảy. Tâm trạng trở nên khẩn trương, nàng vội đỡ lấy hần, cầm khăn tay giúp hần lau sạch tơ máu trên khóe miệng, hần cuối cùng cũng nhin không được, ho khan ra máu.

Thờ hờn hén mấy hơi, Nguyên Duật Diệp nghiêng người tựa vào vai nàng. Thượng Trang không cử động, lặng lẽ giấu khăn tay dính máu vào ống tay áo, rồi lên tiếng hỏi: "Hoàng Thượng đã đỡ hơn chưa?"

Hần "Hà?" một tiếng, sau đó cảm thán: "Chẳng lẽ nàng chủ động tiếp cận ta..."

Thượng Trang biết hần định nói gì, sự tình này cho tới hiện tại nàng vẫn thấy xấu hổ, vì thế vội vàng thay đổi chủ đề, hướng ra ngoài gọi Trương công công. Trương công công nhanh chóng đi vào, nghe nàng phân phó: "Chăn đệm bẩn rồi, gọi người vào thay đi."

Trương công công đưa mắt nhìn, thấy trên giường một mảng đỏ thẫm, nội tâm liền rõ ràng. Hần không nói gì, lập tức lui xuống phân phó cung nhân.

Thượng Trang nghiêng đầu nhìn Nguyên Duật Diệp, thấp giọng: "Ta đỡ ngài qua bên kia ngồi một lát." Nói xong, nàng duỗi tay muốn đỡ hần.

Ái ngờ Nguyên Duật Diệp lại hát tay ra: "Không đi được, không còn khí lực nữa."

Biết rõ hần chỉ đang gạt người nhưng Thượng Trang lại không vạch trần, chỉ nói: "Vây Hoàng Thượng ngồi đây, lát nữa cung nhân vào cứ để bọn họ thay Hoàng Thượng và chăn đệm luôn đi."

Hần cắn răng nhìn nàng, đúng là nữ nhân đáng hận, hần vì nàng mà bị thương, nàng lại không chút đau xót, ngược lại còn chọc gậy hần.

"Hoàng Thượng muốn ngồi đây sao?" Nàng tiếp tục hỏi.

Hần cắn răng: "Ngồi, xem ai dám to gan cuốn ta ra ngoài!"

Thượng Trang mỉm cười nhìn Nguyên Duật Diệp, bắt lực đứng dậy lấy áo ngoài khác thêm cho hần, nói: "Vây Hoàng Thượng ngồi đây đi."

Hần đột nhiên nắm lấy tay nàng, thỏa mãn nói: "Thật tốt, cuối cùng cũng không còn nghe nàng tự xưng là "thần thiếp" nữa."

Lời hần nói khiến Thượng Trang giật mình. Hần không hề đề cập tới, nàng thật sự không ý thức được việc đó.

Đúng lúc này, Trương công công dẫn theo hai cung nữ tiến vào. Thượng Trang còn chưa hoàn hồn đã thấy hần đứng lên, nhỏ giọng: "Còn không đỡ?"

Thượng Trang sững ra, nhin không được mỉm cười, vội vàng tiến lên dìu hần ra giường bên ngoài.

Vừa ngồi xuống, hần liền nói: "Khát nước rồi, rót cho ta ly nước."

Thượng Trang gật đầu, xoay người đi rót trà, lại nghe thanh âm của hần từ sau truyền tới: "Vừa rồi nàng nói gì với Phục Linh?"

Cánh tay cầm ấm trà cứng đờ, nàng vội đáp: "Cũng không có gì đặc biệt, đang êm đẹp sao ngài lại hỏi chuyện này?"

Thượng Trang cầm ly trà tới đưa cho hần, hần không nhận lấy, chỉ ngược mắt chăm chú nhìn nàng.

Thượng Trang bị hần nhìn tới trái tim đập hỗn loạn, liền cau mày hỏi: "Sao vậy? Cần gì nữa sao?"

Hần mỉm cười nhận lấy ly trà, nhấp một ngụm mới nói: "Nhà đầu Phục Linh kia tới chưa được bao lâu thì Thái Hậu và Hoàng Hậu tới, việc này thật trùng hợp."

Thấy hần không có ý định uống tiếp, Thượng Trang duỗi tay nhận lấy ly trà, thuận miệng nói: "Thái Hậu và Hoàng Hậu tới, điều này không phải chứng tỏ bọn họ quan tâm Hoàng Thượng hay sao?"

Nguyên Duật Diệp chỉ hừ một tiếng nhưng không so đo, chỉ nói: "Chuyện ta bị thương không được truyền ra ngoài, nếu để người khác biết ta dẫn nàng xuất cung, bọn họ chắc chắn sẽ không tha cho nàng."

Thượng Trang khẽ gật đầu, hần nói rất đúng, khi nãy có Mộ Dung Vân Khương, sự việc thiếu chút đã bại lộ, cho nên dưới tình thế cấp bách nàng mới hôn hần.

Chăn đệm đã thay mới, nàng lại dìu hần về giường, đúng lúc này bên ngoài truyền tới tiếng ồn ào.

Đưa mắt nhìn Trương công công, hần lập tức ra ngoài xem xét, lúc trở vào liền mở miệng bẩm báo: "Hoàng Thượng, là Thục Viện nương nương tới."

Thượng Trang không khỏi cả kinh, Linh Khuyết tới? Quay đầu nhìn hần một cái, nàng nhìn không được mà nói: "Hoàng Thượng để nàng ấy vào đi, nếu không thấy ngài, sợ là tối nay nàng ấy sẽ không chịu nghỉ ngơi." Nàng lại nhìn Trương công công, "Ta tránh mặt một lát, công công mời Thục Viện vào đi."

Dứt lời, nàng xoay người tránh đi.

Linh Khuyết bước vào thấy hần ngồi bên mép giường thì không khỏi kinh hãi, nàng nghe nói Vu Tu Dung đang ở Càn Thừa Cung chiếu cố hần, sao hiện tại chỉ còn lại một người? Có điều Vu Tu Dung không ở đây, nội tâm nàng ngược lại có chút cao hứng.

"Đứng đó làm gì? Còn không qua đây?" Nguyên Duật Diệp bị nàng nhìn tới không tự nhiên, liền nhú mày nói.

Linh Khuyết hoàn hồn, vội vàng tiến lên, nhìn sắc mặt tái nhợt của hần, trong lòng vô cùng đau đớn. Nàng ngồi xuống bên cạnh, duỗi tay sờ trán hần.

Hần ngượng ngùng nói: "Sốt đã lui, hiện tại tốt hơn nhiều rồi."

Nghe vậy, nàng mới thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Sao ngài có thể khiến người khác không bớt lo vậy? Đang êm đẹp lại sinh bệnh. Ta vốn định làm bánh nguyên tiêu mang tới cho ngài ăn, kết quả lại qua giờ Tý rồi."

Qua giờ Tý, tết Nguyên Tiêu cũng đã qua.

Khi nãy nàng có tới, Trương công công chỉ nói hần mệt mỏi nên đã đi ngủ, nhưng đang êm đẹp lại truyền tới tin hần sinh bệnh, nàng vừa biết liền vội vàng tới đây.

Linh Khuyết cúi đầu, hốc mắt đỏ ửng. Với nàng, hần vô cùng quan trọng, nàng không thể mất đi hần, cũng không thể để hần chịu chút thương tổn. Nàng biết hần vì sao lại phong nàng là Thục Viện, cũng rất rõ vì sao hần không quan tâm nàng, không đụng tới nàng.

Những việc này, nàng không so đo.

Nguyên Duật Diệp đưa tay khẽ điểm lên chóp mũi của nữ tử trước mặt, mỉm cười: "Nha đầu ngốc, lại sao nữa vậy?"

"Không có gì." Nàng cũng cười, hỏi, "Đã uống thuốc chưa?"

"Uống rồi."

"Ừ." Nàng đứng lên, dịu hần nằm xuống, "Vậy thì ngủ đi, ta ở đây trông chừng cho ngài được không? Nhớ khi đó có lần ngài phát sốt, trong đêm đổ rất nhiều mồ hôi, đệm chăn cũng bị ẩm ướt, không ngừng rên khó chịu khiến ta vô cùng lo lắng."

Nguyên Duật Diệp sững sốt, sự tình trôi qua lâu như vậy mà nàng vẫn còn nhớ ra.

Hần khẽ cười, thì thầm: "Đêm đó rất lạnh, bảo người về người lại không chịu, kết quả sang ngày hôm sau người cũng sinh bệnh."

"Phụ." Linh Khuyết không thể không bật cười, lắc đầu nói, "Ngài yên tâm, lần này sẽ không như thế."

Nguyên Duật Diệp không khỏi xấu hổ, lần này đương nhiên sẽ không giống lần trước, bởi vì hần căn bản không phải bị bệnh. Thò tay lấy ngọc bội đưa cho nàng, hần nói: "Cái này, người giữ đi."

Linh Khuyết cả kinh: "Trả lại cho ta?" Sáng nay hần nói muốn xem, cho nên cố ý gọi người tới mượn đồ, nhưng chỉ mới một ngày đã trả lại.

"Ừ." Hần gật đầu, giúp nàng mang lên.

Hần muốn dùng miếng ngọc bội này để hù Bùi Thiên Sùng, hiện tại sự việc đã xong, hần đương nhiên sẽ trả về chủ cũ.

Đưa tay vuốt ve mặt ngoài của ngọc bội, nàng đột nhiên nghĩ tới tương lai. Thoáng chần chờ, nàng cuối cùng cũng mở miệng hỏi: "Vu Tu Dung... Không ở đây?"

Hần đưa mắt nhìn vào bên trong, nói: "Đang ở đây."

Thượng Trang nghe vậy không khỏi cả kinh, nàng không muốn Linh Khuyết hiểu lầm nên mới trốn đi, hần thì ngược lại nói thẳng nàng đang có mặt. Thượng Trang cắn môi, thật tức chết nàng mà.

Linh Khuyết theo ánh mắt của hần mà nhìn, nội tâm rõ ràng vài phần. Nụ cười trên gương mặt biến mất, nàng im lặng một lúc mới đứng lên: "Vậy ta về trước." Nói xong, nàng xoay người rời đi, đi được mấy bước thì đột nhiên dừng lại, quay đầu, thấp giọng, "Có thời gian rảnh thì tới Khánh Hợp Cung của ta, ta... Ta pha trà ngon đợi ngài."

Dứt lời, nàng cúi đầu bỏ chạy.

Bên ngoài, không khí đã trở nên lạnh lẽo. Linh Khuyết cảm thấy chóp mũi có chút ê ẩm, ẩm áp dần dần mất đi, chưa xốt đi xuống bậc thang. Nàng giành được vị trí Thục Viện, trở thành phi tử của hần nhưng lại vĩnh viễn không thể tới gần. Phải, trái tim hần vẫn cách xa nàng như vậy.

Hôm nay không giống lúc trước, nàng không thể mỗi ngày đều gặp người nàng yêu. Chỉ là, nàng hỏi hận sao?

Không, nàng không hối hận. Con đường này là chính nàng chọn, hiện tại chỉ còn cách tiếp tục.

Lại có cơn gió thổi tới, Linh Khuyết kéo chặt y phục, chậm rãi hồi cung.

Thời điểm Thượng Trang từ nội thất đi ra, Linh Khuyết đã rời đi, một mình Nguyên Duật Diệp nằm trên giường. Thấy nàng, hần không nói chuyện, chỉ lẳng lặng nhìn.

Nàng có chút tức giận, nhưng nguyên nhân xuất phát từ đâu nàng lại không nói rõ.

"Đến đây ngủ đi." Hần chỉ vào vị trí bên cạnh.

Thượng Trang nào cảm thấy buồn ngủ, vì thế đành phải nói: "Hoàng Thượng nghỉ ngơi đi, ta khát nước rồi, đi uống ly trà trước." Nói xong, nàng không thèm nhìn hần, xoay người ra ngoài.

Ngồi một lúc lâu, ngay cả trà trong ấm cũng nguội lạnh, nàng mới đứng dậy đi vào.

Hắn quả thật rất mệt, hon nữa trên người lại có vết thương, cho nên vừa nhắm mắt liền chìm vào giấc.

Thượng Trang tiến lên giúp hắn chỉnh lại chăn, thân thể hắn bỗng nhiên khẽ động, bàn tay rộng lớn nắm chặt tay nàng không buông.

Hôm sau là mười sáu tháng giêng, mấy ngày nghỉ buồn chán dài dòng cuối cùng cũng qua, tất cả đều trở lại quỹ đạo bình thường.

Thời điểm tinh dậy, thấy Trương công công đứng đầu giường, Thượng Trang hoảng sợ, vội ngồi dậy hỏi: "Công công có chuyện gì sao?"

Trương công công hoàn hồn, vội hỏi: "Nương nương, Hoàng Thượng vẫn chưa tỉnh, nô tài không biết có nên đánh thức ngài ấy hay không?"

"Giờ nào rồi?" Nàng nhúm mày hỏi.

"Hồi nương nương, đã là giờ Mẹo." Trương công công nhìn qua giường của Nguyên Duật Diệp, chần chờ một lúc mới nói, "Không bằng nô tài kêu các vị đại nhân trở về, nói long thể Hoàng Thượng không khỏe, phải nghỉ ngơi một ngày được không?"

Thượng Trang nhúm mày, đêm qua thời điểm Dương Thành Phong nói không thượng triều, Nguyên Duật Diệp đã không đồng ý, hôm nay khẳng định sẽ không thay đổi ý kiến. Nàng thờ dãi, nói: "Hoàng Thượng tới giờ tảo triều rồi."

Trương công công không khỏi kinh ngạc, lại thấy hắn bên kia đột nhiên mở mắt, lên tiếng: "Hầu hạ trăm thay y phục."

Bất đắc dĩ, Trương công công đành phải gật đầu, lui xuống kêu cung nhân vào hỗ trợ.

Thượng Trang qua điu hắn đứng dậy, một mặt hỏi: "Hoàng Thượng ổn chứ?"

Hắn quay đầu, cười hỏi: "Sao có thể ổn được? Cảm nhiễm phong hàn đáng lẽ phải nghỉ ngơi, đúng không?" Nói xong, hắn ngồi dậy.

Thượng Trang ra ngoài lấy y phục phủ thêm cho hắn, lại nghe hắn nói: "Cứ để Trương công công làm, nàng đừng để mệt mỏi."

Lúc này, cung nữ tiến vào hầu hạ hắn thay long bào, thời điểm được điu đứng dậy, hắn lại nói: "Mấy ngày tới nếu nàng có thời gian thì qua đây thăm thăm."

Thượng Trang "A" một tiếng, còn chưa kịp hoàn hồn thì hắn đã ra ngoài.

Qua một lúc, nghe âm thanh bên ngoài nhỏ giọng, nàng mới gọi cung nhân vào, rửa mặt chải đầu đơn giản rồi về Cảnh Nhân Cung.

Phục Linh thấy nàng trở về liền ra tiếp đón, một mặt hỏi: "Hôm nay tiểu thư có qua Úc Ninh Cung thỉnh an Thái Hậu không?"

Thượng Trang nhìn nàng ấy, cau mày: "Đương nhiên là đi, nào có đạo lý không đi chứ?"

Phục Linh gật đầu, sau đó lại nhỏ giọng bên tai một phen.

Thượng Trang nắm chặt hai tay, cảm thấy sự tỉnh rột cuộc cũng sáng tỏ.

Linh Khuyết tắt đèn muộn là vì lo cho bệnh tình của Nguyên Duật Diệp, nhưng còn người kia...

Khóe miệng cong lên, Thượng Trang nhìn Phục Linh, nói: "Người đi lấy khăn tay tới cho bốn cung, sau đó chúng ta qua Úc Ninh Cung thỉnh an Thái Hậu."

Lúc này Phục Linh mới phát hiện hai tay nàng trống không, có điều đêm qua tiểu thư nhà mình ở lại Càn Thừa Cung, khăn tay đã chạy đi đâu nàng đương nhiên không định hỏi nhiều. Gật đầu, Phục Linh vội vàng chạy vào phòng.

Huyền Chu quét dọn đại sảnh đúng lúc đi ra, nhìn thấy Thượng Trang đứng trong nội viện thì vội vàng hành lễ, sau đó mới lui xuống.

Đêm qua Phục Linh nói Huyền Chu đã ngủ sớm, sự tình hắn không liên quan, cho nên Thượng Trang chỉ nhìn nàng ta, cũng không gọi nàng ta quay lại.

Phục Linh cầm khăn tay đi ra, thuận miệng hỏi: "Tiểu thư không vào thay xiêm y sao?"

Thượng Trang lắc đầu, xoay người ra ngoài.

Phục Linh vội đuổi theo, lại nói: "Sắp tới tiệc mừng thọ của Thái Hậu, nghe nói các vị Vương gia đều sẽ hồi kinh." Nàng lặng lẽ quan sát tiểu thư nhà mình, về chuyện của Nguyên Chính Hoàn, nàng không thể trực tiếp nói thẳng, bản thân chỉ có thể mơ hồ nói vậy.

Thượng Trang làm sao nghe không hiểu ý của Phục Linh? Nàng nâng bước lên kiệu, nói: "Đúng vậy, Vương gia cũng đã hồi kinh." Chỉ một câu nói, không hề nhiều lời, nàng đã buông màn kiệu xuống.

Cỗ kiệu được nâng lên, Phục Linh không khỏi run sợ. Vương gia thật sự đã quay về, vậy... Tiểu thư nàng ấy...

Nhưng vừa rồi một chút khác thường cũng không có, Phục Linh lắc đầu, không muốn nghĩ nhiều, nhanh chóng nâng bước đuổi theo.

Đến Úc Ninh Cung, mọi người đều chủ động tới bắt chuyện, Thượng Trang chỉ kể lại đơn giản bệnh tình của Nguyên Duật Diệp. Thời điểm Thái Hậu tới, nghe các nàng bàn việc này cũng thuận miệng hỏi vài câu.

Thượng Trang chỉ nói không có gì trở ngại, Thái Hậu nghe xong cũng không hỏi nhiều.

Nàng không khỏi đưa mắt nhìn Mộ Dung Văn Khương, nàng ấy chỉ lẳng lặng cúi đầu uống trà, không hề nhìn nàng. Xem ra, tới qua sau khi về Quán Sư Cung nàng ấy không nói ra chuyện đó, có lẽ nàng nên cảm kích nàng ấy.

Linh Khuyết đưa mắt nhìn nàng, trong lòng toàn là ghen ghét.

Thượng Trang đón nhận ánh mắt đó, cảm xúc hiện tại khó mà nói rõ, nàng còn tưởng hai người sẽ trở thành bằng hữu, nhưng hiện tại bọn họ cùng theo một chồng, khẳng định không thể thân thiết.

Cho dù nàng không tranh giành, nàng ấy cũng chưa chắc sẽ buông tha nàng.

Mọi người ngồi được một lát, bên ngoài có thái giám tiến vào, bẩm báo: "Hồi Thái Hậu, Hoàn Vương điện hạ đã tới."

Thượng Trang gạt mình, ánh mắt bắt gặp nhìn ra phía cửa, nơi đó hiện tại không có nhân ảnh nào.

Nàng thật sự muốn cười, ở đây nhiều phi tử như vậy, y sao có thể xuất hiện?

Nghe thế, Thái Hậu ngược lại có chút cao hứng, đứng lên nói: "Ai gia và Hoàn Vương đã lâu không gặp, các người trở về đi." Nói xong, bà ta được Ti Y dìu ra ngoài.

Thái giám cũng đi theo, trong phòng chỉ còn lại chúng phi tần. Mọi người đều đứng dậy, vừa đi vừa sôi nổi bàn tới thọ thần của Thái Hậu.

Thượng Trang không khỏi nghi hoặc, quan hệ giữa Nguyên Chính Hoàn và Thái Hậu xem như không tệ, nhưng với tình hình hôm nay, y tới gặp bà ta để làm gì?

Nàng lắc đầu, có lẽ bản thân đã nghĩ quá nhiều. Hiện tại nàng là người của Nguyên Duật Diệp, mà Thái Hậu cũng là người thông minh, hẳn biết chính mình đang làm cái gì. Bọn họ gặp nhau có lẽ chỉ để nói việc nhà.

Thượng Trang đứng dậy đi ra ngoài, Phục Linh tiến lên dìu nàng, hỏi: "Tiểu thư muốn hỏi cung sao?" Nàng đưa mắt nhìn xung quanh, lại nhỏ giọng, "Nô tỳ vừa nhìn thấy Vương gia."

Nàng biết ở nơi này tốt nhất không nhắc tới y, nhưng hôm nay gặp mặt lại nhịn không được mà mở miệng. Dù sao bản thân cũng từng ở cạnh Nguyên Chính Hoàn một đoạn thời gian, lúc ở Vương phủ, mọi người đối với nàng đều rất khách khí.

Vương gia thật sự là người tốt.

Thượng Trang không hề dừng bước, chỉ thấp giọng hỏi: "Y khỏe chứ?"

"Vâng." Phục Linh gật đầu, "Trông bề ngoài cũng rất tốt, nô tỳ chỉ nhìn từ xa, Mạc thị vệ cũng rất tốt."

Vậy sao?

A, tốt là được rồi.

Nàng khẽ cười, nâng bước đi về phía trước.

Phục Linh theo sau, lại hỏi: "Tiểu thư, người nói xem Vương gia tới tìm Thái Hậu để làm gì?"

Thượng Trang có chút kinh ngạc, trừng mắt nhìn nàng ta, trách mắng: "Lời này ngày sau không được nói."

Phục Linh le lưỡi, bộ dáng không hề sợ hãi.

Hai người đi rất chậm, Thượng Trang bắt gặp quay đầu nhìn nữ tử cùng cung nữ đi phía sau. Nàng hít một hơi thật sâu, đầu ngón tay khẽ chạm vào khăn lụa giấu trong tay áo. Hôm qua Nguyên Duật Diệp ho ra máu, nàng liền cẩn thận giấu khăn tay đi, thăm nghĩ sau này sẽ có tác dụng.

"Phục Linh, lát nữa bốn cung muốn qua Càn Thừa Cung." Thượng Trang cố ý lớn tiếng.

Phục Linh ngược mắt nhìn nàng, cười nói: "Tiểu thư đi ngay đi." Tiểu thư và Hoàng Thượng tốt là hi vọng của nàng, cũng là hi vọng của thiếu gia.

Nhưng còn Vương gia thì sao?

Phục Linh trầm lắc đầu, nàng không biết.

Thượng Trang lại nói: "Người về Cảnh Nhân Cung một chuyến, cầm mấy chiếc khăn tay qua Càn Thừa Cung." Thời điểm nói lời này bọn họ đã tới cửa lớn của Úc Ninh Cung.

Phục Linh không khỏi kinh ngạc, khăn tay không phải sáng nay nàng đã đưa nàng ấy rồi sao? Vừa định mở miệng thì lại nghe Thượng Trang nói: "Khăn của bốn cung tới qua đã bị bẩn."

Đây là sự thật, người ngoài tuy nghe không hiểu, nhưng đối phương nghe xong hẳn vô cùng rõ ràng.

Nói tới đây, ngón tay nàng buông lỏng, cái khăn dính máu từ trên người rơi xuống. Nàng chỉ liếc nhìn một cái, cũng không có ý định dừng bước, chỉ nhanh chóng rời đi.

Ra tới bên ngoài, Thượng Trang mới dừng lại. Phục Linh tuy kinh ngạc nhưng không nhiều lời.

Thượng Trang quay đầu, thấy Từ Chiêu Nghi cúi người kiểm tra cái khăn, vừa nhìn một cái, sắc mặt liền thay đổi.

Quả nhiên là nàng ta!

Phục Linh còn chưa rõ ràng chuyện gì đã thấy Thượng Trang dứt khoát xoay người nhìn Từ Chiêu Nghi, lộ vẻ kinh hoàng: "A, khăn tay của ta." Nói xong, nàng liền tiến tới giật lấy, cười giải thích, "Hôm qua không cẩn thận cắt trúng tay, lại quên vứt nó, để tỳ tỳ chê cười rồi."

Sắc mặt Từ Chiêu Nghi vẫn vô cùng khó coi, chỉ miễn cưỡng cười nói: "Muội muội sao lại không cẩn thận như vậy? Không sao chứ?"

"Không sao, không có chuyện gì." Dứt lời, nàng liền cùng Phục Linh vội vàng rời đi.

Từ Chiêu Nghi cả kinh đứng đấy, sắc mặt ngày càng tái nhợt.

Đi được một đoạn, Phục Linh cuối cùng cũng nhịn không được, hỏi: "Tiểu thư bị thương ở đâu? Mau để nô tỳ xem xem." Nói xong, nàng liền kéo tay Thượng Trang, nhưng cẩn thận quan sát lại không tìm thấy bất cứ vết thương nào, cho dù chỉ là một ít.

Thượng Trang khẽ cười: "Yên tâm, bốn cung không bị thương."

"A." Phục Linh cả kinh kêu lên, tiểu thư không có vết thương mới là vấn đề, không lẽ nàng ấy nói sao? Nhưng trên khăn quả thật có dính máu, điểm này nàng tuyệt đối không nhìn lầm.

Thượng Trang xoay người lên kiệu, Phục Linh còn định mở miệng hỏi thì màn che đã buông xuống, nàng chỉ đành nuốt lời định nói trở về.

Thượng Trang nhìn khăn lụa trong tay, trầm tư suy nghĩ.

Đêm qua, người phái sát thủ tới giết nàng khẳng định là Từ Chiêu Nghi. Nếu không phải lo cho thương thế của Nguyên Duật Diệp, nàng ta không thể thức trắng đêm không ngủ. Nàng ta không dám tới Càn Thừa Cung thăm hỏi, chỉ có thể nghe ngóng. Mà vừa rồi nàng nói mình bị thương nên mới để khăn tay dính máu, nàng ta chỉ hỏi thăm vài câu nhưng ánh mắt lại không nhìn hai tay của nàng.

Chỉ có một cách lý giải, đó là nàng ta biết tay nàng căn bản không hề bị thương, nàng ta biết rõ máu này là của Nguyên Duật Diệp.

Thượng Trang siết chặt khăn tay, thật đáng tiếc, nàng không có bất kỳ bằng chứng nào. Nàng không biết Từ Chiêu Nghi vì sao lại muốn giết nàng, từ lúc quen biết, nàng và nàng ta tuy đối chọi gay gắt, nhưng lý do này đủ để nàng ta phái sát thủ giết nàng hay sao?

Nàng thật sự không hiểu nổi.

Cho nên, nàng phải chậm rãi suy nghĩ.

Cỗ kiệu đã tới Cảnh Nhân Cung, Phục Linh đỡ Thượng Trang hạ kiệu, đúng lúc thấy Huyền Chu chạy tới, nói: "An Lăng địa nhân phái người mang tổ yến vào cung, nói là cho người bồi bổ thân thể."

Thượng Trang giật mình, vội hỏi: "Huynh ấy còn nói gì không?"

"Không có, nướng nướng, nô tỳ thấy tất cả đều là tổ yến thượng hạng." Huyền Chu nói cười vui vẻ.

Thượng Trang cũng cười, An Lăng Tễ quả thật rất quan tâm nàng, nàng vẫn nhớ thời điểm còn sống trong phủ, thiếu gia luôn hòa ái gần gũi, chỉ là lão gia và phu nhân lại không thích hấn thân thiết với nàng. Về sau thiếu gia rời nhà nhiều năm, nàng và hấn không còn gặp lại nhau nữa.

Hôm nay, nàng gọi hấn một tiếng "Ca ca", hấn thật sự dùng thân phận của một vị huynh trưởng đối đãi với nàng hay sao?

"Nuron nướng có muốn nô tỳ đi làm một ít cho người dùng thử không?" Huyền Chu cười hỏi.

Thượng Trang hoàn hồn, gật đầu đáp: "Được."

Phục Linh cũng cười: "Tiểu thư, thiếu gia thật tốt, hiện tại cuộc sống của tiểu thư hạnh phúc, tất cả mọi người đều yên tâm." Nàng nói mọi người nhưng không chỉ rõ.

Hai người vào trong, Thượng Trang lấy khăn tay trên người đưa cho Phục Linh, lệnh nàng vứt vào huân lò.

Phục Linh lúc này mới nhớ tới chuyện cái khăn, tuy trên đường thấy nàng không chịu thương tổn nhưng lòng vẫn vô cùng lo lắng. Nàng xoay người đóng cửa lại, liền to gan hỏi: "Tiểu thư có phải bị thương ở đâu nhưng giấu nô tỳ không?"

Ngước mắt nhìn cung nữ trước mặt, Thượng Trang lắc đầu, thờ dãi: "Là Hoàng Thượng bị thương."

Lời vừa nói ra, Phục Linh sợ tới mức sắc mặt thay đổi, bật thốt lên hỏi: "Hoàng Thượng không phải nhiễm phong hàn sao?" Nàng biết bản thân lớn tiếng, vì vậy vội che miệng lại, chống lén hai mắt nhìn tiểu thư nhà mình.

Thượng Trang gật đầu, việc này nàng không định giấu Phục Linh, nếu ngay cả người bên cạnh nàng cũng không thể nói thật, vậy nàng sẽ cảm thấy rất bị ai.

Quả nửa ngày, Phục Linh mới hoàn hồn, thấp giọng hỏi: "Hoàng Thượng... Không sao chứ?"

"Hoàng Thượng vì cứu ta mà dính một chương." Thời điểm nói lời này, Thượng Trang lại lo lắng, sáng nay hấn phải thượng triệu sớm, cũng không biết rốt cuộc có chịu đựng được không.

Phục Linh càng nghe càng cảm thấy khiếp sợ, vội vàng kéo nàng, cẩn thận hỏi: "Là ai muốn làm hại tiểu thư? Lần này nô tỳ sẽ đi nói với thiếu gia." An Lăng Tễ đối với tiểu thư thế nào nàng thấy rất rõ, nếu thiếu gia biết chuyện, khẳng định sẽ đi tìm người nọ tính sổ.

Thượng Trang bị bộ dáng của Phục Linh chọc cười, dù cho An Lăng Tễ muốn giúp nàng thì hấn cũng chỉ là ngoại thần, sao có thể quản chuyện của hậu cung?

Thấy nàng im lặng, Phục Linh lại nói: "Không, vẫn là trực tiếp nói với Hoàng Thượng."

Thượng Trang kinh hãi, vội mắng: "Không được nói lung tung biết chưa?"

Đừng nói hiện tại nàng không có chứng cứ trong tay, cho dù có nàng cũng sẽ không để Nguyên Duật Diệp tham dự, hấn có thể bảo vệ nàng, nhưng hấn không thể vì nàng mà duỗi tay động tới bất cứ một phi tần nào.

Trừ phi đối phương tự mình lòi đuôi, nếu không hấn thân là hoàng đế, hấn sẽ không nhúng tay vào tranh đấu hậu cung. Ai cũng biết phía sau một phi tần đều có gia tộc vững mạnh, không thể tùy tiện động tới.

"Tiểu thư..."

Thượng Trang im lặng, nàng bất động nhưng sát thủ vẫn tìm tới, còn liên lụy Nguyên Duật Diệp bị thương, càng nghĩ nội tâm nàng càng không thoải mái. Đêm qua, nhìn thấy trường kiếm kia, hấn ôm nàng xoay người, còn đẩy nàng ra.

Trong lòng không khỏi chấn động, hấn đẩy nàng ra...

Cho dù nàng tránh được hay sau lưng hấn có mũi kiếm tương tự, hấn vẫn sẽ làm như vậy, hấn thậm chí đã chuẩn bị tinh thần bị trường kiếm đâm tới, nếu không sao hấn lại có hành động như vậy?

Thượng Trang cắn răng.

Có rất nhiều chi tiết hiện tại giấu lại, nàng dường như không hề rõ ràng.

Hắn thật xứng bậc, chẳng lẽ không biết chính mình hiện tại là hoàng đế rồi sao?

Nàng thật muốn cười, đúng thế, Nguyên Duật Diệp sao có thể xứng bậc như vậy?

Phục Linh thấy nàng im lặng thì không nói thêm, chỉ đứng bên cạnh hầu hạ.

Qua một lúc lâu, Huyền Chu cẩn thận mang tổ yến vào đặt xuống bàn, cười nói: "Nương nương dùng thử đi."

Thượng Trang "Ừ" một tiếng, thò tay đưa tổ yến đến bên miệng, nàng như nhớ tới chuyện gì đó, ngừng đầu hỏi: "Đúng rồi, An Lăng đại nhân đưa tới bao nhiêu tổ yến, có đủ tặng tất cả chủ tử trong cung không?"

Huyền Chu không khỏi kinh ngạc: "Dù thì dù, chỉ là nương nương, tổ yến này đều là thượng hạng..."

Thượng Trang cắt ngang lời nàng ta: "Không sao, cứ theo lời của bốn cung, tặng hết đi."

Thấy nàng đã mở miệng, Huyền Chu cũng không nói gì thêm, gạt đầu lui xuống.

Phục Linh thắc mắc hỏi: "Tiểu thư tại sao phải làm vậy?"

Buồng thia trong tay, nàng thấp giọng: "Hậu cung hiện tại có ai mà không biết ta được Hoàng Thượng sủng ái nhất? Tặng bọn họ ít đồ, sau đó có thể nhận về một vài thứ."

"Tiểu thư muốn đồ của các nàng làm gì?" Phục Linh thật sự không hiểu.

Thượng Trang lắc đầu: "Chuyện này ngươi không cần biết, chỉ cần đưa đồ đi là được."

Nàng tặng tổ yến, trong lòng không hề sợ sẽ gặp chuyện không may, hôm nay nàng là phi tần được sủng ái nhất, một sủng phi như nàng sẽ không xuống tay với những người khác. Bên phía Hoàng Hậu, nếu nói nàng hãm hại trung cung để leo lên vị trí đó thì còn nghe được, nhưng nàng tin Mộ Dung Vân Khương không phải người như vậy, bởi vì đồ nàng đưa tới nàng ấy khẳng định sẽ không động tay chân.

Hai người ở trong phòng đợi một lát, bên ngoài lại có tiếng người lớn tiếng: "Hoàng Hậu nương nương giá lâm."

Đưa mắt nhìn Phục Linh, Thượng Trang không khỏi cảm thấy kỳ quái, đang êm đẹp Mộ Dung Vân Khương tới đây làm gì? Nghĩ nghĩ, nàng chỉ có thể đứng dậy ra ngoài nghênh giá.

Mộ Dung Vân Khương được Thanh Nhi dìu vào, thấy chén tổ yến trên bàn liền cười nói: "Xem ra bốn cung tới không đúng lúc, Vu Tu Dung đang ăn gì vậy?"

Thượng Trang vội nói: "Nương nương nói gì vậy, thỉnh người." Thấy nàng ấy ngồi xuống, nàng mới tiếp tục, "Đây là tổ yến ca ca đưa tới, thần thiếp định lát nữa mang qua cho nương nương, không ngờ người đã tới đây rồi."

Thanh Nhi lộ vẻ không vui, nghe Mộ Dung Vân Khương nhẹ giọng: "Vậy bốn cung cảm ơn người trước, chỉ là bốn cung xưa nay không ăn tổ yến."

Thượng Trang cười cười, xoay người nói: "Phục Linh, đi nói với Huyền Chu trong cung của nương nương đã có, không cần đưa qua." Hoàng Hậu đã không cần, vậy cũng tốt.

Nhìn Phục Linh ra ngoài, Thượng Trang mới xoay người, nghe Mộ Dung Vân Khương nói: "Ngồi đi." Thấy Thượng Trang đã ngồi xuống, nàng mới tiếp tục: "Hôm nay bốn cung tới là có chút lời muốn nói với Tu Dung."

"Mời nương nương." Kỳ thật nàng cũng muốn biết Hoàng Hậu tới đây để làm gì.

Mộ Dung Vân Khương nhìn nữ tử trước mặt, thấy nàng vẫn bình tĩnh thong dong, phong dung tới mức khiến nàng kinh ngạc. An Lăng Vu, nàng ấy là người nàng không thể lý giải. Ca ca từng nói nàng ấy là nữ tử tâm kế, nhưng bây giờ quan sát, nàng ấy quả thật vậy sao?

Mộ Dung Vân Khương nhìn thẳng Thượng Trang, mở miệng: "Chuyện tối qua bốn cung không nói cho ai nghe hết, Vu Tu Dung là người thông minh, chuyện người hậu cung chuyên sủng không sống được lâu dài hẳn biết rõ."

Thanh Nhi không khỏi kinh ngạc, nàng thật không ngờ tiểu thư nhà mình tới đây để nói việc này. Nàng ấy hiện tại là trung cung, trong mắt mọi người, nàng ấy là một Hoàng Hậu hiền lương thực đức, nàng ấy chỉ cần đứng yên đưa mắt nhìn, không cần nói, cũng không cần làm gì cả.

Thượng Trang sao có thể không biết hành động của mình tối qua khiến Hoàng Hậu mất hết mặt mũi. Nói tới cùng, nàng chẳng qua chỉ là phi tử, mà nàng ấy mới là chủ tử của nơi này.

Đối với nàng, Mộ Dung Vân Khương vừa là địch cũng vừa là bạn, hôm nay nàng ấy không đứng ra không đại biểu cho chuyện nàng ấy không dễ bụng.

Thượng Trang mỉm cười yếu ớt, cúi đầu: "Vâng, đa tạ nương nương nhắc nhở, thần thiếp khắc ghi trong lòng."

Không biết vì sao, Thượng Trang lại cảm thấy hành động của Mộ Dung Vân Khương lúc này không phải vì Nguyên Duật Diệp, nàng ấy dường như cảnh cáo nàng là vì muốn nói nàng biết nàng ấy mới là Hoàng Hậu.

Mộ Dung Vân Khương đứng lên, mở miệng: "Người chiếu cố Hoàng Thượng một đêm cũng mệt mỏi rồi, hôm nay nghỉ ngơi đi." Ngụ ý là nàng không cần phải qua Càn Thừa Cung.

"Vâng." Thượng Trang đáp.

Bên chỗ Nguyên Duật Diệp đã có Trương công công, hướng hồ cho dù nàng không đi, hẳn cũng không kêu bắt cứ phi tần nào tới, điểm này nàng không cần lo lắng.

Lúc này Mộ Dung Vân Khương mới cảm thấy thỏa mãn: "Vậy bốn cung về trước."

"Cung tiễn Hoàng Hậu nương nương."

Đợi nữ tử rời đi, Phục Linh mới tiến vào, oán trách: "Tiểu thư, Hoàng Hậu sao có thể làm vậy? Ngài ấy sao có thể nói người không được qua chỗ Hoàng Thượng?"

Thì ra lời Mộ Dung Vân Khương vừa nói nàng ấy nghe thấy hết.

Thượng Trang mỉm cười: "Hoàng Hậu không tới, hôm nay ta cũng không định qua Càn Thừa Cung."

"Tiểu thư..." Phục Linh cả kinh, tiểu thư không đi là vì hôm nay Vương gia tiến cung hay sao? Có điều câu hỏi này nàng đương nhiên sẽ không hỏi.

Hai người ngồi một lát, Huyền Chu đi vào nói đã đưa tới các cung.

Tới tới, Thượng Trang nghe nói Từ Chiêu Nghi đã qua Càn Thừa Cung hai lần, đúng lúc Nguyên Duật Diệp đang nghỉ ngơi, cho nên Trương công công không cho vào.

Tuy không nhìn rõ sắc mặt của nàng ta nhưng Thượng Trang tin nàng ta bị dọa tới mức không nhẹ. Hoàng đế tránh mặt không muốn gặp ai, người khác sẽ không nghĩ nhiều, nhưng nàng ta thì khác.

Dùng xong bữa tối, Từ Chiêu Nghi tới.

Thượng Trang nhếch miệng cười, kêu Phục Linh cho nàng ta vào.

Cung nữ theo sau nàng ta cầm theo một cái hộp hoa lệ. Vừa vào cửa, Từ Chiêu Nghi liền cười nói: "Vu muội muội thật khách khí, đúng lúc chỗ bốn cung có hộp bánh phù dung, là Hoàng Thượng ban thưởng, chỉ là bốn cung không ăn đồ ngọt, hôm nay mượn hoa hiến Phật, hi vọng muội muội đừng ghét bỏ." Nói xong, nàng ta ra hiệu cho cung nữ tiến lên.

Thượng Trang biết nàng ta có chuyện tới tìm mình nên mới tìm lý do, mà nàng cũng không có ý định vạch trần. Mặc kệ thế nào, nàng chỉ cần đồ của Từ Chiêu Nghi.

Nhận thêm xiêm y từ tay Phục Linh, Thượng Trang vừa cười vừa nói: "Chiêu Nghi tỷ tỷ thật khách khí, chẳng qua là chút tỏ yến lại đổi được vật trân quý như vậy, là muội hưởng lợi mới đúng." Ngay cả đồ hoàng đế ban nàng ta cũng lấy ra, nàng ta đúng là bỏ hết cả tiền vốn.

Từ Chiêu Nghi vội đáp: "Sao lại nói lời xa lạ như vậy?"

Thượng Trang chỉ mỉm cười.

Từ Chiêu Nghi ngồi xuống, chần chờ một lúc lâu mới mở miệng hỏi: "Nghe nói Hoàng Thượng đang... Nhiệm phong hàn, không biết hôm nay ngài ấy thế nào rồi?"

Thượng Trang lộ vẻ kinh ngạc: "Tỷ tỷ chưa qua thăm Hoàng Thượng sao?"

"Đi rồi nhưng Hoàng Thượng đang nghỉ ngơi, ta không vào được."

Thượng Trang nắm chặt hai tay thành đấm, bây giờ biết sợ rồi sao? Nàng ta là phi tần của Nguyên Duật Diệp, nếu hấn có mệnh hệ gì, nàng ta đừng hòng yên ổn.

Nàng thành thật đáp: "Tối qua không tốt lắm, chỉ là hôm nay muội cũng chưa qua Càn Thừa Cung, thật không biết tình hình bên đó thế nào."

Sắc mặt Từ Chiêu Nghi càng khó coi, nhưng lúc này không tiếp tục hỏi nhiều. Ngồi thêm một lát, nàng ta mới cùng cung nữ rời đi.

Phục Linh đi tới, cười nói: "Tiểu thư, Từ Chiêu Nghi này thật kỳ lạ, những người khác chỉ sai cung nhân qua đáp lễ, chỉ mình nàng ta tự mình tới đây, lần trước không phải vênh váo lắm sao?" Hôm nay tiểu thư được sủng ái, thái độ của mọi người quả nhiên không giống lúc trước.

Thượng Trang đưa mắt nhìn ra cửa, nói: "Hộp bánh phù dung này là đồ tốt"

Đột nhiên nghe một câu không liên quan, Phục Linh run sợ, chỉ biết gật đầu.

Thượng Trang đứng dậy, hiện tại Từ Chiêu Nghi đang ở trong cung, nàng không cần phải sợ nàng ta. Hắc y nhân hôm qua là nam tử, nếu không Nguyên Duật Diệp cũng không tưởng đó là Mạc Tâm, vì vậy nàng chỉ có thể từ trên người Từ Chiêu Nghi tìm cái mùi thơm thuộc về nữ tử kia, là hàu bao, hay là túi thơm? Những thứ đó không phải chuyện chính, nàng biết lúc này Từ Chiêu Nghi không thể hại nàng giống đêm Nguyên Tiêu đó.

Ánh mắt dừng trên hộp bánh phù dung.

Bí mật cất giấu phía sau, nàng không thể phớt lờ. Nàng sẽ không để nàng ta có thêm cơ hội.

Nàng không muốn chủ động đối phó một người, nhưng vì sinh tồn, nàng không thể không phản kích.

Cả ngày hôm nay Thượng Trang không qua Càn Thừa Cung.

Sang hôm sau, Trương công công vội vàng tới, hành lễ với nàng rồi nói: "Nuông nung, Hoàng Thượng phái nô tài tới hỏi người có thời gian không?"

Phục Linh nghe xong liền giật mình, nhưng Thượng Trang chỉ cười nhẹ.

Khi đó trước khi rời đi hấn có nói khi nào rảnh thì qua Càn Thừa Cung, kết quả nàng lại không đi. Giờ phút này kêu Trương công công, hấn có ý gì, nàng thật sự không hiểu?

Thượng Trang trả lời: "Công công về hỏi báo với Hoàng Thượng, cứ nói bốn cung không khỏe."

"Tiểu thư..." Phục Linh kinh ngạc.

Thượng Trang ra hiệu ý bảo nàng không cần phải nói, mấy ngày nay nàng đã quá bị chú ý, hiện tại nên trầm thấp xuống rồi. Lời Mộ Dung Vân Khương nói không phải không có đạo lý.

Trương công công rời đi, không còn quay lại nữa.

Phục Linh không khỏi lo lắng nhưng Thượng Trang lại coi như không có chuyện gì.

Hôm sau là thọ thần của Thái Hậu.

Sáng sớm Thượng Trang đã thức, bởi vì hôm nay có tiệc tối nên buổi sáng không cần qua Úc Ninh Cung thỉnh an.

Rửa mặt xong, Thượng Trang liền kêu Phục Linh mang hộp bánh phù dung kia tới.

Phục Linh cau mày: "Tiểu thư, buổi sáng ăn mấy thứ này không tốt cho lắm."

Thượng Trang chỉ cười: "Ai nói ta muốn ăn? Người chỉ cần mang tới đây là được."

Bất đắc dĩ, Phục Linh đành phải đem đồ tới. Thượng Trang kêu nàng đóng cửa lại, sau đó lấy ngân châm tới.

Hộp bánh phù dung này là cống phẩm, cho nên được niêm phong, Thượng Trang cẩn thận đứt ngân châm qua khe nhỏ.

"Tiểu thư làm gì vậy?" Phục Linh kinh ngạc hỏi.

"Thử đọc." Thượng Trang nhàn nhạt trả lời.

"A." Phục Linh không khỏi cả kinh hét lên, sau đó lập tức che miệng, nhìn chăm chăm ngân châm.

Thượng Trang tươi cười bình thản, tối nay hẳn sẽ là một đêm náo nhiệt. Sự tình nàng muốn làm cũng không tính là quá xấu, chỉ cần Từ Chiêu Nghi kia không có tâm hại nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dục Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 6: Phục Linh

Cẩn thận rút ngân châm ra, Phục Linh vội đứng dậy, mở to hai mắt để nhìn. Một khắc đó, nàng không biết có phải bản thân hi vọng trong hộp điểm tâm không có độc hay không.

Cuối cùng Phục Linh "A" một tiếng.

Đầu ngân châm chậm rãi biến thành màu đen.

Thượng Trang hít một hơi thật sâu, thu hồi ngân châm, sau đó đưa cái hộp cho Phục Linh, thấp giọng: "Ngươi xem, đây là độc gì?"

Phục Linh cẩn thận ngửi, lắc đầu: "Tiểu thư, đồ để trong hộp, không ngửi được mùi gì cả."

Thượng Trang nhú mày, ngửi không được, xem ra độc này có muốn lấy mạng của nàng không hiện tại vẫn chưa biết. Nghĩ nghĩ, nàng nói: "Cắt đi, lát nữa trong tiệc tối hãy mang lên."

Phục Linh không khỏi sợ hãi, bật thốt lên: "Tiểu thư muốn làm gì?"

Thượng Trang đứng dậy, không đáp. Chẳng muốn làm gì cả, nàng cũng không muốn giá họa cho Từ Chiêu Nghi, nhưng món đồ này là nàng ta đưa tới, đây là sự thật.

Nếu nàng ta đã mượn hoa hiến Phật đem đồ Hoàng Thượng ban tặng đưa tới, vậy nàng cũng có thể đem nó tặng cho người khác.

Thượng Trang khẽ cười: "Nha đầu này ngày càng nhiều lời, nào có nhiều chuyện để hỏi như vậy, cắt lại là được rồi."

Phục Linh vẫn nhìn nàng, thấp giọng: "Nô tỳ là lo cho người."

Thượng Trang đương nhiên không cần lo lắng, nàng xoay người, kẻ sát tai nàng ấy thấp giọng vài câu. Phục Linh căng lớn hai mắt, qua nửa ngày mới chậm rãi gật đầu.

Hai người đang nói chuyện, cửa lớn đột nhiên bị đẩy ra.

Thượng Trang kinh hãi, cung nhân nào lại to gan như vậy, nàng còn chưa mở miệng, là ai dám ngang nhiên xông vào như thế?

Phục Linh cũng cả kinh, đang muốn lên tiếng trách mắng nhưng vừa nhìn một cái, sắc mặt liền thay đổi.

Thượng Trang đưa mắt nhìn qua, thấy nam tử hiền ngang đi vào, thấy hai người đều mang thần sắc kinh ngạc, hẳn không khỏi nhíu mày: "Hai người ở trong phòng lên lên lút lút làm gì thế hả?"

Thượng Trang vội hành lễ với hắn, Phục Linh cũng vậy.

Hắn tiến lên, trên mặt lộ vẻ không vui: "Trẫm không tới thì quả thật không biết Tu Dung của mình lại bận rộn như vậy. Sao thế, cùng nha đầu kia đóng cửa ở trong phòng to nhỏ gì hả? Có gì hay thì nói trẫm nghe một chút xem."

Lúc này không thấy Trương công công theo sau hắn, Thượng Trang không khỏi bật cười, đưa mắt ra hiệu cho Phục Linh ra ngoài trước, sau đó tiến lên đìu hắn: "Tối nay là sinh thần của Thái Hậu, vốn cứ tưởng Hoàng Thượng sẽ không qua Cảnh Nhân Cung."

Hắn hừ một tiếng, qua ghế ngồi xuống.

Thượng Trang rót ly trà đưa tới, hắn không duỗi tay nhận, chỉ nói: "Đúng vậy, tối nay là thọ thần của Thái Hậu, nàng cao hứng sao?"

"Hoàng Thượng muốn nói chuyện gì?" Nàng ngược mắt nhìn hắn.

Hắn khẽ cười: "Trẫm là tranh thủ lúc rảnh rồi qua Cảnh Nhân Cung, không biết tối nay Tu Dung của trẫm ăn mặc gì để ra ngoài gặp người ta hả?" Hắn nói gặp người ta, nàng sao không hiểu người hắn ám chỉ đương nhiên là Nguyên Chính Hoàn.

Thượng Trang không để bụng, chỉ nói: "Hôm trước Từ Chiêu Nghi tới Cảnh Nhân Cung hỏi thăm long thể của Hoàng Thượng, Hoàng Thượng thật tàn nhẫn, cứ thế mà tránh không chịu gặp mặt."

Hắn đột nhiên bắt lấy cổ tay của nàng, cắn răng: "Người trẫm muốn gặp không tới, trẫm tức giận." Hắn nói nàng khi nào có thời gian thì tới, lại không ngờ nàng đúng thật không chịu đi. Hắn kêu Trương công công tới hỏi, lại nói nàng không có việc gì.

Hắn tức giận tới toàn thân đều đau nhức, nếu nàng đã không đi, vậy hắn cũng sẽ không tới. Nhưng đến cuối cùng, hắn vẫn nhịn không được mà qua Cảnh Nhân Cung.

Nguyên Duật Diệp cắn răng, hấn không phục. Cánh tay khẽ dùng sức, thấy nữ tử đau tới nhú máu, hấn cũng không buông tay.

Cảm giác có được nằng trong tay mới là sự chân thật nhất.

Huống hồ tới nay nằng có thể trông thấy người kia.

Nguyên Chính Hoàn không còn sống trong cung, có đôi lúc hấn cho rằng nam tử kia chỉ là một khách qua đường, là mặt trăng trong nước mà thôi. Nhưng tới hôm nay, sau khi hạ triều, hấn mới biết bản thân thật ngây thơ, y vẫn tồn tại, cho dù xảy ra chuyện gì, y vẫn luôn ở đây.

Chính mình dùng một tờ khế ước để giữ nằng bên cạnh, là thẻ bài hữu hiệu nhất, nhưng thật ra nó lại không có ý nghĩa gì, không phải sao?"

Thượng Trang cố gắng rút tay về nhưng không được, nằng bắt đắ dĩ, thấp giọng nói: "Xem ra thượng thể của Hoàng Thượng đã khỏi hẳn, khí lực đã có thể lớn như vậy, ta nghĩ không cần qua Càn Thừa Cung thăm ngài nữa rồi."

"Nằng dám không tới?" Hấn khẽ quát.

Nào có chuyện dám hay không dám, nằng chỉ là để ý tới lời Mộ Dung vân Khương nói mà thôi.

Nguyên Duật Diệp buông lỏng tay, lại kéo nằng vào lòng, nói nhỏ: "Lát nữa gặp y..."

"Không nhìn y, không cùng y nói chuyện, Hoàng Thượng còn lo lắng gì nữa?" Những điều này cho dù hấn không dặn dò, nằng cũng sẽ không quên trên người Nguyên Chính Hoàn còn có tình hoa.

Hấn cười nhạo một tiếng, lại nói: "Hôm qua y tới Khánh Hợp Cung."

Khánh Hợp Cung? Đi tìm Linh Khuyết sao?

Hấn tiếp tục: "Ta còn tưởng y sẽ tới Cảnh Nhân Cung trước. Là không dám, hay như thế nào nhỉ?"

Nằng khẽ than: "Lời này của Hoàng Thượng là có ý gì?"

Hấn lắc đầu: "Nếu sớm biết như thế, khi trước ta nên đồng ý lời cầu hôn của Mạc Tầm." Trong lời nói của hấn xen lẫn sự hối hận và tiếc nuối.

Thượng Trang hiểu, nếu không, sự tình Linh Khuyết trở thành công chúa Lê Quốc rồi gả cho hấn làm phi tử đã không xảy ra. Nằng uể oải cười, đúng vậy, những chuyện này có ai ngờ tới?

Hấn thương Linh Khuyết, cũng hi vọng Linh Khuyết không vì thân phận như vậy mà bị nhốt trong thâm cung cả đời.

Nếu có thể, hấn thà rằng không biết thân phận của nằng ấy.

"Xem ra Mạc thị vệ thật sự rất thích Linh Khuyết." Nghĩ tới Mạc Tầm, Thượng Trang không khỏi muốn cười, một người lạnh như băng kia chỉ có thể trong một khắc gặp người trong lòng mà nở nụ cười, cho dù chỉ là một chút.

Chi tiếc, khi đó Nguyên Duật Diệp không buông tay, bởi vì hấn để ý chuyện Mạc Tầm là người của Nguyên Chính Hoàn.

Mà Linh Khuyết cũng không đồng ý lấy người mình không yêu, đó mới là lý do lớn nhất.

Thượng Trang không khỏi tự hỏi, nếu đổi lại là nằng, cùng người mình không thích xuất cung, nằng sẽ đồng ý sao?

Có lẽ cho dù thế nào, nằng cũng sẽ không như thế mà xuất cung, nằng sẽ giống Linh Khuyết, nếu đã yêu thì sẽ yêu hết mình.

Cho dù là thiếu thân lao đầu vào lửa.

Thời điểm Linh Khuyết nói sẽ giúp nằng che giấu chuyện về ngọc bội, nằng liền biết Linh Khuyết là loại người phải có được nam tử mình thích.

Kỳ thật bọn họ rất giống nhau.

Nằng to gan theo ý Thái Hậu xuyên tạc di chiếu chỉ vì bảo vệ y.

Đây là nguyện vọng sâu tận xương tủy, là điều nằng muốn, thứ cảm xúc này có lẽ là yêu.

"Vu Nhi." Hấn thấp giọng gọi.

Thu hồi suy nghĩ, Thượng Trang cúi đầu, thấy Nguyên Duật Diệp nhú mi, gương mặt dán chặt trên người của nằng, hấn nhỏ giọng hỏi: "Nằng sẽ quan tâm ta sao?"

"Sẽ." Không chút chần chừ, nằng mở miệng đáp.

Hấn cười yên lòng, cánh tay ôm lấy nằng khẽ dùng sức: "Thật tốt."

Đây là nam tử không tiếc mạng sống vì nằng, nhớ lại thời điểm hấn bị thương, hấn vẫn lo lắng hỏi nằng có phải muốn rời đi hay không, nằng nào có lý do không quan tâm hấn chứ?

Quan tâm...

Thượng Trang cắn môi, bắt đầu từ khi nào, nằng lại đi học cách quan tâm hấn vậy?

Có lẽ ngay chính nằng cũng không biết.

Cảm xúc, là một thứ vô cùng kỳ lạ.

"Vu Nhi." Hấn lại gọi.

"Hửm?"

Hắn dứt khoát nhắm mắt, nhỏ giọng: "Không thoải mái."

"Không thoải mái ở đâu?"

Hắn nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, đặt lên ngực mình, nhưng không nói một câu. Lòng bàn tay Thượng Trang đặt trên người hắn, cách lóp y phục cảm nhận được nhịp tim của nam tử vô cùng rõ ràng.

Thượng Trang khẽ động thân thể, mở miệng: "Nếu đã không thoải mái, vậy nằm trên giường nghỉ ngơi chút đi." Lúc này cách tiệc tối còn lâu, vẫn còn thời gian để hắn nghỉ.

Nhưng Nguyên Duật Diệp lại buống binh không chịu buông tay: "Cứ ôm nàng như vậy."

Nàng không qua Càn Thừa Cung, hắn thật sự tức giận, thờ hờn hờn mà đến, nhưng nhìn thấy nàng, hắn đột nhiên không còn cảm thấy khó chịu. A, xem ra hắn thật sự thua trước nàng. Hắn không thể giữ được trái tim người hắn yêu, cho nên chỉ có thể giữ người nàng bên cạnh.

Ở trong phòng một lúc, bên ngoài truyền tới thanh âm của Trương công công: "Hoàng Thượng, nên hồi cung dùng thuốc rồi."

Hắn làm như không nghe thấy, vẫn nhắm chặt hai mắt.

"Hoàng Thượng..." Trương công công tiếp tục gọi, "Nương nương, Hoàng Thượng nên hồi cung dùng thuốc rồi."

Thượng Trang cúi đầu nhìn hắn, mở miệng: "Công công đang gọi, ngài không nghe thấy sao?"

"Có nghe, thật phiền." Hắn cắn răng.

Thượng Trang đẩy hắn ra, hắn ngược lại không còn dùng lực ôm nàng, mặc nàng diu mình ngồi dậy: "Nghe thấy sao không trở về?"

Hắn tỏ vẻ bất đắc dĩ, đi được vài bước lại quay đầu nói: "Buổi tối đừng ăn mặc quá lộ liễu, miễn cho người kia nhìn thấy."

Thượng Trang ngây ra, vừa bực mình vừa cảm thấy buồn cười.

Hắn lại nói: "An tĩnh một chút, tốt nhất là đừng nói chuyện."

Nguyên Chính Hoàn không nhìn thấy, chỉ cần nàng không nói lời nào, y sẽ không biết nàng cũng có mặt.

Thượng Trang còn chưa kịp đáp, hắn đã xoay người ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 6-2: Phục Linh 2

Phục Linh tiến vào, vuốt ngực thờ phào nhẹ nhõm: "Đúng là hủ chết nô tỳ."

Thượng Trang trừng mắt: "Có gì phải sợ? Đừng tỏ ra bản thân như vừa làm chuyện chột dạ vậy."

Phục Linh lè lưỡi, sao có thể không sợ chứ? Thời điểm Hoàng Thượng xuất hiện, trong tay nàng còn cầm hộp bánh có độc kia!

Thượng Trang xoay người vào trong, Phục Linh cũng đi theo, nhỏ giọng: "Tiểu thư, vừa rồi ở bên ngoài Trương công công nói mỗi ngày Hoàng Thượng ở bên Càn Thừa Cung đều chờ người, nhưng người không đi, ngài ấy nhìn không được nên mới tới. Tiểu thư, sao nô tỳ thấy Hoàng Thượng giống hải tử vậy, lúc tới thì xụ mặt, lúc về tươi cười vui vẻ."

Ngồi xuống bàn trang điểm, Thượng Trang duỗi tay tháo cây trâm trên đầu, một mặt nói: "Hoàng Thượng người cũng dám nghị luận, để người khác nghe được cẩn thận coi chừng bị vả miệng."

Phục Linh cười cười giúp nàng tháo trang sức: "Nô tỳ chỉ nói trước mặt tiểu thư thôi, nếu tiểu thư muốn trách phạt thì cứ đánh mấy cái đi."

Trong gương, nhìn tiểu nha đầu không sợ hãi còn hướng mình cười dí dỏm, Thượng Trang có chút bất đắc dĩ. Phục Linh giúp nàng thả mái tóc dài xuống, thấp giọng hỏi: "Tiểu thư muốn nghỉ ngơi sao?"

Nàng gật đầu, nghĩ nghĩ rồi nói: "Đúng rồi, lát nữa trông thấy Vương gia và Mạc thị vệ, không được lại gần nói chuyện."

"Sao vậy?" Phục Linh nhú mày nhìn tiểu thư nhà mình tỏ vẻ khó hiểu.

Tại sao? Đương nhiên là sợ tiểu cung nữ này ở trước mặt Nguyên Chính Hoàn nhắc tới nàng.

Thượng Trang cắn môi, kỳ thật cho dù thọ thần của Thái Hậu triệu các vị Vương gia hồi kinh, y hoàn toàn có thể lấy cớ không tới, không phải sao? Tỷ như bị bệnh, hoặc cái cớ khác.

Chỉ là, y vì sao lại phải trở về?

Mạc Tầm đâu? Hắn cũng không quản sao?

Nhắm hai mắt lại, Phục Linh nói y rất tốt, mà cuộc sống của nàng hiện tại cũng không tệ. Có lẽ đây là kết cục tốt nhất.

Tuy nằm trên giường, nhưng nửa điểm buồn ngủ cũng không có.

Trần trọc lồn qua lồn lại, tóc tai trở nên hỗn loạn.

Thượng Trang lại nhớ tới khi nãy lúc Nguyên Duật Diệp tới, hần nói y qua Khánh Hợp Cung gặp Linh Khuyết. Mặc kệ là vì Mạc Tầm hay bất kỳ lý do nào khác, trong lòng nàng cũng sinh ra một chút ghen ghét.

Nàng biết y không thể qua Cảnh Nhân Cung, nhưng sâu trong trái tim vẫn đang trông mong.

Có lẽ đây chính là cảm xúc của Linh Khuyết sau mỗi lần Nguyên Duật Diệp tới cung của nàng.

Thượng Trang mở miệng định gọi Phục Linh vào nói chuyện, nhưng nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn nuốt lời định nói trở về.

Dứt khoát ngồi dậy, thời gian cứ trôi qua chậm chậm thế này, nàng thật đứng ngồi không yên.

Không bao lâu, Phục Linh tiến vào, hướng nàng nói: "Tiểu thư nên chuẩn bị rồi, lát nữa phải ra ngoài."

Tùy ý để cung nữ đỡ mình đứng dậy, Thượng Trang đi tới trước bàn trang điểm. Nhìn gương mặt nữ tử trong gương, nàng có chút hoảng hốt.

Thay y phục trang điểm xong, thời điểm rời khỏi Cảnh Nhân Cung, trời đầy mây mù. Không gọi người đi lấy dù, nàng và Phục Linh hai người chậm rãi tản bộ.

Tiền hoàng băng hà chưa được bao lâu, thọ thần của Thái Hậu đương nhiên sẽ không tổ chức quá long trọng, vì thế chỉ triệu các vị Vương gia hồi kinh, tổ chức gia yến.

Các Vương gia tuy mỗi người đều mang họ Nguyên nhưng lại không phải nhi tử của bà. Yến tiệc này cũng tính là gia yến sao?

Đi được một đoạn, mưa bắt đầu nổi lên.

Phục Linh vội đuổi tay che đỉnh đầu cho Thượng Trang, các nàng vội vàng chạy vào hành lang trú tạm.

Cung nữ cau mày nói: "Vừa rồi nô tỳ đã nói là phải cầm dù nhưng tiểu thư không cho, bây giờ thì hay rồi, phải làm sao đây?"

Thượng Trang cười cười: "Đi hết hành lang này sẽ gần tới Úc Ninh Cung, mang dù hay không có gì quan trọng? Lát nữa nếu trời đổ mưa lớn hơn, chẳng lẽ Úc Ninh Cung không có lấy một cây dù cho chúng ta mượn sao?"

Phục Linh nghe xong cảm thấy cũng có đạo lý, vì thế im lặng theo sau Thượng Trang.

Thượng Trang quay đầu, nói: "Nhớ cầm chắc đồ trong tay."

Cúi đầu nhìn hộp bánh phủ dung, Phục Linh nghiêm túc gật đầu.

Mưa nổi lên, trời cũng tối sầm, đèn trên hành lang liền được thắp lên. Có gió thổi tới, đèn lồng dung đưa khiến bóng người dưới mặt đất cũng nhấp nháy.

Đi được một lúc đã thấy cửa lớn của Úc Ninh Cung.

Thượng Trang không phát hiện bước chân của mình mỗi lúc một nhanh hơn, thời điểm rẽ vào khúc cua, nàng thấy nam tử đang ở trong hành lang xoay người ra ngoài sân, ánh đèn dừng trên gương mặt của y phát ra ánh sáng chói lọi.

"A, Vương..."

Phục Linh kim lòng không được mà kêu nhưng rất nhanh bị Thượng Trang bịt miệng lại. Phục Linh căng lớn hai mắt, lúc này mới nhớ tiểu thư đã căn dặn, thấy Hoàn Vương, không được tiến lên nói chuyện.

Chỉ là, kêu một tiếng cũng không được sao?

Thượng Trang bắt gác lui một bước, cánh tay che miệng Phục Linh không tự chủ mà run rẩy.

Chưa bao giờ nàng nghĩ tới chuyện nàng và y sẽ đột nhiên gặp nhau dưới tình huống này.

Nam tử tựa hồ nhận ra gì đó, chậm rãi quay đầu.

Thượng Trang cảm thấy trái tim như muốn nhảy khỏi lồng ngực, cái gì cũng không muốn, nàng kéo Phục Linh xoay người, liều mạng mà chạy. Giờ phút này, Phục Linh cũng không dám nhiều lời, chỉ biết đuổi theo bước chân của nàng, còn ánh mắt lại chăm chú nhìn hộp bánh phủ dung.

Nguyên Chính Hoàn nhú mày, lại nghe tiếng bước chân từ hướng khác truyền tới, y lên tiếng thử gọi: "Mạc Tầm?"

Mạc Tầm vội đi tới, cúi người hỏi: "Chủ tử, sao vậy?"

Nguyên Chính Hoàn đưa mắt về hướng Thượng Trang vừa rồi đi, thật lâu sau mới lên tiếng: "Bỏ vương hình như..."

Mạc Tầm khăn trương quay đầu nhìn theo ánh mắt của y, nơi đó ngoại trừ đèn lồng thấp sáng thì không còn gì. Hần đột nhiên nhớ tới gì đó, sắc mặt liền thay đổi, vội nói: "Chủ tử, có dù rồi, chúng ta qua Úc Ninh Cung trước đi."

Dứt lời, hần đuổi tay đẩy xe lăn tiến lên.

"Mạc Tầm." Y bắt lấy tay hần, mỉm cười yếu ớt, "Bản vương hình như nghe thấy tiếng của nha đầu Phục Linh."

Đúng vậy, vừa rồi điều y định nói chính là chuyện này, nhưng chẳng biết tại sao, lời tới bên môi lại đột nhiên không phát thành lời.

Mạc Tầm nhú mày, ánh mắt bắt gác nhìn về chỗ đó, mở miệng: "Chắc chủ tử nghe nhầm rồi, nơi này không có người, nếu đó là Phục Linh, nha đầu kia sao có thể không tới nói chuyện với ngài?"

Nguyên Chính Hoàn mỉm cười, không nói gì thêm.

Mạc Tầm đẩy xe lăn đi về phía trước, một tay bung dù. Mưa bên ngoài không lớn, nhưng cũng không nhỏ, Mạc Tầm dúi cây dù về phía trước. Rất nhiều lúc nước mưa bắt lên mặt của mình, cảm giác mát lạnh ập tới, nhưng khi nhìn thoáng qua Nguyên Chính Hoàn, hắn có chút yên lòng mà cười cười.

Thượng Trang kéo Phục Linh chạy một lúc lâu mới ngừng lại.

Phục Linh thở gấp hỏi: "Tiểu thư, sao phải chạy?"

Ngày đó sau khi từ Vương gia từ hoàng cung trở về, Mạc Tầm đóng cửa, không cho hạ nhân vào gặp. Qua ngày thứ hai, thời điểm gặp Nguyên Chính Hoàn, nàng thấy sắc mặt y rất xấu.

Y chỉ chừa lại mình nàng, nói bên cạnh tiểu thư không có tri kỷ, y lo lắng.

Một ngày một đêm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì Phục Linh không biết, hôm sau Vương gia cũng không đề cập, mà hôm nay tiểu thư lại nói khi thấy Vương gia không thể tiến lên nói chuyện, mãi tới lúc gặp mặt, tiểu thư lại thất kinh bỏ chạy, mọi chuyện Phục Linh thật không thể lý giải.

Thượng Trang vuốt ve lồng ngực để bình ổn cảm xúc, toàn thân nhịn không được mà run rẩy. Thì ra trông thấy y, nàng lại sợ hãi như vậy.

Không dám quay về, nàng chỉ sợ một khi quay người sẽ thấy y đang ở phía sau.

Cho dù đó căn bản không thể nào là hiện thực.

"Tiểu thư." Thấy Thượng Trang không nói lời nào, Phục Linh nhỏ giọng gọi một tiếng.

Thượng Trang hít một hơi thật sâu, cố gắng ép bản thân bình phục tâm tình.

Phục Linh lại nhịn không được mà hỏi sao nàng lại run rẩy như thế.

"Không sao." Thượng Trang miễn cưỡng đáp hai chữ.

"Nhưng người đang run rẩy kia." Phục Linh nắm lấy tay nàng, không ngờ lòng bàn tay lại lạnh buốt, "Lạnh lắm sao?"

Thượng Trang rút tay, dao động hỏi: "Vương gia... Sao lại ở chỗ này?"

Rất nhiều lần nàng tưởng tượng tới cảnh gặp lại y, trên tiệc tối, giữa rừng, bọn họ, tiếng hít thở của đối phương khó mà nghe thấy.

Phục Linh cười cười: "Trời đổ mưa, bên cạnh lại không thấy Mạc thị vệ, chắc hắn đi lấy dù rồi."

Thượng Trang hoàn hồn, đúng vậy, trời đổ mưa rồi, nàng sao có thể vì quá luống cuống mà quên đi điểm này?

Đưa mắt nhìn ra bên ngoài, giờ khắc này mưa vẫn tí tã tí tách, y đã đi rồi sao?

Cười khổ một tiếng, hôm nay nàng gặp y, bộ dáng lại như chìm sợ cảnh cong

Nếu bị Nguyên Duật Diệp nhìn thấy, hắn sẽ rất đắc ý.

"Tiểu thư, không còn sớm nữa, chúng ta đi thôi." Phục Linh cúi đầu nhìn đồ trong tay, xác định mọi thứ đều ổn thỏa, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Thượng Trang gạt đầu, cùng cung nữ trở về.

Quả nhiên, Nguyên Chính Hoàn đã không còn ở nơi khi nãy.

Tuy vậy, Thượng Trang vẫn có chút khăn trương, nàng sợ y biết vừa rồi nàng ở đây, sợ tình hoa trên người y phát tác.

Tình hình tối đêm đó vẫn còn trước mắt, nàng không thể chịu được nếu nhìn lại bộ dáng thống khổ của y.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuý Phế Phi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 6-3: Phục Linh 3

Tới cửa Úc Ninh Cung, trùng hợp trông thấy Nguyên Duật Diệp cùng Mộ Dung Vân Khương đến, Thượng Trang liền khom người hành lễ.

Nguyên Duật Diệp đưa mắt nhìn nàng, thấy sắc mặt nàng có chút tái nhợt, định tiến lên hỏi thì Ti Y lại chạy tới: "Hoàng Thượng tới rồi, các vị Vương gia đều đang chờ ngài."

Hắn giắt mình, lập tức cười nói: "Xem ra là trầm tới rồi."

Mộ Dung Vân Khương tiến lên, thấp giọng hỏi: "Vu Tu Dung sao không dùng dù? Bồn cung kêu người lấy khăn cho muội."

Thượng Trang vội lắc đầu: "Đa tạ nương nương, chẳng qua là bị ướt chút thôi, không gì đáng ngại."

Nguyên Duật Diệp chỉ lẳng lẳng nhìn nàng, không nói một câu.

Mọi người vào chỗ ngồi, Thái Hậu mới cùng cung nữ đi ra. Hôm nay bà ta trông có vẻ cao hứng, bước chân bên dưới đã nhẹ nhàng không ít. Đợi bà tới ghế trên, mọi người mới quỳ xuống hành lễ.

"Được, được." Thái Hậu cười nói, "Đều đứng dậy cả đi, hôm nay náo nhiệt, ai gia vừa nhìn liền thấy vui vẻ."

Mọi người cảm tạ ân điển rồi đứng lên.

Thời điểm ngồi xuống, ánh mắt Thượng Trang trong lúc lơ đãng đảo qua dung nhan tuấn mỹ của nam tử, nội tâm lại bắt đầu sợ hãi.

Nàng đã đồng ý với Nguyên Duật Diệp là không gặp y, không cùng y nói chuyện, cho nên khi này nàng quyết định không tiến lên. Chỉ là không nhìn y, nàng không nhìn được.

Thoáng nhìn, có lẽ là xuất phát từ bản năng.

Y thoát nhìn không tề, Phục Linh không hề lừa nàng.

Bên cạnh y, Cảnh Vương đang cười nói gì đó, y nghe rồi gật đầu, còn mở miệng nói mấy câu.

Thoáng nhìn, cũng chỉ là xuất phát từ bản năng.

Hắn thoát nhìn không tề, Phục Linh không có lừa gạt nàng.

Bên cạnh hắn cảnh Vương chính cười cùng hắn đang nói gì đó, hắn cười gật đầu, còn có thể mở miệng nói lên vài câu.

Bất giác nở nụ cười, như thế này, nàng còn lo lắng nữa sao? Hiện tại, nàng cao hứng, thật sự rất cao hứng.

Nam tử ngồi trên cao vẫn luôn chăm chú nhìn nàng, tay không tự chủ mà bung chén rượu tới trước mặt, ngửa đầu uống cạn.

"Khụ khụ..." Hắn ho mấy tiếng.

Trương công công hoảng sợ, vội vàng nhận lấy chén rượu trong tay hắn, thấp giọng: "Hoàng Thượng, ngài sao có thể uống rượu?" Trên người Hoàng Thượng còn thương tích, sao có thể uống rượu? Là hắn đáng chết, là hắn không chiếu Hoàng Thượng.

Mộ Dung Vân Khương ở cạnh thấy vậy lập tức gọi cung nữ dâng trà, một mặt nói: "Hoàng Thượng uống ngụm trà làm ấm bụng đi."

"Tạ nương nương." Trương công công vội nhận lấy, đưa tới trước mặt hắn.

Nguyên Duật Diệp chỉ liếc nhìn, không có ý định uống, còn nói: "Còn không rót đầy cho trẫm!"

Cung nữ đứng cạnh nghe xong liền tiến lên rót đầy chén rượu.

Trương công công vội khuyên: "Hoàng Thượng... Hoàng Thượng, ngài không thể uống."

Trương công công lo cho hắn, nhưng hắn lại từng giận. Dùng sức đẩy thái giám ra, Nguyên Duật Diệp mắng: "To gan, trẫm uống rượu còn cần ngươi quản sao?"

Mọi người cả kinh, còn chưa kịp phản ứng thì nghe hắn cười nói: "Hôm nay là thọ thần của mẫu hậu, là dịp cao hứng, chén rượu này, nhi thần xin kính người." Dứt lời, hắn liền uống cạn.

Thái Hậu cười cười: "Được được, Hoàng Thượng kính rượu ai gia đương nhiên phải nhận."

Thượng Trang còn chưa ngược mắt nhìn thì lại nghe Nguyên Duật Diệp ra lệnh cho cung nữ rót rượu, hướng chúng Vương gia nâng chén: "Thái Hậu không thể uống nhiều rượu, vậy để trẫm thay người mời các người một ly."

Các Vương gia nhao nhao nâng chén, đồng loạt chúc thọ Thái Hậu.

Thượng Trang không khỏi nhú mày, người khác không biết nhưng chẳng lẽ hắn không rõ trên người mình đang có thương tích hay sao? Sao còn uống nhiều rượu như vậy? Nàng rõ ràng thấy Trương công công là lo cho hắn, chỉ là hắn không nghe.

Yến hội trôi qua một nửa, Thái Hậu liền hỏi các vị Vương gia về chuyện đất phong, trong cuộc nói chuyện, bà ta có nhắc tới Tần Vương. Hôm nay, Tần Vương không tới, Thượng Trang không khỏi nhớ lại chuyện lần đó ở Hưng Viên, Tần Vương đã bị mất một chân. So với hắn, vẫn là Cảnh Vương may mắn hơn, ít nhất là hiện tại, hắn nhìn không khác người thường.

Cung nhân tiến lên thu dọn, mọi người dời vào trong sảnh, ngồi quay quần bên chiếc bàn tròn lớn.

Rót trà cho các vị chủ tử xong, cung nữ mới lên dâng trà.

Thượng Trang ra hiệu cho Phục Linh, Phục Linh hiểu ý, lập tức bước lên trước, nhỏ giọng: "Thái Hậu, nương nương chúng ta hôm trước có được hộp bánh phù dung, là đồ tiến cống, hôm nay nhân dịp này mà lấy ra, mong Thái Hậu nếm thử."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dụ Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 6-4: Phục Linh 4

Nguyên Duật Diệp bỗng đưa mắt nhìn Thượng Trang, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc. Trong thâm tâm của hắn, nàng chưa bao giờ là người biết cúi đầu để lấy lòng Hoàng Hậu.

Ngay cả Mộ Dung Vân Khương cũng cả kinh.

Thái Hậu nhìn Thượng Trang, mặc dù không thích nàng, nhưng tình hình hôm nay đặc biệt, bà không thể bác bỏ nàng tại chỗ, vì thế nói với Ti Y bên cạnh: "Còn không nhận đồ của Tu Dung?"

Tì Y nhận lệnh, tiến lên nhận hộp bánh phù dung trong tay Phục Linh.

Thời điểm ngừng đầu, Từ Chiêu Nghi lập tức nhận ra đó là hộp bánh chính mình đem qua Cảnh Nhân Cung, sắc mặt liền thay đổi.

Thượng Trang chỉ khẽ cười, nàng vốn muốn nói thêm vào câu, chỉ là ngại Nguyên Chính Hoàn ở đây, nàng không tiện nhiều lời. Nhưng cho dù không nói, như vậy cũng đủ rồi. Nàng không biết bên trong bỏ độc gì, nhưng Từ Chiêu Nghi khẳng định biết rõ.

Tuồng vui hôm nay, để xem nàng ta hát thế nào.

Tì Y đưa hộp bánh tới trước mặt Thái Hậu, Thái Hậu nhìn nhìn, cười nói: "Cái hộp này trông rất tinh xảo, Vu Tu Dung có được từ đâu?"

Thượng Trang kinh hãi, không ngờ Thái Hậu lại mở miệng hỏi mình. Với tình hình hiện tại, nàng có thể lên tiếng trả lời sao?

Ánh mắt lạng lẽ dò xét nam tử bên kia.

Nguyên Duật Diệp cười lạnh: "Thái Hậu đã hỏi, sao có chưa trả lời?"

Trái tim như bị bóp nghẹt, giờ phút này nàng không thể không mở miệng, chỉ biết tận lực đè thấp thanh âm: "Là Từ Chiêu Nghi tặng thần thiếp, thần thiếp chẳng qua là mượn hoa hiến Phật mà thôi." Dứt lời, nàng liền khẩn trương nhìn Nguyên Chính Hoàn.

Sắc mặt y vẫn trầm lặng như trước, phảng phất như từng nghe tiếng của nàng.

Cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

"Vậy sao?" Thái Hậu mỉm cười, "Lục cung hòa thuận là phúc khí của Hoàng Thượng, Hoàng Thượng nói xem có đúng không?"

"Mẫu hậu nói rất đúng." Nguyên Duật Diệp nhàn nhạt đáp lời. Hắn cũng đưa mắt nhìn Nguyên Chính Hoàn, khóe miệng cong lên ý cười thâm sâu.

Sắc mặt Từ Chiêu Nghi đã vô cùng khó coi, thử nhiều lần cũng không biết phải mở miệng thế nào.

Ánh mắt Thái Hậu lần nữa dừng trên hộp bánh, cười nói: "Ai gia đột nhiên nhớ tới công phẩm lần trước tiến cống, khi đó Hoàng Thượng còn sai người đưa hai hộp tới Úc Ninh Cung."

Nguyên Duật Diệp hoàn hồn, gật đầu đáp: "Nghe mẫu hậu nhắc, trẫm mới nhớ lại. Nếu mẫu hậu đã thưởng thức, hương vị khẳng định không tệ."

Thái Hậu vẫn duy trì nụ cười: "Hương vị đúng là không tệ." Dứt lời, bà ta đưa mắt nhìn Tì Y, "Mở ra, chia cho nhóm chủ tử nếm thử, ai gia dù sao cũng đã thưởng thức hai hộp, ha ha..."

Từ Chiêu Nghi nắm chặt hai tay, sắc mặt trắng bệch.

Thượng Trang cũng hoảng sợ, hiện tại chia cho nhóm chủ tử nếm thử...

Tì Y lên trước, cẩn thận tháo tờ giấy niêm phong bên trên, mở ra, bánh phù dung liền hiện trước mắt, trông rất ngon. Chỉ là, Từ Chiêu Nghi biết, đây không phải thứ có thể ăn được.

Thượng Trang đưa mắt nhìn nàng ta, lúc này, nàng ta còn kiềm chế được sao?

Thái Hậu lại cười nói: "Đề Hoàng Thượng nếm trước đi, lần trước ai gia đã dùng qua, quả thật không tệ."

"Vâng." Tì Y đáp, cẩn thận lấy đĩa gấp một cái, nhẹ nhàng đặt vào bên trong cái đĩa trước mặt Nguyên Duật Diệp.

Phục Linh bất giác tiến lên nửa bước, lại thấy Thượng Trang khẽ lắc đầu, ý bảo nàng lui xuống.

Từ Chiêu Nghi sớm đã vô nát khăn lụa trong tay, sự tình nàng mong muốn sao lại biến thành như vậy?

Hiện tại để Hoàng Thượng nếm trước, nếu ngài ấy xảy ra chuyện, hậu quả sẽ như thế nào?

Nhưng nếu hiện tại nàng đứng ra, con đường sống cũng khẳng định không còn, không phải sao?

Thái dương rờn rờn mờ mờ, Từ Chiêu Nghi ngậm miệng thật chặt.

Nguyên Duật Diệp không động đũa, chỉ cười một tiếng: "Hôm nay ăn nhiều rồi, hiện tại không muốn dùng thêm. Tì Y, cứ để mọi người nếm thử đi."

Tì Y nhận lệnh, lập tức chia đều bánh ngọt cho nhóm chủ tử.

Thượng Trang nhỏ giọng nói: "Vốn là thưởng cho Chiêu Nghi tỷ tỷ, hiện tại Hoàng Thượng nhường cho nàng, không phải rất tốt sao?"

Thái Hậu đưa mắt nhìn nàng, bên trong hiện lên tia khác thường.

Nguyên Duật Diệp nghe vậy liền cười nói: "Như thế cũng tốt." Dứt lời, hắn bảo Trương công công tiến lên, đem đĩa bánh ngọt của mình đưa qua cho Từ Chiêu Nghi.

Từ Chiêu Nghi nhìn đĩa bánh trong tay Trương công công, cả người cứng nhắc.

Còn chưa biết làm thế nào, thiên tử đã thấp giọng nói: "Khó có được hôm Từ Chiêu Nghi chịu nhường đồ được ban thưởng, miếng đầu tiên nhất định phải do nàng nếm thử."

Thái Hậu cúi đầu uống ngụm trà, thuận miệng nói: "Nếu Hoàng Thượng đã lên tiếng, người ăn đi."

Vân Phi ngồi bên cạnh Thái Hậu vốn đã động đũa, giờ phút này nghe Hoàng Thượng và Thái Hậu mở miệng, chỉ đành không vui mà buông đũa xuống.

Niên Tàn ngược lại chỉ an tĩnh ngồi một chỗ, thỉnh thoảng ngược mắt nhìn.

Tì Y dạo một vòng rồi trở về, ở đĩa trước mặt Thượng Trang cũng đặt một miếng bánh phù dung. Thượng Trang cúi đầu nhìn, khóe miệng khẽ nhếch, cũng không động đũa.

Ánh mắt mọi người đều dồn về phía Từ Chiêu Nghi, nàng ta run rẩy cầm đĩa, thời điểm chạm vào miếng bánh ngọt, hai tay không ngừng run lên. Hít một hơi thật sâu, nàng ta thấp giọng: "Thần thiếp... Thật ra thần thiếp không thích đồ ngọt."

Vân Phi hừ một tiếng: "Chẳng lẽ chút thể diện này Chiêu Nghi muội muội cũng không cho Hoàng Thượng và Thái Hậu sao?"

Miếng bánh đã ở bên môi, mùi hương quanh quẩn bên chóp mũi, Từ Chiêu Nghi cuối cùng cũng nhịn không được, buông đĩa xuống.

Sắc mặt Nguyên Duật Diệp thay đổi, Thái Hậu cũng nhíu mày nhìn nàng ta, mở miệng: "Sao vậy, Từ Chiêu Nghi lại dờ dặt tính sao?"

"Thái Hậu?" Từ Chiêu Nghi đột nhiên quỳ xuống, toàn thân run rẩy, "Cái này... Không thể ăn."

Lúc này ngược lại là Mộ Dung Vân Khương lên tiếng hỏi: "Từ Chiêu Nghi có ý gì vậy? Cái gì gọi là không thể ăn?"

Hoàng Hậu vừa dứt lời, mọi người đều lấp bắp kinh hãi. Có kẻ theo bản năng đưa mắt nhìn miếng bánh phủ dung trước mặt, lộ vẻ cả kinh.

Từ Chiêu Nghi vẫn run rẩy, khóc ròng: "Có... Có độc..."

"A!" Vân Phi bên cạnh nàng ta kinh hô một tiếng, hồi tưởng lại vừa rồi bản thân sắp ăn nó, chính mình vẫn còn sợ hãi.

Phục Linh cả kinh, vội nói: "Chiêu Nghi nương nương, đây là đồ người tặng nương nương chúng ta đó!"

"Ta... Ta..." Từ Chiêu Nghi bắt lực té ngã trên mặt đất.

Nguyên Duật Diệp giận tím mặt, lạnh lùng nói: "Từ Chiêu Nghi to gan, dám làm ra chuyện này! Người đâu!"

"Hoàng Thượng." Thái Hậu vội mở miệng cắt ngang, ánh mắt mang vẻ dò xét nhìn về hướng của Thượng Trang, "Bánh ngọt từng qua tay Vu Tu Dung, ai gia chỉ nói sự thật, không hề có ý gì khác."

"Thái Hậu." Phục Linh vội mở miệng phản bác, lại bị Thượng Trang duỗi tay kéo lại. Nha đầu này, không muốn sống nữa sao? Lời Thái Hậu nói, nàng cũng dám ở đây phản bác?

"Mẫu hậu, việc này..."

"Hôm nay là thọ thần của ai gia, không ngờ lại xảy ra sự tình này, theo ai gia thấy, vẫn là điều tra cho rõ. Dẫn hai người kia cùng đi!"

Nguyên Duật Diệp cả kinh, Thượng Trang đang định mở miệng thì một thanh âm khác đột nhiên truyền tới: "Thái Hậu trước đừng gấp, bánh ngọt xuất phát từ tay Từ Chiêu Nghi, nếu không phải nàng ta động tay chân, nàng ta làm sao biết bên trong có độc?"

Thanh âm của y nhàn nhạt, nhưng nghe lại rất có lý.

Thượng Trang cơ hồ khiếp sợ tới hít thở không thông, là y, là Nguyên Chính Hoàn.

Phục Linh cao hứng quay đầu nhìn nam tử bên kia, nếu không phải có nhiều người ở đây, nàng sợ sẽ vui vẻ gọi lớn tiếng.

Cánh tay kéo Phục Linh bỗng dùng sức, Thượng Trang không dám đưa mắt nhìn y.

Y... Vẫn khỏe chứ?

Nàng không ngờ y còn có thể giúp nàng nói chuyện.

Mọi người đồng loạt đưa mắt nhìn Nguyên Chính Hoàn, sắc mặt Thái Hậu có chút khó coi, giờ phút này chỉ đành nói: "Đúng vậy, là ai gia hồ đồ, còn không lôi nữ nhân ác độc này xuống!"

Thị vệ bên ngoài tiến vào, áp giải Từ Chiêu Nghi rời đi.

Từ Chiêu Nghi khóc lóc cầu tình: "Hoàng Thượng, Thái Hậu, tha cho thần thiếp đi! Thần thiếp không hề muốn hãm hại Hoàng Thượng! Thần thiếp cũng không hề muốn hãm hại Thái Hậu! Hoàng Thượng, Thái Hậu..."

Đương nhiên ai ai cũng rõ người nàng ta muốn hãm hại không phải Hoàng Thượng và Thái Hậu.

Chẳng biết tại sao, Thượng Trang không tự chủ liếc nhìn Thái Hậu, Thái Hậu không phải hồ đồ, bà ta là muốn tương kế tựu kế bắt lấy cơ hội trừng trị nàng. May là chuyện hôm nay, nàng sớm đã có chuẩn bị.

Cho dù không có Nguyên Chính Hoàn, Thái Hậu cũng không thể làm gì nàng.

Nguyên Duật Diệp lẳng lặng nhìn nàng, bàn tay chậm rãi siết chặt. Khó trách hôm nay nàng khác thường như vậy, đột nhiên lấy ra bánh ngọt muốn đưa cho Thái Hậu thưởng thức, tính cách của nàng, hẳn còn không rõ sao? Nếu không phải sớm biết bánh phủ dung kia có độc, nàng sao có thể quả quyết như thế?

Nhưng cho dù nàng biết rõ, khi này thời điểm Thái Hậu muốn hãm hại, nàng một câu cũng chưa từng nói.

Nàng thật sự không sợ hẳn sẽ ăn sao?

Lòng ngực dâng lên một loại cảm xúc, không phải phẫn nộ, mà là đau.

Quanh đi quẩn lại, thì ra hẳn trong lòng nàng, trước sau chưa từng là gì cả.

A, Nguyên Duật Diệp cười khổ, cả người đều là khó chịu ở đâu.

Nhất thời mọi người đều khiếp sợ tới không kịp phản ứng, bất động thanh sắc mà dùng khăn che miếng bánh phủ dung trước mặt.

"Hoàng Thượng." Mộ Dung Vân Khương thấy người bên cạnh có chút khác thường, vội thấp giọng gọi.

Hắn lại lắc đầu, nhỏ giọng: "Trẫm không sao."

Thái Hậu lại lên tiếng: "Sắc mặt Hoàng Thượng không tốt, có phải mấy ngày nay mệt nhọc quá độ không? Hoàng Hậu vẫn là cùng Hoàng Thượng trở về nghỉ ngơi trước đi."

Linh Khuyết không khỏi lo lắng mà nhìn hắn, có điều trong giờ khắc này, nàng không có tư cách tiến lên.

Mộ Dung Vân Khương gạt đầu, duỗi tay dịu hắn: "Thần thiếp đưa ngài về trước."

Đây là lần đầu tiên Nguyên Duật Diệp không cự tuyệt, hắn đứng dậy, nói với Thái Hậu: "Vây nhi thần trở về trước."

Mọi người lập tức đứng dậy, tiễn hắn ra ngoài.

Nhìn theo bóng lưng của hắn biến mất ở cửa, chẳng biết tại sao, trong lòng Thượng Trang có chút mất mát. Nàng lắc đầu, miễn cưỡng nở nụ cười, vội vàng cắt miếng bánh phỉ dung vào ống tay áo.

Thời điểm rời khỏi Úc Ninh Cung, sắc trời đã tối.

Thượng Trang và Phục Linh đi được vài bước, phía sau liền truyền tới tiếng bước chân. Nàng không khỏi dừng lại, vừa quay đầu, trước mắt thoáng qua một cánh tay mảnh khảnh.

"Ba" một cái, bàn tay tát thẳng vào má của Thượng Trang.

Theo bản năng đưa tay che mặt, nàng giật mình nhìn nữ tử trước mắt.

Phục Linh kinh hãi kêu lên: "Thục Viện nương nương, người làm gì vậy?"

Linh Khuyết phẫn nộ nhìn Thượng Trang, lạnh giọng: "Người có biết bản thân vừa làm gì không? Chủ động đề Từ Chiêu Nghi dừng trước, người dừng hòng nói chính mình không biết trong bánh có độc!" Nàng rõ ràng biết, lại không đứng ra nói, mặc kệ Thái Hậu kêu hắn ném thứ?

Linh Khuyết tức giận tới cả người phát run, nếu khi đó hắn thật sự ăn hết, nàng phải làm sao? Nàng nên làm sao bây giờ?

Ở chỗ này, Thượng Trang không muốn cãi nhau với nàng, vì thế nhân dịp đáp một câu: "Người hiểu lầm rồi."

"Hiểu lầm?" Sắc mặt Linh Khuyết tái nhợt. Chuyện đã tới nước này, nàng ấy có thể đơn giản nói một câu nàng đã hiểu lầm? A, nàng chẳng qua là muốn hỏi, nếu quả thật ở ranh giới chỉ còn như ngàn cân treo sợi tóc, nàng ấy sẽ ngăn cản hắn ăn miếng bánh kia sao?

Hôm nay cho dù nàng có nói thế nào, Linh Khuyết cũng không tin!

"Phục Linh, chúng ta đi." Thượng Trang dứt khoát xoay người.

Phục Linh cho dù không cam lòng cũng chỉ đành đi theo.

"An Lăng Vu!" Linh Khuyết đuổi tới, hung hăng giữ chặt ống tay áo của nàng, cắn răng nói, "Ta không yêu cầu xa vời người có tình yêu, chỉ hi vọng người đừng làm hại ngài ấy, nhưng như vậy thì đã sao? Ngài ấy yêu người, trong lòng người hẳn rõ ràng hơn bất kỳ ai khác! Sao người có thể nhẫn tâm... Nhẫn tâm như vậy..."

Từ trước tới nay, nàng luôn hi vọng có được tình yêu của hắn, nhưng nữ nhân này, nàng ấy lại vô tình bỏ qua thứ nàng cần.

Thậm chí, nàng ấy có thể ngang nhiên làm tổn thương tình cảm của hắn!

Đây là điểm vô luận thế nào nàng cũng không thể tha thứ.

Nếu như, hắn vui vẻ, nàng có thể lui một bước đứng từ xa mà nhìn. Thứ nàng muốn chỉ là làm bạn bên cạnh hắn, có thể được ở cùng hắn, với nàng mà nói đó chính là hạnh phúc.

Thế nhưng kết quả hôm nay không phải điều hắn muốn, cũng không phải là điều nàng hi vọng nhìn thấy.

Một khắc hắn đứng dậy bỏ đi, rõ ràng đã rời xa như vậy, nàng lại cảm thấy lòng mình cũng tan nát giống lòng hắn.

Hắn khó chịu, tất cả cảm xúc ấy nàng đều cảm nhận được, nhưng nữ tử trước mặt lại phẳng phất không hề hay biết...

"Linh Thục Viện, thỉnh người buông tay." Thượng Trang phát tay muốn tránh tay nàng ta.

Linh Khuyết cắn răng, dùng sức kéo nữ tử lại gần. Có lẽ do dùng lực quá lớn, Thượng Trang thoáng cái đã đứng không vững, cổ chân đứng lại không theo kịp, cứ như thế mà ngã dẫm vào lồng ngực của một nam tử.

Mùi hương quen thuộc bao quanh chớp mũi, chính là tại cái ngày ở Hưng Viên, y ôm nàng, ní non gọi một tiếng: Thượng Trang.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 7-1: Càn Thừa Cung 1

"Tiểu thư!" Phục Linh kinh hãi gọi một tiếng.

Mà Thượng Trang như ý thức được gì đó, trong tích tắc, nàng lại bất giác cặp mắt sáng ngời như sao kia, mà dung nhan của nàng cứ như vậy mà hoàn toàn ở trọn bên trong.

Kinh ngạc, cho dù nàng không nhìn rõ chính mình nhưng vẫn cảm nhận được.

Hoàng loạn đứng dậy tránh đi, trong đầu tất cả đều là bộ dáng lúc y bị hoa tình hành hạ, nhưng hiện tại y vẫn tiến lên phía trước đỡ nàng.

"A." Trắc chân, lúc này nàng mới phát hiện, cảm giác đau đón ập tới, nàng nhịn không được mà rên ra tiếng.

Linh Khuyết cũng hoảng sợ, nàng chỉ là không muốn để Thượng Trang rời đi, không ngờ vừa kéo một cái, ngược lại làm ra sự tình này. Tình hoa trên người Nguyên Chính Hoàn do nàng chuẩn bị, trong lòng lúc này không khỏi lo lắng. Nàng không thể phủ nhận, đối với nàng, y một mực khách khí.

Cho dù nàng cự tuyệt chuyện Mạc Tầm cầu hôn.

Linh Khuyết định tiến lên, lại thấy y nhú mày, thanh âm nhàn nhạt truyền tới: "Đã xảy ra chuyện gì."

Mạc Tầm cúi người, khẽ đáp: "Là Tu Dung nương nương không cẩn thận té ngã, chủ tử có bị thương không?"

Thượng Trang chống mắt nhìn Mạc Tầm, hần... Hần sao có thể thân nhiên nhắc tới nàng như thế?

Nghe vậy, sắc mặt Nguyên Chính Hoàn vẫn không thay đổi, lắc đầu, thanh âm mang chút men rượu, hỏi: "Nương nương không sao chứ?"

"Tiểu thư vội bị trật chân." Phục Linh vội trả lời.

Thân thể Thượng Trang trở nên cứng ngắc, không tin mà đưa mắt nhìn nam tử trước mặt, Phục Linh không nhận ra sự khác thường, nhưng nàng nghe lời y nói chẳng lẽ không phát hiện ra sao?

Y có thể bình thân gọi nàng một tiếng "Nương nương", nhưng còn tình hoa của y?

Y sao có thể khác chế?

Lúc này, Mạc Tầm lên tiếng cắt ngang suy nghĩ của nàng: "Nếu chủ tử đã bị trật chân, còn không hồi cung truyền thái y xem?"

Phục Linh hoàn hồn, vội vàng dìu Thượng Trang, nói: "Tiểu thư, chúng ta hồi cung thôi."

Phục Linh kéo nàng, nàng vẫn không đi, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm nam tử đang ngồi trên xe lăn.

Ánh mắt của y phẳng lặng, nhìn ra không chút khác thường.

Linh Khuyết cũng sợ tới ngấy người, việc này... Căn bản không có khả năng!

"Tiểu thư." Phục Linh thấp giọng gọi, nàng càng lúc càng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Thời điểm tới, tiểu thư dặn nàng không được tiến lên nói chuyện với Vương gia và Mạc thị vệ, thậm chí lúc ở hành lang vô tình gặp Vương gia, nàng ấy lựa chọn kéo nàng quay đầu bỏ chạy, mà hiện tại, muốn tiểu thư rời đi, nàng lại không đi. Phục Linh có chút xấu hổ, không biết nên làm thế nào.

Thân thể khẽ run lên, thử nhiều lần, Thượng Trang cuối cùng cũng mở miệng: "Tối nay đa tạ Vương gia đã lên tiếng giúp ta."

Nguyên Chính Hoàn mỉm cười, nói: "Chẳng qua là tiện tay mà thôi, nương nương không cần để ý. Sự thật nằm ở lòng người, chuyện nương nương không làm, cho dù có điều tra Thái Hậu cũng sẽ tra rõ, người cũng không cần lo lắng."

Chẳng qua là tiện tay, hiện tại y muốn nói cho nàng biết hôm nay nếu đổi là người khác, y cũng sẽ lên tiếng nói lời công đạo, không hơn.

Mạc Tầm nhìn Thượng Trang, định mở miệng nói chuyện thì thấy một thái giám chạy tới. Thấy Nguyên Chính Hoàn, hần chạy càng nhanh hơn, vừa tới gần liền hướng mọi người hành lễ, rồi nói: "Vương gia chưa xuất cung thì may quá, Hoàng Thượng kêu nô tài tới mời Vương gia qua Càn Thừa Cung."

Nguyên Chính Hoàn khẽ gật đầu.

Mạc Tầm nghe vậy liền thuận tiện nói: "Hai vị nương hồi cung đi, chủ tử nhà ta phải qua Càn Thừa Cung gặp Hoàng Thượng." Dứt lời, lại thoáng nhìn qua Linh Khuyết, hần đẩy Nguyên Chính Hoàn tiến lên.

Linh Khuyết xoay người, ngo ngác nhìn theo hai bóng lưng, khăn lụa trong tay sớm đã bị vò nát.

Lần này Nguyên Chính Hoàn trở về, nàng cảm thấy có chỗ nào đó rất lạ, nhưng suy nghĩ lại không nhìn ra.

Lại quay đầu nhìn nữ tử sau lưng, trên mặt Thượng Trang tất cả đều là khiếp sợ.

Mạc Tầm cũng bất giác quay đầu nhìn, khóe miệng khẽ nhúc nhích.

Nguyên Chính Hoàn đột nhiên mở miệng: "Nghe giọng của Phục Linh, xem ra nàng ấy sống cũng không tệ. Chỉ là vì sao... Bỏ vương đối với chuyện của chủ tử nàng một chút ấn tượng cũng không có?"

Mạc Tầm cười đáp: "Đó là Vu Tu Dung Hoàng Thượng mới sắc phong, chủ tử chưa từng gặp. Trước đây Phục Linh từng ở vương phủ đoạn thời gian, sau chủ tử rời kinh, ngài để nàng ấy hồi cung, hiện tại nàng đi theo Tu Dung nương nương của Cảnh Nhân Cung."

Nguyên Chính Hoàn chỉ im lặng nghe, không nhiều lời.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dục Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 4 - Chương 7-2: Càn Thừa Cung 2

Rất nhanh đã tới Càn Thù Cung, thái giám vào trong thông báo một tiếng mới đi ra mời y vào.

Thấy Nguyên Chính Hoàn, Mộ Dung Văn Khương có chút xấu hổ, lập tức đứng dậy, nói: "Nếu Hoàng Thượng đã có mấy lời muốn nói với Vương gia, vậy thần thiếp xin trở về trước."

Nguyên Duật Diệp gật đầu, Mộ Dung Văn Khương liền rời khỏi tẩm cung.

Ánh mắt dừng trên gương mặt của nam tử, hắn đột nhiên bật cười, đứng dậy nói: "Đã lâu không gặp, từ lúc chia tay tới giờ hoàng thúc không có vấn đề gì chứ?"

Nguyên Chính Hoàn cũng cười nói: "Thần đang định xuất cung, không biết Hoàng Thượng truyền thần tới là có chuyện?"

"Cũng không có gì." Hắn tiến lên trước, mở miệng, "Chỉ là hôm nay hoàng thúc vừa nói một câu đã giải vây cho Vu Nhi, trăm thay ngàn ấy nói tiếng đa tạ."

Hắn vừa dứt lời, sắc mặt Mạc Tầm thay đổi, Mạc Tầm đương nhiên là sợ hắn sẽ nói thêm.

Cái loại lo lắng này Nguyên Duật Diệp không thấy, hắn không tiếng không động mà cười cười, có lẽ Mạc Tầm thật sự đã nghỉ quá nhiều, chỉ một câu này thôi, hắn sẽ không nói quá nhiều.

Trên tiệc tối, kỳ thật hắn đã được, cho nên mới truyền y tới, chẳng qua là để nghiệm chứng lần cuối cùng.

Nguyên Chính Hoàn khẽ nhủ mảy, "Vu Nhi" trong miệng hắn hắn là "Vu Tu Dung", có lẽ đó là người cực kỳ quan trọng của hắn, nếu không hắn cũng sẽ không truyền y tới chỉ để nói một câu đa tạ.

Y không khỏi cười cười, nói: "Hoàng Thượng có lòng với nàng, cho dù hôm nay thần không lên tiếng, nàng ấy cũng sẽ không sao. Xem ra, là thần nhiều chuyện."

"Không, lời vừa rồi của hoàng thúc... Rất đúng." Hắn đưa mắt nhìn ra ngoài, lớn tiếng, "Người đâu, chuẩn bị rượu."

"Hôm nay trăm chưa kính hoàng thúc một ly rượu nào, hiện tại phải uống bù."

Cung nữ bưng rượu vào trong, rót đầy cho hai người rồi lui sang một bên.

Nguyên Duật Diệp bưng chén rượu, cười nhìn y, nói: "Chén rượu này, trăm kính hoàng thúc."

Nguyên Chính Hoàn cười yếu ớt cầm lấy, ngửa đầu uống cạn.

Hai người nói chuyện thêm một lúc, Nguyên Chính Hoàn mới trở về.

Nguyên Duật Diệp đi ra ngoài, Trương công công vội lấy áo khoác lông chồn phủ thêm cho hắn, hắn chỉ đứng dựa vào lan can, đưa mắt nhìn về thân ảnh càng đi càng xa, khóe miệng lộ một nụ cười lạnh.

"Vong Tinh Thủy." Nhân nhật nói ra ba chữ, cánh tay vịn lan can thoáng buột chặt.

Hôm nay hắn đã có câu trả lời.

Hắn không lừa nàng, tình hoa thật sự không có thuốc giải.

Hắn cũng đã nói, nghiêm khắc mà nói tình hoa không có thuốc giải.

Vong Tinh Thủy kỳ thật không phải thuốc giải của tình hoa, đây chẳng qua là thứ ép chính mình xóa hết ký ức về một người. Xem ra Nguyên Chính Hoàn đã lựa chọn phương pháp này.

Mà chuyện này muốn nói cho hắn biết, suy nghĩ của hắn là đúng, không thể xem thường y, bất kể là trước kia hay hiện tại.

Hắn sớm đã nói Nguyên Chính Hoàn không phải kẻ xử sự theo cảm tính, mà lần này chẳng qua chỉ là một ly rượu tình hoa mà thôi.

Trong lòng y có chuyện đang che giấu, điều đó khiến mọi người không thể đoán ra ý đồ của y.

Nguyên Duật Diệp hắn cũng suy nghĩ không thông.

Người như vậy, nàng tin tưởng sao? Nàng nên biết kỳ thật Nguyên Chính Hoàn không tốt đẹp hơn hắn là bao.

A, chán nản cười, tin hay không tin thì có thể nào, cuối cùng người bận tâm chỉ có mình hắn.

Cả người dựa vào lan can, Nguyên Duật Diệp đưa tay xoa lồng ngực.

Trương công công nhìn tới hoảng sợ, vội bước tới đỡ lấy hắn, lo lắng hỏi: "Hoàng Thượng sao vậy? Long thể không thoải mái sao? Nô tài đi gọi..."

"Không cần." Hắn cắt ngang, "Truyền chi, kêu Dương Thành Phong vào cung."

Trương công công cả kinh: "Hoàng Thượng, lúc này..." Hắn dừng lại, cuối cùng đành phải gật đầu, "Vâng, nô tài đi ngay."

Hắn vốn muốn nói hôm nay đã trễ, muốn truyền Dương tướng quân vào cung thì nên đợi sang ngày mai. Chỉ là nhìn sắc mặt của Hoàng Thượng, hắn không dám nhiều lời, chỉ biết nhận lệnh lui xuống.

Ánh mắt Nguyên Duật Diệp đột nhiên trở nên lạnh lẽo, xem ra quyết định kêu Dương Thành Phong hồi kinh báo cáo là đúng.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dục Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 7-3: Càn Thừa Cung 3

Giờ phút này trời đã không còn sớm, xung quanh chỉ còn gió mỗi lúc một mạnh. Mạc Tầm giúp Nguyên Chính Hoàn chỉnh lại áo khoác, thấp giọng hỏi: "Chủ tử có thấy lạnh không?"

Nguyên Chính Hoàn lắc đầu, bắt gặp bật cười.

Mạc Tầm nhủ mảy: "Chủ tử không cần để ý tới lời nói của Hoàng Thượng, tính tình của ngài ấy trước nay đều như vậy."

Y lại lắc đầu: "Không, bốn vương không phải việc này, chỉ là Mạc Tầm à..." Y dừng một lát, tiếp tục, "Chỉ là bốn vương cảm thấy có chút không thoải mái."

"Ngài không thoải mái ở đâu?" Hần vội cúi người xem xét.

Y thoáng nhíu mi, tiếp theo lại cười nhạt một tiếng: "Nói không nên lời, có lẽ là do uống hơi nhiều rượu." Cái loại cảm giác này tựa như mất đi thứ gì đó, thoáng cái xuất hiện trong lòng.

Thậm chí hôm nay lúc vào cung, y sớm đã cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp.

Hai người cứ thế mà xuất cung, giữa đường vô tình nhìn thấy một người.

Nghe tiếng gấp sát va nhau, Nguyên Chính Hoàn nhện không được mà hỏi: "Ai vậy?" Đã trễ thế này, rốt cuộc là ai muốn tiến cung?

Mạc Tầm đưa mắt nhìn, đáp: "Chủ tử, hình như là Dương Thành Phong tướng quân." Khoảng cách xa thế này, hắn không nhìn rõ lắm, có điều xem dáng người thì thật sự rất giống.

Nguyên Chính Hoàn lại im lặng, một hồi lâu sau cũng không nói lời nào.

.....

Thời điểm trở về Cảnh Nhân Cung, Thượng Trang và Phục Linh đứng lúc gặp Huyền Chu chạy ra, vội vàng nói: "Nương nương ra ngoài quên mang dù, nô tỳ sốt ruột đi lấy, sợ nương nương bị bệnh, nhưng sau đó đi tìm lại không thấy người đâu."

Thượng Trang vốn không bận tâm, ngược lại là Phục Linh ở cạnh lên tiếng: "Chỉ ướt một chút, mau mang xiêm y sạch tới đây. À đúng rồi, truyền thái y tới, tiểu thư bị trật chân."

Huyền Chu nhận lệnh, vội vàng lui xuống.

Điui Thượng Trang vào tấm cung, Phục Linh cau mày nói: "Vẫn còn ẩm ướt, tiểu thư nhanh cời ra đi, đừng để bị bệnh."

Dứt lời, cung nữ đuổi tay giúp nàng cời cúc áo, không ngờ cánh tay đột nhiên bị Thượng Trang bắt lấy, hỏi: "Phục Linh, hôm nay, người kia là... Là Vương gia sao?"

Phục Linh gạt mình, cái gì gọi là "Người hôm nay là Vương gia sao?", đó không phải Vương gia thì là ai?

Nghĩ tới đây, Phục Linh kinh hãi, vội đưa tay kiểm tra trán của nàng, xác định nàng không sinh bệnh mới thở phào nhẹ nhõm.

Cung nữ cười nói: "Tiểu thư hồ đồ rồi, ngài ấy đương nhiên là Vương gia."

Thượng Trang im lặng, qua một lúc lâu mới chậm rãi nói từng chữ: "Y sống vẫn tốt."

Sống vẫn tốt, vậy tình hoa đã giải rồi sao?

A, nàng bật cười ra tiếng, Nguyên Duật Diệp gạt nàng, nói cái gì là tình hoa không có thuốc giải chứ, tất cả đều là gạt nàng.

Hắn là vì muốn nàng ở lại mới nói như vậy, có điều nàng lại cảm thấy may mắn, nàng nguyện để hắn gạt mình chứ không muốn nhìn bộ dáng thống khổ của y.

Thấy nàng nở nụ cười, Phục Linh cũng nhện không được mà cười theo: "Đúng vậy, nô tỳ đã sớm nói với tiểu thư Vương gia sống rất tốt."

Bên cạnh y còn có Mạc thị vệ, Mạc thị vệ một lòng trung thành với y, muốn y sống không tốt cũng khó.

Lúc này, Huyền Chu tiến vào, Phục Linh nhận xiêm y trong tay nàng ta, thời điểm xoay người giúp Thượng Trang thay y phục thì thấy khăn lụa giấu trong tay áo, có chút phình lớn, tựa như đang bao lấy gì đó.

Nàng có chút tò mò, mở ra xem, thì ra lại là một miếng bánh phủ dung.

Phục Linh kinh hãi, không tin mà đưa mắt nhìn Thượng Trang, bật thốt lên hỏi: "Tiểu thư, cái này..."

Thượng Trang lúc này mới có phản ứng, đuổi tay gạt lấy, há miệng cắn một phần rồi đem miếng còn lại gói vào khăn, cười nói: "Người tới Càn Thừa Cung giao cái này cho Trương công công đi." Nguyên Duật Diệp nhìn thấy sẽ hiểu rõ tất cả.

Bên trong bánh ngọt không hề có độc.

Nàng vốn không định đổi, chỉ là vạn nhất thật sự có người ăn nhầm, vậy thì phải giải quyết sao đây? Thứ nhất, nàng không biết trong bánh có độc gì, thứ hai, nàng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện để dụ Từ Chiêu Nghi ra ngoài ánh sáng mà hi sinh tính mạng ai đó.

Hôm nay may là sớm đã đổi bánh, nếu không để Nguyên Duật Diệp ăn thật, chuyện gì sẽ xảy ra? Sau lần ở Hưng Viên đó, cánh tay hắn bị thương không thể hồi phục hoàn toàn, hiện tại lại có thêm thương tích mới.

Thượng Trang khép nhẹ hai mắt, tối nay trên thọ yến của Thái Hậu, hắn liền mạng uống rượu, hình như là vì tức giận.

Nhưng hắn giận cái gì chứ?

Giận nàng mấy lần trộm nhìn Nguyên Chính Hoàn sao?

A, mãi tới khi hắn giận dữ bỏ đi, nàng mới biết hắn là đang trách nàng dám cầm đồ có độc cho hắn ăn.

Phục Linh kinh ngạc, cái này... Kêu nàng mang thứ này tới Càn Thừa Cung sao?"

"Còn không đi?" Thượng Trang vẫn không mở mắt, chỉ trầm giọng một câu.

Hiện tại đành phải đi một chuyến rồi quay về hỏi, Phục Linh nhận lệnh, cẩn thận cất đồ vào tay, xoay người ra ngoài.

Huyền Chu tiến lại gần, nhỏ giọng: "Hôm nay công công ở Nội Vụ Phủ có mang ít huân hương mới, nương nương có cần lựa chọn không?"

Thượng Trang lắc đầu.

Huyền Chu thấy vậy liền lui xuống.

Hít một hơi thật sâu, Thượng Trang chậm rãi nằm xuống giường, tâm trạng lại bắt đầu vui vẻ. Hôm nay như vậy chẳng phải rất tốt hay sao?

Nguyên Chính Hoàn không có chuyện gì, Nguyên Duật Diệp vẫn làm Hoàng đế của hắn, thật sự rất tốt

Cách một lát, nghe tiếng mở cửa, nàng cũng không mở mắt nhìn, nghĩ người tới có lẽ là Huyền Chu. Huyền Chu đứng một lát, thấy nàng không lên tiếng liền nhanh chóng thay huân hương, sau đó nhẹ nhàng rời khỏi.

Thời điểm thái y tới, Huyền Chu mới vào lại. Sau khi kiểm tra, cổ chân chỉ trệt một chút, không có gì đáng ngại. Thái y để lại một hộp thuốc cao rồi lui xuống.

Tuy không quá nghiêm trọng nhưng lúc thoa thuốc vẫn đau, Huyền Chu vừa giúp nàng thoa xong thì Phục Linh cũng về.

Nàng nhìn nhìn, không dám nói lời nào, chỉ cẩn thận giúp Thượng Trang đắp chăn.

Thượng Trang mở miệng hỏi: "Về rồi sao?"

Phục Linh có chút hoảng sợ, vội đáp: "Vâng, chuyện tiểu thư dặn nô tỳ đã làm xong, có điều Trương công công nói Dương tướng quân đang nghị sự với Hoàng Thượng, đồ vật lát nữa công công sẽ đem vào."

Dương Thành Phong tới?

Thượng Trang mở mắt, nhíu mày. Đã trễ thế này, đang êm đẹp vì sao Dương Thành Phong lại tiến cung?

Nàng nghĩ nghĩ, lại lắc đầu, đó đều là chính sự tiền triều, đâu tới phiên nàng đi quản

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 7-4: Càn Thừa Cung 4

Phục Linh im lặng một lúc lâu, qua nửa ngày, ánh mắt có chút khác thường. Thượng Trang giật mình, thấy nàng ấy đưa tay xoa mặt, cắn răng nói: "Linh Thục Viện kia đúng là không phải người tốt, ra tay nặng như vậy! Tiểu thư hiền lành quá rồi, nếu đối lại là nô tỳ, nô tỳ sẽ đánh trả nàng ta."

Thượng Trang bắt giác đưa tay chạm vào gương mặt, đứng dậy hỏi: "Sao thế? Rõ ràng lắm hả?"

"Vâng." Phục Linh tức giận, "Tiểu thư đối với nàng ta đúng là quá khách khí."

Thượng Trang không khỏi bật cười. Không phải nàng khách khí với Linh Khuyết, chỉ là nha đầu Phục Linh này không biết, kỳ thật Linh Khuyết cũng rất đáng thương. Nàng ấy dùng trăm phương ngàn kế để được ở cạnh Nguyên Duật Diệp, toàn tâm toàn ý quan tâm hắn, nhưng tới cuối cùng nàng ấy có được cái gì?

Còn không bằng Thượng Trang nàng có tình yêu của hắn.

Tình yêu của hắn...

Trái tim run lên, đúng vậy, nàng sao có thể không nhận ra?

Thượng Trang cúi thấp đầu, tình yêu của đế vương..

"Tiểu thư đừng buồn, rất nhanh sẽ khỏi, nếu người đau, nô tỳ sẽ đi tìm thuốc bôi cho người." Phục Linh thấy nàng im lặng, cho rằng nàng buồn chuyện cái bạt tai của Linh Khuyết.

Phục Linh xoay người muốn đi lại bị Thượng Trang kéo lại.

Nàng lắc đầu: "Không cần khẩn trương như vậy, chỉ hơi đau mà thôi, Linh Khuyết cũng không phải cố ý." Nàng ấy hiểu lắm nàng dám ở trước mặt mọi người thiếu chút cho Nguyên Duật Diệp ăn đồ có độc nên mới tức giận, kỳ thật cũng không thể trách Linh Khuyết, nàng ấy yêu hắn nên mới hành xử như vậy.

Nguyên Duật Diệp khi đó cũng tức giận bỏ đi không phải vì nguyên nhân này sao?

Sự tình giải thích rõ rồi thì sẽ không sao"

"Nhưng nô tỳ đau lòng." Hai mắt Phục Linh ửng đỏ.

Thượng Trang cảm thấy ấm lòng, kéo tay nàng, cười nói: "Nha đầu ngốc, ta biết người quan tâm ta, không còn sớm nữa, còn chưa đi ngủ sao?"

Phục Linh lắc đầu: "Nô tỳ đợi người nghỉ ngơi rồi sẽ đi."

Nhìn về mặt kiên định của tiểu nha đầu, Thượng Trang đột nhiên cảm thấy khó chịu, ban đầu nàng không muốn tiến cung, vào được rồi liền muốn tìm cách ra ngoài. Nhưng đối lại Phục Linh, từ đầu tới cuối nàng đều chưa từng hỏi cảm xúc của nàng ấy.

Nếu như không vì thay tiểu thư vào cung, nàng cũng sẽ giống Phục Linh, chẳng qua là nô tỳ mà thôi.

Thượng Trang duỗi tay kéo người trước mặt lại gần: "Vậy người ngồi đi, chúng ta trò chuyện." Tới nay sợ rằng nàng sẽ không ngủ được.

Lần này Phục Linh không câu nệ, nàng gật đầu, mỉm cười ngồi xuống.

"Tại sao lại đồng ý cha ta vào cung giúp ta?" Lời này nàng chưa bao giờ hỏi Phục Linh, thậm chí Phục Linh có biết nàng không phải An Lăng tiểu thư hay không, nàng cũng chưa từng hỏi.

Vì tín nhiệm, cho nên không hỏi chẳng?

Hôm nay hỏi không phải vì không còn tín nhiệm, chỉ là muốn hiểu thêm mà thôi.

Phục Linh không trốn tránh, thành thật trả lời: "Lão gia là ân nhân cứu mạng cả nhà nô tỳ. Năm đó, nô tỳ còn nhỏ, phía Nam xảy ra nạn đói, rất nhiều nạn dân trôi dạt khắp nơi, là lão gia cứu giúp nương, tỳ tỳ, còn cả nô tỳ. Nương nói tích thủy chi ân đương dừng tuyên trương báo, huống hồ ơn của lão gia lại lớn như vậy."

Thượng Trang có chút khiếp sợ: "Người không phải cô nhi sao?" Nàng vẫn nhớ trước khi vào cung, Phục Linh từng nói như vậy.

Phục Linh gật đầu: "Chuyện này nô tỳ không lừa người, nương và tỳ tỳ đều nhiễm bệnh mất rồi."

Thượng Trang bắt gác nắm chặt tay nàng, lại thấy nàng lắc đầu, nói: "Đó là quá khứ rồi, thời điểm lão gia hỏi nô tỳ có tâm nguyện gì, nô tỳ đã nói muốn học y thuật. Nếu y thuật của nô tỳ cao mình, có lẽ nương nương và tỳ tỳ đã không chết."

Thượng Trang dùng ánh mắt khác thường nhìn nha đầu trước mặt, thấp giọng hỏi: "Phục Linh, người không phải nha đầu của hiệu thuốc, đúng không?"

Nàng cười: "Tiểu thư thật thông minh." Phục Linh đứng dậy, quỳ gối trước giường, nói, "Đây là chuyện duy nhất nô tỳ lừa người."

"Tại sao?" Thượng Trang cảm thấy không chân thật, nha đầu bên cạnh thì ra lại là chân nhân bất lộ tướng.

Ánh mắt Phục Linh vẫn thuần khiết như lúc ban đầu, thành thật đáp: "Bởi vì lão gia nói, theo tiểu thư vào cung, nô tỳ chỉ là một nha đầu bình thường, không có bất cứ liên quan nào khác."

"Phục Linh." Thượng Trang đưa tay đỡ nàng.

Nàng cười nói: "Tiểu thư đừng như vậy, kỳ thật lão gia rất tốt với tiểu thư. Khi đó sau khi lão gia hỏi tâm nguyện của nô tỳ, nô tỳ được học y thuật, đương nhiên mọi chuyện phải bắt đầu từ hiệu thuốc."

Vì vậy nàng cũng có thể tính là người của hiệu thuốc.

"Lão gia nói tới lúc tiểu thư lấy chồng, nô tỳ sẽ là nha đầu hồi môn của tiểu thư, chức trách của nô tỳ là chiếu cố người. Nô tỳ đã hứa với lão gia sẽ đi theo tiểu thư, coi tiểu thư như tỷ muội của mình."

Thượng Trang không khỏi mở miệng hỏi: "Người cũng biết ta không phải An Lăng tiểu thư."

Phục Linh lại lắc đầu: "Chỉ cần lão gia nói người phải thì người chính là An Lăng tiểu thư, mà nô tỳ cả đời sẽ hầu hạ người, không xa không rời."

"Phục Linh, ta..."

Cung nữ nhủu mày: "Tiểu thư đừng khóc, sẽ hư hết phấn trên mặt, trông rất khó coi."

Thượng Trang nhìn không được mà khẽ cười, nàng thật nên cảm tạ lão gia đã cho nàng một nha đầu tốt như vậy. Chỉ là nhớ tới lão gia, nụ cười trên mặt lại biến mất, sau nửa ngày, nàng mới thấp giọng hỏi: "Cha còn kêu người giám thị ta?"

Phục Linh căng lớn hai mắt, lắc đầu: "Không có, lão gia chỉ nói hi vọng tiểu thư sống tốt."

Sống tốt...

Đưa mắt nhìn nụ cười của nha đầu trước mặt, Thượng Trang không khỏi cá kinh.

Trước kia nàng luôn cho rằng Phục Linh là người Phục Linh phái tới giám thị mình, lại không ngờ, thì ra không phải.

A, ngược lại là nàng dùng bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Thấy Thượng Trang đã cười, Phục Linh mới lần nữa ngồi xuống, cười nói: "Chỉ là tiểu thư cũng thật thông minh, sao người biết Thái Hậu sẽ đưa bánh ngọt cho Hoàng Thượng ăn vậy? Bánh phù dung kia nếu không đổi thì thảm rồi." Ban đầu nàng không biết đó là độc gì, sau khi đổi bánh, nàng mới phát hiện, đó là đoạn trường thảo.

Từ Chiêu Nghi này thật ngoan độc.

Thấy nàng đổi chủ đề, Thượng Trang cũng chỉ cười cười: "Ta không biết, chỉ là phỏng vạy nhất thôi." Có điều dạo một vòng, bánh phù dung cũng đẩy tới trước mặt Từ Chiêu Nghi, như vậy còn hữu dụng hơn bất kỳ ai ăn thử.

Phục Linh nhủu mày, tỏ vẻ không hiểu: "Nhưng nô tỳ vẫn không hiểu, tiểu thư đưa bánh cho Trương công công để làm gì?" Vấn đề này, cả đường đi nàng đều suy nghĩ nhưng vẫn không hiểu dụng ý bên trong.

Thượng Trang mỉm cười: "Người không hiểu cũng không sao, quan trọng là... Hoàng Thượng sẽ hiểu."

Còn về Thái Hậu.

Nghe Phục Linh hỏi, Thượng Trang mới nghĩ tới một chuyện. Khi đó Thái Hậu nói khi trước Nguyên Duật Diệp đã đưa hai hộp bánh tới Úc Ninh Cung, như vậy lúc Phục Linh mang ra, bà ta phải phát hiện, bởi vì đó là công phẩm, trong cung không thể nào xuất hiện cái bánh phù dung giống hệt.

Xem ra Thái Hậu vừa thấy liền biết đã có người động tay chân bên trong.

Với tâm tư của Thái Hậu, bà ta không khó đoán ra chuyện bánh ngọt có người động qua, nhưng tại sao bà ta lại để Hoàng Thượng ăn trước?

Sắc mặt Thượng Trang thay đổi, ý của Thái Hậu, nàng còn không rõ sao?

Hôm nay, nếu Nguyên Duật Diệp thật sự ăn hết cái bánh có độc mà xảy ra chuyện, Thái Hậu sẽ như thế nào?

Nàng biết rất rõ Thái Hậu xưa nay không ưa thích nhi tử của Tề Hiền Phi này, chỉ là không ngờ bà ta có thể điềm nhiên coi như không thấy gì.

"Tiểu thư sao vậy?" Phục Linh lên tiếng hỏi.

Thượng Trang hoàn hồn, đáp: "À, không có gì, chỉ là bị nha đầu nguoi lừa thăm rồi."

Phục Linh cười hi hi: "Tiểu thư tốt, sau này Phục Linh không dám nữa."

Thượng Trang than thở một tiếng, lại nói: "Trước khi vào cung, ta thật không ngờ có ngày hôm nay, sau này có chuyện gì cứ nói với ta, nếu người muốn, ta sẽ nghĩ cách để người xuất cung, tuyệt không nuốt lời."

"Khi nào tiểu thư xuất cung, nô tỳ sẽ cùng người rời đi." Lời nói của cung nữ vô cùng kiên định, không chút chần chừ.

"Chẳng lẽ nguoi không cần tự do sao?"

Phục Linh nhủ mảy, đáp: "Tiểu thư nghĩ tự do là gì? Trong cung chắc chắn không có tự do, nhưng ra ngoài thì có tự do sao? Tiểu thư đã quên rằng mình là bắt đắc đi phải vào cung rồi ư?"

Thượng Trang khiếp sợ nhìn nữ tử trước mặt, đã quên...

Thì ra xuất cung chỉ là chấp niệm thôi sao?

"Tiểu thư suy nghĩ nhiều rồi, ngủ một giấc, ngày mai mọi chuyện đều sẽ tốt trở lại." Phục Linh mỉm cười đưa tay giúp nàng cởi áo ngoài, lại đẩy nàng nằm xuống.

Thời điểm cung nữ tới trước đèn, lại nghe Thượng Trang lên tiếng: "Đừng tắt đèn."

Phục Linh quay đầu nhìn nàng, gật đầu nói: "Vậy không tắt nữa, tiểu thư ngủ đi."

"Nguoi cũng về nghỉ ngơi đi."

"Nô tỳ sẽ ở đây hầu hạ." Dứt lời, nàng tiến tới ngồi cạnh bên giường.

Thượng Trang lại lắc đầu: "Ở đây không cần hầu hạ, lui xuống đi."

Phục Linh còn muốn nói chuyện nhưng thấy nàng kiên trì, cuối cùng đành phải thôi. Cung nữ đứng dậy, ra tới cửa lại quay đầu nhìn, sau đó mới rời đi.

Bên ngoài, nam tử vẫn im lặng đứng, phía sau hắn là Trương công công.

Phục Linh cả kinh, vừa định quỳ xuống thì bị hắn liếc nhìn, ý bảo lui ra. Phục Linh không dám nói gì, chỉ đành vội vàng lui xuống.

Để Trương công công cởi áo choàng bên ngoài, Nguyên Duật Diệp mới nhẹ bước đi vào.

Cánh cửa đóng lại.

Nhìn nữ tử nằm nghiêng trên giường, ánh đèn dừng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng như ẩn như hiện.

Hắn cố gắng nhẹ chân đi tới.

Thượng Trang cảm thấy có người lại gần, tưởng Phục Linh quay lại, định lên tiếng, nhưng vừa nhìn liền giật mình ngồi dậy.

Hắn đã thay long bào, trên người chỉ còn kiện y phục gọn nhẹ, giờ phút này nhìn có vẻ gầy ốm. Thượng Trang cau mày hỏi: "Sao chỉ mặc chút xiêm y như vậy mà tới?" Nàng định lấy chăn bao lấy thân thể hắn nhưng bị hắn dè xuống.

Bàn tay to bao trùm bàn tay nhỏ bé của nàng, hắn cười yếu ớt: "Xem đi, một chút cũng không lạnh. Lúc tới có mặc áo choàng, chỉ là trước khi tiến vào đã cởi mà thôi."

Đang nằm lại bị hắn nhìn chăm chăm, Thượng Trang có chút không tự nhiên, đành phải nói: "Đã trễ rồi, sao Hoàng Thượng lại tới?"

Hắn "A" một tiếng, mới nói: "Nàng đặc biệt phái nha đầu mang bữa khuya tới cho ta, mùi vị không tệ."

Thượng Trang giật mình, đương nhiên biết hắn chỉ cái bánh phù dung kia, không khỏi kinh ngạc: "Hoàng Thượng đã ăn nó?"

Hắn cười hỏi lại: "Vì sao không?" Dương Thành Phong ra ngoài, Trương công công liền vào bẩm báo, nói Vu Tu Dung ở Cảnh Nhân Cung đưa đồ tới. Hắn còn tưởng là gì, không ngờ là miếng bánh phù dung bị ăn một nửa.

Hắn chỉ nhìn một cái, nhưng cả người lập tức tỉnh táo.

"Chẳng qua là một chuyện nhỏ, nàng còn có ý kêu nha đầu mang đồ qua, nếu ta không hiểu, nàng sẽ làm thế nào?" Hắn nhìn nàng, hỏi.

Thượng Trang chỉ cười: "Hoàng Thượng thông minh như vậy, muốn không biết cũng khó."

"Trẫm không biết."

Thượng Trang không định so đo với hắn, chỉ cười không dám."

Nụ cười trên mặt nam tử lại chậm rãi biến mất, qua nửa ngày, hắn mới mở miệng: "Ta không biết thì ra nàng tiến cung không tình nguyện như vậy."

Thượng Trang kinh hãi, lại nghe hắn nói: "Vừa rồi ở bên ngoài không cần thận nghe được."

Nàng chợt dạ nhìn hắn, hắn ở bên ngoài, đứng bao lâu, rốt cuộc đã nghe những gì?

"Hoàng Thượng, ngài... Đã nghe được gì?" Nàng nhin không được mà hỏi.

Hắn thờ dãi: "Nghe được sự bất đắc dĩ của nàng." Hắn nắm tay nàng càng chặt, nhẹ giọng, "Nếu lần này trở về y vẫn còn nhớ tới nàng, nếu hôm nay nàng không đổi cái bánh phù dung kia, ta có lẽ sẽ thả nàng đi."

Nếu Nguyên Chính Hoàn một lòng không quên được nàng,

Nếu trong lòng nàng thật sự không quan tâm hắn.

Như vậy, hắn sẽ lựa chọn buông tay.

Mà bây giờ, tất cả đều không giống lúc trước.

Không giống lúc trước.

Thượng Trang lộ rõ sự khiếp sợ.

Nguyên Chính Hoàn, y không nhớ nàng sao?

Khó trách hôm nay y lại kỳ quái như vậy.

"Vương gia ngài ấy..." Vừa mở miệng, nàng lại phát hiện bản thân không biết nên hỏi cái gì.

Nguyên Duật Diệp lại nói: "Không được nhắc tới y."

Không được nhắc tới y, đây là lần đầu tiên y nói thông dong như vậy.

Thượng Trang nhấp môi, cuối cùng không tiếp tục.

Bàn tay to lớn mon tròn hai má của nữ tử, dưới ánh đèn, vết hồng trên mặt càng rõ lên.

Hắn bỗng nhiu mày, hỏi: "Mặt bị làm sao vậy?"

Thượng Trang cả kinh, vừa rồi Phục Linh có nói, chẳng lẽ dấu bặt tai rõ ràng vậy sao?

"Ai đánh?" Hắn lại hỏi.

Nàng cười lắc đầu: "Không đau."

Nguyên Duật Diệp nhiu mày, lòng hắn đau.

Cẩn thận nâng mặt nàng, cẩn thận quan sát, hắn lạnh giọng: "Lần sau có ai đánh nàng thì cứ tiện tay đánh trả."

Thượng Trang không đáp, nếu biết người đánh là Linh Khuyết, hắn còn nói lời này sao?

A, nàng sao vậy, sao lại nói lời này?

Đột nhiên nhớ tới sự tình tối nay, nàng hỏi: "Từ Chiêu Nghi kia..."

Hắn trầm giọng: "Trẫm đã phế nàng ta."

Thượng Trang cúi đầu, nàng hắn biết thích khách ngày đó do Từ Chiêu Nghi phái đi, nàng ta khẳng định không sống được. Có điều, nàng không định nói thẳng, dù sao đó cũng là một mạng người. Là người thì đều muốn sống.

"Hoàng Thượng định đi sau?" Thấy hắn không có ý định lên giường, nàng nhin không được mà hỏi.

Sắc mặt hắn có chút khác thường, gật đầu nói: "Chuẩn bị qua Quan Sư Cung, thuận đường qua đây xem nàng, hiện tại phải đi rồi." Dứt lời, hắn thật sự đứng dậy.

Thượng Trang đứng lên, lại bị hắn ngăn cản: "Ngủ đi, không cần hành lễ."

Thời điểm xoay người rời đi, bước chân của hắn có chút trì trệ, nhưng rất nhanh, hắn đã nâng bước ra ngoài.

Trong lòng hắn rất rõ vì sao Từ Chiêu Nghi lại làm vậy với nàng, rất đơn giản, là vì hắn cho nàng tình yêu.

A, tự giễu mà cười, có lẽ nàng đúng, nếu thật sự yêu nàng, hắn không thể mỗi thời mỗi khắc đều ở cạnh nàng như vậy.

Qua hôm nay, hắn mới hiểu được đầu đá trong hậu cung vô cùng khốc liệt.

Trương công công thấy hắn đi ra, không khỏi kinh hãi, vội vàng tiến lên phủ thêm áo choàng cho hắn, nhỏ giọng hỏi: "Hôm nay Hoàng Thượng không nghỉ ngơi ở Cảnh Nhân Cung sao?"

Hắn chỉ nói: "Tôi Quan Sư Cung."

Vì nửa miếng bánh phù dung kia, tôi nay cho dù hắn ngủ ở đâu, nội tâm đều vui vẻ.

Thượng Trang ngơ ngác nhìn cánh cửa đóng chặt tới xuất thần.

Nguyên Chính Hoàn lựa chọn quên nàng không phải lỗi của hắn.

Từ nay về sau, y là Vương gia của y, nàng là nương nương của nàng.

Thượng Trang nghiêng người, bỗng nhiên có thứ gì đó từ khóe mắt rơi ra. Nàng đưa tay lau, bỗng nhiên bật cười, nếu nàng còn chấp niệm thì đó chính là ích kỷ. Quên nàng rồi, cũng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dục Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 7-5: Càn Thừa Cung 5

Hôm sau, từ Úc Ninh Cung thỉnh an Thái Hậu trở về, xa xa có nhìn thấy động tĩnh bên lãnh cung, Thượng Trang bắt gặp đi chậm lại.

Phục Linh theo ánh mắt của nàng mà nhìn qua, trong lòng biết nàng đang suy nghĩ cái gì, vì vậy thấp giọng nói: "Tiểu thư đi thôi, ở đây gió lớn."

Thượng Trang gật đầu, thời điểm nâng bước lại nghe thanh âm của Mộ Dung Vân Khương từ sau truyền tới: "Sự tình hôm qua Vu Tu Dung làm quá liều lĩnh rồi."

Quay đầu thấy Mộ Dung Vân Khương được Thanh Nhi dìu tới, Thượng Trang và Phục Linh cùng hướng nàng hành lễ, nghe nàng tiếp tục: "Bốn cung coi như là trông thấy thù đoạn của người, thật khiến bốn cung phải rửa mắt mà nhìn."

Thượng Trang nhẹ giọng: "Nếu nương nương ở trong vị trí của thần thiếp, người cũng sẽ làm như vậy."

"Bốn cung không phủ nhận." Nàng buông tay Thanh Nhi ra, một mình đi tới.

Thượng Trang cũng bảo Phục Linh lui xuống, thấy Mộ Dung Vân Khương chậm rãi tiến lên, nàng liền đi theo, nghe nàng ấy nói: "Hoàng Thượng sủng ái người, đương nhiên sẽ có người nhìn chằm chằm vào người. Có câu này người hẳn cũng biết, nhận sủng ái vào thân đồng thời cũng phải gánh sự ghen ghét."

Thượng Trang thông dong cười đáp: "Nương nương quá lời, Hoàng Thượng đối với lục cung luôn đồng đều." Tay nắm khăn khẽ run lên, nhưng nàng vẫn mỉm cười. Nàng không muốn sự sủng ái đó, nhưng việc này cho dù nói ra, có ai sẽ tin?

Mộ Dung Vân Khương cũng cười, ánh mắt hướng về lãnh cung ở đối diện, bất giác cảm thán: "Người hạ thủ vẫn còn lưu tình." Từ Chiêu Nghi không chết là lời giải thích tốt nhất.

"Không phải thần thiếp hạ thủ lưu tình, mà tội Từ thị phạm phải không đáng chết."

Nữ từ phía trước quay đầu nhìn, cười yếu ớt: "Bốn cung thật không hiểu nổi người, đối với nàng, người có thể hạ thủ lưu tình, nhưng người lại không nói để Hoàng Thượng biết trước trong bánh phù dung kia có độc."

Thượng Trang không nói, Mộ Dung Vân Khương sẽ không biết. Nàng không nói bởi vì trong bánh ngọt kia vốn không có độc.

"Nếu là bốn cung, bốn cung sẽ không hạ thủ lưu tình." Nàng nhàn nhạt một câu.

Hộ giáp thoáng đâm vào lòng bàn tay, Mộ Dung Vân Khương vẫn nhớ thời điểm vừa tiến cung ca ca từng nói, nàng không thích hợp với thâm cung, nàng quá đơn thuần, sẽ không bằng những kẻ biết tính toán kia.

Chỉ là huynh ấy lại quên, con người rồi sẽ thay đổi.

Tại thời điểm nàng xác định muốn làm cái gì, cho dù là tâm kế cũng không thể làm khó dễ nàng.

Nữ nhân, trời sinh đã biết tính toán.

Thượng Trang không khỏi giật mình, sau nửa ngày mới mở miệng hỏi: "Nương nương rốt cuộc muốn nói cái gì?"

Nàng cười nhạt: "Bốn cung không muốn nói gì cả, chỉ là muốn để người biết, hi vọng người đừng để người kia hãm hại mình."

Thượng Trang cả kinh, ánh mắt bất giác lướt qua mặt hồ tĩnh lặng phía trước, nàng quả thật nghĩ không ra Từ thị đã vào lãnh cung thì có thể làm ra chuyện gì?

Khóe miệng không khỏi nhếch lên, nàng nhìn nữ từ phía trước, lần nữa hỏi: "Người kia có thể khiến thần thiếp thế nào?"

Mộ Dung Vân Khương chỉ cười một tiếng: "Bốn cung không biết." Dứt lời, nàng không quay đầu, chỉ kêu Thanh Nhi tới rồi nhanh chóng rời khỏi.

Phục Linh chạy đến, nhíu mày hỏi: "Tiểu thư, Hoàng Hậu nương nương nói gì với người vậy?"

"Không có gì." Mộ Dung Vân Khương dường như đang nhắc nhở nàng, nhưng trước mắt hắn sẽ không có gì xảy ra.

Trở về Cảnh Nhân Cung, tin các vị Vương gia ba ngày sau sẽ rời kinh về đất phong truyền tới.

Một ngày này, Nguyên Duật Diệp không tới Cảnh Nhân Cung, hình như là qua chỗ của Vân Phi.

Một mình Thượng Trang buồn chán, vì vậy kêu người mang giấy vào để mình vẽ tranh.

Vẽ được mấy bức lại cảm thấy buồn tẻ, nghỉ ngơi cũng ngủ không được. Nàng đành mở cửa sổ, nhìn cảnh trí trong viện, thỉnh thoảng có mấy con chim sà xuống, chơi đùa trên cạnh.

Tiến vào, thấy nàng ngơ ngác ngồi một chỗ, Phục Linh đặt điểm tâm lên bàn, cười nói: "Hôm nay Hoàng Thượng không tới, nơi này cũng trở nên lạnh lẽo."

Thượng Trang chấn động, thật vậy sao?

Nàng cảm thấy như vậy sao?

Phục Linh đi tới kéo nàng tới trước điểm tâm: "Tiểu thư ăn chút đi, nô tỳ đã lên thử một chút, ăn rất ngon."

Thượng Trang nhìn không được mà cười, nha đầu Phục Linh này đúng thật là to gan. Nàng cười nói: "Không cần vụng trộm như vậy, cùng ngồi xuống ăn đi."

Phục Linh vội tránh đi: "Vậy thì không được, nô tỳ sao có thể cùng ngồi một bàn với chủ tử." Dứt lời, nàng liền lém lỉnh nói, "Có điều đứng đây ăn cũng được, nô tỳ tạ tiểu thư trước."

Nói xong, cung nữ liền tiến tới lấy một cái bánh ngọt đưa vào miệng.

Thượng Trang thật sự rất thích nàng như vậy, cho nên cũng ăn một cái, hương vị quả thật không tệ.

Qua ngày hôm sau, vừa rời giường, Phục Linh liền vội vàng từ bên ngoài chạy tới, cả gương mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng, không ngừng thở hổn hển.

Thượng Trang nhìn nàng, nhìn không được mà hỏi: "Có chuyện gì? Sao trông người gấp gấp như vậy?"

Phục Linh liều mạng hít thở một hồi, mới nói: "Tiểu thư, Vương gia sắp thành hôn."

Bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, Thượng Trang bật thốt lên hỏi: "Vị Vương gia nào?"

"Đương nhiên... Đương nhiên là Hoàn Vương điện hạ." Bằng không sao nàng phải chạy gấp như vậy?

Thượng Trang đứng dậy, không khỏi muốn bật cười, y sắp thành hôn, không phải rất bình thường sao? Các vị vương gia tới tuổi này của y đều sớm đã thành hôn. Khi đó lúc y hỏi kinh, Nguyên Duật Diệp từng nói lúc chào đón y đừng quá kinh ngạc. Nàng đã tưởng tượng tới rất nhiều chuyện khiến mình bất ngờ, trong đó đương nhiên cũng có chuyện y thành hôn.

Hôm nay thật sự đã tới, ngược lại khiến nàng không khỏi khiếp sợ.

Cười tự giễu, kỳ thật đây không phải đại sự, không phải sao?

Bên cạnh y cũng nên có người chiếu cố như Mạc Tầm, rốt cuộc cũng là đại nam nhân, bên người nên có một nữ tử chăm sóc.

Nghĩ như vậy, nàng hít một hơi thật sâu, cười hỏi: "Thật sao? Là tiểu thư nhà nào?"

Phục Linh nhủ mảy: "Nô tỳ cũng không biết là tiểu thư nhà nào, nhưng nô tỳ nghe nói hình như tên của tân vương phi là.. là Diệc Trang."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 8-1: Diệc Trang 1

Diệc Trang..

Cái tên đã từng gọi vô số lần trong lòng, cái người vô số lần xuất hiện trong mơ, không ngờ tới một ngày nàng có thể gọi thẳng trong miệng.

Máu trong người ngay khoảnh khắc này tựa như ngưng lại.

Trước khi vào cung, nàng đã nhờ lão gia tìm kiếm muối muối mất tích, An Lăng Tễ cũng nói không chưa có tin tức gì. Hiện tại sao muối ấy lại xuất hiện bằng cách như vậy?

Mọi thứ trước mắt như mơ hồ, Thượng Trang nhấp môi, run giọng hỏi: "Thật sự là Diệc Trang sao?"

Phục Linh gật đầu khẳng định: "Đương nhiên là thật, lúc quay về nô tỳ có nhìn thấy Vương gia và Mạc thị vệ ở xa, vốn tưởng rằng ngày mai bọn họ sẽ khởi hành rời kinh, hôm nay vào cung từ biệt, nhưng sau thấy Trương công công từ trong đi ra, trên mặt toàn là ý cười, nô tỳ thuận miệng hỏi, Trương công công liền nói Vương gia là vào cung để xin chỉ tứ hôn."

Thượng Trang bắt gặp lui về sau nửa bước, thỉnh chỉ tứ hôn..

Nữ tử có thể khiến y tự mình thỉnh chỉ tứ hôn thật không dễ dàng. Còn nhớ khi đó, tiên hoàng muốn ban Mộ Dung Vân Khương cho y, mặc dù ngoài miệng y chưa từng cự tuyệt nhưng kỳ thật trong lòng không hề muốn.

Diệc Trang, Diệc Trang..

Tay nắm khăn lụa nhìn không được mà run rẩy, Thượng Trang bỗng nhắm chặt hai mắt, có lẽ chỉ là cái tên giống nhau mà thôi, có lẽ chỉ là một sự trùng hợp.

Nàng không ngừng tự nói với chính mình như thế.

Phục Linh cuối cùng cũng nhìn ra sự khác thường, vội vàng tiến lên đỡ nàng: "Tiểu thư sao vậy?" Dừng một lúc, nàng tiếp tục, "Kỳ thật Vương gia... Vương gia..." Liệu có phải vì Vương gia sắp phải thành hôn mà tiểu thư như vậy không? Nàng muốn khuyên, nhưng không biết an ủi sao cho phải.

Thượng Trang càng lúc càng run rẩy, so với đêm hôm qua, trên thọ thần Thái Hậu nhìn thấy Nguyên Chính Hoàn, nàng càng run rẩy hơn.

A, miễn cưỡng cười thành tiếng, nàng vì sao phải như vậy?

Y kết hôn, nàng không phải nên cao hứng sao?

Còn về Diệc Trang...

Nếu đó thật sự là muội muội của nàng, nàng còn gì để không vừa ý? Khi đó nàng nhờ lão gia đi tìm Diệc Trang còn không phải hi vọng muội ấy có được một gia đình hạnh phúc sao? Gà cho Nguyên Chính Hoàn, muội ấy chắc chắn hạnh phúc, điểm này, nàng tin.

"Vương gia... Ngài ấy đã trở về rồi sao?" Qua một lúc lâu, Thượng Trang mới mở miệng hỏi.

Phục Linh gật đầu: "Lúc này ngài ấy hẳn đã xuất cung."

Bất lực ngồi xuống, nội tâm vô cùng hoảng loạn, nàng cho có nghĩ thế nào cũng không tìm ra manh mối.

Ngồi thêm một lát, Thượng Trang mới ngẩng đầu, nói: "Kêu người chuẩn bị kiệu, ta muốn qua Càn Thừa Cung." Cuối cùng cũng có một ngày nàng nhìn không được mà qua đó.

Phục Linh muốn nói gì thêm, nhưng thấy sắc mặt của nàng, do dự giây lát, cuối cùng cũng gật đầu lui xuống.

Nguyên Duật Diệp lúc này không có ở Càn Thừa Cung, cung nữ nói hẳn đang ở Ngự Thư Phòng xử lý công vụ, hỏi nàng có cần thông báo một tiếng hay không.

Thượng Trang lắc đầu, Ngự Thư Phòng không phải chỗ tùy tiện ra vào, nàng tốt hơn là đừng đi quấy rầy, cho nên liền nói với cung nữ: "Vây bốn cung ở đây chờ Hoàng Thượng."

Cung nữ tựa hồ có chút khó xử, quanh co cả buổi mới quỳ xuống, nói: "Nương nương thứ tội, Hoàng Thượng ra lệnh... nói thời điểm ngài ấy không có ở đây, không cho bất kỳ ai đợi ở chỗ này."

Phục Linh định mở miệng phản bác nhưng bị Thượng Trang ngăn lại, nàng nhịu mày hỏi: "Ngài ấy còn nói gì không?"

"Hoàng Thượng không nói gì khác cả, thỉnh nương nương thứ tội." Cung nữ cúi đầu, cả người nhìn không được mà run rẩy.

Thượng Trang thờ dài, nàng cũng không muốn khó xử cung nữ kia, vì thế cùng Phục Linh ra ngoài, một mặt nói: "Vây bốn cung ra ngoài đợi."

Cung nữ ngẩng đầu, thấy nàng thật sự nâng bước rồi đi liền vội đuổi theo sau: "Nương nương, chi bằng nương nương hỏi cung trước đi, đợi Hoàng Thượng trở về, nô tỳ sẽ qua Cảnh Nhân Cung bẩm báo."

"Không cần." Thượng Trang nhàn nhạt nói.

Cung nữ thấy nàng kiên định nên không nói gì thêm, chỉ an tĩnh đứng cạnh hầu hạ.

Phục Linh giúp nàng chỉnh lại y phục, thấp giọng nói: "Nương nương, ngoài trời rất lạnh, chi bằng chúng ta về trước đi."

Thượng Trang lắc đầu, không đáp.

Kỳ thật nàng cũng không rõ bản thân vì sao lại chạy tới đây, chỉ là nếu đã đến rồi, nàng sẽ không đi.

Phục Linh biết một khi tiểu thư nhà mình quyết tâm, cho dù là ai cũng khuyên không được, vì thế chỉ đành bất đắc dĩ ôm chặt thân thể của nàng.

Mặt trời ở trên cao, nhưng chỉ cần một cơn gió thổi tới liền khiến không khí lạnh thấu xương.

Đợi thêm mấy canh giờ, mặt trời dần lặn về Tây.

Nguyên Duật Diệp và Trương công công cuối cùng cũng trở về, từ xa, hẳn đã thấy một thân ảnh đứng trước Càn Thừa Cung, cho dù rất nhỏ nhưng hẳn vừa nhìn liền thấy.

Nội tâm lập tức vui vẻ, hẳn nhanh chân tiến lên.

"Hoàng Thượng." Trương công công kinh ngạc gọi, chỉ đành ở sau đuổi theo.

Nhóm cung nhân trước Càn Thừa Cung quỳ xuống, lúc Thượng Trang hoàn hồn, nam tử đã ở trước mặt, nàng vội quỳ xuống hành lễ.

Hắn đưa tay đỡ lấy cánh tay nàng, một mảnh lạnh buốt, vì thế liền nhịu mày hỏi: "Sao lại đứng ở đây?"

Thượng Trang vừa định trả lời đã nghe Phục Linh lên tiếng đáp: "Bởi vì một cung nữ trong cung của Hoàng Thượng nói Hoàng Thượng không cho bất kỳ kẻ nào vào trong nội đợi."

Lá gan cung nữ này đúng là càng lúc càng lớn, chủ tử không nói lời nào, nàng đã dám cướp lời trước.

Thượng Trang kinh hãi, trừng mắt một cái, trách mắng: "Phục Linh, không được nhiều lời."

Nguyên Duật Diệp không định so đo, quay đầu nhìn cung nữ quỳ dưới đất. Cung nữ kia bị dọa tới sắc mặt trắng bệch, lập tức cúi đầu, chút dũng khí nói chuyện cũng không có. Chỉ là, đó xác thật là Hoàng Thượng tự mình ra lệnh, nàng sao dám không tuân?

Hắn kéo nàng tới gần, thuận thế dùng áo choàng bao lấy thân thể nhỏ bé.

Thượng Trang cũng không nói chuyện, để mặc hắn ôm vào trong, nghe hắn thấp giọng nói: "Ta không ngờ nàng sẽ chủ động tới Càn Thừa Cung." Vì thế hắn mới ra lệnh không cho ai chờ trong Càn Thừa Cung.

"Hoàng Thượng..." Xác thật nếu không có nguyên nhân, nàng sẽ không tới Càn Thừa Cung tìm hắn.

Nhìn bộ dáng muốn nói lại thôi của nàng, Nguyên Duật Diệp nao nao, cười yếu ớt: "Không ngờ sự tình hôm nay lại nàng biết nhanh như vậy." Hắn ôm nữ tử trong lòng, sau nửa ngày mới tiếp tục cười nói, "Cũng đúng thôi."

Vì chuyện của Nguyên Chính Hoàn, nàng mới vội vã chạy tới Càn Thừa Cung tìm hắn, thậm chí không màng trời lạnh mà chờ bên ngoài lâu như vậy...

Nói không ghen tị, là giả.

Chỉ là hôm nay hắn sẽ không cư xử như khi trước. Nguyên Chính Hoàn muốn thành hôn, mà y cũng đã không còn nhớ tới nàng, không phải sao?

Quan trọng nhất là, nàng là Tu Dung của hắn, là phi tử của hắn.

Thượng Trang bắt đầu nở nụ cười, tin tức trong cung thật sự truyền rất nhanh, huống chi lần này là đại sự chung thân của Nguyên Chính Hoàn.

Nàng vội vã tới đây muốn nghe hắn chính miệng nói chỉ là chuyện phụ, quan trọng hơn là vì Thượng Trang. Nếu như đó là muội muội của nàng, muội muội nàng tìm mười mấy năm hôm nay đã có tin tức, nàng có thể thật sự an tâm.

Thượng Trang ngừng đầu nhìn hắn, thấp giọng hỏi: "Tân vương phi, là ai?"

Lời này của nàng khiến Nguyên Duệ Diệp thật sự giật mình.

Hắn tưởng nàng vừa mở miệng sẽ hỏi tới Nguyên Chính Hoàn, lại không ngờ, người nàng muốn biết là tân vương phi, điều này thật khiến hắn cảm thấy mới lạ. Nữ tử trong lòng từ lúc vào đây đã không còn lạnh như lúc trước, hắn chậm rãi cởi áo choàng, mới hỏi: "Sao lại có hứng thú với tân vương phi?"

Thượng Trang không đáp, chỉ duỗi tay giữ chặt ống tay áo của hắn: "Hoàng Thượng nói ta biết, nàng ấy rốt cuộc là ai?"

Hắn ngừng ra, nhíu mày: "Nữ nhân bên cạnh y, nàng không phải rất rõ sao?"

Nàng biết hắn suy nghĩ quá nhiều, có điều cũng xác thật, đang êm đẹp nàng lại có hứng thú với tân vương phi, đây không phải là chuyện bình thường.

Chỉ là, người đó có thể là muội muội của nàng, nhưng lời này nàng có thể nói trước mặt hắn sao?

Nguyên Duệ Diệp cắn răng, hơi thở dần trở nên dồn dập. Nói nàng biết Nguyên Chính Hoàn hôm nay đã không còn là y khi đó, nói cho nàng nghe chuyện của tân vương phi thì có thể nào?

Hắn kéo nàng ngồi xuống, cuối cùng cũng trả lời: "Ta cũng không biết là ai, chỉ là hoàng thúc đã tự mình tới thỉnh chỉ tử hôn, ta cũng không có lý do cự tuyệt."

Cái gì là môn đăng hộ đối, với Nguyên Chính Hoàn nó vốn không cần. Đây chính là điểm nàng nghĩ cả ngày cũng không thông, nếu Nguyên Chính Hoàn thật sự có lòng khác, y sao có thể chọn một người không có bối cảnh làm Vương phi? Không có bối cảnh, điều đó đồng nghĩa với việc Nguyên Chính Hoàn không thể lợi dụng thế lực phía sau Vương phi để làm ra chuyện gì.

Diệp Trang, cái tên không tệ, nhưng hiểu biết của hắn đối với nàng cơ hồ là không.

Hắn từng phái Dương Thành Phong đi điều tra, chỉ biết đó là nữ tử Nguyên Chính Hoàn mang từ quận Thục tới mà thôi.

Quận Thục, cách xa kinh thành, là đất phong của y, là địa bàn của y.

"Vậy Hoàng Thượng đã từng gặp nàng ấy chưa?" Thượng Trang vội hỏi, ánh mắt nhìn thẳng nam tử đối diện như muốn nương theo đó mà nhìn thấu chút suy nghĩ.

Nguyên Duệ Diệp không rõ vì sao nàng lại hỏi như vậy, nhin không được mà mở miệng: "Nàng muốn hỏi cái gì?"

Chuyện nàng muốn biết tựa hồ không phải cái này.

Thượng Trang lắc đầu, đột nhiên đề nghị: "Ta muốn gặp nàng."

Hai tay bắt gắc siết chặt, hắn hỏi: "Là nàng, hay y?" Có lẽ hắn đã lý giải được cảm giác của nàng đối với Diệp Trang kia, giống như khi trước hắn đối với Nguyên Chính Hoàn.

"Là Diệp Trang." Thấy hắn nhìn mình, nàng khẳng định một câu.

Hắn cuối cùng cũng nở nụ cười, xem ra nàng thật sự muốn gặp người kia, ngay cả cái tên nàng cũng biết.

"Được, ngày mai gọi nàng ta vào cung, ta và nàng cùng đi gặp hoàng thúc tương lai." Kỳ thật hắn cũng hiếu kỳ, rốt cuộc là nữ tử thế nào có thể khiến y trong thời gian ngắn ngồi sau khi quên nàng tự mình tới thỉnh chỉ tử hôn.

Thượng Trang kinh hãi, hắn sao có thể cùng nàng đi gặp Diệp Trang?

Nàng miễn cưỡng cười nói: "Ngày mai không phải Vương gia sẽ rời kinh sao? Không bằng cứ tới nay gặp. Hoàng Thượng công vụ bận rộn, không cần đi cùng ta."

"Gặp cái gì, ta đã hạ chỉ để hoàng thúc ở lại, không cần vội vã rời kinh."

Thượng Trang cuối cùng cũng thật sự không hiểu, bất giác bật thốt lên: "Vương gia không phải rời kinh về đất phong mới thành hôn sao?" Nếu muốn thành hôn, vậy phải ở lại kinh thành rất nhiều ngày. Đại hôn của y, chuyện gì cũng cần phải chuẩn bị, huống hồ Hoàn vương phủ đã lâu không có người ở, giờ phút này mới bắt đầu chuẩn bị, tất nhiên sẽ không thể nhanh chóng hoàn thành.

Nguyên Duệ Diệp lắc đầu: "Không, chuyện kết hôn sẽ để về đất phong, chỉ đơn giản là giữ y ở lại lâu chút mà thôi. Huống hồ không phải nàng nói muốn gặp vương phi kia sao? Thừa dịp mấy ngày này ở trong kinh, Thái Hậu tất nhiên sẽ truyền triệu y."

Thượng Trang có chút khần trương. Thái Hậu truyền bọn họ vào cung, vậy nàng sẽ có cơ hội gặp nữ tử tên Diệp Trang kia. Tuy nàng và muội muội nhiều năm không gặp, nhưng rốt cuộc có phải hay không, nàng chỉ cần hỏi sẽ có được đáp án. Nghĩ như vậy, tâm tình có chút hồi hộp lại xen lẫn vui mừng.

Lúc này, bên ngoài truyền tới tiếng của Trương công công: "Hoàng Thượng, Dương tướng quân có tin truyền tới."

Sắc mặt Nguyên Duệ Diệp lập tức trở nên lạnh lẽo, nói: "Cho vào."

Cửa bị đẩy ra, một thị vệ nhanh chóng tiến vào, quỳ xuống hành lễ, thấy Thượng Trang ở đây, không dám nói chuyện.

Nguyên Duật Diệp lên tiếng: "Có gì cứ nói."

Nghe vậy, thị vệ mới gạt đầu, đáp: "Tướng quân lệnh thuộc hạ vào cung bẩm báo Hoàng Thượng, Bù Thiên Sùng đã... Bỏ trốn."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 8-2: Diệc Trang 2

"Người nói cái gì?" Nguyên Duật Diệp đứng bật dậy, nhìn chăm chăm người quỳ bên dưới.

Thượng Trang cũng kinh hãi, Bù Thiên Sùng, chính là tướng quân của Lê Quốc kia sao?

Thị vệ cúi đầu: "Hoàng Thượng bớt giận, tin tức về thay đổi địa điểm tướng quân che giấu rất kín nhưng không ngờ vẫn bị phát hiện, đối phương đều có thân thủ tốt, bọn họ đánh tới khiến chúng ta không kịp trở tay."

Hai tay nắm chặt thành đấm, Nguyên Duật Diệp lạnh giọng gần từng chữ: "Là kẻ nào?"

"Còn chưa biết." Thanh âm của thị vệ mỗi lúc một nhỏ.

"Dương tướng quân đâu?"

"Tướng quân tự mình dẫn người đuổi theo, hiện tại chưa về."

Nguyên Duật Diệp một chương đập xuống bàn, hít một hơi thật sâu mới mở miệng nói: "Biết rồi, lui xuống."

"Vâng, thuộc hạ cáo lui." Thị vệ lui xuống, Trương công công cũng không đi vào, chỉ nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Thượng Trang lặng lẽ nhìn hắn, thấy hắn nhắm mắt, mím môi không nói lời nào. Một chương vừa rồi hắn dùng rất nhiều sức lực, bàn tay hắn đã lộ ra gân xanh. Nàng không khỏi nhớ lại câu nói khi đó, người Lê Quốc có nội ứng trong kinh thành, xem ra quả thật là vậy.

Nhưng hôm tết Nguyên Tiêu gặp Dương Thành Phong, nàng nhận ra hắn là người cực kỳ cẩn thận. Bù Thiên Sùng ở trong tay hắn lại bị đối phương dễ dàng cứu đi, chuyện này khẳng định là có người mật báo.

Hoặc là sớm đã có người theo dõi bọn họ.

Sự tình này nàng quân không được, cũng không biết nên quán thế nào, chỉ là nhìn bộ dáng của Nguyên Duật Diệp, nàng không khỏi cảm thấy lo lắng.

"Hoàng Thượng." Bàn tay nhỏ bé của nàng cầm lấy bàn tay của hắn, thấp giọng gọi.

Bất giác run lên, Nguyên Duật Diệp mở mắt nhìn nữ tử trước mặt, nhẹ nhàng nở nụ cười, nói: "Không sao, nàng về trước đi, thời điểm hoàng thúc vào cung, ta sẽ phái người qua Cảnh Nhân Cung nói nàng biết."

Thượng Trang còn định mở miệng, hắn đã hướng ra ngoài, nói: "Phục Linh, đưa chủ tử từ người hồi cung."

Thanh âm cuối cùng đành nuốt xuống, Thượng Trang không nói gì, chỉ nâng bước rồi đi.

Phục Linh không khỏi cá kinh, Hoàng Thượng mở miệng đuổi tiểu thư đi, đây đúng là chuyện trước nay chưa từng có. Chỉ là hiện tại thấy tiểu thư cũng không nói lời nào, nàng chỉ đành im lặng.

Thời điểm xuống bậc thang, Thượng Trang nghe tiếng Nguyên Duật Diệp gọi Trương công công và, kêu hắn đi truyền Mộ Dung Vân Sở tiến cung.

Đi thêm một đoạn, Phục Linh mới mở miệng nói chuyện, trong lúc lơ đãng lại thấy Linh Khuyết ở phía trước đi tới không khỏi giật mình. Chuyện ngày đó nàng ấy đánh tiểu thư, nàng vẫn còn ghi nhớ.

Linh Khuyết chỉ liếc nhìn hai người, sau đó thu hồi ánh mắt, không nói gì cả, chỉ cùng cung nữ đi về phía trước.

Thời điểm lướt qua nhau, Thượng Trang nhẹ giọng: "Nếu muốn qua Càn Thừa Cung dò xét Hoàng Thượng thì không cần, Hoàng Thượng triệu kiến Mộ Dung thừa tướng, hiện tại không có thời gian."

Linh Khuyết giật mình, trong lòng có chút không vui, dừng bước nói: "Người chưa bao giờ chủ động đi gặp ngài ấy, hôm nay tới đây không phải vì chuyện Vương gia sắp đại hôn sao?" Nàng ấy là nữ tử đứng núi này trông núi nọ, tuy nàng không muốn tin nhưng những thứ trước mắt không phải vậy sao?

Nguyên Chính Hoàn sắp thành thân, tương lai, nữ tử duy nhất trong lòng y không còn là nàng, hơn nữa, y sớm đã quên mất nàng là ai. Những lý do này còn chưa đủ để khiến nàng tiếp cận Nguyên Duật Diệp sao?

Phục Linh ở cạnh không khỏi tức giận, nhưng thấy Thượng Trang nháy mắt ra hiệu, lời nói tới yết hầu đành phải nuốt xuống.

Thượng Trang không hề quay đầu, chỉ nói: "Người muốn nghĩ thế nào, tùy người. Cục diện hôm nay lúc trước ta đã sớm nói, sự thật kia người không nên giấu diếm, không phải sao?" Mặc dù Nguyên Duật Diệp sủng ái Linh Khuyết, nhưng đó không phải tình yêu nam nữ, điểm này tin chắc nàng ấy còn rõ ràng hơn nàng, chỉ tiếc là hết lần này tới lần khác, nàng ấy lại ép hắn làm chuyện mình không mong muốn.

Sắc mặt Linh Khuyết thay đổi, nữ tử này đang cảnh cáo nàng sao?

Phục Linh nghe tới mờ mịt, lời tiểu thư nói sao một câu nàng cũng không nghe hiểu?

Bỏ tay cung nữ ra, Linh Khuyết xoay người bước nhanh về phía trước. Phục Linh cả kinh, vội chắn trước mặt tiểu thư nhà mình, sợ nữ nhân này lại như lần trước làm tiểu thư nhà mình bị thương

Áp chế tức giận trong lòng, Linh Khuyết cắn răng mở miệng: "Người có thể tiếp cận ngài ấy, nhưng nếu để ta biết người tiếp cận lại làm tổn thương ngài ấy, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người!"

Thượng Trang nhú mày, đưa mắt nhìn nữ tử trước mặt, thấp giọng nói: "Linh Khuyết, người và ta hôm nay sao lại tới bước này?"

Nàng vẫn còn nhớ khi đó Nguyên Duật Diệp từng nói Linh Khuyết có vẻ thích nàng. Cho nên thời điểm ở Thành Vương phủ, trước mặt Tiên Hoàng, nàng mới mở miệng thay nàng ấy cầu tình.

Bọn họ tuy không quá thân thiết nhưng hiện tại sao lại bèo bọt như vậy?

Linh Khuyết tựa hồ không ngờ nàng nói như thế, thoáng giật mình. Nhớ lại tình cảnh hi đó, nội tâm có chút xót xa, đúng vậy, khi đó nàng từng cho rằng...

Linh Khuyết cắn môi, có lẽ đây là sai lầm của ông trời.

Nàng và nàng ấy đều khó có khả năng tránh được sai lầm.

Nàng yêu Nguyên Duật Diệp, nhưng hẳn lại yêu nàng ấy, nghĩ tới đây, hai tay Linh Khuyết bất giác nắm chặt thành nắm đấm, giờ phút này muốn mở miệng nói nhưng lại không biết nói chuyện thế nào.

Thượng Trang nhìn nữ tử trước mặt, khẽ lắc đầu, sau đó liền kéo Phục Linh đi về phía trước.

Phục Linh đuổi theo bước chân của tiểu thư nhà mình, không khỏi nhú mày hỏi: "Vừa rồi tiểu thư nói gì vậy? Sao một câu nô tỳ cũng nghe không hiểu?" Tiểu thư giúp nàng ấy che giấu chuyện gì? Mặc dù nàng không biết, nhưng trực giác nói rằng đó là chuyện vô cùng quan trọng.

Thượng Trang lắc đầu, chỉ nhẹ giọng: "Không có gì. Phục Linh, sau này gặp nàng, người không thể thiếu quy củ như vậy, dù sao nàng ấy cũng là chủ tử, biết chưa?"

Nghe vậy, Phục Linh đành nuốt lời định nói vào bụng, trả lời: "Chỉ cần nàng ta không khi dễ tiểu thư, nô tỳ sẽ chịu đựng."

Thượng Trang nở nụ cười, nha đầu ngốc, nàng ấy là chủ tử, cho dù xảy ra xung đột, Linh Khuyết cũng chỉ có thể tìm cơ trách phạt người thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 8-3: Diệc Trang 3

Trở về Cảnh Nhân Cung, trời đã hoàn toàn tối.

Huyền Chu thấp đèn, đốt hương, lại thêm mấy cái lò sưởi mới lui ra ngoài. Phục Linh đem thuốc mỡ tót, lại nghe Thượng Trang nói: "Không cần nữa, sớm đã không đau rồi."

Thời điểm tót bên giường, Thượng Trang không cẩn thận đá phải cái hộp đặt bên dưới. Nao nao, nàng buông tay Phục Linh, cúi người lấy. Mở ra, khối ngọc bội vẫn còn hoàn hảo nằm bên trong. Thượng Trang giữ chặt trong lòng bàn tay, sự mát lạnh lập tức truyền vào da.

Bỗng nhiên nhớ lại những lời ngày đó An Lăng Tễ nói, chẳng biết tại sao, giờ phút này nàng lại cảm thấy trái tim run lên.

Nguyên Duật Diệp nói người Lê Quốc có nội ứng trong kinh.

Nội ứng...

Nghĩ tới chuyện Nguyên Duật Diệp bị ám sát Nguyên Chính Hoàn có lẽ cũng có phần, ánh mắt lần nữa dừng trên khối ngọc bội, nàng cảm thấy chính mình đúng là điên rồi, nội ứng sao có thể liên quan tới Nguyên Chính Hoàn? Nhưng y vừa trở về, Bùi Nguyên Sùng lại bị cứu đi.

Sự tình đúng là trùng hợp!

Bỗng nhiên nắm chặt khối ngọc bội, Thượng Trang khẽ cắn răng.

"Tiểu thư sao vậy?" Thấy nàng nhìn ngọc bội tới ngẩn người, qua một lúc lâu vẫn không nói chuyện, Phục Linh nhìn không được mà hỏi.

Thượng Trang hoàn hồn, cất khối ngọc bội vào ngực, trả lại cái hộp xuống đáy giường. Bất kể thế nào, nàng cũng phải trả nó cho Nguyên Chính Hoàn, mặc kệ nó tại sao lại xuất hiện ở hiện trường Nguyên Duật Diệp bị ám sát, giờ phút này nàng cũng phải trả lại.

Ngồi ở mép giường, Thượng Trang mở miệng nói một câu không đầu không đuôi: "Vương gia sẽ ở lại kinh thành thêm mấy ngày."

Phục Linh giật mình, sau đó cười nói: "Vậy thì tốt quá, tiểu thư có thể..." Nói được một nửa, cung nữ bỗng nhiên im bật, nàng bất giác nghĩ tới chuyện Nguyên Chính Hoàn sẽ cười vương phi.

Thượng Trang không để bụng, chỉ nói: "Hoàng Thượng sẽ truyền vương phi tương lai vào cung, tới lúc đó sẽ gặp mặt ở cung của Thái Hậu."

"Tiểu thư muốn gặp sao?" Nếu không, đang êm đẹp sao nàng lại nhắc tới?

Thượng Trang nở nụ cười nhàn nhạt, đúng vậy, đương nhiên là muốn gặp, nếu để họ rời kinh, không biết tới khi nào mới có cơ hội trùng phùng.

Thấy nàng mỉm cười, Phục Linh không khỏi nhỏ giọng: "Tiểu thư không khó chịu chuyện Vương gia nạp phi sao?" Chẳng biết vì lý do gì, trong lòng nàng lại không thoải mái. Vương gia

một lòng thích tiểu thư nhà mình, điểm này nàng sao có thể không nhìn ra?

Chỉ là hiện tại tiểu thư đã là Tu Dung nương nương của Hoàng Thượng, nàng không hỏi nàng ấy vì sao lại nguyện ý chấp nhận làm nương nương, nhưng nàng biết tâm tư của Vương gia sẽ không dễ dàng thay đổi.

Nếu đã không thể thay đổi, y tại sao lại cưới Vương phi?

Nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng chưa xốt, nàng không khỏi đau lòng, nhưng lúc này Thượng Trang vẫn cười, nắm chặt tay nàng, hít một hơi thật sâu, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ dò xét.

Bên ngoài một mảnh đen kịt, sớm đã không thể nhìn rõ cảnh trí trong viện.

Nàng cười, là vì y không sao. Nàng cười, là vì bên cạnh y rốt cuộc cũng có một người chiếu cố. Nàng cười, còn có một nguyên nhân khác, đó là nàng rất có thể sẽ gặp lại muội muội của mình.

Diệc Trang...

Trong lòng gọi tên người thân duy nhất của mình, chỉ riêng điều này, nàng nào có thể nhịn không cười?

Hôm sau, thời điểm còn ở Cảnh Nhân Cung, Thượng Trang đã nghe nói Thái Hậu truyền Nguyên Chính Hoàn và tân vương tới, mọi người đều vội vàng qua kia, muốn xem vương phi trông như thế nào.

Nhóm cung nhân đều ở phía sau thì thầm thảo luận.

Tất cả có lẽ là vì bọn họ hiếu kỳ, không biết nữ tử thế nào có thể khóa được trái tim của Nguyên Chính Hoàn, dù sao nhiều năm như vậy, một chữ y cũng chưa từng nhắc tới chuyện lập vương phi.

Thượng Trang đứng dậy ra ngoài, đúng lúc trời đổ mưa.

Phục Linh vội vàng quay về lấy dù.

Thượng Trang ngẩng đầu, bỗng nhiên nhớ lại cái đêm thọ thần của Thái Hậu, nàng và Phục Linh ở trên hành lang dài này gặp Nguyên Chính Hoàn. A, thì ra nàng căn bản không cần phải chạy, bởi vì y thật sự đã quên nàng.

Thượng Trang lắc đầu, giờ phút này còn nghĩ làm gì chứ?

Phục Linh đem dù tới, cau mày hỏi: "Tiểu thư muốn gặp Vương gia, nô tỳ có thể giúp người mời ngài ấy tới, người cần gì phải tự mình đi như vậy?"

Thượng Trang cười cười, nếu như kia thật sự là muội muội của nàng, nàng không hi vọng nàng ấy tiếp xúc quá nhiều ở người trong cung, huống hồ, Cảnh Nhân Cung cũng không an toàn. Lúc này ra ngoài, bọn họ có thể coi như quang minh chính đại gặp nhau.

Hai người đứng ngoài Ốc Ninh Cung, bọn họ vừa đi ra, nàng liền nhìn thấy.

Mưa vẫn đang rơi, rất nhỏ,飘飘 trong gió. Dù trong tay tựa hồ không thể che hết thân thể, chỉ trong chớp lát, ống tay áo đã nhiễm một tầng hơi nước nhẹ, sờ lên, ẩm ướt, thật mát lạnh.

Xung quanh cũng dần trở nên mờ hồ.

Bốn phía đều khoác lên mình hơi nước.

Thượng Trang thấy Nguyên Chính Hoàn, bên cạnh y hôm nay không còn là Mạc Tầm một thân huyền phục, ngược lại là một nữ tử xiêm y màu hồng nhạt, cách màn mưa nhìn không rõ dung nhan lắm.

Yếu điệu thực nữ, thân ảnh tựa hồ phảng phất trông giống nàng.

Thượng Trang bất giác nở nụ cười, trong ấn tượng của nàng, muội muội sau khi trưởng thành hẳn sẽ như vậy.

Hai mắt Phục Linh sáng lên, vội kéo tay Thượng Trang, nói: "Tiểu thư, Vương gia ra rồi." Dứt lời, nàng muốn tiến lên.

Thượng Trang lập tức giữ ống tay áo cung nữ lại, lắc đầu.

Nàng thấy nữ tử phía trước hơi nghiêng người, cảm khăn lụa trong tay ti mi lau sùi mặt của y. Sắc mặt của nàng ấy, Thượng Trang nhìn không rõ, có lẽ là đang cười hạnh phúc đúng không?

Sau đó, nàng nhận dù trong tay cung nhân, giúp y ra ngoài.

Nhóm cung nhân chỉ đứng nhìn từ xa, không ai tiến lên.

Trong hơi nước, hai thân ảnh đan vào một nơi thật giống như thần tiên quyến lữ.

Cảm giác này thật đẹp, dù ai cũng không có cách nào tham dự.

Đây là suy nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu Thượng Trang, nhưng nó lại khiến trái tim vô cùng đau nhức. Trước mắt bắt đầu mờ hồ, nàng không biết là mưa lớn hơn, hay là vì nguyên nhân nào khác.

Bọn họ tới gần.

Phục Linh cười gọi: "Vương gia, Vương gia..."

Nguyên Chính Hoàn kinh ngạc, chậm rãi nở nụ cười, nói: "Là nha đầu Phục Linh từng hầu hạ bốn vương." Y là đang giải thích với nữ tử bên cạnh.

Nàng khẽ cười, thời điểm nhìn qua nữ tử bên cạnh đứng bên cạnh Phục Linh, không khỏi nhủ thầm.

Nguyên Chính Hoàn cũng nghe ra hô hấp của một người khác, liền nói: "Là Tu Dung nương nương."

Thời điểm nghe y nói ra bốn chữ "Tu Dung nương nương", đầu ngón tay Thượng Trang run lên, cuối cùng cũng ngược mắt, nhìn hai người trước mặt, chỉ là một cái liếc mắt, nàng sợ tới ngay người.

Trái tim như ngừng đập, nữ tử trước mặt, nàng sao có thể không biết? Nàng sao có thể không nhận ra? Mỗi một nụ cười, mỗi một hành động, không ai rõ nàng ấy hơn nàng.

Đó là An Lăng tiểu thư nàng hầu hạ suốt năm năm!

An Lăng Vu...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 8-4: Diệc Trang 4

Nàng ấy không phải nên gả cho Thẩm thiếu gia rồi sao? Sao lại... Sao lại đột nhiên biến thành Thượng Trang, còn sắp trở thành vương phi của Nguyên Chính Hoàn?

Phục Linh không biết An Lăng Vu, cho nên lúc này không chú ý tới sự khác thường của nàng.

An Lăng Vu cầm chặt dù trong tay, không khỏi mỉm cười yếu ớt.

Tu Dung nương nương, xem ra cuộc sống của nàng ấy trôi qua không tồi.

Thấy nữ tử trước mặt nở nụ cười, Thượng Trang mới hoàn hồn, lại thấy nàng dịu dàng khom người hành lễ: "Diệc Trang bái kiến Tu Dung nương nương, nương nương vạn phúc."

Qua một hồi lâu không nghe Thượng Trang lên tiếng, Nguyên Chính Hoàn thoáng nhíu mày, hỏi: "Nương nương sao vậy?"

"A." Bất giác thờ dài một tiếng, nàng vội lắc đầu: "Dung mạo của Diệc Trang cô nương như thiên tiên, khiến bốn cung có chút thất thần, để vương gia chê cười rồi."

Nguyên Chính Hoàn mỉm môi cười, lại nói: "Lúc này đã muộn, nương nương muốn qua Úc Ninh Cung thỉnh an Thái Hậu sao? Sợ là hiện tại Thái Hậu đã nghỉ ngơi rồi."

Thượng Trang lại lắc đầu đáp: "Không, bốn cung tới đây là muốn xem Hoàn vương phi tương lai rốt cuộc là nữ tử thể nào, có thể.. Khiến vương gia tự mình thỉnh chi tứ hôn." Thời điểm nói chuyện, ánh mắt của nàng vẫn khóa chặt nữ tử đứng cạnh y, một khắc cũng không rời, "Hôm nay được gặp, đúng là khiến bốn cung vô cùng kinh ngạc."

Nàng vốn nghĩ đối phương là muội muội của mình, nhưng vô luận thế nào cũng không ngờ sự tình lại là như vậy.

"Nương nương quá lời." An Lăng Vu thấp giọng.

Nguyên Chính Hoàn cũng cười, nói: "Nếu nương nương không có chuyện gì, bốn vương và Trang Nhi xin về phủ trước." Vừa mở miệng liền gọi một tiếng "Trang Nhi", y cũng chẳng biết tại sao lại thế, chỉ là thời điểm nghe tới tên nàng, y đột nhiên nghĩ tới chữ "Trang".

Thượng Trang giắt mình, thấy người trước mặt định rời đi, vội nói: "Vương gia xin dừng bước, bốn cung... Có vài lời muốn nói riêng với Diệc Trang cô nương."

"Vậy sao?" Y nhíu mày, y nhớ nàng chưa từng gặp Diệc Trang, đang êm đẹp, nàng sao lại có chuyện muốn nói với nàng ấy?

An Lăng Vu ở cạnh cúi người thấp giọng: "Diệc Trang thấy Tu Dung nương nương trông rất quen mặt, có lẽ là cái duyên. Hoàn, chàng chờ thiếp một chút được không?"

Hoàn...

Trong lòng không khỏi khổ sở, nhưng ngoài mặt Thượng Trang vẫn cười, nói với Phục Linh: "Còn không qua hầu hạ vương gia?" Nói tới đây, nàng thấp giọng dặn dò, "Không được nhắc tới bốn cung trước mặt vương gia, cho dù là một chút, có hiểu không?"

Dứt lời, cũng mặc Phục Linh tỏ ra kinh ngạc, nàng xoay người rời đi.

Phục Linh cầm dù che cho Nguyên Chính Hoàn, mà An Lăng Vu cầm dù theo sau Thượng Trang.

Nguyên Chính Hoàn vẫn cau mày, nghe nói Phục Linh đi qua liền nở nụ cười, nói nhỏ: "Phục Linh, Mạc Tầm thường hay nhắc tới ngươi."

Phục Linh căng lớn hai mắt, cười hỏi: "Thật sao? Mạc thị vệ nhắc tới nô tỳ chuyện gì?"

"Nói ngươi hạ thuốc trong đồ ăn của hắn."

"Phụt!" Phục Linh nhin không được mà cười ra tiếng, bùi môi, "Chuyện đã bao lâu rồi mà Mạc thị vệ vẫn nhớ sao?" Khi đó chẳng qua là không tra bộ dáng cả ngày lạnh như băng của Mạc Tầm, phảng phất như ngoại trừ lạnh lùng, hắn không thể để lộ biểu tình nào khác. Cho nên, nàng mới thuận tay bỏ thuốc xô vào đồ ăn, a, đau bụng liền thay đổi sắc mặt, tối thiểu là không còn giữ dáng vẻ lúc trước nữa.

Nguyên Chính Hoàn khẽ cười gật đầu, ngày đó, sợ là Mạc Tầm từng tuổi này cũng chưa từng xấu hổ như vậy.

Nghe tiếng cười khanh khách phía sau truyền tới, Thượng Trang không khỏi quay đầu nhìn.

Y thật sự đang vui vẻ, đây không phải là điều nàng hi vọng hay sao?

"Vương gia là người đáng để phó thác cả đời." Thượng Trang chậm rãi lên tiếng.

An Lăng Vu giật mình, đưa mắt nhìn nữ tử trước mặt. Lúc này, mưa đã nhỏ, nhưng gió bắt đầu nổi lên, tay đã bắt đầu không thể giữ được dù, nàng dứt khoát thu lại, cười nói: "Y rất tốt."

Chỉ ba chữ nhưng phảng phất tất cả tình cảm ngưng tụ nàng đối với y.

Trước khi gặp y, nàng thậm chí không biết yêu là gì, nhưng hôm nay không giống lúc trước. Y cũng yêu nàng, còn nguyện ý để nàng làm vương phi của mình.

Nghĩ tới đây, trên mặt đều là ý cười.

"Tiểu thư..."

"Ta không phải tiểu thư gì cả, nương nương gọi sai rồi." An Lăng Vu thong dong cất ngang lời nàng, cười nói, "Hôm nay ta chỉ muốn nói ngươi biết, ngươi là An Lăng Vu, ta vĩnh viễn sẽ không nói ra thân phận của ngươi, bởi vì ta đã là Diệc Trang, thân phận này không có khả năng thay đổi."

Thượng Trang khiếp sợ nhìn nữ tử trước mặt, bật thốt lên hỏi: "Vì cái gì? Thâm thiếu gia đâu?"

Nghe tới ba chữ "Thâm thiếu gia", sắc mặt An Lăng Vu thay đổi, cắn môi nói: "Tất cả mọi người đều cho rằng ta ngưỡng mộ hắn, nhưng lại không biết ta căn bản không hề yêu hắn, đây chẳng qua là một bên cha tình nguyện mà thôi."

Dùng ánh mắt không tin nhìn An Lăng Vu, Thượng Trang cười chua xót: "Đó là vì lão gia thương ngươi." Nàng cứ nghĩ vì hôn sự của nàng ấy và Thâm thiếu gia, cho nên nàng ấy không thể không tìm người thay thế và cung, nhưng hiện tại nàng ấy lại nói với nàng, nàng ấy căn bản không yêu Thâm thiếu gia...

A, chân tướng như vậy có chút buồn cười, lại có chút đáng thương.

An Lăng Vu lắc đầu: "Cha căn bản không hề thương ta, ở An Lăng phủ, ta cơ hồ không thể theo ý của mình, cho nên ngày ngươi vào cung, ta đã chạy trốn."

Chạy trốn...

Thượng Trang căng lớn nhìn nữ tử trước mặt, đúng vậy, ánh mắt An Lăng phủ này đó đều dồn trên người nàng, ai cũng không ngờ An Lăng Vu thật sự sẽ tìm cách chạy trốn.

Chợt nhớ tới thời điểm An Lăng Tễ trở về, nàng từng hỏi tình hình của tiểu thư, lại thấy thần sắc của hắn có chút thường, chỉ bỏ lại một câu "Chuyện của muội ấy không cần quan tâm" mà qua loa xong chuyện.

Nàng thật không ngờ An Lăng phủ lại xảy ra chuyện lớn như vậy.

Nàng từng cho rằng tiểu thư rất hạnh phúc, trong mắt của Thượng Trang, lão gia yêu thương nàng ấy, cho nên mới nghiêm khắc không cho nàng ấy ra ngoài, ai có thể nói đây không phải cách thể hiện tình thương của cha dành cho con chứ?

"Sau này ta sẽ cùng Vương gia tới Thục Quận." Thời điểm nhắc tới Nguyên Chính Hoàn, trên mặt An Lăng Vu tràn đầy hạnh phúc, cách màn mưa, nàng quay đầu nhìn nam tử đứng cách đó không xa, nói khẽ: "Gặp được ngài ấy là chuyện may mắn nhất sau khi ta trốn nhà ra ngoài. Nương nương, người không biết ngài ấy thì sẽ tốt hơn."

Y tốt, nàng sao có thể không biết?

Móng tay bắt gác khám sâu vào da thịt, Thượng Trang nhin đau, hỏi: "Vì sao... Vì sao người lại lấy tên Diệc Trang?"

An Lăng Vu cười nhẹ: "Không vì sao cả, khi đó lúc vương gia hỏi tên của ta, trong đầu ta đột nhiên nghĩ ra cái tên này. Đúng rồi, đó là tên của muội muội mà ngươi hay nhắc tới, đúng không?"

Cùng một cái tên, khi đó nàng chỉ là thuận miệng.

Chẳng qua là tên họ, nàng vốn không để ý quá nhiều.

Thượng Trang muốn phá lên cười, thì ra tất cả chỉ là thuận miệng. A, tạo hóa đúng là trêu người, nàng ấy trở thành Diệc Trang nhưng không phải muội muội của nàng, sắp tới sẽ trở thành vương phi của Nguyên Chính Hoàn.

Chỉ là một tiếng "Trang Nhi kia", tại sao đến lúc này nàng vẫn cảm thấy đau lòng như vậy?

Hít một hơi thật sâu, Thượng Trang nói: "Tiểu... Diệc Trang, chăm sóc Vương gia thật tốt."

Nàng cười gắt đầu: "Ta đương nhiên sẽ làm như vậy." Nam tử dịu dàng như nước đó, ai mà không thương y?

Đầu ngón tay vô tình chạm vào ngọc bội cất trong ngực, Thượng Trang bỗng nhớ tới mục đích của mình, vội vàng lấy ra, đưa cho nữ tử: "Cái này, ngươi trả cho vương gia, đó là... Thời điểm Tiên Hoàng băng hà, Vương gia vô ý làm rơi trong cung."

Có rất nhiều chuyện nàng không cần phải nói với An Lăng Vu, thời điểm ngọc bội về tay Nguyên Chính Hoàn, nàng tin y sẽ biết rõ tất cả.

Một khắc muốn trả nó cho y, nàng quyết định không tìm hiểu chuyện y từng làm, tất cả đều chôn sâu xuống đất.

Sau này, sợ là nàng cũng không có cơ hội xen vào nữa rồi.

An Lăng Vu sợ hãi tới run lên, cuối cùng vẫn cúi tay nhận lấy. Ngọc bội trước mắt tinh xảo, nàng chưa từng thấy qua.

Đang nói chuyện, các nàng thấy một người xuyên qua hành lang dài bước nhanh tới đây.

Đội lại gần, hắn mới lộ thần sắc kinh ngạc.

An Lăng Tễ không hành lễ, chỉ nhanh chóng bước tới. Thượng Trang không khỏi xấu hổ, hiện tại có An Lăng Vu ở đây, nàng còn có thể gọi hắn một tiếng "Ca" sao?

Lúc này, An Lăng Tễ kéo Thượng Trang ra sau lưng, hướng nữ tử trước mặt nói: "Náo như vậy đủ chưa?" Người bên cạnh chỉ cần nói vài câu hắn liền đoán được thân phận của nữ tử tên Diệc Trang này, hiện tại hắn lấy cớ vào cung gặp Vu Tu Dung chính là để rõ ngọn nguồn sự tình.

Nàng nhìn hần, trong mắt không hề có một tia sợ hãi, chỉ ngẩng khuôn mặt nhỏ của mình lên, hỏi: "Ngài là ai?"

"Ta là ai?" Hần nổi giận, "Đừng là cha chiều hư muội rồi! Theo ta trở về!"

Dứt lời, hần duỗi tay bắt lấy cổ tay của nàng.

An Lăng Vu đau tới nhủu mày, hét lớn: "Thả ta ra!"

Thượng Trang cũng hoảng sợ, vội nói: "Thân phận hôm nay của nàng ấy không giống lúc trước, kéo như vậy để người khác thấy sợ là sẽ có chuyện." Nàng duỗi tay bắt lấy tay An Lăng Tễ, rõ ràng cảm nhận được thân thể hần run lên, quay đầu nhìn nàng.

Thấy nàng chậm rãi gạt đầu, An Lăng Tễ lúc này mới chậm rãi buông tay.

Cuối cùng, cái cách xưng hô khó khăn bị kẹt ở yết hầu cũng nói ra: "Ca, Diệc Trang sắp trở thành Hoàn Vương Phi rồi, việc này huynh đừng quản nữa."

An Lăng Tễ kinh ngạc nhìn nàng, thấy nàng chỉ mỉm cười.

An Lăng Vu xoa xoa cổ tay, cắn răng nói: "Nếu An Lăng đại nhân muốn, mọi người có thể nói rõ ràng, tới lúc đó, phạm tội khi quân cũng không phải chỉ mỗi mình ta."

"Muội!" An Lăng Tễ trừng mắt nhìn nữ tử trước mặt.

Nàng lại lui nửa bước, xoay người nói: "Nếu nương nương không còn việc gì, Diệc Trang và Vương gia xin về trước."

An Lăng Tễ muốn tiến lên nhưng bị Thượng Trang ngăn cản.

Nữ tử trước mặt nhanh chóng tiến lên, cúi người nói vài câu với Nguyên Chính Hoàn, thấy khuôn mặt của y nhàn nhạt lộ ra nụ cười, sau đó gạt đầu. Phục Linh hành lễ, nhìn bọn họ rời đi.

Thượng Trang và An Lăng Tễ ngây ngốc đứng đó, qua nửa ngày mới nghe An Lăng Tễ lên tiếng: "Kỳ thật lần này ta trở về, ngoại trừ tìm Diệc Trang, còn có một việc, đó là tìm muội ấy."

Thượng Trang không nói chuyện, ánh mắt vẫn dõi theo hai thân ảnh xa xa kia. Hôm nay, không cần tìm nữa. Nàng ấy dùng thân phận Diệc Trang để trở về, thật chăm chọc.

"Tiểu thư." Phục Linh chạy tới, thấy An Lăng Tễ đứng bên cạnh nàng, không khỏi cười hỏi: "Thiếu gia cũng đến sao?"

An Lăng Tễ gạt đầu, khẽ nói với Thượng Trang: "Cha không muốn muội ấy có bất kỳ liên hệ nào với hoàng thất."

"Như vậy còn huynh thì sao?" Hần là thiếu gia của An Lăng phủ, hần sao lại vào triều làm quan?

An Lăng Tễ lắc đầu: "Ta không giống muội ấy, ta có chuyện quan trọng khác cần làm."

Thượng Trang nhủu mi, định hỏi tiếp, nhưng lướt qua bà vai An Lăng Tễ, nàng thấy một người đứng cách đó không xa. Nàng lấp bấp kính hải, cố gắng nhìn thì chạm tới ánh mắt của Linh Khuyết...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phương Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 9: Nhập cung

Linh Khuyết đối diện với ánh mắt của Thượng Trang, không khỏi kinh hãi, nàng chẳng qua là có chút tò mò, cũng muốn tới đây nhìn xem nữ tử được Nguyên Chính Hoàn chính miệng thỉnh chỉ từ hôn rốt cuộc là người thế nào, lại không ngờ Thượng Trang cũng ở đây, mà... An Lăng Tễ cũng tới.

Đứng từ xa, nàng không nghe được bọn họ nói gì, giờ phút này thấy Nguyên Chính Hoàn và vương phi kia đã rời đi, nàng tự thấy mất mặt, xoay người rời đi.

An Lăng Tễ cũng đưa mắt nhìn qua, chỉ nhìn được bóng lưng của nữ tử, nghe Thượng Trang bên cạnh thấp giọng nói: "Linh Thực Viện là nàng."

An Lăng Tễ nhủu mày, hần có nghe nói qua nàng vốn là thị nữ của Nguyên Duật Diệp, theo ngài ấy đã lâu, quan hệ không tồi. Hôm nay đang êm đẹp nàng ấy lại xuất hiện ở nơi này, có phải là tới giám thị hay không?

Nghĩ như vậy, hần không khỏi kinh hãi.

"Không cần khẩn trương, xa như vậy, nàng ấy sẽ không nghe được gì cả. Đúng rồi, sao huynh lại đột nhiên vào cung?" Thượng Trang hỏi.

Nghe vậy, An Lăng Tễ mới quay đầu, sắc mặt có chút khó coi, chỉ nói: "Kẻ khác không biết cái tên Diệc Trang, nhưng ta lại không biết sao? Là cha chiều hư muội ấy, nếu có gì không vừa ý, muội ấy chỉ cần nói ra là được, cần gì phải khổ như thế?" Hai tay nắm chặt thành nắm, hần thật sự tức giận.

Thượng Trang thờ dài, tiểu thư là vì không thích cuộc sống lão gia an bài cho mình. Nàng đột nhiên nhớ tới Thái Tử, bọn họ hình như có một chút tương đồng.

Bất đắc dĩ cười, nàng đi về trước mấy bước, nói: "Đây không phải chỗ nói chuyện, về Cảnh Nhân Cung thôi."

Phục Linh vội đuổi theo, nàng vốn không biết nữ tử khi này là ai, nhưng nghe An Lăng Tễ nói vậy, nàng dường như bừng tỉnh.

Ánh mắt bất giác nhìn qua bên đó, nhưng cách màn nước, nàng sớm đã không còn nhìn thấy bóng người nào.

Đương nhiên, chắc chắn là khiếp sợ.

Đây mới là An Lăng tiểu thư thật sự!

Phục Linh cắn môi, có điều nàng không hỏi, mà cũng không biết nên nói cái gì. Bí mật này bắt buộc phải chôn vùi trong bụng.

An Lăng Tễ thấp giọng: "Ta vội vàng tiến cung dò xét người, việc này cha còn chưa biết."

"Vậy thì đừng nói." Thượng Trang nhàn nhạt lên tiếng. Lão gia không thích nữ nhi của mình có liên quan tới người hoàng thất, mà Nguyên Chính Hoàn mấy ngày nữa sẽ trở về đất phong, hôn sự hẳn cũng phải về đất phong mới xử lý. Việc này không cần phải nói, chỉ cần tiểu thư và Vương gia hạnh phúc, cho dù lão gia cả đời không biết thì như thế nào?

Nội tâm lại bắt đầu đau nhói, lão gia suy nghĩ như vậy, chắc chắn là vì thương yêu tiểu thư.

Hoàng thất có chân tình, điểm này Thượng Trang không phủ nhận.

Nhưng hoàng thất cũng có rất nhiều chuyện không theo ý muốn, điểm này, mãi tới khi nàng vào cung mới ý thức được.

Có chút cảm tình, nhưng càng phải ần nhẫn.

An Lăng Tễ động môi, không nói thêm nữa.

Ba người trở về Cảnh Nhân Cung, An Lăng Tễ hỏi về tổ yến, Thượng Trang liền cười nói: "Đông cung Tây cung đều có, huynh không cần đưa vào cung."

Hắn lại cười: "Đồ ta chọn có lẽ tốt hơn nội cung."

Thượng Trang mỉm môi cười, nếu hắn biết đồ tốt của mình bị nàng trong nháy mắt tặng hết hậu cung, không biết có tức giận không?

Nàng nhàn nhạt uống trà, không đáp.

Ngồi một lát, thái giám bên ngoài lớn tiếng báo Nguyên Duật Diệp tới.

Cả hai đứng dậy hành lễ, thời điểm tiến vào, thấy An Lăng Tễ cũng ở đây, hắn mở miệng: "Xem ra trăm tới không đúng lúc rồi."

"Hoàng Thượng nói như thế khiến vi thần xấu hổ vô cùng." An Lăng Tễ thì lễ với hắn, lại nói, "Thần cáo lui trước." Dứt lời, hắn liền nâng bước rời đi.

Nguyên Duật Diệp lên tiếng: "Trăm đâu phải đến đuổi người, cứ như vậy, sau này người còn dám tới Cảnh Nhân cung sao? Người đâu, đem mấy món điểm tâm lên, tùy tùng Ngự Sử nếu đã đến rồi thì ngồi thêm lát nữa."

An Lăng Tễ liền đáp: "Vâng, vi thần cung kính không bằng tuân mệnh."

Phục Linh mỉm cười lui xuống, Thượng Trang rót trà cho Nguyên Duật Diệp, thấp giọng hỏi: "Sao giờ này Hoàng Thượng lại tới Cảnh Nhân Cung?"

Hắn cười nhìn nàng, thanh âm cũng trầm thấp: "Nghe nói nàng đã qua Úc Ninh Cung, xem ra không cần truyền Hoàn vương phi tương lai tiến cung nữa." Hắn không nhìn sắc mặt Thượng Trang, tiếp tục, "Sao hả, gặp rồi, cảm thấy thế nào? Xứng với hoàng thúc không?"

Thanh âm bị đè ép nhưng An Lăng Tễ cũng có thể nghe thấy, tay nắm chén trà buộc chặt, sắc mặt có chút khó coi.

Thượng Trang miễn cưỡng trả lời: "Đúng vậy, đã gặp, Hoàng Thượng thật lợi hại, không gì có thể gạt được ngài."

Hắn cười: "Nếu là người khác, trăm chẳng rảnh để đi quán." Dứt lời, hắn nhấp ngụm trà, cung mày nhúu chặt, nói, "Từ khi nào hương vị của trà lại nhạt như vậy?"

Lúc này, Huyền Chu đứng lúc mang điểm tâm vào, liền cười đáp: "Nương nương nói An Lăng đại nhân không có thói quen uống trà nồng, cho nên kêu nô tỳ đổi." Nàng ta tiến lên, cẩn thận đặt điểm tâm lên bàn, mới nói: "Nương nương, xiêm y của Phục Linh bị ướt nên đã về phòng thay rồi."

Thượng Trang gật đầu, lại nghe Nguyên Duật Diệp mở miệng nói: "Vậy sao? Vu Nhi đối với sở thích của lệnh huynh đúng là nhớ rõ tình tường."

Nàng nhìn hắn, chẳng lẽ việc này cũng ghen tị sao? Nàng cười nói: "Thần thiếp chỉ có một ca ca này, đương nhiên phải nhớ tình tường một chút."

Lời nàng nói lại khiến tay An Lăng Tễ nắm chén trà run lên bần bần, hắn ngược mắt nhìn nữ tử trước mặt, nhẹ nhàng lộ ra nụ cười. Hắn thấp giọng: "Nương nương hôm nay vào cung đương nhiên sẽ càng hiểu rõ Hoàng Thượng."

Thượng Trang sững sờ, thử hỏi, nàng hiểu Nguyên Duật Diệp sao?

Nguyên Duật Diệp nghe xong liền cao hứng đưa mắt nhìn hắn: "Lời nói của người trên thương trường quả nhiên có khác biệt." Thật giỏi đưa đẩy!

Ba người hàn huyên một lát, An Lăng Tễ liền đứng dậy cáo lui.

Nguyên Duật Diệp ra lệnh cho Huyền Chu đứng cạnh: "Đổi trà khác."

Huyền Chu nhận lệnh, vội vàng đi xuống.

"Không được nhạt như vậy." Hắn nhúu mày nói, "Trà đặc mới nâng cao tính thần."

Thượng Trang nhận lấy chén trà trong tay hắn, bất giác hỏi: "Hoàng Thượng không có công vụ sao?"

Hắn cười nhẹ, đứng dậy đi tới bên giường, nằm xuống, than: "Có vài việc không thể yên ổn."

Lời hắn nói khiến Thượng Trang cả kinh, nàng không khỏi nhớ lại sự tình Bùi Thiên Sùng bỏ trốn, chuyện tiếp theo hẳn sẽ tới, nhưng cho tới bây giờ, một chút tin tức cũng không có sao?

Nàng cắn răng, việc này hắn không nói, nàng không thể hỏi.

Thượng Trang tiến lên lấy chén đắp cho hắn, lại bị hắn gạt tay: "Không cần, chỉ nằm một lúc thôi, không vội." Nói tới đây, hắn lại vòng vo, "Ca ca kia đối với nàng thật sự rất tốt."

Nghe vậy, Thượng Trang không khỏi nao nao, hần nói vậy là do không biết, An Lăng Tể căn bản không phải ca ca của nàng.

Huyền Chu tiến vào đổi trà, Thượng Trang ra hiệu nàng ta đặt lên bàn, chính mình duỗi tay cầm đưa cho hần. Hần ngồi dậy nhấp một ngụm, nhíu mày: "A, trà nha đầu này pha thật đáng."

"Hoàng Thượng muốn uống đáng, nếu nàng ta không đổi, không phải sẽ bị ngài xử phạt sao?" Không đổi thì nói quá nhạt, đổi rồi thì nói quá đáng.

Uống mấy ngụm, hần đưa ly trà cho nàng, nằm xuống: "Một chết đi được, để ta ngủ một lát đi."

Thượng Trang thấy vậy cũng không định so đo, đứng dậy rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 9-2: Nhập cung 2

Huyền Chu ở ngoài cửa, thấy Thượng Trang ra ngoài liền nhỏ giọng hỏi: "Nương nương, Hoàng Thượng đang nghỉ ngơi sao?"

Thượng Trang gạt đầu, nói: "Người ở đây trông coi, nếu Hoàng Thượng có chuyện gì thì lập tức vào hầu hạ."

"Vâng."

Đi về trước vài bước, nàng mới thấy Phục Linh chạy tới. Thấy nàng, Phục Linh gọi: "Tiểu thư, sao người ra đây?"

Thượng Trang nhíu mày: "Đang êm đẹp y phục sao lại bị ướt?"

"À, không cẩn thận làm đổ một chén canh ở Ngự Thư Phòng." Phục Linh cười thần bí, ghé sát tai nàng, "Tiểu thư đoán xem canh đó là của ai?"

Nhìn bộ dáng của Phục Linh, Thượng Trang liền biết nha đầu này nhiều quỷ kế, sự tình hần không phải vì cẩn thận.

"Linh Khuyết." Thượng Trang khẳng định.

Phục Linh gạt mình, sau đó cười nói: "Tiểu thư thật thông minh."

"Người đó." Thượng Trang điểm nhẹ lên trán cung nữ, trầm giọng, "Sự tình này ngày sau không được làm tiếp!"

Phục Linh le lưỡi: "Biết rồi, chẳng qua là không cẩn thận đụng trúng cung nữ mà thôi." Nếu không phải ngại canh nóng, nàng đã trực tiếp đâm vào, hôm nay vẫn là tiện nghi cho cung nữ đó, chẳng qua chỉ đổ một ít mà thôi.

Thượng Trang lắc đầu bất đắc dĩ, nàng thật không có biện pháp với nha đầu này.

Phục Linh đầu nhìn, hỏi: "Thiếu gia trở về rồi sao?" Nếu đã trở về, tại sao Huyền Chu còn canh giữ ngoài cửa?

Thượng Trang gạt đầu: "Về rồi, Hoàng Thượng đang ở đây."

Phục Linh "A" một tiếng, thật sự không ngờ thời điểm này Nguyên Duật Diệp lại ở đây. Từ sau hôm thọ thần của Thái Hậu, hần rất ít khi tới Cảnh Nhân Cung.

Thượng Trang ra ngoài, mưa đã dứt, chỉ là dưới đất vẫn còn lưu lại một mảnh ẩm ướt. Phục Linh nhìn không được, nói: "Tiểu thư, Hoàng Thượng đang ở Cảnh Nhân Cung, người cứ như vậy mà vứt bỏ Hoàng Thượng, thật sự ổn chứ?"

"Không sao, ngài ấy ngủ rồi." Nhìn dáng vẻ cực kỳ mệt mỏi của hần, nàng nghĩ hần sẽ không nhanh rời đi như vậy. Ngược lại Thượng Trang cảm thấy có chút kỳ quái, hôm nay rõ ràng nhìn không thấy Trương công công cùng hần tới.

Hai người chậm rãi đi, sau cơn mưa, không khí trong hậu cung trở nên tươi mát.

Bất tri bất giác đã tới bên hồ, trên mặt hồ nổi lên một vòng sương trắng.

Cảnh trí bí ngạn này kéo dài không lâu.

Gió bắt đầu thổi tới.

Thượng Trang đỡ tay Phục Linh, chậm rãi đi dọc bên hồ. Thời điểm an tĩnh, nàng lại nhớ tới Nguyên Chính Hoàn. Nàng cười tự giễu, sau này, y và nàng đều sẽ có cuộc sống của riêng mình.

Khoảng cách xa cũng tốt, nàng và y sẽ không còn cùng xuất hiện.

Phục Linh cũng trở nên an tĩnh.

Đi thêm một đoạn, bọn họ thấy một người đầm đầu đi tới, Phục Linh căng lớn hai mắt, Thượng Trang lại khẽ gạt mình.

Mạc Tầm thấy nàng, thông dong hành lễ: "Tham kiến nương nương." Từ lúc quen biết tới giờ, đây là lần đầu tiên hần đối với nàng thông dong như thế.

Chỉ vì hôm nay nàng và chủ tử của hần đã không còn... Bất cứ quan hệ nào.

Phục Linh nhíu mày: "Sao Mạc thị vệ lại ở đây? Vương gia còn ở trong cung sao?" Rõ ràng nàng nghe Vương gia nói muốn hỏi phủ mà.

Mạc Tầm đáp: "Không phải, mấy ngày nữa rồi kinh rồi, ta tới là để thăm Thục Viện nương nương."

Nghe nhắc tới Linh Khuyết, nụ cười trên mặt Phục Linh tan đi, trầm giọng: "Người ta hiện tại đã là nương nương rồi, ngài có tâm tư gì cũng đừng có nhúc nhích, bằng không ta sẽ bẩm báo với Hoàng Thượng."

"Ngươi!" Mạc Tầm lập tức lạnh mặt, cắn răng nói, "Là chủ tử kêu ta mang chút đặc sản của Thục Quận tới, cho dù Hoàng Thượng biết thì như thế nào?"

Thượng Trang giữ chặt Phục Linh, hần nói đúng, cho dù Nguyên Duật Diệp biết thì có thế nào? Chỉ cần sự tình này không truyền ra ngoài, Nguyên Duật Diệp sẽ không đi quản chuyện của Linh Khuyết.

Đối với Linh Khuyết, trong lòng hần vẫn có sự áy náy. Nàng vẫn còn nhớ hôm ở Càn Thừa Cung, nàng ấy mời hần qua Khánh Hợp Cung thưởng trà, thật sự không biết hần rốt cuộc có đi hay không.

Phục Linh vẫn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ hừ một tiếng.

Mạc Tầm không để bụng, ánh mắt dừng trên người Thượng Trang, cười lạnh: "Đương nhiên là có, chỉ là thuộc hạ cho rằng nương nương không hề kinh ngạc việc thuộc hạ thích tự mình chủ trương. Trong nội cung tất cả mọi người đều có, chỉ là một phần của Cảnh Nhân Cung, ngài ấy không tặng."

Thượng Trang biết hần ám chỉ cái gì, đó là Nguyên Chính Hoàn đã quên nàng. Ngược mắt nhìn nam tử đứng đối diện, nàng mở miệng nói: "Tặng hay không không quan trọng, chỉ là bổn cung muốn khuyên Mạc thị về, đồ đã đưa rồi thì nên nhanh chóng trở về, dù sao nội cung này không phải chỗ có thể ở lâu."

Mạc Tầm lộ ra nụ cười khó thấy được, gật đầu nói: "Thuộc hạ tạ nương nương nhắc nhở, việc này thuộc hạ tất nhiên có tính toán. Cáo lui trước." Dứt lời, hần nâng bước bỏ đi.

Thời điểm đi ngang qua người Phục Linh, hần không khỏi nhìn thoáng qua nàng, Phục Linh tức giận, hung hăng trừng mắt một cái, kéo Thượng Trang: "Tiểu thư, chúng ta đi!"

Sớm biết Mạc thị về như vậy, trước kia đồ vào thức ăn của hần đã không đơn giản là thuốc xổ. Trong lòng Phục Linh thầm nghĩ.

Kỳ thật nàng không phải chán ghét Mạc Tầm, chỉ là Mạc Tầm thích Linh Khuyết, nội tâm nàng thật không thoải mái. Nữ tử kia không phải người tốt, chỉ biết khi dễ tiểu thư nhà mình! Mạc Tầm cô chấp này... Đúng là chọc nàng tức chết!

Thượng Trang nhìn nha đầu bên cạnh, biết nàng vì chuyện mình mới đối xử với Mạc Tầm như thế, không khỏi bật cười. Mạc Tầm không khách khí với nàng, nhưng đối với Phục Linh trước nay đều không tệ, những việc này nàng đều biết.

Đi dạo ven hồ một lát, loáng thoáng nghe tiếng ca từ bờ bên kia truyền tới.

Thượng Trang không khỏi đưa mắt nhìn, Phục Linh cau mày hỏi: "Có phải Từ thị trong lãnh cung không?"

Lúc này, sắc trời vì cơn mưa vừa rồi mà có chút tối tăm, Phục Linh rụt rụt thân thể, tiếng hát kia phảng phất phát ra ai oán.

Thượng Trang lắc đầu, nhẹ giọng: "Không biết, về thôi."

Thấy nàng nói muốn về, Phục Linh liền nhanh chân hơn.

Lãnh cung là nơi kiêng kỵ nhất, nghe nói nữ tử bị đày tới nơi này đều có kết cục không tốt đẹp. Hiện tại tuy cách một cái hồ nhưng Phục Linh vẫn cảm thấy không thoải mái.

Trở về Cảnh Nhân Cung, Huyền Chu vẫn còn canh giữ ngoài cửa.

Thượng Trang tiến lên, thấp giọng hỏi: "Hoàng Thượng vẫn còn nghỉ ngơi sao?"

Cung nữ gật đầu, nói: "Vâng, khi này Trương công công có tới, nhưng chỉ một lát liền rời đi."

"Biết rồi." Phục Linh giúp Thượng Trang mở cửa, Thượng Trang nhẹ bước đi vào.

Vén mở rèm che, vừa tới gần, nàng đã nghe hần mở miệng: "Về rồi sao?"

Thì ra hần sớm đã tỉnh! Thượng Trang mỉm cười: "Hoàng Thượng định ngủ bao lâu?"

"Một hồi, muốn nằm ở đây một lúc, sao vậy? Việc này nàng cũng muốn quản sao?"

Nàng nhẹ giọng: "Không quản." Hần là hoàng đế, muốn ngủ bao lâu thì ngủ bấy lâu, muốn ngủ ở đâu thì ngủ ở đấy, những việc này, chỗ nào cần nàng tới quản?

Xoay người, tự mình rót ly trà uống, Thượng Trang lại nghe người sau lưng mở miệng: "Cũng rót cho ta một ly."

Thượng Trang mỉm cười quay đầu nhìn hần: "Có cần gọi nha đầu vào đổi trà đặc không?"

Hần trầm giọng: "Nồng quá rồi, làm ta một chút cũng không có cảm giác buồn ngủ."

A, bắt đầu đi nhìn hần, nàng sớm nói rồi, nào có người uống trà đậm đặc như vậy mà muốn ngủ? Đưa trà tới, hần mở mắt, uống trà, mới mở miệng: "Hôm nay mọi người đều qua Hoàn Vương phủ mừng đại hôn của y, ta đương nhiên cũng phải góp mặt."

Thượng Trang giật mình, trách không được không thấy Trương công công, hần hần đã tới Hoàn Vương phủ.

Nguyên Duật Diệp lại nói: "Hai ngày nữa y sẽ rời kinh."

Thượng Trang nhàn nhạt "Ừ" một tiếng, nàng biết bọn họ sẽ không thể ở đây quá lâu, hướng hồ hiện tại, nàng có thể như vậy? Nàng không có lập trường để nói chuyện.

Bàn tay rộng lớn bao trùm lấy tay nàng, kéo nàng qua, hần thấp giọng: "Hoàn Vương Phi nói hi vọng nàng tới tiễn bọn họ."

Lời hần nói khiến Thượng Trang thật sự cá kinh.

An Lăng Vu muốn nàng tới tiền bọn họ!

Nàng đương nhiên kinh ngạc, đang êm đẹp, vì sao lại muốn nàng tới đưa tiền? Còn Nguyên Duật Diệp, hẳn có ý nói chuyện này với nàng, rốt cuộc là có ý gì?

"Xem ra nàng cũng kinh ngạc. Ta cũng có chút giật mình, làm sao có thể để nàng đi đây?" Hắn cười, "Ta ngược lại thật muốn đi tiền hoàng thúc."

Dứt lời, hắn liền ngồi dậy.

Thượng Trang nhủ mi, hỏi: "Hoàng Thượng có hỏi vì sao nàng ấy muốn ta đi tiền hay không?" Nguyên Chính Hoàn đã quên nàng, tất nhiên đây không phải ý của y, chỉ là An Lăng Vu... Nàng thật đoán không ra nàng ấy đang nghĩ cái gì.

Hắn cũng nhủ này: "Người của ta nói nàng và Hoàn Vương Phi hợp y, nàng ta muốn gặp lại nàng."

Thượng Trang ần ần cảm thấy sắp có chuyện, nàng hầu hạ An Lăng Vu năm năm năm, giữa bọn họ khẳng định sẽ có tình cảm chủ tớ. Nhưng khi đó, phu nhân không thích, không muốn nàng và tiểu thư quá thân cận. Lần này nàng thật sự nghĩ không ra An Lăng Vu định nói cái gì.

Nhìn nam tử trước mặt, nàng thấp giọng hỏi: "Hoàng Thượng trả lời thế nào.

Hắn cười nhạo: "Nghĩ không ra lý do cự tuyệt." Lần này đi Thục Quận, không biết khi nào mới có thể tương phùng, cho dù gặp mặt một lần thì có thể nào?

"Có điều ta cũng cùng đi." Hắn bỏ sung một câu.

Thượng Trang không đáp, hắn muốn đi, vậy thì cứ đi.

Chỉ là nàng thật sự không ngờ trước lúc Nguyên Chính Hoàn rời đi, nàng còn có thể xuất cung, gặp y.

A, thế sự luôn khó lường như vậy, không phải sao?

Cánh tay nam tử ôm chặt thân thể Thượng Trang, hắn dựa vào nàng, nhẹ giọng nói: "Mùi hương trong phòng nàng thật thơm."

"Hoàng Thượng nói huân hương sao? Hôm trước Nội Vụ Phủ mới đưa tới."

Hắn khẽ cười: "Là ta có ý để lại cho nàng, thích không?" Đồ tiến cống đưa tới, hắn lập tức muốn mang qua cho nàng, chỉ là phải qua Nội Vụ Phủ mới đưa tới đây, nghĩ lại, hắn nhận không được mà bật cười.

Thượng Trang giật mình, không tin đưa mắt nhìn nam tử, nàng sao có thể ngờ huân hương này là hắn ban cho?

Bàn tay được hắn nắm chặt, nàng cảm thấy ấm áp, nhận không được mà nhỏ giọng hỏi: "Cánh tay... Đã tốt hơn chưa?"

"Ừ." Hắn đáp. Hắn tựa như muốn bao lấy nàng như vậy, chăm chú ôm nàng thể. Nghĩ vậy, cánh tay bắt gặp buộc chặt.

Thượng Trang giật giật thân thể, nhỏ giọng: "Thái y nói không thể dùng lực.

Hắn khẽ cười: "Không sao, cẩn thận là được." Gương mặt dán chặt vào thân thể của nàng, thật thơm, so với huân hương trong phòng càng quyến rũ hơn. Khóe miệng cong lên, hắn thật thỏa mãn.

Thượng Trang không nói chuyện, mùi Long Tiên Hương trên người hắn ngày càng nồng đậm, theo mũi nàng chui vào, lan tràn khắp thân thể.

Đưa tay xoa lồng ngực nam tử, nàng lại hỏi hắn: "Còn ở đây? Cũng khá rồi sao?"

"Rất tốt." Chỉ cần một câu hỏi thăm của nàng, không tốt của hắn đều trở nên tốt hơn.

Nàng cúi đầu cười, qua nửa ngày mới đột nhiên mở miệng: "Ngày Vương gia rời kinh, ta sẽ không đi tiền." Thời điểm nghe Nguyên Duật Diệp nói, nội tâm nàng vẫn luôn gây gợn, không biết rốt cuộc có muốn đi hay không.

Giờ phút này, không biết dừng khí từ đâu tới, nàng lại nói không đi.

Hắn khẽ giật mình, có chút không tin nhìn nàng, hẳn cho rằng đi tiền y, nàng cầu còn không được, lại không ngờ nàng lại nói, không đi. Nàng không đi, hẳn cho rằng bản thân nghe xong sẽ rất cao hứng, nhưng sự thật không hề như vậy, là vì sợ quên không được mà chạy trốn, một chút hắn cũng không vui vẻ.

Như vậy, nên khuyên nàng đi sao?

Giấy gựa trong lòng vẫn không thể tan đi.

"Vì sao lại không?" Suy nghĩ thật lâu, cuối cùng cũng mở miệng hỏi.

Thượng Trang nhìn hắn, hỏi lại: "Hoàng Thượng hi vọng ta đi sao?"

Nhất thời ghen ghét, Nguyên Duật Diệp cười cười: "Không biết, chỉ hi vọng nàng không hối hận là được. Chờ y trở về Thục Quận, tương lai muốn gặp, ta sẽ không cho nàng tới đó."

Biết hắn vui đùa, Thượng Trang cũng thuận theo bật cười.

Nói không đi, kỳ thật là nàng nhất thời xúc động. Nhưng nếu nói đi, chỉ sợ đó cũng là xúc động nhất thời của mình.

Nàng có chút thống hận, từ khi nào nàng lại biến thành nữ tử không quả quyết như vậy?

Nguyên Duật Diệp lại nói: "Nàng đi, đương nhiên là vì tiền y, chỉ là muốn nàng đi lại không phải y, là Vương Phi của y."

Thượng Trang chậm rãi thu hồi suy nghĩ, đúng vậy, là An Lăng Vu muốn nàng đi, không phải Nguyên Chính Hoàn.

Là nàng tự khiến bản thân rối loạn!

Cánh tay ôm nàng thoáng buông lỏng, nam tử đứng dậy, mờ miệng: "Thôi, ngày đó nếu nàng muốn đi thì hãy cứ đi."

Thấy hắn phải đi, Thượng Trang nhin không được mà hỏi: "Hôm nay Hoàng Thượng sẽ đi đâu?"

Hắn quay đầu nhìn, cười nói: "Không đi đâu cả, chỉ qua Ngự Thư Phòng."

Thượng Trang gạt mình, nàng chẳng qua là thuận miệng mà thôi, không có ý tứ gì khác.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 9-3: Nhập cung 3

Vừa tiễn hắn ra ngoài, Phục Linh liền tiến vào, sắc mặt nàng hôm nay không tốt, hẳn là vì không tìm được người cãi nhau.

Buổi tối, nghe nói Mộ Dung Vân Khương thân thể không tốt, còn truyền thái y. Nàng là Hoàng Hậu, nữ tử hậu cung cho dù phong cảnh có như thế nào cũng phải qua đó thăm hỏi, thời điểm Thượng Trang tới, trùng hợp gặp Vân Phi và Niên Tần một trước một sau đi ra.

Thấy Thượng Trang, Vân Phi liền cười nói: "A, Vu Tu Dung cũng tới sao?"

"Thình an nương nương." Thượng Trang hành lễ.

Vân Phi vịn tay cung nữ đi tới cạnh nàng, vẫn cười như trước: "Bốn cung còn chưa cảm tạ tở yến muội đưa tới, xem ra có một ca ca thật sự là không tệ."

Thượng Trang cúi đầu đáp: "Chỗ thần thiếp vẫn còn, nếu nương nương thích, lát nữa nô tỳ sẽ sai cung nhân mang qua cho người."

Vân Phi tươi cười, nhưng thanh âm lại trở nên nghiêm túc: "Sao bốn cung dám nhận? Nếu đồ muội đưa tới qua tay bốn cung lại nhiễm độc, tới cuối cùng phải tính cho ai mới tốt đây?" Vân Phi nghiêng đầu nhìn nàng một cái, hừ một tiếng rồi rời đi.

Nàng ta hoài nghi độc trong bánh phù dung là do Thượng Trang bỏ vào, cho dù không phải thì việc vừa xảy ra không khỏi khiến mọi người phải đề phòng. Nhớ tới chính mình thiếu chút đã ăn miếng bánh đó, Vân Phi nắm chặt hai tay thành nắm, nàng ta mạng lớn nên chưa chết được, tương lai nếu Vu Tu Dung muốn động vào nàng ta, vậy phải xem ai là kẻ lợi hại hơn.

Niên Tần cung kính hành lễ, sau đó cũng cùng cung nữ rời đi.

Từ lần trước qua Cảnh Nhân Cung lại Thượng Trang từ chối, Niên Tần đã không còn qua lại với nàng. Nàng ta cho rằng bọn họ là người tương tự nhau, nhưng kỳ thật ai có thể giống ai chứ?

Thượng Trang không khỏi cười cười, nâng bước đi vào.

Thanh Nhi thấy nàng, trên mặt liền lộ vẻ không vui, có điều người là tới thăm bệnh, nàng ta cũng không thể làm gì, chỉ đành khom người hành lễ theo quy củ.

Mộ Dung Vân Khương nằm trên giường, cách màn trướng chỉ có thể nhìn thấy thân ảnh mờ mờ lung.

Thượng Trang tiến lên hành lễ, liền nghe nữ tử nói: "Ngồi đi, bốn cung cũng không gặp đại sự gì, ngược lại phiền mọi người tới thăm."

Thượng Trang được Phục Linh dìu ngồi xuống, mới nói: "Đang êm đẹp, sao nương nương lại sinh bệnh?"

Nghe vậy, sắc mặt Thanh Nhi tự hồ có chút xấu hổ, qua một lúc lâu, Mộ Dung Vân Khương mới lên tiếng: "Cũng không tính là bệnh."

Không phải bệnh?

Thượng Trang không khỏi nghi hoặc, nghĩ nghĩ liền sáng tỏ ngọn ngành, ở đây đều là nữ tử, chuyện này không cần che giấu.

Đúng lúc này, cung nữ bên ngoài mang thuốc vào, Thanh Nhi bước lên nhận lấy, cung nữ giúp đỡ vén màn trướng, cẩn thận đỡ Mộ Dung Vân Khương ngồi dậy. Thượng Trang khẽ nghiêng người, lại bị Mộ Dung Vân Khương nhìn một cái.

Phục Linh nhủ thầm, nhìn sắc mặt nữ tử, nàng liền biết thì ra là nguyệt sự tới muộn, thân thể mới mệt mỏi như vậy.

Thanh Nhi thổi nguội thuốc, dứt Mộ Dung Vân Khương uống, sau đó đỡ nàng lần nữa nằm xuống. Cung nữ nhận chén không, mang ra ngoài.

Phục Linh nhỏ giọng: "Tiểu thư, chúng ta hỏi cung thôi."

Thượng Trang có chút kỳ quái nhìn nàng, mặc dù Phục Linh lên nói chuyện nàng không thể ngăn cản, nhưng ở trước mặt người khác, nàng ấy vẫn nên có chừng mực.

Đúng lúc này, người trên giường rên rỉ một tiếng, Thanh Nhi kinh hãi, vội tiến lên hỏi thăm: "Tiểu thư làm sao vậy?"

Mộ Dung Vân Khương ôm bụng, sắc mặt trắng bệch, cắn môi: "Thanh Nhi, bụng ta đau quá..." Rất đau, mỗi lần tới nguyệt sự, nàng đau nhức cả một ngày, nhưng chưa bao giờ khó chịu như thế.

Thanh Nhi lo lắng, vội hét lớn: "Người đâu! Truyền thái y! Mau truyền thái y!"

Thượng Trang đứng dậy, nhanh chóng rời đi, nhưng đi được mấy bước lại dừng. Nàng nên sớm nhận ra nơi này mình không nên tới, bởi vì bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra chuyện xấu.

Mộ Dung Vân Khương thều thào: "Thanh Nhi, Thanh Nhi, gọi ca ca... Gọi ca ca tới..." Cũng không biết tại sao nàng lại đột nhiên muốn làm như vậy, chỉ là nội tâm không ngừng nhắc nhở, là Mộ Dung Vân Sở.

Thanh Nhi gấp tới độ bật khóc, run rẩy nắm lấy tay nàng: "Tiểu thư đừng nóng vội, thái y sắp tới rồi, không sao, không sao đâu. Thiếu gia... Nô tỳ lập tức sai người đi thông báo cho thiếu gia."

Chẳng qua là nguyệt sự của tiểu thư tới trễ, gọi thái y tới kê đơn thuốc là được, sao đột nhiên lại biến thành bộ dáng này?

Sắc mặt Thượng Trang thay đổi, Phục Linh vội kéo nàng qua một bên.

Thái y rất nhanh đã tới, thấy Hoàng Hậu như vậy đương nhiên cũng bị dọa tới sắc mặt trắng bệch, giờ phút này cũng chẳng màng tới lễ nghi, lập tức tiến lên bắt mạch.

"Tiểu thư..." Phục Linh đưa mắt nhìn, không nói gì nhiều, chỉ kéo Thượng Trang nhanh chóng rời đi.

Thượng Trang thật sự không kịp phản ứng. Mộ Dung Vân Khương như vậy thật đúng là dọa người.

"Phục Linh..." Nàng vốn muốn ở lại để nghe xem thái y nói gì, tốt cùng là bệnh gì chứ?

Phục Linh lại trả lời: "Hoàng Hậu nương nương chẳng qua là không có nguyệt sự mà thôi."

Không có?

Thượng Trang cả kinh, bật thốt lên hỏi: "Nàng ấy hoài thai?" Tuy không hiểu chuyện này, nhưng chút kiến thức nàng vẫn có. Nếu như mang thai, vậy bộ dáng vừa rồi của nàng ấy...

Cánh tay nắm lấy Phục Linh nhịn không được mà run lên, chén thuốc kia... Nó có vấn đề sao?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 9-4: Nhập cung 4

Phục Linh cười hỏi: "Tiểu thư tốt của nô tỳ, sao người chắc chắn Hoàng Hậu mang thai? Không phải chỉ có mang thai mới có triệu chứng như vậy."

Thượng Trang biết Phục Linh từng học y thuật, cho nên không hề khó hiểu khi nàng ấy cười nàng. Thượng Trang chỉ có thể vội vã kéo Phục Linh lại gần, thấp giọng hỏi: "Vậy thì vì sao?"

Phục Linh che giấu nụ cười, hai người lui qua một bên.

Giờ phút này, cung nhân ra ra vào vào đâu còn chú ý tới các nàng, có hai cung nữ nhỏ giọng thì thầm: "Hoàng Hậu nương nương truyền thái y tới điều trị nguyệt tín, chỉ là một loại được liệu trong thuốc đã bị đổi."

"Thuốc gì?" Cung nữ còn lại bật thốt lên hỏi.

Nha đầu kia thấp giọng: "Có người đổi hồng hoa thành tăng hồng hoa, hơn nữa còn tăng liều thuốc."

Thượng Trang căng lớn hai mắt, nắm tay Phục Linh bỗng nhiên buộc chặt, nàng không tin mà nhìn cung nữ của mình, gần từng chữ: "Ngay từ đầu người đã biết?"

Sắc mặt Phục Linh thay đổi, thấp giọng: "Tiểu thư, nói nhỏ một chút."

"Phục Linh, ta hỏi người có phải ngay từ đầu đã biết rõ không?" Nàng hỏi lại.

Phục Linh cắn môi, gật đầu.

Khứu giác của nàng vô cùng tốt, từ lúc cung nữ mang thuốc ra, nàng đã ngửi được mùi của tăng hồng hoa, hơn nữa còn là số lượng tăng hồng hoa rất lớn, nàng sao có thể ngửi không ra?

Tuy y thuật không phải cao siêu nhưng nàng vẫn hiểu biết về dược lý, cho tới nay, điều duy nhất khiến nàng băn khoăn chính là chén thuốc lần đó ở Hưng Viên, Mạc thị vệ muốn nàng bỏ thêm vào canh tỉnh rượu.

Nàng không hề lừa gạt Thượng Trang, nàng thật sự không biết đó là thuốc gì.

Thượng Trang hít một hơi thật sâu, cả giận mắc: "Nếu đã biết rõ vì sao không nói?"

Thấy nàng tức giận, Phục Linh cảm thấy có hơi ủy khuất, hai mắt lập tức đỏ lên, nhỏ giọng: "Đó là do Thanh Nhi không phải thứ tốt đẹp gì, Hoàng Hậu nương nương..." Nàng không muốn nói, cũng không nguyện nói.

Ai đối với tiểu thư nhà mình không tốt, nàng cũng sẽ không đối tốt với đối phương. Hơn nữa, chuyện hôm nay không phải nàng làm, cũng không phải tiểu thư ra tay, nàng vì sao phải nói? Nói tới cùng, chuyện này không hề liên quan tới chủ tử bọn họ.

Thượng Trang giật mình, biết bản thân vừa rồi nặng lời, liền nắm chặt tay nàng ấy, nói: "Phục Linh, kỳ thật ta..."

"Tiểu thư không cần giải thích, nô tỳ biết người thiện tâm." Nàng cười cười, lại nói, "Người yên tâm, chỉ là chịu chút khổ sở mà thôi, không có gì đáng ngại. Hơn nữa, Hoàng Thượng còn không nhét tiểu oa nhi dưới chân nàng ấy mà."

Thượng Trang đỏ mặt.

Nha đầu này nói chuyện đúng là không ai ngăn cản được.

Lúc này, bên ngoài có người hô to "Hoàng Thượng vạn tuế", thời điểm ngừng đầu, nàng liền thấy Nguyên Duật Diệp sắc mặt âm trầm bước tới.

Ánh mắt dừng trên người Thượng Trang, hắn thoáng giật mình, tiến lên kéo tay nàng vào trong, một bên hỏi: "Sao lại tới đây?"

"Nghe nói Hoàng Hậu nương nương thân thể không khỏe, thần thiếp mới tới thăm nàng, không ngờ..." Câu kể tiếp, không cần phải nói, hắn đã có người báo hắn biết.

Lông mày nhíu chặt khế buồng lòng, hắn còn tưởng nàng ấy vì chuyện xảy ra mà tới đây.

"Hoàng Thượng." Thượng Trang nhẹ nhàng tránh khỏi tay hắn, hắn chỉ nhìn nàng, khôn nói gì thêm, nàng bước đi tới phượng sàng của Mộ Dung Vân Khương.

Nữ tử trên giường sắc mặt tái nhợt, Thanh Nhi nắm lấy tay nàng nắm chắc, chỉ nghe nàng thấp giọng: "Thanh Nhi, ca ca... Đã tới rồi sao?"

Thanh Nhi vừa định mở miệng, thoáng nhìn qua một thân mình hoàng bên cạnh, không khỏi chấn động, muốn đứng lên hành lễ lại bị Nguyên Duật Diệp ngăn lại. Hắn đi tới, ngồi ở mép giường của nàng, cười lạnh: "Trẫm vội vàng tới đây, không ngờ người Hoàng Hậu đợi không phải là trẫm."

Mộ Dung Vân Khương cũng kinh hãi, nên đau mở mắt nhìn, đợi thấy rõ người trước mắt, sắc mặt càng thêm khó coi, run giọng: "Hoàng Thượng, thần thiếp..."

Nguyên Duật Diệp lúc này đã xoay người nhìn thái y đứng một bên, nghiêm nghị hỏi: "Rốt cuộc là có chuyện gì?"

Thái y run rẩy cúi người đáp: "Hồi... Hồi Hoàng Thượng, nương nương là vì dùng nhầm lượng lớn tâng hồng hoa..."

"Phế vật!" Nguyên Duật Diệp đá một cước qua, "Thuốc sử dụng Hoàng Hậu của trẫm còn cần tự mình qua Ngự Dược Phòng sao? Dùng nhầm? Trẫm nuôi đám phế vật các ngươi làm gì!"

"Hoàng... Hoàng Thượng, thần đáng chết, thần đáng chết!" Thái y sợ tới mức không ngừng dập đầu.

"Còn không lui xuống kê đơn! Còn xảy ra tình huống tương tự, trẫm sẽ ban chết cho ngươi!"

Thái y cảm tạ ân điển, bò xuống.

Thượng Trang vì lời Phục Linh nói mà trong lòng đã không còn lo lắng. Đồi hồng hoa thành tâng hồng hoa, hơn nữa còn dùng lượng lớn, không cần hỏi cũng biết, đương nhiên là có người trong nội cung cho rằng Hoàng Hậu mang thai.

Ngay cả chính nàng, vừa nghe tới nguyệt tín tới trễ, nàng không phải cũng nghĩ vậy sao?

Nếu không phải có Phục Linh, nàng chắc chắn không biết thì ra chậm nguyệt tín cũng còn rất nhiều nguyên nhân.

Nàng bỗng nhiên cảm thấy thật may mắn, may là Hoàng Hậu không mang thai, bằng không, một tiểu sinh mệnh sẽ phải ra đi như vậy.

Nguyên Duật Diệp nắm chặt tay Mộ Dung Vân Khương, nơi đó lạnh lẽo một mảnh, hắn ngược mắt nhìn Thanh Nhi, nói: "Thêm mấy cái lò sưởi vào."

Thanh Nhi khóc ướt gật đầu, thời điểm ra ngoài, đúng lúc thấy Mộ Dung Vân Sở tới, không biết tại sao, nàng lại oa lên một tiếng.

Nguyên Duật Diệp ngừng đầu, thấy Mộ Dung Vân Sở nhanh chân tới, hướng hắn hành lễ.

Ánh mắt dừng trên nữ tử nằm trên giường, trong mắt vèn vèn nhuộm lên tia đau lòng.

"Nương nương, người..."

Nguyên Duật Diệp quay đầu nhìn Mộ Dung Vân Khương, nói: "Hoàng Hậu một lòng nhớ tới ngươi, thật khéo, ngươi cũng đã tới đây."

"Thần nghe nói nương nương xảy ra chuyện, cho nên lập tức tới đây." Nội tâm thật sự vô cùng sốt ruột, nhưng giờ phút này Nguyên Duật Diệp đang ở đây, hắn không tiến lên nữa.

Mộ Dung Vân Khương nhìn hắn, trên gương mặt tái nhợt lộ ra nụ cười, có hắn, nàng an tâm rồi.

Nguyên Duật Diệp buông tay, nói: "Tình hình của Hoàng Hậu đã khá hơn nhiều, trẫm còn có việc, phải đi xử lý trước, lát nữa sẽ quay lại. Trương Liêu." Hắn mở miệng gọi.

Trương công công đáp lời tiến lên, nghe hắn phân phó: "Ngươi ở lại hầu hạ Hoàng Hậu, có bất cứ chuyện gì, lập tức hồi báo cho trẫm!"

"Vâng." Trương công công gật đầu.

Hắn đi về phía trước vài bước, lại nhìn thoáng qua Thượng Trang, nói: "Vu Tu Dung cũng trở về đi, đừng quấy rầy Hoàng Hậu nghỉ ngơi."

Thấy hắn đã đi ra ngoài, Thượng Trang liền cùng Phục Linh đuổi theo.

Hắn không muốn ở lại Quan Sư Cung nhưng lại để Trương công công ở lại, Thượng Trang thật không biết hắn đang có ý gì. Mộ Dung tướng tụy là thân ca ca của Hoàng Hậu, Nguyên Duật Diệp hẳn vẫn đề phòng, hay là hắn thật sự có việc gấp, phải vội rời đi?

Thượng Trang suy nghĩ miên man, thấy hướng bọn họ đi là qua Ngự Thư Phòng, nàng nhìn không được mà gọi hắn: "Hoàng Thượng."

Hắn quay đầu, nhíu mày hỏi: "Còn có chuyện gì?"

Chần chờ một lúc, nàng cuối cùng cũng mở miệng: "Chuyện của Hoàng Hậu hôm nay..." Không thể là Hoàng Hậu tự đổi thuốc của mình, nàng tin Nguyên Duật Diệp cũng có thể nghĩ tới.

Hắn sững sốt, lên tiếng: "Việc này ta sẽ điều tra, nàng không cần nhúng tay vào." Dứt lời, hắn xoay người vội vàng rời đi.

Phục Linh lại gần, nhỏ giọng: "Tiểu thân, người lo gì chứ? Hoàng Thượng không tra thì Thừa Tướng đại nhân cũng sẽ đi thăm dò."

Thượng Trang thở dài, nội cung này từng bước đều hiểm ác, thật sự là khó lòng phòng bị.

Thấy nàng như vậy, Phục Linh liền cười nói: "Tiểu thư yên tâm, mấy thứ không sạch sẽ kia chắc chắn sẽ không vào được Cảnh Nhân Cung." Nàng sẽ ở cạnh tiểu thư không rời một bước, chắc chắn sẽ không để tình huống của Hoàng Hậu xảy ra trên người tiểu thư.

Thượng Trang ngờ ngác đứng một lúc lâu, thời điểm xoay người liền thấy Mộ Dung Vân Sở vội vàng rời khỏi Quan Sur Cung. Nàng không khỏi kinh hãi, hần sao lại ra ngoài nhanh như vậy?

Mộ Dung Vân Sở cũng thấy nàng, hần không lui, ngược lại còn đi tới. Sắc mặt hần vô cùng khó coi, tựa hồ nhuộm chút tức giận

Nàng chưa mở miệng, Mộ Dung Vân Sở đã lên tiếng trước: "Thì ra nương nương vẫn chưa hồi cung, đúng lúc thần có việc muốn hỏi."

Sắc mặt Phục Linh thay đổi, Hoàng Hậu ở Quan Sur Cung vừa xảy ra chuyện, Mộ Dung thừa tướng liền tới hỏi chuyện tiểu thư nhà mình, đây không phải là hỏi tội sao?

Ngược lại, Thượng Trang bình tĩnh nói: "Chuyện gì?"

Hần không quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi: "Vừa rồi tới Quan Sur Cung, nương nương không phát hiện chỗ nào không ổn sao?"

Không ổn? Nghĩ nghĩ, Thượng Trang lắc đầu. Tất cả đều rất bình thường, ngoại trừ chén thuốc kia.

"Thừa Tướng không nên đi hỏi bốn cung, ngài hần phải đi hỏi cung nữ bưng chén thuốc tới." Ngữ khí của hần thật sự không giống hoài nghi nàng.

Mộ Dung Vân Sở lại nói: "Sớm đã điều tra."

Thì ra là vậy, hần không tìm được manh mối.

Thượng Trang im lặng, Phục Linh lại cúi tay bắt lấy vạt áo của nàng. Nàng biết nha đầu này không muốn mình chen tay vào chuyện kia, huống hồ vừa rồi Nguyên Duật Diệp cũng đã nói, chuyện này không liên quan tới nàng, nàng xác thật không nên quản.

Vì vậy, Thượng Trang lên tiếng: "Nếu Thừa Tướng không còn chuyện gì, bốn cung về cung trước. Bốn cung vẫn là phải cảm tạ Thừa Tướng một tiếng vì đã không hoài nghi bốn cung." Dứt lời, cũng không nhìn hần, nàng xoay người rời đi.

Sau lưng truyền tới thanh âm của Mộ Dung Vân Sở: "Chỉ vì chuyện của Lã Đức Nghi có liên quan tới Hoàng Hậu, thần sẽ không hoài nghi nương nương." Hần dừng lại, tựa hồ độc thoại mà nói, "Như vậy, chỉ có Linh Thực Viện là chưa từng tới Quan Sur Cung."

Thượng Trang đã đi xa, nghe tới câu này, không khỏi chán dodongjij.

Linh Khuyết, là nàng ấy sao?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 10: Hoàng Hậu

Bước chân bên dưới thoáng dừng lại, Thượng Trang lại nghe Phục Linh thấp giọng nói: "Tiểu thư, chúng ta hỏi cung thôi." Việc này có liên quan tới Linh Khuyết hay không, nàng đều không hi vọng tiểu thư nhà mình nhúng tay vào. Nàng chán ghét Linh Khuyết.

Nghĩ nghĩ, Thượng Trang gật đầu, cùng Phục Linh đi về phía trước.

Gần tới Cảnh Nhân Cung, xa xa, hai người thấy Linh Khuyết cùng cung nữ đi về hướng này. Thượng Trang có chút cá kinh, mà Linh Khuyết lúc này cũng nhìn thấy nàng, liền tiến lên, thấp giọng hỏi: "Nghe nói Hoàng Hậu nương nương xảy ra chuyện, người vừa từ Quan Sur Cung về, việc đó có thật hay không?"

Thượng Trang giật mình, trong đầu nhớ tới lời Mộ Dung Vân Sở nói.

Linh Khuyết đây là đang dò xét tình hình của Hoàng Hậu sao?

Phục Linh hành lễ với nàng ta, nói: "Hồi Thực Viện nương nương, Hoàng Hậu nương nương đã không sao, hiện tại Thừa Tướng đại nhân đang ở Quan Sur Cung." Dứt lời, nàng kéo ống tay áo Thượng Trang.

Thượng Trang sao lại không biết ý của Phục Linh, nàng ấy chỉ là muốn tốt cho mình. Miễn cưỡng với Linh Khuyết một cái, hai người liền nâng bước rời đi.

Phục Linh thờ phào nhẹ nhõm, đợi đi xa, nàng mới nói: "Tiểu thư, nô tỳ chỉ sợ người mềm lòng đi giúp nàng ta."

Thượng Trang cười nói: "Ta có thể giúp được gì sao?"

Mộ Dung Vân Sở đã hoài nghi nàng ta, việc này hần chắc chắn sẽ điều tra rõ ràng, nếu nàng ta không làm thì cần gì phải sợ? Nếu Linh Khuyết đã làm gì đó, cho dù nàng muốn giúp cũng giúp không được.

Lúc này, nàng không khỏi nghĩ tới Nguyên Duật Diệp.

Nếu thật sự xảy ra chuyện, Nguyên Duật Diệp chắc chắn sẽ bảo vệ nàng ta tới cùng, điểm này, nàng không cần phải lo lắng.

Trở về Cảnh Nhân Cung, Thượng Trang vẫn không nhận được bất kỳ tin tức nào về Linh Khuyết, hần đây chỉ là hoài nghi của Mộ Dung Vân Sở nhưng bằng chứng lại không rõ ràng.

Qua hai ngày, buổi tối Nguyên Duật Diệp đều qua Quan Sur Cung.

Thượng Trang đang tản bộ trong nội viện, Trương công công vội vàng chạy tới, thấy nàng, hần liền nói: "Nương nương, Hoàng Thượng sai nô tài tới hỏi, Hoàn Vương điện hạ sắp rời kinh, người có tới đưa tiễn không?"

Nắm chặt khăn lụa trong tay, đứng rồi, hôm nay y phải đi.

Hôm đó, nàng nói với Nguyên Duật Diệp mình sẽ không đi, nhưng việc đó khiến nàng đoán tới hiện tại, không ngờ hần lại kêu Trương công công tới hỏi.

Phục Linh mang trà lên, nghe Trương công công nói chuyện liền vội tiến lên, hỏi: "Hôm nay Vương gia đi sao?"

"Đúng vậy, bằng không sao Hoàng Thượng lại bảo ta tới hỏi nương nương?" Trương công công trả lời, lại quay đầu nhìn Thượng Trang, "Nương nương mau quyết định đi, Hoàng Thượng còn đang chờ."

"Tiểu thư." Phục Linh gọi một tiếng, giữ chặt ống tay áo của nàng, cau mày nói, "Tiểu thư còn do dự gì sao? Lần này Vương gia đi cũng chẳng biết khi nào mới gặp lại."

Phục Linh sốt ruột, nói năm gấp gấp. Tuy biết tiểu thư nhà mình và Vương gia đời này sợ là không có duyên, nàng cũng biết Hoàng Thượng đối với tiểu thư có tình có nghĩa, nhưng nàng vẫn muốn tiểu thư ra ngoài gặp Vương gia.

Nàng chỉ đơn giản nghĩ như vậy.

Thượng Trang do dự, giờ phút này, một câu "Không gặp" sao lại khó nói như thế?

"Nương nương..." Trương công công gọi.

Phục Linh xoay người đặt chén trà xuống, đẩy Thượng Trang: "Công công còn thất thần làm gì? Chuẩn bị kiệu đi, chúng ta lập tức ra ngoài."

"Phục Linh!"

"Tiểu thư nhanh lên, đừng để Hoàng Thượng chờ lâu." Nàng chỉ cúi đầu đẩy Thượng Trang lên phía trước.

Trương công công thấy vậy liền nói: "Cỗ kiệu sớm đã chờ bên ngoài, chỉ đợi một cái gậy đầu của nương nương."

Dứt lời, hần liền nâng bước đi trước.

Phục Linh đẩy Thượng Trang lên cỗ kiệu, nhỏ giọng: "Tiểu thư, có những lúc có thể hờn dỗi, chỉ là thời điểm này không thể làm vậy. Cho dù tương lai người sẽ toàn tâm toàn ý ở bên Hoàng Thượng, nhưng hôm nay ra ngoài gặp y một lần thì có thể nào?"

Thượng Trang kinh ngạc nhìn Phục Linh, chẳng qua chỉ là một lần gặp mặt thì có thể nào?

Đúng vậy, thì có thể nào?

Kiệu được nâng lên, Trương công công giục mọi người nhanh chóng lên đường. Phục Linh đi theo bên cạnh, tâm tình tự dưng vui sướng.

Ở cửa cung, từ xa Nguyên Duật Diệp nhìn thấy cỗ kiệu, khoe miệng khẽ nhếch. Kỳ thật, hần không biết bản thân tại sao lại cười, hần cũng không biết hôm nay chính mình rốt cuộc hi vọng nàng xuất cung, hay là không tới.

Thời điểm kiệu dừng, Thượng Trang thấy hần đứng trước mặt mình, nói: "Đi thôi, bằng không tới tới hoàng thúc mới ra khỏi thành."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 10-2: Hoàng hậu 2

Phục Linh ở phía sau đẩy bà vai Thượng Trang, thời điểm tiến lên, nàng lại nghe phía sau có thái giám cao giọng gọi: "Hoàng Thượng..."

Thượng Trang không khỏi nhú mày, mơ hồ cảm thấy có chuyện không tốt phát sinh.

Thái giám thờ hờn hèn chạy tới, nói với Nguyên Duật Diệp: "Hoàng Thượng, Thái Hậu... Thái Hậu qua Khánh Hợp Cung, nói chuyện bên Quan Su Cung có liên quan tới Thực Viện nương nương. Hoàng Thượng..."

Sắc mặt Nguyên Duật Diệp lập tức thay đổi, Thượng Trang cũng cả kinh. Ngày đó, Mộ Dung Thừa Tướng nói sẽ điều tra, nhưng hôm nay tại sao người ra mặt lại là Thái Hậu? Nàng quá rõ thái độ của Thái Hậu đối với Linh Khuyết, hiện tại bà qua Khánh Hợp Cung, Linh Khuyết còn có thể không có việc gì sao?

"Hoàng Thượng..." Trương công công nhìn hần.

Hần xoay người trở về, đi được vài bước bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Thượng Trang. Thượng Trang mở miệng: "Hoàng Thượng đi nhanh đi." Nàng biết dù bản thân không nói, hần cũng sẽ không ở lại.

Dù sao, một bên giống như muối muối của hần, một bên hần lại coi như kẻ thù, tình hình nguy kịch, hần đương nhiên sẽ chọn Linh Khuyết.

Hần chần chờ, thấy thái giám đầu đầy mồ hôi, chỉ đành phân phó Dương Thành Phong: "Thay trăm bảo hộ Vu Tu Dung."

Dương Thành Phong trình trọng nhận lệnh, ngược lại là Thượng Trang ngây người, nàng không ngờ Nguyên Duật Diệp có việc không thể xuất cung tiễn y, nhưng hần lại không ngăn cản nàng, thậm chí còn khâm điểm Dương Thành Phong đi theo bảo hộ.

Nhấp môi, định nói gì đó, hần đã xoay người rời đi. Trương công công nhìn nhìn Thượng Trang, cuối cùng chỉ đành gấp gấp đuổi theo bước chân của Nguyên Duật Diệp.

Linh Khuyết gặp chuyện không may, lòng hần khẩn trương nàng hiểu rõ.

Thượng Trang ngỡ ngác đứng đó nhìn thân ảnh nam tử dần dần biến mất khỏi tầm mắt.

Phục Linh ở cạnh nhỏ giọng: "Tiểu thư, chúng ta mau đi thôi." Mặc kệ Linh Khuyết gấp chuyện gì, nàng chỉ để ý chuyện tiểu thư nhà mình ra ngoài gặp vương gia.

Có lẽ Hoàng Thượng không đi cũng tốt.

Không biết tại sao, nghĩ tới việc này, lòng nàng lại có chút đặc ý.

Dù Thượng Trang lên xe ngựa, Phục Linh cũng leo lên.

Thị vệ cưỡi ngựa trước sau hộ tống xe, Dương Thành Phong đi sát xe ngựa, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn vào bên trong. Hôm Tết Nguyên Tiêu đó hắn đã nhìn ra Hoàng Thượng rất để ý nữ tử này, hôm nay ngài ấy muốn hẳn bảo vệ nàng, nàng đương nhiên sẽ liều chết bảo vệ.

Kỳ thật trong thâm tâm, hắn cảm thấy có chút may mắn.

Dù sao lần trước để Nguyên Duật Diệp bị thương, hắn luôn canh cánh trong lòng, mặc dù Hoàng Thượng không trách tội nhưng hắn vẫn một mực nhắc nhở chính mình, là hắn thất trách.

"Giá." Dương Thành Phong khẽ quát, giục ngựa lại gần.

Xe ngựa đã đi rất lâu, Thượng Trang mới cảm thấy có gì không đúng. Phục Linh nhắc nhở xe, đưa đầu ra ngoài nhìn, cuối cùng nhìn không được mà hỏi: "Chúng ta không phải tới Hoàn Vương phủ sao?" Đây căn bản không phải đường tới Hoàn Vương phủ.

Dương Thành Phong quay đầu nói: "Hoàng Thượng phân phó trực tiếp xuất thành đưa tiễn."

Phục Linh đưa mắt nhìn Thượng Trang, Thượng Trang lại không nói gì.

Đưa tiễn ở đâu, đối với nàng đều không có gì khác biệt.

Tới cửa thành, thủ vệ tới kiểm tra, Dương Thành Phong đưa ra lệnh bài, sắc mặt hai thị vệ kia lập tức thay đổi, vội vàng xoay người: "Cho đi, nhanh, mau cho đi!"

Thời điểm xe ngựa ra khỏi thành, thị vệ thủ thành tựa hồ gấp gấp hơn bình thường trở về, muốn đưa mắt xuyên qua màn xe nhìn vào bên trong, lại nhìn nam tử cưỡi ngựa bên ngoài.

Thượng Trang chợt nhớ tới một chuyện, tuy hậu cung không được can chính, nhưng hiện tại cũng đã xuất cung, nàng cũng không phải muốn tham dự chính sự, chỉ là muốn hỏi thăm một chút.

Vì thế, Thượng Trang thấp giọng hỏi: "Tướng quân, sự tình của Bùi Thiên Sùng đã có đầu mối chưa?"

Dương Thành Phong không ngờ nàng lại đột nhiên nhắc tới Bùi Thiên Sùng, sững sờ một lúc mới trả lời: "Vẫn chưa. Nương nương sao lại hỏi tới ông ta?"

"Không có gì, chỉ là..." Chỉ là Nguyên Duật Diệp nói trong kinh có nội ứng, cho nên Bùi Thiên Sùng mới có thể thoát được.

Có điều những lời này, nàng không tiện nói ra.

Dương Thành Phong thấy nàng không tiếp tục liên đới ánh mắt đi.

Chỉ thêm thời gian nửa nén hương, xa phu bên ngoài lên tiếng kêu dừng, xe ngựa ngừng lại. Dương Thành Phong nhảy xuống ngựa, nói với người bên trong: "Nương nương, vương gia đang ở phía trước, thỉnh người xuống xe."

Nghe vậy, Phục Linh vui vẻ thò nửa cái đầu ra, cười nói: "Tiểu thư, nô tỳ nhìn thấy bọn họ rồi." Dứt lời, nàng liền duỗi tay đỡ Thượng Trang đi xuống.

Đưa mắt nhìn, cách đó không xa có một chiếc xe ngựa.

Nàng chỉ thấy Mạc Tầm và một thị vệ, thầm nghĩ có lẽ Nguyên Chính Hoàn và An Lăng Vu đang ngồi trong xe.

Tâm tình có chút bất an, nàng không biết đang êm đẹp An Lăng Vu có lời gì muốn nói lại gọi nàng ra ngoài.

Thấy bọn họ, lại không thấy Nguyên Duật Diệp, Mạc Tầm không khỏi kinh hãi. Hắn tới gần xe ngựa, thấp giọng: "Chủ tử, tới rồi."

Màn xe bị nhắc lên, An Lăng Vu đưa mắt nhìn, cau mày hỏi: "Sao chỉ có một mình nàng tới?"

"Vu Tu Dung sao?" Nguyên Chính Hoàn trầm giọng hỏi.

An Lăng Vu gật đầu: "Vâng, nhưng lại không thấy Hoàng Thượng."

Mạc Tầm nhíu mày càng sâu, với tính cách của Nguyên Duật Diệp, hắn không thể nào không tới. Mạc Tầm không khỏi nắm chặt trường kiếm đeo trên thắt lưng, rốt cuộc là có chuyện gì hắn lại không theo nàng tới, chẳng lẽ có an bài phía sau sao?

Nghĩ tới đây, Mạc Tầm bỗng nhiên kinh hãi, nhưng ngay sau đó lại khẽ cười. Chẳng qua là đưa tiễn mà thôi, Nguyên Duật Diệp cần gì phải huy động nhân lực như vậy?

Trước mắt xem ra nữ nhân kia thật có năng lực, có thể dỗ Nguyên Duật Diệp để hắn cho nàng một mình tới đây.

Chăm chú nhìn Dương Thành Phong theo sau Thượng Trang, Mạc Tầm mới càng tin Nguyên Duật Diệp không tới. Hắn tin, nếu Nguyên Duật Diệp ra ngoài, cho dù là công khai hay lén lút, Dương Thành Phong cũng sẽ không rời hoàng đế một bước.

Nguyên Chính Hoàn cúi đầu, hắn không đến, cũng tốt.

Thượng Trang tới gần, thấy màn xe được nhắc lên, nữ tử bên trong cẩn thận leo xuống. Nàng đi tới trước mặt Thượng Trang, hành lễ: "Tu Dung nương nương cát tường."

Phục Linh duỗi cổ nhìn vào trong xe, nhưng màn xe đã rơi xuống, nàng không thể thấy bộ dáng bên trong, ngược lại là thấy Mạc Tầm sắc mặt âm trầm. Phục Linh nhíu mày nhìn hắn, nàng là tới đưa tiễn, hắn bày ra sắc mặt không tốt như vậy làm gì?

Lần trước, vì để hấn thay đổi sắc mặt ngàn năm không đổi này, nàng đã không tiếc dùng tới thuốc xỏ, đúng rồi, nàng nghĩ tới thời điểm xuất cung, nghe noi Linh Khuyết xảy ra chuyện, Mạc Tầm thích nàng ấy như vậy, nếu để hấn biết...

Phục Linh nhin không được mà để lộ nụ cười xấu xa.

Thấy Phục Linh mỉm cười, Mạc Tầm bắt giác nhú mày, nha đầu này tính tình kỳ quái, hấn bị nàng chơi đùa cũng không phải một lần. Hấn quay đầu nhìn xe ngựa bên cạnh, Nguyên Chính Hoàn ngồi trong vẫn chưa lên tiếng.

Thượng Trang tự mình đỡ An Lăng Vu đứng dậy, thấp giọng nói: "Ở đây không phải nội cung, miễn những nghi thức xã giao đi."

An Lăng Vu lại cười: "Nương nương sai rồi, cấp bậc lễ nghĩa không thể bỏ." Nàng ta là nhắc nhở nàng thân phận của bọn họ hôm nay.

Lời này, Thượng Trang sao có thể nghe không hiểu?

Mím môi cười, ánh mắt vô tình hữu ý dừng trên xe ngựa phía sau nàng ta, nàng biết y đang ở bên trong, chỉ là từ lúc nàng tới, y chưa từng mở miệng nói một câu.

Thượng Trang không khỏi cười khỏ, muốn nàng tới là An Lăng Vu, y đương nhiên sẽ không bước ra.

Thu hồi suy nghĩ, nàng lại nhìn An Lăng Vu, hỏi: "Không biết Diệc Trang cô nương có lời gì muốn nói với bốn cung?" Mỗi lần gọi "Diệc Trang", nàng đều cảm thấy không thuận miệng, bởi vì nó vốn là tên của muội muội nàng.

An Lăng Vu nhìn thoáng qua Dương Thành Phong đang đứng sau, thấp giọng: "Nương nương, thỉnh dòi một bước để nói chuyện."

Dương Thành Phong lập tức tiến lên, lại thấy Thượng Trang lắc đầu: "Tướng quân cứ chờ ở đây." Dứt lời, nàng liền cùng An Lăng Vu rời đi vài bước.

"Rốt cuộc là có chuyện gì?" Cả đoạn đường nàng đều suy nghĩ nhưng vẫn không tìm được lý do.

An Lăng Vu thoáng quay đầu nhìn, từ trong ống tay áo lấy ra mẫu giấy nhét vào tay nàng: "Cái này, thay ta đưa cho ca ca, những lời muốn nói đều ở bên trong, tương lai sợ rằng chúng ta sẽ không còn cơ hội gặp lại."

Thượng Trang cả kinh, thư gửi cho An Lăng Tễ, lại không phải là lão gia.

Đúng rồi, sợ rằng lão gia còn chưa biết nữ nhi sắp trở thành vương phi của Hoàn Vương.

Ấn Lăng Vu đương nhiên sẽ không chủ động nói, xem ra nàng ấy nguyên ý viết phong thư này cũng vì bận tâm tới cốt nhục tình thân.

Thượng Trang cuối cùng cũng hiểu vì sao nàng ấy kiên quyết muốn nàng tới, An Lăng Vu không thể tự mình giao cho ca ca, mà việc này không thể giao cho người khác. Dù sao, trong mắt mọi người, nàng ấy và An Lăng Tễ không có lý do gì xuất hiện cùng một chỗ, vì vậy nàng ấy chỉ có thể cầu nàng.

Thượng Trang biết rõ thân phận của An Lăng Vu, mà cũng chỉ có nàng mới có cơ hội gặp An Lăng Tễ.

Chậm rãi nắm chặt phong thư trong tay, Thượng Trang không biết bên trong viết gì, có lẽ là lời xin lỗi...

Nhưng cũng có thể còn có chuyện khác.

Cẩn thận cất vào ống tay áo, Thượng Trang gật đầu: "Yên tâm, việc này ta nhất định làm được, còn chuyện gì khác không?"

Ngước mắt nhìn nữ tử trước mắt, nếu không có, nàng cần phải sớm hỏi cung, dù sao với thân phận hiện tại nàng ở ngoài quá lâu, sợ là không thích hợp.

An Lăng Vu chần chờ, quay đầu nhìn xe ngựa, nói: "Kỳ thật là vương gia có việc muốn tìm ngươi, ta chỉ là mượn cơ hội này nhờ vả ngươi chuyện này."

Thượng Trang cả kinh.

Nguyên Chính Hoàn tìm nàng?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuý Phế Phi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 10-3: Hoàng hậu 3

Thượng Trang căng lớn hai mắt, không tin mà nhìn nữ tử trước mặt, xác nhận nàng ấy không nói nhầm, nàng mới đưa mắt lướt qua bờ vai nhìn qua xe ngựa đang dừng bên kia.

An Lăng Vu xoay người, nói nhỏ: "Đi đi." Dứt lời, nàng trực tiếp đi về phía trước.

Thượng Trang chần chờ, cuối cùng cũng nâng bước theo sau.

Dương Thành Phong thấy các nàng đi qua, cho rằng các nàng đã nói chuyện xong, đang định tiến lên lại nghe An Lăng Vu nói: "Vương gia còn có mấy lời muốn nói với nương nương, thỉnh tướng quân chờ một chút."

Trong mắt Dương Thành Phong hiện lên tia kinh ngạc, Phục Linh cũng căng lớn hai mắt, sau đó, nội tâm bắt đầu cảm thấy vui vẻ.

Thời điểm Thượng Trang tiến lên, Mạc Tầm liền theo bản năng chặn ở phía trước. Phục Linh thấy vậy liền tức giận xông lên, nắm chặt ống tay áo của hấn, dùng sức kéo hấn qua một bên, cắn răng hỏi: "Mạc thị vệ, ngươi không thể có chút nhân tính hả?"

"Cái gì?" Mạc Tầm cả kinh, hấn sao lại không có nhân tính?

Giờ phút này Phục Linh vô cùng tức giận, bất chấp tất cả, nàng nói: "Trông chừng tiểu thư nhà ta như vậy làm gì? Không phải người quan tâm Linh Thục Viện kia hơn sao?"

Mạc Tầm nhú mảy, rất nhanh động thủ bóp chặt cổ tay của nàng, lạnh giọng: "Người nói cái gì?"

Thượng Trang đã tới gần xe ngựa, lúc này An Lăng Vu không cùng tiến lên.

Giờ phút này chỉ có nàng và y.

Thượng Trang không khỏi cảm thấy khản trương, y thật sự đã quên, đang êm đẹp, vì sao lại muốn gặp nàng, hơn nữa còn lấy An Lăng Vu làm cái cớ, rõ ràng là sợ nàng không xuất cung.

Đúng vậy, y đã quên nàng, chắc chắn sẽ không biết bọn họ từng có quen biết, hiện tại trong mắt y, nàng chỉ là phi tần của Nguyên Duật Diệp, là Tu Dung nương nương của Tây Chu.

Hậu phi không thể tùy tiện xuất cung.

Vì vậy, hần mới lấy thân phận Hoàn Vương Phi của An Lăng Vu gọi nàng ra đây.

Nguyên Chính Hoàn lại không ngờ rằng Nguyên Duật Diệp sẽ không tới.

Dương Thành Phong muốn tiến lên, lại nghe An Lăng Vu cười nói: "Tướng quân không cần gấp, vương gia và nương nương chỉ nói vài câu thôi, không có đại sự gì." Nhưng lời tuy nói vậy, bàn tay giấu dưới ống tay áo đã thoáng siết chặt, Nguyên Chính Hoàn muốn nói với Thượng Trang cái gì, y một mực không cho nàng biết.

Mà tâm tư của y, nàng chưa bao giờ có thể đoán được, nhưng nàng biết y quan tâm nàng, có lẽ có một số việc, không cho nàng biết là vì tốt cho nàng. Vì vậy, nàng nguyện ý tin tưởng y.

Từ ngày y cầm tay nàng, nói sẽ cho nàng làm vương phi của mình, nàng đã tự nói, phải tin tưởng y.

Đây là người nàng lựa chọn, nàng đương nhiên phải tin tưởng y.

Trên đường tới đây, vô số lần Thượng Trang suy nghĩ An Lăng Vu muốn gặp mình để nói cái gì, nhưng mãi vẫn không có kết quả, mà nàng ấy lại nói nàng biết, kỳ thật người muốn gặp nàng là Nguyên Chính Hoàn. Chuyện này khiến nàng không khỏi cảm thấy mơ hồ.

Nội tâm tâm thần bất định, nàng hi vọng y lên tiếng, lại hi vọng vĩnh viễn đừng mở miệng.

Chỉ vì nàng không biết điều y muốn nói rốt cuộc là gì.

Nghe thanh âm nữ tử bên ngoài xe truyền vào, giọng nói nhỏ nhỏ, thậm chí là có chút rung động.

Rung động?

Chẳng biết tại sao y lại có cảm giác như vậy, trong tim có loại cảm giác không rõ ràng lên.

Nữ tử bên ngoài là phi tử của cháu trai y, thậm chí y chưa từng tiếp xúc với nàng, nhưng loại cảm giác này lại không phải phù phiếm. Nghe giọng nói của nàng, y phảng phất như bản thân đã đánh mất thứ gì đó.

"Vương gia?" Không thấy người trong xe nói chuyện, Thượng Trang không khỏi nhú mảy, gọi.

Nguyên Chính Hoàn bỗng nhiên hoàn hồn, tự cười yếu ớt, y làm sao vậy? Tại sao lại thất thần như thế?

Lắc đầu, y mới mở miệng: "Kính xin nương nương dời bước vào trong xe, bỗn vương có mấy lời muốn nói riêng với nương nương." Vừa nói, y vừa đưa tay dò xét trong ngực, chạm tới cái vật bóng loáng kia.

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, gọi nàng tới nói chuyện thì thôi, giờ phút này y còn muốn nàng lên xe ngựa?

Do dự một hồi, nàng không biết có nên bước lên hay không.

"Nương nương, mời."

Thượng Trang ngược mắt, đã thấy ngón tay thon dài kia vén màn xe. Ngón tay của y vẫn thon dài trắng nõn như lúc trước, chỉ là không nhìn thấy gương mặt y.

Cần môi, Thượng Trang cuối cùng cũng nâng bước leo lên xe ngựa.

Y ngồi dựa vào đệm, nghe tiếng nàng bước lên liền lộ ra nụ cười nho nhã, lập tức buông màn xuống.

Thượng Trang có chút co quắp, ngồi đối diện y, không biết là vô tâm hay cố ý mà cách xa y một chút.

"Vương gia có lời gì muốn nói mà cần bỗn cung phải lên xe ngựa?" Tay bất giác siết chặt, giờ phút này, nàng vẫn chưa biết hành động này rốt cuộc là đúng hay sai?

Bất giác nở ra nụ cười.

Quản đúng hay sai làm gì, nàng không phải cũng đã lên đây rồi sao? Cho dù hiện tại lập tức đi xuống, nhưng chỉ cần nàng từng bước lên, thời điểm trở về Dương Thành Phong sẽ bám bắt tất cả, có gì nói đó. Nguyên Duật Diệp là người đa nghi, hần sao có thể không nghi ngờ bọn họ.

"Bỗn vương là vì..."

Y mới nói một nửa, bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng hí dài của con ngựa, tựa hồ có sức lực nào đó kéo con ngựa chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 10-4: Hoàng hậu 4

"A." Thượng Trang bất tỉnh linh bị giật ngã ra sau.

Nguyên Chính Hoàn vội theo tiếng đuổi tay kéo nàng lại nhưng đã không kịp. Giờ phút này không quản chuyện khác, y chỉ nhủ mảy gọi: "Mạc Tầm, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Y không nhìn thấy, nhưng nghe vô cùng rõ ràng, xe ngựa đang lao về phía trước.

Mạc Tầm còn đang bắt lấy cổ tay của Phục Linh, gần đứt hời nàng chuyện của Linh Khuyết, hiện tại nghe tiếng ngựa hí vang, hấn chấn động, thời điểm quay đầu, xe ngựa kia đã không còn ở vị trí cũ, ngược lại đang lao nhanh đi.

"Chù từ!" Không kịp nghĩ nhiều, Mạc Tầm vội bỏ tay đang nắm giữ Phục Linh, lập tức đuổi theo.

Phục Linh cũng sợ tới choáng váng, sự tình chỉ diễn ra trong nháy mắt, nàng chẳng qua muốn nói với Mạc thị vệ mấy câu, nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Dương tướng quân, tiểu thư của chúng ta..." Phục Linh vừa quay đầu định cầu cứu Dương Thành Phong thì đã thấy hấn sớm phi thân đuổi theo.

An Lăng Vu cả kinh, một bước cũng không thể nhúc nhích, qua nửa ngày mới hoàn hồn gọi một tiếng: "Hoàn..." Y không nhìn thấy, trên xe lại không có xa phu, hiện tại phải làm sao đây?

Bọn thị vệ đều xông lên tìm cách dừng xe ngựa lại, đúng lúc này, xung quanh có dị động một hồi, thoáng cái có hơn mười hắc y nhân bị mặt xông ra, ai nấy đều hạo thân thù, tất cả đồng loạt ra tay không cho bọn họ tiến lên.

"Chù từ!" Mạc Tầm gấp tới độ sắc mặt trắng bệch, vừa định phóng theo lại bị người tới ngăn cản. Mất thấy xe ngựa mỗi lúc một xa, hấn thật sự không biết phải làm sao cho đúng.

Dương Thành Phong leo lên ngựa, quát một tiếng, cùng con tuấn mã phóng đi, nhưng trong nháy mắt cũng ngã ầm xuống đất. Thời điểm nhìn lại, hấn phát hiện trên đuôi con ngựa bị cắm bốn cây phi tiêu.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Thượng Trang ôm bà vai chỗ bị đụng, lên tiếng hỏi, nhưng lúc này mới nhớ tới một chuyện, y không nhìn thấy.

Cẩn rằng ngồi thẳng người, xuyên qua cửa sổ nàng nhìn ra ngoài, không thấy bất kỳ ai, chỉ có cánh vật theo tốc độ của xe ngựa không ngừng lướt qua. Nàng chấn động, hất tung màn xe, thò đầu ra nhìn, phát hiện một mảnh hỗn loạn.

"Thích khách!" Nàng kinh hô một tiếng, tuy không nhìn rõ nhưng đây là hai từ nhảy ra trong đầu đầu tiên.

Nguyên Chính Hoàn nhủ mảy, nghe động tĩnh phía sau xe, sau đó là vị trí của xa phu. Thượng Trang xoay người trở lại, đã thấy nam tử bên cạnh nhanh tay kéo nàng lại, giữ chặt.

Thích khách? Là Nguyên Chính Hoàn phải tới sao?

Hấn vẫn không yên tâm đề y rời kinh sao?

Lần đó thả y đi, lúc này, hấn cuối cùng đã không thể tiếp tục trấn định.

Thượng Trang còn chưa kịp phản ứng, ngón tay thon dài của nam tử đã bao lấy cổ nàng. Nàng cả kinh mà nhìn người bên cạnh, y muốn làm gì?

Không gãy dựa, có lẽ, nàng đã quên y không còn nhớ mình là ai.

Nguyên Chính Hoàn trầm giọng: "Hoàng Thượng muốn làm gì?" Ngựa đột nhiên phát điên, việc này chỉ có một lời giải thích, đó là có người dùng ám khí bắn tới. Có lẽ Nguyên Duệ Diệp muốn nhân lúc một mình y ở trên xe ngựa để ra tay, lại không ngờ y lại để Vu Tu Dung lên đây.

Bàn tay to lớn dùng sức, nhưng y lại cảm thấy, nàng không gãy dựa.

Vì sao lại không gãy dựa?

Động tác của y còn chưa đủ rõ ràng sao?

Là vì nàng quá thông dong, hay là...

Y làm sao vậy? Hiện tại y đang nghĩ cái gì?

Nguyên Chính Hoàn cắn răng, gia tăng trên tay gia tăng. Nhưng không hiểu tại sao, lồng ngực bỗng nhiên co rút một hồi.

Rõ ràng là y dùng sức bóp cổ nàng, nhưng phải phát như... Toàn bộ đều cần trả lên người của y.

Nghe y hỏi, Thượng Trang đương nhiên hiểu chuyện hôm nay y cho rằng là Nguyên Duệ Diệp ra lệnh, nhưng chỉ có một mình nàng rõ ràng, việc này không thể là hấn. Hiện tại, chuyện của Linh Khuyết khiến hấn vội tới không thể phân thân, nhưng chỉ riêng với kế ước giữa nàng và hấn, hấn tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Nguyên Chính Hoàn chết, hấn sẽ phải trả nàng, không phải sao?

Nghĩ tới đây, nàng lại thấy sắc mặt Nguyên Chính Hoàn tái nhợt, bàn tay đang bóp cổ nàng run lên.

"Vương gia..." Thượng Trang thấp giọng gọi một tiếng.

Chỉ cảm thấy trái tim bắt gặp đập loạn nhịp, y rút tay, xoa ngực.

Thượng Trang rốt cuộc cũng chấn kinh, y bị sao vậy? Tinh hoa...

Không, không thể nào, y đã quên nằng, không phải sao?

Nằng cúi tay qua, nhưng cuối cùng cũng không dám chạm vào y, nội tâm nằng có lẽ rối cuộc cũng biết sợ.

Chống tay đỡ vách tường, là đau lòng, rõ ràng là đau lòng. Y cắn răng, tại sao lại là đau lòng? Nguyên Chính Hoàn nắm chặt vật áo trước người, cảm giác đau nhức này tại sao không thể giảm bớt?

Bên ngoài, xe ngựa vẫn tiếp tục lao đi như điên. Lúc này Thượng Trang mới nhớ, ngoài xe vẫn còn có người!

Nằng cố hết sức mà đứng dậy, một tay nhắc màn xe. Người bên ngoài nghe thấy động tĩnh, thoáng nghiêng mặt, mà Thượng Trang vừa nhìn, trái tim liền run lên bần bật.

Là hần!

Tết Nguyên Tiêu, người làm Nguyên Duật Diệp bị thương chính là hần!

Hần vẫn như trước một thân huyền y, Thượng Trang vừa nhìn liền nhận ra.

Nam tử chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, quát lên chói tai, xe ngựa lại tiếp tục lao đi.

Bên ngoài chỉ còn tiếng "vù vù" của gió, Thượng Trang chỉ biết phải lớn tiếng gọi: "Người là ai?" Nằng không biết hần, đúng rồi, chuyện lần trước có liên quan tới Từ Chiêu Nghi đã bị phế.

Thượng Trang lắp bắp kinh hãi, hần biết chuyện Từ Chiêu Nghi bị đẩy vào lãnh cung, cho nên mới tới tìm nằng báo thù sao?

Nói như vậy, từ lúc xuất cung, hần đã theo dõi nằng?

Nghĩ như vậy, trong lòng không khỏi dâng lên một trận hàn ý.

Nhưng còn Nguyên Chính Hoàn?

Thượng Trang cả kinh, vội quay đầu, thấy y cố gắng cường chống thân thể, mà trên tay y không biết từ đâu, máu tươi đã chảy ròng ròng.

"Vương gia!" Thượng Trang hoảng sợ, vội lấy khăn lụa giúp y bao lại.

Y theo bản năng rút tay, chỉ hỏi: "Người bên ngoài là ai?"

Mặc dù hần không trả lời, nhưng Thượng Trang cũng biết hần là ai, cho dù không biết tên, nhưng thân phận của hần chắc chắn có liên quan tới Từ Chiêu Nghi. Nằng cười chán nản, nói: "Là ta hại Vương gia rồi."

Nguyên Chính Hoàn có chút khiếp sợ, nhú mi, vừa rồi y còn tưởng kẻ xông tới là nhắm vào mình, nhưng người đối phương muốn ra tay lại là nằng sao?

Nằng rốt cuộc đã đắc tội ai?

Giờ phút này đã không còn thời gian nhiều lời, y tập trung lắng nghe, xung quanh chỉ toàn là tiếng bánh xe lăn lộn.

Người của y, hoặc là người của Dương Thành Phong, đều không nghe thấy.

Y cắn răng, xem ra bọn họ đã bị bỏ xa rồi.

Nhìn thần sắc của Nguyên Chính Hoàn, Thượng Trang biết y đang lo lắng cái gì. Vừa định mở miệng, rèm sau lưng đột nhiên nổi lên trận gió, nằng chỉ kịp cảm thấy đau xót, trước mắt liền bỗng tối sầm, sau đó cái gì cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 10-5: Hoàng hậu

Cũng không biết qua bao lâu, Thượng Trang mới mơ màng tỉnh lại, cố gắng mở to hai mắt, lúc này mới phát hiện bản thân đang ở trong một sơn động. Nằng không biết đây rốt cuộc là đâu, nhưng bất giác nhớ lại chuyện gặp trên đường, nằng vội bật dậy, lại thấy Nguyên Chính Hoàn nằm cách đó không xa.

Giờ phút này, trong động ngoại trừ y và nằng, không có kẻ thứ ba.

Thượng Trang vội vàng đứng dậy, chạy tới cầm lấy tay y, khẽ gọi: "Vương gia, vương gia..."

Tay y lạnh buốt, Thượng Trang lại nhớ tới thần sắc khác thường của y lúc trên xe ngựa, không khỏi chấn động, cả người nhịn không được mà run rẩy. Nghĩ nghĩ, nằng đứng dậy chạy ra miệng động.

Ngay ngoài cửa động, thấy một kẻ nằm dưới đất, Thượng Trang không khỏi kinh hô thốt lên một tiếng, kinh ngạc nhìn xem như muốn xác nhận người này có còn tri giác hay không. Có lẽ chỉ là hôn mê, cũng có lẽ đã chết, ai biết được?

Cẩn mật, Thượng Trang chạy ra ngoài, vẫn không thấy xe ngựa.

Nơi này hoang vu heo lánh, nằng không biết bọn người kia mang bọn họ tới đây làm gì. Muốn kêu cứu, nhưng nằng lại không dám lớn tiếng gọi, sợ kẻ xấu vẫn còn ở gần đây.

Vòng vo một hồi, Thượng Trang phát hiện nơi đây không còn ai khác, đặc biệt yên tĩnh, trống rỗng, chỉ có mình nằng.

Thượng Trang không khỏi cảm thấy kỳ quái, bọn họ an tâm dễ dàng và Nguyên Chính Hoàn ở đây, không sợ bọn họ chạy trốn sao?

Lại nhớ tới Nguyên Chính Hoàn, a, nàng quên mất, y cử động bất tiện, trừ phi là một mình nàng bỏ đi, nếu không, y đi như thế nào?

Lại trở về, thấy người kia vẫn nằm trước cửa động, Thượng Trang không khỏi nghi hoặc, không biết hẳn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Vào trong, thấy Nguyên Chính Hoàn vẫn hôn mê bất tỉnh, nàng thật sự vô cùng khản trương, không có Phục Linh bên cạnh, nàng không biết y hiện tại đang bị sao vậy.

Cẩn thận diu y ngồi dậy, dùng sức ấn huyết nhân trung của y, nàng gọi: "Vương gia, vương gia..."

Qua thật lâu, ngón tay của y mới giật giật, sau đó nam tử chậm rãi mở mắt. Y như nhớ ra điều gì, lập tức tránh khỏi tay nàng, nhẹ giọng: "Đây là đâu?"

"Là sơn động, còn cụ thể là nơi nào, ta không biết." Thượng Trang lắc đầu.

Sơn động? Khó trách, y chỉ nghe thấy tiếng gió ở một phía.

Thấy y không nói chuyện, Thượng Trang không khỏi lo lắng, vội hỏi: "Vương gia... Thân thể không khỏe sao?" Dù đã hỏi rất nhiều lần nhưng nàng vẫn mở miệng, khi này cảnh tượng ở trên xe ngựa thật sự khiến nàng sợ hãi.

Đưa tay chậm rãi xoa ngực, y cũng không biết bản thân rốt cuộc bị sao, chỉ là khi đó, nơi này đột nhiên rất đau.

Thời điểm ở trên xe ngựa, y muốn tôn thương nàng, bởi vì y nghĩ những thích khách đó có liên quan tới Nguyên Duật Diệp, mãi tới khi người ngoài xe đánh nàng hôn mê bất tỉnh, y mới biết, đây là hiểu lầm.

Một khắc đó, y lại cảm thấy có chút cao hứng, cũng may, y chưa gây ra sai lầm nào.

"Vương gia..." Thượng Trang thấy y như vậy, không khỏi gọi một tiếng.

Y lại lắc đầu: "Hiện tại không sao rồi."

Y nói hiện tại..

Vậy còn khi nãy? Thật sự không thoải mái sao?

Đầu ngón tay run lên, Thượng Trang định tiếp tục nói chuyện thì nghe có tiếng bước chân tới gần.

Nàng khản trương quay đầu, quả nhiên thấy có mấy người đang đi tới.

Đến cửa động, tên hắc y nhân kia một cước đá lên kẻ đang nằm dưới đất, quát: "Còn không mau tỉnh dậy cho ta!"

Hắn vừa nói vừa đưa mắt nhìn vào trong động, thấy Thượng Trang và Nguyên Chính Hoàn vẫn còn ở đây mới an tâm.

Người nằm dưới đất tỉnh lại, vội vàng bò lên, nhỏ giọng: "Thiếu... Thiếu gia..."

"Hay lắm, bảo người trông chừng bọn họ, người lại ở đây ngủ hả?" Hắc y nhân trừng mắt một cái.

Người nọ sắc mặt trắng bệch, một câu cũng không nói nên lời.

"Kéo ra ngoài." Hắc y lạnh giọng một câu, sau đó nâng bước đi vào.

Người nọ bị kéo ra ngoài, tiếng le hét cầu xin càng lúc càng xa rồi biến mất.

Sau đó, "Xẹt" một tiếng, nàng biết đó là cái gì.

Giờ phút này, thấy hắc y nhân đi tới, Thượng Trang không khỏi chấn động ngược mắt nhìn hắn. Tuy đêm đó không thấy được mặt tên sát thủ kia, nhưng nàng vẫn biết đó là hắn. Hôm nay hắn không mặc áo choàng, nàng có thể trông rõ bộ dáng của hắn.

Nam tử này ước chừng khoảng hai mươi lăm, lại nhớ tới người vừa rồi gọi hắn là "Thiếu gia", chẳng lẽ hắc y nhân này là công tử của gia đình nào đó trong kinh thành sao?

Hắc y nhân đi tới trước mặt họ, ánh mắt dừng trên người nam tử sau lưng Thượng Trang, qua nửa ngày mới chịu lên tiếng: "Vương gia, chúng ta đứng lâu rồi không gặp."

Thượng Trang không khỏi căng lớn hai mắt, hắn... Quen biết Nguyên Chính Hoàn!

Nguyên Chính Hoàn nhú mày, cẩn thận hồi tưởng, tựa hồ giọng nói này có chút quen thuộc, nhưng nghĩ mãi vẫn không nhớ ra.

Nam tử kia lại cười nói: "Trần Tĩnh đáng chết, đã quên mất Vương gia không nhìn thấy."

Nghe hắn tự xưng là "Trần Tĩnh", Nguyên Chính Hoàn mới nhớ tới người này. Bốn năm trước, thời điểm ở bên ngoài, y có quen một người trẻ tuổi tên Trần Tĩnh, gia đình hình như làm buôn bán, của cải không thiếu.

Y vẫn còn nhớ, khi đó hắn nói hắn thích một nữ tử, vì nàng, hắn muốn vào kinh.

Nguyên Chính Hoàn cau mày: "Bỏn vương thật không rõ người bắt bỏn vương để làm gì?"

Trần Tĩnh cười đáp: "Chỉ là trùng hợp thôi, ta vốn không muốn làm hại Vương gia. Người ta muốn, chỉ có nàng." Dứt lời, hắn nhìn Thượng Trang, ánh mắt tràn ngập oán hận.

Nguyên Chính Hoàn đương nhiên biết "nàng" trong lời của hắn là ai, không khỏi mở miệng hỏi: "Sao vậy? Nàng là người người thương sao?"

Thượng Trang chấn động, y rốt cuộc đang nói gì vậy? Nàng sao có thể là người Trần Tĩnh thương?

Giật mình một cái, nàng bật thốt lên: "Là Từ Chiêu Nghi!"

Đúng vậy, nàng cuối cùng cũng hiểu mọi chuyện.

Nguyên Chính Hoàn ở cạnh nhũ này, y không rõ tại sao đang êm đẹp nàng lại nhắc tới Từ Chiêu Nghi, mà lúc này chỉ có Trần Tĩnh cười lạnh: "Là thế, thì sao?"

Vì nàng, hẳn nguyên ý làm mọi chuyện, cho dù nàng phải vì tiền đồ của gia đình mà ở bên cạnh Hoàng Thượng, hẳn cũng nguyên ý giúp nàng tranh thủ tình cảm.

Yêu một người không phải là hi vọng người đó hạnh phúc sao?

Chỉ cần nàng hạnh phúc, hẳn làm gì cũng cảm thấy đáng giá!

Cho nên, hẳn mới vì giúp nàng củng cố địa vị, đêm đó ở Tết Nguyên Tiêu ra tay giết Vu Tu Dung, lại không ngờ bản thân ngộ thương Hoàng Thượng.

Sau này, Từ Chiêu Nghi bị phế vào lãnh cung, hẳn luôn nghĩ cách tới cứu nàng. Mỗi ngày, hẳn đều sẽ điều tra quanh hoàng cung, tìm cách cứu viện, nhưng hoàng cung đâu phải nơi ai cũng có thể tùy tiện ra vào.

Cho đến hôn nay, hẳn mới đợi được lúc Thượng Trang xuất cung.

Mất đi cơ hội này, hẳn còn phải đợi tới khi nào đây?

Cúi người kéo Thượng Trang lên, Trần Tĩnh lạnh giọng: "Hoàng Thượng đã có thể vì người mà không cần mạng sống, hiện tại, ngài ấy hẳn vẫn sẽ muốn cứu người về."

Thượng Trang cắn môi: "Người muốn dùng mạng của ta cứu Từ Chiêu Nghi sao?"

"Đúng vậy." Trần Tĩnh sáng khoái trả lời, "Tin tức đã truyền vào cung, nếu trong ngày hôm nay không thả nàng ấy ra, Hoàng Thượng sẽ phải tới nhặt xác người."

Cánh tay dùng lực, hẳn đẩy Thượng Trang té ngã xuống đất.

Lúc này, ánh mắt hẳn lại xẹt qua gương mặt của Nguyên Chính Hoàn, tiếp tục cười nói: "Lần này thật ủy khuất cho Vương gia, đợi giải quyết xong việc này, ta sẽ tự mình tiễn Vương gia về đất phong, thế nào?"

Trong đầu Nguyên Chính Hoàn không khỏi quanh quẩn câu nói, Nguyên Duật Diệp vì nàng mà ngay cả mạng sống cũng không cần.

Vì sao chứ? Trước giờ y chưa từng nghe nói Nguyên Duật Diệp có thể vì một nữ tử mà như thế này?

Nàng rốt cuộc là ai, rốt cuộc có bản lĩnh gì mới có thể khiến Nguyên Duật Diệp trở nên như vậy?

Thấy y không nói lời nào, Thượng Trang trực tiếp lên tiếng: "Nếu người người muốn là ta, người thả Vương gia ra trước đi." Người hẳn nhắm tới là nàng, nàng sao có thể nhẫn tâm để y vì mình mà gặp nguy hiểm."

Trần Tĩnh mở miệng: "Trước khi Hoàng Thượng đồng ý thả người, các người ai cũng đứng hòng rồi đi, nhất là người, Tu Dung nương nương." Bốn từ cuối cùng, y nói như nghiêng răng nghiêng lợi, ngữ khí chưa đầy oán hận.

Hắn không tiếp tục nhiều lời, trực tiếp xoay người rồi đi.

Thượng Trang biết, lần này bọn họ sẽ không đi xa, hẳn là ở gần quan sát địa hình.

"Tại sao lại để bốn vương rồi đi trước?" Nam tử bên cạnh đột nhiên thấp giọng hỏi.

Thượng Trang lúc này mới hoàn hồn, miễn cưỡng cười đáp: "Bởi vì việc này vốn không liên quan tới Vương gia."

Không liên quan tới y, cho nên nàng mới muốn y rời đi?

A, phải biết rằng, hôm nay là y muốn nàng xuất cung, giờ phút này, nàng lại nói không liên quan tới y, việc này khiến y không khỏi tức giận.

Thời điểm hoàn hồn, Nguyên Chính Hoàn không khỏi ngăn ra. Đang êm đẹp, sao y phải tức giận?

Thượng Trang hít một hơi thật sâu, chẳng biết vì điều gì, nàng đột nhiên nhớ tới một chuyện, vội hỏi: "Đúng rồi, hôm nay Vương gia muốn ta xuất cung là vì chuyện gì?" Muốn nàng xuất cung, lại muốn đơn độc nói chuyện, chắc chắn là sự tình rất quan trọng.

Nghe nàng đổi chủ đề, Nguyên Chính Hoàn không kịp thích ứng, sau nửa ngày mới lên tiếng: "Là vì nương nương giao cho Trang Nhi miếng ngọc bội của bốn vương."

Ngọc bội?

Thượng Trang cơ hồ không kịp phản ứng, qua một lát, nàng mới nhớ tới miếng ngọc bội thích khách để lại ở hiện trường ám sát Nguyên Duật Diệp.

Nàng nhin không được mà mở miệng hỏi: "Sao vậy? Ngọc bội kia có vấn đề gì sao?"

Nguyên Chính Hoàn lại nhũ này, đưa tay vào ngực lấy miếng ngọc bội ra đưa cho nàng, nói: "Nương nương bảo đây là ngọc bội bốn vương làm rơi trong cung, nhưng có lẽ là nương nương nhớ nhầm rồi, bốn vương không biết khối ngọc bội này."

"Không biết?" Thượng Trang kinh ngạc, "Có phải Vương gia quên rồi không? Không phải năm Tuyên Khánh thứ mười ba, thời điểm hồi kinh, Vương gia được tặng miếng ngọc bội này sao?"

Y vẫn lắc đầu: "Không thể nào, năm đó hồi kinh, bốn vương cho miễn tất cả lễ vật của quan viên lớn nhỏ, một món đồ cũng chưa từng nhận."

Nghe tới đây, Thượng Trang thật sự cả kinh.

Như vậy, là An Lăng Tễ gạt nàng. Nhưng... Vì sao chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dục Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 11: Trùng hợp

Không thể tin mà người trước mặt, nàng luôn nghĩ đây là bí mật trí mạng của y, nào ngờ y lại nói cho nàng biết, y không rõ miếng ngọc bội này...

Thần sắc của y rõ ràng không giống nói dối.

Thượng Trang cắn môi, vậy An Lăng Tễ...

Lần này, nếu còn mạng trở về, nàng nhất định phải hỏi hần rõ ràng.

"Ai nói với người đây là ngọc bội của bốn vương?" Nam tử nhủ mảy hỏi nàng.

Thượng Trang cả kinh, nàng đương nhiên không thể nói là An Lăng Tễ. Chột dạ nhìn y một cái, nàng chỉ đành tìm cái cớ qua loa có lệ: "Lúc Tiên Hoàng băng hà, ta ở trong cung vô tình nhìn thấy, mà trước đó vương gia có tới, vì thế mới tưởng rằng ngọc bội là của vương gia."

Nếu Nguyên Chính Hoàn đã nói ngọc bội không phải của y, nàng cũng không cần thiết kể chuyện lai lịch của nó là do An Lăng Tễ tiết lộ.

Nghe vậy, Nguyên Chính Hoàn cũng không nói tiếp.

Hai người yên lặng như vậy thật lâu, lúc này ở ngoài sơn động mới truyền tới tiếng nói chuyện, hần là đám người kia đã trở về. Nàng thoáng nhìn Nguyên Chính Hoàn, thấy sắc mặt y không tốt cho lắm, định nói gì đó nhưng rốt cuộc cũng thôi.

Sắc trời dần tối, gió thổi vào sơn động ngày càng lớn. Hai tay Thượng Trang tự ôm lấy thân thể mình, đưa mắt nhìn ra cửa động, mơ hồ thấy có vài bóng người đi lại.

Ban đêm mùa này vẫn còn rất lạnh.

Thượng Trang dứt khoát đứng dậy, đi đi lại lại, cơ thể thật sự không chịu đựng được nữa rồi.

Thời điểm quay trở về, thấy Nguyên Chính Hoàn vẫn không nhúc nhích, lúc này nàng mới phát hiện chính mình đã quên y.

Thoáng chần chờ, Thượng Trang dứt khoát ngồi xuống, nhỏ giọng hỏi: "Vương gia thấy lạnh không?" Vừa dứt lời, nàng liền thấy buồn cười, tất nhiên là lạnh rồi, y cũng không phải thần.

Bất giác nhớ lại cái ngày Nguyên Duật Diệp đại hôn, tại Thành Vương phủ, Phục Linh từng nói y không thể đi, thân thể đương nhiên không thể chịu lạnh như người bình thường. Khi đó, Phục Linh còn cố ý dùng tâm thăm thật dày che cho y, mà giờ phút này trong sơn động, ngoại trừ một ít đá vụn thì không còn gì khác.

Hai tay run rẩy dò xét nhiệt độ từ tay y.

Y không nghĩ nàng sẽ làm như vậy, theo bản năng mà rút lại.

Thượng Trang chỉ vừa chạm vào nhưng cũng kịp cảm nhận, nơi đó lạnh lẽo thấu xương.

Nàng là nữ tử, khẳng định không thể coi y phục.

Tựa hồ nghĩ nàng xấu hổ, Nguyên Chính Hoàn thấp giọng: "Không sao, rất nhanh trời sẽ sáng thôi."

Mấy năm nay, y không phải đều ngồi yên như vậy sao?

Có gì mà khó khăn chứ?

Chậm rãi dựa vào vách tường sau lưng, y chậm rãi nhắm hai mắt lại, cả người chỉ còn hơi thở là ấm áp.

Thượng Trang đau lòng nhìn y, xoa xoa hai tay, hà hơi, đưa mắt nhìn ánh sáng bên ngoài. Bọn họ đang ngồi vây quanh đống lửa, thỉnh thoảng có tiếng nói chuyện truyền tới.

Thân thể căng cứng, nàng tiên lên, cẩn thận quý xuống cạnh y, mong có thể giúp y xua tan chút hàn khí.

Nguyên Chính Hoàn run rẩy, đưa tay đẩy nữ tử ra, nhủ mảy: "Bốn vương là vương gia, người là nương nương, thỉnh nương nương tự trọng."

Tự trọng?

Hay cho một câu tự trọng!

Có chút ỳn khuất, nước mắt cứ thế mà rơi ra, trong màn đêm này, dù là ai cũng không thể nhìn thấy.

Y thật sự đã quên nàng, trong lòng y chỉ có An Lăng Vu, chỉ có "Trang Nhi" mà y hay gọi.

Hít một hơi thật sâu, Thượng Trang thấp giọng: "Vương gia bận tâm cấp bậc lễ nghĩa mà quên đi thân thể của mình, nếu Diệc Trang cô nương ở đây, ngại nghĩ nàng ấy có đau lòng không?"

Thời điểm nghe nàng nhắc tới hai chữ "đau lòng", trái tim y lại run lên, vì sao trước đây y lại đau như vậy?

Cảm giác thật kỳ quái.

Nữ tử trước mặt là người Nguyên Duật Diệp yêu tới ngay cả tính mạng cũng không cần, hần có thể cho nàng tình yêu như vậy, nàng một chút cũng không động lòng sao? Giờ phút này nàng lại tiếp cận y, rốt cuộc là vì lý do gì?

Y nghi ngờ nàng, bởi vì là người của Nguyên Duật Diệp, y sẽ hoài nghi.

Nhìn thần sắc của Nguyên Chính Hoàn, Thượng Trang chỉ đành thờ dài, đứng dậy.

Trầm tư một lát, nàng dò xét ánh lửa bên ngoài cửa động, lên tiếng: "Trong động lạnh quá, các người vào đây đốt một ngọn lửa đi."

Mấy người bên kia nghe xong chỉ cười lạnh, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn Thượng Trang, vẫn tiếp tục nói chuyện.

Thượng Trang tiếp tục: "Kêu Trần Tĩnh tới đây, nói cho hắn biết, nếu bốn cung có mệnh hệ gì, Hoàng Thượng sẽ để Từ Chiêu Nghi chôn cùng bốn cung!"

Cuối cùng, tiếng nói chuyện bên ngoài cũng ngừng, bọn họ tựa hồ phải thương lượng một phen rồi mới có một kẻ cúi người ôm cúi đứng dậy, đi tới.

Thượng Trang lui sang một bên, nhìn hắn thô lỗ ném xuống, đốt lửa, lạnh giọng: "Thiếu gia của chúng ta nói người đừng hồng đức ý!" Dứt lời, hắn liếc nhìn Thượng Trang một cái, xoay người ra ngoài.

Ánh lửa lượn lờ chiếu rọi khuôn mặt của hai người.

Nguyên Chính Hoàn rút cuộc cũng cử động.

Thượng Trang ngồi xuống bên cạnh đồng lửa, nhỏ giọng: "Như vậy, vương gia hài lòng chưa?"

Y không trả lời.

Thượng Trang không khỏi xấu hổ, qua một lúc, nàng mới lên tiếng: "Đứng rồi, ta còn chưa chúc mừng vương gia và Diệp Trang cô nương."

Nghe nàng nhắc tới nữ tử tên "Diệp Trang" kia, trên mặt Nguyên Chính Hoàn cuối cùng cũng lộ ra nụ cười nhàn nhạt. Phảng phất như quên đi chuyện xấu hổ khi nãy, y khách sáo một câu: "Đáng tiếc không thể mời nương nương tới Thục Quận, nương nương và Trang Nhi hình như nói chuyện rất hợp ý."

Cay đắng mà cười, Thượng Trang nhẹ giọng: "Vương gia thật sự rất quan tâm tới nàng ấy, có thể gả cho vương gia chính là phúc phận."

Y cười cười: "Nương nương cũng là người may mắn nên mới có thể khiến Hoàng Thượng như vậy."

Nghe Nguyên Chính Hoàn đột nhiên nhắc tới Nguyên Duật Diệp, Thượng Trang không khỏi run sợ. Đúng vậy, hắn tốt với nàng, nàng biết. Lúc này tin tức hắn đã truyền vào cung, cũng không biết rốt cuộc hắn sẽ làm gì?

Chi là, kêu hắn buông tha cho Từ Chiêu Nghi, hắn chắc chắn sẽ không đồng ý.

Không liên quan tới việc mạng ai quan trọng hơn, Từ Chiêu Nghi là nữ nhân của hoàng đế, hắn sao có thể cho phép nam nhân khác mang nàng ta đi?

Trần Tĩnh kia hẳn là gấp tới hồ đồ rồi, hắn nghĩ làm vậy Nguyên Duật Diệp sẽ thả Từ Chiêu Nghi ra sao?

Chỉ sợ cách làm này càng khiến nàng ta rơi vào nguy hiểm!

Lửa nhen nhóm bùng cháy phát ra tiếng lách tách rất nhỏ, thân thể đã bắt đầu ấm dần. Đột nhiên, Nguyên Chính Hoàn lại nhớ tới lời nàng vừa nói, chẳng biết tại sao, nghe nàng vui vẻ chúc mừng hôn sự này, một chút y cũng không cảm thấy không cao hứng. Đây rõ ràng không phải là nghe ra sự mất mát từ nàng, chỉ đơn giản là, đáy lòng y đột nhiên không thoải mái.

Thời điểm nghe nàng chúc phúc, lồng ngực y ần ần phát đau.

Nguyên Chính Hoàn bắt gặp nhú mày, tại sao mỗi lần ở gần nàng, y đều sẽ như vậy? Nào rõ ràng là nữ nhân của Nguyên Duật Diệp, y vốn nên đề phòng, không phải sao?

Ngón tay bắt gác cử động, lúc này y mới nhớ ra vết thương trên tay còn có đoạn áo do nàng băng lại.

"Vương gia..." Chú ý tới sự bất thường của nam tử, Thượng Trang gọi một tiếng.

Y như hoàn hồn, chán nản cười cười, lắc đầu: "Mệt rồi." Dứt lời, y nghiêng người nằm xuống, nhắm mắt lại.

Thượng Trang định tiếp tục mở miệng, nhưng lại không biết phải nói cái gì.

Y đưa lưng về phía nàng, ánh lửa chiếu sáng sống lưng thẳng tắp kia, nhưng giờ phút này y như thế nào, nàng lại không rõ.

Thân thể nam tử thoáng giật giật, một tay xoa ngực.

Tại sao tới này con đau ở chỗ này chưa từng dừng lại?

Hít một hơi thật sâu, có lẽ y điên thật rồi.

Lúc này, Thượng Trang cũng đã mệt mỏi rồi, đành phải tựa lưng vào vách tường, nhắm mắt.

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, bên ngoài cửa động mơ hồ truyền tới động tĩnh. Thượng Trang mở mắt, thấy thân thể nam tử cũng khẽ động, nghe y nói: "Mạc Tầm."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 11-2: Trùng hợp 2

Thượng Trang kinh hãi, không khỏi quay đầu nhìn. Bên kia rất nhiều thân ảnh giao thoa một chỗ, nàng thật sự không thể nhìn rõ, chỉ là nếu Mạc Tầm tới, nàng khẳng định sẽ rất cao

hứng.

Lúc này, nàng bắt giác lớn tiếng: "Mạc thị vệ, vương gia ở đây!"

Đột nhiên nghe thanh âm từ trong son động truyền tới, Mạc Tầm tay cầm kiếm run lên, ngược mắt, thấy trong son động có ánh lửa lập lều, vận lực đánh vào một kẻ: "Chủ tử!"

Nghe hắn đáp lại, Thượng Trang cao hứng, quay đầu: "Vương gia, đúng là Mạc thị vệ!"

Nguyên Chính Hoàn xoay người, nói với nàng: "Đừng đi loạn, cứ đợi ở đây." Bên ngoài đã đánh nhau, nàng không biết vô công, chạy loạn sẽ vô cùng nguy hiểm.

Thượng Trang giật mình, chưa kịp hoàn hồn đã nghe tiếng hét thảm ở bên ngoài, cũng không biết là ai, nàng chỉ theo bản năng quay đầu nhìn, khăn trương cản môi.

Một bóng người vọt vào, gọi to: "Chủ tử!"

Thượng Trang vội đứng dậy, lúc này Mạc Tầm cũng đã thấy bọn họ, vội vàng xông lên, cúi người kiểm tra thân thể Nguyên Chính Hoàn: "Chủ tử, ngài không sao chứ?"

Y lắc đầu, chỉ hỏi: "Bên ngoài sao rồi?"

"Bọn họ nhiều người, thuộc hạ xông vào đưa ngài ra ngoài trước." Dứt lời, hắn buông trường kiếm trong tay xuống, công y lên lưng.

Không ngờ, y lại nói: "Đưa Tu Dung nương nương đi."

Bên ngoài nhiều người như vậy, hắn cũng chủ tử nhà mình còn có thể miễn cưỡng lao ra, nhưng hiện tại phải cứu thêm nàng... Mạc Tầm không khỏi nhíu mày: "Chủ tử..."

Thượng Trang rất rõ bên ngoài hung hiểm thế nào, nàng cũng biết nếu chỉ có thể cứu một người, cho dù thế nào Mạc Tầm cũng sẽ không cứu nàng, bởi vì đối với hắn, an nguy của Nguyên Chính Hoàn quan trọng hơn cả.

Liếc nhìn Mạc Tầm một cái, nàng mở miệng: "Mạc thị vệ đi trước, bọn chúng theo cạnh người."

Giờ phút này Mạc Tầm cũng không muốn nhiều lời, đứng dậy lao ra.

Thượng Trang chân chò, cuối cùng quyết định không nhúc nhích. Nàng ra ngoài, Mạc Tầm khẳng định sẽ không rảnh đi lo cho nàng, đao quang kiếm ảnh, không biết sẽ gặp chuyện gì. Ở lại, ít nhất Trần Tĩnh sẽ không giết nàng.

Mạc Tầm quay đầu nhìn Thượng Trang, trong nháy mắt đó, hắn dường như có chút chân chò, nhưng chỉ trong nháy mắt, hắn vẫn cắn răng lao ra.

Nguyên Chính Hoàn ở trên lưng hắn, chỉ nghe tiếng bước chân hỗn loạn xung quanh, nhưng chỉ có tiếng bước chân của nữ tử lại không nghe thấy. Y kinh hãi, mở miệng: "Nương nương?"

Mạc Tầm không khỏi khăn trương, nhưng giờ phút này chỉ có thể dùng hết sức lao đi.

Mấy thị vệ thấy hắn lao ra ngoài, vội ngăn cản. Mạc Tầm cắn răng, phi thân ra ngoài. Luoxi đao lướt qua cánh tay hắn, nhất thời ổng tay áo thấm ướt một mảng, hắn cũng không có thời gian để cúi đầu nhìn, trong lòng chỉ nghĩ phải nhanh chóng rời đi.

Lúc Trần Tĩnh trở về, son động đã một mảnh hỗn loạn. Sắc mặt hắn thay đổi, lập tức một mình đi vào trong.

Nguyên Chính Hoàn đã không còn, nhưng nữ tử kia vẫn còn an ổn đứng đây.

Trong lòng thầm thở dài nhẹ nhõm, mà bên ngoài cũng dần trở nên an tĩnh. Có người muốn đuổi theo, lại bị hắn ngăn cản: "Thu dọn đồ đạc, lập tức rời khỏi đây!" Hắn khó mà đảm bảo Nguyên Chính Hoàn sẽ không tiết lộ hành tung của họ cho Hoàng Thượng.

Lập tức có người vào áp giải Thượng Trang đi.

Nàng không giãy giụa, ngược lại chỉ mỉm cười, xem ra Mạc Tầm đã đưa y an toàn rời khỏi.

Cứ như vậy đi, chuyện này vốn không liên quan tới y, nếu không có nàng, y có lẽ đã rời khỏi kinh thành.

Nghe động tĩnh xung quanh, Nguyên Chính Hoàn biết bọn họ đã trốn thoát.

Thị vệ bên cạnh thở phào nhẹ nhõm, lại nói: "Mạc thị vệ bị thương sao? Vương gia vẫn là để ta công đi." Dứt lời, hắn liền thu trường kiếm về.

Nhưng Mạc Tầm lại lắc đầu: "Vết thương nhỏ mà thôi, rời khỏi đây trước rồi nói."

"Mạc Tầm." Nguyên Chính Hoàn lạnh giọng, "Nàng trốn được rồi sao?"

Không nghe được thanh âm của nàng, kỳ thật lời này, y không cần phải hỏi.

Mạc Tầm vẫn không dừng bước, chỉ nói: "Chủ tử, đó là người của Hoàng Thượng."

Đúng vậy, nàng là người của Nguyên Duật Diệp, cùng Nguyên Chính Hoàn y vốn không có quan hệ, chỉ là chính y lại không hiểu vì sao khi này lại đột nhiên muốn Mạc Tầm dẫn nàng đi. Y cũng biết, nàng sẽ không đi, bởi vì ở lại, Trần Tĩnh sẽ không giết nàng.

Lòng ngực lại bắt đầu khó chịu, một chất lỏng sền sệt từ khóe miệng chảy ra, dừng trên sống lưng của Mạc Tầm.

Mạc Tầm kinh hãi, bật thốt lên hỏi: "Chủ tử bị thương ở đâu?" Vừa rồi hắn đã kiểm tra, ngoại trừ vết thương ở tay, chủ tử căn bản không có chỗ nào không ổn.

Nguyên Chính Hoàn lắc đầu: "Không sao cả." Chỉ là lòng ngực lại đột nhiên đau đớn.

Nghe vậy, sắc mặt Mạc Tầm lập tức thay đổi, thầm kêu "không ổn rồi", bỗng nhiên dừng bước. Thị vệ thấy thế cũng lập bấp kinh hãi, nhưng không ai nói gì. Buồng Nguyên Chính Hoàn xuống, Mạc Tầm cúi tay bắt mạch cho y, lại nghe y lên tiếng: "Có bị thương hay không chẳng lẽ bốn vương còn không biết sao?"

Không phải bị thương, không phải bị thương...

Mạc Tầm hoảng sợ căng lớn hai mắt, không thể nào! Vong Tinh Thủy hẳn tận mắt thấy y uống hết, sao có thể như vậy?

"Sao thế?" Mạc Tầm hôm nay hình như đột nhiên trở nên kỳ lạ.

Mạc Tầm cả kinh nhìn chủ tử của mình, một câu cũng không nói được, ngược lại là Nguyên Chính Hoàn đột nhiên thay đổi chủ đề: "Người của chúng ta sắp xếp xong xuôi hết chưa?"

Nghe vậy, Mạc Tầm mới hoàn hồn, vội vàng gật đầu: "Vâng, chủ tử yên tâm, Hoàng Thượng cũng đã phái người đi tìm..." Hắn dừng lại, cắn răng, "Tìm kiếm nương nương, thuộc hạ đã cho người tránh tầm mắt của ngài ấy."

Hắn phải tránh người của Nguyên Duật Diệp để đi tìm chủ tử, bọn họ kéo dài một đêm, khó tránh sẽ đêm dài lắm mộng.

Ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm gương mặt của Nguyên Chính Hoàn, nghe cách nói chuyện, y dường như vẫn không nhớ chuyện trước kia. Chỉ là, nếu đã như vậy, vì sao đối với Thượng Trang, y vẫn còn cảm giác?

Thời điểm nhắc tới nàng, rõ ràng hắn thấy y thoáng nhíu mày.

Hai tay nắm chặt thành nắm đấm, quả nhiên hắn không nên để Thượng Trang tiếp xúc với chủ tử. Hôm qua nhìn hai người bọn họ bị bắt đi, không ai so với hắn hoảng loạn hơn cả, mà hôm nay nhìn chủ tử nhà mình, Mạc Tầm mới hiểu, nếu muốn tiêu trừ nàng khỏi lòng y, đó là chuyện không thể.

Không biết có phải chủ tử đã nhớ lại nàng hay không, hắn thật sự có chút khẩn trương, cho dù người uống Vong Tinh Thủy không thể nào nhớ lại chuyện khi trước.

Hắn muốn bọn họ nhanh chóng trở về Thục Quận, đợi Diệc Trang cô nương trở thành Vương phi, chủ tử nhất định sẽ không còn nhớ tới chuyện hôm nay.

Qua nửa này, Nguyên Chính Hoàn mới mở miệng: "Mạc Tầm, người làm rất tốt, chúng ta đi thôi."

Không tin mà nhìn y, Mạc Tầm nở nụ cười, lại nhìn không được mà mở miệng hỏi: "Chủ tử muốn đi đâu?"

"Trang Nhi chắc là lo lắng cho bản vương cả đêm rồi." Y nhẹ giọng.

"Vâng." Nhận lệnh công y đứng dậy, giờ phút này tâm tình của Mạc Tầm đặc biệt tốt, hắn còn tưởng chủ tử sẽ lệnh hắn quay lại cứu Thượng Trang.

Nhưng, y không có!

Y biết chính mình đang làm cái gì, y chính biết mình có chuyện quan trọng hơn cần phải làm.

Bất giác siết chặt vạt áo trong tay, Nguyên Chính Hoàn biết Diệc Trang vì mình mà nóng, chỉ là ngày càng rời xa sơn động kia, trái tim lại càng đau đớn.

Nắm hai mắt lại, chuyện này sai ở đâu, y thật sự không biết.

"Mạc Tầm." Thanh âm của y có chút run rẩy, "Bản vương không thoải mái."

Kỳ thật y có thể nhìn, nhưng không biết tại sao, một khắc này, y lại không muốn đề nghị.

Mạc Tầm gạt mình, gật đầu nói: "Vâng chủ tử ngủ một lát đi, chờ tới nơi thuộc hạ lại gọi ngài."

Dứt lời, hắn đưa mắt nhìn thị vệ bên cạnh, người đó hiểu ý, lập tức tiến lên điểm huyệt y.

Mạc Tầm thờ dài, nhanh chóng chạy vào rừng sâu.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dục Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 11-3: Trùng hợp 3

Trần Tĩnh nhét Thượng Trang vào trong xe ngựa, nhìn chăm chăm nàng.

Thượng Trang không nhìn hắn, dứt khoát nhắm hai mắt lại. Muốn nhìn thì cứ nhìn đi, dù sao giờ phút này, nàng cũng chẳng còn gì phải lo lắng, chỉ bằng tranh thủ ngủ một giấc, lấy lại tinh thần.

Cũng không biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì.

Nguyên Duật Diệp, hắn sẽ tới sao?

Chẳng biết vì lý do gì, nàng lại đột nhiên nhớ tới khi đó, Mộ Dung Vân Khương nói rằng, giữ lại mạng của Từ Chiêu Nghi, tương lai sẽ chuốc tới tai họa. Mà giờ khắc này, nàng lại muốn cười, nếu khi đó thật sự lấy mạng của Từ Chiêu Nghi, hiện tại chỉ sợ Trần Tĩnh đã trực tiếp giết nàng.

Xe ngựa lăn bánh, bọn họ muốn nhanh chóng rời khỏi sơn động đương nhiên là vì sợ Nguyên Chính Hoàn thoát được, Nguyên Duật Diệp sẽ biết chỗ bọn họ ẩn thân. Kỳ thật Thượng Trang rất muốn bật cười, với tính tình của Mạc Tầm, hắn sẽ đi nói với Nguyên Duật Diệp sao?

Xe ngựa cứ điên cuồng chạy suốt một đêm, tới hừng đông, xe ngựa vẫn còn chạy. Thời điểm Thượng Trang tỉnh lại, bên ngoài cửa sổ đã truyền tới ánh nắng mặt trời.

Mà giờ phút này, trong xe đã không còn thấy Trần Tĩnh.

Thượng Trang nhắc màn xe lên, thấy hắn đang ngồi bên ngoài. Nghe động tĩnh sau lưng, hắn lạnh lùng mở miệng: "Nương nương thật khiến ta bội phục, hôm qua xảy ra nhiều chuyện,

ngươi vẫn có thể ngủ ngon như vậy. Chỉ là, lát nữa kết quả như thế nào, chúng ta còn phải xem ý của Hoàng Thượng."

Thượng Trang không đáp, chỉ mỉm cười: "Tình yêu đúng là có thể khiến người ta điên cuồng, không phải sao?"

Trần Tình giật mình, không hề phần nộ mà đứng dậy đi vào bên trong, nhìn nữ tử trước mặt, cười nhạt: "Nương nương là người thông minh, ta thật sự muốn biết ngày đó rốt cuộc bản thân đã làm sai chỗ nào mới để người biết sự tình có liên quan tới Văn Nhi?"

"Văn Nhi" của hần hần là Từ Chiêu Nghi.

Thượng Trang khẽ cười: "Bổn cung chỉ muốn nói rằng, không muốn người ta biết trừ phi mình đừng làm." Kỳ thật chuyện đó nàng chỉ thoáng thăm dò, còn về chi tiết cụ thể, nàng đương nhiên không định nói hần biết.

Sắc mặt Trần Tình trầm xuống, cười lạnh: "Không muốn người ta biết trừ phi mình đừng làm, ta đây ngược lại muốn nhìn xem, ngày sau sống trong cung, nương nương sẽ làm gì để người khác không làm hại được mình?"

Lời hần nói khiến Thượng Trang không khỏi cả kinh.

Vấn đề này nàng cũng tự hỏi chính mình, lòng người trong cung nham hiểm, nàng không muốn làm hại người khác, nhưng không thể khiến người khác không chú ý tới mình. Đi sai một bước, nàng sẽ rơi vào tình huống của Từ Chiêu Nghi lúc này.

Có điều, Từ Chiêu Nghi cũng thật may mắn, nàng ta còn có một nam tử vì mình mà trả giá. Nhưng còn nàng?

Nếu mất đi sự tín nhiệm của Nguyên Duật Diệp, nàng sẽ sống thế nào?

Xe ngựa đi thêm một lúc mới dừng lại. Trần Tình nhảy xuống xe, kéo Thượng Trang xuống. Lúc này nàng mới thấy trước mặt là một gian phòng cũ nát, xem ra nơi này đã lâu rồi không có người ở.

Trần Tình đẩy Thượng Trang vào trong, gọi người trói tay chân nàng, lại nói: "Hoàn Vương kia thật lợi hại, ta còn tưởng y sẽ vì nịnh nọt Hoàng Thượng mà liều chết cứu ngươi, không ngờ, thì ra không phải." Dứt lời, hần xoay người đóng cửa lại.

Thượng Trang vùng vẫy mấy cái, phát hiện bản thân không thể làm gì, lúc này mới an tĩnh ngồi dựa vào đóng rom.

Kỳ thật, nàng không phải thánh nhân. Một mặt, nàng hi vọng y có thể bình yên trốn thoát, nhưng một mặt khác, nàng lại hi vọng y có thể quay về cứu nàng. Nhưng Nguyên Chính Hoàn không quay lại, nguyên nhân phía sau, nàng không muốn nghĩ tới.

Trần Tình phân phó người canh giữ bên ngoài.

Thời điểm nghe động tĩnh bên ngoài, Thượng Trang mới biết đây là địa điểm Trần Tình chọn để đối người với Nguyên Duật Diệp.

Trần Tình là người khôn khéo, hần đương nhiên sẽ không cho phép Nguyên Duật Diệp mang theo thị vệ tới. Nghĩ như vậy, Thượng Trang không khỏi khẩn trương.

Thời điểm Nguyên Duật Diệp xuất cung, Thái Hậu được Ti Y dìu tới.

Hần có chút không vui mà gọi bà ta một tiếng: "Mẫu hậu."

Thái Hậu không nhìn hần, chỉ đưa mắt nhìn Dương Thành Phong đứng sau, mở miệng: "Hoàng Thượng cửu ngũ chí tôn, sao có thể tùy tiện xuất cung? Nếu Vu Tu Dung có chuyện, ngài cứ để Dương tướng quân đi là được."

Nhớ tới ngày đó, thời điểm thị vệ tới báo Vu Tu Dung xảy ra chuyện, hần cơ hồ từ Khánh Hợp Cung xông ra ngoài.

Thái Hậu chậm rãi vuốt ve hộ giáp trên tay, khi đó, trong lòng bà thầm nghĩ, nếu nàng chết, hần sẽ như thế nào?

Chẳng biết tại sao, thời điểm nghĩ như vậy, bà tựa hồ rất cao hứng.

Nhi tử của Tề Hiền Phi chiếm được ngôi vị hoàng đế vốn thuộc về nhi tử của mình, điều này luôn khiến bà canh cánh trong lòng.

Sắc mặt Nguyên Duật Diệp nặng nề, chỉ nói: "Việc này không nhọc mẫu hậu quản, trăm thiếu chút đã cho rằng người đã sớm biết nội tình. Chỉ là, chuyện này sao có thể? Người là quốc mẫu, đương nhiên là có phong phạm của mẫu nghi thiên hạ?" Nếu không phải bà ta khó xử Linh Khuyết, hần sao lại không cùng Vu Nhi xuất cung? Nếu hần đi, chuyện này khẳng định đã không phát sinh!

Lúc này không thể tiếp tục lưu lại, hần lướt qua Thái Hậu, một mặt nói: "Nếu mẫu hậu không còn chuyện gì thì trở về đi, trăm sẽ dẫn nàng trở về, còn người, suy nghĩ của mình cứ giữ trong lòng là được!"

Dương Thành Phong vội đuổi theo hần.

Thái Hậu bỗng nhiên siết chặt tay Ti Y, hộ giáp khảm sâu vào da thịt nàng. Ti Y đau tới nhủu mày, nhưng một tiếng rên rỉ cũng không dám phát ra.

Nguyên Duật Diệp không rảnh quay đầu lại nhìn, chỉ có bước chân mỗi lúc một nhanh, đột nhiên mở miệng hỏi: "Người nói có người thấy Hoàn Vương suốt đêm rời đi?"

"Vâng, mặt tướng đã cẩn thận điều tra, không có tung tích của nương nương." Dương Thành Phong đáp.

Trong mắt Nguyên Duật Diệp hiện lên một tia lệ khí. Hay làm Mạc Tầm, cứu được Nguyên Chính Hoàn, hần lại không cứu nàng!

Xem ra, Nguyên Chính Hoàn thật sự đã quên nàng.

Nhưng nghĩ tới đây, hần lại không hề cảm thấy vui vẻ. Nếu còn nhớ nàng, y khẳng định sẽ không để nàng một mình ở nơi nguy hiểm, không phải sao?

Nguyên Duật Diệp cắn răng, nếu nàng gặp chuyện, hần tuyệt đối sẽ không tha thứ cho chính mình, bởi vì, chính hần đã gián tiếp hại nàng!

Ngoài cửa cung sớm đã có một chiếc xe ngựa đợi sẵn, bên cạnh là một nữ tử đứng cùng Trương công công.

Thấy Nguyên Duật Diệp tới, nàng vội chạy qua, khóc lóc: "Hoàng Thượng, nô tỳ cũng muốn đi!" Phục Linh một đêm không ngủ, nàng cùng tiểu thư ra ngoài, kết quả lại để tiểu thư bị bắt đi, lúc này nàng đương nhiên không thể ngồi yên một chỗ.

Trương công công vội tiến lên trước: "Hoàng Thượng, nô tài đã nói với nàng ấy nhưng nàng ấy lại không nghe."

Nguyên Duật Diệp liếc nhìn nàng, trầm giọng: "Ồ lại cung." Hiện tại hẳn đã đủ tâm phiền ý loạn, nào còn khí lực đi để ý mấy chuyện này?

Phục Linh nghe vậy lại định mở miệng, nhưng rất nhanh bị Dương Thành Phong kéo tay, thấy hắn lắc đầu, nàng chỉ đành ngậm miệng.

Lúc này, Nguyên Duật Diệp đã leo lên xe ngựa. Xa phu vung roi, bánh xe lập tức lăn đi.

Dương Thành Phong nhảy lên lưng ngựa, hét lớn một tiếng rồi đuổi theo.

Trương công công đứng phía sau chạy theo vài bước, bất giác thì thào: "Hoàng Thượng, cẩn thận."

Nguyên Duật Diệp lạnh lùng nhìn nữ tử trong xe, Từ Chiêu Nghi bị ánh mắt sắc bén của hắn làm cho hoảng sợ, vội vàng cúi đầu.

Hắn bóp chặt cằm nàng ta, dùng lực nâng lên, híp mắt: "Đúng là không tệ, thật không ngờ người bên ngoài còn có tính nhẫn nại!" Dám cho hắn đội mũ xanh? Nếu không phải vì Vu Nhi, giờ phút này hẳn đã cho nàng ta một chưởng!

Sắc mặt Từ Chiêu Nghi trắng bệch, nức nở: "Không, Hoàng Thượng, thần thiếp không có." Nàng một lòng muốn trèo lên cao, tranh thủ tình cảm, Trần Tĩnh kia đơn phương tình nguyện, nàng và hắn thanh thanh bạch bạch.

Nguyên Duật Diệp hừ một tiếng: "Trẫm đã sớm phế người!" Cho nên, nàng ta không được tự xưng là "Thần thiếp".

Từ Chiêu Nghi khóc lóc như hoa lê trong mưa, nói: "Hoàng Thượng, tấm lòng của thần thiếp dành cho ngài trời đất chứng giám, thần thiếp đối với ngài..."

"Đủ rồi!" Nguyên Duật Diệp quát, chán ghét nhìn nữ tử trước mặt, nói, "Tốt nhất là người cầu nguyện cho Vu Nhi không xảy ra chuyện, nếu không trẫm tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho các người!"

Nếu nàng xảy ra chuyện...

Hắn mím môi, không dám nghĩ tiếp.

Hắn biết, hắn không nên trách Nguyên Chính Hoàn không cứu nàng, không phải một ly rượu tình hoa của hắn, Nguyên Chính Hoàn cho dù có chết cũng sẽ không bỏ mặc nàng một mình. Vừa nghĩ tới, hắn liền bất giác cười tự giễu, đưa tay đánh mạnh một quyền vào vách xe.

Thấy sắc mặt hắn tái nhợt, thân thể Từ Chiêu Nghi run lên, nàng sao có thể ngờ Trần Tĩnh lại dùng cách này để cứu nàng ra khỏi lãnh cung? Ngay cả khi nàng có thể ra ngoài, vậy còn Từ gia thì sao?

Hoàng Thượng sẽ bỏ qua cho người nhà của nàng sao?

Giờ phút này, nàng mới cảm thấy sự tình vô cùng nghiêm trọng.

Nghĩ nghĩ một lúc, Từ Chiêu Nghi mới lấy hết dũng khí mở miệng: "Hoàng... Hoàng Thượng, việc này không liên quan tới người nhà của thần thiếp, thỉnh Hoàng Thượng đừng trị tội bọn họ, cầu xin ngài..." Nàng ta vừa nói vừa nặng nề dập đầu.

Liếc mắt nhìn nữ tử trước mặt, thật không ngờ giờ phút này nàng ta còn nghĩ tới phụ mẫu của mình.

Kỳ thật, Nguyên Duật Diệp hẳn không phải kẻ khát máu, chỉ là ai động tới người hắn yêu, hắn nhất định sẽ khiến người đó trả cái giá thật đắt.

Hắn không nói lời nào, Từ Chiêu Nghi vẫn cứ thế mà dập đầu.

Giờ khắc này, nàng ta đột nhiên cảm thấy sợ hãi, là sợ hãi thật sự. Hắn nhìn nàng dập đầu lại không nói một câu, thái độ này so với ban nàng một ly rượu độc còn đáng sợ hơn.

"Hoàng Thượng..." Thanh âm của nữ tử run rẩy.

Hắn cuối cùng cũng nở nụ cười, duỗi tay tới ngăn nàng ta tiếp tục dập đầu, đồng thời kéo nữ tử qua, nhỏ giọng: "Muốn không liên lụy tới người nhà, cũng không phải là không thể. Chỉ là, ai phạm lỗi, người đó phải gánh chịu, điểm này không phải là trẫm quá đáng đúng không?"

Từ Chiêu Nghi nhú mày, vội gạt đầu.

"Tốt lắm, người nghe cho rõ đây, sau khi chuyện này thành công, người vẫn là Chiêu Nghi của trẫm, thế nào?" Khóe môi nam tử nhếch lên, nụ cười có chút quý dật.

Từ Chiêu Nghi như thấy được ánh sáng trong màn đêm, lập tức gạt đầu đồng ý.

Trong mắt Nguyên Duật Diệp hiện lên một tia lệ khí, nhẹ nhàng nói nhỏ bên tai nàng ta.

Hai tay đặt trên đầu gối thoáng buộc chặt, Từ Chiêu Nghi cắn môi, nơi đó đã có thể nếm được mùi máu tươi.

Thời gian cứ thế trôi qua, Thượng Trang vẫn như trước dựa lưng vào đồng rơm rạ.

Không không biết qua bao lâu, bên ngoài có người lên tiếng: "Thiếu gia, tới rồi."

Không khỏi cả kinh, Thượng Trang muốn đứng dậy, nhưng lúc này mới nhớ tay chân đều đã bị trói.

Hắn thật sự đến rồi sao?

Là dẫn Từ Chiêu Nghi cùng tới?

Cố gắng duỗi dài cổ, nhưng với tình hình hiện tại, nàng không thể thấy bất cứ điều gì bên ngoài.

Thời điểm nghe báo người đã tới, Trần Tĩnh lập tức ngẩng đầu đưa mắt nhìn. Xa xa có một chiếc ngựa chạy tới, bên trên chỉ có một xa phu, phía sau là một nam tử cười ngửa. Hắn nhún nhảy nghỉ hoặc, nếu dẫn theo thị vệ, tuyệt đối không thể giấu trong xe, bởi vì xe ngựa không giấu được nhiều người như vậy.

Hắn cho rằng bản thân đưa ra yêu cầu không được dẫn theo thị vệ, đối phương sẽ không đồng ý, lại không ngờ, hoàng đế thật sự nghe lời của hắn.

Nhìn nam tử cười ngửa, Trần Tĩnh lập tức nhận ra hắn, hôm đó lúc bắt Vu Tu Dung đi, tựa hồ có người gọi hắn là "Dương tước quân".

Trần Tĩnh đang muốn mở miệng, đột nhiên lại nghe một người lên tiếng: "Trẫm không nuốt lời, đã đưa người tới, Tu Dung của trẫm đâu?"

Trần Tĩnh kinh hãi, thấy màn xe đã bị nhấc lên, để lộ khuôn mặt lạnh băng của nam tử. Hắn sao có thể ngờ đường đường là thiên tử Tây Chu lại tự mình tới!

Hơn nữa, chỉ dẫn theo một người!

Trần Tĩnh bất giác mở miệng: "Hoàng Thượng gan dạ sáng suốt quả nhiên không giống người tầm thường!" Lúc nói chuyện, hắn đưa mắt nhìn nữ tử sau lưng Nguyên Duật Diệp, đúng là Vân Nhi mà hắn luôn tự mộ!

"Vân Nhi!" Trần Tĩnh bật thốt lên gọi.

Sắc mặt Từ Chiêu Nghi trắng bệch, giờ phút này nghe Trần Tĩnh gọi, nàng ta ngược mắt nhìn, đôi môi anh đào khẽ nhúc nhích, nhưng không hề mở miệng đáp lại.

Nguyên Duật Diệp cũng đã nhìn rõ người bên ngoài, lúc này bỗng nhiên nhớ ra, thích khách đêm Nguyên Tiêu đó chính là người này!

Quay đầu nhìn Từ Chiêu Nghi phía sau, hôm đó hắn đã thấy kỳ quái, thích khách tựa hồ không phải muốn ám sát hắn, mục tiêu ngược lại là Vu Nhi. Không ngờ, sự thật là vậy!

Có điều giờ phút này, Nguyên Duật Diệp không rảnh đôi co với người trước mặt, hắn xuống xe, trầm giọng: "Người đâu?" Đưa mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy có gian nhà tranh phía sau nam tử, lòng hắn khẽ động, lớn tiếng gọi: "Vu Nhi!"

Đột nhiên nghe có người gọi mình, trong lòng Thượng Trang không khỏi vui vẻ, là tiếng của Nguyên duật Diệp!

Lúc này, cửa bị mở ra, một nam tử tiến vào, cúi người cúi trời ở chân, kéo nàng ra ngoài.

Lúc này, hai tay Nguyên Duật Diệp đã siết chặt thành nắm, muốn lập tức tiến lên.

Dương Thành Phong thấy vậy vội giữ hắn lại, thấp giọng: "Hoàng Thượng, không thể."

Trần Tĩnh kéo Thượng Trang tới cạnh mình, đưa mắt nhìn Nguyên Duật Diệp, mở miệng: "Nương nương ở chỗ này, lông tóc không hề bị tổn thương, Hoàng Thượng thả Vân Nhi ra trước đi!"

Nguyên Duật Diệp cười lạnh: "Người vì ả ta mà làm nhiều chuyện như vậy, trẫm thật bội phục!" Dứt lời, hắn quay đầu nhìn Từ Chiêu Nghi, mở miệng, "Còn không đi qua?"

Thấy nữ tử trong xe ngựa leo xuống, trên mặt Trần Tĩnh lộ ra nụ cười, bất giác lên tiếng: "Hoàng Thượng, tình yêu không có tội."

Thượng Trang nao nao, nghiêng đầu nhìn nam tử bên cạnh.

Tình yêu không có tội...

Đây là lần đầu tiên nam tử này khiến nàng cảm thấy khiếp sợ.

Nguyên Duật Diệp siết chặt hai tay, cười nhạt: "Hay cho một câu tình yêu không có tội." Hắn ngược lại muốn nhìn xem, tình yêu trong miệng người đó nói rốt cuộc có phải chân ái hay không!

Từ Chiêu Nghi chậm rãi xuống xe, thoáng chần chờ, cuối cùng nàng ta cũng nâng bước đi về phía Trần Tĩnh.

Từ bước một, càng tới gần, lòng nàng ta càng thấp thỏm không yên.

Trên mặt Trần Tĩnh cuối cùng cũng lộ ra nụ cười thật sự.

Đuỗi tay nắm lấy bàn tay bé nhỏ của nữ tử, hắn ôm lấy nàng như ôm trân bảo: "Vân Nhi không cần sợ, ta dẫn nàng rời khỏi đây, vĩnh viễn rời khỏi nơi này, đừng sợ, đừng sợ..."

"Vu Nhi!" Nguyên Duật Diệp đưa mắt nhìn Thượng Trang.

Trần Tĩnh quay đầu nhìn nữ tử bên cạnh, ra lệnh cho thủ hạ thả nàng.

Thượng Trang lập tức nâng bước chạy về phía Nguyên Duật Diệp. Hắn tiến lên, nắm chặt tay nàng, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng buông xuống.

Nhanh chóng cúi trời ở tay nàng, hắn vội quan sát nữ tử trước mặt, lo lắng hỏi: "Có bị thương ở đâu không?"

Thượng Trang lắc đầu, nhìn về mặt của hắn, lòng nàng không khỏi áy náy, chỉ biết thấp giọng hỏi: "Sao Hoàng Thượng chỉ dẫn theo Dương tước quân xuất cung?" Bên ngoài quá nhiều nguy hiểm, hắn sao có thể to gan như vậy?

Nguyên Duật Diệp lại như không nghe thấy câu hỏi của nàng, chỉ cười nói: "Không sao là tốt, không sao là tốt."

Lúc này, Dương Thành Phong ở phía sau tiến lên: "Nương nương vẫn là lên xe đi."

Thượng Trang không khỏi quay đầu nhìn hai người phía sau, chỉ thấy Trần Tĩnh ôm chặt Từ Chiêu Nghi, sắc mặt tràn đầy cao hứng. Nàng bất giác nắm chặt tay Nguyên Duật Diệp, thấp giọng: "Hoàng Thượng cũng lên xe đi." Trực giác nói nàng biết, hắn sẽ không dễ dàng buông tha cho họ.

Chỉ bằng một câu "Tình yêu không có tội" vừa rồi của Trần Tĩnh, nàng muốn Nguyên Duật Diệp bỏ qua cho họ.

Nhưng Nguyên Duật Diệp chỉ cười: "Nàng nhìn kia."

Từ lúc thấy nữ tử từ xe ngựa bước xuống, nội tâm của Trần Tĩnh kích động tới không nói ra lời. Từ lúc nàng vào cung, cuộc sống này, hắn cơ hồ không dám nghĩ tới, thật không ngờ giờ khắc này, nữ tử hắn tâm tâm niệm niệm đang ở trong lòng mình.

Từ Chiêu Nghi ngẩng đầu nhìn nam tử trước mặt, nhẹ giọng: "Xin lỗi, ta... Không muốn rời đi."

Trần Tĩnh kinh hãi, đột nhiên cảm thấy lồng ngực đau xót, vừa cúi đầu liền thấy con dao đâm thân thể. Hắn mờ to hai mắt nhìn nữ tử mình âu yếm, thì thào: "Vi... Vì cái gì?"

"Xin... Xin lỗi." Cả người Từ Chiêu Nghi run rẩy, nước nỡ, "Hoàng Thượng nói... Nói nếu ta giết chàng, ngài ấy sẽ không so đo chuyện trước kia... Ta... Ta không còn cách nào khác."

"Thiếu gia!" Người bên cạnh thấy vậy liền muốn xông lên, nhưng Trần Tĩnh lại đưa tay ra hiệu cho bọn họ đứng lại.

Ánh mắt vẫn không có cách nào dời khỏi nữ tử trong lòng, hắn chưa xót mở miệng: "Vì sao lại..."

"Hoàng Thượng..." Thượng Trang hoảng sợ, vội đưa mắt nhìn hắn.

Nguyên Duật Diệp kéo nàng lại gần, cười lạnh: "Thấy chưa? Đây chính là tình yêu không có tội của hắn."

Thấy bọn họ xoay người muốn lên xe ngựa, Từ Chiêu Nghi vội vàng đẩy Trần Tĩnh ra, đuổi theo: "Hoàng Thượng, không phải ngài nói sẽ dẫn thần thiếp hồi cung sao? Hoàng Thượng..."

"Vân Nhi..." Trần Tĩnh không màng tới vết thương của mình, vẫn như trước mà say đắm nhìn nữ tử hắn yêu. Cho dù nàng phản bội hắn, hắn vẫn không có cách để không tiếp tục yêu nàng.

A, thì ra khi yêu rồi, con người sẽ trở nên ngu ngốc như vậy.

Nguyên Duật Diệp không thèm quay đầu, trước đó Thượng Trang leo lên, sau đó chính mình cũng leo lên xe.

Thời điểm màn xe buông xuống, Thượng Trang bỗng nhiên nghe thấy có tiếng của mũi tên phóng tới. Đưa tay định nhấc màn xe lên, nàng lại bị nam tử ngăn cản, nghe hắn nhẹ giọng: "Đừng nhìn."

Đừng nhìn...

Hắn nói thật lạnh nhạt.

Lúc này, Thượng Trang đương nhiên rõ ràng tình cảnh bên ngoài. Từ một khắc xuất cung, hắn đã quyết định không bỏ qua cho bất cứ ai. Có thể bắt phi tử của hắn, hắn biết Trần Tĩnh kia cũng là kẻ thông minh, vì thế hắn mới không dẫn người theo, mà để nữ tử đối phương yêu ra tay, sau đó âm thầm giải quyết những kẻ xung quanh.

Hắn lựa chọn để Từ Chiêu Nghi động thủ giết chết Trần Tĩnh, như vậy song phương sẽ không xảy ra xung đột chính diện.

Đuổi tay ôm nữ tử vào lòng, bất giác dùng lực, dường như muốn đổi một đêm không ngủ bằng một sự an tâm.

"Ngày sau không để tha nàng một mình nữa."

"Hoàng Thượng..." Thấy trong mắt hắn có tơ máu, nàng biết hắn đã thức trắng một đêm, bất giác, trong lòng đột nhiên đau nhói.

Hắn vui đùa vào lòng nàng, thì thào: "Trần Tĩnh kia đúng là khiến ta bội phục, ít nhất hắn đã có dũng khí đi yêu một người." Kỳ thật hắn muốn nói, Trần Tĩnh và hắn rất giống nhau, yêu thì cứ yêu, mặc cho đối phương có để tâm tới mình không.

Nữ tử trong lòng, nàng yêu hắn sao?

Những lời này, hắn không dám hỏi nàng. Không có câu trả lời, hắn có thể lừa mình dối người mà sùng ái nàng.

Thượng Trang cảm nhận được cánh tay hắn bất giác dùng lực, cũng không biết hắn đang suy nghĩ cái gì, chỉ là không biết tại sao, giờ khắc này, nàng cảm thấy an tâm.

Đúng vậy, hắn cho nàng cảm giác an tâm.

Chậm rãi đưa tay ôm lấy hắn.

Thân thể nam tử run lên, nhẹ nhàng cười rộ.

"Xin lỗi." Tuy việc này không phải do nàng, nhưng đột nhiên, nàng lại muốn nói một câu xin lỗi.

Hắn ngẩng đầu, nhìn nữ tử gần mình trong gang tấc, nữ tử khiến hắn nóng ruột nóng gan suốt một đêm. Bỗng dưng hắn cảm thấy, tất cả đều đáng giá.

Nguyên Duật Diệp cúi người hôn lên môi nàng, cái lưỡi linh hoạt của hắn cạy mở hàm răng của nàng, tham lam cướp đoạt hương thơm bên trong.

Thượng Trang không gây giụa, nhắm hai mắt lại.

Hắn ôn nhu hôn nàng, từng chút từng chút mà xâm nhập.

Trái tim đột nhiên rung động, toàn bộ nước mắt cứ theo khóe mắt mà rơi ra...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dục Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 12: Vu Nhi

Nhắm mắt, ôn nhu hôn nàng, giờ khắc này, hắn mới cảm thấy nàng hoàn hoàn chinh chinh ở bên cạnh hắn.

Nguyên Duật Diệp thấp giọng ní non: "Vu Nhi, ôm ta."

Thượng Trang nao nao, thấy hắn vẫn nhắm hai mắt, đột nhiên bật cười. Thay vì nói chuyện, nàng dùng sức ôm chặt lấy hắn. Lúc này, Nguyên Duật Diệp mới thỏa mãn cười, cánh môi rời khỏi nữ tử.

Ôm chặt Thượng Trang mềm yếu vào lòng, khí lực rất lớn, phảng phất như muốn khảm nàng vào sâu thân thể.

Trái tim điên cuồng loạn nhịp lúc này mới thoáng bình phục.

Hắn mở mắt, cúi đầu nhìn nàng, chỉ đơn giản là nhìn nàng.

Rất nhiều lời muốn nói đều nghẹn ở yết hầu, bất giác, hắn không biết phải nói cái.

Sự lo lắng của hắn, điều hắn tự trách, cái bất đắc dĩ của hắn...

Chỉ có hai đồng tử kia vẫn sáng rực.

Nội tâm Thượng Trang khẽ động, đưa tay vuốt ve gương mặt của hắn, khẽ hỏi: "Tối qua không ngủ sao?"

"Không ngủ được." Thanh âm của hắn có chút khàn khàn.

Hôm qua, với hắn mà nói đã xảy ra quá nhiều chuyện. Chuyện của nàng, chuyện của Linh Khuyết...

"Nàng không sao thì tốt rồi."

Cúi đầu rũ mắt, kỳ thật nàng muốn hỏi tình hình hiện tại của Nguyên Chính Hoàn, chỉ là nàng biết, bản thân không nên nhắc tới y trước mặt Nguyên Duật Diệp. Đột nhiên nàng lại muốn bật cười, bên cạnh Nguyên Chính Hoàn có Mặc Tâm, y còn cần nàng lo lắng sao?

Thấy nàng cúi đầu, nụ cười trên mặt Nguyên Duật Diệp bất giác biến mất, ánh mắt theo màn cửa nhấc lên mà nhìn ra ngoài, cảnh trí rất nhanh đang lùi về sau, chỉ là, quá khứ sao có thể trở về như vậy?

Sau nửa ngày, hắn mới mở miệng: "Đêm qua, y đã lên đường suốt đêm"

Thượng Trang cả kinh, tuy hắn không nói rõ, nhưng chẳng lẽ nàng còn nghe không hiểu sao?

Không biết vì sao, một khắc này, nàng lại vô cùng thất vọng, rõ ràng biết y sớm đã quên mọi thứ nên mới không quan tâm, nhưng nàng vẫn không khỏi khó chịu. Bên tai lại truyền tới câu nói đêm qua, y nói với nàng... Y muốn nàng tự trọng.

A, tự trọng sao?

Hít một hơi thật sâu, Thượng Trang cố lấy dũng khí ngẩng đầu nhìn nam tử trước mặt, mở miệng hỏi: "Sau này, y không nên trở về, đúng không?"

Cặp nhau không bằng không gặp.

Nguyên Duật Diệp giật mình, nghiêm túc gật đầu.

Không được hắn triệu kiến, Nguyên Chính Hoàn sẽ không được hồi kinh, mà hắn tuyệt đối cũng sẽ không triệu kiến y.

Thượng Trang gật đầu, như thế đối với hôn sự của y và An Lăng Vu cũng tốt. Trở về Thục Quận, bọn họ sẽ không bị ai quấy rầy, có thể trở thành cặp thần tiên quyền rũ tự do tự tại.

Nàng cúi người, tựa vào lồng ngực nam tử, đột nhiên hỏi: "Linh Khuyết... Không sao chứ?"

Nghe nàng đột ngột chuyển chủ đề, Nguyên Duật Diệp nhất thời không kịp thích ứng, sắc mặt bất giác đỏ ửng về nặng nề.

Thượng Trang ngẩng đầu nhìn hắn, lại hỏi: "Là Mộ Dung Tường tra, hay là Thái Hậu?" Ngay từ đầu Mộ Dung Vân Sở đã nghi ngờ, mà Thái Hậu trước nay vốn đã có thành kiến với Linh Khuyết.

Hắn hừ một tiếng, mới nói: "Thái Hậu phái người điều tra Khánh Hợp Cung, trong tầm cung của Linh Khuyết tìm được tâng hoa hồng."

Thượng Trang nghe vậy, vội hỏi: "Sau đó?"

"Thời điểm ta tới, Thái Hậu đã dựng hình với cung nhân của Khánh Hợp Cung, ép họ khai ra lai lịch của tâng hoa hồng." Hắn siết chặt hai tay thành nắm, "Nếu không phải ta tới kịp lúc, e rằng Linh Khuyết cũng đã phải chịu hình."

Thái Hậu làm vậy là muốn vu oan giả họa cho Linh Khuyết?

Thượng Trang kinh hãi, vội hỏi: "Vậy còn Mộ Dung Thừa Tướng..."

"Thừa Tướng không biết, lần này Thái Hậu thật sự rất dụng tâm." Hắn cắn răng nói.

Chuyện Thái Hậu qua Khánh Hợp Cung Mộ Dung Vân Sở cũng không biết? Thượng Trang nghĩ nghĩ, cũng đúng, cho dù hắn hoài nghi, nhưng tốt xấu gì Linh Khuyết cũng là phi tử của Nguyên Duật Diệp, hắn cho dù muốn điều tra cũng chỉ có thể ngấm ngấm là việc.

Thái Hậu ở trong cung, nếu thật sự muốn xuống tay với phi tử không phải là quá dễ dàng sao?

Mộ Dung Vân Khương không đứng về phía Thái Hậu, đương nhiên sẽ không có quá nhiều thâm giao với bà ta.

Thượng Trang đột nhiên nhớ lại lời Phục Linh nói đó, Mộ Dung Vân Khương là vì nguyệt tín tới trễ nên mới truyền thái y. Thời điểm vừa nghe chuyện này, nàng cũng cho rằng Mộ Dung Vân Khương hoài thai, e rằng... E rằng Thái Hậu không tin lời thái y, bà ta cho rằng Mộ Dung Vân Khương mang thai lại gặp chuyện ngoài ý muốn, nên mới hạ lệnh thái y che giấu. Lại không ngờ, thân thể nàng ấy thật sự không khỏe, Thái Hậu không muốn ra tay sau khi hài tử của Hoàng Hậu ra đời, cho nên liền tìm một người tới chịu tiếng xấu thay.

Thượng Trang gấp giọng hỏi: "Vậy... Sự tình giải quyết thế nào rồi?"

Hắn nhủ mày: "Tất cả người của Khánh Hợp Cung đều bị cấm túc, việc này ta sẽ điều tra."

Thượng Trang im lặng không đáp, chuyện của Thái Hậu, nàng chẳng qua là hoài nghi, đương nhiên không thể tùy tiện nói bậy.

Lúc này, bên ngoài có chút động tĩnh, lại nghe tiếng vó ngựa của Dương Thành Phong tới gần. Cách tấc mà, thanh âm của hắn truyền tới: "Hoàng Thượng, bên kia đã xử lý xong."

Nguyên Duật Diệp chỉ "Ừ" một tiếng, không nhiều lời.

Thượng Trang cắn môi, lại nhớ tới thời điểm Từ Chiêu Nghi dùng chủy thủ đâm vào thân thể Trần Tĩnh, lúc đó nằn mới chân chính hiểu vì sao Nguyên Duật Diệp lại lập đi lập lại câu "Tình yêu không có tội!". Đối với Trần Tĩnh mà nói, đây là sự tiếc nuối sao?

Kỳ thật, có thể chết cùng một chỗ với người mình yêu, với hắn mà nói, có lẽ cũng là một loại hạnh phúc, chỉ tiếc là Từ Chiêu Nghi..

Thượng Trang cảm thán một tiếng, có đôi khi, con người quá chấp niệm, vì thế mới không nhìn thấy có người ở cạnh đang lặng lẽ chờ mình.

Xe ngựa đi thêm một đoạn, vốn là đoạn đường gập ghềnh khó đi nay đã trở nên bằng phẳng, hắn là đã ra đại lộ.

Thời điểm Thượng Trang ngẩng đầu, Nguyên Duật Diệp đã tựa vào vách xe mà ngủ.

Nàng định mở miệng, nhưng cuối cùng vẫn nỡ đánh thừ. Duỗi tay ôm chặt thân thể nam tử, giờ khắc này, nàng như một đứa trẻ chỉ muốn ôm hắn như muốn tìm thấy sự an tâm.

Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, xe ngựa mới chậm rãi dừng lại.

Bên ngoài truyền tới thanh âm của An Lăng Tề: "Dương tướng quân, nương nương thế nào rồi?" Hắn vốn muốn đi theo, nhưng Nguyên Duật Diệp lại nói không cho ai đi cùng, ngoại trừ Dương Thành Phong.

Trái tim Thượng Trang không tự chủ mà thắt chặt, nàng bỗng nhiên nhớ tới sự tình của miếng ngọc bội kia.

Dương Thành Phong xuống ngựa, quay đầu nhìn xe sau lưng, lúc này mới mở miệng: "Nương nương không sao, hiện tại đang nghỉ ngơi bên trong, Hoàng Thượng cũng vậy."

Sắc mặt An Lăng Tề thay đổi, đưa mắt nhìn qua. Biết nàng không có việc gì, hắn liền thở phào nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 12-2: Vu Nhi 2

Thượng Trang chần chờ, cuối cùng vẫn quyết định không xuống xe, những lời này, nàng không thể nói trong giờ phút này, nhưng An Lăng Tề chắc chắn sẽ qua Cảnh Nhân Cung tìm nàng.

Lúc Nguyên Duật Diệp tỉnh lại, xe ngựa đã qua cửa cung, hắn ngồi dậy nhìn ra bên ngoài, hỏi: "Sao không gọi ta dậy?" Thời điểm nói chuyện, hắn mới phát hiện nàng vẫn nhìn mình chăm chú. Trái tim bất giác loạn nhịp, hắn không khỏi kinh ngạc mà nhìn nàng.

Thượng Trang ngược lại không chú ý điểm này, chỉ hỏi: "Nhìn ngài ngủ sâu như vậy, cho nên mới không nỡ đánh thức. Lát nữa trở về, ngài ngủ thêm một lát đi."

Hắn khẽ cười, cúi người ôm nàng và lòng.

Phục Linh sớm đã đứng chờ trước cửa Cảnh Nhân Cung, thấy Thượng Trang trở về, nàng liền như tên bắn phóng qua, không màng có Nguyên Duật Diệp ở đây mà khóc lớn.

"Phục Linh..."

"Nô tỳ cao hứng!"

Thượng Trang nắm tay nàng, cau mày nói: "Khóc cái gì? Không phải đã trở về rồi sao?"

Thượng Trang bất đắc dĩ mà nhìn nha đầu này, lại thấy Huyền Chu đứng cách đó không xa hành lễ với họ. Nàng quay đầu nói với Dương Thành Phong: "Dương tướng quân đưa Hoàng Thượng hồi cung nghỉ ngơi đi."

Nguyên Duật Diệp nhủ mày, mở miệng: "Nghỉ ngơi trong cung cũng nàng cũng giống vậy thôi." Dứt lời, hắn nâng bước muốn tiến lên.

Thượng Trang vội ngăn hắn lại, nhỏ giọng: "Hoàng Thượng vẫn là trở về Càn Thừa Cung nghỉ ngơi đi, lát nữa ta phải qua Úc Ninh Cung báo bình an với Thái Hậu, hơn nữa sau đó hắn không thiếu người tới hỏi thăm. Ngài muốn vào nghỉ ngơi, sợ là không được."

Dương Thành Phong nghe Thượng Trang nói vậy cũng tiến lên khuyên: "Hoàng Thượng, nương nương nói rất đúng, ngài vẫn là hồi Càn Thừa Cung đi."

Đưa mắt nhìn Thượng Trang, Nguyên Duật Diệp chỉ đành gạt đầu.

Đợi hắn rời đi, Phục Linh liền nhện không được mà hỏi: "Vì sao tiểu thư lại đuổi Hoàng Thượng về Càn Thừa Cung?"

Thượng Trang nâng bước vào trong, vừa đi vừa nói: "Lát nữa, ca ca sẽ tới." Đây chính là nguyên nhân nàng không giữ Nguyên Duật Diệp ở lại.

Phục Linh không khỏi kinh ngạc, thiếu gia với và việc Hoàng Thượng ở đây có xung đột gì sao?

Nha đầu còn muốn hỏi tiếp, nhưng Thượng Trang đã vào trong, lúc này Phục Linh chỉ có thể nuốt lời định nói trở về.

Huyền Chu cũng đuổi theo, nhỏ giọng: "Nô tỳ đi chuẩn bị nước ấm, nướng nướng trước tắm rửa, thay y phục đi."

Thượng Trang gật đầu.

Ngâm mình trong nước nóng, Thượng Trang thờ dài, nhắm mắt lại.

Lúc này, Phục Linh bước vào, thấy nàng tựa như nghỉ ngơi liền mở miệng hỏi: "Tiểu thư còn muốn qua Úc Ninh Cung không?"

Thượng Trang "Ừ" một tiếng. Đương nhiên là phải đi, Thái Hậu dù sao vẫn là Thái Hậu, không có đạo lý gì nàng bỏ mặc bà ta.

Qua một lúc, bên ngoài truyền tới thanh âm của Huyền Chu: "Nương nương, An Lăng đại nhân tới."

Thượng Trang mở mắt, mà Phục Linh ở bên cạnh liền vui vẻ cười cười: "Nói với đại nhân ở trong sảnh chờ chút, nương nương rất nhanh sẽ ra."

Thấy thân ảnh của Huyền Chu ở ngoài cửa đã rời đi, thời điểm Phục Linh quay đầu, lại thấy Thượng Trang không có ý muốn đứng dậy, không khỏi cau mày: "Tiểu thư không muốn gặp thiếu gia sao?"

Thượng Trang nhìn nha đầu của mình, nhẹ giọng: "Vẫn chưa tắm rửa xong, sao có thể ra ngoài?" Kỳ thật nàng muốn để An Lăng Tể chờ một lúc, mà nàng cũng có thời gian suy nghĩ lát nữa gặp hẳn phải nói thế nào.

"Nhưng thiếu gia đã tới rồi." Phục Linh không khỏi cảm thấy kỳ quái, bình thường tiểu thư không phải như vậy."

"Phục Linh, ta đã nói với ngươi rồi, ngươi là người của ta, không phải huynh ấy." Sau đêm Thất Tịch Phục Linh hạ thuốc trong rượu, Thượng Trang đã nói rõ ràng, nàng mới chính là tiểu thư của nàng ấy.

Phục Linh kinh hãi, tiểu thư nói lời này, rõ ràng là đang giận.

Nhưng vì sao lại tức giận? Nàng thật sự không biết.

Chỉ là giờ phút này, nàng chỉ đành thức thời im lặng.

Qua một lúc lâu, Thượng Trang mới đứng dậy, Phục Linh vội giúp nàng mặc y phục, trang điểm nhẹ nhàng.

Trong sảnh, Huyền Chu đang hầu hạ dâng trà, thấy Thượng Trang tới liền vội nói: "Đại nhân, nương nương tới rồi."

An Lăng Tể đứng dậy, hành lễ.

Buông tay Phục Linh ra, Thượng Trang lên tiếng: "Không cần đa lễ. Các ngươi lui xuống đi, bổn cung có chuyện muốn nói với An Lăng đại nhân."

Hai cung nữ lập tức lui xuống.

An Lăng Tể mở miệng: "Nương nương không sao thì tốt rồi."

Thượng Trang cho hắn ngồi, nhìn chằm chằm hắn. Trong mắt nam tử này chỉ có cao hứng, nàng hoàn toàn không nhìn ra bất cứ thứ gì khác. Thượng Trang ngồi xuống cạnh hắn, từ trong xiêm y lấy ra miếng ngọc bội, đặt lên bàn trà.

An Lăng Tể lộ vẻ kinh ngạc, ngược mắt hỏi: "Cái này..."

Thượng Trang cũng không quanh co lòng vòng, nói thẳng: "Ta nhớ huynh từng nói, ngọc bội này là do cho tặng cho Hoàn Vương, nhưng Hoàn Vương lại nói, ngài ấy không biết nó."

Sắc mặt An Lăng Vu thay đổi, cả kinh nhìn nữ tử trước mặt.

"Tại sao phải gạt ta?" Trong đầu hiện lên vô số lý do vì sao hẳn phải gạt nàng, nhưng lúc này, nàng chỉ có thể cắn môi chờ đợi đáp án.

An Lăng Tể không trả lời, hai người cứ yên lặng ngồi nhìn nhau như vậy.

Qua nửa ngày, Thượng Trang mới chán nản cười nói: "Kỳ thật huynh căn bản không cần giả họa cho Vương gia, bởi vì ngọc bội này không phải do ta nhặt được, mà là Hoàng Thượng đưa cho ta."

Nghe vậy, An Lăng Tể bất sự chấn kinh, bật thốt lên hỏi: "Hoàng Thượng biết?"

Thượng Trang gật đầu: "Ngay từ đầu ngài ấy đã biết, cũng đã sớm nói cho ta biết, ngài ấy gặp chuyện, An Lăng phủ không thoát được liên quan, nhưng ngài ấy đã giấu ngọc bội này, thậm chí còn đưa cho ta."

Khiếp sợ trên mặt chậm rãi tan đi, qua một lúc lâu, An Lăng Tể mới mở miệng: "Hoàng Thượng... Vì sao lại làm như vậy?"

Vì sao? Còn không phải vì nàng hay sao?

Thượng Trang chỉ hỏi: "Tại sao phải giả họa cho Vương gia?" Nếu không phải nàng muốn trả lại ngọc bội, chỉ sợ bản thân vẫn còn hiểu lầm Nguyên Chính Hoàn có liên quan tới chuyện kia.

An Lăng Tể cuối cùng cũng trả lời: "Hoàng Thượng và Vương gia bất hòa, chuyện này đổ cho y là thích hợp nhất."

Thượng Trang cả kinh, đứng bật dậy, lớn tiếng: "Huynh cho rằng ta sẽ nói việc này với Hoàng Thượng đúng không?" Nếu nàng thật sự nói, Nguyên Duật Diệp sẽ càng nghi ngờ Nguyên Chính Hoàn. Có thêm khối ngọc bội này, nếu hắn vẫn để Nguyên Chính Hoàn bình an rồi khỏi kinh thành, hẳn đã không còn là Nguyên Duật Diệp.

An Lăng Tễ không đáp, coi như thừa nhận.

Hai tay siết chặt thành đấm, nhìn nam tử trước mặt, một câu Thượng Trang cũng không biết phải nói thế nào.

An Lăng Tễ lại nói: "Việc này, muội không cần quan." "

Ý của hắn là, tranh chấp giữa nam nhân, nàng không cần tham dự sao? Nhưng Thượng Trang thật sự không rõ, rốt cuộc là vì cái gì? Lão gia không hi vọng An Lăng phủ có bất kỳ liên quan tới hoàng thất, nhưng An Lăng Tễ này lại...

Thượng Trang mở lớn hai mắt, thấp giọng: "Huynh làm việc cho Thái Tử?"

An Lăng Tễ gạt mình, mắt nhìn chăm chăm nữ tử trước mặt.

Thượng Trang thật sự muốn cười, thì ra quanh đi quẩn lại, tất cả vẫn là có liên quan tới Thái Tử, mà Thái Tử tiền cử hắn, xem ra cũng không phải một câu tùy tiện.

"Hôm đó, huynh cũng ở hiện trường, đúng không?" Không biết có phải vô ý đánh rơi ngọc bội hay không, nhưng thời điểm lấy ra, hắn liền nói lão gia sớm đã tặng nó cho Hoàn Vương. Tất cả đều bị Thượng Trang thuận lý thành chương mà tin tưởng, dù sao Thái Tử cũng đã chết, những chuyện còn lại đều tùy An Lăng Tễ nói.

"Thượng Trang!" Hắn cắn răng gọi ra tên nàng.

Thượng Trang cả kinh, lập tức lạnh giọng: "Ta không phải Thượng Trang."

An Lăng Tễ chỉ biết nhìn nàng, nghe nàng tiếp tục: "Chuyện quá khứ ta sẽ không truy cứu, chỉ là sau này, không được nhắc tới Hoàn Vương."

Nếu Nguyên Duật Diệp và y sinh ra khoảng cách, bọn họ hẳn sẽ gây chiến, đây là chuyện nàng không muốn nhìn thấy nhất.

Thượng Trang nhét ngọc bội vào tay An Lăng Tễ, hắn ngược mắt nhìn nàng, đáy mắt hiện lên cảm xúc khác thường. Chỉ trong chớp mắt, tất cả sự tức giận đều biến mất, hắn thấp giọng: "Chuyện đó đều đã qua, không còn ai sẽ ghi nhớ."

Thái Tử không còn, đương nhiên sẽ không còn ai nhắc lại.

"Vậy hôm nay, người huynh thuần phục là ai?" Nàng chỉ đơn thuần muốn hỏi hắn một câu.

An Lăng Tễ chần chờ, qua một lúc mới mở miệng: "Đương nhiên là Hoàng Thượng."

Nhớ tới thời điểm gặp lại hắn, hắn nói, nàng gọi hắn một tiếng "Ca", mà hiện tại nếu không phải hắn thuần phục Nguyên Duật Diệp, cuộc sống làm phi tử của nàng có thể trôi qua thế nào?

Cho nên, nàng nguyện ý tin tưởng An Lăng Tễ thêm một lần.

Không khí khẩn trương dần trở nên hòa hoãn, lúc này Thượng Trang mới nhớ tới phong thư An Lăng Vu nhờ mình giao cho hắn. Lấy thư đưa ra, An Lăng Tễ ngược lại không hề cảm kích, mở thư ngay trước mắt nàng.

Thượng Trang nhìn qua, là một tờ giấy chẳng chữ. Nàng không tới gần, dù sao đó cũng là chuyện của huynh muội bọn họ, không liên quan tới nàng.

Xem xong, An Lăng Tễ cất phong thư vào ống tay áo, mở miệng: "Muội ấy nói Vương gia đối với muội ấy rất tốt, không cần lo lắng, cũng vì thái độ ngày đó đối với ta mà xin lỗi, còn nói..." Hắn nhìn nàng, tiếp tục, "Còn nói ỳi khuất cho muội đã thay muội ấy vào cung."

Thượng Trang không đáp, những lời đó, hôm nay nói cũng vô dụng rồi.

Kỳ thật, nàng ghen ghét An Lăng Vu, ai kêu nàng ấy là tiểu thư, mà nàng chỉ là nha đầu.

An Lăng Tễ đi rồi, sắc trời lại tối sầm, xem ra là sắp đổ mưa.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dục Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 12-3: Vu Nhi 3

Thượng Trang gọi người chuẩn bị cỗ kiệu đi qua Úc Ninh Cung, mà Phục Linh cũng vội vàng đi lấy dù.

Tới Úc Ninh Cung, trời vẫn chưa đổ mưa, chỉ là gió hơi lớn một chút. Ti Y ra nghênh đón, nói Thái Hậu đang nghỉ ngơi.

Thượng Trang không dám quấy rầy bà ta, cho nên liền chờ ở bên ngoài.

Ti Y dâng trà, lặng lẽ đứng một góc hầu hạ. Thượng Trang cúi đầu uống một ngụm, đột nhiên nhớ tới chuyện của Linh Khuyết, hiện tại nơi này không có người ngoài, nàng nhân cơ hội hỏi: "Có người động tay vào thuốc của Hoàng Hậu nương nương, việc này hẳn người cũng biết."

Ti Y kinh ngạc nhìn nàng, lập tức gạt đầu.

Thượng Trang tiếp tục: "Đối phương cho rằng Hoàng Hậu nương nương có thai, vốn định hại long thai trong bụng ngài ấy." Nói tới đây, nàng ngược mắt nhìn cung nữ bên cạnh, dò dè tài, "Khi trước thời điểm hầu hạ Hiền Phi nương nương, bản cung nghĩ nương nương chưa từng bạc đãi người đứng không?"

"Nương nương..." Ti Y không rõ ý nàng.

Thượng Trang dứt khoát nói: "Không nhắc tới chuyện Hoàng Hậu có phải mang thai hay không, nhưng thuốc kia rõ ràng là muốn làm hại hài tử của Hoàng Thượng. Hoàng Thượng là nhi tử của Hiền Phi nương nương, mà người từng hầu hạ bà ấy, hẳn nên một lòng trung thành."

Nghe vậy, Ti Y lập tức quỳ xuống: "Nô tỳ đương nhiên trung thành với Hiền Phi nương nương." Nói tới đây, cung nữ đương nhiên nghe ra ẩn ý của nàng, liền thấp giọng nói, "Tàng hoa hồng không liên quan tới Thái Hậu, nô tỳ cả ngày đi theo Thái Hậu, khẳng định là người rõ ràng nhất. Lúc trước Hoàng Thượng điều nô tỳ tới Úc Ninh Cung cũng là vì giám thị Thái Hậu."

Thượng Trang không khỏi kinh ngạc, nàng cho rằng chuyện này liên quan tới Thái Hậu, nếu không Thái Hậu sao có thể chủ động đi tra xét Linh Khuyết.

Nhưng Ti Y lại nói không phải, hơn nữa còn rất khẳng định.

Trước đó nàng đã nói tất cả quan hệ lợi hại, hẳn Ti Y cũng không dám giấu diếm.

Thượng Trang cắn môi, chẳng lẽ đúng là nàng hiểu lầm rồi sao?

Lúc này, bên ngoài có tiếng bước chân tới gần, Ti Y vội đứng dậy, nghe cung nữ tới bẩm báo: "Ti Y tỳ tỳ, Thái Hậu dậy rồi."

"Ừ." Dứt lời, Ti Y hành lễ với Thượng Trang, sau đó nhanh chóng ra ngoài.

Đội nàng ta rời đi, Phục Linh mới lên tiếng: "Tiểu thư, chuyện của Linh Thực Viện người quản làm gì?" Phục Linh cực kỳ chán ghét Linh Khuyết, thậm chí khi biết Linh Khuyết gặp chuyện, nàng còn cảm thấy hả hê.

Thượng Trang cười cười, Linh Khuyết xảy ra chuyện, người mệt mỏi không phải Nguyên Duật Diệp sao? Kỳ thật, nàng cũng không muốn quản nhiều như thế, chỉ là đã tới Úc Ninh Cung, cho nên thuận miệng hỏi mà thôi.

Ngồi thêm một lúc, Thái Hậu được Ti Y diu vào.

Thượng Trang đứng lên hành lễ, lại nghe Thái Hậu cười nhạt: "Miễn đi, Tu Dung có thể bình an trở về thì tốt, nếu người không trở về, sợ rằng Hoàng Thượng đã lật tung toàn bộ kinh thành này."

Thượng Trang cúi thấp đầu: "Đề Hoàng Thượng và Thái Hậu lo lắng, là thần thiếp không phải."

Thái Hậu cười cười, nói với Ti Y: "Lui xuống đi, bốn cung muốn hàn huyên với Vu Tu Dung."

Ti Y khom người lui xuống.

Lúc này, Thái Hậu mới quay đầu nhìn Thượng Trang, lạnh giọng: "Ai gia cũng không rảnh đi lo lắng, ai gia ước gì người không về được." Không về được, chuyện này cũng không liên quan tới bà ta.

Phục Linh cả kinh, ngược lại là Thượng Trang vẫn ung dung như trước mà mở miệng: "Thần thiếp có tội, thần thiếp rõ ràng đã bình an trở về."

Sắc mặt Thái Hậu lộ rõ vẻ tức giận, vẫn cười nói: "Theo ai gia thấy, lần này tuy các người cùng gặp chuyện không hay, tuy vất vả khắp nơi nhưng Hoàng Thượng xem ra vẫn rất cao hứng."

Thượng Trang cúi thấp đầu, hỏi: "Thần thiếp to gan, Thái hậu vì sao lại không buông tha cho Linh Thực Viện? Người cũng biết, trước giờ Hoàng Thượng chưa từng sủng ái nàng."

"Cho dù ả ta không chọc vào phiền toái, ai gia cũng phải khiến ả ta không có chỗ để đi." Thái Hậu cười cười nhìn Thượng Trang, "Người vẫn là tự quản chuyện của mình đi, nếu có một ngày để ai gia bắt được điểm yếu, ai gia tuyệt đối sẽ không mềm lòng."

Phục Linh nhe tới lòng bàn tay đều đã ướt đẫm mồ hôi.

Thượng Trang gạt đầu: "Tạ Thái Hậu dạy bảo, thần thiếp sẽ hành sự cẩn thận, chỉ là thần thiếp vẫn còn một câu, không biết có nên nói ra hay không."

Khinh miệt nhìn nàng một cái, Thái Hậu uống ngụm trà, mở miệng: "Nói đi, ai gia thật muốn nghe xem người còn gì muốn nói."

Phục Linh tựa hồ có chút sợ hãi, lặng lẽ kéo ống tay áo Thượng Trang, nhưng Thượng Trang lại gạt đi, lên tiếng: "Thái Hậu cho dù chán ghét Hoàng Thượng nhưng Hoàng Thượng vẫn là tôn tử của Nguyên gia, hiện tại tuy Tiên Hoàng không còn nhưng Thái Hậu người vẫn là nữ nhân tôn quý nhất của hậu cung Tây Chu. Có dù có làm gì, Hoàng Thượng vẫn là Hoàng Thượng, nhưng nếu người muốn hậu cung không yên, ngài ấy cũng không có cách nào ngăn cản, chỉ là thần thiếp muốn hỏi, người làm vậy, rốt cuộc là muốn thế nào?"

Sắc mặt Thái Hậu lập tức thay đổi, vung tay hất nước trà lên người Thượng Trang, nổi trận lôi đình, mắng: "To gan! Chẳng qua là một Tu Dung nhỏ nhoi mà dám nói chuyện với ai gia thế hả?"

"Tiểu thư..." Phục Linh mở miệng gọi, sau đó vội vàng quỳ xuống. "Thái Hậu bớt giận, Thái Hậu bớt giận."

Thượng Trang cũng quỳ, nước trà ẩm áp từ gò má chảy xuống vạt áo, từng giọt từng giọt dừng trên mặt đất. Những lời này nói ra, Thái Hậu chắc chắn sẽ nổi giận, nhưng nàng cũng đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cũng quyết định nói.

Lại không ngờ, thì ra sau khi nói hết, bản thân lại cảm thấy nhẹ nhàng như vậy.

"Nếu đôi lại là thần thiếp, thần thiếp sẽ không làm ra những chuyện không có lý trí như vậy, bởi vì cho dù Hoàng Thượng không sủng ái thần thiếp, thần thiếp vẫn là nương nương cao tại thượng."

Đạo lý trong này, nàng kỳ thật hi vọng Thái Hậu có thể lý giải. Hiện tại Thái Hậu đã mất đi trượng phu và nhi tử, lại phải trở mặt nhìn nhi tử của kẻ thù thường ngày đáng sợ, gọi mình một tiếng "Mẫu hậu", thâm tâm bà ta không chấp nhận được, đó cũng là bình thường.

Chỉ là với tình hình hiện tại, chẳng lẽ bà ta muốn hậu cung Tây Chu tiếp tục không yên ổn sao?

"Người cho rằng Hoàng Thượng dám phế ai gia?"

Thượng Trang cúi đầu: "Hoàng Thượng không phế, cũng không dám phế, chỉ là người đau khổ chỉ có một mình Thái Hậu." Bên cạnh Nguyên Duật Diệp còn nhiều người như vậy, hẳn được nhiên sẽ không vì Thái Hậu mà suốt ngày đau đầu.

Thái Hậu tức giận, cầm ly trà ném thẳng vào người Thượng Trang. Phục Linh kinh hãi, định tiến lên, lại bị Thượng Trang đẩy ra. Ly trà mạnh mẽ đập vào người, rất đau, nhưng nàng vẫn cắn răng chịu đựng.

Nếu lần này Phục Linh giúp nàng ngăn cản, Thái Hậu sẽ tiếp tục ra tay.

Nhưng thấy nữ tử trước mặt như vậy, bà ta không khỏi giật mình.

"Cút!" Thái Hậu nghiêng răng thốt ra một chữ.

Phục Linh nghe xong như trút được gánh nặng, vội vàng diu Thượng Trang đứng dậy, hành lễ.

"Thần thiếp cáo lui." Thượng Trang thấp giọng.

Ra tới cửa, thanh âm của Thái Hậu từ bên trong truyền tới: "Đừng tưởng rằng ai gia không biết, chuyện xảy ra ở Hưng Viên, ai gia tuy không có chứng cứ nhưng sớm đã nghi ngờ hần!"

Lời này thật sự khiến Thượng Trang chấn động.

Nàng luôn cho rằng Thái Hậu sẽ nghĩ đó là chuyện ngoài ý muốn, lại không ngờ...

Nghĩ nghĩ, Thượng Trang quyết định mở miệng đáp: "Thái Hậu không trông thấy tình huống ngày đó, nếu người có mặt, khẳng định sẽ không nghi ngờ Hoàng Thượng."

Hôm đó, thời điểm Tề Hiền Phi kêu lên một tiếng "Diệp Nhi", nàng rõ ràng nhìn thấy hần từ trên lưng ngựa té xuống. Chuyện nguy hiểm như vậy, ai lại vì ngôi vị hoàng đế mà đánh cược tính mạng?

Cho nên, nàng tin hần..

Khi đó nói không tin chỉ là vì hần cắn răng không buông tha Nguyên Chính Hoàn, nàng chẳng qua là giận hần mà thôi.

Thái Hậu ngăn ra.

Lúc này Ti Y mang điểm tâm vào, Thượng Trang đưa mắt nhìn cung nữ, lại nói: "Nếu Thái Hậu không tin, người có thể hỏi Ti Y, ngày đó, nàng ấy cũng có mặt."

Dứt lời, nàng liền nâng bước cùng Phục Linh rời đi.

Ra tới bên ngoài, tay Phục Linh vẫn còn run rẩy, nàng ngừng đầu kiểm tra thương thế cho Thượng Trang, cắn môi: "Đã sưng thành như vậy, tiểu thư tội gì phải nói những lời chọc Thái Hậu tức giận?"

Đưa tay động vào, nơi đó vẫn còn rất đau.

"Tiểu thư, nô tỳ không phải đã khuyên người đừng quản chuyện của Linh Thục Viện rồi sao?"

Thượng Trang miễn cưỡng cười cười: "Cũng không phải là vì Linh Khuyết."

Chuyện của Thái Hậu đối với Nguyên Duật Diệp mà nói là sự tình rất khó giải quyết. Đúng như lời nàng nói, Nguyên Duật Diệp sẽ không phé, cũng không dám phé Thái Hậu. Mọi chuyện đặt chữ hiểu lên đầu, ngay cả khi hần là hoàng đế cũng không thể đi ngược lại chữ hiểu. Nếu không, làm sao hần có được nhân tâm?

Phục Linh khó hiểu nhìn nàng, cau mày hỏi: "Vậy là vì cái gì?"

Thượng Trang mỉm cười yếu ớt, không trả lời.

Nhắc màn kiệu lên, Phục Linh lại hỏi: "Tiểu thư còn muốn qua Quán Sư Cung không?"

Thượng Trang tựa vào đệm êm phía sau, gật đầu: "Đương nhiên là đi."

Phục Linh gạt gạt khóe môi, không nói nữa, một khi tiểu thư đã quyết định việc gì, cho dù nàng muốn khuyên cũng khuyên không được.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 12-4: Vu Nhi 4

Thời điểm tới Quán Sư Cung, Thượng Trang bắt gặp Mộ Dung Văn Sở từ bên trong đi ra. Thấy nàng, hần không khỏi kinh ngạc, lập tức hành lễ.

Thượng Trang không ngờ hần đang ở đây, trong lòng cũng có chút ngoài ý muốn.

Mộ Dung Văn Sở nhìn nàng, nói: "Vừa rồi Hoàng Hậu còn nhắc tới nương nương, nghe nói người đã trở về, muội ấy còn định kêu Thanh Nhi qua thăm hỏi, thật không ngờ nương nương đã tự mình tới."

Thượng Trang cười cười: "Nào có đạo lý Hoàng Hậu nương nương phái người tới thăm hỏi bốn cung? Sao vậy, Thừa Tướng phải đi sao?"

Hần gật đầu: "Nương nương đã nghỉ ngơi, thần đương nhiên phải về trước."

Thì ra là thế, Thượng Trang bất giác đưa mắt nhìn cung điện phía sau hần, lắc đầu: "Xem ra bốn cung tới không đúng lúc, không biết phượng thể của Hoàng Hậu nương nương thế nào rồi?"

"Đa tạ nương nương quan tâm, Hoàng Hậu nương nương đã không còn gì đáng ngại. Nương nương cũng coi như phúc lớn mạng lớn, chẳng qua chỉ chịu chút thương tích, coi như cũng không có việc gì."

Thượng Trang biết hẳn đang ám chỉ vết thương trên thái dương của mình, nếu hẳn đã nghĩ vết thương này do xuất cung mà có, vậy nàng cũng không cần giải thích. Lúc này, Thượng Trang chỉ xoay người, nói: "Nếu Hoàng Hậu nương nương đã nghỉ ngơi, bốn cung cũng không tiện vào quấy rầy, vẫn là hồi cung trước."

"Thần tiễn nương nương." Dứt lời, hẳn nâng bước đi theo.

Thượng Trang thoáng nghiêng đầu nhìn hẳn, cũng không nói gì nhiều, tiếp tục đi về phía trước. Nàng không ngồi kiệu, để mặc bọn họ theo sát từ xa.

"Thái Hậu ở Khánh Hợp Cung tìm thấy tâng hoa hồng, không biết nương nương có nghe nói không?" Mộ Dung Văn Sở nhẹ giọng, ngữ khí mang vẻ thăm dò.

Giật mình một cái, Thượng Trang đáp: "Bốn cung không biết, nếu Thừa Tướng có chứng cứ, ngài có thể trực tiếp đi bẩm báo với Hoàng Thượng, bốn cung tin, Hoàng Thượng sẽ xử lý công bằng."

Hắn lại khẽ cười một tiếng, mở miệng: "Nương nương và Linh Thực Viện bất hòa, thần còn tưởng người nghe được tin này sẽ thấy cao hứng."

Thượng Trang liếc nhìn hẳn một cái, mỉm cười: "Làm Thừa Tướng thất vọng rồi sao?"

"Đương nhiên." Hẳn ho khan một tiếng rồi tiếp tục, "Thần từng nói sẽ giúp nương nương làm một chuyện, việc này chỉ cần nương nương mở miệng, thần sẽ điều tra tới cùng."

Lời hẳn nói khiến Thượng Trang không khỏi chấn kinh. Điều tra mà hẳn nói chỉ sợ không đơn giản như vậy, tra rõ, nói trắng ra, e rằng là giá họa.

Có điều theo câu vừa rồi, Thượng Trang cũng biết hẳn chưa có chứng cứ trong tay, cho nên mới chưa động tới Linh Khuyết.

Quả thật, nàng bất hòa với Linh Khuyết, nhưng nàng không cần dùng thủ đoạn hèn hạ đi đối phó nàng ấy. Chỉ là, Mộ Dung Văn Sở có thể nói ra những lời này khiến nàng không khỏi ngạc nhiên. Hẳn là Thừa Tướng, quyền cao chức trọng, muốn đối phó một nữ tử không có bối cảnh dễ dàng như trở bàn tay.

Mà qua mấy lần tiếp xúc, nàng cũng nhận ra, Mộ Dung Văn Khương không hề hời hợt như vẻ bề ngoài.

Huynh muội bọn họ, nếu bàn về thủ đoạn, không ai thua kém ai.

Thượng Trang cười cự tuyệt: "Bốn cung sớm đã nói, ngày đó ở Hưng Viên Thừa Tướng cứu bốn cung một mạng, coi như là đền ơn." Cho nên, giữa hai người sớm đã thanh toán rõ ràng.

Mộ Dung Văn Sở vẫn giữ nét mặt bình tĩnh như trước, cười nói: "Nương nương là người mềm lòng."

A, lời này Mộ Dung Văn Khương từng nói với nàng, xem ra huynh muội bọn họ thật sự rất giống nhau.

Thượng Trang dừng bước, xoay người: "Thừa Tướng tiễn bốn cung tới đây được rồi, bốn cung phải hồi cung." Dứt lời, nàng nâng bước đi về phía cổ kiệu.

Nam tử sau lưng đột nhiên mở miệng: "Kỳ thật thần còn một chuyện hiếu kỳ, đó là Hoàn Vương Phi tương lai."

Bước chân bên dưới thoáng chậm lại, Thượng Trang không xoay người, chỉ nói: "Chẳng qua là một nữ tử bình thường, Thừa Tướng hẳn sẽ không có hứng thú với nàng ấy, ngược lại là bốn cung cảm thấy hiếu kỳ, vì sao Thừa Tướng còn chưa thành thân? Hi vọng ngày bốn cung có thể gửi lời chúc tới Thừa Tướng sẽ còn không xa."

Thời điểm lên kiệu, buồng màn xuống, nam tử bên kia vẫn chưa rời đi.

Nhìn cổ kiệu xa dần, khoe miệng Mộ Dung Văn Sở lộ ra nụ cười, lầm bầm: "An Lăng Vu..."

Trở về Cảnh Nhân Cung, Phục Linh vội theo sát phía sau, gọi: "Tiểu thư, vết thương trên trán của người..."

Vừa đẩy cửa ra, một thân mình hoàng liền đập vào mắt, Phục Linh cả kinh, vội vàng quỳ xuống hành lễ. Thượng Trang cũng kinh hãi, thật sự không ngờ hẳn lại ở đây lúc này.

Nàng tiến lên hành lễ, thấy hẳn nhũ mảy, bỗng dung đứng lên, kéo nàng qua, hỏi: "Đầu bị sao vậy?"

Thượng Trang cả kinh, vội lấy một cái cờ đề đáp: "À, trên đường trở về, không cẩn thận bị thương."

Đưa tay lướt qua thái dương của nàng, hẳn đau lòng nói: "Nàng bao nhiêu tuổi rồi, sao lại không cẩn thận như vậy? Phục Linh, còn không mau lấy thuốc!"

Giờ phút này Phục Linh cũng không dám nhiều lời, chỉ nhận lệnh rồi lui xuống.

Thấy hẳn kéo mình qua ngồi trên đùi, Thượng Trang không khỏi quần bách, chỉ đành mở miệng hỏi: "Sao Hoàng Thượng lại tới Cảnh Nhân Cung lúc này?"

Ánh mắt xẹt qua vết thương trên đầu nàng, hẳn nhẹ giọng: "Qua Ngự Thư Phòng giải quyết chút chuyện rồi trở về thăm nàng, lại nghe cung nhân nói nàng tới Úc Ninh Cung, ta..." Hẳn dừng lại, tựa hồ nghĩ tới điều gì đó.

Sợ hẳn nghĩ ngờ Thái Hậu, Thượng Trang vội cười nói: "Thì ra là thế, lúc trở về ta định qua Quán Sư Cung thỉnh an Hoàng Hậu nương nương, ai ngờ nương nương đã nghỉ ngơi, về thế đành hồi cung."

Hắn "Ừ" một tiếng, đúng lúc này, Phục Linh đã mang thuốc tới.

Hắn nhận lấy, giúp nàng bôi lên vết thương.

Đội Phục Linh thu dọn mọi thứ rồi lui xuống, Thượng Trang mới chú ý tới sắc mặt không tốt của hẳn, không tự chủ mà hỏi: "Hoàng Thượng có tâm sự sao?"

Hắn nắm chặt tay nàng, không vui mở miệng: "Bên Ngự Dược Phòng có một thái giám vừa khai, nói Linh Khuyết tự mình tới hồi hẳn tâng hoa hồng."

Đầu ngón tay run lên, Thượng Trang nhìn hẳn, hỏi: "Hoàng Thượng tin sao?"

Hắn cắn răng: "Ta không tin cũng vô dụng, Thái Hậu vốn có thành kiến với Linh Khuyết, bà ta sẽ bám lấy quyết không tha."

Thượng Trang trở tay cầm lấy tay hắn, nhẹ giọng: "Vậy sao Hoàng Thượng không qua Khánh Hợp Cung? Giờ phút này, Linh Khuyết cần ngài." Nàng ấy đã bị cấm túc, không thể gặp ai, nhưng chỉ cần nghĩ nàng cũng có thể tưởng tượng ra bộ dáng của Linh Khuyết lúc này.

"Mọi người trong cung đều biết việc này, hiện tại ta qua đó chính là bao che lỗi lầm cho nàng ấy. Hoàng Hậu dù sao cũng là Hoàng Hậu, ta không thể..."

Thượng Trang hiểu, hắn không thể không để tâm tới Mộ Dung Thừa Tướng.

Nghĩ lại những lời Mộ Dung Vân Sở vừa nói, giờ phút này, nàng vẫn không khỏi kinh ngạc.

Thượng Trang bắt gặp bật cười: "Vậy Hoàng Thượng qua Quán Sư Cung đi." Không thể an ủi Linh Khuyết, vậy đi an ủi Hoàng Hậu là được!

Thanh âm của hắn có chút không vui: "Vừa rồi nàng qua cũng không gặp được Hoàng Hậu, ta đương nhiên sẽ không đi."

Bất đắc dĩ nhìn hắn, chỗ của Linh Khuyết hắn không thể đi, bên Hoàng Hậu hắn lại không muốn tới, quanh đi quẩn lại, cuối cùng hắn lại chọn Cảnh Nhân Cung của nàng.

Vết thương trên trán đã không còn đau, tâm tình của nàng thoáng chốc cũng tốt lên.

Chạng vạng, cùng hắn dùng bữa tối, sau đó hắn cũng không đi, Thượng Trang thật không nhớ rõ hắn đã bao lâu không ở lại Cảnh Nhân Cung rồi.

Hôm nay, hắn không nói nhiều, có lẽ là vì chuyện của Linh Khuyết mà phiền lòng.

Ngồi trong phòng một lúc, hắn đột nhiên lên tiếng: "Vu Nhi, đàn cho ta nghe một khúc."

Thượng Trang không khỏi giật mình, sau đó cười nói: "Ta chỉ biết chơi tỳ bà."

Hắn gật đầu, đưa mắt nhìn.

Gọi người mang đàn lên, Thượng Trang gảy vài tiếng, lâu rồi không động tới, ngón tay có chút không quen. Một khúc "Tướng Quân Lệnh": Tắc thượng trường phong, địch thanh thanh lãnh, đại mạc lạc nhật tàn nguyệt đương không...

Nguyên Duật Diệp đột nhiên bật cười: "Nhạc khúc này nàng nên đàn cho Thành Phong nghe một chút."

Thượng Trang cười cười, chỉ là nghe hắn nhắc tới Dương Thành Phong, nàng đột nhiên nhớ tới một chuyện, không khỏi mở miệng hỏi: "Đúng rồi, chuyện của Bùi tướng quân lần trước thế nào rồi?"

Sắc mặt hắn liền có chút khó coi, trầm giọng: "Không tìm được, sợ là sớm đã ra khỏi thành."

Thượng Trang im lặng, nếu thật là vậy thì càng khẳng định trong kinh thành có nội ứng.

Không muốn tiếp tục chủ đề này, Thượng Trang hỏi: "Hoàng Thượng còn muốn nghe đàn không?"

Hắn lắc đầu, ngoắc tay với nàng: "Tới đây."

Buông tỳ bà xuống, nàng đứng dậy, tay hắn thoáng dùng sức, kéo nàng ôm vào lòng. Cảm nam tử chống trên bả vai, nàng hơi đau, nhưng không lên tiếng.

Hình như hắn thờ dài, thì thầm bên tai: "Ta vẫn luôn muốn giúp Linh Khuyết thay đổi thân phận, để nàng ấy xuất cung."

Cho Linh Khuyết xuất cung?

Thượng Trang chấn động, quay đầu nhìn hắn, nói: "Nàng ấy không muốn." Nàng không dám nói bản thân hiểu rõ Linh Khuyết, nhưng chuyện này chắc chắn không có chỗ thương lượng. Nếu không, ngày đó nàng ấy cũng không cảnh cáo nàng không được nói ra sự thật của khối ngọc bội kia.

Hắn cười chua xót: "Rất nhiều lúc ta không thể chú ý tới nàng ấy, nàng ấy cũng không thông minh như nàng, ta thật không còn cách khác."

"Ngài muốn nàng ấy ve sầu thoát xác sao?" Nếu không, hắn có thể nghĩ ra cách gì tốt hơn?

Hắn im lặng, qua nửa ngày mới lên tiếng: "Thị vệ bên cạnh hoàng thúc không phải rất thích nàng sao? Hướng hồ, trong tay hắn còn có Vong Tình Thủy."

Thân thể run lên, hắn muốn... Nguyên Chính Hoàn cho Linh Khuyết uống Vong Tình Thủy!

"Hoàng Thượng..." Đây là chuyện nàng chưa từng nghĩ tới.

"Ta biết như vậy rất tàn nhẫn, nhưng lúc này ta không thể giữ nàng ấy ở lại. Nàng ấy nên sớm nói cho ta biết trên người nàng ấy có một khối ngọc bội, bằng không, sự tình sao có thể đi tới tình huống này? Thái Hậu chắc chắn sẽ điều tra tới cùng, ta nghĩ thông suốt rồi, muốn tra thì cứ tra đi." Hắn nói với ngữ khí bất đắc dĩ.

Thượng Trang động môi, vốn định nói Thái Hậu có lẽ sẽ tha cho Linh Khuyết, chỉ là lời nói đã tới bên môi lại nuốt trở về, dù sao hôm nay thời điểm nói những lời kia, Thái Hậu vẫn chưa tỏ thái độ.

Thượng Trang đứng lên, nhẹ giọng khuyên nhủ: "Hoàng Thượng đừng nghĩ nhiều, trước nghỉ ngơi đi, ngày mai còn thượng triều sớm."

Hắn gật đầu, cũng đứng dậy. Lúc này, bên ngoài truyền tới thanh âm gấp gáp của Trương công công: "Hoàng Thượng, không tốt rồi, cung nhân tới báo, nói Khánh Hợp Cung đang cháy!"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 13: Mây mù

Thượng Trang xoay người nhìn ra cửa. Nguyên Duật Diệp cau mày, mở miệng gọi: "Trương Liêu!"

Trương Liêu đẩy cửa đi vào, bẩm báo: "Hoàng Thượng, tin tức mới truyền tới, ngài..."

"Hoàng Thượng..." Thượng Trang lo lắng nhìn hắn, nàng biết hắn sốt ruột hơn tất cả mọi người. Vừa nghe tới kẻ sách để Linh Khuyết ve sầu thoát xác xuất cung, giờ phút này nghĩ lại nàng không khỏi kinh hãi, chẳng lẽ hắn...

Nguyên Duật Diệp nhìn nàng, bỏ lại một câu "Ta đi xem" rồi lập tức ra ngoài.

Trương công công run sợ, vội vàng theo sau.

Phục Linh chạy vào, vội hỏi: "Tiểu thư, có chuyện gì vậy? Nô tỳ nghe nói phải đi lấy nước? Chuyện kia là sự thật sao?"

Lúc này, Thượng Trang lại không hề lo lắng, có lẽ là Nguyên Duật Diệp tự mình hạ lệnh. Nàng chỉ cười một tiếng, nói: "Khánh Hợp Cung bốc cháy, người nghe xong không phải rất vui hay sao?" Dứt lời, nàng xoay người vòng qua tấm bình phong, ngồi ở mép giường.

Phục Linh không khỏi nhú mày theo sau, đứng cạnh nàng, nghi hoặc hỏi: "Tiểu thư vui đùa gì vậy, tính tình của nô tỳ người còn không biết sao? Nếu thật xảy ra chuyện, người sao có thể trấn định như vậy?" Tuy nàng dù sáng hay tối cũng mắng nữ tử của Khánh Hợp Cung kia, nhưng tiểu thư nhà mình lại không phải người hà hê khi kẻ khác gặp chuyện.

Thượng Trang chỉ cười, không nói. Nếu thật sự xảy ra chuyện, nàng đương nhiên không thể cười nổi, nàng đoán bên kia hắn sẽ không có việc gì, chỉ là không ngờ hành động của Nguyên Duật Diệp lại nhanh như vậy.

Thời điểm Nguyên Duật Diệp đuổi tới Khánh Hợp Cung, nơi này đã bị mây mù phủ kín. Trái tim hắn trầm xuống, nhanh chóng chạy qua, bên ngoài, thị vệ cấm quân đang chỉ huy cứu hỏa, cung nhân ra ra vào vào không khỏi hỗn loạn.

"Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, ngài không thể qua." Thấy hắn nâng bước định xông lên, Trương công công vội kéo ống tay áo hắn lại, khuyên nhủ.

Nguyên Duật Diệp nhú mày, không qua đó, hắn sao có thể an tâm?

Tiếp tục đi về phía trước, hắn lạnh giọng hỏi: "Tình hình sao rồi?"

Một thị vệ tiến lên bẩm báo: "Hồi Hoàng Thượng, thể lửa không lớn, chỉ là nương nương vẫn còn ở trong tấm cung. Hiện tại lửa đã nhỏ đi rất nhiều, không thể lan ra các cung khác."

"Cái gì? Linh Thục Viện đâu?" Hắn vừa hỏi vừa tiến về phía trước.

"Hoàng Thượng!" Trương công công gấp tới độ phải lau mồ hôi, vội vàng theo sau.

Thị vệ cũng tiến lên, trầm giọng bẩm báo: "Nương nương vẫn còn trong tấm cung."

Nghe vậy, sắc mặt Nguyên Duật Diệp lập tức thay đổi, thời điểm đi vào, nhìn cửa tấm cung cơ bản đã bị cháy tới hư hỏng hoàn toàn, có cung nhân chuẩn bị xông vào, hắn không nói một câu đã vọt lên.

Trương công công sợ tới không kịp phản ứng, vội vàng đuổi theo, một mặt hét lớn: "Có ai không? Còn không mau ngăn Hoàng Thượng lại!" Đám cháy trước mặt, hắn sao có thể để Hoàng Thượng mạo hiểm như vậy?

Sắc mặt bọn thị vệ đều thay đổi, người gần hắn nhất vội cuống quýt đuổi tay nhưng vẫn không kịp, chỉ biết vội vàng đuổi theo.

"Linh Khuyết! Linh Khuyết!" Trong tấm cung không bị thiêu rụi, chỉ có khói mù bốn phía. Hắn không khỏi dùng ống tay áo che mũi, hết lần này tới lần khác gọi, "Linh Khuyết! Linh Khuyết!... Khụ khụ..."

Không thấy gì cả, hắn mở miệng, lại nhin không được mà ho khan.

"Tìm Hoàng Thượng! Mau tìm Hoàng Thượng!" Phía sau truyền tới thanh âm lo lắng của Trương công công.

Giờ phút này, Nguyên Duật Diệp không quan nhiều như vậy, chỉ trực tiếp xông lên. Bên giường, hắn tựa hồ nhìn thấy một nữ tử ngã dưới đất.

Trái tim thoáng động, hắn vội xông lên, gọi: "Linh Khuyết!"

Nữ tử nhắm chặt hai mắt, có gọi thế nào cũng không tỉnh, dường như đã mất tri giác. Nguyên Duật Diệp cúi người ôm lấy nàng, xoay người lao ra.

Trương công công mở hồ nhìn thấy một bóng người, còn chưa kịp phản ứng, hắn đã đụng phải người nọ. Chấm chú nhìn một lúc, hắn giật mình mở to hai mắt, thì ra là Hoàng Thượng!

"Hoàng..." Vừa mở miệng, Trương công công đã thấy Nguyên Duật Diệp ôm nữ tử trong lòng vượt qua hắn, lao thẳng ra ngoài.

Người bên ngoài thấy Nguyên Duật Diệp ra, ai nấy cũng đều đưa mắt nhìn nữ tử trong lòng hắn. Hắn không dừng bước, trực tiếp đi thẳng về phía trước, lớn tiếng kêu: "Truyền thái y!"

Cẩn thận đặt nữ tử trên giường, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, lúc này tựa hồ đã không còn nhin được mà liên tục ho khan.

Trương công công vội đỡ hắn, mở miệng hỏi: "Hoàng Thượng sao rồi?"

Hắn lắc đầu, chẳng qua là hít chút khói đặc mà thôi. Ánh mắt vẫn dừng trên gương mặt tái nhợt của nữ tử, trái tim hắn căng cứng, nàng ngàn vạn đừng xảy ra chuyện!

"Hoàng Thượng có bị thương ở đâu không?" Trương công công tỉ mỉ kiểm tra một hồi, thấy y phục hắn không có chỗ nào tổn hại mới thoáng yên tâm.

Nguyên Duật Diệp lúc này mới hoàn hồn, trầm giọng phân phó: "Cho người điều tra nguyên nhân hỏa hoạn." Nội cung luôn nâng cao phòng bị, nước đều để sẵn trong vạt của các cung, lần này Khánh Hợp Cung đột nhiên bốc cháy, hắn cảm thấy chuyện này không hề đơn giản.

Trương công công vội vàng gạt đầu, nhận lệnh: "Vâng, nô tì đi ngay." Dứt lời, hắn lập tức xoay người ra ngoài.

Thái y đã tới, nghiêm túc tiến lên bắt mạch cho Linh Khuyết, trầm ngâm một lát mới mở miệng: "Hồi Hoàng Thượng, nương nương là vì hít quá nhiều khói nên mới ngất xỉu, không có gì đáng ngại, nghỉ ngơi một lát sẽ không sao."

"Thật sự không có chuyện gì?" Nguyên Duật Diệp xác nhận.

"Vâng, xin Hoàng Thượng yên tâm." Thái y trình trọng gập đầu, "Thần lập tức cho người đi nấu thuốc."

Thấy Nguyên Duật Diệp gập đầu, lúc này hần mới đứng dậy lui xuống.

Hai cung nữ khom người tiến vào, run rẩy quỳ xuống.

Nguyên Duật Diệp liếc nhìn các nàng, thanh âm bình tĩnh mà hỏi: "Bên người Linh Thục Viện tại sao một kẻ hầu hạ cũng không có hả?"

Cung nữ sợ tới mức nức nở: "Hoàng Thượng, nương nương nói... Nương nương nói không cần người hầu hạ, cho nên nô tỳ mới dám dẫn mọi người lui xuống."

Cung nữ còn lại phụ họa: "Đích thật là nương nương hạ lệnh, xin Hoàng Thượng minh xét."

Nguyên Duật Diệp chỉ nhìn các nàng, lạnh giọng: "Hầu hạ chủ tử không tốt, các người còn ở lại làm gì? Người đâu, lôi bọn họ xuống..."

"Hoàng Thượng... Khụ khụ..." Nữ tử trên giường đã tỉnh, đúng lúc nghe thấy giọng hần tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 13-2: Mây mù 2

Hai cung nữ như nhìn thấy cứu tinh, khóc lóc: "Nương nương, cầu người cứu chúng nô tỳ."

Nguyên Duật Diệp vội xoay người nhìn nàng, cau mày hỏi: "Thế nào rồi? Người có biết mình vừa hù dọa hay không?" Dứt lời, hần liền nắm lấy tay nàng, cảm nhận bàn tay nhỏ bé trong lòng bàn tay của mình, hần mới cảm thấy an tâm.

Linh Khuyết nhìn hai cung nữ quỳ dưới đất, thấp giọng: "Các người ra ngoài đi."

Các nàng cẩn thận đưa mắt nhìn hoàng đế bên cạnh, thấy hần cắn răng, không có ý nói chuyện, lúc này mới vội vàng lui xuống.

Giờ phút này Nguyên Duật Diệp nào có tâm tư quản hai cung nữ kia, thấy nàng tỉnh lại, hần nhìn không được mà hỏi: "Đang êm đẹp, tại sao lại xảy ra chuyện như vậy? Rõ ràng là cung nhân vô ý, theo trẫm thấy, nên..."

"Vừa rồi là Hoàng Thượng cứu thiếp sao?" Nàng cất ngang lời hần. Thấy hần thoáng giật mình, nàng lại hỏi, "Là ngài ôm thiếp ra ngoài, đúng không?"

Tuy khi đó mơ màng nhưng nàng vẫn ngửi được mùi Long Diên Hương trên người của hần, hương vị quen thuộc này, nàng sẽ không ngửi sai, nhất định sẽ không lầm!

Không ngờ nàng đột nhiên hỏi như vậy, Nguyên Duật Diệp im lặng, qua một lúc mới nói: "Người không biết vừa rồi trẫm..."

Vừa mở miệng, nữ tử trên giường khẽ động, duỗi tay ôm lấy thân thể của hần, nức nở: "Thiếp biết ngài quan tâm thiếp, thiếp biết ngài sẽ không bao giờ bỏ mặc thiếp."

Lời nàng nói khiến Nguyên Duật Diệp cả kinh, trở tay nắm lấy tay nàng, cau mày hỏi: "Nàng nói cái gì?" Cái gì là nàng biết?

Một ý niệm thoáng hiện lên trong đầu, hần chấn động, chăm chú nhìn nữ tử trước mặt, nàng thật sự không muốn sống nữa sao?

Linh Khuyết không màng thái độ của hần, chỉ khóc lóc nói: "Cảm xúc thiếp, lại không tới thăm thiếp, ngài có biết thiếp đau khổ thế nào không? Thiếp biết người trong lòng ngài là nữ tử kia, nhưng cho dù chỉ là liếc nhìn, ngài cũng không muốn bỏ thí cho thiếp sao?"

"Linh Khuyết!" Cái gì là bỏ thí chứ? Nàng trước nay vẫn là người hần quan tâm, tám năm rồi, tất cả đều không thay đổi.

Nàng lắc đầu, vẫn khóc: "Thiếp muốn gặp ngài, mỗi ngày mỗi đêm đều muốn gặp ngài, nhưng ngài đi đâu? Tại sao lại không tới Khánh Hợp Cung?" Nàng khóc lóc, cánh tay ôm lấy hần thoáng buột chặt.

Khi đó bọn họ ở cùng nhau, tới ngày hần thành thân, bọn họ vẫn ở cạnh nhau, như vậy thật tốt, ai cũng không thể thay thế vị trí của nàng trong lòng của hần, cho dù khi đó tiền hoàng có tặng hần vài cơ thiếp, nhưng có ai không rõ trong Thành vương phủ, địa vị của nàng là cao nhất?

Chỉ là, sau khi An Lăng Vu xuất hiện, tất cả đều thay đổi.

Nhưng cho dù như vậy, nàng vẫn dốc hết sức, liều mạng muốn giữ lại chút ít, chỉ là tình cảm đó quá xa vời, nàng có khát vọng thế nào cũng không thể nắm lấy.

Nguyên Duật Diệp chỉ cảm thấy hít ngậm khí lạnh, cúi đầu nhìn nữ tử trong lòng, cắn răng: "Là tự người phóng hỏa sao?"

"Không như vậy, sao ngài tới thăm thiếp?" Thân thể nàng run rẩy, nhưng không hề có ý phủ nhận.

Hần kinh ngạc nhìn nàng, chỉ vì muốn hần tới Khánh Hợp Cung, nàng lại...

Nguyên Duật Diệp dùng sức đẩy Linh Khuyết ra, lạnh giọng: "Điên rồi! Người sao có thể làm như vậy? Từ nhỏ tới lớn, có khi nào trẫm làm ra chuyện có lỗi với người chưa?" Sao nàng có thể không rõ, hần không tới, cũng là vì tốt cho nàng.

Hần tức giận, nàng hơi sợ, nhưng lại không muốn sợ hãi.

Ngẩng đầu, nước mắt ào ào rơi ra, nàng đối diện với ánh mắt của hắn, mở miệng: "Ngài không tới là vì tới chỗ nàng ấy đúng không? Nàng ấy xảy ra chuyện, ngài không màng nguy hiểm, tự mình ra ngoài, vậy còn thiếp thì sao?"

"Linh Khuyết!" Nguyên Duật Diệp thờ dài, duỗi tay lau đi nước mắt trên khóe mắt nữ tử. Nàng tốt với hắn, hắn biết, chỉ là trong lòng hắn đã có một người, không thể chứa thêm bất kỳ ai khác.

"Hoàng Thượng, thuốc đã sắc xong."

Cung nữ bưng chén thuốc đi vào, phía sau là Trương công công. Nhìn tình hình trong nội điện, trên mặt hắn thoáng có chút khó xử, tiến lên nhỏ giọng bên tai Nguyên Duật Diệp: "Hoàng Thượng, thị vệ đã điều tra, nói là... Lừa bắt nguồn từ tâm cung của nương nương..." Trương công công thoáng nhìn qua Linh Khuyết, có mấy lời, hắn đương nhiên không thể nói.

Lừa rõ ràng bắt nguồn từ tâm cung của Khánh Hợp Cung, mà khi đó bên trong chỉ có một mình Linh Thực Viện.

Nguyên Duật Diệp khẽ gạt đầu, chuyện này kỳ thật hắn sớm đã biết. Giống như đột nhiên nhớ tới gì đó, hắn nhìn Trương công công, ra lệnh: "Qua Cảnh Nhân Cung nói với Vu Dung, tình hình bên này đã không sao, kêu nàng sớm nghỉ ngơi đi."

Trương công công gạt đầu, xoay người lui xuống.

Cánh tay Linh Khuyết khẽ run lên, quả nhiên khi này hắn ở Cảnh Nhân Cung.

Cung nữ nhỏ giọng: "Hoàng Thượng, thuốc của nương nương."

"Thôi nguội rồi hầu hạ chủ tử dùng đi." Dứt lời, hắn đẩy Linh Khuyết ra, đứng dậy.

"Hoàng Thượng..."

Hắn cúi đầu nhìn nàng: "Trẫm không đi."

Ra khỏi tâm cung, hắn lại nghe cung nhân bẩm báo: "Bên cạnh đã được xử lý, tâm cung bị cháy không bị hư hỏng quá nặng."

Linh Khuyết là người mạnh mẽ, nàng làm vậy chỉ vì muốn hắn tới thăm mà thôi. Không khỏi thờ dài, đột nhiên hắn cảm thấy hối hận.

Là hắn hồ đồ rồi, nếu hôm nay tương kế tựu kế, ve sầu thoát xác không phải tốt lắm sao?

Cấn môi, trong lòng hắn chỉ hi vọng Linh Khuyết đừng xảy ra chuyện, lúc đó nào còn tâm trí quản điều này?

Nguyên Duật Diệp đứng một lúc lâu ở cửa, mãi tới lúc cung nữ hầu hạ Linh Khuyết uống thuốc lui ra ngoài.

Thoáng chần chờ, lúc này đột nhiên có tiếng bước chân truyền tới, còn chưa kịp phản ứng, hai tay nữ tử từ sau đã ôm chặt lấy hắn, dần dần đưa lên, xoa xoa thân thể nam tử, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa vào sống lưng hắn.

"Linh Khuyết." Nguyên Duật Diệp thờ dài.

Nàng nhắm mắt, trong miệng nhẹ nhàng gọi ra tên của hắn: "Diệp."

Nguyên Duật Diệp chấn động, vội duỗi tay kéo tay nàng ra, quay đầu, thoáng nhú mày: "Không được gọi như thế!" Chẳng biết tại sao hắn lại nói với nàng như vậy, chỉ là, hắn không muốn.

Linh Khuyết sợ run lên, đáy mắt hiện lên một tia mất mát, nhưng cũng rất nhanh đã để ép nó lại. Ngẩng đầu nhìn gương mặt nam tử trước mắt, nàng nhỏ giọng hỏi: "Ai gọi ngài như vậy?"

Ai...

Trong đầu hiện lên gương mặt vạn phần quen thuộc, chỉ là, nàng ấy chưa bao giờ gọi hắn như thế.

Chậm rãi, hắn chậm rãi lắc đầu.

Linh Khuyết xấu hổ cười, nhưng trong một khắc đó, nàng lại cảm thấy thoải mái. Cũng may, không phải nàng ấy...

Lần nữa ôm lấy nam tử, nàng ní non gọi: "Tối nay ở lại, đừng đi được không?"

Cúi đầu nhìn ánh mắt trong mong của nàng, hắn cuối cùng cũng gạt đầu đồng ý. Đợi tới ngày nàng xuất cung, chỉ sợ không còn cơ hội như vậy, nếu đã thế, tối nay cứ ở lại với nàng đi. Kỳ thật, trong lòng hắn vô cùng phức tạp, nếu như nàng không phải Lê Quốc công chúa, như vậy nàng vẫn là muội muội của hắn, tương lai hắn sẽ chọn một mối lương duyên tốt cho nàng, để nàng phong quang xuất giá.

Chỉ là hiện tại, tất cả đều không còn sự lựa chọn.

Tối nay, bọn họ phải ở thiên điện, chính điện tuy không hư hỏng quá nhiều nhưng vẫn còn nong nặc khó chịu, phải dùng huân hương đốt một đoạn thời gian.

Thời điểm trở về, hai người nghe thanh âm cung nữ từ sau truyền tới: "Hoàng Thượng, Thái Hậu phái người tới hỏi, Khánh Hợp Cung bên này không sao chứ?"

Nguyên Duật Diệp giật mình, không tin mà quay đầu nhìn cung nữ kia, Thái Hậu lại có lòng đi quan tâm chuyện của Khánh Hợp Cung sao?

Hắn lạnh giọng: "Quay về nói với Thái Hậu, bên này không sao, kêu bà ta không cần quan tâm."

Cung nữ đáp một tiếng rồi lui ra ngoài.

Linh Khuyết bỗng nắm chặt tay hắn, vội hỏi: "Chuyện tàng hoa hồng, ngài tin là thiếp làm sao?"

Không nghĩ nàng lại đột nhiên hỏi vấn đề này, Nguyên Duật Diệp nghĩ nghĩ nửa ngày mới chậm rãi lắc đầu.

Nàng nở nụ cười, nói: "Thiếp biết mà, thiếp biết ngài sẽ tin thiếp, chỉ là có người không chịu buông tha thiếp."

"Việc này ngươi không cần lo lắng." Hần an ủi. Thái Hậu muốn tra thì cứ tra đi, hiện tại chứng cứ chỉ thẳng vào Linh Khuyết, hẳn không quân, tốt nhất là tra ra một từ tội.

Dù gì hẳn cũng đã quyết định để Linh Khuyết xuất cung, nơi này quá nguy hiểm, hẳn không thể lúc nào cũng chú ý tới nàng. Chỉ là những lời này, hẳn đương nhiên không thể nói. Vu Nhi nói đúng, nhìn Linh Khuyết của hôm nay, hẳn nên biết rằng, nàng sẽ liều chết không chịu ra ngoài.

Đờ nàng nằm xuống giường nghỉ ngơi, hẳn đứng dậy.

Linh Khuyết vội giữ bắt lấy tay hắn, hỏi: "Hoàng Thượng đi đâu?"

"Trẫm ra ngoài phân phó Trương Liễu vài việc, nàng ngủ trước đi, rất nhanh trẫm sẽ quay lại." Dứt lời, hắn gạt tay nữ tử ra, xoay người rời đi.

Kỳ thật, Trương công công đã qua Cảnh Nhân Cung còn chưa trở về, hẳn chỉ là muốn ra ngoài hít thở mà thôi.

Đối với Linh Khuyết, hẳn một mực che chở nàng, coi nàng như muội muội mà yêu thương, chỉ là hôm nay, hẳn ngược lại không biết phải đối diện với nàng thế nào.

Ra tới bên ngoài, hẳn thở dài một hơi, thật kỳ lạ, đối với Vu Nhi, hẳn có thể tức giận, có thể làm nũng, nhưng với Linh Khuyết, những điều này hẳn chưa từng nghĩ tới.

Cung nữ bên ngoài thấy hắn đi ra liền vội vàng hành lễ, nhỏ giọng hỏi: "Hoàng Thượng có gì phân phó không?"

Hắn liếc nhìn cung nữ, một mặt đi về phía trước, một mặt nói: "Pha trà ấm đi."

"Vâng." Cung nữ lui xuống.

Đi tới đình hóng mát ngồi xuống, hiện tại tháng hai, tối nay lại không có trăng, chỉ có ánh đèn yếu chiếu tới. Hần ngồi xuống một ghế đá, xoa xoa thái dương, nhắm mắt lại.

Thời điểm tối, thấy bộ dáng của hắn lúc này, cung nữ cũng không dám quấy rầy, chỉ đành ôm bình trà lắng lặng một bên.

Qua thật lâu, mãi tới khi gió lạnh thổi tới, thân thể co lại, cung nữ cố lấy hết dũng khí mở miệng: "Hoàng Thượng, vào trong thôi, ở đây gió lạnh, cẩn thận long thể."

Hắn như hoàn hồn, quay đầu nhìn cung nữ: "Không cần rót trà nữa." Dứt lời, hắn đứng dậy, đi vào bên trong.

Cung nữ không dám nhiều lời, chỉ đành khom người lui xuống.

Nghe tiếng bước chân truyền tới, Linh Khuyết mở miệng: "Hoàng Thượng quay lại rồi sao?"

Nguyên Duật Diệp không khỏi cả kinh, hẳn tưởng bản thân ra ngoài như vậy, nàng khẳng định đã ngủ. Chỉ "A" một tiếng, nam tử tiến lên phía trước, hỏi, "Sao còn chưa ngủ?"

Linh Khuyết cười cười, xuống giường, tới cạnh bàn rót một ly trà đưa cho hắn: "Hoàng Thượng còn nhớ không? Thiếp từng nói, thiếp luôn ở Khánh Hợp Cung rót trà chờ ngài."

Nhớ, hẳn sao có thể không nhớ? Chỉ là, hẳn không muốn tới mà thôi.

Cúi đầu nhìn ly trà trước mặt, hắn bất giác cười cười, đưa lên uống cạn.

Lúc này, nữ tử đuổi tay cầm lấy tay hắn, nhỏ giọng: "Hoàng Thượng sao lại không quan tâm thiếp?" Cánh tay bất giác đưa lên trên, xoa xoa gương mặt của hắn.

"Linh Khuyết!" Hần kinh ngạc một hồi, nhanh chóng đẩy nàng ra.

"Hoàng Thượng có biết không, hậu cung này có rất nhiều người chê cười thiếp, nhưng thiếp không quan tâm. Thiếp không màng ngài có bao nhiêu nữ nhân, thiếp chỉ muốn làm nữ nhân của ngài, ngài vì sao thiếp không thể?" Nàng là một phi tử hữu danh vô thực, tất cả mọi người đều thấy. Kỳ thật, đây không phải chuyện quan trọng gì, mấu chốt chính là thái độ của hắn. Tối nay, nàng muốn hắn ở lại, chẳng lẽ hắn còn không dụng vào nàng sao?

Không, nàng không cho phép! Đây là cơ hội duy nhất của nàng, thủ đoạn này chỉ có thể dùng một lần, không thể có lần thứ hai. Nếu không, hẳn sẽ chán ghét nàng, nàng sợ hẳn chán ghét nàng.

Dùng sức đẩy nữ tử ra, Nguyên Duật Diệp hít một hơi thật sâu, lạnh giọng: "Linh Khuyết, ngươi hẳn biết rõ lý do tại sao. Nếu không phải ngọc bội trên người ngươi, trẫm cũng sẽ không phong ngươi làm Thục Viện. Trẫm thương ngươi như muội muội, ngươi hiểu không?"

"Không, thiếp không hiểu, thiếp không muốn hiểu." Liều mạng lắc đầu, nước mắt trên khóe bắt giác rơi ra, nàng không muốn đi, chỉ đơn giản là không muốn hắn đi.

Hắn đẩy nàng ra, nàng lại cắn răng, dứt khoát cởi nút áo. Y phục của nữ tử theo đó rơi xuống, hai bờ vai trắng nõn hiện ra, xương quai xanh rõ ràng, hương thơm mê người trên thân thể thiếu nữ lan tỏa.

Nguyên Duật Diệp nhú mày, hẳn chưa từng nghĩ nàng lại làm như vậy!

Cánh tay nhanh chóng bắt lấy y phục rơi xuống, hắn kéo nó lên, giúp nữ tử che đậy thân thể. Vừa định mở miệng, chẳng biết tại sao, trong cơ thể lại dâng lên một cảm giác khác thường.

Từ bụng nhỏ bắt đầu trở nên nóng rất.

Nữ tử trước mắt bất giác trở nên mơ hồ, hẳn căng lớn hai mắt, bỗng nhiên quay đầu nhìn ly trà trên bàn, lạnh giọng: "Ngươi cho trẫm uống thứ gì?"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dục Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 13-3: Mây mù 3

Linh Khuyết bị hấn làm cho hoảng sợ, còn chưa kịp biết hấn rốt cuộc định nói cái gì, nam tử đã dùng sức đẩy nàng ra, bỗng nhiên xoay người ra ngoài.

"Hoàng Thượng!" Linh Khuyết lúc này mới hoàn hồn, nâng bước đuổi theo.

Hắn đi rất nhanh, chỉ vút lại một câu thịnh nộ: "Trông chừng Linh Thục Viện thật kỹ cho lắm, không được để nàng rời khỏi đây nửa bước, nếu còn xảy ra chuyện tương tự như tối nay, trẫm sẽ lấy đầu đảm người các ngươi!" Bước chân bên dưới chưa từng ngừng lại, chết tiệt, hấn sợ bản thân không không chế được.

"Hoàng Thượng!"

Linh Khuyết kêu gào muốn lao ra, cung nhân bên ngoài thấy vậy liền tiến lên ngăn cản, khuyên: "Nương nương, người vẫn là vào trong đi."

Hoàng đế đã tức giận như vậy, có ai dám không tuân theo mệnh lệnh của hấn?

Thời điểm Trương công công qua Cảnh Nhân Cung, Thượng Trang đã lên giường, Phục Linh không muốn đánh thức nàng, nhưng nghe động tĩnh bên ngoài, tự nàng liền tỉnh.

Hỏi thăm vài câu, biết Khánh Hợp Cung không có việc gì, Thượng Trang không khỏi cảm thấy nghi hoặc, hỏi: "Công công, người xác định Linh Thục Viện không sao sao?"

Trương công công cười đáp: "Nương nương xin yên tâm, Thục Viện nương nương không sao, hiện tại đang ở cùng Hoàng Thượng. Hoàng Thượng lệnh nô tài tới đây bẩm báo, nói nương nương cứ nghỉ ngơi đi."

Thượng Trang giật mình, nàng còn tưởng đây là vở kịch Nguyên Duật Diệp bày ra, nhưng sự thật không phải vậy sao?

"Vậy... Nguyên nhân cháy là gì?" Có phải liên quan tới chuyện tàng hoa hồng hay không?

Trương công công có chút khó xử, quanh co mở miệng: "Cái này... Thời điểm nô tài rời đi, Hoàng Thượng đang cho người dò xét."

Thượng Trang biết hấn có chỗ giấu diếm, liền hỏi: "Là chánh điện của tẩm cung bốc cháy sao? Có ai bị thương không?"

Trương công công trả lời: "Cháy ở tẩm cung, nương nương xin yên tâm, không có ai bị thương cả, lúc đó bên trong chỉ có Thục Viện nương nương."

Như thế, không cần Trương công công kể rõ ràng tí mĩ, Thượng Trang cũng biết.

Bất giác siết chặt hai tay thành nắm, Linh Khuyết tại sao lại xử sự như hải tử vậy? Chuyện thể này, nàng ấy cũng có thể xằng bậy sao?

Thấy sắc mặt nàng thay đổi, Phục Linh không khỏi cau mày: "Tiểu thư không thoải mái sao? Nếu người mệt thì vào trong nghỉ ngơi đi, bên kia dù sao cũng đã có Hoàng Thượng, người không cần lo lắng."

Thượng Trang thờ dài một tiếng, gật đầu, đang định xoay người lại nghe bên ngoài có tiếng bước chân vội vàng truyền tới, đồng thời gọi: "Tu Dung nương nương, Trương công công có phải..." Lời mới nói được một nửa đã thấy người cần tìm trước mặt, hấn nhanh chóng bước lên thì thăm bên tai Trương công công một phen.

Sắc mặt Trương công công lập tức thay đổi, vội vàng xin cáo lui, lập tức chạy ra ngoài.

Phục Linh cắn răng, mở miệng: "Vội gì chứ? Bị lừa thiếu còn chưa chết, giờ phút này có thể chết sao?"

Thượng Trang tức giận nhìn nàng một cái, nha đầu này đúng là ngày càng độc miệng!

Không khỏi đưa mắt nhìn hai thân ảnh đang vội vàng rời đi, không biết vì sao, nàng lại cảm thấy bất an trong lòng.

Tối cửa, Thượng Trang bất giác dừng lại, phân phó: "Qua Khánh Hợp Cung hỏi thăm một chút, có phải đã xảy ra đại sự gì không?"

Một thái giám nhận lệnh lập tức xoay người ra ngoài.

Phục Linh đỡ nàng vào trong, hỏi: "Tiểu thư quan tâm nàng ta làm gì?"

Thượng Trang khẽ nhíu mày, quay đầu nhìn cung nữ, trầm giọng: "Không phải quan tâm nàng, người quên rồi sao, Trương công công là người của Hoàng Thượng." Chuyện có thể khiến sắc mặt hấn thay đổi như vậy đương nhiên là có liên quan tới Nguyên Duật Diệp.

Phục Linh không khỏi cả kinh, bật thốt lên hỏi: "Hoàng Thượng xảy ra chuyện gì?"

Thượng Trang lắc đầu, nàng cũng không biết. Theo lý mà nói, nghe ý tứ của Trương công công, chuyện Khánh Hợp Cung bốc cháy có lẽ không có chuyện gì không may mới đúng. Chẳng lẽ Nguyên Duật Diệp biết sự tình tối nay do Linh Khuyết dớ trò nên muốn xử phạt nàng ấy sao?

Nếu là như vậy, lần này trách phạt hấn sẽ rất nặng, bằng không, Trương công công cũng đã không có sắc mặt như vậy.

Nhưng... Thượng Trang không khỏi lắc đầu, với tính cách của Nguyên Duật Diệp, cho dù biết chuyện này do Linh Khuyết gây nên, hấn cũng sẽ không trách phạt nàng ấy. Trong lòng hấn cảm thấy áy náy, tuy hấn không nói, nhưng nàng biết.

Phục Linh thấy nàng không nói chuyện, đột nhiên cảm thấy sợ hãi: "A, tiểu thư, không phải Hoàng Thượng bị thương đấy chứ?" Tối nay Khánh Hợp Cung bốc cháy, ngoại trừ chuyện đó, nàng thật không nghĩ ra vấn đề nào khác.

Thượng Trang bắt đầu đi nhìn cung nữ cạnh mình.

Lúc này Huyền Chu mang áo choàng ra phủ thêm cho nàng, nhỏ giọng: "Đêm lạnh, nương nương cẩn thận một chút."

Phục Linh nhìn nàng ta một cái, vì được Thượng Trang căn dặn, nàng và nàng ta không có qua lại quá nhiều, giờ phút này thấy nàng ta tới, nàng không khỏi mở miệng hỏi: "Huyền Chu, lúc Tiên Hoàng còn, người đã ở trong cung hầu hạ rồi sao?"

Huyền Chu sợ run lên, lập tức gật đầu.

"A, vậy chủ tử người hầu hạ trước đó là vị nào?" Phục Linh đột nhiên cảm thấy hứng thú.

Thượng Trang chỉ ở cạnh nghe, không hề xen vào.

Huyền Chu thấp giọng trả lời: "Trước đây nô tỳ ở Đông Cung hầu hạ Lâm Phụng Nghi."

Lời này thật sự khiến Thượng Trang cả kinh, Huyền Chu từng là người bên cạnh Lâm Phụng Nghi sao?

Đưa mắt nhìn nàng ta, họ nghe nàng ta tiếp tục: "Việc này nô tỳ không phải cố ý giấu diếm nương nương, chỉ là nương nương trước giờ chưa từng hỏi."

Thượng Trang khẽ cười: "Bỏn cung cũng không có gì để hỏi."

Phục Linh nhíu mày, trong ấn tượng của nàng, nữ nhân Đông Cung ngày xưa tựa hồ không có ai tốt. A, còn là một đám hồng nhan bạc mệnh!

Ba người đứng đó, thái giám qua Khánh Hợp Cung đã trở về, hần tiến lên, quỳ xuống: "Nương nương, Hoàng Thượng không có ở Khánh Hợp Cung."

Thượng Trang cả kinh, vội hỏi: "Ngài ấy đi đâu rồi?" Nàng cho rằng tối nay hần sẽ ở cạnh Linh Khuyết, sao lại đột nhiên bỏ đi?

"Hoàng Thượng trở về Càn Thừa Cung, nghe nói còn rất tức giận, giam lỏng Thục Viện nương nương trong thiên điện, còn nói ai dám thả Thục Viện nương nương sẽ bị chém đầu."

Thượng Trang cắn môi, đang êm đẹp, hần sẽ không phát hỏa với Linh Khuyết như vậy, cho dù thật sự tức giận, nàng tin hần sẽ tới Cảnh Nhân Cung.

Như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nghĩ nghĩ, đầu ngón tay bất giác run lên, nàng mở miệng: "Chuẩn bị kiệu, bỏn cung muốn qua Càn Thừa Cung."

.....

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 13-4: Mây mù 4

Càn Thừa Cung, tẩm cung của hoàng đế.

Nguyên Duật Diệp đuổi tất cả cung nhân lui xuống. Toàn thân khó chịu, hần thật sự không thể hiểu vì sao Linh Khuyết lại to gan như vậy! Vì muốn giữ hần ở lại, cho nên liền hạ thuốc hần? Nàng phải biết, đây là tử tội!

Thời điểm ở Khánh Hợp Cung, hần cố gắng khống chế mà rời đi, hần sợ nếu còn tiếp tục ở lại, hần thật sự sẽ cảm giữ không được mà muốn nàng.

Hơi thở dồn dập, trong thân thể phảng phất như có hàng vạn con kiến đang quấy phá.

"Úm" Nguyên Duật Diệp gầm nhẹ, cảm giác toàn thân nóng không chịu được.

Trương công công ở bên nhỏ giọng: "Hoàng Thượng, hay là để nô tài truyền triệu cho ngài một vị nương nương thị tẩm?" Vừa nãy ở Cảnh Nhân Cung, thời điểm nghe nói việc này, hần hoảng sợ không nhẹ, giờ phút này nhìn hoàng đế khó chịu như vậy, hần không biết phải làm thế nào.

Chỉ là hần thật không rõ, Hoàng Thượng vì sao không truyền phi tần tới thị tẩm?

Nguyên Duật Diệp định mở miệng nhưng lại lắc đầu, tối nay, hần không muốn.

Thời điểm cổ kiệu ngừng lại, Thượng Trang ngẩng đầu, toàn bộ Càn Thừa Cung vẫn đèn đuốc sáng trưng. Nàng nắm chặt khăn lụa trong tay đi tới, thái giám bên ngoài thấy nàng, vội vàng quỳ xuống hành lễ.

"Hoàng Thượng chưa ngủ sao?" Nàng hỏi, ánh mắt dừng ở tẩm cung phía trước.

Sắc mặt thái giám có chút khác thường, lập tức gật đầu: "Vâng, Hoàng Thượng vẫn chưa nghỉ ngơi."

"Vậy thì vào thông báo một tiếng, nói bỏn cung tới."

"Vâng." Thái giám xoay người vào trong, chỉ chốc lát liền quay lại, nói, "Nương nương, thỉnh người một mình vào trong."

Thượng Trang không nhiều lời, chỉ thả tay Phục Linh ra, một mình đi về phía trước. Phục Linh muốn mở miệng, cuối cùng lại thôi.

Đẩy cửa tẩm cung ra, không biết vì sao, Thượng Trang đột nhiên cảm thấy bất an, bên trong tản ra một loại hương vị khác thường.

Nhưng đến tốt cùng là gì, nàng nói không rõ, tóm lại, bầu không khí khiến nàng cảm thấy lo lắng.

Vừa ngược mắt đã thấy Trương công công đứng trước mặt, Thượng Trang có chút kinh hãi, chưa kịp hỏi chuyện đã thấy hần vén rèm, thấp giọng: "Nương nương, thỉnh, Hoàng Thượng đang ở bên trong."

Nàng gật đầu, nâng bước đi vào.

Trên long sàng, nam tử đang dựa lưng về phía nàng, cách màn lụa mỏng, nàng thấy thân thể hần không ngừng run lên. Không khỏi cả kinh, thời điểm tới gần, nàng lại nghe thấy tiếng hít thở dồn dập của hần, bộ dáng vô cùng khổ sở.

Vén nhẹ màn lụa màu vàng, Thượng Trang duỗi tay xoa vai hần, thấp giọng gọi: "Hoàng Thượng..."

Nguyên Duật Diệp thoáng giật mình, thanh âm này...

Hần trở người nhìn nữ tử trước mắt, đột nhiên thịnh nộ quát Trương công công đứng sau: "Ai cho người để nàng vào?"

"Hoàng Thượng thứ tội, là nô tài tự mình chủ trương." Trương công công vội vàng quỳ xuống, cúi đầu. Hắn biết, chỉ cần vào báo, Hoàng Thượng khẳng định không cho nàng vào, vì thế, hắn mới không nói, tự mình làm chủ để Vu Tu Dung vào trong.

Thời điểm chạm vào nam tử, Thượng Trang mới phát hiện thân thể hắn rất nóng, không khỏi căng lớn hai mắt, quay đầu nhìn Trương công công: "Hoàng Thượng sao vậy?" Nóng như vậy, nhưng tựa hồ không phải phát sốt.

"Hoàng Thượng... Ngài ấy..." Trong lòng thờ dài một tiếng, lời này Trương công công hắn sao có thể nói rõ?

Nam tử trên giường dùng sức gạt tay nàng ra, cắn răng: "Nàng đi đi."

Thượng Trang cả kinh, từ trước tới nay hắn chưa từng nói với nàng như vậy. Ngày thường, nàng có thể chủ động tới, hắn cao hứng còn không kịp, hôm nay, hắn lại bảo nàng đi?

Hắn rốt cuộc bị sao vậy?

"Hoàng Thượng..."

Một tiếng "Hoàng Thượng" này phảng phất trở nên ma mị.

Cả người đột nhiên trở nên căng cứng, hạ thân cũng trướng tới khó chịu, hắn duỗi tay, bỗng nhiên nắm chặt cổ tay bé nhỏ của nữ tử.

Lực đạo này khiến Thượng Trang càng hoảng sợ.

Nguyên Duật Diệp nhìn nàng chăm chăm, đáy mắt lộ rõ dục vọng.

Thượng Trang bị hắn nhìn tới tim đập loạn nhịp, thấy hắn khó khăn nuốt từng ngụm nước bọt, gò má vì thuốc mà ửng hồng, độ ẩm từ lòng bàn tay xuyên qua da thịt truyền tới. Đột nhiên, Thượng Trang cảm thấy thân thể mình cũng nóng lên.

Mà nàng, lúc này không khỏi chấn động!

"Linh Khuyết nàng..." Trời ạ, sao Linh Khuyết có thể làm ra chuyện này?

Nghe nàng nhắc tới Linh Khuyết, Nguyên Duật Diệp đột nhiên mờ lớn hai mắt, lý trí vừa mất đi cuối cùng cũng quay về một chút, cánh tay giữ chặt Thượng Trang bắt đầu run lên. Hắn bỗng dưng buông tay, cắn răng nói: "Trở về đi."

Cổ tay bị hắn nắm tới sưng đỏ, Thượng Trang ngơ ngác nhìn nam tử trên giường.

Hắn nói, nàng trở về đi.

Chẳng biết tại sao, Thượng Trang lại có chút khó xử, cảm xúc cũng trở nên phức tạp.

Bắt đầu lui về sau nửa bước, Trương công công tưởng nàng muốn đi, sợ tới mức vội bò lên trước: "Nương nương, cầu xin nương nương đừng đi, Hoàng Thượng... Hoàng Thượng ngài ấy..."

"Trương Liêu, câm miệng!" Hắn gầm lên, cắn răng nhưng không trợn mắt, hắn sợ nếu còn tiếp tục nhìn nữ tử trước mắt, hắn sẽ cầm giữ không được.

Thời điểm ở Khánh Hợp Cung, hắn có thể chịu đựng một mình ra ngoài, nhưng đối diện với Thượng Trang, hắn mới biết, cảm giác lý trí dần dần bị ăn mòn đáng sợ cỡ nào.

Hắn đột nhiên muốn cười, thì ra, yêu là như vậy.

Chấn động bị hắn nắm chặt, tay đầy mồ hôi, khắp nơi đều là mồ hôi lạnh.

Thượng Trang cắn răng, cuối cùng cũng đi lên trước một bước.

Sau đó, là bước thứ hai.

Có chút run rẩy, nàng duỗi tay xoa thân thể của hắn, cúi đầu, tự đặt dấu môi xuống.

Nguyên Duật Diệp mờ lớn hai mắt nhìn nữ tử trước mặt, nàng... Nàng không đi!

Đây không phải lần đầu nàng hôn hắn, nhưng nụ hôn lại ngây ngốc như lần đầu, cũng không biết vì sao, thân thể nàng cũng trở nên nóng rực. Ngón tay nhỏ nhắn xẹt qua y phục của hắn, côi bỏ từng nút thắt.

"Vu Nhi..." Thanh âm của hắn dần trở nên khàn khàn, khuôn mặt xinh đẹp của nữ tử dần trở nên mơ hồ, từng động tác tựa hồ chạm tới trái tim hắn.

Trương công công thờ phào nhẹ nhõm, cẩn thận đứng dậy, vội lui ra ngoài.

"Vu Nhi..." Hắn ní non gọi.

Thượng Trang chỉ biết lòng mình đang run rẩy, không dám lên tiếng.

Thân thể nàng cẩn thận dán lên hắn, cảm nhận thân hình cường tráng của hắn. Trái tim điên cuồng đập loạn, phảng phất như chỉ chút sơ sẩy, nó sẽ lập tức nhảy ra ngoài.

Đầu ngón tay đã mở xong nút thắt cuối cùng, nàng nhìn hắn, mồ hôi từ thái dương không ngừng chảy xuống.

Nàng thật không rõ, thời gian lâu như vậy, hẳn vì sao phải chịu đựng một mình như thế.

Bàn tay nhỏ bé dán lên thân thể của hắn.

Bàn tay to rộng của nam tử giữ chặt bả vai nàng, thoáng dùng sức, giờ phút này, hắn vẫn muốn đẩy nàng ra, không ngờ nàng lại tăng khí lực, thân thể nhỏ bé xinh xắn cùng hắn dán chặt một chỗ.

Thượng Trang cảm nhận được chỗ mềm của hắn, thật nóng.

Hắn từng hứa, trừ phi nàng tự nguyện, nếu không, hắn sẽ không đụng vào nàng.

Là hoàng đế, hắn lại thật sự một lòng tuân thủ lời hẹn này, điều đó khiến Thượng Trang không khỏi thụ sủng nhược kinh. Nàng là phi tử của hắn, hẳn nói, trước khi rời khỏi hoàng cung, nàng chính là Tu Dung của hắn. Vì những lời này, nàng từng tức giận.

Hắn nói, chỉ khi Nguyên Chính Hoàn chết, nàng mới có thể xuất cung. Vì khế ước này, nàng cũng từng tức giận.

Hắn không giết Nguyên Chính Hoàn, lại ban thưởng rượu tình hoa cho y. Vì việc này, nàng cũng tức giận.

Thế nhưng giờ phút này, nàng lại không muốn nhìn hắn khó chịu thống khổ. Nội tâm có sợ hãi, nàng rõ ràng muốn đẩy hắn ra, rõ ràng muốn lùi bước, chỉ là, nàng không đành lòng.

Cánh tay cuối cùng cũng ôm lấy nàng, nam tử chậm rãi hôn đáp trả, hoàn toàn khác với lần ở trong xe ngựa.

Trong ôn nhu có chút thô lỗ, hơi thở nóng bỏng bao lấy gương mặt nhỏ bé của nàng.

Nghe hơi thở dồn dập của hắn, nàng mới biết hắn nhịn có bao nhiêu vất vả.

Ôm thân hình nữ tử mềm mại không xương vào lòng, hắn thật sự chờ không được mà muốn nàng. Dùng sức đặt nàng dưới thân, môi mòng từ cánh môi nàng chậm rãi trượt xuống.

Má, cằm, cổ, bả vai...

"Ừm..." Thượng Trang nhịn không được mà rên lên.

Thanh âm như tiếng mèo con lọt vào tai hắn như một loại hấp dẫn.

Cắm đồ từ trái tim lan ra toàn thân.

Bàn tay to lớn hung hăng nâng eo nữ tử lên, để thân thể nàng dán sát vào mình, dùng đầu gối chậm rãi tách hai chân nàng ra...

Thượng Trang mở lớn hai mắt, đôi tay hung hăng nắm chặt cánh tay của hắn, móng tay khảm sâu vào da thịt. Hắn thở gấp, tựa hồ vô cùng sáng khoái.

Khóe mắt như có gì đó rơi ra.

Thân thể Thượng Trang căng cứng, nhưng lúc này không hề cảm thấy ủy khuất.

Từ trước tới nay, hắn chưa từng để nàng ủy khuất, không phải sao?

Cho nên lúc này, nàng không giãy giụa, từ lúc lựa chọn bước lên một bước, nàng đã tự nói với chính mình, buông tay thôi.

Thân thể bị bàn tay hữu lực nâng lên, vô tình chạm vào cự long căng cứng bên dưới.

"A!" Thượng Trang rên lên, hai tay bấu víu cổ hắn.

Mồ hôi nhỏ giọt dừng trước ngực nàng, trong người đột nhiên xuất hiện loại cảm giác kỳ lạ trào ra từ bụng dưới.

Lần thứ nhất khiến nàng khấn trương.

Thượng Trang chỉ biết liều mạng hít thở để bình tĩnh trở lại.

Hai mắt Nguyên Duật Diệp đã ứng đỏ, bên trong chỉ toàn là hình ảnh của nàng. Chẳng biết tại sao, một khắc đó, hắn lại phảng phất nhìn thấy Linh Khuyết.

Không khỏi kinh hãi, hắn lập tức buông nữ tử trong lòng ra.

Thượng Trang cả kinh, ngược mắt nhìn hắn.

Trước mắt mơ hồ dần dần trở nên rõ ràng, lần nữa nhìn rõ khuôn mặt nữ tử, hắn không khỏi kinh ngạc.

Vu Nhi!

Đúng là Vu Nhi!

Vừa rồi, tất cả đều không phải hắn tưởng tượng, cũng không phải mơ!

Hắn thoáng giật mình nhớ tới một chuyện, là Trương công công tự chủ trương cho nàng vào.

Dùng sức cắn môi, hắn quả quyết đẩy nàng sang một bên.

Thoáng nhìn trâm cài trên tóc mai của nàng, Nguyên Duật Diệp duỗi tay rút ra, cầm chặt, hung hăng đâm xuống, đau đớn lập tức ập tới, máu tươi đỏ thẫm từ lòng bàn tay nhỏ giọt xuống giường. Hắn nhũn mảy, ý thức càng trở nên tỉnh táo.

Thượng Trang bị dọa tới ngất người.

Lúc này, nàng chỉ biết bắt lấy cánh tay của hắn, gấp giọng hỏi: "Hoàng Thượng làm gì vậy?"

Hắn cắn răng, gạt tay nàng ra, khó khăn mở miệng: "Ta không thể... Nàng không phải công cụ tình dục, có hiểu không?" Lúc này, hắn không né tránh nàng, trừng mắt nhìn chăm chăm nữ tử trước mặt.

Tối nay, cho dù nàng tự nguyện, hắn cũng không thể làm vậy.

Hắn không thể coi nàng là thuốc giải mà điên cuồng muốn nàng, quyết không thể!

Thượng Trang sợ ngây ra, hắn thà làm mình bị thương, dùng đau đớn để đánh thức lý trí cũng không muốn...

Chẳng biết tại sao, nhìn hắn như vậy, nàng đột nhiên, rất muốn khóc...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuy Phế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 14: Khí sắc

"Trương Liêu!" Hắn lớn tiếng gọi.

Trương công công không dám đi xa, đương nhiên hầu hạ bên ngoài, giờ phút này nghe hoàng đế đột nhiên gọi, hắn không khỏi kinh hãi, chần chờ không biết có nên vào trong hay không.

Phục Linh không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì, từ lúc ra đây, một chữ Trương công công cũng không nói. Nàng nhú mày nhìn hắn, mở miệng: "Công công, Hoàng Thượng gọi người kìa." Không phải là hắn lớn tuổi, không nghe thấy đấy chứ?

Sắc mặt Trương công công có chút khó coi, lại nghe người bên trong cắn răng gọi một tiếng.

Nhìn bàn tay nam tử đầy máu, sắc mặt Thượng Trang trắng bệch, nàng biết hắn vì sao lại làm như vậy, nhớ tới lời hắn vừa nói, nhất thời nàng không dám lại gần.

Hắn chịu đựng không nhìn nàng, chỉ duỗi tay kéo chân giúp nàng che đậy thân thể. Đang muốn đứng dậy, cửa bị đẩy ra, Trương công công cuối cùng cũng tiến vào.

"Hoàng Thượng!" Cả kinh nhìn người trên giường, tay phải của hắn không ngừng rỉ máu, Trương công công vội vàng xông lên, thoáng nhìn Thượng Trang bên cạnh, không dám nói gì.

Nguyên Duật Diệp không màng vết thương trên tay, chỉ tựa vào Trương công công thở hổn hển, khó khăn mở miệng: "Cho người mang một thùng nước lạnh tới."

"Hoàng Thượng, không thể." Thời tiết lúc này, hắn làm vậy không phải sẽ đổ bệnh sao?

"Trương Liêu, người muốn làm phản hả?" Hai mắt hắn đã đỏ ngầu, lạnh giọng quát.

Đúng vậy... Không thoái mái...

Trương công công đương nhiên có thể nhận ra, giờ phút này cũng không dám nhiều lời, chỉ đành nhanh chóng ra ngoài phân phó.

Cả người Thượng Trang run lên, hắn chỉ đưa lưng về phía nàng, không xoay người, cũng không nói chuyện.

Chốc lát sau, bên ngoài truyền tới tiếng bước chân, còn có tiếng thùng nước va chạm vào tường. Trương công công đi vào, đỡ hắn đứng dậy, một mặt nói: "Hoàng Thượng, hay là..."

"Trương Liêu!" Hắn mở miệng quát. Hôm nay hắn sẽ không động vào nàng, cũng sẽ không truyền triệu phi tử khác tới thị tẩm.

Cả kinh nhìn bọn họ ra ngoài, đáy lòng Thượng Trang phức tạp không có từ ngữ nào có thể diễn tả, nàng nghe tiếng xối nước, nằm một lúc lâu mới chậm rãi ngồi dậy, cảm y phục bên cạnh cẩn thận mặc vào.

Trâm cài trên giường còn dính máu tươi đỏ thẫm, nàng duỗi tay cầm lấy, nhìn không được mà run lên.

Hôm nay, nàng dường như lần nữa quen biết hắn.

Hắn yêu hận rõ ràng. Người hắn hận, hắn có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào đối phó. Đồ hắn quý trọng, hắn thà làm bản thân tổn thương chứ không muốn ủy khuất nó.

Nước mắt trào ra, máu trên trâm cài không ngừng nhỏ giọt xuống giường, tạo thành ấn ký màu đỏ.

Cách tẩm bình phong, nàng không nhìn thấy tình hình bên ngoài, nhưng nàng biết có Trương công công ở cạnh, hắn sẽ không có việc gì, chỉ là, lòng nàng không khỏi chua xót.

Thời điểm đi ra, nàng thấy Trương công công đứng cạnh thùng gỗ, nhưng lại không thấy Nguyên Duật Diệp. Thật sự kinh hãi, nàng tiến lên, lại thấy Trương công công lắc đầu, lúc này nàng mới phát hiện, hắn đã nhấn chìm cả người vào làn nước.

Động môi, cuối cùng một câu cũng không thể nói.

Nóng lạnh không ngừng luân chuyển, thân thể sẽ ngày càng khó chịu, nhưng cho dù như vậy, hắn cũng không cưỡng bức thân thể của nàng.

Thượng Trang cắn răng, xoay người lao ra ngoài.

Phục Linh đứng ở cửa xoa xoa hai tay, thấy nàng lao ra liền vội chạy tới: "Tiểu thư, người sao vậy?"

Hít một hơi thật sâu, nàng mới mở miệng: "Không sao?"

"Sao có thể không bị gì? Tiểu thư khóc đúng không?" Phục Linh nhủ mảy kéo nàng lại gần, cẩn thận quan sát, nàng mới chắc chắn bản thân không nhìn lầm, lúc này liền theo bản năng quay đầu nhìn vào bên trong, nhỏ giọng, "Hoàng Thượng... Khi dễ tiểu thư sao?"

Thượng Trang giật mình, hần khi dễ nàng chỗ nào? Hần là quá quý trọng nàng, quý trọng tới mức khiến nàng cảm thấy đau lòng.

Thấy nàng im lặng, Phục Linh cũng không dám tiếp tục truy vấn, dù sao, người đó cũng không phải Linh Thục Viện, hần là đương kim hoàng đế. Cẩn thận diu nàng, cung nữ nhỏ giọng: "Tiểu thư, hay là... Chúng ta về trước đi." Tiểu thư ra ngoài, hần là muốn hồi cung.

Lại không ngờ, Thượng Trang đột nhiên lắc đầu: "Không, không về."

Giờ phút này kêu nàng trở về, nàng nhần tâm sao?

Phục Linh tuy nghi hoặc nhưng nhìn sắc mặt tiểu thư nhà mình, nàng cũng thức thời, không nói gì thêm. Duỗi tay giúp Thượng Trang chỉnh lại y phục, nàng nhỏ giọng khuyên: "Vậy tiểu thư qua bên này đi, đứng đây gió lạnh."

Để mặc cung nữ kéo mình đi, Thượng Trang tựa lưng vào cột trụ to lớn ngoài hành lang, lúc này mới thở ra nhẹ nhàng, ánh mắt bắt gặp nhìn về phương xa.

Lửa ở Khánh Hợp Cung sớm đã dập tắt, chẳng biết tại sao, Thượng Trang lại phảng phất nhìn thấy một ngọn lửa, càng ngày càng lớn. Hai tay nắm chặt thành nắm, nàng cắn răng, bỗng nhiên muốn cười.

Căn bản không phải chỗ này bốc cháy, đó là lửa giận trong lòng nàng, không phải sao?

Nàng oán Linh Khuyết.

Nàng ấy yêu hần tới mức làm ra sự tình này, ban đầu là phóng hỏa dụ hần tới, sau là muốn dùng mị cười giữ hần lại.

Nàng ấy cho rằng làm như vậy, bản thân có thể giữ được hần sao?

Tình tình hần quật cường, Linh Khuyết cho dù giữ được thân thể, nhưng mãi mãi cũng không thể có được trái tim hần. Điểm này, Thượng Trang rất rõ ràng.

Đột nhiên, nàng cười khổ.

Có lẽ, Linh Khuyết căn bản không quan tâm tới việc trái tim hần ở đâu.

Phục Linh cẩn thận nhìn nàng, qua nửa ngày mới thấp giọng nói: "Tiểu thư, vừa rồi Vân Phi nương nương có tới đây."

Thượng Trang kinh hãi, lập tức quay đầu nhìn nàng, hỏi: "Vậy sao Trương công công không vào trong báo?" Trương công công biết rõ sự tình bên trong, không muốn nàng ta vào nàng có thể hiểu, chỉ là Vân Phi...

A, với tính cách đó, nữ tử kia có thể chịu đựng sao?

Phục Linh lại lắc đầu: "Vân Phi không tới gần, chỉ đứng nhìn từ xa, sau đó liền cùng cung nữ rời đi. Nô tỳ nghĩ có lẽ Vân Phi không phải tới gặp Hoàng Thượng, chỉ là đi ngang mà thôi."

Thượng Trang rơi vào trầm mặc, đã trễ thế này, nói chi đi ngang qua thật sự có chút gượng ép.

Thờ dài một hồi, thôi, giờ phút này còn nghĩ mấy việc này làm gì?

Hai người đứng rất lâu, sương đêm xuống, thật sự rất lạnh, chỉ là Thượng Trang không muốn đi. Trương công công vẫn chưa ra ngoài, bên trong lại không có bất cứ động tĩnh, nàng cũng không biết hần thế nào rồi. Hiện tại chỉ có thể an tĩnh chờ ngoài đây, nàng biết, hần không muốn nàng vào.

Nếu đã vậy, nàng chỉ có thể nhịn không đi vào trong.

Qua thêm một lúc, Phục Linh lại mở miệng khuyên nhủ: "Tiểu thư, nhìn sắc trời này chắc cũng sắp tới giờ Dần rồi, người định đứng ở đây tới hừng đông sao?" Nàng thật không rõ, Hoàng Thượng rốt cuộc đã làm gì vậy? Tiểu thư nhà mình khóc lóc chạy ra nhưng không chịu hồi cung, mà Hoàng Thượng lại không ra đây tìm nàng ấy!

A, Phục Linh lắc đầu, chuyện của chủ tử bọn họ, thật không hiểu.

Có điều, nàng lại khẳng định việc này có liên quan tới Linh Khuyết. Nghĩ tới đây, hai tay bắt gặp nắm chặt thành nắm, nữ tử kia đúng là khiến người ta cảm thấy chán ghét.

Rốt cuộc cũng nghe tiếng Trương công công gọi mấy cung nhân vào.

Thượng Trang hoàn hồn, nhìn mọi người cẩn thận bước vào, nội tâm lại bắt đầu lo lắng. Hần không sao chứ?

Nhóm cung nhân vào trong rất lâu mới ra ngoài, Thượng Trang muốn tiến lên, đúng lúc bắt gặp Trương công công bước ra. Hần nâng ống tay lau mồ hôi trên trán, thấy Thượng Trang vẫn còn ở bên ngoài, hần kinh hãi, bước lên trước nói: "Sao nương nương vẫn còn ở đây? Người mau trở về nghỉ ngơi đi, đêm tối sương hàn, nếu sinh bệnh Hoàng Thượng sẽ đau lòng."

Phục Linh nhủ mảy, có chút không vui, nếu đã đau lòng, vì sao ngài ấy không chịu ra đây? Chỉ là giờ phút này, nàng không dám mở miệng nhiều lời.

Thượng Trang gạt tay Phục Linh, trực tiếp tiến lên, hỏi: "Công công, Hoàng Thượng sao rồi?"

Trương công công lắc đầu, thờ dài đáp: "Hoàng Thượng nghỉ ngơi rồi, nô tài cho người tiễn nương nương về."

Dứt lời, hần nhảy mất ý bảo Phục Linh giúp đỡ đưa Thượng Trang về, không ngờ Thượng Trang lại nói: "Công công, hôm nay bốn cung không muốn về Cảnh Nhân Cung." Thoảng chân chờ, cuối cùng nàng cũng nâng bước đi vào tam cung của Nguyên Duật Diệp.

"Nương nương..." Trương công công mở miệng gọi, nhưng không hề ngăn cản.

Phục Linh muốn đi theo lại bị Trương công công chặn ngang, nói: "Phục Linh cô nương vẫn là không nên vào trong, nếu người đứng ngoài cảm thấy lạnh, ta dẫn người lui xuống. Hôm nay... Trời cũng sắp sáng rồi."

Mắt nhìn tiểu thư nhà mình vào trong, Phục Linh trả lời: "Không cần đâu, ta tuổi trẻ, có thể chịu đựng được, nếu công công lạnh cứ xuống làm ấm cơ thể đi."

Thấy nàng không chịu đi, Trương công công cũng không khuyên nữa.

Thượng Trang nhẹ bước đi vào, thùng nước vẫn còn để đó, trên đất vẫn còn đọng lại mấy giọt máu rõ ràng. Nàng lại nghĩ tới vết thương trong lòng bàn tay hấn.

Trong phòng đã đặt thêm mấy cái lò sưởi.

Hắn dùng nước lạnh khổng chế dục vọng trong cơ thể, hiện tại, toàn thân có lẽ lạnh như băng. Trương công công sợ hấn sinh bệnh nên mới làm vậy, thật chu đáo.

Thượng Trang không đi vào, chỉ xuyên qua bức bình phong mà mơ hồ nhìn thấy nam tử đang nằm trên giường. Giờ phút này, bên trong vô cùng an tĩnh, nàng có thể nghe tiếng hít thở của hấn sớm đã không còn dồn dập như khi nãy.

Hít một hơi thật sâu, trái tim của nàng cuối cùng cũng buông lỏng.

Ngồi bên ngoài, nàng ôm chặt thân thể mình, chậm rãi khép hai mắt.

Thời gian phẳng phất trôi qua rất nhanh, bên ngoài truyền tới tiếng động, sau đó là thanh âm của Trương công công: "Hoàng Thượng đã tỉnh chưa?"

Thượng Trang hoàn hồn, thời điểm ngược mắt mới phát hiện trời bên ngoài đã sáng. Nàng kinh hãi, lúc này hấn đã qua giờ Mẹo.

Quả nhiên, bên trong liền truyền ra thanh âm của Nguyên Duật Diệp: "Sao không gọi trẫm dậy?"

Trương công công lập tức quỳ trước giường hấn, thấp đầu: "Hoàng Thượng tha tội, nô tài đã qua tiền truyền truyền lời với Thừa Tướng đại nhân, nói tới qua Hoàng Thượng nhiễm phong hàn nên hôm nay nghỉ một ngày."

Nhìn nội thị quỳ bên dưới, Nguyên Duật Diệp không hề tức giận, qua nửa ngày mới phát tay, nói: "Thôi, người lui xuống đi."

"Vậy... Hoàng Thượng có muốn ăn gì không? Nô tài lập tức cho người đi chuẩn bị."

Hấn nghĩ nghĩ, lại lắc đầu: "Không cần."

Trương công công còn muốn nói gì đó nhưng hấn đã nhắm hai mắt, lúc này, thái giám cũng không nói nhiều, chỉ đứng dậy lặng lẽ lui ra ngoài.

Thượng Trang ngồi nghe thanh âm của hấn, tuy có vẻ hơi mệt mỏi nhưng nghỉ ngơi một đêm hấn đã không còn gì đáng ngại. Nàng mặc dù không hiểu biết nhiều về mị dược, nhưng cũng biết thuốc này làm hại thân thể. Nàng khẽ cắn môi, đứng dậy đi ra ngoài.

Nha đầu Phục Linh tựa vào cột hành lang, tựa hồ đã ngủ. Thượng Trang đi tới nàng ấy cũng không phát hiện, mãi tới khi nàng gọi một tiếng, nha đầu mới "A" lên, vội vàng dụi mắt, đợi nhìn rõ người trước mặt liền lên tiếng: "Tiểu thư."

Thượng Trang kéo tay nàng: "Ta đúng là quên mất người rồi, mau về Cảnh Nhân Cung nghỉ ngơi đi."

Phục Linh lắc đầu, định mở miệng lại thấy Trương công công đi tới, nói với Thượng Trang: "Nương nương hồi cung sao?"

Thượng Trang gật đầu, lên tiếng: "Hoàng Thượng bên này làm phiền công công hầu hạ, cho dù ngài ấy không muốn ăn gì, công công cứ phân phó bên dưới chuẩn bị chút thức ăn thanh đạm đi."

Trương công công cười đáp: "Việc này nô tài sớm đã phân phó xuống, nương nương không cần lo lắng."

Rời khỏi Càn Thừa Cung, Phục Linh ngáp một cái, rồi nhẹ giọng hỏi: "Tiểu thư, hôm qua Hoàng Thượng sao vậy?" Hiện tại bốn phía đều không có người, lòng hiếu kỳ của Phục Linh lập tức nổi lên.

Thượng Trang cũng không có ý định gạt nàng, liền thấp giọng thì thầm bên tai nàng một câu.

Phục Linh "A" lên một tiếng, con mắt đang híp lại giờ phút này cũng mở lớn, con buồn ngủ hoàn toàn bị xua tan. Nàng cắn răng, mở miệng: "Nàng ta thật to gan, dám làm ra chuyện như thế với Hoàng Thượng! Vậy..." Như nhớ tới một chuyện, ánh mắt Phục Linh lập tức khóa chặt Thượng Trang. "Vậy hôm qua Hoàng Thượng và tiểu thư..."

Nha đầu này rốt cuộc vẫn là nữ hài tử, thời điểm nói loại chuyện như vậy đương nhiên sẽ ngượng ngùng, gương mặt nhỏ nhắn cũng đã đỏ lên, câu sau định nói cuối cùng lại thôi.

Thượng Trang cũng bị lời cung nữ nói làm cho quần bách, chỉ là sự tình này, nàng không muốn giải thích, dù sao tối qua bên trong cũng chỉ có mình nàng và Nguyên Duật Diệp, không phải sao?

Trở về Cảnh Nhân Cung, rửa mặt chải chuốt một lần, Thượng Trang chuẩn bị qua Úc Ninh Cung thỉnh an Thái Hậu.

Phục Linh vì chuyện trên đường mà tâm thần hơi không tập trung. Thời điểm ra ngoài, Thượng Trang lại muốn để Huyền Chu đi theo, Phục Linh thấy vậy liền cau mày nói: "Tiểu thư, tình thần của nô tỳ hiện tại rất tốt, không cần nghỉ ngơi." Nghe tiểu thư đề cập tới mị dược, con buồn ngủ lúc trước đã hoàn toàn bị xua tan.

Thượng Trang chỉ cười nói: "Để người ở lại không phải chỉ vì cho người thời gian nghỉ ngơi, lát nữa, qua Càn Thừa Cung đi. Phục Linh, những thứ người học mấy năm nay, nếu dùng được trên người Hoàng Thượng có thể kiếm được tỷ bạc! Giúp ngài ấy điều trị thân thể, người biết chưa?"

Phục Linh gạt mình, sau đó không ngừng gạt đầu: "Tiểu thư yên tâm."

Theo Thượng Trang ra ngoài, Huyền Chu cười nói: "Tâm tình nương nương hôm nay hình như rất tốt."

Thượng Trang "Ừ" một tiếng, rồi nói: "Hoàng Thượng..." Nói tới đây, hai má của nàng đã đỏ bừng.

Huyền Chu vội đáp: "Hoàng Thượng sủng ái nương nương, trong nội cung này không ai sánh kịp người."

Thượng Trang khẽ cười, không nói gì thêm.

Hai người qua tới Úc Ninh Cung, quả nhiên không thấy Linh Khuyết.

Nhóm phi tần nhỏ giọng nghị luận chuyện Khánh Hợp Cung bốc cháy tối qua, trên mặt mỗi người đều lộ ra thần sắc hả hê. Ai mà không biết Nguyên Duật Diệp từ Khánh Hợp Cung gần đứ trở về Càn Thừa Cung, còn cầm tức Linh Khuyết.

Chỉ sợ việc này so với Khánh Hợp Cung bốc cháy còn khiến các nàng vui vẻ hơn.

Hôm nay, Mộ Dung Vân Khương cũng tới, sắc mặt vẫn có chút tái nhợt. Thấy Thượng Trang đi vào, nàng thoáng mỉm cười.

Thượng Trang hành lễ, ánh mắt bất giác dừng trên người Vân Phi, trùng hợp Vân Phi cũng đưa mắt nhìn qua đây, cùng nàng bốn mắt nhìn nhau.

Chỉ một khắc, Thượng Trang cũng có thể cảm nhận được trong ánh mắt đó là phần nợ cùng không cam lòng xen lẫn.

Nàng lặng lẽ thu hồi ánh mắt, tìm vị trí ngồi xuống.

Lúc này, Niên Tần ở cạnh đột nhiên nhỏ giọng hỏi: "Nương nương, đêm qua Khánh Hợp Cung bốc cháy, Thục Viện nương nương không sao chứ?"

Thượng Trang liếc nhìn nang ta, cười hỏi lại: "Vi sao Niên Tần lại hỏi bốn cung?"

Nàng ta gạt mình, lập tức giải thích: "Thần thiếp nghe nói đêm qua nương nương ngủ lại Càn Thừa Cung, Hoàng Thượng không phải từ Khánh Hợp Cung trở về sao?"

"Bốn cung không biết, Hoàng Thượng không nhắc với bốn cung."

Thấy nàng có chút không vui, Niên Tần phảng phất như nhớ tới cái gì, vội nói: "Là thần thiếp sơ sót." Hoàng Thượng sao có thể nhắc tới một nữ nhân khác trước mặt nàng?

Hôm nay Thái Hậu tới hơi trễ, Ti Y diu bà ta ngồi xuống, bà ta mới cau mày mở miệng: "Ai gia đã qua Càn Thừa Cung thăm hỏi Hoàng Thượng, hôm qua Hoàng Thượng cảm nhiễm phong hàn. Vừa rồi ở ngoài ai gia nghe các người nói chuyện bên Khánh Hợp Cung vô cùng hăng say, sao hà, không biết Hoàng Thượng bị bệnh sao?"

Mọi người đều kinh hãi, việc này các nàng thật sự không biết.

Ngược lại, Thượng Trang cảm thấy vô cùng kỳ quái, Thái Hậu sao lại đề bụng như vậy? Còn đi thăm Nguyên Duật Diệp mới trở về. Chỉ là giờ phút này, nàng đương nhiên sẽ không tiến lên hỏi.

Ánh mắt đám phi tần đều dừng trên người Thượng Trang, Thượng Trang chỉ khẽ cười, chưa từng ngược mắt.

Lần này, Mộ Dung Vân Khương là người đầu tiên mở miệng: "Thần thiếp có tội, thần thiếp không biết Hoàng Thượng sinh bệnh, ngược lại còn phải chờ mẫu hậu nhắc nhở."

Thái Hậu khẽ cười: "Mấy ngày trước Hoàng Hậu cũng bị bệnh, nội cung này đúng là không yên ổn, xem ra ai gia phải lên chùa cầu phúc cho Hoàng Thượng mới được."

Lời bà ta nói khiến sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Thượng Trang bất giác ngẩng đầu nhìn bà ta, lời Thái Hậu nói, nàng thật sự nghe không ra rốt cuộc là ý tứ gì. Khẽ than một tiếng, kỳ thật nàng cũng không định tìm hiểu.

Rời khỏi Úc Ninh Cung, Thượng Trang nghe Mộ Dung Vân Khương ở sau gọi một tiếng.

Dừng bước quay đầu, nhìn Mộ Dung Vân Khương được Thanh Nhi diu tới, nàng ấy không hỏi chuyện của Nguyên Duật Diệp, ngược lại chỉ nói: "Nghe ca ca nói Vu Tu Dung đã trở về, bốn cung thân thể suy nhược, vốn nên sớm hỏi thăm, chỉ là hiện tại xem ra, Vu Tu Dung tựa hồ không tệ."

Thượng Trang cười nói: "Hôm đó thần thiếp có tới muốn thỉnh an nương nương, nhưng Thừa Tướng lại nói nương nương đã nghỉ ngơi, vì thế mới không vào trong quấy rầy, hại nương nương phải lo lắng."

Mộ Dung Vân Khương đi lên trước vài bước, thở dài: "Thật không ngờ Từ Chiêu Nghi kia dám làm ra chuyện như vậy."

Nhắc tới Từ Chiêu Nghi, trái tim Thượng Trang thoáng động, nàng lại chợt nhớ tới cái người tên Trần Tĩnh kia. Cảm xúc dâng trào, nàng bật thốt lên nói: "Chuyện tình cảm, ai có thể nói rõ? Và lại, người điên cuồng cũng không phải Từ thị."

Lời này khiến Mộ Dung Vân Khương ngẩn ra.

Đúng vậy, tình yêu chính là thứ khó lý giải nhất.

Trước mắt tựa hồ hiện lên gương mặt ai đó, khép nhẹ hai mắt, khóe miệng cong lên ý cười, qua nửa ngày, Mộ Dung Vân Khương mới mở miệng: "Tóm lại, Vu Dung Dung đúng là mạng lớn."

"Không có Hoàng Thượng, chỉ sợ thần thiếp không trở về được." Thượng Trang ngược mắt nhìn nữ tử trước mặt, hỏi, "Nương nương không qua Càn Thừa Cung thăm Hoàng Thượng sao?"

Mộ Dung Vân Khương mở mắt, lại lắc đầu: "Giờ phút này e là rất nhiều người qua đó, bốn cung vẫn là đợi ít người rồi qua. Vu Tu Dung trở về nghỉ ngơi đi, hôm qua hầu hạ Hoàng Thượng suốt đêm sợ là cũng mệt mỏi rồi." Dứt lời, nàng cùng Thanh Nhi lập tức rời đi.

Thượng Trang theo quy củ hành lễ: "Thần thiếp cung tiễn nương nương."

Đứng lên, rời khỏi Úc Ninh Cung, từ xa nhìn thấy Vân Phi, Thượng Trang không khỏi gạt mình. Cũng không biết nàng ta cố ý đi chậm hay vì lý do gì.

Chỉ là, nàng cần gì phải sợ?

Đi nhanh về phía trước, nghe tiếng bước chân phía sau, Vân Phi quay đầu, quả nhiên nhìn thấy Thượng Trang. Nàng ta mang sắc mặt nặng nề, miễn cưỡng nói: "Còn tưởng Vu Tu Dung phải về sớm để hầu hạ Hoàng Thượng, thật không ngờ Tu Dung lại rảnh rỗi ở đây nói chuyện phiếm với Hoàng Hậu."

Thượng Trang thả tay Huyền Chu, cho nàng ta lui xuống, lúc này mới tiến lên, cười nói: "Lời này nương nương nói sai rồi, Hoàng Thượng có nhiễm phong hàn hay không, e là trong cung này chỉ có nương nương biết rõ."

Nàng vừa dứt lời, sắc mặt Vân Phi lập tức thay đổi.

Nắm chặt khăn lụa trong tay, nàng ta cắn răng, nói: "Bỏ cung không biết người nói gì cả."

Sắc mặt Thượng Trang vẫn không thay đổi, chỉ cười yếu ớt: "Nội tâm nương nương hiểu rõ, có điều hôm nay gặp được nương nương, thần thiếp còn phải nói với người một câu "Đa tạ", nếu không nhờ nương nương, tôi qua thần thiếp sao có thể cùng Hoàng Thượng... A, việc này còn không phải nên đa tạ người sao?"

Nàng vốn cho rằng Linh Khuyết hạ mị được, nhưng vì Phục Linh nói nàng ấy thấy Vân Phi chỉ đứng từ xa nhìn, không hề tới gần Càn Thừa Cung. Chỉ cần nhìn thấy Phục Linh đứng ngoài, nàng ta liền biết, Thượng Trang đang ở bên trong.

Mặc dù tức giận nhưng Vân Phi chắc chắn không thể làm được gì, sự tình bản thân chuẩn bị, không ngờ giữa đường lại xuất hiện một "Trịnh Giáo Kim ngáng đường".

Khi này ở Úc Ninh Cung thình an Thái Hậu, vừa vào bên trong, đối diện với ánh mắt của nàng ta, Thượng Trang càng khẳng định, mị được ở Khánh Hợp Cung là do Vân Phi hạ. Nàng ta đoán Nguyên Duệ Diệp nhất định sẽ tức giận rời khỏi Khánh Hợp Cung, sau đó nàng ta sẽ tùy tiện một cái cớ qua Càn Thừa Cung thăm hấn, chuyện kế tiếp cũng theo đó mà thuận lý thành chương.

Chỉ là nàng ta không ngờ, Thượng Trang đã tới Càn Thừa Cung trước một bước.

Mà Thượng Trang tuy chỉ nói dối, nhưng thời điểm nói được một nửa, hai má đã ửng hồng, bộ dáng này lọt vào mắt Vân Phi càng thêm chói mắt.

Nàng ta thật sự vì nàng ta mà may hi phục!

Suy nghĩ nửa ngày, nàng ta và Linh Thực Viện đều như hai con hề, chỉ có An Lăng Vu nàng mới là người đặc ý nhất!

Nắm chặt hai tay thành nắm, nàng ta không cam lòng! Chỉ là hôm nay, tức giận chỉ có thể ngậm chặt trong miệng, dù sao loại chuyện này ai cũng không dám đứng ra thừa nhận, đây là tội sẽ rơi đầu!

Vân Phi cắn răng: "Sáng sớm Vu Tu Dung không cần tìm bỏ cung nói mấy lời không xuôi tay này, bỏ cung còn phải qua Càn Thừa Cung thăm Hoàng Thượng, không có thời gian dỗi co với người!" Nói xong, nàng ta liền nâng bước đi về phía trước.

Thượng Trang cũng không có ý định đuổi theo, chỉ chậm rãi đi theo phía sau: "Nương nương muốn đi thăm Hoàng Thượng đương nhiên sẽ không có ai ngăn, chỉ là, nương nương dám đi sao?"

Bất giác dừng bước, Vân Phi nghiêng răng: "Người có ý gì?"

"Thần thiếp không có ý gì cả, thần thiếp chỉ muốn nói, muốn người không biết trừ phi mình đừng làm." Dứt lời, không thèm nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng ta, Thượng Trang lập tức rời đi.

Huyền Chu ở sau vội vàng đuổi theo.

Vân Phi cắn chặt môi, mãi tới khi nếm được vị tanh trong miệng, nàng ta mới lên tiếng gọi cung nữ tới, nói nhỏ bên tai một phen. Cung nữ gật đầu lui xuống, Vân Phi vẫn tiếp tục suy nghĩ, Vu Tu Dung làm sao có thể biết rõ việc này?

Có lẽ là vì người nàng ta an bài ở Khánh Hợp Cung không đáng tin! Nếu đã không đáng tin, vậy cũng không cần giữ lại.

Trở về Cảnh Nhân Cung, Thượng Trang trực tiếp về phòng nghỉ ngơi.

Huyền Chu cau mày hỏi: "Nương nương không qua Càn Thừa Cung sao?"

Thượng Trang lắc đầu: "Giờ phút này qua đó làm gì?" Mộ Dung Vân Khương cũng nói, người qua đó lúc này rất nhiều, nàng cũng không rảnh để đi góp náo nhiệt. Huống hồ nàng biết, Nguyên Duệ Diệp căn bản không phải nhiệm phong hàn.

Trở về Cảnh Nhân Cung, Thượng Trang trực tiếp về phòng nghỉ ngơi.

Huyền Chu cau mày hỏi: "Nương nương không qua Càn Thừa Cung sao?"

Thượng Trang lắc đầu: "Giờ phút này qua đó làm gì?" Mộ Dung Vân Khương cũng đã nói, hiện tại người bên đó rất nhiều, nàng cũng không muốn qua góp náo nhiệt. Huống hồ nàng biết, Nguyên Duệ Diệp căn bản không phải nhiệm phong hàn.

Huyền Chu hừ hạ nàng nằm xuống giường nghỉ ngơi, sau đó chậm rãi buông màn trướng xuống, nhẹ nhàng ra ngoài.

Hít một hơi thật sâu, Thượng Trang nhắm hai mắt lại.

Nàng cũng nên nghỉ ngơi một chút, đợi tỉnh dậy qua đó cũng không muộn. Phục Linh hiện đang ở bên kia, chắc có lẽ cũng không gặp chuyện gì.

Thượng Trang trở mình, thở dài một tiếng.

Nữ nhân hậu cung vì tranh sủng thật sự không tiếc bất cứ thủ đoạn, cái gọi là bọ ngựa bắt ve chim sẽ núp sau, hôm nay nàng coi như đã được chứng kiến.

Như vậy, nghiêm khắc mà nói, Thượng Trang nàng không phải là chim sẽ sao?

Bất giác cười, chỉ là vĩnh viễn sẽ không có ai ngờ tới, Vu Tu Dung Hoàng Thượng sủng ái đến nay vẫn là một thân hoàn bích.

Mặc dù đêm qua hấn trúng mị được nhưng vẫn một mực không đụng vào nàng.

Chẳng biết tại sao, mỗi lần nghĩ tới chuyện này, lòng nàng lại đau nhói.

Đó không phải đơn giản là cảm động, nhưng rốt cuộc là gì, nhất thời nàng không thể nói rõ.

Thật sự quá mệt, qua một lúc, nàng liền mơ hồ chìm vào giấc.

Thời điểm tỉnh dậy đã là buổi trưa, Thượng Trang xuống giường, vừa định dùng bữa thì thấy Huyền Chu tiến vào, nói: "Nương nương, khi này Ti Y cô nương bên người Thái Hậu tới, nói Thái Hậu truyền người qua Úc Ninh Cung."

Thượng Trang kinh hãi, bật thốt lên hỏi: "Sao không nói sớm?"

Huyền Chu cúi đầu: "Nô tỳ thấy người đang nghỉ ngơi, vả lại nhìn Ti Y cô nương trông cũng không phải gấp gáp, cho nên nô tỳ định đợi người tỉnh dậy rồi nói."

Sắc mặt Thượng Trang lập tức thay đổi, vội vàng ra ngoài, Huyền Chu vội vàng theo sau. Thượng Trang thoáng chần chờ, cuối cùng vẫn không nói gì, hai tay siết chặt khăn lụa, xem ra không có Phục Linh bên cạnh vẫn là không ổn.

Tới Úc Ninh Cung, một mình vào trong, đúng lúc Thái Hậu vừa nghỉ trưa xong. Thấy Thượng Trang đi vào, bà ta lộ vẻ không vui, cười khẩy: "Vu Tu Dung đúng là bận rộn, người ai gia kêu đi trở về đã từ lúc nào, người thì ngược lại, vô cùng thành thạo."

Thời gian lâu như vậy, Thái Hậu đương nhiên tức giận.

Thượng Trang quỳ xuống, cúi đầu: "Thần thiếp có tội, là thần thiếp ngu quên, nhóm cung nhân không dám đánh thức." Giải thích nhiều cũng không có ý nghĩa, chỉ bằng cứ ăn ngay nói thật.

Thái Hậu hừ một tiếng, đỡ tay Ti Y xoay người vào trong.

Thượng Trang nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng đứng dậy đi theo.

Ngồi xuống đệm êm, Thái Hậu mới lạnh giọng mở miệng: "Đừng tưởng ý vào Hoàng Thượng sủng ái liền không coi ai ra gì!"

"Thần thiếp không dám." Thượng Trang cắn môi, lời Huyền Chu nói xem ra có vài thật vài phản giả, hiện tại nhìn thái độ của Thái Hậu là biết.

"An Lăng Vu, người đúng là không thể khiến ai gia yêu thích." Thái Hậu trầm giọng.

"Là lỗi của thần thiếp." Thượng Trang hít một hơi thật sâu, lúc này nàng không cần phải giải thích nhiều, dù sao Thái Hậu vốn đã có thành kiến với nàng, hôm nay chẳng qua chỉ đeo thêm một tội bất kính mà thôi.

Thái Hậu vuốt ve hộ giáp trên tay, trầm giọng: "VẬY thì quỳ đi, ai gia không cần mạng của người, phạt người mấy lần là được."

"Vâng." Thượng Trang nghe lời quỳ xuống, đáp, "Được Thái Hậu dạy dỗ là phúc khí của thần thiếp."

Thái Hậu lạnh lùng hừ một tiếng: "Hôm đó người ở trước mặt ai gia vênh váo tự đắc là sự thật."

Thượng Trang gạt mình, lúc này mới nhớ tới thời điểm bản thân vừa trở về cung. A, nàng nào dám to gan trước mặt Thái Hậu, chẳng qua là vì Nguyên Duật Diệp, nàng cảm thấy Thái Hậu không nên tăng thêm gánh nặng cho hần mà thôi.

Nàng thấp đầu, không nói nữa.

Thái Hậu lại đột nhiên lên tiếng: "Thật đáng tiếc, hỏa hoạn đêm qua xem ra chỉ là một hồi sợ bóng sợ gió."

Thượng Trang bắt gác nắm chặt hai tay, Thái Hậu gọi nàng tới khẳng định không chỉ để nói những lời đơn giản thế này.

Thái Hậu tiếp tục vòng vo: "Hoàng Thượng sinh bệnh nhưng lại không truyền thái y."

Ôn định tâm thần, Thượng Trang cẩn thận đáp: "Hoàng Thượng sợ Thái Hậu lo lắng, mà bệnh tình cũng không nghiêm trọng, vì thế mới không truyền thái y."

"Hừ, người cũng biết nịnh nọt ai gia sao?"

"Lời thần thiếp nói là sự thật." Nàng tin hôm nay Thái Hậu qua Càn Thừa Cung, Nguyên Duật Diệp đối đãi với bà ta rất khách khí, nàng tin Nguyên Duật Diệp rõ ràng sự lợi hại trong mối quan hệ này.

Thái Hậu đột nhiên im lặng, qua nửa ngày mới mở miệng nói: "Sáng nay nghe nói Hoàng Thượng long thể bất an không thể tảo triều, ai gia mới qua đó." Bà ta đương nhiên vẫn nhớ lời Thượng Trang nói, bà hôm nay là nữ nhân cao quý nhất của hậu cung Tây Chu, mà Hoàng Thượng thì vẫn là Hoàng Thượng.

Đột nhiên bà ta phát hiện, những việc mình đang làm thật sự không có nghĩa lý gì cả.

Bà là Thái Hậu do chính Tiên Hoàng sắc phong, vì vậy, quan hệ giữa cũng nhắc giữa bà ta và Nguyên Duật Diệp đương nhiên không thể công khai. Chỉ là, nếu ngôi vị hoàng đế này đổi thành người khác lên ngôi, bà còn có thể muốn gió được gió, vũng vàng ngồi trên bảo tọa Thái Hậu này sao?

Cho nên, bà mới mà xui quấy khiến qua Càn Thừa Cung thăm hần.

A, có lẽ chính bà cũng không tin bà thật sự đã đi.

Nói cho cùng, tất cả đều là vấn đề lợi ích.

Bà già rồi, bà biết hiện tại nên làm gì để duy trì lợi ích của mình.

Ánh mắt dừng trên nữ tử quỳ trước mặt, nàng vẫn giữ bộ dáng khiêm tốn như ngày nào, không biết vì sao, giờ khắc này, Thái Hậu lại nhớ tới Tiên Hoàng, đột nhiên cười nói: "Thì ra Hoàng Thượng sớm đã muốn đem người gả cho Hoàng Thượng." Cho nên ngày đó Nguyên Duật Diệp bị thương, ông ta mới để nàng ở lại Thành Vương phủ hầu hạ.

Tới bây giờ bà mới phát hiện, nàng xác thật là nữ tử hiếm có.

Mà bà khi đó chỉ biết liều mạng muốn Tiên Hoàng ban hôn Mộ Dung Vân Khương cho nhi tử của mình, lại không ngờ tới hôm nay, cả hai đều trở thành phi tử của Nguyên Duật Diệp.

Thượng Trang không khỏi chần động, cũng không biết vì sao, giờ khắc này, nàng lại cảm thấy bình thường trở lại, một chuyện cũng không muốn giấu diếm.

Ngẩng đầu nhìn Thái Hậu, nàng khẽ cười, mở miệng: "Thái Hậu hiểu lầm rồi, kh đó Tiên Hoàng muốn ban thần thiếp cho Thái Tử điện hạ."

Ngón tay vuốt ve hộ giáp lập tức cứng lại, Thái Hậu không tin mà nhìn nữ tử trước mặt. Nàng nói cái gì? Tiên Hoàng muốn ban nàng cho Thái Tử?

Nhớ tới Nguyên Duật Phong, khỏe mắt Thái Hậu nổi lên một tầng nước, bà ta ngẩng cao đầu, nhưng nước mắt vẫn nhìn không được mà rơi ra. Nỗi đau mất con, cả đời này có lẽ bà không thể quên được.

Phải, đúng như nữ tử này nói, sau khi hỏi Ti Y, bà không còn nghi ngờ Nguyên Duật Diệp nữa. Thời điểm đó mọi thứ hỗn loạn, ai cũng không dám cá cược mạng sống của mình như vậy.

Thái Hậu cười tự giễu, trời cao đối với nhi tử thật không công bằng. Bà bắt đầu tin, có một số việc bản thân bắt buộc phải cam chịu.

Thượng Trang thu hồi ánh mắt, cúi đầu nhìn mặt đất, thấp giọng: "Thần thiếp thay Hoàng Thượng đa tạ Thái Hậu hôm nay đã qua Càn Thừa Cung thăm ngài ấy."

Đưa tay lau nước đọng trên khóe mắt, thanh âm của Thái Hậu vẫn lạnh như trước: "Người đừng tưởng như vậy ai gia liền thay đổi cách nhìn về người."

Thượng Trang vẫn cúi đầu, nhẹ giọng: "Thần thiếp không dám."

Thái Hậu đứng dậy, đưa lưng về phía nàng, phát tay: "Ra ngoài đi."

Thượng Trang thờ phào nhẹ nhõm: "Thần thiếp cáo lui."

Đứng lên lui xuống, ở bên ngoài, Ti Y lo lắng nhìn nàng, thấy nàng bình an vô sự bước ra mới thấy yên lòng.

"Nurong nurong," Huyền Chu tiến lên, gọi.

Thượng Trang chỉ liếc nhìn nàng ta một cái, cau mày: "Bỏ cung qua Càn Thừa Cung, bên đó đã có Phục Linh hầu hạ, người về Cảnh Nhân Cung đi."

Huyền Chu thoáng chần chờ, cuối cùng chỉ đành gật đầu.

Lên kiệu, giờ phút này Thượng Trang không rảnh suy nghĩ sự tình của Huyền Chu, chỉ khép nhẹ hai mắt tựa ra đệm êm phía sau, trong đầu lướt qua những lời Thái Hậu vừa nói, khỏe miệng nhìn không được mà cong lên ý cười.

Lời Thái Hậu nói đa phần nàng nghe không hiểu, nhưng có một điểm nàng vô cùng rõ ràng, đó là chuyện tốt.

Nếu đã như vậy, nàng liền yên tâm.

Duỗi tay xoa xoa đầu gối có chút đau nhức, giờ phút này nội tâm nàng lại vô cùng cao hứng.

Trương công công đứng hầu bên ngoài Càn Thừa Cung, thấy Thượng Trang qua, hẩn tựa hồ vô cùng phấn khích, vội vàng tiến lên chào đón: "Nurong nurong tới rồi."

Thượng Trang cau mày hỏi: "Nội cung của Hoàng Thượng có người sao?"

"Không có, Hoàng Thượng nghỉ ngơi, không có bất cứ ai quấy rầy, tất cả chủ tử đều đã hồi cung."

"Vậy..."

Thượng Trang vừa định hỏi tiếp, Trương công công ở cạnh đã khom người: "Nurong nurong, thỉnh vào trong."

Lời tới bên môi chỉ có thể nuốt xuống, Thượng Trang nâng bước đi vào.

Vào trong liền thấy Nguyên Duật Diệp ngồi bên giường nói chuyện với Phục Linh, trông bộ dáng hai người hàn huyên vô cùng vui vẻ. Phục Linh thấy nàng đi vào, liền vội đứng dậy: "Tiểu thư tới rồi!"

Thượng Trang tiến lên hành lễ, nhìn thần sắc hẩn lúc này liền biết hẩn đã không sao.

Hẩn duỗi tay kéo nàng qua, khẽ cười: "Cung nữ này của nàng đúng là thâm tàng bất lộ."

Thượng Trang cười cười: "Hoàng Thượng không chịu truyền thái y, ta chỉ có thể kê nha đầu này tới." Kỳ thật nàng cũng không biết y thuật của Phục Linh thế nào, chỉ là nhìn thần sắc của Nguyên Duật Diệp, hẩn là mọi thứ đều mỹ mãn.

Hẩn tựa hồ có chút xấu hổ, khẽ ho một tiếng: "Chi bằng nàng tặng cung nữ này cho ta, sau này để nàng ấy ở lại Càn Thừa Cung hầu hạ được không?"

Phục Linh kinh hãi, nhìn Thượng Trang cau mày đáp: "Trong cung Hoàng Thượng nhiều cung nữ như vậy, tội gì phải đoạt một nha đầu bên người của ta." Nàng vẫn còn nhớ, khi đó hẩn muốn giành Phục Linh, còn ép nàng quỳ trong đình thật lâu, hiện tại nhớ lại, chuyện đó cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

Hẩn cuối cùng cũng nở nụ cười, ánh mắt thoáng nhìn qua Phục Linh: "Có được nha đầu bảo bối này, ta còn sợ nàng không qua Càn Thừa Cung sao?"

Thượng Trang không khỏi giật mình, không ngờ hẩn lại có tâm tư như vậy. Nàng thờ dài, nhẹ giọng: "Hoàng Thượng đã có khí lực đùa giỡn, xem ra là không có việc gì rồi."

"Có việc." Hẩn cười nói, "Ta phát hiện bên trong Cảnh Nhân Cung của nàng có bảo bối khiến ta ngày ngày thương nhớ, hận không thể đưa toàn bộ Cảnh Nhân cung tới đây."

Hẩn vừa dứt lời, Phục Linh liền nhìn không được mà cười theo.

Thượng Trang cũng cười, để mặc hẩn ôm mình trong lòng.

Một khắc rời khỏi Khánh Hợp Cung, một chữ hẩn cũng không nhắc tới Linh Khuyết, nàng biết không phải hẩn đã quên, chỉ là tận lực không muốn đề cập, mà nàng cũng không muốn nhắc tới.

Ở trong vòng tay ấm áp của hẩn, Thượng Trang bắt giác giật mình, lúc này lại nghe Phục Linh lên tiếng: "Hoàng

Đụng chạm lấy thân thể của hẩn, có chút cảm thấy ấm áp. Có chút giật mình mà nhìn hẩn, nghe Phục Linh nói: "Hoàng Thượng nhớ ngâm nước nóng để đừng cảm nhiễm phong hàn."

Đúng vậy, thời tiết thế này lại ngâm mình trong nước lạnh, không sinh bệnh đã là may mắn lắm rồi.

Thượng Trang cẩn thận nhìn hấn, đang định mở miệng thì Trương công công đã hấp tấp chạy vào, bẩm báo: "Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương tới." Nếu là phi tần khác hấn đã trực tiếp cự tuyệt, nhưng Hoàng Hậu dù sao vẫn là Hoàng Hậu, hấn đương nhiên không dám.

Thượng Trang vội vàng đứng dậy: "Ta về trước đây."

"Vu Nhi." Hấn gọi nàng một tiếng, thấy nàng quay đầu nhìn, hấn chỉ cười cười, lắc đầu nói, "Đi đi."

Cùng Phục Linh nghiêng người đứng cạnh bình phong một lát, đợi Mộ Dung Văn Khương tiến vào, Thượng Trang mới đi ra. Kỳ thật cũng không có gì cần phải tránh mặt, chỉ đơn giản là nàng không muốn gặp nàng ấy mà thôi.

Thời điểm đi xuống bậc thang, Trương công công ở sau đuổi theo, gọi: "Nương nương xin dừng bước."

Quay đầu lại, thấy Trương công thờ hồn hèn chạy tới đây, mở miệng: "Tin tức bên Khánh Hợp Cung truyền tới nói Thục Viện nương nương nháo nhào muốn gặp Hoàng Thượng. Người cũng thấy đấy, Hoàng Thượng không muốn gặp Thục Viện nương nương."

"Hoàng Thượng không muốn gặp có liên quan gì tới nương nương nhà ta?" Phục Linh tức giận hỏi.

"Phục Linh!" Thượng Trang quát lớn một tiếng, sau đó ra hiệu ý bảo Trương công công tiếp tục.

"Sự tình đêm qua chỉ có một mình nương nương biết rõ, nô tài thật sự không biết tìm ai, chỉ có thể nói với nương nương, người của Khánh Hợp Cung qua đây đã năm lần rồi. Người cũng biết đấy, nô tài sợ Thục Viện nương nương lại làm ra chuyện gì không hay. Hoàng Thượng hiện đang tức giận, không muốn gặp Thục Viện nương nương, sợ là tới lúc đó xảy ra chuyện lại không trở tay kịp..." Trương công công nói chuyện vô cùng thành khẩn.

Nguyên Duật Diệp tức giận, nội tâm Thượng Trang cũng vô cùng phẫn nộ. Linh Khuyết, để nàng đi gặp.

Thượng Trang lên tiếng: "Bôn cung biết rồi, bôn cung sẽ qua Khánh Hợp Cung."

"Tiểu thư!" Phục Linh nhú mày.

Thượng Trang chỉ cười cười, ý bảo không sao.

.....

Khánh Hợp Cung vô cùng an tĩnh, Linh Khuyết ở trong cung cũng không khóc nháo nhào như tưởng tượng.

Chỉ là thời điểm vừa tới cửa, các nàng liền nghe tiếng cung nữ bên người Linh Khuyết thì thầm với nhau, nghe nói là sợ chủ tử xảy ra chuyện, tới lúc đó chính mình phải đền mạng. Thượng Trang nghe xong không khỏi kinh ngạc, nhưng nàng không hề nhiều lời, chỉ dẫn theo Phục Linh nâng bước vào trong.

Thị vệ bên ngoài giúp nàng mở cửa, thiên điện Khánh Hợp Cung lúc này vô cùng ôn hòa, chỉ sợ có Linh Khuyết ở đây, nơi này không còn an tĩnh như thế.

Ánh mắt dừng trên bàn, nơi đó vẫn còn đặt một cái ly, có lẽ là ly đêm qua Nguyên Duật Diệp uống trà.

Nâng bước vào trong, nhẹ nhàng phát rèm, nàng mới nhìn thấy nữ tử cuộn tròn thân mình ngồi bên mép giường.

Nghe tiếng bước chân, Linh Khuyết ngược mắt, đợi thấy rõ người trước mặt, nụ cười trên môi lập tức biến mất, lạnh giọng: "Ngươi tới làm gì?"

Phục Linh vốn không muốn tiểu thư nhà mình tới, giờ phút này gặp Linh Khuyết có thái độ này, lửa giận lại dâng lên.

Thượng Trang thả tay nàng ra, một mình đi qua, mở miệng: "Ta cũng không tới, chỉ là không thể không tới."

Linh Khuyết cắn răng, lớn tiếng: "Ngươi ra ngoài, ta muốn gặp Hoàng Thượng! Ngươi gọi Hoàng Thượng tới đây, ta muốn gặp ngài ấy!"

"Ngươi làm nhiều chuyện tốt như vậy, ngươi cho rằng Hoàng Thượng còn muốn gặp ngươi sao?"

Linh Khuyết bị làm cho sững sờ, lập tức phản bác: "Ngươi tới giáo huấn ta sao? Dựa vào cái gì?" Nữ tử ngẩng đầu trừng mắt nhìn nàng.

Lại không ngờ, Thượng Trang tiến nhanh về phía trước, đưa tay tát xuống một cái bạt tai. Đừng nói Linh Khuyết, ngay cả Phục Linh cũng giật nảy mình, tiểu thư nhà nàng từ khi nào... Từ khi nào biết ra tay đánh người vậy? Nàng há miệng, bộ dáng không thể tin được.

Linh Khuyết không phản ứng kịp, ngày thường, mặc kệ bị nàng châm chọc thế nào, Thượng Trang cũng chưa từng có phản ứng như ngày hôm nay.

Lần đầu tiên động thủ nóng người, lòng bàn tay đương nhiên nóng rất, Thượng Trang lặng lẽ thu tay về, cúi đầu nhìn nữ tử trước mặt, trầm giọng: "Ngoại trừ gây thêm phiền toái cho Hoàng Thượng, ngươi còn có thể làm gì? Phóng hòa dụ ngài ấy tới đây cũng không sao, ngươi còn dám cho ngài ấy uống gì đó, trong lòng ngươi tự hiểu!" Kỳ thật Thượng Trang vô cùng rõ ràng, chuyện mị được và Linh Khuyết không có liên quan, chỉ là nàng không ngờ Linh Khuyết lại đơn thuần, dễ dàng để người khác lợi dụng như vậy. Nàng muốn nhân này nhân cơ hội mà nghiêm túc nói chuyện, để nàng ấy biết rõ chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên động tới.

"Ngươi nói bậy!" Linh Khuyết hét lớn, "Ta không cho Hoàng Thượng uống gì cả!"

Thượng Trang trầm giọng: "Hoàng Thượng trúng mị được trong Khánh Hợp Cung, chẳng lẽ ngài ấy oan uổng ngươi sao?"

Bên tai Linh Khuyết ơng ơng lên, mị được!

Nhớ lại đêm qua, thời điểm hấn tức giận rời đi, thì ra đúng là cho rằng..

Không, không, Linh Khuyết liều mạng lắc đầu, nàng không làm, nàng không làm gì cả!

Hoàng sợ ngẩng đầu nhìn Thượng Trang, giọng nàng run rẩy: "Hoàng Thượng không tin ta?" Nếu tin nàng thì tại sao lâu như vậy mà vẫn chưa có tin tức? Nàng sai người qua Càn Thử Cung mấy lần, bên đó đều nói Hoàng Thượng không muốn gặp nàng.

Nghĩ như vậy, thân thể nhịn không được mà run rẩy.

Thượng Trang không muốn tiếp tục nhìn bộ dáng này của nàng ấy, chỉ xoay người rồi nói: "Ngày thường Hoàng Thượng đối đãi với người thế nào, trong lòng người vô cùng rõ ràng. Cái gì nên làm cái gì không nên là, ta nghĩ người cũng biết, người vốn không phải kẻ đánh mất lý trí như vậy!" Trước là chuyện của tâng hoa hồng, sau lại xảy ra nhiều chuyện như thế.

Linh Khuyết tựa hồ chấn động, đúng vậy, lúc này, nàng thật sự mất hết lý trí rồi.

Nhưng, nàng chỉ muốn hấn quan tâm mình, muốn hấn tới Khánh Hợp Cung, nàng nào ngờ rằng lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Hiện tại, hấn hoài nghi nàng, cho rằng nàng chỉ là một nữ tử hèn hạ...

Nước mắt không chế không được mà rơi ra, Linh Khuyết nức nở: "Đề ta gặp Hoàng Thượng, ta muốn giải thích với ngài ấy, ngài ấy sẽ tin tưởng ta." Chuyện tâng hoa hồng, hấn chưa từng hồi nàng, cũng nói tin tưởng nàng, chỉ là lần này...

Thượng Trang hít một hơi thật sâu, trầm giọng: "Hoàng Thượng sẽ không gặp người."

"Không, người đề ta gặp Hoàng Thượng, ta nhất định phải gặp Hoàng Thượng, ta muốn giải thích với ngài ấy!"

Phục Linh chán ghét nhìn nữ tử ngồi trên giường, cắn răng: "Nuông nuông, người từ bỏ hi vọng đi. Người của Khánh Hợp Cung qua đó, Hoàng Thượng ngay cả gặp cũng không muốn, liền trực tiếp cự tuyệt." Trương công công không bấm báo, Nguyên Duật Diệp đương nhiên chưa gặp được người.

Thanh âm của Linh Khuyết nhện không được mà phát run: "Không, không đâu, sẽ không đâu..."

Thượng Trang trừng mắt liếc Phục Linh một cái, mở miệng: "Hôm nay ta tới là muốn nói cho người biết, người chỉ cần an phận ở đây, có lẽ sẽ có một ngày Hoàng Thượng suy nghĩ thông suốt rồi tha thứ cho người, cho nên trước đó đừng nháo nhào nữa." Nàng vẫn còn nhớ chuyện Nguyên Duật Diệp muốn đề Linh Khuyết xuất cung, cho nên trước khi ra ngoài, nàng ấy không thể xảy ra chuyện, nếu không, e rằng ngay cả Nguyên Duật Diệp cũng không thể bảo vệ được nàng ấy.

Lời cũng đã nói xong, Thượng Trang xoay người, nâng bước ra ngoài.

Trong nháy mắt, Linh Khuyết trở nên ngây dại, tính tình Nguyên Duật Diệp nàng vô cùng rõ ràng, một khi hấn đã nhận định, cho dù là ai cũng rất khó thay đổi. Không nhắc tới mị được, chuyện phóng hỏa đúng là nàng làm, như thế, nàng còn cách nào giải thích mị được kia đây?

Chỉ là, muốn nàng đợi, nàng phải đợi đến khi nào?

Bỗng nhiên ngược mắt nhìn bóng lưng nữ tử trước mặt, Linh Khuyết đứng dậy, cắn răng tiến lên.

Cảm nhận được phía sau có người xông lên, Phục Linh kinh hãi, vừa quay đầu đã thấy Linh Khuyết níu giữ ống tay áo Thượng Trang lại.

Thượng Trang cũng cả kinh, chưa kịp phản ứng đã nghe Linh Khuyết khóc lóc: "Đừng đi, tỷ, hiện tại chỉ có tỷ mới có thể giúp muội! Chỉ có tỷ mới giúp được Diệc Trang thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 15: Ly tán

Thượng Trang căng lớn hai mắt nhìn nữ tử bên dưới, nàng ấy nói cái gì?

Nàng ấy nói... Diệc Trang?

Nàng ấy gọi nàng là... Tỷ?

Chẳng biết tại sao, giờ khắc này, nàng bỗng nhiên rút tay trở về, ánh mắt nhìn Linh Khuyết trở nên sắc bén, run rẩy đôi môi, mở miệng: "Linh Thục Viện không được nói lung tung!"

Vương phi của Nguyên Chính Hoàn không phải Diệc Trang, Linh Khuyết nàng ấy sao có thể là Diệc Trang được?

Khi đó ở Thành Vương phủ, nàng cho Linh Khuyết xem miếng ngọc bội của mình nhưng nàng ấy lại một mực phủ nhận. Thời điểm đó, nàng thậm chí còn có loại cảm giác mãnh liệt, cảm thấy nàng ấy chính là muội muội thất lạc nhiều năm của mình.

Mãi tới khi nàng ấy nói chưa từng nhìn thấy miếng ngọc bội đó, trái tim Thượng Trang một mặt thả lỏng, một mặt lại thất vọng.

Khi đó nếu nàng ấy thừa nhận, nàng sẽ không làm như vậy. Hiện tại, nàng ấy lại nói mình là Thượng Trang, cái này khiến nàng phải xử sự thế nào?

Linh Khuyết chậm rãi đưa tay lấy ra miếng ngọc bội đã làm bạn bên mình suốt mười bốn năm qua. Nàng ngược mắt nhìn Thượng Trang, nhỏ giọng: "Vật này, đã đủ chưa?"

Thượng Trang nhú mày, bất giác lui về sau nửa bước: "Đây là ngọc bội ta đưa cho người, rốt cuộc người muốn nói cái gì?"

Linh Khuyết cười chán nản, nàng xoay người đi tới bên giường, lục lọi dưới gối một phen. Thời điểm quay đầu lại, Thượng Trang thấy rõ trong tay nàng có thêm một miếng ngọc bội.

Cùng ngọc bội đeo trên người Linh Khuyết giống nhau như đúc!

Đây là...

Thượng Trang hoảng sợ căng lớn hai mắt nhìn hai miếng ngọc bội.

Phục Linh không rõ rốt cuộc đã có chuyện gì, nhưng nhìn sắc mặt tiểu thư nhà mình thay đổi, nàng cũng biết trước mắt không phải chuyện tốt gì. Định mở miệng hỏi, nhưng cuối cùng một câu nàng cũng không thể nói ra.

Thượng Trang không tự chủ mà đi lên trước mấy bước, bối rối lắc đầu: "Không... Không thể nào."

Linh Khuyết cúi đầu nhìn ngọc bội đeo trên cổ, mở miệng: "Tỷ chỉ gửi ngọc bội ở chỗ của muội, thử hỏi nếu không phải đồ của mình, muội sao phải đeo trên cổ?"

Thượng Trang không khỏi nghẹn lời.

Ngày đó thời điểm ngọc bội rơi ra, nàng cho rằng đó là ngọc bội của mình, không hề nghĩ nhiều. Giờ phút này nghĩ lại, lời Linh Khuyết nói không phải không có lý, ai lại đem đồ người khác gửi đeo trên người chứ?

Vì vậy, ngọc bội khi đó Thái Hậu thấy vốn là đồ của Linh Khuyết, không phải của nàng!

Đột nhiên nhớ tới thời điểm An Lăng Vu tới, khi đó, Linh Khuyết có đứng từ xa mà nhìn, bởi vì chỉ có mình nàng biết rõ sự thật. Thời điểm nghe tới cái tên "Diệp Trang", nàng ấy sẽ theo bản năng mà tới để xem rốt cuộc nữ tử đó là người thế nào.

Thậm chí, thời điểm các nàng gặp gỡ, nàng ấy còn nói, nàng ấy thích nàng.

Tất cả, cuối cùng cũng có lời giải thích.

Thượng Trang nhìn không được mà loạng choạng một cái, chuyện như vậy tới quá đột ngột, mỗi ngày nàng đều nhớ tới thân muội muội của mình, nhưng lại không ngờ đó là Linh Khuyết!

"Tiểu thư." Phục Linh vội cúi tay đỡ nàng, lo lắng gọi một tiếng, lúc này, thân thể nàng đã run rẩy không thôi.

Thượng Trang khẽ gạt tay cung nữ ra, nói: "Ra ngoài đi."

"Tiểu thư!" Hiện tại kêu nàng ra ngoài, nàng sao có thể an tâm?

Thượng Trang trầm giọng: "Ra ngoài!"

Phục Linh cắn răng, trừng mắt nhìn Linh Khuyết một cái, không cam lòng mà xoay người rời đi.

Nhìn chằm chằm nữ tử trước mặt, Thượng Trang hỏi: "Vì sao khi đó không nói?" Nếu khi đó nàng ấy thừa nhận, sự tình có lẽ sẽ không biến thành như vậy.

Linh Khuyết nao nao, cắn môi, qua nửa ngày mới thấp giọng trả lời: "Tỷ kêu muội nói thế nào? Người muội yêu lại thích tỷ tỷ của mình! Khi đó muội không muốn bị tình thân áp lực, cho nên mới cắn răng không nhận, chỉ vì muội nghĩ, nếu tỷ không biết chúng ta là thân tỷ muội, như vậy chúng ta có thể công bằng cạnh tranh một lần!" Chỉ là hôm nay nàng mới biết, có rất nhiều chuyện không hề đơn giản như suy nghĩ của bản thân.

Thượng Trang bắt gặp cười lạnh, công bằng cạnh tranh?

A, nàng sẽ không quên, khi đó nàng ấy còn cực lực muốn tác hợp nàng và Nguyên Chính Hoàn, lúc đó nàng ấy làm sao cho nàng cơ hội tiếp cận Nguyên Duật Diệp?

Thoáng chần chờ, cuối cùng Thượng Trang cũng tiến lên giật lấy ngọc bội trong tay của nàng, cắn răng xoay người, nói: "Ta sẽ không tin." Nàng thà không tin sự thật này! Nàng thà cho rằng muội muội của mình đã chết!

"Tỷ..." Linh Khuyết thấp giọng gọi.

"Đừng gọi ta là tỷ!" Thời điểm nói câu này, nàng không biết bản thân tới tột cùng đã lấy dũng khí từ đâu. Đưa lưng về phía nàng ấy, nước mắt nhìn không được mà theo gò má chảy xuống, muội muội nàng tìm mười năm, muội muội nàng nhớ mười năm lại dùng cách này lừa gạt nàng!

Nàng không muốn tha thứ, nhưng bất giác lại cảm thấy chính mình tàn nhẫn.

Đây là người thân duy nhất của nàng, chẳng lẽ nàng thật sự tàn nhẫn vứt bỏ nàng ấy hay sao?

Nhìn sống lưng nàng run lên, Linh Khuyết thấp giọng: "Hôm đó, muội và tỷ ra ngoài chơi, lúc trở về, cha mẹ đều bị đạo tặc giết chết. Từ đó về sau, chúng ta trở thành cô nhi, sau này..."

"Đừng nói nữa!" Thượng Trang mở miệng cắt ngang.

Linh Khuyết biết rõ nàng ấy là Diệp Trang, trên người cũng có miếng ngọc bội tương tự nàng, chỉ là, nàng ấy không chịu thừa nhận.

Nếu là lúc trước, nàng chắc chắn vô cùng cao hứng. Nhưng bây giờ...

Thượng Trang bỗng nhiên ngăn ra, tại sao lại là trước kia? Hiện tại rốt cuộc đã thay đổi cái gì?

Đưa tay xoa ngực, nàng thật khó chịu.

Linh Khuyết bắt lực ngã ngồi bên mép giường, cười tự giễu: "Nếu khi đó, tỷ đi theo Vương gia, thật tốt..." Ai lại ngờ rằng tạo hóa trêu người như thế?

Đầu ngón tay run lên, Thượng Trang cười khổ: "Người cho rằng khi đó ta đi được sao?" Nguyên Duật Diệp ban cho y rượu tình hoa, nàng đi theo y, đây không phải là muốn mạng của y ư? Cho dù y tình nguyện, nàng sao có thể nhẫn tâm nhìn y thống khổ?

Nắm chặt chăn đệm trên giường, giờ phút này, sợ là không ai thống hận Linh Khuyết hơn chính bản thân nàng. Thượng Trang không biết, tình hoa đó là tự tay nàng mang tới.

Là tự tay nàng chặt đứt cơ hội xuất cung của nàng ấy!

Cũng là nàng tự tay giữ nàng ấy ở lại bên cạnh Nguyên Duật Diệp!

A, cắn chặt răng, hôm nay, cho dù nàng hối hận tới chết thì có thể có biện pháp gì?

Những lời này, nàng không dám nói ra, nói rồi, chỉ sợ nàng ấy sẽ càng hận nàng.

"Vậy tỷ còn yêu Vương gia không?" Run giọng hỏi, nàng chỉ muốn biết một câu trả lời.

Hít một hơi thật sâu, lấy hết dũng khí xoay người, Thượng Trang gằn từng chữ: "Hiện tại ta là Tu Dung của Hoàng Thượng." Nàng vĩnh viễn khi nhớ thời khắc ở trong son động đó, Nguyên Chính Hoàn đã nói với nàng: Nương nương, xin tự trọng.

Nàng vì y mà ở lại bên cạnh Nguyên Duật Diệp, lại không ngờ được Nguyên Duật Diệp chân thành đối đãi, hôm nay, nàng còn có thể muốn thế nào?

"Nhưng tỷ không yêu Hoàng Thượng!" Linh Khuyết cuối cùng cũng khóc lên.

Thượng Trang ngăn ra, vậy sao? Nàng thật sự không yêu hắn?

Vậy thì tại sao thấy hắn bị thương, thấy hắn khó chịu, nàng lại đau lòng như vậy?

Nhìn bộ dáng này của Linh Khuyết, không thể nghi ngờ, nàng ấy yêu hắn, hơn nữa còn yêu vô cùng sâu đậm.

Nữ tử bên giường đứng dậy, quỳ gối trước mặt Thượng Trang, mở miệng: "Tỷ có thể không nhận muội, hôm nay muội cũng đã biết, cho dù có tranh giành muội cũng không thắng được tỷ, nhưng hiện tại chỉ có tỷ mới có thể giúp muội, giúp muội giải thích với Hoàng Thượng, nói chuyện đó không phải muội làm được không? Chỉ cần tỷ nói, ngài ấy sẽ tin, nhất định sẽ tin." Hắn là người kiêu ngạo, cho rằng nàng hạ mị được nên mới tức giận không tới gặp nàng, chỉ cần giải thích, sự tình sẽ không sao nữa.

Thượng Trang chỉ nhìn chăm chăm nữ tử quỳ bên dưới, không nói chuyện.

"Tỷ tỷ, phải thế nào tỷ mới có thể giúp muội?" Linh Khuyết nức nở.

Thượng Trang không trả lời, chỉ hỏi: "Người có biết vì sao ta lại tình nguyện tiến cung không?"

Câu hỏi của nàng khiến Linh Khuyết không khỏi giật mình.

"Đó là vì ta cầu xin An Lăng lão gia giúp ta đi tìm muội muội, ông ấy còn hứa, đợi tới khi tìm được Diệc Trang, ông ấy sẽ đối xử với muội ấy như An Lăng tiểu thư. Thâm cung chẳng qua là nơi ăn thịt người, từ đầu tới cuối ta đều không nguyện ý thay thế tiểu thư vào cung, nhưng để đổi lấy hạnh phúc cho Diệc Trang, cho dù làm gì, ta cũng nguyện ý!"

Linh Khuyết cuối cùng cũng rung động thật rồi, nàng ấy duỗi tay nắm chặt tay nàng, hét lớn: "Tỷ không muốn ở trong cung, muội có thể giúp tỷ ra ngoài."

Nàng liền nuốt không trôi: "Tỷ tỷ, phải như thế nào, người mới có thể giúp ta?" Có lẽ giờ khắc này, nàng cũng cảm thấy khinh thường chính bản thân mình, nhưng thời điểm nghe tỷ tỷ nói không nguyện ý bước vào thâm cung này, nội tâm lại vô cùng cao hứng.

"Ra ngoài? Ra ngoài thế nào?" Từng câu từng chữ trên khế ước kia Thượng Trang vẫn còn nhớ rõ ràng.

Linh Khuyết hỏi lại: "Sao lại không thể? Trừ phi... Trừ phi tỷ không muốn ra ngoài." Đây cũng là chuyện nàng sợ nghe nhất.

Gạt tay nữ tử ra, Thượng Trang hít một hơi thật sâu, cắn răng mở miệng: "Đúng, chính ta không muốn ra ngoài nữa."

Chuyện của Nguyên Chính Hoàn, còn cả khế ước giữa nàng và Nguyên Duật Diệp, nàng không muốn để người khác biết.

"Vậy muội phải làm sao bây giờ?"

Làm sao...

A, tỷ muội cùng chung một chồng, còn có thể kêu nàng phải làm sao?

Nội tâm thật sự rất loạn, nàng thật sự không biết tại sao sự tình lại đi tới cục diện thế này.

Thấy nàng không nói chuyện, Linh Khuyết bắt đầu hoảng loạn, vội vàng cầu xin: "Muội chỉ muốn... Chỉ muốn gặp ngài ấy, chẳng qua là chuyện nhỏ nhoi, tỷ cũng không nguyện ý giúp muội sao? Chỉ vì khi trước muội không thừa nhận, tỷ mới không chịu tha thứ cho muội sao?"

Thượng Trang lắc đầu, vẫn là lắc đầu.

Linh Khuyết sao có thể rõ?

Trong khoảng thời gian nàng ấy không chịu thừa nhận mình là Diệc Trang đã xảy ra bao nhiêu chuyện, thay đổi bao nhiêu người, nàng ấy sao có thể rõ?

Xoay người muốn đi, thân thể lại bị Linh Khuyết giữ lại, khóc lóc: "Không có ngài ấy, muội sẽ không sống nổi!"

Dùng tính mạng của mình để áp chế nàng...

Vì sao cuộc đời này nàng luôn bị kiểm hãm như vậy? Trước là Nguyên Chính Hoàn, hiện tại là thân muội muội...

Thượng Trang xoay người, thanh âm lộ rõ bi thương: "Lúc trước ta đã nói, người đừng làm cái chức Thục Viện này, là người không nói rõ miếng ngọc bội đó..." Lời này khiến chính nàng cũng phải ngăn ra.

Khi đó, nàng chỉ cho rằng ngọc bội vốn của nàng, mà hiện tại...

Thứ bị Thái Hậu nhìn thấy đích thực là ngọc bội của Linh Khuyết. Mà Thái Hậu lại nói ngọc bội kia là đồ của hoàng thất Lê Quốc, như vậy nàng và muội muội...

Linh Khuyết tựa hồ đoán được suy nghĩ của nàng, lập tức ngược mắt: "Tỷ cho rằng trong chúng ta có một người là công chúa Lê Quốc sao? Không thể nào, việc này sao có thể?"

Bị nói trúng tâm sự, Thượng Trang nao nao, không khỏi cười yếu ớt. Đúng vậy, sao có thể, các nàng là tỷ muội, nàng thà tin rằng ngọc bội này là do cha lấy được từ tay người khác.

Nắm chặt ngọc bội trong tay, nàng hít một hơi thật sâu, nói: "Ta muốn chính miệng người nói với Hoàng Thượng, ngọc bội đó không phải của người."

Linh Khuyết kinh hãi, bật thốt lên: "Nhưng nó rõ ràng là của muội."

"Nói là người nhặt được!" Chỉ cần nàng ấy không phải công chúa, Thái Hậu liền không có lý do làm khó nàng ấy.

"Không!" Linh Khuyết liều mạng lắc đầu, nằng dựa vào thân phận công chúa Lê Quốc mới được làm phi tử của hấn, hiện tại nói không phải, hấn nhất định sẽ hận nằng.

"Linh Khuyết..."

Linh Khuyết cắt ngang lời nằng: "Có phải... Trong lòng tỷ chưa bao giờ thừa nhận muội là muội muội của tỷ, đúng không?"

Thượng Trang bị câu hỏi này làm cho giật mình, lại nghe nằng ấy nói tiếp: "Nếu tỷ nhận muội, tỷ sao có thể nhẫn tâm không giúp muội như vậy?"

Thượng Trang cắn răng, nằng làm vậy chẳng lẽ không phải vì nằng ấy sao?

Ở hậu cung này, nằng ấy không được sủng ái, xung quanh lại nhiều kẻ địch như vậy, với chút tâm tư này, nằng ấy thật sự muốn chết sao?

Đang định trả lời, Linh Khuyết đã buông tay, quay đầu, nói: "Nếu đã vậy, tỷ tỷ đi, chuyện hôm nay coi như muội chưa từng nói. Từ nay về sau, tỷ vẫn là An Lăng Vu, muội vẫn là Linh Khuyết."

Thượng Trang ngây ra một hồi, nằng ấy thật sự chẳng hiểu gì cả, hôm nay, ai có thể coi như chưa từng xảy ra chuyện gì cơ chứ? Không biết phải nói gì, nghĩ nghĩ, nằng thật sự xoay người ra ngoài.

Linh Khuyết không ngờ nằng thật sự rời đi, ánh mắt nhìn theo bóng lưng nữ tử chậm rãi biến thành thất vọng.

Phục Linh lo lắng đứng chờ bên ngoài, thấy Thượng Trang liền vội vàng chạy tới hỏi: "Tiểu thư không sao chứ?" Sắc mặt tiểu thư thật sự rất khó coi, phảng phất như không muốn nhắc lại chuyện vừa rồi. Phục Linh không khỏi đưa mắt nhìn ra sau, nằng không biết Linh Khuyết rốt cuộc đã nói gì với tiểu thư, chỉ là nội tâm lại ần ần tức giận.

Còn nữa, một câu "Tỷ" của nằng ta rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Thượng Trang lắc đầu, toàn thân vô lực mà nói: "Hồi cung." Nằng một an tĩnh, một mình an tĩnh một chút.

Nghe Thượng Trang nói vậy, Phục Linh cũng không dám hỏi nhiều, chỉ cẩn thận diu nằng ra ngoài, trong đầu lại hết lần này tới lần khác nghĩ tới câu nói của Linh Khuyết, còn cả bộ dáng thất vọng cùng phần mộ của nằng ta.

Thân thể Thượng Trang không tự chủ mà run lên, muội muội đã tìm được, giống như ý nguyện của nằng, muội ấy vẫn sống tốt. Chỉ là, tỷ muội các nằng tựa như vừa mới quen biết, Linh Khuyết không hiểu nằng, đây mới là điểm khiến nằng thật sự thương tâm.

Chẳng biết tại sao, nằng đột nhiên nhớ tới Trần Tĩnh.

Tình yêu của Linh Khuyết dành cho Nguyên Duật Diệp giống như những việc Trần Tĩnh vì Từ Chiêu Nghi mà làm.

Chỉ là, Trần Tĩnh vô tư, Linh Khuyết lại ương ngạnh, cứ tiếp tục như vậy, một ngày nào đó muội ấy sẽ xảy ra chuyện.

Nằng không thể để muội ấy gặp chuyện không may.

Chỉ là, mặc kệ đây có phải vấn đề của Nguyên Duật Diệp hay Linh Khuyết không, nằng cũng không hi vọng nhìn thấy bọn họ chịu tổn thương.

Lòng ngực như bị đè ép, có rất nhiều chuyện thoáng cái cùng lắng đọng lại khiến nằng không thể hít thở.

Bước chân phảng phất bắt đầu phù phiếm, nhìn ra ngoài, ánh mắt đột nhiên trở nên mơ màng.

Cảm thấy người bên cạnh bỗng dưng lão đạo, Phục Linh cả kinh, gọi một tiếng: "Tiểu thư!"

Thượng Trang nghe tiếng nha đầu kêu nhưng không còn khí lực đáp lại, thân thể mềm nhũn mà ngã xuống đất.

"Tiểu thư!" Phục Linh giữ không được, cuối cùng chỉ đành dùng hết khí lực ôm lấy nằng.

Một bàn tay rộng lớn đưa qua hỗ trợ diu Thượng Trang, Phục Linh giật mình ngẩng đầu, đúng lúc chạm phải ánh mắt thâm thúy của nam tử, còn chưa kịp hoàn hồn đã nghe hấn nói: "Còn không mau đi gọi cô kỹ nữ tới!"

Phục Linh lúc này mới có phản ứng, lập tức chạy đi.

Mộ Dung Vân Sở nhìn nữ tử trong lòng, quay đầu nhìn nhìn, chỉ đành ôm nằng tới mái đình cách đó không xa trước.

Nam nữ thụ thụ bất thân, hấn không thể ôm phi tử của hoàng đế đi bậy.

Để Thượng Trang tựa vào bàn đá, Mộ Dung Vân Sở mới đứng dậy, nhú mảy nhìn nữ tử.

Phục Linh rất nhanh đã trở lại, điều này khiến Mộ Dung Vân Sở có chút kinh ngạc. Nha đầu tiến lên, thấp giọng: "Thừa Tướng đại nhân xin đòi một bước." Sợ tiểu thư và Mộ Dung Thừa Tướng ở cùng một chỗ sẽ gặp chuyện không may, nằng chỉ đi tìm cung nữ gần đây xin một ly nước, nào dám đi xa gọi cô kỹ nữ!

Phục Linh lặng lẽ bắt mạch cho nằng, biết nằng vì kích động nên mới đột nhiên ngất đi. Cẩn thận nâng nằng dậy, đút chút nước vào miệng, một tay nha đầu nắm chặt tay nằng, dùng lực bấm xuống.

"Ưm" Thượng Trang rên một tiếng, mặt mũi mới mở mắt, đợi thấy rõ Phục Linh trước mặt liền cau mày hỏi, "Ta... Làm sao vậy?"

Phục Linh cố ý lớn tiếng: "À, vừa rồi tiểu thư ngất xỉu, may là có Thừa Tướng đại nhân ra tay hỗ trợ." Nằng sợ Thượng Trang không biết Mộ Dung Thừa Tướng ở đây mà lỡ lời.

Thượng Trang cả kinh, lập tức đưa mắt nhìn ra sau Phục Linh, quả nhiên nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của một nam tử.

Mộ Dung Vân Sở lên tiếng: "Xem ra nương nương không sao rồi, có điều theo thần thấy, nương nương vẫn là truyền thái y xem để có thể an tâm." Hấn vừa nói vừa nhìn Phục Linh, nha đầu này thật cơ trí, cũng rất thông minh.

Phục Linh diu nằng đứng dậy, lúc này nằng mới cười nói: "Chuyện hôm nay đa tạ Thừa Tướng." Dứt lời, nằng liền nâng bước muốn rời đi.

Mộ Dung Vân Khương lại mở miệng: "Thần có một chuyện hiếu kỳ."

Dừng bước, Thượng Trang không quay đầu, chỉ nghe hần hỏi: "Nương nương và Diệc Trang cô nương của Hoàn Vương phủ rốt cuộc có quan hệ gì?"

Lời hần nói khiến nàng không khỏi giật mình, Thượng Trang cuối cùng cũng xoay người lại, cau mày hỏi: "Thừa Tướng có ý gì?"

Hần thông dong mở miệng: "Vừa rồi nương nương gọi tên của Diệc Trang cô nương, đúng lúc hôm nay thần vào cung cũng vì việc này, chẳng lẽ nương nương đã biết rồi sao?"

Hai tay nắm chặt thành đấm, vừa rồi nàng vừa gọi cái tên Diệc Trang?

A, Mộ Dung Thừa Tướng làm sao biết rằng, Diệc Trang mà nàng gọi không phải là Diệc Trang của Hoàn Vương phủ.

Đúng rồi, vì sao hiện tại hần còn gọi An Lăng Vu là "Diệc Trang cô nương"? Giờ phút này, nàng ấy không phải đã là Hoàn Vương Phi rồi sao?

Nghĩ hoặc nhìn nam tử trước mặt, nếu nàng nhớ không lầm, hần nói hôm nay vào cung là vì Nguyên Chính Hoàn. Nghĩ nghĩ một hồi, nàng miễn cưỡng cười hỏi: "Thừa Tướng cho rằng bốn cung đã biết cái gì?"

Mộ Dung Vân Sở cũng không có ý che giấu, thành thật đáp: "Ngày Vương gia đại hôn xảy ra chút chuyện, hôn kỳ sợ là phải dời lại, thần cho rằng nương nương sớm đã biết."

Trong lòng chấn động, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chỉ là lời này nàng không thể hỏi, nếu Mộ Dung Vân Sở muốn nói, hần đã không dùng từ "xảy ra chút chuyện" để thay thế.

Thượng Trang cố gắng trấn định: "Bốn cung không biết việc này, xem ra Thừa Tướng đang vội gặp Hoàng Thượng, Hoàng Thượng hiện tại đang nghỉ ngơi ở tẩm cung, bốn cung cũng nên trở về rồi." Dứt lời, thật sự không thể dừng lại, nàng lập tức xoay người rời đi.

Trên đường trở về, Phục Linh không nói chuyện của Nguyên Chính Hoàn, chỉ lo lắng hỏi: "Tiểu thư còn cảm thấy khó chịu không? Vừa rồi hù chết nô tỳ."

Thượng Trang cảm kích nhìn nàng, thấp giọng: "Phục Linh, người làm rất tốt, đa tạ người." Bàn đá khi nãy vẫn còn lạnh lẽo, nàng liền biết Phục Linh đi không lâu đã quay trở lại, nàng thật sự sợ đi quá lâu, trong cung liền có lời đồn không hay. Cũng may chỉ là vô tình gặp mặt mà thôi, cũng không phải đại sự gì.

Về phần Nguyên Chính Hoàn...

Thờ dài một tiếng, hôm nay nàng đã bị quán thân ở nơi này, huống hồ, nàng nên tin tưởng Nguyên Chính Hoàn, y có khả năng giải quyết mọi chuyện, có điều, nội tâm vẫn nhịn không được mà lo lắng.

Trở về Cảnh Nhân Cung, Phục Linh hầu hạ nàng lên giường nghỉ ngơi, Thượng Trang cố ý dặn dò không cho Huyền Chu tiến vào.

Phục Linh cẩn thận canh giữ bên giường, mãi tới chạng vạng, Nguyên Duật Diệp tới.

Thượng Trang vẫn còn ngủ, Nguyên Duật Diệp không đánh thức nàng, chỉ nhíu mày hỏi Phục Linh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Phục Linh cũng không biết nguyên do trong đó, chỉ là nhớ tới Linh Khuyết, nàng lại tức giận, vì thế đáp: "Trương công công nói Thục Viện nương nương bên Khánh Hợp Cung khóc lóc nháo nhào muốn gặp Hoàng Thượng, công công không dám vào báo, vì thế mới nhờ tiểu thư qua kia khuyên nhủ. Nô tỳ không biết Thục Viện nương nương đã nói gì nhưng lúc tiểu thư ra ngoài, sắc mặt vô cùng khó coi, thậm chí còn ngắt xiu."

Nguyên Duật Diệp biến sắc, quay đầu trừng mắt nhìn Trương công công, một câu cũng không nói, lập tức xoay người đi ra ngoài. Phục Linh đại khái có thể đoán được hần định đi đâu, nàng nhún vai, dù sao lời này cũng không tính là cáo trạng. Cho dù tiểu thư biết, kết cục của nàng sẽ rất thảm nhưng Linh Thục Viện kia thật sự khiến người ta chán ghét.

Nghĩ như vậy, bản thân nàng cũng coi như đã được an ủi, tâm tình bắt đầu tốt trở lại, an tĩnh ngồi cạnh mép giường hầu hạ.

Thượng Trang mơ mơ màng màng, tựa hồ nhìn thấy cuộc sống ở thôn trấn khi còn bé.

Rất nhiều máu, thật sự rất nhiều máu.

Vốn là đầu đường não nhiệt, thoáng cái đã trở nên tịch mịch.

Không người, một bóng người cũng không có.

Nàng sợ hãi chạy về nhà, lớn tiếng gọi cha mẹ, nhưng không một ai đáp lại, phảng phất như thế giới không còn ai. Thoáng cái chỉ còn lại một mình nàng. Nàng cuối cùng vẫn nhịn được mà khóc lớn, sau đó tựa hồ như nghĩ tới chuyện gì, lập tức xoay người.

Diệc Trang đâu? Muội muội đâu?

"A!" Thượng Trang kêu lên, mở to hai mắt.

"Vu Nhi!" Bên tai truyền tới thanh âm lo lắng của một nam tử, hần duỗi tay ôm lấy nàng, nhỏ giọng, "Sao vậy? Đừng sợ, ta ở đây, đừng sợ..."

Hần nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, đầu lòng ôm nàng vào lòng ngực.

Từ lúc hần trở về, cung mày nàng luôn nhíu chặt, tựa hồ đang gặp ác mộng, nhưng nàng lại cắn chặt răng, một câu cũng không nói.

Nàng bị sao vậy?

Chẳng qua chỉ mới không gặp nàng nửa ngày mà thôi, hồi tưởng lại thời điểm qua Khánh Hợp Cung, hần không khỏi cắn răng.

Cảm giác tịch mịch bao lấy thân thể, trong nháy mắt được ai đó ôm lấy, Thượng Trang như bắt được cọng cỏ cứu mạng, liều mạng rúc vào lòng hần, nức nở: "Đừng... Đừng bỏ ta một mình..."

Nội tâm Nguyên Duật Diệp khẽ động, hần chưa từng thấy nàng như vậy. Không biết tại sao, trái tim hần lại ần ần đau nhức, cánh tay ôm lấy nàng bắt giác buộc chặt, cúi người hôn lên trán nữ tử, thấp giọng: "Không đâu, vĩnh viễn cũng không bỏ nàng lại một mình."

Hơi thở ấm áp của nam tử phả vào mặt, ý thức dần trở nên rõ ràng, Thượng Trang mở lớn hai mắt, đợi nhìn rõ người trước mặt, nàng không khỏi kinh hãi, lắp bắp: "Hoàng... Hoàng

Thượng..."

Chuyện gì xảy ra vậy? Nàng không phải ngủ rồi sao? Sao Nguyên Duật Diệp lại đột nhiên xuất hiện ở tẩm cung của nàng?

Hắn vẫn chăm chú nhìn nàng, mở miệng: "Linh Khuyết là người mau miệng, cho dù nàng ấy bày ra tính khí hay nói gì đó, nàng cũng đừng để trong lòng."

Thượng Trang gạt mình, vội vàng tránh khỏi lồng ngực hắn, bật thốt lên hỏi: "Hoàng Thượng... Qua Khánh Hợp Cung sao?"

Thời điểm hỏi, ánh mắt nàng lướt qua hai vai hắn lại không nhìn thấy thân ảnh Phục Linh, việc này không phải nha đầu đó nói thì còn có thể là ai?

Lại không ngờ, Nguyên Duật Diệp lại nói: "Trương Liêu nói nàng đã qua Khánh Hợp Cung, ta còn nghe nói nàng ngắt xiu."

Thì ra là Trương công công, chỉ là chuyện nàng ngắt đi, hắn ở xa ngàn dặm làm sao biết được? Chẳng lẽ là Mộ Dung Thừa Tướng? Đúng rồi, nàng sao có thể quên, lúc đó, Mộ Dung Vân Sở đang định qua Càn Thừa Cung.

Vừa nghĩ tới, nàng liền vội hỏi: "Hoàng Thượng đã nói gì với Linh Khuyết?"

"Ta mừng nàng ấy." Hắn lạnh giọng, thời điểm nhắc tới Linh Khuyết, sắc mặt lộ rõ vẻ không vui.

Lần này, nàng ấy lại lần nữa khiến hắn thất vọng. Làm ra chuyện như vậy, nàng ấy không chịu nhận sai, còn trách hắn trong lòng chỉ có Vu Nhi, còn nói Vu Nhi không phải...

"Hoàng Thượng, sao ngài có thể mừng nàng ấy?" Chỉ sợ Linh Khuyết càng hận nàng, cho rằng nàng đi tố cáo muội ấy!

Nàng biết, trước mặt Nguyên Duật Diệp, Linh Khuyết sẽ không dám những lời đó, chỉ là phần hận tích tụ trong lòng sẽ ngày càng nhiều.

Tỷ muội các nàng, mối kết này giống như ngày càng quấn chặt.

Nguyên Duật Diệp nhíu mày, trầm giọng: "Nàng không cần nói chuyện cho nàng ấy, nàng ấy rốt cuộc đã nói những gì nàng không chịu tố cáo, xem ra nàng sẽ không ở trước mặt ta nói nàng ấy không phải. Việc này ta có thể không so đo, chỉ là nàng phải hứa không được nghĩ nhiều, ngoan ngoãn ở đây tĩnh dưỡng." Nghe Phục Linh nói nàng còn ngắt xiu, hắn đã lo lắng thế nào.

Thượng Trang thờ dài, xem ra Nguyên Duật Diệp ngày càng có hiểu lầm với Linh Khuyết, chỉ là, nàng lại không có cách nào giải thích.

Đỡ nàng nằm xuống, bàn tay rộng lớn nhẹ nhàng mon trớn khuôn mặt ủ rũ của nàng, đẩy mắt hắn lộ rõ vẻ đau lòng.

"Vốn muốn truyền thái y bắt mạch cho nàng, nha đầu Phục Linh kia lại nói không cần. Ta tin nàng ta, cũng nói cho nàng ta biết, nếu nàng có chuyện gì, ta nhất định sẽ không bỏ qua."

Thượng Trang hiểu, hắn biết quan hệ giữa nàng và Phục Linh, những lời này chính là cảnh cáo nàng ấy, không cho phép nàng ấy làm chuyện có hại với mình.

Không khỏi thờ dài, Phục Linh nào không đối tốt với nàng chứ?

Nhìn hắn, Thượng Trang miễn cưỡng cười cười, lại nói: "Hoàng Thượng đừng chỉ nói ta, ngài sao rồi?"

Hắn cười: "Ta là nam nhân, có gì đáng lo lắng chứ?"

Lúc này, Phục Linh từ bên ngoài tiến vào, nhỏ giọng: "Tiểu thư, nô tỳ có chuẩn bị cháo hạt sen, người dùng một chút đi." Cần thận đánh giá sắc mặt nàng, thấy nàng không tức giận, lúc này nàng mới an tâm, cảm kích nhìn Nguyên Duật Diệp, xem ra Hoàng Thượng không bán rò nàng.

A, nàng càng ngày càng cảm thấy Hoàng Thượng là người tốt.

Nguyên Duật Diệp xoay người, mở miệng: "Đưa đây."

Phục Linh cả kinh, sau đó liền cao hứng cười cười đưa chén cháo cho hắn rồi khom người lui xuống.

Thượng Trang vội ngồi dậy, duỗi tay muốn nhận chén chè, một mặt nói: "Vẫn là tự ta làm." Hắn dứt nàng, nàng không quen lắm.

Hắn thế mà lại cười nói: "Không phải chỉ dứt mình nàng ăn đâu, ta đói rồi, cũng muốn ăn một chút." Dứt lời, hắn quả thật tự mình ăn trước một muỗng, "Ừ, hương vị không tệ, nàng cũng thử đi."

Hắn đưa một muỗng tới miệng nàng, ánh mắt ôn nhu.

Thượng Trang ngấy ra nửa ngày, không tự chủ mà há miệng ăn hết.

Phục Linh đóng cửa lại, xoay người che miệng vụng trộm người. Trương công công đứng hầu bên ngoài, không khỏi cau mày nói: "Nghe lên chủ tử nói chuyện, coi chừng bị phạt đấy!"

Phục Linh le lưỡi cười: "Công công sai rồi, ta không nghe lên." Nàng chẳng qua chỉ nhìn lên mà thôi, đứng xa như vậy, nàng quả thật không nghe thấy bọn họ nói gì.

Trương công công bắt gặp liếc nàng một cái, sau đó không khỏi lo lắng. Hôm nay qua Khánh Hợp Cung, Hoàng Thượng thật sự nổi trận lôi đình, e là Linh Thục Viện trước nay chưa từng bị ngài ấy quát tháo như thế, nói không chừng nàng ấy trong lúc nhất thời làm ra chuyện ngu ngốc, tới lúc đó chỉ sợ Hoàng Thượng hối hận không kịp. Vì thế thời điểm Hoàng Thượng hùng hổ rồi đi, hắn cố ý dặn dò nhóm cung nhân ở Khánh Hợp Cung trông coi Linh Thục Viện thật chặt.

Một chén cháo cuối cùng cũng dùng xong, đặt chén không qua bên cạnh, Nguyên Duật Diệp cười nói tới nay sẽ ở lại với nàng.

Nhưng Thượng Trang lắc đầu nói: "Hoàng Thượng qua Khánh Hợp Cung an ủi Linh Khuyết đi." Linh Khuyết bên kia, chỉ sợ nàng có tự mình đi giải thích, muội ấy cũng không tin nàng, cho nên chỉ có thể là tự mình Nguyên Duật Diệp đi.

Lại không ngờ, sắc mặt hắn trở nên âm trầm: "Không đi!"

"Hoàng Thượng..."

Hắn cắt ngang lời nàng: "Trước kia là ta quá chiều nàng ấy mới khiến nàng ấy không biết trời cao đất rộng như vậy. Trong cung làm nhiều trò như thế, nếu không có ta, nàng ấy chỉ sợ đã

chết không biết nhiều lần!"

Nhiều chuyện gộp lại mới có thể khiến hấn tức giận tới không thể kiềm chế.

Nghĩ nghĩ, nàng cẩn thận mở miệng: "Có lẽ nàng ấy không có gan bỏ thuốc vào trà của ngài." Chuyện đó do Vân Phi gây ra, khi đó nàng không nói, hiện tại chỉ sợ chứng cứ đã bị Vân Phi tiêu hủy.

Không nhắc tới thì thôi, vừa đề cập, Nguyên Duật Diệp liền tức giận, mắng: "Nàng ấy có chuyện gì mà không dám làm? Sự tình của Hoàng Hậu cũng do nàng ấy động thủ!"

Thượng Trang chấn động, bật thốt lên hỏi: "Hoàng Thượng nói cái gì?"

Hắn hừ một tiếng: "Chính miệng nàng ấy thừa nhận, nói là nàng ấy tự mình tới Ngự Dược Phòng lấy thuốc hại Hoàng Hậu. Như vậy, chuyện phía sau bảo ta làm sao có thể tin tưởng?"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 15-2: Ly tán 2

Điểm này thật sự khiến Thượng Trang giật mình, xem ra hôm nay hấn qua Khánh Hợp Cung, với tính tình của muội ấy, đúng là có thể giờ phút tính tình.

Nếu đã vậy, Thượng Trang cũng không tiện nói nhiều, mở miệng cũng chỉ là đổ thêm dầu vào lửa mà thôi.

"Hoàng Thượng!"

Nghe nàng gọi, Nguyên Duật Diệp mới hoàn hồn, nghiêm túc nói: "Ta nghĩ kỹ rồi, phải để nàng ấy xuất cung." Linh Khuyết lần nữa chọc giận hấn, hấn không thể lúc này cũng có thể trông chừng nàng, giúp nàng đề phòng chuyện không may. Mắng nàng ấy, trách cứ nàng ấy chỉ càng làm hấn khó chịu.

Hắn nghĩ kỹ rồi, lúc này phải để Linh Khuyết cách xa hấn một chút.

Kết quả này không khiến Thượng Trang kinh ngạc, bởi vì ngay từ đầu hấn đã có ý như vậy. Hiện tại, nàng chỉ thấp giọng hỏi: "Ngài định khi nào?"

Hấn thờ dãi: "Vốn định gọi Mạc Tầm đến, lại không ngờ bên Thục Quận xảy ra chút chuyện."

Thượng Trang bất giác nhớ tới lời Mộ Dung Vân Sở nói, thời điểm Nguyên Chính Hoàn đại hôn, Thục Quận đã xảy ra chút sự tình.

Nguyên Duật Diệp nhìn nàng, tiếp tục: "Có thích khách xông vào Hoàn Vương phủ quấy rối hôn lễ." Tận lực giản đơn nói một lần, rõ ràng thấy nàng lộ vẻ khiếp sợ, hấn chỉ hỏi, "Việc này không liên quan tới ta, nàng tin không?"

Thượng Trang gạt đầu, nàng đương nhiên tin.

Thấy hấn yên tâm mỉm cười, nàng cuối cùng vẫn nhịn không được mà hỏi: "Bắt được thích khách không?" Thượng Trang tận lực tránh nhắc tới Nguyên Chính Hoàn.

Nguyên Duật Diệp lắc đầu: "Việc này ta không quản."

Không phải người hấn phải tới, vậy hấn cũng không cần phải quản, mà hấn tin, Nguyên Chính Hoàn sẽ không dễ dàng gặp bất trắc như vậy, nếu không...

Ánh mắt dừng ở nữ tử trước mặt, kỳ thật hấn muốn hỏi, nếu Nguyên Chính Hoàn chết, hôm nay nàng sẽ rời đi sao? Nguyên Duật Diệp cười vô vị, hấn không muốn, cũng không dám nghĩ tới trường hợp đó, vấn đề này, hấn rất cuộc vẫn không hỏi được.

Thượng Trang rơi vào trầm mặc, nàng thật sự nghĩ không ra ai có thể gây bất lợi cho Nguyên Chính Hoàn, chỉ là, nếu y đã không sao, vậy thì tốt. Huống hồ, hiện tại y ở Thục Quận xa xôi, nàng muốn lo lắng cho y cũng trở nên vô dụng, mà bên cạnh y lúc này đã có rất nhiều quan tâm y.

Thượng Trang không nhắc tới Nguyên Chính Hoàn, chỉ thấp giọng hỏi: "Vậy chuyện của Linh Khuyết..."

Hấn tựa hồ có chút kinh ngạc, nói: "Ta sẽ phái người đưa nàng ấy tới Thục Quận."

Đầu ngón tay Thượng Trang run lên, nghe ngữ khí này, sợ là không còn bao lâu nữa. Tới lúc biết được sự thật, Linh Khuyết chắc chắn sẽ hận nàng tới chết. Muội ấy khóc lóc cầu xin nàng giải thích với Nguyên Duật Diệp, nàng không những không giải thích, hiện tại còn đồng ý để hấn đưa muội ấy xuất cung.

A, nàng thật sự không phải tỷ tử tốt.

Sau ngày hôm đó, số lần Nguyên Duật Diệp đến Cảnh Nhân Cung cũng ít đi. Nàng đương nhiên biết như vậy sẽ tốt cho chính mình, mà nội tâm của Nguyên Duật Diệp hấn cũng nghĩ như thế. Có những việc nàng không thể nói, bởi vì đó là tội khi quân, mà hấn không muốn nói chuyện của mình là vì sợ nàng lo lắng.

Lúc này, vấn đề không còn đơn thuần chỉ là ở Linh Khuyết.

Thời gian gần đây, Thái Hậu không có động tĩnh, mà Linh Khuyết bên kia cũng không tìm tới nàng gây phiền phức. Thượng Trang đương nhiên cao hứng trong lòng, bởi vì điều đó chứng minh lời nàng nói ở Úc Ninh Cung, Thái Hậu đã suy nghĩ kỹ.

Chỉ là, từ sau khi ở Khánh Hợp Cung trở về, Thượng Trang vẫn luôn không thoải mái.

Thời điểm An Lăng Tễ tới đã là năm ngày sau.

Thượng Trang đuổi hết cung nhân lui xuống, chỉ để lại Phục Linh ở cạnh hầu hạ.

Hắn ngồi bên giường, lo lắng hỏi: "Đang êm đẹp sao lại sinh bệnh?"

Không đợi Thượng Trang nói chuyện, Phục Linh đã lên tiếng: "Trong lòng tiểu thư chứa nhiều tâm sự, nô tỳ khích lệ thế nào cũng vô dụng, thiếu gia khuyên tiểu thư đi."

Thượng Trang không khỏi trừng mắt nhìn nha đầu Phục Linh, sau đó miễn cưỡng cười nói: "Không có gì, chỉ là cảm thấy hơi mệt mỏi, nghỉ ngơi mấy ngày sẽ không sao."

"Truyền thái y chưa?"

Hắn vừa dứt lời, Phục Linh liền nói: "A thiếu gia, ngài đừng có làm hại nô tỳ, Hoàng Thượng đã nói, chiếu cố tiểu thư không tốt, nô tỳ sẽ bị phạt. Ngài hiện giờ muốn truyền thái y, đó không phải là nô tỳ tự nhận chính mình hầu hạ không chu toàn sao?"

An Lăng Tễ nhũn mày: "Vậy người còn không điều trị thân thể cho muội ấy?"

Phục Linh bất đắc dĩ thở dài, trong lòng tiểu thư có chuyện nghĩ không thông. Tâm bệnh vốn không có thuốc để chữa, liều thuốc duy nhất chính là tháo gỡ khúc mắc, chỉ là nàng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết sự tình khẳng định có liên quan tới Linh Khuyết.

Thượng Trang lắc đầu: "Ca, đừng khó xử nàng ấy, có lẽ chỉ là vì thời tiết mà thôi, chờ thời tiết ấm áp hơn, thân thể chắc sẽ không mệt mỏi nữa."

An Lăng Tễ trầm mặt một lúc mới mở miệng: "Có phải vì chuyện của Vu Nhi không?"

Thượng Trang nhũn mày, xem ra hắn hiểu lắm rồi.

Hắn lại nói: "Ta biết vào cung là ủy khuất cho muội, nếu có một ngày Hoàng Thượng đối xử với muội không tốt, muội cứ nói với ta, cho dù có liều cả tính mạng ta cũng sẽ dẫn muội xuất cung."

Lần này Thượng Trang thật sự giật mình, những lời như thế trước nay hắn chưa từng nói, cho dù chỉ là suy nghĩ, hắn cũng chưa từng đề cập. Nàng vội nói: "Lời này không được nói bậy, Hoàng Thượng đối với muội rất tốt."

Hắn nghe cũng cảm thấy yên lòng, tiếp tục nhắc tới chuyện trong nhà, nói An Lăng lão gia vẫn đang giúp nàng tìm Diệc Trang thất lạc, muốn nàng yên tâm.

Thượng Trang chỉ nghe, một câu cũng không nói. Nàng không thể nói hắn biết, kỳ thật nàng đã tìm được muội muội.

Nghĩ tới, lại bất giác cảm thấy buồn cười.

Thì ra tìm thấy còn không bằng nhớ thương.

Thời điểm An Lăng Tễ rời đi trời đã sập tối, Thượng Trang nằm trên giường, mơ màng thiếp đi. Mấy ngày nay, mỗi lần ngủ, nàng đều thấy hình ảnh Linh Khuyết khóc lóc, cho nên mỗi một lần, nàng đều từ trong mơ bừng tỉnh.

Phục Linh nói rất đúng, nàng có tâm sự.

Chuyện của Linh Khuyết, nàng vẫn không thể nào thuyết phục được chính mình. Nàng lựa chọn không giúp là muốn Linh Khuyết đau nhiều không bằng dứt khoát một lần, nhưng với tư cách là tỷ tỷ, nàng không muốn muội muội mình chịu khổ.

Nàng cũng biết, mấy ngày này, Linh Khuyết cũng sẽ giống như nàng ăn không vô, ngủ không được.

Ít nhất, nàng còn có Nguyên Duật Diệp. Những lúc rảnh rỗi, hắn đều tới Cảnh Nhân Cung, cho dù thời gian rất ngắn, hắn cũng sẽ qua nhìn nàng một cái.

Mà nam tử Linh Khuyết yêu lại không thể cho muội ấy sự ôn nhu như vậy.

Thượng Trang nghĩ, nếu nàng đổi vị trí cho Linh Khuyết, có lẽ nàng cũng hận người tỷ tỷ ích kỷ này.

Tiền tài và tình cảm, trên thế gian cũng chỉ có hai thứ này khiến con người phải khổ sở.

Thượng Trang đột nhiên tự hỏi chính mình, lựa chọn như thế, ngoại trừ Linh Khuyết, nàng có tự cân nhắc cho bản thân hay suy nghĩ tới tình cảm của Nguyên Duật Diệp không?

Bất giác cười cười, đương nhiên là có.

Phục Linh lên bỏ thêm thuốc an thần vào trà, cho nên mấy ngày sau, thấy sắc mặt Thượng Trang tốt hơn một chút, nàng như trút được gánh nặng. Nếu thân thể tiểu thư lại suy yếu, chỉ sợ Hoàng Thượng thật sự sẽ hỏi tội nàng.

A, nàng cũng là bất đắc dĩ mà thôi.

Hôm nay Thượng Trang đang ở trong phòng, Phục Linh từ bên ngoài đột nhiên chạy vào, nói: "Tiểu thư, nô tỳ nghe nói Hoàng Thượng tra được chuyện Hoàng Hậu nương nương bị hạ được lần trước do Linh Thục Viện làm, hơn nữa còn định hạ chi ban chết cho nàng ta!" Thời điểm nói chuyện, ngữ khí của Phục Linh đã không còn bưng bưng khí thế như ngày xưa.

Nàng chán ghét Linh Khuyết, nhưng thời điểm biết Nguyên Duật Diệp muốn giết Linh Khuyết, nàng thật sự chấn kinh.

Thân thể Thượng Trang run lên bần bật, chuyện này nàng sớm đã biết, chỉ là không ngờ, thời điểm phải đối mặt, chính mình vẫn không khỏi khiếp sợ.

"Lần này Hoàng Thượng thật sự nổi giận rồi." Thấy tiểu thư nhà mình không nói lời nào, Phục Linh nhỏ giọng tiếp tục một câu.

Đột nhiên thấy người trước mặt đứng dậy, Phục Linh cả kinh, vội kéo nàng lại: "Tiểu thư không phải muốn đi cầu tình với Hoàng Thượng đấy chứ?"

Thượng Trang cười cười, lắc đầu nói: "Không phải, chỉ là muốn đi xem mà thôi."

Phục Linh cũng không nhiều lời, chỉ gật đầu, cùng nàng ra ngoài, một mặt nói: "Tiểu thư cũng nên ra ngoài đi dạo nhiều một chút, luôn ở trong phòng không tốt cho sức khỏe."

.....

Tới Càn Thừa Cung, các nàng đứng lúc đứng phải Thái Hậu được Tì Y diu tới.

Thượng Trang và Phúc Linh vội vàng hành lễ.

Thái Hậu phát tay, đưa mắt nhìn Thượng Trang một hồi, cười nói: "Khoảng thời gian Vu Tu Dung bị bệnh, Hoàng Thượng đặc cách cho người không cần tới thỉnh an, ai gia cũng lâu rồi không nhìn thấy người, hôm nay gặp mặt, xem ra thân thể cũng khá hơn rồi." Nói xong, bà ta lập tức cùng Ti Y nâng bước.

Thượng Trang có chút giật mình, vội vàng tiến lên cúi bái bà ta: "Vâng, đa tạ Thái Hậu quan tâm, thần thiếp đã không còn gì đáng ngại."

Thái Hậu khẽ hừ một tiếng, vòng vo mở miệng: "Chuyện của Linh Thực Viện, ai gia vốn không định truy cứu, ai gia lớn tuổi rồi, không muốn xen vào loại chuyện này nữa. Chỉ là sự tình thật sự khiến ai gia cảm thấy kỳ quái, không ngờ Hoàng Thượng lại tra xét rõ ràng như vậy!"

Thái Hậu là người khôn khéo, ngày thường Nguyên Duật Diệp che chở Linh Khuyết hết mức, nếu nói vì chuyện của Hoàng Hậu mà giết nàng ta, lý do này không khỏi có chút gượng ép.

Mà mục đích thật sự của Nguyên Duật Diệp đương nhiên là để Linh Khuyết xuất cung. Thượng Trang e sợ Thái Hậu sẽ nghĩ tới, liền vội thấp giọng: "Kỳ thật việc này thần thiếp cũng không dám chắc, chỉ là có vài tội danh thần thiếp không thể xen vào."

Thái Hậu nghi hoặc nhìn nàng, nghe nàng tiếp tục: "Thái Hậu hẳn còn nhớ cái đêm Khánh Hợp Cung bốc cháy đúng không?"

"Là nàng ta làm?" Thái Hậu giật mình.

Thượng Trang gật đầu: "Không chỉ như vậy." Thấy Thái Hậu mở lớn hai mắt, nàng cảnh giác nhìn bốn phía, ghé bên tai bà ta mà nói, "Nàng ta còn hạ mị dược với Hoàng Thượng..."

Nguyên Duật Diệp đã ban chết, nàng cũng không sợ thêm một tội tử cho Linh Khuyết. Còn về việc này, nàng tin Thái Hậu cũng không nói ra, dù sao đó làm hoàng gia mất hết mặt mũi.

"Cái gì?" Thái Hậu khiếp sợ.

Thượng Trang nói chuyện lại vô cùng thông dong: "Lần này đương nhiên còn có thần thiếp ở bên cạnh thêm cũi vào lửa."

Thái Hậu trầm mặc nửa ngày mới bình luận: "Lúc trước Vu Tu Dung còn tới Úc Ninh Cung nói ai gia buông tha cho Linh Thực Viện, hiện tại sao chính mình lại tự động khấu?"

Thượng Trang cúi đầu: "Người là Thái Hậu, đương nhiên không thích hợp làm những chuyện này, chỉ là có một câu người nói rất đúng, người muốn đối phó nàng ta nhưng nàng ta cũng phải có nhược điểm để người nắm lấy. Thần thiếp không ngờ chuyện tâng hoa hồng thật sự do nàng ta làm, nhưng với những chuyện kia, hậu cung sao có thể giữ lại nữ nhân như vậy?" Thời điểm khẩu thị tâm phi nói lời này, Thượng Trang đột nhiên cảm thấy muốn cười rộ lên.

Thái Hậu cuối cùng cũng nở nụ cười, không nói gì nữa, chỉ cùng hai người các nàng đi về phía trước.

Thời điểm vào trong, Mộ Dung Vân Khương đã ở đây, nàng ngược lại ở cạnh khuyên nhủ Nguyên Duật Diệp: "Hoàng Thượng, thần thiếp thấy đây chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ, nếu chỉ vì như vậy mà ban chết cho Linh Thực Viện, truyền ra ngoài không tốt cho lắm."

Hắn lạnh giọng: "Thời điểm ả ta làm có nghĩ tới việc mưu hại Hoàng Hậu của ả không?" Đây là chuyện nhỏ thì thế nào mới là đại sự?

Mộ Dung Vân Khương giật mình, bị hắn làm cho nói không ra lời.

Thái Hậu lại cười lạnh: "Tâm ý Hoàng Thượng đã quyết, Hoàng Hậu không cần khuyên nữa."

Nguyên Duật Diệp thoáng nhìn qua Thượng Trang, sau đó dứt khoát xoay người không nói thêm gì.

Qua một lúc, bên ngoài truyền tới thanh âm của Trương công công: "Hoàng Thượng, người đã đưa tới."

Thượng Trang cả kinh, đúng lúc cửa lớn được mở ra, Linh Khuyết bị hai thái giám áp giải tới.

Nguyên Duật Diệp vẫn không xoay người, chỉ trầm giọng: "Còn gì muốn nói? Nói đi!" Hắn biết nếu lần này không dứt khoát, nàng ấy sẽ không chết tâm. Chỉ cần nhìn một cái, nàng ấy sẽ biết đây chỉ là vở kịch.

Linh Khuyết không ngờ Càn Thừa Cung lại nhiều người như vậy, ánh mắt dừng trên người Thượng Trang, không khỏi ngáy ra.

Nguyên Duật Diệp hiểu lầm nàng, người khác cũng sẽ không tin nàng, nhưng còn Thượng Trang? Tỷ tỷ của nàng thì sao?

Hai tay bất giác nắm chặt thành nắm đấm, chẳng lẽ sự tình nàng bị ban chết có công lao của tỷ ấy sao? Nếu không, tỷ ấy dùng tư cách gì đứng ở chỗ này?

Nghĩ như vậy, trong lòng dâng lên oán hận.

Nàng đã thừa nhận bản thân là Thượng Trang, lại không ngờ chính mình tự gây ra trò cười lớn như vậy. Tỷ ấy không nhận muội muội này, không giúp nàng, còn đứng một bên thờ ơ lạnh nhạt quan sát.

Thượng Trang xoay mặt, tận lực tránh đi ánh mắt của muội ấy.

Ai cũng không nói nên lời, ngược lại là Nguyên Duật Diệp lên tiếng: "Nếu đã không có gì để nói, người đâu, còn không lui ả ta xuống!"

"Hoàng Thượng!" Linh Khuyết cuối cùng cũng sợ hãi kêu lên, không tin mà nhìn hắn. Đối với nàng, tuy không yêu nhưng hắn trước giờ đều hết lòng che chở nàng! Linh Khuyết cắn răng: "Hoàng Thượng đã quên thân phận của thần thiếp rồi sao?"

Hắn không phải cho rằng nàng là công chúa Lê Quốc ả?

Thái Hậu nghe vậy liền cười rộ lên, nói: "Linh Thực Viện nghĩ mình là ai? Khi đó ai gia đã nói, với thân phận của người sớm nên ban chết, chỉ là Hoàng Thượng niệm tình cũ, không ngờ mà thôi. Hôm nay là người tự tìm đường chết, dám làm ra loại chuyện đại nghịch bất đạo như vậy!" Chuyện đại nghịch bất đạo này đương nhiên không chỉ riêng sự tình tâng hoa hồng.

Mộ Dung Vân Khương bất giác đưa mắt nhìn Thượng Trang, lời này của Thái Hậu, nàng nghe không hiểu, mà nhìn Thượng Trang không lộ biểu cảm đứng nhìn, nàng nghĩ nàng ấy có lẽ cũng không biết.

Lần này Linh Khuyết thật sự sợ hãi, nàng còn cho rằng thân phận công chúa Lê Quốc sẽ khiến Thái Hậu kiêng kị, lại không ngờ, căn bản không phải.

A, nàng sao lại khờ như vậy? Khi đó Thái Hậu rõ ràng muốn giết nàng, là Nguyên Duật Diệp đứng ra bảo vệ, còn hôm nay, hắn đã không màng nàng rồi, thử hỏi nàng còn có thể lấy gì để nói chuyện?

Linh Khuyết cắn môi, đưa mắt nhìn Thượng Trang. Hôm đó ở Khánh Hợp Cung, nàng đã mở miệng cầu xin, là tỷ ấy không niệm thân tình, là tỷ ấy không đứng ra giúp đỡ nàng.

Nguyên Duật Diệp chỉ phát tay cho người kéo nàng xuống.

Thái giám vừa tiến lên, nàng liền bật cười, lấy ngọc bội từ trong lòng ra, hung hăng đập xuống đất.

"BA" một tiếng, ngọc bội vỡ thành hai nửa.

Mộ Dung Vân Khương kinh hãi, Thái Hậu lại cười khinh miệt: "Thứ này sớm nên vứt đi, nguoi cho rằng nó có thể cho nguoi thứ gì?"

Nguyên Duật Diệp chưa từng quay đầu, nhưng hắn đoán được nàng vừa ném cái gì.

Mà Thượng Trang, cả người thoáng cứng đờ.

Người khác không biết, nhưng nàng sao có thể không rõ?

Linh Khuyết là đang nói với nàng, thân tình tỷ muội giữa họ từ nay về sau sẽ giống miếng ngọc bội này!

Thượng Trang bất giác quay đầu nhìn Linh Khuyết, lần từ biệt này chẳng biết khi nào mới có thể gặp lại.

Thái giám kéo nàng ta ra ngoài, nàng ta chỉ cắn môi, không khóc cũng không nháo, chỉ có ánh mắt nhìn Thượng Trang, tất cả đều là hận ý.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dục Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 16: Đau đớn

Một khắc này, trái tim Thượng Trang phảng phất như thiếu đi gì đó, nhìn không rõ, ngay cả đau đớn cũng quên đi.

Nguyên Duật Diệp cuối cùng cũng quay về, mà trước mắt sớm đã không còn nhìn thấy Linh Khuyết.

Nhưng bọn họ lại không biết, tại thời khắc này lại bắt đầu một loại thống khổ khác.

Có người đang tính toán, đồng thời cũng bị tính toán. Vô luận là hắn hay nàng, tất cả đều không ngoại lệ.

Thái Hậu lạnh lùng nở nụ cười, bà ta không muốn sự tình kết thúc đơn giản như vậy, lại không ngờ, mọi chuyện còn vượt qua suy nghĩ của bà ta.

Mộ Dung Vân Khương hoàn hồn, tiến lên đỡ Nguyên Duật Diệp, nhỏ giọng: "Sắc mặt Hoàng Thượng không tốt, có phải là mệt mỏi không?"

Thái Hậu nghe vậy cũng đưa mắt nhìn hắn, mở miệng: "Nếu Hoàng Thượng đã mệt mỏi thì nghỉ ngơi đi, ai gia cũng mệt rồi, hồi cung trước đây." Dứt lời, bà ta được Tỉ Y dìu ra ngoài.

Thượng Trang chần chờ, cuối cùng vẫn quyết định cáo lui.

Nguyên Duật Diệp động môi nhưng rốt cuộc cũng không gọi nàng lại.

Trên đường trở về, Phục Linh trước giờ không chịu ngồi yên lần đầu không nói nửa câu. Nha đầu cũng vô cùng kinh ngạc, nàng thật sự không ngờ Linh Khuyết mà mình chán ghét lại bị ban chết như vậy.

Không khỏi cắn môi, nàng cảm thấy sự tình không hẵn là thế.

Nàng nhìn ra được, lần này Hoàng Thượng kiên quyết không tha, chỉ là... Kỳ quái, thật sự rất kỳ quái!

Bất giác nhìn Thượng Trang, thấy khóe mắt nàng ần ần có nước, Phục Linh cả kinh, hoảng sợ gọi: "Tiểu thư..."

Thượng Trang như hoàn hồn, lập tức đưa tay xoa xoa khóe mắt, miễn cưỡng cười nói: "Không sao, chỉ là gió thổi vào mắt mà thôi." Tuy nói là vậy nhưng trước mắt vẫn là cảnh tượng Linh Khuyết vút khỏi ngọc bội kia, Thượng Trang đau đớn trong lòng, nhưng lại không có ai để giải bày.

Hai người đi về phía trước, vô tình gặp Dương Thành Phong vội vàng đi về hướng này. Thấy Thượng Trang, hắn liền hành lễ.

Thượng Trang không khỏi nhú mày: "Dương tướng quân tới tìm Hoàng Thượng sao?"

Dương Thành Phong tựa như có chút giật mình, gật đầu đáp: "Vâng, Hoàng Thượng không có ở tẩm cung sao?" Vừa rồi nghe người trong cung nói Hoàng Thượng ở Càn Thừa Cung nên hắn mới lập tức chạy qua đây.

"Không phải." Bất giác quay đầu nhìn Càn Thừa Cung, nàng nhẹ giọng, "Tướng quân vẫn là đợi thêm một lúc rồi đi tìm Hoàng Thượng, Hoàng Thượng lúc này... Sợ là không có thời gian."

Xử lý xong chuyện của Linh Khuyết, lòng hắn khẳng định không hề dễ chịu hơn nàng.

Dương Thành Phong chần chờ, giờ khắc này chỉ có thể gật đầu đáp: "Vâng, vậy lát nữa mặt tướng mới qua."

"Mấy ngày nay tướng quân cũng cực khổ rồi." Thấy hắn nghiêng người tránh đường, Thượng Trang đỡ tay Phục Linh mà rời đi.

Trở về Cảnh Nhân Cung, vừa vào phòng, Huyền Chu ở bên ngoài vào bẩm báo: "Nương nương, Vân Phi nương nương tới."

Không khỏi kinh hãi, Thượng Trang liếc nhìn Phục Linh. Phục Linh cau mày mở miệng: "Nàng ta tới làm gì? Không bằng để nô tỳ thay tiểu thư đi gặp." Dứt lời, nha đầu nâng bước chuẩn bị rời đi.

Thượng Trang nghĩ nghĩ, vội gọi Phục Linh lại, lắc đầu nói: "Không cần, mời nàng ta vào đây." Sau chuyện lần đó, Vân Phi cố ý tránh mặt nàng, thế thì tại sao hôm nay nàng ta lại tới?

Vân Phi tiến vào, sắc mặt nàng ta hôm nay không hề hoảng sợ như khi đó, ngược lại là như cảnh xuân tươi đẹp.

Thượng Trang hành lễ, nghe nàng ta cười nói: "Hiện tại đang ở trong tầm cung của người, những nghi thức xã giao này miễn đi."

Thượng Trang nhẹ giọng đáp: "Đa tạ nương nương."

Vân Phi không chút khách khí mà ngồi xuống, nhìn Thượng Trang chăm chăm một hồi, đột nhiên cười rộ lên. Thượng Trang còn chưa rõ nàng ta có ý gì thì nàng ta đã mở miệng: "Hôm nay bốn cung mới biết, chuyện lần trước vì sao người không nói ra, thì ra, người cũng có tư tâm như vậy. Thật không dễ dàng gì, Vu muội muội!"

Nàng ta theo chân Nguyên Duật Diệp từ Thành Vương phủ vào cung, cho nên rất rõ thái độ của hân đối với Linh Khuyết không hề bình thường, cả hậu cung này chỉ sợ không ai có thể động được tới Linh Khuyết. Vu Tu Dung không phải cơ thiếp xuất thân từ Thành Vương phủ, nhưng không ngờ nàng cũng biết đạo lý này! Hai nàng ta còn lo lắng nàng sẽ đem chuyện mị được chính mình giả họa cho Linh Khuyết nói ra, không ngờ, ngược lại chỉ là một hồi sợ bóng sợ gió.

Thượng Trang ngây ra, lúc này nàng mới hiểu nàng ta ám chỉ việc gì.

Vân Phi lại tiếp tục: "Hoàng Thượng tuy nói sẽ vì Hoàng Hậu nương nương mà xử tử ả ta, kỳ thật chúng ta đều biết, chuyện của Hoàng Hậu nương nương chẳng qua chỉ là cái có mà thôi."

Thượng Trang bình tĩnh mở miệng: "Những chuyện này nương nương vốn không nên nói trước mặt thần thiếp."

"Sao hả? Chuyện này nói người nghe, người sợ sao? Đừng tưởng bốn cung không biết, lần này, công lao của người cũng rất lớn." Vì rất nhiều chuyện xảy ra, hơn nữa còn có Vu Tu Dung thêm mắm thêm muối trước mặt, Hoàng Thượng mới không chút do dự mà ban chết cho Linh Khuyết.

Thượng Trang chỉ cười: "Thần thiếp không làm chuyện thương thiên hại lý, vì sao phải sợ? Ngược lại là nương nương người, có một số việc sau này đừng động tới thì tốt hơn."

Sắc mặt Vân Phi lập tức thay đổi, nhưng bề ngoài vẫn cười nói: "Chuyện bốn cung làm không phải giúp đỡ người rất nhiều sao? Hôm nay bốn cung tới chẳng qua chỉ muốn đa tạ người, sau này người đi cầu của người, ta đi đường của ta!" Dứt lời, nàng ta đứng dậy, được cung nữ đưa ra ngoài.

"Nương nương đi thông thả." Ánh mắt dõi theo thân ảnh nữ tử rời đi chậm rãi thu về.

Lúc này chỉ sợ Vân Phi sẽ càng nhìn chăm chăm nàng thôi! Nếu như nàng ta tin rằng Linh Khuyết chết là vì nàng ở bên tai Nguyên Duật Diệp thổi gió, vậy thì nàng chỉ đành nhận.

Vân Phi không chấp nhận Linh Khuyết, nàng ta chắc chắn cũng sẽ không bỏ qua cho nàng.

Bất đắc dĩ lắc đầu, nếu có thể, nàng thật sự hi vọng chính mình có thể dùng cách ve sầu thoát xác trốn khỏi nơi này.

Chậm rãi ngồi xuống, tiếp theo, nàng lại nghĩ tới Linh Khuyết. Nguyên Duật Diệp nói Mạc Tầm thích muội ấy, cho nên mới muốn đưa muội ấy tới Thục Quận. Bắt giặc nắm chặt hai tay, hân thật sự rất yêu Linh Khuyết, xuất cung, hi vọng là đường lui tốt nhất. Nếu không, với địch ý giữa hân đối với Nguyên Chính Hoàn, vô luận thế nào hân cũng sẽ không đưa muội ấy tới Thục Quận, địa bàn của y.

"Tiểu thư..." Thấy nàng thất thần, Phục Linh nhỏ giọng gọi.

Thượng Trang hoàn hồn, đưa mắt nhìn Phục Linh, bất giác hỏi: "Người nói xem, Mạc thị vệ thật sự thích Linh Khuyết sao?"

Không nghĩ nàng lại đột nhiên hỏi vấn đề này, Phục Linh sợ run lên, sau nửa ngày mới không vui mà đáp: "Thích hay không thì có thể nào, nàng ta không phải đã bị Hoàng Thượng ban chết rồi sao?" Lời tuy nói vậy nhưng nội tâm Phục Linh vô cùng tình tường, nếu không thích, Mạc Tầm chắc chắn sẽ không làm vậy.

Không biết vì sao, vừa nghĩ tới, nàng liền thấy tức giận, kể cả khi lúc đó ở Hoàn Vương phủ, đối với những chuyện Mạc Tầm làm, nàng đều có chút khó chịu.

Thượng Trang mỉm cười, kỳ thật nàng rất giống Nguyên Duật Diệp, chỉ hi vọng ngày tháng trôi qua Linh Khuyết sẽ được bình an, hi vọng muội ấy sẽ quên mọi thứ ở nơi này.

Quên...

Trong lòng hiện lên cái tên của người nọ, nàng biết, một ly Vong Tình Thủy, tất cả đều sẽ quên đi, chỉ là thật sự chỉ quên một người sao?

Cửa sổ bị một trận gió thổi tới làm bật ra, thời điểm Phục Linh tới đóng, nhìn bóng cây trong nội viện, nàng không khỏi mở miệng nói: "Tiểu thư, trưa rồi."

Buổi trưa là thời điểm hành hình.

Nắm chặt hai mắt lại, có lẽ nàng nên tin tưởng Nguyên Duật Diệp, bởi vì đối phương là Linh Khuyết. Nguyên Duật Diệp sùng muội ấy như muội muội, cho nên, hân nhất định sẽ xử lý ổn thỏa.

Kỳ thật, nàng hiểu cảm giác của Linh Khuyết.

Từ nhỏ mất đi song thân, cùng thân nhân duy nhất thất lạc nhiều năm, sau đó, muội ấy gặp Nguyên Duật Diệp, tại thời điểm cho rằng chính mình đã tìm được hạnh phúc, một câu "Không yêu" như phá vỡ mọi thứ tốt đẹp nhất trong tim.

Đó là tuyệt vọng, không phải sao?

Mà nàng, cũng giống như vậy.

Tìm muội muội bao nhiêu năm, ngày nào nàng cũng nghĩ tới khoảnh khắc tỷ muội gặp lại, nhưng có ngờ đâu sự tình lại đi tới nước này.

Nửa tháng ngắn ngủi và khoảng thời gian dài đằng đẳng về sau, có lẽ nàng không thể gặp lại muội ấy nữa rồi. Có điều, muội ấy có thể xuất cung, có được cuộc sống an tĩnh, nàng nên cảm thấy vui mừng.

Nguyên Chính Hoàn, y sẽ cho nàng uống Vong Tinh Thủy sao?

"Tiểu thư." Phục Linh đóng cửa trở về, nhũn mày hỏi, "Người sao vậy?"

Thượng Trang cười nhạt lắc đầu: "Không sao." Nói xong, chợt nhớ tới ngọc bội trên người, nàng bắt giắc đưa tay lên cổ áo, lấy ra.

Ngọc bội kia hôm nay không thể mang theo trên người, nàng sợ sẽ bị Nguyên Duật Diệp nhìn thấy, nhưng đặt trong Cánh Nhân Cung lại không an toàn. Đồ vật là chết, nhưng người lại sống, nếu để kẻ có ý xấu trông thấy, sợ là...

Phục Linh nhìn ngọc bội trong tay tiểu thư nhà mình, nghi hoặc hỏi: "U, đây không phải ngọc bội tiểu thư lấy từ Khánh Hợp Cung sao?" Nàng vẫn còn nhớ vật này là Linh Khuyết lấy ra, đúng vậy, có hai phần, một phần bị Linh Khuyết vừa rồi đập vỡ ở Càn Thừa Cung.

Thượng Trang ngược mắt nhìn, nghĩ nghĩ, cuối cùng quyết định giao ngọc bội cho Phục Linh, trịnh trọng nói: "Vật này, người cất kỹ, nhớ rõ, ngoại trừ ta, không được cho bất kỳ ai trông thấy nó, hiểu chưa?"

Phục Linh kinh hãi, chỉ biết nhìn chằm chằm miếng ngọc bội trước mặt: "Sao tiểu thư lại giao cho nô tỳ?"

Nhét ngọc bội vào tay nha đầu, nàng thở dài: "Bởi vì ta chỉ tin nhiệm người." Nàng nghĩ, nếu lần đó không giao ngọc bội cho Linh Khuyết, có lẽ nàng sớm đã phát hiện được muội muội của mình.

Thượng Trang lắc đầu, những điều này, bây giờ hối hận đã không còn kịp.

Tay Phục Linh run lên, vội vàng gặt đầu, nói: "Tiểu thư chờ một chút, nô tỳ sẽ trở lại ngay." Nói rồi, nàng xoay người chạy đi.

Thượng Trang có chút mờ mịt mà nhìn, nha đầu này chạy cũng nhanh đấy!

Ngồi trong phòng một lúc, Phục Linh liền chạy về, nàng đóng cửa phòng, thò tay từ trên cổ lấy ra một món đồ. Thượng Trang định thần lại, là một túi thổ cẩm nhỏ. Phục Linh cười nói: "Tiểu thư, nô tỳ giấu ngọc bội bên trong, như vậy dù có rớt ra cũng không ai thấy được."

Nội tâm khẽ động, Thượng Trang không khỏi bật cười: "Nha đầu thông minh."

Lại giấu túi giấu vào, Phục Linh mới nói: "Tiểu thư mới là thông minh, nô tỳ chẳng qua chỉ theo sau học hỏi thôi."

Thượng Trang cười bất đắc dĩ, ở nơi này, thông minh đủ dùng sao?

Cho nên, nàng cảm thấy chính mình rất may mắn, bởi vì ở nơi này, nàng vẫn còn Nguyên Duật Diệp che chở.

"Tiểu thư." Phục Linh tựa như nhớ tới một chuyện, do dự trong chốc lát mới tiếp tục, "Tiểu thư, nô tỳ có vài câu muốn nói."

Thượng Trang ngược mắt nhìn, nha đầu này trước nay nói chuyện đều rất thẳng thắn, hôm nay như vậy, nàng ngược lại có chút không thích ứng, vì thế gặt đầu: "Có gì cứ nói."

Phục Linh ghé sát bên tai nàng, nhỏ giọng: "Tiểu thư, người sinh hài tử cho Hoàng Thượng đi, nô tỳ nghe lão nhân trong cung nói, mẫu bằng tử quý."

Không ngờ nha đầu lại nói vấn đề này, Thượng Trang giật mình, đen mặt trách mắng: "Người nghe ai nói?"

"Tất cả mọi người đều nói như vậy." Phục Linh không hề sợ hãi, tiếp tục, "Nương nương nào trong cung cũng muốn sinh hài tử cho Hoàng Thượng. Tiểu thư, chẳng lẽ Hoàng Thượng không có ý này sao?" Thật kỳ quái, Hoàng Thượng sủng ái tiểu thư ai cũng nhìn ra được, ngài ấy sao có thể không muốn có đứa con riêng của chính bọn họ?

Người không không biết nhưng nàng thân là thị nữ thân cận bên Thượng Trang, nàng vô cùng rõ ràng, tiểu thư tới nay vẫn là một thân hoàn bích.

Tới lúc này, nàng cũng thay tiểu thư sốt ruột.

Thân thể Thượng Trang cứng đờ, Nguyên Duật Diệp...

Hắn nói sẽ chờ tới ngày nàng cam tâm tình nguyện.

Trong đầu đột nhiên hiện lên tình cảnh hắn trúng mị được ở Càn Thừa Cung, ngày đó, nàng thật sự muốn giao chính mình cho hắn nhưng hắn cự tuyệt, hắn nói, nàng không phải giải được.

Hắn thật sự yêu nàng, cho nên mới không muốn để nàng có một tia nuối tiếc.

Thượng Trang cắn môi, lời Phục Linh nói, nàng không dám nghĩ tới. Gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, trong lòng nàng rất loạn, ai có thể ngờ thời điểm tìm được muội muội, nàng lại là nữ nam nhân muội ấy thích.

Bỗng dưng đứng bật dậy.

Phục Linh cả kinh, nhìn nàng nâng bước ra ngoài.

"Tiểu thư." Nha đầu vội đuổi theo, nhỏ giọng, "Tiểu thư đi đâu vậy?" Chẳng lẽ vì nàng nói như vậy, tiểu thư liền muốn qu Càn Thừa Cung tìm Hoàng Thượng sao? Mặc dù biết suy nghĩ đó rất không hợp lẽ thường, có điều nàng vẫn giữ chút hi vọng.

Thượng Trang không dừng bước, chỉ nói: "Tùy tiện đi dạo chút thôi."

"À." Phục Linh nhẹ nhàng đáp, tùy tiện đi theo. Tới Càn Thừa Cung đi, lòng nàng thăm cầu nguyện.

Lặng lẽ nhìn nha đầu bên cạnh, thấy được ánh mắt của nàng ấy, Thượng Trang thở dài. Nàng làm sao không rõ Phục Linh đang nghĩ gì, chỉ là với tình hình hôm nay, nàng ấy làm sao biết được?

Tính toán thời gian, sự tình bên Khánh Hợp Cung hẳn đã xong, nàng ra ngoài chẳng qua là muốn đi xem mà thôi.

Giữa tháng hai, hoa nở rộ, Thượng Trang dẫn Phục Linh đi loanh quanh, ngược mắt, từ vị trí này có thể nhìn thấy cánh cửa của Khánh Hợp Cung.

Đứng đó một lát liền thấy một đoàn người từ trong Khánh Hợp Cung đi ra, dẫn đầu là một thái giám, trong tay còn cầm một món đồ màu vàng. Không cần nhìn Thượng Trang cũng biết đó là thánh chỉ ban chết.

Trái tim thất chặt, xem ra, hành hình đã hoàn tất.

Phục Linh đứng ở sau nhìn, nhìn không được mà mở miệng: "Tiểu thư, người nghĩ Linh Thục Viện sẽ chọn chết thế nào?" Một người cực đoan như vậy, bộ dáng Linh Khuyết lúc chết Phục Linh thật sự đoán không ra.

Ai ngờ, Thượng Trang lại trầm giọng: "Độc được."

Phục Linh kinh ngạc nhìn nàng, nhủ mày hỏi: "Sao tiểu thư có thể khẳng định?" Nàng cảm thấy, kiểu người như Linh Khuyết sẽ không chọn cách chết an tĩnh như vậy. Cũng không biết vì sao, nàng lại nghĩ tới thanh chùy thủ. Nghĩ tới đây, chính mình không khỏi càng hoảng sợ, nàng khát máu tới thế sao?

Thượng Trang không trả lời.

Kỳ thật nàng không biết Linh Khuyết đã chọn cái gì, nhưng nàng biết, hôm nay, ngoại trừ Hạc Đình Hồng bên ngoài, căn bản sẽ không xuất hiện chùy thủ hay ba tác vài trắng. Mà Hạc Đình Hồng kia khẳng định đã bị động tay chân.

Lúc xoay người, bọn họ nhìn thấy một nam tử đứng cách đó không xa.

Phục Linh căng lớn hai mắt, cao hứng gọi: "Tiểu thư, có phải Hoàng Thượng không?"

Nguyên Duật Diệp cũng nhìn thấy Thượng Trang bên này, trong lòng nao nao, lập tức nâng bước đi tới.

Hắn chỉ có một mình, sau lưng không thấy Trương công công đi theo. Thượng Trang không khỏi nghi hoặc, chỉ là lúc này không định hỏi hắn.

Hắn tới nắm lấy tay nàng, thấp giọng: "Đi thôi, tất cả đều ổn thỏa."

Hắn nói tất cả đều ổn thỏa, nàng đương nhiên tin.

"Vậy chuyện chôn cất..."

"Cũng đã sắp xếp xong xuôi."

Đi theo sau nam tử, ngẩng đầu nhìn hắn, Thượng Trang nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn mở miệng: "Có thể để ta đi tiễn nàng không?" Lời này nàng đã nghĩ rất lâu, nhưng tới hiện tại mới nói ra được.

Nàng biết không nên làm vậy, chỉ là, bản thân vẫn nhìn không được.

Hắn không biết đó là thân muội muội của nàng, là người thân duy nhất của nàng ở trên đời này.

Trong đầu vẫn không ngừng suy nghĩ, nếu hắn cự tuyệt, nàng nên dùng lý do thuyết phục hắn đây?

Lại không ngờ, hắn chỉ nhíu mày hỏi: "Tiễn đưa nàng ấy, nàng dùng lý do gì?"

Thượng Trang gạt mình, lập tức cao hứng trở lại. Hắn đã nói như vậy, nghĩa là chỉ cần nàng có đủ lý do, hắn sẽ đồng ý để nàng đi tiễn Linh Khuyết. Khẽ cười, nàng tới gần hắn, thấp giọng: "Chuyện này đương nhiên không cần Hoàng Thượng lên tiếng, ta sẽ khiến Thái Hậu chính miệng cho ta đi tiễn Linh Khuyết."

Nguyên Duật Diệp cả kinh, ngoái đầu nhìn nàng.

Nàng vẫn cười như trước, tỏ vẻ chắc chắn: "Yên tâm, ta tự có biện pháp."

Đáy mắt hắn lộ rõ sự lo lắng, nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ có bàn tay nắm tay nàng chậm rãi buộc chặt. Hắn thờ dãi một hồi, đột nhiên dừng bước, tựa vào lan can bên cạnh ngồi xuống.

Thượng Trang nghĩ nghĩ, cũng ngồi xuống.

Không ai nói chuyện, không khí chợt trở nên thật an tĩnh.

Phục Linh không tiến lên, chỉ đưa mắt nhìn hai người, tuy có chút khó hiểu nhưng không dám hỏi nhiều.

Qua một lúc lâu, Nguyên Duật Diệp đột nhiên bật cười, nghiêng đầu nhìn Thượng Trang, nói: "Vu Nhi cũng cười một cái đi, chuyện không vui đã qua, ngày sau nàng ấy sẽ được vui vẻ."

Ngày ấy mà hắn nói là sau khi Linh Khuyết quên đi hắn sao?

Đúng vậy, Mạc Tầm sẽ đối tốt với muội ấy. Khi đó, thời điểm Nguyên Chính Hoàn thay Mạc Tầm cầu hôn, y cũng từng nói, Mạc Tầm sẽ không bạc đãi Linh Khuyết, mà y cũng vậy. Cho nên, Linh Khuyết tới Thục Quận, bọn họ còn gì phải lo lắng chứ?"

Nghĩ như vậy, nàng cuối cùng cũng cao hứng trở lại.

Nam tử không để ý tới xung quanh mà duỗi tay ôm nàng, cả người tựa vào Thượng Trang, cười nói: "Thật mệt mỏi, nhiều ngày rồi không có lấy một giấc ngủ sâu." Ngửi khí của hắn tuy lộ vẻ mệt mỏi nhưng rõ ràng là cao hứng.

Thượng Trang vốn bị hắn ôm ở nơi này, thân thể có chút co lại, nhưng thời điểm nghe hắn nói lời này, nội tâm nàng cũng dần vui vẻ.

Phục Linh nhìn không được mà che miệng cười, lại nghe Nguyên Duật Diệp đột nhiên nói: "Không được nhìn, coi chừng trộm cho người đào hai mắt ngươi!"

Hung vậy sao? Phục Linh không hề sợ hãi, ngược lại còn hỏi: "Dám hỏi Hoàng Thượng, ngài không cho nô tỳ nhìn cái gì?"

Vừa muốn nhìn nha đầu to gan kia, cả người Thượng Trang bắt giác bị nam tử bên cạnh giữ chặt, mỗi móng in lên cánh môi mềm mại của nàng.

"A!" Thượng Trang hoảng sợ mở to mắt nhìn, hấn vậy mà...

Khóe miệng Phục Linh vừa cong lên đã thấy nam tử quen mắt nhìn, cắn răng: "Còn nhìn!"

Phục Linh lúc này mới xoay người, trong lòng thầm kêu oan uổng, động tác nhanh như vậy, bảo nàng tránh thế nào. Chỉ là nghĩ đi nghĩ lại, một chút phần nộ cũng không có, ngược lại nàng vẫn nhìn không được mà bật cười. A, nàng điên mất!

Thượng Trang đỏ mặt: "Còn ở bên ngoài!" Lại để cho cung nhân nhìn thấy, nàng phải làm sao đây?

Hấn thì lại bật cười: "Đừng rồi, ta quên mất, chẳng qua là bị Phục Linh kích thích."

"Hoàng Thượng..." Phục Linh cả kinh, việc này sao lại biến thành lỗi của nàng?

Nam tử khẽ cười đứng dậy kéo theo Thượng Trang, nói: "Tối Cảnh Nhân Cung ngồi một lát, thật nhớ trà đậm đặc trong cung của nàng."

Lời hấn nói khiến Thượng Trang bắt giác nghĩ tới Huyền Chu, trong lòng không khỏi buồn bực vô cớ.

Thấy hai người đã rời đi, Phục Linh mới khẽ cắn môi, thoáng hừ một tiếng rồi nâng bước theo sau.

Trở về Cảnh Nhân Cung, ngồi xuống, Thượng Trang mới phân phó Huyền Chu đi pha trà. Trà được dâng lên, nàng liền đuổi nàng ta ra ngoài, ngay cả Phục Linh cũng cho lui xuống.

Rót trà đưa cho hấn, thời điểm hấn nhận, Thượng Trang mới nhìn rõ vết thương trong lòng bàn tay phải của hấn. Hôm đó hấn dùng lực tự đâm chính mình, hôm nay vết thương mặc dù đã đóng kén nhưng vẫn chưa khỏi hẳn, thoát nhìn vẫn còn vô cùng rõ ràng.

Thượng Trang xoay mặt đi, không dám nhìn tiếp.

Hấn cúi đầu thối thối mới uống ngụm trà, sau đó cau mày nói: "Thật đáng, nàng có muốn ném thư không?"

Thượng Trang hoàn hồn, vội nói: "Vẫn là Hoàng Thượng tự mình hưởng thụ đi." Trà đáng như vậy, nàng đương nhiên sẽ không uống.

Hấn vuốt tay nắm chặt tay nàng, nói: "Ngày mai chôn cất rồi, nàng không phải có lời muốn nói với Thái Hậu sao? Đi đi, ta ở Cảnh Nhân Cung chờ nàng, tối nay không đi đâu cả."

Trái tim Thượng Trang thoáng động, hấn nói tối nay không đi là có ý gì? Dường như nàng đã hiểu đôi chút.

Hấn sẽ không bức bách nàng, hấn chỉ muốn xem nàng có nguyện ý hay không mà thôi.

Không yên tâm mà gật đầu, Thượng Trang đứng dậy rời đi.

Phục Linh và Huyền Chu đều ở ngoài chờ hầu hạ, thấy Thượng Trang đi ra, cả hai đều lộ thần sắc căng thẳng. Nàng chỉ nhìn Phục Linh, mở miệng: "Cùng bốn cung tới Úc Ninh Cung một chuyến."

Phục Linh gạt mình, lập tức thức thời không nói gì thêm, chỉ tiến lên dìu nàng ra ngoài.

Huyền Chu ngơ ngác đứng nhìn, lại đột nhiên nghe Nguyên Duật Diệp ở trong lên tiếng. Nàng vội vàng xoay người đi vào, cúi đầu hỏi: "Hoàng Thượng có gì phân phó?"

Hấn trầm giọng: "Trầm mặt rồi, muốn nghỉ ngơi ở Cảnh Nhân Cung, lát nữa Trương Liễu tới thì nói với hấn không cần vào đánh thức trầm, không có chuyện gì thì cứ ở ngoài chờ là được."

Huyền Chu đáp lời, thấy hấn đặt ly trà xuống đứng dậy liền tiến lên dìu hấn.

.....

Thượng Trang lên cổ kiệu, Phục Linh liền buông màn xuống

Trên đường đi, Phục Linh hỏi về Nguyên Duật Diệp, biết hấn tối nay sẽ ở lại Cảnh Nhân Cung, nàng vô cùng cao hứng. Còn về Linh Khuyết, nha đầu này hiện tại đã không còn bận tâm, bởi vì tương lai Hoàng Thượng có thể toàn tâm toàn ý với tiểu thư nhà mình.

Đã tới Úc Ninh Cung, đúng lúc Tì Y đang chăm sóc mấy chậu u lan trong viện, thấy Thượng Trang tới, cung nữ lập tức hành lễ.

"Thái Hậu đâu?"

Tì Y vội đáp: "Hoàng Hậu nương nương tới, đang cùng Thái Hậu trò chuyện. Thỉnh nương nương chờ một lát, nô tỳ vào trong bẩm báo một tiếng." Dứt lời, nàng liền buông bình nước trong tay xuống, xoay người đi vào.

Rất nhanh Tì Y đã trở lại, nhẹ giọng: "Thái Hậu nói, thỉnh nương nương vào trong."

Thượng Trang không khỏi cảm thấy khó xử, hôm nay nàng tới không phải để nói chuyện phiếm, huống hồ hiện tại còn có Mộ Dung Vân Khương, có rất nhiều lời nàng không thể nói thẳng, chỉ là Tì Y đã vào bẩm báo, vậy nàng cứ vào trong trước rồi tính.

"Tham kiến Thái Hậu, tham kiến Hoàng Hậu nương nương." Thượng Trang hướng từng người hành lễ.

Thái Hậu cười mở miệng: "Hôm nay không biết là ngày tốt gì mà cả hai người các người đều tới trò chuyện với ai gia. Vu Tu Dung, ngồi đi." Thái Hậu thoát nhìn vô cùng cao hứng.

Thượng Trang tạ ân, sau đó tiến lên trước, ngồi xuống.

Mộ Dung Vân Khương nhìn Thượng Trang, hỏi thăm: "Nghe nói mấy ngày trước Vu Tu Dung sinh bệnh, hiện tại đã tốt hơn chưa?"

"Tạ nương nương quan tâm, đã không còn gì đáng ngại." Khi đó là vì Linh Khuyết, hôm nay chuyện của muội ấy coi như đã được giải quyết, chờ muội ấy xuất cung, tương lai nàng cũng không còn gì phải lo lắng.

Mộ Dung Vân Khương khẽ cười, cũng không tiếp tục hỏi.

Thái Hậu nhấp ngụm trà, mở miệng: "Cung nữ của ai gia nói lúc chuyển mấy bồn u lan có thấy Hoàng Thượng tới cung của ngươi, sao vậy, ngươi sao lại có thời gian rảnh rỗi tới Úc Ninh Cung này của ai gia?"

Thượng Trang cả kinh, chỉ có thể đáp: "Hoàng Thượng vốn muốn cùng thần thiếp tới thỉnh an Thái Hậu, chỉ là mấy ngày nay ngài ấy rất mệt mỏi, ngồi ở cung thần thiếp một lúc đã ngủ. Thần thiếp không dám làm phiền Hoàng Thượng, cho nên mới một mình tới, lại không ngờ Hoàng Hậu nương nương cũng trùng hợp ở đây."

Thái Hậu một tiếng: "Chẳng qua là vì chuyện của Linh Thục Viện, hành động lần này của Hoàng Thượng, ai gia cũng cả kinh. Hiện tại ngài ấy mệt mỏi cũng đúng thôi." Cho dù nữ tử trước mặt có nói gì bên tai Nguyên Duệ Diệp, nhưng lần này hạ lệnh xử tử Linh Khuyết, hẳn hẳn phải đắn đo một hồi lâu mới quyết tâm mở miệng. Sợ là ngay cả trái tim hẳn lúc này cũng thấy bất lực.

Dù sao, Linh Khuyết cũng từng là người hấn sủng ái nhất.

Mộ Dung Vân Khương cúi thấp đầu, nhỏ giọng: "Việc này là lỗi của thần thiếp, hậu cung vốn không nên phát sinh sự tình như vậy."

Thời điểm ở Càn Thừa Cung, có mặt Thái Hậu, có mặt Thượng Trang, nàng vẫn khuyên Nguyên Duệ Diệp tha cho Linh Khuyết.

Thái Hậu khẽ cười, mặc kệ lời này của Hoàng Hậu là thật hay giả, bà ta chỉ nói: "Hoàng Hậu quá hiền lành rồi. Ngươi là chủ lục cung, có một số việc kỳ thật không cần Hoàng Thượng ra mặt."

Sắc mặt Mộ Dung Vân Khương lập tức thay đổi, vội nói: "Thần thiếp ngu muội."

Thượng Trang chỉ im lặng ngồi nghe, việc này, nàng không nên xen vào.

Thái Hậu chỉ cười, lại vòng vo hỏi: "Đúng rồi, nghe nói mai là ngày kỵ của lệnh tôn?"

Mộ Dung Vân Khương lần nữa cả kinh, ngày mai là giỗ của phụ thân, kỳ thật hôm nay nàng tới đơn giản là cầu Thái Hậu ân chuẩn cho mình ngày mai xuất cung đi bái tế, lại không ngờ Thái Hậu là người nhắc tới trước.

Nàng đứng lên, quỳ xuống: "Vâng, thần thiếp khẩn cầu mẫu hậu ân chuẩn cho thần thiếp ra ngoài bái tế phụ thân."

"Đúng là một hiếu nữ." Thời điểm nói lời này, Thái Hậu bất giác nhớ tới nhi tử của mình. Trong lòng có chút chua xót, đợi trăm năm về sau, liệu còn ai có thể nhớ rõ ngày giỗ của bà đây?

Thấy sắc mặt bà ta tái đi, Thượng Trang biết Thái Hậu nhớ tới Thái Từ rồi. Tâm tình người đầu bạc kẻ đầu xanh, nàng hiểu, cái cảm giác này đích thực sống không bằng chết.

Mộ Dung Vân Khương vẫn cúi đầu: "Phụ thân mất mười lăm năm rồi, khi trước hằng năm vào thời điểm này, thần thiếp sẽ gác đêm cho cha, năm nay chỉ sợ sẽ là thần cuối. Thần thiếp biết, với thân phận Hoàng Hậu, thần thiếp không tiện xuất cung, cho nên khẩn cầu mẫu hậu ân chuẩn cho lần cuối cùng này. Về sau, thần thiếp sẽ không đi nữa."

Thái Hậu thờ dãi: "Tây Chu lấy chữ hiếu để trị thiên hạ, ngươi là Hoàng Hậu, có hiếu tâm này đương nhiên là tốt. Ai gia sao lại không đồng ý? Bên phía Hoàng Thượng ai gia sẽ đi nói, ngươi không cần bận tâm"

"Tạ mẫu hậu." Mộ Dung Vân Khương dập đầu.

Thanh Nhi ở sau cũng nở nụ cười, tốt quá, Thái Hậu đồng ý rồi.

Thượng Trang cũng cười nói: "Có từ mẫu như Thái Hậu là may mắn của Hoàng Thượng, cũng là may mắn của thiên hạ."

Thái Hậu xùy một tiếng: "Vu Tu Dung thật biết nói chuyện."

Thượng Trang vẫn khẽ cười, tiếp tục: "Hoàng Hậu nương nương tang nghĩa như thế, Hoàng Thượng đương nhiên cũng sẽ như vậy." Nàng là muốn nói với Thái Hậu, bà ta không cần lo lắng, đợi trăm năm sau, Nguyên Duệ Diệp và con cháu của hẳn vẫn sẽ tận hiếu đạo với bà ta.

Ý tứ của nàng Thái Hậu đương nhiên nghe được, bà ta không khỏi giật mình, bất giác hoảng hốt. Hôm nay tuy cung kính gọi mình một tiếng "mẫu hậu", nhưng hẳn thật sự có thể như một nhi tử đối đãi với bà ta sao?

A, chưa tới cuối cùng, ai có thể nói rõ?

Có điều, hiện tại bà mới là Thái Hậu tôn quý, mà Tề Hiền Phi xưa kia kiêu ngạo nay chỉ có thể âm thầm chôn dưới đất. Nghĩ tới điểm này, nội tâm liền cao hứng.

Thanh Nhi dịu Mộ Dung Vân Khương đứng dậy, lần nữa ngồi xuống mới lặng lẽ lui một bước đứng cạnh hầu hạ.

Mặc kệ vì lý do gì, đối với chuyện Thái Hậu đồng ý cho mình xuất cung, Mộ Dung Vân Khương đều cảm động tới rơi nước mắt.

Thái Hậu chậm rãi thu hồi tâm tư, lại mở miệng: "Mộ Dung gia các ngươi một lòng tận trung với Tây Chu, điều này ai gia biết. Ngày mai cho Thừa Tướng tạm buông chính sự một ngày đi, để hẳn cũng tận hiếu đạo của người làm nhi tử."

Mộ Dung Vân Khương liền cười nói: "Thần thiếp thay ca ca tạ ơn Thái Hậu, chỉ là huynh ấy không phải kẻ chịu ngồi yên, để Thái Hậu chê cười rồi."

"Ai gia sao có thể chê cười? Ai gia là vui về."

Thượng Trang vẫn lặng lẽ ngồi nghe, Mộ Dung Vân Sở vừa trung thành vừa tận tâm với giang sơn Nguyên thị, chỉ là chẳng biết tại sao, nàng lại có một loại cảm giác khác thường, tựa như có chỗ nào đó vô cùng kỳ quái. Nàng cần môi, rốt cuộc kỳ lạ ở điểm nào, nàng lại không nói được.

Ngồi thêm một lát, Mộ Dung Vân Khương nói phải hồi cung chuẩn bị chút đồ để ngày mai ra ngoài, vì thế đứng dậy cáo lui.

Thái Hậu cũng không giữ lại, đợi nàng ấy ra ngoài, bà ta mới đưa mắt nhìn Thượng Trang, mở miệng hỏi: "Ngươi thì sao? Có chuyện gì quan trọng?"

Xem ra Thái Hậu sớm đã đoán được mục đích Mộ Dung Vân Khương tới, cho nên mới đột nhiên nó những lời kia. Thượng Trang không khỏi tò mò, như vậy mục đích nàng tới Thái Hậu cũng đoán được sao?

Thu hồi tâm tư, Thượng Trang thấp giọng: "Thái Hậu lợi hại như vậy, thần thiếp nghĩ người sớm đã đoán được."

Thái Hậu hừ lạnh một tiếng: "Chuyện của người, ai gia thật sự không biết."

Không đoán được? Thượng Trang có chút khiếp sợ, đúng rồi, không biết cũng là chuyện bình thường.

Nghĩ nghĩ, nàng mở miệng: "Thần thiếp cũng muốn thỉnh chi xuất cung."

Thái Hậu buông ly trà trong tay xuống, nhíu mày nhìn nàng, tựa hồ cảm thấy hứng thú.

"Ngày mai Linh Thục Viện nhập thổ quy an, thần thiếp muốn ra ngoài tiễn nàng ấy đoạn đường cuối cùng."

Thái Hậu bật cười: "Sao há? Người cũng sợ sao?"

Thượng Trang cúi thấp đầu: "Thần thiếp cũng chỉ vì muốn ngừa vạn nhất. Thái Hậu cũng biết, có một số việc trước đó có thể to gan đi làm, nhưng về sau nhất gan thu dọn tàn cuộc vẫn tốt hơn. Dù gì, đầu người thì dễ, nhưng quý thì không."

Thời điểm nhắc tới "Quý", sắc mặt Thái Hậu có chút thay đổi, bà ta có lẽ nhớ tới lúc trước bản thân cũng muốn ra tay hại chết Linh Khuyết, có điều không thành công mà thôi. Giờ phút này nghe Thượng Trang nói, bà ta chỉ lạnh giọng: "Được, dù sao người cũng đã chết, đi đưa tiễn đoạn đường cuối cùng cũng không có gì to tát."

Thượng Trang lập tức đứng dậy, quỳ xuống: "Thần thiếp đa tạ Thái Hậu, thần thiếp sẽ cho người về bùa, chắc chắn không để nàng ta quay lại hoàng cung."

Thái Hậu thờ dãi, nói: "Đứng lên đi. Hoàng Thượng còn ở Cảnh Nhân Cung chờ người, không còn gì nữa thì trở về đi. Ai gia cũng mệt rồi, cần được nghỉ ngơi."

Cáo lui ra ngoài, Phục Linh không vui mà hỏi: "Tiểu thư thật sự muốn xuất cung sao?"

Nha đầu này ngày càng thông minh, lúc này đã biết đổi góc độ hỏi, không hề trực tiếp đề cập tới Phục Linh.

Thượng Trang "Ừ" một tiếng, lại nói: "Nếu người không muốn ra ngoài thì ở trong cung chờ ta."

"Tiểu thư!" Nàng sao có thể là người như vậy? Đương nhiên là tiểu thư đi đâu, nàng đi theo đó.

Thượng Trang cười cười, chẳng qua chỉ trêu đùa một chút mà thôi, không ngờ nha đầu này lại tưởng là thật.

Trở về Cảnh Nhân Cung, xa xa nhìn thấy cửa cung mở rộng, tựa hồ còn có thân ảnh của Huyền Chu, Thượng Trang kinh hãi, vội nhanh bước tiến lên.

Huyền Chu nghe được thanh âm, quay đầu thấy Thượng Trang đã về liền vội hành lễ.

"Hoàng Thượng đâu?" Nàng hỏi.

Huyền Chu trả lời: "Hồi nương nương, vừa rồi không biết Trương công công nói gì đó với Hoàng Thượng, Hoàng Thượng nghe xong liền vội vàng rời đi. Nô tỳ đang muốn thu dọn ly trà thì người về rồi."

Phục Linh "A" một tiếng, trên gương mặt nhỏ nhắn chỉ có thất vọng.

Thượng Trang không tiếp tục truy hỏi, xem ra là chuyện quan trọng, nếu không hẳn sẽ không đột ngột rời đi.

Trái tim thoáng động, không phải là chuyện của Linh Khuyết có vấn đề chứ?

Thấy Huyền Chu định ra ngoài, Thượng Trang vội gọi nàng ta lại, hỏi: "Đúng rồi, thời điểm Hoàng Thượng rời đi có nói gì không?"

Huyền Chu lắc đầu: "Không có. Trương công công và Dương tướng quân cùng tới, Hoàng Thượng đi rất gấp."

Dương Thành Phong?

Hắn tới, vậy là sự tình của Linh Khuyết không có vấn đề gì.

Thượng Trang thoáng yên lòng, phát tay cho Huyền Chu rời đi.

Phục Linh có chút bất đắc dĩ, nghĩ nghĩ, nói: "Tiểu thư, chi bằng nô tỳ xuống chuẩn bị ít điểm tâm, lát nữa người tự mình mang qua cho Hoàng Thượng được không?"

Tâm tư của nha đầu này thật là... Lúc nào cũng muốn hai người họ có cơ hội ở cùng nhau, ngay cả chút hi vọng cũng phải bắt lấy.

Thượng Trang lắc đầu, hẳn có chuyện cần làm, mà nàng cũng phải chuẩn bị đề ngày mai xuất cung, vì thế nói: "Được, người chuẩn bị điểm tâm đi, lát nữa đưa qua cho Hoàng Thượng, thuận tiện nói Thái Hậu đã ân chuẩn cho ta ngày mai xuất cung. Người chỉ cần nói vậy, Hoàng Thượng nghe sẽ lập tức rõ."

Nghe nửa câu đầu, Phục Linh còn vô cùng cao hứng, nhưng nghe hết về sau, nàng lại không khỏi thất vọng. Nhưng cho dù phiền muộn, lúc này cũng không thể làm thêm được gì, nha đầu chỉ đành khom người rời đi.

Thượng Trang một mình ngồi trong phòng, nghĩ tới ngày mai xuất cung, đáy lòng đột nhiên khẩn trương.

Từ khi đại hôn của Nguyên Chính Hoàn vào nửa tháng trước xuất hiện thích khách, tới nay vẫn không có chút tin tức về hôn kỳ của y.

Thượng Trang không biết là nguyên nhân là gì, nhưng trước nay chưa từng có ý định đi làm rõ. Nàng chỉ nghĩ tới một chuyện, lúc ấy Nguyên Duật Diệp nói Thục Quận xảy ra chuyện, sợ là sẽ không có ai tới đón Linh Khuyết, vậy hôm nay thì sao?

Bọn họ sẽ phái ai tới?

Hít một hơi thật sâu, tất cả chờ nàng xuất cung sẽ biết, không phải sao?

Vô luận là ai, nàng biết, Nguyên Chính Hoàn sẽ không tới.

Đừng nói là đón Linh Khuyết, hơn nữa Nguyên Duật Diệp cùng từng nói, hẳn sẽ không bao giờ truyền y hồi kinh.

Phục Linh đã làm điểm tâm xong, nha đầu chỉ vào báo với nàng một tiếng rồi mang đồ trực tiếp qua Càn Thừa Cung.

Thời điểm Phục Linh trở về sắc trời đã tối, nàng vừa vào cửa liền mở miệng: "Hoàng Thượng không nói nhiều, chỉ dặn tiểu thư phải cẩn thận."

Thượng Trang gật đầu, lại hỏi: "Hoàng Thượng không sao chứ?"

"Thời điểm nô tỳ tới, trong Ngự Thư Phòng chỉ còn một mình Hoàng Thượng, cho nên hẳn là không có việc gì." Nghe ngữ khí của hắn, nàng thật không phát hiện được gì.

Thượng Trang gật đầu, không tiếp tục truy vấn.

Hắn không nói là vì không muốn mọi người lo lắng, nếu đã vậy, nàng cũng không cần hỏi tới.

Khi nào muốn nói, hắn sẽ tự nói.

.....

Hôm sau, ngày mười sáu tháng hai, thời điểm xuất cung, trời vô cùng u ám, hơn nữa còn có sương mù.

Thái Hậu đứng trên cao nhìn xuống, hôm nay thời tiết như vậy, bà ảm ảm cảm thấy sẽ có điềm xấu. Một nữ tử bị xử chết vốn không có tư cách chôn cất đẳng hoàng, chỉ là nhìn vào tình cảm giữa Linh Khuyết và Nguyên Duật Diệp khi xưa, bà cũng không định nói nhiều.

Thượng Trang một thân y phục trắng thuần khiết cùng Phục Linh ngồi xe ngựa xuất cung.

Xuất hành không quá nhiều người, chỉ có vài kẻ khiêng quan tài, theo sau là bốn thái giám và cung nữ.

Thượng Trang ngược lại không có quá nhiều lo lắng, những thứ Linh Khuyết cần mang theo, còn cả người âm thầm bảo hộ muội ấy, tất cả Nguyên Duật Diệp chắc chắn sẽ có an bài.

Phục Linh hạ màn che xuống, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu thư, chúng ta đi đâu?"

Thượng Trang chỉ lắc đầu.

Linh Khuyết không thể vào lăng mộ của hoàng gia, bởi vì nơi đó chỉ dành riêng cho đế hậu, mà Linh Khuyết chẳng qua chỉ là một phi tử ban chết, hẳn là sẽ được đưa ra khỏi thành, tìm một miếng đất rồi chôn. Theo nàng biết, cách ngoại thành không xa có một nơi chuyên dùng để an táng người chết.

Có điều cũng may, Linh Khuyết không thật sự chết, nếu không, thân muội muội có kết quả như vậy, Thượng Trang thật không biết phải làm sao.

Ngoài thành, xe ngựa trực tiếp dừng trước ngôi chùa chuyên siêu độ cho vong linh.

Thượng Trang một thân y phục trắng toát đi vào. Bên trong, tiếng than khóc vang lên khắp nơi, Phục Linh tựa như dựa vào thân thể Thượng Trang, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu thư, hôm nay chúng ta phải ở đây một đêm sao?"

Thượng Trang gật đầu, đã nói với Thái Hậu như vậy, nàng đương nhiên phải ở lại một đêm, hơn nữa càng quan trọng là, nàng muốn sự tình của Linh Khuyết được giải quyết ổn thỏa, như thế bản thân mới có thể an tâm hồi cung.

Thái giám sớm đã sắp xếp sương phòng, dẫn Thượng Trang qua.

Lúc này trời vẫn còn sáng, quan tài của Linh Khuyết được đặt trong nội đường của hậu viện, sẽ có tăng nhân tụng kinh siêu độ, sau đó mới có thể hạ táng.

Ngôi chùa này không nhỏ, phía sau còn có một cái hồ, nhìn không ra rốt cuộc là do người đào hay vốn thuộc về tự nhiên.

Chờ trong phòng, mãi tới trưa vẫn không có ai tới. Từ cửa sổ nhìn ra ngoài, sương mù vẫn dày đặc như lúc tối, cảnh trí ngoài ba trượng không thể nhìn rõ ràng.

Thời tiết nhiều sương như vậy thật sự là rất hiếm thấy.

Không biết vì lý do gì, Thượng Trang lại ảm ảm cảm thấy không yên.

Nàng lập tức lắc đầu, không đâu, có lẽ là vì bản thân đang ở ngôi chùa này, tâm tình không giống khi trước.

Hít một hơi thật sâu, dù sao nàng cũng không giống như người tới đây, nàng không phải thật sự tới đưa tiễn người chết.

Hiện tại không thấy mặt trời, cho nên không thể nhìn ra giờ nào, chỉ khi thuận miệng hỏi thái giám bên cạnh, nàng mới biết thì ra đã tới giờ thán.

Theo thái giám ra ngoài, bên ngoài đã có người chờ xuất phát. Phục Linh dìu Thượng Trang lên xe ngựa, ước chừng đi nửa canh giờ, xe mới chậm rãi dừng lại.

Bên ngoài truyền tới thanh âm của cung nữ: "Tới nơi rồi, thỉnh nương nương xuống xe."

Quan tài cẩn thận được nâng lên, Thượng Trang chỉ lặng lẽ theo sát từ xa. Sắc trời đã bắt đầu trầm xuống, lại thêm sương mù dày đặc chưa tan, hai cung nữ rút người lại, khuôn mặt run lên vì sợ hãi.

Phía trước sớm đã có chỗ đất được đào sẵn, xung quanh có rất nhiều bia mộ.

Phục Linh nhỏ giọng bên tai nàng: "Vận khí của Linh Thực Viện xem như không tồi, nếu không, phi tần được ban chết còn có thể nhập thổ quy an sao? Đúng là giống cung nhân của nội cung mất đi, cho dù khi sống người có bao nhiêu phong quang, chết rồi cũng chỉ còn một bãi đất hoang mà thôi."

Thượng Trang khẽ quát: "Ở nơi này người cũng dám nói lung tung sao?"

Phục Linh le lưỡi, không nhiều lời nữa.

Mắt thấy quan tài được hạ xuống, lại đắp thêm bùn đất lên, Thượng Trang không khỏi lo lắng. Chôn như vậy, muội ấy còn có thể hít thở sao?

Rời khỏi khu mộ trở về chùa, đáy lòng Thượng Trang vẫn vô cùng bất an.

Màn đêm cuối cùng cũng buông xuống.

Thượng Trang không ngủ, vừa qua giờ Dậu, bên ngoài truyền tới tiếng thi thảm. Nàng không gọi Phục Linh, chỉ nghe người kia nói: "Hoàng Thượng cần dặn nương nương muốn xem thì cứ đi xem, thuộc hạ xin đắc tội." Dứt lời, hần sai bước về phía trước, nắm lấy eo nàng, từ cửa sổ phía sau nhảy ra ngoài.

Thượng Trang che miệng, tránh cho bản thân kêu ra tiếng.

Khu mộ trong đêm so với ban ngày càng thêm an tĩnh.

Thị vệ đặt nạng phía sau gốc cổ thụ, sau đó một mình tiến lên.

Thượng Trang không bước ra ngoài, chỉ thấy bên đó có ba bốn thân ảnh. Trời quá tối, nàng không nhìn rõ lắm.

Qua một lúc, tựa hồ có người tới. Kẻ đó tới gần, mở miệng: "Trở về nói với Hoàng Thượng, bảo Hoàng Thượng cứ yên tâm, việc này từ giờ trở đi, Mạc Tầm sẽ xử lý."

Thượng Trang cả kinh, Mạc Tầm tự mình tới?

Trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng có thể buông xuống, nhìn cách Mạc Tầm chiếu cố Nguyên Chính Hoàn, nàng biết việc này giao cho hần, chính mình có thể yên tâm.

Mạc Tầm lại nói: "Các người tránh đi."

Thị vệ dẫn đầu theo bản năng nhìn về phía đại thụ nhưng không nói gì, chỉ gật đầu. Nhoáng một cái, mấy bóng đen đều thoáng tan biến.

Thượng Trang không khỏi giật mình, nhưng nàng biết, Mạc Tầm tới là để cứu người. Nghĩ như vậy, khóe miệng nhin không được mà cong lên.

Đúng lúc này, trong bóng đêm lại truyền tới một thanh âm, mà nụ cười trên mặt Thượng Trang lập tức cứng lại.

Nguyên Chính Hoàn!

Nguyên Duật Diệp không triệu y hồi kinh, y sao có thể viện cớ chuyện của Linh Khuyết theo Mạc Tầm mà tới đây?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 17: Run rẩy

Tay đặt trên cây bắt gác run rẩy, vừa rồi thời điểm rời đi bọn thị vệ không dẫn theo nàng, nàng tin đây không phải ý của Nguyên Duật Diệp, bởi vì hần không muốn nàng gặp Mạc Tầm, cho nên bọn thị vệ mới không nói toạc ra hiện tại nàng đang ở đây.

Nhưng lúc này, ngoại trừ Mạc Tầm, ngay cả Nguyên Chính Hoàn cũng tới, như vậy, nàng có thể ra ngoài sao?

Bắt gác ngừng hô hấp lại, nàng mở to hai mắt nhìn phía trước.

Hôm nay là mười sáu, trăng rất tròn, chỉ là cả ngày sương mù dày đặc, tới lúc này vẫn chưa tan đi. Ánh trăng xuyên qua mây mù rơi xuống, cảnh vật bên dưới vẫn còn mờ昧.

Khu đất chạng vạng bị chôn vùi đã được thị vệ đào lên, ánh mắt Mạc Tầm dừng lại cái quan tài. Chỉ là một cái quan tài bình thường, vật liệu cũng không phải hảo hạng. Mạc Tầm cẩn thận dò xét, nắp hòm vẫn chưa bị đóng đinh. Vì sao ư? Đương nhiên là để mở ra dễ dàng.

Nguyên Chính Hoàn đi chuyển xe lăn về phía trước, hỏi: "Mạc Tầm, sao còn chưa động thủ?"

Mạc Tầm tựa như thất thần, nghe Nguyên Chính Hoàn lên tiếng mới hoàn hồn trở lại, thấp giọng đáp: "Vâng." Dứt lời, hần lập tức nhảy xuống. Hít một hơi thật sâu, quát lớn một tiếng, Mạc Tầm đánh một chưởng xuống, nắp quan tài lập tức bị đánh bật ra.

Nữ tử bên trong nhắm chặt hai mắt, an tường mà ngủ, không hề hay biết xung quanh đang xảy ra chuyện gì.

Sắc mặt Mạc Tầm thoáng thay đổi, vội vươn tay dò xét hơi thở của nàng, nhin không được mà "A" một tiếng. Loại thuốc giả chết này hần từng nghe nói qua, nhưng hôm nay mới thật sự nhìn thấy, thật kỳ diệu, thoạt nhìn không khác gì người chết.

Hần bắt gác quay đầu nhìn: "Chủ tử, không còn hơi thở." Thời điểm nói chuyện, tâm thần hần có chút bất an. Quá giống, thật sự quá giống!

Nguyên Chính Hoàn thoáng nhíu mày, loại thuốc này không cần giải được, người uống ngủ đủ ba ngày ba đêm sẽ tự động tỉnh dậy. Kỳ thật nội tâm y vô cùng tỉnh táo, người trong lòng Linh Khuyết trước nay đều là Nguyên Duật Diệp, hiện tại ép nàng đi theo Mạc Tầm, nàng sẽ nguyện ý sao?

Hít một hơi thật sâu, nếu đã như vậy, bọn họ sẽ cho nàng biết, thật ra là Nguyên Duật Diệp không cần nàng nữa.

Linh Khuyết, nàng ấy sẽ hận sao?

Nguyên Duật Diệp sớm đã có tính toán, ba ngày sau Linh Khuyết tỉnh lại, bọn họ cũng đã rời kinh thành, nhưng y hiện tại lại muốn để Linh Khuyết tỉnh dậy.

Đứng, ngay bây giờ, y muốn nàng tỉnh lại.

Đầu ngón tay khẽ động, trong nháy mắt động tác lại dừng, y quay đầu, nghiêm nghị hỏi: "Ài?"

Thượng Trang cả kinh, nàng đã trốn kỹ như vậy nhưng vẫn bị y phát hiện sao?

Mạc Tầm theo hướng Nguyên Chính Hoàn quay đầu mà nhìn, một tay đặt lên trường kiếm đeo trên eo, đi tới, ánh mắt cũng trở nên sắc bén. Chuyện chủ tử nhà hắn bí mật hỏi kinh không có ai biết, rốt cuộc là ai? Người của Nguyên Duật Diệp sao?

Thượng Trang cắn môi, hắn còn tiếp tục bước tới, nàng còn có thể lẫn trốn sao?

Nàng biết rõ đối phương là ai, nhưng bọn họ lại không biết là nàng. Một kiếm đâm qua, chỉ sợ có muốn tránh cũng tránh không được. Hít một hơi thật sâu, nàng chỉ có thể sai bước ra ngoài.

Đúng lúc này, có thứ gì đó từ phía sau xông tới, Thượng Trang theo bản năng quay đầu, bước chân bên dưới dừng lại. Hình như, là một con thỏ.

Trong nháy mắt, cả người nàng cứng đờ.

A, đây đúng là giấu đầu lòi đuôi! Nàng nói rồi mà, bản thân cẩn thận như vậy làm sao có thể bị phát hiện?

Thì ra, bị phát giác căn bản không phải là nàng, chẳng qua chỉ là một con thỏ phía sau nàng thôi. Mà nàng lại bất tri bất giác bước ra ngoài.

Hiện tại, cho dù muốn tránh cũng tránh không kịp.

Ánh mắt Mạc Tầm đang hướng theo con thỏ chạy qua, đồng thời bắt gặp một người lặng yên đứng bên cây cỏ thụ. Hắn chấn động, phóng người xông lên, lại không ngờ người tới căn bản không biết võ công.

Trường kiếm tới gần, lúc này hắn mới nhìn rõ, thì ra là nàng!

Thượng Trang hoảng sợ, theo bản năng muốn lui thì cánh tay bị nam tử bắt lấy, hung hăng giữ chặt, mà trường kiếm lạnh băng đã đặt trên cổ nàng.

Bất giác "A" lên một tiếng, đó là xuất phát từ bản năng, cũng là kinh hãi.

Trường kiếm sắc bén đã chạm vào da thịt, đau đớn rất nhỏ từ nơi đó bắt đầu lan ra.

Đột nhiên Thượng Trang nhớ lại lần đó ở Hưng Viên, cũng là Mạc Tầm muốn giết nàng. Thái độ của Nguyên Chính Hoàn lúc ấy, nàng vẫn còn nhớ rõ, chỉ là hôm nay, y sẽ không còn như vậy, cứu nàng.

Nhìn một góc của trường kiếm thấm đỏ máu tươi, tay Mạc Tầm bất giác buột chặt.

Đây là cảm giác hơn hai mươi năm cầm kiếm hắn không có. Ở Hưng Viên lúc ấy, hắn và nàng cũng từng như vậy, mà thời điểm đó, chủ tử một lòng thích nàng, cho nên hắn không ra tay. Nhưng hôm nay thì sao? Nàng sao lại trùng hợp xuất hiện ở nơi này?

Âm mưu, hay là trùng hợp?

Nếu hôm nay giết nàng ở nơi này, bọn họ có thể yên bình ra khỏi thành sao?

Nếu không giết, Hoàng Thượng rất nhanh sẽ biết chủ tử vào kinh, như vậy cũng quá nguy hiểm, hắn chắc chắn sẽ nghi ngờ chủ tử!

Mạc Tầm nghiêng răng, hắn chần chờ, trong lòng không ngừng giãy giụa.

"Mạc Tầm!" Sau lưng truyền tới thanh âm của Nguyên Chính Hoàn, vốn định hỏi người tới là ai, nhưng không biết vì lý do gì, y lại không mở miệng hỏi được.

Là nữ nhân, thanh âm đó y nghe thấy.

Tiếng rên rất nhỏ mang theo hoảng sợ và kinh ngạc.

Hắn bắn khoả một hồi, chỉ cái nháy mắt ngắn ngủi, "A" một tiếng, cảm giác này sao lại quen thuộc như vậy? Tựa hồ tình cảnh thế này, y đã trải qua.

"Mạc Tầm, đem nàng..."

Đem nàng giết chết!

Y vốn định nói như vậy, chỉ là lời nói tới yết hầu liền thoáng dừng ở đó, một tiếng cũng không thể phát ra.

Im lặng một hồi, y lại đổi thành: "Mang đi!"

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, y biết nàng là ai sao? Vì sao phải mang nàng đi?

Mạc Tầm quay đầu nhìn chủ tử nhà mình, không thể giết, cũng không thể dẫn theo, đây là suy nghĩ tiến thoái lưỡng nan trong lòng của hắn, rất khó quyết định.

Lúc này, Thượng Trang nhàn nhạt lên tiếng: "Mang bốn cung đi, vương gia không sợ Hoàng Thượng biết ngài hỏi kinh sao?"

Mạc Tầm cả kinh nhìn nàng, hắn rốt cuộc cũng biết bản thân đã quên làm gì! Hắn sao có thể để nàng nói chuyện?

Nếu vừa rồi chỉ là suy đoán thì hiện tại, Nguyên Chính Hoàn có thể khẳng định thân phận của nữ tử này. Mười ngón tay khẽ động, y mở miệng: "Thì ra là nương nương, bốn vương ngược lại cảm thấy rất hiếu kỳ, nương nương tới nơi này, Hoàng Thượng ở trong cung có thể an tâm sao?"

Thượng Trang đương nhiên rõ ràng, y đơn giản chỉ là muốn hỏi Nguyên Duật Diệp có biết y hỏi kinh hay không.

Khẽ cười thành tiếng, Thượng Trang trả lời: "Bổn cung được Thái Hậu ân chuẩn tới đây đưa tiễn Linh Khuyết đoạn đường cuối cùng, lại không ngờ gặp được Vương gia ở đây."

Nguyên Chính Hoàn nhủ mảy, nàng chỉ nói gặp y, mà không phải y và Mạc Tầm, như vậy có thể khẳng định, chuyện Mạc Tầm tới đưa Linh Khuyết đi, nàng biết. Mà nàng cũng đang nói với y, chuyện y trở về, Nguyên Duật Diệp không biết.

Chẳng biết vì lý do gì, với lời nàng nói, y tin.

Không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Chỉ là sau khi trở về, nàng có nói cho Nguyên Duật Diệp biết không?

Nguyên Chính Hoàn bất động thanh sắc mở miệng: "Đã như thế, Mạc Tầm, còn không để nương nương qua đây?"

Mạc Tầm sợ run lên, cuối cùng chỉ đành cắn răng thu kiếm.

Ừm...

Đầu ngón tay khẽ chạm vào chỗ bị trường kiếm xẹt qua, miệng vết thương không lớn, chỉ là có ít máu rỉ ra. Lấy khăn đề lên, nàng nâng bước đi về phía trước.

Nam tử nương theo tiếng động quay đầu, dưới ánh trăng, khuôn mặt tuấn tú của y dần trở nên rõ ràng, đôi mắt vẫn rực rỡ như sao trời có thể khiến người ta lập tức thất thần.

Nội tâm không khỏi trương, trên mặt vẫn cố gắng bày ra biểu cảm bình tĩnh như nước.

Nàng quên mất, y không nhìn thấy.

A, chán nản cười, vết thương trên cổ khiến nàng khẽ nhủ mảy.

Nguyên Chính Hoàn lại lên tiếng: "Mạc Tầm, còn không đi xử lý? Bổn vương và nương nương xem ra có mấy lời cần phải nói."

Mạc Tầm nhìn hai người, cũng không nói chuyện, thành thạo tra kiếm vào vỏ, nhảy xuống, cúi người cẩn thận ôm nữ tử ra khỏi quan tài. Thượng Trang nhìn hần cỡi áo bào trên người ra trái xuống mặt đất, đặt nhẹ Linh Khuyết lên, sau đó xoay người thu dọn hiện trường.

Chẳng qua chỉ là một hành động nhỏ mà thôi, nhưng Thượng Trang biết, Mạc Tầm sẽ không bạc đãi Linh Khuyết. Nghĩ như vậy, trong lòng cuối cùng cũng cao hứng trở lại, Mạc Tầm tuy bề ngoài lạnh nhạt, nhưng chỉ cần là người mình thích, hẳn chắc chắn sẽ đối tốt với muội ấy như đối với Nguyên Chính Hoàn.

Như vậy, tất cả những gì nàng và Nguyên Duật Diệp làm đều đáng giá, không phải sao?

Đang suy nghĩ miên man, thanh âm của Nguyên Chính Hoàn lần nữa tới: "Nương nương vừa mới nói mình được Thái Hậu ân chuẩn tới đưa tiễn Linh Khuyết?"

Thời điểm hoàn hồn, Thượng Trang đã thấy y chậm rãi chuyển động xe lăn về phía trước. Thoáng chần chờ, nàng lặng lẽ nâng bước theo sau, nàng biết sau khi Mạc Tầm thu dọn tất cả, bọn họ sẽ rời đi, mà thị vệ của Nguyên Duật Diệp cũng sẽ quay lại, cho nên thời gian để hai người nói chuyện chỉ có lúc này mà thôi.

Nàng gật đầu: "Ngược lại là bổn cung không ngờ sẽ gặp Vương gia ở đây, bổn cung thật hiếu kỳ." Hiếu kỳ y tới đây làm gì?

Y khẽ cười: "Có gì phải hiếu kỳ chứ? Bổn vương cũng thích Linh Khuyết, đương nhiên sợ nàng ấy gặp chuyện không may, chi đơn giản thế thôi."

Thượng Trang ngắt ra, thật vậy sao? Thế còn nàng? Hiện tại nếu nàng gặp chuyện, y sẽ không quan tâm?

Lần đó bị Trần Tĩnh bắt tới son động, y rời đi không quay trở lại, mà hôm nay y lại lạnh lùng kêu Mạc Tầm mang nàng đi...

A, lúc này chỉ có thể nói, Vong Tình Thủy trên người Nguyên Chính Hoàn thật lợi hại. Như vậy, sau khi Linh Khuyết uống, muội ấy sẽ hoàn toàn quên đi Nguyên Duật Diệp, không phải sao?

Nghĩ tới, nàng lại cảm thấy đắng chát.

Nam tử đã nói xong, Thượng Trang đứng phía sau kinh ngạc nhìn y, mở miệng: "Nếu biết Vương gia trở về, Hoàng Thượng sẽ tức giận." Để Nguyên Duật Diệp biết, hẳn đâu chỉ tức giận?

Y cười nhạo: "Nương nương sẽ nói sao?"

Cánh tay che miệng vết thương run lên, nàng đau tới nhủ mảy, vấn đề này, từ lúc trông thấy y tới hiện tại, lòng nàng vẫn luôn đắn đo. Nếu như bọn họ không gây ra chuyện gì, nàng đương nhiên sẽ không nói, nhưng nguyên nhân y trở về thật sự chỉ đơn giản vậy sao?

Cẩn mòi, nàng không biết.

Bởi vì hôm nay, chỉ sợ Nguyên Chính Hoàn cũng đề phòng nàng, không nói sự thật cho nàng biết.

Như vậy...

Nội tâm không ngừng giãy giụa, Thượng Trang lại nghe y hỏi: "Miệng vết thương sâu không?"

Một câu cũng đủ khiến nàng giật mình.

Trong không khí có mùi máu tươi rất nhỏ, y ngửi thấy, y nghĩ, hẳn là vừa rồi Mạc Tầm thất thủ.

"Không sâu." Thời điểm trả lời, thanh âm nàng lộ rõ vẻ bối rối, nàng cũng không biết bản thân rốt cuộc thế nào.

Y không nhiều lời, chỉ nói: "Chỗ bổn vương có thuốc trị thương." Dứt lời, từ ống tay áo y lấy ra một hộp cao dược nhỏ đưa cho Thượng Trang.

Thượng Trang kinh hãi, lại nghe y giải thích: "Mắt bổn vương không nhìn thấy, bình thường sinh hoạt bị thương là điều không thể tránh khỏi. Đây là thuốc trị thương Mạc Tầm chuẩn bị, rất tốt."

Nàng thoáng chần chờ, cuối cùng cũng đưa tay nhận.

Thượng Trang phết nhẹ một ít lên tay, chỉ là không nhìn thấy vết thương, nàng không khỏi ảo não.

Nguyên Chính Hoàn lại đột nhiên khẽ cười, nói: "Tốt xấu gì nương nương cứ bôi lên đi, thuốc cao này mùi hương không tồi."

Đầu ngón tay run lên, y là đang nói cho nàng biết, mùi thuốc mỡ có thể che lấp mùi máu, giúp nàng giấu chuyện mình bị thương. Cho dù không biết hôm nay y ở đây, nhưng Mạc Tầm tới là chuyện chắc chắn, nếu để Nguyên Duật Diệp biết Mạc Tầm thất thủ làm tổn thương nàng, hẳn nhất định sẽ không bỏ qua.

Khô sở trong lòng, nàng vẫn mỉm cười như trước: "Vương gia suy nghĩ thật chu đáo." Đóng nắp lại, đưa thuốc mỡ cho y, nàng lại nói, "Bổn cung đa tạ thuốc của Vương gia."

Nam tử mỉm môi cười, duỗi tay qua.

Dưới ánh trăng, nàng rõ ràng có thể nhìn thấy ngón tay thon dài của y run lên, so với lúc trước, y tựa hồ đã gầy đi.

Đầu ngón tay chạm tới hộp thuốc mỡ, y nắm chặt, mà Thượng Trang lại cảm thấy y dường như đang cố sức, không khỏi nhíu mày hỏi: "Vương gia sao vậy?" Lúc này nàng mới phát hiện y có chút khác thường, là bị bệnh sao?

Cất hộp thuốc mỡ vào tay áo, y dựa vào xe lăn, nghiêng răng. Vì sao... Mỗi lần đều như vậy?

Chỉ cần nàng nhẹ giọng hỏi thăm y một câu, nơi đó sẽ đau như thế.

Ngước mắt, nở nụ cười, y mở miệng: "Chẳng biết tại sao lồng ngực lại đột nhiên đau, có thể mượn tay nương dùng một lát được không?"

Thượng Trang không khỏi bị dọa sợ, đang êm đẹp, lồng ngực y sao có thể đau chứ? Y lại không nhớ ra nàng, cho nên nguyên nhân chắc không phải vì nàng mà ra, chỉ là, y mượn tay nàng để làm gì?

"Nương nương..." Người trước mắt không hề cử động, y lại thấp giọng gọi một tiếng.

Nhìn chằm chằm nam tử kia, do dự một hồi, nàng cuối cùng cũng vươn tay.

Nguyên Chính Hoàn cười yếu ớt, đưa tay chạm lấy tay nàng.

Bàn tay đột nhiên bị y cầm lấy, Thượng Trang cả kinh, còn chưa kịp phản ứng, cả người đã bị y kéo qua. Bàn tay nàng hoàn toàn dán lên lồng ngực của y.

Trái tim y, bắt đầu đập loạn nhịp, mà tất cả từ lồng bàn tay truyền thẳng tới trái tim nàng.

Kinh ngạc nhìn y, vì sao chứ?

Lần đó, nàng chẳng qua chỉ muốn giúp y có thêm chút ấm áp, y lại nói: Nương nương, xin tự trọng.

Như vậy thì hôm nay? Y chủ động nắm lấy tay nàng, còn...

Thân thể Nguyên Chính Hoàn tựa như lạnh đi, lần này, còn cả lần đầu tiên tiếp xúc với nàng... Lần đó, nàng không cẩn thận ngã vào lòng y, y thậm chí còn chưa kịp phản ứng, nàng đã đứng dậy.

Đúng vậy, cái cảm giác không có cách diễn tả này rốt cuộc là gì?

Từ lúc đầu ngón tay nàng chạm vào, đau đớn nơi đó lập tức lan rộng.

Tới khi y đặt tay nàng hoàn toàn dán vào lồng ngực của mình, đau quá...

Y cắn răng chịu đựng, cưỡng ép nuốt thứ tanh ngọt kia xuống.

Thấy sắc mặt y thay đổi, Thượng Trang muốn rút tay ra, ai ngờ, khí lực của y lại lớn như vậy.

"Vương gia, buông tay!" Nàng thật sự sợ hãi, y muốn làm gì? Y rốt cuộc muốn làm gì? Thượng Trang cắn răng, "Vương gia quên ngày đó đã nói gì với bổn cung sao? Hôm nay bổn cung muốn dùng lại câu đó mà nói, thỉnh Vương gia tự trọng!"

Y phảng phất như mất điếc tai ngơ.

Nàng càng gầy gù, y càng dùng lực, vẫn không buông tay.

Y không biết bản thân đang làm gì, mà dường như, y đã biết.

Làm nàng đau, nhưng lòng y tựa hồ còn đau hơn nàng.

Rõ ràng mỗi lần tiếp xúc, nội tâm đều có phản ứng rất lớn, nhưng ký ức của y về nữ tử này lại là một mảnh trống không.

Lần đầu quen biết cũng là lần gần đây nhất y cùng Mạc Tầm từ Thục Quận trở về chúc mừng thọ thần của Thái Hậu. Nàng đối với y mà nói, rõ ràng là xa lạ, không phải sao?

Lần đó Trần Tĩnh bắt hai người bọn họ, y kiên quyết rời đi, nếu không phải Mạc Tầm cho người điếm huyết, đau đớn lần đó, y thật không biết bản thân sẽ vượt qua thế nào?

Cũng từ ngày đó trở về Thục Quận, y luôn nghĩ tới vấn đề này.

Rốt cuộc là sai ở đâu?

Càng nghĩ, y càng không rõ.

Có lẽ chỉ có một lời giải thích.

Đó là, y đã quên nàng!

Quên...

Khóe môi đã nếm được vị tanh ngọt kia, nếu thật sự là y quên nàng, như vậy nàng đối với y chắc chắn là người rất quan trọng, không phải sao? Nếu không, y sao có thể đau đớn như vậy?

Khí lực trên người, tất cả trong khắc đó phảng phất đều biến mất.

Thượng Trang bỗng nhiên rút tay về, xoa xoa cổ tay bị y làm đau, lại hoảng sợ mà nhìn nam tử trước mặt, thấy sắc mặt y càng lúc càng khó coi. Nàng quay đầu nhìn, thấy Mạc Tầm vẫn còn đang chôn vùi quan tài kia. Chuyện bên này, hẳn không biết.

Thượng Trang lui mấy bước, không biết có nên gọi hắn hay không.

Chỉ vì, Nguyên Chính Hoàn như vậy, nàng thật sự sợ hãi.

Y run giọng mở miệng: "Người... Rốt cuộc là ai?" Hoặc là, y nên hỏi, nàng là gì của y?

Gì của y?

Bất giác nhắm hai mắt lại, thật kỳ lạ, tại sao chính mình lại có suy nghĩ như vậy?

Thượng Trang mở lớn hai mắt nhìn y, trái tim "thình thịch thình thịch" đập loạn nhịp. Lời y nói rốt cuộc có ý gì?

Nàng không rõ! Nàng không rõ!

Loạng choạng tiếp tục lui về sau, nàng lại nghe y hỏi: "Người là ai? Ta... Lúc trước có phải ta đã gặp người không?"

Nếu là trước kia, nàng sẽ ép chính mình cho rằng không rõ, nhưng hiện tại, chẳng rlex nàng vẫn không hiểu sao? Y là đang hoài nghi, cho nên mới hỏi nàng. Y thậm chí đã không còn tự xưng là "Bồn vương" nữa rồi.

Có thể? Nàng có thể nói sao? Có thể nói y biết, nàng là Thượng Trang sao?

Không, không thể.

Thượng Trang lắc đầu, chua xót mở miệng: "Vương gia hồ đồ rồi à? Ngươi trước đó đương nhiên đã gặp bồn cung, chúng ta gặp nhau trong thọ thần của Thái Hậu trong cung, còn cả thời điểm Vương phi tiến cung, ngoài cửa Úc Ninh Cung và lần cuối cùng là lúc Vương gia rời kinh, bồn cung Hoàng Thượng tới đưa tiễn. Đứng rồi, lần đó còn xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn." Hai tay nắm chặt thành nắm, móng tay đã khảm sâu vào da thịt.

"Không, không phải..." Y dường như có chút hoảng loạn. Không, khẳng định không phải như vậy!

Thượng Trang cười hỏi: "Không phải? Vậy là gì?" Nàng khẳng định y vẫn chưa nhớ lại, cho nên thời điểm nói chuyện, nàng càng phải cẩn thận. Không thể để y nhớ ra, quyết không thể!

Hít một hơi thật sâu, đau đớn ở lồng ngực, y cơ hồ không chịu đựng được nữa rồi.

Mạc Tầm quay đầu nhìn hai người bọn họ, chỗ này cách xa, hẳn không thấy rõ sắc mặt của Nguyên Chính Hoàn, chỉ là chẳng biết vì lý do gì, hắn lại ần ần cảm thấy không ổn, vì thế mở miệng: "Chú tử đợi một lát, Mạc Tầm sắp xong rồi."

Nguyên Chính Hoàn lúc này mới hoàn hồn. Đúng vậy, y rốt cuộc sao thế? Mục đích hồi kinh lần này, y quên rồi sao?

Trái tim từng chút thắt chặt, lần đó y đã có thể vượt qua, nhưng lúc này, vì sao y không thể lần nữa nhẫn nhịn?

Có lẽ bởi vì y chưa từng nghĩ, tối nay lại gặp nàng ở nơi này.

Y thống khổ cúi đầu ho một tiếng. Thượng Trang định mở miệng, nhưng rốt cuộc vẫn không dám gọi y.

Mạc Tầm cuối cùng cũng xử lý xong mọi chuyện, quay lại cẩn thận ôm nữ tử nằm dưới đất đi về phía hai người.

Thượng Trang bất giác quay đầu, tốt quá, Mạc Tầm làm xong rồi, nói cách khác, bọn họ sắp phải rời đi.

Mà nàng, cũng nên trở về chùa rồi.

Ngày mai, là được hồi cung.

Hít một hơi thật sâu, thôi, chuyện này vốn có kết quả như vậy, nàng chỉ là không ngờ lại gặp Nguyên Chính Hoàn ở đây.

"Ta và Mạc Tầm ở hậu viện trong chùa, lát nữa ngươi tới, ta có chuyện muốn nói với ngươi." Thanh âm của y rất nhẹ, nhưng từ sau lưng truyền tới, từng chữ đều vô cùng rõ ràng.

Thượng Trang thật sự kinh hãi, ánh mắt lần nữa dừng trên người nam tử. Nương theo ánh trăng, nàng thấy y và Mạc Tầm đều chỉ mặc thường phục, chỉ nhìn một mình y, hoàn toàn không nhận ra thân phận.

Xem ra, bọn họ đã đi trước nàng một bước, sớm ở trong chùa miếu.

Bất giác cắn môi, xung quanh không có chỗ dừng chân, mà ai có thể ngờ rằng bọn họ lại ở ngay chùa miếu, bởi vì nếu một mình Mạc Tầm tới, với tính tình của hắn, hẳn chắc chắn sẽ lựa chọn ngủ ngoài trời.

Đang nghĩ nghĩ, Mạc Tầm đã tới gần, nói với Nguyên Chính Hoàn: "Chú tử, chúng ta có thể đi rồi."

"Ừ." Y chỉ cúi đầu thấp giọng một tiếng, sau đó xoay người rời đi.

Thượng Trang ngỡ ngác đứng đó một lúc lâu, mãi tới khi hai thân ảnh kia đều biến mất trong màn đêm, nàng mới hoàn hồn. Trong đầu hết lần này tới lần khác hồi tưởng câu nói sau cùng của Nguyên Chính Hoàn, y có chuyện muốn nói với nàng, y rốt cuộc có thể nói gì?

Như vậy còn nàng, nên đi sao?

Chẳng biết tại sao, nàng lại cảm thấy thời điểm nói lời này, ngay cả Mạc Tầm Nguyên Chính Hoàn cũng muốn che giấu, cho nên mới thấp giọng như vậy.

Thượng Trang cắn môi, nâng bước đi về phía trước.

Vết thương trên cổ đã không còn đau nữa, thuốc trị thương tốt này quả nhiên danh bất hư truyền. Bọn thị vệ kia hẳn không ai dám nhìn thẳng nàng, mà hiện tại trời đã tối, chuyện nàng bị thương tới nay coi như an toàn qua, ngày mai có thể tùy tiện tìm lý do giấu diếm là được.

Bọn thị vệ đứng từ xa, thấy nàng tới liền có người mở miệng hỏi: "Nương nương, Mạc thị vệ đi rồi sao?"

Thượng Trang gật đầu, thị vệ kia lại tiếp tục: "Hoàng Thượng nói Mạc thị vệ trước nay thích độc lai độc vãng, cho nên bọn thuộc hạ ở cạnh trông chừng thì không tốt cho lắm, để nương nương ở lại là vì..."

"Bổn cung biết, về thôi." Thượng Trang cắt ngang. Nguyên nhân để nàng ở lại, nàng đương nhiên đoán được. Nàng đã nói muốn tới đưa tiễn Linh Khuyết đoạn đường cuối cùng, như vậy Nguyên Duật Diệp đương nhiên sẽ an bài để nàng đứng nhìn từ xa.

Không gặp Mạc Tầm, cũng tốt. Dù sao trước nay Mạc Tầm đối với nàng luôn có địch ý.

Chỉ là... A, ai có thể ngờ rằng Nguyên Chính Hoàn cũng tới.

Nàng càng không ngờ rằng, trùng hợp có một con thỏ chạy ra như vậy khiến nàng tự mình bạo lộ hành tung.

Lắc đầu, bất đắc dĩ mà cười.

Thị vệ đưa nàng về phòng rồi lui xuống.

Nằm trên giường, nàng nghĩ nghĩ, vẫn là ngủ thôi.

Rất lâu sau, một chút cảm giác buồn ngủ cũng không có, nàng lăn qua lăn lại mấy lần vẫn không ngủ được. Bực bội xuống giường, nàng đi qua mở cửa sổ. Giờ phút này, mây mù bên ngoài đã tan, trăng tròn lộ hơn phân nửa.

Ánh trăng trong vắt mà thanh khiết, Thượng Trang không khỏi đưa tay ngắm nhìn bên dưới. Không khí lạnh lẽo bên ngoài ập tới, nàng rút tay về, mặc thêm y phục, ra ngoài đi dạo.

Bất giác đã tới cái hồ, ánh trăng soi bóng mặt nước, ném cục đá xuống tạo nên rung động nhẹ nhàng.

Ánh mắt không tự chủ mà tìm kiếm chỗ còn đốt đèn.

Y nói, muốn nàng tới.

Như vậy phòng của y nhất định vẫn còn sáng đèn.

Chỉ có một gian kia...

Trong màn đêm, ánh đèn xuyên qua cửa sổ le lói ra ngoài, y liệu có đang hướng mặt ra ngoài đợi nàng tới hay không?

Nàng không tới, y có lẽ sẽ đi tìm nàng, y hành động bất tiện, nếu bị phát hiện thì nguy to. Cho nên, y chỉ có thể chờ.

Nữ tử đứng lặng bên mặt hồ mà nhìn, bước chân bên dưới không động.

Y có lời muốn nói, kỳ thật nội tâm vô cùng hiếu kỳ, nàng cũng rất muốn biết y rốt cuộc muốn nói cái gì. Chỉ là nàng biết, nàng không thể đi, nàng sợ đi rồi, Nguyên Chính Hoàn sẽ nhìn ra gì đó. Y là khôn khéo, chỉ cần một cọng cỏ lay động, y cũng có thể nhận ra.

Nhưng không đi, nếu tại sao lại ra ngoài?

Tự hỏi, nội tâm cuối cùng vẫn không có đáp án.

Mâu thuẫn quán lấy suy nghĩ, loại cảm giác này dù là ai cũng không có cách nào lý giải.

"Tiểu thư? Tiểu thư!" Phục Linh ở phía sau thấy nàng, vội đuổi tới, "Sao tiểu thư lại tới đứng đây một mình? Hừ chết nô tỳ rồi! Khi này vào phòng không thấy người, nô tỳ cơ hồ lật tung hết ngôi chùa này, hỏi rất nhiều người đều nói chưa từng thấy người ra ngoài."

Thượng Trang kinh hãi, không ngờ lúc này Phục Linh vẫn còn chưa ngủ. Có điều, nàng ấy hỏi, đương nhiên không có ai thấy nàng, bởi vì nàng được thị vệ leo tường trực tiếp đưa ra ngoài.

Vừa định mở miệng, nha đầu kia đã nhú mày tới gần, thần thần bí bí mà nói: "Tiểu thư, Vương gia ở đây."

Sắc mặt Thượng Trang liền thay đổi, lập tức cầm lấy tay nha đầu, hỏi: "Ai nói người biết?" Nguyên Chính Hoàn cẩn thận như vậy, y sao có thể để nàng biết?

Phục Linh bị bộ dáng của nàng dọa sợ, kéo kéo tay, lúc này Thượng Trang mới nhận ra phản ứng vừa rồi của mình hơi quá. Nàng thu tay về, nghe Phục Linh trả lời: "Nô tỳ cũng không nhìn thấy, chỉ là vừa rồi đi tìm người, trong bếp nô tỳ thấy hộp thuốc mở vứt trong lò. Mùi của thứ thuốc kia nô tỳ đã từng ngửi, khi đó ở Hưng Viên, Mạc Tầm có giao cho nô tỳ một thứ tương tự."

Đầu ngón tay run lên, đứng rồi, khi đó Phục Linh có nói với nàng, trong canh tỉnh rượu của Nguyên Chính Hoàn có trộn thêm thuốc, nhưng đó là thuốc gì, nàng ấy cũng không biết.

Nhìn sắc mặt của nàng, Phục Linh nhỏ giọng: "Chuyện Vương gia ở đây, tiểu thư biết có phải không?" Nếu không, vừa rồi nàng sẽ không có thái độ như thế. Vậy tiểu thư thành chỉ xuất cung là vì...

Phục Linh không khỏi kinh hãi, việc này nếu bị Hoàng Thượng biết thì phải làm sao?

Nghĩ như vậy, nha đầu cũng chẳng quản nhiều, chỉ kéo tay Thượng Trang, nói: "Sắc trời cũng đã muộn, tiểu thư về phòng nghỉ ngơi đi, ngày mai còn khởi hành sớm." Dứt lời, khí lực trên tay liền tăng thêm.

Thượng Trang không nhúc nhích, nhìn chăm chăm nha đầu mà hỏi: "Thuốc hôm nay người thấy trong bếp là thứ gì?" Lần trước Phục Linh nói không biết, lần này nàng lại muốn hỏi lần nữa. Nếu đã bị nàng ấy bắt gặp hai lần, chứng minh Nguyên Chính Hoàn luôn phải dùng thuốc.

Y bị bệnh, hay như thế nào?

Phục Linh sợ run lên, vẫn lác đàu: "Tiểu thư, nô tỳ thật sự không biết." Nếu nàng biết, nhất định sẽ nói ra.

Thượng Trang nhú mày, đột nhiên hất tay Phục Linh ra, xoay người đi về hướng gian phòng còn sáng đèn.

"Tiểu thư!"

Phục Linh vội đuổi theo sau, lại nghe Thượng Trang nói: "Không cần đi theo." Chuyện nàng gặp Nguyên Chính Hoàn không thể gạt được Phục Linh, nhưng nàng lại không muốn để nàng ấy biết mục đích của mình đi tìm y.

"Tiểu thư!" Phục Linh thật không rõ, vất vả lắm mới tìm được tiểu thư, nàng sao có thể để nàng ấy tiếp tục chạy loạn?

Thượng Trang đành phải dừng bước, quay đầu nhìn Phục Linh, gần từng chữ: "Ta đi gặp Vương gia, người không cần đi theo." Chuyện của Linh Khuyết, Phục Linh không hay, chuyện này vẫn là càng ít người biết càng tốt. Nếu không, sự tình sẽ trở nên phức tạp.

Phục Linh sợ run lên, chưa kịp mở miệng đã thấy nữ tử trước mặt xoay người rời đi. Bước thêm vài bước, thấy nàng ấy hướng về tiểu viện còn sáng đèn, nàng nghĩ nghĩ, cuối cùng chỉ biết ngồi xuống bậc thềm.

Ánh mắt không tự chủ mà quay đầu nhìn.

Vương gia tới, Mạc Tầm khẳng định cũng tới, hôm nay trong kinh không có đại sự, bọn họ tới đây làm gì?

Chẳng lẽ, Vương gia tới là vì tiểu thư?

Nghĩ tới nghĩ lui, Phục Linh vẫn cảm thấy ý nghĩ này chuẩn xác nhất. Căn môi, giữa Hoàng Thượng và Vương gia, rốt cuộc là ai tốt hơn? Nha đầu vỗ vỗ mặt mình, khó so sánh quá!

Thượng Trang nhẹ bước đi vào, tiểu viện có bốn gian phòng, mà hiện tại chỉ có một gian vẫn còn sáng đèn. Đi về gian phòng kia, dừng trước cửa, thoáng chần chờ, cuối cùng nàng vẫn đuổi tay đẩy mạnh vào.

Nam tử theo tiếng động ngược mắt nhìn, sắc mặt y lúc này tuy đã khá hơn nhưng vẫn còn nhợt nhạt.

Thượng Trang thuận tay khép cửa phòng lại, mới hỏi: "Mạc thị vệ đâu?" Mạc Tầm một tác cũng sẽ không rời y, thật ra nàng chỉ muốn hỏi, y có thể cho nàng bao nhiêu thời gian.

Cứ ngỡ câu đầu tiên sẽ hỏi tại sao y gọi nàng tới, không ngờ nàng lại hỏi tới Mạc Tầm, Nguyên Chính Hoàn sững sốt một lúc, nói: "Đề hấn đi trông chừng Linh Khuyết rồi."

Thượng Trang không khỏi kinh ngạc, nói như vậy, nàng có thời gian cả đêm.

Đầu ngón tay run lên, suốt cả đêm sao?

A, nàng không cần nhiều thời gian như vậy, hỏi xong, nàng sẽ trở về, quyết không ở lại thêm nửa khắc.

Thượng Trang tiến lên mấy bước, mở miệng hỏi: "Ngày thường Vương gia uống thuốc gì?"

Câu hỏi của nàng khiến y cả kinh, lập tức hỏi lại: "Ai nói?" Nàng và y không phải không quen thuộc sao?

Nhất thời Thượng Trang không khỏi giật mình, điểm này bản thân thật sự chưa từng nghĩ tới, vì thế đành giải thích qua loa: "Vương gia quên rồi sao? Phục Linh từng là nha đầu của ngài, mà nàng hôm nay đang hầu hạ bên cạnh."

Y khẽ cười một tiếng, mặc kệ là ai từng hầu hạ y đều rất khó có khả năng biết y luôn phải dùng thuốc, trừ Mạc Tầm.

Mà nữ tử trước mặt lại biết rõ, như vậy chỉ có hai khả năng.

Thứ nhất, là y nói cho nàng biết! Nhưng nàng lại không biết y uống thuốc gì, vì thế ý nghĩ này bài trừ.

Thứ hai, là nàng luôn chú ý tới y. Khoan đã, bọn họ không thân thuộc, nàng chú ý tới y làm gì?

Thấy y nở nụ cười, Thượng Trang liền cảm thấy kỳ quái.

Vừa định mở miệng, nàng đã nghe y lên tiếng trước: "Bổn vương sẽ không hỏi vì sao người lại biết chuyện này, bổn vương chỉ có một câu muốn hỏi người."

Thượng Trang cả kinh, thì ra lời nói của mình để lộ sơ hở sao?

Nàng cắn môi, nghe y mở miệng hỏi: "Người tên gì?"

Một câu cũng đủ khiến Thượng Trang ngây dại.

Y hỏi nàng tên gì.

A, có ai mà không biết nàng tên An Lăng Vu?

Hết lần này tới lần khác y đều hỏi như vậy, là hoài nghi, hay nhớ ra gì đó?

Nhìn thẳng nam tử trước mặt, trái tim nàng hoảng hốt, lại muốn cười khỏ, hiện tại chỉ có thể trả lời rằng: "Khuê danh của bốn cung là An Lăng Vu." Cuối cùng, nàng còn vừa cười vừa bổ sung một câu, "Bốn cung cho rằng Vương gia sớm đã biết."

An Lăng Vu, thiên kim của tiền nhiệm Kinh Triệu Doãn, đây là điều có ai không biết?

Nguyên Chính Hoàn chán nản cười, y đúng là điên rồi, sao lại nghĩ người đó là nàng, còn cảm thấy nàng không giống những gì thể hiện bên ngoài? Nàng nói rằng, nàng không biết y, nàng còn nói, mình tên An Lăng Vu.

Trên mặt ngưng tụ vẻ phồng bị.

Đúng thế, nàng chỉ là người của Nguyên Duật Diệp, cho nên, nàng mới chú ý tới y.

Như vậy, chuyện hôm nay nàng gặp y cũng sẽ truyền tới tai Nguyên Duật Diệp sao?

Thấy y không nói lời nào, Thượng Trang lên tiếng: "Vương gia, ngài vẫn chưa trả lời câu hỏi của bốn cung." Nàng là quan tâm y, vì thế mới hỏi.

Nguyên Chính Hoàn vẫn không đáp, chỉ nói: "Hôm nay nương nương gặp bốn vương chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ, không cần nói với Hoàng Thượng. Linh Khuyết theo bốn vương về Thục Quận, bốn vương sẽ kêu Mạc Tầm đối xử tốt với nàng ấy, quyết không bạc đãi."

Thượng Trang khiếp sợ nhìn nam tử trước mặt, ý tứ của y, nàng sao có thể nghe không hiểu?

Dùng Linh Khuyết để cảnh cáo nàng!

Nguyên Chính Hoàn...

Bắt đầu từ khi nào, y cũng dùng thủ đoạn như vậy đối xử với nàng?

Không khỏi khiếp sợ, sau đó lại cảm thấy buồn cười.

Vì sao không thể dùng thủ đoạn? Nàng nghĩ y là ai?

Bọn họ hôm nay, một người là Vương gia, một người là phi tử của Hoàng Thượng, nghiêm túc mà nói, lập trường của họ là đối lập.

Thủ đoạn này thật hèn hạ! Trong lòng thầm nghĩ, Nguyên Chính Hoàn lại muốn cười nhạo chính mình.

Nhất thời, bầu không khí trở nên vô cùng khó xử. Thượng Trang lui một bước, lúc này nên trở về rồi, dù sao lời nàng hỏi, y cũng sẽ không đáp. Chỉ là thời điểm tới cửa, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, nàng mở miệng hỏi: "Diệp Trang cô nương vẫn khỏe chứ? Bốn cung cảm thấy thật kỳ quái, Vương gia vì sao lại trì hoãn hôn sự lâu như vậy?" Những lời này, nàng vốn không nên hỏi, chỉ là bản thân vẫn nhịn không được mà nói ra.

Nhắc tới "Trang Nhi", gương mặt tái nhợt của Nguyên Chính Hoàn hiện lên ý cười, y gật đầu nói: "Làm khó nương nương quan tâm, nàng ấy rất tốt, bốn vương... A, hôm nay cũng tốt rồi, có lẽ sẽ tổ chức cùng với chuyện của Mạc Tầm."

Song hi làm môn, đúng là chuyện tốt.

"Vậy bốn cung chúc mừng Vương gia trước, chuyện tốt thành đôi."

Y miễn cưỡng cười cười.

"Bốn cung về đây, Vương gia hẳn ngày mai cũng sẽ phải rời kinh thành, đi đường cẩn thận." Dứt lời, nàng cũng không xoay người nhìn y, nâng bước ra ngoài.

Thời điểm bước ra ngưỡng cửa, phía sau đột nhiên truyền tới tiếng chung trà rơi xuống đất. Thượng Trang hoảng sợ, cuống quýt quay lại, thấy y cúi đầu, một tay bám vúi mép bàn, không ngừng run rẩy.

"Vương gia?" Nàng vội chạy qua, thấy cả người y phảng phất đã không còn khí lực. Chẳng biết tại sao, nàng lại nhớ tới ngày đó ở Hưng Viên, y cũng như lúc này. Mạc Tầm nói là y uống nhiều rượu, thân thể không thoải mái, vậy hôm nay thì sao?

Định đuổi tay qua, nàng lại nghe y nói: "Nương nương trở về đi, bốn vương gọi Mạc Tầm tới."

Đúng vậy, đương nhiên là phải gọi Mạc Tầm tới! Nàng cũng không nên tiếp tục ở đây, dù sao hôm nay giữa y và nàng cũng chẳng là gì.

Trở về sớm vẫn tốt hơn!

Cẩn rắng, Thượng Trang xoay người ra ngoài.

Thấy Thượng Trang bước ra, Phục Linh liền nhảy dựng lên, đang định mở miệng thì lại thấy nàng nhanh chóng rời đi. "Tiểu..." Một tiếng gọi bị nghẹn ở yết hầu, trước mắt, Phục Linh đành phải đuổi theo.

Lúc trở về, bọn họ lại đi ngang hồ nước yên tĩnh kia.

Thượng Trang bắt gặp đi chậm lại. Nàng quay đầu nhìn, gian phòng của Nguyên Chính Hoàn vẫn còn sáng đèn, xem ra y chưa ngủ, hoặc có lẽ Mạc Tầm vẫn chưa tới. Thời điểm xoay người đi về phía trước, nàng lại bắt gặp một bóng người.

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, đã trễ thế này vẫn còn người chưa ngủ sao?

Lại đi về trước vài bước, đột thấy rõ người nọ, nàng thật sự kinh ngạc.

Phục Linh theo sau bật thốt lên: "A, Thừa Tướng đại nhân!"

Mộ Dung Vân Sở sớm đã nghe tiếng bước chân của hai người các nàng, thời điểm ngược mắt nhìn, tâm trạng cũng nao nao, liền cười nói: "Thần còn tưởng là ai, thì ra là Tu Dung nương nương." Hắn nói chuyện nghe thật thông dong, tựa như gặp nàng ở đây không hề bất ngờ.

Nhớ lại hôm qua thời điểm tới Úc Ninh Cung, Mộ Dung Vân Khương nói hôm nay là ngày giỗ cha, cho nên muốn xin xuất cung, như vậy, Mộ Dung Vân Sở ở nơi này cũng không có gì kỳ quái. Nếu không có gì bất ngờ, Mộ Dung Vân Khương hẳn cũng đang ở đây.

A, tối nay rốt cuộc là ngày gì vậy? Chỉ là một ngôi chùa siêu độ nho nhỏ, năng vậy mà gặp quá nhiều người.

Tiến lên trước một bước, Thượng Trang mới mở miệng: "Sao Thừa Tướng lại một mình ở đây? Hoàng Hậu nương nương ngủ rồi sao?"

Mộ Dung Vân Sở cười đáp: "Hoàng Hậu nương nương đang ở trong phòng tụng kinh niệm Phật cho cha, muội ấy là hiếu nữ, mỗi năm đều như vậy." Nhắc tới Mộ Dung Vân Khương, trên mặt hần tràn đầy yêu thương sùng ái.

Thượng Trang cũng khẽ cười: "Thái Hậu cũng động lòng trước hiếu tâm của nương nương, nếu Mộ Dung lão gia biết được, ông ấy ở dưới cửu tuyền chắc chắn cũng sẽ mỉm cười. Bỏn cung về trước đây, Thừa Tướng cũng sớm trở về đi." Dứt lời, nàng liền đi qua người hần.

Mộ Dung Vân Sở tránh sang một bên, cúi đầu: "Nương nương đi cẩn thận."

Vừa đi qua người hần, phía sau đột nhiên truyền tới tiếng kêu: "Không tốt, không tốt rồi! Cháy, cháy rồi, mau cứu lửa!"

Thượng Trang cả kinh, cùng Phục Linh theo tiếng quay đầu nhìn. Đó là nơi nàng vừa đi ra, tiểu viện của Nguyên Chính Hoàn!

Trái tim bỗng nhiên trầm xuống, đang êm đẹp sao nơi đó lại bốc cháy?

Nguyên Chính Hoàn, Linh Khuyết...

Mộ Dung Vân Sở chau mày, cũng không nghĩ nhiều, lập tức nâng bước chạy về hướng đó.

Thượng Trang sợ hãi kêu lên, nếu bị hần nhìn thấy, vậy Nguyên Chính Hoàn không xong rồi! Nghĩ như vậy, nàng nhanh chân tới bên hồ, liếc mắt nhìn Phục Linh. Phục Linh hiểu ý, vội vàng kêu lên: "A, nương nương cẩn thận!"

Mộ Dung Vân Sở ở gần đó, hần theo bản năng nhìn Thượng Trang, thấy thân thể nàng lao đảo mấy cái, giống như rất nhanh sẽ rơi vào hồ, sắc mặt lập tức thay đổi, hần lách mình xông qua, một tay bắt lấy tay nàng.

Thượng Trang cắn răng, hung hăng kéo một cái.

Hôm nay sương mù dày đặc cả ngày, hiện tại lại đang giữa đêm, bờ hồ trơn trượt, nhất thời Mộ Dung Vân Sở đứng không vững, cùng Thượng Trang ngã xuống hồ...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 18: La lên

"A, tiểu thư!" Theo tiếng Phục Linh kinh hãi hét lên, Thượng Trang chỉ cảm thấy xung quanh đều bị dòng nước mát lạnh bao trùm.

Mộ Dung Vân Sở chấn động, hần theo bản năng muốn dùng khinh công, nhưng đáng tiếc đã quá chậm. Mũi chân chạm nước, thân thể lập tức chìm xuống dưới.

Một tay Thượng Trang vẫn còn giữ chặt tay hần, thời điểm chìm xuống, nàng mới giật mình.

Mộ Dung Vân Sở không biết bơi!

Thời điểm hai người rơi xuống nước, Thượng Trang vội mở miệng: "Chớ lộn xộn!" Nàng biết bơi, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là nữ tử, nàng sợ chính mình không giữ được hần.

Nhiều lời hơn cũng không kịp nói, chỉ kịp phun ra ba chữ, tiếng nước xung quanh phảng phất ngày càng lớn, nàng không biết hần có nghe thấy không.

Bên bờ truyền tới tiếng kêu lo lắng của Phục Linh, nàng ấy cắn răng, chạy đi tìm người giúp đỡ.

Thượng Trang kéo tay Mộ Dung Vân Sở, định kéo hần ra khỏi mặt nước, lại không ngờ, người dưới nước thoảng giãy giụa. Nhất thời không giữ chặt mà buông tay, lần này nàng thật sự hoảng rồi, là nàng cố ý kéo hần xuống, nhưng đầu gối hần lại không biết bơi! Nếu hần thật sự xảy ra chuyện, nàng chẳng phải sẽ biến thành tội nhân sao?

"Nhanh lên, nhanh lên, ở phía trước!" Phục Linh gọi mấy thị vệ tới, đuổi tay chỉ về phía trước, vội tới bật khóc.

Giờ phút này bọn thị vệ cũng không nói nhiều, bất chấp cời y phục xông lên, "Bịch" mấy tiếng, lập tức có người nhảy xuống.

Thượng Trang nổi lên, cố gắng hít thở, trùng hợp thấy bọn thị vệ tới gần. Một thị vệ đã thấy nàng, lại nghe nàng nói: "Mau tìm Thừa Tướng!"

Bọn thị vệ sợ run lên, nàng lại gọi một tiếng, bọn họ liền hoàn hồn chìm xuống nước. Thượng Trang định ở lại giúp đỡ, cánh tay đột nhiên bị một thị vệ bắt lấy, nghe hần nói: "Thuộc hạ đưa nương nương lên bờ trước."

Đang định mở miệng lại nghe tiếng Phục Linh ở bên bờ khóc lóc nức nở, nàng cuối cùng chỉ có thể gật đầu. Nếu nàng còn không lên, e rằng bọn họ sẽ phân tâm, nàng sao có thể quên, bên dưới vẫn còn một người chìm trong nước.

Phục Linh thấy nàng liền vội đuổi tay giữ chặt lấy, vừa khóc vừa cười: "Tiểu thư, đúng là hủ chết nô tỳ!" Cùng thị vệ kéo nàng lên, thị vệ kia không lên bờ, xoay người bơi đi.

Phục Linh nào quản những chuyện khác, chỉ kéo tay Thượng Trang mà nói: "Tiểu thư mau trở về thay y phục đi."

Thượng Trang đứng vững lại, lắc đầu: "Không được, Thừa Tướng vẫn còn dưới nước."

"A!" Phục Linh nhỏ giọng kêu lên, nhất thời nàng quên mất Mộ Dung Thừa Tướng cũng giống tiểu thư rơi xuống nước! Không khỏi đưa mắt nhìn về phía mặt hồ, giờ phút này một người

cũng không thấy, chỉ có bong bóng không ngừng nổi lên.

Thượng Trang đột nhiên nhớ tới Nguyên Chính Hoàn, vợ ngược mắt nhìn, thể lữa nơi đó đã không còn lớn nữa. Yên tâm nắm chặt tay Phục Linh, gió thổi tới, lạnh quá!

Phục Linh biết nàng lúc này không muốn rời đi, cũng mặc thân thể nàng ướt hết, vội đuổi tay ôm lấy nàng. Cảm giác thân thể nàng không ngừng run rẩy, nha đầu không khỏi trách cứ: "Sao tiểu thư dám làm như vậy?"

Không ai rõ hơn nàng, tiểu thư nhà nàng là cô ý!

Thượng Trang thở dài: "Ta là vì biết bơi nên mới dám lao xuống nước, lại không ngờ Thừa Tướng đại nhân không biết bơi."

Nếu nàng không làm như vậy, có lẽ Mộ Dung Văn Sở sẽ phát hiện tung tích của Nguyên Chính Hoàn trong chùa. Mà nàng chẳng qua chỉ muốn ngăn cản Mộ Dung Văn Sở, chỉ là không ngờ, chuyện này lại nháo lớn như vậy.

Trái tim căng cứng, nàng thật sự không nghĩ nếu hấn xảy ra chuyện thì sẽ ra sao.

Phục Linh cả kinh: "Thừa Tướng không biết bơi, sao lại dám..." Vừa câu sau, nàng không dám nói tiếp.

Thượng Trang lắc đầu, nàng chỉ biết nếu vừa rồi không phải bản thân dùng sức, nàng tin Mộ Dung Văn Sở là người lý trí, hấn sẽ không cùng nàng lao xuống nước.

Người còn chưa được cứu, thỉnh thoảng chỉ có thị vệ ngồi lên hết thở.

Nội tâm ngày càng lo lắng, nàng không biết tại sao bản thân lại không nhanh chóng bắt lấy tay hấn, hiện tại, nàng vô cùng hối hận. Chợt nhớ tới Mộ Dung Văn Khương, nàng ấy chắc vẫn chưa biết chuyện này, trước mắt vẫn là đừng để nàng ấy biết thì tốt hơn.

Qua một lúc sau mới thấy hai thị vệ bỗng nhiên lao ra khỏi mặt nước, Thượng Trang định thần nhìn lại, là Mộ Dung Văn Sở!

Phục Linh ở cạnh khuyên nhủ: "Không sao rồi."

Thị vệ đưa hấn vào bờ, một người nửa quỳ dưới đất, một người dùng sức ấn ngực cho hấn. Làm mấy lần, Mộ Dung Văn Sở mới nhũu mảy sặc ra mảy ngum nước, lại ho khan không ngừng.

Hấn dường như vẫn còn hôn mê, Thượng Trang hoảng sợ, vội nói: "Việc này trước đừng truyền ra ngoài, lập tức đưa Thừa Tướng trở về, đi mời đại phu!"

Thị vệ vội đưa hấn rời đi.

Phục Linh lúc này mới nói: "Tiểu thư cũng mau trở về thay y phục đi." Đêm lạnh như vậy, nàng sợ tiểu thư sẽ sinh bệnh."

Thượng Trang gạt đầu, lại đẩy nha đầu ra: "Người đi theo hỗ trợ đi, ta tự trở về là được." Dứt lời, nàng liền xoay người rời đi.

"Tiểu..." Phục Linh động môi, thấy nàng đã nhanh chóng rời đi thì không nói gì nữa, liền nâng bước đi theo bọn thị vệ.

Thượng Trang về phòng, vội vàng thay y phục. Thật lạnh, nàng cắn răng, lạnh run lên. Thay y phục xong, một khắc cũng không dừng lại, nàng nâng bước ra ngoài.

Hôm nay Mộ Dung Văn Khương là Hoàng Hậu, sương phòng của nàng ấy đương nhiên không thể cùng một nơi với Mộ Dung Thừa Tướng. Nàng đã phản phó việc này không thể truyền ra, giờ phút này Mộ Dung Văn Khương hấn vẫn còn chưa biết, nàng cũng không phải cố gắng giấu diếm điều gì, chỉ là đợi sau khi xác định hấn không sao mới qua bẩm báo một tiếng.

Thấy hai thị vệ ra ngoài, Thượng Trang tiến nhanh lên, hỏi: "Đại phu tới chưa?"

Một thị vệ lắc đầu: "Hồi nương nương, đã trễ thế này, đi đâu mà tìm được đại phu chứ? Hơn nữa, chúng ta đang ở bên ngoài, cửa thành sớm đã đóng."

Thượng Trang kinh hãi, đúng vậy, nàng sao có thể quên chứ?

Người còn lại vội nói: "Nương nương đừng sốt ruột, khi nãy đưa Thừa Tướng về, bọn thuộc hạ có gặp một tiểu hòa thượng, hấn đã mời phương trượng đại sư tới xem cho Thừa Tướng, hiện tại đang ở bên trong."

Thượng Trang theo bản năng nghiêng đầu qua nhìn, nhưng vì cửa đang đóng nên không thấy gì cả. Hai tay vò nát khăn lụa, đợi bên ngoài một lúc, cửa phòng mới mở ra.

Thấy phương trượng đại sư cầm chuỗi Phật châu bước ra ngoài, Thượng Trang vội tiến lên, hỏi: "Đại sư, ngài ấy sao rồi?"

Phương trượng đại sư chấp tay trước ngực, nhẹ giọng: "A Di Đà Phật, không có gì đáng ngại, chỉ cần để ngài ấy nghỉ ngơi một đêm là được."

Nghe vậy, trái tim treo lơ lửng của Thượng Trang mới có thể buông xuống.

Ánh mắt dò xét hướng vào trong, nàng lại nghe phương trượng đại sư nói: "Vậy lão nạp về trước, thí chủ cũng nghỉ ngơi sớm đi." Dứt lời, ông ta cùng tiểu hòa thượng phía sau nâng bước rời đi.

Thượng Trang tiến lên trước một bước nhưng không đi vào, hiện tại đã tối, thân phận của nàng và hấn có khác biệt, tốt nhất nên duy trì khoảng cách.

"Phục Linh."

Nghe nàng gọi một tiếng, nha đầu bên trong lập tức đi ra, nhỏ giọng: "Tiểu thư, Thừa Tướng đại nhân ngủ rồi."

Thượng Trang gạt đầu, lúc này phía sau truyền tới tiếng bước chân dồn dập, thời điểm quay đầu nhìn, nàng thấy Tôn Dịch Chi chạy về hướng này.

Bất gặp Thượng Trang ở đây, hấn ngây ra, sau đó hành lễ qua loa rồi xông vào: "Thiếu gia!"

Thượng Trang không đi theo, chỉ nghe Phục Linh nói: "Thừa Tướng đại nhân không sao rồi, chỉ cần nghỉ ngơi là ổn, Tôn thị vệ đừng làm phiền ngài ấy." Nói xong, nha đầu bước ra ngoài, khẽ kéo ống tay áo Thượng Trang, "Tiểu thư, chúng ta trở về thôi."

Thượng Trang thoáng chân chờ, sau đó gạt đầu.

Đi được một đoạn, Phục Linh lại lên tiếng: "Tiểu thư, vừa rồi thay y phục cho Thừa Tướng đại nhân, nô tỳ nhìn thấy trên người ngài ấy có một vết sẹo. Ban đầu còn tưởng Thừa Tướng đại nhân cũng giống Hoàng Thượng và Vương gia bị thương hôm đó, nhưng nô tỳ lại cảm thấy chỉ có người hành quân đánh trận mới có vết thương do đao gây ra rõ ràng như vậy."

Thượng Trang không khỏi bật cười. Nha đầu Phục Linh này đúng là tò mò, chỉ là nàng ấy không biết, ngày đó Lữ Đức Nghi muốn hành thích Mộ Dung Vân Khương, hắn đã đỡ một đao, việc này nội tâm nàng vô cùng tình tường.

Phục Linh vẫn thao thao bất tuyệt: "Tiểu thư, nô tỳ còn thấy trước ngực Thừa Tướng đại nhân có cái bớt hình trăng lưỡi liềm, rất đẹp mắt." Nàng híp mắt cười, nhỏ giọng, "Người không biết còn tưởng đó là dùng chu sa của nữ tử bôi lên."

Thượng Trang trừng mắt: "Nhìn Mộ Dung Tướng từ đầu tới chân mấy lần, ngươi đắc ý lắm đúng không?"

Phục Linh đỏ mặt, cắn răng: "Tiểu thư nói gì vậy?"

Thượng Trang không có thời gian đùa giỡn, bước chân bắt gặp chậm lại, phân phó: "Phục Linh, lát nữa ngươi đi thăm dò sự tình bên kia." Nàng không thể quay lại, cho dù là Phục Linh cũng không thích hợp, vì thế nàng chỉ có thể bảo nàng ấy đi nghe ngóng tình hình, tòa viện bốc cháy, trong chùa khẳng định có người qua hỗ trợ.

Đến hiện tại vẫn không có tin tức truyền tới, điều này có nghĩa Nguyên Chính Hoàn và Linh Khuyết đều không sao, chỉ là nàng vẫn không nhận được mà muốn Phục Linh tìm hiểu, chỉ có chính tai nghe thấy, bản thân mới an tâm.

"Vâng, nô tỳ đi ngay." Phục Linh xoay người, lại như nhớ tới gì đó, nàng quay đầu nhìn Thượng Trang, "Vẫn còn tiểu thư..."

"Yên tâm, tự ta trở về là được, ta ở trong phòng chờ ngươi."

Nghe nàng nói thế, Phục Linh mới an tâm rời đi.

Tôn Dịch Chi kiểm tra mạch tượng cho Mộ Dung Vân Sở, thấy mạch hần vẫn còn đập vững vàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn từ chỗ Mộ Dung Vân Khương tới, trên đường nghe nói có người rơi xuống nước, hình như là thiếu gia nhà mình. Còn chưa tới gần, từ xa đã thấy thị vệ canh giữ bên này, hần không khỏi cả kinh.

Trong đêm, hần chỉ muốn một mình an tĩnh, tiểu thư không lên tiếng, hần cũng không đi theo, nhưng sao lại xảy ra chuyện như vậy?

Vừa rồi Vu Tu Dung còn ở đây.

Như nhớ tới một chuyện, Tôn Dịch Chi lập tức đưa mắt nhìn y phục ướt đẫm đặt một bên. Hắn đứng dậy bắt đầu kiểm tra, lúc xoay người đột nhiên nghe nam tử trên giường ho khan, lập tức tiến lên phía trước, cau mày gọi: "Thiếu gia!"

Mộ Dung Vân Sở chậm rãi mở hai mắt, đợi nhìn rõ người trước mặt, hần thấp giọng hỏi: "Dịch Chi, người thế nào rồi?"

Tôn Dịch Chi vội đỡ hần ngồi dậy: "Thiếu gia đã về phòng, ta đương nhiên phải ở chỗ này. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đang êm đẹp, sao thiếu gia lại rơi xuống hồ?" Hần không biết bơi, cho dù có ở gần hồ cũng sẽ chú ý. Trừ phi, là có kẻ cố ý...

Mộ Dung Vân Sở lại ho mấy tiếng, trước mắt phẳng phát tình cảnh hần và nàng cùng rơi xuống hồ. A, nàng ấy không hề hoảng sợ, việc này e rằng nàng ấy không thoát khỏi liên quan, rõ ràng là nàng ấy cố tình kéo hần xuống nước!

Nụ cười trên mặt chậm rãi biến mất, ánh mắt của hần lập tức nên sắc bén.

Mà Tôn Dịch Chi cũng nhận ra vấn đề, cả kinh nói: "Là Tu Dung nương nương!" Thời điểm nói chuyện, ánh mắt đã bị phần nộ bao trùm, "Nàng ta muốn giết thiếu gia?"

May là hần tới sớm, nếu không còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Mộ Dung Vân Sở lại lắc đầu, trầm giọng: "Không, người tranh thủ thời gian tới hậu viện, xem chỗ đó rốt cuộc có chuyện gì, hoặc là ai đang ở đó?" Nàng có lẽ không phải muốn giết hần, nếu không đã có không thái độ như vậy.

Trong nước, thời điểm kinh hoàng, hần nghe nàng nói, "Chớ lộn xộn". Nàng muốn cứu hần, nếu không đã không liều mạng nắm chặt tay như thế. Có lẽ ngã xuống hồ, điều khiến nàng kinh ngạc nhất chính là hần, bởi vì hần không biết bơi.

Khi đó, nàng vội vã muốn tới hậu viện xem tình hình, nàng vì vậy mới vội vã kéo hần ngã xuống.

Nơi đó rốt cuộc ẩn giấu điều gì?

Thấy sắc mặt hần khác thường, Tôn Dịch Chi lập tức gạt đầu, nói: "Ta đi ngay, thiếu gia nghỉ ngơi đi." Dứt lời, hần liền xoay người ra ngoài.

"Dịch Chi." Mộ Dung Vân Sở gọi hần lại, "Việc này đừng nói với Vân Khương, đừng để muội ấy lo lắng."

"Vâng." Hần đương nhiên hiểu tâm tư thiếu gia nhà mình, vì thế chắc chắn sẽ không nói, miễn cho tiểu thư lo lắng. Xét tới cùng, hôm nay, thân phận của bọn họ cần phải tránh tị hiềm.

Nhìn Tôn Dịch Chi rời đi, Mộ Dung Vân Sở cúi đầu ho khan mấy tiếng, trong miệng, dạ dày tựa hồ vẫn còn nồng đậm mùi vị của nước. Hần khổ sở nhũu này, xuống giường, tự rót cho mình ly trà.

Thượng Trang trực tiếp về phòng, ngồi một lát, Phục Linh ở ngoài cũng đã trở về. Nàng đứng dậy, bật thốt lên hỏi: "Sao rồi?"

Phục Linh cười đáp: "Không sao, nô tỳ hồi rồi, nghe nói là không cần thận gạt đồ nền mà thôi, trùng hợp có một tiểu hòa thượng đi ngang, thấy trong phòng có khói nên hoảng loạn đi lấy nước, chẳng qua chỉ là một hồi sợ bóng sợ gió."

"Thật sao?"

"Vâng, chẳng lẽ tiểu thư không tin nô tỳ?" Phục Linh mỉm cười, sắc mặt không chút khác thường.

Thượng Trang lúc này mới thật sự yên lòng, xem ra là nàng đa tâm. Có điều, không sao thì tốt, hơn nữa Mộ Dung Vân Sở không kịp qua đó, ngày mai bọn họ có thể an toàn rồi đi.

Vô luận là Nguyên Chính Hoàn hay Linh Khuyết, bọn họ đều ổn, chắc chắn không có nguy hiểm.

Phục Linh đi xuống, lại nói: "Lúc trở về, nô tỳ thấy rất nhiều cung nhân đứng hầu bên ngoài gian phòng của Hoàng Hậu nương nương, Thanh Nhi cũng ở đó. Tiểu thư, thật kỳ quái, các nàng hình như vẫn chưa biết Thừa Tướng đại nhân xảy ra chuyện."

Không biết, đó là vì Mộ Dung Vân Sở không muốn nói mà thôi!

Thượng Trang hít một hơi thật sâu, nói: "Không sao rồi, về ngủ đi, gắng co hơn nửa đêm, người hẳn cũng mệt rồi."

Quả thật Phục Linh cũng cảm thấy buồn ngủ. Ngáp một cái, nàng cười nói: "Nô tỳ hầu hạ người lên giường xong sẽ trở về." Dứt lời, nàng đẩy tiểu thư nhà mình đến bên giường, giúp nàng ấy cõ y phục bên ngoài.

Thượng Trang không cự tuyệt, để mặc nha đầu làm.

Cửa sổ trong phòng đều đã đóng chặt, Thượng Trang đưa mắt nhìn về phía đó. Giờ phút này, bên ngoài rất sáng, ngay cả bóng cây cũng có thể nhìn thấy rõ ràng. Tâm tình nàng tựa hồ bắt đầu tốt lên, căng thẳng cả một đêm, cuối cùng cũng có thể theo mây mù mà tản đi, đợi ngày mai hồi cung, tất cả sẽ trở về quỹ đạo vốn có, chỉ là, thiếu đi Linh Khuyết.

Ít nhất Linh Khuyết ở Thục Quận sẽ an toàn hơn hoàng cung. Đây là điều nàng hi vọng nhìn thấy nhất, huống hồ thái độ Mạc Tầm đối với muội ấy, hôm nay nàng đều thấy rất rõ ràng, hiện tại còn gì không yên tâm nữa?

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng không tự chủ mà cười.

Lần nữa trở về, Tôn Dịch Chi thấy Mộ Dung Vân Sở ngồi tựa bên bàn, tựa như đã ngủ. Hắn vội tiến lên, khoác thêm áo choàng cho thiếu gia nhà mình.

Mộ Dung Vân Sở cả kinh mở mắt, chờ nhìn rõ người trước mặt là ai mới thả lỏng mà cười.

Tôn Dịch Chi nhíu mày hỏi: "Sao thiếu gia lại ngồi ở đây?"

Hắn không màng mà nói: "Nghĩ rằng người sẽ nhanh chóng trở về nên ngồi ở đây, không ngờ lại ngủ quên mất."

Tôn Dịch Chi đi xuống, đứng dậy đến bên mép giường, bẩm báo: "Sợ tin tức sai lệch, ta đã hỏi thăm rất nhiều người, bên kia không có vấn đề gì, chỉ có một đôi huynh muội và một hạ nhân."

"Vậy sao?" Mộ Dung Vân Sở giật mình, "Vậy người kia người có gặp không?"

Tôn Dịch Chi lắc đầu: "Không, sương phòng kia đã bốc cháy, dọa sợ vị tiểu thư kia, nghe nói là ngại chuyện không may nên đã lên đường ngay trong đêm rồi."

Mộ Dung Vân Sở nhíu mày, bắt đầu trầm tư.

Qua nửa ngày, Tôn Dịch Chi cuối cùng vẫn nhìn không được, hỏi: "Thiếu gia, ngài cho rằng đó là ai?"

Mộ Dung Vân Sở lắc đầu, hắn cũng không biết là ai.

Có thể khiến Vu Tu Dung làm ra chuyện này rốt cuộc là người thế nào?

Hắn cười vô vị, ngược mắt nhìn người trước mặt: "Nơi này không còn việc gì nữa, người tới chỗ Vân Khương đi."

Tôn Dịch Chi chần chờ, sau đó cũng gật đầu, lại dặn dò thêm một câu: "Thiếu gia đừng tự ý làm bậy, vạn nhất xảy ra chuyện, Dịch Chi chết vạn lần cũng không đền hết tội." Cả nhà họ đều chịu ơn thiếu gia, nếu thiếu gia gặp chuyện, sau này xuống cửu tuyền, hẳn thật không còn mặt mũi gặp phụ mẫu.

Mộ Dung Vân Sở gật đầu, hắn đương nhiên sẽ không tự xằng bậy, bởi vì chuyện cần làm, hắn còn chưa làm xong.

Tới thiện phòng, thấy Mộ Dung Vân Khương vẫn nghiêm túc chép kinh Phật, mà Thanh Nhi ngồi bên cạnh cẩn thận đốt từng tờ giấy vào huân lò. Tôn Dịch Chi đi qua, cũng ngồi xuống, cùng đốt kinh Phật được chép.

Thanh Nhi liếc hắn một cái, nhỏ giọng: "Thiếu gia không sao chứ? Hằng năm cứ vào ngày này, tâm tình thiếu gia đều không tốt."

Tôn Dịch Chi bất giác ngược mắt nhìn Mộ Dung Vân Khương, mới nói: "Không sao, ta đi khuyên ngài ấy về phòng nghỉ ngơi rồi."

"Trách sao người đi lâu như vậy, vừa rồi tiểu thư hỏi, ta chỉ nói người đi tìm thiếu gia, cũng không biết người khuyên được ngài ấy không." Nói được một nửa, Thanh Nhi thờ dài, sắc mặt cũng âm ảm, "Khi trước còn có tiểu thư trò chuyện với ngài ấy, chỉ là hiện tại không thể nữa rồi."

Tôn Dịch Chi không nói chuyện, trong phòng chỉ còn nghe tiếng ba người hít thở cùng thanh âm ngọn lửa nhen nhóm bốc lên.

.....

"Đang - Đang - Đang"

Thượng Trang bị tiếng chuông đánh thức, ngồi dậy mới nhớ rằng hôm nay bản thân vẫn còn ở trong chùa.

Qua một lát, Phục Linh tiến vào, thấy nàng đã tỉnh liền cười nói: "Tiểu thư ngủ không quen sao? Nô tỳ cũng đã dậy từ sớm, không sao, lát nữa có thể trở về rồi!"

Thượng Trang gật đầu xuống giường, trời đã sáng, cũng không biết bọn họ đi chưa?

A, sớm đi, muộn cũng phải đi, tóm lại đều sẽ rời đi mà thôi.

Nhanh chóng thu lại tâm tư, nàng liền nghe thái giám bên ngoài lên tiếng: "Nương nương chuẩn bị xong chưa?"

Phục Linh đáp một tiếng, hai người đi ra hướng về phía cửa lớn.

Thời điểm tới cửa chùa, đúng lúc gặp huynh muội Mộ Dung gia.

Thượng Trang tiến lên hành lễ với Mộ Dung Vân Khương, sắc mặt nàng ấy toàn về mặt cười, hẳn là cả đêm không ngủ. Thượng Trang không khỏi khâm phục nàng ấy, hiểu đạo của nàng ấy không phải giả vờ.

Mộ Dung Vân Khương nhìn nàng, chuyện nàng tới đây Mộ Dung Vân Sở đã nói, vì thế cũng không khỏi kinh ngạc, chỉ nhẹ giọng: "Thật trùng hợp, xem ra Vu Tu Dung cũng muốn hỏi cung, bốn cung đi đường không có ai nói chuyện, nếu Vu Tu Dung không ghét bỏ thì đi với bốn cung."

Thượng Trang vội đáp: "Thần thiếp sao có thể ghét bỏ?" Nói rồi, nàng liền đuổi theo bước chân của nàng ấy.

Mộ Dung Vân Sở không đi bên cạnh Mộ Dung Vân Khương, sớm đã đứng chờ. Thấy Thượng Trang tới, hẳn mới thấp giọng: "Chuyện đêm qua, thần còn phải cảm tạ nương nương."

Thượng Trang giật mình nhìn hẳn, vội nói: "Không, là bốn cung phải đa tạ Thừa Tướng mới đúng."

Hắn lại khẽ cười: "Nếu thần không giữ chặt nương nương thì đã không rơi xuống nước, ngược lại thần không rõ, nương nương muốn đa tạ cái gì?"

Một câu hỏi hột khiến Thượng Trang thật sự ghen ghét, thoáng cả kinh, chẳng lẽ hẳn đã phát giác ra gì sao?

Đang nghĩ ngợi, nàng nghe hẳn hỏi: "Thần lo lắng chuyện hậu viện bốc cháy nên phân phó Dịch Chi qua xem, nương nương đoán xem, thần đã nhìn thấy cái gì?"

Hai tay nắm chặt khăn lụa ép buộc bản thân phải trấn định, Thượng Trang miễn cưỡng cười: "Theo bốn cung biết, bên kia cũng không có đại sự gì, thế lửa cũng không lan rộng, chỉ là nghe Thừa Tướng hỏi như vậy, ngược lại là bốn cung cảm thấy tò mò, ngại rút cuộc nhìn thấy cái gì?"

Ánh mắt nhìn thẳng nữ tử bên cạnh, nàng cũng nhìn hẳn, tựa như không hề có ý trốn tránh, tựa như rất mong nghe hẳn nói hẳn đã thấy cái gì.

Mộ Dung Vân Sở mở miệng: "Đúng như nương nương nói, chẳng qua là sợ bóng sợ gió một hồi thôi." Dứt lời, hẳn liền xoay người nhường đường, "Nương nương, mời."

Thượng Trang hoàn hồn, lúc này mới phát hiện bản thân đã tới cạnh xe ngựa, mà Mộ Dung Vân Khương đã được Thanh Nhi dìu lên trên. Phục Linh cũng nhanh chóng dìu nàng lên xe ngựa.

Mộ Dung Vân Khương ở bên trong tựa vào đệm êm, thấy nàng tiến vào liền ngược mắt, nhỏ giọng: "Đêm qua bốn cung sao kinh cho phụ thân, không có thời gian đi nhìn Linh Thục Viện lần cuối."

Thượng Trang ngồi xuống. Đợi xe ngựa lăn bánh, nàng mới trả lời: "Khó được nương nương khoan hồng đại lượng, Linh Thục Viện chắc chắn sẽ không oán hận người."

Mộ Dung Vân Khương như nghĩ tới một chuyện, lập tức nói: "Được phong làm Thục Viện lâu như vậy nhưng lại không được Hoàng Thượng sủng hạnh, nàng ấy nhất thời nghĩ không thông, bốn cung có thể lý giải."

Nhìn thần sắc nhân nhật của nữ tử trước mặt, Thượng Trang thật sự không biết lời này có mấy phần thật mấy phần giả, chỉ là, khi đó nàng ấy cầu tình cho Linh Khuyết với Nguyên Duật Diệp là sự thật.

Chỉ riêng điểm này, người làm tỷ tỷ như nàng phải thay Linh Khuyết nói tiếng cảm ơn.

Nhưng lời này nàng chỉ có thể để trong lòng, dù sao bề ngoài, nàng và Linh Khuyết không có quan hệ gì, nếu mở miệng nói lời đa tạ, e rằng sẽ khiến người khác hoài nghi.

Cho nên Thượng Trang chỉ cười đáp: "Nương nương nhân từ, thật sự khiến thần thiếp bội phục."

Mộ Dung Vân Khương cười yếu ớt: "Điểm này bốn cung sao có thể sánh bằng Tu Dung? Người còn có thể cầu xin Thái Hậu cho xuất cung đưa tiễn Linh Thục Viện đoạn đường cuối, nhưng Linh Thục Viện này ngày thường hình như không khách khí với người."

Thượng Trang giật mình, trước mặt Thái Hậu, nàng nói chính mình hãm hại Linh Khuyết, sợ sau này bị quý hôn quân thân, mà nàng đương nhiên không thể nói với Mộ Dung Vân Khương như vậy.

Nàng cúi đầu, vò nát khăn lụa trong tay, mở miệng: "Nương nương cũng biết, Hoàng Thượng rất sủng ái Linh Thục Viện, lần này tuy là chính miệng hạ chỉ muốn mạng nàng ấy, nhưng nội tâm Hoàng Thượng khẳng định rất khổ sở. Nội cung hẳn có rất nhiều người nghĩ tới cách này, có điều thần thiếp vận khí tốt hơn một chút nên đi trước các nàng một bước mà thôi."

Lần này Mộ Dung Vân Khương thật sự chấn kinh, mở lớn hai mắt nhìn nữ tử trước mặt. Lý do như vậy... A, nàng ấy còn có thể thẳng thắn nói ra, không chút e dè!

Tuy nhiên nàng cũng phải thừa nhận, mặc kệ lời này là thật hay giả, đây đúng là một lý do hợp tình hợp lý.

Vì mang lại niềm vui cho Hoàng Thượng, đây là chuyện bất kỳ phi tử nào của hậu cung đều muốn làm. Chỉ có một mình Mộ Dung Vân Khương nàng, không muốn!

Đúng vậy, là không muốn!

Nếu cần, nàng sẽ nguyện ý đi làm, dù sao hiện tại nàng đã là Hoàng Hậu Tây Chu tôn quý, không còn là tiểu thư vô lo vô nghĩ của ngày xưa.

Mỗi khi động, Mộ Dung Vân Khương nhìn Thượng Trang, mỉm cười: "Vu Tu Dung thật thông minh, điều này e rằng cả hậu cung không ai sánh kịp. Người có được tình yêu của Hoàng Thượng, còn hiểu được cách lưu lại trong tim ngài ấy."

"Nương nương quá lời, người là Hoàng Hậu, điểm này thần thiếp không dám quên." Thượng Trang thông dong đáp.

Mộ Dung Vân Khương lại đột nhiên cười nhạo: "Người sợ cái gì? Bốn cung và người cũng không phải kẻ địch."

Thượng Trang cả kinh, không biết lời này là có ý gì.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền tới thanh âm của Tôn Dịch Chi: "Nương nương, thiếu gia kêu thuộc hạ tới nói một tiếng, thiếu gia không theo nương nương hỏi cung, hiện tại sẽ về phủ."

Mộ Dung Vân Khương ngồi thẳng người lại, đưa tay nhắc màn, ngoài đầu ra ngoài nói: "Bốn cung biết rồi, chiếu cố Thừa Tướng."

"Vâng." Tôn Dịch Chi đáp một tiếng, sau đó thúc ngựa chạy đi.

Mộ Dung Vân Khương chân chờ, cuối cùng cũng buông mà xuống.

Thượng Trang không khỏi buột miệng: "Nương nương và Thừa Tướng huynh muội tình thâm, tình cảm này thật khiến người ngoài ao ước."

Mộ Dung Vân Khương ngược mắt nhìn nàng, cười nói: "Lời này người khác nói thì thôi đi, nghe Vu Tu Dung người nói, bổn cung thật sự muốn cười. Người không phải cũng có ca ca luôn quan tâm đề ý mọi chuyện của người sao? Huynh muội các người không phải cũng như vậy à?"

Nụ cười trên mặt Thượng Trang cứng đờ.

Nàng và An Lăng Tễ căn bản không phải huynh muội, nào có huynh muội tình thâm? Nhất thời Thượng Trang không biết phải nói thế nào.

.....

Hồi cung, Mộ Dung Vân Khương vì một đêm không ngủ nên trực tiếp về Quán Sư Cung nghỉ ngơi.

Thời điểm về Cảnh Nhân Cung, phát hiện nội cung vô cùng yên tĩnh, Thượng Trang và Phục Linh không khỏi nhìn nhau. Phục Linh cũng nhú mày, hiện tại đang là ban ngày, nơi này sao lại an tĩnh như thế? Ngày thường, thời điểm này luôn có cung nhân ra ra vào vào, hôm nay ngược lại thật sự kỳ quái.

Đẩy cửa tấm cung tiến vào, thấy có người nằm trên giường, Phục Linh kinh hãi, vội tiến lên, vừa nhắc màn trướng, hai mắt liền căng lớn.

Còn có thể là ai?

Là Hoàng Thượng!

Nha đầu ngậy ra, che miệng, tránh cho bản thân kêu ra tiếng.

Thấy sắc mặt nàng khác thường, Thượng Trang cũng tiến lên, lập tức ngừng đại.

Nguyên Duật Diệp ở đây? Trách không được bên ngoài lại an tĩnh như vậy, chắc là Trương công công cho mọi người lui xuống, sợ quấy rầy hấn nghỉ ngơi. Phất tay ý bảo Phục Linh hạ màn xuống, hai người cùng nhẹ bước ra ngoài.

Phục Linh nhỏ giọng: "Sao Hoàng Thượng lại ở đây?"

Thượng Trang lắc đầu, nàng cũng không biết.

Hai người ra ngoài ngồi, cũng không dám trò chuyện lớn tiếng. Hiện tại đã hạ triều, hấn đến đây ngủ, hấn là vì quá mệt mỏi.

Cũng không biết qua bao lâu, Nguyên Duật Diệp ở bên trong đột nhiên gọi: "Trương Liêu."

Thượng Trang lúc này mới phát hiện, từ khi tiến vào tới giờ vẫn không thấy Trương công công. Nàng đứng dậy, xoay người vào trong, nhẹ nhàng nhắc màn che lên, hỏi: "Hoàng Thượng tìm Trương công công có chuyện gì sao?"

Hấn mờ mắt nhìn Thượng Trang ngồi bên mép giường, không ngồi dậy, chỉ mỉm cười hỏi: "Về rồi sao không nói một tiếng?"

Phục Linh ở cạnh vội xen vào: "Hoàng Thượng ngài đang ngủ, ai mà dám lên tiếng quấy rầy?"

Hấn không giận, chỉ nói: "Trương Liêu không có ở đây, người đi rót trà đi."

Phục Linh cười nhận lệnh, vội lui xuống.

Ánh mắt dời lên người Thượng Trang, Nguyên Duật Diệp ngoác tay ý bảo nàng tới gần, hỏi: "Tất cả đều thuận lợi chứ?"

"Vâng, Mạc thị vệ tự mình tới đón nàng ấy." Kỳ thật, những thị vệ kia khẳng định đã bẩm báo với hấn, hấn chỉ là thấy nàng nên muốn hỏi mà thôi.

Nghe nàng nói như vậy, hấn thật sự cảm thấy yên tâm.

Phục Linh tiến vào rót trà, Thượng Trang nhận lấy đưa cho hấn, không khỏi hỏi: "Hoàng Thượng sao lại ngủ ở đây? Dọa ta hoảng sợ một hồi."

Hấn cúi đầu uống một ngụm, cười nói: "Hạ triều, cũng không biết tại sao đi tới đi lui lại tới nơi này. Đúng rồi, nàng không ở trong cung, ta thấy không quen, cho nên đành phải tới chỗ của nàng, ngủ trên giường của nàng." Nói rồi, hấn đưa ly trà cho Phục Linh, "Trà nguội rồi, đổi bình khác đi."

Phục Linh cười nhận lấy, nàng làm sao không biết Hoàng Thượng đang tìm cơ đuổi mình đi? Nàng là kẻ thức thời, cũng không muốn tiếp tục ở đây, vì thế gạt đầu rồi lui ra ngoài.

Nguyên Duật Diệp ngồi dậy, xoa xoa mi tâm, tựa như thở phào nhẹ nhõm.

Thượng Trang thấp giọng: "Chuyện của Linh Khuyết, ngày sau ngài không cần lo lắng nữa, nàng ấy sẽ tốt thôi. Mạc Tầm đối với nàng ấy rất tốt, hơn nữa còn có Vong Tinh Thủy..." Kỳ thật nàng rất muốn hỏi, hấn có nhớ như bảo Mạc Tầm dùng nó hay không?

Lại nghĩ tới Nguyên Chính Hoàn, Vong Tinh Thủy kia đúng là thứ thuốc lợi hại.

Nguyên Duật Diệp chỉ "A" một tiếng, ngược lại không tiếp tục hỏi chuyện liên quan tới Linh Khuyết. Kéo tay nàng dán lên ngực mình, hấn cười nói: "Cũng không biết tại sao, đêm qua nàng ở bên ngoài, lòng ta vô cùng khẩn trương, sợ nàng xảy ra chuyện, cũng lo lắng sự tình của Linh Khuyết gặp bất trắc, nhưng ta lại không thể xuất cung. Hôm nay thấy nàng an toàn trở về, ta mới thật sự yên tâm."

Thượng Trang sững sờ, vội nói: "Hoàng Thượng suy nghĩ nhiều rồi, ta thì có thể có chuyện gì?"

"Ta nghĩ chỉ cần tình lại sẽ có thể trông thấy nàng. Đúng rồi, từ đêm qua tới hôm nay, tỉnh dậy tám chín lần, lần này cuối cùng cũng không còn thấy gương mặt của Trương Liêu nữa."

"Hoàng Thượng sợ ta không trở về sao?" Bằng không, tại sao đêm qua hấn lại không yên giấc?

Nguyên Duật Diệp lại lắc đầu, kéo nàng vào lòng, hít một hơi thật sâu mà nói: "Không phải sợ nàng không trở về, mà là sợ nàng về không được."

Thân thể bắt gặp run lên, Thượng Trang cười hỏi: "Sao lại về không được?"

"Không biết, chỉ là rất sợ." Chi cần nàng tiếp xúc với người hay đồ vật liên quan tới Nguyên Chính Hoàn, hẳn đều khẩn trương. Nhưng hôm nay không cần nói ra nữa, nàng hiện đã ở bên cạnh hắn. Không biết tại sao, chính hắn lại cảm thấy bản thân thật keo kiệt!

Nghe nam tử nói lời này, trong lòng Thượng Trang thật sự không thoải mái, nàng ngẩng đầu nhìn gương mặt mệt mỏi của hắn, duỗi tay xoa xoa, thấp giọng: "Không phải đã về rồi sao?"

"Ừ." Hắn trầm giọng đáp, nhắm mắt tựa vào nàng.

Mùi hương trên người nàng thậm chí còn quen thuộc hơn hương vị của căn phòng này.

Trong tay có khế ước, thậm chí còn cho Nguyên Chính Hoàn uống rượu tình hoa, tâm trạng hắn không phải nên thả lỏng sao? Chỉ là, vì sao mỗi lần nghĩ tới lòng hắn vẫn bất an như vậy?

Mỗi lần nhớ tới khế ước kia, trái tim hắn lại đau nhức.

Hắn biết, nếu không có nó, hắn không thể giữ nàng lại.

Hôm nay có thể giữ được thân thể nàng, nhưng lòng hắn vẫn vô cùng khó chịu.

Hắn thậm chí bắt đầu thống hận thủ đoạn của trước kia, nhưng thống hận qua đi, hắn lại cảm thấy may mắn. Nếu không làm vậy, giờ phút này nàng chắc chắn đã không ở bên cạnh hắn.

Khế ước trở thành dây thừng trói buộc nàng, nhưng cũng từ đó, khoảng cách giữa bọn họ chỉ có thể duy trì bằng tờ khế ước kia.

Đúng vậy, chỉ có khế ước!

Hắn cần nó, nhưng lại thống hận vì có nó.

Tâm tình mâu thuẫn, thậm chí hắn cảm thấy bản thân thật buồn cười.

Tương hắn mệt mỏi, Thượng Trang định mở miệng thì không ngờ cửa bị đẩy ra, ngược mắt liền thấy một bóng người tiến vào. Xuyên qua rèm che, thấy Thượng Trang đang ngồi bên giường, Trương công công sợ run lên, vội vàng hành lễ: "Nô tài thỉnh an nương nương."

Thượng Trang phát tay, lại thấy đồ trong tay hắn, không khỏi nhíu mày hỏi: "Công công, đây là..."

Thấy Nguyên Duật Diệp ra ngoài, Phục Linh mới vào trong, hỏi: "Hoàng Thượng sao lại đi rồi?"

Thượng Trang ngược mắt nhìn nha đầu, cười đáp: "Ngài ấy là Hoàng Thượng, ngoài kia có rất nhiều chuyện đang chờ ngài ấy."

Hiện tại nàng không hề buồn ngủ, vì thế chậm rãi treo màn che lên, thời điểm xoay người bỗng nhiên nghe Phục Linh hỏi: "Tiểu thư, chuyện Vương gia hồi kinh có phải Hoàng Thượng không biết không?"

Thượng Trang biến sắc, vội duỗi tay kéo nha đầu qua, trách mắng: "Đã biết mà còn hỏi há?"

Phục Linh le lưỡi, ở trước mặt tiểu thư, nàng đương nhiên không cần giữ ý.

Thấy nàng như vậy, Thượng Trang thở dài, dặn dò một câu: "Ngày sau không được hỏi những chuyện như vậy."

Phục Linh gật đầu.

.....

Gần chạng vạng, Văn Phi tới, tiếp tục cho cung nữ dâng canh hạt sen.

Thượng Trang nhíu mày, nghe nàng ta cười nói: "Có ai mà không biết mỗi ngày Hoàng Thượng đều chạy tới Cảnh Nhân Cung này của muội muội? Bọn cung có làm vài món bồi bổ cho Hoàng Thượng, vì thế chỉ có thể tìm tới đây."

Phục Linh không vui liếc nhìn Văn Phi một cái, chỉ là trong trường hợp này, nàng không thể nhiều chuyện.

Thượng Trang nhàm chán mở miệng: "Thần thiếp có điều không biết, chén canh hạt sen này của nương nương có trộn thứ gì không? Thần thiếp không muốn làm Linh Thực Viện thứ hai đâu."

Lời nàng nói khiến sắc mặt Văn Phi thay đổi, nàng ta cố nén tức giận, lạnh giọng: "Bọn cung sao có thể làm ra loại chuyện này? Hơn nữa, Linh Thực Viện sao có thể so với Tu Dung muội muội?"

Nàng đương nhiên sẽ không so sánh với Linh Khuyết, đó là muội muội của nàng, hai người căn bản không cần so đo.

Thượng Trang mỉm cười: "Thần thiếp đương nhiên không giống Linh Thực Viện, cho nên thần thiếp sẽ không ngu ngốc tới mức để Hoàng Thượng ăn đồ không an toàn."

"Ngươi! Ngươi có ý gì?" Văn Phi tức giận tới sắc mặt tái nhợt, tay run rẩy chỉ thẳng vào nàng. "Bọn cung nể mặt ngươi, ngươi tốt nhất là thức thời một chút. Nếu không phải Hoàng Thượng sẽ tới đây, bọn cung đã không thèm tới!"

Thượng Trang không đáp, đứng dậy phản phô Phục Linh: "Nếu Văn Phi nương nương đã không thích nơi này, còn không tiến nương nương ra ngoài?" Nàng xoay người, lại nói, "À đúng rồi, quên nói với nương nương, người sau này không cần đưa đồ tới cho Hoàng Thượng nữa. Cảnh Nhân Cung này là địa bàn của thần thiếp, cho dù người có cách đưa đồ tới, thần thiếp vẫn sẽ có cách khiến Hoàng Thượng không thể thấy nó."

Chẳng biết tại sao, đi tới bước này, nàng thật sự không thể nhẫn nhịn.

Văn Phi nào ngờ nàng không cho mình mặt mũi như vậy, nàng bảo mình đi, nếu mình thật sự đi rồi thì thể diện phải đặt chỗ nào? Nói tới cùng, đây chẳng qua chỉ là một Tu Dung nhỏ

nhoi, nằng dăm cả gan hung hăng vậy sao! Nếu không phải thấy Hoàng Thượng sùng ái nàng, nằng ta thật muốn xông lên cho nằng mấy cái bạt tai.

Chỉ là, lúc này phải chịu đựng.

Việc nhỏ không nhịn sao có thể mưu tính chuyện lớn? Đạo lý này, nằng ta đương nhiên hiểu.

Vân Phi hít một hơi thật sâu, nói: "Vậy bốn cung ngược lại muốn hỏi một chút, chén canh sáng nay bốn cung đưa tới thế nào rồi?"

Phục Linh nhanh trí quỳ xuống: "Vân Phi nương nương thứ tội, nô tỳ không biết nên đã đồ rồi." Để tiểu thư đắc tội nằng ta còn không bằng nằng đứng ra chịu tội, nằng chẳng qua chỉ là nô tỳ, da dầy thịt thô, cho dù bị trách phạt cũng không có gì.

Kính ngạc nhìn nha đầu quỳ dưới đất, Thượng Trang không ngờ Phục Linh dám làm như vậy. Khờ quá, hiện tại nằng được Nguyên Duật Diệp sùng ái, cho dù phần nộ, Vân Phi cũng không dám làm gì nằng.

Quả nhiên, nghe Phục Linh nói vậy, hai mắt Vân Phi đỏ ngầu, mắng: "Bát canh bốn cung vất vả nấu nướng cũng dám đồ đi?" Nói xong liền giơ tay muốn đánh xuống.

Thượng Trang hoảng sợ, vội tiến lên trước chắn trước mặt Phục Linh.

Vân Phi cả kinh, lập tức dừng tay lại, cả giận nói: "Sao hả? Người trong cung muội muội phạm lỗi, bốn cung không đánh được sao?"

Thượng Trang đáp trả: "Cung nhân phạm lỗi đương nhiên phạt, chỉ là nha đầu này không cần nương nung người chiếu cố. Chuyện của Linh Khuyết, bản thân nương nương rõ ràng, hần không cần thần thiếp nhắc nhở. Thần thiếp là lo lắng nương nương sẽ thất thủ lần nữa..."

Thất thủ với chén canh hạ được kia!

Lời này Thượng Trang không cần nói thẳng, Vân Phi sẽ hiểu, mà chính nằng cũng tình tường, chén canh này căn bản không bị hạ được, bởi vì nằng ta khẳng định không dám trực tiếp dâng đồ có vấn đề cho Nguyên Duật Diệp. Nằng chỉ là không thích Vân Phi mượn cớ đưa đồ tới Cảnh Nhân Cung, vì thế mới dứt khoát cắt đứt ý niệm này.

Sắc mặt Vân Phi vô cùng khó coi, trừng mắt nhìn nằng, cắn răng: "Không cần quanh co lòng vòng! Chuyện của Linh Thục Viện, bốn cung rõ ràng, Tu Dung người không phải cũng tình tường sao? Linh Thục Viện không phải bị người gián tiếp oan uổng à?"

"Thần thiếp oan uổng Linh Thục Viện khi nào?" Thuốc không phải nằng hạ, Vân Phi này nói chuyện thật buồn cười, còn dám nói nằng gián tiếp oan uổng Linh Khuyết?

Vân Phi hừ một tiếng: "Rõ ràng biết nằng ta bị oan nhưng người lại không giải thích với Hoàng Thượng, bốn cung nói sai sao? Cho tới hiện tại, trong mắt bốn cung, người chẳng qua là qua cầu rút ván mà thôi!"

"Nương... Nương nương." Cung nữ bên cạnh Vân Phi sợ hãi kéo ống tay nằng ta, đưa mắt nhìn ra cửa.

Thượng Trang cũng giật mình, theo ánh mắt của cung nữ liền thấy một nam tử lạnh lùng đứng bên ngoài.

Vân Phi sợ hãi tới sắc mặt trắng bệch, giờ phút này đã không còn bộ dáng vênh vào tự đắc, đôi môi run rẩy không biết phải nói gì.

Mà Thượng Trang chỉ vô thức nắm chặt hai tay, hần nhìn nằng, sau đó lạnh lùng quay đi.

"Hoàng... Hoàng Thượng!" Trương công công đứng sau vội đuổi theo.

"Hoàng Thượng, là thần thiếp nói bậy, thần thiếp bị oan, Hoàng Thượng..." Vân Phi cuối cùng cũng hoàn hồn, vội lớn tiếng đuổi theo.

Tuy Vân Phi không nói thẳng, nhưng chỉ một câu "Qua cầu rút ván", thông minh như Nguyên Duật Diệp, hần không nghe hiểu sao?

Phục Linh bò dậy, thấp giọng: "Tiểu thư, Hoàng Thượng hình như rất tức giận."

Đương nhiên là tức giận.

Hần tức giận là vì nằng biết rõ Linh Khuyết bị oan nhưng lại không đứng ra giải thích. Kỳ thật, trong lòng hần cũng nghĩ Linh Khuyết bị oan, nhưng hết lần này tới lần khác, hần không thể tự lừa dối chính mình.

Thật ra nằng có nói hay không, kết quả vậy là như vậy, nhưng nội tâm Nguyên Duật Diệp lại không giống.

Cắn răng, bước chân bên dưới càng lúc càng nhanh.

Trương công công quay đầu nhìn, nhỏ giọng: "Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, Vân Phi còn đang đuổi theo phía sau."

Vậy sao? Như vậy còn nằng? Nằng có đuổi theo hay không?

Chuyện đó không cần hỏi hần cũng biết, nằng sẽ không đuổi theo. Cho tới bây giờ, một câu giải thích nằng cũng không muốn nói.

Hai tay bất giác nắm chặt thành nắm, có phải thời điểm hần nói tống Linh Khuyết xuất cung, trong lòng nằng rất cao hứng đúng không? Cao hứng là vì mất đi một đối thủ!

Nếu như nằng cũng không từ thủ đoạn tranh đấu với nữ nhân trong cung, hần không phải nên cao hứng sao? Chỉ là, từ trên người nằng, hần lại không thấy bất cứ cảm tình nào cả.

"Hoàng Thượng, Hoàng Thượng..." Vân Phi chạy quá nhanh, vấp ngã một cái liền trượt chân, lúc này chỉ biết thống khổ nhìn bóng lưng nam tử ngày càng xa.

Cung nữ lập tức đi gọi thái y.

Vân Phi cắn răng, Vu Tu Dung kia cũng thật trấn định, tới nước này cũng không chịu đuổi theo!

Vân Phi đi rất gấp, bát canh hạt sen kia vẫn còn đặt trên bàn bên Cảnh Nhân Cung. Thượng Trang đưa mắt nhìn, thông dong mở miệng: "Đồ đi."

Phục Linh định nói gì đó thì tiểu thư nhà mình đã xoay người vào trong, vì thế chỉ đành thu dọn đồ trên bàn trước.

Khi đó Linh Khuyết cầu xin nàng giải thích với Nguyên Duật Diệp, chỉ là sau khi biết đối phương là muội muội mình tìm kiếm bấy lâu, nàng liền giống Nguyên Duật Diệp, một lòng muốn nàng ấy xuất cung. Nàng cảm thấy, có giải thích hay không không còn quan trọng như vậy, ngược lại chính mình chưa từng nghĩ tới, câu chuyện lại bị hấn vô tình nghe thấy.

Thượng Trang hít một hơi thật sâu, hôm nay Vân Phi nói lời này, đúng lúc bị Nguyên Duật Diệp nghe được, thật khéo!

Có lẽ, là có người mời hấn tới.

"Phục Linh." Thượng Trang gọi.

Phục Linh vội tiến vào, nghe nàng phân phó: "Huyền Chu thu dọn phòng bắt cần làm vỡ ngọc bội của ta, cho người giam nàng ta lại." Nàng sớm đã nghi ngờ Huyền Chu, chỉ là lúc này nàng đã thông suốt, tiếp tục nhường nhịn cần bản không có tác dụng.

Sự tình nếu còn tiếp tục, e rằng mạng của nàng và Phục Linh cũng mất.

May là lần này người tức giận là Nguyên Duật Diệp, không phải Thái Hậu hay Hoàng Hậu nương nung.

Nghe tiểu thư đột nhiên nói như thế, Phục Linh đương nhiên kinh hãi, có điều giờ phút này cũng không hỏi nhiều, lập tức lui xuống.

Có oan uổng hay không, rất nhanh nàng sẽ biết.

Thượng Trang nâng bước ra khỏi tẩm cung, tùy tiện gọi một cung nữ chuẩn bị cỗ kiệu qua Càn Thừa Cung.

Tới Càn Thừa Cung rồi, thật kỳ lạ, một người cũng không thấy.

Nàng vốn tưởng rằng Nguyên Duật Diệp sẽ về đây, Vân Phi tất nhiên cũng vậy. Hối mới biết, Nguyên Duật Diệp căn bản không về, nghe nói là lại tới Ngự Thư Phòng. Như vậy, Vân Phi hẳn đã hồi cung. Không biết đã giải thích xong hay vì lý do nào khác, tóm lại, giờ phút này Vân Phi sẽ không ở Ngự Thư Phòng.

Thượng Trang thờ dài một tiếng, không đi, chỉ đứng ngoài lan can chờ.

Đột nhiên nhớ lại lần đó cũng ở ngoài Càn Thừa Cung chờ hấn, hấn hạ lệnh không cho bất cứ kẻ nào tiến vào. Ngày đó, trời rất lạnh.

"Nương nung, chỉ bằng người vào trong đợi đi?" Một thái giám tới khuyên nhủ.

Thượng Trang lắc đầu, vẫn là đứng đây tốt hơn, vào trong, nàng sẽ thấy bức bội. Trong đó trống rỗng, nàng cũng sợ chính mình tịch mịch.

A, sao lại có cảm giác như vậy, nàng cũng không nói rõ.

Thái giám khuyên mấy lần cũng không lay động được nàng, cuối cùng chỉ có thể thôi.

Sắc trời dần tối, hấn vẫn chưa trở về, nhưng nếu tối nay hấn không về Càn Thừa Cung, nàng vẫn sẽ tiếp tục chờ ở đây một đêm sao? Như vậy, nếu không về Càn Thừa Cung, hấn sẽ đi đâu?

Thượng Trang lắc đầu, mặc kệ là nơi nào, đó cũng không phải là Cảnh Nhân Cung.

Đang thất thần suy nghĩ, bên tai đột nhiên truyền tới tiếng người nói: "Nô tài/ Nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng."

Lấp bắp kinh hãi, thời điểm ngược mắt, đôi gầy mình hoàng đã tới gần.

Hấn thấy nàng từ xa, còn tưởng là ảo giác, hỏi Trương công công, Trương công công cũng nói nhìn thấy. Hấn vậy mà chần chờ, đứng từ xa một lúc lâu, cuối cùng mới nâng bước đi tới.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng Thượng." Thượng Trang hành lễ.

Hấn lờn nàng, không hề bộc phát lửa giận như dự liệu, chỉ hừ một tiếng, phát tay áo vào trong.

Thượng Trang do dự, sau đó vội vàng nâng bước đuổi theo.

Trương công công sợ run lên, thúc thời dừng bước.

Nghe tiếng bước chân nữ tử đuổi theo, trái tim hấn tựa như mới yên lòng.

Hấn sợ nàng không giải thích, đúng vậy, là sợ!

Hiện tại nàng tới là giải thích sao?

Khi này ở Ngự Thư Phòng, hấn còn suy nghĩ phải dùng cách nào để khiến nàng giải thích. Hấn chỉ cần một lời giải thích, không, chỉ đơn giản là một câu nói của nàng. Bất kể là dùng lý do gì, hấn cũng có thể tin tưởng.

Thượng Trang lặng lẽ theo sát hấn, hấn chỉ đưa lưng về phía nàng, một câu cũng không nói. Nàng cho rằng hấn gặp nàng sẽ giận dữ xông lên bóp cổ, sau đó nghiêm nghị hỏi vì cái gì.

Có lẽ, nàng sai rồi.

Cái gì hấn cũng không nói, an tĩnh tới mức khiến nàng thấy bất an.

Hấn dừng trước cửa sổ, đưa tay nắm lấy khung cửa, mười ngón tay buộc chặt.

Nàng đứng sau lưng hấn, chỉ lặng lẽ nhìn. Rất lâu sau, không nghe nữ tử lên tiếng, hấn thậm chí còn cho rằng nàng đã rời đi. Thoáng nghiêng mặt, thấy được một góc y phục của nàng, hấn mới yên tâm.

Nhưng rất nhanh, hấn liền cảm thấy khó chịu, nhin không được mà nói: "Tới đây hấn là muốn giải thích, chỉ cần nàng nói một lời, cho dù là gạt ta cũng được." Như vậy, ít nhất trước mặt hấn, nàng vẫn nguyên ý nguyên trang.

Đúng vậy, cho dù là nguy trang, hấn vẫn có thể chấp nhận.

Tựa như nàng không đi, hấn có thể tự lừa gạt mình không biết nguyên nhân, sau đó cho hấn một hi vọng xa vời. Có lẽ, điều đó không hề liên quan tới tờ khế ước kia.

Tay nắm khung cửa sổ lần nữa buộc chặt, mười ngón tay khâm sâu vào khung gỗ.

Lời hấn nói khiến Thượng Trang không nói rõ cảm xúc của chính mình? Vậy sao? Biết rõ là lừa gạt, hấn cũng lựa chọn tin tưởng sao?

Thoáng chần chờ, nàng tiến lên, từ phía sau ôm lấy thân thể hấn.

Hành động đột nhiên này cơ hồ khiến Nguyên Duật Diệp cứng đờ.

Thanh âm ôn nhu của nữ tử từ sau truyền tới: "Ta không có gì để giải thích."

"Nhưng ta chỉ muốn nghe một câu."

"Cho dù Hoàng Thượng biết rõ chân tướng gì như thế nào? Chuyện lúc trước hiện tại đã không thể thay đổi, ngài cũng sẽ không vì chuyện hạ được mà bỏ qua cho Linh Khuyết, hơn nữa về Vân Phi, ta không có chứng cứ." Nhân chứng, sớm đã chết rồi!

Nguyên Duật Diệp xoay người nhìn nữ tử trước mặt, hấn chỉ cần một câu, nàng lại giải thích nhiều như vậy, còn không đủ sao?

Đã đủ, vậy là đủ rồi!

Chỉ cần nàng giải thích, vô luận có hợp lý hay không, vô luận có sơ hở, hấn cũng sẽ không hỏi tiếp.

"Ta cho rằng nàng không quan tâm."

"Không quan tâm cái gì?"

"A!" Hấn cười nhạo một tiếng, duỗi tay ôm giai nhân vào lòng.

"Hoàng Thượng sao lại đột nhiên tới Cảnh Nhân Cung?" Cho dù hấn muốn tới cũng nên là buổi tối.

"Người trong cung nàng tới nói Vân Phi đến gây phiền phức cho nàng."

Tựa vào lòng hấn, nàng thấp giọng hỏi: "Huyền Chu?"

"Ừ, sao thế?"

Ngước mắt cười, Thượng Trang lắc đầu, không có gì, chỉ là nàng không muốn tiếp tục bị động như vậy.

Muội muội đã tìm được, đời này cho dù không thể xuất cung, nàng cũng muốn sống thật tốt.

Có rất nhiều lý do để sống, không phải sao?

Tỷ như, cái ôm ấm áp này...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 19: Không lý giải được

Hấn ôm lấy nàng, hơi thở ấm áp làm loạn mấy sợi tóc mai.

Hấn đưa tay nhẹ nhàng vén chúng ra sau tai nàng, nghe nàng nhỏ giọng hỏi: "Chuyện của Vân Phi nương nương..."

Hấn khẽ cười: "Ta dám chắc nàng ta sẽ không có lần sau." Lần này, hấn không so đo, dù gì Linh Khuyết cũng đã bị ban tử tội, hấn không có lý do thứ hai để tìm Vân Phi gây rắc rối.

"Tới đây." Hấn nắm tay nàng, kéo nàng lại gần.

Thượng Trang cảm thấy khó hiểu, chỉ thấy hấn lấy một tờ giấy ra, cẩn thận nhìn lại, nàng không khỏi kinh hãi. Đây không phải khế ước lúc trước nàng và hấn đã ký sao? Hôm nay lấy ra, hấn muốn làm gì?

Nguyên Duật Diệp nhìn nàng, tiện tay vút khế ước vào đèn dầu, ngọn lửa lập tức bao lấy toàn bộ.

Thượng Trang cả kinh nhìn hấn, bật thốt lên gọi: "Hoàng Thượng..."

Hấn cau mày, chỉ nói: "Đốt nó đi." Cũng không biết tại sao lại làm như vậy, chỉ là hấn đã suy nghĩ, giữ nó bên người, hấn càng cảm thấy chán ghét. Chi bằng, đốt đi!

Thượng Trang đột nhiên nhào tới lấy khế ước ra, vút xuống đất đập đập mấy cái. Tờ giấy đã bị thiêu rụi, bên trên chỉ còn một góc nhỏ để lộ hai chữ "Xuất cung".

Hai chữ này, lòng nàng run lên, ngước mắt nhìn nam tử trước mặt.

Sắc mặt hấn âm trầm, tiến lên kéo tay nàng qua, cả giận hỏi: "Nàng có biết làm vậy nguy hiểm lắm không?"

Thượng Trang ngây ra, nàng không biết, bản thân chỉ đơn giản là không muốn tờ khế ước biến mất.

Cảm giác rất kỳ lạ, nàng, nói không nên lời.

Nguyên Duật Diệp định nói gì đó, ánh mắt bỗng dừng trên cổ nàng, cung mày bỗng nhiên nhíu lại, trầm giọng hỏi: "Cổ bị sao vậy?" Hắn vừa hỏi vừa duỗi tay, cẩn thận chạm vào cổ nàng.

Lúc này Thượng Trang mới nhớ vết thương trên cổ do Mạc Tầm gây ra, thuốc của Nguyên Chính Hoàn rất tốt, chỉ qua một đêm, nơi đó đã không còn đau, hơn nữa ấn ký cũng nhạt dần.

Chỉ là, ngay cả Phục Linh cũng không phát hiện, hẳn cư nhiên lại có thể nhìn thấy!

Thượng Trang hoàn hồn, vội đáp: "À, chỉ là móng tay không cẩn thận cào trúng mà thôi, không đau, không sao rồi."

"Để ta xem." Hắn cúi đầu.

Thượng Trang lui nửa bước, mở miệng: "Đừng xem, đã không sao nữa rồi, có gì đẹp mắt mà xem chứ?" Nàng sợ hắn nhìn rồi phát hiện manh mối, đến lúc đó lại hỏi thăm không ngừng.

Hắn nhíu mày, có chút không vui: "Vu Nhi, ta chỉ muốn quan tâm nàng, cho dù không có khế ước kia, ta vẫn sẽ quan tâm nàng."

"Hoàng Thượng..." Thượng Trang giật mình, không tự chủ mà nói, "Không có khế ước, hôm nay ta cũng sẽ không đi."

Lời hắn nói khiến hắn thật sự hạnh phúc, bỗng nhiên cầm tay nàng đặt trước ngực, Nguyên Duật Diệp cười hỏi: "Thật sao?"

Thoáng chần chờ, cuối cùng nàng vẫn gật đầu.

Đương nhiên là thật, dù sao hiện tại nàng cũng chẳng còn lý do để xuất cung.

Hắn cao hứng ôm lấy nàng, nhẹ giọng: "Ta hứa với nàng, cho dù thế nào, ta cũng sẽ không tổn hại đến tính mạng của y."

Thân mình run lên, Thượng Trang đương nhiên biết hắn đang ám chỉ Nguyên Chính Hoàn, chỉ là giờ phút này, trong lòng nàng có lẽ đã không còn y. Nàng cũng biết Nguyên Duật Diệp sẽ không khó xử y, bởi vì hôm nay, Linh Khuyết đã tới Thục Quận.

Với Linh Khuyết, hẳn rốt cuộc vẫn còn áy náy.

Nằm trong lòng hắn, Thượng Trang đột nhiên cảm thấy hoảng hốt.

Nguyên Chính Hoàn hình như đang làm vài chuyện, có lẽ, từ lúc bọn họ biết nhau, y chưa từng dừng lại. Nhưng bây giờ, nàng nên nói cho Nguyên Duật Diệp biết sao?

Nếu nói, nàng phải nói thế nào? Nàng thậm chí còn không biết Nguyên Chính Hoàn đang làm gì.

Có lẽ rất nhiều việc nàng không thể ngăn cản, cho dù nội tâm vô cùng hi vọng thiên hạ này có thể thái bình.

"Đang suy nghĩ gì vậy?" Thanh âm của nam tử vang lên bên tai.

Thượng Trang thoáng cả kinh, lắc đầu nói: "Không có gì, tối nay Hoàng Thượng ngủ ở Càn Thừa Cung sao?"

Hắn cười cười: "Cũng đã ở Càn Thừa Cung rồi, còn đi đâu chứ?"

Nàng gật đầu, đẩy hắn ra: "Nếu đã vậy, Hoàng Thượng nghỉ ngơi sớm đi." Dứt lời, nàng duỗi tay giúp hắn cởi nút thắt.

Trái tim Nguyên Duật Diệp bất giác đập loạn nhịp, nàng không nói phải đi, như vậy là muốn ở lại cùng hắn sao? Động tình mà nắm lấy bàn tay bé nhỏ mềm mại của nữ tử, hắn thấp giọng gọi: "Vu Nhi!"

Thượng Trang kinh sợ, buột miệng nói: "Hoàng Thượng, ta không..."

"Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, đại sự không xong rồi!" Trương công công ở ngoài vội vã gọi, "Tiền tuyến cấp báo, có chuyện lớn rồi!"

Sắc mặt Nguyên Duật Diệp thay đổi, vừa vội vàng ra ngoài vừa cài nút thắt, hỏi: "Chuyện gì?"

Nghe thanh âm bên trong truyền tới, Trương công công vội đẩy cửa vào tới gần hắn, thấp giọng: "Người Lê Quốc khởi sự rồi!"

"Cái gì?" Nguyên Duật Diệp cắn răng, lập tức nhanh chóng ra ngoài, lạnh giọng, "Truyền lệnh xuống, triệu tập tất cả đại thần thượng triều!"

"Vâng." Trương công công lau mồ hôi, đáp. Nhìn thần sắc tái nhợt của Dương tướng quân tới đây, hắn liền biết sự tình lần này không phải chuyện đùa.

Thượng Trang đuổi tới cửa, mơ hồ nghe thấy hai chữ "Lê Quốc", không khỏi cả kinh. Chuyện liên quan tới Lê Quốc tất nhiên không phải việc nhỏ. Vò nát khăn lụa, nàng theo bản năng xoa ngực, bất giác nhớ tới miếng ngọc bội đang đặt ở chỗ Linh Khuyết.

Nghĩ nghĩ, nàng liền trực tiếp về Cảnh Nhân Cung.

Thấy nàng trở về, Phục Linh vội hỏi: "Tiểu thư về rồi sao? Nô tỳ còn tưởng người sẽ qua đêm ở Cảnh Nhân Cung." Kỳ lạ, Hoàng Thượng sao không giữ tiểu thư ở lại?

Thượng Trang tâm phiền ý loạn về phòng, căn môi không biết nên nói cái gì. Sự tình như vậy, chính nàng còn không biết thế nào thì sao có thể nói với Linh Khuyết?

Thấy sắc mặt nàng không tốt, tưởng rằng Hoàng Thượng vẫn còn giận chuyện tối này, Phục Linh nhỏ giọng: "Tiểu thư đừng buồn, có lẽ Hoàng Thượng nhất thời nghĩ không thông, ngày mai sẽ không sao thôi."

Thượng Trang thờ dài lắc đầu: "Không phải chuyện này."

Không phải? Phục Linh muốn hỏi, trong đầu lập tức lóe lên suy nghĩ: "Là chuyện của Huyền Chu sao? Nô tỳ đã cho người nhốt nàng ta lại rồi, nàng ta một mực kêu oan."

Thượng Trang vẫn lắc đầu, chuyện của Huyền Chu nàng sớm đã không để tâm. Nàng chỉ là nghĩ, Linh Khuyết vì thân phận công chúa Lê Quốc mà phải xuất cung, lúc này người Lê Quốc lại có hành động, sự tình chẳng lẽ chỉ là trùng hợp?

Nếu là trùng hợp thì thật sự quá khéo!

Người biết Linh Khuyết còn sống không quá nhiều, chỉ có Nguyên Duật Diệp, nàng, còn cả Nguyên Chính Hoàn và Mạc Tầm.

Không khỏi cả kinh, việc này không lẽ có liên quan tới Nguyên Chính Hoàn?

Thượng Trang cắn răng, không thể, Nguyên Chính Hoàn là vương gia Tây Chu, y không thể có mối quan hệ với người Lê Quốc.

Trong đầu hiện lên một gương mặt, nàng lại càng hoảng sợ. Chẳng lẽ đêm đó trong chùa, Mộ Dung Vân Sở đã nhìn thấy Linh Khuyết? Nếu không, đang êm đẹp sao hán lại mở miệng hỏi nàng đoán xem hán đã nhìn thấy cái gì?

Thượng Trang bỗng nhiên đứng dậy, rồi lại giật mình.

Mộ Dung Vân Sở là Thừa Tướng, muội muội hán lại là Hoàng Hậu, nếu cấu kết với người Lê Quốc, đối với hán có ích lợi gì?

Đầu nàng hiện tại rất loạn, có vài chỗ đề lộ sơ hở, chỉ là giờ phút này, nàng lại nghĩ không ra.

Thấy sắc mặt nàng mỗi lúc một khó coi, Phục Linh càng sốt ruột, nhưng cũng không biết nói gì, chỉ có thể an tĩnh đứng một bên.

Thượng Trang đứng một lát liền nâng bước ra ngoài, trong viện còn có thể nghe thấy tiếng khóc của Huyền Chu. Nàng dừng lại, hiện tại nào còn tâm tình đi quản chuyện này?

"Tiểu thư muốn qua Càn Thừa Cung sao?" Phục Linh đuổi theo sau, hỏi.

Thượng Trang lắc đầu: "Hoàng Thượng phải thượng triều, ta..." Nàng rốt cuộc muốn làm cái gì, chính nàng cũng không nói rõ. Chẳng biết tại sao, nghe tin trong triều gặp chuyện không may, nàng lại sốt ruột như vậy.

Lê Quốc khỏi sự, giang sơn Tây Chu sẽ gặp nguy hiểm, ngôi vị hoàng đế của hán cũng sẽ lung lay.

Phục Linh giật mình: "Thượng triều?"

Muộn như vậy phải thượng triều, tất nhiên là có chuyện rất gấp, nhưng rốt cuộc là đại sự gì, nàng vốn định hỏi, nghĩ nghĩ, rốt cuộc cũng không mở miệng. Nàng chỉ là một tiểu nha đầu, quốc gia đại sự gì đó, nàng không hiểu.

Đứng trong viện một lát, Thượng Trang lại xoay người về phòng.

Phục Linh đành đi theo, đứng cạnh nàng, nói: "Tiểu thư, đại sự tiền triều... Chúng ta ai cũng quản không được, người phải tin tưởng Hoàng Thượng."

Thượng Trang đương nhiên biết, nàng cũng không phải muốn xen vào, chỉ là nội tâm vô cùng lo lắng. Không biết tại sao, nghe tới Lê Quốc, nàng lại kinh hoảng. Ngọc bội trên người nàng và muội muội, còn có thân phận công chúa Lê Quốc, tất cả đều khiến nàng cảm thấy không thể tưởng tượng.

Bỗng nhiên ngược mắt Phục Linh, Thượng Trang phản phó: "Đúng rồi Phục Linh, ngọc bội lần trước ta giao cho ngươi nhất định phải giữ kỹ, ai cũng không được nhìn thấy, rõ chưa?"

Phục Linh giật mình, những lời này thời điểm giao ngọc bội cho nàng, tiểu thư đã dặn dò một lần, hôm nay trịnh trọng nhắc lại, nàng mơ hồ cảm thấy sẽ có chuyện không may xảy ra, vì thế liền vội gật đầu: "Vâng, chuyện tiểu thư giao, nô tỳ không dám quên, người yên tâm." Dứt lời, nàng đưa tay xoa lỏng ngực mình, nơi đó cách túi cầm mềm mại, nàng có thể chạm được món đồ cứng rắn đó.

Thượng Trang lúc này mới thở phào nhẹ nhõm

.....

Thời điểm Nguyên Duật Diệp vội vàng qua Ngự Thư Phòng, phía sau có Mộ Dung Vân Sở và Dương Thành Phong đi theo.

Tám bàn đồ quốc gia đã vững vàng mờ lớn trong Ngự Thư Phòng.

Nguyên Duật Diệp nhìn một hồi lâu mới mở miệng phân phó: "Dương Thành Phong, trăm cho người mười vạn đại quân, lệnh người trong ba tháng phải tiêu diệt toàn bộ dư đảng Lê Quốc!"

Dương Thành Phong quỳ xuống, ôm quyền đáp: "Mặt tướng lĩnh mệnh!" Sau đó liền cấp tốc rời đi.

Mộ Dung Vân Sở quay đầu nhìn hán, hỏi: "Hoàng Thượng thật sự muốn khai chiến sao?"

Hán cười nhạo một tiếng: "Trẫm đương nhiên muốn đánh! Dư đảng Lê Quốc nghỉ ngơi dưỡng sức mười lăm năm rồi, mười lăm năm, Tây Chu ta vậy mà không có một kẻ phát giác! Trẫm nghĩ ngờ trong kinh có nội ứng, Thừa Tướng nghĩ sao?"

Mộ Dung Vân Sở biến sắc, lập tức tiến lên một bước, hỏi: "Hoàng Thượng định làm gì?"

Hán lạnh giọng: "Tra, tra rõ cho trẫm!"

"Thần tuân chỉ." Mộ Dung Vân Sở thấp đầu trả lời.

Thấy hán định đi, Nguyên Duật Diệp lại nói: "Trẫm nghe nói thị vệ của người chu du tứ phương, kiến thức sâu rộng."

Không biết người này có ý gì, Mộ Dung Vân Sở sợ run lên, đành phải gật đầu: "Vâng, Hoàng Thượng có gì phân phó?"

Hán cười lạnh: "Đã là nhân tài như vậy, sao có thể để mai một? Trẫm phong hán làm phó tướng, theo Dương Thành Phong xuất chinh."

Sắc mặt Mộ Dung Vân Sở vẫn như trước, liền cười nói: "Được Hoàng Thượng để mắt là phúc khí của hán, thần thay hán tạ chủ long ân, Tồn Dịch Chi khẳng định sẽ không làm Hoàng Thượng thất vọng."

Nguyên Duật Diệp gật đầu: "Người Thừa Tướng dạy dỗ, trăm đương nhiên tin tưởng."

Mộ Dung Văn Sở cười đáp: "Thần lập tức trở về bắt tay điều tra chuyện này, Hoàng Thượng nghỉ ngơi sớm đi, long thể quan trọng."

Nhìn hẳn ra ngoài, qua nửa ngày, Nguyên Duật Diệp mới chậm rãi xoay người, ánh mắt lần nữa dừng trước tấm bản đồ lãnh thổ quốc gia, nhìn tới xuất thần. Nơi khởi sự là giáp giới với Lê Quốc ngày xưa, hôm nay, Lê Quốc mặc dù đã nhập quốc thổ Tây Chu nhưng trăm dân bách tính bên đó vẫn là dân chúng Lê Quốc khi xưa.

Khi Tiên Đế còn tại thế, vì dễ duy trì thái bình, ông mới không đi đòi bọn họ, cho phép bọn họ tiếp tục sinh hoạt trên vùng lãnh thổ đó. Mà hẳn thật không ngờ, người Lê Quốc lại có thể khởi sự!

A, đây có tính là nằm gai nếm mật không?

Thành trì bị người Lê Quốc xâm chiếm bị đánh dấu đỏ trên bản đồ.

Ánh mắt theo dấu hiệu màu đỏ đi xuống, Nguyên Duật Diệp nhíu mày. Tiếp tục đi nữa sẽ tới đất phong của Tần Vương!

Lúc này, bên ngoài truyền tới thanh âm của thái giám: "Thái Hậu tới!"

Hắn xoay người, thấy Ti Y diu Thái Hậu tiến vào. Sắc mặt bà ta vô cùng khó coi, vừa nhìn tấm bản đồ quốc thổ to lớn trong Ngự Thư Phòng, cánh tay đỡ Ti Y run lên bần bật, không khỏi khản trương nhìn Nguyên Duật Diệp.

Nguyên Duật Diệp tiến lên hành lễ với bà ta: "Thỉnh an mẫu hậu."

Thái Hậu cúi tay, lại cho Ti Y lui xuống, mới mở miệng: "Ai gia nghe nói người Lê Quốc khởi sự, đây là sự thật sao?" Kỳ thật thời điểm thấy bản đồ quốc gia, nội tâm bà đã có câu trả lời, chỉ là vẫn có chút không cam lòng, nhịn không được mà hỏi.

Nguyên Duật Diệp nghiêm mặt lạnh giọng: "Là thật."

"Vậy..." Thái Hậu tiến lên trước vài bước, "Tướng sĩ Tây Chu ta sao có thể liên tiếp bại lui?"

Tướng sĩ ở biên cương được huấn luyện quanh năm, theo lý mà nói, không thể như vậy!

Bà ta vừa dứt lời, Nguyên Duật Diệp liền cười nhạo một tiếng: "Mười hai thành trì Tây Nam không chiến mà hàng, tình hình cho dù tốt thế nào thì có tác dụng sao?" Thời điểm nói chuyện, hai tay nắm chặt thành đấm, hẳn cần răng, hít một hơi thật sâu mới có thể áp chế lửa giận một chút.

Thái Hậu "Hà?" một tiếng, bà đương nhiên càng hoảng sợ, thân thể nhịn không được mà run rẩy: "Sao... Sao có thể như vậy?" Không chiến mà hàng, ai cho bọn họ lá gan lớn như thế!

Nguyên Duật Diệp xoay người, lần nữa nhìn tấm bản đồ kia, lạnh giọng: "Trăm cũng muốn biết!"

Thái Hậu ngược mắt cẩn thận xem xét bản đồ, mười hai tòa thành trì, rậm rạp một góc khiến bà ta phải run sợ. Tuy bà là nữ lưu nhưng cũng biết trên chiến trận, liên tiếp bại lui là như thế nào.

Nguyên Duật Diệp quay đầu nhìn bà ta, ho một tiếng: "Mẫu hậu vẫn là trở về trước đi, việc này sẽ được xử lý, người không cần quan tâm."

"Cho tôi hôm nay, Hoàng Thượng còn muốn đề phòng ai gia sao?"

Hắn ngắt ra, hoàn toàn xoay người, cười nói: "Sao mẫu hậu lại nói lời này?"

Thái Hậu không định so đo với hắn, chỉ nói: "Ai gia quả thật không thích ngài, bởi vì ngài là nhi tử của Tề Hiền Phi."

Lời bà ta nói khiến Nguyên Duật Diệp biến sắc, lại nghe bà ta tiếp tục: "Nhưng hiện tại ai gia là Thái Hậu Tây Chu, ai nặng ai nhẹ, trong lòng ai gia rõ ràng."

Người Lê Quốc khởi sự, uy hiếp chính là giang sơn Tây Chu, Vu Tu Dung nói đúng, hôm nay bà là Thái Hậu tôn quý, không thích Hoàng Thượng thì cũng phải suy nghĩ cho Hoàng Thượng.

Nguyên Duật Diệp bình tĩnh trả lời: "Mẫu hậu hiểu lầm rồi, trăm sao lại có ý này?"

Lần này ngược lại là Thái Hậu thấy không thoải mái, bà ta không đi, thậm chí còn tiến lên một bước, nói: "Ai gia không có ý gì khác, ai gia chỉ là muốn quan tâm Hoàng Thượng."

"Hiện tại mẫu hậu sẽ đứng cùng phía với trăm sao?"

Thái Hậu trịnh trọng gật đầu, đương nhiên là thế.

Nguyên Duật Diệp khẽ cười, đúng vậy, bọn họ vốn là người ngồi cùng thuyền, Thái Hậu chỉ có thể đứng cùng chiến tuyến với hắn. Xoay người nhìn bản đồ trước mặt, hắn lạnh giọng: "Việc này chỉ sợ Tần Vương cũng có phần."

Thái Hậu cả kinh, ánh mắt dõi theo ngón tay của hắn.

Điều này có thể giải thích vì sao mười hai tòa thành ở Tây Nam không chiến mà hàng.

"Hẳn thật to gan!" Thái Hậu run giọng. Nếu đây là sự thật, bà tuyệt đối không cho phép nó phân sinh. Cái gọi là người không vì mình trời tru đất diệt, bà sẽ không quên, thân mẫu của Tần Vương - Hứa Phi vẫn còn tại thế.

Nguyên Duật Diệp chỉ hừ một tiếng, lại nói: "E rằng to gan không chỉ mình hắn." Chuyện Hưng Viên lần đó, Tần Vương bị mất một chân, hẳn tin chỉ có một mình, Tần Vương không thể may mắn như vậy.

Thái Hậu nhìn hắn, bật thốt lên hỏi: "Còn ai nữa?"

Nguyên Duật Diệp trầm ngâm nửa ngày mới lên tiếng: "Nếu như hắn hợp tác với người Lê Quốc, mục đích chắc chắn là ngôi vị hoàng đế này của trăm. Trăm chỉ là hiếu kỳ, chuyện Thái Tử Lê Quốc..."

Thái Hậu cắn răng: "May là thân phận của Linh Thục Viện không nhiều người biết, hơn nữa Hoàng Thượng cũng đã ban chết cho ả, việc này một khi truyền ra sẽ là tai họa." Bà ta như nhớ tới gì đó, vội hỏi, "Đúng rồi, ngọc bội của ả đâu?"

"Trẫm đã cho người thu lại. Sao vậy, đang êm đẹp sao mẫu hậu lại nghĩ tới?"

Thái Hậu chần chờ, mới nói: "Không bằng Hoàng Thượng cho người sửa nó lại, chúng ta có thể tìm người giả làm công chúa Lê Quốc."

Nguyên Duật Diệp lắc đầu: "Mẫu hậu quên rằng việc này hôm đó có rất nhiều người thấy sao? Hoàng Hậu cũng thấy, chẳng lẽ mẫu hậu muốn giết người diệt khẩu?" Còn nữa, Linh Khuyết căn bản chưa chết, mà hần cũng không muốn nhắc lại chuyện công chúa Lê Quốc.

Thái Hậu giật mình, cũng cảm thấy không ổn.

Nguyên Duật Diệp lặng yên một hồi. Nghe thị vệ tới báo, người dẫn đầu Lê Quốc khẳng định là Bùi Thiên Sùng. Khi đó cho người theo sát lúc ông ta đào tẩu, quả thật là hội họp với nhóm người Lê Quốc, hần chỉ là không biết, đề Mộ Dung Văn Sở đi thăm dò văn võ bá quan liệu có tra ra manh mối gì không?

Qua lúc lâu, Thái Hậu lại lên tiếng: "Có tin tức của Thái Tử Lê Quốc không?"

Nguyên Duật Diệp lắc đầu: "Trước mắt thì chưa, có điều hần chắc chắn đứng sau tọa trấn, nếu không, Lê Quốc khỏi sự mà không có người được ủng hộ thì quá bất thường."

Lời hần nói, Thái Hậu cũng hiểu.

"Vậy Hoàng Thượng định phái người đi trấn áp trước sao?"

"Chỉ có thể như vậy, đến lúc đó phải xem Tần Vương có xuất thủ hay không."

"Nếu hần có được sự tương trợ của người Lê Quốc..."

"Chúng ta có thể lặng lẽ giết hần, việc này mẫu hậu không cần lo lắng." Nguyên Duật Diệp lạnh lùng nhìn Thái Hậu, bà ta sầu lo cái gì, hần đương nhiên biết. Bà ta muốn tiếp tục làm Thái Hậ của mình, mà hần cũng không có ý định giao ra quyền hành trong tay.

Thái Hậu có chút khiếp sợ, thời điểm nghe Nguyên Duật Diệp nói "Giết hần", bà ta cuối cùng cũng nhịn không được mà run rẩy. Rốt cuộc đều là từ tôn Nguyên thị, bà ta thật sự không muốn sự tình sẽ đi tới bước đó.

Nguyên Duật Diệp gõ tay lên mặt bàn, trầm tư suy nghĩ. Thái Hậu cũng không nói chuyện, hai người cứ lặng yên chờ đợi trong Ngự Thư Phòng thật lâu.

Nguyên Duật Diệp đột nhiên thờ dài, đưa tay xoa nhẹ mi tâm, nghe Thái Hậu nói: "Hoàng Thượng vẫn là sớm nghỉ ngơi đi."

Hần khẽ cười: "Mẫu hậu là đang quan tâm hay vì nguyên nhân nào khác?"

"Đều có, Hoàng Thượng lúc này đừng đối chọi với ai gia." Bà ta quay đầu gọi, "Trương Liêu!"

Trương công công lập tức đẩy cửa bước vào, nghe Thái Hậu phản phó: "Đưa Hoàng Thượng hồi cung nghỉ ngơi, hầu hạ cho cẩn thận, nếu long thể Hoàng Thượng có vấn đề gì, ai gia sẽ hỏi tội người!" Dứt lời, bà ta xoay người rời đi.

Trương công công khom người lui sang một bên, đợi Thái Hậu ra ngoài, hần mới tiến lên trước: "Hoàng Thượng, hồi cung thôi."

"Trẫm..." Hần cười yếu ớt lắc đầu, kêu hần trở về, khẳng định sẽ ngủ không yên, nhưng mặc kệ này xuất phát từ tâm tư gì, Thái Hậu nói có lý, hần phải tình duyên lấy tình thần đối phó bọn họ.

Nghĩ nghĩ, hần liền đứng lên.

Thời điểm về Càn Thừa Cung, nhìn thấy bên ngoài có một thân ảnh nho nhỏ.

Trái tim Nguyên Duật Diệp khẽ động, vội tiến nhanh lên, lúc nữ tử xoay người, hần liền giật mình.

Vân Phi thấy hần trở về, liền vội quỳ xuống: "Thần thiếp tham kiến Hoàng Thượng."

"Sao người lại tới đây?" Hần còn tưởng rằng...

Vân Phi vội đáp: "Thần thiếp... Thần thiếp là vì..."

Nàng ta vốn vì chuyện hôm nay mà tới giải thích, không ngờ lời còn chưa nói một nửa, nam tử đã mở miệng cắt ngang: "Không cần nhắc lại, hôm nay trẫm mệt rồi, người về đi. Còn không đưa chủ tử mình trở về?" Hần nhìn cung nữ phía sau nàng ta, quát.

Cung nữ kinh hãi, vội dìu Vân Phi đứng lên.

"Hoàng..." Vân Phi còn muốn nói gì đó, nhưng nam tử trước mặt đã nâng bước rời đi. Nàng ta cắn răng đứng dậy, định đuổi theo, nhưng chân bị triếp lập tức phát đau.

Cung nữ vội kéo nàng ta lại, lắp bắp: "Nương nương, nương nương... Vẫn là hồi cung đi." Hoàng Thượng đã hạ lệnh đưa Vân Phi về, nàng làm sao dám để Vân Phi vào trong?

Thanh âm sau lưng truyền tới, Nguyên Duật Diệp làm như mất diếc tại nơi, hôm nay xảy ra đại sự, hần nào có tâm trạng đi quản việc con con này? Hơn nữa, chuyện của Linh Khuyết đã được giải quyết, hần không cần phải để ý tới Vân Phi.

Cửa đóng lại, ánh mắt dừng ở hộp com trên bàn, Nguyên Duật Diệp nhú mày.

Cung nữ bên cạnh vội tiến lên trước, nói: "Hoàng Thượng, Tu Dung nương nương của Cảnh Nhân Cung cho người tới, nói là có chuẩn bị cháo cho Hoàng Thượng."

Hần đứng thẳng người, bất giác hỏi: "Vu Tu Dung?"

Cung nữ sợ run lên, nửa ngày sau mới gật đầu. Kỳ quái, Hoàng Thượng rốt cuộc làm sao vậy? Trong Cảnh Nhân Cung, ngoại trừ Vu Tu Dung thì còn Tu Dung nương nương thứ hai

sao? Có điều những lời này, nàng đương nhiên không dám nói ra.

Trương công công phát tay ý bảo cung nữ lui xuống, sau đó mở hộp com, lấy đồ bên trong ra, quay đầu hỏi: "Hoàng Thượng, vẫn còn nóng, ngài ăn một chút rồi hãy ngủ được không?"

Hắn gật đầu, ngồi xuống, miệng lớn bắt đầu ăn.

Trương công công khẽ cười, an tĩnh đứng hầu một bên.

.....

Trở về, thấy Thượng Trang vẫn ngồi bên cửa sổ, Phục Linh cau mày tiến lên, nói: "Tiểu thư, lúc trở về nô tỳ có nhìn thấy cổ kiệu của Vân Phi nương nương, hình như là đi về hướng Càn Thừa Cung."

Thượng Trang hoàn hồn, nàng đương nhiên biết rõ Vân Phi vì sao lại tới Càn Thừa Cung, mà hiện tại nàng ta có lẽ chưa biết hôm nay xảy ra đại sự gì. Ngẫm lại cũng đúng, nếu không phải trùng hợp ở Càn Thừa Cung nghe thấy, nàng cũng không biết.

Thượng Trang thờ dãi: "Vân Phi sẽ trở về nhanh thôi."

Phục Linh nghi hoặc nhìn nàng, hỏi: "Sao tiểu thư biết?"

Nàng khẽ cười, không đáp, chỉ nói: "Ở đây không có việc gì rồi, người lui xuống đi."

"Tiểu thư không nghi ngại sao?"

Thượng Trang đứng dậy: "Nghỉ ngơi, cho nên mới bảo người lui xuống."

"Vậy để nô tỳ hầu hạ người lên giường trước." Nói rồi, nha đầu đẩy nàng vào trong nội thất.

Thượng Trang cũng không cự tuyệt, lên giường, để Phục Linh đắp chăn, sau đó lặng lẽ lui ra ngoài.

Đèn trong phòng đã được tắt, bên trong thoáng trở nên ám trầm, nhưng bên ngoài thì ngược lại, ánh trăng vô cùng sáng, nàng nhắm hai mắt lại.

Đêm nay, rất nhiều người trong cung đều nửa mê nửa tỉnh.

.....

Hôm sau qua Úc Ninh Cung thỉnh an, sắc mặt Thái Hậu không tốt cho lắm, hẳn vì bà ta đã biết chuyện ở tiền tuyến.

Mộ Dung Vân Khương ngơ ngác ngồi một chỗ, dường như vẫn luôn thất thần. Vân Phi cũng mang vẻ mặt mệt mỏi, thỉnh thoảng liếc nhìn Thượng Trang.

Thái Hậu không giữ các nàng ở lại, chỉ ngồi một lát liền đuổi từng người trở về.

Thượng Trang ra ngoài, thời điểm đi ngang qua Ngự Hoa Viên, xa xa nhìn thấy Nguyên Duật Diệp bước đi rất nhanh, bên cạnh còn có Mộ Dung Thừa Tướng.

Mộ Dung Vân Khương nao nao, tay nắm khăn lụa thoáng buộc chặt, Thanh Nhi phải ở cạnh nhẹ giọng gọi một tiếng.

Thượng Trang đưa mắt nhìn, bắt gặp ánh mắt hình như là khăn trương của nàng ấy.

"Tiểu thư." Thấy nàng dừng bước, Phục Linh nhìn không được mà gọi.

Hoàn hồn, Thượng Trang không nói gì cả, tiếp tục đi về phía trước.

.....

Hai tháng này, Nguyên Duật Diệp đều bận rộn dị thường, phi tần trong cung đều trông mong hắn, hắn lại dứt khoát dẹp bài tử không tới hậu cung. Thượng Trang cũng không gặp hắn, chỉ thỉnh thoảng nghe nói hắn qua Quán Sư Cung tìm Hoàng Hậu.

Nguyên Duật Diệp hạ lệnh muốn Dương Thành Phong trong ba tháng phải trấn an người Lê Quốc khỏi sự, mà hiện tại đã qua hai tháng, tin vui vẫn chưa truyền về. Tân Vương như đánh hơi được gì đó, giờ khắc này chỉ đứng một bên nhìn, không hề nhúng tay.

Chiến sự như nước sôi lửa bỏng, mà hắn dường như vô cùng bình tĩnh, điều này khiến Nguyên Duật Diệp bắt đầu bất an, mà nhóm quan lại bị Mộ Dung Vân Sở điều tra không có gì khác thường.

Thời điểm báo cáo, nhìn sắc mặt hắn lạnh lùng, Mộ Dung Vân Sở quỳ xuống, nói: "Thần không tra ra manh mối, mong Hoàng Thượng tự mình kiểm tra."

Nhìn người quỳ dưới đất, Nguyên Duật Diệp cười nhạo: "Không cần, trẫm còn không tin Thừa Tướng sao?"

Kỳ thật hắn sớm đã điều tra. Những việc Mộ Dung Vân Sở làm trước giờ đều có lợi cho Tây Chu, khi Tiên Hoàng còn tại thế, nam tử này đã làm những gì không phải hắn không nhìn thấy. Thời điểm Tiên Hoàng ốm đau, Thái Tử chưa mất, tất cả đều do Mộ Dung Vân ở xử lý, mỗi một chuyện đều không vượt quá chức phận, xử lý đều rất khéo.

Lúc này, hắn nói muốn phái Tôn Dịch Chi ra tiền tuyến, Mộ Dung Tướng không nói hai lời đã ứng. Mà Dương Thành Phong mặt báo, cũng nói Tôn Dịch Chi tận tâm tận lực, nửa điểm cũng không lãnh đạm. Hắn thật không có lý do hoài nghi người này.

Hơn nữa, Hoàng Hậu của hắn hiền lương thực đức, trong hậu cung không hề lên lút gây ra sóng gió.

Tất cả đều đang nói với hắn, gia tộc Mộ Dung không có vấn đề.

Mà không có vấn đề lại khiến hắn không lý giải được. Là mọi người che giấu quá sâu, hay con mắt của hắn có vấn đề?

Nửa tháng sau, Dương Thành Phong truyền tin về, mười hai thành trì không chiến mà hàng đào ngũ, hỗ trợ người Lê Quốc phản công.

Nguyên Duật Diệp tức giận, hạ lệnh lui tám trăm dặm.

Ai đào ngũ hẳn không cần biết, hẳn chỉ biết là người Tây Chu đánh người Tây Chu, bắt kẻ thế nào, tồn thất vẫn là quốc lực Tây Chu.

Không ai có thể ngờ mười lăm năm trôi qua, Lê Quốc có thể trừ đủ binh lực. Bọn họ chiếm mười hai thành trì Tây Chu, hơn nửa Lê Quốc vốn là phân nửa quốc thổ, chỉ trong nửa tháng đã phân ranh giới.

Thái Tử Lê Quốc biến mất mười lăm năm cuối cùng cũng bước ra lĩnh quân bảo tạo Lê Quốc. Ai cũng biết mười lăm năm trước, Tây Chu diệt Lê Quốc, mười lăm năm sau, Thái Tử trở về, đơn giản là muốn đoạt lại giang sơn vốn thuộc về Tiểu gia.

Thời điểm tin tức truyền về kinh thành, Nguyên Duật Diệp xanh mặt, mím môi thật lâu không nói lời nào. Thái Hậu qua Ngự Thư Phòng, chờ suốt một buổi chiều. Sau đó Mộ Dung Văn Sở cungxg tới, mang ít tin tức tiền tuyến về.

"Hoàng Thượng, đối phương là Thái Tử Lê Quốc, thần cho rằng Hoàng Thượng cũng nên ngự giá thân chinh, như vậy mới có thể chấn hưng sĩ khí." Hắn nhìn Nguyên Duật Diệp, nói, "Thần nguyện ý đi theo hộ tống thánh giá."

Thái Hậu biến sắc, lập tức nói: "Việc này ai gia không đồng ý! Hoàng Thượng thân thể ngàn vàng, sao có thể thân chinh? Hoàng Thượng có thể bỏ mười hai thành trì kia, trực tiếp phái binh san bằng là được!"

Sắc mặt Mộ Dung Văn Sở cũng thay đổi.

Nguyên Duật Diệp lên tiếng: "Trẫm không thể xuống tay với con dân của trẫm." Đây cũng là vấn đề khó giải quyết nhất, kẻ phản bội là tướng giữ thành, không phải dân chúng, nếu hẳn làm như vậy, rất nhanh có thể thu lại thành trì bị mất, nhưng dân tâm sau này sẽ thế nào?

Nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền! Hắn không thể bại bởi Tiểu Thái Tử kia, hẳn ta chắc chắn có được dân tâm, nếu không người Lê Quốc sao có thể tụ tập lại? Đây cũng là chỗ lợi hại của Tiểu Thái Tử, nhiều năm như vậy, hẳn ta thế mà che giấu tới bất động thanh sắc!

Nguyên Duật Diệp cắn răng, từ lúc Dương Thành Phong phát hiện ra Bùi Nguyên Sùng, hẳn đã phát giác Lê Quốc có dị động, nhưng thời gian qua thật lâu, mãi tới ba tháng trước mới khởi sự, hẳn thật nghĩ không ra, rốt cuộc là cái gì đã dẫn phát trận chiến này?

Bên Thục Quận cũng không có động tĩnh.

Đây là điểm hắn nghĩ không thông.

Qua một hồi lâu, Thái Hậu mới mở miệng: "Việc này bất kể thế nào, Hoàng Thượng cũng không thể thân chinh. Thừa Tướng không cần khuyên bảo, ai gia sẽ không đồng ý." Thái Hậu thả bỏ mười hai tòa thành trì kia, cũng sẽ không đồng ý cho Nguyên Duật Diệp xuất chinh lúc này. Có lẽ là ánh mắt bà ta thiên cận, có điều, bà ta cũng chỉ là người bình thường thôi.

Mộ Dung Văn Sở không nói gì thêm, chỉ nhìn Nguyên Duật Diệp vẫn trầm tư như trước, tựa hồ đang suy nghĩ chuyện trọng yếu nào đó. Với tư cách là Thừa Tướng Tây Chu, hẳn không muốn Nguyên Duật Diệp buông tha một tòa thành trì nào, đối với bậc quân vương, đó là một điều si nhục.

Nếu còn tại thế, Tiên Hoàng sẽ không cho phép loại sự tình này phát sinh, mà hắn cũng vậy.

Hiện tại phải xem Nguyên Duật Diệp lựa chọn thế nào.

Mộ Dung Văn Sở rời khỏi Ngự Thư Phòng, xa xa nhìn thấy Phụng gia của Hoàng Hậu.

Thấy hắn ra ngoài, Thanh Nhi vội nhắc màn kiệu lên, nhỏ giọng: "Tiểu thư, thiếu gia ra rồi."

Mộ Dung Văn Khương xuống kiệu, thấy hắn tiến lên hành lễ: "Thần tham kiến Hoàng Hậu nương nương."

Mộ Dung Văn Khương gạt đầu, ánh mắt hướng về Ngự Thư Phòng phía sau hắn, hỏi: "Dịch Chi đã ra tiền tuyến, Hoàng Thượng sẽ không bắt huynh cũng đi chứ?"

Hắn ngăn ra, đương nhiên biết nàng có ý gì, chỉ trầm giọng đáp: "Việc này Hoàng Thượng tự có định đoạt, nương nương đừng hỏi đến."

"Ca, muội là lo..."

"Không cần lo lắng." Hắn khẽ cười, "Ta và Dịch Chi sẽ không có chuyện gì."

Thanh Nhi vội hỏi: "Vậy... Nếu Hoàng Thượng thật sự muốn thiếu gia ra tiền tuyến, thiếu gia sẽ đi sao?"

"Đương nhiên là đi." Hắn đáp không chút do dự, lần này ra tiền tuyến, hẳn có lẽ sẽ phát hiện vài thứ khiến người ta phải giật mình.

Hôm nay, gia tộc Mộ Dung vô cùng sạch sẽ, hắn cũng không có gì phải sợ.

Mộ Dung Văn Khương vẫn lo lắng, qua nửa ngày mới can môi nói: "Nếu quả thật huynh phải ra tiền tuyến, muội sẽ cầu xin Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh ban ra."

"Văn Khương!" Hắn cả kinh, "Việc này muội đừng nhúng tay vào." Hơn nữa, Nguyên Duật Diệp vẫn chưa quyết định.

"Ca..."

Sắc mặt Mộ Dung Văn Sở đột nhiên thay đổi, hắn tiến lên, mở miệng hỏi: "Tu Dung nương nương là tới dò xét Hoàng Thượng sao?"

Mộ Dung Văn Khương xoay người, thấy Thượng Trang và Phục Linh đứng cách đó không xa.

Tiến lên hành lễ với Hoàng Hậu, Thượng Trang mới cười nói: "Bổn cung chỉ là tùy tiện đi dạo, vừa vắn đi ngang mà thôi, không ngờ lại quấy rầy nương nương và Thừa Tướng nói chuyện." Dứt lời, nàng nâng bước định rời đi.

Mộ Dung Văn Sở lại nói: "Thần còn có việc, không thể ở lâu, nếu Tu Dung nương nương có thời gian thì có thể ở lại trò chuyện với Hoàng Hậu nương nương." Nói xong, hắn lại hướng Mộ Dung Văn Khương mà nhẹ giọng, "Thần cáo lui trước."

Mộ Dung Văn Khương còn chưa kịp lên tiếng đã thấy hắn vội vã rời đi, kỳ thật nàng rất rõ ràng, hắn là đang cố ý tránh nàng, cũng không cho nàng nhúng tay vào chuyện này. Nhưng

nếu hấn thật sự lao vào nguy hiểm, kêu nàng làm sao yên tâm?

Thấy hấn rời đi, Thượng Trang không khỏi quay đầu nhìn Mộ Dung Vân Khương, thấy sắc mặt nàng ấy không tốt liền nhin không được mà hỏi: "Hoàng Hậu nương nương không khỏe sao?"

Nhanh chóng hoàn hồn, nàng ấy xấu hổ lắc đầu: "Bổn cung chỉ là mệt mỏi, đợi ngày khác sẽ tìm Vu Tu Dung nói chuyện." Dứt lời, nàng liền để Thanh Nhi đi lên cổ kiệu.

Phục Linh đưa mắt nhìn, nhẹ giọng: "Tiểu thư, Hoàng Hậu nương nương và Thừa Tướng đại nhân đều thật kỳ quái."

Thượng Trang không nói lời nào, hôm nay nàng còn tâm trí đi quản huynh muội bọn họ có gì kỳ quái sao? Quay đầu nhìn Ngự Thư Phòng, cửa lớn vẫn đóng chặt, nàng chỉ đứng từ xa.

Phục Linh lại ở bên tai nàng nói: "Nghe đồn lãnh thổ bị Lê Quốc đánh chiếm đang bị phân ra, không lẽ ít ngày nữa sẽ có người xưng đế?"

Thượng Trang trừng mắt một cái, nha đầu mới le lưỡi im lặng.

Xưng đế thì không có khả năng, dù sao hấn ta vốn là Thái Tử Lê Quốc, không phải son đã mắng phu, đăng cơ đương nhiên phải có nghi thức long trọng, mà giờ khắc này, người Lê Quốc còn đang giằng co với Tây Chu, hấn ta không thể không cân nhắc tình hình trước mắt.

Đứng hồi lâu, không thấy Ngự Thư Phòng có bất kỳ động tĩnh, Thượng Trang thở dài, cùng Phục Linh trở về Cảnh Nhân Cung.

Tối chiều, An Lăng Tễ đến.

Cho hấn tiến vào, Thượng Trang mở miệng hỏi: "Chính sự hiện đang khẩn trương, sao lại có thời gian tới tìm bổn cung?"

An Lăng Tễ đáp: "Lâu rồi không gặp muội nên không yên tâm. Hoàng Thượng hình như có ý để Thừa Tướng đại nhân ra tiền tuyến, ta đang suy nghĩ có nên thay Thừa Tướng lĩnh chỉ đi không."

Thượng Trang cả kinh vội hỏi: "Vì sao phải thay hấn đi?"

An Lăng Tễ trả lời rất thản nhiên: "Trong triều còn nhiều việc, Thừa Tướng đương nhiên phải ở lại kinh thành."

"Ca, có thể... Không đi được không?" Lần này nàng tựa hồ giống Mộ Dung Vân Khương không muốn Mộ Dung Vân Sở đi, mặc dù An Lăng Tễ không phải thân huynh của nàng, nhưng trong khoảng thời gian này, hấn thật sự coi nàng như muội muội mà đối đãi. Mộ Dung Vân Khương cũng đã nói, trong mắt người ngoài, bọn họ xác thật là huynh muội tình thâm.

Người không phải cô cây, ai có thể vô tình?

Trong nháy mắt, An Lăng Tễ phảng phất chấn động, sau đó liền cười nói: "Không cần lo lắng, ta ở bên ngoài đã quen rồi."

Lúc trước là kinh thương, so với hiện tại có gì khác biệt?

Thượng Trang cắn môi: "Cha cũng sẽ không đồng ý." Phụ tử bọn họ tuy quan hệ không tốt nhưng hấn rốt cuộc vẫn là con của ông, là độc đinh của An Lăng gia.

An Lăng Tễ cười nhạo: "Cha vì đại nghĩa bỏ qua cốt nhục tình thân, mày cũng không nhân lại."

Thượng Trang giật mình, không rõ lời này có ý tứ gì, hấn lại tiếp tục: "Đúng rồi, hôn sự của Hoàn vương vẫn không có tin tức, chẳng lẽ..." Câu kể tiếp, hấn không dám hỏi.

Thượng Trang vội lắc đầu: "Không đâu." Nguyên Chính Hoàn không phải người như vậy, y đã nói là muốn cưới An Lăng Vu, chắc chắn sẽ không lật lọng. Nàng vẫn còn nhớ, khi đó y còn nói sẽ cùng Mạc Tầm tổ chức hôn lễ.

Hôm nay, mặc dù đã qua ba tháng không có động tĩnh, nàng vẫn tha tin chuyện của Linh Khuyết có chút chậm trễ. Mà hiện tại bên này đang xảy ra chuyện, Nguyên Chính Hoàn với tư cách vương gia Tây Chu, nếu thời điểm này khua chiêng gióng trống đại hôn, như vậy ảnh hưởng không tốt cho lắm.

Nghe nàng nói vậy, An Lăng Tễ cũng không nhiều lời, qua một lát, hấn lại hỏi: "Đúng rồi, nghe nói muội giam một cung nữ lại?"

Biết là Phục Linh nói, Thượng Trang đành phải gật đầu: "Cũng không biết là người của ai, dù sao hiện tại muội cũng không có tâm trạng quản nàng ta."

Hai người đang nói chuyện thì Nguyên Duật Diệp tới.

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, đã lâu rồi hấn không tới Cảnh Nhân Cung.

Cùng An Lăng Tễ đứng dậy nghênh giá, hấn đi nhanh vào, thấy An Lăng Tễ ở đây, thoáng giật mình, chỉ nói: "Trẫm có chuyện muốn nói với Tu Dung, tùy tùng Ngự Sừ lui ra đi."

An Lăng Tễ vội vàng lui xuống.

Thượng Trang đau lòng nhìn hấn, trên mặt hấn toàn là mệt mỏi, chỉ xoay người kéo nàng vào nội thất.

"Hoàng Thượng..." Nàng không khỏi cả kinh, hấn đột nhiên tới, rốt cuộc đã xảy ra đại sự gì?

Vì đi quá gấp, rèm che vẫn còn đóng đưa kịch liệt phát ra tiếng vang, Thượng Trang nhìn hấn, trái tim căng chặt.

Cúi đầu nhìn nàng, hấn cuối cùng cũng mở miệng: "Ta đã hạ lệnh triệu các vị Vương gia hồi kinh."

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, như vậy, Nguyên Chính Hoàn cũng phải hồi kinh sao? Nàng vẫn còn nhớ khi đó hấn có nói, Nguyên Chính Hoàn sẽ không đến nữa, bởi vì hấn sẽ không bao giờ truyền y hồi kinh.

Nữ tử không khỏi bật thốt lên hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Hấn đen mặt: "Mộ Dung Vân Sở không tìm ra được kẻ khả nghi trong văn võ bá quan, ta hoài nghi..."

Thanh âm của hấn thoáng trầm xuống, mà Thượng Trang chỉ cảm thấy giật mình. Hấn nghi ngờ các vị vương gia!

Quyển 4 - Chương 20: Thăm dò

Hắn nghi ngờ bọn họ, cho nên mới khẩn cấp triệu họ hồi kinh, một để thăm dò, một để giám thị.

Thượng Trang bắt an ninh hắn, nhỏ giọng: "Sao Hoàng Thượng lại nói với ta chuyện này?" Đây vốn là chuyện tiền triều, hắn là hoàng đế, không nên thương lượng với nàng.

Không, đây không phải thương lượng!

Nàng lập tức gạt bỏ ý nghĩ này, hắn là tới để nói cho nàng biết.

Quả nhiên, thần sắc Nguyên Duật Diệp thoáng thay đổi, mở miệng: "Ta chỉ muốn nói nàng biết, y cũng sẽ hỏi kinh."

Thượng Trang gật đầu, đột nhiên nhớ tới một chuyện, bật thốt lên hỏi: "Vậy... Còn Linh Khuyết?" Nguyên Chính Hoàn trở về, muội ấy có phải theo về cùng không? Ai cũng biết Linh Thục Viện hôm nay đã chết, muội ấy trở về, mọi thứ sẽ đảo lộn.

Ánh mắt Nguyên Duật Diệp sáng rực, trầm giọng nói: "Nàng ấy có trở về không ta không biết, chỉ là nếu hoàng thúc dám mang nàng ấy về, hắn đã có chuẩn bị, việc này nàng không cần lo lắng."

Thượng Trang im lặng không đáp, đã có chuẩn bị, hắn đang ám chỉ Vong Tinh Thủy sao?"

Đúng vậy, Linh Khuyết cho dù theo Nguyên Chính Hoàn trở về cũng chỉ có thể đợi ở vương phủ, không được vào cung. Người trong cung không thể gặp muội ấy, điểm này, Nguyên Chính Hoàn tất nhiên sẽ có an bài.

Nguyên Duật Diệp thờ dãi ngồi xuống, tự rót ly trà, nhấp một ngụm, lại nói: "Nếu ta muốn, ai cũng không về được."

Thượng Trang cả kinh, không về được, rõ ràng là có vấn đề. Ánh mắt dừng trên gương mặt lạnh lùng của nam tử, phải chăng trong lòng hắn đã có mục tiêu?

Như vậy, sẽ là Nguyên Chính Hoàn sao?

Câu hỏi này, nàng nói không nên lời.

Ngồi bên cạnh hắn, Thượng Trang mở miệng: "Tình hình bên Dương tướng quân thế nào rồi?"

"Hai bên đang giằng co, ta đã cho hắn lui về. Lê Quốc đã lâu không có động tĩnh, ta thật sự không biết bọn họ rốt cuộc đang có ý gì." Hắn nhíu mày thật sâu.

"Vậy... Nếu không tiếp tục đánh..."

Hắn cười lạnh một tiếng, cắt ngang lời nàng: "Không tiếp tục đánh, đó chính hoàn trả quốc thổ Lê Quốc ngày xưa vô điều kiện, còn muốn ta chấp tay nhượng mười hai tòa thành trì Tây Chu, không có khả năng!"

Một câu "Không có khả năng" Nguyên Duật Diệp cao giọng, Thượng Trang đương nhiên hiểu, đó là sự kiêu ngạo của bậc quân vương, hắn thua chiến bại cũng không cho phép chuyện này xảy ra, nếu không sau này hắn sao có thể đối mặt với liệt tổ liệt tông Nguyên gia?

Nghĩ nghĩ, Thượng Trang mới hỏi: "Vậy Hoàng Thượng định đợi tới khi nào?"

Tay nắm ly trà thoáng buộc chặt, hắn trầm giọng: "Trước tìm ra tên phản đồ kia!" Đợi tìm được, hắn sẽ phản kích, nhờ có tận gốc phản đảng Lê Quốc! Mà bây giờ, việc hắn chỉ có thể làm là đợi, rốt cuộc là ai có thể che giấu sâu như vậy?

Là ai đang truyền tin cho đám người Lê Quốc?

Các vị Vương gia...

Hắn cắn răng, đều là từ tôn Nguyên thị, bọn họ rốt cuộc muốn cái gì?

"Hoàng Thượng." Thấy hắn không nói chuyện, Thượng Trang nhẹ giọng gọi, "Mấy ngày nay ở Ngự Thư Phòng, ngài nhớ tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, thời gian ngắn như vậy người Lê Quốc cũng chưa chắc gây ra sóng gió gì."

Hắn nhìn nàng, sắc bén trong ánh mắt lập tức trở nên nhu hòa.

Lê Quốc tuy dưỡng sức suốt mười lăm năm nhưng Tây Chu hôm nay cũng binh hùng tướng mạnh, nàng nói đúng, chiếm lĩnh mười hai tòa thành trì thật ra không quá uy hiếp tới Tây Chu, điều hắn lo lắng là kẻ đang đứng đằng sau.

Hiện tại, hắn ở ngoài sáng, đối phương nấp trong tối, đây mới là điều khó giải quyết.

Thấy nữ tử trước mặt lo lắng, hắn liền cao hứng trở lại, mặt mày này lập tức tiêu tan.

Hít một hơi thật sâu, cũng không có gì là không thể giải quyết, không phải sao?

Nguyên Duật Diệp cười yếu ớt đứng dậy: "Đang mệt mỏi, vừa lúc có thể nghỉ ngơi chỗ nàng một chút."

Thượng Trang cùng hắn đi qua, thấy hắn ngồi xuống mép giường. Thời điểm xoay người muốn giúp hắn cởi giày, nàng lại bị hắn kéo tay, nói: "Tự ta làm."

Nàng sợ run lên, chưa kịp hoàn hồn hắn đã cởi giày xong, không đếm xỉa mà hỏi: "Cảnh Nhân Cung có chuyện gì vậy?" Vừa rồi ở bên ngoài, hắn hình như nghe thấy tiếng nữ tử khóc.

Thượng Trang lúc này mới nhớ tới Huyền Chu, vội nói: "À, chỉ là một cung nữ phạm sai, ta cho nàng ấy đóng cửa trong phòng suy nghĩ mấy ngày."

Nghe vậy, Nguyên Duật Diệp cũng không hỏi gì thêm.

Đi hần nằm xuống, thời điểm đứng dậy, nữ tử bị hần kéo tay, có chút giật mình mà quay đầu, nghe hần nói: "Chuyện lần này hình như không liên quan tới y."

Chỉ một câu nhàn nhạt đã khiến Thượng Trang cả kinh.

Y? Nguyên Chính Hoàn sao?

Tại sao hần có thể khẳng định việc này không liên quan tới Nguyên Chính Hoàn? Hần dựa vào đâu mà nói như vậy, bởi vì ngay cả chính nàng cũng đã hoài nghi.

Thượng Trang do dự không biết có nên hỏi hay không, cuối cùng lời cũng không thể nói ra khỏi miệng.

Trong tiềm thức, cả hai người nàng đều không hi vọng họ không xảy ra chuyện, nếu thật sự đối đầu nhau, nàng cũng không biết phải đứng về bên nào.

Thời điểm Thượng Trang hoàn hồn, Nguyên Duật Diệp đã buông tay, nhắm mắt ngủ. Đứng bên giường một lát, nàng mới nhẹ bước ra ngoài.

Phục Linh đứng ngoài cửa, thấy Thượng Trang đi ra liền nói: "Tiểu thư, nô tỳ đã cho Huyền Chu uống chút mê dược."

Trách sao lúc này không nghe tiếng kêu của nàng ta. Thờ dài một tiếng, nàng ta qua một lúc lại kêu oan, nghĩ nghĩ, Thượng Trang xoay người tới hậu viện.

"Tiểu thư." Phục Linh vội đuổi theo.

Đẩy cửa phòng, thấy Huyền Chu an tĩnh ngủ trên giường, Thượng Trang phân phó: "Làm nàng ta tỉnh lại."

Phục Linh kinh hãi, nửa ngày sau mới có phản ứng lại, vội vàng gạt đầu, rót ly trà, tiến lên tưới vào mặt Huyền Chu. Cảm giác mát lạnh đột nhiên xuất hiện, thân thể nữ tử giật giật, cuối cùng cũng mở mắt.

Đợi nhìn rõ người trong phòng, sắc mặt Huyền Chu lập tức thay đổi, vội vàng nhảy xuống giường quỳ trước mặt Thượng Trang: "Nương nương, nô tỳ bị oan mà nương nương..."

Thượng Trang nhìn chằm chằm nàng ta, thấy nàng ta dùng sức đập đầu phát ra tiếng kêu "Rầm rầm", đây đúng là dùng hết sức.

Phục Linh không thêm nhìn, chỉ lạnh giọng: "Được rồi, để người khác thấy còn tưởng tiểu thư chúng ta bạc đãi người!"

Huyền Chu cả kinh, vội dừng lại, cũng không biết có nên tiếp tục đập đầu hay không.

Thượng Trang xoay người ngồi xuống, ho nhẹ một tiếng: "Người nói mình oan uổng, vậy bốn cung thật muốn nghe xem, bốn cung rốt cuộc oan uổng người chỗ nào?"

Huyền Chu khóc lóc: "Nương nương, nô tỳ không hề làm hư ngọc bội của nương nương."

"A, vậy ai làm hư? Bốn cung chỉ biết ngày đó tẩm cung chỉ có mình người ra vào, sau khi bốn cung trở về thì ngọc bội kia bị hư. Không phải người, chẳng lẽ là bốn cung tự làm hỏng rồi đến oan uổng người sao?"

Huyền Chu rụt rụt thân thể, thấp đầu: "Nô tỳ... Nô tỳ không biết, nhưng thật sự không phải nô tỳ làm, thỉnh nương nương minh xét!"

Thượng Trang không thêm đếm xỉa, chỉ nói: "Không cần tra, bốn cung không có thời gian rảnh rỗi đi quản loại chuyện như vậy. Chẳng qua là một miếng ngọc bội thôi, việc nhỏ, chỉ cần người nhận sai, bốn cung sẽ khoan hồng." Dứt lời, nàng liền đứng lên muốn ra ngoài.

"Nương nương!" Sau lưng truyền tới thanh âm của Huyền Chu, "Nương nương... Đừng vậy, là nô tỳ làm hỏng, nô tỳ biết sai rồi nương nương!" Nàng ta vừa nói vừa đập đầu.

Mấy thoáng nhủ lại, nha đầu này đúng là biết nhìn thời thế, biết rõ một miếng ngọc bội không thể gây ra đại sự gì, hiện tại còn nghe nàng nói ta, nàng ta lập tức thừa nhận. Chỉ là, người như vậy sao nàng dám dùng?

Bước chân dừng lại, Thượng Trang không xoay người, chỉ nhàn nhạt nói: "Nếu đã thừa nhận, bốn cung không dám dùng người nữa, hôm nay qua Hoán Y Cục đi."

Phục Linh không khỏi kinh hãi, cuộc sống ở Hoán Y Cục kia nàng đã trải qua, chỉ cần nhớ tới, nàng liền cảm thấy buồn nôn.

Huyền Chu bị dọa tới sắc mặt trắng bệch, vội la lớn: "Không phải nương nương nói chỉ cần nô tỳ nhận tội thì chuyện này sẽ xong sao?"

Thượng Trang quay đầu nhìn chằm chằm cung nữ, trầm giọng: "Bốn cung tin trong lòng người rất rõ vì sao bốn cung lại làm như vậy! Nếu người không biết, ngày sau ở Hoán Y Cục sẽ có nhiều người giúp người sáng mắt ra!"

Dứt lời, không thêm nhìn nàng ta, Thượng Trang xoay người rời đi.

"Nương nương!" Huyền Chu đứng dậy đuổi tới trước mặt nàng, lần nữa quỳ xuống, "Nương nương đừng đi."

Cúi đầu nhìn nữ tử bên dưới, nàng thờ dài, mở miệng: "Nghĩ thông rồi sao?"

Thân thể Huyền Chu khẽ run lên, qua một lúc lâu, rốt cuộc cũng chậm rãi gạt đầu: "Trước đây nô tỳ ở Đông Cung hầu hạ Lâm Phục Nghi, sau khi Lâm Phục Nghi chết, nô tỳ liền bị điều tới bên cạnh Lã Đức Nghi..." Thời điểm nhắc tới Lã Đức Nghi, nàng ta lặng lẽ quét mắt nhìn Thượng Trang.

Thượng Trang khỏi kinh hãi, Lã Đức Nghi, nàng sao có thể không nhớ? Nàng chỉ là không ngờ, Huyền Chu trước kia lại từng là người của Lã Đức Nghi.

Phục Linh không biết chuyện của Lã Đức Nghi, vì thế bật thốt lên hỏi: "Nàng ta không phải cũng chết rồi sao?"

Huyền Chu gạt đầu: "Cho nên... Nô tỳ mới đi theo Tu Dung nương nương."

Thượng Trang nhú mày, nhìn nàng ta nửa ngày mới tiếp tục hỏi: "Là ai nói người biết chuyện của Lã Đức Nghi?" Ngày đó Lã Đức Nghi hành thích Mộ Dung Văn Khương, là nàng đứng ra ngăn cản, nhưng khi đó cung nữ bên cạnh Lã Đức Nghi căn bản không phải Huyền Chu, điểm này nàng vẫn còn nhớ.

Huyền Chu cảm thấy nghi hoặc, vội cúi đầu nói: "Nếu nô tỳ nói, nương nương... Nương nương có thể không trách phạt nô tỳ không?" Nàng lại nhìn Thượng Trang, mím môi nhỏ giọng, "Là... Hoàng Hậu nương nương."

Phục Linh "A" lên một tiếng, giật mình nhìn Thượng Trang.

Thượng Trang lặng lẽ nhìn Huyền Chu, hai tay buộc chặt.

Mộ Dung Vân Khương?

"Nương nương, là Hoàng Hậu nương nương nói người hại chết Đức Nghi tiểu chủ, Đức Nghi tiểu chủ vốn đối đãi rất tốt với nô tỳ, Hoàng Hậu nương nương nói không quen nhìn cảnh người được sủng ái, cho nên... Cho nên ngày ấy Thái Hậu phái Ti Y tỳ tỳ tới, nô tỳ cố ý không bẩm báo với người. Còn nữa, thời điểm Vân Phi nương nương tới Cảnh Nhân Cung, là nô tỳ gọi Hoàng Thượng tới nghe hai người nói chuyện, tất cả là vì... Khiến nương nương phải thất sủng." Nàng ta vừa nói vừa sợ hãi khóc lóc.

"Tiểu thư..." Phục Linh định nói gì đó, nhưng nhìn ánh mắt của Thượng Trang, nha đầu thức thời ngậm miệng.

Thượng Trang nhìn Huyền Chu: "Lời người nói là thật hay giả, bản cung tự có phán đoán. Mấy ngày nay, người an tĩnh đợi ở chỗ này cho bản cung, nếu không, đừng trách bản cung không khách khí, nhớ chưa?"

"Vâng, vâng, nô tỳ nhớ rồi."

Liếc mắt nhìn nàng ta thêm một cái, Thượng Trang mới cùng Phục Linh rời đi.

Đợi đi xa rồi, Phục Linh mới dám mở miệng: "Tiểu thư, chúng ta phải làm sao đây?"

Thượng Trang lắc đầu, nếu thật là Mộ Dung Vân Khương, nàng cũng chỉ có thể coi chuyện này chưa từng phát sinh, dù sao tiết mục tranh thủ tình cảm trong hậu cung đã quá nhiều, hơn nữa đối phương là Hoàng Hậu, chút mưu tính này, nàng cũng không thể làm gì.

Huống hồ, thất sủng hay sủng ái chẳng qua là xem ý tứ của Hoàng Thượng, nếu hần không tin, cho dù có giải thích cũng không có tác dụng.

Nếu hần tin, ai cũng không oan uổng được nàng ấy, không phải sao?

Mộ Dung Vân Khương, chẳng lẽ nàng ấy không giống bộ dáng phong đạm vân khinh ở bề ngoài sao?

Đi tới trước, Trương công công canh giữ ở cửa tẩm cung thấy nàng đi qua liền hành lễ, nói: "Hoàng Thượng còn đang ngủ, nương nương định vào trong sao?"

Thượng Trang nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: "Không được, đừng quấy rầy Hoàng Thượng nghỉ ngơi, Bản cung đi bên ngoài đi một chút."

"Vâng." Trương công công gật đầu, lại lui sang một bên.

Trời tháng năm, thời tiết đã bắt đầu khô nóng.

Thượng Trang và Phục Linh chậm rãi đi dạo. Ánh mặt trời hôm nay rất gắt, chiếu thẳng vào người khiến người ta phải nheo mắt lại. Trời xanh rộng lớn vạn dặm không mây.

Nàng thở dài, nếu không có chuyện phiền lòng như vậy hần sẽ tốt biết bao?

Bất tri bất giác tới bên bờ hồ, giờ khắc này xung quanh một bóng người cũng không có, chỉ có mặt hồ gợn sóng lăn tăn, thỉnh thoảng còn có vài con cá nhảy lên và lặn xuống chỉ trong chớp mắt.

Thấy Thượng Trang ngồi xuống tảng đá bên bờ hồ, Phục Linh cau mày nói: "Sớm biết như vậy đã mang theo dù, trời hôm nay thật nóng."

Thượng Trang cười cười kéo nha đầu cùng ngồi xuống: "Nếu mang dù thì không thể phơi nắng nữa rồi. Ngồi xuống đi, rất thoải mái." Dứt lời, nàng nhắm mắt lại, hưởng thụ ánh mặt trời chiếu trên mặt.

Thấy tiểu thư nhà mình như vậy, Phục Linh cũng ngồi xuống, học theo bộ dáng của nàng, định nhắm mắt lại thì thấy Niên Tần ở bên kia, nàng ta được cung nữ chậm rãi dìu tới, xem ra cũng là tẩn bộ.

Phục Linh chỉ liếc nhìn một cái, lại thấy Thượng Trang vẫn nhắm mắt dưỡng thần, nàng không gọi nàng ấy, cứ để tùy ý như vậy.

Hai người ngồi rất lâu, ánh mặt trời bắt đầu lệch về phía Tây, còn có gió nhẹ thổi tới. Thấy tiểu thư nhà mình không có ý định trở về, Phục Linh bắt đầu ngồi không yên, nhin không được mà hỏi: "Tiểu thư, tiền tuyến không sao chứ?"

Thượng Trang không ngờ nha đầu này lại hỏi như vậy, cau mày nói: "Việc này người hỏi ta, ta làm sao biết?"

Phục Linh thở dài, buột miệng: "Theo nô tỳ thấy, Hoàng Thượng không cần phái Dương tướng quân đi, tùy tiện hạ lệnh cho một vương gia xuất chinh là được."

Thượng Trang khẽ cười: "Vương gia thân phận tôn quý cũng có thể tùy tiện bị điều đi đánh giặc sao?"

"Sao lại không thể? Bọn họ đều là người của hoàng thất, thiên hạ Tây Chu là của bọn họ, ra sức một chút cũng là điều nên làm."

Thượng Trang nhìn chằm chằm nữ tử trước mặt một lúc lâu, mới mở miệng: "Sai rồi, thiên hạ Tây Chu là của Hoàng Thượng!" Nếu không, Nguyên Duật Diệp cũng không cần phải nghi ngờ các vị vương gia có vấn đề.

Phục Linh nhất thời nghẹn họng, đúng lúc này, sau lưng truyền tới thanh âm của nam tử: "Nương nương ngồi ở đây không sợ lạnh sao?"

Cả hai quay đầu, thấy Mộ Dung Vân Sở đứng cách đó không xa.

Hôm nay chỉ có một mình hần, Thượng Trang mới nhớ tới chuyện Tôn Dịch Chi đã bị Nguyên Duật Diệp phái tới tiền tuyến Tây Nam. Cùng Phục Linh đứng dậy, nàng đi về phía trước, cười hỏi: "Thừa Tướng tới tìm Hoàng Hậu nương nương hay là Hoàng Thượng?"

Hần khẽ cười, đáp: "Thần là tới tìm nương nương."

Câu trả lời này khiến Thượng Trang không khỏi cả kinh, Mộ Dung Văn Sở và nàng thì có chuyện gì để nói?

Thấy nàng lộ thần sắc kinh ngạc, Mộ Dung Văn Sở cười hỏi: "Sao vậy, nương nương cảm thấy có gì kỳ quái sao?"

"Không, bổn cung chỉ là nghĩ không ra Thừa Tướng có thể tìm bổn cung nói chuyện gì."

Ánh mắt dừng lại trên người Phục Linh đứng sau Thượng Trang, hần mở miệng: "Thần thích cung nữ của nương nương."

Phục Linh bất giác "A" lên một tiếng, căng lớn hai mắt nhìn, nàng không nghe lầm chứ? Mộ Dung Thừa Tướng thế mà nói thích nàng?

Thượng Trang quay đầu nhìn Phục Linh thân thể cứng nhắc, sau nửa ngày mới lên tiếng hỏi: "Thừa Tướng thích nàng ấy?"

Đây là chuyện khi nào? Vì sao một chút nàng cũng không phát giác?

Mộ Dung Văn Sở gật đầu, lại hỏi: "Không biết nương nương có nguyện ý bỏ thứ mình yêu thích không?"

Phục Linh nhin không được mà mở miệng: "Thừa Tướng đại nhân đừng đùa giỡn nữa."

Hắn nhú mi, hỏi lại: "Nàng thấy ta giống đùa giỡn lắm sao?"

Phục Linh cả kinh, giật giật khóe môi nhìn nam tử trước mặt, kỳ thật nàng muốn nói, lời này của hắn không giống đùa giỡn, bởi vì căn bản hắn đang trên chọc nàng. Chỉ là những lời này, thời điểm đối diện với ánh mắt của hắn, một chữ nàng cũng không thể nói ra.

Thượng Trang cười yếu ớt, trả lời: "Đây không phải vấn đề bổn cung có nguyện ý bỏ đi thứ mình yêu thích không. Lúc trước Hoàng Thượng có nói muốn nha đầu này của bổn cung qua Càn Thừa Cung hầu hạ, nếu Thừa Tướng không tin, ngài có thể đi hỏi Hoàng Thượng." Đây qua cho Nguyên Duật Diệp, Mộ Dung Văn Sở hần dám đoạt người sao?

Phục Linh kinh hoàng liếc nhìn tiểu thư nhà mình, tâm tư nàng ấy xoay chuyển thật nhanh, khi đó Hoàng Thượng đứng là nói như vậy, chỉ là tiểu thư không đồng ý, hôm nay ngược lại là nàng ấy dùng lý do này để cự tuyệt Mộ Dung Tướng, cẩn thận suy nghĩ, còn gì tốt hơn lý do này?

Quả nhiên, sắc mặt Mộ Dung Văn Sở thay đổi, xấu hổ cười nói: "Xem ra là thần không có phúc khí, Hoàng Thượng sủng ái nương nương, ngay cả nha đầu bên cạnh nương nương cũng được xem trọng. Có điều, nương nương thật độ lượng, điều này khiến thần vô cùng bội phục."

Thượng Trang thẳng thần đối diện với hắn, cười đáp: "Nói tới độ lượng, bổn cung khẳng định không bằng Hoàng Hậu nương nương. Bổn cung được Hoàng Thượng sủng ái, nương nương lại có thể đối đãi khoan dung độ lượng, người không biết còn tưởng nương nương đối với Hoàng Thượng không có chờ mong." Thấy ánh mắt Mộ Dung Văn Sở hiện lên tia khác thường, nàng nói tiếp, "A, lời này vốn không nên nói như vậy, có điều trước mặt Thừa Tướng, nói thế cũng không sao. Tây Chu có Hoàng Hậu như nương nương chính là phúc khí của Hoàng Thượng."

"Khó trách Hoàng Thượng lại yêu thích nương nương, nương nương cũng thật nhân từ." Hắn nhàn nhạt một câu.

Thượng Trang nhếch môi cười.

Lúc này phía sau truyền tới tiếng bước chân, quay đầu liền thấy Thanh Nhi. Thanh Nhi cũng trông thấy nàng và Phục Linh, bất giác sững ra, trong mắt lộ rõ không vui, chỉ là hiện tại thân phận giữa họ có khác biệt, nàng ta cũng thức thời, vì thế nhanh chóng hành lễ: "Nô tỳ thỉnh an Tu Dung nương nương." Dứt lời, không đợi nàng cho bình thân, nàng ta đã chuyển hướng nói với Mộ Dung Văn Sở, "Thiếu gia, tiểu thư nghe nói ngài đã tới nên cố ý sai nô tỳ tới mời."

Thượng Trang thoáng nhìn qua hắn, nắm tay Phục Linh xoay người, nói: "Nếu đã vậy, bổn cung đi trước."

Nhìn bóng lưng của nữ tử, Mộ Dung Văn Sở lại nghe Thanh Nhi nói: "Tiểu thư vốn tưởng rằng thiếu gia tới tìm Hoàng Thượng, thiếu gia sao lại..." Nàng ta ngược mắt nhìn hai người đã đi xa, "Sao lại ở cùng nàng?"

"Hả?" Hắn thu hồi suy nghĩ, "Không có gì, chỉ là trùng hợp đụng mặt. Văn Khương muội ấy... Ôn chứ?"

Thanh Nhi lúc này mới cười: "Vâng, tiểu thư mọi chuyện vẫn ổn, chỉ là lo lắng cho thiếu gia. Đúng rồi, Tôn Dịch Chi thì sao?"

"Bên kia không có việc gì, chiến sự đã ngừng, Hoàng Thượng hạ lệnh lui binh, hiện tại không thể trở về nhanh như vậy. Hồi cung nói với Văn Khương, kêu muội ấy yên tâm, sẽ không sao."

Thanh Nhi gật đầu thật mặt, lời thiếu gia nói nàng đương nhiên tin, trước nay đều vậy.

Đi được khá xa, Thượng Trang nhin không được mà quay đầu, lúc này đã không còn nhìn rõ hai thân ảnh bên bờ hồ. Nàng đi chậm lại, mở miệng hỏi Phục Linh: "Chọc tới ngài ấy lúc nào vậy?"

Phục Linh cả kinh, cuống quít lắc đầu: "Nô tỳ sao dám chọc giận ngài ấy?" Vừa rồi nghe hắn nói muốn nàng, chính nàng cũng không hiểu chuyện gì!

Thượng Trang nhú mày, kỳ thật nàng cũng nghĩ như vậy, Phục Linh và Mộ Dung Thừa Tướng vốn không có qua lại, lời hắn nói hôm nay thật sự kỳ quái. Nghĩ nghĩ, nàng không khỏi cười cười: "Nếu vừa rồi ta đồng ý, người có bằng lòng không?"

Phục Linh "A" lên một tiếng, hoảng sợ nhìn nàng: "Tiểu thư không phải đang nói thật đấy chứ? Người cũng thấy ánh mắt Thanh Nhi nhìn chúng ta đấy, nô tỳ không muốn!"

"Ha ha, Thanh Nhi là người của Hoàng Hậu, không phải người của Thừa Tướng." Thấy nha đầu có bộ dáng này, nàng nhin không được mà bật cười.

Phục Linh chu miệng, bất kể nàng ta là người của Hoàng Hậu hay Thừa Tướng thì điều đó có khác biệt sao? Nhớ tới lời Thượng Trang vừa nói, nàng dắc ý mở miệng: "Tiểu thư cũng đã nói, Hoàng Thượng muốn nô tỳ, nếu Thừa Tướng có bản lĩnh thì đoạt người với Hoàng Thượng đi!"

Thượng Trang làm dáng định đánh nàng ấy: "Phục Linh người hay lắm, lát nữa trở về, ta sẽ nói Hoàng Thượng đưa người qua Càn Thừa Cung."

"A, tiểu thư..." Phục Linh dậm chân vội vàng đuổi theo.

Hai người vừa nói vừa cười, rất nhanh đã trở về Cảnh Nhân Cung.

Nguyên Duật Diệp đã tỉnh, đang được Trương công công dâng trà, thời điểm ngược mắt thấy các nàng đi vào, hắn không khỏi cười hỏi: "Chuyện gì mà vui vẻ vậy? Nói ta nghe, ta cũng muốn vui vẻ."

Phục Linh không trả lời câu hỏi của hắn, chỉ nói: "Tiểu thư nói muốn Hoàng Thượng đưa nô tỳ qua Càn Thừa Cung."

Nguyên Duật Diệp nhú mày, nghe Thượng Trang giải thích: "Thừa Tướng hỏi ta muốn nàng ấy, ta không đồng ý, nói Hoàng Thượng rất vừa ý nàng, lại không ngờ nha đầu này ngày càng to gan."

Uống một ngụm trà, hắn mới hỏi: "Thừa Tướng muốn Phục Linh?"

"Vâng, còn nói rất thích nàng ấy." Thượng Trang đi qua ngồi cạnh hắn, đừng nói hắn cảm thấy kỳ quái, chính nàng cũng không lý giải được.

Nguyên Duật Diệp đưa ly trà trong tay cho Trương công công, trầm tư một hồi, bỗng nhiên nói: "Mộ Dung Thừa Tướng tới giờ vẫn chưa lập thể, hôm nay thật kỳ lạ, hắn thể mà đề cập với nàng chuyện này." Nói xong, hắn đưa mắt nhìn Phục Linh.

Phục Linh bị nhìn tới tim đập loạn nhịp, vội thấp đầu: "Chẳng lẽ Hoàng Thượng đồng ý?"

Còn tưởng nha đầu này không sợ trời không sợ đất, thì ra cũng có chuyện dọa sợ!

Hắn cười nói: "Đồng ý chính là cho người thể diện, để người làm phu nhân Thừa Tướng, thế nào?"

"Hoàng Thượng!" Phục Linh kinh hô một tiếng, lập tức quỳ xuống, sắc mặt trắng bệch, "Cái gì là phu nhân với không phu nhân chứ, nô tỳ không muốn làm!"

"Vậy sao? Chẳng lẽ người thật sự muốn đi theo trẫm?"

"A..."

Thấy hai người trước mặt nhìn không được mà cùng bật cười, Phục Linh mới biết bọn họ đang đùa giỡn mình, lập tức cắn răng, chỉ là không tức giận. Nàng vốn không muốn qua Thừa Tướng phủ, hiện tại thấy bọn họ như vậy, trái tim căng chặt cũng được buông lỏng.

Thượng Trang bất động thanh sắc nhìn Nguyên Duật Diệp, thấy hắn cũng đang nhìn mình, nói: "Chuyện của Mộ Dung Thừa Tướng cũng không phải đại sự gì." Gia tộc Mộ Dung sạch sẽ, tuy hắn đột nhiên muốn cung nữ của nàng đúng thật có chút kỳ quái, nhưng nghĩ kỹ lại, đây cũng không phải chuyện lớn gì.

Thượng Trang gật đầu, hoài nghi cũng phải có lý do, nàng quả thật nghĩ không ra lý do là gì.

Bọn họ đang trò chuyện, bên ngoài truyền tới thanh âm của cung nữ: "Nương nương, Ti Y cô nương của Úc Ninh Cung tới, nói là Thái Hậu có việc muốn mời Hoàng Thượng qua một chuyện."

Hai người nhìn nhau, Nguyên Duật Diệp cũng không chần chờ, trực tiếp đứng dậy đi ra ngoài.

Phục Linh bò lên, nhỏ giọng: "Thái Hậu cũng có chuyện muốn tìm Hoàng Thượng sao?"

Thượng Trang trừng mắt một cái: "Không được nói lung tung."

Mấy ngày nay, vì chuyện của Lê Quốc, quan hệ giữa Thái Hậu và Nguyên Duật Diệp dường như đã tốt hơn, nhưng nàng biết bên trong không thiếu liên quan tới lợi ích. Có điều, cho dù nói thế nào, bọn họ cũng xem như là người cùng thuyền, riêng điểm này đã đủ khiến Thượng Trang vui mừng.

.....

Chiếu thư triệu hồi kinh đã ban ra, các vị Vương gia liền lục tục về triều.

Bọn họ trong kinh đều có phủ đệ, thêm mấy ngày nữa, đợi các vị Vương gia trở về đông đủ, Thái Hậu mới triệu bọn họ tiến cung.

Nguyên Duật Diệp không đi dự tiệc, sắc mặt nặng nề ngồi trong Ngự Thư Phòng, Mộ Dung Vân Sở cũng về mặt nghiêm trọng đứng trước mặt hắn.

Qua nửa ngày, hắn mới mở miệng: "Chuyện của Tần Vương, Hoàng Thượng định xử lý thế nào?" Tất cả các vị vương gia đều phụ chi hồi kinh, chỉ có Tần Vương tìm có thân thể không tiện mà không chịu về.

Như vậy còn không đủ chứng minh hắn có vấn đề sao?

Nguyên Duật Diệp trầm giọng: "Hiện tại trẫm không có chứng cứ chứng minh hắn có quan hệ với người Lê Quốc, Thành Phong bên kia cũng chưa có tin tức trở về." Một khi có tin tức, Dương Thành Phong chắc chắn sẽ cấp báo về kinh.

Mộ Dung Vân Sở gật đầu, trầm tư một lát mới thấp giọng mở miệng: "Không bằng hắn sai Dịch Chi đi..." Hắn ngược mắt nhìn người trước mặt, câu sau không cần nói ra, tin chắc Nguyên Duật Diệp sẽ hiểu.

Trong mắt Nguyên Duật Diệp có chút khiếp sợ, sau đó cười hỏi: "Thừa Tướng cho rằng làm vậy thỏa đáng sao?"

"Không quá thỏa đáng, chỉ là thần nghĩ không ra biện pháp thỏa đáng hơn." Hắn thông dong trả lời, nâng bước đi tới trước bàn đồ, duỗi tay chỉ vào vị trí bị đánh dấu đỏ, "Hoàng Thượng nhìn xem, đất phong của Tần Vương ở chỗ này, nếu hắn không nghe mệnh lệnh của Hoàng Thượng, đến lúc đó tình hình sẽ rất phiền toái. Hiện tại Dương tướng quân phải trông chừng người của Bùi Thiên Sùng, còn phải đề phòng Tần Vương, như vậy rất dễ phân tâm"

Nguyên Duật Diệp im lặng, cục diện như vậy hắn đã nghĩ tới. Hít một thật sâu, hắn đứng dậy rời đi, thời điểm bước chân tới cửa thì bỏ lại một câu: "Việc này, Thừa Tướng xem rồi xử lý đi." Dứt lời, hắn lập tức ra ngoài.

Mộ Dung Vân Sở nhìn thân ảnh đã đi xa, trong mắt chậm rãi ngưng tụ quang mang, thời điểm quay đầu nhìn bàn đồ lãnh thổ quốc gia sau lưng, khóe miệng cong lên nụ cười lạnh, nâng bước rời đi.

.....

Thái Hậu mở tiệc thiết đãi các vị vương gia, nội cung chỉ có Hoàng Hậu đi.

Thượng Trang vẫn ở trong Cảnh Nhân Cung nhưng Phục Linh lại nhịn không được, nói là muốn ra ngoài nhìn xem. Thượng Trang cũng không có ý định ngăn cản, để mặc nàng ấy đi.

Yến hội tổ chức ở Úc Ninh Cung, không được mời, cung nhân đương nhiên không thể tùy tiện ra vào.

Phục Linh đứng từ xa liếc nhìn nhưng không thấy bất cứ ai quen thuộc, không khỏi thất vọng. Thời điểm hoàn hồn, nàng mới tự hỏi bản thân tới đây rốt cuộc để làm gì? Nghĩ nửa ngày, vẫn không tìm thấy câu trả lời.

Ảo não xoay người, Phục Linh định nâng bước rời đi, sau lưng đột nhiên truyền tới tiếng vang. Nàng cả kinh quay đầu, lại thấy Mạc Tầm đứng cách đó không xa lạnh lùng nhìn mình.

Cũng không biết vì sao, nội tâm liền cao hứng trở lại, nàng cười chạy tới, kêu to: "A, Mạc thị vệ!"

Mạc Tầm nhàu mày nhìn nàng, thấy nữ tử tới gần, hần liền duỗi một tay kéo nàng qua.

Không kịp phản ứng, cả người Phục Linh đập mạnh vào lồng ngực của hắn, nàng kinh hô một tiếng, trái tim lập tức căng chặt.

Chuyện gì xảy ra vậy? Mạc thị vệ... Kéo nàng?

Trong trí nhớ, chuyện này không có khả năng xảy ra, hơn nữa hiện tại nơi này là cung!

Chẳng lẽ... Lâu ngày không gặp, Mạc thị vệ cũng học được cách đùa giỡn rồi?

Ngẩng đầu, hít một hơi tươi cười nhìn hắn, Phục Linh định mở miệng, không ngờ hắn lại đột nhiên lạnh mặt, thu tay trở về. Nha đầu bị đau tới nhàu mày, lời tới bên miệng thoáng cái biến thành: "Đau chết ta rồi! Người điên hả?"

Hắn không nói lời nào nhưng ánh mắt lại cảnh giác quét nhìn xung quanh.

"Này!" Thấy hắn không để ý tới mình, Phục Linh nhịn không được mà gọi một tiếng. Mạc thị vệ hôm nay bị gì vậy?

Mạc Tầm đột nhiên nâng bước về phía trước, ngồi xổm xuống.

Phục Linh vội đuổi theo, thấy dưới đất là một miếng ngọc bội vỡ nát, bên cạnh còn có một viên đá nhỏ, tựa hồ... Cũng nát một chút. Nàng lập tức nhớ lại tình cảnh khi nãy, phía sau tựa hồ truyền tới tiếng vang, sau đó quay đầu nàng liền thấy Mạc Tầm.

Mạc Tầm nhàu mày càng sâu, đây không phải đùa giỡn, đối phương ra tay là thật. Hắn không khỏi quay đầu nhìn nữ tử đang chờ sau lưng.

Phục Linh bị nhìn tới hoảng loạn, qua nửa ngày, cuối cùng mới mở miệng: "Cái này... Người nhìn ta như vậy làm gì?" Cái người Mạc Tầm mặt lạnh như băng son ngàn năm không đổi hôm nay bị sao vậy? Thoáng cái đã để lộ nhiều biểu cảm như thế! Có kinh ngạc, phẫn nộ, còn có... Lo lắng?

"Này!" Nàng nuốt nước bọt, chỉ vào ngọc bội dưới đất, "Của người sao?"

Hắn không đáp, chỉ hỏi: "Đắc tội với ai?"

"A!" Kinh ngạc kêu ra một tiếng, nàng thật không hiểu hắn đang nói gì.

Mạc Tầm đứng dậy, một tay bắt lấy tay Phục Linh, lại hỏi: "Ai muốn giết người?"

Giết nàng?

Sợ chính mình nghe lầm, Phục Linh liếc mạnh mở lớn hai mắt, nhấp môi: "Nói gì vậy hả?" Bất giác nhìn hai món đồ vỡ nát dưới đất, nàng phảng phất như nhận ra điều gì.

Mạc Tầm hừ lạnh một tiếng: "Nếu không phải vô tình thấy người lên la lên lút ở đây, giờ phút này e rằng người đã biến thành cổ thi thể lạnh băng rồi!"

Phục Linh bị lời hắn nói khiến cả người run lên, thời điểm nghĩ tới câu "Lén la lên lút", chẳng còn màng gì cả, nàng tròn lớn hai mắt nhìn nam tử trước mặt, cả giận nói: "Người mới lên la lên lút, ta chẳng qua là... Muốn tới xem một chút mà thôi."

Hắn không hỏi nàng tới xem cái gì, chỉ trầm giọng: "Người tốt nhất cẩn thận một chút, xem ra chủ tử kia của người đắc tội với không ít người." Đối với Thượng Trang, hắn trước sau đều không có hảo cảm.

"Này, người nói chuyện cẩn thận một chút!"

Mạc Tầm lại kéo nàng qua một bên, mở miệng: "Hiện tại không được đi loạn!"

Phục Linh định mở miệng đã bị hắn kéo qua, lại nghe hắn nói: "Đội tiệc tối tan, ta và chủ tử đưa người trở về." Hắn lo kẻ đó vẫn còn ở đây.

Hoảng sợ chống mắt nhìn người trước mặt, Phục Linh e sợ chính mình nghe lầm. Hung hãn tự cắn một cái, đau quá!

Lời hắn nói thật sự khiến nàng giật mình.

Chẳng biết tại sao, lần này Phục Linh vô cùng nghe lời, một câu cũng không đáp trả.

Thượng Trang không ngờ Phục Linh đi lâu như vậy, nàng càng không ngờ rằng lúc nàng ấy trở về, Mạc Tầm, còn cả Nguyên Chính Hoàn cũng tới.

Sắc mặt Mạc Tầm vô cùng khó coi, hắn vốn muốn để chủ tử nhà mình chờ ở bên ngoài, lại không ngờ rằng y lại cố chấp muốn vào trong.

"Phục Linh." Thượng Trang gọi một tiếng.

Phục Linh lúc này mới tiến lên, vừa định giải thích đã nghe Nguyên Chính Hoàn mở miệng: "Ở trong cung cấm này, nương nương làm việc vẫn là trông chừng cho thỏa đáng, hôm nay Mạc Tầm cứu được Phục Linh một lần nhưng khó bảo đảm có thể cứu được lần hai."

Lời y nói khiến Thượng Trang cả kinh, không tin được mà nhìn nha đầu trước mặt.

Phục Linh nhỏ giọng: "Tiểu thư, Mạc thị vệ nói vừa nãy có người muốn giết nô tỳ."

"Người nói cái gì?" Lần này Thượng Trang thật sự chấn kinh, ai muốn giết Linh Khuyết?

"Người đã đưa về, lời cũng đã nói, mong nương nương tự giải quyết, đừng để người bên cạnh liên lụy." Thái độ của Mạc Tầm với Thượng Trang tới giờ vẫn lạnh nhạt.

"Mạc Tầm, không được vô lễ!" Nguyên Chính Hoàn sửa miệng hắn, sau đó cũng không nói gì thêm, chỉ trầm giọng. "Sau này ra ngoài nương nương vẫn là cẩn thận một chút."

Thượng Trang khiếp sợ tới không nói ra lời.

Mạc Tầm thoáng nhìn qua Phục Linh, sau đó mới nói: "Chủ tử, chúng ta nên về thôi, bằng không Diệc Trang cô nương chờ ở phủ lâu sẽ sốt ruột." Dứt lời, hắn liền đẩy tiễn lên đẩy xe lăn.

Y gạt đầu, nhẹ giọng: "Bốn vương hồi phủ trước."

Phục Linh còn muốn nói gì đó đã bị Thượng Trang kéo lại, nói: "Vương gia đi thông thả."

Bọn họ xoay người, đúng lúc bắt gặp thân ảnh minh hoàng đi tới.

Mạc Tầm kinh hãi, vội hành lễ: "Thuộc hạ tham kiến Hoàng Thượng."

Nguyên Duật Diệp từ xa đã thấy bọn họ, giờ phút này tới gần mới cười nói: "Trẫm còn tưởng là ai tới Cảnh Nhân Cung, thì ra là hoàng thúc. Xem ra yến hội bên chỗ mẫu hậu đã tan, hôm nay trẫm quá bận rộn nên không có thời gian qua, đợi ngày khác chắc chắn sẽ ôn chuyện với hoàng thúc."

Nguyên Chính Hoàn cười đáp: "Cho dù bận rộn thế nào cũng thỉnh Hoàng Thượng bảo trọng long thể, đó mới là phúc của bá tánh."

Nguyên Duật Diệp không nói gì thêm, chỉ nâng bước đi về phía trước.

Thượng Trang vội hành lễ, hắn liền duỗi tay đỡ nàng đứng dậy, nụ cười trên mặt vẫn không thay đổi: "Hoàng thúc tới, nàng sao không mời y vào trong ngồi một chút?"

Lời hắn nói khiến Thượng Trang cả kinh, nàng biết thúc cháu bọn họ bất hòa, nàng làm sao dám mời Nguyên Chính Hoàn vào trong? Giờ phút này nghe hắn nói như thế, ngược lại khiến cảm thấy xấu hổ.

Phục Linh tuy không biết sự phức tạp bên trong, nhưng thái độ ngoài mặt giữa Hoàng Thượng và vương gia nàng đều nhìn thấy, vì thế chỉ lẳng lặng đứng một bên, không mở miệng.

Nguyên Chính Hoàn lên tiếng: "Là thần vợi vả hồi phủ nên không vào trong ngồi."

Nguyên Duật Diệp tiến lên một bước, Thượng Trang theo sau, chỗ đầu gối đột nhiên truyền tới một cơn đau đớn. Nhất thời đứng không vững, nàng liền ngã xuống.

"Vu Nhi!" Nguyên Duật Diệp biến sắc, lập tức đỡ lấy thân thể nàng, "Sao vậy?"

"Không biết." Thượng Trang cắn răng, một tay che đầu gối, "Đột nhiên đau quá!" Cảm giác như bị kim châm đâm vào vậy.

Phục Linh vội ngồi xổm xuống. Nguyên Duật Diệp cúi người ôm nữ tử lên, hướng vào tẩm cung mà đi, kêu to: "Truyền thái y!"

Phục Linh vội vàng đi theo, Trương công công cũng nhanh chóng đi gọi thái y.

Mạc Tầm quay đầu nhìn, nhú mi, có điều hắn không hề dừng bước.

Nguyên Duật Diệp ôm nàng vào tẩm cung, cẩn thận đặt nàng lên giường, ôn nhu hỏi: "Đau ở đâu?"

Thấy Thượng Trang ôm chặt đầu gối, Nguyên Duật Diệp đưa mắt nhìn, sắc mặt thay đổi, vội kéo tay ra, nhẹ nhàng kéo góc váy lên, thấy nơi đó có một chấm hồng rất nhỏ.

Hắn nhìn chăm chăm, cũng không biết rốt cuộc nàng bị gì.

Hình như rất giống bị côn trùng chích.

"Đau thế nào?" Bộ dáng vừa rồi của nàng thật sự khiến hắn hoảng sợ, vội vàng đưa tay xoa xoa đầu gối của nàng, lại sợ nàng đau.

Thượng Trang hít vào một hơi, chậm rãi lắc đầu: "Tốt hơn rồi." Khi này ở bên ngoài đột nhiên bị đau nhức ập tới, nàng nhất thời đứng không vững nên mới ngã xuống, hiện tại cơn đau đã tan đi, không còn khó chịu nữa rồi.

Thái y rất nhanh đã tới, tiến lên tỉ mỉ nhìn nấy lần mới cau mày nói: "Hồi Hoàng Thượng, là bị muỗi chích. Hiện tại thời tiết oi bức, côn trùng nhiều là điều có tránh khỏi, thần lập tức trở về cầm thuốc mỡ tới, nương nương cứ mỗi ngày thoa một ít.

Nghe vậy, Nguyên Duật Diệp mới yên lòng, lên tiếng: "Vậy lui xuống cho người nhanh chóng mang tới đi."

Thái y đáp một tiếng rồi lui ra.

"Không sao thì tốt, vừa rồi thấy nàng như vậy làm ta lo lắng tới chết."

Phục Linh tiến lên, phụ họa: "May là chỉ bị muỗi chích, tiểu thư đúng là biết hù dọa nô tỳ." Dứt lời, nha đầu cũng tỉ mỉ quan sát, nơi đó hiện tại chỉ còn một điểm màu đỏ rất nhỏ, cũng không có gì kỳ lạ.

Thượng Trang không nói gì, nhưng chỉ có nàng rõ ràng nhất, cảm giác vừa rồi không giống bị muỗi đốt. Có điều sự tình xảy ra trong chớp mắt, chính nàng cũng không thể nói ra lời.

Nguyên Duật Diệp vẫn lo lắng ngồi bên cạnh, cúi đầu cẩn thận nhìn đầu gối của nàng.

.....

Rời khỏi hoàng cung, Nguyễn Chính Hoàn đột nhiên bật cười thành tiếng.

"Chủ tử..." Mạc Tầm gọi y một tiếng, tựa như nhớ ra cái gì, hần quay đầu, giờ phút này đã không còn nhìn thấy Cảnh Nhân Cung. Trong lòng khẽ run lên, chẳng lẽ chủ tử...

"Mạc Tầm!" Y cuối cùng cũng mở miệng, "Hắn rất quan tâm nàng." Chỉ trong tích tắc vừa rồi y liền biết, Nguyễn Duật Diệp rất quan tâm nữ tử kia, ngữ khí như vậy, nhiều năm như vậy, y đã không nghe hắn nói.

Mạc Tầm không rõ vì sao y lại nói như vậy, sợ run lên, vội đáp: "Vâng, rất quan tâm." Lúc nói chuyện, hai tay hắn siết chặt, nếu không quan tâm, lúc trước hắn ta đã không cho chủ tử uống rượu tình hoa!

Nguyễn Chính Hoàn yên lặng nắm chặt vạt áo trong tay, vừa rồi y chẳng qua chỉ thử thăm dò mà thôi.

Quả nhiên, giống hệt suy nghĩ, Nguyễn Duật Diệp rất quan tâm nàng.

So với tưởng tượng, hắn còn đề ý nàng nhiều hơn.

Trong tưởng tượng...

A, y thì biết cái gì?

Thấy y đột nhiên không nói lời nào, Mạc Tầm khẩn trương mở miệng: "Chủ tử, chúng ta vẫn là hồi phủ đi, Diệc Trang đang đợi ngài trở về." Thời điểm duỗi tay đẩy xe lăn tiến lên, y lại đột nhiên kéo tay hắn.

"Mạc Tầm, lần trước ta hỏi nàng, nàng nói trước đó chúng ta không quen biết nhau."

Mạc Tầm cả kinh chấn động, căng lớn hai mắt nhìn người trước mặt, hắn cho rằng bản thân đã cẩn thận không cho bọn họ tiếp xúc quá nhiều, chỉ là, chuyện này rốt cuộc phát sinh khi nào? Vì sao một chút hắn cũng không phát giác?

Cánh tay Nguyễn Chính Hoàn run lên, lạnh lùng mà cười: "Không quen biết là tốt rồi."

Y không biết nàng, mà Nguyễn Duật Diệp lại rất quan tâm nàng, hôm nay y tới Cảnh Nhân Cung, muốn thăm dò không phải điểm này hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 21: Đêm tối

Chỉ chốc lát sau, gió nhẹ thổi tới, trời đêm tháng năm, trong gió cũng mang theo chút ẩm áp, chỉ là không biết vì sao, Nguyễn Chính Hoàn lại cảm thấy mát mẻ.

Hít một hơi thật sâu, cả người mới thoáng thoải mái một ít.

Hai người đang muốn lên xe ngựa thì từ xa truyền tới thanh âm của một nữ tử: "Hoàn."

Mạc Tầm đưa mắt nhìn, khẽ cười: "Chủ tử, là Diệc Trang cô nương."

Nguyễn Chính Hoàn không khỏi kinh hãi.

Tiếng bước chân tới gần, bàn tay nhỏ bé của nàng bao lấy tay y, bất giác nhũn mảy: "Tay sao lại lạnh như vậy? Mạc Tầm, mau lấy áo choàng tới."

Y chỉ hỏi: "Đã trễ như vậy, sao nàng lại tới đây?"

Nàng lấy áo choàng từ Mạc Tầm phủ lên thân thể y, một mặt nói: "Lo cho chàng, nên mới tới."

Y mỉm cười: "Ta thì có chuyện gì."

An Lăng Vu cắn môi: "Linh Khuyết nói..." Vừa mở miệng liền cảm thấy không ổn, nàng không tiếp tục.

Nguyễn Chính Hoàn tươi cười nắm lấy tay nàng: "Ta không sao, hồi phủ thôi."

"Ừ." Nàng thấp giọng đáp.

Mạc Tầm không lên tiếng, trong lòng thầm nghĩ quan hệ giữa Hoàng Thượng và chủ tử sợ là Linh Khuyết đã nói với nàng, cho nên nàng mới vội ra tới đây chờ bọn họ. Kỳ thật nội tâm Mạc Tầm có chút cao hứng, nàng đối với chủ tử nhà mình là thật lòng, chỉ là... Sau lần bị thích khách náo loạn lần đó, cũng không biết vì sao, chủ tử lại chậm trễ hôn sự của mình.

Việc này hắn đã thử hỏi nhiều lần, nhưng chủ tử chỉ nói chờ chuyện của hắn và Linh Khuyết giải quyết xong rồi mới tính tới.

Thờ dãi một hồi, hắn quả thật cũng rất sốt ruột.

Lên xe ngựa, Nguyễn Chính Hoàn mới ở miệng: "Một mình Linh Khuyết ở trong phủ sao?"

Mạc Tầm vội đáp: "Chủ tử yên tâm, đã có người bảo vệ nàng ấy, vương phủ cũng sẽ không để người lạ tùy tiện xông vào."

Lúc này, y mới gật đầu.

An Lăng Vu lấy khăn nhẹ nhàng giúp y lau mồ hôi trên thái dương, nhẹ giọng hỏi: "Sao lại uống rượu nhiều như vậy? Mạc Tầm, người không biết khuyên nhủ sao?" Y hình như có chút khó chịu, nàng nhìn mà đau lòng.

Mạc Tầm nhìn y, thấy sắc mặt y quả thật không tốt, trong lòng không khỏi khản trương, sợ y vì chuyện của Vu Tu Dung mà...

Còn những lời y vừa nói cũng khiến hấn căng thẳng.

Nguyên Chính Hoàn chỉ khẽ cười, lắc đầu: "Không liên quan tới Mạc Tầm, hôm nay Thái Hậu thiết yến, hấn không được vào, lát nữa trở về ngủ một giấc sẽ không sao nữa. Đúng rồi, sau này nàng đừng tùy tiện một mình chạy ra ngoài, biết chưa?"

An Lăng Vu gật đầu, nhẹ giọng đáp.

Lúc này, cảm giác xe ngựa đi chậm lại, Mạc Tầm phát màn che lên, nhìn thấy một người đứng phía trước. Người nọ thấy là Mạc Tầm liền vội nhường đường: "Thì ra là xe ngựa của Vương gia."

Nghe được giọng nói này, An Lăng Vu nắm chặt khăn tay, Nguyên Chính Hoàn ngồi cạnh thấp giọng hỏi: "Mạc Tầm, ai vậy?"

"Là tùy tùng Ngự Sử, An Lăng đại nhân."

Quả nhiên là huynh ấy! An Lăng Vu dựa ra sau, như vậy từ bên ngoài nhìn vào sẽ không thấy nàng. Chẳng biết tại sao nàng lại muốn trốn tránh ca ca của mình, tựa như chỉ đơn thuần là không muốn gặp mà thôi.

Nguyên Chính Hoàn lên tiếng: "Đã trễ thế này, An Lăng đại nhân sao lại ở đây?"

An Lăng Tễ hướng mắt nhìn vào trong xe ngựa, nhìn thấy Nguyên Chính Hoàn, còn cả.. Thân ảnh kia. Cười thầm một tiếng, lại trốn, hấn biết mà. Nguyên Chính Hoàn hồi kinh, muội ấy sao có thể không trở về?

Hấn không tiến lên, chỉ nói: "À, gia mẫu bị bệnh, thuốc trong nhà đã hết, hiện tại cũng đã muộn, các tiệm thuốc đều đã đóng cửa, ta đành phải tự mình đi, hi vọng người ta cho chút mặt mũi."

Mạc Tầm cười cười: "An Lăng đại nhân đúng là hiểu từ."

Sắc mặt An Lăng Tễ không hề thay đổi, chỉ nói: "Nữ nhi không có bên cạnh, đương nhiên chỉ còn ta tần hết hiếu đạo." Nói rồi, hấn nghiêng người, "Hạ quan không cản đường Vương gia nữa, ngài đi thông thả."

Nguyên Chính Hoàn gật đầu, Mạc Tầm liền hạ màn xe xuống.

Xe ngựa đi lướt qua hấn, An Lăng Vu nhìn không được mà xuyên qua khe cửa sổ nhìn nam tử bên ngoài, bắt gặp ánh mắt. Nàng biết, huynh ấy là đang trách nàng, cho nên mới cố ý lớn tiếng như vậy.

Chỉ là, nàng chẳng qua chỉ phản kháng hôn sự cha mẹ tìm cho mình, nàng sai sao?

Lúc trước ca ca không phải cũng vì chuyện kinh thương mà cãi nhau ầm ĩ với cha một trận, sau đó bỏ đi sao? Huynh ấy có quyền gì mà trách nàng? Bọn họ chẳng qua đều muốn làm chuyện mình thích mà thôi.

Điểm này, nàng và hấn rất giống nhau!

"Trang Nhi, lạnh sao?" Cảm giác nữ tử bên cạnh thoáng run rẩy, Nguyên Chính Hoàn cời áo choàng, muốn khoác lên cho nàng.

An Lăng Vu lúc này mới hoàn hồn, vội vàng giữ tay y lại, miễn cưỡng cười hỏi: "Không phải." Nàng cúi người, trốn vào lòng y, ní non, "Hoàn, ôm thiếp một cái."

Nguyên Chính Hoàn gạt mình, có chút chần chờ, y vẫn duỗi tay ôm lấy thân thể nhỏ bé của nữ tử.

"Đột nhiên sợ chàng sẽ rời bỏ thiếp." Con đường này là nàng lựa chọn, nếu mất đi y, như vậy nàng thật sự sẽ không còn gì cả.

Nắm chặt hai tay, y khẽ cười: "Nha đầu ngọc, ta sao có thể rời bỏ nàng?"

Vừa dứt lời, chính y lại cảm thấy bàng hoàng.

Nữ tử mềm mại dán vào lòng y, trong ký ức, nữ tử này chưa từng cùng y tiếp xúc thân mật như thế. Nhưng, một khắc ôm lấy nàng, nội tâm lại bỗng dưng hoảng hốt.

Có thứ gì đó vô cùng quen thuộc.

Y hình như đã từng ôm ai đó...

Bắt gặp nhắm hai mắt lại, trái tim đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

"Hoàn."

Nghe nữ tử trong lòng nhẹ giọng gọi, y lúc này mới mở mắt, cười đáp: "Không sao."

Không sao sao? Nữ tử trong lòng chân thật tới như vậy, y còn nghĩ lung tung cái gì?

Cung nữ đã lấy thuốc mỡ trở về, Nguyên Duật Diệp chỉ giữ lại Trương công công và Phục Linh, còn tất cả đều bị đuổi xuống.

Thượng Trang nhỏ giọng: "Hoàng Thượng, kỳ thật không cần truyền thái y, loại chuyện nhỏ nhặt này có Phục Linh là được."

Hấn "A" một tiếng, lại nói: "Lúc đó quá gấp, ta sao có thể nghĩ nhiều như vậy? Chỉ bằng để Phục Linh xem thêm cho nàng một chút." Dứt lời, hấn liền quay đầu nhìn Phục Linh.

Phục Linh gật đầu, tiến lên phía trước.

Lúc này, Thượng Trang không khỏi nhớ lại của Mạc Tầm, nàng thật sự nghĩ không ra kẻ nào muốn lấy mạng nha đầu này, chỉ là, hôm nay trong cung đã có người ngang nhiên dám ra tay như vậy, tương lai bọn họ phải làm sao đây?

Nhìn Phục Linh ngồi xồm phía trước kiểm tra đầu gối của mình, Thượng Trang đột nhiên lên tiếng: "Hoàng Thượng, chi bằng ta để Phục Linh qua Càn Thừa Cung hầu hạ ngài, được không?"

Phục Linh ngẩng đầu, không tin mà nhìn tiểu thư nhà mình. Lần trước chỉ nói đùa, sao giờ lại..

Nguyên Duật Diệp giặt mình, qua nửa ngày mới cười hỏi: "Lần trước hỏi ý nàng, nàng liều chết cũng không muốn, sao hôm nay lại đột nhiên muốn ta dẫn nàng ấy đi?"

"Ta... Khoảng thời gian này thấy ngài chính sự bận rộn, ta sợ người khác hầu hạ không tốt, Phục Linh theo ta lâu như ta, ta hiểu con người của nàng, để nàng hầu hạ, ta cũng thấy yên tâm"

Trái tim Nguyên Duật Diệp như có gió xuân phất qua, nhưng lại nói: "Nếu đã hầu hạ tốt, vậy để nàng ấy ở cạnh nàng đi, bên chỗ ta đã có Trương Liêu, còn cả ngự tiền và thượng nghĩa."

Biết rõ hần sẽ cự tuyệt, Thượng Trang vẫn không khỏi khẩn trương, nàng lo khoảng thời gian này hần vất vả mệt mỏi, lại lo có người tìm tới Phục Linh, nếu Phục Linh ở bên cạnh hần, nhất định sẽ an toàn hơn chỗ này của nàng.

Chỉ là hôm nay, nàng có thể dùng lý do gì để nói Nguyên Duật Diệp dẫn Phục Linh qua Càn Thừa Cung đây?

Phục Linh ngược mắt nhìn nàng, nức nở: "Tiểu thư đừng đuổi nô tỳ đi, Hoàng Thượng có rất nhiều người hầu hạ, không cần có thêm nô tỳ."

"Đấy, nghe thấy chưa, nha đầu trung thành này của nàng cũng không muốn." Hần cười nói, một chút cũng không hề mất hứng.

Thượng Trang miễn cưỡng cười cười, việc này nàng phải suy nghĩ cẩn thận lại.

Phục Linh nhìn đầu gối của Thượng Trang, hình như... Không phải vết muỗi đốt, chỉ là rớt cuộc là gì, nàng cũng không biết.

Vừa định mở miệng, Thượng Trang đã rút chân về, lắc đầu: "Được rồi, không cần nhìn nữa, không sao."

Thấy sắc mặt nàng khác thường, Phục Linh thức thời không nhiều chuyện, liền đứng dậy.

"Còn đau không?" Nguyên Duật Diệp ôn nhu hỏi.

"Tốt hơn nhiều rồi." Thượng Trang vòng vo đôi chữ đề, "Đúng rồi, tối nay Hoàng Thượng không qua Úc Ninh Cung sao?" Nghe nói các vị vương gia đều tới, Hoàng Hậu cũng đi, nàng cho rằng hần sẽ qua đó.

Nghe nàng hỏi, sắc mặt hần trầm xuống, ngồi thẳng người: "Phải ở Ngự Thư Phòng thương lượng với Mộ Dung Tướng."

Thượng Trang kéo váy xuống, nhẹ giọng "Thế à?" một tiếng. Phải thương lượng với Mộ Dung Vân Sở tất nhiên là đại sự, chuyện này nàng không nên hỏi tới.

Phục Linh thấy hai người như vậy, thức thời mà lui xuống.

Bên ngoài, trời sớm đã đầy sao.

Thấy Trương công công cũng theo ra ngoài, Phục Linh liền hỏi: "Tối nay Hoàng Thượng ở lại Cảnh Nhân Cung sao?"

Trương công công lắc đầu: "Lát nữa Hoàng Thượng sẽ hồi cung, vừa rồi chỉ là..." Hần dừng một lúc, thấp giọng, "Vừa rồi là vì biết Hoàn Vương tới Cảnh Nhân Cung nên ngài ấy mới đến."

Thần sắc Hoàng Thượng khi nghe được tin, a, hần cũng không biết phải hình dung thế nào.

Phục Linh cả kinh, vội hỏi: "Sao Hoàng Thượng biết?" Kỳ lạ, sau khi Vương gia rời khỏi Úc Ninh Cung liền cùng nàng trực tiếp qua Cảnh Nhân Cung! Nha đầu nhưu mầy, trách không được, Vương gia vừa định rời đi, Hoàng Thượng liền tới.

Trương công công khẽ cười, Hoàng Thượng biết đương nhiên là do hần nói, mà hần thì nghe thái giám bên Úc Ninh Cung bẩm báo, còn về thái giám đó vì sao biết được, hần không rõ.

Phục Linh đứng một lát, như nhớ tới một chuyện, nàng xoay người rời đi: "Công công ở đây trông coi, ta có việc phải ra ngoài một chút." Dứt lời, nàng liền phóng đi.

Chạy đi thật nhanh, mãi tới khi nhìn thấy Úc Ninh Cung, nha đầu mới dừng lại thở hổn hển. Tìm tới nơi khi này gặp Mạc Tầm, thấy miếng ngọc bội vị võ kia vẫn còn dưới đất, Phục Linh bất giác cười cười, ngồi xồm xuống, cẩn thận thu lại.

Nàng đương nhiên nhận ra, đây là ngọc bội treo trên kiếm của Mạc Tầm.

Xem ra tình hình khi đó vô cùng khẩn cấp, hần cũng không kịp nghĩ nhiều, cho nên mới vội vàng tháo ngọc bội trên trường kiếm xuống ném qua.

Đưa mắt nhìn vật nằm bên cạnh, Phục Linh nghiêng đầu, chẳng qua là một cục đá mà thôi, thật sự có thể giết nàng sao?

Nghĩ lại, nha đầu mới thật sự kinh hãi. Đúng rồi, Mạc Tầm lúc đó nói gì?

Đúng là hần nói có kẻ muốn giết nàng!

"Ai da!" Phục Linh không tự chủ mà vỗ đầu mình một cái, nàng sao lại chạy ra ngoài mà không suy nghĩ gì thế này?

Lập tức đứng dậy, đưa mắt nhìn xung quanh, cũng không có tâm trạng quá nhiều nữa, nàng nâng bước chạy về. Nếu người nọ vẫn còn đang theo dõi, nàng có lẽ sẽ gặp nguy hiểm.

Một mặt chạy, một mặt cầu nguyện trong lòng.

Có điều, vận khí của nàng xem ra không tốt cho lắm, mãi tới khi về Cảnh Nhân Cung, nàng vẫn không gặp chuyện không may nào.

Xông thẳng vào sân, thiếu chút còn đụng phải một tiểu thái giám, hần thấy là Phục Linh liền thở phào nhẹ nhõm: "Phục Linh cô nương đi đâu vậy? Nương nương đang tìm người đấy."

"A!" Hoàn hồn, Phục Linh mới nhận ra Trương công công đã không còn đứng ngoài cửa nữa, Hoàng Thượng hẳn đã đi rồi. Nàng không dừng bước, lập tức chạy nhanh vào tẩm cung của Thượng Trang.

Mở cửa, thấy Thượng Trang một mình ngồi bên giường, góc váy bị kéo lên, nàng cúi đầu cẩn thận quan sát. Phục Linh tới gần, thấp giọng gọi một tiếng "Tiểu thư".

Thượng Trang không hề ngẩng đầu, chỉ hỏi: "Đi đâu vậy?"

"Đi... Ra ngoài đi dạo." Nàng đáp rất nhỏ.

Thượng Trang bỗng dưng ngược mắt nhìn nha đầu trước mặt, thấy nàng ấy vẫn khỏe mạnh, chỉ là hình như vừa chạy rất gấp nên gương mặt hồng hồng, còn không ngừng thở hổn hển. Nàng thoáng yên tâm, ngoắc tay ý bảo nàng ấy tới bên cạnh, kéo tay nàng ấy, nói: "Ngày sau không được chạy loạn nữa, không có việc gì thì không được rời khỏi Cảnh Nhân Cung, nghe rõ chưa?"

Phục Linh đương nhiên biết tiểu thư vì lời Mạc Tầm nói nên mới như vậy, liền gật đầu: "Ngày sau sẽ không thế nữa."

Nghe nha đầu đồng ý, Thượng Trang mới thật sự yên tâm. Lại cúi đầu, thấy trong tay nàng ấy hình như đang cầm gì đó, nhũn nhũn hỏi: "Gì vậy?"

"Hả? A, không có gì." Phục Linh hối hả giấu miếng ngọc bội đã vỡ vào ống tay áo, "Chỉ là... Nô tỳ không cẩn thận làm vỡ một miếng ngọc bội."

Cũng không biết tại sao, nàng lại không muốn để tiểu thư biết đây là ngọc bội trên trường kiếm của Mạc Tầm.

Nghe nha đầu đáp như thế, Thượng Trang cũng không hỏi nhiều.

Phục Linh lại mở miệng: "Hoàng Thượng đi rồi sao?"

"Ừ." Thượng Trang gật đầu. Các vị vương gia hồi kinh, hẳn còn phải bận rộn chính sự, chẳng qua là tới hậu cung ngồi một lúc mà thôi. Sau đó nàng gọi Phục Linh, lại không ngờ nha đầu này đã ra ngoài.

Đứng rồi, nàng tìm Phục Linh có việc!

Lại ngược mắt nhìn nữ tử trước mặt, Thượng Trang hỏi: "Người cũng cảm thấy đây không phải vết muỗi đốt đúng không?"

Đột ngột thay đổi chủ đề, Phục Linh nhất thời không phản ứng kịp, qua nửa ngày mới nhẹ nhàng gật đầu. Nàng tiến lên ngồi xổm bên cạnh Thượng Trang, nói: "Hoàn toàn không giống, có điều là gì, nô tỳ không biết. Có thể là loại muỗi khác, tiểu thư xem, dấu đỏ chỉ nhỏ như vậy." Nói xong, nàng lại cẩn thận xem xét.

Thượng Trang lại lắc đầu: "Không phải, khi đó sự tình diễn ra trong chớp mắt, rất đau, giống như bị kim châm đâm vào vậy." Dứt lời, nàng liền xuống giường, thử đi vài bước, chỗ đầu gối lại không thể dùng lực.

Sắc mặt Phục Linh lúc này mới thay đổi, cuống quýt đỡ nàng: "Tiểu thư sao lại nói vậy?" Nha đầu vừa hỏi vừa dịu dàng ngồi xuống, định cẩn thận nhìn lại một lần.

Thượng Trang gật đầu, nàng cũng không biết sao có thể như thế, nàng chỉ biết một điểm, đó là đầu gối chắc chắn không phải bị muỗi đốt. Khi đó, nàng đã cảm thấy kỳ quái, chỉ là có Nguyên Duật Diệp, sợ hấn lo lắng, nàng mới không nói lời nào. Sáng nay hình như đã xảy ra đại sự, nàng không muốn vì chút chuyện nhỏ nhặt này mà hấn phân tâm, hơn nữa, nàng còn nghĩ tới một chuyện.

Hít một hơi thật sâu, Thượng Trang đứng dậy muốn ra ngoài.

Phục Linh vội vàng đi theo, đỡ lấy nàng: "Tiểu thư đi đâu? Để nô tỳ xem lại lần nữa nào."

Thật ngạc nhiên, rõ ràng nhìn không ra, cho dù có nhìn thật kỹ, nhìn bao nhiêu lần, manh mối sẽ vẫn không có.

Thượng Trang không nói lời nào, đẩy cửa ra, lớn tiếng: "Người đâu!"

Một thái giám tiến lên, cúi đầu đáp: "Nương nương có gì phân phó?"

"Bồn cung mất một món đồ, gọi thêm mấy người mang theo đèn lồng vào tìm cho bồn cung." Nàng nhàn nhạt một câu, sau đó nàng bước rời khỏi gian phòng.

"Vâng, nô tài đi ngay." Thái giám lập tức xoay người lui xuống.

Phục Linh không biết trong lòng nàng đang tính toán cái gì, hiện tại chỉ có thể cẩn thận dịu dàng ra ngoài. Đèn lồng rất nhanh được mang tới, ba cung nữ lặng lẽ theo sát bên cạnh.

Thượng Trang thấp đầu, cẩn thận tìm kiếm.

Một cung nữ nhỏ giọng hỏi: "Nương nương mất gì vậy? Người cứ nói rồi về nghỉ ngơi đi, chúng nô tỳ sẽ giúp người tìm."

Nàng không đáp, chỉ nói: "Chỉ cần cầm đèn lồng đi theo mà được." Lúc nói chuyện, ánh mắt nàng vẫn chăm chú nhìn xuống mặt đất.

Phục Linh nhũn nhũn, vội khuyên: "Tiểu thư, để bọn họ tìm cũng được mà." Khuyên giải mấy câu, thấy tiểu thư nhà mình không có ý định từ bỏ, nàng đành phải chờ dài, cũng cúi đầu tìm kiếm. Kỳ thật phải tìm cái gì, nàng căn bản không biết.

Thượng Trang căng lớn hai mắt, chỉ sợ sẽ bỏ sót đồ vật quan trọng.

Kỳ thật, cụ thể đang tìm cái gì, chính nàng cũng nói không rõ, nhưng trong đầu tựa hồ có một ý tưởng đang dần dạt nàng.

Sắc trời đã tối, ánh đèn lồng cũng không phải quá sáng, thái giám vừa rồi cũng tới gọi thêm hai người mang thêm đèn. Cả đám người vây quanh Thượng Trang, không dám quá gần, sợ chắn tầm mắt của nàng.

Phục Linh ngày càng không hiểu rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì, đã nửa ngày tiểu thư không nói chuyện, hỏi cũng vô dụng, nàng là người nóng nảy, cứ phải nhẫn nhịn thật sự rất khó khăn.

Qua một hồi lâu, thời điểm tiến lên nửa bước, Thượng Trang đột nhiên thấy có gì đó ảm ảm phát quang.

Ánh sáng rất nhỏ, chỉ trong nháy mắt đã bị nàng phát hiện.

"Đợi một chút." Nàng dừng lại, ngược mắt nhìn cung nữ trước mặt, "Người tới đây."

Cung nữ không khỏi khó hiểu, nhưng chỉ có thể tiến lên.

Ánh đèn trong tay cung nữ tới gần, chút ánh sáng kia lại xuất hiện!

Thượng Trang đưa tay ý bảo nàng ta dừng nhức nhích, được Phục Linh diu lên trước, thời điểm ngồi xổm xuống, nàng rõ ràng nhìn thấy một cây ngân châm rất nhỏ rất dài.

Đừng nói là đêm, cho dù là ban ngày, cây kim nằm dưới đất như vậy cũng rất khó phát hiện.

Phục Linh lúc này cũng đã nhìn thấy, bất giác "A" lên một tiếng, tiểu thư sao có thể biết dưới đất có ngân châm?

Mà Thượng Trang, trái tim như có thứ gì đó đâm mạnh vào, rất nhiều hình ảnh lần lượt thoáng qua trong đầu. Nàng run rẩy duỗi tay cầm ngân châm lên, nội tâm bỗng dưng nhớ tới lần thiết yến ở Hưng Viên khi đó, vết thương vừa dài vừa nhỏ trên mặt Nguyên Duật Diệp, còn cả vết thương trên tay Nguyên Chính Hoàn.

Nếu như nói vết thương của hai người bọn họ đều do ngân châm gây ra, như vậy...

Thượng Trang cắn môi, trách không được nàng lại cảm thấy thương thế của họ thật kỳ quái, tương tự như thế.

"Tiểu thư..." Phục Linh nhìn nàng.

Thượng Trang đứng dậy, đưa ngân châm cho Phục Linh, phản phó: "Cất lại đi."

Phục Linh không rõ lắm, nhưng vẫn gật đầu.

Nha đầu diu nàng vào trong, lại nghe nàng nói: "Chuyện hôm nay không thể để Hoàng Thượng biết, người chỉ cần nhớ, ta chỉ bị muỗi đốt mà thôi."

"Tiểu thư..." Phục Linh cả kinh nhìn nữ tử trước mặt, nếu là khi này nàng không biết là gì thì hiện tại không phải đã rõ rồi sao? Tiểu thư căn bản không phải bị muỗi đốt, là ngân châm!

Cúi đầu nhìn ngân châm trong tay, Phục Linh hít một ngụm khí lạnh, cắn răng: "Tiểu thư, là Mạc thị vệ làm đúng không?" Mạc Tầm này, hẳn đúng là ngày càng quá mức! Hận tới hai mắt hồng hồng, lần sau nếu có cơ hội, nàng không chỉ hạ thuốc xỏ đầu!

Thượng Trang không nói gì, nếu là Mạc Tầm ra tay, như vậy vết thương trên tay Nguyên Chính Hoàn lần đó phải giải thích thế nào?

Ai cũng biết Mạc Tầm vô cùng trung thành, hẳn sao có thể ra tay làm y bị thương?

Đuổi Phục Linh đi cất ngân châm, Thượng Trang như nhớ tới gì đó, vội cúi đầu lần nữa nhìn dấu đỏ trên đầu gối. Nhìn đi nhìn lại, nơi đó quả nhiên chỉ là một điểm rất nhỏ. Việc này e rằng tất cả mọi người đều không phát hiện, nếu không phải tìm được ngân châm, e là chính nàng cũng không thể biết rõ.

Thân thể run rẩy, nàng sao có thể ngờ được ngân châm có thể đâm vào đầu gối của nàng? Bởi vì thật sự quá nhỏ, cho nên khi đó nàng chỉ kịp cảm thấy đau đớn một hồi, chưa từng nghĩ ra rốt cuộc là thứ gì.

Thượng Trang nắm chặt khăn lụa trong tay, lần đó thấy Mộ Dung Vân Sở thân mang tuyệt kỹ, nàng đã từng cảm thán, không ngờ rằng, ngay cả Nguyên Chính Hoàn cũng thâm tàng bất lộ như vậy!

Nội công vô cùng thâm hậu, không phải sao?

Nhắm hai mắt lại, như vậy rốt cuộc là vì lý do gì y phải ra tay làm nàng bị thương?

Trên ngân châm không có độc, nếu không thái y và Phục Linh đều đã phát hiện. Nàng thật sự không thể lý giải hành động này của Nguyên Chính Hoàn. Là vì Linh Khuyết, y muốn cảnh cáo nàng sao?

Không, nàng lập tức phủ nhận, chối bỏ ý nghĩ này.

Lần đó y thả nàng đi, không thể qua lâu như vậy mới tìm nàng gây phiền phức.

Thượng Trang cắn răng, nội tâm lúc này rất hỗn loạn.

Phục Linh đã trở về, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, nô tỳ cắt kỹ rồi, người đừng canh cánh trong lòng nữa. Lần sau gặp hắn, nô tỳ nhất định sẽ giáo huấn hắn một phen!" Nàng vì Mạc Tầm vừa cứu mình mà thấy cảm kích, còn có suy nghĩ thu lại miếng ngọc bội vỡ nát kia, tương lai đền cho hắn cái mới, nhưng hiện tại, lòng cảm kích một chút cũng không còn sót lại.

Tức giận, chỉ có tức giận.

Lúc này Thượng Trang mới mở mắt, cười cười: "Được rồi, không liên quan tới Mạc thị vệ, lần sau gặp hắn đừng có gây sự, người ta tốt xấu gì cũng cứu người một mạng." Nghĩ tới chuyện của Phục Linh, nàng lại bắt đầu lo lắng.

Phục Linh xụ mặt, tỏ vẻ không vui. Nàng là cảm thấy tiểu thư nhà mình quá ủy khuất, dựa vào cái gì bọn họ đều có thể bắt nạt nàng ấy?

Thiếu đi một Linh Khuyết không nói, hiện tại Mạc Tầm đã trở về, không chỉ vậy, hắn còn... Ra tay làm tiểu thư bị thương!

Thật tức chết nàng mà!

Nhìn sắc mặt nha đầu, Thượng Trang biết nàng ấy bất bình thay mình, nhưng nàng rất rõ ràng, việc này thật sự không liên quan tới Mạc Tầm, chỉ là câu giải thích này, nàng lại không nói được, hiện tại chỉ có thể miễn cưỡng cười nói: "Được rồi, ta thấy hơi mệt, muốn nghỉ ngơi, người cũng mau về nghỉ ngơi đi."

Phục Linh hầu hạ nàng nằm xuống giường, sau đó mới lui xuống.

Nằm trên giường, lần qua lộn lại thế nào Thượng Trang cũng ngủ không được. Chuyện của Nguyên Chính Hoàn, chuyện của Phục Linh, tất cả đều quanh quẩn trong đầu. Thầm than một tiếng, nàng ngồi dậy, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cẩn mõi trảm tư hồi lâu, cuối cùng nàng cũng nghĩ ra một cách.

Hôm sau, thời điểm qua Úc Ninh Cung thình an, Thượng Trang phân phó Phục Linh mang ngân châm kia thêm. Phục Linh tuy lòng đầy nghi vấn nhưng không dám mở miệng hỏi.

Thấy Thái Hậu mấy ngày nay khá mệt mõi, chúng phi tần chỉ thình an rồi nhanh chóng lui ra ngoài, ai về tẩm cung người nấy.

Thượng Trang đi sau cùng, thấy Ti Y dìu Thái Hậu đi ra, nàng đợi một lúc rồi mới trở về, tùy tiện một cung nữ, hỏi: "Còn nhớ chuyện Thái Hậu bị thương ở Hưng Viên không?"

Cung nữ sợ run lên, vội đáp: "Hồi nương nương, khi đó nô tỳ không đi cùng Thái Hậu tới Hưng Viên." Đúng lúc này, trông thấy một cung nữ đi tới, lập tức chỉ về phía nàng ta, "A, Văn Anh ngày đó có đi theo."

"Văn Anh!" Thượng Trang mở miệng gọi.

Cung nữ tên Văn Anh kia quay đầu lại, thấy người lên tiếng là Vu Tu Dung, không khỏi kinh ngạc, vội vàng tiến lên phía trước: "Nương nương có gì phân phó?"

Nàng khẽ cười: "Không có gì, chỉ là bốn cung đột nhiên nhớ tới chuyện ở Hưng Viên, khi đó hình như Thái Hậu bị thương."

Văn Anh lập tức gật đầu: "Đúng vậy, ngày đó Thái Hậu không cẩn thận bị kim đâm vào chân, hại Thái Từ điện hạ..." Bỗng ý thức bản thân không nên nói lời này, nàng ta lập tức ngậm miệng.

Thượng Trang khẽ cười, lấy ngân châm kia ra đưa cho Văn Anh: "Là ngân châm này sao?" Còn về chuyện của Thái Từ, nàng đương nhiên sẽ không hỏi tới.

Thấy nàng không trách tội, Văn Anh cảm thấy thoải mái hơn một chút, hiện tại nhìn ngân châm trong tay nàng, sắc mặt liền thay đổi, bật thốt lên: "Vâng, sao nó lại ở trong tay nương nương?"

Thượng Trang rất nhanh đã thu ngân châm về, xoay người nói: "Sau này lúc nói chuyện cẩn thận một chút, không phải ai nghe xong cũng không để trong lòng, đặc biệt là Hoàng Thượng." Dứt lời, cũng không chờ nàng ta đáp, nàng liền cùng Phục Linh rời đi.

Cung nữ Văn Anh kia sợ tới một câu cũng không dám nói, chỉ biết run rẩy trả lời: "Vâng."

Ra tới bên ngoài, Phục Linh nhỏ giọng hỏi: "Tiểu thư, người hỏi việc này làm gì?"

Chuyện ở Hưng Viên ngày đó Phục Linh không biết, mà giờ phút này Thượng Trang cũng không có ý định nói nàng ấy biết. Một chuyến tới Úc Ninh Cung hôm nay làm nàng khẳng định, thời điểm đó người giải vây cho nàng và Nguyên Duật Diệp là Nguyên Chính Hoàn!

Vò nát khăn lụa trong tay, nàng cắn răng, khi đó y giúp bọn họ là vì nàng sao?

Ai cũng rõ ràng, ngày đó nếu nàng và Nguyên Duật Diệp bị phát hiện cùng ở sau hòn non bộ, không chỉ Nguyên Duật Diệp, kết cục của nàng cũng sẽ rất thảm, bởi vì khi đó Tiên Hoàng chuẩn bị ban nàng cho Thái Từ. Nếu biết nàng có dây dưa không rõ với Nguyên Duật Diệp, với tính tình của Tiên Hoàng, ông ta khẳng định sẽ không buông tha.

Thượng Trang hít một hơi thật sâu, cho nên y mới ra tay làm Thái Hậu bị thương, chỉ khi Thái Hậu bị thương, những người đó sẽ không quan chuyện ở sau hòn non bộ, ánh mắt của tất cả đều sẽ tập trung trên người bà ta.

Như vậy, vết thương sau này trên mặt Nguyên Duật Diệp thì sao?

Hắn nói mình bị thương trong trận mã cầu khi đó, còn Nguyên Chính Hoàn thì không kịp tránh đi, tất cả đều là sự thật sao?

Nguyên Chính Hoàn, y rốt cuộc muốn làm cái gì?

Nhân lúc hỗn loạn mà giết người?

Bỗng dừng dừng bước, Phục Linh gật mình nhìn nàng một cái, thấy sắc mặt nàng trắng bệch liền vội hỏi: "Tiểu thư sao vậy? Chân đau không đi được sao?" Dứt lời, nha đầu liền ngồi xổm xuống định kiểm tra đầu gối cho nàng.

Thượng Trang kéo tay nàng ấy lại, lắc đầu: "Không sao, chúng ta về thôi."

Thì ra Nguyên Duật Diệp hoài nghi đúng là không có lừa thì sao có khó, nhưng việc này nàng điều tra thế nào đây?

Phục Linh dìu nàng lên cỗ kiệu, lúc này, Thượng Trang nhớ tới gì đó, lập tức gọi nàng ấy cùng lên. Hỏi nha đầu chuyện hôm qua, Phục Linh nói Mạc Tầm dùng ngọc bội ngăn cản một cục đá phóng tới. Như vậy, kẻ muốn giết người nhưng không muốn bị người ta phát hiện, nếu không hẳn đã trực tiếp dùng ám khí.

Trở về Cảnh Nhân Cung, Thượng Trang phái người ra ngoài gọi An Lăng Tễ tới.

Phục Linh dìu Thượng Trang ngồi xuống giường, nhỏ giọng: "Tiểu thư, để nô tỳ xem vết thương trên đầu gối của người." Dùng ngón châm đâm tới, miệng vết thương tuy nhỏ nhưng sẽ rất đau. Nàng đã từng nghe nói trong cung có một loại ám khí rất hay sử dụng, đó là ngân châm.

Sờ dĩ ngân châm được nhóm chủ tử thích dùng để khiển trách cung nhân phạm sai lầm là vì dù có đâm vào thân thể hàng ngàn mũi thì miệng vết thương đều rất nhỏ, khép lại cũng rất nhanh. Người sống sờ sờ có thể đau mà chết, ngay cả nguyên nhân chết cũng tra không ra.

Mỗi lần nghĩ tới, nội tâm Phục Linh đều sinh hận. Mạc Tầm ác độc kia, ngay cả biện pháp tàn nhẫn này cũng nghĩ ra được.

Thượng Trang lại lắc đầu: "Không sao rồi, không cần lo lắng." Chỉ là lúc đi đường có hơi đau mà thôi, không có gì đáng ngại.

An Lăng Tễ rất nhanh đã tới, vừa tiến vào liền nhíu mày hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì? Đầu gối bị sao vậy?" Thượng Trang bình thường không có việc gì sẽ không tìm tới hắn, hắn hỏi thăm cung nhân truyền lời thì mới biết chuyện của nương nương tới qua, thậm chí còn truyền thái y.

Thượng Trang không khỏi kinh ngạc, kỳ thật tìm An Lăng Tễ tới không phải vì chuyện đó, hẳn là có kẻ nhiều lời nói cho hắn biết.

Phục Linh đứng dậy, vừa định mở miệng đã bị Thượng Trang dùng sức kéo lại, nói: "Không sao, chỉ là muỗi đốt mà thôi. Đúng rồi, ca, hôm nay muội tìm hình là có sự tình khác."

Phục Linh có chút nghỉ hoặc nhìn tiểu thư nhà mình, không rõ vì sao nàng ấy lại che giấu chuyện mình bị thương.

"Chuyện gì?" An Lăng Tễ hỏi.

Thượng Trang nhìn thoáng qua nha đầu bên cạnh, mới nói: "Là Phục Linh, huynh có cách nào giúp nàng ấy xuất cung trong thời gian ngắn nhất không? Tốt nhất là, ở bên cạnh huynh." Nghĩ tới nghĩ lui, nàng cảm thấy việc này chỉ có thể nhờ vả An Lăng Tễ.

"Tiểu thư!" Phục Linh đương nhiên không thể ngờ tiểu thư gọi thiếu gia vào cung là vì chuyện của mình.

An Lăng Tễ cảm thấy khó hiểu: "Sao lại đột nhiên muốn Phục Linh xuất cung?"

Trầm tư một hồi, nàng đành phải qua loa giải thích: "Phục Linh đắc tội với Hoàng Hậu nương nương, mấy ngày nay e rằng sẽ nổi nóng, không tha cho nàng ấy."

Lần này Phục Linh thật sự kinh ngạc, miệng há lớn, mà cánh tay bị Thượng Trang chậm rãi nắm chặt, nàng nhú mày, một câu cũng không dám nói.

"Phục Linh sao có thể đắc tội Hoàng Hậu nương nương?" An Lăng Tễ không khỏi kinh ngạc. Trong ký ức của hắn, Hoàng Hậu hiền lương thực đức, ngay cả chuyện tranh giành tình cảm trong hậu cung cũng không màng, nàng ấy sao có thể gây khó dễ cho một cung nữ?

Thượng Trang cười cười: "Huynh còn không biết, trước đó vài ngày, Thừa Tướng hỏi muội muốn Phục Linh, ngài ấy nói mình thích Phục Linh. Thanh Nhi đúng lúc tới đó, về phần nàng ta nói với Hoàng Hậu nương nương thế nào, muội không biết. Tóm lại, huynh dân Phục Linh xuất cung mấy ngày đi." Cái có nửa thật nửa giả, An Lăng Tễ hẳn sẽ không hỏi nhiều. Huống hồ, hiện tại hắn và Mộ Dung Vân Sở đi lại khá gần, tin rằng tình cảm giữa huynh muội Mộ Dung hẳn cũng cảm nhận được.

Quả nhiên, nghe Thượng Trang nói như thế, An Lăng Tễ thoáng động dung. Hắn trầm tư một hồi, nói: "Vừa lúc khoảng thời gian này thân thể nương không tốt, cứ lấy cớ bà ấy nhớ muội, muội liền cho nha đầu này xuất cung thay mình tần hiến."

Thượng Trang gật đầu, lý do này vô cùng phù hợp. Ngược mắt nhìn người trước mặt, nàng mở miệng hỏi: "Phu... Không, nương vẫn khỏe chứ?"

"Ừ, đại phu đã tới kê đơn, uống thuốc mấy ngày sẽ khỏi, muội không cần lo lắng." Hắn dừng lại, qua một lúc mới nói, "Muội ấy cũng theo Vương gia hồi kinh."

Thượng Trang có chút giật mình, nhưng rất nhanh liền cảm thấy buồn cười. Nguyên Chính Hoàn đã trở về, y sao có thể để nàng ấy một mình ở lại Thục Quận?

Nghiêng đầu nhìn Phục Linh đứng cạnh, Thượng Trang lên tiếng: "Người lui xuống thu dọn đi, lát nữa theo thiếu gia xuất cung."

"Tiểu thư..."

"Còn không đi?" Thượng Trang nhú mày, quát lớn.

Nội tâm vạn phần không muốn, định mở miệng lại bị tiểu thư cắt ngang, Phục Linh cắn môi, cuối cùng chỉ đành xoay người ra ngoài.

Thấy nha đầu đã đi, An Lăng Tễ mới hỏi: "Không có Phục Linh bên cạnh, ai sẽ hầu hạ muội?"

Thượng Trang cười cười: "Hiện tại muội đã là Tu Dung nương nương, còn sợ không có người hầu hạ sao? Yên tâm, hẳn sẽ không có việc gì. Chỉ là chuyện của Phục Linh, nhờ cậy huynh rồi."

"Yên tâm, có ta ở đây, nàng ấy sẽ không sao." Hắn vui vẻ nhận lời. Đây là lần đầu tiên nàng nhờ cậy hắn, hắn chắc chắn khắc cốt ghi tâm, hơn nữa còn sẽ làm thật tốt.

Thời điểm tiễn Phục Linh ra ngoài, nhìn nha đầu lưu luyến không rời nắm tay mình, Thượng Trang thấp giọng: "Được rồi, cũng không phải một đi không trở về, chỉ là bảo người ra ngoài tránh mặt vài ngày thôi."

Phục Linh thấp giọng: "Tiểu thư, người biết không phải vì chuyện của nô tỳ và Thừa Tướng đại nhân mà."

Thượng Trang gật đầu, nàng đương nhiên biết.

Chỉ là, có người muốn mạng của Phục Linh, nàng không thể ngồi nhìn rồi bỏ qua.

Thượng Trang thờ dài một tiếng, mở miệng: "Ta đương nhiên biết, chỉ là Phục Linh, ta muốn người sống, sống cho thật tốt, hiểu chưa?" Trong cung, nhiều lúc không có Phục Linh, nàng thật không biết bản thân sẽ như thế nào. Từ lâu rồi, cuộc sống của nàng không thể thiếu nàng ấy.

Thấy hai mắt tiểu nha đầu hồng lên, Thượng Trang lại nói: "Nhớ kỹ, sau khi ra ngoài, đừng chạy loạn. Nếu... Nếu gặp Mạc thị vệ, không được nhắc với hắn chuyện ngân châm, biết chưa?" Tuy cơ hội nàng ấy gặp Mạc Tâm là rất nhỏ, nhưng nàng vẫn phải dặn dò một lần mới yên tâm.

"Được rồi, hai người định nói tới khi nào?" Đứng trước truyền tới thanh âm của An Lăng Tễ.

"Tiểu thư..."

"Đi đi." Tiễn Phục Linh ra khỏi cửa, nàng ấy cuối cùng cũng buông tay. Đợi tới khi không còn thấy thân ảnh đó, Thượng Trang mới hoàn hồn, phân phó thái giám bên cạnh, "Đi, gọi Huyền Chu tới gấp bốn cung."

Cung nữ diu nàng về phòng. Rất nhanh, Huyền Chu đã tới, nàng ta cung kính quỳ xuống, dập đầu: "Nương nương, người rốt cuộc cũng chịu tin lời nô tỳ nói rồi."

Thượng Trang cười một tiếng yếu ớt, kỳ thật nàng vẫn còn hỏi nghi Huyền Chu, chỉ là hôm nay, nàng cần một người ở bên cạnh. Cho nàng ta đứng dậy, nàng nói: "Phục Linh có việc phải xuất cung, trong khoảng thời gian này, bốn cung để người hầu hạ bên cạnh. Hầu hạ cho tốt, chuyện quá khứ, bốn cung có thể sẽ bỏ qua."

"Nô tỳ tạ nương nương ân điển!" Huyền Chu lập tức dập đầu tạ ơn.

Hít một hơi thật sâu, Thượng Trang nhìn chằm chằm cung nữ trước mặt. Huyền Chu khẳng định là mật thám, chỉ là cho tới giờ phút này, nàng vẫn không thể xác định nàng ta rốt cuộc là người của ai, giữ nàng ta bên cạnh không biết có thể chuốc tới tai họa gì. Như vậy, hiện tại nàng thu giữ nàng ta bên mình có coi là hiện hạ không?

Đứng chết mà cười, nàng muốn dùng hết sức bảo vệ Phục Linh, nếu nàng ấy không vụng về, lòng nàng đã không khản trương như thế.

Vì xảy ra chuyện trước đó, lần này Huyền Chu ở trước mặt nàng vô cùng cẩn thận, nói không nhiều một chữ, đi không nhiều một bước.

Qua hai ngày, nghe nói thái hậu xin các vị Vương phi vào cung ở, nàng còn nghe nói, An Lăng Vụ cũng tới. Thời điểm nghe tin Thái Hậu truyền các vị Vương phi vào cung, nàng không khỏi khiếp sợ. Nói là cùng thái hậu giải sầu, thực chất là để kiểm chế các vị vương gia. Dù sao tiền triều đang không yên, Thái Hậu cũng phải dụng tâm một chút.

Nhóm vương phi được an bài ở Tuyết Tùng Cung gần Úc Ninh Cung. Thái Hậu tuy "giám lỏng" các nàng nhưng về an toàn lại vô cùng chú ý, nếu không, chỉ cần một vương phi xảy ra chuyện, hậu họa không thể lường trước được.

Nghe nói Mộ Dung Vân Khương có qua Tuyết Tùng Cung trò chuyện với các vương phi, về sau, đám người Vân Phi, Niên Tần cũng tới.

Huyền Chu mang trà vào, nhỏ giọng hỏi: "Nương nương có muốn qua gặp các vị vương phi không?"

Thượng Trang gật đầu, đương nhiên phải đi, đi chẳng qua là xuất phát từ lễ nghi mà thôi, có điều, người nàng muốn gặp nhất vẫn là An Lăng Vụ.

Nghỉ ngơi mấy ngày, đầu gối đã khá hơn nhiều. Mấy ngày nay, những lúc Nguyên Duệ Diệp tới, nàng tận lực không đứng dậy đi lại nhiều, tránh cho hấn nhìn ra manh mối.

Cổ kiệu dừng trước cửa Tuyết Tùng Cung, Huyền Chu dìu nàng vào, trùng hợp gặp Cảnh Vương đang đi ra. Cảnh Vương không có ý định dừng lại, vội vàng chào hỏi một tiếng rồi rời đi. Thái Hậu mời nhóm vương phi tới đây, các vương gia đương nhiên sẽ tranh thủ vào cung thăm hỏi. Hôm nay tới thăm Cảnh Vương Phi, Cảnh Vương lo lắng mặc một thân lục giáp cũng là bình thường.

Vào trong, lần lượt chào hỏi các vị vương phi, cuối cùng nàng mới tới gian phòng của An Lăng Vụ.

Không cho Huyền Chu theo vào, một mình Thượng Trang đi vào trong.

An Lăng Vụ tự mình rót trà cho nàng, nói: "Nương nương thể mà đại giá quang lâm tới đây!" Nàng ấy mỉm cười, mời nàng ngồi xuống.

Thượng Trang an tọa, cau mày: "Lời này có ý gì?"

"Ý gì? Nương nương tự tay đẩy nàng ấy xuất cung, việc này người không còn nhớ sao? Hoàng Thượng khẳng định vẫn quan tâm nàng ấy, dù sao tình cảm cũng nhiều năm rồi, nhưng nương nương là người làm đại sự, có thể khiến Hoàng Thượng chính miệng nói không cần nàng ấy, như thế, nương nương còn không cao hứng sao?" Thanh âm của An Lăng Vụ cũng không quá lớn, ngay cả nụ cười cũng chỉ nhàn nhạt thoáng qua.

Thượng Trang không khỏi nao nao, gấp giọng hỏi: "Muội ấy... Ổn không?"

An Lăng Vụ lại hỏi: "Nương nương hi vọng nàng ấy ổn à?"

Thượng Trang gật đầu, đương nhiên là hi vọng thế.

"Người yên tâm, nàng ấy rất tốt, vương gia đối đãi với nàng ấy rất tốt, Mặc Tầm cũng vậy, tất cả mọi người đều đối tốt với nàng ấy." An Lăng Vụ ngồi bên cạnh nhẹ giọng, "Có điều nếu ta là nương nương, ta cũng sẽ làm như vậy, bởi vì yêu một người không hề sai."

Nhìn nữ tử trước mặt, nàng ấy cho rằng nàng là vì yêu Nguyên Duệ Diệp sao? Nàng ấy sao có thể biết được phức tạp trong mối quan hệ đó?

Vô vị mà cười, Thượng Trang thay đổi chủ đề, hỏi: "Như vậy còn ngại, vẫn tốt chứ?"

Trên mặt An Lăng Vụ nhuộm một tầng hạnh phúc: "Ta rất tốt, Vương gia đối với ta rất tốt, chàng là người vừa ôn nhu lại biết săn sóc."

"Cho nên ngay cả khi không thể về nhà, điều đó cũng không quan trọng sao?" Mỗi lần nghĩ tới, Thượng Trang đều cảm thấy An Lăng Vụ đang sống trong phúc mà không biết phúc, nàng ấy có nhà, thể mà lại lựa chọn không về.

Nếu như nàng còn nhà, ai có thể ngăn cản bước chân nàng về nhà chứ?

Có cha có mẹ, đó là chuyện hạnh phúc cỡ nào?

Sắc mặt An Lăng Vụ tối sầm, lại nghe Thượng Trang nói: "Nương của người bệnh rồi." Có lẽ thật sự là do nhớ nữ nhi mà sinh bệnh, mà nữ nhi này đương nhiên không phải nàng.

"Việc này ta sớm đã biết." An Lăng Vụ cắn môi, "Các người nhất thiết phải từng người từng người tới nói ta biết sao? Trong nhà đã có ca ca, ta không lo lắng."

"Người không nhớ mẫu thân mình sao?" Khi đó, phu nhân sủng ái nàng ấy chừng nào, tuy lão gia nghiêm khắc, nhưng phu nhân vẫn không màng tất cả mà yêu thương.

An Lăng Vụ quay mặt, bàn tay trắng nõn nắm chặt góc áo, qua nửa ngày mới mở miệng: "Nhớ, nhưng ta có thể thế nào? Ta của hiện tại còn trở về được sao? Đừng nói là lúc này không thể xuất cung, cho dù ở bên ngoài, ta có thể dùng lý do gì để trở về? Vương gia sẽ nhìn ta thế nào? Người thì sao? Muốn An Lăng gia mang tội khi quân sao? Ta sớm đã nói, ta không còn là An Lăng Vụ nữa, người mới chính là An Lăng Vụ. Mà ta chỉ là Diệp Trang, một nữ tử bình thường tên Diệp Trang!"

Diệp Trang..

Thượng Trang không khỏi cười khỏ, làm sao nàng ấy ngờ được Diệp Trang thật sự hiện tại lại ở trong Hoàn Vương phủ!

A, đúng là tạo hóa trên người!

Thôi, nàng không nên chấp nhất chuyện này, hiện tại chỉ chưa xốt mở miệng: "Ta chỉ hi vọng người có thể thật sự hạnh phúc. Lần này hồi kinh e rằng không thể lập tức trở về, hôn sự của người và Vương gia định cử hành ở kinh thành sao?"

Nhắc tới hôn sự, An Lăng Vụ tựa như xấu hổ, vội thấp đầu nói: "Việc này đương nhiên là do Vương gia làm chủ."

Đúng vậy, một nữ tử đương nhiên không nên nhiều lời việc này.

Qua một hồi lâu, Thượng Trang đột nhiên cảm thán: "Kỳ thật, ta rất hâm mộ người."

Nàng ấy có thể làm chuyện mình muốn, mà còn nàng? Cuộc đời đều bị người ta sắp xếp. Thịnh thoảng nàng sẽ hỏi chính mình, nếu hiện tại cho nàng dừng khí một lần, nàng rút cuộc muốn làm cái gì?

Hỏi, nhưng lại không có đáp án.

Cuộc sống giúp chồng dạy con đã trở thành hi vọng xa vời, mà cuộc sống hiện tại...

Nguyên Duật Diệp một lòng che chở nàng như một nam tử bình thường, mà nội tâm nàng cũng bắt đầu mềm mại.

Lúc này, bên ngoài truyền tới thanh âm của cung nữ: "Vương gia tới rồi."

An Lăng Vu lập tức tươi cười vui vẻ, ngược lại là Thượng Trang chỉ cảm thấy chấn động. Vương gia, đương nhiên là Nguyên Chính Hoàn!

Cửa mở ra, An Lăng Vu mỉm cười đứng dậy, thấp giọng gọi: "Hoàn!"

Huyền Chu bên ngoài không biết là ai, hiện tại bước vào, thấy Thượng Trang ở đây, Mạc Tầm thật sự kinh hãi.

An Lăng Vu vội giải thích: "Tu Dung nương nương tới chỗ thiếp ngồi một chút, không ngờ các người cũng tới."

Tu Dung nương nương...

Là nàng!

Nguyên Chính Hoàn nắm chặt cây quạt trong tay, không biết vì nguyên cớ gì, đáy lòng đột nhiên cảm thấy không khỏe, y miễn cưỡng cười cười: "Thì ra là nương nương, xem ra là bồn cung quấy rầy hai người nói chuyện."

Thượng Trang cũng đứng dậy, đi tới trước mấy bước: "Bồn cung chẳng qua là tới thăm hỏi, nếu Diệc Trang cô nương cần gì, bồn cung sẽ cho cung nữ chuẩn bị." Trên mặt y vẫn không có chút khác thường, phảng phất như chuyện hôm đó không phải y làm, mà nàng không nên hoài nghi những gì mắt mình nhìn thấy, không phải sao? Nàng thật sự không muốn nghi ngờ y, nhưng tất cả đều không hẹn mà gặp cùng chỉ về một phía.

Nguyên Chính Hoàn nghe thấy tiếng bước chân của nàng, một nông một sâu, xem ra ngày đó y ra tay rất nặng, đã nhiều ngày như vậy vẫn chưa hoàn toàn khỏe lại. Chi là, ngày đó nếu không thể dùng lực, ngón chân sẽ không đâm đúng hướng, chắc chắn sẽ bị Nguyên Duật Diệp phát hiện.

Y tự nói với chính mình, nữ tử trước mặt không hề liên quan tới bản thân, chỉ là vẫn không rõ tại sao, nội tâm lại vô cùng trống rỗng, rất đau.

Đầu ngón tay run lên, trên mặt, y vẫn khẽ cười: "Vậy bồn vương thay Trang Nhi đa tạ nương nương trước, Thái Hậu thích náo nhiệt, giữ Trang Nhi ở lại cung, bồn vương vốn lo nàng ấy ở đây không có ai nói chuyện, hôm nay xem ra, ngược lại là bồn vương quá lo lắng."

Sắc mặt An Lăng Vu ửng đỏ, tới bên cạnh y, nhỏ giọng: "Thiếp ở đây rất tốt."

Y mỉm cười, đưa tay nắm tay nàng ấy.

Thượng Trang thoáng đưa mắt nhìn nơi tay bọn họ đan xen rồi vội dời đi, nói: "Vương gia và Diệc Trang cô nương hẳn có rất nhiều lời muốn nói, vậy bồn cung về trước, ngày khác lại tới thăm Diệc Trang cô nương." Dứt lời, nàng nâng bước định đi.

"Nương nương." Y lên tiếng gọi nàng, chần chờ một lát, rốt cuộc cũng tiếp tục, "Tuy Hoàng Thượng sủng ái nương nương nhưng bồn vương cũng xin khuyên nương nương một câu, mỗi lần xuất hiện hay làm việc nên chú ý thỏa đáng."

Thượng Trang chấn động, quay đầu không tin nhìn y. Y cũng cho rằng vì tranh thủ tình cảm, nàng mới khiến Nguyên Duật Diệp chính miệng đẩy muội ấy xuất cung sao?

Như thế, y cũng quá đề cao nàng rồi.

Đột nhiên, chỗ đầu gối đột nhiên phát đau, sắc mặt Thượng Trang bất giác thay đổi.

"Nương nương sao vậy?" Thấy nàng không ổn, An Lăng Vu vội tiến lên, hỏi.

Thượng Trang cười yếu ớt, lại chuyển hướng nhìn Nguyên Chính Hoàn, nói: "Bồn cung không sao, vẫn là đa tạ vương gia thủ hạ lưu tình."

Lời nàng nói khiến Mạc Tầm biến sắc, hần trờng mắt nhìn nàng, nắm chặt trường kiếm trong tay. Nàng cư nhiên lại biết là chủ tử đã thương mình?

Biểu tình của Nguyên Chính Hoàn thì ngược lại, y chậm rãi xoay xe lăn, theo tiếng của nữ tử mà đưa mắt nhìn, qua nửa ngày mới mở miệng: "Nương nương thật khiến bồn vương giật mình."

Thượng Trang nhìn y, y không phải cũng khiến nàng giật mình sao?

"Vậy còn Hoàng Thượng?" Lời y nói chẳng qua là muốn hỏi Nguyên Duật Diệp có biết hay không.

Thượng Trang cắn môi, hỏi lại: "Vương gia có hi vọng ngài ấy biết không?"

An Lăng Vu lúc này mới nhận ra ý tứ trong cuộc trò chuyện của họ, không khỏi lo lắng mà gọi một tiếng: "Hoàn..."

Y khẽ cười, nắm chặt tay nàng ấy, nhẹ giọng: "Xem ra nương nương có lời muốn nói với bồn vương, Mạc Tầm, dẫn Trang Nhi ra ngoài đi."

Mạc Tầm chần chờ, cuối cùng đành phải cắn răng: "Diệc Trang cô nương, chúng ta ra ngoài thôi."

"Hoàn..." An Lăng Vu nhủ mảy, rốt cuộc là chuyện gì mà nàng cũng không nghe được, hay là... Liên quan tới Thượng Trang?

"Không có gì." Y cười một tiếng.

Mạc Tầm dẫn An Lăng Vu ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Thượng Trang và Nguyên Chính Hoàn. Y di chuyển xe lăn về phía trước muốn tới gần nữ tử. Thượng Trang không nhúc nhích, chỉ an tĩnh đứng đấy, đau nhức ở đầu gối từng đợt truyền tới, trong hoàng hốt, trái tim nàng đột nhiên đập loạn nhịp.

"Tại sao phải làm như vậy?"

Nghe nàng cuối cùng cũng lên tiếng, y ngược mắt, đang định mở miệng lại nghe nàng hỏi: "Trong trận mã cầu ở Hưng Viên lần đó, tại sao phải giết hần?"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 22: Căng thẳng

Tại sao phải giết hần?

Thời điểm hỏi ra câu này, chính Thượng Trang cũng thấy căng thẳng.

Nguyên Chính Hoàn giật mình, qua nửa ngày mới mở miệng hỏi: "Nương nương nói ai?"

"Bổn cung không cho rằng Vương gia cũng quên việc này." Thời điểm bật thốt ra, Thượng Trang bỗng nhiên chấn động. Nàng đang nói cái gì? Cái gì là cũng quên?

Hoảng sợ nhìn người trước mặt, nàng hồ đồ rồi, sao có thể nói lời như vậy?

Nữ tử đột nhiên im lặng, Nguyên Chính Hoàn bắt giác nhíu mi, run rẩy hỏi: "Ý của nương nương là, bổn vương... Đã quên gì sao? Hay là, người đang cố ý nhắc nhở bổn vương gì đó?"

Y quả nhiên nhạy cảm, trong thời gian ngắn như vậy có thể từ lời của nàng mà phỏng đoán ra nhiều như thế.

Thượng Trang cắn răng, nàng đương nhiên không thể nói y đã quên mình. Không tự chủ mà lui nửa bước, Thượng Trang mím môi, mở miệng: "Vương gia đã quên cái gì bổn cung không quản, bổn cung chỉ muốn biết, ngày đó Vương gia vì sao phải giết ngài ấy?"

Không cần chỉ thẳng ra, trong lòng y chắc chắn cũng biết người nàng đang nhắc tới chính là Nguyên Duật Diệp.

Y lại cười, nhẹ giọng hỏi lại: "Hắn nói cho người biết?"

Thượng Trang theo bản năng lắc đầu, lúc này mới nhớ y không nhìn thấy.

"Nếu Hoàng Thượng hoài nghi, vậy thì nói ngài ấy tới tìm bổn vương nói chuyện." Lời này y nói thật lạnh nhạt nhưng lại kiên quyết dị thường.

Thượng Trang không tin mà nhìn người trước mặt, gọi Nguyên Duật Diệp tới? Nếu hắn biết người làm mình bị thương là Nguyên Chính Hoàn, hắn có thể buông tha cho y sao?

"Vương gia vẫn không rõ sao? Bổn cung hôm nay tới hỏi ngài là vì..."

"Vì hắn không biết, đúng không?" Y nhếch miệng cười, hỏi lại, "Bổn vương thật hiếu kỳ, nương nương vì sao không nói?"

Nàng đã có thể nói đêm đó người làm Nguyên Duật Diệp bị thương, như vậy trong tay hắn có chứng cứ rõ ràng, nhưng tới hiện tại, nàng vậy mà lựa chọn không nói ra.

Vu Tu Dung, y càng ngày càng nhìn không thấu...

Y cười, rất ôn nhu, nhưng một khắc lại phảng phất lạnh như băng, lạnh tới xuyên thẳng vào trái tim nàng.

Qua một hồi lâu, Thượng Trang đột nhiên cười khổ: "Vương gia từng yêu ai chưa?" Thời điểm hỏi câu này, cả người nàng run lên, nếu không yêu, tại sao khi uống rượu tình hoa, y lại có phản ứng như vậy?

Tiết là hôm nay y đã quên mất nàng, thậm chí còn coi nàng là kẻ địch.

Nàng từ vì y mà giấu diếm, vì y mà ký khế ước với Nguyên Duật Diệp, thề rằng sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh hắn.

Hí vọng của nàng từng đơn giản như vậy, chỉ cần y không chết.

Hiện tại, y vẫn còn sống, thậm chí sống rất tốt, mà nàng rốt cuộc cũng hiểu câu nói khi đó ở Thành Vương phủ y nói với nàng.

Đúng vậy, bất kể y làm gì, nàng cũng sẽ không trách cứ, chỉ là chuyện tới nước này, nàng có lẽ sẽ đứng ra ngăn cản.

Chỉ vì giữa hắn và y, vô luận là ai, nàng đều không muốn nhìn bọn họ gặp chuyện không may.

Lòng ngực đột nhiên khó chịu, nữ tử này, nữ tử ở trước mặt y, cho tới bây giờ chưa từng nói lời như vậy. Y cố gắng chịu đau, vẫn cười như trước: "Ngược lại là Hoàng Thượng rất sủng ái nương nương." Y nghĩ, đó nhất định là tình yêu.

Tình yêu vô cùng sâu đậm.

Bắt giác nhíu mày, vì sao nghĩ tới việc này, y cơ hồ không thể chịu nổi, cảm giác đau đớn này rốt cuộc là gì?

Sống lưng phải tựa vào mép bàn sau lưng mới không khiến cơ thể ngã xuống, nàng nhìn nam tử trước mặt, nỗ lực nở nụ cười: "Hoàng Thượng đối với bổn cung rất tốt."

Thật sự rất tốt, hắn có thể bao dung mọi chuyện nàng làm, mặc kệ đúng sai, chỉ cần nàng quay đầu, hắn vĩnh viễn luôn đứng sau nhìn nàng. Có lẽ, nàng nên cảm kích hắn, ít nhất hắn có thể cho nàng hi vọng xa vời về tương lai.

Nhưng cũng tới hôm nay nàng mới rõ ràng, giúp chồng dạy con, cuộc sống như vậy, vô luận là Nguyên Duật Diệp hay Nguyên Chính Hoàn, bọn họ đều không thể cho nàng. Cả hai đều có chuyện cần làm, cho nàng cuộc sống này, bọn họ không thể.

"Xem ra, ngày tháng của nương nương trôi qua không tệ." Một câu đơn giản như thế, y phảng phất như phải dùng hết khí lực mới có thể nói ra. Nói được rồi, cả người lại như chìm vào hư không.

"Vương gia cũng vậy."

Nàng chỉ là không biết, nàng và y phải chăng đều thật sự tốt như vẻ bên ngoài.

Nàng gả cho Nguyên Duật Diệp làm phi tử, mà y lấy An Lăng Vu, người ngoài nhìn vào, bọn họ đều là cặp thân tiên duyên lữ.

Móng tay khảm sâu vào da thịt, quay đầu nhìn Nguyên Chính Hoàn, cảm giác đau đớn này cũng trở nên nhỏ bé. Nhanh chóng hoàn hồn, không khỏi cảm thấy buồn cười, quanh đi quẩn lại một vòng, nàng rốt cuộc vẫn không nói rõ vì sao.

Nam tử trước mặt dường như không muốn thay đổi chủ đề, tất cả đều nói vô cùng tự nhiên, nhưng mỗi một câu lại như con dao sắc nhọn đâm thẳng vào trái tim của y và nàng.

Điểm này Thượng Trang rất rõ ràng.

Mà Nguyên Chính Hoàn, bao nhiêu lần "Vi sao" ở ngay bên miệng nhưng lại không thể nói ra. Có lẽ y biết, cho dù có hỏi, nàng cũng sẽ không trả lời.

Không trả lời..

A, thật kỳ lạ, trong lòng sao lại nghĩ được nhiều như vậy?

"Khụ." Ho một tiếng, bên môi, trên mu bàn tay là một mảnh ẩm áp. Loại đau đớn này càng xâm nhập, y tựa hồ càng thấy thoải mái.

Trái tim trầm xuống, giờ khắc này cũng mặc đầu gối không khỏe, Thượng Trang nhanh chóng tiến lên đỡ lấy y: "Vương gia!" Nàng quay đầu, "Mặc..."

"Đừng gọi." Y mở miệng cắt ngang, chậm rãi lắc đầu, chính y cũng nói không rõ vì sao bản thân lại làm vậy, chỉ là giờ phút này, y không muốn để Mạc Tầm biết.

Ngơ ngẩn nhìn y, đáy mắt đã bắt đầu uon ướn, nàng không biết y như vậy có phải vì tình hoa trong người hay không, nhưng nếu y đã quên nàng thì sao có thể thế này?

Tay nắm tay y bắt giác run rẩy, nàng nghe y thấp giọng: "Rót cho bốn vương lý nước."

Thượng Trang sợ run lên, vội xoay người rót trà, thanh âm của nam tử phía sau lập tức vang lên: "Ồ Hưng Viên lần đó, bốn vương không có ra tay giết hấn."

Cánh tay cầm ấm trà cứng đờ, nàng xoay người nhìn y, đây là giải thích sao?

Y nói y không ra tay giết Nguyên Duật Diệp.

Thượng Trang vui vẻ nở nụ cười, óng ánh trong khóe mắt theo đó lăn xuống. Nàng tin y, y nói không có, vậy nhất định là không có, chỉ cần một câu của y, cho dù trước mắt có thêm bao nhiêu chứng cứ, nàng vẫn sẽ tin tưởng y.

Đưa trà tới cạnh, y uống mấy ngụm, gạt đầu, nói câu "Đa tạ."

Thượng Trang nắm khăn lụa lui vài bước, cuối cùng vẫn đuổi tay qua cầm lấy tay y, giúp y lau đi vết máu.

"Vội cái gì?" Y nén đau, cười hỏi. Nàng đang run rẩy, tất nhiên là vì kinh hoàng.

Thượng Trang gạt mình, miễn cưỡng cười nói: "Vương gia chắc vẫn không quên lời mình nói với bốn cung trong sơn động chứ?" Khi đó y nói muốn nàng tự trọng, mà hiện tại bọn họ đang ở trong cung, một là vương gia, một là phi tử, chẳng lẽ càng không nên giữ tự trọng sao?

Nụ cười trên mặt y không tự chủ mà cứng đờ, có điều qua nửa ngày, y lại bật cười thành tiếng.

Có trào phúng, có tự giễu, chỉ sợ chính y cũng không nói rõ tư vị của lúc này.

Thấy máu trên tay y đã được lau sạch, Thượng Trang thu khăn lại, sau đó đỡ mép bàn sau lưng đứng lên.

Nguyên Duật Diệp nói chuyện lần này Nguyên Chính Hoàn không có vấn đề, mà nàng cũng nhận được câu trả lời từ chính miệng y, chuyện ở Hưng Viên lần đó, không phải y muốn giết Nguyên Duật Diệp. Như vậy, nàng không nên cao hứng sao?

Tâm trạng căng chặt mấy ngày nay cuối cùng cũng thả lỏng.

Chuyện nàng sợ nhất không phải chú cháu bọn họ đối đầu sao?

Mặc kệ ai thắng ai thua, đó đều là cục diện nàng không muốn nhìn thấy.

Chỉ qua nửa ngày, nam tử đã khôi phục sắc mặt lạnh nhạt khi trước. Hít một hơi thật sâu, y mới mở miệng: "Hoàng Thượng thật tình đối đãi với nương nương, nương nương nên quý trọng."

Nàng thư thái mỉm cười, gạt đầu: "Đa tạ vương gia nhắc nhở."

"Bốn vương cũng sẽ quý trọng Trang Nhi." Y cũng không biết vì sao lại nói với nàng lời này, chuyện giữa y và Trang Nhi vốn không liên quan tới nữ tử trước mặt, chỉ là, trước đó bọn họ thật sự không có quan hệ gì sao?

Lắc đầu, y quả thật không biết.

Hai tay nắm chặt chậm rãi buông lỏng, y quý trọng An Lăng Vu, nàng cũng không ghen ghét, không phải sao?

Thượng Trang nhẹ giọng đáp, thanh âm vẫn còn run rẩy: "Bốn cung, chúc hai người hạnh phúc, cũng thỉnh vương gia chiếu cố Linh Khuyết." Chuyện của Linh Khuyết, nàng vĩnh viễn sẽ không quên, đó là muội muội của nàng, tuy không thể thừa nhận với nam tử trước mặt, nhưng nàng vẫn khắc ghi trong tâm.

Đột nhiên nhắc tới Linh Khuyết, Nguyên Chính Hoàn không khỏi kinh ngạc, sau đó liền cười nói: "Đã đuổi nàng ấy ra khỏi hoàng cung, Hoàng Thượng còn có thể thật tâm lo lắng sao? Thay bốn vương chuyển cáo Hoàng Thượng, nàng ấy ở phủ của bốn vương, bốn vương sẽ kêu mọi người đối đãi nàng ấy như quận chúa."

Đổi đãi như quận chúa? Y đã hứa hẹn như vậy, nàng còn gì mà không yên lòng chứ?

Linh Khuyết, tỷ tỷ thật hăm mộ muội.

Thượng Trang mỉm cười nhìn người đằng trước: "Nếu đã như thế, bôn cung... Thay Hoàng Thượng tạ vương gia. Bôn cung đã hỏi xong, vương gia hẳn cũng không còn gì muốn nói, vậy không quấy rầy vương gia và Diệc Trang cô nương nói chuyện nữa." Dứt lời, nàng xoay người muốn nhanh chóng rời đi.

"Đêm đó bốn vương làm nương nương bị thương không phải do thất thủ." Sau lưng truyền tới thanh âm của nam tử, Thượng Trang dừng bước, nghe y nói tiếp, "Nhưng chỉ có lần này, ngày sau, bốn vương sẽ không làm nương nương bị thương."

Thượng Trang sợ run lên, nàng không quay đầu, cũng không đáp, chỉ nâng bước ra ngoài.

Ngoài cửa, thấy nàng ra, Huyền Chu vội tiến lên giúp đỡ: "Nương nương, chúng ta hồi cung sao?"

Thượng Trang gạt đầu, thoáng nhìn qua An Lăng Vu sắc mặt khẩn trương ngồi tựa vào lan can, Mạc Tầm đứng sau nàng ấy. Chần chờ một lúc, nàng cuối cùng cũng để Huyền Chu dìu ra ngoài.

An Lăng Vu vội vàng chạy vào phòng, Mạc Tầm cũng sắc mặt ngưng trọng nhanh tiến về phía trước.

"Hoàn..."

Thanh âm lo lắng của nữ tử truyền tới bên tai, y quay đầu cười yếu ớt: "Chạy làm gì? Lại đây ngồi đi."

Thấy bộ dáng y tiêu tụy, Mạc Tầm thật sự lo lắng, chỉ là không tiện vạch trần. Hắn tiến lên, vuốt tay muốn kiểm tra mạch tượng lại bị y bắt động thanh sắc tránh đi.

"Mạc Tầm." Nguyên Chính Hoàn thấp giọng gọi.

Mạc Tầm sợ run lên, khom lưng xuống. Y nhỏ giọng bên tai hắn một phen, Mạc Tầm mờ mắt hai mắt, bật thốt lên hỏi: "Chủ tử quyết định rồi sao?"

Nguyên Chính Hoàn mỉm cười, khẽ gạt đầu.

Đáy mắt Mạc Tầm hiện lên tia quang mang, chỉ cần tâm ý đã quyết, chủ tử nhà hắn sẽ không bao giờ thay đổi. Hắn vẫn còn nhớ, khi đó, thiếu chút nữa đã cho rằng y quên mất mình đang làm cái gì, nhưng y lại nói, y rất rõ hành động của mình, tuyệt không để hắn thất vọng. Nghĩ đến, khóe miệng bất giác cong lên ý cười.

Thượng Trang và Huyền Chu rời khỏi Tuyết Tùng Cung, thời điểm lên kiệu, nàng bất giác nhìn thoáng qua cửa lớn, có chút dao động mà lắc đầu. Lệnh cho Huyền Chu hạ màn, dựa vào nệm êm phía sau, nàng bắt đầu đi thờ dài.

Hôm nay với Nguyên Chính Hoàn, nửa bên trời nắng nửa bên âm u.

Vui, là vì y và Nguyên Duật Diệp dần dần gỡ bỏ khúc mắc.

Lo, lại là lòng nàng.

Nàng không thể phủ nhận, tích tắc nhìn y thổ huyết, trái tim đột nhiên đau đớn. Nàng vẫn quan tâm y, nhưng nàng thật sự quan tâm Nguyên Duật Diệp, đó là một loại tình cảm tiềm ẩn, thăng hoa trong lúc vô tình.

Hai người, tình cảm bất đồng, nhưng đều có sự quan tâm.

Nàng không có cách nào bỏ qua một trong số đó.

A, tự giễu mà cười, loại người như nàng có phải rất giống nữ tử thủy tính dương hoa (1) hay không?

(1) Thủy tính dương hoa: Dâm loạn.

Hít sâu một hơi, kỳ thật, như vậy thì có thể nào?

Hôm nay y đã nói rõ ràng như vậy, sau này người nàng lựa chọn chỉ có thể là Nguyên Duật Diệp, mà y cũng sẽ rất tốt với An Lăng Vu.

Y và nàng, từ lúc Tiên Hoàng băng hà đã không quan hệ nào nữa, không phải sao?

Vận mệnh đẩy nàng tới bên người Nguyên Duật Diệp, mà vận mệnh lại đưa một nữ tử khác tới trước mặt y.

"An Lăng Vu..."

Nàng chậm rãi ghi nhớ ba chữ này.

Nếu không phải mang họ An Lăng, có lẽ tất cả đều không giống hiện tại. Cho nên nàng mới nói, nàng không phải An Lăng Vu, cũng không phải tiểu thư, nàng chỉ là nha đầu, cho tới hiện tại, nàng không có quyền lựa chọn.

Nghĩ tới, nội tâm đột nhiên trở nên đắng chát. Có lẽ, vận mệnh đối với ai cũng công bằng, khác biệt chỉ có hướng đi của bản thân.

Cỗ kiệu đi được một đoạn đường đột nhiên dừng lại.

Bên ngoài truyền tới thanh âm của Huyền Chu: "Nương nương, phía trước là Hoàng Hậu nương nương."

Mộ Dung Vân Khương sao?

Thượng Trang nhắc màn kiệu lên, quả nhiên thấy Mộ Dung Vân Khương được Thanh Nhi dìu tới. Mộ Dung Vân Khương cũng thấy cỗ kiệu bên này, thời điểm nhìn thấy Huyền Chu, sắc mặt nhuộm một mảnh kỳ quái.

"Dừng kiệu!" Hoàng Hậu đã tẩn bộ đi tới, nàng sao có thể còn ngồi kiệu?

Kiểu phu lập tức hạ kiệu xuống,

Thượng Trang đứng lên, đang muốn đi ra, đột nhiên bốn phía chấn động, phảng phất như cổ kiệu ngã xuống, nàng cả kinh theo bản năng hét lên, đỡ lấy vách kiệu, lại vì đau gối đau không thể dùng lực, cả người liền ngã ra ngoài.

"Nương nương... A!" Huyền Chu đuổi tay tới, nhưng lại như vấp phải gì đó, thét lên.

Thượng Trang chỉ kịp thấy cả người nàng ta ngã xuống, đập vào tảng đá bên cạnh, hòn đá kia trong nháy mắt bị nhuộm một màu đỏ thẫm. Máu đỏ từ đầu Huyền Chu chảy ra, theo hai má chảy xuống. Mắt nàng ta mở lớn, nhìn chăm chăm Thượng Trang.

"A!" Thượng Trang rốt cuộc cũng chỉ là nữ tử, đối diện với cảnh tượng máu me này, nàng chỉ cảm thấy ón lạnh từ lòng bàn chân dâng lên, bất giác nâng bước vội vàng đi về phía trước.

.....

Trước mắt rất nhiều máu chảy xuống, cơ hồ sắp chạm đến đầu ngón tay của nàng. Thượng Trang cả kinh, mở lớn hai mắt, nhìn thấy màn lụa hồng quen thuộc liền thờ phào nhẹ nhõm, nàng biết mình đã trở về Cảnh Nhân Cung.

"Nương nương tỉnh rồi!" Bên tai truyền tới thanh âm vui vẻ của cung nữ.

Thượng Trang theo bản năng nghiêng mặt, liền thấy Thanh Nhi đang dìu Mộ Dung Vân Khương đứng bên cạnh.

"Hoàng Thượng giá lâm!" Bên ngoài truyền tới tiếng kêu bén nhọn của Trương công công.

Hoàng Hậu xoay người, hành lễ với nam tử.

Nguyên Duật Diệp tựa hồ có chút kỳ quái, chỉ bỏ lại một câu "Miễn lễ" rồi nhanh chân tới bên giường, nhú mày hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Vừa rồi nghe cung nhân tới báo, hẳn chỉ nghe thô sơ gần lược, cái gì là Cảnh Nhân Cung có người chết... Hắn cả kinh tới một thân mồ hôi lạnh.

Thượng Trang vừa định mở miệng, đã nghe Mộ Dung Vân Khương nói: "Vừa rồi thần thiếp nhìn thấy cổ kiệu của Vu Tu Dung, chưa kịp tới gần thì thấy kiệu phu nâng không vững, Vu Tu Dung từ bên trong té ra ngoài, cung nữ của nàng ấy đuổi tay muốn đỡ lấy, không ngờ lại bất cẩn té xuống, đầu đập vào tảng đá bên cạnh, chết rồi. Khi đó Vu Tu Dung đứng gần, bị dọa tới hôn mê."

Nguyên Duật Diệp quay đầu nhìn, thấy tay nàng ấy cầm tay Thanh Nhi đang run rẩy. Chuyện vừa rồi Mộ Dung Vân Khương cũng tận mắt nhìn thấy, hiện tại hẳn vẫn chưa thoát ra khỏi sự kinh hoàng.

Thượng Trang gạt mình nhìn nữ tử trước mặt, lời nàng định nói nàng ta đã kể lại tường tận, chỉ là nội tâm vẫn nhịn không được mà hoài nghi. Đang êm đẹp Huyền Chu vì sao lại té ngã, hơn nữa còn trúng huyệt như vậy, đầu đập vào đá mà trực tiếp chết?

Trước mắt tựa hồ hiện lên tình hình khi đó, nàng không tự chủ mà run lên, nhắm chặt hai mắt lại.

Nguyên Duật Diệp vội cúi người ôm lấy thân thể lạnh run của nàng, nhẹ giọng an ủi: "Tốt rồi tốt rồi, không sao rồi, đừng nghĩ nữa." Bàn tay to lớn của hắn nhẹ nhàng vỗ về sống lưng nữ tử nhưng vẫn không cách nào giúp nàng áp chế sợ hãi trong lòng.

"Phục Linh, Phục Linh!" Hắn lớn tiếng gọi, nha đầu kia xảy ra chuyện gì rồi sao, hiện tại có chuyện như vậy cũng không nhìn thấy!

Nhớ tới chuyện của Phục Linh chưa nói hẳn biết, Thượng Trang nằm trong lòng nam tử, nói: "Hoàng Thượng, Phục Linh... Phục Linh xuất cung rồi. Nương bị bệnh, thần thiếp không thể tận hiếu, vì thế đã để Phục Linh đi thay. Việc này thần thiếp đã xin Thái Hậu, được Thái Hậu ân chuẩn nên mới ra ngoài, ngược lại là quên nói cho Hoàng Thượng biết." Nàng mở to hai mắt nhìn Mộ Dung Vân Khương, rõ ràng nhìn thấy đáy mắt nàng ấy lộ vẻ khác thường, thời điểm bất gặp ánh mắt bên này liền hoảng loạn quay mặt đi.

Nguyên Duật Diệp cúi đầu nhìn nữ tử trong lòng, cau mày hỏi: "Sao lại không nói với trẫm?"

"Hoàng Thượng ngày thường bận rộn chính sự, Vu Tu Dung sợ quấy rầy ngài." Mộ Dung Vân Khương cắn môi, ngừng một lúc, mới nói, "Đã có Hoàng Thượng ở đây cùng Vu Tu Dung, như vậy thần thiếp xin cáo lui trước."

Nói rồi, nàng ta hành lễ với Nguyên Duật Diệp, sau đó vội vàng muốn rời đi.

"Nương nương xin dừng bước." Thượng Trang đột nhiên gọi nàng ta lại, "Nương nương, Hoàng Thượng bị chính sự quấn thân, e rằng không thể ở lâu. Thần thiếp cả gan muốn nương nương ở lại Cảnh Nhân Cung cùng thần thiếp trò chuyện."

"Vu Nhi..." Nguyên Duật Diệp cúi đầu nhìn, nàng đã thành ra như vậy, kêu hắn sao có thể yên tâm trở về làm việc? Sắc mặt hắn tái nhợt, nàng như vậy rõ ràng là đang đuổi hắn đi!

Thượng Trang run rẩy nắm lấy tay hắn, khẽ cười: "Thần thiếp tốt hơn nhiều rồi, chỉ là đứng trước tình cảnh như vậy, thân thể không nghe theo sai sử." Run rẩy không phải ý của nàng, nàng chỉ là nhịn không được mà thôi. Ngược mắt nhìn thần sắc lo lắng của nam tử, nàng lần nữa nhỏ giọng, "Có Hoàng Hậu nương nương ở đây, Hoàng Thượng còn chưa yên tâm sao?"

Quay đầu nhìn Mộ Dung Vân Khương, hắn mở miệng: "Đã như vậy, nếu Hoàng Hậu không có chuyện gì thì ở lại đi."

Thanh Nhi không vui, lại bị Mộ Dung Vân Khương kéo lại. Hoàng Thượng đã lên tiếng, nếu không có đại sự, nàng sao có thể cự tuyệt? Vì thế nàng chỉ có thể gật đầu: "Vâng, thần thiếp tuân chỉ."

Cung nữ mang trà an thần vào, Nguyên Duật Diệp đứng lên để cung nữ tới hầu hạ, lúc quay đầu nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Mộ Dung Vân Khương, hắn nhú mày, hỏi: "Người đâu, cũng mang cho Hoàng Hậu một ly trà an thần đi."

Mộ Dung Vân Khương kinh hãi, thấy đã có cung nữ nhận lệnh lui xuống liền đáp: "Thần thiếp tạ ơn Hoàng Thượng."

Nguyên Duật Diệp chỉ "Ừ" một tiếng, lại quay đầu nhìn nữ tử trên giường. Nghe tiếng người phía sau ngồi xuống, Thanh Nhi ở cạnh nhỏ giọng an ủi vài câu, nội tâm hắn than nhẹ một tiếng. Hậu cung này, người xa cách hẳn nhất còn không phải Hoàng Hậu của hắn sao?

Từ đêm tân hôn, hắn và nàng, cả hai đều như người đung qua đường. Hắn không quan tâm suy nghĩ của nàng ấy, chỉ sợ nàng ấy cũng như vậy.

Hoặc là nói, hấn chưa từng gặp nữ tử như thế, thân là Hoàng Hậu lại chưa từng quan tâm những việc hấn làm, ngay cả ghen tuông cũng chưa từng có.

Vì vậy, nàng ấy mới được trên dưới tán thưởng là Hoàng Hậu hiền lương thực đức, điều này, nàh ấy hoàn toàn xứng đáng.

Cung nữ đã mang trà an thần lên, chỉ trong chớp mắt, phía sau liền truyền tới tiếng đổ bị nghiền nát dưới đất. Nguyên Duật Diệp giật mình quay đầu, cung nữ đã sợ tới quý xuồng.

Thanh Nhi quát lên: "Nóng như vậy, ngươi muốn làm Hoàng Hậu nương nương bị phỏng hả?"

Nhìn mu bàn tay của nữ tử đã đỏ lên, Nguyên Duật Diệp vội đi tới kéo tay nàng ấy nhìn, quay đầu gọi: "Truyền thái y!"

"Hoàng Thượng..." Mộ Dung Vân Khương có chút giật mình, theo bản năng muốn rút tay về nhưng lại bị hấn nắm chặt. Trong trí nhớ, nàng và hấn tuy là phu thê nhưng chưa từng tiếp xúc gần gũi như vậy.

Nam tử từng tiếp xúc với nàng chỉ có hai người.

Mộ Dung Vân Sở và Tôn Dịch Chi.

Giờ phút này, nhìn Nguyên Duật Diệp gần gũi mình trước mặt bao người, lòng nàng rõ ràng vô cùng bối rối. Nam tử này, nàng không yêu, mà người hấn yêu cũng không phải nàng. Nhưng hấn đối với nàng đúng là tương kính như tân.

Hấn không yêu nàng, nhưng vẫn có thể quan tâm nàng, bởi vì nàng là Hoàng Hậu của hấn.

A, Mộ Dung Vân Khương không khỏi cười cười.

Nguyên Duật Diệp nhú mày, buông tay, nháy mắt ra hiệu Thanh Nhi tới hầu hạ, đồng thời hỏi: "Sao còn cười được?"

Mộ Dung Vân Khương nắm chặt tay bị phỏng, ánh mắt dò xét nhìn nữ tử trên giường, đáp: "Thần thiếp cho rằng Hoàng Thượng chỉ lo lắng cho một mình Vu Tu Dung." Nàng biết lo lắng của hấn đối với nàng không giống Vu Tu Dung nhưng hiện tại vẫn nhịn không được mà nói như thế.

Thượng Trang chỉ lẳng lặng nghe, không nói chuyện.

Sắc mặt Nguyên Duật Diệp liền có chút khó coi, lập tức nói: "Nàng là Hoàng Hậu của trẫm, trẫm đương nhiên sẽ quan tâm nàng."

Đúng lúc này, thái y tới, hấn vừa từ Cảnh Nhân Cung ra ngoài, đi được nửa đường thì nghe tiếng thái giám đuổi theo khiến hấn càng hoảng sợ. Vốn tưởng Vu Tu Dung lại xảy ra chuyện, tới đây mới biết, thì ra là Hoàng Hậu.

Tiến lên xem xét mu bàn tay cho Mộ Dung Vân Khương, thái y mới xoay người, bẩm báo Nguyên Duật Diệp: "Hồi Hoàng Thượng, may mà trà an thần không quá nóng, tay của Hoàng Hậu nương nương không có gì đáng ngại, thần lát nữa sẽ cho người mang thuốc mỡ tới, bôi mấy ngày liền không sao."

Nguyên Duật Diệp gạt đầu, cho thái y lui xuống.

Cung nữ quý gối lúc này mới hoàn hồn lau nước mắt, cẩn thận thu dọn hỗn loạn dưới đất.

Qua một lúc, Nguyên Duật Diệp vẫn không có ý muốn đi, ngược lại là Trương công công vào bẩm báo, nói Mộ Dung Thừa Tướng đã tới, đang chờ hấn ở Ngự Thư Phòng, hấn mới bắt đầu đi rồi đi.

Cho cung nhân lui xuống, Thượng Trang lúc này mới ngồi dậy. Nghĩ tới bản thân thật vô dụng, hai tay lúc này vẫn nhịn không được mà run rẩy.

Thanh Nhi dìu Mộ Dung Vân Khương qua ngồi bên mép giường của nàng. Thấy Thượng Trang miễn cưỡng cười cười, Mộ Dung Vân Khương lên tiếng: "Biết ngươi vô cùng sợ hãi, kỳ thật, bốn cung cũng thế." Khi đó tuy đứng xa nhưng tình hình nàng vẫn nhìn rõ trong nháy mắt.

Thượng Trang hít một hơi thật sâu, trầm giọng: "Thần thiếp là vì nhìn thấy cung nữ bên người chết nên bị hù dọa, mà nương nương sợ hãi là vì người chết không phải Phục Linh." Nàng vẫn còn nhớ khi đó thời điểm hạ kiệu, nhìn thấy Huyền Chu bên cạnh mình, Mộ Dung Vân Khương rõ ràng rất kinh ngạc.

Nàng ấy kinh ngạc cái gì? Đơn giản là không ngờ cung nữ đi theo nàng đã bị thay đổi.

Chỉ sợ khi đó, nàng ấy muốn ngăn cản cũng cản không kịp, mà kẻ núp trong bóng tối khẳng định không biết cung nữ đó là người mình cần ra tay. A, trong cung này ai cũng biết cung nữ thân tín luôn theo hầu hạ nàng là Phục Linh, trước nay chưa từng thay đổi.

"Làm càn! Ai cho ngươi dám nói chuyện với Hoàng Hậu nương nương như vậy?" Thanh Nhi xanh mặt, lạnh lùng nói.

Thượng Trang ngược mặt, cũng lạnh giọng: "Ai làm càn hả? Bốn cung tốt xấu gì cũng là chủ tử, chủ tử đang nói chuyện, đến phiên ngươi được xen vào sao?" Đối với Thanh Nhi, nàng một mực nhẫn nhịn, nhưng chuyện hôm nay đã dính tới Phục Linh, nàng không thể tiếp tục mềm mỏng được nữa.

Thanh Nhi không khỏi hoảng sợ, Vu Tu Dung trước nay không dám lớn tiếng, hôm nay lại... Không lẽ bị người chết dọa tới đầu óc có vấn đề chứ?

Mộ Dung Vân Khương quay đầu liếc nhìn Thanh Nhi, trầm giọng: "Nhóm chủ tử nói chuyện, không có việc của ngươi, lui xuống đi!"

"Tiểu thư!"

"Ra ngoài!" Đây là lần đầu tiên nàng dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với Thanh Nhi.

Thanh Nhi cắn môi, không vui mà lui xuống.

Ánh mắt lần nữa nhìn nữ tử trên giường, đôi môi tái nhợt của Mộ Dung Vân Khương hé mở, nhưng lại nói: "Xem ra Vu Tu Dung vẫn còn kinh hãi, thần trí không rõ ràng."

Nói thế là không chịu thừa nhận!

Thượng Trang không sợ, ngồi thẳng người mà nói: "Xem ra là thần thiếp hiểu lầm, thì ra nương nương vốn định lấy mạng của Huyền Chu. Huyền Chu ở trong của thần thiếp không ít lần gây chuyện phiền toái, khi đó bị thần thiếp trách phạt, nàng ta nói..." Thượng Trang nhìn thẳng nữ tử trước mặt, "Nàng ta nói là bị Hoàng Hậu nương nương sai sử tới Cảnh Nhân Cung. Vì sao ư? Đương nhiên là muốn thần thiếp bị Hoàng Thượng thất sủng."

"Ăn nói bậy bạ!" Mộ Dung Vân Khương nghiêm nghị lên tiếng, nàng sao có thể phái người làm ra loại chuyện này? Tại hậu cung Tây chu, ai được sủng ái ai bị ghê lạnh thì có liên quan gì tới nàng?

Nhìn bộ dáng Mộ Dung Vân Khương lúc này, Thượng Trang có thể kết luận, Huyền Chu không phải là người của Hoàng Hậu, vì thế nàng ấy không có lý do gì để giết người diệt khẩu, mà mục đích thật sự của nàng ấy chính là Phục Linh. Nhưng vì sao lại là Phục Linh?

Thượng Trang đứng lên, quỳ xuống trước mặt nàng ấy.

Mộ Dung Vân Khương cả kinh đứng dậy, lui nửa bước: "Ngươi..."

"Nếu Phục Linh đã mạng lớn không chết, vậy thần thiếp cầu xin nương nương tha cho nàng ấy." Thượng Trang cúi đầu, "Hôm đó Thừa Tướng đại nhân hỏi muốn Phục Linh với thần thiếp, thần thiếp không đồng ý, ngày sau cũng vậy. Nương nương, Phục Linh chưa từng có lòng muốn vào Thừa Tướng phủ, việc này thần thiếp dùng tính mạng để bảo đảm!" Dứt lời, nàng dập đầu một cái.

Vì Phục Linh, một cái dập đầu này của nàng rất đáng.

Nàng vẫn còn nhớ, khi đó xảy ra chuyện của Từ Chiêu Nghi, Mộ Dung Vân Khương từng nói, nếu đổi lại là nàng ấy, nàng ấy sẽ không thủ hạ lưu tình, cho nên chuyện của Phục Linh, nàng ấy rất có khả năng sẽ vì Mộ Dung Vân Sở mà...

Hít một ngụm khí lạnh, tới hiện tại, nàng vẫn cảm thấy Mộ Dung Vân Khương không có bất kỳ chờ mong với Nguyên Duật Diệp, có lẽ bởi vì... Người trong lòng nàng ấy là...

Trong đầu hiện lên tên người nọ, Thượng Trang cắn răng.

Không thể nào, bọn họ là thân huynh muội!

Đúng vậy, nàng sao có thể quên, khi đó ở Hưng Viên, nàng từng nhìn thấy Mộ Dung Vân Khương nắm tay Tôn Dịch Chi, có lẽ người trong lòng nàng ấy là Tôn Dịch Chi. Còn đối với Mộ Dung Vân Sở, nàng ấy chẳng qua chỉ có cảm giác không muốn xa rời. Nàng ấy không thích nàng, vì thế mới không thích luôn cung nữ bên cạnh mình...

Mộ Dung Vân Khương không ngờ nữ tử này lại nghĩ như vậy. Sau kinh ngạc, nàng lại cảm thấy buồn cười. Mộ Dung Vân Sở từng hỏi muốn Phục Linh sao?

Hai tay nắm chặt thành nắm, việc này hẳn chưa từng nói với nàng.

Cúi đầu nhìn nữ tử bên dưới, Mộ Dung Vân Khương trầm giọng: "Nếu ngươi đã biết, vậy bốn cung cũng không còn gì để nói. Bốn cung chỉ muốn nói là, cung nữ của ngươi, mạng cũng thật ghê gớm."

"Nương nương..." Nàng ấy nói như vậy, nghĩ là vẫn không chịu bỏ qua cho Phục Linh sao? Nếu như nàng đem việc này nói với Nguyên Duật Diệp, như vậy một bên là Hoàng Hậu, một bên là cung nữ, tới lúc đó hẳn tất nhiên sẽ áp chế việc này, không truy cứu tội của Mộ Dung Vân Khương.

Mộ Dung Vân Khương khom người giúp nàng đứng dậy, trầm giọng: "Bốn cung có bất đắc dĩ của bốn cung."

"Tại sao?"

"Nàng ta sẽ hại ca ca và Dịch Chi."

"Phục Linh sao có thể?" Thượng Trang khó hiểu nhìn nữ tử trước mặt. Phục Linh không biết mình đắc tội với bọn họ thế nào, mà nàng cũng không biết.

Mộ Dung Vân Khương không trả lời. Chính vì nàng hiện tại không biết nên mới phải sớm ra tay, nếu không tương lai sẽ trở thành mối họa hối hận không kịp.

"Sao nương nương không nghĩ thoát một chút? Nếu đổi lại là Thanh Nhi, người có chịu nổi không? Người ra tay ép buộc như thế, không sợ thần thiếp giận chó đánh mèo sao? Nói tới cùng, nàng ta chỉ là một cung nữ, mà thần thiếp mới là chủ tử, không phải sao?"

Lời này thật sự khiến Mộ Dung Vân Khương giật mình, hai tay chậm rãi nắm chặt khăn lụa. Đúng vậy, lời này thật sự rất thỏa đáng, chỉ là, nàng vẫn sẽ không bỏ qua.

Mộ Dung Vân Khương xoay người đưa lưng về phía Thượng Trang, mở miệng: "Bốn cung có người bốn cung phải bảo vệ. Vu Tu Dung, lập trường giữa ngươi và ta không giống, hôm nay cho dù ngươi biết bốn cung muốn giết Phục Linh thì có thể nào? Nếu đã biết, ngày sau thời điểm động thủ, bốn cung cũng không cần mịt mờ nữa." Nàng là Hoàng Hậu, tùy tiện tìm lý do bóp chết một cung nữ không phải quá dễ dàng sao?

Thượng Trang cả kinh nhìn, Mộ Dung Vân Khương như vậy, đây là lần đầu tiên nàng thấy.

Nàng từng cho rằng, kiểu tiểu thư luôn ở khuê phòng như Mộ Dung Vân Khương sẽ rất nhu nhược, chỉ là nàng lại quên, người cho dù nhu nhược tới đâu, một khi có thứ cần phải bảo vệ, họ cũng sẽ dám làm mọi thứ.

Sao nàng lại quên, bản thân nàng cũng từng cả gan giấu di chiếu sao?

"Vậy thần thiếp cả đời sẽ không cho nàng ấy hồi cung." Thượng Trang biết đây không phải kế sách tốt nhất.

Quả nhiên, Mộ Dung Vân Khương đáp không do dự: "Chân trời góc biển, bốn cung sẽ tìm được à ta, trừ phi mỗi ngày ngươi đều cho người trông coi à."

Thượng Trang cuối cùng cũng thật sự khiếp sợ trước ngữ khí này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Một Phục Linh nhỏ nhoi sao có thể khiến nàng ấy biến thành như vậy? Không thể không lấy mạng Phục Linh, đây chắc chắn là đại sự, là chuyện rất lớn.

Mộ Dung Vân Khương lúc này cũng không tiếc hai tay nhuộm máu!

Thượng Trang ngã ngồi bên giường, hô hấp trở nên dồn dập. Lời này của Mộ Dung Vân Khương, ý tứ đã quá rõ ràng.

"Nếu Vu Tu Dung đã không còn chuyện gì nữa, vậy bốn cung về trước, ngươi nghỉ ngơi đi." Quét mắt nhìn nữ tử bên giường, Mộ Dung Vân Khương thoáng chần chờ, cuối cùng cũng nâng bước rời đi.

Thượng Trang không mở miệng gọi nàng ấy lại, những gì cần nói cũng đã nói rồi, nàng chỉ là không hiểu, Phục Linh rốt cuộc đã đắc tội bọn họ chỗ nào? Nghĩ tới nghĩ lui, một chút manh mối cũng không có.

Qua một lúc, Thượng Trang gọi cung nữ vào, kêu họ chuẩn bị kiệu.

Thời điểm diu nàng ra ngoài, thấy thân thể nàng vẫn còn run rẩy, cung nữ không khỏi lo lắng, vội khuyên: "Nương nương, người vẫn là ở trong tấm cung nghỉ ngơi đi, có chuyện gì cứ phân phó nô tỳ đi làm là được." Nếu nương nương xảy ra chuyện, Hoàng Thượng khẳng định sẽ lột da bọn họ.

Thượng Trang không nói lời nào, trực tiếp vào trong kiệu.

Phân phó cổ kiệu dừng bên ngoài Ngự Thư Phòng, đứng ở bên này trùng hợp có thể nhìn thấy cửa lớn, người ra người vào, vừa nhìn liền biết. Thượng Trang chỉ căng lớn hai mắt mà nhìn, cung nữ thấy nàng không nói lời nào, cũng không dám hỏi.

Mộ Dung Vân Khương không đồng ý, như vậy nàng chỉ có thể đi tìm Mộ Dung Vân Sở.

Chờ thật lâu, ánh mặt trời gay gắt cũng dần dịu đi, cửa Ngự Thư Phòng lúc này mới mở, Mộ Dung Vân Sở từ trong đi ra.

Thượng Trang đưa mắt nhìn cung nữ, cung nữ hiểu ý, lập tức chạy lên nói mấy câu với Mộ Dung Vân Sở. Đưa mắt nhìn qua bên này, thoáng chần chờ, hẳn cuối cùng cũng theo cung nữ đi tới.

"Nương nương," Mộ Dung Vân Sở hành lễ.

Thượng Trang xuống kiệu, cho cung nữ lui xuống, mới trầm giọng: "Bốn cung có một việc muốn nhờ Thừa Tướng."

Nhìn gương mặt tái nhợt của nữ tử, thân ảnh dưới ánh trời chiều tựa hồ mang theo ý rung động, Mộ Dung Vân Sở cả kinh, theo bản năng quay đầu nhìn Ngự Thư Phòng sau lưng, lắc đầu cười, xoay người lại nói: "Khó có được việc nương nương tìm tới thần."

Thượng Trang gật đầu, nghĩ nghĩ, trực tiếp nói: "Vẫn là chuyện của Phục Linh."

Lời này thật sự khiến Mộ Dung Vân Sở kinh ngạc, nàng chủ động tới chẳng lẽ là muốn tặng Phục Linh cho hắn?

A, không khỏi muốn cười, mặc dù không hiểu rõ, nhưng hắn biết nữ tử trước mặt không phải người như vậy.

Hắn không nói lời nào, là chờ nàng nói.

Thượng Trang không chút do dự, tiếp tục: "Bốn cung còn nhớ chuyện của Lã Đức Nghi ngày đó, Thừa Tướng từng nói sẽ giúp bốn cung một việc, ngài nói vô luận bốn cung muốn gì, ngài sẽ làm tất cả."

Mộ Dung Vân Sở đáp không chần chờ: "Vâng, lời thần nói khi đó vẫn luôn hữu hiệu." Tính mạng của Vân Khương đối với hắn vô cùng quan trọng, đừng nói là một việc, cho dù là trăm chuyện hắn cũng đồng ý.

Nghe hắn nói thế, Thượng Trang thở phào nhẹ nhõm, mở miệng: "Chuyện bốn cung muốn nhờ Thừa Tướng làm rất đơn giản, chỉ hi vọng Thừa Tướng hiện tại qua Quán Sư Cung, thỉnh Hoàng Hậu nương nương buông tha cho Phục Linh."

Lấy làm kinh hãi, hắn bật thốt lên: "Vân Khương..." Lời vừa ra khỏi miệng, hắn liền cảm thấy không ổn, hắn thế mà ở trước mặt Vu Tu Dung gọi thẳng khuê danh của Hoàng Hậu.

Thượng Trang dường như không để ý, chỉ nói: "Bốn cung không biết Phục Linh đắc tội các người việc gì, nhưng bốn cung có thể đảm bảo, tương lai mặc kệ phát sinh điều gì, Phục Linh sẽ không nguy hại tới Thừa Tướng và Tôn thị vệ." Đây là lời hứa của nàng, nàng sẽ tuân thủ.

Che giấu tâm tư, hắn gật đầu: "Thần lập tức qua Quán Sư Cung."

Nhìn bóng lưng của nam tử, Thượng Trang yên tâm mỉm cười. Nàng biết Mộ Dung Thừa Tướng là người ân oán rõ ràng, hắn không muốn nợ ân tình người khác, cho nên lần này hắn chắc chắn sẽ tận lực giúp nàng.

Nàng vốn cho rằng lời hứa này của hắn cả đời này bán thân sẽ không dùng tới, chỉ là không ngờ, người tính vẫn không bằng trời tính!

Vừa xoay người, thân thể liền mềm nhũn lao đảo, cung nữ vội đỡ lấy nàng, nhẹ giọng hỏi: "Nương nương không sao chứ?"

Thượng Trang lắc đầu, không sao, không có việc gì nữa rồi.

.....

Quán Sư Cung

Thấy Mộ Dung Thừa Tướng tới, Thanh Nhi cao hứng chạy vào trong báo cho tiểu thư nhà mình.

Mộ Dung Vân Khương buông bút trong tay, đứng dậy ra ngoài nghênh đón lại thấy hắn về mặt tái nhợt."

"Ca..." Đối diện với nàng, hắn rất ít khi có thần sắc như vậy. Có lẽ... Trong trí nhớ của nàng, chẳng qua chỉ có hai lần.

Một lần là nàng không đồng ý gả cho Hoàn Vương, khi đó nàng còn cho người hạ thuốc vào đồ ăn của hắn, không cho hắn vào cung ngăn cản.

Mà lần thứ hai, chính là hôm nay.

Nàng ần ần nghĩ tới một chuyện.

Vừa định mở miệng giải thích, hắn đã lên tiếng trước: "Vân Khương, ai bảo muội động thủ với Phục Linh?"

Sắc mặt Mộ Dung Vân Khương tái nhợt, Thanh Nhi ở cạnh nghe vậy liền kinh hô: "Thiếu gia, không phải là Vu Tu Dung cáo trạng với ngài chứ? Đó là vì tiểu thư..."

"Im miệng!" Hắn quát một tiếng, ánh mắt nhìn chăm chăm Mộ Dung Vân Khương, "Ta đã nói bản thân có thể xử lý việc này, chuyện của Phục Linh, đừng ở đây."

Lúc này, Mộ Dung Vân Khương nhìn không được mà chất vấn: "Sao có thể dùng tay? Không phải huynh nói ả đã nhìn thấy..." Lập tức gờ tay che miệng lại, nơi đây cho dù chỉ có ba

người bọn họ, nàng cũng không thể ăn nói lung tung, tránh tai vách mạch rừng.

"Nàng ta còn chưa biết."

"Ca, huynh làm sao vậy? Đợi tới biết rồi, còn kịp sao?" Hấn sao có thể mềm lòng như vậy? Nàng còn không sợ, hấn sợ cái gì?

"Việc này, như thế là được rồi!"

Ngày đó vì an nguy của Vân Khương, hấn đã đồng ý với Vu Tu Dung sẽ làm một chuyện, tuy Vân Khương không gặp chuyện không may, nhưng hấn sẽ không nuốt lời. Đại trượng phu, nhất ngôn cửu đỉnh, hấn không sợ gì cả, hấn chỉ sợ Vân Khương lại gặp chuyện không may.

Thanh Nhi nghe tới nôn nóng trong lòng, chỉ là nhóm chủ tử đã nói thành như vậy, nàng còn có thể xen vào sao? Nàng là tức giận, nếu hiện tại có Tôn Dịch Chi ở đây, sự tình khẳng định đã được giải quyết. Thiếu gia, hấn hôm nay sao lại...

A! Thanh Nhi cắn môi, nàng sắp phát điên rồi!

"Ca..." Sắc mặt Mộ Dung Vân Khương càng trở nên khó coi, nàng duỗi tay kéo ống tay áo của hấn, run giọng hỏi, "Huynh không phải là... Thích à rồi chứ?" Nếu không, hấn sao có thể như vậy?

Thanh Nhi "A" một tiếng.

Mộ Dung Vân Sở không tin mà căng lớn hai mắt nhìn nữ tử trước mặt, nàng... Nàng rốt cuộc đang nói cái gì?

Trái tim của hấn...

Kéo tay nàng qua đặt trên lồng ngực của mình, nàng chẳng lẽ còn không cảm nhận được sao?

Chỉ một động tác đơn giản, nước mắt lập tức trào ra, Mộ Dung Vân Khương nức nở: "Như vậy rốt cuộc là vì cái gì? Huynh chẳng lẽ không rõ, nếu để người khác biết, biết huynh kỳ thật là..."

"A!" Thanh Nhi sợ hãi la lên, phía sau màn trường kia, nàng ta thấy đôi giày mình hoàng.

Mộ Dung Vân Khương lập tức im lặng, rất nhanh liền nghe thanh âm của Nguyên Duật Diệp truyền tới: "Hoàng Hậu đang nói... Biết cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 23: Tha thứ

Thanh âm của hoàng đế từ bên ngoài nhàn nhạt truyền tới, Mộ Dung Vân Sở lập tức buông tay. Hấn đưa lưng về phía Nguyên Duật Diệp, từ bên kia nhìn tới khẳng định không thể thấy rõ hành động bên này.

Mộ Dung Vân Khương cúi đầu lau nước mắt, sau đó liền nở nụ cười: "Thần thiếp thỉnh an Hoàng Thượng. Hoàng Thượng tới đây sao không cho người báo một tiếng?"

"Thần tham kiến Hoàng Thượng." Mộ Dung Vân Sở xoay người, hành lễ với hấn.

Thanh Nhi cả kinh tới thất thần, hiện tại thấy nhóm chủ tử đều đã hành lễ, nàng ta cũng vội khom người.

Nguyên Duật Diệp khẽ cười một tiếng: "Trẫm vốn định tới thăm Hoàng Hậu, lại không ngờ bên ngoài không có một ai, vì thế mới tự mình vào? Sao há, ngược lại là trẫm quấy rầy Hoàng Hậu và Thừa Tướng nói chuyện sao?"

Mộ Dung Vân Khương biến sắc, vội đáp: "Hoàng Thượng nói gì vậy, thần thiếp và ca ca chẳng qua chỉ nói chút việc nhà, cũng không phải đại sự gì." Dứt lời, nàng tiến lên dìu Nguyên Duật Diệp vào chỗ ngồi, lại tự mình rót trà cho hấn.

Nguyên Duật Diệp uống một ngụm, ngược mắt: "Thật sao? Nhưng vừa rồi trẫm lại nghe Hoàng Hậu nói cái gì là... Biết Thừa Tướng kỳ thật là gì?" Hấn đứng từ xa nên nghe không rõ, hiện tại hỏi chỉ là thuận miệng mà thôi.

Thanh Nhi run lên, hoảng sợ nhìn tiểu thư nhà mình.

Lúc này, Mộ Dung Vân Sở đột nhiên quỳ xuống, mở miệng: "Vi thần thỉnh Hoàng Thượng trách phạt."

"Ca..." Mộ Dung Vân Khương sợ hãi nhìn nam tử quỳ dưới đất, giờ phút này nói gì cũng không đúng, chỉ có thể cắn môi đứng bên cạnh Nguyên Duật Diệp.

"Trẫm không biết Thừa Tướng có tội gì?" Hấn nhún mày.

"Nương nường lo lắng cho Dịch Chi nên mới phái người gọi thần tới, thần nhất thời nhanh miệng nên để lộ tin tức. Bởi vì Tân Vương rất có khả năng là kẻ đứng sau, nương nường sợ Hứa Thái Hậu gây khó dễ cho Dịch Chi, thần vốn không muốn nương nường lo lắng, lại không ngờ nhất thời mau miệng, thỉnh Hoàng Thượng thứ tội." Từ lời nói của hấn không nghe ra được thẳng thắn.

Mộ Dung Vân Khương cũng vội quỳ xuống, cúi đầu: "Hoàng Thượng đừng trách huynh ấy, là thần thiếp huynh ấy nói rốt cuộc Dịch Chi đang làm gì. Dịch Chi tuy chỉ là thị vệ nhưng với huynh muội thần thiếp tình như thủ túc, thần thiếp biết tội rồi, thần thiếp không nên tham dự triều chính." Những lời Mộ Dung Vân Sở vừa nói, nàng thật sự nghe không hiểu, cái gì là Tân Vương có thể là kẻ đứng sau, một chút nàng cũng không rõ ràng.

Chỉ là nhớ lại khi trước hỏi tình hình của Tôn Dịch Chi, Mộ Dung Vân Sở đều nói hấn không sao, chắc chắn sẽ an toàn trở về. Rốt cuộc Tôn Dịch Chi đang làm gì mà không thể cho ai biết? Nghĩ tới đây, nàng không khỏi kinh hoàng.

Nguyên Duật Diệp buông chung trà trong tay, cúi người đỡ lấy nàng, nói: "Đây cũng không phải đại sự gì, tất cả đứng lên đi. Có điều, trẫm phải dặn dò Hoàng Hậu, dù tình như thù tức thế nào, nam nữ vẫn có khác biệt, nàng là Hoàng Hậu của trẫm, mỗi bước đi đều phải cẩn thận." Thời điểm nói chuyện, Nguyên Duật Diệp đưa mắt nhìn Mộ Dung Vân Sở, trên mặt hần một chút dấu vết cũng không lưu lại.

Không khỏi nhớ tới lần đó ở Hưng Viên, chính mình kéo Vu Nhi trốn sau hòn non bộ, câu nói nàng chỉ kịp nói phân nửa.

Hần biết nàng muốn nói mình nhìn thấy Mộ Dung Vân Khương và Tôn Dịch Chi, kỳ thật lần đó hắn cũng nhìn thấy, nhưng sau khi điều tra, Tôn Dịch Chi chẳng qua chỉ dẫn nàng đi thăm Mộ Dung Vân Sở mà thôi.

Sau đó, bọn họ cơ hồ không còn tiếp xúc, vì thế hắn mới không truy cứu. Chỉ là hiện tại, thân phận bọn họ đã khác, hắn chỉ hi vọng được nhìn thấy một Hoàng Hậu hiền lương thực đức.

Nghe Nguyên Duật Diệp dặn dò, sắc mặt Mộ Dung Vân Khương liền có chút thay đổi, vội mở miệng: "Vâng, thần thiếp xin ghi nhớ lời dạy bảo của Hoàng Thượng."

Hắn "Ừ" một tiếng, lại kéo tay nàng nhìn xem, nói: "Trẫm là nhớ tới thương thể của nàng, đã bôi thuốc ôn hòa chưa?"

Mộ Dung Vân Khương miễn cưỡng cười đáp: "Chẳng qua là chút thương tích, ngược lại là Vu Tu Dung, thời điểm rời đi, thần thiếp thấy muội ấy vẫn không tốt lắm." Trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ quái, Nguyên Duật Diệp tại sao lại không tới Cảnh Nhân Cung mà tới nơi này của nàng?

Nguyên Duật Diệp khẽ cười, nhẹ giọng: "Hoàng Hậu đúng là hiền lương thực đức! Chỗ của vu Tu Dung trẫm sẽ đi, chỉ là Hoàng Hậu của trẫm, trẫm đương nhiên cũng phải tới xem."

Hắn và nàng, trước mặt người khác xưa nay luôn duy trì hòa khí.

Ngược lại là Mộ Dung Vân Sở, thời điểm biết Hoàng Hậu bị thương, hắn cuối cùng cũng nhịn không được mà đưa mắt nhìn nàng, thấp giọng: "Nương nương bị thương ở đâu?" Hắn vừa tới, một chút cũng không phát hiện.

"Chẳng qua là bị trà nóng đổ vào tay mà thôi, đã không có gì đáng ngại." Nàng quay đầu nhìn Nguyên Duật Diệp, cười nói, "Nếu Hoàng Thượng đã tới, không bằng thần thiếp phân phó Thanh Nhi chuẩn bị điểm tâm, ngài nếm thử một ít, thế nào?"

Hắn gật đầu, lại nói: "Thừa Tướng nếu không có việc gì thì cũng ở lại dùng điểm tâm đi."

Mộ Dung Vân Sở vội cự tuyệt: "Tạ Hoàng Thượng, thần không làm phiền Hoàng Thượng và nương nương dùng bữa nữa." Dứt lời, hắn liền hành lễ, lui xuống.

.....

Thời điểm Thượng Trang hồi cung, sắc trời đã tối.

Bước vào sân, không tự chủ mà nhìn nhóm cung nhân, Thượng Trang lập tức nắm chặt hai tay thành nắm, nàng từng nói sẽ bảo toàn tính mạng cho Huyền Chu, thế mà...

A, thờ dài lác đầu, nàng biết nếu không đổi người, như vậy hôm nay phải chết chính là Phục Linh. Chỉ là cho dù đó là Huyền Chu, nàng vẫn cảm thấy áy náy, rốt cuộc cũng là một mạng người!

Cung nữ diu nàng vào phòng, hầu hạ nàng lên giường, lại lo lắng hỏi: "Nương nương thấy thoải mái hơn chưa?"

Nàng gật đầu: "Ở đây không còn việc gì nữa, người lui xuống đi."

"Nhưng... Bữa tối người muốn ăn gì?"

Thượng Trang lại lắc đầu: "Bổn cung ăn không vô, đứng rồi, phải người nói với An Lăng đại nhân, nếu nương ta đã khỏe thì để Phục Linh trở về hầu hạ đi."

"Vâng, nô tỳ đi ngay." Cung nữ nhận lệnh, ra ngoài.

Quả thật có chút mệt mỏi, Thượng Trang nằm xuống, vừa nhắm mắt liền bị cơn buồn ngủ đánh úp.

Không biết thời gian qua, bên tai mơ hồ truyền tới thanh âm của nữ tử: "Nương nương, nương nương..."

Thân thể thoáng động, đầu ngón tay tựa hồ chạm vào thứ gì đó sần sệt, có chút ấm áp. Thượng Trang cả kinh, bỗng nhiên giật mình tỉnh dậy.

Cảm giác vừa rồi quá chân thật, thật tới mức khiến nàng thiếu chút nghĩ rằng...

Cần mồi, ôm gối ngồi dậy, thì ra chỉ là một giấc mộng.

Tìm bất giác đập loạn nhịp, nàng há miệng thờ hồn hển vài tiếng, rất lâu vẫn không bình ổn được tâm tình. Dứt khoát đứng lên, đi tới cửa sổ, đưa tay đẩy ra, bên ngoài, cung nữ gác đêm có lẽ vì mệt mỏi mà tựa vào hành lang ngủ mất.

Khóe miệng khẽ động, nàng không gọi nàng ấy, lúc này có ai mà không mệt mỏi chứ?

Thượng Trang hít một hơi thật sâu, ngày mai Phục Linh sẽ trở về, hơn nữa chuyện của Phục Linh đã được giải quyết, nàng nên vì thế mà vui mừng.

Một trận gió thổi tới làm tóc nàng tán loạn, Thượng Trang vuốt tay vén tóc ra sau, thời điểm ngước mắt tựa hồ nhìn thấy một thân ảnh màu trắng xuất hiện trong nội viện.

Nàng kinh hãi, đưa người ra ngoài. Chỉ là một cái chớp mắt, tựa như thoáng qua.

Kéo y phục trên người lại, nàng ra khỏi phòng, gọi cung nữ trực đêm mấy tiếng. Cung nữ vẫn ngủ say như lúc ban đầu, không hề nghe thấy tiếng Thượng Trang gọi. Thượng Trang mơ hồ cảm thấy kỳ quái, vừa định tiến lên, bên tai đột nhiên truyền tới thanh âm thì thầm của một nữ tử: "Nương nương, nương nương, người tìm cách hại chết nô tỳ, người cũng biết sợ sao? Ha ha ha..."

Trái tim trầm xuống, thân thể như có gì đó ập tới đè nặng. Thượng Trang nhìn không được mà hét lên, nàng bước xông về phía trước.

Thời điểm lao ra ngoài, trước mặt tựa như trông thấy ai đó, thân thể nàng bị giữ chặt, cứ thế mà đâm thẳng vào nam tử.

"Vu Nhi!" Nguyên Duật Diệp vừa vào cửa liền thấy nàng kinh hoảng lao ra, lắp bắp kinh hãi cuống quýt ôm lấy thân thể nhỏ nhắn của nàng. Phát hiện nàng không ngừng run rẩy, trái tim

hắn bỗng dung hoảng loạn, vội hỏi, "Đã xảy ra chuyện gì?"

Thượng Trang ngược mắt, thấy người tới là hắn, chẳng biết tại sao, nước mắt cứ như thế mà rơi xuống, nghẹn ngào trả lời: "Ta nhìn thấy..." Quay đầu lại, nội viện phía sau một mảnh an tĩnh.

Ở đây nào có thân ảnh màu trắng? Nào có thanh âm oán hận của nữ tử?

"Nhìn thấy cái gì?" Hắn ôn nhu hỏi, theo ánh mắt của nàng mà nhìn, trước mắt một mảnh đen kịt, ngoại trừ ánh đèn le lói trong tấm cung của nàng truyền ra thì không còn gì khác.

Hắn quay đầu, ý bảo cung nhân sau lưng tiến lên kiểm tra.

Hắn ôm nàng, thấp giọng an ủi: "Không sao rồi. Nàng nhìn thấy cái gì? Nói ta biết."

Bàn tay nắm chặt vạt áo trước ngực hắn, lúc này nơi đó đã bị nàng vò nát. Thượng Trang thờ hồn hèn, vô lực tựa vào hắn: "Huyền Chu... Ta nhìn thấy Huyền Chu..."

Nàng ấy nói là nàng hại chết nàng ấy...

Nắm chặt hai mắt lại, thân thể vẫn run rẩy không ngừng, nàng không phủ nhận, cái chết của Huyền Chu xác thật liên quan tới nàng, là nàng hại chết nàng ấy...

Nguyên Duật Diệp nhíu mày, sắc mặt lạnh đi, duỗi tay bế ngang nữ tử trước mặt nhanh chóng trở về tấm cung. Cung nữ canh giữ bên ngoài tựa như bị đánh thức, thời điểm mở to hai mắt, phát hiện cửa cung mở rộng, nàng kinh hãi, chưa kịp hoàn hồn đã thấy trong sân có rất nhiều người, thậm chí còn thấy Hoàng Thượng ôm nương nương sắc mặt trắng bệch trở về.

Cung nữ thầm kêu không ổn, vội vàng quỳ xuống, cúi đầu.

Nguyên Duật Diệp vừa vào cửa, Trương công công liền tiến lên, nhỏ giọng: "Hoàng Thượng, trong viện không có ai cả."

"Đi gọi một đội cấm vệ quân tới kiểm tra Cảnh Nhân Cung một lần, trông thấy người khả nghi, toàn bộ bắt tới đây hết!" Hắn bình tĩnh ra lệnh. Huyền Chu đã chết, đang êm đẹp nàng sao có thể trông thấy?

Thấy sắc hắn không tốt, Trương công công đáp một tiếng rồi lui ra ngoài.

Xoay người cẩn thận đặt nữ tử xuống giường, Thượng Trang ngược mắt nhìn hắn, miễn cưỡng cười cười, qua nửa ngày mới mở miệng: "Có lẽ là ảo giác của ta." Nàng tự nói với lòng mình, Huyền Chu đã chết, nàng ấy chết rồi.

Bản thân như sắp phát điên, trong mộng nhìn thấy hình ảnh đó, bên tai còn nghe được tiếng của Huyền Chu, mở mắt tỉnh dậy, thân ảnh đó không phải còn là ảo giác sao?

Bàn tay rộng lớn của hắn nắm chặt tay nàng, hắn nên tới sớm một chút, hắn nên tới sớm ở bên cạnh nàng. Hắn cứ nghĩ hiện tại nàng đã ngủ, lại không ngờ xảy ra chuyện như vậy.

Thấy Thượng Trang lúc này vẫn còn run rẩy, hắn đau lòng kéo chặt đắp cho nàng, cau mày nói: "Không sao, ta đã cho người tới xem, chắc chỉ là gió thổi động bóng cây mà thôi, mấy ngày nay nàng cũng mệt mỏi rồi."

"Ừ." Nàng nhẹ nhàng gật đầu.

Xác thật rất mệt mỏi, thân thể mệt mỏi, tinh thần cũng vậy.

"Đã trễ thế này, Hoàng Thượng sao lại tới đây?" Thượng Trang ngược mắt nhìn hắn, may là hắn tới đây.

Hắn cười yếu ớt: "Lo cho nàng nên mới tới xem." Ngồi bên giường, cảm giác nàng thoáng nắm chặt tay mình, trái tim hắn đau như dao cắt. Ban ngày nghe nói Cảnh Nhân Cung có người chết, dọa nàng ngất xỉu, sau lại biết đó là cung nữ bên cạnh của nàng, hắn đã rất lo lắng.

Cúi người ôm lấy nàng, hắn thấp giọng: "Huyền Chu chết là ngoài ý muốn sao?"

Thượng Trang cả kinh, kinh ngạc với câu hỏi của hắn. Thoáng chần chờ, nàng mở miệng trả lời: "Nàng ta đi tu xuống kiêu không cẩn thận bị trượt chân, rất nhiều máu, nàng ta vẫn luôn mờ to hai mắt nhìn ta..."

"Vu Nhi!" Hắn cắt ngang lời nàng, là hắn không tốt, bắt nàng phải nhớ lại tình cảnh khi sáng.

Ôm chặt lấy nàng, hắn không muốn nàng nói thêm gì nữa.

"Ta sợ." Thần kinh quá căng chặt, nàng tựa hồ sắp không chịu nổi rồi. Từ lúc nhìn Huyền Chu chết đi, nàng một mình gồng gượng, còn phải giải quyết chuyện của Phục Linh, có trời mới biết, nàng mệt mỏi tới muốn ngất đi mấy lần.

Hiện tại, nàng thật sự cảm thấy sức lực đã cạn kiệt.

Nguyên Duật Diệp tới thật tốt, nàng rất muốn nói một tiếng "Đa tạ", chỉ là lời này, nàng không nói được. Toàn thân vẫn còn run rẩy, nàng chỉ có thể nắm chặt nam tử trước mặt, co rúc trong lòng hắn.

Nguyên Duật Diệp bất giác nghĩ tới Huyền Chu trước đó không lâu bị nhốt trong Cảnh Nhân Cung, hiện tại đang êm đẹp lại mất mạng. Hít một hơi thật sâu, hắn không muốn nghĩ nữa.

Huyền Chu chết rốt cuộc có liên quan tới nàng không, hắn sẽ không hỏi.

Hắn biết nàng là nữ tử thiện lương, không phải loại người tâm ngoan thủ lạt (1).

(1) Tâm ngoan thủ lạt: Thủ đoạn ngoan độc

Nhìn thấy nàng như vậy, hắn chỉ có đau lòng, hắn thầm nghĩ phải luôn ở bên cạnh nàng, an ủi nàng.

Thượng Trang vẫn mờ lớn hai mắt, không biết vì sao, nàng không có cách nào nhắm mắt lại.

Hắn thở dài, gọi cung nữ vào, phân phó chuẩn bị trà an thần.

Cung nữ nghiêm túc gật đầu nhận lệnh, nàng ta vẫn không quên khi này chính mình ngủ quên mà suýt xảy ra chuyện, hiện tại không thể để xảy ra bất cứ sai lầm nào nữa.

"Hoàng Thượng, có phải ta rất vô dụng không?" Nàng thấp giọng hỏi.

Trong lòng vô cùng đau đớn, hần lắc đầu: "Đừng suy nghĩ lung tung."

Qua một lúc, Trương công công đã quay lại, nhìn hai người trong phòng, cho rằng Thượng Trang đã ngủ, hần tận lực nhẹ nhàng bước chân, đứng từ xa mà mở miệng: "Hoàng Thượng, trong ngoài đều đã tìm mấy lần, tất cả bình thường."

Nguyên Duật Diệp gật đầu, ý bảo Trương Liêu lui xuống.

Nhìn nữ tử tiều tụy trong lòng, hần thấp giọng: "Nàng nghe rồi đấy, căn bản không có việc gì, thân ảnh kia chắc nàng nhìn lầm rồi, đừng tự hù dọa chính mình." Ôm chặt lấy nàng, hần muốn nói nàng biết, hần vẫn luôn ở cạnh bên nàng.

Cung nữ mang trà an thần vào, hần đưa tay nhận lấy.

"Gi vậy?"

"Uống vào làm ấm thân thể, ta thấy toàn thân nàng đều lạnh như băng rồi." Dứt lời, hần liền dứt tới bên môi nữ tử.

Thoáng chần chờ, nàng rót cuộc cũng mở miệng uống.

Đuổi cung nữ lui xuống, chẳng bao lâu, nữ tử trong lòng rót cuộc cũng nhắm mắt ngủ say. Nguyên Duật Diệp tựa như thờ phào nhẹ nhõm, đưa tay chậm rãi vuốt ve gương mặt tái nhợt của nàng, qua nửa ngày mới đứng dậy, gọi Trương công công.

"Phân phó xuống, Cảnh Nhân Cung về sau không được nhắc tới cái tên Huyền Chu, nếu trái lệnh, xử phạt thật nặng! Trong khoảng thời gian này, kêu người canh giữ bên ngoài Cảnh Nhân Cung, không cho người lạ tiếng vào."

Trương công công bất giác đưa mắt nhìn vào trong, gật đầu, lại hỏi: "Tối nay Hoàng Thượng ở lại Cảnh Nhân Cung hay là trở về?"

Hần quay đầu nhìn Thượng Trang, nhẹ giọng: "Trẫm ở đây." Tối nay hần còn yên tâm rồi đi sao?

Trương công công lui xuống.

Nguyên Duật Diệp đi tới bên cử sở, tiếng bước chân bên ngoài đã nhỏ lại, mọi người đều giải tán. Hần không cho họ nhắc tới Huyền Chu là sợ nàng không quên được chuyện khi sáng. Hần nghĩ chuyện của Huyền Chu có lẽ liên quan tới nàng, chỉ là hần không đành lòng đi hỏi.

Lúc trước là hần ép nàng ở lại nơi này, nội cung hiểm ác, nếu nàng vì bảo vệ chính mình mà làm một số chuyện, hần có lý do để trách cứ sao?

Hần thà rằng bản thân vĩnh viễn không biết.

Hiện tại hần chỉ cảm thấy đau lòng.

Qua một lúc lâu, hần mới xoay người trở về bên giường. Nữ tử đã ngủ say, ánh đèn trong phòng dừng trên gương mặt nàng, nàng lúc này phảng phất vô cùng gầy gò, tựa như không còn sức lực.

Nhìn tay nàng đột nhiên co rúm, hần kinh hãi, vội vàng đi qua nắm lấy.

Sáng sớm, ánh nắng đầu tiên chiếu vào, Nguyên Duật Diệp mơ hồ cảm thấy nữ tử trong lòng thoáng động, lập tức mở mắt, thấy nàng vẫn còn ngủ say, hần mới thờ phào nhẹ nhõm.

Trương công công tiến vào, nhỏ nhẹ hầu hạ hần xuống giường. Lúc ra cửa, hần dặn dò: "Lát nữa tự người tới Nội Vụ Phủ một chuyến, chọn mấy cung nữ đến hầu hạ Vu Tu Dung."

Trương công công vội hỏi: "Nô tài nghe nói hôm nay Phúc Linh cô nương hỏi cung, Hoàng Thượng vẫn muốn nô tài đi chọn cung nữ khác điều tới đây sao?"

Nghe hoạn quan nói Phúc Linh sẽ trở về, Nguyên Duật Diệp mới cười cười, lắc đầu: "Vậy thì thôi."

Phúc Linh chiếu cố nàng, hần đương nhiên yên tâm.

Nguyên Duật Diệp vừa ra ngoài, Phúc Linh liền trở về Cảnh Nhân Cung. Thái giám trong viện thấy nàng, kinh ngạc hỏi: "A, Phúc Linh cô nương sao về sớm vậy?"

Nàng cười: "Ta cùng thiếu gia vào cung tảo triều, tiểu thư đâu?" Nàng vừa hỏi vừa vào bên trong.

Thái giám thờ dãi: "Nương nương cả đêm không an ổn, Hoàng Thượng phải ở cùng một đêm, hiện tại còn đang ngủ."

"Cái gì?" Phúc Linh biến sắc, vội vàng vào phòng.

Hôm qua người trong cung tới nói tiểu thư muốn nàng trở về, nàng liền hưng phấn tới cả đêm ngủ không ngon giấc. Mặc dù ở An Lăng Phủ lão gia đối với nàng không tệ, chỉ là rốt cuộc nàng cũng không quen cuộc sống ở đó, vẫn là đi theo tiểu thư thoải mái hơn.

Nghe ngữ khí của thái giám, tiểu thư hình như không phải vì hưng phấn mà không ngủ được, còn nói cái gì... Hoàng Thượng phải ở cùng một đêm?

Phúc Linh cắn môi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Vọt vào trong, quả nhiên thấy Thượng Trang còn đang ngủ, nàng không dám quấy rầy, nhẹ bước tới bên giường, ngồi xuống.

Sao sắc mặt lại khó coi như vậy? Phúc Linh duỗi tay bắt mạch, không phải sinh bệnh.

Không lẽ người muốn giết nàng tới tìm tiểu thư?

Nghĩ như vậy, Phúc Linh không khỏi kinh hãi, vội trấn thật mạnh, nàng sao có thể như vậy? Nàng sao có thể nghe lời mà theo thiếu gia xuất cung?

"Ủm." Nữ tử trên giường ní non một tiếng, mờ mắt.

"A, tiểu thư!" Phục Linh vui vẻ gọi một tiếng.

Thượng Trang còn tưởng mình nhìn lầm, đưa tay dụi mắt: "Về rồi sao?" Kỳ thật nàng có rất nhiều lời muốn nói, chỉ là giờ phút này nhìn thấy Phục Linh, nàng chỉ biết cười nắm chặt tay nàng ấy.

Không biết tại sao, Phục Linh đột nhiên rất muốn khóc. Cấn rặng, nước mắt cuối cùng cũng nhịn không được mà rơi xuống: "Tiểu thư sao có thể dễ nỡ tỳ ra ngoài? Tiểu thư xem, người hiện tại biến thành bộ dáng gì rồi? Sớm biết như thế, Phục Linh dù có chết cũng không xuất cung, Phục Linh nên ở cạnh tiểu thư..."

Thượng Trang nhủ mi, nhìn không được mà bật cười. Phục Linh trước nay không sợ trời không sợ đất, nàng ấy như vậy, nàng vẫn là lần đầu nhìn thấy. Ngồi dậy, Thượng Trang nhỏ giọng: "Không được khóc, khóc như vậy còn thành bộ dáng gì?" Dứt lời, nàng ngược mắt nhìn bốn phía.

Phục Linh lau nước mắt: "Đừng nhìn nữa, Hoàng Thượng tào triều rồi." Tuy không tận mắt nhìn thấy, nhưng nghe thái giám nói Hoàng Thượng ở cùng tiểu thư một đêm, giờ phút này không còn ở đây, ngoại trừ tào triều nàng thật không nghĩ ra lý do nào khác.

Thượng Trang không khỏi giật mình, đúng vậy, nàng hồ đồ rồi, giờ này hắn đương nhiên phải thượng triều.

"Tiểu thư, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Phục Linh một bên phủ thêm áo cho nàng, một bên hỏi.

Đầu ngón tay Thượng Trang run lên, phảng phất phải ngưng tụ dừng khi rất lớn mới có thể bình tĩnh mở miệng: "Huyền Chu chết rồi."

Phục Linh chỉ cảm thấy đầu óc "Ong" lên một tiếng, Huyền Chu chết rồi sao?

Qua nửa ngày, nha đầu mới run giọng hỏi: "Nàng ta... Nàng ta là kẻ chết thay?" Trừ việc này ra, nàng thật không nghĩ được lý do vì sao Huyền Chu lại chết.

Thượng Trang gạt đầu, nắm chặt tay nàng, cấn rặng: "Là ta tự tay đẩy nàng ta!"

"Tiểu thư!" Phục Linh gọi một tiếng, vội vàng trấn an, "Người làm vậy là đúng, nếu Huyền Chu trung thành tận tâm như nô tỳ, người sẽ không như thế. Chính nàng ta là kẻ có lỗi trước, người là trừng phạt đúng tội!"

"Không, tội nàng ta không đáng chết." Nàng lắc đầu.

"Tiểu thư..."

"Phục Linh, ta hồ thẹn với nàng ta, ngay cả nằm mơ ta cũng thấy nàng ta, thấy nàng ta cả người đầy máu. Nàng ta còn nói oán hận ta, là ta hại chết nàng ta..." Những lời này, nàng chỉ dám nói với Phục Linh, với Nguyên Duật Diệp, nàng không thể nói.

Hai mắt Phục Linh ửng đỏ, cấn rặng: "Tiểu thư đừng như vậy, nếu nàng ta chết oan, muốn tìm người báo thù cũng sẽ tới tìm nô tỳ."

"Phục Linh..."

"Phục Linh không sợ nàng ta!" Tiểu thư vì nàng mới làm như vậy, nàng còn sợ Huyền Chu tới báo thù sao? Tựa như nhớ ra gì đó, Phục Linh liền nói: "Tiểu thư nói cho nô tỳ biết ai giết Huyền Chu đi, cho dù là quý nô tỳ cũng đi tìm kẻ đó tính sổ!"

Thượng Trang cả kinh, vội che miệng nàng ấy lại, nhủ mảy nói: "Việc này ngày sau không được nhắc tới, chuyện của Huyền Chu cũng đừng ở đây."

"Tiểu thư..."

Phục Linh còn muốn nói gì đó, lại nghe cung nữ bên ngoài nhỏ giọng: "Nương nương, hôm nay... Không qua Úc Ninh Cung thỉnh an sao?"

Thượng Trang hoàn hồn, nàng thế mà quên mất việc đi thỉnh an thái hậu!

Vội vàng đứng lên, thời điểm ra ngoài, Phục Linh vẫn còn lo lắng nhìn nàng: "Tiểu thư không sao chứ?" Nàng cứ cảm thấy tiểu thư lúc này rất mệt mỏi, tựa như chỉ cần không cẩn thận sẽ ngã xuống.

Thượng Trang miễn cưỡng cười cười, ý bảo bản thân không sao.

Qua Úc Ninh Cung, thấy tất cả phi tần đều tới, Thượng Trang nhìn một vòng, lại không thấy Mộ Dung Vân Khương.

Thượng Trang không khỏi kinh ngạc, đã là lúc này nàng ấy vẫn chưa tới sao?

Vân Phi nhìn nàng, há hê trêu chọc: "A, chỉ mới một ngày không gặp, Vu muội muội sao lại giống như bệnh nặng vậy?"

Niên Tàn cũng nhìn qua, ánh mắt có chút ngoài ý muốn.

Thượng Trang cười ngồi xuống, ho khan: "Hôm qua cảm lạnh, để nương nương chê cười rồi."

Vân Phi hừ một tiếng: "Vây muội nên chú ý một chút, Hoàng Thượng rảnh rồi đều tới cung của muội, đừng để lây bệnh cho ngài ấy."

"Nương nương yên tâm, thần thiếp đương nhiên sẽ không khiến Hoàng Thượng bị bệnh."

Phục Linh cấn môi, trường hợp này nàng vẫn nên thức thời im lặng.

Bên ngoài thái giám kêu lên "Thái Hậu giá lâm", "Hoàng Hậu nương nương giá lâm".

Mọi người đứng dậy hành lễ, Mộ Dung Vân Khương diu Thái Hậu chậm rãi tiến vào, đưa mắt nhìn Thượng Trang, sau đó ánh mắt dừng trên người Phục Linh, không tự chủ mà lóe lên tia sáng tức tưởi.

Thượng Trang không khỏi giật mình, Mộ Dung Thừa Tướng đã chính miệng đồng ý, Mộ Dung Vân Khương sao còn...

Còn đang nghĩ ngợi, Thái Hậu đã mở miệng: "Miễn lễ, đều ngồi đi."

"Tạ Thái Hậu." Mọi người tạ ơn, sau đó lần lượt ngồi xuống.

Thái Hậu được Mộ Dung Vân Khương diu ngồi xuống, đưa mắt nhìn Thượng Trang, thuận miệng hỏi: "Ai gia nghe nói đêm qua Cảnh Nhân Cung xảy ra chuyện ma quái, đúng không?"

Thái Hậu vừa dứt lời, bên dưới liền xôn xao một trận, mà Thượng Trang cả kinh không thôi. Đêm qua nàng đúng là bị dọa sợ, nhưng Nguyên Duật Diệp đã cho người xem xét, chẳng qua là ảo giác của nàng. Hiện tại Thái Hậu lại nói thẳng là "chuyện ma quái", trái tim nàng không tự chủ mà đập loạn nhịp.

Không khỏi ngược mắt nhìn Mộ Dung Vân Khương ngồi cạnh bà ta, nàng ấy chỉ nhẹ nhàng uống trà, chưa từng nhìn nàng.

Thái Hậu lại nói: "Loại chuyện này tới hôm nay ai gia mới biết, Hoàng Thượng cũng thật là, sớm biết lại không chịu nói với ai gia." Bà ta dừng một lúc, tiếp tục, "Ai gia đã mời pháp sư vào cung, nhờ họ cúng bái làm lễ cho Cảnh Nhân Cung mấy ngày. Hậu cung trọng địa sao có thể để chuyện không sạch sẽ xảy ra? Vu Tu Dung?"

"Có thần thiếp." Thượng Trang nắm chặt khăn tay.

"Nếu Cảnh Nhân Cung đã không sạch sẽ, mấy ngày nay người cũng không cần ở đó nữa, miễn cho Hoàng Thượng tới lấy nhiệm vụ xui. Nếu Hoàng Thượng xảy ra chuyện gì, ai cũng không dám đương nổi!" Ngữ khí của Thái Hậu già tăng mấy phần.

Chúng phi tản ngồi dưới không ai dám lên tiếng.

Thượng Trang gạt mình, không cho nàng ở Cảnh Nhân Cung, chẳng lẽ muốn nàng chuyển tới Càn Thừa Cung sao?

A, buồn cười, Thái Hậu đâu phải người như vậy!

Mộ Dung Vân Khương ở cạnh buồng ly trà trong tay xuống, cười mở miệng: "Bổn cung đã nói với Thái Hậu, mấy ngày nay Vu Tu Dung cứ ở Quán Sư Cung của bổn cung, đúng lúc bổn cung cũng có người cùng trò chuyện." Ánh mắt nữ tử đột nhiên trở nên sắc bén, nàng ấy vẫn nhẹ nhàng mỉm cười, "Vu Tu Dung không ngại chứ?"

Vân Phi không vui mà "Hừ" một tiếng.

Thượng Trang chưa xoát cười cười, đành phải nói: "Nương nương ân điển, thần thiếp đa tạ nương nương." Nàng ấy là Hoàng Hậu, mời nàng tới ở cùng, nàng sao dám ghét bỏ?

Hơn nữa Mộ Dung Vân Khương đã nói với Thái Hậu, Thái Hậu cũng đã đồng ý, như vậy nàng còn có thể nói gì? Cuối cùng nàng cũng hiểu đang êm đẹp vì sao Mộ Dung Vân Khương lại đi cùng Thái Hậu, thì ra là vì nàng.

Mặt mũi của nàng cũng thật lớn.

Thái Hậu gạt đầu: "Mấy ngày nay ai gia sẽ qua Phật đường tụng kinh, nội cung này tuyệt đối không được xuất hiện những thứ không sạch sẽ."

Niên Tàn bị dọa tới sắc mặt trắng bệch, mấy phi tần khác cũng rụt rụt thân thể.

Ngược lại là Vân Phi khinh miệt cười cười, nhìn Thượng Trang: "Đang êm đẹp người trong cung của muội lại chết, người khác không biết còn tưởng muội đã làm gì, nếu không sao có thể khiến âm hồn bất tán chứ?"

"Vân Phi!" Thái Hậu quát một tiếng. Loại chuyện này, ngay cả Thái Hậu cũng kiêng kị, không ngờ Vân Phi nói chuyện lại như điều hiển nhiên, bà ta nghe xong đương nhiên sẽ tức giận.

Vân Phi kinh hãi, lúc này thấy sắc mặt Thái Hậu tái nhợt liền vội cúi đầu, không dám nhiều lời thêm một câu.

Đáy lòng Thượng Trang hiểu rõ, lời nói của Vân Phi nhìn qua có vẻ đang châm chọc nàng, nhưng thật ra trong đó có vài phần là thật. Tỷ như chuyện nàng làm với Huyền Chu...

Phục Linh biết nàng khẳng định sẽ nhớ tới Huyền Chu, lẳng lặng tiến lên, chụp lấy mu bàn tay nàng.

Nàng miễn cưỡng cười cười, còn có thể thế nào nữa? Nàng không kiên cường cũng không được.

Ngồi một lát, Ti Y diu Thái Hậu đứng dậy, mọi người cũng vội vàng đứng lên. Thời điểm đi ngang qua Vân Phi, Thái Hậu thấp giọng: "Lời gì nên nói lời gì không nên nói, Vân Phi trở về tự mình suy nghĩ đi!"

Mãi tới khi Thái Hậu ra ngoài, sắc mặt Vân Phi vẫn trắng bệch, ánh mắt nàng ta nhìn Thượng Trang ầm ầm một tia tức giận.

Thượng Trang không để ý.

Mộ Dung Vân Khương được Thanh Nhi diu ra ngoài, vừa đi vừa nói: "Vu Tu Dung đi cùng bổn cung đi."

Đi theo nàng mới phát hiện Mộ Dung Vân Khương không ngồi kiệu.

Hai người một trước một sau chậm rãi đi, hai cung nữ theo sau từ xa.

"Sao thế? Không vui?" Mộ Dung Vân Khương không hề quay đầu, mở miệng hỏi.

Thượng Trang ngẩng ra, bước chân bên dưới bắt gặp nhanh hơn, nói: "Chuyện của Phục Linh..."

"Người yên tâm, bổn cung đã đồng ý với Thừa Tướng, sẽ không động tới nàng ta." Mộ Dung Vân Khương cắt ngang lời nàng, "Bổn cung chỉ là muốn đặt nàng ta dưới mí mắt quan sát mấy ngày."

Cho nên nàng ấy mới xin chỉ thị của Thái Hậu, muốn nàng qua Quán Sư Cung.

Nội tâm Thượng Trang khẽ động, bật thốt lên hỏi: "Hôm qua nương nương phái người qua Cảnh Nhân Cung sao?" Không lẽ hôm qua không phải ảo giác, mà là kẻ sách Hoàng Hậu dùng để khiển nàng qua Quán Sư Cung?

Mộ Dung Vân Khương chán động, không tin mà quay đầu nhìn nữ tử phía sau, khẽ cười: "Chuyện giả thần giả quỷ, bổn cung không làm. Chuyện hôm qua sớm đã có cung nhân truyền ra ngoài, người cho rằng bổn cung không biết sao?"

Lời nàng ấy nói khiến Thượng Trang ngây ra.

Mộ Dung Vân Khương dám thừa nhận mình muốn giết Phục Linh, như vậy chuyện hôm qua nếu nàng ấy làm, nàng ấy cũng không cần che giấu. Dù sao hôm nay nàng ấy đã đạt được một đích, không phải sao?

Nếu không phải Mộ Dung Vân Khương làm, như vậy đó thật sự là ảo giác của nàng rồi.

Hít một hơi thật sâu, Thượng Trang khẽ cười: "Vậy thần thiếp phải cảm tạ nương nương, sợ rằng Cảnh Nhân Cung kia của thần thiếp đúng là có chút không sạch sẽ."

Mộ Dung Vân Khương biến sắc, không nói gì, chỉ đi về phía trước.

Trở về Quán Sư Cung, Mộ Dung Vân Khương cho người chuẩn bị chỗ ở cho Thượng Trang, ánh mắt dừng trên người Phục Linh, không khỏi mở miệng: "Lần trước Thừa Tướng muốn người, người không muốn, bổn cung thật hiếu kỳ, chẳng lẽ trong lòng nha đầu Phục Linh đã có ai đó?"

Phục Linh giật mình.

Thượng Trang vội nói: "Nha đầu này nào có phúc khí hầu hạ Thừa Tướng? Nàng ấy chỉ muốn sống tốt mà thôi."

Sống tốt? Nàng ấy chỉ cần an phận, Mộ Dung Vân Khương nàng không phải sẽ bỏ qua sao?

Lúc này có cung nữ tiến vào nói chỗ ở đã thu dọn xong.

Mộ Dung Vân Khương đứng dậy, phân phó Thanh Nhi: "Đưa Tu Dung xuống nghỉ ngơi." Nói rồi, nàng nhìn Thượng Trang, "Ồ đây không thể so với Cảnh Nhân Cung, Vu Tu Dung nếu không có chuyện gì, tốt nhất đừng nên đi lại."

"Vâng, thần thiếp ghi nhớ lời dạy của nương nương." Hành lễ, Thượng Trang mới cùng Phục Linh xoay người rời đi.

.....

Tuyết Tùng Cung.

An Lăng Vu vừa mở cửa liền thấy Nguyên Chính Hoàn và Mạc Tầm đứng lúc tới, lập tức vui vẻ hân hoan đón bọn họ đi vào.

Mạc Tầm cau mày hỏi: "Diệc Trang cô nương đêm qua ngủ không được sao? Sắc mặt sao lại kém như vậy?"

"Sao thế?" Nguyên Chính Hoàn hỏi.

An Lăng Vu lắc đầu: "Cũng không có gì, chỉ là trong cung truyền ra hôm qua cung nữ bên người Tu Dung nương nương đột nhiên chết, còn nói buổi tối Cảnh Nhân Cung xuất hiện ma quỷ, nhóm Vương phi ở đây đều sợ tới không dám ngủ."

Lời nàng vừa dứt, sắc mặt hai người trước mặt liền thay đổi.

Mạc Tầm bỗng nhiên nắm chặt trường kiếm, chỉ là thân thể vẫn không động.

An Lăng Vu bị dọa sợ, nàng chưa từng thấy Mạc Tầm như vậy. Khi trước, sắc mặt hắn tuy lúc nào cũng lạnh như băng nhưng không hề khiến người ta rét run như lúc này, hiện tại đối diện với ánh mắt đó, nhịp tim nàng bất giác trở nên dồn dập.

Nguyên Chính Hoàn đột nhiên mở miệng: "Mạc Tầm, không cần hầu hạ, bổn vương có vài lời muốn nói với Trang Nhi."

"Mạc Tầm cáo lui." Bỏ lại bốn chữ, hắn xoay người ra ngoài.

Lúc này không còn như ngày thường canh giữ bên ngoài, hắn nắm chặt trường kiếm trong tay phóng đi, trên mặt vẫn không biểu lộ bất cứ điều gì, chỉ có sâu trong đôi mắt chậm rãi phát ra tia phản nộ.

Xa xa nhìn thấy Cảnh Nhân Cung.

Không biết có phải cảm giác của riêng hắn không, lúc này nhìn nó, hắn bất giác cảm thấy nơi này thật đìu hiu. Trước mắt hiện ra nụ cười ngây thơ của nha đầu kia, kỳ thật ngày đó, hắn muốn chủ từ gọi nàng ấy về, chỉ là hắn biết, lời này nói ra là quá phận, vì thế, hắn không thể.

Giờ đây, hắn ân ân cảm thấy hối hận.

Lần đầu tiên hối hận một chuyện.

Đi nhanh về phía trước, cung nữ nội viện nhận ra hắn, chỉ là nhìn bộ dáng của hắn lúc này, cung nữ có chút sợ hãi run rẩy mở miệng: "Mạc... Mạc thị vệ, ngài tới tìm nương nương sao? Nương nương của chúng ta tới Quán Sư Cung ở mấy ngày, Thái Hậu nói nơi này không sạch sẽ, phải mời pháp sư tới làm phép."

Không ở đây? Nàng ta trốn cũng thật nhanh!

Phẫn nộ xoay người, hắn lại hướng tới Quán Sư Cung mà đi.

Kỳ thật, giờ phút này hắn cũng không biết tại sao phải đi, gặp Thượng Trang rồi thì có thể nào?

Người cũng đã chết, không phải sao.

Dừng chân trước cửa Quán Sư Cung, hắn nghĩ bản thân phải lý trí một chút, hắn là thị vệ của Nguyên Chính Hoàn, sao có thể không biết chính mình đang làm gì? Cẩn rằng, trong nháy mắt sắp xoay người, hắn lại thấy một thân ảnh nhỏ bé từ Quán Sư Cung chạy ra.

Không khỏi giật mình.

Hắn hoa mắt sao? Dừng bước, hắn cả kinh đưa mắt nhìn.

Phục Linh định trở về Cảnh Nhân Cung lấy ít đồ, không ngờ lúc này lại bắt gặp Mạc Tầm đứng trước mặt, đang nhìn nàng.

A, nàng không phải nhìn lầm đấy chứ?

Dụi mắt, lại nhìn, đúng là chỗ đó!

Phục Linh nghi hoặc đưa mắt nhìn xung quanh, xác định không thấy Vương gia ở đây, nghĩ nghĩ một hồi, vẫn thấy hắn còn đứng ở đó. Hắn đang nhìn gì vậy?

Hừ, mặc kệ nhìn cái gì, nàng vừa nhìn thấy hắn liền cảm thấy tức giận.

Nàng bước đi về phía hắn, nhớ tới thái độ ngày thường hắn đối với tiểu thư, nàng càng nghĩ càng tức giận.

Mạc Tầm thấy Phục Linh đi về phía bình, không tự chủ mà lui mấy bước, nhưng cuối cùng lại không xoay người.

Người trước mặt tới gần, chẳng biết tại sao, khóe môi hắn lại cong lên.

Nụ cười cứng nhắc khiến Phục Linh cứng đờ, nàng không tin mà nhìn hắn, kỳ lạ, tảng đá này cũng biết cười sao?

Là nàng nhìn lầm? Là nàng hoa mắt?

Hay là hắn cười vì biết tiểu thư bị ép tới Quán Sư Cung?

Thấy nàng tới gần, Mạc Tầm động môi, muốn nói gì đó, đã thấy Phục Linh đột nhiên đưa tay qua. Cũng không biết nàng cầm kim châm lúc nào, Mạc Tầm không kịp đề phòng mà bị nàng đâm một cái.

Y phục đơn bạc, Mạc Tầm chỉ cảm thấy thân thể một hồi đau nhức, giống như bị trùng cắn, lại bất giác hoàn hồn, cánh tay run lên, trường kiếm thế mà rơi xuống đất.

Phục Linh thu tay về, mắng: "Biết đau không? Ta cảnh cáo ngươi, về sau không được khi dễ tiểu thư nhà ta!"

Nàng không thèm nhìn hắn, dù sao độc cũng do nàng điều chế, chết không được, tàn phế cũng không, chẳng qua chỉ là đau nhức một hồi. Nàng đã sớm nói, nếu có thêm một lần, tuyệt đối không phải thuốc xỏ! Thật không ngờ hắn tới tìm mình nhanh như vậy.

Thời điểm Mạc Tầm ngược mắt nhìn Phục Linh đã rời đi.

Hắn đau tới thái dương rùng rùng mồ hôi, cánh tay sưng đỏ một mảng. Hắn đột nhiên muốn cười, bản thân tưởng nàng đã chết nên mới vội vàng chạy tới đây, nàng ngược lại không chết, vừa gặp mặt, không nói hai lời đã hạ độc thủ với hắn.

Mạc Tầm ơi Mạc Tầm, từ khi nào ngươi lại học cách chuốc khổ về thân như vậy?

"A." Lúc này, hắn thật sự nở nụ cười, còn cười ra tiếng.

Phục Linh từ Cảnh Nhân Cung trở về, lúc này đương nhiên không còn thấy Mạc Tầm nữa.

Nàng chu miệng đi vào, vừa thấy Thượng Trang liền thấp giọng nói: "Tiểu thư, vừa rồi nô tỳ nhìn thấy Mạc thị vệ."

Thượng Trang cả kinh, hiện tại các nàng đang ở Quán Sư Cung, Mạc Tầm sao lại ở đây?

Vừa định mở miệng, Phục Linh đã giành trước: "Nô tỳ đã giúp tiểu thư giáo huấn hắn một trận! Lần trước hắn dám dùng ngân châm với tiểu thư, nô tỳ sẽ cho hắn chịu chút đau đớn này lại, có điều nô tỳ đã động chút tay chân, khiến hắn đau tới chết đi sống lại một hồi mới thôi."

"Phục Linh!" Thượng Trang vội kéo nàng ấy lại, "Ta không phải đã nói không cần..."

"Tiểu thư chỉ nói gặp Mạc thị vệ không được nhắc tới chuyện ngân châm, nô tỳ không nhắc tới, nhưng nô tỳ nghĩ trong lòng hắn khẳng định rất rõ ràng," Phục Linh nói năng hùng hồn khí thế.

Thượng Trang bắt đầu dẫm mà nhìn nha đầu trước mặt, sợ rằng Mạc Tầm một chút cũng không rõ ràng, thậm chí còn cảm thấy oan uổng. Phục Linh này, nàng thật hết cách.

"Ra tay nặng không?"

Phục Linh nghĩ nghĩ, vỗ trán: "A, thiệt quá! Hắn khiến tiểu thư đau mấy ngày liền, nô tỳ vốn có thể khiến hắn đau đớn ba ngày ba đêm nhưng vừa rồi vội vàng quá, chỉ kịp khiến hạ thuốc hắn đau mấy canh giờ mà thôi."

Thượng Trang thờ phào nhẹ nhõm, lại đột nhiên nhớ tới một chuyện, nhũn mày hỏi: "Thuốc trên người ngươi từ đâu mà có?" Thuốc ở Ngự Dược Phòng không thể tùy tiện lấy, Phục Linh sao có thể...

"À, lúc cùng thiếu gia xuất cung, nô tỳ thừa cơ mang một ít dược liệu vào, không ngờ người bị dùng đến đầu tiên là Mạc thị vệ." Phục Linh bật cười.

Nha đầu này không nói rõ nhưng Phục Linh biết, thứ nàng ấy có thể chuẩn bị chẳng qua chỉ là mấy thảo dược đơn giản thôi. Thờ dài một tiếng, nàng dặn dò: "Ngày sau không thể tùy tiện lấy ra, biết chưa?"

Phục Linh nở nụ cười, kỳ thật cũng không có gì lớn, đây chẳng qua chỉ là một trò đùa dai. Có điều, nàng biết nội cung là nơi nào, khẳng định sẽ không gây phiền toái cho tiểu thư, nhất định không.

Thấy Phục Linh gật đầu, Thượng Trang mới yên lòng ngồi xuống giường, lại hỏi: "Mạc thị vệ tới đây làm gì?"

"Hả?" Phục Linh ngây ra, qua nửa ngày mới cười cười nói, "Nô tỳ quên hồi rồi, khi nãy gặp hắn chỉ lo xông qua trả thù cho tiểu thư thôi."

Thượng Trang vừa bắt lực vừa thấy buồn cười, không khỏi trừng mắt một cái. Nha đầu lập tức nhận ra tình hình không ổn, le lưỡi rồi vội xoay người, tiện tay thu dọn y phục trên bàn.

Mạc Tầm tới đây làm gì? Là hắn tự ý đến, hay là nghe lệnh của Nguyên Chính Hoàn? Nơi này là Quán Sư Cung, là muốn tìm Mộ Dung Vân Khương sao?

Phục Linh đã cắt xong y phục vào tù, quay trở lại nhỏ giọng hỏi: "Tiểu thư đã thoải mái hơn chưa?"

"Ừ." Thượng Trang gật đầu.

Lúc này, bên ngoài truyền tới thanh âm của cung nữ: "Nương nương, Hoàng Hậu nương nương phái nô tỳ tới nói thiên điện không có huân hương, muốn chúng nô tỳ đi chuẩn bị, không biết nương nương thích hương liệu nào?"

Thượng Trang nháy mắt, Phục Linh hiểu ý liền nâng bước ra ngoài.

Đợi thật lâu, Thượng Trang có chút bất an, thời điểm đứng dậy ra cửa liền thấy Phục Linh trở về.

"Sao đi lâu như vậy?" Nàng nhún mày hỏi.

Phục Linh không trả lời, đi thẳng vào phòng, lấy ra huân hương đang ôm trong lòng, quơ quơ: "Tiểu thư thấy hương này thế nào?"

"Ừ." Nàng không yên lòng, vội hỏi, "Lấy huân hương ở đâu?" Đi lâu như vậy, khẳng định là không phải Quán Sur Cung.

Phục Linh đáp: "À, Thanh Nhi dẫn nô tỳ qua Nội Vụ Phủ lấy." Nàng đốt huân hương lên, đột nhiên nhớ tới gì đó, nói, "Đúng rồi tiểu thư, nô tỳ ở trong phòng nàng ta ngửi được mùi của tâng hoa hồng, rất đậm."

Thượng Trang cả kinh, không khỏi nhớ lại lần Mộ Dung Vân Khương gặp chuyện không may.

Linh Khuyên một mực kêu oan, chẳng lẽ thật sự không phải muội ấy làm?

Đầu ngón tay run lên, là Mộ Dung Vân Khương giả họa cho muội ấy?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 24: Giả họa

Thượng Trang chậm rãi đứng dậy, tâm tư nhanh chóng xoay chuyển.

Trong phòng Thanh Nhi cất giấu tâng hoa hồng khẳng định không phải ngẫu nhiên, nàng nhớ rất rõ khi đó thái giám của Ngự Dược Phòng nói đích thật là Linh Khuyết tự mình đi lấy tâng hoa hồng. Nàng cắn môi, có lẽ Linh Khuyết thật sự tự mình đi, chỉ là muội ấy chưa kịp làm gì, Mộ Dung Vân Khương đã ra tay trước.

Giả họa, là vì diệt trừ Linh Khuyết sao?

Nhưng nàng thật sự không hiểu.

Mộ Dung Vân Khương thân là Hoàng Hậu, nàng ấy làm vậy với một phi tử, lời giải thích duy nhất chính là tranh giành tình cảm. Nhưng trong cung có ai không biết, người được sủng ái nhất chính là Vu Tu Dung nàng. Mục tiêu tranh giành tình cảm vốn không nên là Linh Khuyết, phải là nàng.

Mộ Dung Vân Khương hạ thủ với Linh Khuyết, điểm này nàng không thể lý giải.

Bàn tay trắng nõn đặt lên khung cửa, nàng đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Mộ Dung Vân Khương đã muốn giả họ, như vậy tâng hòa hồng của nàng ấy khẳng định không xuất phát từ nội cung, hẳn là từ bên ngoài mang vào. Nàng ấy với tư cách Hoàng Hậu có rất nhiều biện pháp.

Mà Thượng Trang chỉ có thể nghĩ tới một người.

Mộ Dung Thừa Tướng.

Bàn tay bắt giác nắm chặt, trong tiềm thức nàng lại cảm thấy Mộ Dung Vân Sở sẽ không nhúng tay vào tiến mục tranh giành tình cảm này, vậy... Rốt cuộc là vì sao?

Đầu óc có chút loạn, nhất thời nàng khó mà nói rõ.

Xoay người, thấy Phục Linh nhìn chằm chằm lư hương tới phát ngốc, Thượng Trang nhỏ giọng gọi: "Phục Linh, nghĩ gì vậy?"

"A..." Phục Linh tựa hồ kinh hãi, vội hoàn hồn, cười nói, "Cũng không có gì, nô tỳ chỉ là đang nghĩ không biết Mạc thị vệ có quay lại trả thù không thôi."

Thượng Trang nhin không được mà bật cười. Mạc Tầm là ai, hẳn sẽ làm ra loại chuyện này sao? Nàng đi tới, một mặt nói: "Sao há? Bây giờ mới biết mình làm sai sao?"

Phục Linh lập tức phủ nhận: "Không có, lần tới nếu hấn còn dám động thủ với tiểu thư, nô tỳ sẽ càn quét ác hơn!"

Nụ cười trên mặt dần tan đi, Thượng Trang lắc đầu: "Không có lần sau, chuyện lần đó không phải do Mạc thị vệ ra tay." Nàng nói là vì không muốn Phục Linh giận chó đánh mèo lên người Mạc Tầm.

Phục Linh vội hỏi: "Vậy là à?"

Thượng Trang không đáp.

Dù thế nào Phục Linh cũng không nghĩ tới Nguyên Chính Hoàn, nàng ấy chỉ nghĩ tiểu thư sợ mình lại làm ra chuyện gì, cho nên tận lực nói chuyện giúp Mạc Tầm mà thôi.

Thời điểm Mạc Tầm trở về Tuyết Tùng Cung, cửa phòng An Lăng Vu mở rộng. Hần kinh hãi, theo bản năng xông vào trong, ngược lại nhìn thấy hai người vẫn yên ổn ngồi trong phòng liền thờ phào nhẹ nhõm.

An Lăng Vu thấy hắn trở về, cười nói: "Vừa rồi hương liệu trong lư bị đổ ra, ta mới mở cửa sổ cho không khí lưu thông, không ngờ lại không nhìn thấy người."

Mạc Tầm có chút xấu hổ, không kịp trả lời đã nghe Nguyên Chính Hoàn lên tiếng: "Bổn vương phải về rồi, ngày khác lại tới thăm nàng."

An Lăng Vu kinh ngạc nhưng chỉ có thể đáp "Vâng", ở cùng y, thời gian luôn trôi qua nhanh như vậy.

Ra khỏi Tuyết Tùng Cung, Nguyên Chính Hoàn mới hỏi: "Tay trái sao vậy?" Mạc Tầm có thói quen cầm kiếm tay trái, mà hôm nay hắn lại cầm bằng tay phải, khẳng định là có vấn đề.

Mạc Tầm gạt mình, qua nửa ngày mới trả lời: "Là Phục Linh." Thanh âm của hắn vẫn lạnh như băng, giống hệt mỗi khi nhắc tới Phục Linh.

Nguyên Chính Hoàn khẽ cười: "Xem ra nha đầu kia không có việc gì." Vừa rồi nghe nói cung nữ bên cạnh Vu Tu Dung chết, bọn họ đều nghĩ tới Phục Linh, không thể phủ nhận, y cũng vô cùng khiếp sợ, dù sao Phục Linh đối với y mà nói không giống cung nữ bình thường.

Mạc Tầm "Vâng" một tiếng, lại nói: "Rất tốt." Ngữ khí có vẻ đặc ý.

Nguyên Chính Hoàn bất giác nhớ lại thời điểm Phục Linh còn ở Hoàn vương phủ, nàng ấy và Mạc Tầm đúng là một đôi oan gia, không tự chủ mà nghiêng mặt: "Không sao chứ?"

"Không sao." Chuyện lớn nha đầu Phục Linh kia khẳng định không dám làm, chỉ là tay đau đến vô lực, ngay cả kiếm cũng không cầm được. Có điều, so với cái mạng nhỏ của nàng ấy, nội tâm Mạc Tầm có chút cao hứng.

Nguyên chính Hoàn hoàn hồn, trách không được lần đó bọn họ qua Tuyết Tùng Cung, thời điểm gặp Vu Tu Dung, cung nữ bên cạnh nàng không phải Phục Linh. Khóe miệng y bất giác cong lên, đúng là nữ tử thông minh, có lẽ sau khi Phục Linh gặp chuyện, nàng liền nâng cao cảnh giác. Hôm nay Mạc Tầm gặp được Phục Linh, xem ra chuyện này nàng đã giải quyết, hơn nữa còn bắt động thanh sắc mà giải quyết.

Không tự chủ mà nhú mi, mỗi lần nhớ tới nàng, y lại cảm thấy không thoải mái.

A, cười nhạt một tiếng, chẳng lẽ là ghen ghét sao? Ghen ghét Nguyên Duật Diệp có một người thông minh như vậy ở cạnh?

Y có lẽ chưa từng ghen ghét hắn, bất kể là chuyện gì.

Ngón tay này chạm nhẹ ngón tay kia, nơi đó vì nhiều năm thi chằm mà đóng một tầng kén. Y nhớ ngày đó nàng hỏi mình, chuyện ở Hưng Viên vì sao lại giết Nguyên Duật Diệp. Y nghĩ nàng nhất định là hồ đồ rồi, cho nên mới chất vấn y như vậy.

Cười khổ một tiếng, kỳ thật chuyện ngày đó, y luôn cảm thấy hối hận. Ngày đó, y không nên ra tay cứu hắn, như thế cục diện hôm nay sẽ không thành ra thế này. Y cuối cùng vẫn mang lòng dạ đàn bà.

Nguyên Duật Diệp dẫn theo Trương công công vội vàng qua Úc Ninh Cung, trên đường gặp Nguyên Chính Hoàn. Hắn không dừng chân, trực tiếp tiến lên.

Mạc Tầm kinh hãi, vội vàng hành lễ.

Nguyên Chính Hoàn vừa thu hồi tâm tư liền nghe thanh âm của Nguyên Duật Diệp truyền tới: "Hoàng thúc sớm như vậy đã trở về rồi sao?" Y hôm nay vào cung chẳng qua là thăm vương phi tương lai ở Tuyết Tùng Cung mà thôi, hắn đương nhiên sẽ không so đo.

Nguyên Chính Hoàn cười cười: "Khó có dịp gặp được Hoàng Thượng."

Hắn cũng cười: "Đúng là khó có được, lần này hoàng thúc trở về, trăm còn chưa từng cùng hoàng thúc uống một ly trà dâng hoàng. Chọn ngày không bằng gặp ngày, chỉ bằng hôm nay hoàng thúc ở lại uống mấy ly trà?"

"Hoàng Thượng đã mở miệng, thần đương nhiên lĩnh mệnh." Hắn nhàn nhạt đáp.

Trương công công ở cạnh cẩn thận hỏi: "VẬY... Hoàng Thượng còn qua Úc Ninh Cung sao?"

Nguyên Duật Diệp gật đầu: "Đi, hoàng thúc không phải người ngoài, mẫu hậu còn thường xuyên truyền triệu hoàng thúc vào cung, tới Úc Ninh Cung cũng vậy. Hoàng thúc thấy thế nào?"

Nguyên Chính Hoàn mỉm cười, không nói gì.

Nội điện Úc Ninh Cung, Ti Y nghe báo Hoàng Thượng tới liền vội ra ngoài nghênh đón.

"Mẫu hậu đâu?" Hắn hỏi.

Ti Y đáp: "Thái Hậu vừa từ Phật đường trở về, hiện đang nghỉ ngơi."

Nguyên Duật Diệp nhíu mày, còn chưa nói gì đã nghe Nguyên Chính Hoàn mở miệng: "Vừa rồi ở Tuyết Tùng Cung, nghe nói Cảnh Nhân Cung có quý, còn nghe nói Thái Hậu thỉnh pháp sư tới làm phép, chuyện này Thái Hậu đúng là dụng tâm."

Nguyên Duật Diệp cả kinh, hắn cả ngày ở Ngự Thư Phòng, việc này chưa từng biết rõ.

Nghiêng đầu nhìn Trương công công, thấy hắn cúi đầu, có lẽ chưa kịp bẩm báo.

Lúc này, thanh âm của Thái Hậu truyền tới: "Ti Y, ai gia nghe nói Hoàng Thượng tới?"

"Vâng." Ti Y xoay người vào trong.

Nguyên Duật Diệp thoáng chần chờ, cuối cùng cũng nâng bước tiến lên.

Ti Y diu Thái Hậu ra ngoài, nhìn thấy Nguyên Duật Diệp và Nguyên Chính Hoàn cùng tới, bà ta không khỏi cảm thấy kinh ngạc, cười nói: "Khó có dịp Hoàng Thượng và Vương gia cùng tới, ai gia vừa tỉnh, đúng lúc không có ai trò chuyện." Bà ta đi qua ngồi xuống, Nguyên Duật Diệp cũng theo đó ngồi phía đối diện.

Hắn vốn muốn hỏi chuyện của Cảnh Nhân Cung, chỉ là lúc này, hắn phải cố gắng áp chế. Ánh mắt xẹt qua mặt bàn trơn bóng, hắn mở miệng: "Hôm nay trẫm tới là có chuyện muốn nói với Thái Hậu."

"Chuyện gì?" Thái Hậu trầm nghĩ, tất nhiên là vì Vu Tu Dung, chẳng qua là giải trừ tà ma mà thôi, cũng không có gì lớn.

Không ngờ Nguyên Duật Diệp lại nói: "Tây Điền Quận truyền tin tới, bệnh tình của Tân Vương chuyển biến xấu, đã đi rồi." Kỳ thật tin tức Tân Vương chết sáng sớm hắn đã nhận được, đợi lâu như vậy chỉ chờ thông báo này. Xem ra Hứa Thái Hậu không phải kẻ ngốc, Tân Vương chết để lại một tiểu nhi tử, Hứa Thái Hậu biết tiến biết lui, đây cũng coi như là điểm khiến hắn vui mừng.

Thái Hậu cả kinh, không tin mà nhìn Nguyên Duật Diệp. Lần này triệu các vị Vương gia hỏi kinh, chỉ có Tân Vương không trở về, nguyên nhân bên trong Thái Hậu không phải không biết, hiện tại đột nhiên nghe nói Tân Vương bạo bệnh qua đời, điều này quả thật khiến người ta phải kinh ngạc. Chỉ là bà ta không nghe lắm, là tin tức từ Tây Điền Quận truyền tới, như vậy xem ra đây là ý của Hứa Thái Hậu. Nghĩ nghĩ, bà ta cũng thoáng an tâm.

Thái Hậu mở miệng: "Thân thể hắn sau chuyện Hung Viên lần đó vẫn luôn không tốt, ai gia thật không ngờ... Chuyện này, Hoàng Thượng xử lý đi."

Hắn gật đầu: "Trẫm đã hạ chỉ cho thế tử thừa kế vị trí Tân Vương, đồng thời cũng đã phát tang ra ngoài."

Thái Hậu gật đầu, không nói gì thêm.

Nguyên Chính Hoàn trầm tư, một câu cũng không nói. Chuyện của Tân Vương, nội tâm mọi người cũng tình tường, chỉ là nếu Hứa Thái Hậu đã nguyện ý đè nén việc này, ai còn dám ý kiến?

Đột nhiên muốn cười, kỳ thật Tân Vương lo nghĩ quá mức rồi, hiện tại nếu hắn trở về thì có thể nào?

Y nghĩ, nếu Tân Vương hỏi kinh, ngược lại Nguyên Duật Diệp sẽ không động thủ, dù sao để Tân Vương chết ở kinh thành, hắn cũng không thể giải thích.

Cung nữ tiến lên dâng trà, vừa đặt trước mặt Nguyên Duật Diệp liền nghe hắn nói: "Lui đi, hôm nay có hoàng thúc ở đây, trẫm và hoàng thúc muốn làm vài chén, đúng lúc cũng có mẩu hậu, bày một bàn rượu đúng là ý kiến không tồi."

Cung nữ đưa mắt nhìn Thái Hậu, thấy Thái Hậu gật đầu liền vội vàng lui xuống.

Thái Hậu không nói sẽ uống rượu, cũng không rời đi.

Năm nay hoa đâm nụ nở vô cùng đẹp, hiện tại sắc trời chưa hoàn toàn tối, ánh mặt trời dừng trên những đóa hoa khiến chúng tựa như phát sáng. Đi vào đình hóng mát, cung nữ dâng rượu và đồ ăn lên liền lui sang bên cạnh.

Nguyên Duật Diệp đứng dậy, chậm rãi đổ rượu lên phiến đá màu xanh trên mặt đất: "Chén rượu này, trẫm mời Tân Vương ở trên trời, trẫm hứa sẽ chiếu cố Hứa Thái Hậu và thế tử."

Nguyên Chính Hoàn thấp giọng: "Từ lúc các vị Vương gia rời kinh, thần chưa từng gặp lại hắn, không ngờ hôm nay đã vĩnh viễn cách biệt."

Nguyên Duật Diệp ngồi xuống, cung nữ tiến lên rót rượu, ánh mắt hắn bắt gặp dừng trên gương mặt Nguyên Chính Hoàn, nói: "Hoàng thúc có vẻ tiếc hận hắn." Sau chuyện Hung Viên lần đó, Tân Vương lên giường y, cả đời đều phải ngồi trên xe lăn.

Nguyên Chính Hoàn cười yếu ớt, ngửa đầu uống hết rượu trong chén, mở miệng: "Bởi vì hắn có ràng buộc nên sẽ lo trước lo sau."

"Vậy sao?" Trong mắt Nguyên Duật Diệp lóe lên tia sáng, lập tức cười hỏi: "Như vậy còn hoàng thúc?"

Y tự nhiên mà đáp: "Thần đương nhiên cũng có."

Như vậy nhìn y, Nguyên Duật Diệp không biết người y nói rốt cuộc là ai, nữ tử ở Tuyệt Tunnel Cung kia sao? Hắn không khỏi cười hỏi: "Quan tâm nhiều không?"

"Xem như tính mạng." Y nhàn nhạt nói, lại uống thêm một chén.

Nguyên Duật Diệp cũng uống uống, tiếp tục: "Hoàng thân hắn rất có phúc khí mới có thể khiến hoàng thúc như vậy."

Lần này, Nguyên Chính Hoàn chỉ cười không nói.

Nguyên Duật Diệp nâng chén nhìn hắn: "Chén rượu này, trẫm kính hoàng thúc, chúc hoàng thúc tìm được chân thành yêu thương mình cả đời."

Thời điểm nói những lời này, tay nắm chén rượu chậm rãi buộc chặt, ánh mắt nhìn chăm chăm nam tử trước mặt, hay cho một ly Vong Tình Thủy!

Nguyên Chính Hoàn cũng nâng chén, cười yếu ớt: "Thần cũng chúc Hoàng Thượng như vậy."

Nguyên Duật Diệp gạt mình, nghe y lại nói: "Có thể khiến Hoàng Thượng yêu thương đúng là không dễ." Nguyên Duật Diệp quan tâm Vu Tu Dung, thời điểm ra tay ở Cảnh Nhân Cung, y liền xác định. Kỳ thật y muốn biết, bậc đế vương cao cao tại thượng có thể yêu một người bao lâu?

Tỷ như phụ hoàng và mẫu hậu y, chỉ vì hậu cung có quá nhiều nữ tử xinh đẹp như hoa nhu tình như nước, mặc kệ giữa tính kế như thế nào, các nàng cũng không dám để lộ điều đó trước mặt đế vương.

Đột nhiên không thoải mái, lồng ngực bắt đầu đau nhức, đầu cũng đau.

"Bang" một tiếng, chén rượu trong tay rơi xuống bàn đá, rượu bên trong chậm rãi chảy ra.

"Chủ tử!" Mạc Tầm vội chạy tới.

Nguyên Duật Diệp cũng cả kinh, đứng lên hỏi: "Hoàng thúc sao vậy?"

Y lại lắc đầu: "Không sao, nhất thời lỡ tay mà thôi."

"Trẫm thấy sắc mặt hoàng thúc không tốt cho lắm." Hắn xoay người phân phó Trương công công, "Truyền thái y."

Trương công công nhận lệnh định rồi đi, lại nghe Nguyên Chính Hoàn nói: "Không cần, thần chỉ là uống rượu không tốt cho lắm."

Lúc này Nguyên Duật Diệp mới nhớ lại, hẳn đúng là chưa từng thấy y uống nhiều rượu, như thế hôm nay là nhiều sao? Hắn vẫn còn nhớ đại hôn của hắn, y cũng chỉ ngồi một lúc rồi vội vàng rời tiệc.

"Trẫm cho người đưa hoàng thúc trở về nghỉ ngơi."

Y lắc đầu: "Thần có Mạc Tầm là đủ, không dám làm Hoàng Thượng lo lắng."

Nguyên Duật Diệp cười cười: "Vẫn là thân thể hoàng thúc quan trọng hơn."

Rời khỏi Úc Ninh Cung, Mạc Tầm mới dám mở miệng hỏi y như thế nào.

Qua nửa ngày, Nguyên Chính Hoàn mới lên tiếng: "Hôm nay hẳn nhắc tới Tần Vương trước mặt bốn vương chính là một lời cảnh cáo."

Mạc Tầm sợ run lên, vội nói: "Chú từ không làm gì cả, cho dù hắn có hoài nghi thì cũng không thể ra tay với ngài."

Y ho một tiếng, trầm giọng: "Hắn đặt mọi người ở dưới mí mắt để trông chừng, lại quên rằng con người luôn sẽ có điểm mù." Luôn sẽ có gì đó hắn muốn nhìn nhưng lại không nhìn thấy, cũng sẽ có thứ gì đó hắn mặc dù thấy được nhưng kỳ thật chưa hề nhìn thấy bộ dáng chân chính của nó.

Nâng tay, xoa trán.

Mạc Tầm cau mày: "Chúng ta vẫn là hồi phủ trước."

Y gạt đầu, chẳng biết tại sao, chính mình lúc này lại nhớ với Vu Tu Dung. Lúc trước y còn tưởng nàng đắc tội ai đó, đối phương liền giận chó đánh mèo lên Phục Linh mà thôi, lại không ngờ, đối phương chính là nhắm vào Phục Linh, không phải nàng. Với hiểu biết của y về nha đầu đó, nàng ấy sẽ không làm gì khiến người ta phải ra tay hạ sát mình.

Lòng ngực từng đợt truyền tới đau đớn, y thờ dãi, những chuyện này, y vốn không cần quản. Chuyện của y, ngoại trừ chính ai, ai cũng không giúp được, y nào còn thời gian đi lo cho người khác?

Thái Hậu giam lỏng các vị Vương phi chẳng qua là muốn kiểm chế Vương gia bọn họ. Trang Nhi của y hiện tại vẫn còn ở trong cung...

Nguyên Duật Diệp ngửa đầu uống cạn chén rượu trong tay, Trương công công ở cạnh không khỏi tiến lên khuyên nhủ: "Hoàng Thượng, ngài vẫn là uống ít một chút." Giờ phút này chỉ còn một mình, hắn sao vẫn còn uống chứ?

Buồng chén rượu xuống, hắn đứng dậy, quay đầu nhìn Trương công công: "Trương Liêu, người cảm thấy Hoàn Vương như say rượu sao?"

Trương công công kinh hãi, thấy ánh mắt nam tử trước mặt lúc này đã rất sắc bén, hắn theo bản năng lắc đầu, đích thật không giống.

Nguyên Duật Diệp hừ lạnh một tiếng, xoay người đi về phía tẩm cung của Thái Hậu.

Cung nữ vội vàng đi theo giúp hắn soi đường.

Hắn đen mặt, càng nghĩ càng cảm thấy Nguyên Chính Hoàn, chỉ là hết chuyện này tới chuyện khác, một chút động tĩnh y đều không có. Hắn tin người mình phái đi điều tra không có khả năng không nhìn ra gì.

Từ phi, những gì bên ngoài đều là giả dối.

Nếu thật là vậy, y đúng là khiến hắn giật mình.

Bỗng dưng, hắn như nhớ tới gì đó, quay đầu phản phó Trương Liêu: "Ngày mai phái thái y qua Hoàn vương phủ, cứ nói trầm lo cho thân thể hoàng thúc, muốn để thái y bắt mạch xem."

Trương công công gạt đầu.

Giờ phút này đã đứng trước tẩm cung của Thái Hậu, xa xa nhìn thấy Ti Y bước ra.

Nguyên Duật Diệp đi nhanh tới, Ti Y thấy hắn, vội vàng hành lễ. Hắn đưa mắt nhìn vào bên trong, cung nữ hiểu ý, xoay người đi vào bẩm báo.

Cho hắn tiến vào, Thái Hậu cười nhạt: "Ai gia còn tưởng rằng Hoàng Thượng sẽ hàn huyên với Vương gia lâu một chút, không ngờ lại tan nhanh như vậy." Bà ta biết hắn tới đây là vì Vu Tu Dung, hắn không hỏi là vì chưa có thời điểm thích hợp.

"Hoàng thúc không khỏe, trẫm cho y về trước." Hắn ngồi xuống.

Thái Hậu nhíu mày: "Trách không được khi nãy ai gia đã thấy sắc mặt y không tốt, đã truyền thái y tới xem chưa?"

Hắn khẽ cười: "Việc này mẫu hậu không cần lo lắng, trẫm quay lại là muốn hỏi có phải Tu Dung của trẫm đang ở Úc Ninh Cung của mẫu hậu không?"

Thái Hậu cười cười: "Ai gia thật ra cũng muốn như vậy, nếu Vu Tu Dung ở Úc Ninh Cung, Hoàng Thượng chắc chắn sẽ chạy tới chỗ của ai gia thêm vài chuyện."

Nguyên Duật Diệp giật mình, lại nghe Thái Hậu nói: "Hoàng Hậu hiền lành, hiện tại đã đón Tu Dung của Hoàng Thượng qua Quán Sứ Cung."

"Hoàng Hậu?"

Thái Hậu gạt đầu: "Sao hả? Hoàng Thượng lúc này muốn qua Quán Sứ Cung sao?"

Hắn trầm tư, lại lắc đầu: "Không, trẫm mệt rồi, muốn trở về nghỉ ngơi, nếu mẫu hậu không còn việc gì thì cũng nên nghỉ sớm đi." Mặc kệ Mộ Dung Vân Khương có mục đích gì, dám đón Vu Nhi qua Quán Sứ Cung, nàng ấy chắc chắn sẽ không động tới Vu Nhi, như vậy hắn còn gì phải lo lắng?

.....

Thượng Trang cùng dùng bữa tối với Mộ Dung Vân Khương, thời điểm đứng dậy, Mộ Dung Vân Khương đột nhiên gọi nàng lại: "Thời tiết hôm nay không tồi, có gió nhẹ cũng thoải mái, chỉ bằng Vu Tu Dung cùng bốn cung ra ngoài đi dạo?"

Thượng Trang thấp giọng đáp: "Vâng."

Ra ngoài, con đường nhỏ thông tới hậu viện đều đã lên đèn, gió thổi tới, ánh sáng nhẹ nhàng lay động, thân ảnh dưới đất cũng theo đó đong đưa.

Mộ Dung Vân Khương buông tay Thanh Nhi, quay đầu nhìn. Thượng Trang hiểu ý, lập tức tiến lên dìu nàng ấy, tiếp tục đi về phía trước.

Đi được vài bước, Mộ Dung Vân Khương mới lên tiếng: "Bốn cung vốn cho rằng Hoàng Thượng hôm nay sẽ tới đây, thật không ngờ giờ phút này vẫn chưa thấy."

"Hoàng Thượng bận rộn chính sự, không tới cũng là chuyện bình thường."

Mộ Dung Vân Khương mỉm cười: "Vu Tu Dung khôn khéo hiểu lòng người như thế, khó trách Hoàng Thượng chỉ thích mình người."

Thượng Trang cung kính trả lời: "Nói tôi khôn khéo hiểu lòng người, thần thiếp không sánh bằng phân nửa của nương nương. Hoàng Thượng dù sủng ái nương nương hay không, nương nương cũng không hề để lộ tia không vui trên mặt, điều này khiến thần thiếp thật xấu hổ. Vẫn nhớ thời điểm Linh Thục Viện còn tại thế, thần thiếp đối với nàng ấy kỳ thật có chút ghen tỵ." Ánh mắt lẳng lặng nhìn nữ tử bên cạnh, thấy mí mắt nàng ấy run lên, khẽ miệng lại nở nụ cười.

"Vu Tu Dung hồ đồ rồi, thời điểm đó, Hoàng Thượng không sủng ái Linh Thục Viện."

Thượng Trang cười nói: "Đây chẳng qua là thần thiếp nhỏ nhen mà thôi."

Trái tim bất giác trở nên âm trầm, quả nhiên như suy nghĩ của nàng, Mộ Dung Vân Khương nhắm vào Linh Khuyết không vì tranh thủ tình cảm, chắc chắn phải có lý do nào đó khiến Mộ Dung Vân Sở cũng phải tham gia.

Hai người trong đình hóng mát một lúc, thời điểm đặt tay lên bàn, vòng tay bằng ngọc của Mộ Dung Vân Khương nhẹ nhàng phát ra tiếng vang, mà Thượng Trang cũng trong tích tắc đó ngáy người. Nàng đột nhiên nhớ tới miếng ngọc bội trên người Linh Khuyết.

Không, đúng hơn mà nói, là nhớ tới thân phận công chúa Lê Quốc Linh Khuyết từng sử dụng!

Hai tay nắm chặt thành nắm đấm, có lẽ Mộ Dung Thừa Tướng vì thân phận của muội ấy, cho nên...

Không phải Linh Khuyết, người hấn nhắm tới là công chúa Lê Quốc!

Ý nghĩ này đột nhiên nảy ra, chính Thượng Trang cũng thấy sợ hãi. Hấn và Hoàng Hậu làm thế để giả họa cho Linh Khuyết, đẩy Linh Khuyết vào ngõ cụt không đường quay lại. Nếu không phải quan hệ đặc biệt giữa Nguyên Duật Diệp và muội ấy, Linh Khuyết không phải sớm đã chết rồi sao? Cho dù Mộ Dung Vân Sở là Thừa Tướng của Tây Chu, nếu hấn thật sự cho rằng Linh Khuyết là công chúa thì hành động này không khác gì lập bảy gết chết công chúa Lê Quốc.

Ngày đó nhìn thấy miếng ngọc bội kia, Thái Hậu là người đầu tiên nổi sát tâm. Bà ta như thế là vì giang sơn Nguyên thị, vậy còn Mộ Dung Thừa Tướng?

Ngoài mặt, hấn đứng là một đại trung thần. Nguyên Duật Diệp giữ Linh Khuyết lại, hấn không khuyên hoàng đế ra tay, chỉ ở phía sau lẳng lặng lập mưu kế có thể nói là thần không biết quỷ không hay.

Chỉ là không biết tại sao, Thượng Trang lại cảm thấy có chút không đúng. Nàng luôn cảm thấy trừ bảo vệ giang sơn Nguyên thị, Mộ Dung Vân Sở chắc chắn có ý tứ khác. Đó rốt cuộc là gì, hiện tại nàng đoán không ra.

Mộ Dung Vân Khương nhìn nữ tử bên cạnh, không khỏi mở miệng: "Vu Tu Dung không thoải mái sao? Sao sắc mặt lại khó coi vậy?" Đêm qua nghe nói Cảnh Nhân Cung náo loạn một hồi, lúc này là ban đêm, chẳng lẽ nội tâm nàng ấy còn nghĩ tới chuyện đó?

Nghe Hoàng Hậu đột nhiên hỏi, Thượng Trang hoàn hồn, miễn cưỡng cười đáp: "Chỉ là đêm qua ngủ không ngon giấc."

Mộ Dung Vân Khương khẽ cười: "Chuyện quý thân bốn cung không tin, hiện tại người đã ở Quán Sư Cung, không cần lo lắng chuyện này. Bình sinh không làm trái với lương tâm, nửa đêm không sợ quý gối cửa. Vu Dung Dung chẳng qua chỉ là người bình thường." Thời điểm nói những lời này, nàng ấy vẫn nhìn nàng.

Thượng Trang không khỏi muốn cười, Mộ Dung Vân Khương thế mà có thể nói năng hùng hồn khí thế như thế, cái chết của Huyền Chu, hai người các nàng đều không thoát được quan hệ.

Có điều, Mộ Dung Vân Khương đúng là khiến nàng bội phục, nàng ấy có thể nói như vậy, ít nhất chứng minh nàng ấy rất trấn định, điểm này, Thượng Trang đúng là không bằng.

Nàng cười khổ, lắc đầu: "Việc này thần thiếp rốt cuộc vẫn không theo kịp nương nương."

Mộ Dung Vân Khương cười cười, thay đổi chủ đề.

Hai người nói thêm vài câu tới khi mệt mỏi mới trở về phòng. Tối nay có Phục Linh ở cùng, có lẽ cũng vì thay đổi chỗ ngủ, nội tâm Thượng Trang đã không còn hoảng loạn như ngày hôm qua.

Hôm sau quả nhiên có một đoàn pháp sư vào cung, không cần tới Cảnh Nhân Cung cũng có thể nghe thấy tiếng vang từ đó truyền tới, trong miệng không biết đang nói ngôn ngữ gì. Thượng Trang và Phục Linh đứng bên ngoài một lát liền rời đi.

Chuyện của Tần Vương cuối cùng cũng lan truyền khắp nơi, thời điểm biết tin, Thượng Trang không khỏi kinh hãi. Nàng biết Tần Vương không hỏi kinh, cho nên sự tình này nàng sẽ không hỏi.

Lúc chiều, nghe nói Nguyên Duật Diệp về Càn Thừa Cung nghỉ ngơi, lúc Thượng Trang và Phục Linh tới đúng lúc thấy Trương công công lui ra ngoài. Thấy nàng tới, hấn có chút kinh ngạc, vội tiến lên hành lễ, nói: "Sao nương nương lại tới đây? Hoàng Thượng vừa vào giấc."

Thượng Trang gật đầu: "Không sao, bốn cung đợi Hoàng thượng là được." Nàng biết hấn vừa từ Ngự Thư Phòng trở về. Có vài lời, ở Quán Sư Cung không thể nói, hôm nay Cảnh Nhân Cung cũng không thể quay về, vì thế nàng chỉ đành tới đây.

Trương công công đưa nàng vào sương phòng ngồi chờ, Phục Linh rót cho nàng ly trà, mới nói: "Tiểu thư, lần này nô tỳ xuất, phu nhân có nhắc tới người." Trở về, trong cung xảy ra vài chuyện, nàng thiếu chút đã quên mất.

Thượng Trang đưa ly trà tới bên môi, hỏi: "Nhắc tới ta?" Thời điểm còn ở An Lăng phủ, phu nhân đối với nàng không quá thân mật, hôm nay lại đột nhiên nhắc tới nàng, nàng đương nhiên cảm thấy kỳ quái. Có phải người phu nhân nhắc tới là tiểu thư, không phải nàng không? Phải chăng Phục Linh đã hiểu sai ý?

Phục Linh gật đầu: "Vâng, phu nhân hỏi thăm người, còn nói..."

"Nương còn nói cái gì?"

"Nói tiểu thư lúc ở quý phủ nhu thuận nghe lời, phu nhân còn nói hồi hận khi đó không đối tốt với tiểu thư."

Thượng Trang bật cười, kỳ thật phu nhân căn bản không nói những lời này với nàng, chuyện đã qua, nàng sớm đã không còn để ý.

Lúc này, bên ngoài truyền tới thanh âm của cung nữ: "Nương nương, Trương công công nói Hoàng Thượng đã tỉnh, hiện tại người qua đó sao?"

Không khỏi liếc nhìn Phục Linh, hắn vừa vào giấc, sao nhanh như vậy đã tỉnh?

Giờ phút này cũng không rảnh nghĩ nhiều, Thượng Trang đứng lên đi ra ngoài.

Bên trong tấm cung của hắn, ngoại trừ Trương công công thì không còn bất kỳ cung nhân nào, thấy nàng tới, hắn liền cười nói: "Hôm nay khí sắc tốt hơn nhiều, quả nhiên vẫn là Phục Linh hầu hạ khiến ta yên tâm"

Thượng Trang cười cười, lại hỏi: "Sao không ngủ thêm một lúc nữa?"

"Ngủ không được mà thôi." Nắm chặt tay nàng, hắn kéo nàng ngồi xuống, "Sao nàng lại đột nhiên tới đây."

"À, có chút chuyện."

"Chuyện gì?"

Hắn vừa hỏi, bên ngoài liền có người bẩm báo: "Hoàng Thượng, Trần thái y tới."

"Truyền." Hắn nhàn nhạt ra lệnh.

Thượng Trang không khỏi cả kinh, đang êm đẹp, sao hắn lại truyền thái y? Chẳng lẽ lại sinh bệnh?

Thái y tiến vào, quỳ xuống hành lễ, mới nói: "Thần phụng lệnh Hoàng Thượng qua Hoàn vương phủ, chỉ là không gặp được Vương gia, đợi tới lúc này vẫn không thấy ngày ấy trở về. Người trong phủ cũng không biết ngài ấy đi đâu, thần đành phải trở về phục mệnh trước."

Nguyên Duật Diệp nhíu mày, Thượng Trang lại ngạc nhiên, có điều giờ phút này nàng đương nhiên sẽ không nói chuyện.

Qua một lúc, Nguyên Duật Diệp mới lên tiếng: "Biết rồi, người lui xuống đi."

Thái y lui ra ngoài, Thượng Trang mới nghe người bên cạnh nói: "Ra ngoài cả ngày, xem ra thân thể hoàng thúc đã không còn gì đáng ngại." Lời này, hắn cũng không biết rốt cuộc là đang nói cho chính mình hay nữ tử này nghe.

Thượng Trang không hỏi, ngược lại là hắn tiếp tục: "Đúng rồi, khi nãy nàng nói có việc, rốt cuộc là chuyện gì?"

Đuổi cung nhân lui xuống, Thượng Trang mới mở miệng: "Là chuyện của Linh Khuyết."

Nhắc tới Linh Khuyết, sắc mặt hắn lập tức thay đổi, tưởng rằng muội ấy đã xảy ra chuyện.

Thượng Trang vội nắm chặt tay hắn, nói: "Linh Khuyết không sao, chỉ là chuyện tàng hoa hồng khi đó, chỉ sợ... Thừa Tướng có liên quan."

Hắn nhíu mày.

Thượng Trang nhìn hắn, nhỏ giọng: "Phục Linh ở Quán Sư Cung phát hiện tàng hoa hồng." Nói như thế, nàng tin hắn sẽ hiểu, Mộ Dung Vân Khương không thể có được tàng hoa hồng, như vậy, người đưa nó vào cung chỉ có thể là Mộ Dung Văn Sở.

Quả nhiên, sắc mặt Nguyên Duật Diệp trở nên vô cùng khó coi. Khi đó, Linh Khuyết xác thật đã tới Ngự Dược Phòng lấy tàng hoa hồng, mà nàng cũng chính miệng thừa nhận trước mặt hắn. Tuy nàng nói không hạ thuốc hạ Hoàng Hậu nhưng hắn lại không để ý, hắn thật không ngờ, là Hoàng Hậu tự hạ thủ chính mình.

Qua nửa ngày, Nguyên Duật Diệp đứng dậy: "Nói như vậy, hắn đã biết thân phận của Linh Khuyết."

Thượng Trang gật đầu, quả nhiên hắn có cùng suy nghĩ với nàng.

"Vậy cũng chỉ có thể coi như hắn giúp ta loại trừ một dư nghiệt của Lê Quốc mà thôi." Hắn thấp giọng như độc thoại, hoặc như nói Thượng Trang biết, Mộ Dung Văn Sở hắn không thể động vào, mặc kệ chuyện của Linh Khuyết Mộ Dung Văn Sở xuất phát từ mục đích gì, đó cũng là có lợi cho Tây Chu.

Chuyện của Linh Khuyết, trước mắt xem ra cũng chỉ có vậy.

Thượng Trang tiến lên một bước, nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn mở miệng: "Chuyện Hưng Viên lần đó, Thừa Tướng vì có thương tích nên không thể thi đấu mã cầu." Thấy Nguyên Duật Diệp nhíu mày càng chặt, nàng tiếp tục, "Mà ta rất rõ ràng, khi đó một dao của Lã Đức Nghi, hắn hoàn toàn có thể né tránh."

Thời điểm nói ra những lời này, nội tâm nàng vẫn còn có chút khẩn trương.

Nàng không muốn oan uổng ai cả, nhưng nàng không thể không nói, nàng tin Nguyên Duật Diệp sẽ biết đúng mực, chắc chắn không hành sự lỗ mãng.

Nguyên Duật Diệp xoay người, bật thốt lên hỏi: "Việc này ngày đó sao nàng không nói?" Lời nàng nói còn chưa rõ ràng sao? Mộ Dung Văn Sở lợi dụng thương tích mà không thi đấu chỉ có một lời giải thích, đó là hắn sớm đã biết chuyện gì sẽ xảy ra!

Thượng Trang bị ngữ khí của hắn dọa cho hoảng sợ, cả người run lên, vội giải thích: "Khi đó Hoàng Thượng một lòng hoài nghi Vương gia, cho dù ta có nói, ngài sẽ tin sao?" Thấy ánh

mắt hần thoáng thay đổi, nàng tiếp tục, "Hơn nữa có ai mà không biết Thừa Tướng là người của ngài? Ta chỉ có thể tự nói với mình, hần bị thương chỉ là trùng hợp."

Nguyên Duật Diệp im lặng, đúng vậy, việc này tựa như không giải thích được. Mộ Dung Vân Sở không có lý do làm như vậy, hần là thần tử của Tây Chu, mà muội muội của hần khi đó đã là Thành Vương Phi.

Thấy hần không nói lời nào, Thượng Trang cũng không mở miệng, có rất nhiều chuyện nàng nghĩ mãi vẫn không rõ, nàng chỉ hi vọng hần có thể tự mình tìm ra câu trả lời, vì thế giờ phút này nàng không thể quấy nhiễu hần.

Nguyên Duật Diệp chậm rãi ngồi xuống, suy nghĩ rất lâu, trong đầu hiện lên vô số hình ảnh, còn cả câu khi đó ở Quán Sư Cung Mộ Dung Vân Khương từng nói.

Nàng nói, nàng và Tồn Dịch Chi tình như thù tặc.

Trái tim bỗng nhiên trầm xuống, trong đầu hiện lên ý nghĩ ngay cả hần cũng chấn động.

Hần từng hoài nghi kinh thành có nội gián của Lê Quốc, khi đó hần muốn Mộ Dung Vân Sở đi tra xét, Mộ Dung Vân Sở sau đó nói mọi người đều không có gì khác thường. Cẩn rằng Nguyên Duật Diệp nghĩ mãi vẫn không rõ, nếu Mộ Dung Vân Sở là tên nội gián kia, bằng sự thông minh của hần, hần chắc chắn sẽ không để lộ thân phận của mình, chỉ cần tùy tiện một thể thân, như vậy hần không phải đã giải quyết xong chuyện này sao?

Qua một lúc lâu, Thượng Trang mới nghe tiếng hần cười lạnh. Nàng giật mình, đã thấy hần bật giấy, đi nhanh ra ngoài.

"Hoàng Thượng." Thượng Trang nhìn không được mà gọi hần một tiếng.

Nguyên Duật Diệp lúc này mới nhớ trong phòng vẫn còn một người khác, hần quay đầu nhìn nàng, thấp giọng: "Nàng về trước đi." Dứt lời, không nói thêm gì khác, hần lập tức rời đi.

Thượng Trang động môi, cuối cùng cũng không thể nói gì, nhìn dáng vẻ này, hần là đã biết gì sao?

Hít một hơi thật sâu, chỉ mong là vậy.

Ở Quán Sư Cung ba ngày, Cảnh Nhân Cung mới cúng bái xong.

Mộ Dung Vân Khương để Thượng Trang về Cảnh Nhân Cung, không nói thêm gì, cũng không biết đây là ý của Thái Hậu hay Nguyên Duật Diệp.

Trong ngoài Cảnh Nhân Cung, tất cả đồ đạc đều đổi mới.

Phục Linh điu Thượng Trang đi vào, ngồi bên trong một lúc, thái giám ở bên ngoài gấp gấp chạy vào, quỳ xuống: "Nương nương, nương nương không xong rồi! An Lăng phủ truyền tin tới, nói An Lăng phu nhân đi rồi!"

Phục Linh "A" một tiếng, Thượng Trang đứng bật dậy. Mấy ngày trước không phải bệnh tình của phu nhân đã có khởi sắc sao?

"Nương nương nên bị thương." Thái giám cúi đầu.

An Lăng phu nhân vẫn là mẫu thân trên danh nghĩa của nàng, nhớ tới việc này, khỏe mắt Thượng Trang bắt gặp ửng đỏ. Vào cung làm phi, phụ mẫu mất cũng không thể xuất cung giữ đạo hiếu, nàng không tự chủ mà nhớ tới An Lăng Vu đang ở Tuyết Tùng Cung, nếu biết chuyện này, nàng ấy sẽ làm thế nào?

Đuổi thái giám lui xuống, Phục Linh mới nhỏ giọng hỏi: "Tiểu thư, người có cần mặc tang phục không?"

Thượng Trang lắc đầu: "Trong cung kiêng kỵ những thứ này, tất nhiên không thể mặc."

Trưa ngày thứ hai, An Lăng Tễ đột nhiên tới: "Thần đã tâu xin Hoàng Thượng ân chuẩn cho nương nương xuất cung đưa tiễn mẫu thân một đoạn."

Thượng Trang cả kinh, vội thấp giọng: "Không phải huynh không biết, ta là..."

"Nương nương, Hoàng Thượng đặc biệt ân chuẩn vì đó là mẫu thân của người." Hần cắt ngang lời nàng, phảng phất như tận lực không nghe nàng từ chối, "Xe ngựa đã chuẩn bị sẵn, nương nương, mời."

Mắt hần hồng hồng, cố gắng cúi thấp đầu, tựa như lảng tránh.

Thượng Trang thoáng chần chờ, lại nghe An Lăng Tễ nói: "Một lần cuối cùng, nương nương."

Đúng vậy, đưa tiễn đoạn đường cuối cùng, chỉ là người đưa tiễn lại không phải nữ nhi thân sinh của phu nhân.

Đứng dậy đi cùng hần, nàng nhìn không được mà hỏi: "Nàng ấy biết không?"

An Lăng Tễ gật đầu, thấp giọng: "Nương yêu thương muội ấy nhiều năm như vậy." Hần cho rằng, mặc dù muội ấy không thể xuất cung nhưng ít nhất qua Cảnh Nhân Cung lần này, hần cũng có thể trông thấy muội ấy, chỉ tiếc là, để hần thất vọng rồi, muội ấy không tới.

Trong xe ngựa đợi ở cửa cung đặt sẵn một bộ đồ tang chỉnh tề.

Thật kỳ lạ, nhìn món đồ này, nàng phảng phất cảm thấy chính mình mới là nữ nhi của An Lăng gia. Vừa nghĩ tới, nàng lại muốn cười, hiện tại trong mắt thế nhân, nàng không phải tiểu thư của An Lăng phủ An Lăng tiểu thư sao?

Phục Linh hầu hạ nàng thay đồ tang, nàng ấy cũng thất vai trắng bên hông, lúc này đã không còn giữ dáng vẻ tươi cười, thần sắc vô cùng nghiêm túc.

Xe ngựa không tới An Lăng phủ, ngược lại chạy như bay về phía rồi khỏi kinh thành.

Thấy màn xe bị nhấc lên, An Lăng Tễ liền giải thích: "Cha cân nhắc tới thân phận của nương nương, cho nên không cần hồi phủ. Quan tài đã được đưa đi, hiện tại cha đang chờ chúng ta ở cửa thành."

Thượng Trang gật đầu, lão gia đúng là suy nghĩ chu đáo.

Xe ngựa đi một lúc lâu mới chậm rãi dừng lại, bên ngoài truyền tới thanh âm của lão gia: "Làm khó nương nương phải ra ngoài."

Phục Linh điều Thượng Trang xuống xe, đây là lần đầu tiên sau khi vào cung nàng gặp lại lão gia, ông ấy so với khi trước tiểu tụy hơn rất nhiều. Thấy nàng, lão gia liền hành lễ, Thượng Trang vội tiến lên đỡ ông ấy, nhỏ giọng: "Hôm nay đưa tang nương, con chỉ là nữ nhi của An Lăng gia, không phải nương nương gì cả, cha cũng không cần để ý mấy nghi thức xã giao đó." Nói rồi, nàng xoay người nhìn.

Quan tài được gia đình cẩn thận nâng lên, Phục Linh điều Thượng Trang qua đó, đột nhiên nàng lại cảm thấy vô cùng thê lương. Ngày xưa phu nhân yêu thương tiểu thư, hiện tại ra đi, nàng ấy ngược lại không đến đưa tiễn.

Cũng không biết tại sao, nước mắt lại không tự chủ mà rơi ra.

An Lăng Tễ đi bên cạnh: "Nương nương vẫn là lên xe ngựa đi."

Nàng lại lắc đầu: "Đã dùng thân phận nữ nhi đến đưa tiễn, nào có đạo lý ngồi trong xe ngựa?"

Thấy nàng như vậy, An Lăng Tễ cũng không khuyên nữa.

Đội ngũ đưa tiễn chậm rãi ra khỏi cửa thành, đoạn đường này, Thượng Trang không hề xa lạ. Khi trước thời điểm Linh Khuyết già chết, nàng cũng tới đưa tiễn, chỉ là lần này, người thật sự đã chết rồi.

Trên đường, lão gia không hề nói chuyện, chỉ có An Lăng Tễ thỉnh thoảng nói một hai câu với Thượng Trang.

An Lăng gia là thế gia danh môn, trước chùa miếu ngoài thành có một phần mộ tổ tiên rất lớn. Người mất trước khi chôn sẽ được siêu độ trong chùa một đêm, đây là tập tục của dân gian Tây Chu. Quan tài đưa vào chùa, cẩn thận đặt trong nội đường rộng lớn.

Mọi người tiến lên, chậm rãi khấu đầu.

Nhóm gia đình nhà đầu đã lui, An Lăng Tễ cho người điều lão gia xuống nghỉ ngơi, hẩn thân là nữ tử, đương nhiên phải ở lại gác đêm. Lúc xoay người, thấy Thượng Trang vẫn còn quỳ trước quan tài, chẳng biết tại sao, trong lòng hẩn lại cảm thấy âm áp, bất giác nở nụ cười.

Quý bên cạnh nàng, hẩn nhỏ giọng: "Nếu biết muội tới, nương nhất định sẽ cao hứng."

Thượng Trang mỉm cười chưa xốt, chính nàng không phải An Lăng tiểu thư thật sự, phu nhân dù ở trên trời nhìn thấy thì có thể cao hứng thế nào?

"Trước khi lâm chung, nương có lời nào muốn nói với muội không?" Đương nhiên là nói với An Lăng Vu.

Người bên cạnh không tự chủ mà lạnh mặt, cắn răng: "Không có."

"Ca..." Thượng Trang nghiêng mặt nhìn hẩn, phu nhân thương tiểu thư như vậy, cho dù trước lúc lâm chung không thể gặp nàng ấy, phu nhân cũng không thể không nói cái gì. Nội tâm Thượng Trang vô cùng rõ ràng, chẳng qua là vì An Lăng Tễ không tha thứ cho tiểu thư nên mới nói vậy thôi.

"Muội nghĩ, nếu có thể ra ngoài, nàng ấy nhất định sẽ tới, cho dù chỉ là đứng nhìn từ xa." Có gì có thể cao hơn cốt nhục tình thân? An Lăng Vu vì che dấu thân phận mà khiến bản thân tiến thoái lưỡng nan, nàng tin giờ phút này ở trong cung, tâm trạng nàng ấy cũng không tốt hơn là bao.

An Lăng Tễ không nói gì, qua một lúc lâu, đột nhiên mở miệng: "Là chúng ta có lỗi với muội."

"Ca..." Nàng kinh ngạc nhìn hẩn, có lẽ chính nàng cũng không biết bắt đầu từ khi nào, gọi hẩn một tiếng "Ca" đã trở nên tự nhiên như thế. Mỗi lần gọi, nàng thậm chí phải tự nhắc nhở chính mình, người này là ca ca của An Lăng Vu, không phải nàng, mà mỗi lần như thế, nàng càng thêm ghen tị với An Lăng Vu.

An Lăng Tễ mỉm cười ôn nhu với nàng: "Yên tâm, ca sẽ giúp muội hạnh phúc, hôm nay, ở trước mặt nương xin thề, ca nhất định sẽ giúp muội có được hạnh phúc." Kỳ thật, từ năm trước giúp nàng có được trái tim của Hoàng Thượng, hẩn đã làm như vậy.

Phục Linh ở bên cạnh cắn môi, không cho chính mình bật khóc. Thiếu gia đối với tiểu thư thật tốt, chính nàng cũng cao hứng thay cho tiểu thư.

Lúc này, Thượng Trang đột nhiên không biết phải làm thế nào, nàng vốn chỉ dùng thân phận An Lăng Vu vào cung, mà hôm nay, nàng tựa như đang cướp lấy tất cả thân tình vốn thuộc về nàng ấy. A, đúng là thụ sủng nhược kinh!

Cho nên mới nói, trong họa có phúc, mọi chuyện trên thế gian này ai có thể nói rõ?

Rất nhanh đã tới canh ba, An Lăng Tễ liền khuyên nàng trở về nghỉ ngơi. Thượng Trang lắc đầu, đã thấy hẩn đứng dậy diu mình, nhẹ giọng: "Muội gác đêm, nương nhất định rất cao hứng, chỉ là..."

Thượng Trang biết, hẩn là muốn nói đáng tiếc nàng không phải nữ nhi của phu nhân.

Nhiều lần thuyết phục, Thượng Trang mới đồng ý rời đi.

Ra ngoài, đúng lúc gặp lão gia, hai người nhìn nhau, lão gia tựa như muốn nói gì đó, động môi, cuối cùng vẫn nuốt thanh âm trở về, chỉ có nghiêng người tránh đường để nàng đi trước.

Được Phục Linh đi đi, thị vệ bên ngoài thấy nàng liền đi theo. Nha đầu cầm khăn giúp nàng lau nước mắt, nhỏ giọng: "Thiếu gia đúng là hiếu tử."

Thượng Trang gật đầu, ai có thể nói hẩn không phải?

Hai người đi trên hành lang dài vắng lặng, bất giác nhìn thấy cái hồ kia. Đột nhiên nhớ tới ngày đó, nàng ở nơi này gặp Mộ Dung Thừa Tướng. Đúng rồi, đêm đó còn cả Nguyên Chính Hoàn và Linh Khuyết.

Nghĩ tới Mộ Dung Vân Sơ, nàng không tự chủ mà nhủ mảy, ngày ấy Nguyên Duật Diệp vội vàng rời đi, nàng tin hẩn nhất định đã nghĩ tới cái gì. Kỳ thật nàng hi vọng Mộ Dung Vân Sơ không làm ra chuyện phản bội Nguyên Duật Diệp, mấy lần tiếp xúc, nàng cảm thấy hẩn không phải người xấu.

Ngước mắt, lờ mờ có thể nhìn thấy hai thị vệ canh giữ ngoài cửa phòng.

Mà thị vệ theo sau các nàng bất giác tới gần, Phục Linh không khỏi quay đầu nhìn, thấy thị vệ vẫn chuyên chú theo sát, liền vỗ ngực lẩm bẩm: "Làm ta sợ nhảy dựng lên."

Thượng Trang cũng nhìn thoáng qua, thị vệ vừa ngừng đầu, nàng bỗng nhiên giật mình, thân thể cứng lại.

Bởi vì nàng nhìn thấy một gương mặt quen thuộc...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 25: Khinh thường

"Nương nương, từ lúc chia tay tới hiện tại không có vấn đề gì chứ?" Người trước mặt nhàn nhạt nói, ngữ khí tựa hồ kèm theo đắc ý và khinh miệt.

Lần này cùng lần đầu tiên gặp ông ta đã hoàn toàn khác biệt.

Không còn nét tang thương, ông ta hôm nay tựa hồ đã khôi phục dáng vẻ rong ruổi ngoài sa trường.

Quản việc này làm gì chứ? Nàng cũng chưa từng thấy qua, đời này có lẽ cũng không có cơ hội nhìn thấy.

Phục Linh thật không hiểu, chẳng qua chỉ là một thị vệ bình thường mà thôi, tiểu thư sao có thể quen biết?

Trái tim Thượng Trang trầm xuống, nhìn thấy phía sau có thị vệ, không để ý quá nhiều, nàng xoay người định mở miệng kêu cứu.

Bùi Thiên Sùng xông lên điểm huyết nữ tử, cười lạnh, duỗi tay ôm lấy thân thể nữ tử đang ngã xuống.

Phục Linh theo bản năng muốn hét lên, nhưng rất nhanh trước mắt tối sầm, trước khi mất đi tri giác, nàng chỉ kịp nhìn thấy người trước mặt ôm tiểu thư rồi đi.

Cố gắng động môi nhưng mí mắt đã không nghe lời mà khép lại.

Canh tư, trong linh đường, An Lăng Tễ đứng dậy thêm hương khói lại nghe có người bên ngoài vội vàng chạy tới, vừa qua cửa đã la lên: "Thiếu gia, không xong rồi, có người phát hiện cung nữ của nương nương ngắt xiu bên đường, nương nương... Không thấy nương nương nữa!"

Ngon nén trong tay run lên bần bật, hần quay đầu, lạnh giọng: "Người nói cái gì?"

An Lăng lão gia cũng hoàn hồn, đứng dậy nhìn gia đình thờ hồn hèn, trầm giọng: "Tề Nhi, còn không đi xem!" Hôm nay ra ngoài, Hoàng Thượng đặc biệt phái người bảo vệ nương nương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lúc tối, ông rõ ràng còn thấy thị vệ luôn theo sau nàng.

Nghe vậy, An Lăng Tễ vội đặt đồ trong tay xuống, lao nhanh ra ngoài.

Gia đình theo sau, nói: "Mãi không thấy nương nương về phòng nên mọi người ra ngoài tìm."

An Lăng Tễ chỉ nghe, không nói lời nào, bước chân bên dưới mỗi lúc một nhanh.

Bọn thị vệ lục tung cả chùa miếu vẫn không thấy ai, An Lăng Tễ xông vào gian phòng của Thượng Trang, thấy Phục Linh được an bài nằm trên giường, hần nhanh chóng tiến lên, cau mày gọi: "Phục Linh! Phục Linh!"

"Thiếu gia, có người đánh nàng ấy ngắt đi." Gia đình nhắc nhở.

Lúc này, An Lăng Tễ chẳng còn tâm tư nào khác, xoay người cầm bình trà tưới lên mặt Phục Linh.

"Khụ khụ..." Nàng nhin không được nà ho khan, mơ màng mờ mắt. Trông thấy người trước mặt, nàng lập tức ngồi bật dậy, khóc lóc, "Thiếu gia, tiểu thư... Tiểu thư bị người ta đưa đi!"

"Là ai?" Hần cắn răng hỏi.

"Nô tỳ không biết, là một thị vệ, rất cao, khoảng bốn mươi tuổi, trước nay nô tỳ chưa từng gặp ông ta."

Giờ phút này, An Lăng Tễ không có thời gian nghe nàng kể chuyện, chỉ hỏi: "Đi hướng nào?"

Phục Linh sợ run lên, lắc đầu, nàng không biết, nàng chỉ kịp nhìn thấy người kia mang tiểu thư đi. Nghĩ tới, nàng càng hoảng sợ, vội vàng bò xuống xuống giường kéo góc áo của An Lăng Tễ: "Không lẽ tiểu thư đã gặp chuyện không may? Thiếu gia, phải làm sao đây?"

"Người ở đây đợi, đừng đi loạn." Vứt lại một câu, An Lăng Tễ xoay người lao nhanh ra ngoài.

Thần phận thị vệ kia chắc chắn là giả, chuyện Thượng Trang xuất cung không nhiều người biết, kẻ tới lại có thể bất động thanh sắc lên vào nhóm thị vệ, chuyện lần này sợ rằng kẻ đó đã nắm rõ trong lòng bàn tay. An Lăng Tễ bất giác dừng bước, lúc này trùng hợp gặp hai thị vệ đi tới, vội nói: "Lập tức phái người hỏi cung bẩm báo Hoàng Thượng, nương nương bị kẻ lạ bắt đi. Triệu tập tất cả thị vệ trong chùa, tìm kiếm thật kỹ cho ta!"

"Vâng." Hai thị vệ đáp.

Trong linh đường, gia đình vừa vào, An Lăng lão gia liền lo lắng hỏi: "Sao rồi? Tìm được nương nương chưa."

Gia đình lắc đầu.

Sắc mặt An Lăng gia càng trở nên ngưng trọng, nghĩ nghĩ, cuối cùng chỉ biết nâng bước rồi đi.

Đội ông ấy đi xa, Bùi Thiên Sùng mới từ sau cột hành lang xuất hiện. Trà trộn vào vô cùng đơn giản, muốn ra ngoài, bằng thân thủ của mình cũng không phải việc khó, chỉ là mang theo một người, lại tránh né nhiều ánh mắt như vậy không hề dễ dàng.

Ông ta cười lạnh một tiếng, thông dong vào trong, cho Thượng Trang uống một viên thuốc, sau đó mở nắp quan tài, đặt nàng vào, sau đó đóng lại. Không chút chần chừ, ông ta trực tiếp bỏ đi.

Ra ngoài sân đúng lúc gặp hai thị vệ, thấy ông ta, họ hỏi: "Tìm được chưa?"

Ông ta bình tĩnh trả lời: "Vẫn chưa, đang tìm."

Dứt lời, hai người kia chỉ nhìn thoáng qua ông ta, nói: "Đi, qua kia tìm xem."

Mãi tới canh năm, một chút tin tức cũng không có.

An Lăng Tễ lúc này mới hạ lệnh kêu mọi người ra ngoài điều tra. Hiện tại còn chưa tìm được người, hẳn là đã bị đưa ra khỏi chùa, chỉ là nàng ra ngoài thế nào, hẳn vẫn không thể lý giải.

Bọn thị vệ lập tức ra ngoài tìm.

An Lăng Tễ lúc này sao có thể tiếp tục đợi? Nương nương vốn tức trực bên linh cửu, nhưng hôm nay lại không thấy nàng. Là hắn dẫn nàng xuất cung, hắn không thể để nàng gặp nguy hiểm!

Đứng dậy ra ngoài, đúng lúc đụng phải An Lăng lão gia tới, hắn sợ run lên, nghe ông ta nói: "Phải tìm được người, bên phía Hoàng Thượng..."

"Con đã phái người bẩm báo Hoàng Thượng." Hắn chỉ nói một câu đơn giản, sau đó phóng nhanh rời đi.

Đợi mọi người đều ra ngoài tìm, Bùi Thiên Sùng mới dạo một vòng trở về linh đường, ôm người trong quan tài ra, thi triển khinh công biến mất trong màn đêm.

.....

Thời điểm tin tức truyền tới hoàng cung, Nguyên Duật Diệp đang ở Ngự Thư Phòng vừa nhận được cấp báo, người Lê Quốc ở Tây Nam bắt đầu có dị động. Hắn nhủ mảy, thấy Trương công công tiến lên, khó xử nói Vu Tu Dung mất tích.

Hắn cả kinh, bỗng nhiên đứng bật dậy.

"Hoàng Thượng, An Lăng đại nhân đã phái người tìm rồi." Trương công công vội khuyên nhủ.

Nguyên Duật Diệp nâng bước rời đi, tới cửa, hắn đột nhiên dừng lại, trong đầu hiện lên vô số nguyên nhân khiến nàng mất tích. Đột nhiên mờ to hai mắt, hắn lạnh giọng: "Phái người đi xem tối nay Thừa Tướng và Hoàn Vương ở đâu."

Là Mộ Dung Vân Sở động thủ, hay là nàng đã đi theo Nguyên Chính Hoàn rồi?

Những điều này, hắn không biết.

Trương công công giật mình, lập tức gật đầu đi phân phó.

Hắn đứng yên một lúc, cuối cùng cũng nâng bước ra ngoài.

Sáng nay An Lăng Tễ tới nói ngày thường An Lăng phu nhân vô cùng yêu thương nữ nhi, hôm nay bà ấy đi rồi, hắn biết Hoàng Thượng sùng ái Vu Tu Dung, cho nên mới cả gan vào cung thỉnh cầu cho nàng xuất cung, tấn hiệu lần cuối.

Hắn nào nghĩ nhiều như vậy?

Tư vị thân mẫu chết, hắn rõ ràng hơn bất cứ ai.

Cái chết của Tề Hiền Phi, hắn là người rõ ràng nhất, lúc bà ấy ra đi, hắn thậm chí thống khổ tới không muốn sống nữa.

Hắn hiểu nàng.

Cho nên chuyện xuất cung, hắn không chút do dự mà đồng ý, vậy mà hiện tại, nàng lại mất tích.

"Người đâu!" Nguyên Duật Diệp cắn răng gọi.

Một thái giám tiến lên, cúi đầu đáp: "Có nô tỳ."

"Nói với An Lăng Tễ, trăm cho hắn quyền điều động thủ vệ trong kinh, nhất định phải tìm được Vu Tu Dung!"

Thái giám kinh hãi, vừa định nhận lệnh, thanh âm của Thái Hậu từ xa truyền tới: "Ai gia thấy Hoàng Thượng quá mệt mỏi nên nói năng hồ đồ rồi, thủ vệ trong kinh há có thể tùy tiện điều động?"

Nguyên Duật Diệp kinh ngạc, theo tiếng nhìn lại, thấy Ti Y diu Thái Hậu đi về phía hắn.

Tới trước mặt nam tử, Thái Hậu lạnh giọng: "Hoàng Thượng không cần nhìn ai gia như vậy, ai gia chỉ là không cần thận nghe được việc này mà thôi. Hiện tại là lúc nào rồi, Hoàng Thượng sao còn vì một nữ nhân mà dao động căn cơ hoàng thành há?"

"Mẫu hậu, trăm chỉ là..."

Hắn định giải thích, lại bị Thái Hậu cắt ngang: "Ai gia cũng không phải người không màng nhân tình, tìm Vu Tu Dung không phải không được. Tùy từng Ngự Sử không phải đã phái người đi tìm sao? Cứ phân phó xuống, cần thận đi tìm là được, chỉ là, thủ vệ trong kinh Hoàng Thượng không được điều động." Thanh âm vô cùng nặng nề, Thái Hậu lại đi về trước một bước, thì thầm bên tai hắn, "Hoàng Thượng đừng quên, các vị Vương gia đang ở trong kinh."

Nguyên Duật Diệp cắn răng, chuyện này sao hắn có thể quên?

Ánh mắt xẹt qua biểu tình của Thái Hậu, qua nửa ngày, hắn mới cười lạnh: "Mẫu hậu suy nghĩ thật chu toàn!" Hắn sao có thể không biết Thái Hậu lúc này xác thật đứng về phía hắn, chỉ là, bà ta chỉ vì lợi ích cá nhân mà thôi.

Bà ta muốn làm Thái Hậu, tiên quyết chính là hấn là hoàng đế.

Nhưng chuyện của Vu Nhi, hấn sao có thể không quan?

Hai tay nắm chặt thành đấm, hấn nâng bước rời đi.

Thái Hậu nhủ mày, lớn tiếng: "Hoàng Thượng chó hành động theo cảm tình, ngài là thiên tử Tây Chu, phải lấy giang sơn xã tắc làm trọng. Nếu Hoàng Thượng làm ra chuyện gì dao động, ai gia tuy là nữ lưu nhưng vẫn có năng lực khiến tất cả đại thần đứng ra ngăn cản."

Phần nộ nhìn bà ta, dám dùng quần thần áp chế hấn

"Mẫu hậu không có người mình quan tâm sao?" Thời điểm hỏi, trong đầu hấn hiện lên dung nhan của một nữ tử xinh đẹp.

Thái Hậu giật mình, sững sờ một lúc lâu mới chán nản cười nói: "Hoàng Thượng nghĩ gì vậy? Hoàng Thượng đúng là người trẻ tuổi, trong hoàng cung này, tình cảm có là cái thứ gì?" Nội tâm bất giác nghĩ tới Thái Tử, hai mắt ửng đỏ, bà đột nhiên nhớ tới lúc đó, Thái Tử cũng vì Vu Tu Dung mà chọc giận Tiên Hoàn, hôm nay, Nguyên Duật Diệp cũng như thế.

A, bà thật sự muốn biết, nữ tử kia sao lại có năng lực lớn như vậy? Nàng rốt cuộc có gì đặc biệt lại khiến từ tôn Nguyên thị ai nấy đều muốn che chở mình tới thế?

"Mẫu hậu..."

"Có lẽ, nếu để ai gia trở về mấy chục năm trước, ai gia còn có thể lý giải ngài." Chi là lý giải, nhưng không có nghĩa sẽ phóng túng hấn.

Hôm nay nếu bà phóng túng hấn, giang sơn của Nguyên thị này sẽ bị lung lay.

Nếu người trước mặt là nhi tử của bà, bà hôm nay có lẽ sẽ nói chuyện hùng hồn hơn một chút, mà hiện tại bà chỉ vì bảo vệ địa vị của mình, bà chỉ muốn an ổn lúc tuổi già, nguyện vọng này không hề quá đáng.

Nguyên Duật Diệp quay đầu nhìn Ti Y, Ti Y và hấn nhìn nhau, không nói gì. Hấn tin việc này Thái Hậu chỉ vô tình biết được, hoàn toàn không hề cố ý.

Chi là cho dù ra sao, hấn cũng sẽ không mặc kệ Vu Nhi.

Không định lui bước, hấn nâng bước rời đi.

"Hoàng Thượng!" Thái Hậu gọi một tiếng, vội vàng phản phó thái giám bên cạnh, "Ngậy ra làm gì? Còn không tranh thủ thời gian đi ngăn Hoàng Thượng?"

Thái giám bị dọa tới sắc mặt trắng bệch, theo bản năng muốn tiến lên một bước, lại nghe Nguyên Duật Diệp quát: "Ai dám cản trẫm?"

Hấn chỉ nói, không hề dừng bước.

Lúc này, chính hấn cũng không biết bản thân đang nghĩ cái gì, chỉ không ngừng đi về phía trước.

Lời Thái Hậu nói không phải hấn nghe không hiểu, hấn cũng từng nghĩ tới tình hình trong kinh thành lúc này, nếu đã không thể hành động thiếu suy nghĩ, như vậy, hấn tự mình ra ngoài tìm. Không tận lực, hấn sao có thể cam tâm?

Thái Hậu cuối cùng cũng thật sự khiếp sợ vì một câu "Mẫu hậu không có người mình quan tâm sao?" của hấn, thân thể run lên, vội đỡ tay Ti Y nhanh chóng đuổi theo.

Giờ phút này hấn không điều động thủ vệ trong kinh, chẳng lẽ hấn muốn...

"Hoàng Thượng!" Thái Hậu lớn tiếng gọi, chỉ là người trước mặt không hề dừng bước, rời đi mỗi lúc một nhanh.

Xa xa trông thấy cửa cung.

Hiện tại cửa cung sớm đã đóng, thời điểm hấn tới gần, cửa cung đột nhiên mở, bên ngoài có một người vội vàng đi vào.

Nguyên Duật Diệp không khỏi kinh hãi.

Là Mộ Dung Vân Sở!

Thái Hậu cũng thấy người tới, vội nói: "Thừa Tướng mau cản Hoàng Thượng lại, Hoàng Thượng muốn tự mình ra ngoài tìm Vu Tu Dung!" Dứt lời, bà ta liền ngậy ra, Mộ Dung Vân Sở biết chuyện của Vu Tu Dung sao?

Nguyên Duật Diệp không vẫn không màng, tiếp tục đi về phía trước.

Mộ Dung Vân Sở hành lễ, nói: "Thời điểm Hoàng Thượng phái người tới, thần đúng lúc đang nghỉ ngơi. Hoàng Thượng, việc này ngài không cần ra ngoài, thần sẽ tự mình dẫn người đi tìm."

"Thừa Tướng..." Nguyên Duật Diệp kinh ngạc nhìn người trước mặt.

Mộ Dung Vân Sở cúi đầu: "Thần sẽ cố gắng hết sức." Hấn lại nói, "Hoàng Thượng vẫn là ở trong cung chờ tin đi, e rằng Tây Nam lại có cấp báo truyền tới."

Nguyên Duật Diệp cắn răng, thời điểm này hấn đúng là không nên xuất cung.

"Thần lập tức đi tìm." Dứt lời, Mộ Dung Vân Sở hành lễ với hấn và Thái Hậu, sau đó xoay người cáo lui.

Người phái đi Thừa Tướng phủ đã trở về, bẩm báo: "Hồi Hoàng Thượng, đèn trong thư phòng của Thừa Tướng tới canh ba mới tắt."

Hấn nhủ mày, vậy sao?

Như thế, còn Nguyên Chính Hoàn?

.....

Hoàn Vương Phủ.

Thái giám gõ cửa, Mạc Tầm nghe tiếng đi, nhủ mảy hỏi: "Chuyện gì?" Người nay mặc phục sức thái giám, chẳng lẽ trong cung xảy ra chuyện?

Thái giám không trả lời, trực tiếp nâng bước đi thẳng vào trong. Mạc Tầm lập tức ngăn cản, không vui mà nói: "Công công xin dừng bước, chủ tử đã ngủ, thỉnh đừng quấy rầy ngài ấy."

"Vương gia về rồi sao?" Thái giám cười hỏi, "Khi sáng Hoàng Thượng phái thái y tới xem bệnh cho Vương gia, thái y lại nói Vương gia cả ngày không ở quý phủ. Hoàng Thượng lo lắng, vì vậy mới lệnh nô tài tới hỏi thăm Vương gia."

Mạc Tầm cười lạnh.

Lo lắng?

Hôm qua rồi đi đã là lúc nào, sáng nay mới phái thái y tới, Nguyên Duật Diệp thật sự lo lắng cho chủ tử?

Chi là, tuy lý do vô cùng miễn cưỡng, nhưng hẳn có thể không cho thái giám này vào sao?

Nguyên Duật Diệp là quân, Nguyên Chính Hoàn chỉ là thần.

Thái giám lướt qua thân thể Mạc Tầm, thoáng nhìn thấy một nữ tử trong phòng đi ra. Thấy hẳn muốn nhìn kỹ, Mạc Tầm kinh hãi, vội lách người che chắn tầm mắt của hắn: "Công công vẫn là ngày khác hãy tới, chủ tử đã nghỉ ngơi, tốt nhất đừng quấy rầy."

Linh Khuyết nghe tiếng liền quay đầu nhìn qua, nàng thật không ngờ người tới lại là một công công. May là Mạc Tầm đã chặn tầm mắt của hắn, vì vậy nàng chỉ cần cắn răng trở về phòng.

Thái giám lại bắt gặp nhìn qua bên kia, nghĩ thầm, thì ra trong phủ của Hoàn Vương lại giấu một thiếu nữ xinh đẹp như vậy, có điều đây không phải chuyện hắn quan tâm, hôm nay hắn tới là để gặp được Vương gia.

Hai người tranh chấp một hồi, Nguyên Chính Hoàn ở trong phòng nghe tiếng động mà lên tiếng: "Mạc Tầm, chuyện gì mà ồn ào vậy?"

Mạc Tầm xoay người nâng bước, thái giám theo sau.

Vào phòng, đốt đèn, Mạc Tầm tiến lên cúi y: "À, Hoàng Thượng lo lắng cho chủ tử nên phái người tới thăm bệnh."

Thái giám hành lễ, mới nói: "Hôm qua thân thể Vương gia không tốt, hôm nay còn ra ngoài cả ngày, Hoàng Thượng rất lo lắng." Hắn cẩn thận quan sát, người trước mặt xác thật là Hoàn Vương. Lại nhìn xuống đất, không tìm thấy bất cứ món đồ dính bùn đất nào, hẳn không khỏi muốn cười, ai cũng biết Hoàn Vương tàn tật, hẳn chú ý tới giày của y làm gì chứ?

Nguyên Chính Hoàn che giấu tâm tư, muộn như vậy tới thăm, trong cung chắc chắn đã xảy ra đại sự. Thái giám nói vậy chẳng qua là muốn dò hỏi cả ngày hôm nay y đã đi đâu.

Y nhàn nhạt mở miệng: "Bốn vương hồi kinh lâu như vậy còn chưa tể bái mẫu hậu, hôm nay rảnh rồi nên liền đi, lại không ngờ Hoàng Thượng phái y tới thăm hỏi. Người trở về nói với Hoàng Thượng, bốn vương không sao, Hoàng Thượng không cần lo lắng."

Thái giám ngây ra, là đi bái tể Thuận Giai Hoàng Hậu đã mất? Nếu là vậy, hẳn chỉ cần điều tra liền biết lời y nói là thật hay giả!

Thái giám cười đáp: "Vâng, Vương gia không sao, Hoàng Thượng cũng yên tâm, vậy nô tài không quấy rầy Vương gia nghỉ ngơi nữa, nô tài về cung phục mệnh trước." Nói rồi, hắn lại hành lễ, lui xuống.

"Mạc Tầm, tiễn công công." Y nhẹ giọng.

Mạc Tầm đáp, tiễn thái giám ra ngoài.

Lúc này có tiếng bước chân khác truyền tới, Nguyên Chính Hoàn nhủ mảy, gọi: "Linh Khuyết?"

"Vâng." Linh Khuyết đi đến bên giường y, nhỏ giọng: "Đã xảy ra chuyện gì? Trẻ thế này, trong cung sao lại phái người tới?" Kỳ thật nàng muốn nói, rốt cuộc có phải Nguyên Duật Diệp đã xảy ra chuyện gì không? Chi là lời tới bên miệng đã bị nàng kiềm chế nuốt xuống.

Nguyên Chính Hoàn lắc đầu: "Không có gì, chi là Hoàng Thượng muốn biết ta cả ngày đi đâu mà thôi."

"Vương gia tới hoàng lăng, việc này chỉ cần điều tra ngài ấy sẽ biết." Hôm nay nàng cũng đi cùng. Tối qua sau khi từ hoàng cung trở về, y luôn cảm thấy không khỏe, nàng cho rằng hôm nay y không tiến cung, tất nhiên là ở lại trong phủ nghỉ ngơi, thật không ngờ, y lại tới hoàng lăng.

Một mình ngơ ngác ngồi trước mộ Thuận Giai Hoàng Hậu cả ngày. Mạc Tầm không mở miệng khuyên nhủ, nàng mấy lần muốn tiến lên đều bị Mạc Tầm ngăn cản.

Mạc Tầm đi một lúc liền trở về, thấy Linh Khuyết ở đây cũng không kinh ngạc. Hắn tiến lên, mở miệng: "Thăm dò được rồi, là Vu Tu Dung mất tích."

Linh Khuyết cả kinh, ngược mắt nhìn hắn, bật thốt lên hỏi: "Cái gì gọi là mất tích?" Tỷ ấy không phải ở trong cung sao? Hoàng Thượng coi tỷ ấy như bảo bối, tỷ ấy sao có thể mất tích?

Nguyên Chính Hoàn trầm giọng hỏi: "Mất tích thế nào?"

"Không rõ, hình như là bị bắt đi."

Linh Khuyết ngơ ngác một lúc lâu cũng không thể nói nên lời, hai tay nắm chặt thành nắm, cắn môi, ai lại đi bắt tỷ tỷ của nàng?

"Chủ tử." Mạc Tầm tiến lên cúi y, cau mày nói, "Chủ tử vẫn là nghỉ ngơi đi, chuyện bên kia không cần chúng ta nhúng tay vào."

Tay xoa lồng ngực, qua nửa ngày, y mới gật đầu.

Thời điểm ra ngoài, Linh Khuyết nhịn không được mà hỏi Mạc Tầm: "Tình hoa... Thật sự không có giải được?" Nàng sao có thể không biết Nguyên Chính Hoàn đau đớn là vì Thượng Trang?

Sắc mặt Mạc Tầm trở nên âm trầm, lắc đầu nói: "Không có." Nếu có, hẳn chắc chắn sẽ không tiếc bất cứ giá nào mà có được.

"Vây..." Thanh âm của Linh Khuyết bất giác thấp xuống, nàng muốn nói cái gì, kỳ thật bản thân nàng cũng không biết.

"Về ngủ đi." Mạc Tầm đưa Linh Khuyết tới trước cửa phòng mới xoay người rời đi.

Linh Khuyết chần chờ, quay đầu nhìn về hướng gian phòng của Nguyên Chính Hoàn, cắn răng, cuối cùng cũng nâng bước vào trong.

.....

Thời điểm tỉnh lại, Thượng Trang đã ở trên xe ngựa xóc nảy, nàng muốn ngồi dậy nhưng toàn thân lại không còn sức lực.

Đưa tay, khó khăn lắm mới vén được màn che, nhìn thấy một sóng lưng thẳng tắp đang ở bên ngoài. Nàng không hề kinh ngạc, chỉ vô lực nhắm mắt, mở miệng: "Một mình tướng quân trở về không sợ bị Hoàng Thượng phát hiện sao?"

Nàng không biết bọn họ hiện tại đang ở đâu, mà cho dù có biết, nàng không thể làm được gì. Đừng nói lúc này trên người không có sức lực, cho dù có, nàng tay trái gà không chặt sao có thể đào tẩu dưới mí mắt của Bùi Thiên Sùng?

Bùi Thiên Sùng không quay đầu, chỉ cười nói: "Sợ là giờ phút này ta muốn gặp hắn cũng không thể rồi."

Thượng Trang cả kinh, không biết ông ta rốt cuộc đang ám chỉ điều gì.

Ông ta lại nói: "Nương nương đã ngủ ba ngày, chúng ta còn có cơ hội gặp hắn sao?"

Ông ta là muốn nói cho nàng biết, bọn họ đã rời xa kinh thành.

Ba ngày? A, chán nản mà cười, ai có thể quen thuộc loại thuốc này hơn nàng cơ chứ? Ngày đó, nàng và Nguyên Duật Diệp dùng loại thuốc này để tiễn Linh Khuyết xuất cung, thật không ngờ, hôm nay nàng bị đưa đi cũng vì nó.

Nàng càng không ngờ chính mình lại rơi vào tay của người Lê Quốc.

Duỗi tay vịn vách tường, cố gắng ngồi dậy, Thượng Trang cười hỏi: "Tướng quân đường xa tới đây không lẽ là vì ta?" Ở Tây Nam, hai quân đang giằng co, ai cũng không ngờ Bùi Thiên Sùng lại xuất hiện ở đây như vậy.

Nếu thế, là ai đang lãnh đạo quân đội Lê Quốc?

Đầu ngón tay run lên, nàng choáng váng rồi sao?

Đương nhiên là Tiêu Thái Tử.

Bùi Thiên Sùng không định tránh né, thẳng thắn trả lời: "Đương nhiên là vì nương nương."

Thượng Trang cả kinh, buồn cười mà hỏi lại: "Ta đây có năng lực gì có thể khiến Bùi tướng quân một mình mạo hiểm chứ?"

Lúc này, ông ta bật cười ha ha, quát roi cho xe ngựa đi càng nhanh, cười nói: "Nương nương sao lại không có năng lực? Địa vị của nương nương trong trái tim hoàng đế Tây Chu không cần ta nói ra chứ? Tết Nguyên Tiêu hôm đó, ta nhìn thấy rất rõ, người của ta còn nói, sau đó hắn còn vì người mà bị thương."

Thượng Trang căng lớn hai mắt.

Ngày đó thật sự có người Lê Quốc tới tìm ông ta sao? Cho nên mới nhìn thấy cảnh Nguyên Duật Diệp cứu nàng mà bị thương?

"Người muốn gì?" Thượng Trang cắn răng, kỳ thật trong lòng nàng đã có đáp án.

Không phải Bùi Nguyên Sùng muốn thế nào, mà là Tiêu Thái Tử kia muốn gì!

Hai tay bất giác nắm chặt, nàng lặng yên nhìn phong cảnh lướt qua bên ngoài xe ngựa. Muốn nhảy xuống phải cần dũng khí rất lớn, chỉ là còn một vấn đề, nhảy xuống rồi, nàng có thể thoát sao?

Đáp án, đương nhiên là không thể.

Bùi Nguyên Sùng không trả lời câu hỏi của nàng, chỉ nói: "Nương nương vẫn là nghỉ ngơi đi, muốn chạy trốn cũng cần phải có thể lực, trước mắt thu suy nghĩ của mình về đi." Ông ta nói chuyện nghe rất đặc ý, đương nhiên là vì nắm chắc Thượng Trang không thể trốn thoát.

Chuyến đi tới Tây Nam này, Thượng Trang vì luôn ở xe ngựa mà vô cùng mệt mỏi, nhưng Bùi Thiên Sùng cứ như người sắt, nàng không khỏi kinh ngạc, rốt cuộc là nghị lực thế nào mới giúp ông ta chèo chống lâu như vậy.

Hiệu lực của thuốc giả chết đã qua, ông ta lại dứt nàng uống Nhuyễn Cốt Tán.

Từ kinh thành tới Vân Điền Quận ở Tây Nam, bọn họ chỉ dùng thời gian mười ngày.

Điều khiến Thượng Trang càng thêm kinh ngạc chính là, người tới đón họ lại là Hứa Thái Hậu.

Hứa Thái Hậu nhìn nàng, cười lạnh: "Lần trước ai gia gặp người, người còn là thượng nghị của Thiên Hoàng, thật không ngờ, câu nói của Tần Lương Đế diên đại kia là sự thật."

Ý tứ đương nhiên là ám chỉ nàng và Nguyên Duật Diệp cấu kết đoạt ngôi.

Thượng Trang cười cười, không giải thích, chỉ nói: "Thái Hậu là người Tây Chu, cấu kết với Lê Quốc, người không sợ rước họa vào thân sao?"

Hai mắt bà ta ửng đỏ, quay lưng đi, qua nửa ngày mới khôi phục ngữ khí lạnh lùng: "Vương phủ còn gặp ít tai họa sao? Hiện tại nhĩ tử đã mất, chỉ còn lại tiểu hài tử của nó."

Hưng Viên lần đó, Nguyên Duật Diệp trong đám hoàng tử trở hết tài năng, nhiều người thương vong như vậy, hẳn chỉ bị thương nhẹ, nói sự tình trên sân thi đấu không liên quan tới hắn, ai tin?

Thực tế, nhi tử của bà còn phé đi một chân!

Bọn họ muốn báo thù, sai sao?

Hiện tại, nhi tử không còn, bọn họ chỉ có thể bắt tay với Lê Quốc đã tiếp tục duy trì, có ai hiểu được thời điểm bà tự tay viết "Tân Vương ồm chết" có bao nhiêu đau đớn? Khi đó bà mới tin rằng, cho dù Tiên Hoàng đã chết, tranh đấu cả đời này của bà vẫn không thể tan theo mây khói.

Nữ nhân trong cung phải đấu đá cả đời.

Trước kia là vì bản thân, sau này là nhi tử, hôm nay là vì tôn tử.

Hứa Thái Hậu cười tự giễu, nâng bước rời đi.

Bùi Thiên Sùng kéo Thượng Trang ra ngoài, thân thể nàng mềm nhũn, bước chân có chút phù phiếm, cả người đều phải dựa vào ông ta.

Ba người vào Tân Vương phủ, Thượng Trang liền thấy một thân ảnh nhỏ bé chạy tới tiếp đón, thanh âm non nớt trong trẻo: "Tổ mẫu tổ mẫu, phụ vương khi nào mới về chơi với con?" Bàn tay nhỏ bé của nó nắm lấy áo choàng của Hứa Thái Hậu, ánh mắt chờ mong nhìn chằm chằm bà.

Phía sau hài tử, một nữ tử cả người y phục màu trắng vội vàng đuổi ra, nhỏ giọng: "Mẫu hậu, là thần thiếp không biết trông chừng nó."

Hứa Thái Hậu tựa như không nhìn thấy nàng ta, chỉ kéo tay hài tử, cười nói: "Đội Đàm Nhi trưởng thành, phụ vương cháu sẽ trở về. Nghe lời, vào trong đọc sách với nương của mình đi, chờ phụ vương cháu trở về, thấy cháu hiếu thuận nghe lời, hẳn nhất định sẽ cao hứng."

Hài tử nghe lời gật đầu, xoay người chạy về với Tân Vương Phi: "Nương, chúng ta mau vào trong thôi, Đàm Nhi phải mau lớn, phụ vương mới trở về."

Trong mắt Tân Vương Phi rõ ràng hiện lên tia mắt mát, chỉ là nàng ta không nói gì, nhanh chóng dẫn hài tử rời đi.

Mãi tới khi thân ảnh nhỏ bé kia biến mất khỏi tầm mắt, nụ cười từ ái trên mặt Hứa Thái Hậu mới chậm rãi tan đi, bên trên đôi thành thê lương vô tận.

"Bùi tướng quân, thỉnh." Bà ta nâng bước đi về phía trước.

Một cái giết ở hậu viện Tân Vương phủ.

Hứa Thái Hậu tiến lên kéo dây thừng treo thùng nước, "Rầm rầm!" mấy tiếng, rất lâu sau mới không còn. Tới lúc Bùi Thiên Sùng kéo Thượng Trang qua, nàng mới phát hiện bên dưới cái giếng không có nước, chỉ nhìn thấy một lỗ đi.

"Bùi tướng quân đi mạnh giỏi, ai gia không tiễn." Thời điểm nhìn Thượng Trang, ánh mắt Hứa Thái Hậu lộ vẻ tức giận.

Thượng Trang không khỏi giật mình, nàng sao có thể ngờ được trong Tân Vương phủ lại có ám đạo như vậy. Thảo nào Bùi Nguyên Sùng có thể tự do đi lại giữa Lê Quốc và Tây Chu như vậy, thì ra là có con đường kết nối hai nước.

Thượng Trang đưa mắt nhìn xung quanh, không có bất kỳ kẻ nào, đúng lúc này, sau lưng đột nhiên có người điểm huyết, thân thể nàng cứ thế mà ngã xuống.

.....

Liên tiếp mười ngày không có tin tức của Thượng Trang, sắc mặt Nguyên Duật Diệp ngày càng khó coi.

Phục Linh hai mắt ửng đỏ đứng trước mặt hắn, từ lúc trở về, nàng luôn ở Càn Thừa Cung. Tình cảnh tiểu thư bị bắt không ít lần lặp đi lặp lại trong đầu của nàng, mà Hoàng Thượng mỗi ngày đều truyền triệu nàng hỏi chuyện.

Chỉ là, nếu có manh mối nàng sớm đã nhớ ra, thật sự không có cách.

Nguyên Duật Diệp cắn răng, hai người hẳn nghi ngờ hôm đó đều an phận không xuất thành, đương nhiên vẫn còn một khả năng, đó là bọn họ không hề động thủ. Chỉ là hiện tại hẳn nào có tình lực đi quản chuyện này, hẳn chỉ muốn biết Vu Nhi có mạnh khỏe không.

Mộ Dung Vân Sở tới vẫn không thể mang tin tức tốt về.

Nguyên Duật Diệp một câu cũng không nói, Mộ Dung Vân Sở rốt cuộc vẫn nhịn không được, tiến lên phía trước, nói: "Hoàng Thượng, thần hoài nghi liệu có phải... Do người Lê Quốc gây nên hay không?" Trừ lý do này, hẳn thật không nghĩ ra nguyên nhân nào khác.

Nguyên Duật Diệp xoay người, qua nửa ngày mới mở miệng: "Đây cũng là khả năng trăm không muốn nghĩ tới nhất." Mà hiện tại, tất cả đều chỉ về hướng Lê Quốc.

Vu Nhi vừa mất tích, Lê Quốc liền có dị động, mà hiện tại, mọi thứ lại thoảng an tĩnh, tính toán thời gian, nếu ngày đêm gấp gấp lên đường, bọn họ từ kinh thành có lẽ đã tới Lê Quốc.

Người Lê Quốc, hẳn chỉ có thể nghĩ tới Bùi Thiên Sùng, ngoài ông ta ra, ai lại nghĩ tới chuyện đi bắt một nữ tử từ không chút thu hút?

Đêm Nguyên Tiêu lần đó ra ngoài, hẳn ả ả có chút hối hận.

Mộ Dung Vân Sở trầm tư một lát, mới nói: "Việc này Hoàng Thượng nóng vội cũng vô dụng, thần nghe nói Hoàng Thượng mấy ngày không chợp mắt, kính xin Hoàng Thượng bảo trọng long thể."

Nguyên Duật Diệp thờ dài, kêu hắn ngủ thế nào? Thật lâu sau, hắn nói: "Mấy ngày nay Thừa Tướng cũng vất vả rồi, người trở về đi, để trẫm suy nghĩ thật kỹ."

Mộ Dung Vân Sở cáo lui.

Phục Linh nhịn không được mà tiến lên dịu hắn: "Hoàng Thượng nghỉ ngơi một chút đi." Buổi tối nằm trên giường hắn cũng không ngủ, luôn dứt khoát ngồi dậy suy nghĩ cả đêm, nếu tiểu thư nhìn thấy, chắc chắn sẽ đau lòng.

Nguyên Duật Diệp lắc đầu, đưa mắt nhìn ra ngoài.

Hắn một mực đề phòng Mộ Dung Văn Sở, nhưng đến tột cùng lại không biết bản thân đang đề phòng cái gì. Hắn tra xét Mộ Dung Văn Sở không biết nhiều lần, nhưng mỗi lần tra xong, kết quả đều như vậy. Sự thật đang nói với hắn, Mộ Dung Văn Sở tuyệt đối trung thành với Tây Chu.

Ngồi một lát, Trương công công tiến vào bẩm báo Hoàn Vương đã tới.

Nguyên Duật Diệp không khỏi cảm thấy kỳ quái, sau tối hôm đó, đây là lần đầu hắn gặp y. Truyền y vào, nghĩ nghĩ, hắn cho mọi người lui xuống.

Mạc Tầm theo Phục Linh ra ngoài, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn nàng, thấy nàng không nói chuyện. Phục Linh như vậy khiến hắn không được tự nhiên, đặc biệt là đôi mắt hồng hồng đã sưng to kia. Hắn cuối cùng cũng nhìn không được, hỏi: "Khóc cái gì?" Hắn ghét nhất là nữ nhân khóc sụt sùi.

Phục Linh trừng mắt nhìn hắn, nắc: "Ta khóc là chuyện của ta, liên quan gì tới ngươi! Hiện tại tiểu thư mất tích, ngươi đặc ý làm đúng không? Để xem một ngày nào đó Vương gia cũng mất tích..."

"Phục Linh!" Hắn mở miệng cắt ngang lời nàng, ngữ khí vô cùng nặng nề, ai cũng không được vui đùa với chủ tử nhà hắn.

"Ngươi cũng biết sợ sao?" Nàng không phục mà liếc nhìn hắn.

Đương nhiên biết sợ, chuyện của chủ tử, hắn sợ, chuyện của nàng, hắn cũng sợ.

Thấy hắn không phản bác, Phục Linh tưởng hắn sợ mình, cũng chẳng kịp quản nhiều, nước mắt nước mũi theo đó mà tiếp tục rơi xuống.

"Này." Hắn nhú mày, đưa tay.

Phục Linh còn tưởng hắn không quen nhìn nàng khóc, định cúi tay đánh nàng, dưới tình thế cấp bách, nàng thuận tay lấy một món đồ trong người ra ném cho Mạc Tầm.

Mạc Tầm kinh hãi, theo bản năng bắt lấy, trong túi vải thô ráp, rốt cuộc là thứ gì?

Nhìn hắn mở ra, sắc mặt Phục Linh lập tức thay đổi, nàng đầu gối món đồ mình ném ra là nó!

Đây không phải là ngọc bội đã vỡ hôm đó nàng nhặt lại sao?

Phục Linh cắn răng: "Ai thêm món đồ rách nát này của ngươi!" Nói rồi, nàng che mặt chạy đi.

Mạc Tầm khó hiểu nhìn theo nàng, lần nữa cúi đầu, ánh mắt bất giác xiết chặt, không biết tại sao, tâm tình liền cao hứng trở lại.

Bên trong Càn Thừa Cung, Nguyên Chính Hoàn trực tiếp mở miệng: "Thần nghe nói Hoàng Thượng mấy ngày nay mệt nhọc quá độ, vì vậy mới tới đây khuyên can."

"Hoàng thúc có lòng, trẫm không sao." Tiến cung vì lý do này thật không giống tác phong của y!

Nguyên Chính Hoàn khẽ cười: "Thần cũng là nhận ủy thác của ai đó, có người lo lắng cho long thể của Hoàng Thượng, Hoàng Thượng không quên chứ?"

Nguyên Duật Diệp chấn động, người Nguyên Chính Hoàn ám chỉ đương nhiên là Linh Khuyết, chỉ là, Linh Khuyết vẫn còn nhớ hắn sao? Hắn yếu ớt cười một tiếng, đây đúng là tính cách của nàng ấy.

"Vậy hoàng thúc thay trẫm nói với nàng ấy, không cần quan tâm trẫm, trẫm rất tốt."

Nguyên Chính Hoàn "Vâng" một tiếng, cách một lát, y lại hỏi: "Có tin tức của nương nương chưa?"

Nguyên Duật Diệp ngây ra, giờ khắc này, không biết tại sao, hắn thế mà đáp: "Đương nhiên là có."

Tay bỗng nhiên siết chặt, Nguyên Chính Hoàn bật thốt lên hỏi: "Nàng thế nào rồi?"

Hắn lập tức lạnh giọng: "Nàng thế nào không cần hoàng thúc quan tâm, miễn cho hoàng thăm hiểu lầm!" Hắn nhìn chằm chằm người trước mắt, y không phải mất trí nhớ sao? Hiện tại sao lại đột nhiên hỏi tới nàng?

"Hoàng Thượng khẩn trương cái gì?" Thanh âm của y vẫn nhàn nhạt như trước, ngược lại khiến Nguyên Duật Diệp giật mình.

Hai người đang nói chuyện, bên ngoài đột nhiên truyền tới giọng nói gấp gáp của Trương công công: "Hoàng Thượng, có văn kiện khẩn cấp!"

Nguyên Duật Diệp đứng bật dậy, lúc này Trương công công đã chạy vào, cẩn thận trình thứ đồ trong tay lên.

Là thư của Lê Quốc!

Hắn nhú mày, đưa tay nhận lấy, lập tức mở ra.

Bức thư viết rất rõ ràng: Vu Tu Dung đang ở trong tay bốn cung, ngoại trừ Hoàng Thượng, bốn cung không muốn đàm phán với bất cứ ai.

Phía dưới còn đề tên, Tiêu Dự

"Hoàng Thượng..." Thấy sắc mặt hắn trắng bệch, Trương công công vội gọi một tiếng.

Vò nát tờ giấy trong tay, chuyện hắn không muốn chứng kiến nhất cuối cùng cũng thành sự thật. Tiêu Dự ép hắn tự mình ra tiền tuyến, nếu không làm, hắn thật không biết sẽ còn xảy ra chuyện gì.

Tiêu Dự có thể ăn nhấm mười lăm năm không chút động tĩnh, kẻ như vậy chắc chắn là người đáng sợ, thủ đoạn đầy mình, không thể khinh thường.

Hai tay nắm chặt thành nắm đấm, hắn đương nhiên sẽ đi.

Mặc kệ bao nhiêu nguy hiểm, hắn đều sẽ đi.

Trực tiếp qua Úc Ninh Cung, việc này vô luận thế nào Thái Hậu cũng sẽ biết, mà hần cũng chẳng có ý định giấu diếm bà ta. Tóm lại lần này, ai cũng không cần được hần.

.....

Thượng Trang bị đưa vào gian phòng này đã ba ngày.

Từ hôm đó, nàng chưa từng gặp lại Bùi Thiên sùng, mỗi ngày trừ nha đầu đưa com, nàng không hề gặp được ai khác.

Nhưng nàng biết, bên ngoài có rất nhiều người vẫn luôn trông chừng nàng.

A, người Lê Quốc đúng là coi trọng nàng! Nhuyễn Cốt Tán còn chưa tan, bọn họ lại phái nhiều người tới canh giữ!

Hôm nay, thời điểm nha đầu tới đưa com, nàng nhin không được mà hỏi: "Bùi tướng quân đâu?"

Nha đầu chẳng chút kiêng dè, đáp: "Tướng quân đã thông báo với Hoàng Thượng các người, nếu hần chịu ra ngoài, mười ngày nửa tháng nữa sẽ tới."

Thượng Trang giật mình nhìn nàng ta, cái gọi là "thông báo" nàng đương nhiên rõ.

Như vậy còn Nguyên Duật Diệp? Hần sẽ đến sao?

Bất giác nhắm chặt hai mắt, giờ khắc này, nàng cầu mong hần đừng tới.

.....

Đào mất đã hơn mười ngày trôi qua, lúc này đã vào tháng sau, trong viện cũng bắt đầu truyền tới tiếng kêu thanh thúy của đám ve.

Tối nay, Bùi Thiên Sùng biến mất đã lâu đột nhiên tới, mà Thượng Trang có loại dự cảm chẳng lành, ông ta tới, chẳng lẽ Nguyên Duật Diệp đã... Tối đây?

Bùi Thiên Sùng kêu nha đầu đi đi.

Đây là lần đầu tiên nàng bước ra ngoài sau nửa tháng giam cầm.

Cả vườn từ vì khiến cái sân nhỏ tràn ngập hương vị mỹ lệ.

Nha đầu điu nàng tới một gian phòng ở sườn Đông, Bùi Thiên Sùng không cùng theo vào. Nha đầu điu nàng ngồi bên giường, sau đó cũng lui ra ngoài.

Thượng Trang mở lớn hai mắt nhìn tám lạng móng vuốt trước mặt, phía sau là thân ảnh của một nam tử.

Chẳng biết tại sao, nàng cảm thấy vô cùng khản trương, cắn môi, nhin không được mà hỏi: "Người là... Tiêu Thái Tử?" Có thể khiến nha đầu có thần sắc như vậy, có thể khiến Bùi Thiên Sùng ngoan ngoãn đứng chờ bên ngoài, ngoại trừ Tiêu Dự thì còn có thể là ai?

Nam tử bên trong khẽ cười một tiếng: "Bồn cung thật hiếu kỳ, người trong mắt hoàng đế Tây Chu rốt cuộc có giá trị bằng bao nhiêu tòa thành."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dục Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 26: Mặt nạ

Thanh âm mang theo tạp sắc, có chút phản âm, hần mặc dù đưa lưng về phía nàng nhưng nàng biết, hần có lẽ đang đeo mặt nạ.

Chỉ là, vừa rồi hần nói cái gì?

Nàng ở trong lòng Nguyên Duật Diệp đáng giá bao nhiêu tòa thành trì?

Tay đặt trên giường thoáng buộc chặt, Thượng Trang cười nói: "E rằng sẽ khiến điện hạ thất vọng rồi."

"Vậy sao?" Người bên trong nhủ mảy, chậm rãi xoay người nhìn nữ tử bên ngoài, trầm giọng, "Bồn cung không nghĩ như vậy, Bùi tướng quân nói, hần thật sự coi trọng người, hần vì người xông vào nguy hiểm cũng không màng, người ở trong lòng hần sao có thể không đáng mấy tòa thành trì?"

Xuyên qua tám màn mỏng lung, hần chỉ nhìn thấy nữ tử ngồi ở mép giường, cố gắng ngược mắt nhìn hần.

Quả nhiên là Bùi Thiên Sùng nói với hần.

Thượng Trang cười khinh miệt: "Chi tiếc, có một điều Bùi tướng quân lại không biết."

Tiêu Dự cau mày hỏi: "Chuyện gì?"

"Chỉ sợ ta nói ra rồi, điện hạ sẽ rất thất vọng."

"Nói!" Thanh âm của hần vô cùng lãnh đạm, lời nói ngắn gọn sạch sẽ.

Thượng Trang khẽ cười: "Đúng như lời điện hạ nói, Hoàng Thượng xác thật yêu thích ta, chỉ là việc này liên quan tới Tây Chu, Hoàng Thượng cho dù muốn vứt bỏ giang sơn chỉ muốn nữ nhân chỉ sợ sẽ bị Thái Hậu và quần thần ngăn cản, hơn nữa Hoàng Thượng chắc chắn sẽ không dao động, bởi vì người trong lòng ta căn bản không phải ngài ấy."

Một bên là giang sơn vạn dặm, một bên là nữ nhân trong lòng không có mình, thế gian này nào có bậc đế vương vứt bỏ giang sơn để lấy món đồ không thuộc về mình.

Nói những lời này, nàng không khỏi muốn cười, chẳng biết tại sao, lời vừa dứt, trái tim bất giác đập loạn nhịp.

Là đau đớn, một khắc đó, đau đớn vô cùng rõ ràng.

Trong mắt Tiêu Dư lộ tia khiếp sợ, nhưng rất nhanh hắn đã bình tĩnh cười nói: "Vu Tu Dung cho rằng bản cung là kẻ ngốc sao?"

"Hành động cẩn thận như vậy, điện hạ sao có thể là kẻ ngốc? Nếu không tin, ngài cứ đi thăm dò."

Tiêu Dư hừ một tiếng: "Bản cung không rảnh đi quản việc này."

"Điện hạ không muốn tra, vậy ta đây sẽ nói cho ngài biết, ta là bị hoàng cung vây khốn ép buộc trở thành phi tử của Hoàng Thượng, người trong lòng ta là Hoàn Vương, Nguyên Chính Hoàn!"

Người bên trong đột nhiên nâng bước ra ngoài, nhìn chằm chằm nữ tử trước mặt, cười lạnh: "Ngươi nói là Hoàn Vương một thân tàn tật kia?"

"Thì sao?" Nàng kiêu ngạo ngẩng đầu đối diện hắn, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt sắc bén giấu sau chiếc mặt nạ. Nàng không sợ, vẫn tiếp tục nói, "Ta có thể vì y giấu di chiều của Tiên Hoàng, vì y mà bị ép buộc trở thành người của Hoàng Thượng, vì y, cái gì ta cũng dám làm. Những điều này Hoàng Thượng cũng biết, ngài ấy là người rõ ràng nhất!"

Giờ khắc này, nàng phảng phất như không từ cái giá nào để khiến Tiêu Dư tin tưởng Nguyên Duật Diệp sẽ không vì nàng mà đồng ý bất cứ điều kiện vô lý.

Nhưng nghĩ tới lời nha đầu vừa nói, nghĩ tới Nguyên Duật Diệp có lẽ sắp tới đây, nội tâm nàng vô cùng bối rối.

Nàng quá hiểu con người Nguyên Duật Diệp, hắn sẽ không lấy lợi ích của Tây Chu ra đùa giỡn, nhưng hắn cũng không thể tha thứ cho bản thân nếu không cứu được nàng. Nhưng nàng sợ hắn gặp nguy hiểm, sợ hắn giống như cái Tết Nguyên Tiêu đó mà bị thương.

Nàng xuất cung vì tức trực bên linh cửu của phu nhân mới bị Bùi Thiên Sùng bắt đi, việc này căn bản không liên quan tới hắn, hắn là vì sủng nàng mới phá lệ xuất cung, nhưng thời điểm biết nàng bị bắt đi, người đầu tiên hắn trách cứ chính là bản thân mình.

Có lẽ, từ lúc ở bên hắn, nàng chưa từng suy nghĩ tới cảm nhận của hắn như lúc này.

Chỉ là hiện tại, hoàn cảnh đã thay đổi.

Thượng Trang căn bản không muốn làm cái gọi là đại nghĩa diệt thân, nàng chỉ là một nữ tử bình thường, nhưng sâu trong thâm tâm nàng lại không muốn bất kỳ ai vì mình mà chịu tổn thương.

Trong mắt Tiêu Dư hiện lên tia sáng khác thường, vẫn không tin lời nàng như trước. Hắn xoay người nhìn ánh mặt trời mãnh liệt bên ngoài cửa sổ, bất giác mờ miện: "Bản vương chỉ biết, Hoàn Vương đã có người trong lòng, nếu không phải có thích khách quấy rầy hôn lễ, hiện tại y đã có Vương phi."

Thượng Trang kinh hãi, không tự chủ mà hỏi: "Thích khách là người của ngươi?"

Hắn cười cười: "Tu Dung không nên đổ mọi tội lỗi lên đầu bản cung."

Mặc kệ hắn có thừa nhận hay không, hôm nay việc này đã không còn liên quan tới nàng, dù sao Nguyên Chính Hoàn không bị thương, An Lăng Vu cũng không gặp chuyện không may, tất cả mọi người đều đang sống tốt.

Nàng cố gắng lấy lại bình tĩnh, trầm giọng: "Chuyện giữa ta và Vương gia không cần điện hạ quan tâm. Ta đột nhiên cảm thấy đáng tiếc cho điện hạ, lệnh Bùi tướng quân mạo hiểm vào Tây Chu, trăm phương ngàn kế bắt một nữ nhân, lại không ngờ đây là kẻ vô dụng nhất." Nàng khẽ cười, cúi đầu nhìn đôi giày màu đen thoáng dời một bước.

Qua nửa ngày, hắn mới mở miệng: "Ngươi nghĩ bản cung sẽ tin sao?"

Thượng Trang thông dong đáp: "Tin hay không đều tùy điện hạ, dù sao đợi Hoàng Thượng tới, ngươi sẽ biết lời ta nói là giả hay thật. À, có một chuyện ta quên nói với điện hạ, công chúa Lê Quốc, muội muội của ngươi đã chết rồi."

"Cái gì?" Hắn xoay người lại.

"Chết rồi, còn muốn ta lặp lại lần nữa sao?" Nàng dùng sức đứng lên, cười nói: "Là tự tay ta giết ả, đúng rồi, ta còn làm vỡ miếng ngọc bội kia."

Nếu như chọc giận Tiêu Dư, hắn sẽ giết nàng sao?

Vậy thì giết đi!

Nếu nàng chết, Nguyên Duật Diệp cũng không cần khó xử, mà Lê Quốc cũng không còn ai có thể dùng để uy hiếp hắn.

Chỉ tiếc, nàng hiện tại cả người không có khí lực, nếu một lần chết bất thành, như vậy sẽ chứng minh lời nàng vừa nói là dối trá, tới lúc đó, người Lê Quốc sẽ càng coi nàng như "bảo bối", đặc ý ngồi chờ Nguyên Duật Diệp tới chuộc về.

Cho nên, biện pháp tốt nhất chính là để Tiêu Dư động thủ.

A, nàng cười tới chua xót.

Thật vậy, nghe tới hai chữ "ngọc bội", Tiêu Dư lập tức xoay người, duỗi tay bóp chặt cổ nàng.

"Um..."

Lực đạo thật lớn, giờ khắc này khiến tầm mắt nàng liền trở nên mơ hồ. Nam tử trước mặt ở gần nàng như vậy, nàng một chút cũng không thể nhìn rõ.

Thượng Trang dứt khoát nhắm chặt hai mắt, tốt quá, mục đích của nàng đạt được rồi.

Trong đầu hiện lên rất nhiều người nàng quen biết.

Nguyễn Duật Diệp, Nguyễn Chính Hoàn, Phục Linh, Linh Khuyết, An Lăng Vu, lão gia... A, cứ vậy đi.

Nàng không giãy giụa, hoặc là nói, nàng chưa từng có ý định giãy giụa.

Hồ hấp sấp không còn, nàng cho rằng bản thân sắp chết rồi, không ngờ, bàn tay bóp chặt cô nàng đột nhiên buông lỏng. Không khí đột ngột rót vào miệng khiến nàng nhin không được mà ho khan, cả người vô lực ngã xuống giường.

Khó khăn mở mắt, nàng chỉ kịp nhìn thấy nam tử vội vàng xông ra ngoài, chỉ để lại ánh mặt trời tươi sáng từ bên ngoài chiếu vào...

Nàng không biết trong cái nháy mắt đó đã xảy ra chuyện gì, định mở miệng, yết hầu lại vô cùng khó chịu, chỉ có thể ho khan.

Cách một lát, Bùi Thiên Sùng tiến vào, lạnh lùng nhìn nàng, cười mỉa mai: "Nương nương cho rằng dùng chút tài mọn này có thể khiến điện hạ mắc lừa giết người sao? A, nương nương thật quá coi thường điện hạ của chúng ta rồi!"

"Khụ khụ..." Nàng chỉ biết ho khan, ánh mắt lập lờ nhìn người trước mặt, định đứng lên nhưng lão đảo một hồi lại ngã xuống giường.

Bùi Thiên Sùng kinh hãi, vội tiến lên kiểm tra mạch cho nàng, thoáng nhíu mày, quay đầu nhìn nha đầu đứng sau: "Không đưa com đúng hạn sao?"

Nha đầu hoảng sợ, vội lắc đầu: "Không có, nô tỳ đều đưa com đầy đủ đúng giờ, chỉ là nàng ấy không chịu ăn."

Sắc mặt Bùi Thiên Sùng lập tức thay đổi, phân phó nha đầu: "Cho người đưa nàng ta trở về, tìm đại phu tới."

"Vâng." Thấy sắc mặt ông ta khó coi, nha đầu cuống quýt ra ngoài gọi người.

.....

Nguyễn Duật Diệp đứng trong phòng ở Dịch Quán, chấp tay nhìn cảnh trí bên ngoài cửa sổ, nhíu mày. Hiện tại tới Vân Điền Quận, chỉ là bên phía Lê Quốc vẫn chưa có tin tức truyền tới.

Hắn đã phái người truyền tin, hiện tại vẫn chưa nhận được hồi âm. Sắc mặt bất giác trở nên khó coi, hẳn thật sự không đoán ra ý đồ của Tiêu Dự. Đoán không ra, tâm trạng càng rối bời.

Vu Nhi sao rồi?

Đột nhiên nhắm chặt hai mắt, hít một hơi thật sâu, hẳn không tự chủ mà nhớ tới ánh mắt của Thái Hậu khi đó.

A, bà ta cảm thấy hẳn không xứng là hoàng đế Tây Chu, không có khí phách như Tiên Hoàng, hẳn có chưa đủ máu lạnh, không đủ tuyệt tình.

Với nữ tử đó, hẳn vĩnh viễn không thể tuyệt tình.

"Hoàng Thượng, Dương tướng quân tới." Bên ngoài truyền tới thanh âm của Trương công công.

Lúc này hẳn mới hoàn hồn, Dương Thành Phong đã vào trong, hành lễ.

Nguyễn Duật Diệp phát tay.

Dương Thành Phong đứng dậy, mới hỏi: "Lần này Hoàng Thượng tới, Tân Vương phủ có biết không?"

Hắn khẽ cười: "Tuy trăm không nói nhưng bên kia chắc chắn vẫn biết, Hứa Thái Hậu đối với trăm nhất định vẫn còn oán hận." Đây là nguyên nhân lần này hẳn không ở Tân Vương phủ, thậm chí còn phái Mộ Dung Vân Sở đi điều tra.

Dương Thành Phong gật đầu, lại cau mày nói: "Thời điểm mặt tướng tới hình như nhìn thấy hoàn Vương." Hẳn đúng là nhìn thấy Nguyễn Chính Hoàn, chỉ là lần này Hoàng Thượng xuất cung là vì Vu Tu Dung, nhưng y tới đây làm gì?

Nguyễn Duật Diệp khẽ giật mình, ngay sau đó khẽ cười một tiếng: "Người không nhìn lầm."

Nguyễn Chính Hoàn đến là vì hiện tại Linh Khuyết đang ở cạnh y, mà hẳn là muốn Linh Khuyết cùng tới. Muốn Linh Khuyết tới, hẳn đương nhiên có tư tâm.

Linh Khuyết là công chúa Lê Quốc, cưỡng ép bắt Vu Nhi đi là Thái Tử Lê Quốc, có lẽ ở thời khắc mấu chốt, hẳn có thể...

Nguyễn Duật Diệp cắn răng, loại chuyện này đối với Linh Khuyết mà nói có lẽ rất tàn nhẫn, chỉ là hẳn cũng bị ép tới bất đắc dĩ. Trên đường tới đây, hẳn không ngừng tự nói với mình, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hẳn sẽ không dùng Linh Khuyết đổi lấy Vu Nhi, quyết không thể.

Nụ cười trên mặt chậm rãi tan đi, hẳn kỳ thật có chút hận hành động của bản thân sắp làm với Linh Khuyết, nhưng hẳn không ngừng an ủi chính mình, Linh Khuyết đi với Tiêu Dự, nàng ấy sẽ không chịu chút tổn thương. Tiêu Dự chắc chắn sẽ yêu thương muội muội thất lạc nhiều năm, nhưng Vu Nhi của hẳn không giống.

Gần một tháng không gặp nàng, nàng thật sự còn sống sao?

Thấy sắc mặt hẳn thay đổi, Dương Thành Phong chỉ đứng một bên, không biết nói gì. Tuy hẳn không biết Hoàn Vương vì sao lại tới, nhưng hẳn tin tưởng quyết định của Hoàng Thượng, có mấy lời, Hoàng Thượng không nói, hẳn không cần phải nói.

Qua một hồi lâu, Nguyễn Duật Diệp mới thờ dãi một tiếng, nàng bước ra ngoài. Ánh trắng mắt lạnh như nước dừng trên gương mặt của hẳn, xuống bậc thang, thân thể hẳn đột nhiên loạng choạng.

Dương Thành Phong cả kinh, vội vàng tiến lên đỡ lấy hẳn, nhỏ giọng hỏi: "Hoàng Thượng sao vậy?"

Một căn phòng cách nơi này không xa, cửa sổ mở rộng, ánh mắt nữ tử chăm chăm dõi theo bên này. Thời điểm thấy Dương Thành Phong tiến lên dìu hẳn, nàng chỉ cảm thấy trái tim đột nhiên nhói lên một cái.

Bàn tay đặt trên khung cửa sổ không tự chủ mà nắm chặt, lúc ở kinh thành, hẳn chưa từng thật sự nghỉ ngơi, hiện tại lại không quản ngày đêm mà chạy tới nơi này. Nàng làm sao không rõ, tất cả những gì hẳn làm là vì Thượng Trang, tỷ tỷ của nàng!

Nước mắt bắt gács rơi xuống, khi đó, nàng thật sự rất muốn hỏi Thượng Trang.

Tỷ yêu hấn sao?

Thương hấn sao?

Nếu không yêu, dựa vào cái gì tỷ lại khiến hấn đau khổ như vậy?

Hít một hơi thật sâu, yết hầu đột nhiên trở nên khó chịu. Bộ dáng khi đó tỷ ấy đuổi nàng xuất cung, nàng cả đời sẽ không quên, dù họ là thân tỷ muội, nhưng sau này gặp lại có lẽ sẽ coi như không biết nhau.

A, âm ậm mà cười, hiện tại nàng chỉ có đứng nhìn hấn từ xa.

Tình cảm tám năm chỉ đổi lại tương vọng qua khung cửa sổ.

Đây không phải điều nàng muốn.

Nếu như lúc này Thượng Trang không về được, như vậy có phải nàng lại có thêm hi vọng hay không?

Cấn chặt môi, nàng sao có thể độc ác như vậy? Đó là tỷ tỷ của nàng!

Lúc này, gian phòng bên cạnh truyền tới tiếng vang, Linh Khuyết sợ hãi tới thân thể run lên bật bật. Không khỏi bật cười, có phải vì bản thân vừa sinh tà ý nên mới bị dọa thành như vậy hay không?

Nàng đột nhiên cảm thấy nao nao, phòng bên cạnh không phải của Nguyên Chính Hoàn sao?

Linh Khuyết lập tức chạy ra ngoài tới phòng bên cạnh.

Thấy Mạc Tầm khom người thu dọn mảnh vỡ dưới đất, Linh Khuyết bật thốt lên hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Nguyên Chính Hoàn hình như vẫn chưa ngủ.

Mạc Tầm thấy nàng, chỉ nói: "Không cần thận làm vỡ chén trà, sao còn chưa ngủ?"

"À, ta chỉ là..." Không thể nói nàng đứng nhìn Nguyên Duật Diệp, đành phải tìm cái cớ qua loa có lẽ, "Đang ngủ, nghe bên này có động tĩnh nên liền qua đây."

Mạc Tầm bắt đầu kiểm số mảnh vỡ dưới đất, không nhìn nàng, chỉ nói: "Không sao, về nghỉ ngơi đi, bên cạnh chủ tử đã có ta."

Hấn đã nói vậy, Linh Khuyết cũng không tiện nhiều lời, xoay người rời đi.

Mạc Tầm vén màn định ra ngoài, vừa tới cửa lại đột nhiên nghe Nguyên Chính Hoàn gọi: "Mạc Tầm."

Hấn giắt mình, xoay người quay vào, đặt mảnh vỡ trên bàn, tiến lên hỏi: "Chủ tử còn chuyện gì sao?"

Hấn định chỉnh lại góc chăn cho Nguyên Chính Hoàn, chỉ là vừa duỗi tay, y đã bắt lấy, mở miệng hỏi: "Mạc Tầm, bốn vương thật sự không biết Vu Tu Dung sao?"

Đột nhiên hỏi một câu như vậy, Mạc Tầm không khỏi giắt mình.

Hấn biết, y từng hỏi Vu Tu Dung có quen mình không, chỉ là khi đó, nàng một mực phủ nhận, mà hỏi hấn, đây là lần đầu tiên.

Nhất thời, Mạc Tầm không biết phải trả lời thế nào.

Nam tử trên giường nhũ này, trầm giọng: "Hiện tại càng tới Vân Diên Quận, ta càng cảm thấy bất an. Rất nhiều lần ta đều tự hỏi bản thân rốt cuộc có biết nàng không, chỉ là... Trong trí nhớ của ta vẫn không thể nào tìm được hình bóng của nàng." Nàng cũng từng nói, nàng không biết y.

A, y đột nhiên bật cười, gương mặt không chút huyết sắc, y chỉ biết bắt lấy tay Mạc Tầm, lại hỏi: "Ta biết nàng, đúng không?"

"Chủ tử..." Mạc Tầm cắn răng, hấn biết y đã nói như vậy, hấn không thể tiếp tục phủ nhận.

"Nàng là gì của ta?" Toàn bộ thanh âm đều là một môi, y chậm rãi nhắm hai mắt, cho nên mỗi lần tổn thương nàng, y mới có phản ứng lớn như vậy, đúng không?

Mạc Tầm bị thương cười cười, lắc đầu: "Nàng không phải là gì của chủ tử, chưa từng phải."

Đây là sự thật, khi đó nàng là ngự tiền thượng nghĩa, mà y là Vương gia Tây Chu!

Hấn chỉ biết khi đó chủ tử muốn đưa nàng xuất cung, nhưng nàng lại thẳng thừng cự tuyệt. Vì sao lại cự tuyệt, hấn không biết, cũng không biết biết, hấn chỉ rõ ràng một chuyện, người này không thể nhắc tới trước mặt Nguyên Chính Hoàn.

Nguyên Chính Hoàn khẽ động thân mình, Mạc Tầm vội diu y ngồi dậy. Y vô lực tựa vào mép giường, qua nửa ngày mới trầm giọng hỏi: "Ta yêu nàng sao?"

Một chữ "Yêu" nói ra phảng phất khiến toàn bộ đau đớn đều xuất hiện, trong miệng tràn ngập máu tươi, y khẽ động, một ngụm máu liền phun ra.

"Chủ tử!" Sắc mặt Mạc Tầm lập tức thay đổi, vội duỗi tay giúp y lau vết máu trên khóe miệng. Hấn không trả lời, chỉ hỏi: "Như vậy tình cảm chủ tử dành cho Diệp Trang cô nương là như thế nào?"

Trang Nhi...

Y thầm gọi cái tên này trong lòng, gờ khắc này phảng phất chỉ có cái tên quen thuộc này, mà nữ tử đó hiện tại đang ở Tuyết Tùng Cung. Bất giác, con đau ở lồng ngực dần giảm đi, bàn tay thoáng nổi lông.

Mạc Tầm cả kinh, vội bắt lấy tay y, nói: "Chú từ đừng nghỉ nhiều, tối nay nghỉ ngơi trước đi."

Được hiệu của Vong Tinh Thủy không dễ dàng tan đi, chỉ là cho dù y đã quên nhưng tình yêu đã khắc sâu vào xương tủy, có thể quên được ai đó, nhưng một câu đoạn tình đầu dễ nói ra, cho dù cưỡng ép che giấu, cuối cùng cũng có một ngày nó sẽ thức tỉnh.

Cảm giác khác thường luôn ở trong Nguyên Chính Hoàn, mà y lần nữa không ngừng tiếp xúc với Thượng Trang, lần nữa không tự chủ mà yêu nàng.

Đây là điều Mạc Tầm khi trước vô cùng lo lắng.

Hôm nay, sợ là đã thành sự thật.

Nguyên Chính Hoàn lại đột nhiên hỏi: "Là ai cho ta uống tình hoa?" Y có thể quên một việc, nhưng y không ngốc, nhiều lần có cảm giác như vậy, chẳng lẽ y không phát hiện ra sao? Ngoại trừ tình hoa, cảm giác này còn có thể xuất phát từ đâu?

Sắc mặt Mạc Tầm trở nên ngưng trọng, qua nửa ngày mới đáp "Hoàng Thượng."

Nguyên Chính Hoàn nở nụ cười lạnh, kỳ thật y sớm đã nghĩ tới.

Lần này hồi kinh, giữa hàng ngàn chữ của Nguyên Duật Diệp, y cũng đã nghe ra manh mối.

Mạc Tầm chỉ nhìn y, không nói gì thêm, hẳn không biết bản thân cho nên cho y uống chén Vong Tinh Thủy thứ hai hay không. Tình hoa không có thuốc giải, chỉ có thể lần nữa dùng Vong Tinh Thủy để ức chế.

Cho dù uống Vong Tinh Thủy, Nguyên Chính Hoàn không thể lại yêu người khác! Nhưng nếu không uống, y sẽ tiếp tục thống khổ.

Mạc Tầm đột nhiên nhớ tới Diệp Trang, hẳn thà chủ tử lấy một người yêu mình cũng không hi vọng chứng kiến nữ tử y yêu mỗi ngày đều tra tấn y.

Thật lâu sau, Nguyên Chính Hoàn mới mở miệng: "Mạc Tầm, ngươi lui xuống đi."

"Chú từ..."

Y lắc đầu: "Bỏ vương không sao, đi xem Linh Khuyết đi."

Nghe y nói vậy, nội tâm Mạc Tầm run lên, mà khóe miệng bất giác cong lên ý cười. Hắn nghĩ, lý trí của chủ tử đã quay lại. Gật đầu, hắn nhẹ nhàng mở cửa ra ngoài.

Lúc này, gian phòng của Linh Khuyết đã tắt đèn. Hắn tiến lên, dán lỗ tai lên cửa, nghe nửa ngày, cảm nhận tiếng hít thở đều đều của nữ tử bên trong, hắn cười cười, xoay người rời đi.

Thời điểm Trương công công tới, trong phòng đã không còn ai. Hắn kinh hãi, cuống quýt ra ngoài, liền thấy Nguyên Duật Diệp và Dương Thành Phong đứng trong sân, tựa hồ đang nói gì đó.

"Hoàng Thượng." Trương công công tiến lên, nhỏ giọng, "Nô tài cho người chuẩn bị chút điểm tâm, ngài dùng một chút đi."

Dương Thành Phong quay đầu, thấy người tới là Trương công công liền nói: "Mặt tướng không quấy rầy Hoàng Thượng nghỉ ngơi nữa, hôm nay Hoàng Thượng nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai mặt tướng sẽ phái người tới đón Hoàng Thượng qua quân doanh thị sát. Mặt tướng cáo lui." Dứt lời, hắn hành lễ, lui xuống.

Đội Dương Thành Phong đi xa, Trương công công mới tiến lên đưa Nguyên Duật Diệp vào trong, nói: "Hoàng Thượng vẫn muốn ra tiền tuyến sao?"

Hắn chỉ "Ừ" một tiếng, không nói gì thêm.

Trên bàn đã bày sẵn điểm tâm, hắn kỳ thật không đói, nhưng hắn biết giờ phút này hắn phải ăn, Vu Nhi còn chờ hắn tới cứu.

Nhìn hắn qua loa ăn hết, Trương công công thật sự cao hứng.

Nguyên Duật Diệp như đột nhiên nhớ ra gì đó, đứng dậy ra ngoài. Trương công công định theo sau, lại nghe hắn nói: "Không cần đi theo, trẫm muốn một mình đi dạo một lát."

Trương công công sợ run lên, nhìn phương hướng của Hoàng Thượng, đó là chỗ của Hoàn Vương. Tuy không biết Hoàng Thượng qua đó làm gì nhưng hắn thật sự không dám đi cùng.

Nguyên Duật Diệp không đi tìm Nguyên Chính Hoàn, tới trước cửa phòng Linh Khuyết mới thấy trong phòng tắt đèn, bất giác muốn cười, đúng vậy, đêm đã khuya, nàng ấy cũng nên ngủ rồi.

Xoay người, đúng lúc này, trong phòng truyền tới tiếng động.

Hắn cả kinh quay đầu, thấy đèn trong phòng đã sáng, sau đó lại nghe thấy tiếng cửa sổ mở ra.

Linh Khuyết mở cửa sổ, vừa ngược mắt liền nhìn thấy nam tử quen thuộc. Nàng giật mình, còn tưởng là ảo giác, dùng sức dụi mắt, lại phát hiện người đó vẫn đứng bên ngoài.

Nàng bỗng dưng muốn khóc.

Lâu như vậy, hắn rốt cuộc cũng tới gặp nàng.

Lúc này Nguyên Duật Diệp cũng nhìn Linh Khuyết, nhưng nội tâm lúc này lại có chút xấu hổ.

Hai người cứ cách cửa sổ nhìn nhau một lúc lâu, mãi tới khi một cơn gió thổi tới lướt qua ống tay áo của hắn.

Linh Khuyết kinh hãi, vội vàng xoay người đi mở cửa, cắn môi hỏi: "Sao không vào?"

Thoáng chần chờ, Nguyên Duật Diệp rốt cuộc vẫn nâng bước vào trong.

Tự nàng rót trà cho hắn, mở miệng: "Đã lâu thiếp không pha trà cho ngài rồi." Trong quá khứ, thời điểm còn ở Thành Vương phủ, hắn luôn uống trà nàng pha.

Mà hiện tại, hắn không uống, chỉ nhìn chăm chăm nàng.

Linh Khuyết không tự chủ mà buông ấm trà trong tay, cười chua xót: "Tất cả, cuối cùng đều theo ý ngài."

"Thật sao?" Nhưng vì sao hấn lại cảm thấy bất an như vậy?

Nàng nghiêm túc gật đầu: "Ngài không tin tiếp?"

Hấn cười lắc đầu, sao lại không tin chứ? Chỉ là hiện tại, muốn nàng rời đi, nội tâm hấn rối cuộc vẫn có hổ thẹn. Hít một hơi thật sâu, hấn mới nhìn nữ tử trước mặt: "Linh Khuyết, nếu tương lai ta thật sự làm chuyện có lỗi với người, xin người chỉ hận mình ta."

Khiếp sợ nhìn hấn, đang định mở miệng hỏi hấn có ý gì, nam tử đó đã đứng dậy, xoay người vội vàng rời đi.

"Hoàng Thượng!" Linh Khuyết đuổi theo, giữ chặt tay hấn.

Tay hấn không lạnh, rất ấm, nhưng cũng rất gầy.

Lâu ngày không gặp, nàng không ngờ hấn lại gầy đi nhiều như vậy.

Nguyên Duật Diệp dừng bước, quay đầu nhìn hai mắt nữ tử đã đầm lệ. Hấn vẫn như trước mà quyết định gạt tay nàng đi, trầm giọng: "Tuy lúc này không ở kinh thành nhưng không có chuyện gì, tốt nhất người đừng ra ngoài."

Hôm nay, hấn chỉ có một câu muốn nói.

Hi vọng nàng chỉ hận mình hấn, đừng giận chó đánh mèo lên người ai khác.

Bởi vì hôm nay, người ở cạnh Tiêu Dự có thể sống sót chỉ có Linh Khuyết.

Nhìn hấn rời đi, lần này, nàng không đuổi theo. Nàng rất rõ ràng, nam tử như vậy nàng không thể cưỡng đoạt, nếu khi trước không tùy hứng, nàng và hấn sao có thể đi tới con đường này?

Nhìn thân ảnh cao lớn mà gầy gò của hấn, lớn tiếng: "Nếu nàng ấy không yêu ngài, xin ngài hãy nhớ, phía sau ngài luôn có một Linh Khuyết đang đứng chờ, chỉ cần ngài quay đầu nhìn, Linh Khuyết mãi mãi đều sẽ ở đây."

Đây là lời hứa nàng dành cho hấn, cả đời sẽ không thay đổi.

Linh Khuyết, người chỉ là muối muối.

Câu nói như vậy, hấn đã nói quá nhiều lần, hiện tại, không cần nói nữa.

Hấn dừng hành động để nói với nàng, hấn sẽ không quay đầu, không bao giờ.

Bởi vì phía trước đã có một người đang chờ hấn.

Hôm sau, Dương Thành Phong và Mộ Dung Vân Sở cùng nhau tới, Nguyên Duật Diệp liền cho Mộ Dung Vân Sở cùng theo tới quân doanh.

Mộ Dung Vân Sở đáp một tiếng, hiện tại Tôn Dịch Chi đang ở bên đó, đã lâu rồi hấn không gặp Tôn Dịch Chi.

Quân doanh cách Dịch Quán khoảng một canh giờ lộ trình, không dùng xe, tất cả bọn họ đều cười ngựa.

Tôn Dịch Chi ra nghênh đón, hành lễ xong liền lui sang bên người Mộ Dung Vân Sở, cười hỏi: "Thiếu gia tới thật tốt, tiểu thư vẫn ổn chứ?" Dáng vẻ của hấn tựa hồ không tệ, Tôn Dịch Chi cũng yên tâm.

Mộ Dung Vân Sở gật đầu.

Lúc này, Nguyên Duật Diệp mở miệng: "Trẫm còn chưa ban thưởng cho Tôn phó tướng, Tôn phó tướng lập được công lớn, trẫm nhất định sẽ không quên phần của người." Công trạng mà hấn âm chỉ đương nhiên là chuyện ám sát Tần Vương.

Trong lòng mọi người đều rõ, vì thế không cần nói ra.

Tôn Dịch Chi lập tức quỳ xuống: "Thuộc hạ không dám kể công."

Nguyên Duật Diệp chỉ cười một tiếng, sau đó nâng bước vào trong.

Mọi người theo hấn đi vào, bên trong sớm đã bày sẵn bàn đồ toàn bộ Tây Nam và lãnh thổ khi trước của Lê Quốc. Nguyên Duật Diệp nhìn một hồi lâu, mở miệng: "Truyền mệnh lệnh của trẫm, nhỏ trại, lui về sau một dặm."

"Hoàng Thượng!"

Ba người sau lưng kinh hô gọi.

Hấn không xoay người, chỉ nói: "Việc này Tôn phó tướng cứ đi xử lý, nếu Thừa Tướng còn việc muốn thương lượng với phó tướng thì cùng lui xuống đi."

Mộ Dung Vân Sở gật đầu: "Vâng, vậy thần và Dịch Chi lui xuống trước." Dứt lời, hấn quay đầu nhìn Tôn Dịch Chi, ý bảo hấn cùng ra ngoài.

Bọn họ vừa rời khỏi, Dương Thành Phong liền tiến lên phía trước, vội hỏi: "Hoàng Thượng vì sao phải nhượng bộ?" Lê Quốc còn chưa tỏ thái độ, hấn thật không rõ Nguyên Duật Diệp vì sao phải cam chịu như thế? Với thực lực hiện tại, bọn họ hoàn toàn có thể trực tiếp tấn công, đoạt lại mười hai thành trì bị Lê Quốc chiếm đóng, không phải sao?

Nguyên Duật Diệp không đáp, thậm chí còn hỏi lại: "Thành Phong, người cảm thấy người đưa tin cho Lê Quốc là Tần Vương sao?"

Dương Thành Phong giật mình, hấn chưa từng nghĩ tới câu hỏi này, có điều, đây là vấn đề nghiêm túc. Hấn trầm tư một hồi, ngưng trọng đáp: "Tần Vương cấu kết với Lê Quốc là chuyện rõ như ban ngày, Hoàng Thượng sao lại hỏi thế?"

Nguyên Duật Diệp vẫn nhìn bản đồ trước mặt, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, câu hỏi này chẳng qua chỉ là trực giác của hắn, hắn hình như cảm thấy phản đồ không chỉ có một mình Tần Vương. Trực giác mách bảo, còn kẻ khác, hoặc là một, hoặc là nhiều người.

Tiêu Dự muốn hắn xuất cung, hắn đã tới, nhưng bên kia một chút động tĩnh cũng không có. Hắn nào có thời gian tiếp tục chờ đợi, chuyện của Vu Nhi, hắn phải nhanh chóng giải quyết.

Nếu đối phương đã bắt động, vậy hắn sẽ cho Tiêu Dự nhìn thấy thành ý của hắn.

.....

Tĩnh lại, Thượng Trang phát hiện bản thân đã được đưa về gian phòng kia.

Nhà đầu đứng cạnh thấy nàng tĩnh lại liền tiến tới, nhỏ giọng bên tai: "Cô nương cần gì không?"

Một tiếng xưng hô "Cô nương" thật sự khiến nàng chấn động, lúc này không nói gì, chỉ lắc đầu.

Nhà đầu tựa hồ có chút gấp gáp: "Cô nương cần gì cứ trực tiếp nói với nô tỳ."

Thượng Trang khẽ cười một tiếng: "Ta cần một chiếc xe ngựa trở về Tây Chu."

Lời nàng nói khiến nhà đầu giật mình.

Thượng Trang không màng tới nàng ta, cố gắng ngồi dậy, đầu có chút nặng, trên người vẫn không có khí lực, chỉ là cảm giác so với khi trước, nàng xác định lần này Bùi Thiên Sùng không hạ Nhuyễn Cốt Tán, thân thể nàng chỉ đang suy yếu, cho nên mới cảm thấy vô lực.

Nhà đầu thấy nàng muốn xuống giường mới hoàn hồn, tiến lên dịu dàng: "Đại phu nói cô nương vẫn là nằm trên giường nghỉ ngơi đi."

Nàng chỉ hỏi: "Thái Tử các người đâu?"

Nhà đầu thấp giọng: "Thời điểm muốn gặp, Thái Tử tự nhiên sẽ tới, cô nương cứ yên tâm chờ đi, đừng chạy loạn."

"Bùi tướng quân đâu?" Nàng lại hỏi.

"Bùi tướng quân nói cô nương đừng hòng nghĩ tới cái chết, hoàng đế Tây Chu đã đến Vân Điền Quận, còn đang vội vã muốn gặp cô nương."

Đầu ngón tay Thượng Trang run lên, Nguyên Duật Diệp, hắn đến rồi?

Cần rằng, xem ra, lời nàng nói hôm đó bọn họ không tin.

Đúng vậy, nếu tin, nàng sớm đã chết, không phải sao?

Chạng vạng, cửa phòng mở, nhưng người vào lúc này không phải nhà đầu kia.

Điều khiến Thượng Trang không ngờ chính là Tiêu Dự tự mình tới.

Nàng đứng lên, đỡ vách tường đi về phía hắn, mở miệng: "Hình như điện hạ không thích dùng điện mạo thật đối diện với người khác."

Tiêu Dự không đáp, chỉ cười lạnh: "Hôm nay bổn cung tới là muốn hỏi xem, người muốn sớm ngày gặp hắn hay chờ thêm một chút? Bổn cung không sao cả, chỉ sợ có người sắp đợi không được?"

"Điện hạ ngày đó không nên thu tay." Nàng ngược mắt nhìn hắn, nhẹ giọng.

"Bổn cung cũng không muốn thu tay." Thời điểm nói lời này, tay đặt sau lưng bắt gác siết chặt.

Thượng Trang khẽ cười một tiếng, buông tay, tiếp tục đi về phía trước nhưng thân thể bắt đầu loạng choạng, tựa như sắp té ngã.

Tiêu Dự cơ hồ theo bản năng muốn tiến lên dịu dàng, mà Thượng Trang nhanh chóng duỗi tay, thời điểm sắp chạm tới mặt nạ của hắn, tay nam tử lập tức buông lỏng.

Thân thể nặng nề ngã xuống đất, một tiếng rên Thượng Trang cũng không kêu. Hắn đứng thẳng người, ánh mắt sắc bén: "Sẽ cho người trông thấy, gấp cái gì?"

"Sớm muộn đều như nhau, chỉ bằng hôm nay để ta nhìn xem."

"Điện hạ." Lúc này, ngoài cửa truyền tới thanh âm của Bùi Nguyên Sùng.

"Chuyện gì?"

Nghe Tiêu Dự hỏi, Bùi Thiên Sùng mới đẩy cửa tiến vào, nói: "Tin tức truyền tới, quân đội Tây Chu đã rút lui một dặm."

Thượng Trang cả kinh, nghe Tiêu Dự nói: "A, xem ra trong lòng hoàng đế Tây Chu thật sự có người, điều kiện còn chưa đàm phán, hắn đã tỏ lòng thành như thế."

Hành động lần này của Nguyên Duật Diệp là muốn nói với Tiêu Dự, hắn quan tâm nàng, như vậy những lời nàng nói khi trước, Tiêu Dự sẽ càng không tin.

Nàng cúi đầu suy nghĩ, mà nam tử trước mặt đã xoay người ra ngoài, một mặt nói: "Bùi tướng quân, trông chừng nàng cho bổn cung, nếu thiếu đi một sợi lông, tới lúc đó giao cho hoàng đế Tây Chu cũng không tốt. Vụ mua bán này, chúng ta làm."

"Vâng, điện hạ xin yên tâm." Trong lời nói của Bùi Thiên Sùng, tất cả đều là hưng phấn.

Thượng Trang theo bản năng ngược mắt nhìn bóng lưng kia, mà nàng còn ngã ngồi dưới đất, không có khí lực đứng lên. Nội tâm nàng đột nhiên có chút bất an.

Nam tử vừa rồi là Tiêu Dự.

Hắn cho nàng loại cảm giác không nói nên lời, sau chiếc mặt nạ kia, nàng ần ần cảm thấy, nàng quen hắn.

A, lúc này nàng chỉ thấy được đôi mắt.

Đúng vậy, chỉ có đôi mắt mà thôi.

Bọn họ trông coi nàng vô cùng cẩn thận, đám nha đầu mười hai canh giờ thay phiên vì sợ nàng tự vẫn. Trong mắt người Lê Quốc, nếu hiện tại nàng chết, mọi thứ sẽ không còn gì.

Qua ba ngày, Bùi Thiên Sùng mặc giáp tới đưa Thượng Trang ra ngoài. Nàng không giẫy giụa, chỉ lẳng lặng theo bọn họ đi.

Bên ngoài đã chuẩn bị sẵn hai chiếc xe ngựa.

Thị vệ thô lỗ trói tay chân nàng lại, đẩy nàng vào trong thật mạnh.

"Này..." Nàng vừa lên tiếng, màn xe đã buông xuống. Thờ dãi một tiếng, xem ra sẽ không có ai trả lời vấn đề của nàng.

Xe ngựa lên đường không biết bao lâu mới dừng lại, có người tới mở trói cho nàng. Xuống xe, Thượng Trang lập tức nhìn thấy tường thành phòng ngự dài không dứt.

Đây hẳn là biên giới giữa Tây Chu và Tây Chu.

Bị binh sĩ đưa lên, nàng đôi mắt với một người đang đứng trước gió. Hắn đưa lưng về phía nàng, nơi này gió lớn thổi tới khiến ống tay áo phát ra tiếng vang. Hắn như ý thức được gì, thời điểm quay đầu đã thấy Thượng Trang đứng cách đó không xa.

Ánh mắt bất giác siết chặt, hắn nâng bước đi về phía nàng.

Thượng Trang theo bản năng lui nửa bước.

"Điện hạ, người bọn họ sắp tới rồi." Dứt lời, Bùi Thiên Sùng cũng thấy Thượng Trang tới, kinh miệt cười, không nói gì thêm.

Tiêu Dự cười nói: "Sao hả, người không phải muốn nhìn tướng mạo của bốn cung sao? Hôm nay thấy sao lại thất vọng như vậy?"

Nam tử trước mặt một thân trường bào, mái tóc dài bình thường được buộc lên cao, gương mặt bị giấu sau chiếc mặt nạ hiện tại đã lộ ra ngoài.

Rất trẻ, chỉ là, đây là gương mặt của một người xa lạ.

Lục lại trí nhớ, Thượng Trang chắc chắn nàng chưa từng gặp người này, chẳng lẽ hoài nghi của nàng là sai hay sao?

Có chút cao hứng, nàng cũng hi vọng mình sai, hi vọng tất cả chẳng qua chỉ là hiểu lầm.

Bước chân bên dưới như dán chặt vào mặt đất, nàng đột nhiên muốn cười. Nàng rút cuộc đang sợ cái gì?

"Vu Nhi!" Thanh âm của một nam tử theo gió từ xa truyền tới.

Cả người chấn động, Thượng Trang theo tiếng động nhìn xuống, nơi đó rất nhiều người nhưng nàng chỉ cần liếc mắt liền nhìn thấy hắn ngồi trên xe ngựa. Nàng theo bản năng xoay người đi lên trước vài bước, tựa vào thành thành nhìn hắn.

Chẳng biết tại sao, đôi mắt của nàng có chút chua xót.

Cũng không biết vì bụi cát hay vì nguyên nhân nào khác.

"Giá!" Nguyên Duật Diệp dùng sức thúc ngựa phóng lên.

"Hoàng Thượng!" Dương Thành Phong vội đuổi theo, hộ giá bên cạnh.

Bọn họ dừng dưới tường thành, lúc này Mộ Dung Văn Sở cũng tiến lên, ngược mắt nhìn nam tử trên tường thành, mở miệng: "Điều kiện mà điện hạ muốn bàn với Hoàng Thượng rốt cuộc là gì?"

Tiêu Dự cười nhạt: "Bàn điều kiện đương nhiên phải ra giá cao một chút, Hoàng Thượng nói có đúng không?"

Sắc mặt Nguyên Duật Diệp hết sức khó coi, trầm giọng: "Người muốn gì?"

Lần này Tiêu Dự không nói, là Bùi Thiên Sùng mở miệng: "Rất đơn giản, Hoàng Thượng trả lại quốc thổ của Lê Quốc, đồng thời tặng chúng ta mười hai tòa thành trì này, hơn nữa phải ký kết đồng ý mười năm không xâm phạm."

Thượng Trang giật mình nhìn ông ta, điều kiện này là đơn giản sao?

Nàng cắn răng, đột nhiên có một bàn tay duỗi tới kéo nàng lại, hắn nhìn nàng, khẽ cười: "Hoặc là, Hoàng Thượng có thể để nàng ấy ở lại, bốn cung cũng có thể chiếu cố nàng ấy."

"Buông nàng ra!" Trong thanh âm, tất cả đều là tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dục Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 27: Che mặt

Nghe Nguyên Duật Diệp nổi giận gầm lên một tiếng, tám rèm trên chiếc xe ngựa phía sau hắn bị vén lên một góc.

Bên trong lộ ra một nữ tử che mặt, ánh mắt nàng nhìn lên công thành, khoảng khắc nhìn thấy Thượng Trang, hai tay bắt giác siết chặt. Hiện tại đã tới Tây Nam, Linh Khuyết chỉ có thể nói, nàng chưa từng nghĩ tới chuyện Nguyên Duật Diệp thật sự đồng ý thỉnh cầu của mình, nhưng nàng lại không biết, nguyên nhân khiến Nguyên Duật Diệp đồng ý lại chính là...

Nguyên Chính Hoàn ngồi bên trong nhú mảy, nhẹ giọng gần từng chữ: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Ta... Ta nhìn thấy Vu Tu Dung, nàng ấy đang ở trên tường thành." Linh Khuyết đáp, ánh mắt không có cách nào rời khỏi Thượng Trang.

"Sau đó?" Nguyên Chính Hoàn hỏi.

Linh Khuyết ngưng mắt nhìn, chỉ thấy nữ tử trên cao bỗng nhiên bị Tiêu Dự kéo lấy.

Nam tử ôm nàng rất chặt, mà Thượng Trang không hề gãy gập, khoe mỗi cong lên ý cười vui vẻ, bỗng nhiên dứt khoát dựa vào hắn, thì thầm mấy câu. Thanh âm rất nhỏ nhưng nàng biết, nam tử trước mặt nghe vô cùng rõ ràng.

Mà Tiêu Dự cũng trong khoảnh khắc đó khiếp sợ nhìn nàng, cánh tay bắt giác buông lỏng.

Sắc mặt Thượng Trang liền trở nên lạnh lẽo, dùng sức đẩy hắn ra, thân thể vượt khỏi biên giới tường thành. Không chút chần chừ, nàng cắn răng, nhảy xuống.

Bùi Thiên Sùng chấn động, vội tiến lên. Tiêu Dự cũng vội xông tới kéo lấy nàng nhưng chỉ kịp xé rách một góc tay áo.

Nữ tử cứ như con thiêu thân lao vào lửa, từ trên tường thành cao vội ngã xuống.

"Vu Nhi!" Hai mắt Nguyên Duật Diệp đỏ ngầu, hắn bắt chấp tất cả, dưới chân đạp một cái lên ngựa, phi thân qua.

Sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Linh Khuyết theo bản năng hét lên: "A! Mau đón lấy ty ấy!" Nàng sao có thể ngờ bản thân lại nhìn thấy tình cảnh này? Nàng đúng là hoài tư tâm, muốn ty ấy không trở về được, chỉ là thấy ty ấy chết như vậy, nàng sao có thể chịu được?

Trái tim Nguyên Chính Hoàn bỗng nhiên trầm xuống, đón lấy nàng?

Chẳng lẽ...

Bàn tay nắm chặt vạt áo, y run giọng gọi: "Mạc Tầm..."

Mạc Tầm thu hồi suy nghĩ nhưng cắn răng, không chịu tiến lên.

Tiếng gió bên tai ngày càng khốc liệt, Thượng Trang nhìn về mặt kinh hoàng của nam tử đứng trên tường thành, nở nụ cười. Sợ gì chứ? Nàng chết rồi, bí mật này sẽ bị bụi cát vùi lấp...

"Vu Nhi!" Nguyên Duật Diệp gọi nàng, hắn không thể trơ mắt nhìn nàng ở trước mặt gặp chuyện không may! Ngưng tụ khí lực cả người tiến lên, đón được nàng, nhất định phải đón được nàng!

Duỗi tay kéo lấy vạt áo của nữ tử, sắc mặt hắn thay đổi, lúc đó chỉ kịp trượt chân, trực tiếp dùng thân thể đỡ lấy nàng.

Thượng Trang vốn tưởng chết sẽ không có cảm giác gì, chỉ là nàng lại nhận thấy có người ôm mình vào lòng, kinh hãi mà gọi: "Hoàng Thượng!"

Một khắc đó, trái tim Thượng Trang đột nhiên nhói đau, nàng theo bản năng quay đầu nhìn hắn, thấy hắn cũng nhìn nàng, động môi định mở miệng nhưng một câu cũng không thể nói.

Nguyên Duật Diệp không khỏi cao hứng, hắn đón được nàng, thật sự đón được nàng rồi!

"Hoàng Thượng!" Dương Thành Phong xông lên.

Trên tường thành, Bùi Thiên Sùng đột nhiên hạ lệnh: "Bắn tên!"

Đề Vu Tu Dung chạy thoát, trong tay bọn họ không còn con tin, hiện tại không ra tay, chẳng lẽ còn chờ tới lúc người Tây Chu công thành sao?

Cung tiễn thủ xếp một hàng trên tường thành, hàng ngàn tiếng "Vù vù" lập tức truyền tới. Dương Thành Phong dùng trường kiếm ngăn cản mũi tên bắn về phía Nguyên Duật Diệp, một mặt nâng hắn dậy, hướng Thượng Trang nói: "Nương nương theo sát!"

"Bảo hộ Hoàng Thượng!" Mộ Dung Vân Sở trầm giọng hạ lệnh thị vệ phía sau tiến lên hộ giá, còn mình giục ngựa xông về phía trước, bảo vệ Nguyên Duật Diệp ở sau.

Hai chân Thượng Trang mềm nhũn, không biết vì sợ hãi hay vì không có khí lực, chỉ là nhìn Dương Thành Phong cúi đầu rút lui, nàng bắt giác nâng bước theo sát. Nhưng dưới chân như vấp phải gì đó, cả người cứ như vậy mà ngã xuống.

Mũi tên từ trên tường thành phóng xuống, nàng quay đầu, mũi tên phóng tới đột nhiên tách làm đôi.

Nguyên Chính Hoàn tựa vào xe ngựa, tay cầm ngăn chầm không ngừng run rẩy. Tình cảnh hỗn loạn như vậy, y vẫn có thể nhận ra vị trí của nàng, phảng phất như y chỉ nghe thấy thanh âm của nàng. Đột nhiên nhớ lại trận đấu mã cầu ở Hung Viên, nếu không phải bệnh cũ tái phát, y cũng sẽ không vì run rẩy mà bắn lệch khiến mã Nguyên Duật Diệp bị thương, cũng không để trong lúc bối rối làm đầu ngón tay của mình bị đâm trúng.

Tất cả là vì lần đó, y cứu hắn, không cam tâm tình nguyện mà cứu hắn.

Nhưng hôm nay, y lại muốn cứu nàng, không cần lý do.

Tình hoa ăn mòn ý thức của y, y ho một tiếng, máu tươi theo khoe miệng mà chảy xuống.

Linh Khuyết lúc này mới nhận ra sự khác thường của người bên cạnh, vừa quay đầu nhìn liền kinh hãi gọi: "Vương gia..."

Y không để ý tới nàng, chỉ trầm giọng: "Mạc Tầm, đi... Đi cứu nàng!"

Mạc Tầm chấn động, chưa kịp phản ứng đã nghe y nói: "Còn không đi!"

Linh Khuyết đương nhiên biết Nguyên Chính Hoàn nói tới ai, thấy Mạc Tầm vẫn còn do dự, nàng cắn răng quát: "Đi cứu nàng!" Nàng nghĩ, nếu người nọ không phải tỷ tỷ của mình, nàng sẽ thoải mái mà im lặng, chỉ tiếc hết lần này tới lần khác, nàng và tỷ ấy đều không thể bỏ qua quan hệ huyết thống này!

Ngay cả bọn họ cũng có thể vì tỷ ấy mà không tiếc tính mạng của mình.

Thời điểm Mạc Tầm xoay người rời đi, Dương Thành Phong đã xông tới đưa Nguyên Duật Diệp lên xe ngựa. Nhìn người trước mặt, Linh Khuyết căng lớn hai mắt, run rẩy gọi một tiếng "Hoàng Thượng".

Ý thức của hắn đã trở nên mơ hồ, vừa chạm tới cánh tay mảnh khảnh của nữ tử, hắn liền dùng hết sức lực nắm chặt, thì thào: "Vu Nhi..."

Linh Khuyết hé môi nhìn nam tử trước mặt, nội tâm cười đắng chát, cho tới bây giờ, trong lòng hắn chỉ có tỷ tỷ.

Đúng vậy, vẫn là tỷ tỷ, trước nay, cho tới bây giờ đều không phải nàng.

Lần đó trong cung, Thượng Trang vì Phục Linh mà tiếp cận Nguyên Duật Diệp, nàng liền biết, sẽ có một người như vậy trong lúc vô tình chậm rãi đi vào lòng hắn. Mà người đó hôm nay đã ở sâu bên trong trái tim hắn, ai cũng không thay thế được.

Thời điểm Dương Thành Phong quay lại đã không nhìn thấy Thượng Trang, hắn kinh hãi, đưa mắt nhìn bốn phía liền thấy Mạc Tầm xông về phía của nàng, trong lòng thoáng yên tâm, vì thế hắn lập tức đánh xe ngựa rời khỏi chỗ này.

Lấy lại tinh thần, Thượng Trang mới thấy rõ trên nửa mũi tên rơi sau lưng nàng có một cây ngân châm, cơ hồ theo bản năng đưa mắt nhìn, liền thấy xe ngựa kia đã rời đi.

Mạc Tầm xông tới, duỗi tay kéo nàng qua, nàng thấy rõ trường kiếm của hắn muốn đâm thẳng tới lồng ngực nàng.

Thượng Trang cười cười, nàng biết Mạc Tầm quay lại tất nhiên sẽ không vì cứu nàng, nhưng nàng không sợ. Lần nữa nhìn ngân châm dưới đất, nàng mở miệng: "Hiện tại giết ta, Mạc thị vệ không sợ gặp chuyện không may sao?"

Nguyên Chính Hoàn ra tay cứu nàng, là vì nhớ ra nàng sao? Bất luận phải hay không, nàng muốn Mạc Tầm biết, nàng chết rồi, Nguyên Chính Hoàn cũng không tốt hơn.

Nàng cần môi, mấy ngày nay lợi dụng y cũng không phải một hai lần.

Tay nắm trường kiếm run lên, Mạc Tầm thật sự không biết nếu giết nàng, chủ tử sẽ như thế nào.

Trong lúc hắn còn chần chờ, Thượng Trang đã lách mình ra sau hắn, thời điểm ngược mắt, hắn theo bản năng vung kiếm chém đứt mũi tên phóng tới, sau đó quay đầu phẫn nộ nhìn nữ tử phía sau.

Thượng Trang không nói lời nào, xoay người chạy đi.

Mạc Tầm cắn răng chạy theo, có lẽ hôm nay hắn không thể giết nàng.

Chạy được mấy bước, cảm thấy vòng eo có bàn tay giữ chặt, Thượng Trang cả kinh, nhưng Mạc Tầm không nhiều lời, thi triển khinh công đuổi theo xe ngựa. Nàng biết hắn không muốn cứu nàng, hắn làm vậy chẳng qua là bắt đắc dĩ.

Dương Thành Phong nghe tiếng Mạc Tầm phi tới, lo lắng trong lòng mới chậm rãi buông xuống, hắn tận lực giảm tốc độ, đợi Mạc Tầm lên xe mới tiếp tục ra roi thúc ngựa.

Thượng Trang đi vào, đối diện với đôi mắt của nữ tử đó.

Nàng không tự chủ mà kinh hãi, vô luận thế nào cũng không ngờ Linh Khuyết lại tới. Mặc dù nàng ấy đeo khăn che mặt, nàng vẫn có thể nhận ra. Thử hỏi, nữ tử có thể ở cạnh Nguyên Chính Hoàn, ngoại trừ muội ấy thì còn có thể là ai?

Ánh mắt chậm rãi dời khỏi Linh Khuyết, nhìn Nguyên Chính Hoàn ngồi sau.

Sắc mặt y tái nhợt, nếu không phải có vách tường phía sau chống đỡ, giờ phút này chỉ sợ bản thân sớm đã không thể gắng gượng. Nàng tiến vào, y nghe thấy, nhưng vẫn quay đầu, đem thân sắc ẩn trong bóng ma.

"Khụ!" Nguyên Duật Diệp ho khan một tiếng, mở mắt nhìn thấy gương mặt quen thuộc của một nữ tử, hắn cuối cùng cũng yên lòng cười, "Vu Nhi!"

Tốt quá, nàng không sao!

Cả người run lên, Thượng Trang vội cúi người nắm chặt tay hắn: "Thiếp đây."

Một câu "Thiếp đây" giúp Nguyên Duật Diệp thật sự yên tâm.

Mà Linh Khuyết nhịn không được mà cắn răng nói: "Nếu không phải tỷ mặc kệ hậu quả, ngài ấy sao có thể như lúc này?"

Thượng Trang không tự chủ mà run rẩy, Linh Khuyết nói không sai, chỉ là nàng sao có thể ngờ được hắn có thể đón lấy nàng? Nàng một lòng muốn chết, nào nghĩ nhiều như vậy? Một khắc khiến Tiêu Dự buồn lòng, nếu còn bỏ lỡ, nàng sẽ không còn cơ hội thoát thân.

Ánh mắt dừng trên bàn tay nắm chặt tay nàng, lúc này nàng mới cảm nhận rõ ràng, là hắn giữ nàng lại với cuộc sống này.

Linh Khuyết cắn răng: "Đó là di chứng sau lần ở Hưng Viên đó." Khi đó thái y đã nói, tay hắn trị liệu trễ, sau này mỗi năm, gặp thời tiết lạnh tái phát, mà hôm nay vô cùng âm trầm, nếu như không may...

Những chuyện này nàng đều nhớ rõ, chỉ sợ là Thượng Trang một chút cũng không biết.

Trở về quân doanh, quân y rất nhanh liền tới.

Nâng bước vào doanh trường, Linh Khuyết muốn tiến lên, lại bị Dương Thành Phong ngăn cản, hắn thật không muốn cho người của Nguyên Chính Hoàn vào cùng.

Linh Khuyết cắn môi đưa mắt nhìn vào bên trong. Dương Thành Phong đi vào, màn trường liền rơi xuống.

Giờ phút này, nào quân nhiều chuyện, Thượng Trang nửa quỳ trước giường Nguyên Duật Diệp, tay hắn vẫn còn nắm chặt tay nàng.

Quân y tiến lên bắt mạch, đưa tay dè nhẹ lên lồng ngực hắn, hắn đau tới nhủu mày, cắn răng hừ một tiếng.

"Hoàng Thượng!" Thượng Trang khăn trương gọi.

Hắn thờ dốc một hơi, vất vả mở miệng: "Không sao."

"Hoàng Thượng gãy xương lồng ngực, phải nằm trên giường tĩnh dưỡng, không thể đi lại lung tung." Quân y lau mồ hôi giải thích tình trạng của Nguyên Duật Diệp.

Dương Thành Phong thở phào nhẹ nhõm, lúc này đột nhiên nghe Nguyên Duật Diệp phản phó: "Thành Phong, truyền lệnh của trẫm, tiến công."

Hiện tại Vu Nhi đã trở về với hắn, hắn còn gì phải sợ? Tiêu Dự thiếu chút để Vu Nhi chết trước mặt hắn, con tức này, dù thế nào hắn cũng không nuốt trôi!

Dương Thành Phong chần chờ, cuối cùng cũng gật đầu đáp.

Trong doanh trường chỉ còn hắn và nàng.

Giờ phút này, con đau trước ngực đã thoát khỏi thuyền giảm, hắn nghĩ, có lẽ vì nàng đang ở đây. Mím cười yếu ớt nhìn nàng, tay thoáng dùng sức, nhiều ngày không gặp, không có ngày nào là không lo lắng, lúc này nàng đang ở trước mặt hắn, một chút cũng không bị thương.

"Sao còn cười được?" Nàng đau lòng nhìn hắn, hắn không biết đau sao?

Hắn khẽ động, Thượng Trang kinh hãi, vội giữ chặt hắn: "Đừng lộn xộn."

"Nằm không được thoải mái." Hắn nhủu mày nói.

"Không thoải mái ở đâu?" Nàng đứng dậy kiểm tra.

Hắn chỉ chỉ sau lưng, Thượng Trang lúc này mới phát hiện dưới áo choàng của hắn có cái gì đó, cúi đầu nhìn, sau lưng là mấy bộ y phục, hắn là lúc tới kịp có thời gian thu dọn.

Cẩn thận rút y phục bên dưới thì thấy hắn ra, thấy hắn nhủu mày, nàng liền kinh hãi, lại nghe hắn hỏi: "Kê đó có khi dễ dàng không?"

Nàng ngây ra, lúc này mới phát hiện người hắn nói là Tiêu Dự. Nàng theo bản năng xoa cổ, đây cũng không hề tính là bị khi dễ, dù sao cũng là chính nàng chọc giận hắn, muốn hắn giết mình.

"Không có."

Nghe vậy, Nguyên Duật Diệp mới yên tâm, duỗi tay ôm nàng vào lòng, Thượng Trang lo sợ vết thương trên người hắn, vì thế không dám lộn xộn, chỉ dán gương mặt vào lồng ngực hắn, căn bản không dám tựa sâu.

Hắn lại dùng sức ôm chặt nàng, nhẹ giọng: "Như vậy mới thật sự có cảm giác nàng ở bên cạnh. Nàng biết không, những đêm không có nàng, mỗi đêm ta đều không ngủ được, ta sợ nàng sẽ xảy ra chuyện."

"Cho nên ngài mới không màng tính mạng mà xông tới sao? Nếu ngài xảy ra chuyện, thiếp phải làm sao đây?" Lời vừa ra khỏi miệng, chính nàng cũng ngây ra.

Thì ra, điều nàng sợ chẳng qua là hắn xảy ra chuyện.

Chỉ một câu nói đơn giản nhưng đi vào lòng Nguyên Duật Diệp, trái tim bất giác loạn nhịp. Hắn nhìn nữ tử trước mặt, nụ cười trên khóe miệng càng rõ ràng. Hắn chỉ cần biết trong lòng nàng có hắn là đủ, biết nàng vì sợ hắn xảy ra chuyện mà thương tâm, hắn liền thỏa mãn.

"Vu Nhi!" Hắn nhẹ giọng gọi nàng một tiếng, vui vẻ mà cười. Đột nhiên, nơi nàng dán gương mặt lên trở nên ẩm ướt, hắn nhủu mày: "Khóc cái gì? Ta không sao, nằm mấy ngày sẽ khỏi, một chút cũng không đau. Nàng quên rồi sao, ta là người chịu đau rất giỏi."

Hắn nói khiến nàng không tự chủ mà nhớ tới thời điểm còn ở Thành Vương phủ, nàng khen hắn thật lợi hại, bị thương phát sốt vẫn không rên một tiếng. Chuyện khi đó, hắn còn nhớ sao?

Duỗi tay xoa xoa cánh tay bên trái của hắn, lúc Tiên Hoàng băng hà, cánh tay của hắn bị thương, sau khi phát hiện, nàng một câu cũng không hỏi tới thương thế của hắn.

"Sao không nói chuyện nữa?" Hắn nghiêm túc nhìn nàng, cười hỏi: "Quan tâm sao?"

Thượng Trang không khỏi giật mình, thật khờ, đương nhiên là quan tâm!

Nàng nhẹ nhàng xoa giúp hắn, hắn tuy thoáng nhủu mày, nhưng vẫn cười: "Hết đau rồi."

Đây là vết thương lưu lại cả đời, sao có thể không đau?

Nguyên Duật Diệp trở tay nắm lấy tay nàng, đột nhiên nhớ tới Phục Linh, nàng ngồi thẳng người, hỏi: "Phục Linh sao rồi?" Thời điểm bị bắt, nàng và Phục Linh đang ở cùng nhau.

Thấy nàng vẫn tiếp tục xoa bóp cho mình, trong lòng hắn vô cùng vui vẻ, có lẽ từ khi ký tờ khế ước đó, tuy nàng và hắn ở cùng nhau nhưng hắn chưa từng hạnh phúc như thời khắc này. Khóe miệng cong lên, hắn mở miệng: "Nha đầu đó không sao, đang ở Dịch Quán."

"Phục Linh cũng tới?" Thượng Trang kinh ngạc.

"Nha đầu đó sống chết đòi ta dẫn mình theo, ta không đồng ý, nàng ta liền đòi chết, không còn cách nào khác, đành phải dẫn theo thôi. Ngày đêm gấp gấp lên đường, tới đây nàng ta liền ngủ say như chết, lát nữa ta sẽ cho người đón nha đầu kia tới." Kỳ thật từ lúc Thượng Trang bị bắt, Phục Linh cơ hồ chưa có một ngày chợp mắt từ tẻ.

Trong mắt Thượng Trang lộ vẻ đau thương, nha đầu Phục Linh đối tốt với nàng, nàng biết, nghe nói nàng ấy không sao, nàng cũng yên tâm. Thở phào một cái, đột nhiên nhớ tới Linh Khuyết, nàng nghĩ nghĩ, lại hỏi: "Linh Khuyết... Sao lại tới đây?"

Biết rõ nàng sẽ hỏi chuyện của Linh Khuyết, chỉ là lý do nàng ấy tới, hẳn lại không định nói với nàng, trong lòng hẳn rất rõ, nếu nàng biết, cho dù hẳn chỉ định dùng Linh Khuyết đổi lấy nàng trong tình huống bất đắc dĩ nhất, nàng vẫn sẽ ấy vậy.

"Đau..." Hắn nhíu mày rên rỉ.

Thượng Trang kinh hãi, lực trên tay vội nhẹ lại, bất giác hỏi: "Đau ở đâu?" Là cánh tay, hay là lồng ngực?

Nguyên Duật Diệp đơn giản chỉ là không muốn nhắc tới chuyện của Linh Khuyết, nghe nàng hỏi liền chỉ vào lồng ngực, sau đó thay đổi đề tài: "Nàng mắt tích, tùy từng Ngự Sử tựa như phát điên tìm nàng khắp nơi."

Thượng Trang giật mình.

"Hắn cũng muốn đi theo nhưng ta không đồng ý, quá nhiều người, ngược lại sự tình sẽ trở nên hỗn loạn."

Thượng Trang thấy trán hắn đã đỏ đầy mồ hôi, nghĩ hẳn thật sự đau đớn, vì thế nhẹ giọng: "Ngài nghỉ ngơi đi, ta gọi Trương công công vào giúp ngài thay y phục."

Hắn không nói gì, Thượng Trang liền đứng dậy ra ngoài gọi Trương công công vào.

Lo lắng thương tích trên người của hắn, Trương công công không dám nặng tay, chỉ chậm rãi mở từng nút thắt, qua một lúc lâu mới cởi xong y phục. Thời điểm lại nhìn hắn, thấy hắn đã thật sự ngủ say, trên mặt vẫn còn treo lên ý cười.

Trương công công cũng bất giác cười cười, nói: "Nương nương, người không biết Hoàng Thượng đã bao lâu không chớp mắt rồi đâu! Có điều hiện tại tốt rồi, nương nương an toàn trở về, Hoàng Thượng cuối cùng cũng chịu nghỉ ngơi."

Không khỏi muốn khóc, thấy Trương công công lấy y phục sạch tới, Thượng Trang lại nói: "Không cần, để Hoàng Thượng ngủ đi." Nói rồi, nàng giúp hắn chỉnh lại chăn, sau đó xoay người phân phó: "Ở đây trông chừng Hoàng Thượng."

"Vậy nương nương thì sao?" Trương công công vội vã mở miệng, nếu Hoàng Thượng tỉnh lại không thấy nàng, chắc chắn sẽ lo lắng.

"Hoàng Thượng bị thương, bốn cung đi xuống giám sát quân y nấu thuốc, hi vọng ngài ấy có thể nhanh chóng hồi phục."

Trương công công lúc này mới yên lòng nở nụ cười: "Việc này cứ để nô tài đi làm là được, nương nương cứ ở đây với Hoàng Thượng đi." Dứt lời, hắn xoay người muốn rời đi.

"Công công." Thượng Trang gọi hắn lại, "Để bốn cung đi."

Kỳ thật nàng có một chuyện quan trọng muốn làm rõ.

Thấy nàng kiên trì, Trương công công cũng không nhiều lời, chỉ cúi đầu đứng một bên, mà nữ tử trước mặt đã nhanh chóng rời đi.

Vừa ra tới bên ngoài, nàng mới phát hiện xung quanh doanh trướng có rất nhiều thị vệ. Thời điểm ngược mắt, nàng liền bắt gặp một thân ảnh mảnh khảnh nhìn về hướng này.

Thấy nàng bước ra, nàng ấy tựa như kinh hãi, bỗng nhiên xoay người chạy đi.

"Linh..." Vừa mở miệng, Thượng Trang liền thấy không ổn, nàng sao có thể gọi tên muội ấy ở đây? Lúc này, không nghĩ nhiều, nàng trực tiếp nâng bước đuổi theo.

"Chạy gì chứ?" Nàng giữ chặt ống tay áo muội ấy.

Trên mặt Linh Khuyết vẫn là tấm lụa mỏng đó, chỉ có đôi mắt dịu dàng đầy lệ quang lộ ra.

"Ngài ấy sao rồi?" Linh Khuyết cuối cùng vẫn nhịn không được mà mở miệng hỏi.

Thượng Trang buông tay, mới đáp: "Đại phu nói không sao, không có gì đáng ngại." Nhìn bộ dáng muội ấy lúc này, trong lòng nàng liền rõ ràng, Mạc Tầm không cho muội ấy dùng Vong Tình Thủy.

Nàng thật không rõ, nếu đã muốn giữ muội ấy bên cạnh, tại sao không cho uống?

Nghe Thượng Trang nói Nguyên Duật Diệp không sao, trái tim căng chặt của Linh Khuyết lúc này mới buông lỏng.

"Mộ Dung Thừa Tướng cũng tới, muội tốt nhất đừng xuất hiện trước mặt hắn." Thượng Trang sợ Mộ Dung Văn Sở sẽ nhìn ra đầu mối, dù sao lúc trước "giết" Linh Khuyết, Mộ Dung Văn Khương có phần, hẳn cũng vậy.

Linh Khuyết nhìn nàng, cười khinh miệt: "Sao hả? Tỷ còn quan tâm ta sao?"

"Ta..."

"Từ lúc tỷ rời đi, một câu cũng không giải thích giúp ta, ta đã nói, ta không có tỷ tỷ như vậy, tỷ cũng không phải là tỷ tỷ của ta!"

Trong lòng vô cùng đau xót, Thượng Trang mở to hai mắt nhìn nữ tử trước mặt, đắng chát mở miệng: "Muội không thật sự muốn thế, đúng không? Trên người muội và ta đang chảy cùng dòng máu."

Linh Khuyết ngất ra, cùng huyết thống..

Nàng cắn môi cúi đầu, không tự chủ mà nói: "Ông trời sao lại không công bằng như vậy? Bên cạnh Nguyên Duật Diệp đã có nàng, vì sao Thượng Trang lại xuất hiện? Hết lần này tới lần khác, vẫn là tỷ tỷ của nàng!"

Nhất thời Thượng Trang cũng không biết nói gì, im lặng đứng đó.

Chốc lát sau, phía trước truyền tới tiếng vó ngựa, nàng đưa mắt nhìn, thấy Mộ Dung Văn Sở dẫn người trở về thì không khỏi kinh hãi, vội kéo tay Linh Khuyết muốn tránh đi.

Linh Khuyết chán ghét hất bỏ tay nàng, cắn răng nói: "Nếu ta chết, tỷ không phải càng cao hứng sao?" Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng Linh Khuyết vẫn theo Thượng Trang rời đi.

Thượng Trang biết hiện tại muội ấy đang nói nhảm, cho nên không hề so đo.

Tránh được Mộ Dung Vân Sở, nàng mới mở miệng: "Muội là muội muội của ta, ta sao có thể muốn muội chết? Linh Khuyết, lúc trước muốn muội rời khỏi hoàng cung cũng vì muốn tốt cho muội, muội sao có thể không hiểu ta chứ?"

Linh Khuyết cười lạnh: "Tốt cho ta? Ta biết, tỷ đây là đang báo thù! Tỷ chắc sớm đã biết là ta tự mình cho Vương gia uống tình hoa, khiến tỷ và y không thể bên nhau, vì thế mới khiến ta cũng không được vui vẻ, đúng không?"

Lời Linh Khuyết nói khiến Thượng Trang thật sự giật mình, muội ấy nói cái gì? Tình hoa do muội ấy chuẩn bị sao?

Linh Khuyết tiếp tục: "Mạc Tầm... Mạc Tầm tới cầu hôn, căn bản không phải vì thích ta!"

"Muội nói cái gì?" Mạc Tầm không thích muội ấy? Sao có thể? Ngay cả Phục Linh cũng nói, mỗi lần gặp Linh Khuyết Mạc Tầm đều rất vui vẻ, nếu không, người như vậy trông thấy muội ấy sao có thể bày ra thật sắc đó?

Linh Khuyết động môi, không nói nữa.

Xác thật, Nguyên Chính Hoàn đối với nàng rất tốt, thật sự rất tốt. Y từng nói, nàng ở vương phủ, tựa như quận chúa. Y thật sự nói được làm được, chuyện của nàng và Mạc Tầm, y chỉ hỏi một lần, nàng nói không muốn, y chưa từng ép buộc.

Chuyện tình hoa, nàng vô cùng áy náy, nhưng nếu không phải nàng, Nguyên Duật Diệp cũng sẽ phản phở người khác.

Thượng Trang cả kinh, nếu Nguyên Duật Diệp không vì Mạc Tầm mà cầu hôn thì...

Nghĩ tới sự tình kia, sắc mặt nàng liền trở nên khó coi, bật thốt lên hỏi: "Doanh trưởng của Vương gia ở đâu?"

Linh Khuyết ngạc nhiên nhìn nàng, lạnh giọng: "Ngài ấy ở đây, tỷ còn muốn chạy tới chỗ Vương gia? Không sợ ngài ấy tức giận hạ lệnh giết Vương gia sao?"

Thượng Trang không rảnh tiếp tục ở đây đòi co, muội ấy không nói, nàng cũng không phải không có cách. Xoay người, nàng tùy tiện kéo một thị vệ hỏi: "Doanh trưởng của Hoàn Vương ở đâu?"

Thị vệ lập tức chỉ đường cho nàng.

Nàng không dừng lại, trực tiếp chạy tới doanh trưởng kia.

Linh Khuyết nâng bước định đi theo, nghĩ nghĩ, cuối cùng liền xoay người trở về. Nếu có thể đợi Trương công công ra ngoài, có lẽ hẳn sẽ cho nàng vào trong, nghĩ như vậy, bước chân bên dưới ngày càng nhanh.

Thượng Trang theo hướng thị vệ chỉ dẫn mà đi, mắt thấy doanh trưởng kia ở trước mặt, sau lưng lại truyền tới tiếng gọi của Trương công công: "Nương nương, nương nương!"

Thượng Trang kinh hãi, quay đầu liền hỏi: "Sao công công lại tới đây? Hoàng Thượng..."

"Hoàng Thượng... Hoàng Thượng ngài ấy..." Hắn vừa chạy vừa thở hổn hển.

Thượng Trang sợ tới sắc mặt trắng bệch, lập tức hỏi: "Hoàng Thượng làm sao?"

"Hoàng Thượng tỉnh rồi, đang tìm người đẩy. Nô tài... Nô tài hỏi thăm thị vệ, biết người đi về hướng này liền đuổi theo. Nương nương không phải nói muốn đi chuẩn bị thuốc cho Hoàng Thượng sao?"

Thượng Trang có chút xấu hổ, vội tìm cái cớ qua loa có lệ: "À, bồn cung lạc đường." Trương công công là người của Nguyên Duật Diệp, nếu để thái giám biết nàng chạy đi tìm Nguyên Chính Hoàn, hẳn sẽ nghĩ thế nào? Sẽ như Linh Khuyết nói, hẳn sẽ không nhận được cục tức này.

Nghe vậy, Trương công công vội nói: "Nô tài đã nói nương nương không cần ra ngoài rồi, nương nương mau trở về đi, Hoàng Thượng không thấy người, trong lòng rất lo lắng, còn muốn đứng dậy..."

Thượng Trang cắn răng, hẳn lúc nào cũng xăng bậy như thế.

Ánh mắt lạnh lẽo thoáng nhìn doanh trưởng của Nguyên Chính Hoàn, hiện tại nàng không thể vào, trước mắt đành phải trở về rồi tính.

Về doanh trưởng của Nguyên Duật Diệp, lại thấy Linh Khuyết đứng nhìn từ xa, trong lòng vô cùng khó chịu, chỉ là Thượng Trang vẫn không dừng bước, trực tiếp vào trong.

Thấy thị vệ điu hẩn về giường, Thượng Trang vội tiến lên, gắt quát: "Đại phu nói ngài phải nghỉ ngơi, ngài vì sao phải làm bậy như vậy?"

Hắn nắm lấy tay nàng, cũng cắn răng nói: "Mở mắt không thấy nàng, ta làm sao biết nàng có phải lại bị người ta bắt đi rồi không?"

Thượng Trang giật mình, ngữ khí bất giác mềm xuống: "Đây là quân doanh, sao có thể xảy ra chuyện đó? Ngài nằm yên không được cử động, thiếp chỉ là ra ngoài muốn trông chừng thuốc của ngài, không cần thận lạc đường mà thôi."

Ánh mắt hắn lóe lên, vẫn hỏi: "Thật sao?"

Nàng gật đầu, điu hẩn nằm xuống.

Hắn thờ dài, khoe miệng đột nhiên hiện lên ý cười, nói: "Thừa Tướng đã quay lại."

"Ừ." Nàng đứng là nhìn thấy Mộ Dung Vân Sở trở về.

Hắn lại nói: "Ta đã điều động hai mươi vạn đại quân ra tiền tuyến, lần này khẳng định có thể diệt trừ Lê Quốc." Vì không bắt được thái tử và công chúa Lê Quốc, hôm nay mới phát sinh chuyện như vậy. Chẳng biết tại sao, hắn đột nhiên nghĩ tới Linh Khuyết, nếu lúc đó sớm bắt được công chúa Lê Quốc, e rằng đã không có Linh Khuyết của hiện tại.

Nghe hắn nói chuyện, Thượng Trang nhin không được mà kinh hãi, nhớ tới người còn đứng bên ngoài, nàng chần chờ, cuối cùng cũng mở miệng: "Thiếp kêu Linh Khuyết vào thăm ngài"

một lúc, nàng ấy rất lo cho ngài."

Đầu ngón tay Nguyên Duật Diệp run lên, nghiêng mặt nhìn nàng, động môi, hẳn rồi cuộc vẫn không cự tuyệt.

Thượng Trang gọi Trương công công, bảo hắn mời Linh Khuyết vào đây.

"Vu Nhi!" Hắn vẫn nắm chặt tay nàng, nói, "Nàng không được đi."

Thượng Trang kinh ngạc: "Nhưng..."

"Không cho phép đi!" Hắn nói lời này có chút bá đạo.

Linh Khuyết tiến vào, thấy Nguyên Duật Diệp nắm tay Thượng Trang, trong lòng đau đớn một hồi. Nhưng nàng vẫn đi về phía trước, nhìn hắn, nhỏ giọng hỏi: "Bị thương thế nào?"

Hắn cười nói: "Không sao, nghỉ ngơi mấy ngày sẽ hồi phục." Hắn kéo tay Thượng Trang, ý bảo nàng ngồi bên giường hắn.

Hành động này Linh Khuyết coi như không nhìn thấy, nàng tiến lên vài bước, đột nhiên quỳ xuống, hỏi: "Hiện tại thiếp đã có thể trở về chưa?"

Động tác này khiến Thượng Trang thật sự hoảng sợ, mà sắc mặt Nguyên Duật Diệp thoáng cái đã trắng bệch.

Thượng Trang chỉ cho rằng hắn không thoải mái, vừa định mở miệng lại nghe Linh Khuyết nói: "Để thiếp trở về đi, nếu vì gương mặt này, vậy thiếp thà không có nó!" Dứt lời, nàng tháo khăn che mặt, lấy cây trâm cài trên tóc mai xuống, hung hăng đâm tới gương mặt của mình.

"Linh Khuyết! Khụ khụ..." Nguyên Duật Diệp cả kinh, lúc này dường như quên mất chính mình còn có thương tích.

Thượng Trang lao tới bắt lấy cổ tay nàng ấy. Dung nhan đối với nữ tử có bao nhiêu quan trọng, nàng biết rất rõ, nhưng Linh Khuyết lại muốn hủy nó, vì sao chứ? Đương nhiên chỉ vì trở về với Nguyên Duật Diệp.

"Thả ta ra!" Linh Khuyết ra sức giãy giụa, Thượng Trang nhất thời không nắm chặt, đầu trâm nhỏ bé vô tình lướt qua trán nàng, cơn đau nóng rát lập tức ập tới.

"Vu Nhi!" Trong mắt Nguyên Duật Diệp cơ hồ phóng ra lửa, chỉ là lồng ngực quá đau đớn, hắn không thể ngồi dậy.

Linh Khuyết cũng ngây ra, nàng thật không ngờ lại làm tổn thương Thượng Trang như vậy. Đã có máu chảy ra, một tay Thượng Trang đưa lên che lại, một tay cố gắng đoạt lấy cây trâm trong tay Linh Khuyết, quay đầu nhìn Nguyên Duật Diệp: "Không sao."

"Trương..."

Hắn định gọi Trương công công kêu quân y tới, lại bị Thượng Trang cắt ngang: "Không có gì đáng ngại, không cần gọi Trương công công." Việc Linh Khuyết ở đây là bí mật, nàng chẳng qua chỉ hơi đau mà thôi, máu rất nhanh có thể ngừng chảy, miệng vết thương cũng không sâu lắm.

Thượng Trang lấy khăn lau khô vết thương, lúc này mới trở về ngồi bên cạnh hắn.

Sắc mặt hắn tái nhợt, đuôi tay nắm lấy tay nàng. Nữ tử hướng hắn lắc đầu, hắn bị thương nặng như vậy còn không lên tiếng, chút thương tích này của nàng có đáng là gì?

Đề thân thể hắn lại, không cho hắn lộn xộn, Thượng Trang mới quay đầu nhìn Linh Khuyết, nói: "Để người xuất cung, người có biết Hoàng Thượng hao tổn bao nhiêu tâm tư không? Người sao có thể không hiểu, thân phận của người..."

Nguyên Duật Diệp cho rằng Linh Khuyết là công chúa Lê Quốc, nhưng chỉ có Thượng Trang biết rõ, thân phận này là giả, chỉ là hiện tại, trước mặt hắn, nàng không thể nói thẳng.

"Vấn đề không nằm ở dung mạo của người."

Linh Khuyết hoàn hồn, thời điểm nghe Thượng Trang nói, nàng không tự chủ mà cười cười. Nàng sao có thể không rõ ý tứ bên trong, chẳng qua là vì thân phận của nàng mà thôi. Hai tay bất giác nắm chặt thành nắm, lúc trước vì nó, hắn lập nàng làm phi, nàng mới cần rằng thừa nhận bản thân là công chúa Lê Quốc, hôm nay, nó lại biến thành lý do ngăn cản nàng trở về bên hắn.

Linh Khuyết bỏ tới nắm lấy tay Nguyên Duật Diệp, mỉm cười: "Vương gia không có vấn đề, tất cả đều làm theo ý ngài, như vậy, thiếp rồi cuộc còn phải đợi tới khi nào?"

Tuy đang hỏi, nhưng trái tim lại vô cùng đau đớn. Nàng biết, thời khắc để nàng xuất cung, hắn đã quyết định này sẽ không bao giờ thay đổi. Hắn muốn biến giả thành thật bởi vì cho rằng Mạc Tầm thích nàng, hắn muốn để nàng ở bên Mạc Tầm, nhưng sao hắn không hỏi, nàng có nguyện ý không?

Thượng Trang không khỏi cả kinh, lời Linh Khuyết nói còn chưa đủ rõ ràng sao?

Nguyên Duật Diệp muốn Linh Khuyết xuất cung, lại nguyện ý đưa nàng tới Thục Quận, thì ra hắn muốn Linh Khuyết thuận đường giám sát Nguyên Chính Hoàn!

Đúng rồi, khi đó hắn nói với nàng, chuyện lần này, Nguyên Chính Hoàn không có liên quan.

Lúc đó nàng còn cảm thấy kỳ quái, hắn sao có thể nói chắc như vậy? Thì ra là vì nguyên nhân này!

Sắc mặt Nguyên Duật Diệp thay đổi, ánh mắt không tự chủ mà nhìn Thượng Trang, nhủ thầm, vội vàng giải thích: "Ta chỉ là để Linh Khuyết qua đó, không hề có ý làm hại y." Hắn từng hứa sẽ không tổn hại tới tính mạng của Nguyên Chính Hoàn.

Thượng Trang không nói gì, quay đầu nhìn hắn.

Kỳ thật nàng rất rõ, trong lòng hắn rồi cuộc vẫn có khúc mắc với Nguyên Chính Hoàn, hắn tìm người giám thị y cũng là chuyện bình thường, chỉ là người đi lại là Linh Khuyết, đây là điểm nàng không thể nào ngờ tới.

Thượng Trang đột nhiên muốn cười, đúng vậy, nhìn bề ngoài, Nguyên Chính Hoàn một lòng muốn tác thành cho Linh Khuyết và Mạc Tầm, để Linh Khuyết đi, y chắc chắn sẽ không nghi ngờ. Chỉ tiếc, Nguyên Chính Hoàn vẫn không tin Linh Khuyết, nếu không đi lâu như vậy, sao một chút tin tức muội ấy cũng không có?

"Vu Nhi!" Nguyên Duật Diệp trầm giọng gọi nàng, hắn cho rằng nàng đang tức giận.

Thượng Trang hoàn hồn, nhưng vẫn như trước không nói chuyện.

"Hoàng Thượng..."

Linh Khuyết lên tiếng, lúc này bên ngoài truyền tới thanh âm của Trương công công, "Hoàng Thượng, thuốc nướng nướng chuẩn bị cho ngài đã nấu xong rồi."

Hắn thật biết nói chuyện, rõ ràng Thượng Trang còn chưa kịp đi, hắn đã nói là do nàng chuẩn bị.

Trương công công cẩn thận mang chén thuốc vào, Thượng Trang nhận lấy, cho hắn lui ra. Linh Khuyết đang ở đây, có vài lời nàng không muốn bọn họ nghe thấy.

Cúi đầu nhìn nữ tử dưới đất, Thượng Trang mở miệng: "Hoàng Thượng bị thương không thể tùy tiện cử động, người còn không qua hầu hạ ngài ấy uống thuốc?"

"Vu Nhi!" Hắn giật mình gọi nàng một tiếng, chẳng lẽ vì hắn phái người giám thị Nguyên Chính Hoàn, nàng tức giận sao?

Linh Khuyết cũng cá kình, đột nhiên gọi nàng tiến lên hầu hạ, rốt cuộc là có ý gì?

Thượng Trang quay đầu nhìn Nguyên Duật Diệp, thấp giọng: "Thiếp biết hai người có lời muốn nói, để nàng ấy nói rõ với ngài đi." Dứt lời, nàng đứng lên, đưa chén thuốc cho Linh Khuyết, sau đó nàng bước rời đi.

"Vu Nhi!" Hắn muốn ngồi dậy, lại đau tới nhúm mày.

Linh Khuyết vội đứng lên đỡ thân thể hắn lại, hai mắt ửng đỏ: "Nàng ấy quan trọng tới mức khiến ngài nhiều lần không để ý tới bản thân sao? Không thể... Không thể cùng thiếp trò chuyện một lần sao?"

Ánh mắt hắn vẫn nhìn theo hướng bóng lưng nữ tử biến mất, hai tay nắm chặt.

Linh Khuyết không phát hiện, cũng quay đầu nhìn, có lẽ tới giờ phút này, nàng mới rõ bản thân rốt cuộc thế thâm bao nhiêu. Chỉ là, nàng sao có thể cam tâm?

Trương công công không ngờ Thượng Trang lại ra ngoài nhanh như vậy, liền hỏi thăm: "Nướng nướng còn gì phân phó nữa không?" Lúc này mới để ý vết thương trên trán nàng, hắn cả kinh hỏi, "Vết thương này của nướng nướng..."

"À, không có gì đáng ngại. Bôn cung tự đi tìm đại phu, công công canh giữ ở nơi này, ngàn vạn không được để bất kỳ ai vào trong." Không thể để người khác nhìn thấy Linh Khuyết!

Trương công công còn muốn nói gì đó nhưng nữ tử trước mặt đã rời đi.

Thượng Trang không đi tìm quân y, trực tiếp tới doanh trường của Nguyên Chính Hoàn.

Bên ngoài doanh trường không có người canh gác, mãi tới khi vén màn lên, nàng mới giật mình phát hiện, Mạc Tầm cũng không ở đây.

Thượng Trang không khỏi nghi hoặc, chẳng biết tại sao, bước chân bên dưới tận lực nhẹ nhàng.

Y đã không cho Linh Khuyết biết sự thật, vậy hôm nay nàng sẽ tự mình đến hỏi. Cho dù thế nào nàng cũng đã hứa, mặc kệ y làm gì, nàng đều sẽ không trách cứ.

Nam tử an tĩnh nằm trên giường, y tựa hồ cũng không biết có người vào trong.

Thượng Trang nhìn gò má vẫn tái nhợt của y, trái tim không tự chủ mà đau đớn.

Chậm rãi tiến lên, ngồi bên giường, đưa tay xoa xoa tay y, mười ngón tay vẫn trắng nõn như vậy.

Bên trên đóng một tầng kén, hôm nay nàng cuối cùng cũng biết nó vì cái gì mà tạo thành.

Ngân châm!

Nam tử trên giường như bình tĩnh, y theo bản năng cảm ngược cổ tay mảnh khảnh của nữ tử, bóp chặt.

Thượng Trang đau tới nhúm mày nhưng không rên ra tiếng, nàng hít một hơi, thấp giọng: "Hôm nay Vương gia vẫn còn muốn dùng bàn tay này bóp cổ ta sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 28: Sự thật

Vừa rồi chỉ lướt qua lòng bàn tay y, nàng mới chắc chắn một sự thật.

Ngày đó, Tiêu Dự bóp cổ nàng chính là Nguyên Chính Hoàn y!

Thời điểm xác nhận, nàng vẫn nhìn không được mà phát run. Chỉ là, cho dù nàng không muốn thừa nhận nhưng đây lại là sự thật không thể chối cãi, bởi vì hôm nay, cái người đứng trên tường thành Lê Quốc vuốt ve má nàng, tay hắn không có vết chai sạn.

Kỳ thật, lần đó y bóp cổ nàng, nàng đã hoài nghi, tới tận hôm nay, nhìn thấy gương mặt của Tiêu Dự, nàng phảng phất cảm thấy may mắn, bởi vì đó là một người xa lạ. Nhưng tới thời điểm kiểm tra lòng bàn tay y, nàng bỗng nhiên phát hiện, sự tình căn bản không phải như vậy!

A, không tự chủ mà nở nụ cười, nàng không phải đã sớm đoán được sao?

Nàng xoa xoa tay y, y lại cảnh giác trở tay bóp chặt cổ tay nàng, lúc này nàng mới thật sự biết, Nguyên Chính Hoàn y ai ai cũng dè dặt phòng.

Nguyễn Chính Hoàn nhủ mày, mở miệng: "Nương nương?" Sao lại là nàng? Mạc Tầm đâu?

Thượng Trang mỉm cười chua xót, y thật sự không nhớ nàng sao?

Hôm nay y vẫn nàng một tiếng "Nương nương"...

Cảm giác lực đạo y buông lỏng, nàng rút tay, nhẹ giọng: "Vương gia sao lại cấu kết với người Lê Quốc?"

Trên tường thành, nàng chẳng qua chỉ hỏi "Nguyễn Chính Hoàn rốt cuộc cho người cái gì", nam tử kia đã hoảng sợ buông tay, hẳn có lẽ không rõ, rốt cuộc bản thân sợ sót cho nào mới để nàng biết Tiêu Dự này căn bản không phải Tiêu Dự kia?

Sắc mặt Nguyễn Chính Hoàn thay đổi, đưa tay xoa ngực, qua một lúc lâu mới khẽ cười, nói: "Nàng nên đi nói với hắn, không cần tới đây chất vấn bản vương."

Trực tiếp nói với Nguyễn Duật Diệp? Hắn sẽ buông tha cho y sao?

Hắn cho Linh Khuyết giám sát Nguyễn Chính Hoàn, nếu y không có hành động khác thường, hẳn sẽ không nói thể với nàng.

Hắn đã đồng ý, bất luận thế nào, hắn cũng không động tới tánh mạng của y, nhưng loại chuyện phản nghịch này một khi phơi ra ánh sáng, tội chết có thể miễn, tội sống khó tha!

Nguyễn Chính Hoàn sao có thể không rõ?

Có lẽ, y căn bản không hề quan tâm.

Nàng đắng chát mà nói: "Chẳng lẽ Vương gia quên mình là tôn tử Nguyên thị sao?" Nàng tin, cho dù người Lê Quốc đồng ý ủng hộ y ngồi lên ngôi hoàng đế, bọn họ chắc chắn vẫn sẽ bắt y trả cái giá thật đắt!

Không biết vì sao, nàng lại đơn độc nghĩ tới việc này. A, chỉ vì nàng thật sự nghĩ không ra, y làm vậy rốt cuộc vì nguyên do gì?

Nguyễn Chính Hoàn không trả lời, ngón tay thon dài đột nhiên bắt lấy bàn tay nàng, cổ nén đau đớn trước ngực, y cắn răng, mở miệng hỏi: "Ngày đó, lời nàng nói với ta là thật sao?"

Thượng Trang kinh hãi, theo bản năng rút tay về, nhưng y lại nắm thật chặt.

Nàng hoảng sợ nhìn nam tử trước mặt, có lẽ từ lúc quen biết, nàng chưa từng thấy y như vậy.

Y lại nói: "Vi ta mà giấu di chiếu của Tiên Hoàng, vì ta mà ở bên cạnh hắn, nàng còn nói, nàng..." Y nghiêng người, phun ra ngụm máu tươi.

Y vốn muốn hỏi, yêu y cũng là thật sao? Chỉ là một chữ yêu tới bên miệng, y lại không có khí lực để nói ra.

"Vương gia!" Thượng Trang kinh hãi, vội đỡ lấy thân thể sắp đổ của y.

Y nằm trên giường thờ hồn hèn, tình hoa đúng là lợi hại, y một chút cũng không miễn cưỡng được.

Từ lúc nghe nàng nói nàng vì mình mà làm nhiều như vậy, từ lúc nghe nàng nói nàng yêu y, mỗi lần nhớ tới, lồng ngực y vô cùng đau đớn.

Cảm giác đau đớn này thật sự khắc sâu vào tận xương tủy.

Thượng Trang đột nhiên nhớ tới gì đó, vội vàng rút tay. Là tình hoa phát tác, nàng phải cách xa y!

"Đừng!" Hắn nhẹ giọng kêu, lại kéo tay nàng về.

Khi đó, nghe chính mình nàng nói hai người không có bất cứ quan hệ gì, y thất vọng nhưng lại bất giác cao hứng. Đơn giản là vì như thế, y sẽ không có ràng buộc.

Y từng nghĩ, cho dù có, y cũng sẽ cắn răng không để ý.

Thế nhưng, y lại không biết nàng vì mình mà làm nhiều như thế.

Cần môi, vị máu tươi ngày càng nặng. Nguyễn Chính Hoàn, người rốt cuộc đã làm gì hả? Trong lòng không ngừng tự hỏi, lồng ngực đau đớn khiến y cơ hồ không thể hít thở, chỉ biết nắm chặt tay nàng, một mực không buông. Y đeo mặt nạ đi gặp nàng, thời điểm nàng nói chính mình tự tay giết công chúa Lê Quốc, y không tin, nhưng tới khi nghe nàng nói nàng đã đập vỡ miếng ngọc bội kia, y liền tin chắc nàng đã thiết kế hãm hại Linh Khuyết. Y tức giận, vì thế mới liên lên bóp cổ nàng.

A, lúc này nghĩ lại, cuối cùng y cũng biết sợ hờ nằm ở đâu!

Là tay y!

Cho nên vừa rồi lúc y ngủ, nàng lại xoa xoa tay y.

Nàng thật thông minh, tới hiện tại vẫn thông minh.

Đúng vậy, nếu không, một nữ tử chân yếu tay mềm như nàng sao có thể bắt động thanh sắc tìm được manh mối?

Nàng vì y mà làm nhiều như vậy, y lại hoàn toàn không biết.

Huyết khí trong lồng ngực cuộn cuộn dâng lên, giờ phút này, y đột nhiên cảm thấy bản thân thật buồn cười.

Nhủ mày, y mở miệng hỏi: "Trên di chiếu, Tiên Hoàng có phải ban chết cho ta không?"

Thời điểm nàng nói những lời kia, y đã nghĩ tới việc này, mà Nguyễn Duật Diệp cũng dùng điểm này uy hiếp, bắt nàng ở bên cạnh hắn.

Thượng Trang khản trương nhìn nam tử trước mặt, thì ra y căn bản không nhớ ra nàng, chẳng qua là từ mọi chuyện suy luận mà thôi. Như vậy, nàng nên trả lời "Đúng thế" sao?

Không biết có cần câu trả lời của nàng không, nàng chưa lên tiếng, y đã hỏi tiếp: "Vậy... Trên di chiếu, người được truyền ngôi thật sự là hắn sao?"

"Là ngài ấy!" Nàng lập tức đáp, Nguyên Duật Diệp là người thừa kế ngôi vị hoàng đế chính thống!

Lòng ngực đau đớn tới cực hạn, y cắn môi, máu tươi tiếp tục chảy xuống. Không màng đưa tay lau đi, y chỉ hỏi: "Hắn dùng tình hoa ép nàng rời khỏi ta, đúng không?"

Sau đó, nàng thật sự đã yêu hắn.

Vừa rời trong xe ngựa, y cảm nhận được.

Hiện tại, trong lúc nàng và y nói chuyện, y cảm nhận được.

Y muốn hỏi, nếu như y không quên nàng, nàng vẫn sẽ yêu Nguyên Duật Diệp sao?

"Ừm..." Trong tích tắc, trái tim y như bị bóp chặt, đau tới cả người run lên.

"Vương gia!" Thượng Trang gấp tới độ kêu lên, một mặt nói, "Ta đi tìm đại phu."

Nàng đứng dậy, lúc này mới phát hiện y vẫn nắm lấy tay mình.

"Nàng... Nàng còn quan tâm ta sao?" Thanh âm y khàn khàn, run run mà hỏi.

Thượng Trang ngây ra, sau đó lập tức gạt đầu. Nàng sao có thể không quan tâm y?

Ánh mắt dừng trên gương mặt y, đột nhiên nhớ tới một chuyện, nàng bật thốt lên hỏi: "Năm đó có phải Vương gia đã tìm được thần y kia đúng không?" Nếu không, sau y có thể đi lại? Hôm đó, thời điểm y buông tay đang bóp cổ nàng, vội vàng xông ra ngoài tới nay vẫn còn đọng trong trí nhớ, nàng không thể nhìn lầm.

"Chừ..." Mạc Tầm vén màn tiến vào, nhìn thấy nữ tử đang ở bên trong, hấn chấn động, lập tức xông lên, một tay kéo nàng ra, sau đó đỡ lấy nam tử trên giường. "Chừ từ!"

Nhìn vết máu loang lổ trên chân đệm và vạt áo trước ngực y, tay hắn nhìn không được mà run rẩy. Hắn không biết nàng đã nói gì nhưng từ cái ngày tận mắt thấy y uống Vong Tinh Thủy, đây là lần đầu tiên y bị độc phát mạnh như vậy.

Thượng Trang bị Mạc Tầm đẩy ngã xuống đất, thấy hắn nhìn chăm chăm mình, nàng không khỏi kinh hãi. Kiểm trong tay Mạc Tầm lúc này đã ra khỏi vỏ, đâm thẳng về hướng nàng.

"Mạc Tầm!" Nguyên Chính Hoàn dùng hết khí lực la lên, tay y không thể giữ lấy hắn, trong khoảnh khắc đó, y đột nhiên rất sợ.

Trường kiếm sắp tới gần, nàng nhìn thấy nam tử trên giường lao đảo đứng dậy. Mạc Tầm nghe động tĩnh phía sau, cả kinh muốn tiến lên diu y, y lại hất tay Mạc Tầm ra, đi về trước một bước, trực tiếp ngã xuống.

"Chừ từ!" Y đã như vậy sao còn có thể đứng được?

Thượng Trang theo bản năng duỗi tay đón lấy thân thể y, y ngã vào người nàng, cả người run rẩy, run rẩy tới đau đớn.

Nàng quả nhiên không nhìn lầm, y có thể đi, y có thể đi lại!

Chẳng biết tại sao, nội tâm ẩn ẩn có chút cao hứng, nàng từng từ miệng nhiều người mà dò xét được chút kinh tâm động phách của trận cung đấu năm đó, nàng cho rằng, Nguyên Chính Hoàn là nạn nhân. Thật tốt quá, xem ra y đã tránh được một kiếp, bất kể thế nào, y có thể đi lại, đó là chuyện tốt.

Tay y theo bản năng vuốt ve gương mặt nàng.

Miệng vết thương trên trán vẫn chưa khép lại, xúc giác y trước nay vô cùng mẫn cảm. Phát hiện điểm bất thường, y cả kinh, cắn răng hỏi: "Bị thương ở đâu?"

Là Mạc Tầm đã thương nàng sao?

Kiểm của Mạc Tầm..

Nguyên Chính Hoàn thoáng bối rối, y muốn đứng lên, nhưng một chút khí lực cũng không có.

Thượng Trang cả kinh, mắt của y, rốt cuộc vẫn không nhìn thấy. Không trả lời câu hỏi của y, nàng khẩn thiết nhìn Mạc Tầm, hỏi: "Vi sao... Vi sao không chữa khỏi mắt cho y?" Nếu đã tìm được thần y, nếu đã có thể chữa lành hai chân, tại sao đôi mắt vẫn không thể nhìn thấy?

Mạc Tầm vẫn còn tức giận nhìn nàng, nghe nàng hỏi như vậy, hấn sụ run lên nhưng cuối cùng vẫn không nói gì. Mạc Tầm cắn răng, ngồi xồm xuống, nhỏ giọng: "Chừ từ, thuộc hạ diu ngài..."

Duỗi tay diu y, y không cự tuyệt, điều này khiến Mạc Tầm thờ phào nhẹ nhõm. Hắn vẫn còn nhớ ngày đó ở Hưng Viên, hắn định giết nàng, thái độ của y khiến hắn vô cùng hoảng sợ.

"Đề đại phu tới xem đi." Thượng Trang cũng đứng dậy, nhưng không dám tiến lên.

Mạc Tầm lạnh giọng: "Đại phu thì làm được gì?" Thiên hạ này có ai có thể giải được tình hoa?

"Mạc Tầm, không được tổn thương nàng." Thanh âm của y có chút phù phiếm, ý thức cũng trở nên mơ hồ nhưng lời nói vẫn vô cùng rõ ràng.

Mạc Tầm cắn răng, lại nghe y nói: "Mạc Tầm, nếu ta sớm biết nàng làm nhiều chuyện như vậy... Ta thật sự không biết... Không biết... Khụ khụ..." Lòng ngực pháp phồng lên xuống, hiện tại hối hận còn hữu dụng sao? Nếu sớm biết, y khẳng định sẽ không uống Vong Tinh Thủy, khẳng định sẽ không vì nghiệp lớn mà lựa chọn quên nàng.

Mạc Tầm nhìn chủ tử nhà mình, so với bất cứ ai hắn là người rõ ràng chuyện này nhất. Ngày đó, chủ tử muốn dẫn Thượng Trang rời đi, là Thượng Trang chính miệng cự tuyệt, nguyên nhân chẳng lẽ không phải vì Hoàng Thượng sao?

Sau đó, chủ tử vì nàng uống rượu tình hoa, nhưng nàng và Hoàng Thượng lại thân mật trước mặt bọn họ, tất cả hắn đều ghi tạc trong lòng, hơn nữa còn hận.

Thời điểm chủ tử quyết định uống Vong Tinh Thủy, lo lắng này của hắn mới thoáng buông xuống.

Nếu không phải trong tay có yVong Tinh Thủy, hẳn sợ một khác cũng không dám nhìn chủ tử chịu khổ, vì thế hôm đó rời khỏi hoàng cung, hẳn liền cho y uống.

Cùng ngày đó, chủ tử còn giao cho hẳn chén Vong Tinh Thủy thứ hai, kỳ thực hẳn rất rõ ràng, chủ tử tất nhiên là sợ bản thân cần tới chén Vong Tinh Thủy thứ hai. Mạc Tầm cắn răng, cuối cùng vẫn là hẳn tay chậm.

Hắn kỳ thật không nên chần chờ, mà hiện tại, sợ rằng đã không kịp.

Duỗi tay, Mạc Tầm điểm huyết y.

Hắn thật không đành lòng nhìn y thống khổ như thế, cho dù y tính lại sẽ trách phạt hẳn, hẳn làm việc này cũng không chùn bước.

Thượng Trang nhìn không được mà tiến lên, cả kinh gọi: "Vương gia..."

Cẩn thận điu y nằm xuống, Mạc Tầm liền ra ngoài gọi một thị vệ, phân phó hẳn mang một chậu nước tới. Thượng Trang chỉ ngo ngác đứng đấy, thấy hẳn trở về, nhẹ nhàng giúp Nguyên Chính Hoàn thay đổi y phục.

Hắn không nói lời nào, phảng phất như đã quên bên trông doanh trưởng còn có người khác.

Thị vệ mang nước tới, hẳn không tiến vào, Mạc Tầm liền ra ngoài mang vào trong. Tầm ướt khăn, hẳn lau sạch từng vết máu trên người y, xong xuôi, hẳn nhìn không được mà dò xét mạch tượng cho y. Trong đầu bất giác lóe lên câu nói, "Nếu ta sớm biết nàng làm nhiều chuyện như vậy", hẳn không biết nó có ý gì, nhưng hẳn chỉ rõ ràng một chuyện, tình hoa ngủ say trong người y đã chính thức thức tỉnh.

Nếu không, xúc động ả ả khi trước là gì?

Nếu không, mạch tượng của y lúc này sao có thể suy yếu tới thế?

Mạc Tầm cắn răng, nếu còn như vậy, sau này phải làm thế nào?

Hắn bỗng nhiên đứng dậy đi lấy một bình sứ tới.

Thượng Trang kinh hãi, bật thốt lên hỏi: "Đây là..."

"Vong Tinh Thủy!" Thanh âm của hẳn lạnh lẽo như băng tới đáng sợ.

Kỳ thật Thượng Trang sớm đã đoán được, chỉ là nghe hẳn nói ra, nàng vẫn có chút hoảng hốt.

Mạc Tầm cẩn thận đổ ra chén, do dự nửa ngày, hẳn cuối cùng vẫn quyết định mang tới trước giường.

Thượng Trang động môi nhưng một câu cũng nói không nên lời.

Có thể nói gì? Nàng còn có thể nói gì?

Mạc Tầm không muốn y chịu khổ, nàng cũng vậy.

Nàng sao có thể quên? Tình hoa kia là vì nàng mà uống!

Trong lòng vô cùng đau đớn, nàng bất đắc dĩ nhắm mắt, thân thể nhịn không được mà run rẩy.

Lúc này, màn trướng bị ai đó nhấc lên, Thượng Trang kinh hãi, thầm nghĩ ai lại to gan dám xông vào doanh trưởng của Nguyên Chính Hoàn như vậy, thời điểm mờ mắt, Linh Khuyết đã xông tới. Nàng còn chưa kịp phản ứng, muội ấy đã tiến lên hất đổ chén thuốc trong tay Mạc Tầm.

Mạc Tầm hoảng sợ mở to hai mắt, Linh Khuyết quay đầu, nhìn thấy còn nửa bình Vong Tinh Thủy, nàng liền phát tay đập đổ nó rơi xuống đất. "Bang" một tiếng, bình sứ Vong Tinh Thủy vỡ thành ngàn mảnh.

"Linh Khuyết!" Sắc mặt Mạc Tầm thay đổi, duỗi tay bóp chặt tay nàng ấy, cả giận quát, "Người đang làm gì hả?"

Thượng Trang cũng kinh hãi, nàng không ngờ muội ấy đột nhiên trở về, có lẽ khi này muội ấy đã nghe những lời mà bọn họ nói.

"Buông ra!" Linh Khuyết lạnh giọng, đưa mắt nhìn người nằm trên giường, nàng lần nữa mở miệng, "Lúc trước là chính ngài ấy muốn uống, hiện tại người muốn vượt quyền sao? Mạc Tầm, người thật to gan!"

Mạc Tầm tức giận tới không nói ra lời.

Linh Khuyết hất tay hẳn ra, trầm giọng: "Người muốn Vương gia hận mình sao?"

Mạc Tầm không cam lòng, lần nữa nhìn Nguyên Chính Hoàn, hẳn không làm khó Linh Khuyết, chỉ phần nộ xoay người rời đi.

Thượng Trang kinh ngạc nhìn nữ tử trước mặt, Linh Khuyết như vậy, đây là lần đầu nàng thấy. Mà Mạc Tầm, ánh mắt hẳn nhìn muội ấy nào phải ánh mắt của kẻ si tình?

Có, chỉ có kính sợ và không cam lòng!

Hai tay không khỏi run rẩy, có lẽ vì Nguyên Chính Hoàn nghĩ rằng Linh Khuyết là công chúa Lê Quốc, cho nên mới lấy cái cớ cầu hôn thay Mạc Tầm, sau đó đưa muội ấy về với mình. Nguyên Chính Hoàn và Tiêu Dự có giao dịch, mà y cho rằng Linh Khuyết là muội muội Tiêu Dự, đây có lẽ là mấu chốt bên trong.

Nhưng Nguyên Duật Diệp lại nhân cơ hội muốn Linh Khuyết giám thị Nguyên Chính Hoàn, chi tiết, y sớm đã có cảnh giác, vì thế một chút manh mối Linh Khuyết cũng không nhìn ra.

Mạc Tầm ra ngoài, Linh Khuyết lúc này mới nhớ Thượng Trang vẫn còn ở trong doanh trưởng. Nàng ấy xoay người, tận lực không nhìn nàng, chỉ nói: "Còn không trở về? Ngài ấy đang đợi tỷ!"

Thượng Trang hít một hơi thật sâu, mới hỏi: "Tại sao phải làm như vậy?"

Tại sao lại hát đồ Vong Tình Thủy? Tình hoa đã là muội ấy tự tay chuẩn bị, như thế muội ấy cũng nên biết rõ lợi hại của tình hoa, chẳng lẽ muội ấy muốn nhìn bộ dáng của y lúc độc phát hay sao?

Linh Khuyết cười một tiếng, vẫn không xoay người nhìn nàng, nói: "Sao hà? Tỷ còn thương Vương gia?"

Thượng Trang gạt mình, lại nghe muội ấy tiếp tục: "Cũng tốt, ta thật muốn nhìn xem, một người vì tỷ mà nguyện ý uống tình hoa, một người vì tỷ mà không tiếc tính mạng, tỷ rốt cuộc sẽ chọn ai?"

Thượng Trang mở lớn hai mắt, chẳng lẽ vì lý do này, muội ấy mới hát đồ Vong Tình Thủy sao?

Chỉ vì muốn xem nàng sẽ chọn ai?

Bước nhanh về phía trước, Thượng Trang bắt lấy tay Linh Khuyết, lạnh giọng: "Linh Khuyết, sao muội có thể làm như vậy? Chẳng lẽ Vương gia đối với muội không tốt sao?" Bất luận thế nào, Nguyên Chính Hoàn đối với muội ấy trước nay đều rất tốt, y chưa từng tổn thương tới nàng.

Nhìn dung nhan tái nhợt của nữ tử đứng đối diện, Linh Khuyết bỗng nhiên nhắm hai mắt.

Tốt, y đối với nàng rất tốt.

Có lẽ vì tình hoa vốn khó giải, nàng chỉ nghĩ, hiện tại có lẽ y không muốn lần nữa quên đi Thượng Trang, vì thế mới thuận tay giúp y hát đồ Vong Tình Thủy mà thôi.

Tuy nhiên, nàng vẫn có tư tâm.

Nàng chỉ là không cam tâm, vì sao Thượng Trang lại có được trái tim hoàn chỉnh của Nguyên Duật Diệp? Mặc kệ nàng làm gì, hần đều nói vì tốt cho nàng, không thể để nàng hồi cung. Chẳng lẽ hần không rõ sao? Chỉ cần ở bên cạnh hần, cho dù bị người ta bắt đi xử tử, nàng cũng nguyện ý.

Cười khổ lắc đầu, không, có lẽ hần không phải không biết. Hần rất rõ, nhưng lại giả vờ như không biết.

Nàng nghĩ, lúc này nàng thật sự hận Thượng Trang, hận tỷ ấy cướp đi người trong lòng nàng, hận tỷ ấy khích lệ hần ép nàng xuất cung, hận tỷ ấy chưa từng giúp nàng nói một câu tốt đẹp trước mặt hần.

Tỷ ấy vậy mà nói, xuất cung là tốt cho nàng.

Linh Khuyết cười lạnh, gạt tay Thượng Trang ra, hỏi ngược lại: "Vậy còn tỷ? Vương gia không đối tốt với tỷ sao? Bằng không sao tỷ lại không muốn ở cạnh ngài ấy?"

"Ta có lựa chọn sao?" Y trúng tình hoa, nàng sao có thể nhẫn tâm tới gần y?

"Sao lại không có?" Linh Khuyết nhìn chằm chằm nàng, chế nhạo, "Có lẽ cho dù Vương gia cận kề cái chết cũng không muốn phân ly với tỷ!"

Thượng Trang bắt gác lui nửa bước, ánh mắt không tự chủ mà nhìn Nguyên Chính Hoàn.

Linh Khuyết theo ánh mắt của nàng nhìn qua, cười nói: "Trở về đi, tỷ yên tâm, Vương gia sẽ luôn nhớ tới kỹ, cuộc đời này sẽ khắc ghi trong lòng, mãi tới lúc chết!"

"Linh Khuyết, sao muội có thể nhẫn tâm như vậy?" Thượng Trang hít một ngụm khí lạnh. Nữ tử trước mặt, nàng phảng phất không thể nhận ra.

Linh Khuyết lại tựa như nghe được một trò hề, bật cười thành tiếng: "Ta nhẫn tâm? Ta sao có thể nhẫn tâm bằng tỷ? Nếu tỷ yêu Vương gia, tỷ đã cho ngài ấy cái gì? Nếu tỷ yêu Diệp, tỷ đã cho ngài ấy cái gì?"

Nhất thời, Thượng Trang chỉ biết ngây ra.

"Ra ngoài!" Nữ tử lạnh giọng.

Thấy nàng bất động, Linh Khuyết lại nói: "Sao hà, tỷ muốn ở đây nhìn Vương gia tỉnh dậy sao? Tỷ nhìn bộ dáng ngài ấy độc phát còn chưa đủ sao?"

Thượng Trang cắn môi, lúc này chỉ đành rời khỏi.

Ra ngoài, nàng mới nhận ra sắc trời đã thoáng sẫm tối. Mặc Tầm đứng cách đó không xa, thấy nàng đi ra, rõ ràng kinh hãi. Hần đi tới, động môi nhưng không nói gì.

Thượng Trang nhìn đầu tóc hần ướt đầm, mà hần tựa như không màng tới. Đột nhiên, nàng mở miệng hỏi: "Vương gia vẫn còn liên lạc với người Lê Quốc sao?" Thời điểm hỏi, chính nàng cũng vô cùng lo lắng, nếu Mặc Tầm không biết ý đồ của Nguyên Chính Hoàn thì sao?

"Vương gia là từ tôn Nguyên thị." Nàng cắn răng bỏ lại một câu, nâng bước rời đi.

Đi được một lúc, phía sau đột nhiên truyền tới thanh âm của Phục Linh: "Tiểu thư!"

Thượng Trang lập tức cao hứng trở lại, vội vàng xoay người.

Thật sự gặp được tiểu thư nhà mình, mọi lo lắng trên đường đi đều đã tan biến, Phục Linh chạy tới, lại trông thấy trán nàng bị thương, nha đầu sợ hãi tới sắc mặt thay đổi, vội hỏi: "Tiểu thư bị sao vậy?"

Lúc này Thượng Trang mới nhớ vết thương trên trán còn chưa xử lý, nếu cứ thế này đi vào, Nguyên Duật Diệp hỏi tới, nàng ngược lại không dễ nói chuyện. Nhưng nhìn dáng vẻ lo lắng của Phục Linh, nàng chỉ nhẹ giọng: "Không sao, chỉ là trầy xước một chút mà thôi, không cần kinh ngạc."

"Cái gì là chỉ trầy xước, miệng vết thương đã sâu thế này!" Nha đầu lớn tiếng kêu lên.

Phục Linh lập tức kéo nàng đi tìm quân y lấy thuốc, cẩn thận giúp nàng xử lý.

Trong lòng không khỏi ảm áp trở lại, hai mắt hồng hồng, Thượng Trang kéo tay Phục Linh, cười nói: "Phục Linh, đa tạ ngươi."

Nàng nghĩ, nàng có lẽ thật sự mất đi muội muội rồi.

Nhưng nàng không phải đã có thêm một muội muội khác rồi sao?

Phục Linh thấy hai mắt nàng đỏ lên, tựa như muốn khóc, liền vội nói: "Tiểu thư, là lỗi của nô tỳ, nếu nô tỳ sớm nhận ra thì vệ giả mạo kia, chuyện này đã không xảy ra." Sau khi sự tình xảy ra, nàng đã hối hận rất nhiều, nếu khi đó nàng phản ứng mau lẹ, kẻ xấu sao có cơ hội bắt tiểu thư đi?

Thượng Trang cười lắc đầu: "Nha đầu ngốc." Chuyện khi đó ai có thể nghĩ tới? Hơn nữa Phục Linh căn bản không biết Bùi Thiên Sùng, lần đầu tiên trông thấy ông ta, nàng ấy đương nhiên không thể sớm có chuẩn bị.

Phục Linh tựa như nhớ ra gì đó, vội mở miệng: "Đúng rồi, Hoàng Thượng khỏe chưa? Tiểu thư không biết đâu, Hoàng Thượng ăn không được ngủ không ngon, cũng lo tới chết, nô tỳ nhìn mà đau lòng."

Nghe nha đầu nhắc tới Nguyên Duật Diệp, sắc mặt Thượng Trang thay đổi, lập tức đứng lên: "Đúng rồi, Hoàng Thượng còn đang chờ ta."

Phục Linh dịu dàng, nói: "Tiểu thư chịu khổ, gầy đi rồi." Thấy sắc mặt tiểu thư không tốt, chỉ là nàng ấy không nói, nàng cũng không hỏi.

Thời điểm qua doanh trường của Nguyên Duật Diệp, Trương công công đang canh giữ bên ngoài.

Thấy Thượng Trang và Phục Linh tới, Trương công công vội tiến lên, thấp giọng: "Nương nương, Hoàng Thượng và Thừa Tướng đang nghị sự."

Thượng Trang ngáy ra, gật đầu: "Bôn cung chờ là được."

Trương công công gật đầu, lại sai người mang ô tới che cho nàng.

Trong doanh trường, Mộ Dung Vân Sở trình một cây ngân châm cho Nguyên Duật Diệp.

Hắn nhận lấy, nhíu mày nhìn, nghe Mộ Dung Vân Sở nói: "Thần phát hiện ngân châm trên mũi tên của Lê Quốc, mũi tên bị gãy làm đôi, hẳn do lực đạo của nó gây nên." Hắn vô tình thấy ngân châm này, cảm thấy kỳ quái nên liền mang tới.

Chẳng biết tại sao, Nguyên Duật Diệp bỗng nhiên đưa tay xoa mặt mình, hắn phảng phất nhớ tới vết thương nhỏ dài trên mặt bị ở Hưng Viên. Không lẽ cũng do ngân châm gây nên?

A, không tự chủ mà bật cười, hôm nay rốt cuộc là ai ra tay?

Đưa ngân châm cho Mộ Dung Vân Sở, hắn nhắm mắt, thấp giọng: "Bên phía Tiêu Dự có động tĩnh gì không?"

Mộ Dung Vân Sở đáp: "Duong tướng quân đã chinh đồn quân ngũ, ba ngày sau sẽ tổng tiến công, người Lê Quốc hẳn đã có chuẩn bị, Hoàng Thượng lúc này, muốn bắt sống sao?"

Câu hỏi này đương nhiên là hỏi Thái tử Lê Quốc Tiêu Dự, mà trong Nguyên Duật Diệp lại hiện lên gương mặt của Linh Khuyết. Chẳng qua chỉ cái chớp mắt, qua một lúc, hắn mở miệng: "Nếu bắt đắc dĩ, tiền trăm hậu tấu."

Nếu là Linh Khuyết, hẳn vĩnh viễn không thể ra tay, nhưng đối phương lại là thái tử Lê Quốc, cùng hắn không có bất cứ quan hệ.

Nếu có, e rằng cũng chỉ có hận.

Mộ Dung Vân Sở gật đầu: "Thần hiểu rồi, thần cáo lui trước." Dứt lời, hắn xoay người rời đi.

Nguyên Duật Diệp không nói gì, trong đầu lần nữa hiện lên tình cảnh trường đua ở Hưng Viên hôm đó. Ký ức vẫn còn mới mẻ, mọi thứ hỗn loạn, có người đã ra tay cứu hắn, mà vết thương trên mặt hắn cũng vì ngày đó mà lưu lại.

Xem ra không thể nào là Mộ Dung Vân Sở, như vậy đương nhiên cũng sẽ không phải là Tôn Dịch Chi.

Cẩn thận suy nghĩ, khi đó trên khán đài còn ai?

Nguyên Chính Hoàn?

Hắn cả kinh, nhưng lập tức lắc đầu, Nguyên Chính Hoàn không biết võ.

Là Mạc Tầm sao? Cũng không giống, Mạc Tầm chỉ sử dụng kiếm, hắn chưa từng thấy Mạc Tầm dùng vũ khí khác.

"Hoàng..."

"Suyt!"

Phục Linh định lên tiếng lại bị Thượng Trang ngăn cản, nàng cho rằng hắn đã ngủ, vì thế không dám để Phục Linh quấy rầy.

Hắn không mở mắt nhưng trong lòng lập tức cao hứng trở lại, kiềm nén không phát ra thanh âm.

Phục Linh nhẹ nhàng tiến lên nhìn hắn, cau mày hỏi: "Tiểu thư, Hoàng Thượng sao vậy?" Sắc mặt hắn không giống bộ dáng vô cùng mệt mỏi.

Lúc này Thượng Trang mới phát hiện chuyện hắn bị thương còn chưa nói cho nha đầu này biết. Nàng tiến lên, ngồi bên giường hắn, thờ dãi: "Đại phu nói Hoàng Thượng bị gãy xương sườn."

"Hả?" Phục Linh hoảng sợ kêu lên, "Hoàng Thượng sao lại gãy xương sườn?"

Thượng Trang giật mình, nhưng không trả lời, nếu không nha đầu Phục Linh lại chuyện bé xé ra to truy hỏi nàng.

Phục Linh tới gần, duỗi tay dò xét mạch tượng của hắn, sau đó ngón tay nhẹ chạm vào lồng ngực, chỉ một cái chớp mắt, hắn đã thống khổ rên lên một tiếng.

Thượng Trang kinh hãi, Phục Linh cũng sợ tới sắc mặt trắng bệch.

Nhưng lúc này, hắn lại cười rộ lên.

Phục Linh thờ phào nhẹ nhõm, nói: "Hoàng Thượng, ngài hù chết nô tỳ rồi!" Nàng còn tưởng bản thân làm hấn đau.

Hấn liếc nhìn nha đầu, cười hỏi: "Sao hả? Biết sợ sao?"

"A, nô tỳ sao có thể không sợ?" Phục Linh cắn răng, có chút không cam lòng.

Hấn không định so đo với nha đầu này, lại nhìn Thượng Trang, nói: "Kiểm tra thương thế cho tiểu thư nhà ngươi mới là chuyện đúng đắn." Hấn vẫn nhớ trán nàng bị thương, đưa tay ý bảo nàng tới gần một chút, cẩn thận lướt qua, cánh tay đã đau tới khiến hấn nhủu mày.

Phục Linh vội nói: "Nô tỳ sớm đã xem qua, cũng đã bôi thuốc, chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?" Hấn lập tức sốt ruột.

"Chỉ là không biết có để lại sẹo không." Việc này nàng cũng không thể nói rõ.

Nguyên Duật Diệp còn tưởng nha đầu sẽ nói gì, không ngờ lại là việc này, hấn cười yếu ớt: "Chỉ cần mọi thứ đều ổn là được." Còn vấn đề này, hấn nào quan tâm?

Thượng Trang cúi đầu nắm lấy tay hấn: "Bên ngoài mưa rồi."

Hấn "A" một tiếng, lúc này mới mơ hồ nghe thấy thanh âm bên ngoài.

Nàng lại hỏi: "Cánh tay còn đau không?"

Trái tim liền trở nên ấm áp, hấn lắc đầu: "Tốt hơn rồi."

Hấn không nhắc tới Linh Khuyết, Thượng Trang cũng không hỏi, thời điểm ở doanh trường Nguyên Chính Hoàn thấy Linh Khuyết làm như vậy, trong lòng sớm đã đoán được mấy phần. Nguyên Duật Diệp coi Linh Khuyết với muội muội, vì thế mới không để muội ấy hỏi cung, mà tới hiện tại, hấn có lẽ vẫn cảm thấy Nguyên Chính Hoàn không có vấn đề, vì thế mới an tâm để muội ấy cạnh y.

Chỉ là hấn không biết Nguyên Chính Hoàn giữ Linh Khuyết ở cạnh là có dụng ý. Việc này, nàng làm sao nói được?

Chuyện nàng sợ chứng kiến nhất chính là nhìn chú cháu bọn họ tương tàn, không phải sao?

Hôm nay, Nguyên Chính Hoàn đang ở trong quân doanh, mà Tây Chu và Lê Quốc sắp sửa chính thức khai chiến. Nàng tin rằng thực lực Lê Quốc hiện tại vẫn chưa đủ đối kháng Tây Chu, tương lai không lâu, Lê Quốc sẽ lần nữa bị diệt, như vậy, mặc kệ Nguyên Chính Hoàn và Tiểu Dự có giao dịch gì, mọi chuyện không phải sẽ đá chìm đáy biển sao?

Kỳ thật, nàng rất mong tới ngày đó.

Cho nên, thời điểm nghe Nguyên Duật Diệp muốn tấn công, nàng mới không ngăn cản.

Đợi tới lúc đó, Nguyên Chính Hoàn không còn năng lực với Nguyên Duật Diệp, mà Nguyên Duật Diệp lại không biết chuyện, mọi người tới cuối cùng sẽ đều bình an vô sự.

Đây chính là kết quả nội tâm nàng muốn trông thấy.

"Nghĩ gì vậy?" Hấn nhìn nàng.

Thượng Trang cuống quýt hoàn hồn, lắc đầu đáp: "Không có gì, Hoàng Thượng nên nghỉ ngơi rồi."

Hấn gật đầu, nhưng vẫn nắm chặt tay nàng, nhẹ giọng: "Đừng đi."

Phục Linh thấy thế liền thức thối lui xuống.

Thượng Trang đỏ mặt, hiện tại chỉ có thể nằm xuống bên cạnh hấn. Hấn nắm tay nàng, lúc này mới yên tâm mà ngủ.

Phục Linh ra bên ngoài, nhỏ giọng hỏi Trương công công: "Công công, doanh trường của Vương gia ở đâu?"

Trương công công chỉ đường cho nàng, nàng nói câu cảm tạ, sau đó rời đi.

Mưa đêm ngày càng lớn, nàng thậm chí còn không bung dù.

Doanh trường của Nguyên Chính Hoàn đã tắt đèn, Phục Linh đứng nhìn từ xa, lại thấy bên trong có thân ảnh của nữ tử đi lại.

Bước chân bên dưới bất giác nhanh hơn, đúng lúc này không biết Mạc Tầm từ đâu chui ra. Nàng kinh hãi, đợi nhìn rõ người trước mặt mới thờ phào nhẹ nhõm. Nàng không muốn nói chuyện với hấn, trực tiếp đi về phía trước.

Mạc Tầm đuổi theo, lạnh giọng: "Chủ tử ngủ rồi, gia chủ ngươi có chuyện gì?"

Phục Linh tức giận liếc hấn một cái, cắn răng: "Hung hăng làm gì? Ta chẳng qua chỉ muốn chuyển lời thay Diệc Trang cô nương mà thôi." Thời điểm cùng Hoàng Thượng xuất cung, nữ tử Tuyết Tùng kia khẩn thiết chạy tới nhờ nàng nói giúp một câu với Nguyên Chính Hoàn. Mặc dù trong lòng thập phần không vui, chỉ là nể mặt Vương gia, nàng vẫn miễn cưỡng đồng ý.

Nghe tới hai chữ "Diệc Trang", sắc mặt Mạc Tầm lập tức thay đổi, nói: "Diệc Trang cô nương có lời gì ngươi cứ nói với ta, ta sẽ chuyển cáo chủ tử."

"Ngươi!" Phục Linh trừng mắt, đột nhiên cười khẩy, "Sao hả? Không cho ta vào xem nữ tử trong lều Vương gia là ai sao? Nếu là người của Vương gia, ta muốn gặp mặt một lần. Nếu là người của Mạc Tầm ngươi, ta càng phải nhìn xem!" Dứt lời, nàng đẩy hấn ra.

Không biết tại sao, Mạc Tầm lại tức giận, đuổi tay nắm chặt tay nàng, trầm giọng: "Làm gì vậy hả? Để lại lời nói rồi trở về đi!" Cái gì gọi là nếu như đó là người của Mạc Tầm hấn, nàng càng phải xem? A, bên trong là Linh Khuyết, hấn sao có thể cho nàng gặp mặt?

Phục Linh đưa tay tháo dây trâm xuống, Mạc Tầm kinh hãi nhớ tới lần đó ở ngoài Quán Sư Cung, theo bản năng mà buông tay.

A, biết rõ hấn dần mà!

Trong lòng nghĩ vậy, thân thể đã nhanh chóng chạy đi, đuổi tay vén màn màn trướng.

Nữ tử bên trong theo bản năng quay đầu nhìn, Phục Linh sợ hãi hét lên một tiếng, chỉ vào Linh Khuyết: "Ngươi... Ngươi... Ngươi... Ngươi không phải đã chết sao?" Nàng ta sao có thể xuất hiện ở đây? Còn nữa, hiện tại hình như là buổi tối, không lẽ...

Mạc Tầm đã vọt tới, Linh Khuyết đứng dậy nhìn hấn, lạnh giọng: "Mạc Tầm, ngươi biết phải làm sao rồi chứ?" Nàng đương nhiên nhận ra, đây là nha đầu của Thượng Trang.

Đó là tỷ tỷ của nàng, nàng không thể trực tiếp ra tay với tỷ ấy, như vậy với người bên cạnh, nàng sẽ không buông tha!

Tay nắm trường kiếm bắt giác siết chặt, Mạc Tầm nhìn Phục Linh, hấn không nói hai lời, trực tiếp kéo Phục Linh ra ngoài.

Giờ phút này, một câu la hét Phục Linh cũng không la lên, tùy ý để Mạc Tầm kéo mình rời đi.

Mưa bên ngoài tựa hồ đã lớn hơn.

Gió lạnh khiến con người trở nên thanh tĩnh, đợi nàng hoàn hồn, Mạc Tầm đã kẻ kiếm trên cổ nàng. Phục Linh chưa từng thấy Mạc Tầm như vậy, mưa theo sườn mặt hấn chảy xuống, hấn lại bất động, cắn răng nói: "Đã bảo ngươi không nên vào rồi!"

Phục Linh ngẩng cao đầu: "Thì ra à chưa chết, trách sao ngươi lại khấn trương như vậy? A, ta sao lại quên chứ, ngươi thích à như vậy, khẳng định sẽ trăm phương ngàn kế cứu sống à." Nàng không muốn Linh Khuyết sống lại thế nào, chỉ cần nghĩ tới Mạc Tầm vì nàng ta mà không cho nàng vào doanh trường của Nguyên Chính Hoàn, nàng liền tức giận.

Càng nói càng kích động, chân không tự chủ mà nhón lên cao, mũi kiếm sắc bén cứ thế lướt qua da thịt nàng.

Có chút đau!

Mạc Tầm kinh hãi, trường kiếm trong tay lập tức rơi xuống đất, vội vàng kéo nàng qua, cả giận quát: "Ngươi muốn chết hả?"

"Đúng vậy, sao hả, giết ta đi, tôi giết ta đi!"

"Ngươi!" Mạc Tầm tức giận tới sắc mặt tái nhợt, cắn răng, "Không được nhắc với người khác chuyện của Linh Khuyết, ngươi nhớ kỹ cho ta!" Hấn không thể hạ thủ giết nàng được!

"Ta cứ không đấy!"

"Ồ nháo!"

"Có gan ngươi cầu xin ta đi!" Hấn nói vậy, nàng càng hồ nháo.

"Ba", một cái bạt tai giáng qua mặt nàng, hấn nghiêng răng nghiêng lợi mắng: "Không biết sống chết!"

Phục Linh sợ run lên, ủy khuất bật khóc thành tiếng, hung hăng đẩy hấn ra, vừa chạy vừa mắng: "Mạc Tầm, ngươi đánh nữ nhân, ngươi không phải nam nhân! Ta trở về tìm cách độc chết ngươi!"

Mạc Tầm buông tay, cả người run lên. Thả nàng, hấn không hối hận, nếu không phải ngại thân phận của Linh Khuyết, hấn đã không cần nghe theo mệnh lệnh của nàng ta.

Thời điểm ra ngoài, vừa lúc thấy Phục Linh khóc lóc trở về, Thượng Trang hoảng sợ, vội hỏi: "đã xảy ra chuyện gì?"

Cả người Phục Linh run lên bần bật, nhớ tới lời Mạc Tầm nói, nhớ tới ánh mắt của hấn, không biết tại sao nàng lại đột nhiên quanh co: "Cãi nhau với Mạc thị vệ."

Thượng Trang thờ phào nhẹ nhõm, chỉ nói: "Lui xuống nghỉ ngơi đi, nhìn ngươi xem, y phục ướt cả rồi, tranh thủ thời gian thay đồ, đừng để cảm nhiễm phong hàn."

Đuổi Phục Linh đi, Thượng Trang mới trở vào bên trong.

"Vu Nhi!" Nam tử trên giường chợt ní non gọi một tiếng, tay hấn theo bản năng đang tìm gì đó.

Thượng Trang cả kinh, lập tức đi tới nắm lấy tay hấn. Hấn dùng lực nắm chặt tay nàng, cung mày nhíu lại chậm rãi giãn ra, dần dần lại chìm vào giấc.

Thượng Trang thờ phào nhẹ nhõm, cúi người định cời gầy, lồng ngực đột nhiên nhói lên một cái, cả người mềm nhũn ngã bên giường Nguyên Duật Diệp. Vẫn nắm chặt tay hấn, con đau vẫn không thể tan đi, trái tim chợt lạnh, nàng rốt cuộc làm sao vậy...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 29: Thị vệ

Loại đau đớn này qua một lúc lâu mới chậm rãi tan đi.

Thượng Trang ngồi tựa vào giường, thờ phào nhẹ nhõm.

"Vu Nhi!" Nam tử bên cạnh nhẹ giọng gọi.

Nàng kinh hãi, thời điểm ngước mắt thấy hấn đang nhìn mình, nhíu mày hỏi: "Sao vậy?"

"À, không sao, ngài nắm tay thiếp, thiếp đang muốn cời gầy." Nàng vội tìm cái cớ che đậy.

Hắn lúc này mới cười cười, buông tay nàng ra: "Sao lại ra ngoài?"

"Bên ngoài mưa rồi, thiếp đi gọi Phục Linh trở về nghỉ ngơi, nơi này không thể so với trong cung, không có hành lang trú mưa, thiếp sợ nha đầu kia bị bệnh." Nàng nhẹ giọng đáp, cời gậy xong liền lên giường.

Hắn không nhúc nhích, chỉ chăm chú nắm chặt tay nàng.

Đau đớn vừa rồi đã biến mất không chút dấu vết, tựa như cảm giác đó chỉ là ảo tưởng của nàng. Thượng Trang cắn môi, không nói gì cả.

Hôm sau, thời điểm Phục Linh tới, Thượng Trang vừa tỉnh dậy.

Nha đầu tiến vào nói trời đổ mưa cả đêm, con đường bên ngoài đã trở nên lầy lội.

Thượng Trang thấy sắc mặt nàng ấy rất khó coi, nhíu mày hỏi: "Bệnh sao?"

Phục Linh lắc đầu.

"Ngủ không ngon?"

Phục Linh vẫn lắc đầu, có mấy lời, nàng không biết phải nói thế nào. Chuyện Linh Khuyết còn sống, tiểu thư có biết không? Còn nữa, thái độ của Mạc Tầm tối qua khiến nàng khó chịu cả đêm. Lặng lẽ nhìn người phía sau, Hoàng Thượng đang ở đây, nàng quyết định im lặng.

Thượng Trang lúc này mới phát hiện cổ Linh Khuyết bị thương, không khỏi kinh hãi, vội kéo nha đầu tới gần, nhỏ giọng hỏi: "Cổ bị sao vậy?" Vết thương vừa đóng vảy, như vậy, là chuyện tối qua sao? Đêm qua trời tối, nàng đúng là không chú ý tới.

Phục Linh theo bản năng đưa tay xoa xoa, miệng vết thương lúc này đã khô, nàng miễn cưỡng cười nói: "Không có gì, chỉ là không cẩn thận bị thương mà thôi, đã bôi thuốc rồi."

Thượng Trang còn muốn truy hỏi, lại nghe bên ngoài có thị vệ bẩm báo người của Tân Vương phủ tới.

Trương công công cho người nọ vào, thị vệ hành lễ, mới nói: "Thái Hậu của chúng ta biết Hoàng Thượng tới Văn Điện Quận, vì thế thỉnh Hoàng Thượng giá lâm vương phủ."

Nguyên Duật Diệp và Thượng Trang nhìn nhau, cảm thấy có chút kỳ quái, đúng lúc này Hứa Thái Hậu lại đột nhiên phái người tới mời..

Thượng Trang khẽ lắc đầu, đứng rồi, chuyện đó nàng còn chưa kịp kể.

Nguyên Duật Diệp cười cười, hắn ngược lại chưa từng muốn qua Tân Vương phủ, nếu muốn, hắn đã sớm tới.

Vừa định mở miệng, Trương công công vội vàng nhắc rèm tiến vào, la lớn: "Hoàng Thượng, Mạc thị vệ ở bên ngoài cầu kiến."

Mạc Tầm tiến vào, không thèm nhìn Thượng Trang, hắn trực tiếp quỳ xuống, trầm giọng: "Hoàng Thượng, thời tiết tối qua đột nhiên thay đổi, Vương gia nhà thần thân thể xưa nay không tốt, hiện tại sinh bệnh rất nặng, thỉnh Hoàng Thượng ân chuẩn cho ngài ấy về thành."

Bất giác tiến lên một bước, hai tay siết chặt, Thượng Trang biết Nguyên Chính Hoàn không phải bị bệnh, chỉ là nghe ngử khí của Mạc Tầm, y sợ rằng không tốt cho lắm. Đúng vậy, nơi này mặc dù có quân y nhưng điều kiện không phải tốt nhất, về thành, tình hình sẽ khá hơn một chút.

Thị vệ vội nói: "Thỉnh Hoàng Thượng và Vương gia cùng tới vương phủ."

Nguyên Duật Diệp thoáng trầm tư, mới mở miệng: "Nếu đã như thế...."

"Hoàng Thượng không được!" Thượng Trang vội vàng cắt ngang. Hứa Thái Hậu có vấn đề, nàng sao có thể để họ tới Tân Vương phủ?

Mạc Tầm đưa mắt nhìn nữ tử trước mặt, hai tay đặt trên đầu gối nắm chặt thành nắm, đáy mắt đều là ý hận. Nàng thật sự không để ý tới sống chết của chủ tử sao?

Không quản thái độ của Mạc Tầm, nàng biết hắn khẳng định đã hiểu lầm, chỉ là giờ phút này, nàng không thể đứng ra giải thích.

Thị vệ vẫn thông dong mở miệng: "Thái Hậu chúng ta đã tự mình tới nghênh tiếp thánh giá."

Lời hắn nói khiến tất cả mọi người đều cả kinh.

Nguyên Duật Diệp khẽ cười: "Hứa Thái Hậu tự mình tới sao?" Bất luận thế nào, Hứa Thái Hậu vẫn là trường bối, tôn ti trường ấu bên trong hắn đương nhiên hiểu.

Qua một lúc, màn trường được vén lên, Hứa Thái Hậu hôm nay một thân tố sắc đi vào, hành lễ với Nguyên Duật Diệp. Bà ta nhìn Thượng Trang, thần sắc không mấy kinh ngạc, xem ra bà ta sớm đã biết chuyện nàng thoát khỏi khống chế của người Lê Quốc.

"Mấy ngày trước đó, ai gia vì chuyện của nhi tử mà lao lực quá độ, không biết Hoàng Thượng tới Văn Điện Quận, hôm nay ai gia tự mình tới thỉnh tội, mong Hoàng Thượng bỏ qua." Dứt lời, bà ta quỳ xuống.

Vội cho người diu bà ta đứng lên, Nguyên Duật Diệp lên tiếng: "Hứa Thái Hậu quá lời, chuyện của Tân Vương cũng thương tiếc. Vung Nhi vẫn tốt chứ?"

"Tốt tốt, đa tạ Hoàng Thượng quan tâm. Thời điểm tới, ai gia nghe nói Hoàng Thượng bị thương? Vẫn là thỉnh Hoàng Thượng dời tới Vương phủ để đại phu tốt nhất trong thành chẩn trị cho ngài."

Nguyên Duật Diệp cười một tiếng: "Như thế cũng tốt." Hắn lại nhìn Mạc Tầm, nói, "Thay hoàng thúc chuẩn bị đi."

"Vâng." Mạc Tầm đáp rồi lui xuống.

Hứa Thái Hậu lúc này mới cười: "Vậy ai gia ở bên ngoài đợi Hoàng Thượng." Dứt lời, bà ta cùng thị vệ lui xuống.

Thượng Trang nhìn không được mà nói: "Hoàng Thượng, Hứa Thái Hậu cầu kết với người Lê Quốc, ngài và Vương gia sao có thể tới Tân Vương phủ?"

Hắn nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng: "Yên tâm, nếu Hứa Thái Hậu đã tự mình tới, bà ta là muốn nói ta biết mình đang lấy công chuộc tội." Nếu là vậy, hắn đương nhiên vui vẻ cho Tân

Vương phủ một cơ hội.

Thượng Trang vẫn không khỏi lo lắng, thật sự là thế sao?

Đội Thượng Trang ra ngoài, Nguyên Duật Diệp lại truyền Dương Thành Phong tới, giao công việc tác chiến. Dương Thành Phong gật đầu, lại hỏi: "Thừa Tướng còn ở quân doanh sao?"

"Hắn ở đây cũng không sao, chủ soái là người." Nguyên Duật Diệp nhàn nhạt một câu.

Nghe vậy, Dương Thành Phong cũng không nói gì.

Kỳ thật, để Mộ Dung Vân Sở ở lại, Nguyên Duật Diệp là muốn xem, thời điểm Tây Chu khai chiến đối địch, Mộ Dung Vân Sở rốt cuộc có bao nhiêu năng lực? Khi đó, nghe Thượng Trang nói hoài nghi Thừa Tướng, hắn liền bắt tay điều tra, tuy không có manh mối nhưng lại tra được một việc.

"Hoàng Thượng." Trương công công tới gần, "Đồ vật không cần chuẩn bị, nô tài cho người đi ngoài ra ngoài."

Hoàn hồn, Nguyên Duật Diệp gật đầu.

.....

Cuối cùng cũng tới Tần Vương phủ.

Tần Vương Phi cùng thế tử dẫn theo mọi người chờ bên ngoài, xa xa nhìn thấy thánh giá tới liền vội quỳ xuống hành lễ.

Nguyên Duật Diệp mặc dù đã hạ chỉ sắc phong thế tử kế vị Tần Vương, chỉ là hài tử còn nhỏ, chức vị Vương gia này còn phải đợi thêm một đoạn thời gian.

Hứa Thái Hậu cố tình chọn một viện u tĩnh cho Nguyên Duật Diệp, an bài Nam Uyển cho Nguyên Chính Hoàn.

Thượng Trang ra ngoài hít thở, đúng lúc gặp Hứa Thái Hậu nắm tay thế tử tới. Nàng lui nửa bước, hành lễ.

Bà ta cúi đầu nói với hài tử: "Vung Nhi, đi gặp Hoàng Thượng thức thức của cháu đi."

Thế tử nghe lời gật đầu, tiến lên, Trương công công liền dẫn hắn vào.

Đội bọn họ vào trong, Hứa Thái Hậu mới dời ánh mắt về phía Thượng Trang, sắc mặt bà ta vẫn không thay đổi, chỉ tiến lên trước, hỏi: "Sao ánh mắt Vu Tu Dung nhìn ai gia giống như ai gia sẽ ăn tươi nuốt sống người vậy?"

Thượng Trang cố gắng giữ bình tĩnh, mở miệng: "Chẳng lẽ sau khi làm những chuyện đó, sắc mặt Thái Hậu vẫn có thể không thay đổi sao?"

Hứa Thái Hậu cười cười: "Bởi vậy mới có câu kẻ thức thời là trang tuần kiệt, ai gia chẳng qua vì chính mình mà chưa đường lui mà thôi."

Thượng Trang gạt mình, lúc trước bà ta giúp đỡ Lê Quốc, hôm nay thấy tình thế Lê Quốc không ổn, bà ta lập tức quay đầu lấy lòng Nguyên Duật Diệp. Phương hướng của bà ta đúng là đổi quá nhanh.

"Người không cần cáo trạng ai gia trước mặt Hoàng Thượng, trước hôm nay, Tần Vương phủ không ai thấy người ở Vân Điền Quận. Còn nữa, cái giếng ở hậu viện vương phủ vì sợ Vung Nhi chơi đùa gặp nguy hiểm, ai gia đã sai người lấp rồi."

Thượng Trang cuối cùng cũng chán kinh, xem ra, bà ta đã chuẩn bị chu toàn.

Chỉ là những việc này, trong lòng Nguyên Duật Diệp vô cùng tỉnh táo, bọn họ chẳng qua không muốn phá vỡ lá chắn mỏng manh trước mặt này thôi. Mà Thượng Trang chỉ hi vọng, lần này Hứa Thái Hậu thật sự biết quay đầu là bờ.

Phía sau truyền tới tiếng nói cười.

Thượng Trang mới nhớ thế tử đã vào trong, hài tử kia, nàng đã từng gặp một lần, rất nghe lời, rất đáng yêu, Nguyên Duật Diệp gặp khẳng định cũng sẽ yêu thích.

Nghe thanh âm của hài tử, trên mặt Hứa Thái Hậu mới để lộ nụ cười nhu hòa. Đó là huyết mạch duy nhất nhi tử để lại cho bà, tương lai của Tần Vương phủ đều trông cậy vào nó.

"Xem ra Hoàng Thượng rất cao hứng, chỉ bằng ai gia dẫn Vu Tu Dung đi dạo quanh vương phủ một chút." Hứa Thái Hậu đề nghị, cũng không nhìn nàng, xoay người liền rời đi.

Thượng Trang thoáng chần chờ, cuối cùng cũng đi theo.

Đi được một đoạn, Hứa Thái Hậu mới lên tiếng: "Ai gia thật sự có chút thất vọng, còn tướng Bùi tướng quân có thể làm ra chuyện gì, lại không ngờ kết quả vẫn là bản thân khó bảo toàn."

Thượng Trang khẽ cười. Bùi Thiên Sùng tính toán rất khó, biết rõ Nguyên Duật Diệp không bỏ được nàng, mà điều ông ta không ngờ tới chính là nàng có thể ở trong tay bọn họ thành công chạy thoát. Không, nghiêm khắc mà nói đó không phải chạy trốn, thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, là Nguyên Duật Diệp đón được nàng.

Mất đi con tin là nàng, Lê Quốc không còn bất kỳ ưu thế nào cả.

"Ai gia thật hiếu kỳ, Vu Tu Dung rốt cuộc đã làm cách nào mà bình yên trở về vậy?" Bà ta quay đầu.

Thượng Trang nhẹ giọng: "Trở về thế nào không quan trọng, quan trọng là bản cung đã không còn là con tin trong tay bọn họ." Dứt lời, nàng liền nhìn thấy Mạc Tầm đang ở xa xa.

Hứa Thái Hậu cũng thấy, vòng vo: "Thật là kỳ quái, không ngờ Hoàn Vương cũng tới."

Thượng Trang nhất thời không nói chuyện, nàng không biết Nguyên Chính Hoàn vì sao cũng tới, nhưng nàng lại biết mục đích của y, chỉ là lời này đương nhiên không thể nói với Hứa Thái Hậu.

"Ai gia đã tìm đại phu xem cho Hoàn Vương, thị vệ kia lại nói không cần, tình huống vài ngày sẽ khỏi. Nhắc tới mới nhớ, sau khi rời kinh, ai gia vẫn chưa nói chuyện với Hoàn Vương."

Thượng Trang cắn môi, dời ánh mắt dõi theo Mạc Tầm đã rời đi, nàng nghĩ, đời này có lẽ nàng cũng không thể gặp y.

"Đúng rồi, chỗ ai gia có ít nhân sâm, lát nữa Vu Tu Dung nhớ phái người đi lấy nấu cho Hoàng Thượng dùng." Dứt lời, Hứa Thái Hậu nâng bước đi về phía trước.

Thượng Trang gật đầu, thời điểm đi một bước, loại đau đớn kia lại ập tới. Thượng Trang theo bản năng đỡ cây cột bên cạnh, cả người tựa vào hành lang mới miễn cưỡng không ngã xuống.

"Vu Tu Dung?" Thấy nàng bất động tựa vào cột, gương mặt lúc này đã trắng bệch, Hứa Thái Hậu không khỏi nhíu mày.

Thượng Trang cắn răng: "Có lẽ do mấy ngày nay quá mệt mỏi."

Hứa Thái Hậu lúc này mới cười: "Xem ra là ai gia không chu toàn, vốn không nên kéo người đi dạo."

"Không, là bản cung làm Thái Hậu mất hứng mới đúng." Tay vịn cột không ngừng run rẩy, nàng cố chịu đựng, không thể để cho người trước mắt nhìn ra dấu vết gì.

Hứa Thái Hậu xoay người: "Nếu đã vậy, chúng ta trở về đi."

Thượng Trang nhìn bà ta một mình đi phía trước, chỉ là hiện tại cả người không thể cử động, nàng đành phải nói: "Bản cung muốn nhìn... Cái giếng ở hậu viện kia... Nếu không... Bản cung sẽ... Không yên tâm."

Hứa Thái Hậu khựng lại nhưng không nói gì, nàng muốn xem, vậy thì xem đi.

Thấy bà ta không dừng bước, Thượng Trang lúc này phảng phất mất hết khí lực mà ngã xuống, cắn môi, đầu lưỡi bất giác nếm được vị tanh ngọt.

Con đau này qua một lúc lâu mới tan đi.

Nàng tựa vào cột thở hổn hển, có lẽ, nàng trúng độc rồi.

Cẩn thận nghĩ lại mấy ngày nay, ngoại trừ thời điểm ở Lê Quốc có khả năng bị hạ độc, nàng thật nghĩ không ra lúc nào khác.

Ai hạ độc chứ? Tiêu Dự?

Xem ra dù thoát khỏi tay bọn họ nàng vẫn không mất đi giá trị lợi dụng.

Chỉ cần nàng không chết.

Nghĩ tới đây, cả người bất giác run lên.

Nàng chợt nghĩ tới Nguyên Chính Hoàn, việc này, y biết không?

Nắm chặt hai tay, nàng cười bất lực, biết thì thế nào? Không biết thì thế nào chứ?

Nàng không muốn y lại có bất cứ liên quan với người Lê Quốc, như vậy, nàng đương nhiên không vì chuyện Lê Quốc mà đi tìm y. Không, dù không vì chuyện của Lê Quốc, nàng cũng không thể đi.

"Tiểu thư, thì ra người ở đây, nô tỳ tìm người khắp nơi." Phục Linh chạy tới, che ngực thở hổn hển. Tới gần, thấy sắc mặt nàng tái nhợt, nha đầu càng hoảng sợ, vội hỏi, "Tiểu thư sao vậy? Sao sắc mặt lại khó coi thế?"

Thượng Trang lúc này mới hoàn hồn, vội lắc đầu: "Không sao, chỉ là hơi mệt mà thôi."

"Thật không? Hay là sinh bệnh rồi?" Phục Linh cúi tay muốn bắt mạch, không ngờ nàng lại né tránh.

Phục Linh có chút kinh ngạc, lại nghe Thượng Trang nói: "Đúng rồi, người ra ngoài trông coi đi, nếu có người gửi thư cho Hoàng Thượng, người thu lấy, cứ nói... Nói là người đang hầu hạ Hoàng Thượng."

Nếu người Lê Quốc hạ độc, nàng chắc chắn bọn họ sẽ gửi thư nói với Nguyên Duật Diệp, trước khi hần nhìn thấy, nàng phải chặn lại.

Phục Linh kinh hãi, bật thốt lên hỏi: "Tiểu thư muốn làm gì?" Nàng vốn muốn hỏi sự tình có phải liên quan tới chính trị không? Bởi vì giờ phút này người đưa tin cho Hoàng Thượng, ngoại trừ quân tình, nàng thật là không nghĩ ra nguyên nhân nào khác. Chỉ là những lời đại nghịch bất đạo này, nàng không thể tùy tiện nói.

"Không cần hỏi, nhanh đi." Thượng Trang thúc giục. Nàng đọc phát, thư tín hần cũng sắp tới.

Phục Linh chần chờ, cuối cùng vẫn xoay người rời đi.

Nhìn thân ảnh nữ tử chạy đi xa, Thượng Trang thở dài, nàng không muốn để Phục Linh biết vì nàng ấy quá quan tâm nàng, nàng sợ nàng ấy sẽ nói ra chuyện này.

Nàng hi vọng, giữa Tây Chu và Lê Quốc sẽ dừng ở đây.

Nàng không thể trở thành mối nguy hiểm Tiêu Dự dùng để đối phó Nguyên Duật Diệp. Còn cả Nguyên Chính Hoàn, y hối hận bản thân đã uống Vong Tinh Thủy mà quên nàng, nếu để y biết nàng gặp chuyện, y sẽ không ngồi yên, đến lúc đó chỉ sợ Nguyên Chính Hoàn và Tiêu Dự lại bàn bạc điều kiện khác.

.....

Nam Uyển.

Linh Khuyết cẩn thận lau mặt cho Nguyên Chính Hoàn.

Y hôn mê cả đêm, tuy không sốt nhưng cả người đồ đầy mồ hôi, người nhìn cũng có thể cảm nhận y rất khó chịu.

Linh Khuyết hít một hơi thật sâu, nàng không ngừng tự hỏi chính mình, hối hận sao? Hối hận vì lâm vớ bình đựng Vong Tinh Thủy sao?

Cuối cùng nàng chỉ có thể chán nản cười cười, kỳ thật, nàng cũng không biết.

"Mẫu hậu..." Nam tử trên giường yếu ớt gọi một tiếng.

Linh Khuyết kinh hãi, vội đưa mắt nhìn y, chỉ thấy ngón tay thon dài của y thoáng động, lại gọi, "Mẫu hậu, đừng... Khụ!" Nặng nề ho ra, y bỗng nhiên mở mắt.

"Vương gia..."

Đội nhìn rõ nữ tử trước mặt là ai, khỏe miệng Nguyên Chính Hoàn khẽ động, so với hôm qua, lúc này hình như thiếu đi tiếng bước chân bình sĩ tuần tra. Y không khỏi mở miệng hỏi: "Đây là đâu?"

"À, là Tân Vương phủ?" Nàng đưa tay chỉnh lại đệm gối giúp y.

Tân Vương phủ?

Nguyên Chính Hoàn có chút khiếp sợ, muốn ngồi dậy.

Linh Khuyết vội cúi người dìu hắn, nói: "Vương gia vẫn là nghỉ ngơi đi."

Y lắc đầu, lúc này mới nhớ tới sự tình đêm qua, một tay bắt lấy tay nàng, hỏi: "Vu Tu Dung đâu? Mạc Tầm đâu?" Y có thể cảm nhận được tay nàng có chút run rẩy.

Linh Khuyết gạt tay y đi, nhẹ giọng: "Nàng ấy đang ở cùng Hoàng Thượng, Mạc Tầm đi lấy thuốc cho Vương gia rồi."

Thật sao? Ở cùng Nguyên Duật Diệp sao?

Y vô lực mà buông tay.

"Vương gia..." Linh Khuyết lo lắng gọi y một tiếng.

Y lại yếu ớt mỉm cười, lắc đầu.

Qua một lúc lâu, y mới hỏi: "Linh Khuyết, ngươi yêu hắn, yêu bao nhiêu?"

Không ngờ y lại hỏi một câu vô vị như vậy, Linh Khuyết sợ run lên, cười nói: "Rất sâu, rất sâu, ngay cả ta cũng nói không rõ." Nàng có thể vì hắn mà sống, vì hắn mà chết, vì hắn mà làm mọi việc.

Y cười, kỳ thật y sớm đã nhìn ra.

"Vương gia..." Nàng duỗi tay dìu y.

Y lại phát tay ý bảo không cần, tự mình ngồi dậy, qua nửa ngày mới mở miệng: "Bỏ vương không sao. Linh Khuyết, ngươi ra ngoài đi, để bản vương an tĩnh một chút."

"Vương gia..."

"Ra ngoài đi."

Chẳng biết tại sao, Linh Khuyết đột nhiên muốn khóc, nàng đứng dậy xoay người, thời điểm tới cửa, bước chân bên dưới đột nhiên dừng lại: "Vương gia, ngài sẽ hận ta sao?"

Nguyên Chính Hoàn ngẩng ra, sau đó lắc đầu: "Không đâu."

Một câu "Không đâu" của y, không biết vì sao nàng lại cảm thấy y nói vô cùng kiên định, chỉ là nàng không thể có khí độ như y, y có thể dễ dàng tha thứ cho nữ tử mình thích ở cùng người khác, nhưng nàng lại không thể dễ dàng tha thứ cho tỷ tỷ của mình.

Nàng nghĩ, nàng và Nguyên Chính Hoàn đều là hai kẻ đáng thương.

Tình yêu của nàng, tình yêu của y, giờ phút này đang ở cùng nhau.

Mà bọn họ, một cơ hội giành lấy cũng không có.

Cho nên nàng mới không cam lòng. Nàng đã nghĩ vô số lần, nếu cho Thượng Trang một ly Tình Hoa, cho Nguyên Duật Diệp một ly Vong Tình Thủy, kết quả sẽ như thế nào?

A, tình hoa khó giải, chẳng lẽ nàng thật sự muốn tỷ tỷ giống Nguyên Chính Hoàn sao? Thượng Trang nói đúng, tình hoa lợi hại, nàng không phải không biết, nhìn Nguyên Chính Hoàn, nàng liền rõ ràng.

Linh Khuyết cắn môi, rời khỏi gian phòng của Nguyên Chính Hoàn.

Đội tiếng bước chân của nữ tử đi xa, Nguyên Chính Hoàn tựa vào mép giường ho khan mấy tiếng. Kỳ thật chuyện Linh Khuyết đã làm, y sao có thể không biết? Chỉ là, y có thể làm gì? Cả hai, y đều không thể tổn thương.

Có lẽ, tất cả đã từ rất lâu, thời điểm bọn họ ra đời, số mệnh đã chú định.

Ai cũng trốn không được, ai cũng cản không được.

Nàng hôm nay ở bên Nguyên Duật Diệp sẽ thật sự vui vẻ sao?

A, tay run rẩy cảm ngân châm đâm vào huyết đạo trước ngực, như vậy, đau đớn mới có thể vui đi một ít. Y cắn紧 tảo lại, nhất định phải tảo lại.

Y nghĩ, đời này y có lẽ đã mất đi nữ tử kia.

Đúng rồi, nàng nói hình như nàng tên An Lăng Vu?

Hai tay nắm chặt, tại sao, tại sao y lại cảm thấy tên nàng không phải như vậy?

Vì sao chứ?

Y thật sự nghĩ không ra.

Đầu lại bắt đầu đau, đưa tay xoa xoa thái dương, y cắn răng, có những chuyện cần làm, y không thể vì vậy mà dừng bước. Y trước nay đều là người lý trí, có lẽ từ lúc bắt đầu, y và nàng không nên có bất kỳ quan hệ nào.

Hiển nhiên, đó là lý do y chọn uống Vong Tinh Thủy.

Chỉ là tình cảm này...

Y chợt nhớ tới phụ hoàng và mẫu hậu, bọn họ yêu nhau sâu đậm, vì thế tới nay y vẫn tin, thâm cung cũng có tình yêu.

Mà hiện tại, y sớm đã mất đi tư cách yêu một người.

Trở tay, đâm ngón châm vào sâu một chút, đau đớn liền theo đó mà giảm đi.

"Vương gia." Bên ngoài truyền tới thanh âm của thái giám.

Y sợ run lên, mở miệng hỏi: "Chuyện gì?"

"Hoàng Thượng phái nô tài tới hỏi thân thể Vương gia như thế nào rồi?" Trương công công đứng ngoài cửa hỏi, hắn không khỏi cảm thấy kỳ quái, từ lúc tới không hề nhìn thấy Mạc Tầm, mà Mạc Tầm hình như cũng không ở bên trong.

"Bỏ vương không sao, làm phiền Hoàng Thượng lo lắng, công công trở về nói với Hoàng Thượng, thỉnh Hoàng Thượng bảo trọng long thể." Thanh âm suy yếu từ trong phòng truyền ra, phảng phất một chút tình cảm cũng không có.

Trương công công vẫn chưa đi, lại nói: "Hoàng Thượng bảo vẫn là mời đại phu đến xem cho Vương gia." Đại phu đã tới, giờ phút này đang đứng chờ bên ngoài.

"Không cần, bỏ vương chẳng qua chỉ cảm nhiễm phong hàn, không phải chuyện lớn gì."

"Cái này..." Trương công công tỏ vẻ khó xử, "Hoàng Thượng nói phải để đại phu bắt mạch cho Vương gia, bằng không, Hoàng Thượng sẽ trách phạt nô tài."

"Vậy công công cứ trực tiếp trở về nói với Hoàng Thượng chủ tử cần nghỉ ngơi, không cần bắt mạch." Trương công công cả kinh, quay đầu liền thấy Mạc Tầm lạnh lùng đứng sau mình. Hắn vừa tiến lên, vừa nói, "Công công có thể trở về rồi, đừng quấy rầy chủ tử ta nghỉ ngơi."

Hắn trực tiếp vào trong, sau đó đóng cửa phòng lại.

Sắc mặt Trương công công tối sầm. Quay đầu nhìn đại phu một cái, đại phu kia cúi đầu, lúc này hắn chỉ đành trở về.

Mạc Tầm cảm chén thuốc tiến lên, nói: "Chủ tử uống thuốc trước đi." Một tay đỡ y ngồi dậy, ánh mắt dừng trên ngón châm trước ngực y, hắn chấn động, bật thốt lên, "Chủ tử, ngài..."

Y lắc đầu: "Không đáng ngại."

Mạc Tầm cắn răng, sao có thể không đáng ngại? Cách ức chế đau đớn này làm hại bản thân vô cùng, hiện tại y suy yếu như thế, hắn thật sự lo y sẽ chịu không nổi.

Hầu hạ y uống thuốc, lại nghe y nói: "Mấy ngày trước ta dùng bồ câu đưa thư gửi tin cho sư phụ, hồi âm của ngài ấy có lẽ hôm nay sẽ tới."

"Chủ tử..." Mạc Tầm kinh ngạc, nơi này là Tân Vương phủ, mà hiện tại Nguyên Duật Diệp cũng ở đây, nếu dùng bồ câu đưa thư, chỉ sợ thư từ còn chưa tới tay đã bị người khác giữ lấy.

Nguyên Chính Hoàn biết hắn lo lắng điều gì, vì thế trầm giọng: "Hiện tại ở Tân Vương phủ, dùng bồ câu đưa thư không an toàn, cho nên bỏ vương đã phân phó người gửi tới, hôm nay người ra ngoài kiểm tra đi."

Mạc Tầm nhận lệnh, vẫn là chủ tử suy nghĩ chu toàn.

"Đúng rồi, Linh Khuyết đâu?" Mạc Tầm lúc này mới phát hiện Linh Khuyết không có trong phòng y.

"Đề nàng ấy ra ngoài rồi, yên tâm, nàng ấy sẽ không chạy loạn." Hôm nay trong mắt người ngoài Linh Khuyết chỉ là thị nữ của y, Linh Khuyết cũng tự biết thân phận, không có việc gì sẽ trở về phòng, sẽ không chạy loạn.

Mạc Tầm lúc này mới yên tâm, nói: "Vậy thuộc hạ ra ngoài xem." Thấy Nguyên Chính Hoàn gật đầu, hắn mới xoay người rời đi.

Hắn biết chủ tử không có chuyện sẽ không liên lạc với sư phụ mình, trừ phi là bất đắc dĩ. Có điều hắn nghĩ, cũng tới lúc rồi.

Kỳ thật đối với tình hoa, hắn vẫn ôm hi vọng xa vời, hi vọng sẽ có giải được.

Càng nghĩ, sắc mặt càng nặng nề, bước chân bên dưới không tự giác mà nhanh hơn.

Bọn thị nữ của Tân Vương phủ thấy hắn đều kinh hoảng, không khỏi nhỏ giọng luận vị thị vệ mặt lạnh này rốt cuộc là ai.

Mạc Tầm không có thời gian đi quán, thời điểm tới cổng lớn, hắn lập tức ngựa ra, đây không phải Phục Linh sao?

Hắn không tự chủ mà dừng lại, tay nắm trường kiếm có chút khựng, không biết vì sao, ánh mắt hắn lại tìm kiếm đầu đó trên cổ của nàng. Đêm đó, trường kiếm của hắn đã làm nàng bị thương.

Phục Linh đợi tới buồn chán, ngoái đầu ra ngoài, một người cũng không có. Nàng bất đắc dĩ quay đầu, không khéo lại nhìn thấy Mạc Tầm đứng cách đó không xa. Thấy hắn nhìn mình, nha đầu cả kinh, không khỏi nhớ tới đêm hôm qua.

Đã thương nàng, còn đánh nàng, chỉ hai điểm này nàng có thể mắng hắn cả ngày. Điều càng khiến nàng không nuốt trôi con tức này chính là Mạc Tầm làm vậy là vì Linh Khuyết!

Có trời mới biết người nàng ghét nhất là Linh Khuyết, nhớ tới nàng ta, nàng lại nhin không được mà muốn nhảy lên mắng người.

Phục Linh hung hăng trừng mắt, cho rằng hắn sẽ quay đầu rồi đi, lại không ngờ, hắn thoảng chân chờ, cuối cùng cũng nâng bước tiến lên.

Mạc Tầm có việc quan trọng trên người, giờ phút này vô luận thế nào cũng sẽ không đi.

Phục Linh vì nhảm chán, khi nãy thuận tay bẻ gãy một cành cây, hiện tại thấy hắn đi qua, nàng liền hung hăng ném tới, cả giận quát: "Không cho người tới!" Nàng cho rằng hắn tới để xin lỗi nàng.

A, xin lỗi, cũng không biết vì sao bản thân lại nghĩ như vậy.

Mạc Tầm không tránh đi, nhánh cây ngăn người cũng không động tới hắn. Hắn không dừng bước, trực tiếp đi tới.

Phục Linh trừng mắt: "Đánh cũng cho đánh, giết cũng cho giết, hiện tại muốn tới giải thích, không có cửa đâu!" Hắn nghĩ Phục Linh nàng là người dễ dàng dỗ dành sao? Mơ tưởng!

Mạc Tầm tiến lên đứng trước cửa, sau nửa ngày mới lạnh giọng: "Là chủ tử muốn ta tới."

"Hả? Vương gia kêu người tới giải thích?" Hai mắt Phục Linh sáng lên, không phải chứ? Có cần khoa trương vậy không?

Nào ngờ Mạc Tầm ho một tiếng, mặt vẫn không biểu tình mà mở miệng: "Ta không tới giải thích, ta tới để làm việc." Hắn chẳng có gì giải thích cả, chuyện tới qua, nếu để hắn chọn lại, hắn vẫn sẽ làm như vậy. Chỉ là, có lẽ sẽ cẩn thận một chút, không khiến cô nàng bị thương.

Cao hứng vừa có lập tức tan biến, Phục Linh giận tới nghiến răng. Còn tưởng hắn tới để giải thích, Mạc thị vệ hắn làm gì tốt như vậy? Hắn đối xử với tiểu thư như thế, nàng sao còn nghĩ hắn tốt như vậy?

Không khỏi hối hận, sớm biết như vậy, nàng nên nguyên rủa tên tiểu nhân hắn.

Vừa định mở miệng liền thấy một nam nhân ăn mặc áo vải đi tới, trên tay cầm một phong thư, hai mắt Phục Linh sáng lên, lập tức tiếp đón, mở miệng hỏi: "Đây là gửi Hoàng..."

Còn chưa dứt lời, người bên cạnh bỗng nhiên đi tới nhận lấy phong thư trong tay người nọ, sau đó rời đi.

"Này..." Phục Linh tròn mắt, Mạc Tầm này thậm chí còn lấy thư đi!

Người đưa thư gạt mình, hắn đang muốn nói thư này gửi Trương công công, chỉ là hiện tại hắn còn quản ai là Trương công công chứ? Có người chờ sẵn ở cửa, hắn đưa thư cũng thuận tiện.

Thấy Mạc Tầm nhanh chóng rời đi, Phục Linh lập tức đuổi theo, giữ chặt ống tay áo của hắn: "Đưa thư cho ta!" Nói rồi, nàng chìa tay ra trước mặt.

Mạc Tầm cả kinh, dùng sức gạt tay nàng đi, phẫn nộ quát: "Sao việc gì người cũng quản vậy hả?"

"Này, đó là..." Nàng vừa định nói, người trước mặt đã đi xa.

Hay lắm, vì đoạt phong thư kia, ngay cả khinh công hắn cũng dùng tới!

Chỉ là đó là chuyện tiểu thư nhún nhường, nàng không thể làm hồng!

Vừa định đuổi theo, sau lưng lại có người gọi: "A, Phục Linh cô nương..."

Nghe có người gọi nàng, Phục Linh nhin không được mà quay đầu, lại thấy một thủ vệ chạy tới, trong tay cầm một phong thư: "Lại có người đưa thư tới."

Phục Linh gạt mình, vội hỏi: "Gửi ai?"

"Là gửi Hoàn Vương điện hạ." Thủ vệ đáp.

Phục Linh cắn răng, duỗi tay nhận lấy phong thư kịp, nâng bước chạy đi. Thì ra Mạc Tầm cũng tới đây đợi thư, đáng hận, thấy nàng muốn đòi lại, hắn một câu cũng không hỏi mà trực tiếp rời đi!

"Phục Linh!" Thấy nàng đi gấp gáp, Trương công công không khỏi mở miệng gọi. Ánh mắt dừng ở phong thư trong tay nàng, hắn cau mày hỏi, "Thư của ai?"

"Hả?" Phục Linh không ngờ sẽ đụng phải Trương công công trên đường, hiện tại, thư trong tay không thể giấu, giấu cũng không được.

Trương công công tiến lên, đưa tay: "Gửi Hoàng Thượng sao?"

Phục Linh theo bản năng rút tay lại, bật thốt lên hỏi: "Không, là Vương gia."

Hoàn Vương? Trương công công nhủ mảy, vừa rồi đại phu Hoàng Thượng phái tới y không gặp, hiện tại cư nhiên lại có người đưa thư cho y? Thật kỳ quái!

"Thư của Vương gia sao lại ở trong tay người?"

Phục Linh gạt mình, chỉ trong nháy mắt không kịp phản ứng, Trương công công đã tiến lên, thoải mái gạt lấy phong thư trong tay nàng, nói: "Ta đi đưa Vương gia." Dứt lời, hắn xoay người rời đi.

"A, công công." Phục Linh vội đuổi theo, "Vẫn là... Vẫn là để ta đi." Nàng phải dùng nó đổi lấy phong thư tiểu thư muốn.

Trương công công không đồng ý, kỳ thật hắn muốn đưa cho Nguyên Duật Diệp xem trước.

Hiện tại bọn họ đang ở Vân Điền Quận, có người gửi thư cho Hoàn Vương, hắn đương nhiên cảm thấy kỳ quái, mà Hoàng Thượng khẳng định cũng muốn xem.

Mạc Tầm đi rất nhanh, kỳ thật hắn nghĩ không ra, nha đầu Phục Linh kia từ khi nào lại quản nhiều chuyện như vậy? Lần này còn muốn cướp thư của chủ tử!

Còn đang nghĩ hần, hần đã tới trước phòng Nguyên Chính Hoàn, mở cửa đi vào, thấy y vẫn còn chưa ngủ, chỉ tựa vào mép giường nhắm mắt lại.

Nghe động tĩnh, y mở miệng: "Mạc Tầm?"

"Chủ tử, là thuộc hạ." Hần đáp, sau đó tiến lên trước, "Lấy được thư rồi."

Nguyên Chính Hoàn lặng lẽ mở mắt, y thật không ngờ lại lấy được nhanh như vậy.

"Thuận lợi không?" Vừa hỏi xong câu này, y liền nở nụ cười, đương nhiên là thuận lợi.

Mạc Tầm "Vâng" một tiếng, tiến lên cúi y ngồi thẳng dậy, lúc này mới lấy thư cất trong tay áo ra, nói: "Chủ tử đúng là liệu sự như thần." Nói hôm nay tới, quả nhiên liền tới.

Cúi đầu nhìn phong thư, bên trên không hề ghi bất kỳ chữ nào.

Hần không nghĩ nhiều, nhưng đợi nhìn kỹ mới thấy phong thư không có sếp phong ấn. Điểm này khiến hần cảm thấy có chút kỳ quái, lấy thư ra, chữ bên trên không nhiều lắm nhưng chỉ vừa thoáng nhìn, sắc mặt Mạc Tầm liền thay đổi.

Đây là...

Hồi tưởng lại chuyện gặp Phục Linh ở cửa, khó trách nàng lại xuất hiện ở đó, thì ra là cũng đợi thư.

Mà hần lại cướp thư nàng cần, phong thư này vốn nên đưa tới tay Nguyên Duật Diệp! Hần vừa nhìn liền biết, Phục Linh ở đó tất nhiên vì Thượng Trang muốn chặn phong thư này.

"Mạc Tầm, sự phụ viết gì?" Nửa ngày không nghe hần nói chuyện, Nguyên Chính Hoàn nhịn không được mà hỏi.

Trong lòng run lên, hần theo bản năng nhìn người trước mặt, vội nói: "Chủ tử, thuộc hạ lấy nhầm rồi, đây không phải thư gửi chủ tử."

Dứt lời, hần liền đứng dậy muốn rời đi, đã thấy Nguyên Chính Hoàn đuổi tay giữ hần lại.

Hần bối rối nghiêng người, nói: "Thuộc hạ lập tức đi trả."

"Thư của ai?" Mạc Tầm khác thường khiến Nguyên Chính Hoàn lập tức cảnh giác.

Nên nói là thư của ai?

Hứa Thái Hậu? Bà ta có quan hệ với Lê Quốc, đến lúc đó chủ tử lại truy hỏi nội dung bên trong, hần thật không biết trả lời.

Không kịp nghĩ nhiều, Mạc Tầm đáp: "Là Hoàng Thượng."

Không chút chần chờ, Nguyên Chính Hoàn mở miệng: "Đọc."

Đọc? Cái này kêu hần đọc thế nào?

Mạc Tầm cắn răng, bắt giặc lui một bước, đột nhiên nghe "Leng keng" mấy tiếng, hai cây ngân châm được lấy ra ngoài.

"Thư của ai?" Người trên giường lạnh giọng hỏi. Nếu gửi cho Nguyên Duật Diệp, Mạc Tầm vô tình lấy được, hần sẽ không đọc sao?

Chẳng biết vì lý do gì, y mơ hồ cảm thấy việc này có liên quan tới Lê Quốc.

Có liên quan tới Lê Quốc, chẳng phải cùng nàng..

Một tay xoa ngực, y nhủ mấy định dùng ngân châm giảm bớt cơn đau, Mạc Tầm chấn động, lập tức tiến lên bắt lấy cổ tay y, bật thốt: "Chủ tử không thể!" Lần đó hần không ở bên cạnh, mà hiện tại nếu hần đã ở đây, hần sẽ không để y tổn thương nguyên khí của mình như vậy.

Thần thể run lên, y vô lực nói: "Đọc."

Sắc mặt Mạc Tầm trầm xuống, cuối cùng chỉ đành cắn răng mở miệng: "Vu Tu Dung trúng Mị Tâm, muốn thuốc giải phải đồng ý điều kiện lần trước." Câu văn ngắn gọn, là Bùi Thiên Sùng gửi.

Nguyên Chính Hoàn nhíu mày, bật thốt lên: "Là Bùi Thiên Sùng?"

"Vâng."

"Ông ta..."

"Chủ tử!" Mạc Tầm khẩn trương đỡ lấy y, la lên, "Chủ tử đừng quản chuyện của nàng ta nữa, thuộc hạ cầu xin ngài!"

Y lắc đầu: "Mạc Tầm, là ta phụ bạc nàng."

"Chủ tử cũng vì nàng ta mà làm quá nhiều!" Hần oán hận, "Thuộc hạ lập tức giao bức thư này cho Hoàng Thượng."

Thần sắc Nguyên Chính Hoàn lúc này như tồn tại bóng ma, trầm giọng: "Người đi tìm Bùi Thiên Sùng tới đây!"

"Thuộc hạ phải ở cạnh ngài, một bước cũng không thể rời đi." Đây chẳng qua chỉ là cái cớ, nhưng xác thật hần không thể rời khỏi y lúc này, giao y cho ai hần cũng không yên tâm, ngay cả Linh Khuyết cũng không thể!

"Người dám trái lệnh của ta?"

"Đợi thuộc hạ trở về, xin người trách phạt." Dù thế này, phong thư này cũng phải giao cho Nguyên Duật Diệp!

Mạc Tầm vừa xoay người liền nghe tiếng người phía sau đứng lên. Hần chấn động, vội quay lại cúi y: "Chủ tử sao có thể..." Y sao có thể như vậy? Nơi này là Tần Vương phủ, biết bao

con mắt đang âm thầm dõi theo bọn họ!

Hon mười năm, y chưa từng đi lại trước mặt người ngoài, ngoại trừ lần đó trong quân doanh, vì Thượng Trang

"Đưa thư cho ta!"

"Chủ tử..."

"Đưa đây!" Ngự khí bất giác tăng thêm

Mạc Tầm nắm chặt phong thư trong tay, cuối cùng chỉ có thể giao nó cho y.

.....

Phục Linh vội vàng chạy vào, bật thốt lên: "Tiểu thư, không xong rồi, phong thư kia... Phong thư kia..." Nàng chạy đi quá nhanh, hiện tại thờ không ra hơi, mặc dù đã thờ hỗn hển mấy lần nhưng vẫn chưa thể bình phục

Thượng Trang đứng dậy, hỏi: "Người đừng vội, từ từ nói."

Phục Linh lại thờ hỗn hển mấy lần, mới nói: "Thư của tiểu thư bị... Bị Mạc thị vệ cầm đi đưa cho Vương gia rồi."

"Cái gì?"

Thượng Trang cả kinh, vội tiến lên giữ chặt tay nha đầu, muốn hỏi chuyện gì xảy ra lại nghe Phục Linh nói tiếp: "Không biết ai gửi thư cho Vương gia, phong thư đó bị Trương công công lấy đi giao cho Hoàng Thượng rồi!" Trương công công còn giả mù sa sương nói sẽ tự mình đưa cho Vương gia, hẳn khẳng định sẽ giao cho Hoàng Thượng đọc trước.

Thượng Trang hít ngậm khí lạnh, thư của Nguyên Chính Hoàn rơi vào tay Nguyên Duật Diệp?

Đang êm đẹp, Trương công công vì sao phải làm như vậy? Chẳng lẽ, hẳn đã hoài nghi Nguyên Chính Hoàn cái gì?

"Tiểu thư, phải làm sao bây giờ?"

Thượng Trang không kịp suy nghĩ, lao thẳng ra ngoài. Thoáng chần chờ, nàng nâng bước về hướng gian phòng của Nguyên Duật Diệp.

Nếu thư gửi Nguyên Chính Hoàn có vấn đề, hẳn chắc chắn sẽ không bỏ qua, mà phong thư nàng muốn Phục Linh lấy, cho dù Nguyên Chính Hoàn đọc được, hẳn cũng không phải đại sự gì, chẳng qua chỉ là mạng của nàng mà thôi. Có lẽ vì y không nhìn thấy, Mạc Tầm sẽ không đọc.

Phục Linh không hỏi nàng đi đâu, chỉ gấp rút theo sát.

Mở cửa phòng liền thấy Trương công công vừa hầu hạ Nguyên Duật Diệp uống thuốc, thấy nàng tới, hẳn không khỏi cười cười: "Không phải đã kêu nàng nghỉ ngơi rồi sao? Sao lại tới đây?"

"Đã nghỉ ngơi một lúc rồi." Thượng Trang đi tới, ánh mắt dừng trên tờ giấy đặt bên cạnh.

Nguyên Duật Diệp chỉ nói: "Là thư của hoàng thúc, Trương Liêu đã đọc cho ta nghe, không ngờ hoàng thúc lại có nhân nhĩ như vậy."

Thượng Trang đưa mắt nhìn, bên trên chỉ viết:

Nhớ quân tới đáng người tiều tụy, vật áo thấm đẫm nước mắt.

Không biết khi nào mới được gặp lại, chỉ có thể gửi tâm tư vào mây.

Nhớ quân tới cuồng dại, trái tim như đang say.

Bên dưới đề tên: Diệc Trang.

Phục Linh cũng đưa mắt nhìn, "A" một tiếng, gương mặt đỏ bừng, trái tim treo ngược cuối cùng cũng buông xuống.

Thượng Trang lại cảm thấy kỳ quái, An Lăng Vu đã gửi thư cho Nguyên Chính Hoàn, tội gì phải xưng y là "quân"?

Ánh mắt lần nữa dừng trên những dòng tình thơ, đột nhiên chấn động.

Đây là...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 30: Vương gia

Thượng Trang đưa mắt nhìn Nguyên Duật Diệp, hẳn nói là Trương công công đọc cho hắn nghe, bằng không nếu hắn mặt chữ bên trên, thông minh như hắn, hẳn chắc chắn cũng sẽ nhìn ra ảo diệu bên trong.

Nghe so với nhìn vẫn kém nhiều lắm!

Giờ khắc này, nàng dường như cảm thấy may mắn vì hắn không đọc.

Nghe đến, Thượng Trang đột nhiên muốn cười, đúng vậy, ai mà không biết quan hệ giữa An Lăng Vu và Nguyên Chính Hoàn, nàng ấy viết thư cho y, khẳng định không có ai chú ý.

Bất động thanh sắc tiến lên, nàng nhẹ giọng: "Phục Linh, người đưa phong thư này cho Vương gia đi." Đồng thời phải lấy phong thư Mạc Tầm cầm đi về. Lời này không cần nàng phải nói, Phục Linh hẳn cũng tỉnh tường.

Phục Linh nhận lệnh đi tới thu phong thư về, sau đó cáo lui.

"Hoàng Thượng thấy thế nào?" Nàng tiến lên ngồi cạnh hắn.

Trương công công thu lại chén thuốc, đứng dậy.

Hắn khẽ cười một tiếng, nắm lấy tay nàng: "Không sao, chỉ có chút mệt mỏi, mắt mờ không ra."

"Vậy Hoàng Thượng nghỉ ngơi đi." Trong thuốc đương nhiên bỏ thêm mấy thứ an thần để tránh hắn mệt nhọc quá sức.

"Ừ." Hắn an tâm nhắm mắt lại.

Mười ngón tay đan chặt, hắn cảm thấy vô cùng an nhàn. Hắn nghĩ, ngày tháng an nhàn của hắn và nàng sắp tới rồi, đợi hồi kinh, mọi thứ sẽ bắt đầu lại.

Thượng Trang dời mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hôm nay, ánh mặt trời tươi sáng.

Mà lòng nàng lại âm trầm như chốn địa ngục.

Câu đầu tiên của phong thư "Vi sư ở Văn Điền Quận" rốt cuộc có ý gì?

Nàng hầu hạ bên An Lăng Vu từ nhỏ, đương nhiên biết nét chữ nhỏ nhắn kia do nữ tử viết nhưng không thể nào là An Lăng Vu. Nét chữ của nàng ấy, nàng rất rõ ràng. Tuy chỉ nhìn thoáng qua, nàng vẫn khẳng định bản thân không hề nhìn lầm.

Không phải An Lăng Vu viết cho y, như vậy sẽ là ai?

Vi sư...

Sư phụ của Nguyên Chính Hoàn? Người này rốt cuộc là ai?

"Vu Nhi!" Nguyên Duật Diệp đột nhiên gọi.

Thượng Trang kinh hãi, vội cúi đầu, thấy hắn không hề mở mắt, thì ra là nói mơ. Duỗi tay giúp hắn chỉnh lại chăn đệm, nàng bắt giác đưa tay xoa lồng ngực. Nàng không biết loại độc này sẽ phát tác khi nào, nàng chỉ biết chuyện này không thể để hắn phát hiện, nếu không với tính tình của hắn, vì nàng, hắn sẽ kéo rất nhiều người liên lụy vào.

Tới Nam Uyển, Phục Linh đột nhiên dừng bước. Không tự chủ mà nghĩ tới Linh Khuyết, nàng không sợ gặp nàng ta, chỉ là cảm thấy chán ghét. Nhớ tới cảnh Mạc Tầm còn có thể đứng cạnh Linh Khuyết, nàng liền tức giận.

Nắm chặt bức thư trong tay, Phục Linh cắn môi, cho dù chán ghét cũng phải đi vào, phong thư tiểu thư muốn còn đang ở trong tay Mạc Tầm.

Thờ dãi một tiếng, nàng cuối cùng cũng nâng bước đi về phía trước, dừng bên ngoài cửa phòng Nguyên Chính Hoàn, đưa tay gõ cửa.

"Ai?" Bên trong truyền ra thanh âm của Mạc Tầm.

Phục Linh sợ run lên, đáp lại: "Vương gia, là Phục Linh." Tốt nhất là đừng đề ý tới Mạc Tầm!

Nghe tiếng của Phục Linh, Mạc Tầm không khỏi giật mình, mà Nguyên Chính Hoàn đã mở miệng: "Vào đi."

Đẩy cửa tiến vào, thấy sắc mặt Mạc Tầm xanh mét đứng trước giường Nguyên Chính Hoàn, Phục Linh làm như không thấy, trực tiếp đi về phía trước, dừng trước mặt y: "Vương gia, Mạc thị vệ lấy nhầm thư, nô tỳ cố ý tới đây đổi với hắn."

Nàng vừa dứt lời, sắc mặt Mạc Tầm lập tức thay đổi.

Nàng ấy cầm thư của chủ tử!

Ánh mắt dừng trong phong thư Phục Linh cầm trong tay, Mạc Tầm tiến lên muốn giật lấy. Phục Linh nhanh nhẹn giấu ra sau lưng, trừng mắt nhìn hắn: "Phong thư Mạc thị vệ lấy của tiểu thư nhà ta còn không mang ra?"

Mạc Tầm giật mình, chỉ biết đưa mắt nhìn Nguyên Chính Hoàn, phong thư đó hiện tại đang nằm trong tay y.

Thấy hắn bất động, Phục Linh chuyển hướng sang Nguyên Chính Hoàn: "Vương gia, ngài xem hắn..."

"Phục Linh, phong thư kia không phải gửi cho Vu Tu Dung." Nguyên Chính Hoàn cắt ngang lời nàng.

Phục Linh sững sốt, bật thốt lên hỏi: "Vương gia đọc rồi sao?"

Y không đáp, chỉ nói: "Kêu tiểu thư nhà người tới gặp bốn vương."

"Chủ tử!" Mạc Tầm kinh hãi, y sao có thể gọi Thượng Trang tới gặp mình chứ?

Phục Linh cũng giật mình, qua nửa ngày mới xấu hổ cười nói: "Vương gia, vẫn là để nô tỳ đổi thư về trước đi."

"Kêu nàng ấy tự mình tới! Người trở về nói với nàng ấy, nếu không muốn để Hoàng Thượng biết chuyện của mình, nàng ấy phải tự mình tới tìm bốn vương!"

Mỗi câu mỗi chữ Nguyên Chính Hoàn nói vô cùng kiên định, mà đáy mắt lo lắng của Phục Linh ngày càng rõ ràng. Chuyện của tiểu thư? Nàng định hỏi, nhất thời không chú ý, phong

thư trong tay đã bị Mạc Tầm lấy đi.

"Này!" Phục Linh theo bản năng đuổi tay qua, nhưng trễ quá rồi, Mạc Tầm đã có cảnh giác, hẳn chắc chắn sẽ không dễ dàng thành công.

Hắn đưa mắt nhìn thoáng qua, sắc mặt thay đổi, cả giận quát: "Ai cho người đọc thư của chủ tử!" Phong thư rõ ràng đã bị mở ra.

Mạc Tầm đương nhiên căm tức, vì sao Phục Linh lại không hiểu chuyện như vậy? Thư từ nàng ấy sao có thể tùy tiện mở ra? Nếu không phải đang ở trước mặt chủ tử, hẳn thật sẽ kéo nàng ra ngoài, giáo huấn một phen!

Giáo huấn nàng, chẳng qua vì mong nàng sau này đừng tái phạm. Nếu xảy ra chuyện, còn là chuyện của chủ tử, kêu hắn bảo vệ nàng thế nào đây?

Hì vọng Vương gia biết rõ việc này, lại không ngờ sắc mặt Mạc Tầm đã tối sầm, nàng tức giận, đứng thẳng người, lớn tiếng: "Đúng vậy, đọc rồi thì thế nào, người không phải cũng đọc thư của tiểu thư nhà ta sao? Chẳng qua là thư tình của Diệc Trang cô nương mà thôi, có gì hơn người chứ!"

Nghe vậy, Nguyên Chính Hoàn thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Mạc Tầm vốn rất tức giận, chỉ là thời điểm nghe nàng nói "Chẳng qua là thư tình", sắc mặt hắn thay đổi, ánh mắt bất giác nhìn phong thư trong tay.

Nguyên Chính Hoàn cuối cùng cũng lên tiếng: "Chỉ có người xem?"

Phục Linh sợ run lên, nói: "Vâng..." Còn những người khác, nàng không thể nói.

Y gật đầu: "Bổn vương biết rồi, người trở về đi, nhớ lời bổn vương vừa nói, chuyện gọi tiểu thư nhà người tới không được để kẻ khác biết."

Mặc dù không biết chuyện gì, nhưng tiểu thư gặp Vương gia, cho nàng mười lá gan, nàng cũng không dám nói, đặc biệt là Hoàng Thượng.

Gật đầu, xoay người, thời điểm mở cửa, đúng lúc Linh Khuyết định tiến vào.

Các nàng nhìn nhau, cả hai đều giật mình.

Qua nửa này, Linh Khuyết đi tới đẩy Phục Linh ra, xoay người đóng cửa phòng. Hiện tại nàng ấy vẫn còn mang khăn che mặt, nhưng Phục Linh đương nhiên biết nàng ấy là ai. Bị đẩy một cái, nội tâm vô cùng phẫn nộ, nàng cũng đuổi tay đáp trả một cái.

Không ngờ Phục Linh sẽ ra tay, Linh Khuyết nhất thời đứng không vững, trực tiếp ngã đụng mép bàn phía sau. Nàng rên lên một tiếng, đau tới khom người.

"Linh Khuyết?" Nguyên Chính Hoàn nghe ra thanh âm của nàng.

Mạc Tầm lúc này đã chạy tới dịu dàng đứng dậy, hỏi: "Bị thương ở đâu?"

Phục Linh thấy vậy, tâm trạng càng không thoải mái, rõ ràng là nàng ta động tay trước, sao tới cuối cùng, hết lần này tới lần khác đều là nàng làm ác nhân vậy?

Linh Khuyết đẩy Mạc Tầm ra, chỉ vào người trước mặt, cả giận quát: "Vì sao nàng ta còn sống?" Ngày đó thấy vết máu trên trường kiếm của Mạc Tầm, nàng cứ nghĩ hẳn thật sự đã giết Phục Linh.

Mạc Tầm giật mình.

Nguyên Chính Hoàn ngồi thẳng người, hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Vương gia." Linh Khuyết tới bên giường y ngồi xuống, cắn môi, "Nàng ta nhìn thấy ta, Mạc Tầm sao có thể để nàng ta sống?"

Phục Linh kinh hãi, chưa kịp có phản ứng đã thấy Linh Khuyết đứng dậy, mà Mạc Tầm bỗng nhiên tiến lên chắn trước mặt nàng. Phục Linh ngạc nhiên nhìn thân ảnh cao lớn phía trước quý xuống: "Chủ tử, chuyện này thuộc hạ..."

Hắn vốn định giải thích, lại nghe Nguyên Chính Hoàn nói: "Không phải đại sự gì, Phục Linh, người về đi."

"Vương gia!" Linh Khuyết gọi một tiếng.

Mạc Tầm thấy vậy vội nắm tay Phục Linh, đẩy nàng ra ngoài, lạnh giọng: "Còn không đi!"

Phục Linh cắn răng, trừng mắt nhìn hắn một cái mới xoay người chạy đi.

Linh Khuyết như không thể tin được mà nhìn Phục Linh chạy ra ngoài, qua nửa ngày mới nhú mày hỏi: "Vương gia, vì sao lại thả nàng ta đi?"

Nguyên Chính Hoàn nhẹ giọng: "Yên tâm, Phục Linh sẽ không nói lung tung." Nha đầu kia vô cùng thông minh, nàng biết cái gì nên nói cái gì không nên.

"Nhưng Vương gia..." Kỳ thật Linh Khuyết cũng không muốn đuổi cùng diệt tận, chỉ là đó là người của Thượng Trang, trong lòng vô cùng chán ghét, vì thế mới muốn như vậy.

Nguyên Chính Hoàn miễn cưỡng cười cười, lại nói một câu "Yên tâm".

Mạc Tầm xoay người, tiến lên phía trước: "Đừng quấy rầy chủ tử."

Linh Khuyết cười lạnh nhìn hắn, không nhiều lời.

Ở trong phòng một lúc, thấy Nguyên Chính Hoàn tựa hồ đã ngủ say, nàng mới đứng dậy ra ngoài.

Mạc Tầm đóng cửa lại, thời điểm xoay người liền nghe y thấp giọng: "Trong thư sư phụ nói gì?" Y cũng không ngờ sư phụ lại dùng Diệc Trang làm lá chắn!

"Chủ tử." Hắn cứ nghĩ y thật sự đã ngủ, xem ra là vì phòng bị Linh Khuyết. Hắn không khỏi cau mày, "Chủ tử, Linh Khuyết là người của Hoàng Thượng."

Nguyên Chính Hoàn gật đầu, ngay từ đầu đã biết. Mặc kệ Linh Khuyết yêu Nguyên Duệ Diệp, mặc kệ thân phận của nàng, không tổn thương và đề phòng nàng, hai việc này không hề xung đột.

Mạc Tầm cúi y ngồi dậy, nghe y nói: "Đọc." Trang Nhi không phải nữ tử như vậy, cho dù đã lâu không gặp, nàng ấy cũng sẽ không công nhiên viết thư cho y, mà lúc này vừa lúc y đang chờ thư của sư phụ, phong thư này tất nhiên chỉ có thể là của người đó.

Mạc Tầm gạt đầu, lấy thư ra, đọc nội dung bên trên một lần.

Nguyên Chính Hoàn khẽ cười, nhỏ giọng: "Tốt quá, sư phụ tới rồi."

Mạc Tầm không hiểu, bật thốt lên hỏi: "Ồ đâu?"

Nguyên Chính Hoàn cười nói: "Lâu ngày không gặp sư phụ, Mạc Tầm người choáng váng rồi sao? Lát nữa người ra ngoài nghe ngóng xem gần Tân Vương phủ có nguồn nước nào không." Y và sư phụ đã hẹn, mặc kệ ở đâu đều hẹn gặp ở nguồn nước cách nơi ở của mình không xa.

Mạc Tầm lúc này mới chợt hiểu ra, vội gạt đầu: "Vâng, thuộc hạ đúng là quên mất." Đốt sạch phong thư trong tay, thời điểm xoay người, hắn lại nghĩ tới Thượng Trang, chân chờ hồi lâu, cuối cùng vẫn mở miệng: "Chủ tử, chuyện của nàng..."

Hắn vạn phần đều không muốn chủ tử có bất kỳ liên quan tới nàng, chỉ là hết lần này tới lần khác... Mạc Tầm cắn răng, nếu không phải hắn hấp tấp vội vàng cầm nhầm thư, chủ tử đã không biết.

Lần này đúng là lỗi của hắn! Khi này ra cửa trông thấy Phục Linh, cũng không biết vì lý do gì, hắn lại cảm thấy là Phục Linh muốn cướp thư của chủ tử. Nếu lúc đó hắn cẩn thận một chút, có lẽ đã biết bản thân cầm nhầm.

Có điều hiện tại, hắn dù hối hận cũng không kịp nữa rồi.

Người trên giường không nói chuyện, qua một lúc lâu mới lên tiếng: "Việc này ta đã quyết định, người đi đi." Y nhủ mảy, hai mắt nhẹ nhàng nhắm lại, không nói gì thêm.

Mạc Tầm còn muốn nói gì đó nhưng nhìn bộ dáng của y, hắn chỉ có thể nuốt âm thanh trở về.

Nghe tiếng cửa phòng đóng lại, Nguyên Chính Hoàn hít một hơi thật sâu. Trận chiến giữa Tây Chu và Lê Quốc đang vô cùng căng thẳng, mà nàng lại bị kẹt ở giữa, tiến lùi không được. Y thật không ngờ Bùi Thiên Sùng lại có thể hạ độc nàng!

"Mị tâm!"

Nghĩ đến, tay y có chút run rẩy, việc này đúng là vẫn còn liên quan tới y, chuyện của nàng, y không thể không quản.

Lúc trở về, nghe nói Thượng Trang vẫn còn ở trong phòng Nguyên Duật Diệp, Phục Linh chỉ có thể đứng chờ. Xa xa nhìn Tân vương phi dẫn thế tử bị bắt đáng yêu đi qua, nàng đột nhiên nghĩ, nếu tiểu thư cũng có hài tử của mình, đứa nhỏ liệu có đáng yêu hơn thế tử không?

Vừa nghĩ tới, Phục Linh lại bất giác nở nụ cười.

Chỉ chốc lát lại thấy Hứa Thái Hậu tới.

Phục Linh hành lễ, Hứa Thái Hậu mở miệng hỏi Trương công công: "Hoàng Thượng nghỉ ngơi rồi sao? Ai gia có mấy lời muốn nói với Hoàng Thượng."

Trương công công vội đáp: "Nô tài lập tức vào trong bẩm báo, Thái Hậu xin chờ một chút." Dứt lời, hắn liền mở cửa vào trong, rất nhanh liền đi ra, mời Thái Hậu vào.

Thấy Thượng Trang cũng ra ngoài, Phục Linh vội tiến lên tiếp đón, gọi: "Tiểu thư..."

Thượng Trang gạt đầu, nhỏ giọng: "Về trước rồi nói." Thấy Phục Linh đứng bên ngoài, nàng nghĩ phong thư kia hắn đã lấy được. Bước chân bên dưới bất giác nhanh hơn, nàng phải nhanh chóng nhìn xem bên trong rốt cuộc đã viết cái gì.

Phục Linh an tĩnh theo sau nàng.

Về phòng, Phục Linh mới cúi đầu nói: "Tiểu thư, phong thư kia... Nô tỳ chưa lấy về, Vương gia... Vương gia đọc rồi."

Đầu ngón tay run lên, cục diện này kỳ thật nàng đã nghĩ tới, vì thế mở miệng hỏi: "Vì sao Vương gia không trả phong thư cho người?"

"Vương gia nói nếu tiểu thư không muốn Hoàng Thượng biết chuyện này thì tự mình tới tìm ngài ấy." Phục Linh dừng lại, khẩn trương hỏi, "Tiểu thư, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Vì sao Vương gia, còn cả tiểu thư đều có thần sắc như vậy? Nàng cảm thấy hình như có chuyện gì đó rất không tốt đã xảy ra?

Nghĩ như vậy, trong lòng nha đầu càng lo lắng.

Thượng Trang nghe xong không khỏi giật mình, kêu nàng đi tìm y, y rốt cuộc có ý gì?

Nàng không muốn đi, chỉ là y còn nói, nếu không muốn Nguyên Duật Diệp biết chuyện...

Đây rõ ràng là bức bách!

Nội dung bên trong phong thư có lẽ giống hệt suy đoán của nàng.

Đưa tay xoa ngực, chuyện nàng trúng độc vốn không nên để bất kỳ ai biết, lại không ngờ cơ duyên trùng hợp, Nguyên Chính Hoàn cuối cùng vẫn biết.

"Tiểu thư..." Thấy nàng không nói lời nào, Phục Linh liền nâng bước tới gần, nhỏ giọng gọi.

Thượng Trang lúc này mới hoàn hồn, nhìn nha đầu trước mặt, cười nói: "Không có gì, việc này không thể để bất kỳ ai biết, nhớ chưa?"

Phục Linh gạt đầu thật mạnh, lời tiểu thư dặn dò, nàng đương nhiên nhớ. Chỉ là, nha đầu vẫn nhìn không được mà giữ chặt tay Thượng Trang: "Tiểu thư, rốt cuộc có chuyện gì vậy? Người nói với nô tỳ đi, nô tỳ sẽ luôn ở cạnh tiểu thư, không xa không rời."

Trong lòng vô cùng ảm áp, Thượng Trang cười cười: "Biết rồi, ta muốn ngủ một lát, người lui xuống."

Đuổi Phục Linh ra ngoài, Thượng Trang ngơ ngác ngồi trên giường một lúc lâu. Ngước mắt nhìn chính mình trong tấm gương trên bàn trang điểm, đó rõ ràng là dung nhan của một nữ tử xinh đẹp nhưng trong mắt nàng, gương mặt kia không giấu nổi vẻ tái nhợt.

Thượng Trang đứng dậy buông màn che xuống, lúc này mới nâng bước ra ngoài, như vậy Phục Linh tiến vào sẽ cho rằng nàng vẫn còn ngủ.

Hít một hơi thật sâu, bước chân bên dưới lại có chút chậm chạp, trong nháy mắt, nàng lại xoay người trở về. Dùng sức cắn răng, nàng tựa như cảm thấy đi gấp y là một loại tội ác.

Đột nhiên nàng muốn lùi bước.

Đứng một lúc lâu, nàng lại xoay người, đúng lúc thấy Mạc Tầm đứng sau lưng mình cách đó không xa. Nàng kinh hãi, còn chưa kịp hoàn hồn đã thấy Mạc Tầm đi tới, lạnh giọng: "Nương nương, mời." Hắn không nhìn nàng, cứ thế mà rời đi.

Hắn vừa từ bên ngoài trở về, trùng hợp thấy nàng đứng đây do dự không yên, hắn là vì lời Phục Linh vừa truyền lại. Dù ngàn vạn không muốn nhưng chủ tử đã mở miệng, hắn cũng không thể làm gì thêm.

Thượng Trang không khỏi xấu hổ, Mạc Tầm lúc này đã đứng chờ, nàng chỉ có thể thờ dài một tiếng, theo hắn tới Nam Uyển.

Bước vào, trùng hợp gặp Linh Khuyết đang đi trên hành lang dài, Linh Khuyết cũng thấy nàng, đáy mắt ẩn ẩn tức giận, chỉ là muội ấy không nói gì cả, trực tiếp về phòng, đóng cửa phòng thật mạnh.

Thượng Trang cười khổ, lắc đầu tiến lên.

Nguyên Chính Hoàn vẫn chưa từng thả lỏng, nghe tiếng bước chân hai người vào cửa, y liền mở miệng: "Nương nương?" Y biết, người còn lại tất nhiên là Mạc Tầm, tiếng động thanh kiếm trên người hắn, y quá quen thuộc. Mạc Tầm đã trở về, chứng minh lời y dặn dò hắn đã giải quyết, như vậy y cũng yên lòng.

Thượng Trang bước lên trước, phát hiện Mạc Tầm không đi theo, chỉ giúp nàng đóng cửa lại, canh giữ bên ngoài.

Nàng không tới gần y, đứng cách mép giường hơn một trượng.

Y không nhớ ra nàng, vĩnh viễn chỉ biết gọi nàng là "Nương nương", nếu đã thế, nàng mãi mãi sẽ không nói cho y biết, nàng kỳ thật tên Thượng Trang.

"Vì sao không đến?" Y hỏi nhưng lại cười đắng chát, nàng đang tránh y, y làm sao không biết.

Thượng Trang cắn môi, chỉ hỏi: "Vương gia tội gì phải đọc phong thư kia?"

Một câu khiến Nguyên Chính Hoàn cười rộ lên: "Quả nhiên người sớm đã biết nội dung bên trong phong thư viết gì." Nàng vẫn chưa xem nhưng sớm đã đoán được, y có thể kết luận nàng không muốn Nguyên Duật Diệp biết, vì thế mới chắc chắn nàng sẽ đến đây.

Khóe miệng Thượng Trang khẽ động, nhỏ giọng nói: "Bên trong viết gì không liên quan tới Vương gia."

"Bỏn vương có quan hệ với Lê Quốc, việc này sao lại không liên quan tới bỏn vương?" Y hỏi lại.

"Đó là lúc trước, nhưng Vương gia là Vương gia của Tây Chu, tương lai sẽ không còn bất kỳ liên quan với Lê quốc." Y không thật sự muốn nói như vậy, vì thế nàng mới giúp y xóa bỏ tầng thời gian kia, hơn nữa chờ chiến sự bình định, tất cả sẽ lại có một khởi đầu mới.

Nghe nàng nói, Nguyên Chính Hoàn chỉ biết cảm thấy khổ sở, nàng nói không liên quan, sự thật liên không liên quan sao? Có rất nhiều việc không như nàng chứng kiến, cũng không như suy nghĩ của nàng, sự thật là thứ không ai có thể thay đổi.

Thấy sắc mặt y càng lúc càng tái nhợt, sợ thân thể y không thoải mái, Thượng Trang vội nói: "Chuyện của bỏn cung, bỏn cung tự mình giải quyết, đa tạ Vương gia quan tâm. Bên phía Hoàng Thượng, bỏn cung sẽ biết đúng mực. Hôm nay bỏn cung tới chỉ muốn nói với Vương gia lời này, còn nữa, phong thư kia, xin Vương gia trả lại cho bỏn cung."

"Phong thư kia đã bị đốt rồi." Thanh âm của y nhàn nhạt.

Thượng Trang kinh hãi, có điều phong thư đã bị đốt đi, mọi chuyện liền được giải quyết.

Khóe môi khẽ cong lên, như thế, nàng cũng không còn gì phải lo lắng.

Bước chân bên dưới thoáng động, Thượng Trang lại nghe y nói: "Người sẽ chết."

Thân thể run lên, nàng không biết bản thân trúng độc gì, nhưng nếu người Lê Quốc đã dám ra tay, độc đó khẳng định không có thuốc giải, nàng chết là điều không thể nghi ngờ. Cho dù độc kia có thuốc giải, Bồi Thiên Sùng cũng không tốt bụng mà lấy ra.

Hít một hơi thật sâu, nàng không xoay người, chỉ hỏi: "Vương gia sợ chết không?" Tình hình hiện tại của y không cần nàng nói rõ, độc nàng trúng, tốt xấu cũng sẽ có kỳ hạn, mà tình hoa của y luôn tồn tại trong người, không chết, cả đời sẽ phải chịu đựng đau đớn.

Trong lòng nhịn không được mà chua xót, nàng không biết phải có dũng khí như thế nào mới có thể đối diện với nó.

Nguyên Chính Hoàn ngồi dậy, khẽ cười: "Không sợ chết, chỉ là không thể không chết."

Chỉ một câu đơn giản nhưng Thượng Trang lại nghe ra vô số bất đắc dĩ và thê lương. Nàng bất giác cảm thấy chua xót, quay đầu nhìn nam tử phía sau.

"Ngày mai, giờ Thìn, ta ở đây chờ người."

"Ta... Sẽ không đến." Thượng Trang cắn răng cự tuyệt.

Y lại cười: "Như vậy ta sẽ tới tìm người."

Không khỏi kinh ngạc nhìn y, cái này... Y dựa vào đâu mà nói như vậy?

Đi tìm nàng? A, y đi chắc chắn sẽ kinh động tới Nguyên Duật Diệp, lúc đó, hậu quả thật sự không thể giải quyết.

Rời khỏi Nam Uyển, trong lòng Thượng Trang vẫn một mực lo lắng, thời điểm tới ngoài viện của Nguyên Duật Diệp, lòng ngực lại đột nhiên đau đớn. Nàng biết, nhất định là độc lại phát tác.

Thượng Trang dừng bước, tay vịn lan can chậm rãi ngồi xuống, lần này độc phát lại hại hơn cả hai lần trước, cả người đau tới không còn khí lực.

"Nương nương sao lại ngồi ở đây?" Sau lưng đột nhiên truyền tới giọng của một nam tử.

Thượng Trang kinh hãi, quay đầu, quả nhiên nhìn thấy Mộ Dung Vân Sở đang đứng sau mình. Cổ nhện đau, nàng miễn cưỡng mở miệng: "Thừa Tướng sao lại tới Tân vương phủ?" Hẳn không phải theo Dương Thành Phong ra tiền tuyến sao? Đột nhiên tới đây, chẳng lẽ tiền tuyến xảy ra chuyện?

Mộ Dung Vân Sở chỉ hàm hồ đáp: "Thần đến bẩm báo một việc với Hoàng Thượng, Hoàng Thượng ở bên trong đúng không?"

Thượng Trang gạt đầu. Lúc nàng ra ngoài, Hứa Thái Hậu vào trong, chỉ là không biết hiện tại đã rời đi hay chưa. Hiện tại nàng không có bao nhiêu khí lực, có thể nói ít một câu thì cố gắng một câu.

Mộ Dung Vân Sở không hỏi gì thêm, trực tiếp nâng bước đi vào.

Ngồi một lúc lâu, thân thể tốt hơn rất nhiều, Thượng Trang tựa cột đứng dậy, nếu còn ngồi ở đây chắc chắn sẽ thu hút ánh mắt của người khác, hơn nữa, nàng còn không mang theo cung nữ bên cạnh.

Về phòng, quả nhiên thấy Phục Linh đang canh giữ ngoài cửa, thấy nàng từ bên ngoài trở về, Phục Linh kinh hãi, vội tiếp đón: "Tiểu thư ra ngoài lúc nào vậy?" Không đợi Thượng Trang trả lời, nha đầu lại bật thốt lên hỏi, "Tiểu thư đi gặp Vương gia sao?"

Nói tới đây, Phục Linh nhanh chóng duỗi tay che miệng, chết tiệt, sao nàng có thể lớn tiếng vậy chứ?

Thượng Trang chỉ cười một tiếng, không nói gì.

Buổi tối, Trương công công đột nhiên tới, nói Thái Hậu trong kinh truyền tin muốn Nguyên Duật Diệp mau chóng trở về. Ý của Nguyên Duật Diệp là ngày mốt lên đường.

Ngày mốt, đó là thời gian khai chiến với Lê Quốc, lần này Nguyên Duật Diệp không cần phải tự mình ra trận, hơn nữa Thái Hậu trong kinh biết hắn trọng thương cũng rất khẩn trương, vì thế lúc này trở về vô cùng hợp lý.

Thượng Trang nghĩ, điều khiến Thái Hậu lo lắng nhất chính là Nguyên Duật Diệp đang ở Tân vương phủ. Chuyện của Tân Vương, Thái Hậu hẳn cũng biết.

Đêm nay, Thượng Trang nghỉ ngơi trong phòng một mình, nàng không biết Mộ Dung Vân Sở nói gì với Nguyên Duật Diệp nhưng hình như bọn họ nói chuyện tới đêm khuya.

Hôm sau tỉnh dậy, nàng mới nghe nói Mộ Dung Vân Sở đã trở về quân doanh, như vậy ngày mai hẳn có hồi kinh cùng Nguyên Duật Diệp không? Nàng không hỏi, ăn một chút rồi ra ngoài.

Đi được một đoạn, Thượng Trang dừng bước, quay đầu phân phó Phục Linh: "Phục Linh, người xuống nói phòng bếp chuẩn bị ít đồ ăn thanh đạm cho Hoàng Thượng, ta đi tìm ngài ấy trước."

Phục Linh gật đầu nhận lệnh.

Thấy thân ảnh của nha đầu biến mất ở ngã rẽ, Thượng Trang xoay người, đi về phía Nam Uyển.

Nguyên Chính Hoàn đã thức, tựa như lần đầu Thượng Trang gặp y, tóc dài rũ sau lưng, đôi mắt có chút chói lọi. Vừa tiến vào, nàng đột nhiên có chút ngây dại.

Thượng Trang phảng phất trở về khi đó, nàng xuất phủ mua phấn son, trên đường vô tình gặp phải y.

Khi đó, nàng không biết y là ai, y cũng vậy.

Nam tử tốt đẹp như vậy!

A, Thượng Trang nhận không được mà cười một tiếng, cho tới hiện tại, y trong lòng nàng vẫn đẹp như vậy, không phải sao?

Thượng Trang thấy Mạc Tầm thì thầm bên tai y mấy câu, sau đó nghe giọng y truyền tới: "Trên bàn có bộ y phục, người thay đi."

Lúc này mới phát hiện trên bàn có bộ y phục, Thượng Trang giật mình, mở miệng hỏi: "Sao phải thay?"

"Bởi vì chúng ta phải xuất phủ." Y có thể tùy ý ra ngoài, nhưng nàng lại không.

Thượng Trang kinh ngạc nhìn Mạc Tầm, Mạc Tầm chỉ trầm giọng: "Nương nương, mời." Dứt lời, hắn đưa mắt nhìn tám bình phong ngăn cách gần đó.

Thượng Trang vẫn bất động, ánh mắt nhìn chằm chằm Nguyên Chính Hoàn.

Y muốn nàng tới, nhưng chưa từng nói sẽ đưa nàng xuất phủ. Bọn họ ra ngoài đi đâu?

"Tin ta, chuyện này sẽ qua thôi."

"Vương..." Thượng Trang định hỏi tiếp đã thấy y và Mạc Tầm ra ngoài.

Tâm trạng trầm xuống, chuyện này? Y đang ám chỉ chuyện gì?

Đứng đó hồi lâu, nàng rút cuộc cũng tiến lên cầm y phục, vào trong thay đổi. Thời điểm mở bộ xiêm y ra, nàng mới phát hiện bên trong có tấm khăn lụa, không khỏi nhớ tới Linh Khuyết.

Thay xong y phục, ba người rời khỏi Nam Uyển.

Bọn họ tới cửa lớn, đúng lúc bắt gặp Hứa Thái Hậu và thế tử đang chơi đùa. Thấy Nguyên Chính Hoàn, cung nữ đi tới chiếu cố thế tử, Hứa Thái Hậu mới tới đây.

Thượng Trang và Mạc Tầm hành lễ, Hứa Thái Hậu không nhìn hai người, chỉ hỏi: "Thân thể Vương gia đã tốt hơn chưa?" Hai ngày nay y luôn ở Nam Uyển không chịu ra ngoài, bà ta định đi thăm nhưng bị cự tuyệt ngay ngoài cửa. Đây là ấu đệ nhỏ tuổi nhất của Tiên Hoàn, y trước nay đều độc lai độc vãng, chưa từng xuất hiện cùng nhân sĩ trong triều, vì thế, Hứa Thái Hậu không quá để ý tới y.

Nguyên Chính Hoàn cười gât đầu: "Bổn vương đã khỏe nên mới muốn ra ngoài hít thở không khí. Ngày mai phải hồi kinh, thừa dịp lúc này đi dạo Văn Điện Quận một chút."

"Vậy ai gia phái thị vệ hộ tống Vương gia."

"Không cần, bên cạnh bổn vương có Mạc Tầm là đủ. Mạc Tầm, Linh Khuyết, chúng ta đi."

Thấy Mạc Tầm tiến lên phía trước, Thượng Trang mới hoàn hồn, một tiếng "Linh Khuyết" này là đang gọi nàng. Giờ phút này, nàng không dám chần chờ, lập tức tiến lên.

Bên ngoài sớm đã chuẩn bị xe ngựa, phía trước xe ngựa có treo hai ngọn đèn lồng nhỏ, tựa hồ có chút kỳ quái. Mạc Tầm đưa Nguyên Chính Hoàn lên xe, Thượng Trang nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng lên theo. Mạc Tầm lúc này mới thúc ngựa cho xe rời đi.

Hứa Thái Hậu dõi theo xe ngựa từng bước xa dần, nghe thị vệ bên cạnh hỏi: "Thái Hậu, có cần phái người đi theo không?"

"Tổ mẫu, tổ mẫu, người vừa rồi là ai vậy?" Thế tử cười chạy tới, kéo kéo vạt áo của Hứa Thái Hậu, "Tổ mẫu, vì sao chất nhi chưa từng gặp người đó?"

Hứa Thái Hậu yêu thương xoa đầu hài tử: "Là Tử thúc công của cháu." Sau đó, bà cúi người ôm hài tử, xoay người rời đi.

"Thái Hậu." Thị vệ kia nhú mày, đây... Là có ý gì?

Hứa Thái Hậu không hề dừng bước, chỉ trầm giọng: "Không cần, Vương gia chỉ muốn đi dạo một lúc mà thôi." Nguyên Chính Hoàn không phải người bà cần đề phòng, người muốn phòng y là Nguyên Duật Diệp. Loại chuyện này, Nguyên Duật Diệp đi làm mới thỏa đáng.

.....

Trương công công từ bên ngoài trở về, bẩm báo Nguyên Chính Hoàn đã ra ngoài.

Nguyên Duật Diệp nhú mày, hỏi: "Đẫn theo ai?"

"Mạc thị vệ và Linh... Linh Khuyết cô nương." Hôm nay, hẳn quả thật không biết phải xưng hô Linh Khuyết thế nào. Lặng lẽ quan sát người trước mặt, thấy hoàng đế không hề tỏ vẻ không vui, Trương công công mới thở phào nhẹ nhõm.

Nguyên Duật Diệp gât đầu, nếu Linh Khuyết đã đi theo, vậy thì không cần lo lắng.

Thấy hần nhắm mắt, Trương công công liền lui ra ngoài, đúng lúc gặp Phục Linh tới, cảm thấy kỳ quái mà mở miệng hỏi: "Nương nương đâu?" Sao chỉ có một mình nha đầu này tới.

Phục Linh không khỏi giật mình, vừa rồi tiểu thư nói sẽ tới chỗ Hoàng Thượng trước, sao cuối cùng lại không thấy đâu? A, có phải tiểu thư lại đi gặp Vương gia không?

Nghĩ như vậy, Phục Linh không dám nhiều lời, chỉ nói: "À, tiểu thư bảo ta đến đưa chút đồ ăn thanh đạm cho Hoàng Thượng, lát nữa tiểu thư sẽ tới. Công công, đây." Vội vàng giao đồ cho Trương công công, nàng lập tức rời đi.

Tiểu thư chắc chắn đang ở Nam Uyển!

.....

Xe ngựa chạy nhanh rời xa Tần vương phủ, Mạc Tầm mới giảm tốc độ.

Thượng Trang tận lực không ngồi gần y, trên đường, hai người chỉ an tĩnh ngồi một chỗ, không ai nói gì.

Lại đi thêm một đoạn, xe ngựa đột nhiên dừng lại, Mạc Tầm nhảy xuống nhưng lại không gọi bọn họ xuống xe. Thượng Trang không khỏi cảm thấy kỳ quái, liếc nhìn Mạc Tầm, thấy y không có ý định nói chuyện, nàng chỉ có thể tiếp tục im lặng.

Mạc Tầm rất nhanh liền trở về, nhỏ giọng: "Chú tử, người ở trong rừng thành Nam."

"Biết rồi." Nguyên Chính Hoàn nhàn nhạt một câu.

"Giá!" Mạc Tầm quát một tiếng, xe ngựa lần nữa lần bánh.

Lần này Thượng Trang thật sự kinh ngạc? Ai ở trong rừng? Không khỏi nghĩ tới nội dung trên bức thư kia, nàng buột miệng hỏi: "Nếu đã đi gặp sư phụ, Vương gia vì sao phải dẫn theo ta?"

Nguyên Chính Hoàn cả kinh: "Người cũng đọc bức thư đó?" Không phải Phục Linh nói chỉ có một mình nàng ấy đọc sao? Nhưng nếu không đọc, nàng làm sao biết được nội dung trong đó?

Thượng Trang biết y đang nghĩ gì, nhẹ giọng: "Ngài yên tâm, ngài ấy không biết." Kỳ thật nàng muốn hỏi, sư phụ y rốt cuộc là ai, chẳng qua là sư đồ tương phùng, tại sao phải che che giấu giấu?

"Trong tay sư phụ có thuốc giải 'Mị tâm'."

Trái tim như siết chặt, mặc dù đây là lần đầu Thượng Trang nghe tới cái tên Mị tâm nhưng nàng đã đoán đúng, nàng đang trúng độc. Giật mình nhìn nam tử trước mặt, y dẫn theo nàng thì ra là vì cứu nàng.

Nhưng lúc này, nàng chỉ nghĩ tới y, vội hỏi: "Vậy còn ngài? Sư phụ ngài cũng giải được tình hoa đúng không?" Nàng không biết bản thân vì sao hỏi như vậy, chỉ là, trong lòng đột nhiên có tia hi vọng le lói.

Y im lặng không đáp, tình hoa khó giải, ngay cả sư phụ e rằng cũng không thể làm gì.

"Không có... Không có cách nào sao?" Nàng thật sự không thể chấp nhận!

Đột nhiên, trước mắt trở nên mơ hồ, lồng ngực lại đau lên, Thượng Trang cắn răng, tựa lưng vào vách tường.

Nguyên Chính Hoàn nhanh chóng phát hiện sự khác thường của nàng, tay y bắt lấy cổ tay nàng, sắc mặt lập tức thay đổi. Y dùng sức nắm chặt tay nàng, chậm rãi truyền chân khí qua.

"Vương gia..." Nàng kinh hãi giãy dụa lại bị y dùng lực kiềm chế.

Thượng Trang rõ ràng cảm nhận một dòng chân khí ảm áp từ từ chi chạy thẳng vào tim, cái đau nhức kịch liệt kia lập tức bị hóa giải.

Mà nam tử trước mặt, sắc mặt y đã tái nhợt tới trong suốt. Y trở tay đâm một ngón châm vào lồng ngực, thái dương rùng rùng mồ hôi.

Trên đường đi, y đều không thoải mái, cảm nhận nàng độc phát, y rốt cuộc vẫn không thể cưỡng chống.

"Vương gia." Thượng Trang cắn môi, nước mắt nhịn không được mà chảy xuống. Nàng có tài đức gì mà khiến y đối đãi như vậy? Nếu đã quên nàng, vì sao còn làm như vậy.

Ánh mắt dừng trên ngón châm đâm thẳng trước ngực y, ngón châm của y, cứu người và giết người cùng tồn tại một chỗ.

Nghĩ như vậy, nàng đột nhiên chấn động.

Không lẽ Hung Viên ngày đó, y không hề muốn giết Nguyên Duật Diệp, y là muốn cứu hắn?

Đầu ngón tay run lên bần bật, nếu là vậy, vì sao y không thừa nhận với nàng? Nếu y cứu Nguyên Duật Diệp, nàng nghĩ nàng sẽ rất cao hứng, rất nhiều người cũng sẽ cao hứng.

Xe ngựa bắt tri bất giác dừng lại, bên ngoài truyền tới thanh âm của Mạc Tầm: "Chủ tử, tới rồi."

Nguyên Chính Hoàn bất động thanh sắc rút tay về. Động tác này Thượng Trang thu hết vào mắt, chẳng biết tại sao, trong lòng lại đón đầu một nỗi.

Màn xe được vén lên, lần này Mạc Tầm không lấy xe lăn đặt phía sau ra, chỉ dìu y leo xuống.

Thượng Trang chần chờ, cuối cùng cũng theo ra ngoài. Lần đầu tiên nàng phát hiện, thì ra y thật cao, nàng phải ngẩng đầu mới nhìn thấy gương mặt của y.

Cách đó không xa là Thanh phu nhân, bộ dáng chắc hơn bốn mươi nhưng thân thể vẫn vô cùng mảnh khảnh. Thượng Trang đoán không sai, sự phụ của Nguyên Chính Hoàn đúng là nữ tử.

Nàng theo bọn họ đi qua bên đó.

"Thanh phu nhân." Mạc Tầm cung kính gọi một tiếng.

"Sự phụ." Nguyên Chính Hoàn khẽ cười. Ba năm không gặp, bà vẫn như khi đó, bước chân nhẹ nhàng tới mức người khác cơ hồ không thể phát hiện.

Thanh phu nhân nhíu mày, lập tức tiến lên, bàn tay trắng nõn dò xét mạch tượng của y, đột nhiên ngược mắt nhìn Mạc Tầm: "Không phải nói chỉ trúng tình hoa thôi sao? Nguyên khí ngài ấy sao lại tổn thương nghiêm trọng như vậy?"

Mạc Tầm cắn răng, không biết phải trả lời thế nào.

Nguyên Chính Hoàn lại lắc đầu, nói: "Sự phụ xem cho nàng trước đi, nàng trúng Mị tâm."

Cánh tay Thanh phu nhân khẽ run lên, ánh mắt lướt nhìn Thượng Trang đứng cạnh Nguyên Chính Hoàn.

Mị tâm, loại độc này đã lâu không xuất hiện trên giang hồ!

Bà nhìn chằm chằm Thượng Trang, qua nửa ngày mới hoàn hồn, phân phó Mạc Tầm: "Diu ngài ấy qua kia, ta xem lại cho ngài ấy."

"Sự phụ!" Y nhíu mày gọi, "Nàng..."

"Đừng quên, vì sự không cứu hai người." Bà nhắc nhở.

"Sự phụ, nàng là vì..."

"Ta có nguyên tắc của ta!" Thanh phu nhân cắt ngang lời Nguyên Chính Hoàn, chỉ dìu y qua kia. Thân thể của y đã vậy vẫn còn tâm trí đi quản người khác, nàng là người trong lòng y sao? Như vậy, y càng phải biết, nếu không vì nàng, tình hoa trên người y sẽ không phát tác mạnh như thế.

Một chữ tình có thể đã thương vô số người trong thiên hạ!

"Sự phụ!" Y đột nhiên quỵ xuống, "Chính Hoàn chưa từng cầu xin người điều gì."

"Chủ tử..." Mạc Tầm mở lớn hai mắt nhìn y, đôi này, chủ tử nhà hắn chưa từng quý gồi trước bất cứ kẻ nào, cho dù là một lần. Lần này, vì nàng, y vậy mà không tiếc quỵ xuống!

Mạc Tầm vội khom người đỡ lấy thân thể y.

Thượng Trang cũng theo bản năng tiến lên, lại thấy Thanh phu nhân đẩy Mạc Tầm ra, đưa tay cõi y phục của y. Vừa nhìn, sắc mặt bà lập tức trở nên hết sức khó coi: "Mạc Tầm, ngươi..."

Lồng ngực y có rất nhiều dấu kim châm loang lổ.

Toàn thân Mạc Tầm căng cứng, giờ phút này chỉ có thể run giọng đáp: "Phu nhân... Có biện pháp... Trước... Trước giảm đau cho ngài ấy..." Mấy ngày nay, y cơ hồ đều mê man, hắn vậy mà không phát hiện trên người y có nhiều dấu vết như vậy, hắn thật đáng chết!

Thanh phu nhân dìu y ngồi thẳng dậy, thấp giọng: "Đừng lộn xộn." Dứt lời, bà giúp y cõi hết phần y phục bên trên, trong tay sớm đã lấy ra ngón châm.

Thượng Trang rốt cuộc cũng là chủ tử, gặp tình cảnh trước mặt, nàng có chút ngượng ngùng mà quay đầu tránh đi.

Nhưng trong khoảng khắc đó, nàng tựa hồ nhìn thấy một ấn ký trước ngực Nguyên Chính Hoàn.

Không khỏi đưa mắt nhìn nhiều một chút, nàng bỗng nhiên giật mình.

Cái bốt hình trăng lưỡi liềm!

[Hết quyển 4]

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 1: Rõ ràng

Thượng Trang cả kinh, sợ hãi bản thân nhìn lầm. Nàng bắt giác tiến lên vài bước, ấn ký trên người nam tử lộ ra càng rõ ràng.

Cái bốt hình trăng lưỡi liềm!

Có một lần Phục Linh nói, thời điểm Mộ Dung Vân Sở thay y phục, nàng ấy nhìn thấy một cái bốt hình trăng lưỡi liềm trên người hắn. Đúng vậy, nàng chắc chắn nhớ không sai. Tuy không tận mắt nhìn thấy cái bốt, nhưng chuyện này làm sao có thể trùng hợp như vậy?

"Su phụ." Y run rẩy bắt lấy tay Thanh phu nhân, đập đầu cắn môi, "Cứu nàng trước, Chính Hoàn... Cầu xin người."

Vừa dứt lời, y nghiêng người, một ngụm máu tươi phun ra dính lên góc áo của Thanh phu nhân.

Thanh phu nhân thoáng chần chờ, cuối cùng cũng thu ngân châm trong tay về. Y vừa rồi đã lén tự thi châm trên người, hiện tại cho dù bà có ra tay hắn cũng không đủ sức áp chế cơn đau đó. Ngước mắt nhìn Mạc Tầm, bà phân phó: "Ta thuê một gian nhà gỗ ở trước, đưa ngài ấy qua đó."

Lần này, Mạc Tầm không hai lời, trực tiếp ôm y đi về phía trước.

Thanh phu nhân cũng đứng dậy đi theo, đi được vài bước, bà mới nhớ tới phía sau còn một người. Quay đầu nhìn sắc mặt Thượng Trang trắng bệch, bà không nhiều lời, chỉ nói một câu: "Còn không đi theo!"

Thượng Trang vô thức nắm chặt hai tay, trong đầu lúc này có vô vàn câu hỏi, nhưng nàng biết, đây không phải thời điểm thích hợp. Nàng cắn răng đuổi theo Thanh phu nhân, nhỏ giọng hỏi: "Vương gia... Sẽ không sao chứ?"

Sắc mặt Thanh phu nhân vô cùng nặng nề, một câu cũng không trả lời.

Đi thêm một đoạn, quả nhiên nhìn thấy một gian nhà gỗ, mọi người liền vào trong. Bên trong chỉ có một chiếc giường lớn và một cái bàn.

Mạc Tầm không chút chần chờ, trực tiếp đặt Nguyên Chính Hoàn lên giường.

"Su phụ..."

"Đừng nói chuyện!" Thanh phu nhân đi tới.

Y vẫn cố gắng tiếp tục: "Su phụ không cứu hai người, nhưng năm đó người từng vì Chính Hoàn mà phá lệ."

"Vi sư không phá lệ, là tự ngài tranh thủ lấy."

"Vậy... Hôm nay, ta tranh thủ cho nàng."

Thanh phu nhân cuối cùng cũng nghẹn lời, khóe miệng cong lên ý cười: "Ngài thật giống mẫu hậu mình."

"Bởi vì... Ta là nhi tử của mẫu hậu." Y miễn cưỡng cười, "Su phụ không cần cứu ta, cứu nàng!"

"Chủ từ!" Mạc Tầm chấn kinh, chủ từ rốt cuộc đang làm gì vậy? Cái gì là không cứu y, cứu Thượng Trang trước? Tuy tình hoa khó giải nhưng y thật sự không màng tới thân thể chính mình sao?

Thượng Trang cũng kinh hãi, vội mở miệng: "Không cần!" Y sao có thể...

Thanh phu nhân không khỏi quay đầu nhìn nữ tử phía sau, mỉm cười, cả hai đúng là để ý tới đối phương, chỉ là... Lại nhìn người trên giường, bà lập tức thu lại ý cười, sắc mặt càng nặng nề. Kỳ thật cứu người hay không với bà mà nói đều không sao cả, tính cách bà quái dị, thế nhân đều biết. Bà chỉ là lo lắng, với tình trạng này, y phải làm sao đây?

Hành y nhiều năm, bà chưa từng gặp người trúng tình hoa, hoặc là nói, bà không ngờ độc phát lại nghiêm trọng như vậy.

Hơn mười năm, bà luôn tìm cách chữa khỏi mắt cho y, cách còn chưa tìm được, lại không ngờ y đã biến thành như vậy.

"Su phụ..." Ý thức dần trở nên mơ hồ nhưng y vẫn chờ bà đồng ý.

Thanh phu nhân định mở miệng, không ngờ Mạc Tầm đã quay đầu lạnh giọng: "Tu Dung nương nương hôm nay chắc rất vui đúng không?"

Thượng Trang cả kinh, không biết lời này của Mạc Tầm rốt cuộc là có ý gì?

Nghe vậy, sắc mặt Thanh phu nhân lập tức thay đổi, bật thốt lên hỏi: "Tu Dung nương nương? Chính Hoàn, nàng ta là người của Hoàng Thượng?"

Nguyên Chính Hoàn không khỏi giận dữ, Mạc Tầm đột nhiên gọi nàng một tiếng "Nương nương", ý tứ bên trong, y làm sao không biết? Chỉ là giờ phút này, một chút khí lực trách hấn y cũng không có, ho nhẹ một tiếng, máu tươi lại phun.

Thanh phu nhân không đành lòng nhìn y như vậy, vội khuyên bảo: "Hoàng Thượng hại ngài như vậy còn chưa đủ sao? Ngài như thế còn muốn đi cứu nàng ta?" Dứt lời, bà đứng dậy ra ngoài.

Mạc Tầm kinh hãi, vội la lên: "Phu nhân đi đâu?"

"Ở đây trông chừng ngài ấy, thân thể ngài ấy không thể tiếp tục thi châm, ta đi lấy thuốc." Thanh phu nhân không hề quay đầu, vừa đi vừa nói.

Mạc Tầm nghe vậy mới thở phào nhẹ nhõm.

"Mạc Tầm!" Nguyên Chính Hoàn yếu ớt gọi hấn một tiếng.

Mạc Tầm run lên, cứ nghĩ y sẽ trách phạt mình, không ngờ, y lại trầm giọng nói: "Đau quá!"

"Chủ tử." Mạc Tầm trước nay đều lãnh khốc vô tình giờ phút này thế mà cũng trở nên luống cuống, trước giờ y chưa từng rên đau với hấn. Nhiều năm như vậy, hấn coi y như chủ tử, cũng coi như đệ đệ, vì thế tận lực không để y chịu khổ. Nhưng tình hoa này, hấn thật sự không có cách nào.

Hấn thật hận bản thân mình.

Mạc Tầm suy nghĩ rất nhiều nên không hề phát giác hành động của Nguyên Chính Hoàn. Tới lúc hoàn hồn, thân thể đã cứng đờ, không tin mà nhìn người trước mặt, y vậy mà... Phong bế huyệt đạo của hấn!

Không nhúc nhích được, chỉ có thể mở lớn hai mắt, Mạc Tầm la lên: "Chủ tử làm gì vậy?"

Mạc Tầm đưa lưng về phía Thượng Trang, vì thế nàng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nguyên Chính Hoàn ngồi dậy, yếu ớt nói: "Còn không đến cứu ta?"

Thượng Trang theo bản năng nhìn Mạc Tầm, còn đang định hỏi Mạc Tầm làm sao vậy thì đã thấy Nguyên Chính Hoàn giãy giụa muốn xuống giường. Nàng cả kinh, vội vàng tiến lên đỡ y.

Bên cạnh, Mạc Tầm căng lớn hai mắt nhìn hai người bọn họ.

Thượng Trang chưa kịp có phản ứng, cổ tay đột nhiên đau đớn, trong nháy mắt, khí lực toàn thân như bị rút đi, vội gọi: "Vương gia..."

"Không có việc gì đâu." Y đáp lời, nhẹ nhàng kéo nàng lên giường.

Cảm nhận lòng bàn tay nam tử đặt sau lưng, Thượng Trang sợ run lên, vội hỏi: "Vương gia muốn làm gì?"

"Át độc giúp người." Y cố sức nói chuyện. Sự phụ không cứu, Mạc Tầm cũng sẽ nhất quyết không cứu nàng, mà y không biết công lực có đủ hay không, nhưng bất kể thế nào cũng phải thử một lần.

Rút ba ngón châm ra, Nguyên Chính Hoàn tự đâm vào huyệt đạo trước ngực.

Vận hết nội công, y chậm rãi đưa chân khí vào cơ thể nàng.

Một cỗ tình cảm xông thẳng vào đan điền, sau đó chạy tới lồng ngực.

"Ưm..." Con đau kia lại ập tới, Thượng Trang bất giác nhíu mày. Nhưng nàng cho Nguyên Chính Hoàn hơn, y đã suy nhược như vậy, sao còn dám làm ra chuyện này? Nàng không tự chủ mà bật khóc, nước nỡ, "Vương gia, mau thu tay!"

"Chủ tử!" Mạc Tầm dồn chân khí tới cực hạn, cố gắng giải huyệt đạo bị phong bế, nhưng cho dù nỗ lực thế nào, một chút động tĩnh cũng không có.

Nguyên Chính Hoàn dùng ngón châm điểm huyệt, mà cách thi châm của y là chân truyền từ Thanh phu nhân, hấn sao có thể phá giải?

Hấn thật không ngờ chủ tử lại dùng cách này cứu nàng! Hấn bắt đầu tự hận chính mình, nếu chủ tử xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hấn sẽ không tha thứ cho bản thân.

Nếu hấn không nói câu đó, có lẽ Thanh phu nhân đã đồng ý ra tay cứu giúp!

Nếu hấn chịu giúp chủ tử, y đã không cần tự mình động thủ!

Chỉ là hiện tại, tất cả đã muộn, Thanh phu nhân ra ngoài bốc thuốc, không biết khi nào mới trở về.

"Vương gia..."

Nàng khóc rồi, nhưng y vẫn không nói chuyện, y sợ bản thân sẽ gục ngã bất cứ lúc nào.

Càng nhiều chân khí đưa vào người nàng, Nguyên Chính Hoàn càng dùng lực.

Thượng Trang thống khổ rên lên một tiếng, y kinh hãi, ánh mắt bắt đầu có chút mơ hồ.

Trong lòng Mạc Tầm run lên, cắn răng: "Chủ tử, thuốc hạ.... Thuốc hạ cứu nàng, ngài để thuốc hạ làm đi." Nếu Mị tâm có thể ép ra, sợ rằng hấn sẽ mất hơn phân nửa nội lực, chỉ là, y sao có thể nhìn Nguyên Chính Hoàn đi làm việc này.

Trái tim Thượng Trang thắt chặt, nếu không có Nguyên Chính Hoàn, Mạc Tầm sao có thể chủ động mở miệng nói giúp nàng? Giờ phút này, nàng không biết phải nói những gì, nội lực của Nguyên Chính Hoàn như thức gục độc trong thân thể, nếu không gắng gượng, nàng có lẽ đã ngất đi.

Nguyên Chính Hoàn cuối cùng cũng nghiêng đầu nhìn Mạc Tầm, Mạc Tầm kiên quyết nói: "Chủ tử cứ để thuốc hạ làm." Hấn thầm nghĩ, hấn phải tranh thủ thời gian khiến y thu tay.

Nguyễn Chính Hoàn yếu ớt cười một tiếng, đưa tay chạm ngón châm trên người Mạc Tầm "Nếu ngươi gạt ta, ta sẽ chết không yên..." Nói ra lời này phảng phất phải dùng hết khí lực, y thu tay đồng thời rút ngón châm trở về.

Y không thể kiên trì nữa, nghiêng người ngã qua một bên, há miệng, tất cả đều là máu.

Mạc Tầm bỗng nhiên nghĩ tới lời y vừa nói, hoảng hốt một hồi, nhanh chóng kéo nữ tử qua, truyền chân khí cho nàng.

Lực đạo mạnh mẽ trực tiếp tiến vào cơ thể, cổ họng đột nhiên có vị tanh ngọt, "Phụt" một tiếng, Thượng Trang phun ra mấy ngụm máu tươi ắn ắn có vài vệt đen.

Mạc Tầm quyết đoán thu tay về, tay đỡ mép giường lấy lại bình tĩnh, lúc này mới đưa mắt nhìn Nguyễn Chính Hoàn.

Thượng Trang vô lực ngã xuống, hiện tại đau đớn đã giảm đi nhưng vẫn chưa hoàn toàn biến mất. Lồng ngực ắn ắn đau đớn, nàng khó khăn quay đầu nhìn Mạc Tầm, mà hần nào có thời gian nhìn nàng, chỉ nắm chặt tay Nguyễn Chính Hoàn, cắn răng truyền chân khí cho y.

Độc trên người Thượng Trang, hần chỉ ép ra một nửa, nửa còn lại hần phải giữ để cứu chủ tử.

"Mạc Tầm..."

"Chủ tử yên tâm, nàng sẽ không chết." Hần khuyên y một câu, lại hỏi Thượng Trang, "Nương nương không phải tốt hơn rồi sao?"

Thượng Trang gạt mình, miễn cưỡng mở miệng: "Vương gia, ta không sao." Nàng biết, Mạc Tầm không hề tính nguyên cứu nàng, nếu không phải vì Nguyễn Chính Hoàn, hần có chết cũng không ra tay giúp đỡ.

Cho dù không biết công phu nhưng nàng có thể đoán được, ép độc ra khỏi cơ thể phải dùng nội lực rất lớn, mà giờ khắc này, hần chỉ một lòng cứu Nguyễn Chính Hoàn.

Nghe Thượng Trang nói thế, Nguyễn Chính Hoàn cuối cùng cũng có chút yên tâm.

.....

Phục Linh vội qua Nam Uyển, đứng trước cửa phòng Nguyễn Chính Hoàn gọi vài tiếng nhưng bên trong không hề có tiếng trả lời. Nàng không cam lòng tiếp tục gọi, lại nghe tiếng Linh Khuyết ở cạnh truyền tới: "Ngươi lại có chuyện gì?" Thanh âm nàng ấy lạnh lùng, hoàn toàn không có ý tốt.

Phục Linh hừ một tiếng: "Ta đi tìm Vương gia, liên quan tới ngươi sao?" Nàng ta hôm nay nhiều nhất chỉ là thị nữ của Vương gia, hai người không ai tôn quý hơn ai, nàng bất kính với nàng ta thì có thể nào?

Linh Khuyết tức giận tới sắc mặt thay đổi, tiến lên định đưa tay đánh nàng, lại không ngờ Phục Linh sớm đã bắt được, đẩy nàng ta ra, trầm giọng: "Hôm nay Mạc Tầm không có ở đây, ngươi chớ có chọc bà cô này, coi chừng chịu thiệt!" Chỉ cần Mạc Tầm không bảo vệ nàng ta, nàng không sợ.

"Ngươi!" Linh Khuyết tức giận tới sắc mặt trắng bệch.

Nói tới đây, Phục Linh mới cảm thấy không đúng.

Đúng rồi, là vì Mạc Tầm không có ở đây, nếu không, chỉ cần nàng gọi hần sẽ xuất hiện.

Nha đầu xoay người, híp mắt xuyên qua khe cửa nhìn vào, bên trong quả nhiên không có ai.

"Vương gia đâu?" Nàng không khỏi hỏi.

Linh Khuyết cũng gạt mình, cái gì? Y ra ngoài rồi sao?

Phục Linh càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, Vương gia không có ở đây, tiểu thư cũng vậy...

Ai da, chậm một bước rồi!

Phục Linh xoay người rồi đi, trước sau tìm khắp Tàn Vương phủ một lần, vẫn không nhìn thấy tiểu thư. Nha đầu như muốn khóc, thời điểm tới cửa ra vào, nàng nghe có người nói Hoàn Vương đã xuất phủ.

Vương gia xuất phủ, vậy tiểu thư...

Phục Linh sợ tới cánh môi mấp máy không ngừng, không biết phải làm thế nào cho phải.

Hoàng Thượng bên kia, nàng có nên nói không?

Nguyễn Duật Diệp đang đọc tin Dương Thành Phong truyền tới, đúng lúc Trương công công vội vàng đi vào, bẩm báo: "Hoàng Thượng, không ổn rồi, nô tài khi nãy đi ngang qua Nam Uyển nhìn thấy Linh Khuyết cô nương."

Nguyễn Duật Diệp cả kinh, vội buông phong thư trong tay xuống, nghiêm nghị hỏi: "Ngươi nói cái gì?"

Linh Khuyết? Nàng ấy không phải theo Nguyễn Chính Hoàn xuất phủ rồi sao?

"Nô tài còn sợ mình nhìn lầm, cố ý lấy cớ ngài sai nô tài tới thăm Vương gia mà vào trong, xác thật là Linh Khuyết cô nương." Trương công công biết việc này không ổn, nói hết mới dám đưa tay lau mồ hôi.

Hai tay siết chặt, Nguyễn Duật Diệp như nhớ tới gì đó, bật thốt lên: "Đi gọi Vu Tu Dung tới đây!"

Trương công công gạt mình, giờ phút này cũng không dám hỏi nhiều, nhận lệnh rồi lập tức lui xuống.

Nguyễn Duật Diệp bắt đầu khăn trương, thậm chí là có chút sợ hãi.

Không lẽ nàng đã.

Cấn rắng, hấn miễn cưỡng cười cười, an ủi chính mình, không đâu, Vu Nhi sẽ không theo y, nhất định không.

Trương công công ra ngoài, xa xa nhìn thấy Phục Linh do dự bất định, hấn tranh thủ thời gian, nhanh chóng tiến lên gọi: "Phục Linh cô nương, Hoàng Thượng đang tìm Tu Dung nương nương."

Phục Linh kinh hãi, giấy không thể gói được lửa rồi, phải làm sao đây?

"Còn ngại ra làm gì? Mau đi mời Tu Dung nương nương." Trương công công thúc giục.

Phục Linh gấp tới độ bật khóc: "Mời cái gì? Không thấy tiểu thư nhà ta đâu nữa, hu hu..." Một mình nàng sốt ruột không biết thương lượng với ai, nói với Hoàng Thượng, không biết Hoàng Thượng có tức giận không? Hơn nữa hôm qua Vương gia muốn gặp tiểu thư, rốt cuộc là chuyện gì, tiểu thư lại không nói, nàng nghĩ nghĩ, hai chuyện khẳng định có liên quan.

Trương công công hoảng sợ, vội vàng trở về bẩm báo.

Không thấy nữa...

Đáy lòng Nguyên Duật Diệp tự hỏi.

Nàng thật sự theo Nguyên Chính Hoàn đi rồi sao?

Nếu như nàng dẫn theo Phục Linh, hấn có lẽ sẽ không để ý như vậy.

"Phải người đi tìm." Hấn cấn rắng.

"Hoàng Thượng..."

Trương công công tiến lên một bước, lại nghe hấn giận dữ quát: "Còn không đi!"

Phục Linh đứng một bên sợ tới co rụt thân thể, đây là lần đầu tiên nàng thấy Nguyên Duật Diệp như vậy. Trong quá khứ, trước mặt tiểu thư, ngài ấy đều vô cùng nhẹ nhàng. Nàng đoán đúng, việc này một khi để Nguyên Duật Diệp biết, hấn chắc chắn tức giận.

Nhưng có lẽ chuyện này cuối cùng vẫn giấu không được.

.....

Trong căn nhà gỗ, Thanh phu nhân vẫn chưa trở về.

Thượng Trang nghỉ ngơi một lúc mới cảm thấy thân thể đỡ hơn. Mặc Tầm diu Nguyên Chính Hoàn ngồi xuống, chính mình ở bên điều khí dưỡng tức.

Trong phòng thoáng trở nên yên tĩnh.

Thượng Trang mơ màng nhìn ánh mặt trời mãnh liệt bên ngoài, lúc này hấn đã là giữa trưa. Nàng đột nhiên nhớ tới Nguyên Duật Diệp đang ở Tân vương phủ, nếu để hấn phát hiện nàng ra ngoài, e rằng lại xảy ra đại sự. Chỉ là với tình hình này, nhất thời nàng không trở về được.

Thở dài một tiếng, nàng chưa từng nghĩ tới việc phải xuất phủ, cho nên mới không nói rõ với nha đầu Phục Linh, nha đầu ấy lúc này chắc đang rất lo lắng.

Đột nhiên, Mặc Tầm mở mắt, sắc mặt thay đổi, lại nghe Nguyên Chính Hoàn lên tiếng: "Có người!" Thính lực của y trước nay đều rất tốt, cho dù thân thể suy yếu nhưng không hề ảnh hưởng.

Thượng Trang vội vàng đứng dậy, Mặc Tầm nhanh chóng phóng tới bên cửa, xuyên qua khe nhỏ nhìn ra bên ngoài, trầm giọng: "Chủ tử, khoảng bảy tám người."

Nguyên Chính Hoàn không hỏi kẻ tới là ai, chỉ có sắc mặt thoáng trầm trọng.

Mặc Tầm cảm trường kiếm đặt trên bàn, nói với Thượng Trang: "Đưa chủ tử ra ngoài từ cửa sổ sau!" Dứt lời, hấn liền lao mình phóng ra.

Thượng Trang lập tức đi qua diu Nguyên Chính Hoàn dậy.

Hai người trốn ra ngoài từ cửa sổ phía sau, đi được một đoạn, sau lưng đã truyền tới tiếng đánh nhau.

Tìm một rừng cây nấp vào, Thượng Trang không khỏi hỏi: "Sư phụ ngài..." Đi lâu như vậy vẫn chưa về, liệu có phải...

Nguyên Chính Hoàn thở hổn hển nẩy hơi, lắc đầu: "Không đâu." Có lẽ thuốc cần sử dụng khó tìm, sư phụ mới không kịp trở về, mà y cảm thấy may mắn khi bà chưa quay lại, bởi vì người đến còn chưa rõ là ai. Người của Nguyên Duật Diệp sao?

Y bất giác xoay người hướng nữ tử bên cạnh, muốn biết có phải người Nguyên Duật Diệp phái tới không, chỉ cần dùng nàng dò xét là biết.

Lòng ngực đau đớn trở lại, y cười lạnh.

Nguyên Duật Diệp giống hệt phụ hoàng của mình, không ai có thể so sánh được.

Thượng Trang cũng nghĩ là Nguyên Duật Diệp tới, nhưng hấn thật sự không còn quan tâm nàng sao? Nghĩ tới đây nàng không khỏi cười cười, có phải hấn biết nàng theo Nguyên Chính Hoàn ra ngoài, trái tim đối với nàng đã nguội lạnh, vì thế mới phát sát thủ tới?

Nguyên Chính Hoàn thở nhẹ nẩy hơi thờ, nhưng lại lắc đầu: "Sư phụ ta sẽ không đâu." Tất nhiên là hấn được khó - }l} sư

"Đi!" Một từ ngắn gọn, y kéo nàng đứng dậy.

Thượng Trang chỉ có thể đứng lên, diu y đi về phía trước.

Nàng vừa chạy vừa quay đầu nhìn, trong lòng có chút hoảng sợ, nàng sợ vừa quay đầu sẽ nhìn thấy dung nhan quen thuộc kia. Đùng lúc này, trước mắt là một con dốc, cả hai đều không kịp phòng bị, cứ thế mà ngã xuống.

"A!" Thượng Trang kêu lên.

Nguyên Chính Hoàn kinh hãi, cuống quýt giữ chặt tay nàng, bọn họ cứ thế cùng nhau lăn xuống.

Y ôm chặt lấy nàng, con đường không bằng phẳng rất nhanh liền kết thúc. "Phịch" một tiếng, một tảng đá lớn đập vào sau gót y, y chỉ kịp thét lớn, sau đó hoàn toàn mất đi tri giác.

"Vương gia!" Thượng Trang được y bảo vệ trong lòng hoàn hảo không có chuyện gì, nàng gọi y nhưng không nghe y đáp lại, sợ tới mức vội vàng dò xét, đá đập vào đầu, thật nhiều máu...

"Vương gia!" Nàng run rẩy nâng y dậy, để y tựa vào người mình, dùng khăn đè lại vết thương. Máu tươi rất nhanh xuyên qua khăn lụa thấm ướt cả bàn tay nàng.

Thượng Trang cuống quýt xé vạt áo để lên, rất lâu sau, chất lỏng ấm áp kia mới không còn dừng mãi trào ra. Nàng cắn răng buông tay, cúi đầu kiểm tra, phát hiện trên đầu y có một vết thương rất lớn. Đau lòng tới bật khóc, nhưng cẩn thận nhìn kỹ, bên cạnh chỗ vừa chảy máu đó hình như còn có một vết thương cũ.

Thượng Trang kinh hãi, trước kia đầu y từng chịu tổn thương sao?

Vì sao chưa từng nghe ai nhắc tới?

Giờ phút này đã không còn nghe được tiếng đánh nhau, ngược mắt nhìn mới phát hiện con dốc này thật dài, cơ hồ không thể nhìn thấy đầu bên kia.

Thượng Trang cũng không biết phải làm gì lúc này, cũng may đầu y không còn chảy máu.

Ánh mặt trời mãnh liệt rơi xuống khiến mắt người ta như trở nên đui mù, Thượng Trang cố gắng dùng thân thể che chắn cho y, trong nháy mắt, nàng mới nhớ tới sự thật y không thể nhìn thấy. A, cũng không biết y có cảm nhận được ánh sáng hay không.

Toàn thân đều đau đớn, lồng ngực đau, còn cả đầu của y...

Bất giác đưa tay chạm vào, chỉ cảm thấy lòng bàn tay truyền tới cảm giác uơn ướt.

Mỗi lần phát tác khi trước đều là từng trận đau đớn, mà giờ phút này, đau đớn như dao găm khiến y nhịn không được mà rên một tiếng.

Thấy y cử động, Thượng Trang vui mừng mà gọi: "Vương gia!"

Vương gia...

Là giọng nói của nữ tử, đúng vậy, giọng nói vô cùng quen thuộc.

Giọng nói này y hình như đã nghe vô số lần nhưng nó hình như đã ở rất xa.

Trong đầu hiện lên vô số hình ảnh.

Tại Hoán Y Cục, thời điểm nàng rót trà cho y.

Tại Hưng Viên, thời điểm nàng ôm lấy y.

Thân ảnh nữ tử mảnh khảnh, còn cả tiếng cười của nàng.

Nàng nói, cho dù y làm gì cũng đều sẽ không trách y.

"Ưm" Nguyên Chính Hoàn liếc mắt mở mắt.

"Vương gia!" Thượng Trang lần nữa gọi y.

Nguyên Chính Hoàn chỉ có thể nhìn thấy một màu đỏ trước mắt, còn cả thân ảnh mơ hồ của nữ tử.

Nàng..

Trái tim như bị thắt chặt, y theo bản năng mà đưa tay lên.

Thượng Trang cho rằng y đang tìm mình, vì thế vội vàng vươn tay nắm lấy tay y.

Một tay y đặt lên trán, thống khổ mà nhắm mắt lại, lần nữa mở ra, cảnh tượng trước mắt rõ ràng thêm một chút.

Y đã có thể nhìn thấy dung nhan của nữ tử đó.

Sắc mặt tái nhợt, nàng đang nhìn y, trông thật mỏng manh, nhưng mọi thứ cùng trí nhớ trong đầu tựa hồ chậm rãi hợp lại.

Hơn mười năm mù lòa, y bỗng nhiên có thể lần nữa nhìn thấy mọi thứ.

Không tự chủ mà nắm chặt tay nàng, động môi, y mở miệng gọi: "Thượng Trang."

"Ta đây, ta đây." Thượng Trang vội đáp lại.

Nhưng trong nháy mắt, nàng bỗng nhiên giật mình.

Y vừa gọi nàng là gì?

"Vương gia, ngài... Gọi ta là gì?" Nàng nghe lầm sao? Là nàng nghe lầm đúng không?

"Thượng Trang." Y cười, đúng vậy, cái tên bị phủ đầy bụi trong ký ức, trong giờ khắc này đột nhiên hiện ra. Y đã quên nàng bao lâu? Rốt cuộc đã bao lâu rồi? Phảng phất như ngàn

năm vạn năm, rất lâu rất lâu."

"Thượng Trang." Y lại gọi nàng một tiếng.

Đau đớn trước ngực lần nữa kéo dài không dứt, y nhớ ra bản thân còn đang trúng tình hoa, chỉ là giờ phút này, nội tâm chỉ có cao hứng, dường như không ai cao hứng hơn y vì nhớ ra nàng.

"Vương gia... Nhớ ra ta sao?" Nàng cả kinh, trái tim không khỏi hoảng loạn. Vừa cao hứng, nhưng tâm tình vừa phức tạp, đủ loại cảm xúc cùng nhau tới khiến giờ khắc này nàng không biết phải đối diện thế nào.

Nguyên Chính Hoàn ngồi dậy, trước mắt bỗng nhiên quay cuồng một hồi, Thượng Trang vội dìu lấy y. Trước mắt lần nữa trở nên mơ hồ, y cắn răng, cố gắng lấy lại bình tĩnh, nữ tử trước mặt mới chậm rãi rõ ràng.

Thời điểm rời kinh, y từng muốn dẫn nàng đi, nàng lại nói, nàng tham luyện quyền lực trong cung, không muốn rời khỏi.

Sau đó, Nguyên Duật Diệp buộc y chọn một chén rượu, mà y lại uống hết chúng. Kết quả, bên trong không phải độc dược, mà là tình hoa.

Tất cả, y đều đã nhớ lại.

Mà hiện tại y rốt cuộc cũng biết nguyên nhân vì sao nàng không đi cùng mình.

Khi đó, là y phụ nàng.

Nắm tay nàng mỗi lúc một chặt, y ngược mắt, mỉm cười với nàng.

"Vương gia." Cảm nhận lòng bàn tay y không ngừng run rẩy, Thượng Trang khẩn trương gọi một tiếng.

Hai người dìu nhau đứng lên, y vẫn đau đầu, bước chân bên dưới không hề vững vàng, chỉ có thể dựa vào Thượng Trang.

Thượng Trang nhìn không được mà quay đầu nhìn, không thấy Mạc Tầm, cũng không thấy truy binh đuổi theo.

"Mạc Tầm bên kia không cần lo lắng." Y trầm giọng.

Thượng Trang gật đầu, lại đột nhiên hỏi: "Đầu của Vương gia... Từng bị thương sao?"

Y gạt mình, một tay theo bản năng xoa xoa cái ót, chỗ đó hiện tại vẫn chặt vật bất kham. Có lẽ khi nãy nàng đã nhìn thấy vết thương kia, y không định giấu diếm, gật đầu: "Ừ, khi bé từng bị thương, sư phụ nói ở đây..." Y chỉ chỉ lên đầu, "Ở đây có huyết khối."

Y mỉm cười, nghiêng đầu nhìn Thượng Trang, trong con mắt như lóe lên tia sáng.

Buông tay xuống, đối diện với máu tươi đã khô, Nguyên Chính Hoàn nhú mày nói: "Đã lâu không thấy màu sắc rồi."

Lần này Thượng Trang thật sự kinh hãi, bật thốt lên: "Vương gia nhìn thấy được?"

"Cũng không biết tại sao lại có thể nhìn thấy." Bước chân bên dưới loạng choạng, Thượng Trang dùng sức một hồi mới không để y ngã xuống, y cười xấu hổ: "Chóng mặt quá, ta đứng không vững."

Hơn mười năm sư phụ luôn tìm cách chữa trị đôi mắt cho y, nhưng tới nay vẫn chưa có kết quả. Thử rất nhiều cách nhưng lần nào cũng vậy, hơn nữa tổn thương ở trên đầu, dù y thuật cao siêu, sư phụ cũng không dám tùy tiện động thủ.

A, ai có thể ngờ rằng hôm nay y lại đột nhiên có thể nhìn thấy.

Thượng Trang chấn động nhìn nam tử bên cạnh, chợt nhớ tới lời Phục Linh từng nói, không tự chủ mà mở miệng hỏi: "Thuốc Vương gia dùng là vì cái này?"

Y gạt mình, gật đầu: "Đó là thuốc sư phụ kê, dùng hơn mười năm rồi." Sư phụ nói phải duy trì trị liệu, thứ nhất là vì huyết khối trong đầu, thứ hai là vì chứng bệnh đau đầu của y.

Càng đi về phía trước, cảm giác mê muội càng nhiều, y không dừng bước, nhưng hai mắt đã nhắm chặt. Thật buồn cười, xem ra, y không quen dùng mắt nhìn mọi thứ, nhắm lại, ngược lại sẽ cảm thấy quen hơn, y thích dùng đôi tai lắng nghe động tĩnh bốn phía.

Trái tim điên cuồng đập loạn, chần chờ hồi lâu, Thượng Trang cuối cùng cũng hỏi: "Tại sao... Lại bị thương?" Đây là lần đầu tiên ở trước mặt y, nàng nhắc tới trận cung biến khi đó. Nàng nghĩ, đây hẳn là ký ức đau đớn nhất trong cuộc đời của y.

Bước chân bên dưới dừng lại, không phải vì chóng mặt mà không đi được, mà y thật sự hết khí lực rồi. Sau lưng đã không còn ai đuổi theo, y nghĩ mình chỉ cần đứng đây chờ Mạc Tầm đến.

Chậm rãi ngồi xuống, có rất nhiều chuyện, y vẫn không thể để nàng biết.

"Vương gia..." Thượng Trang kinh ngạc nhìn y.

Trên tay y chẳng biết lúc nào đã có hai cây ngân châm. Thượng Trang chấn động, nàng biết y là muốn dùng ngân châm giảm bớt đau đớn của tình hoa. Định mở miệng khuyên nhủ, nàng động môi nhưng một câu cũng không nói thành lời.

Khuyên thế nào đây?

Nguyên Chính Hoàn phảng phất như biết rõ nội tâm của nàng, an ủi: "Không sao, tạm thời có thể trấn áp, chờ sư phụ ta tới, bà ấy sẽ có cách."

Thượng Trang nhớ tới Thanh phu nhân đang đi bốc thuốc cho y, nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng không nói gì.

Y kéo nàng ngồi xuống, lúc này nàng mới phát hiện y vẫn nhắm chặt đôi mắt, nhú mày hỏi: "Mắt không sao chứ?"

Là không thích ứng, hay như thế nào?

Y lắc đầu: "Không sao, chỉ là quá lâu không nhìn thấy, không quen mà thôi. Hơn mười năm, thỉnh thoảng ta mới có thể nhìn thấy mơ hồ, nhưng đa phần đều sống trong bóng tối, chẳng khác gì kẻ mù."

Y lên tiếng, Thượng Trang mới nhớ vấn đề của nàng, y vẫn chưa trả lời. Nàng không cam lòng mà hỏi lại lần nữa: "Sao lại bị thương?"

Nguyên Chính Hoàn chấn động, qua nửa ngày mới mở miệng: "Những việc đó, nàng không cần biết."

"Ta muốn biết." Nàng muốn biết một chút về y.

"Có người muốn giết ta, mà ta may mắn sống sót." Câu trả lời hết sức ngắn gọn.

"Tiên Hoàng sao?"

Y cười nhạt một tiếng, gật đầu.

Thì ra là Tiên Hoàng muốn giết y, dù sao cũng không phải lần đầu, khó trách thời điểm nhắc tới di chiếu, Nguyên Chính Hoàn rất nhanh đã đoán được nội dung bên trong. Thì ra đúng là như thế!

"Vương gia, ngài hận ngài ấy sao?"

"Hận!" Y đáp không chút chần chờ, "Ông ta khiến ta mất hết tất cả!"

Những lời này đều vô cùng ngắn gọn, nhưng bên trong xen lẫn quá nhiều cảm xúc.

Đột nhiên, Thượng Trang không biết phải tiếp tục thế nào mới phải, phảng phất như tất cả lời an ủi đối với y đều không có ý nghĩa.

Cho nên, y mới ảm đạm nhiều năm như vậy.

Cho nên, y mới cầu kết với người Lê Quốc.

Cho nên, y mới coi Nguyên Duật Diệp là địch...

Không, phải nói là, người y hận không phải Nguyên Duật Diệp, người y hận là nhi tử của Tiên Hoàng.

Đúng vậy, đứng trước hoàng quyền, thù đoạn hèn hạ đều không sao cả. Thắng làm vua, thua làm giặc, đó mới là đạo lý, đạo lý từ cổ chí kim không hề thay đổi.

Không tự chủ mà nắm chặt hai tay, nàng nhìn y, thấp giọng: "Vương gia tác hợp Linh Khuyết và Mạc Tầm là vì cho rằng Linh Khuyết là công chúa Lê Quốc sao? Như vậy, ngài mới được Lê Quốc ủng hộ đúng không?"

Y không phủ nhận, chỉ cau mày nói: "Không phải cho rằng, mà là xác định."

Thượng Trang chấn động, đúng vậy, là nàng hồ đồ rồi, chuyện này sao có thể dễ dàng phạm sai lầm. Linh Khuyết không phải công chúa, nàng vô cùng rõ ràng, nhưng điều đó không có nghĩa Nguyên Chính Hoàn cũng tình tường mọi việc.

Y tiếp tục: "Lần đó ở Thành vương phủ, Linh Khuyết tới tìm ta, ta vô tình phát hiện ngọc bội trên người nàng ấy. Từ lúc đó ta đã biết thân phận của Linh Khuyết." Y nói vô cùng chắc chắn, sắc mặt không hề thay đổi, "Sau này Hoàng Thượng phong nàng ấy làm Thục Viện, ta liền biết, Hoàng Thượng khẳng định cũng đã biết thân phận của nàng ấy."

Y tựa vào cổ thụ sau lưng, vết thương ở đầu bắt đầu đau trở lại. Y ngừng một lát, rồi nói: "Cuộc sống trong cung của nàng ấy không thuận lợi, quan trọng là, ta muốn nàng ấy xuất cung."

Thượng Trang đương nhiên rõ ràng, nếu là công chúa Lê Quốc, mà Nguyên Chính Hoàn lại có quan hệ với Lê Quốc, bọn họ đều muốn nàng ấy bình an.

"Hoàng Hậu dùng tăng hoa hồng oan uống Linh Khuyết, hơn nữa chính nàng ấy phóng hỏa dụ dỗ Hoàng Thượng tới, lại bị Văn Phi hãm hại hạ mị dược trong trà của Hoàng Thượng, tất cả khiến Hoàng Thượng hạ quyết định tiễn nàng ấy xuất cung."

"Không." Y lắc đầu, "Lừa là ta lệnh Mạc Tầm phóng."

Thượng Trang kinh hãi, nghe y tiếp tục: "Lúc đó nàng ấy chỉ không cẩn thận làm đổ cây nến, Mạc Tầm liền thuận tay phóng hỏa. Ta đoán muốn tiễn Linh Khuyết xuất cung, Hoàng Thượng sẽ tới tìm ta."

Thượng Trang khiếp sợ nhìn y, đúng vậy, y tính toán quá chuẩn.

Nguyên Duật Diệp đưa Linh Khuyết tới Thục Quận, với Nguyên Chính Hoàn mà nói là sự tình thuận lý thành chương. Chỉ là y không ngờ rằng, Nguyên Duật Diệp cũng thừa cơ sắp xếp Linh Khuyết giám thị y.

Chú cháu bọn họ, ai cũng không dễ đối phó.

Nguyên Chính Hoàn nhận ra thân phận công chúa Lê Quốc, bản thân che giấu rất tốt, y không để Linh Khuyết phát hiện điều gì, Linh Khuyết chỉ có thể nhìn thấy những gì y muốn mọi người ấy nhìn thấy.

Việc này, về sau Nguyên Duật Diệp có nói với nàng. Có lẽ đây là nguyên nhân Nguyên Chính Hoàn chậm chạp không đưa công chúa Lê Quốc trở về Lê Quốc, chỉ cần y có hành động này, Nguyên Duật Diệp sẽ biết y có dị tâm.

Nhớ tới Lê Quốc, Thượng Trang không khỏi hỏi: "Hứa Thái Hậu có biết quan hệ của ngài và Lê Quốc không?"

Y thoáng sợ run lên, lắc đầu: "Bà ta không biết, có phải nàng muốn hỏi ta có sợ Hứa Thái Hậu không đúng không?"

Thượng Trang cắn răng, y thật thông minh, kỳ thật nàng muốn hỏi, chuyện Tân Vương làm phản có phải y cũng nhúng tay không?

Y không cố kỵ mà trả lời: "Nàng đoán không sai, chuyện của Tân Vương, ta cũng có phần. Ta nghĩ, toàn bộ Tây Chu này, người có thể hiểu được nỗi khổ không thể đi lại của Tân

Vương cũng chỉ có mình ta hiểu. Khi đó, nói vài lời với hấn chỉ có mình ta!"

Y bí mật liên lạc với Tần Vương, y chỉ nói, chuyện ở Hưng Viên, Nguyên Duật Diệp không thoát khỏi liên quan, chỉ riêng việc hoàng đế hôm nay là Nguyên Duật Diệp, dù không bằng không chứng, Tần Vương cũng tin tưởng mà không hề nghi ngờ.

Mà bọn họ, một người bị Tiên Hoàng hãm hại, một người bị Nguyên Duật Diệp hãm hại, đó còn chưa đủ là cầu nối giúp hai người liên minh sao?

Thượng Trang sợ run lên, thì ra y có thể nhìn thấu lòng người tới như vậy.

Tại thời điểm Tần Vương thống khổ nhất, hấn chỉ có người hoàng thúc này thấu hiểu, loại đau đớn này, ngay cả Hứa Thái Hậu cũng không khuyên giải được. Bên cạnh có một người lý giả như thế, Tần Vương còn không mắc câu sao?

Hôm nay Tần Vương đã chết, e rằng Hứa Thái Hậu vĩnh viễn cũng không biết người đứng sau nhĩ tử lại là Nguyên Chính Hoàn.

Thượng Trang nhìn y, thấy sắc mặt y ngày càng tái nhợt, nhìn không được mà sợ hãi, nhưng nàng biết lúc này không nên nói chuyện.

Tay y vẫn nắm chặt tay nàng như trước, cảm giác ấm áp xuyên thẳng vào tim này khiến nàng thoáng bối rối.

"Lần đó ở Hưng Viên, đứng sau hòn non bộ ra tay làm Tiên Thái Hậu bị thương là ta, ta sợ nàng bị bọn họ phát hiện." Y nhẹ giọng, "Trên trường đua, người cứu ta cũng là nàng, chỉ là ngày đó bệnh cũ tái phát, đầu vô cùng đau đớn, ngay cả ngón chân cũng không cảm ôn, vì thế mới khiến mặt hấn bị thương." Có câu y nói, có câu lại không nhưng ngày đó xác thật có một lực lượng dồn y vào chỗ chết.

Hít một hơi thật sâu, Thượng Trang cuối cùng cũng hỏi: "Sao lại cứu ngài ấy?" Y không phải hận hấn sao? Tội gì phải cứu hấn?

Y khẽ cười: "Vì hai nguyên nhân, thứ nhất, khi đó hấn vẫn chưa là Hoàng Thượng, thứ hai, tương lai nàng sẽ biết."

Thượng Trang chấn động, không ngờ y chỉ nói phân nửa, có điều, chuyện y không muốn nói, nàng biết bản thân không nên đào sâu.

Nguyên Chính Hoàn ho khan vài tiếng, máu tươi đã trào ra, nhưng y vẫn cười, hôm nay cao hứng như vậy, y đương nhiên phải cười.

"Vương gia..." Thượng Trang run rẩy giúp y lau vết máu ở khóe miệng, "Đừng nói nữa."

Cha nợ con trả, cả đời ân oán, y cuối cùng vẫn muốn đòi nợ từ Nguyên Duật Diệp, chuyện nàng không muốn nhìn thấy nhất cuối cùng vẫn xảy ra.

Nàng có thể khuyên ai thu tay đây?

Nhìn nam tử trước mặt, nàng cắn răng: "Người Lê Quốc không thể giúp ngài nữa rồi." Nói như vậy, y sẽ biết khó mà rút lui sao?

Không ngờ, y lại lắc đầu: "Không có ngày đó, nàng yên tâm."

"Vương..."

"Vi hấn sao?" Y lặng lẽ mở mắt nhìn nữ tử trên mặt, dung nhan xinh đẹp này hiện tại đã có vết nước mắt.

Khóc, rốt cuộc là vì y, hay Nguyên Duật Diệp?

Đối diện với ánh mắt của y, qua nửa ngày, Thượng Trang mới nhớ y đã có thể nhìn thấy. Quẩn bách trốn tránh, nàng cắn môi nói: "Ta cũng không muốn Vương gia gặp chuyện không may."

Không muốn y gặp chuyện không may!

Chỉ một câu này thôi với y mà nói đã đủ lắm rồi.

Nữ tử vì y mà gấu chiều thương, chỉ riêng điểm này, y nào dám yêu cầu nàng nhiều hơn?

Mặc kệ Nguyên Duật Diệp là gì trong lòng nàng, y đối với nàng vẫn quan trọng như vậy. Lần này, y sẽ không nhượng bộ, nhất định phải đi tới cuối cùng.

Còn đang nghĩ nghĩ, Nguyên Chính Hoàn đã nghe rất nhiều tiếng bước chân hướng về phía bên này. Y biết, một trong số đó là Mạc Tầm, còn những người khác, bất luận là ai, bọn họ tới đây đều là đòi mạng y.

"Thượng Trang." Y thấp giọng gọi nàng.

Nàng quay đầu nhìn y, thấy y đang nghiêm túc nhìn mình.

"Đội ta, ta sẽ dẫn nàng đi." Đây là lời hứa, cũng là cơ hội cuối cùng dành cho y.

Đau, đau đớn lúc này ngăn chận tựa hồ đã không thể áp chế.

Nguyên Chính Hoàn lướt qua bà vai nàng nhìn thấy đám người đang tới.

Y nhìn thấy Mạc Tầm, sau đó là Mộ Dung Vân Sở đang đi cạnh hấn.

"Chú tử!" Mạc Tầm tận lực kêu lên, những sát thủ đó công phu đều là nhất đẳng, hấn vừa tổn hại nguyên khí, nếu không cũng sẽ không chặt vật thể này.

Mộ Dung Vân Sở phụng lệnh Nguyên Duật Diệp ra ngoài tìm người.

"Chú tử!"

"Vương gia!"

Thượng Trang theo bản năng quay đầu nhìn, đột nhiên cảm thấy nam tử bên cạnh hình như tới gần mình hơn. Nàng kinh hãi, vừa quay đầu, đôi môi của nam tử đã đập vào mắt.

Thượng Trang hoảng sợ mở lớn hai mắt.

Đau đớn trong nháy mắt cơ hồ khiến Nguyên Chính Hoàn gục xuống, nhưng bàn tay to rộng của hắn nắm chặt eo nàng, y cúi đầu hôn nàng, nhẹ giọng ní non: "Đội ta!"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phương Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 2: Ngân châm

"Vương gia!" Những người kia đã nhìn thấy bọn họ.

Nguyên Chính Hoàn cười lạnh một tiếng, đưa tay, lần nữa dùng khăn lụa che mặt cho Thượng Trang. Mặt mũi này, y sẽ cho Nguyên Duật Diệp, có điều y thật tò mò, biết chuyện giữa y và Thượng Trang, Nguyên Duật Diệp sẽ có thái độ gì?

Mạc Tầm lao xuống, thấy Nguyên Chính Hoàn nhanh tay lấy thu ngân châm trên ngực xuống. Hắn cả kinh, vội diu thân thể y, nghe y nhỏ giọng hỏi: "Sư phụ đâu?"

"Phu nhân không sao." Mạc kệp đã về chưa nhưng chỉ cần gặp tình cảnh đó, bà ấy chắc chắn sẽ không xông vào.

Nghe vậy, Nguyên Chính Hoàn mới yên lòng, lại hỏi: "Người thì sao?"

"Thuộc hạ cũng không sao." Mạc Tầm cắn răng, khổ sở trong lòng, chính y đã như vậy còn quan tâm hắn làm gì?

Mộ Dung Vân Sở cũng tiến lên, nhìn thoáng qua nữ tử bên cạnh, hắn không nhiều lời, chỉ hướng Nguyên Chính Hoàn mà hỏi: "Vương gia sao rồi? Mạc thị vệ, mau đưa Vương gia hồi phủ."

Mạc Tầm không nói một câu, trực tiếp công Nguyên Chính Hoàn rồi đi. Bước chân bên dưới ngày càng nhanh, hắn thật sự lúc này chủ từ chỉ để ý tới Thượng Trang, có điều sự thật chứng minh hắn đã nghĩ nhiều, mãi tới khi rời khỏi chỗ đó, y không hề nhắc tới Thượng Trang một câu.

Ánh mắt Mộ Dung Vân Sở cuối cùng cũng dừng trên mặt Thượng Trang, trong mắt hiện lên tia khác thường. Hắn đuổi tay đỡ cánh tay nàng, trầm giọng: "Cô nương cũng hồi phủ đi."

Thị nữ ra ngoài cùng Hoàn Vương lại là Vu Tu Dung, tuồng vui này thật đáng xem.

Đặc biệt là khi này, hắn còn nhìn thấy một màn thú vị.

Mộ Dung Vân Sở đột nhiên nhớ tới cảm giác đầu tiên nàng dành cho hắn, nàng đúng là thích trêu chọc Hoàng Thượng, ngay cả Vương gia cũng không chịu buông tha.

Thượng Trang không nói lời nào, hắn không trực tiếp gọi nàng một tiếng "Nương nương", như thế đã đủ mặt mũi.

"Mời." Mộ Dung Vân Sở trầm giọng.

Thoáng chần chờ, Thượng Trang cuối cùng cũng nâng bước đi về phía trước. Trước mắt đã không còn nhìn thấy Nguyên Chính Hoàn và Mạc Tầm, bọn họ đi cũng thật nhanh.

Mộ Dung Vân Sở đi sau, ngược mắt nhìn cái dốc dài dài này, khóe miệng khẽ cong lên.

Mạc Tầm vội vàng đưa Nguyên Chính Hoàn rồi đi, hắn biết người trên lưng khí tức đang rất hỗn loạn. Đang định mở miệng hỏi thăm, Nguyên Chính Hoàn đã nói: "Mạc Tầm, ta nhìn thấy rồi."

Mạc Tầm cả kinh, vội hỏi: "Chủ tử nói gì?"

"Ta nói, ta nhìn thấy rồi." Nguyên Chính Hoàn từ từ nhắm hai mắt lại, y vẫn không quen dùng mắt nhìn ngắm mọi thứ xung quanh.

Xác định chính mình không nghe lầm, Mạc Tầm lộ ra nụ cười khó thấy, nghe vậy hắn đương nhiên vui vẻ.

"Hồi phủ, tìm đại phu xem cho ta."

"Chủ tử..." Mạc Tầm kinh hãi.

Y khẽ cười: "Không sao." Hôm nay, y đã không còn sợ bị người khác biết thương tích trên đầu, hôm nay, đầu y rõ ràng bị thương, không cần che giấu nữa.

Mạc Tầm gật đầu, lại nói: "Chủ tử nghỉ ngơi đi, thuộc hạ biết phải làm sao."

Nguyên Chính Hoàn "Ừ" một tiếng, nên nghỉ ngơi rồi, chuyện sau này, y phải chậm rãi tính toán.

Thượng Trang...

Cái tên khắc sâu tận đáy lòng, đồng hành cùng tính mạng y.

Mộ Dung Vân Sở dẫn Thượng Trang lên xe, đây là xe ngựa hắn mang tới, không phải xe ngựa của Nguyên Chính Hoàn. Hắn không lên cùng, chỉ cưỡi ngựa đi cạnh.

Thượng Trang ngồi một mình trong xe. Mộ Dung Vân Sở tới, Nguyên Duật Diệp tất nhiên đã biết chuyện nàng theo Nguyên Chính Hoàn xuất phủ, như vậy, hắn sẽ hiểu làm sao? Có lẽ là thế.

Không tự chủ mà đưa tay khẽ chạm khóe môi, trong đầu lần nữa vang lên câu cuối cùng Nguyên Chính Hoàn nói, trái tim Thượng Trang không khỏi xuyến xao. Y rốt cuộc có ý gì?

Nội tâm vô cùng hỗn loạn, nàng vô lực tựa vào vách tường.

Tây Chu yên tĩnh, chỉ có thể nghe tiếng bánh xe nhấp nhô.

Xe ngựa xuyên qua khu chợ náo nhiệt, sau đó bốn phía lại lần nữa an tĩnh.

Ngừng, nàng mới biết bọn họ đã về Tân Vương phủ.

Xuống xe, nàng thấy Mạc Tầm đang ôm Nguyên Chính Hoàn xuống, không nói một câu, trực tiếp vào trong.

Mộ Dung Vân Sở nhìn bọn họ, hỏi: "Cô nương theo Vương gia qua Nam Uyển hay theo ta đi gặp Hoàng Thượng?"

Thượng Trang ngây ra một hồi mới trả lời: "Bổn cung về phòng thay y phục." Ấn mặc như vậy đi gặp Nguyên Duật Diệp, hắn không tức giận thì cũng thật kỳ quái.

Mộ Dung Vân Sở nở nụ cười, không nói gì thêm.

Phục Linh không có trong phòng, hắn đang ở cạnh Nguyên Duật Diệp. Thượng Trang không nghĩ nhiều, thay y phục xong liền trực tiếp ra ngoài.

Bên ngoài sớm đã không còn nhìn thấy Mộ Dung Vân Sở, chỉ có một thị vệ. Thấy nàng ra, hắn cung kính mở miệng: "Nương nương, mời."

Thượng Trang không nhiều lời, nâng bước đi về phía trước. Không thấy Trương công công đứng ngoài phòng Nguyên Duật Diệp, nàng chần chờ, cuối cùng vẫn đưa tay mở cửa.

"Nương nương," Thị nữ trông coi bên trong thấy nàng tới liền vội hành lễ.

Thượng Trang kinh hãi, vội hỏi: "Hoàng Thượng đâu?" Nàng cho rằng hắn sẽ ở đây chờ nàng về, chờ nàng giải thích, lại không ngờ, hắn căn bản không ở trong phòng.

Thị nữ đáp: "Hồi nương nương, Hoàng Thượng đã qua Nam Uyển thăm Vương gia, Hoàng Thượng nói, người cứ ở đây chờ ngài ấy trở về."

Qua Nam Uyển?

Thượng Trang lập tức xoay người, thị nữ phía sau không hề ngăn cản. Vừa ra khỏi cửa, nàng liền bị mấy thị vệ cản lại, một kẻ trong số đó lên tiếng: "Nương nương vẫn là ở đây chờ Hoàng Thượng đi, Hoàng Thượng phân phó bọn thuộc hạ ở đây bảo vệ nương nương."

Thượng Trang kinh ngạc nhìn những người trước mặt, Nguyên Duật Diệp giận thật rồi, hắn là đang muốn giam lỏng nàng.

.....

Nam Uyển.

Nhìn Nguyên Chính Hoàn một thân đầy máu, Linh Khuyết sợ hãi không nhẹ, vừa định mở miệng hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì nghe báo Hoàng Thượng tới. Nàng cả kinh, theo tiếng mà đưa mắt nhìn.

Mạc Tầm không quay đầu, chỉ nói: "Chú từ phải thay y phục."

Linh Khuyết lúc này mới hoàn hồn, vội lấy y phục sạch giúp y thay ra.

Trương công công dìu Nguyên Duật Diệp tới cửa, đại phu cũng đã tới. Nguyên Duật Diệp ra hiệu cho ông ta đi vào, còn mình ở bên ngoài ngồi chờ.

Trương công công lo lắng cho thân thể của hắn, nhỏ giọng: "Hoàng Thượng, ngài..."

Hắn liếc nhìn Trương công công một cái, cười lạnh: "Người ồn ào như vậy, đại phu làm sao xem bệnh cho hoàng thúc?"

Trương công công kinh hãi, không dám nói gì thêm.

Giờ phút này, Linh Khuyết đã lui ra, thấy hắn ở bên ngoài, thoáng chần chờ, nàng cuối cùng cũng tiến lên. Động môi định nói gì đó, nhưng nàng lại không biết mở miệng thế nào, chỉ biết xấu hổ đứng cạnh Nguyên Duật Diệp. Hắn cũng không nói chuyện, ánh mắt dõi theo sau tấm bình phong, hai tay nắm chặt thành nắm đấm.

Thấy đại phu đã kiểm tra vết thương trên đầu Nguyên Chính Hoàn xong, Mạc Tầm vội hỏi: "Gia chủ ta thế nào rồi?"

Đại phu lắc đầu: "Vương gia chỉ bị thương ở đầu, theo lý mà nói không nên suy yếu như vậy."

Mạc Tầm nghe vậy cũng yên tâm, xem ra y không còn bị thương ở nơi khác, y suy yếu chẳng qua là vì tình hoa, mà tình hoa bất mạch đương nhiên khám không ra. Hắn nhìn người nằm trên giường, y vẫn nhắm mắt, bộ dáng vô cùng mệt mỏi.

Đại phu cẩn thận giúp y băng bó vết thương ở đầu, lúc này Nguyên Chính Hoàn mới lên tiếng: "Đều lui xuống đi, đừng để Hoàng Thượng chờ lâu."

Mạc Tầm cả kinh, quay đầu mới thấy Nguyên Duật Diệp đang ngồi bên ngoài. Nãy giờ hắn một lòng quan tâm chuyện của chủ tử, nào có tâm trạng đi quản người ngồi bên kia.

"Mấy ngày nay vết thương của Vương gia đừng để đựng nước, phải nằm trên giường tĩnh dưỡng, sức khỏe suy yếu như vậy hắn do mất quá nhiều máu." Đại phu cẩn thận dặn dò, ông ta thật nghĩ không ra vì sao chỉ có một vết thương ở đầu lại khiến y suy yếu như vậy.

Mạc Tầm tiễn đại phu ra ngoài.

Trương công công dìu Nguyên Duật Diệp vào trong, qua tấm bình phong, hắn chỉ mở miệng nói một câu "Lui ra".

Người trên giường sắc mặt tái nhợt, thời điểm Nguyên Duật Diệp vào, y đã ngồi dậy.

"Hoàng thúc thật lợi hại, người đứng là khiến trẫm phải lau mắt nhìn đấy!" Hắn tiến lên ngồi bên mép giường, ánh mắt nhìn chăm chăm người trước mặt.

"Hoàng Thượng tới có chuyện gì?"

"Một mình dẫn Vu Tu Dung của trẫm ra ngoài, người rốt cuộc muốn thế nào?" Y cắn răng, bên tai vẫn còn văng vẳng lời Mộ Dung Vân Sở nói, ánh mắt nhìn Nguyên Chính Hoàn càng

lộ về tức giận.

Y nhàn nhạt đáp một câu: "Thần không có."

"Không có? Chẳng lẽ là Vu Tu Dung của trẫm tự ý theo người?" Lồng ngực lên xuống phập phồng, y cười lạnh, "Đã nằng đi, hoàng thúc không muốn sống nữa chẳng?"

Nguyên Chính Hoàn nhẹ nhàng bật cười thành tiếng, một tay xoa lồng ngực của mình, mở miệng hỏi: "Hoàng Thượng đang ám chỉ tình hoa trên người thần?"

Nguyên Duật Diệp giật mình, lại nghe y nói: "Tình hoa có là gì chứ? Dù là tình hoa, nó có thể khiến thần không yêu nằng sao? Hay là Hoàng Thượng vì việc này muốn hạ chỉ giết thần? Hay vì thần ra tay cứu nằng, Hoàng Thượng muốn giết thần?"

Y hít một hơi thật sâu, trên mặt vẫn là ý cười, trong tay hắn có di chiếu của Tiên Hoàng, vậy thì lấy ra đi, đây là Thục Quận, không phải kinh thành!

Khiếp sợ nhìn người trước mặt, Nguyên Chính Hoàn thật không ngờ y đã khôi phục trí nhớ. Còn nữa, y vừa nói cái gì? Cứu Vu Nhi?

Hắn không khỏi bật thốt lên: "Tu Dung của trẫm không cần hoàng thúc nhúng tay!"

"Vậy vì sao nằng trúng độc, thậm chí độc phát nhiều lần, Hoàng Thượng vẫn không làm gì?" Thanh âm của y không lớn nhưng đủ khiến Nguyên Duật Diệp cả kinh mở lớn hai mắt.

"Người nói cái gì?" Cái gì là trúng độc?

"Xem ra Hoàng Thượng không hề quan tâm nằng, nếu không, nằng gặp chuyện không may, vì sao lại tới tìm thần mà không phải Hoàng Thượng?" Nguyên Chính Hoàn trầm giọng, "Có lẽ vì nằng không muốn quấy rầy Hoàng Thượng xử lý quốc sự. Hôm nay, thần đưa nằng ấy ra ngoài giải độc, thật không ngờ Hoàng Thượng lại phái sát thủ theo đuôi."

Nguyên Duật Diệp phẫn nộ đứng bật dậy, chuyện sát thủ, Mộ Dung Vân Sở đã bẩm báo với hắn, có phải hắn phái đi không, chính hắn còn không rõ sao? Nếu biết Vu Nhi ở cùng y, hắn làm sao có thể phái sát thủ tới?

Chỉ là lúc này hắn không muốn giải thích với Nguyên Chính Hoàn.

Nếu không, nằng gặp chuyện không may, vì sao lại tới tìm thần mà không phải Hoàng Thượng?

Vu Nhi, tại sao chứ?

Lồng ngực nhói đau một cái.

"Hoàng thúc cũng đừng quên, người sắp lập Vương phi rồi." Hắn quay lưng, trầm giọng.

Vương phi? Nguyên Chính Hoàn lúc này mới nhớ ra hôm nay vẫn còn một nữ tử đang ở trong cung chờ y.

Trang Nhi!

Nhớ tới chữ đó, tình hoa trong người cơ hồ lại bắt đầu rục rịch, y bất giác nhíu mày, y cuối cùng cũng biết vì sao mỗi lần nghe tới cái tên Diệp Trang, trong đầu thứ đầu tiên hiện lên chính là "Trang Nhi".

Là vì Thượng Trang, vì nằng ấy!

Nguyên Chính Hoàn miễn cưỡng cười: "Việc này không phiền Hoàng Thượng quan tâm."

Vừa dứt lời, người trước mặt đã tức giận vội vàng rời đi. Y xoa xoa lồng ngực, ho khan một tiếng, chậm rãi nở nụ cười. Y cố tình dùng Thượng Trang chọc giận hắn, nhưng y biết, Nguyên Duật Diệp sẽ không động tới nằng. Thời buổi lúc này đang loạn lạc, hắn sẽ vì Thượng Trang mà phân tâm, đây là kết quả y muốn.

Ánh mắt chậm rãi trở nên mơ hồ, mọi thứ trong phòng không nhìn rõ lắm, y nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại. Lần này vì bị thương ở đầu mà có thể nhìn thấy ánh sáng, nhưng y không dám chắc huyết khối mà sư phụ nói đã hoàn toàn tan đi chưa.

"Chủ tử." Thấy Nguyên Duật Diệp ra ngoài, Mạc Tầm liền cuống quýt xông vào, thấy y cúi đầu, hắn cả kinh, vội bước nhanh tới, "Chủ tử..."

Nguyên Chính Hoàn ngược mắt, lắc đầu: "Không sao, không phải ngày mai hồi kinh sao? Đi thu dọn đồ đạc đi. Còn nữa, căn dặn Linh Khuyết, đừng chạy loạn."

"Vậy Thanh phu nhân..."

"Sư phụ sẽ theo ta hồi kinh." Sư phụ đã tới, sẽ không dễ dàng rời đi. Bệnh tình của y còn chờ bà ấy kiểm tra lại, còn cả tình hoa...

Mạc Tầm dịu y nằm xuống, lúc này mới gạt đầu ra ngoài.

Thượng Trang chờ một lúc lâu trong phòng Nguyên Duật Diệp mới nghe tiếng bước chân tới, sau đó là thanh âm thị vệ hành lễ với hắn.

Nằng vội đứng dậy, đúng lúc Trương công công mở cửa, hắn mang gương mặt xanh mét bước vào.

Phía sau là Phục Linh, nha đầu thấy nằng, vừa định tiến lên đã bị Trương công công giữ lại, dùng sức kéo xuống.

Thượng Trang không mở miệng gọi, nam tử trước mặt đã đi tới, thị nữ trong phòng cũng rất thức thời, hành lễ rồi lui xuống.

Nguyên Duật Diệp nhìn nữ tử sắc mặt tái nhợt trước mắt, không khỏi đau lòng. Sau đó, hắn đột nhiên tự giễu mà cười, còn nằng thì sao? Nằng sẽ đau lòng vì ai? Hoàng thúc của hắn?

Ha ha...

"Thừa Tướng nói nằng ở cùng Hoàn Vương." Hắn đi tới, lạnh lùng một câu, đây không phải câu hỏi, là một câu khẳng định.

Thượng Trang kinh hãi, nghe hắn tiếp tục: "Thừa Tướng còn nói, hai người còn để hắn thấy thứ không nên thấy!" Thời điểm Mộ Dung Vân Sở về bẩm báo, hắn tức giận thiếu chút đã nổi điên.

Nàng hoảng sợ nhìn hắn, hắn ám chi thứ không nên nhìn thấy, là... Nguyên Duật Diệp hôn nàng sao?

Đúng rồi, nàng sao có thể quên mất, khi đó Mạc Tầm và Mộ Dung Vân Sở rất nhanh đã chạy tới, tuy nàng đưa lưng về phía họ nhưng dựa vào thời gian ngắn ngủi lúc ấy, bọn họ hẳn sớm đã ở sau hai người.

Nguyên Duật Diệp nhìn chằm chằm nữ tử trước mặt, nàng không giải thích, là thừa nhận sao?

Trong lòng đau đớn một hồi, hắn tiến lên, bàn tay xanh mét đặt tại mép bàn, cười lạnh: "Nàng... Chuyện gì cũng chỉ biết đi tìm y, chưa bao giờ nghĩ tới ta." Hắn phẫn nộ sao? Đương nhiên. Chỉ là, hắn có thể làm gì?

Ngày đó không phải chính hắn dùng tính mạng của Nguyên Chính Hoàn để giữ nàng ở cạnh mình sao? Hắn cho rằng, đối tốt với nàng, thời gian lâu dài nàng sẽ thay đổi cách nhìn với hắn. Hắn cho rằng hắn yêu nàng, kết quả sẽ là, nàng cũng sẽ từ từ chấp nhận hắn.

A, thật không ngờ, tất cả chẳng qua chỉ là một hồi chê cười!

Nàng trúng độc, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc nhưng lại không nói với hắn.

Ánh mắt chậm rãi dời khỏi gương mặt nàng, kỳ thật hắn muốn hỏi, độc trên người nàng đều đã giải rồi sao? Nhưng lời vừa tới miệng, hắn lại cảm thấy buồn cười. Nguyên Chính Hoàn đã có thể nói vậy, y tất nhiên đã giải độc giúp nàng, còn cần hắn quan tâm sao.

Thì ra, quanh đi quẩn lại một hồi, hắn trong lòng nàng vẫn chẳng là gì cả.

"Hoàng Thượng..." Nhìn hắn như vậy, nàng thật sự đau lòng, nàng không biết hắn tới Nam Uyển, Nguyên Chính Hoàn đã nói gì, nhưng lời Mộ Dung Vân Sở bẩm báo, đó là sự thật.

Nàng thật không có cách nào giải thích.

"Nếu ta ở đây giết hắn thì sao?" Hắn nhìn thẳng vào mắt nàng, cắn răng hỏi.

Sắc mặt Thượng Trang lập tức thay đổi, bật thốt lên: "Sát thủ hôm nay thật sự là người của Hoàng Thượng?" Nàng từng nghĩ tới, chỉ là không dám tin.

Nguyên Duật Diệp giật mình, lúc này mới nhớ Nguyên Chính Hoàn cũng từng khẳng định sát thủ do hắn phái đi, không phải hắn thì như thế nào? Giờ khắc này, không biết rốt cuộc vì sao, hắn lại lạnh giọng nói: "Là ta! Đã dám mang nàng đi, y chết vô tội sao?"

"Hoàng Thượng, Vương gia dẫn thiếp ra ngoài là vì..."

"Vì nàng trúng độc, vì giải độc cho nàng? A, vậy nàng tại sao phải gạt trẫm? Chẳng lẽ trẫm không giúp được nàng sao?" Hắn tức giận còn không phải vì điểm này?

"Ngài bị thương, thiếp không muốn..."

"Vây tình hoa trên người y là gì?" Thời điểm rống ra lời này, trái tim hắn thật sự rất đau. Chẳng lẽ nàng không biết hắn quan tâm nàng sao? Tại sao chuyện lớn như vậy nàng không nói hắn biết!

Lời nói ra quá nhanh, yết hầu lập tức không thoải mái, hắn nhẹn không được mà ho khan.

Người tôn thương xương sườn không thể ho, mỗi cái ho của hắn, lồng ngực lại đau đớn. Thượng Trang muốn tiến lên giúp đỡ, hắn lại trầm giọng: "Đừng động vào ta, khụ, khụ..." Theo bản năng lui vài bước, cuối cùng hắn trực tiếp đi vào bên trong.

Hắn ngồi bên mép giường, lồng ngực đau đớn nhưng sao bì kịp trái tim?

Chỉ là, nàng biết sao?

"Hoàng Thượng..." Nội tâm thật sự bối rối, có rất nhiều lời cứ như kẹt ở yết hầu, thời điểm muốn ra, Thượng Trang lại thất thần, giống như có rất nhiều chuyện thoáng cái đã quên đi.

Hắn không nhìn nàng, chỉ nhíu mày nói: "Sau này, ta không quản nàng nữa, nàng muốn thế nào thì như thế đó. Nàng muốn đi, ta... Ta..."

"Nhưng thiếp là phi tử của Hoàng Thượng!" Thượng Trang không đợi hắn nói xong đã lên tiếng cắt ngang.

Nguyên Duật Diệp cười lạnh: "Linh Khuyết cũng từng là Thục Viện của ta!"

Một câu đủ khiến Thượng Trang chấn kinh. Hắn là đang nói với nàng, nếu nàng phải đi, hắn sẽ có cách giúp nàng thoát thân.

Chỉ cần nàng muốn đi...

Chẳng biết tại sao, nghe hắn nói như vậy, nàng lại rất muốn khóc. Hắn đã từng trăm phương ngàn kế ép nàng ở cạnh, uy hiếp không cho nàng rời đi, mà bây giờ, hắn lại chủ động nói, thả nàng đi.

Ý vị bên trong, nàng chẳng lẽ còn không hiểu sao?

Hắn thất vọng về nàng rồi.

Thượng Trang cắn môi, cố ép bản thân không được khóc. Kỳ thật, nàng cũng rất thất vọng về chính bản thân mình.

Vì Nguyên Chính Hoàn, nàng đã giấu hắn quá nhiều chuyện.

Chỉ riêng việc y cấu kết với Lê Quốc, nàng biết, kỳ thật nàng không nên gạt Nguyên Duật Diệp. Nhưng nàng không có cách nào mở miệng, bởi vì nàng không hi vọng Nguyên Chính Hoàn gặp chuyện không may.

Nàng rất rõ, đó là tranh giành chính quyền, là cuộc chiến của nam nhân. Lúc trước, hắn có thể không chút do dự hạ tình hoa với Nguyên Chính Hoàn, nếu còn biết y cấu kết với Lê Quốc, hắn sẽ giết y không chút lưu tình.

Thông đồng với địch phản quốc, tội danh này mặc kệ năm trên người ai, kẻ đó đều khó tránh cái chết.

Huống hồ, đó còn là nam tử có thể vì cứu nàng mà đánh đổi tính mạng.

Cho nên, nàng không thể.

Nàng thật xấu đúng không?

Có lẽ trong mắt Nguyên Duật Diệp, giờ phút này nàng chính là người như thế.

Có lẽ, nàng không muốn tổn thương Nguyên Duật Diệp, nhưng sự thật đã là vậy, chỉ sợ hôm nay, hắn muốn tin, cũng không dám tin tưởng nàng.

Nữ tử trong phòng vẫn không chịu rời đi.

Tay đặt trên ngực nắm chặt thành nắm, nàng không đi không có nghĩa nàng vẫn còn quan tâm hắn. Đối với hắn, nàng chỉ cần nói một câu "Yêu hắn", lòng hắn có lẽ sẽ không đau như vậy.

Chỉ là, vấn đề này, hắn không dám hỏi.

Hắn sợ một câu "Không yêu" sẽ thật sự đập tan hi vọng cuối cùng còn sót trong tim.

Nguyên Duật Diệp cắn răng, hắn không hỏi, cho dù nghĩ nàng yêu Nguyên Chính Hoàn nhiều hơn một chút nhưng hắn vẫn muốn tin đầu đó trong lòng nàng vẫn còn một góc dành cho hắn.

Bất lực mà cười, bất kể thế nào, nàng vẫn lựa chọn Nguyên Chính Hoàn, mà không phải hắn.

Nàng không để ý Nguyên Chính Hoàn thân trúng tình hoa cũng muốn ở cùng y, mà Nguyên Chính Hoàn không màng cái chết cũng muốn nói yêu nàng.

Có lẽ hắn thật sự sai rồi, ép nàng ở bên cạnh lâu như vậy, trong lòng nàng nhất định rất hận hắn.

Hai người đều lặng lẽ như vậy, ai cũng không nói gì thêm.

Không biết qua bao lâu, bên ngoài truyền tới thanh âm của Trương công công: "Hoàng Thượng, tiền tuyến có cấp báo."

Nguyên Duật Diệp lúc này mới hoàn hồn, mở miệng: "Truyền!"

Cửa mở, Trương công công dẫn một thị vệ tiến vào, thấy Thượng Trang còn đứng đấy, Trương công công sợ run lên nhưng không dám nhiều lời.

Thị vệ được dẫn vào bộ dáng phong trần mặt mũi, xem ra là chạy rất gấp. Hắn quỳ một chân xuống đất mới lên tiếng: "Hoàng Thượng, Lê Quốc tiến công."

Thượng Trang cả kinh, không phải nói Lê Quốc căn bản không đủ thực lực đối kháng Tây Chu sao?

Nguyên Duật Diệp cũng giật mình, nghiêm nghị hỏi: "Dương tướng quân đâu?"

"Tướng quân đã hạ lệnh đánh trả, ngài ấy kêu thuộc hạ trở về bẩm báo Hoàng Thượng."

"Vậy thì đánh đi!" Tiếp viện ngày mai sẽ tới, lúc này khai chiến, Tây Chu cũng không quá thua thiệt.

"Vậy Tiêu Thái Tử kia..."

"Bất sống!" Hắn từng nói sẽ giết không cần luận tội, mà lúc này, chủ ý đã thay đổi.

"Vâng, thuộc hạ cáo lui." Thị vệ lui xuống.

Trương công công nhìn không được mà hỏi: "Hoàng Thượng, vậy chuyện ngày mai hồi kinh..."

Hắn không chút chần chờ mà nói: "Về, chiến sự giao cho Thành Phong, trăm rất yên tâm." Binh sĩ Tây Chu đánh đâu thắng đó, không gì cần nổi, hắn cũng không có gì phải lo lắng.

Nghe vậy, vẻ mặt căng cứng của Trương công công giãn ra, cười gật đầu, lại hỏi: "Cả ngày Hoàng Thượng chưa ăn gì, bây giờ ngài muốn dùng chút gì không?" Lúc trước vì chuyện của Vu Tu Dung, mà hiện tại Vu Tu Dung đã về, hắn cũng không còn cố kỵ.

"Tùy ý." Nguyên Duật Diệp thuận miệng một câu.

Trương công công cao hứng lui xuống.

Phục Linh vẫn đứng chờ bên ngoài, không thấy tiểu thư nhà mình ra, nội tâm vô cùng sốt ruột, lúc này thấy Trương công công ra, nàng liền tiến lên hỏi thăm.

Trương công công sợ run lên, lại lắc đầu: "Ta cũng không nhìn ra Hoàng Thượng và nương nương đã xảy ra chuyện gì." Hắn đi vào chỉ thấy Thượng Trang đứng một bên, rốt cuộc có chuyện gì, hắn nào dám hỏi?

Phục Linh cắn môi, xem ra việc này nháo lớn rồi!

Trương công công mang đồ ăn vào, vẫn không nói gì. Phục Linh không khỏi sốt ruột nhưng cũng không biết làm sao, nghĩ tới chỉ bằng tới chỗ Vương gia hỏi thăm một chút, do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn thôi.

Hôm sau tỉnh lại, Thượng Trang phát hiện bản thân thế mà đã ngủ trên giường. Nàng vội xoa xoa mắt, xác nhận nơi này vẫn là phòng của Nguyên Duật Diệp. Cũng không biết bản thân ngủ lúc nào, tại sao lại ngủ trên giường, nàng nghiêng đầu nhìn xung quanh, không thấy Nguyên Duật Diệp.

Thượng Trang vội vàng xuống giường, đi tới giường nhỏ bên cạnh, đưa tay sờ sờ, nơi này vẫn còn hơi ấm. Nàng cắn môi, xem ra hắn đưa nàng lên giường, còn mình lại ngủ ở đây.

"Tiểu thư." Phục Linh đẩy cửa tiến vào, "Tiểu thư, Hoàng Thượng nói phải hồi kinh rồi."

Nha đầu vội tiến lên giữ chặt tay tiểu thư nhà mình, một ngày một đêm không gặp, nàng như sắp phát điên rồi. Lúc này cũng may Trương công công nói Hoàng Thượng bảo nàng tới đánh thức tiểu thư, nàng mới dám tiến vào.

Vừa nghĩ tới, khóe mắt không khỏi ửng đỏ.

Thượng Trang cau mày: "Sao vậy? Hoàng Thượng đâu?"

"Đang ở bên ngoài, nói là tiểu thư cũng mau ra đi." Phục Linh dừng một chút, lại nói, "À đúng rồi, Vương gia cũng cùng hồi kinh." Biết tiểu thư sẽ hỏi tới Vương gia, vì thế nàng trực tiếp nói thẳng.

Thượng Trang ngậy ra, chưa kịp hoàn hồn đã bị nha đầu kéo ra ngoài.

Đội ngũ đều đã an bài thỏa đáng, xem ra sớm đã chuẩn bị xong. Thời điểm Phục Linh và nàng tới, Hứa Thái Hậu đang đứng trước xe ngựa Nguyên Duật Diệp nói chuyện. Thấy nàng tới, bà ta khẽ nghiêng người.

Thượng Trang nhìn một cái liền phát hiện sắc mặt Hứa Thái Hậu vô cùng khó coi.

Thanh âm của Nguyên Duật Diệp truyền tới: "Trẫm thấy Đàm Nhi còn nhỏ tuổi, Hứa Thái Hậu và Vương phi chăm sóc thật vất vả, hơn nữa Vân Điện cách xa kinh thành, có chuyện gì không thể kịp thời chiếu ứng. Trẫm rất thích Đàm Nhi, mẫu hậu cũng thích nó, cho nên trẫm muốn đón nó tới kinh thành ở một đoạn thời gian, coi như trẫm thay Tần Vương chiếu cố nó." Hứa Thái Hậu tuy đang lấy lòng nhưng rốt cuộc Vân Điện Quận vẫn gần biên cương, trước đó bà ta từng câu kết với Lê Quốc, điều này khiến hân không thể không phòng. Huống chi Tây Chu và Lê Quốc đang khai chiến, hân không thể lưu lại bất kỳ tai họa ngầm nào. Dừng thế từ làm con tin, cho dù Hứa Thái Hậu có lợi hại tới đâu cũng không dám lấy chất nhi của mình ra đùa giỡn.

"Hoàng Thượng, việc này..." Hứa Thái Hậu vẫn muốn cự tuyệt.

Nguyên Duật Diệp trầm giọng: "Sao hà? Hứa Thái Hậu không tin trẫm?"

"Tổ mẫu..."

Sau lưng truyền tới tiếng kêu của thế tử, Thượng Trang không khỏi quay đầu, thấy một thị vệ đang đưa tiểu thế tử tới, mà sau lưng hân là bộ dáng khản trương của Tần Vương Phi. Nàng ta nhìn Hứa Thái Hậu, muốn nói lại thôi.

Thị vệ trực tiếp đưa thế tử lên xe ngựa.

Thế tử thò đầu ra nhìn Hứa Thái Hậu, mỉm cười: "Tổ mẫu, chúng ta đi chơi sao? Hoàng đế thúc thúc nói muốn đi. Tổ mẫu có đi cùng không?"

"Chúng ta đi trước, tổ mẫu con sẽ tới sau." Bên trong lại truyền ra thanh âm của Nguyên Duật Diệp.

Hứa Thái Hậu tái mặt, cuối cùng vẫn không thể nói được gì.

Thượng Trang lên xe, nam tử chỉ nhìn nàng một cái, ánh mắt rất nhanh liền dời đi.

Xe ngựa chậm rãi lăn bánh, thế tử vẫn thò đầu ra cửa sổ, cười gọi: "Tổ mẫu phải nhanh tới đây, nương cũng vậy."

Dứt lời, hân từ xoay người nhào vào lòng Nguyên Duật Diệp. Hân đau tới nhủu mày nhưng vẫn đưa tay ôm lấy nó, miễn cưỡng cười.

"Hoàng đế thúc thúc, tổ mẫu nói kinh thành rất xa, phụ vương cũng đang đi xa, chờ Đàm Nhi lớn phụ thân mới trở về. Đàm Nhi mỗi ngày đều mong mình mau lớn, chỉ là lớn thật chậm. Hiện tại Đàm Nhi được tới kinh thành kia, phụ vương có chịu gặp con không?"

Nguyên Duật Diệp ngần ra. Tần Vương là hân hạ lệnh giết, mà hôm nay hân còn dùng hân từ làm con tin, chờ tới ngày nó thật sự trưởng thành, nó nhất định sẽ hận hân tới chết.

"Sao hoàng đế thúc thúc không nói chuyện?" Hân từ ghé vào lòng hân, ngẩng đầu hỏi.

Thượng Trang lo cho thương thế của Nguyên Duật Diệp, vội nói: "Thế tử mau tới đây, hoàng thúc của người đang mệt."

Thế tử quay mặt, mỉm cười: "Vâng, đây hân là "nương nương" mà tổ mẫu nói." Hân từ nghe lời đứng dậy, đi tới ngồi bên cạnh Thượng Trang, "Ta không tên thế tử, ta tên Đàm Nhi."

"Ừ." Thượng Trang xấu hổ, cười hỏi, "Vậy Đàm Nhi nhiều tuổi rồi?"

Hân từ khua tay múa chân dùng hành động để trả lời, lại đột nhiên hỏi: "Nương nương, người là ai?"

Thượng Trang ngậy ra, còn chưa kịp trả lời đã nghe hân từ hỏi tiếp: "Có phải thẩm thẩm không?"

"Hoàng đế thúc thúc vì sao không nói lời nào?" Hân ghé vào lồng ngực của hân, ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi.

Thẩm thẩm?

Thượng Trang chưa xót lác đầu: "Không phải." Chỉ có Hoàng Hậu mới được hân từ xưng là thẩm thẩm, nàng sao có thể tự nhận vậy được?

Chẳng biết tại sao, một câu "Không phải" của nàng lại khiến trái tim Nguyên Duật Diệp đau đớn. Câu trả lời này không hề sai, nhưng vì sao lòng hân lại khó chịu như vậy, phảng phất như câu "không phải" của nàng trả lời vấn đề của thế tử, nàng là đang triệt bỏ quan hệ giữa hân và nàng.

Nguyên Duật Diệp cắn răng: "Đàm Nhi, qua đây!"

Thượng Trang kinh hãi, thế tử cũng vậy.

Quay đầu thấy sắc mặt hân tái nhợt, thế tử vội đi qua nắm lấy tay hân: "Sao hoàng đế thúc thúc lại tức giận vậy?"

"Không có." Hân cắn chết cũng không chịu nhận.

Thế tử mấp máy cái miệng nhỏ nhắn: "A, Đàm Nhi nhớ rồi, tổ mẫu nói hoàng đế thúc thúc đang bị thương, sẽ rất đau." Nói duỗi bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng xoa lồng ngực hân, "Là đây

sao? Vậy để Đàm Nhi xoa giúp ngài, sẽ không đau nữa."

Thượng Trang lại càng hoảng sợ, mà Nguyên Duật Diệp đã bắt lấy tay hải tử, nhìn chăm chăm nó, qua nửa ngày mới thấp giọng hỏi: "Đàm Nhi thật sự biết ta là ai sao?"

Hắn là kẻ thù giết cha của nó!

Thế từ sợ run lên, vội gật đầu: "Ngài là hoàng đế thúc thúc."

Hắn cười lạnh: "Ta không phải người tốt."

Thế từ khò đại hỏi lại: "Vậy ai mới là người tốt?"

Nguyên Duật Diệp giật mình, một khắc này, không biết vì hèn dối hay thế nào, hắn vậy mà mở miệng nói: "Hoàng thúc công của ngươi." Ba chữ kia, hắn cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi mới nói ra được. Hắn dùng hết khí lực mà nói, rõ ràng là muốn Thượng Trang nghe thấy.

Qua nửa ngày Thượng Trang mới có phản ứng, người hắn nói là Nguyên Chính Hoàn, danh xưng này đối với nàng quả thật quá lạ lẫm.

Thế từ cũng sững sốt, đột nhiên bầu môi nói: "Đàm Nhi không thích ngài ấy, ngài ấy không chịu nói chuyện với Đàm Nhi."

Bất ngờ nhìn hải tử trước mặt, suy nghĩ của nó thật đơn thuần, không thích nói chuyện thì không phải là người tốt sao? A, chẳng biết tại sao hắn lại cảm thấy làm hải tử thật tốt, chỉ là, bọn họ đã không thể trở về được.

"Hoàng đế thúc thúc, sau khi hồi kinh, ngài còn có thể dạy Đàm Nhi đọc sách không?" Hải tử phảng phất như quên mất vấn đề kẻ xấu người tốt vừa rồi, cười nói, "Trước khi ở quý phủ, mỗi ngày phụ vương đều dạy Đàm Nhi đọc sách viết chữ."

Nhìn ánh mắt chờ mong của hải tử, hắn không đành lòng cự tuyệt, đành gật đầu: "Được."

"Ha ha." Thế từ vui vẻ cười rộ lên.

Thượng Trang ngồi một bên, Nguyên Duật Diệp tận lực nghiêng người, tránh cho không cần thận lại nhìn thấy nàng. Không phải không muốn, mà không dám nhìn, sợ nhìn rồi, hắn lại chịu không nổi. Kỳ thật hắn nên để nàng ngồi xe ngựa khác, chỉ là câu nói đó như nghẹn ở yết hầu, không thể nói ra.

Quan hệ giữa thế từ và hắn ngày càng tốt, trên đường đi, cả hai đều nói nói cười cười.

Thấy tiêu thư và Hoàng Thượng như vậy, Phục Linh rất không thoải mái. Lúc nghỉ ngơi, nhìn thấy Mạc Tầm đi về hướng này, tức giận trong lòng lại dâng lên, nàng đuổi đầu tới thóa mạ một hồi. Tuy không rõ việc này rốt cuộc có liên quan tới Mạc Tầm hay không nhưng nàng vẫn một mực không thoải mái. Còn cả Linh Khuyết kia, nàng nghĩ, lúc trở về phải báo cáo với Thái Hậu, người đã chết sao có thể hoàn dương? Huống chi, Linh Khuyết còn chưa chết!

Đoàn người trở về kinh thành đã là tháng bảy.

Trong khoảng thời gian này, tiền tuyến truyền tới đều là tin thắng lợi.

Nguyên Chính Hoàn không có bất cứ động tĩnh gì, mà độc trong người Thượng Trang trên đường đi chỉ tái phát một lần, lần này đã không còn nghiêm trọng như trước.

Xe ngựa của Nguyên Chính Hoàn trực tiếp trở về vương phủ, thời điểm Nguyên Duật Diệp tiến cung, Thái Hậu dẫn theo chúng hậu phi cùng nghênh giá.

Thế từ nhu thuận gọi một tiếng "Thái Hậu", nụ cười tươi sáng của nó khiến người ta muốn chán ghét cũng không được.

Thời điểm nghỉ tới, Thượng Trang đột nhiên chấn động, thì ra, nàng cũng muốn có một hải tử.

Đang nghĩ nghĩ, nghe Thái Hậu đột nhiên gọi một tiếng "Vu Tu Dung", Thượng Trang kinh hãi, vội tiến lên trước hành lễ.

"Hoàng Thượng đưa người bình an trở về thật khiến ai gia phải giật mình." Thái Hậu vừa chơi đùa với thế từ, vừa nói, "Hoàng Thượng quả nhiên rất dễ tâm tới người."

Lời Thái Hậu nói khiến sắc mặt hai người ở đây đều thay đổi.

Mộ Dung Vân Khương tiến lên một bước, nói: "Thần thiếp nghe nói Hoàng Thượng bị thương, chỉ bằng thần thiếp đưa Hoàng Thượng về nghỉ ngơi trước."

Lần này Nguyên Duật Diệp không cự tuyệt, chỉ nói với Thái Hậu một câu: "Vậy trăm hồi cung trước."

"Hoàng Thượng đi đi, trước mắt cứ để thế từ về Úc Ninh Cung cùng ai gia." Thời điểm nói chuyện, Thái Hậu bắt giác nhìn Thượng Trang, thấy sắc mặt nàng có chút khác thường, khỏe miệng không khỏi cong lên.

Vân Phi thấy vậy vô cùng đắc ý, nàng ta lạnh lùng hừ một tiếng, bước lên mềm giọng muốn đưa Thái Hậu hồi cung.

Trở về Cảnh Nhân Cung, từ xa Thượng Trang đã thấy An Lăng Vu đứng chờ. Nàng ta nhìn thấy nàng, vội chạy tới hỏi: "Ngài ấy về rồi?"

Thượng Trang gật đầu.

"Ngài ấy ổn chứ?" Nàng lại hỏi.

Phục Linh có chút không bình tĩnh mà trả lời: "Vương gia rất tốt, có Mạc thị vệ ở bên, Diệp Trang cô nương còn lo lắng sao?"

An Lăng Vu không hề để ý ngữ khí không tốt của Phục Linh, nghe nha đầu nói vậy, nàng thờ phào nhẹ nhõm.

.....

Trong Càn Thừa Cung.

Mộ Dung Vân Khương diu Nguyên Duật Diệp vào, sau đó truyền thái y bắt mạch cho hắn.

Nguyên Duật Diệp cười cười: "Lâu ngày không gặp, Hoàng Hậu của trăm ngày càng đoan trang hiền lành."

Mộ Dung Vân Khương khẽ cười: "Đây là việc thần thiếp nên làm, Hoàng Thượng mệt mỏi sao? Thần thiếp hầu hạ ngài nằm xuống." Nói rồi, nàng tiến lên đỡ lấy thân thể hắn.

"Không phải muốn hỏi chuyện của Thừa Tướng sao?" Không có chuyện gì, nàng căn bản sẽ không đến Càn Thừa Cung, lúc này cũng vậy.

Mộ Dung Vân Khương ngẩng ra, cười xấu hổ. Hắn đã vạch trần, nàng cũng không muốn che giấu: "Thần thiếp đúng là muốn hỏi thăm chút tình hình của ca ca, ngày đó ca ca muốn Dịch Chi từ bỏ Tần Vương, hôm nay huynh ấy có lẽ còn ở Tần Vương phủ, thần thiếp đương nhiên lo lắng."

"Vậy cũng lo lắng sao?"

Mộ Dung Vân Khương thông dong đáp: "Đương nhiên."

Nguyên Duật Diệp cười cười: "Thừa Tướng không sao, hắn trung thành với trăm như thế, trăm sao có thể nỡ để hắn gặp chuyện không may?"

Nữ tử chỉ khẽ cười, mà không biết tại sao, lòng nàng bất giác lại khẩn trương, phảng phất như lời Nguyên Duật Diệp vừa nói còn có một tầng ý tứ khác, nhưng rốt cuộc là gì, nàng đoán không ra.

Trương công công mang thuốc yào, Mộ Dung Vân Khương hầu hạ hắn uống, sau đó mới nói: "Sắc trời không còn sớm nữa, Hoàng Thượng nghỉ ngơi đi." Dù hắn nằm xuống, thời điểm đứng dậy, cổ tay đột nhiên bị hắn giữ lấy, nàng không khỏi kinh hãi.

"Ồ lại đi."

"Hoàng Thượng..."

Hắn cười nhạo một tiếng: "Sao hả? Nàng là Hoàng Hậu của trăm, không thể ở lại với trăm sao?"

"Không, không phải..." Mộ Dung Vân Khương cuống quýt gật đầu.

Lúc này, thấy nam tử đã nhắm mắt, nàng mới chậm rãi ngồi xuống bên mép giường.

Hôm sau, thượng triều khôi phục như bình thường, lần này, Thái Hậu không còn can chính, vừa lúc Nguyên Duật Diệp dẫn thế tử của Tần Vương trở về, bà ta thật sự vui vẻ.

Thời điểm Thượng Trang qua Úc Ninh Cung thỉnh an, thế tử đang ngồi trong lòng Thái Hậu nói cười. Vân Phi và Niên Tần ở bên cũng hòa theo trêu ghẹo.

Thượng Trang tiến lên hành lễ, Thái Hậu không thèm nhìn nàng, chỉ cho miễn lễ.

Nàng vừa đứng dậy, bên ngoài đã có người thông báo: "Hoàng Thượng giá lâm! Hoàng Hậu nương nương giá lâm!"

Mọi người vội vàng đứng dậy nghênh giá, Thái Hậu đưa mắt nhìn, hỏi: "Hôm nay sao Hoàng Thượng cũng tới vậy?"

Nguyên Duật Diệp cười cười: "Hạ triều, đúng lúc cùng Hoàng Hậu tới. Hôm qua nàng ấy hầu hạ trăm một đêm nên mới tới thỉnh an muộn, mong mẫu hậu đừng trách."

Thái Hậu cười rộ lên: "Thì ra là vậy, Hoàng Hậu có gì cứ nói với ai gia, ai gia cũng không phải kẻ nhỏ mọn."

"Hoàng đế thúc thúc." Thế tử nhu thuận gọi một tiếng, ánh mắt dừng trên Mộ Dung Vân Khương đang đứng cạnh hắn.

Nguyên Duật Diệp mở miệng: "Gọi hoàng thẩm." Thanh âm của hắn có chút lạnh lùng nhưng đủ khiến Thượng Trang run lên.

Mộ Dung Vân Khương có chút bối rối nhìn hắn, mà thế tử ngược mắt nhìn nhìn, cuối cùng cười gọi: "Hoàng thẩm."

"Thật ngoan." Mộ Dung Vân Khương xấu hổ.

Lúc này, Nguyên Duật Diệp trực tiếp mở miệng: "Các vị Vương gia ở lại kinh thành đã lâu, cũng nên để họ trở về đất phong rồi."

Sắc mặt Thái Hậu thoáng thay đổi, vội hỏi: "Hoàng Thượng không có chuyện gì chứ?"

"Trăm thì có chuyện gì? Việc này mẫu hậu xem mà xử lý đi, có gì cứ nói với trăm, dù sao lần này trở về đất phong cũng chẳng biết khi nào mới quay lại." Hắn ngồi một lúc rồi đứng dậy, "Nếu mẫu hậu không còn chuyện gì đặc biệt khác, trăm và Hoàng Hậu về trước."

Dứt lời, hắn nắm tay Mộ Dung Vân Khương, cùng nhau rời đi.

Thái Hậu gật đầu.

Thượng Trang cố gắng cúi người, lựa chọn của hắn là đứng, hắn là hoàng đế, hậu cung ba ngàn giai lệ hắn không thể chuyên sủng một mình nàng.

"Các người khi nào mới cho ai gia thêm hoàng tôn đây?" Thái Hậu thuận miệng hỏi.

Mọi người bên dưới đều tỏ vẻ khó xử, chỉ riêng một mình Thượng Trang, trong đầu vẫn quanh quẩn những lời Nguyên Duật Diệp vừa nói, nhất thời thần thờ.

"Vu Tu Dung!" Thái Hậu đột nhiên gọi.

"Vâng." Thượng Trang hoàn hồn, "Việc này... Thần thiếp không biết." Hải tử, kỳ thật nàng cũng rất thích.

Thái Hậu chỉ cười lạnh một tiếng, không nói gì thêm.

Rời khỏi Úc Ninh Cung, đi được vài bước, lồng ngực Thượng Trang lại thoáng đau đớn, thân thể loạng choạng vài cái. Phục Linh vội đỡ lấy nàng, y phục mùa hè mỏng manh, tà áo theo cánh tay tròn bóng trượt xuống, để lộ thủ cung sa chói mắt.

Nữ tử phía sau căng lớn hai mắt nhìn, ai có thể ngờ rằng Vu Tu Dung được Hoàng Thượng sủng ái tới nay vẫn là một thân hoàn bích!

Quyển 5 - Chương 3: Trúng độc

"Tiểu thư sao vậy?" Phục Linh khẩn trương hỏi, vội vàng bắt mạch cho nàng. Chẳng qua chỉ trong chớp mắt, sắc mặt nha đầu lập tức thay đổi, bật thốt lên, "Tiểu thư người..."

"Phục Linh!" Thượng Trang vội che miệng nàng lại, miễn cưỡng lắc đầu, "Về thôi."

"Hôm đó Vương gia đưa tiểu thư ra ngoài là để..." Phục Linh cắn môi, bắt đầu cảm thấy mơ hồ, tại sao tiểu thư lại trúng độc? Tại sao Vương gia không giúp tiểu thư giải hết độc trong người khi ra ngoài?

Rất nhiều câu hỏi luân chuyển trong đầu, nha đầu không khỏi khẩn trương nhưng nàng cũng biết nơi này là Úc Ninh Cung, có vài lời không thể tùy tiện hỏi.

Vội vàng về Cảnh Nhân Cung, đóng cửa phòng lại, Phục Linh la lên: "Tiểu thư trúng độc gì?" Thời điểm bắt mạch nàng chỉ thấy vô cùng kỳ quái, nhưng đó là độc gì nàng lại không biết.

Thượng Trang hít một hơi thật sâu, trầm giọng: "Vương gia nói, là Mị tâm." Kỳ thật rốt cuộc là độc gì, nàng cũng không biết.

Phục Linh kinh hãi, nàng là người học y, tuy không tinh thông y thuật nhưng độc này đã từng nghe nói, vì thế vội hỏi: "Vậy... Nếu tiểu thư đã uống thuốc giải, thân thể sao vẫn không tốt lên?" Độc trong người tiểu thư rõ ràng đã giảm đi rất nhiều.

Thượng Trang lắc đầu: "Ta không uống thuốc giải, là Mạc thị vệ ép độc ra giúp ta."

"Mạc thị vệ?" Phục Linh chấn kinh, cắn răng nói, "Nhưng độc tố vẫn chưa bị ép ra!" Chẳng lẽ... Vương gia không biết sao? Khi đó ở Hoàn Vương phủ, mặc dù không rõ ràng nhưng nàng mơ hồ cảm thấy Hoàn Vương biết y thuật, y chắc chắn sẽ biết.

Kỳ thật Nguyên Chính Hoàn không phải không biết, y chỉ là muốn thử, bản thân cũng không xác định.

Sắc mặt Thượng Trang vẫn bình tĩnh như trước, không ép được độc ra thì như thế nào?

Phục Linh như nhớ ra gì đó, đứng dậy nói: "Việc này có phải Hoàng Thượng chưa biết không? Không được, nô tỳ phải đi tìm Hoàng Thượng tới cứu người." Dứt lời, nha đầu liền xoay người muốn rời đi.

Thượng Trang vội kéo tay nàng lại, quát: "Không được đi."

"Tiểu thư!"

"Phục Linh, không được." Hiện tại Tây Chu và Lê Quốc đã khai chiến, Tiêu Dự và Bùi Nguyên Sùng chắc chắn cho rằng Nguyên Duật Diệp không màng tới nàng nên mới hạ chi tiên công, nếu để Nguyên Duật Diệp biết, trận chiến này làm sao đánh tiếp?

Nếu để binh sĩ Tây Chu biết hoàng đế của họ vì một nữ tử mà đồng ý nhiều điều kiện Lê Quốc đưa ra như vậy, bọn họ sẽ nghĩ hần thế nào?

Tất cả đều không phải chuyện một bậc đế vương nên làm!

Vì thế, không thể nói với hần, không thể để hần biết!

Thà rằng để hần tin nàng gặp chuyện chỉ biết tìm Nguyên Chính Hoàn, để hần tin rằng độc trên người nàng Nguyên Chính Hoàn đã giúp nàng giải.

Phục Linh gấp tới độ bật khóc: "Tiểu thư rốt cuộc muốn làm gì?"

"Ta..." Thượng Trang động môi, thoáng ngừng lại, thấp giọng, "Ta chỉ hi vọng ngài ấy có thể làm mình quân tốt, sau đó giúp Tây Chu phồn vinh hưng thịnh."

Bọn họ rốt cuộc đã không thể trở về, nàng không thể cho hần tình yêu hần muốn, mà hần còn con dân của mình, hần bắt buộc phải trở thành vị hoàng đế tốt.

Câu chuyện xung quan nhất nộ vì hồng nhan (1) không thể xảy ra trên người hần.

(1) Xung quan nhất nộ vì hồng nhan: Trích trong Viên Viên khúc của tác giả Ngô Vĩ Nghiệp, ý chỉ bậc anh hùng nổi giận vì mỹ nhân

"Nhưng bây giờ người bên cạnh Hoàng Thượng không phải tiểu thư, là Hoàng Hậu nương nương!" Phục Linh bất lực tới bật khóc thành tiếng, đây cũng là chuyện nàng không chấp nhận được.

Dựa vào cái gì tiểu thư làm nhiều điều cho Hoàng Thượng như vậy, tới cuối cùng còn giúp người khác mặc hi phục?

Đưa tay lau nước mắt cho Phục Linh, Thượng Trang mỉm cười: Nha đầu ngốc, người làm sao biết được ta có lỗi với hần nhiều thế nào? Lần này, ta quyết không thể trở thành gánh nặng của hần.

Thượng Trang miễn cưỡng mở miệng: "Khóc gì chứ? Ta cũng không phải sắp chết." Nàng cảm thấy thân thể đã tốt hơn thời điểm ở Tần Vương phủ rất nhiều, có lẽ nàng không cần phải chết thì sao?

Phục Linh nghe vậy càng hoảng sợ, vội đuổi tay che miệng nàng lại, lắc đầu: "Tiểu thư đừng nói bậy, người sẽ không thể đâu!"

Thượng Trang biết nha đầu này đang lo lắng cái gì, dặn dò: "Việc này ngươi phải ghi nhớ, không được nói với Hoàng Thượng, bằng không, ta sẽ chết không yên lành." Nói ra câu này, chẳng biết tại sao nàng lại đột nhiên nhớ tới ngày ấy trong căn nhà tre, thời điểm muốn Mạc Tầm cứu nàng, Nguyên Chính Hoàn cũng nói như vậy.

Trái tim chưa xót, đau tới khiến nàng nhũn mị.

Có lẽ nàng cuối cùng cũng hiểu cảm giác của Nguyên Chính Hoàn ngày đó.

Đó là sợ hãi, so với mất đi tính mạng của mình còn sợ hãi hơn.

Nàng không ngăn cản chuyện Nguyên Chính Hoàn muốn làm, vì thế, nàng cũng không thể ngăn cản Nguyên Chính Hoàn. Nàng chỉ làm nữ tử, không rảnh quản mấy cái nhân nghĩa to lớn kia, nàng chỉ muốn làm chuyện bản thân nghĩ nó đúng.

Bách tính trong thiên hạ không phải trách nhiệm của nàng, nhưng là của hắn.

Phục Linh tức nổi, tiểu thư nói nặng như vậy, nàng làm sao nghe không hiểu?

Thượng Trang cười cười đẩy nàng đi: "Lui xuống đi, ta muốn nghỉ ngơi một lát."

Phục Linh thoáng chần chờ, lúc này thấy nàng đã nằm xuống, cũng không dám nhiều lời, giúp nàng đắp chăn xong liền rời đi. Bên ngoài có cung nữ đi ngang qua, thấy hai mắt Phục Linh hồng hồng, không khỏi tiến lên hỏi: "Sao vậy?"

Phục Linh nhìn nữ tử trước mặt, không đáp, chỉ nói: "Ta ra ngoài đi dạo một lát, người ở đây trông coi, nếu nương nương có gì phân phó, lập tức vào trong hầu hạ."

Cung nữ gật đầu, thời điểm nhìn lại, Phục Linh đã nhanh chóng rời đi.

.....

Tuyết Tùng Cung.

Nghe động tĩnh bên ngoài, An Lăng Vu vội vàng mở cửa, quả nhiên là Nguyên Chính Hoàn và Mạc Tầm tới. Nhìn đầu Nguyên Chính Hoàn quần băng gạc, nàng kinh hãi, vội hỏi: "Ngài sao vậy?"

"Không sao, chỉ là bất cẩn té ngã mà thôi." Vào cửa, Nguyên Chính Hoàn tiếp tục, "Thái Hậu nói, thế tử của Tân Vương đã đến, bà ấy không có thời gian gặp các vị Vương phi, vì thế nếu nhóm vương phi muốn về thì cứ việc về."

Cái cơ như vậy đúng là hợp tình hợp lý, khi đó giữ các nàng lại cũng dùng lý do tiếp khách.

An Lăng Vu giật mình, bật thốt lên: "Vây... Có thể xuất cung rồi sao?" Thật tốt quá, nàng không cần ngày đêm trông mong y, thật chờ mong ngày tháng trở về Thục Quận, cách xa kinh thành này, cách xa thị phi.

Nguyên Chính Hoàn gật đầu.

An Lăng Vu lại hỏi: "Hôm nay ngài tới đón thiếp xuất cung sao?" Đột ngột quá, nàng còn chưa chuẩn bị. An Lăng Vu xoay người, lúc này mới phát hiện bản thân chẳng có gì phải thu dọn, bất giác cười cười.

Nguyên Chính Hoàn bỗng dưng phân phó Mạc Tầm: "Mạc Tầm, người tới Cảnh Nhân Cung hỏi thăm một chút." Nhìn xem Thượng Trang thế nào rồi?"

Mạc Tầm vạn phần không muốn nhưng lúc này chỉ có thể xoay người ra ngoài.

An Lăng Vu nhìn Mạc Tầm rời đi, cau mày hỏi: "Đề Mạc Tầm tới Cảnh Nhân Cung làm gì?" Cảnh Nhân Cung kia là tâm cung của Thượng Trang, nghỉ tới, chẳng biết tại sao, lòng nàng lại có chút khản trương.

Nguyên Chính Hoàn không đáp, chỉ nói: "Trang Nhi, bốn vương có vài việc muốn nói với nàng."

"Vây sao? Chuyện gì thế?" Nhìn sắc mặt không tốt của y lúc này, An Lăng Vu đột nhiên cảm thấy những lời y sắp nói, nàng hình như không muốn nghe, chỉ là, nàng lại không có dũng khí ngăn cản.

Nguyên Chính Hoàn đẩy xe lăn đi về phía trước, nhàn nhạt một câu: "Bốn vương không yêu người."

Lời này, y nói vô cùng bình tĩnh nhưng lại khiến An Lăng Vu run lên bần bật, nàng không tin mà nhìn nam tử trước mặt, có lẽ, hôm nay y muốn nói gì nàng mơ hồ đã đoán được, nhưng lại không ngờ, vô duyên vô cớ y lại nói thẳng thừng như thế.

Nàng nhấp môi, thanh âm có chút run rẩy: "Ngài nói gì?" Nàng cúi tay nắm lấy bàn tay y, không như suy nghĩ, y không hề trốn tránh, nàng đột nhiên cảm thấy thật may mắn, miễn cưỡng cười hỏi, "Ngài quên rằng chúng ta thiếu chút đã thành hôn sao?"

Chuyện này y sao có thể quên? Nhưng cũng vì chuyện đó mà y biết, kỳ thật y không hề yêu nữ tử này.

Ngước mắt đối diện với nàng, y mở miệng: "Có lẽ nếu lần trước không có thích khách, bốn vương đã lấy người, chỉ là lần đó, người gặp chuyện không may, mà bốn vương..." Y không có cảm giác tê tâm phế liệt, y đối với nàng thì ra chỉ có thương cảm. Có lẽ, nhân duyên nằm ở tên nàng, cùng một chữ "Trang".

Không cần nói rõ, trong lòng An Lăng Vu đã vô cùng rõ ràng. Nàng nhìn y, lắc đầu: "Ngài đang gạt thiếp." Đột nhiên nhớ tới việc y phân phó Mạc Tầm qua Cảnh Nhân Cung, nàng giật mình một cái, bật thốt lên: "Là Vu Tu Dung, là nàng ấy đúng không? Nàng ấy... Nàng ấy là phi tử của Hoàng Thượng, nàng ấy sao có thể cầu dẫn ngài?"

Chỉ một chuyển tới Vân Điền Quận, Nguyên Chính Hoàn và nàng ấy sao có thể?

Vì Thượng Trang hận nàng sao? Vì nàng, Thượng Trang mới phải tiến cung, mà nàng lại dùng cái tên Diệc Trang muội muội của nàng ấy để ở cạnh Nguyên Chính Hoàn, cho nên nàng ấy hận nàng, có ý muốn cướp y sao?

Hai chữ "câu dẫn" khiến Nguyên Chính Hoàn không khỏi nhũn mày, nàng ấy câu dẫn y sao? Bọn họ quen biết nhau thậm chí còn sớm hơn nữ tử đang cạnh y lúc này.

Nhìn sắc mặt y, An Lăng Vu vội nói: "Nàng ấy... Nàng ấy căn bản không yêu ngài, nàng ấy là vì... Là vì không thích thiếp nên mới muốn trả thù ngài!" Nhất định là vậy.

Nguyên Chính Hoàn bật cười, nàng sao có thể không yêu y? Nàng vì y mà làm nhiều chuyện như vậy, nàng sao có thể không yêu y?

"Trang Nhi, người đừng như thế."

"Không, ngài cũng không yêu nàng ấy, thời gian chỉ ngắn như vậy! Hoàn, ngài suy nghĩ kỹ đi, ngài thật sự yêu nàng ấy sao?" Nàng không tin, thời gian ngắn ngủi như thế, y lại đi yêu Thượng Trang. Nàng thật sự nghĩ không ra Thượng Trang rốt cuộc có mị lực gì, trong thời gian ngắn ngủi như thế, sao có thể?

"Ta yêu nàng."

Ba chữ đủ khiến An Lăng Vu ngây ra, thời điểm nhắc tới Thượng Trang, y còn tự xưng là "Ta"...

"Thiếp không tin!" Kêu nàng tin việc này thế nào? Y và Thượng Trang vốn không có bất cứ liên quan với nhau, việc này nàng làm sao tin tưởng?

"Trang Nhi, xin lỗi, trước giờ bản vương chỉ yêu một mình nàng, um..." Y đau tới khom người, mỗi lần nghĩ tới Thượng Trang, tình hoa trong người lại phát tác.

"Hoàn!" An Lăng Vu cả kinh tiến lên đỡ lấy y, run giọng, "Sao vậy? Ngài sao vậy? Đừng dọa thiếp!"

Y nắm lấy tay nàng, thân thể không ngừng run rẩy, nhưng ngữ khí vẫn rất kiên định: "Không sao, là tình hoa phát tác mà thôi. Vì nàng, tình hoa trong người ta mới phát tác."

An Lăng Vu hoảng sợ nhìn nam tử trước mặt, tình hoa? Y còn nói, vì nàng ấy mà tình hoa trong người phát tác...

Cho nên, y thật sự không yêu nàng sao?

Đúng vậy, nếu yêu, y sao thể như vậy?

"Vì sao trước đó ngài không nhắc tới?"

"Bản vương uống Vong Tinh Thủy." Cố gắng giữ thanh âm nghe thật bình tĩnh, y cắn môi, trong miệng đã có vị tanh ngọt, giải thích như vậy nàng còn không hiểu sao? Nếu yêu y nàng, tình hoa chắc chắn sẽ phát tác, chỉ là, trước nay đều không có. Thậm chí đêm bọn họ đại hôn, vương phủ gặp chuyện, tình hoa trong người cũng không phát tác.

Nước mắt cuối cùng cũng nhìn không được mà rơi xuống, thì ra có rất nhiều chuyện, dù ở trong tối, ai cũng không thể thay đổi được. Thượng Trang vì nàng mà tiến cung, mà nàng lại đi yêu nam tử yêu Thượng Trang, tất cả ai có thể nói cái gì mới là công bằng chứ?

A, không tự chủ mà cười chua xót, một ly tình hoa, nàng còn hỏi gì nữa, sự thật không phải đã rõ ràng sao? Y xác thật không hề yêu nàng.

"Xin lỗi." Hôm nay ngoại trừ lời này, y chẳng thể nói thêm gì khác.

An Lăng Vu lắc đầu, nàng nghĩ, y không cần xin lỗi...

Cúi người ôm lấy thân thể đơn bạc của nam tử, nàng nức nở: "Ngài đừng nói gì với thiếp cả, nàng ấy là nương nương, thiếp mới là vương phi tương lai của ngài! Hoàng Thượng sẽ không buông tay nàng ấy, mà thiếp mới là người có thể ở bên ngài cả đời."

Y và nàng, thân phận vốn đã khác biệt.

Còn nữa, y trúng tình hoa, nếu kiên quyết ở cùng Thượng Trang, y chẳng lẽ không muốn mạng mình nữa sao? Mà lòng nàng tuy chua xót nhưng không ngừng nói với chính mình, nàng có thể không quan tâm tình cảm giữa y và nàng ấy.

Nàng không để ý trái tim y chỉ có Thượng Trang, nhân duyên gặp gỡ, đây là An Lăng gia bọn họ nợ Thượng Trang, nàng sẽ không chấp nhất địa vị của Thượng Trang trong lòng y.

Nếu như hôm đó không có Thượng Trang thay thế vào cung, có lẽ, quen biết Nguyên Chính Hoàn trước lại là nàng.

Chỉ là, chuyện đã qua, ai cũng không có cách khiến nó quay lại.

Nàng nghĩ, nàng và y vốn đã có duyên phận, nếu không, sao nàng rời khỏi kinh thành, tới một nơi xa như vậy có thể gặp y?

Điểm khác biệt duy nhất chính là, Thượng Trang dùng thân phận của nàng, mà nàng lại dùng thân phận muội muội của Thượng Trang.

Không tự chủ mà bật cười, ai dám nói đây không phải chuyện cười cơ chứ?

"Trang Nhi, người đừng như thế, là bản vương... Không công bằng với người." Y đột nhiên cảm thấy may mắn, may mắn vì ngày đó chưa cưới nàng.

An Lăng Vu lắc đầu: "Không!" Giữa nàng và Thượng Trang, ai có thể nói rõ thế nào là công bằng? Chỉ là những lời này, nàng không thể nói với Nguyên Chính Hoàn, nàng chỉ muốn làm Trang Nhi trong lòng y, cho dù chỉ là thể thân. Đợi họ trở về Thục Quận, chuyện giữa y và Thượng Trang rồi sẽ qua đi, mà nàng và y có thể tiếp tục chặng đường phía trước.

"Trang Nhi..."

"Đừng nói nữa, cầu xin ngài." An Lăng Vu nắm chặt tay nam tử, cả người tựa vào lòng y, nức nở, "Thiếp đã chẳng còn gì cả, chỉ còn mình ngài thôi, cho nên, xin ngài đừng đuổi thiếp đi, được không?"

Cúi đầu nhìn An Lăng Vu, Nguyên Chính Hoàn đột nhiên không đành lòng. Khi đó gặp nàng ở Thục Quận, là y đặt sai tình cảm, y cho rằng cảm giác này chính là yêu, lại không ngờ, thì ra, không phải.

Nhưng cuối cùng vẫn là y làm tổn thương nàng.

Đuối tay nắm chặt vai nàng, y dùng sức đẩy ra, khẽ cười: "Nàng ấy đang chờ ta."

"Hai người sao có thể? Hoàng Thượng..."

"Hoàng Thượng không cần nàng ấy!" Từ Văn Diên Quận trở về, dọc đường đi, thái độ Nguyên Duật Diệp đối với Thượng Trang, y nhìn thấy. Sau khi hồi cung, Nguyên Duật Diệp chỉ cho Hoàng Hậu tới Càn Thừa Cung, y biết, hẳn đã bắt đầu lạnh nhạt nàng rồi.

Y để Mạc Tầm tới Cảnh Nhân Cung là vì lo cho nàng.

An Lăng Vu nhìn chằm chằm nam tử trước mặt, ánh mắt y sáng ngời, một khắc đó, chẳng biết tại sao, nàng đột nhiên cảm thấy y có thể trông thấy nàng. Tuy biết rằng ý nghĩ này thật hoang đường, nhưng điều đó khiến nàng không khỏi bất an.

"Ngài mai ta sẽ tới đón người xuất cung."

"Xuất cung rồi sẽ đi đâu?" Nàng ngẩng đầu, hỏi.

Xuất cung rồi, y còn đưa nàng về Thục Quận sao? Hay là đoạn đường sau này, y mặc nàng tự sinh tự diệt.

An Lăng Vu không cam lòng buông tay, mà y cũng không gạt bỏ tay nàng, đột nhiên nàng cảm giác được toàn thân y đang run lên.

Nàng nghĩ, nàng có lẽ đã biết y yêu Thượng Trang sâu đậm thế nào rồi?

.....

Phục Linh rời khỏi Cảnh Nhân Cung, tới Càn Thừa Cung, đứng bên ngoài hồi lâu, cuối cùng chỉ đành hậm hực trở về. Bất giác đi về phía trước, phát hiện bản thân đang đi về hướng Tuyệt Tùng Cung, nàng giật mình, cũng chẳng biết tại sao lại đi tới đó.

Hôm nay Vương gia có tiến cung không?

Chán nản cười cười, vừa xoay người, nàng lại nhìn thấy một người từ ngã rẽ đi tới. Định thần nhìn kỹ, nàng không khỏi cả kinh, đây không phải Mạc Tầm thì còn là ai?

Mạc Tầm thấy Phục Linh cũng cả kinh, đưa mắt nhìn ra sau nàng lại không thấy Thượng Trang, không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Lúc này, Phục Linh đã chạy tới, trực tiếp hỏi: "Trong tay Vương gia có thuốc giải mị tâm không?"

Mạc Tầm giật mình, còn chưa kịp đáp thì Phục Linh đã đẩy hẳn ra: "Tự ta đi hỏi Vương gia!" Mạc Tầm ở đây, vậy Nguyên Chính Hoàn chắc chắn đang ở Tuyệt Tùng Cung.

"Phục Linh!" Hắn giữ nàng lại, nói, "Chủ tử không có thuốc giải." Nếu có, hắn cũng không cần hao tổn nội lực ép độc cho nàng ấy.

Phục Linh thất vọng quay đầu nhìn Mạc Tầm, kỳ thật nàng sớm đã đoán được, chỉ là, nội tâm vẫn ôm ấp một tia hi vọng.

Thấy nàng không nói chuyện, Mạc Tầm không khỏi xấu hổ, lúc này mới nhớ tay mình còn cầm lấy tay nàng, hắn cuống quýt buông ra, hắng giọng một cái, mới nói: "Tiểu thư nhà người sao rồi?" Đây không phải hấn quan tâm, mà là chấp hành mệnh lệnh của chủ tử.

"Không chết được!" Phục Linh tức giận rống lên một tiếng, chẳng biết vì lý do gì, nghe Mạc Tầm hỏi tới tiểu thư nhà mình, nàng cảm thấy hắn thật giả tạo. Trước giờ Mạc Tầm chưa từng đối tốt với tiểu thư, hôm nay thật kỳ quái, thế mà lại hỏi thăm nàng ấy!

Mạc Tầm biết nàng có khúc mắc với mình, cũng không rành tranh luận với nàng, đã có được đáp án cần có, hắn không muốn nán lại, trầm giọng nói: "Ta về với chủ tử." Dứt lời, hắn liền xoay người muốn đi.

"Nè!" Phục Linh chạy lên trước cản đường hắn, sợ run lên, mới hỏi, "Vương gia đối với tiểu thư nhà ta..." A, lời này kêu nàng hỏi thế nào đây? Phục Linh cắn môi, tròng ả, nàng cắn bản không nên nhiều lời, hiện tại bọn họ còn đang ở hoàng cung, y là Vương gia, mà tiểu thư nhà mình lại là nương nương. Vô đầu một cái, nàng rốt cuộc đang làm gì vậy?

Mạc Tầm đương nhiên biết nàng muốn hỏi gì, chỉ là câu trả lời, hắn không muốn nói. Lướt qua nàng đi về trước mấy bước, hắn đột nhiên dừng lại, không hề xoay người mà hỏi: "Nếu hiện tại chủ tử muốn người trở về hậu hạ, người có về không?" Kỳ thật, thời điểm chủ tử rời kinh để nàng ở lại, hắn luôn canh cánh trong lòng.

Phục Linh giật mình, xoay người đối diện với sống lưng của hắn.

Nàng chỉ đưa mắt nhìn, thật không hiểu hắn rốt cuộc đang có ý gì. Qua nửa ngày, nàng mới lên tiếng: "Ta là người của tiểu thư, đương nhiên là đi theo tiểu thư."

"Nếu ở cạnh nàng ấy không an toàn?" Nha đầu này tính tình lỗ mãng, không biết tự bảo vệ chính mình, mỗi lần nhớ lại, hắn đều thay nàng toát mồ hôi.

Phục Linh không khỏi kinh ngạc, tiến lên một bước hỏi: "Tiểu thư nhà ta làm sao?"

Mạc Tầm cười lạnh: "Người không cảm thấy ở cạnh tiểu thư nhà mình không an toàn sao?"

Phục Linh ngây ra, thì ra hắn nhắc việc đó, nàng còn tưởng lại có người muốn làm hại tiểu thư. Nàng ngẩng đầu, cười cười: "Thì đã sao? Đổi lại là người, người có rồi bỏ Vương gia không?"

"Ta sao có thể!" Hắn không cần suy nghĩ mà bật thốt lên.

"Ta đối với tiểu thư cũng giống người với Vương gia, người không muốn làm chuyện đó, chẳng lẽ muốn nhìn thấy Phục Linh ta vong ân phụ nghĩa sao?"

Nàng vừa dứt lời, Mạc Tầm có chút giật mình.

Phục Linh không có nhiều thời gian dừng chân ở đây, sợ tiểu thư tỉnh dậy lại tìm mình. Nàng xoay người, đột nhiên dừng bước, thấp giọng: "Còn nữa, thuận tiện nói luôn một câu, ta không thích người ở cùng Linh Khuyết."

Trái tim Mạc Tầm thoáng động, thời điểm xoay người, hắn đã không còn nhìn thấy thân ảnh nhỏ nhắn kia.

"Linh Khuyết..."

Nghĩ tới, hắn không khỏi muốn cười, chủ tử cầu hôn không phải vì hắn yêu nàng, sự thật là...

A, mà thôi!

Mạc Tầm lắc đầu, xoay người đi về phía trước.

.....

Thượng Trang quả thật cảm thấy mệt mỏi, vừa nằm xuống giường, rất nhanh liền đi vào giấc.

Toàn bộ Cảnh Nhân Cung trở nên an tĩnh, nội tâm có chút hỗn loạn, trong mơ, nàng nhìn thấy chú cháu bọn họ.

Hai người kéo tay nàng, gọi:

"Thượng Trang!"

"Vu Nhi!"

Nàng cả kinh, phảng phất cảm nhận có giọt nước mắt rơi xuống động trên cánh tay.

Cả người run lên, nàng bỗng nhiên mở mắt, tay trái theo bản năng xoa xoa tay phải, cảm giác thật chân thật, thì ra chỉ là mơ. Nàng quay đầu thấy cửa sổ đang mờ, trách không được, vừa rồi lại lạnh như vậy.

Không biết vì sao, nàng đột nhiên nhớ tới Huyền Chu, tối hôm đó, cửa sổ cũng mờ như lúc này.

Thượng Trang cắn môi, nàng hồ đồ rồi sao? Chuyện đó đã qua lâu như vậy, hiện tại sao còn nghĩ tới?

Phục Linh thấy nàng đã tỉnh, vội chạy tới hỏi: "Sao tiểu thư không ngủ thêm đi?"

Thượng Trang ngồi dậy, quay đầu: "Cửa sổ mờ, có hơi lạnh."

"Thế sao?" Phục Linh nhanh nhẹn đi đóng cửa, lúc trở về tức giận mà nói, "Nô tỳ không ở đây, mấy cung nữ kia không biết hầu hạ tiểu thư thế nào."

Phục Linh tiến lên ngồi bên mép giường, thấy sắc mặt nàng trở nên tiêu tụy, nhìn không được mà hỏi: "Tiểu thư vẫn còn không thoải mái sao?"

Nàng cười lác đầu: "Không sao, nguoi đi đâu vậy?" Không lẽ là đi tìm Nguyên Duật Diệp?

Phục Linh biết nàng đang nghĩ gì, vội giải thích: "Nô tỳ không đi tìm Hoàng Thượng, chẳng qua chỉ tùy tiện ra ngoài một lát thôi." Nàng không kể chuyện đã gặp Mạc Tầm, sợ tiểu thư biết Vương gia ở Tuyết Tùng Cung lại thương tâm.

Nghe nha đầu nói vậy, Thượng Trang mới yên tâm.

Hầu hạ nàng đứng dậy, Phục Linh cuối cùng cũng nhìn không được mà hỏi: "Tiểu thư còn quan tâm Hoàng Thượng sao? Nô tỳ thấy ngài ấy rất vui vẻ!" Thời điểm Càn Thừa Cung, từ xa, nàng còn nhìn thấy Hoàng Thượng ở cùng Hoàng Hậu nương nương.

Bên ngoài đều nói đế hậu tương kính như tân, trước đây nàng đúng là không nhìn ra, lần này Hoàng Thượng hồi cung, quan hệ giữa hần và Hoàng Hậu hình như ngày càng tốt lên.

Nhóm phi tần hậu cung cũng bắt đầu ghen ghét Hoàng Hậu rồi.

Rốt cuộc cũng không giống Thượng Trang, sau lưng Mộ Dung Vân Khương có người chống lưng đầy quyền lực.

Mười mươi của Thừa Tướng! Nếu nàng ấy được sủng ái, hoặc có thể hạ sinh hoàng tử, phi tần hậu cung ai có thể sánh ngang với nàng ấy?

Thượng Trang nghe vậy, không khỏi nao nao, vậy ư? Hần thật sự vui vẻ sao? Vô vị mà cười, kỳ thật nàng cũng không có gì thương tâm, những gì cần làm, nàng đều thực hiện.

Nguyên Chính Hoàn theo bọn họ hồi kinh, đội Tây Chu thu hồi quốc thổ bị Lê Quốc chiếm đóng, tất cả đều sẽ trở lại quỹ đạo vốn có. Nguyên Duật Diệp sủng hạnh ai, tất cả đều không liên quan tới nàng.

Tay nhẹ nhàng đặt lên ngực, có lẽ, nàng phải chết.

Chỉ mong rằng hai người nàng quan tâm đều sẽ sống tốt.

Phục Linh cứ nghĩ nàng nói như vậy, tiểu thư sẽ thương tâm, lại không ngờ, nàng ấy lại nở nụ cười. Nhìn nàng ấy như vậy, nàng đột nhiên muốn khóc.

Tiểu thư nhà nàng thật sự đã mất đi quá nhiều.

Khi đó, thiếu gia muốn nàng giúp đỡ cải thiện quan hệ giữa tiểu thư và Hoàng Thượng, nàng từng cho rằng điều mình làm là đúng, lại không ngờ, kết quả chỉ là hoan hỉ một hồi.

Thượng Trang đột nhiên nhớ tới một việc, vội hỏi: "Phục Linh, ngọc bội ta đưa nguoi giữ đâu?"

"Đây, nô tỳ luôn mang trên người." Phục Linh vội lấy ngọc bội đeo trên cổ ra, "Tiểu thư cần dùng sao?"

Thượng Trang giật mình, lắc đầu: "Không, vẫn là... Nguoi đeo đi." Nàng chỉ là đột nhiên nhớ tới miếng ngọc bội còn lại, nếu không tính nàng, chủ nhân của nó có lẽ là người Lê Quốc.

Hoặc, thái tử Tiêu Dự là một trong số đó.

Hai người đang nói chuyện, cung nữ từ bên ngoài tiến vào bẩm báo: "Nương nương, An Lăng đại nhân cầu kiến."

Phục Linh tựa như vui vẻ trở lại, vội nói: "Mau mời An Lăng đại nhân vào." Tiểu thư đã mất nhiều như vậy, cuối cùng vẫn còn thiếu gia quan tâm nàng ấy, giờ phút này, nàng phảng phất xem An Lăng Tễ như cọng cỏ cứu mạng Thượng Trang.

An Lăng Tễ rất nhanh đã vào, Phục Linh dìu Thượng Trang ra chính điện.

Hần hành lễ, thời điểm ngước mắt, sắc mặt không khỏi thay đổi: "Sao vậy? Sắc mặt sao lại khó coi như thế?"

Phục Linh định mở miệng, đã bị Thượng Trang cắt ngang: "Ca, chuyện của nương, muội xin lỗi." Đêm đó vì nàng, hần chắc chắn không thể ở bên linh tiên của phu nhân mà tấn hiếu.

An Lăng Tễ không ngờ nàng đột nhiên nhắc tới việc đó, lắc đầu: "Đều đã qua, nhắc lại làm gì? Bọn họ... Có làm gì muội không?" Điều hần lo, chính là người sống!

"Không có, không phải muội đã an toàn trở về sao?"

Hắn cẩn thận quan sát nữ tử trước mặt, thần sắc không giấu được sự lo lắng. Nhìn xanh xao như vậy, là sinh bệnh sao?

"Lúc ở Vân Điền Quận, Vương gia... Đã làm gì muội?" Hắn tận lực nhẹ giọng.

Thượng Trang không khỏi chấn động, bật thốt lên hỏi: "Huynh nghe ai nói gì sao?"

Hắn cẩn rằng: "Bên ngoài đều đang truyền rằng, Tu Dung nương nương và Hoàn Vương.." Câu kể tiếp hắn không nói ra, nhưng như vậy còn chưa rõ ràng sao?

Phục Linh kinh hãi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"Tin đồn bậy mà thôi!" Nàng đạm nhiên nói nhưng hai tay đã nhịn không được mà run rẩy, nón xanh này Nguyên Duật Diệp mang nổi sao? Nàng và Nguyên Chính Hoàn rõ ràng không có gì, không, ngoại trừ nụ hôn kia.

Cái đó... Cũng tính sao?

An Lăng Tễ không tự chủ mà nắm chặt hai tay: "Cho nên Hoàng Thượng mới không tới Cảnh Nhân Cung sao?"

"Thiếu gia, Hoàng Thượng..."

"Phục Linh!" Thượng Trang mở miệng cắt ngang, chuyện giữa nàng và Nguyên Duật Diệp sao có thể dùng dăm ba câu mà nói tường tận?

Phục Linh cắn môi, nàng nhìn ra thiếu gia thật sự quan tâm tiểu thư, nhưng tiểu thư lại có nhiều chuyện muốn che giấu như vậy, nàng... Nàng còn có thể thế nào?

Sắc mặt An Lăng Tễ càng khó coi, qua một lúc lâu mới mở miệng: "Kỳ thật vô luận là Hoàng Thượng hay Vương gia, trong lòng ta, đó đều không phải lựa chọn tốt nhất của muội, nhưng muội đã thích Hoàng Thượng, ta sẽ giúp muội đi tranh giành, chỉ là hôm nay ta mới biết, tình yêu của đế vương thì ra không có vĩnh cửu." Hắn thờ dài, có lẽ, là hắn sai rồi.

Thượng Trang nghe vậy lại chấn kinh, ngày đó trở thành Tu Dung, bên trong có vô số nguyên nhân, mà An Lăng Tễ chỉ cho rằng nàng là vì yêu Nguyên Duật Diệp?

Mà điều khiến nàng giật mình nhất chính là, thì ra An Lăng Tễ cũng không hi vọng nàng có bất cứ liên quan gì với hoàng tộc. Đúng vậy, đó cũng từng là mơ ước của nàng, một cuộc sống bình an, giúp chồng dạy con.

Hôm nay xem ra, tất cả đều không có khả năng rồi.

"Là ca vô dụng, không thể cho muội một chỗ dựa vững vàng."

"Ca..." Thượng Trang bất giác nghẹn ngào, hắn nghĩ rằng Nguyên Duật Diệp vắng vẻ nàng, sủng ái Mộ Dung Vân Khương là vì Mộ Dung Vân Sở sao?

Không khỏi cắn môi, đúng vậy, có lẽ là nàng suy nghĩ quá đơn giản. Hiện tại thời buổi loạn lạc, có lẽ Nguyên Duật Diệp cần một hậu phương vững chắc. Nếu là thế, ai có thể nói hắn sai?

"Chuyện muội ở Vân Điền Quận, người biết không nhiều lắm, muội nhớ cẩn thận Thừa Tướng." Lời này, An Lăng Tễ trầm mặc một lúc lâu mới nói ra được.

Việc này kỳ thật Thượng Trang sớm đã đoán được. Hôm đó nàng dùng khăn che mặt, biết thân phận của nàng chỉ có vài người. Nguyên Chính Hoàn và Mạc Tầm sẽ không nói, Nguyên Duật Diệp sẽ càng không, còn lại chỉ có Mộ Dung Vân Sở.

Vì Mộ Dung Vân Khương tranh thủ tình cảm, lý do này vô cùng hợp lý, nhưng Thượng Trang lại ảm ảm cảm thấy, sự tình không hề đơn giản như vậy.

Cẩn thận Thừa Tướng, vậy có nghĩa là cũng phải đề phòng Mộ Dung Vân Khương!

Thượng Trang nhìn nam tử trước mặt, cuối cùng cũng nhịn không được mà hỏi: "Ca là người của Thừa Tướng sao?" Khi đó hắn từng giúp Thừa Tướng ám sát Nguyên Duật Diệp, oan uổng Nguyên Chính Hoàn, ngọc bội của An Lăng gia có thể làm chứng.

An Lăng Tễ sững sờ, im lặng một hồi mới đáp: "Trước kia là vậy."

"Tại sao?" Thượng Trang bật thốt lên hỏi. Vì sao trước kia làm việc cho hắn, bây giờ lại không phải.

An Lăng Tễ lắc đầu: "Việc này, nàng không cần biết."

An Lăng Tễ rời đi, một mình Thượng Trang ở trong điện suy nghĩ rất lâu. Mỗi câu hắn nói hình như đều có ý tứ khác, một ít, nàng có thể đoán ra, nhưng đa phần, nàng lại không rõ.

Lúc này trong Càn Thừa Cung, có thái giám vào bẩm báo, nói Hoàn Vương tiến cung chỉ tới Tuyết Tùng Cung, không hề đi gặp Vu Tu Dung, ngược lại là tùy tùng Ngự Sử đã tới Càn Thừa Cung.

Nguyên Duật Diệp chỉ an tĩnh ngồi nghe, không nói lời nào.

Thời điểm Mộ Dung Vân Khương tới, thái giám đã lui đi, thoáng chần chờ, nàng cuối cùng cũng hỏi: "Hoàng Thượng, chuyện của Vu Tu Dung là thật sao?" Chuyện nàng nói đương nhiên liên quan tới Nguyên Chính Hoàn.

Nguyên Duật Diệp chỉ cười lạnh: "Mặc kệ nàng ấy làm gì, Hoàng Hậu chỉ cần toàn tâm toàn ý với trẫm, nàng nói xem có đúng không?"

Mộ Dung Vân Khương giật mình, lập tức cười nói "Thần thiếp đương nhiên biết cái gì nên làm, cái gì không."

Hắn cười cười, duỗi tay kéo nàng vào lòng. Thân thể Mộ Dung Vân Khương căng cứng, chưa kịp có phản ứng đã nghe thanh âm của hắn vang lên bên tai: "Sao hả? Hoàng Hậu của trẫm chán ghét được trẫm ôm sao?"

Lời hắn nói rõ ràng có mùi nguy hiểm, nhiều đây cũng đủ khiến trái tim Mộ Dung Vân Khương trầm xuống. Mấy ngày nay, hắn đối với nàng thật sự quá kỳ quái. Khi trước, hắn một lòng hài hòa với nàng, nhưng sau khi hồi cung, mỗi lời hắn nói đều khiến nàng nhịn không được mà hoảng hốt.

Hắn đang thăm dò cái gì? Hay là, hắn muốn thăm dò tới cái gì?

Cố gắng trấn định, Mộ Dung Vân Khương cũng cười: "Không, chỉ là thường ngày ở bên Hoàng Thượng chưa từng như vậy, hiện tại thần thiếp có chút... Thụ sủng nhược kinh."

"Vậy sao? Xem ra trăm càng phải sùng ái nàng mới được?"

"Hoàng Thượng không quan tâm Vu Tu Dung sao?"

"Nhắc tới nàng ấy làm gì?"

"Hay là Hoàng Thượng muốn thần thiếp trở thành tiêu điểm của toàn bộ hậu cung." Đây là lý do duy nhất nàng có thể nghĩ tới. Bên ngoài, chuyện của Vu Tu Dung và Hoàn Vương truyền tới xôn xao, mà hần lại ở thời điểm này lạnh nhạt nàng ấy, ngược lại đặt ngân vạn sùng ái lên người nàng. Lúc này, Tây Chu và Lê Quốc đang khai chiến, ca ca lại là Thừa Tướng, hần độc sùng muội muội của Thừa Tướng, trong mắt thế nhân đây không hề là chuyện kỳ quái, đúng là là chân tốt!

Vu Tu Dung đương nhiên không thể so với nàng, nàng được sùng ái, phi tần hậu cung đương nhiên sẽ càng ghen tị.

Nguyên Duật Diệp, hần là có ý này sao?

Sắc mặt hần trầm xuống, lạnh giọng: "Hoàng Hậu cũng muốn chọc giận trăm, cũng muốn rơi vào kết cục như nàng ấy sao?"

"Hoàng Thượng sẽ không." Nàng không phải Vu Tu Dung thứ hai, bởi vì nàng là Hoàng Hậu.

Hần cuối cùng cũng bật cười thành tiếng, bàn tay vuốt ve thân thể mềm mại của nữ tử.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền tới tiếng của thái giám: "Hoàng Thượng, Thừa Tướng tới."

Mộ Dung Văn Sở? Tới thật đúng lúc.

"Truyền!" Hần cười nói, hai tay vẫn không hề buông lỏng.

Mộ Dung Văn Khương xấu hổ, vội nhỏ giọng: "Hoàng Thượng đã có chính sự cần phải xử lý, thần thiếp xin tránh mặt."

"Hoàng Thượng..." Mộ Dung Văn Khương vừa lên tiếng, nam tử bên ngoài đã tiến vào.

Trong nháy mắt, hần không khỏi cứng đờ.

"Thừa Tướng!" Nguyên Duật Diệp nhân nhật gọi.

Mộ Dung Văn Sở hoàn hồn, vội cúi đầu: "Hoàng Thượng, tiền tuyến có cấp báo."

Hần chờ cho Mộ Dung Văn Khương lui xuống, lại không ngờ Nguyên Duật Diệp căn bản không có ý đó, chỉ trầm giọng: "Nói!"

Không khỏi chấn động, hần vẫn cúi đầu không nhìn hai người trước mặt: "Lê Quốc mất năm thành trì, nhưng Tiêu Dữ đã hạ lệnh tàn sát một thành."

Đầu ngón tay run lên, đó là quốc thổ Tây Chu Lê Quốc xâm chiếm, tàn sát, đó là con dân Tây Chu!

Mộ Dung Văn Khương cũng sợ tới sắc mặt trắng bệch, cả người tựa vào lòng Nguyên Duật Diệp không dám cử động.

Nguyên Duật Diệp thật sự không ngờ Tiêu Dữ lại có chiêu này.

Thủ đoạn hung ác như thế, Tiêu Dữ đúng là nhân vật không thể coi thường.

"Dương tướng quân đã hạ lệnh dừng tiến công. Tiêu Dữ nói, còn tiến công, hần sẽ tiếp tục tàn sát một thành." Mộ Dung Văn Sở trầm giọng.

"Đã chết bao nhiêu người?"

"Hơn một ngàn ba trăm người, còn lại chưa xác định."

"Một người cũng không giữ lại?"

"Vâng, già trẻ nữ tử đều giết!"

Nguyên Duật Diệp cắn răng, xem ra lần này Tiêu Dữ là không từ bất cứ giá nào rồi, vì phục quốc, hần không tiếc động đao với con dân vô tội! Trầm mặc một hồi, hần mới mở miệng: "Là chúng ta tiến công nhanh hay hần tàn sát dân trong thành nhanh?" Tiêu Dữ chắc chắn sẽ bận tâm tới tính mạng dân chúng Tây Chu, không dám hành động thiếu suy nghĩ, lần này xem ra hần đã tới đường cùng rồi.

Thái Hậu từng nói, hần có thể bỏ mặc mười hai thành trì kia, khi đó hần không đồng ý vì hần cảm thấy, chưa đến vạn bất đắc dĩ, hần không nên buông tay bọn họ.

Mà hôm nay, Tiêu Dữ dùng thủ đoạn cứng rắn như vậy, hần liệu có nên...

Không ngờ, Mộ Dung Văn Sở đột nhiên quý xuống, trầm giọng: "Hoàng Thượng, tuyệt đối không thể! Tiêu Dữ có thể không để ý tới sống chết của họ, nhưng ngài là hoàng đế Tây Chu, không thể không màng con dân Tây Chu!" Đây là tàn sát dân chúng trong thành, tới lúc đó, dân chúng sẽ nghĩ thế nào?

"Muốn bọn họ không chiến mà hàng, vậy phải khiến họ nhận ra chủ nhân của mình đang phạm sai lầm! Nếu đã quyết đi theo chủ nhân phạm sai lầm, họ phải chịu hậu quả!"

Mọi người ngược mắt, thấy Thái Hậu sắc mặt xanh mét đi tới. Bà vẫn ương ngạnh như vậy, vẫn đề về giang sơn, một bước bà cũng không nhượng bộ.

Nguyên Duật Diệp cuối cùng cũng đứng lên, Mộ Dung Văn Khương có chút xấu hổ mà đứng bên cạnh.

"Sao mẫu hậu lại tới đây?"

Thái Hậu một tiếng, bà nghe nói Mộ Dung Văn Sở gấp gáp vào cung, trong lòng cảm thấy không ổn, không ngờ vừa tới đã nghe cuộc hội thoại vừa rồi, nội tâm đương nhiên phẫn nộ.

Mộ Dung Văn Sở lên tiếng: "Đó là lỗi của tướng lĩnh giữ thành, không nên để dân chúng gánh chịu trách nhiệm."

"Vậy Thừa Tướng có chủ ý gì không?" Nguyên Duật Diệp nhìn hần.

Mộ Dung Vân Sở cúi đầu, không đáp.

"Nếu Thừa Tướng đã không có ý kiến, vậy truyền lệnh của trẫm, tiến công, tới lúc thắng lợi mới thôi!"

Hần không nhượng bộ, Tiêu Dự kia còn trò bịp gì cứ lấy ra đi!

Thái Hậu không khỏi kinh hãi, bà ta thật sự không ngờ Nguyên Duật Diệp lại lựa chọn làm vậy. Bà cho rằng hần sẽ mềm lòng, lại không ngờ.

Mộ Dung Vân Sở chấn động, cắn răng: "Nếu như nắm được Tiêu Dự trong tay thì sao?"

Thái Hậu căng lớn hai mắt nhìn hần, ngược lại là Nguyên Duật Diệp cười hỏi: "Không lẽ Thừa Tướng muốn để Tôn Dịch Chi đi ám sát Tiêu Dự?" Tần Vương phủ canh giữ nghiêm ngặt nhưng chắc chắn không bằng phủ đệ của Tiêu Dự Lê Quốc.

Tôn Dịch Chi cho dù có ba đầu sáu tay, vào được đã là chuyện khó, có lẽ còn khó toàn thân trở ra.

Mộ Dung Vân Khương đứng một bên sắc mặt trắng bệch, phảng phất như không ngờ bản thân sẽ nghe được chuyện như vậy.

Nguyên Duật Diệp lặng lẽ nhìn nàng, đưa tay nắm chặt tay nàng, nhẹ giọng: "Lâm Hoàng Hậu sợ hãi rồi."

Mộ Dung Vân Sở nao nao, vẫn không ngẩng đầu, chỉ nói: "Thần, nguyện ý thử một lần."

Mộ Dung Vân Khương động môi, cuối cùng lại không nói gì. Đây không phải thời điểm nàng có thể nói chuyện, nàng nên tin hần, trong lòng hần khẳng định có chừng mực.

Nguyên Duật Diệp tiến lên đỡ hần đứng dậy, nói: "Trẫm tin Thừa Tướng!"

Trái tim căng chặt rốt cuộc cũng chậm rãi buông lỏng, hần là hoàng đế Tây Chu, hần sao có thể thật sự buông tay con dân của mình? Hần chỉ đang đợi, đợi Mộ Dung Vân Sở đi xử lý việc này, hần muốn nghiệm chứng cái bí mật mà hần vừa tra được...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dục Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 4: Vương phi

Thượng Trang ở Cảnh Nhân Cung nghe nói chiến sự ở tiền tuyến ngừng lại, không khỏi lo lắng, thật không biết Nguyên Duật Diệp sẽ dùng cách gì để ứng đối chuyện ở trước mắt.

Phục Linh ở cạnh cắn răng hỏi: "Tiểu thư, bộ dáng ngày thường của Tiêu thái tử kia rốt cuộc là sao vậy? Nô tỳ thật muốn moi tìm hần ra xem trong đó rốt cuộc đen tối như thế nào!" Có thể hạ lệnh tàn sát bá tánh trong thành, Phục Linh đương nhiên hận tới cực điểm.

Thượng Trang ngầy ra, không khỏi nhớ lại cái ngày gặp Tiêu Dự trên tường thành Lê Quốc. Cẩn thận hồi tưởng, hần chẳng qua chỉ cho nàng cảm giác mình là thiếu niên nhỏ nhả mà thôi, trong trí nhớ, hần tựa như không nên là người làm ra chuyện tàn sát dân trong thành như thế.

Nghĩ tới đây, nàng bất giác muốn cười, có lẽ do nàng nghĩ quá đơn giản, đó là hận nước thù nhà, há sao có thể nhờ vào cảm giác mà kết luận?

Hôm sau, nghe nói các vị Vương phi đều sẽ xuất cung. Thời điểm qua Úc Ninh Cung thỉnh an Thái Hậu, Thượng Trang đứng lúc gặp nhóm Vương phi ở đó. Thái Hậu hàn huyên với các nàng vài câu, sau đó từng người lần lượt ra ngoài.

Ánh mắt An Lăng Vu nhìn Thượng Trang có chút kỳ quái, tựa như có rất nhiều lời muốn nói vậy, chỉ là lúc này đang ở Úc Ninh Cung, bọn họ không thể nhiều lời.

Thời điểm nàng ấy đứng dậy, bên ngoài có tiếng thái giám báo Nguyên Chính Hoàn đã tới.

Thượng Trang kinh hãi, An Lăng Vu vội quay đầu nhìn.

Khí sắc của y hôm nay không tệ, nhớ tới mất y lúc này đã có thể nhìn thấy quan sát, Thượng Trang không khỏi cẩn thận quan sát y, nhìn dáng vẻ này, y tựa hồ chưa nói cho mọi người biết. Như vậy, nàng cũng nên im lặng sao?

Ánh mắt y không nhìn về phía nàng, chỉ nhàn nhạt lên tiếng: "Thần tới để đón Trang Nhi, thật không ngờ Thái Hậu lại tìm nàng ấy nói chuyện."

Thái Hậu cười đáp: "Đúng vậy, lần này rồi đi cũng không biết khi nào mới gặp lại, cho nên ai gia muốn nói lời từ biệt. Vương gia khi nào khởi hành?"

"Mấy ngày nữa." Y thong dong trả lời.

Thái Hậu gật đầu, An Lăng Vu đã tiến lên trước đứng cạnh bên y.

Lúc này, thế tử bước vào, nhu thuận hành lễ. Thời điểm hành lễ với Nguyên Chính Hoàn, hải tử ngẩng đầu, nhỏ giọng với Thái Hậu: "Thái Hậu, Đạm Nhi đã bái kiến ngài ấy ở nhà."

Thái Hậu cười cười: "Đạm Nhi đương nhiên là đã gặp, gọi hoàng thúc công đi."

Thế tử tựa hồ không vui, tâm tính của hải tử lúc nào cũng trắng như tờ giấy, thích là thích, không thích là không thích. Khi đó trên đường từ Vân Điện Quận về kinh thành, nó từng nói với Nguyên Duật Diệp, Nguyên Chính Hoàn không nói chuyện với nó, vì thế nó liền không thích y.

Ti Y bước lên pha trà, đúng lúc thế tử xoay người, cả hai không cẩn thận đụng vào nhau, trà nóng văng tung tóe dính lên vạt áo của thế tử. Mọi người hoảng sợ, Ti Y vội vàng giúp nó cới y phục. Mùa này y phục mỏng, sợ bỏng tới nó.

"Sao lại như vậy!" Thái Hậu quát lớn.

Tì Y bị dọa tới sắc mặt trắng bệch, vừa nói "Nô tỳ đáng chết" vừa vội vàng công việc trong tay.

Thế tử lại nhỏ giọng: "Đàm Nhi không đau."

Y phục đã cởi bỏ, nơi đó một mảnh sưng đỏ, ngay cả Thượng Trang nhìn cũng cảm thấy trái tim trầm xuống, hải tử này thế mà còn nói không đau.

Đáy mắt Thái Hậu lộ rõ sự đau lòng, vội phản phó: "Còn không mau truyền thái y đến!"

Tì Y nhận lệnh, hấp tấp lui xuống.

Niên Tàn vừa lúc ngồi bên cạnh, vội vàng cầm khăn lau sạch nước trên người hải tử.

Y phục cởi ra, trên tay nó để lộ cái bớt nho nhỏ. Niên Tàn bất giác nhìn thoáng qua, Thái Hậu cũng nhìn thấy, thuận miệng nói: "Đột nhiên ai gia nhớ tới cái bớt trên người Vương gia."

Thượng Trang kinh hãi, Nguyên Chính Hoàn lại nở nụ cười, chỉ hỏi: "Thế tử thật sự không sao chứ?"

Thái Hậu nhìn thế tử, thấy thế tử lắc đầu với mình, bà liền yêu thương xoa đầu nó. Đúng là hải tử nghe lời, chỉ tiếc, đây lại là tôn nhi của Hứa Thái Hậu.

"Đàm Nhi nghe lời nhất, hoàng thúc cháu cũng rất quan tâm cháu, theo ai gia thấy, cháu lại giống hoàng thúc công của mình nhất." Bà ta vừa nói vừa nhìn Nguyên Chính Hoàn, cười hỏi, "Vương gia nói đúng không? Nó và ngài đều có cái bớt trên người. Gia gia vẫn còn nhớ, đó là di truyền từ mẫu hậu ngài."

Nguyên Chính Hoàn khẽ cười: "Sao Thái Hậu lại đột nhiên nhắc tới chuyện này?"

"Không có gì, chỉ là đột nhiên nhớ tới mà thôi."

Lúc này, thái y đã tới, vội vàng tiến lên xem vết thương cho thế tử.

Thượng Trang lẳng lặng ngồi một chỗ, thoáng giật mình, Thái Hậu nói cái bớt trên người Nguyên Chính Hoàn di truyền từ Thuận Giai Hoàng Hậu, cái bà ta ám chỉ đương nhiên là bớt hình trăng lưỡi liềm kia. Vậy, cái bớt trên người Mộ Dung Vân Sở rốt cuộc là gì? Sao có thể trùng hợp như vậy?

Phục Linh không biết cái bớt trên người Nguyên Chính Hoàn, vì thế chỉ thoáng nhủ mi, không nói gì.

Thái y cẩn thận thăm khám mới đứng lên bẩm báo: "Thái Hậu, thế tử không sao, thần sẽ để lại thuốc bôi cho ngài ấy, dùng vài ngày có thể tiêu đi chỗ sưng đỏ."

Nghe vậy, Thái Hậu mới yên lòng.

Nguyên Chính Hoàn mở miệng: "Nếu đã thế, thần không ở lại nữa, xin cáo lui." Dứt lời, y liền ra ngoài, ánh mắt tới cuối cùng vẫn không nhìn Thượng Trang, phảng phất là tận lực.

An Lăng Vu cũng vội hành lễ cáo lui.

Thái Hậu cũng không giữ họ lại, chỉ gật đầu, ánh mắt lại dừng trên người thế tử.

Cung nữ đã lấy y phục sạch cho hải tử thay, hải tử mỉm cười với Thái Hậu, lắc đầu: "Đàm Nhi không đau."

Đã sưng đỏ như vậy, sao có thể không đau?

Ngồi thêm một lúc, Nguyên Duật Diệp lại nắm tay Mộ Dung Vân Khương tới. Ánh mắt cũng đăm phi tần, hoặc là ao ước, hoặc là ghen ghét, nhưng vì đối phương là Hoàng Hậu nên không ai dám nhiều lời.

Chỉ có một mình Thượng Trang từ đầu đến cuối đều cúi đầu, không nhìn bọn họ.

Trong lúc vô tình Nguyên Duật Diệp thoáng lướt qua nữ tử, nhìn nàng như muốn trốn đi, hần miễn cưỡng cười cười, nhanh chóng chuyển hướng về Thái Hậu, bộ dáng khiến người ta cảm thấy bọn họ mẫu tử từ hiểu mà trò chuyện.

Phục Linh đứng sau Thượng Trang, chỉ cần rặng mà nhìn. Nàng mặc kệ nhiều như vậy, nàng chỉ không hiểu, sao Hoàng Thượng có thể đối xử với tiểu thư nhà mình như thế?

Rời khỏi Úc Ninh Cung, Phục Linh dìu Thượng Trang trở về. Đi được một đoạn, Thượng Trang đột nhiên cảm thấy có gì đó đánh vào đùi khiến nàng đau tới rên một tiếng, bất giác ngã xuống.

"Tiểu thư!" Phục Linh vội giữ nàng lại.

Lúc này, có một người đi ngang qua kéo ống tay áo của Thượng Trang, khí lực kia rất lớn, "Xẹt" một tiếng, ống tay áo bị người ta hung hăng giật đi.

Thượng Trang giật mình đưa mắt nhìn, thấy người đó còn đang nắm chặt ống tay áo đã bị xé xuống của nàng trong tay, cười như không cười mà nhìn nàng. Ánh mắt đó khiến trái tim Thượng Trang trầm xuống. Vân Phi là cô ý, cô ý xé rách ống tay áo của nàng!

Phục Linh mở lớn hai mắt, đây lại là chuyện gì?

Hôm nay thời tiết oi bức, trên người nàng chỉ có một bộ y phục, bằng không nàng đã cởi bỏ áo khoác cho tiểu thư choàng lên.

Sau lưng có tiếng bước chân lại gần, Vân Phi đột nhiên lớn tiếng: "A, sao muội muội đi đường không cẩn thận một chút, lỡ bị thương thì làm sao đây? Muội xem, y phục rách rồi, như vậy thì không tốt lắm, ha ha ha." Nàng ta đắc ý trêu chọc, ánh mắt lóe lên, nói tiếp, "Vừa rồi đúng là khiến bốn cung bị dọa tới nhảy dựng lên, bốn cung còn tưởng sẽ nhìn thấy thủ cung sa trên tay muội muội, thật không ngờ là nhìn nhầm rồi. Bốn cung nói mà, Vu muội muội là ai, sao có thể vẫn là một thân hoàn bích tới ngày hôm nay chứ?"

Nàng ta vừa dứt lời, nhóm hậu phi phía sau liền khịt mũi coi thường, chỉ là ánh mắt của Vân Phi lúc này khiến Thượng Trang không khỏi cả kinh, nàng lập tức theo bản năng nhìn cánh tay phải của mình, trong tích tắc, cuối cùng cũng ngăn ra!

Cánh tay tron bóng kia cứ đột ngột lọt vào mắt nàng như thế!

Nơi đó vốn có thủ cung sa chói mắt, hôm nay lại sạch sẽ tới cơ hồ ngay cả chút dấu vết cũng không tìm được.

Nàng theo bàn năng xoa xoa chỗ đó, cái này... Sao có thể?

Thủ cung sa của nàng đâu?

Tiếng bước chân gấp rút của nam tử tới gần, Thượng Trang còn chưa kịp phản ứng, một bàn tay to lớn đã đưa qua bóp chặt cổ tay nàng, dùng sức kéo nàng thân thể nàng qua.

Thượng Trang lao đảo ngã vào lòng hắn, mà ánh mắt hắn chỉ nhìn chăm chăm cánh tay trơn bóng kia, nơi đó của nàng nên có dấu thủ cung sa...

"Hoàng Thượng..." Mộ Dung Vân Khương đi tới, nhẹ giọng gọi hắn. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cẩn thận nhớ lại chuyện vừa xảy ra, nghĩ tới Vân Phi, trên mặt nam tử liền lộ vẻ phẫn nộ.

Đầu ngón tay Mộ Dung Vân Khương run lên, chẳng lẽ... Không tin mà nhìn nữ tử trước mặt, chuyện giữa nàng ấy và Nguyên Chính Hoàn thật sự là không có lừa thì làm sao có khối sao?

Chẳng lẽ cảnh ca ca nhìn thấy không chỉ dừng ở nụ hôn?

Nghĩ tới đây, Mộ Dung Vân Khương liền khẩn trương nhìn Nguyên Duật Diệp.

Sắc mặt hắn hết sức khó coi, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm cánh tay của Thượng Trang, thật lâu sau vẫn chưa dời đi.

Vân Phi lạnh lùng nở nụ cười, nàng ta tỏ vẻ ngập ngừng mà tiến lên: "Hoàng Thượng, thần thiếp... Là thần thiếp nhìn lầm, nào có thủ cung sa chứ?"

Không có!

Không có mới chính là vấn đề!

Nguyên Duật Diệp bỗng nhiên ngược mắt nhìn Vân Phi, cái cảm giác bức bách này khiến vẻ mặt đắc ý vừa rồi lập tức tan đi. Nàng ta không tự chủ mà lui nửa bước, cúi đầu, không nhiều lời nữa. Chỉ là, xem sắc mặt của Nguyên Duật Diệp, hắn đang tức giận đúng không?

Đúng vậy, sao có thể không tức giận cơ chứ? Chỉ cần là nam nhân, hắn nhất định sẽ tức giận, huống chi, hắn còn là hoàng đế.

Thượng Trang bắt đầu hoảng loạn, vội mở miệng: "Hoàng Thượng, thần thiếp..."

Nhưng nam tử trước mặt không cho nàng dứt lời, hung hăng gạt bỏ cánh tay nàng ra, lập tức rời đi.

"Hoàng Thượng!" Mộ Dung Vân Khương vội vàng đuổi theo.

Đột nhiên Thượng Trang lại nhớ đến hôm qua An Lăng Tể vào cung, nói lời đồn về chuyện của nàng và Nguyên Chính Hoàn không hề nông cạn, cứ đồn đãi như vậy, Nguyên Duật Diệp khẳng định không thể chấp nhận, huống chi là hôm nay!

Nàng vẫn một thân hoàn bích, điều này không ai rõ hơn Nguyên Duật Diệp, mà điều nực cười lúc này chính là, thủ cung sa của nàng đã biến mất.

Không lẽ Nguyên Duật Diệp cho rằng nàng và Nguyên Chính Hoàn...

Cẩn rằng, Thượng Trang nâng bước chạy về hướng nam tử vừa đi.

"Tiểu thư!" Phục Linh thấy nàng đột nhiên rời đi, hoàn hồn từ sự tỉnh khi nãy, vội vàng rời đi.

Bước ra khỏi ngạch cửa Úc Ninh Cung, cũng không biết dưới chân trượt phải thứ gì, cả người Thượng Trang ngã xuống, lòng bàn tay xẹt qua mặt đất sinh ra cảm giác nóng rát.

"Tiểu thư!" Phục Linh vội xông lên đỡ nàng.

Thượng Trang lại như không để ý, trực tiếp đuổi ra ngoài.

Lúc này, ngự giá đã đi xa.

Phục Linh cắn răng: "Là... Là hướng Quán Sư Cung." Đó là tâm cung của Hoàng Hậu.

Thượng Trang không chần chờ, lập tức đuổi theo. Nàng không hiểu chuyện vừa rồi là như thế nào, nhưng nàng muốn giải thích rõ ràng với hắn, nàng chẳng làm gì cả!

Chuyện thủ cung sa, nàng không biết tại sao lại như vậy, nhưng cho dù hắn không muốn nghe nàng nói, nàng cũng phải giải thích một câu.

Phục Linh vừa đuổi theo vừa gọi, mà Thượng Trang chạy càng lúc càng nhanh, căn bản không hề có ý dừng lại.

Bên ngoài Quán Sư Cung chỉ còn lại một cỗ kiệu rỗng.

Nhóm cung nhân thấy nàng chạy tới liền vội ngăn cản: "Tu Dung nương nương, người..."

"Bỏ cung tìm Hoàng Thượng."

Cung nữ kia sợ run lên, thời điểm quay đầu thấy Thanh Nhi đi tới, vội hỏi: "Thanh Nhi tỷ tỷ, Tu Dung nương nương nói muốn tìm Hoàng Thượng?"

Thanh Nhi đóng cửa ở sau lại, tiến lên hành lễ với nàng, mới nói: "Hoàng Thượng và Hoàng Hậu nương nương đang nghỉ ngơi, Tu Dung nương nương tốt nhất vẫn là đừng quấy rầy."

"Vào trong bẩm báo, nói bỏ cung có việc muốn tìm Hoàng Thượng." Thượng Trang lạnh giọng.

Phục Linh sốt ruột nhìn tiểu thư nhà mình, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Khi này Hoàng Thượng rõ ràng tức giận, điểm này nàng chắc chắn không nhìn lầm. Khẽ kéo vạt áo của Thượng Trang, nàng nhỏ giọng: "Tiểu thư, hay là... Hay là về trước đi." Y phục trên người tiểu thư đã rách, dọc đường, rất nhiều cung nhân đều bàn tán về nàng ấy.

Y phục không chỉnh tề, trong cung cũng là kiêng kị.

Thanh Nhi nhú mày nói: "Nương nương vẫn là trở về đi, khi nào muốn gặp, Hoàng Thượng sẽ qua Cảnh Nhân Cung, lúc này, đừng để mọi người hướng ánh mắt về Quán Sứ Cung."

Nàng là sợ toàn bộ hậu cung chê cười sao? Hoàng Thượng đang ở cùng Hoàng Hậu, mà Vu Tu Dung nàng ấy với tư cách là sủng phi ngày xưa gấp rút đuổi theo tới Quán Sứ Cung đòi gặp Hoàng Thượng. A, thì ra nàng ấy cũng có ngày như vậy!

Thanh Nhi càng nghĩ càng đắc dĩ. Không màng tới tiểu thư nhà mình và Hoàng Thượng thế nào, chỉ riêng điểm này cũng đủ chọc tới nhuệ khí của Vu Tu Dung, nàng đương nhiên cao hứng!

Chỉ cần không bước vào cánh cửa này, nàng ấy sẽ vĩnh viễn không biết hai người bên trong rốt cuộc ra sao!

"Tiểu thư..." Phục Linh đuổi tay giữ chặt thân thể Thượng Trang, thấy sắc mặt nàng ấy tái nhợt, nàng lo độc trong người tiểu thư lại phát tác, vì thế nhẹ giọng, "Tiểu thư, chúng ta về trước đi." Nàng thật sự muốn trách Hoàng Thượng, rốt cuộc có lời gì, bọn họ không thể từ từ nói sao?

"Bỏ cung muốn gặp Hoàng Thượng!" Nàng vẫn giữ câu nói đó. Hôm nay có lẽ là nàng cố chấp, nhưng nàng muốn hẳn nghe chính miệng nàng giải thích một câu.

Thanh Nhi bắt đầu tức giận, vừa định lên tiếng thì cánh cửa sau lưng mở ra. Trương công công thò đầu ra nhìn, lộ vẻ khó xử, thoáng chần chờ, hẳn cuối cùng cũng nâng bước ra ngoài, nói: "Nương nương, vẫn là trở về đi."

Thượng Trang thấy là Trương công công liền vội nói: "Công công vào trong báo với Hoàng Thượng, nói rằng bỏ cung có lời muốn nói với ngài ấy."

Trương công công thờ dãi: "Nương nương, vẫn là trở về đi."

"Công công, Hoàng Thượng không gặp, bỏ cung sẽ không đi!"

"Người!" Thanh Nhi bị chọc giận tới sắc mặt cũng thay đổi, thiên hạ này sao lại có nữ nhân không biết xấu hổ như vậy! Từ chỗ thiếu gia, nàng đã cảm thấy nữ tử này không hề tốt đẹp!

Trương công công nhấp môi, lắc đầu khó xử: "Hoàng Thượng nói, nếu nương nương cố chấp thì quý ở đây đợi đi."

Phục Linh kinh hãi: "Công công nghe lầm rồi sao? Hoàng Thượng sao có thể..."

"Phục Linh!" Thượng Trang mở miệng cắt ngang, nàng không biết lợi hại trong quan hệ này, nhưng nếu hẳn đã kêu nàng quý, vậy nàng quý!

Thượng Trang lập tức quý xuống, không chút chần chờ.

Nàng chợt nhớ, khi đó mới đăng cơ, hẳn cũng phạt nàng như vậy, là Linh Khuyết đem đệm hương bỏ đến cho nàng dùng, muội ấy còn nói, tính tình của hẳn đến nhanh, đi cũng nhanh.

Vậy lần này thì sao?

Có thể đi nhanh không?

Thượng Trang cười cười, thời điểm quay đầu mới phát hiện, người và vật đều đã thay đổi.

Hôm nay trong cung nào còn Linh Khuyết?

Trương công công không nói gì cả, thờ dãi một tiếng rồi vào trong.

Thanh Nhi cũng không nhiều lời, theo bước Trương công công rồi đi.

Phục Linh khom người dò Thượng Trang, cau mày nói: "Tiểu thư sao phải quý! Chúng ta về thôi!" Hoàng Thượng vô tâm, nhưng nàng đau lòng.

Thượng Trang lắc đầu, gạt tay Phục Linh ra, nhẹ giọng: "Phục Linh, người không hiểu đâu."

"Nô tỳ đúng là không hiểu." Dứt lời, nha đầu liền khóc lên.

Vương gia dẫn Diệp Trang đi rồi, Hoàng Thượng lại chỉ ở cùng Hoàng Hậu, tiểu thư phải làm sao đây? Ai tới đau lòng cho tiểu thư chứ?

Nghĩ tới đây, Phục Linh khóc càng lớn, thân thể nhịn không được mà run rẩy, trong lòng, thầm trách đám người kia.

Trong Quán Sứ Cung.

Trương công công đi vào thấy Nguyên Duật Diệp sắc mặt ngồi bên giường đợi, hẳn thoáng chần chờ, cuối cùng cũng tiến lên, nhỏ giọng: "Hoàng Thượng, nô tài đã truyền lời theo ý của ngài, Tu Dung nương nương không chịu rồi đi, thật sự... Quý gối bên ngoài."

Trái tim thoáng động, hẳn lại không lên tiếng.

Thanh Nhi đi tới bên cạnh Mộ Dung Vân Khương, Mộ Dung Vân Khương cau mày: "Công công còn không đi khuyên nàng ấy trở về? Bên ngoài thời tiết oi bức như vậy, Vu Tu Dung làm sao chịu được?"

Trương công công còn chưa mở miệng, Thanh Nhi đã lên tiếng: "Công công khuyên rồi, là bản thân Tu Dung không chịu đi, chẳng trách ai được."

"Thanh Nhi!" Mộ Dung Vân Khương thấp giọng quát.

Lúc này mới nhớ Nguyên Duật Diệp còn ở đây, Thanh Nhi vội ngậm miệng, lặng lẽ đứng bên cạnh. Thấy sắc mặt hẳn nặng nề nhưng không mở miệng, nàng mới thoáng yên lòng.

Mộ Dung Vân Khương cho bọn họ lui xuống, lúc này mới nhìn Nguyên Duật Diệp, hỏi: "Hoàng Thượng thật sự định để nàng ấy quý vậy sao?"

"Nếu không, Hoàng Hậu cho rằng thế nào?" Hẳn cắn răng, ngữ khí lạnh lẽo tới đáng sợ.

Mộ Dung Vân Khương nắm chặt khăn lụa trong tay, nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn nhin không được mà hỏi: "Chuyện đó... Là thật sao?"

Nguyên Duật Diệp bỗng nhiên nhìn nàng, cười lạnh: "Trẫm cứ nghĩ việc này Thừa Tướng sẽ miêu tả kỹ càng với nàng hơn trăm." Tỷ như, trừ nụ hôn đó sẽ còn thứ gì.

Ý tứ trong lời của hắn, Mộ Dung Vân Khương đương nhiên hiểu.

Chỉ là ngày đó, ca ca thật sự không nhắc tới nhiều hơn, mà lời Văn Phi vừa nói, còn cả thần sắc của Nguyên Duật Diệp lúc này, nàng liền biết, trước mắt hắn, Vu Tu Dung rất có khả năng vẫn là thân hoàn bích.

Nghĩ tới đây, nàng không khỏi kinh hãi, tuy đây là chuyện không thể nào, nhưng trùng trùng điệp điệp sự tình gộp lại, nàng không thể không nghĩ tới khả năng này.

Tuy nghĩ như vậy nhưng ngoài miệng Mộ Dung Vân Khương vẫn nói: "Thần thiếp ngu muội, không biết Hoàng Thượng đang có ý gì."

Nguyên Duật Diệp không mở miệng, chỉ có sắc mặt ngày càng khó coi.

Mộ Dung Vân Khương chỉ đứng cạnh hắn, thức thời mà không nhiều lời nữa.

.....

Khoảng nửa canh giờ trôi qua, bên trong Quán Sư Cung một chút động tĩnh cũng không có. Phục Linh không khỏi sốt ruột, hết lần này tới lần khác khuyên nhủ tiểu thư nhà mình. Thấy nàng ấy kiên trì, nàng vội tới hai mắt đỏ lên, phải tìm viện binh, nhưng người ta là Hoàng Thượng, còn ai có thể áp chế Hoàng Thượng đây?

Thái Hậu?

Phục Linh cắn răng, nghĩ cũng đừng nghĩ. Quan hệ giữa Thái Hậu và tiểu thư trước giờ không tốt, cho dù có tốt, Thái Hậu cũng chưa chắc chịu ra mặt.

Đầu gối chạm đất đã bắt đầu đau đớn, ánh mặt trời ngày càng mãnh liệt, trước mắt cũng bắt đầu trở nên mơ hồ, Thượng Trang lão đạo, Phục Linh vội đỡ lấy nàng, đau lòng nói: "Tiểu thư, chúng ta trở về đi..."

Lắc đầu, vẫn là lắc đầu.

Nàng không làm, nàng trong sạch, kêu nàng chết cũng có thể, nhưng không thể vũ nhục sự trong sạch của nàng!

Nhìn sắc mặt nàng ngày càng tái nhợt, Phục Linh nức nở: "Tiểu thư tội gì phải khổ như vậy?" Ánh mắt bất giác nhìn cánh tay phải của Thượng Trang, tiểu thư vẫn là một thân hoàn bích, nàng là nha đầu thiếp thân, đương nhiên rõ ràng. Nhưng hôm nay tại sao lại không thấy dấu thủ cung sa?

Bỗng nhiên nhớ tới hôm đó ở Văn Diên Quận, tiểu thư gạt nàng vụng trộm cùng Vương gia ra ngoài, không khỏi chấn động, Phục Linh run giọng hỏi: "Hôm đó tiểu thư và Vương gia..." Lời nói được một nửa, cuối cùng nàng vẫn không thể tiếp tục.

Thượng Trang gạt mình, ý của Phục Linh, nàng làm sao nghe không hiểu? Nắm chặt tay nha đầu, nàng trầm giọng: "Ta và Vương gia chẳng xảy ra chuyện gì cả!" Có gì hay không, nàng chẳng lẽ không rõ sao? Chỉ là, thủ cung sa chạy đâu rồi, nàng lại không thể giải thích.

Phục Linh ngăn ra, tiểu thư đã nói như vậy, nàng đương nhiên tin, vậy nhất định không có chuyện gì!

Tự cho mình cái bạt tai, Phục Linh ghen ngào: "Nô tỳ không nên nói lung tung, nô tỳ sai rồi."

"Phục Linh!" Nha đầu này thật ngốc! Thượng Trang bất lấy tay nàng ấy, mặc dù khí lực không lớn nhưng vẫn dùng sức bắt chặt. Tình hình hiện tại hoài nghi là bình thường, Nguyên Duật Diệp không phải cũng thế sao?

Thủ cung sa kia rõ ràng đã biến mất, ai có thể tin nàng vẫn còn trong sạch?

Nếu nàng không phải người trong cuộc, nàng nghĩ, chính nàng cũng sẽ hoài nghi.

.....

Bên trong, Mộ Dung Vân Khương ngoái đầu nhìn ra ngoài, bọn họ ở nơi này đương nhiên không thể nhìn thấy tình cảnh bên đó, nàng lại bất giác quay đầu nhìn nam tử trước mặt.

Tới hiện tại, hắn vẫn không nói một câu.

Chỉ là, sắc mặt vẫn như trước.

Nghĩ gì vậy? Nữ tử bên ngoài sao?

Có lẽ vậy.

Hắn yêu nàng ấy, đương nhiên không cách nào thừa nhận bản thân bị lừa gạt như vậy.

Nếu đổi thành kẻ khác, tỷ như Từ Chiêu Nghi, hắn sẽ không chớp mắt mà trực tiếp ban chết.

Bước chân bên dưới thoáng động, nàng nhẹ giọng mở miệng: "Hoàng Thượng, có cần thần thiếp ra ngoài xem không?"

Hắn vẫn không nói lời nào, Mộ Dung Vân Khương im lặng, cuối cùng cũng nâng bước rời đi.

"Đề nàng ấy vào."

Sau lưng truyền tới thanh âm lạnh lùng của nam tử, chỉ một câu ngắn gọn nhưng phảng phất chứa vô số thất vọng và mất mát.

Mộ Dung Vân Khương quay đầu, thấy khoe miệng hắn lộ ra nụ cười lạnh lẽo.

Lúc này, ánh mặt trời mãnh liệt đã dần tan đi, trong không khí khô nóng đã có gió nhẹ thổi tới, sắc trời tối dần.

Nghe tiếng cửa mở, Thượng Trang vội ngừng đầu, thấy Mộ Dung Vân Khương tự mình đi ra.

Phục Linh đột nhiên sợ run lên, lúc này nàng mới tin lời thiếu gia nói khi đó, nữ tử hậu cung chỉ có Hoàng Thượng là chỗ dựa, phải dùng năng lực của mình để cố gắng sống sót.

Hôm nay, thái độ của Hoàng Thượng đối với tiểu thư khiến nàng sợ hãi.

"Hoàng Thượng cho người vào trong."

Thượng Trang run lên, thật sao? Hắn rốt cuộc cũng chịu nghe nàng giải thích sao?

Thượng Trang hân hoan đứng dậy nhưng đầu gối lại đau tới chết lặng. Phục Linh vội đỡ lấy nàng, để nàng dựa vào mình, vội hỏi: "Tiểu thư sao rồi? Đi được không?"

Nàng cắn răng, đương nhiên là được.

Thấy hai người nàng bước đi về phía trước, Mộ Dung Vân Khương lại nói: "Vẫn là một mình Vu Tu Dung vào trong đi." Nàng nhìn Phục Linh, lời nói ngắn gọn.

Phục Linh giật mình, mà Thượng Trang lúc này đã gạt tay nàng ra. Nha đầu kinh hãi, vừa định gọi nàng thì đã thấy nàng vào trong.

Bước chân vẫn loạng choạng, đầu gối truyền tới đau đớn, nàng vẫn cắn răng đi từng bước một.

Cách bình phong, nàng đã thấy nam tử đó, cắn môi, một chút cũng không chần chờ mà vào trong.

Nàng và hắn cách nhau hai trượng.

Nàng nhìn hắn, hắn lại chỉ nghe tiếng hít thở của nàng, không kêu tiến lên, cũng không ngược mắt nhìn nàng.

Qua hồi lâu, Thượng Trang cuối cùng cũng mở miệng: "Thiếp và Vương gia không làm gì cả."

"Ngay cả hôn cũng không có?" Hắn lập tức hỏi lại. Ngày đó Mộ Dung Vân Sở nói gì, hắn vẫn còn nhớ rất rõ.

Không khỏi giật mình, nàng biết hắn là vì chuyện hôm nay mới nhắc lại chuyện cũ, vì thế liền đi tới đứng trước mặt hắn, mỗi câu mỗi chữ đều nói rõ ràng: "Thiếp trong sạch, vì sao Hoàng Thượng lại không tin thiếp?"

Hắn ngược mắt, lạnh giọng: "Nàng bảo ta phải tin thế nào?" Ánh mắt hắn lần nữa dừng tên cánh tay của nàng.

Thượng Trang cũng theo bản năng mà cúi đầu nhìn cánh tay trắng nõn đó, đúng vậy, tin thế nào?

Không khí nhất thời trầm xuống, có gió thổi vào làm màn trướng bên giường lay động, hương thơm tươi mát trong phòng chậm rãi phiêu đảng.

Thân thể có chút run rẩy, đầu phảng phất như nặng dần, Thượng Trang không tự chủ mà tiến lên trước một bước, hắn nói, hắn phải tin nàng thế nào...

Đúng vậy, dùng cái gì để chứng minh trong sạch của nàng?

Có lẽ, chỉ có như vậy.

Nhìn nữ tử trước mặt đi về phía mình, trái tim Nguyên Duật Diệp lại đập loạn nhịp, hắn cuối cùng vẫn ngược mắt nhìn nàng. Dung nhan tái nhợt của nữ tử thu vào đáy lòng, hắn chỉ cảm thấy đau lòng, rốt cuộc, hắn vẫn đề ý.

Thượng Trang miễn cưỡng cười cười, cúi người chủ động hôn hắn. Rõ ràng cảm nhận thân thể hắn run lên, nàng duỗi tay, dùng sức ôm lấy hắn. Nàng không có cách nào giải thích tại sao thủ cung sa trên cánh tay biến mất, nhưng nàng là xử nữ, nàng không sai.

Nếu là vậy, chỉ có một cách mới có thể chứng minh sự trong sạch của nàng..

Thượng Trang nhắm mắt, đưa tay, chậm rãi cởi bỏ nút thắt trên người.

Nguyên Duật Diệp kinh hãi, mở to hai mắt nhìn nữ tử trước mặt, nàng đang làm gì vậy?

A, thế này còn chưa đủ rõ ràng sao?

Cắn răng đẩy nữ tử trước mặt ra, hắn cười lạnh: "Thứ này... Vẫn là giữ cho người khác đi!"

Thượng Trang run rẩy mở mắt: "Hoàng Thượng cho rằng thứ này thiếp sẽ dành cho ai?"

"Ta còn đang muốn hỏi nàng!" Hắn phẫn nộ đứng lên, phất tay áo nhanh chóng rời đi.

"Hoàng..." Thượng Trang vội vàng đứng dậy, nhưng hai chân lại mềm nhũn, ngã nhào xuống đất.

Thời điểm ngược mắt, thân ảnh kia đã hoàn toàn biến mất.

A, nàng bất giác bật cười, giải thích cũng đã giải thích rồi, hắn cuối cùng vẫn không tin nàng.

Tới đây một chuyến, hối hận sao?

Trong lòng tự hỏi, nàng lại lắc đầu, không hối hận! Nàng trong sạch, nàng muốn ở trước mặt hắn giải thích một lần. Hôm nay nàng đã cố gắng làm chuyện mình cần, cuối cùng cũng xong rồi!

Láo đảo đứng dậy, giờ phút này ra cửa, thân thể tựa như nặng ngàn cân, mà bước chân lại phù phiếm như mây, không hề hòa hợp.

Cố gắng, Thượng Trang mới ra tới bên ngoài.

Thấy nàng mặt không huyết sắc đi ra, Phục Linh sợ hãi, vội vàng nhào tới: "Tiểu thư sao vậy?" Vừa rồi nàng trông thấy Hoàng Thượng tức giận đùng đùng cùng Trương công công về

Càn Thừa Cung, chờ thật lâu mới thấy tiểu thư đi ra, giờ phút này, nàng thật không dám hỏi chuyện của Hoàng Thượng.

Mộ Dung Vân Khương thấy nàng như vậy cũng không nhiều lời, chỉ phân phó: "Chuẩn bị kiệu cho Vu Tu Dung."

Trở về Cảnh Nhân Cung, Thượng Trang bắt lực ngã xuống.

"Tiểu thư!" Phục Linh sợ hãi kêu lên, hai tay không thể giữ chặt nàng, kinh hoàng mà gọi người vào hỗ trợ.

Nha đầu vội vàng bắt mạch, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, may là không phải độc trong người tiểu thư tái phát, chỉ là thân thể nàng ấy quá suy yếu rồi. Nàng biết, đoạn đường vừa rồi tiểu thư phải dùng toàn bộ sức lực mới có thể kiên trì.

Nước mắt bắt đầu rơi xuống, nàng vội gọi cung nữ đi lấy nước, lại phân phó người lấy y phục.

Canh giữ bên giường Thượng Trang, thấy nàng đã thiếp đi, Phục Linh che miệng, không cho bản thân khóc ra tiếng.

Nước đã đưa đến, nha đầu nhẹ nhàng lau mặt cho nàng, nơi đó rớt cuộc vẫn không có nước mắt. Nàng không biết vì sao tiểu thư có thể kiên cường như vậy, một tiếng cũng không khóc, một tiếng cũng không than, ngược lại là nàng sắp nhịn không được mà khóc rống một hồi.

Hầu hạ Thượng Trang thay y phục, Phục Linh canh giữ bên giường, một bước cũng không dám rời đi.

Cả người Thượng Trang như rơi vào hỗn loạn, nhắm mắt, nàng tựa như lại thấy cái bốt trên người Nguyên Chính Hoàn, đầu lại bắt đầu đau lên.

Đứng rồi, vừa nãy gặp Nguyên Duật Diệp, nàng quên nói chuyện này.

"Úm..." Rên rí một tiếng, Thượng Trang bỗng giật mình tỉnh lại.

"Tiểu thư!" Phục Linh gọi nàng một tiếng.

Đội thấy rõ người trước mặt, cả người Thượng Trang run lên, vội vàng nắm chặt tay Phục Linh. Nàng biết vì sao Mộ Dung Vân Khương phải giết Phục Linh rồi! Là vì Phục Linh đã nhìn thấy cái bốt trên người Thừa Tướng!

Cái bốt hình trăng lưỡi liềm...

Thái Hậu nói, đó là di truyền tới Thuần Giai Hoàng Hậu.

Di truyền...

Mộ Dung Vân Sở quả nhiên có vấn đề!

Hoảng sợ ngồi dậy, lúc này Thượng Trang mới phát hiện cả người một chút sức lực cũng không có.

Phục Linh cả kinh, cho rằng nàng lại muốn đi gặp Nguyên Duật Diệp, lập tức khóc lên: "Tiểu thư đừng đi gặp Hoàng Thượng nữa! Hoàng Thượng... Ngài ấy... Ngài ấy..." Nếu đau lòng cho tiểu thư, Hoàng Thượng sao có thể mặc kệ nàng ấy? Sao có thể trong lúc tiểu thư sinh bệnh không chịu đi thăm?

Thượng Trang lúc này mới hoàn hồn, nàng không thể nói việc này với Nguyên Duật Diệp.

Một bên là Nguyên Chính Hoàn, mà nàng cũng từng hứa với Mộ Dung Vân Sở.

Mộ Dung Vân Sở ân oán rõ ràng, nếu Mộ Dung Vân Khương muốn giết Phục Linh thật sự vì cái bốt, như vậy, nàng càng không thể bán rẻ hân. Ngày đó hẳn đồng ý làm giúp nàng một việc, việc nàng nhờ, hẳn đã đồng ý, nàng sao có thể nói không giữ lời?

"Tiểu thư, chúng ta không cần ai cả, Hoàng Thượng không đau lòng cho người nhưng nô tỳ có." Phục Linh nghẹn ngào.

Đưa tay giúp nha đầu lau khô nước mắt, Thượng Trang bắt đầu cười: "Ta không sao." Nha đầu này sao càng ngày càng thích khóc thế?

Phục Linh vẫn khóc, chỉ sợ tiểu thư miệng nói không sao, nhưng căn bản không phải như vậy.

Đêm nay, Thượng Trang thật sự bị chuyện cái bốt giày vò.

Cả đêm ngủ không ngon giấc, hôm sau tỉnh lại, vừa định ra ngoài thỉnh an Thái Hậu, thánh chỉ lại đến.

"Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, Cảnh Nhân Cung An Lăng thị bất trính, phế vị Tu Dung, cảm túc tại Cảnh Nhân Cung, khâm thủ!"

Thanh âm bén nhọn của thái giám rơi xuống, thánh chỉ màu vàng trong tay đưa tới trước mặt: "Tiếp chỉ!"

Thượng Trang cũng không biết đạo thánh chỉ kia đến tay mình thế nào, thời điểm ngược mắt, nào còn thấy bóng dáng của thái giám kia? Chỉ có thánh chỉ trong tay nói nàng biết, đây là sự thật.

Nguyên Duật Diệp dùng tội bất trính phế truất nàng!

Tay cầm thánh chỉ không ngừng run rẩy, lồng ngực đau đớn liên hồi, Thượng Trang lao đảo ngã xuống, miệng phun ra ngụm máu tươi.

"Tiểu thư!" Phục Linh sợ hãi kêu lên, "Người đâu, truyền thái y! Mau truyền thái y!"

Mọi thứ xung quanh đã trở nên mơ hồ, Thượng Trang chỉ nghe được tiếng gọi của Phục Linh, muốn mở miệng nói chuyện nhưng một thanh âm cũng không phát ra được. Cả người tựa như không còn chút khí lực, nàng mềm nhũn tựa vào Phục Linh, thánh chỉ trong tay vẫn cầm chặt, chưa từng buông lỏng.

Hành động đó như một loại bản năng.

Dùng hết sức diu nàng tới bên giường, đợi thật lâu vẫn không thấy thái y tới, Phục Linh tức giận xông ra, bên ngoài lúc này đã có thị vệ ngăn cản. Nàng không thêm quân bọn họ, chỉ gào thét: "Thái y đâu?"

Thị vệ giống như vừa nghe câu chuyện vô cùng nực cười, lạnh giọng: "Chẳng lẽ ngươi không biết trong cung, người có tư cách truyền thái y chỉ có chủ tử sao?"

"Tiểu thư nhà ta..."

"Đã không còn là nương nương, cho dù có truyền thái y cũng chẳng ai tới." Thị vệ tỏ vẻ không còn kiên nhẫn, "Không có việc gì thì vào trong, về đi, đừng làm phiền mắt của lão tử!"

Phục Linh nắm chặt hai tay thành nắm, đang không định để yên thì lại nghe cung nữ gọi: "Phục Linh, nương nương gọi tỷ." Cung nữ vẫn không sửa miệng, vẫn giữ cách xưng hô như vậy.

Nghe thế, Phục Linh nào còn tâm trạng quản mấy thị vệ kia, vội vàng trở về."

"Tiểu thư!" Thân thể đã suy nhược như vậy, Phục Linh thật sự sợ nàng ấy sẽ không qua khỏi. Nước mắt nhịn không được mà lăn ra, tay nắm tay nàng ấy không ngừng run rẩy, nàng biết y thuật thì như thế nào? Không có thuốc thì chẳng có gì cả.

Thượng Trang mở mắt, bốn phía vẫn rất mơ hồ, nàng vô lực nhắm mắt lại, mới hỏi: "Ta... Đang ở đâu đây?"

Phục Linh cả kinh nhìn tiểu thư nhà mình, một tay nàng ấy vẫn còn nắm chặt đạo thánh chỉ kia.

"Phục Linh..." Nàng mệt quá, lại đau quá."

"Cha, nương, con không nên ham chơi."

"Diệp Trang, đáng lẽ tỷ không nên buông tay muội ra."

Thượng Trang không ngừng lâm bầm, nếu không phải nàng và muội muội ham chơi, nàng và muội muội có lẽ đã cùng cha mẹ chết trong kiếp nạn mười năm trước, có lẽ nếu nàng không buông tay muội muội ra, các nàng sẽ không ly tán, cũng không đi tới cục diện này.

"Tiểu thư, tiểu thư, nô tỳ là Phục Linh, người mở mắt nhìn nô tỳ đi tiểu thư." Phục Linh sợ hãi, vội duỗi tay kiểm tra độ ấm trên trán nàng mới phát hiện, đang êm đẹp, nàng lại đột nhiên phát sốt.

Cung nữ đã lui xuống lấy nước, trong phòng chỉ còn lại hai người các nàng.

Thượng Trang vẫn không ngừng mê sảng, chờ thật lâu vẫn không thấy cung nữ trở về, Phục Linh như nhớ ra gì đó, bỗng nhiên xoay người chạy đi.

Thị vệ thấy nàng lại tới, liền quát: "Đã nói là không cho truyền thái y, ngươi có thấy phiền không?"

Nàng cắn răng, cũng không định đối co với hắn, chỉ nói: "Đi mời thiếu gia nhà ta, làm phiền đi mời thiếu gia nhà ta!" Nàng vừa nói vừa lấy tất cả đồ có giá trị trên người xuống đưa cho thị vệ, "Nếu không đủ, bên trong vẫn còn."

Nàng chỉ cần thiếu gia tiến cung, hiện tại ngoại trừ thiếu gia, nàng thật sự không thể nghĩ ra người thứ hai có thể cứu tiểu thư.

Thị vệ không thèm liếc nàng một cái: "Ngươi vẫn là giữ lấy đi, biết đâu tương lai còn dùng tới. Hôm nay, ai dám động tới khoai lang phóng tay này? Chẳng qua chỉ là một phế phi, ta còn muốn nuôi gia đình, không thể vì nơi này mà mất tiền đồ được!"

"Đi mau, mau một chút."

Sau lưng truyền tới tiếng của thái giám, Phục Linh quay đầu liền thấy nhóm cung nhân của Cảnh Nhân Cung vội vàng thu dọn đồ đạc, có thái giám đi ra. Nàng kinh hãi, đúng lúc thấy cung nữ vừa lui xuống lấy nước liền chạy lên trước, hỏi: "Các người đi đâu?"

Cung nữ kia xấu hổ cúi đầu: "Nơi này không cần người hầu hạ nữa."

"Ai nói không cần!" Phục Linh hét lên.

Thái giám hung hăng quát phát trần vào tay Phục Linh, nàng bị đau tới rút tay về, lại nghe hắn mắng: "Đã không phải là chủ tử thì có quyền gì sai sử nhiều hạ nhân như vậy?"

Mọi người lần lượt rời đi, Cảnh Nhân Cung bắt đầu trở nên vắng vẻ, Phục Linh ủy khuất khóc lên. Khóc một hồi, nhớ tới Thượng Trang vẫn còn trong phòng, nàng vội lau mặt, lập tức xông vào trong.

Phục Linh nắm chặt tay Thượng Trang, trong lòng thầm cầu mong tiểu thư đừng xảy ra chuyện.

Cả một ngày nàng đều sốt cao, thỉnh thoảng còn mê sảng.

Phục Linh bắt lực tới bật khóc, ra ngoài không được, mà thiếu gia e rằng vẫn chưa biết sự tình trong cung, chỉ là, nàng thật sự không có cách truyền tin cho thiếu gia biết tình hình của tiểu thư hiện tại!

"Tiểu thư, người nói Phục Linh phải làm sao đây?" Tiểu thư thông minh, chỉ là hôm nay chỉ còn lại mình nàng, kêu nàng phải làm sao đây?

Qua ba ngày, Cảnh Nhân Cung vẫn vô cùng yên tĩnh, ngoại trừ đưa cơm thì chẳng còn ai tới.

Đến ngày thứ tư, chạng vạng, bên ngoài đột nhiên truyền tới thanh âm có người tiến vào. Thượng Trang giật mình bật dậy, thấy cung nữ mở cửa, một nữ tử tươi cười bước vào.

Phục Linh ngây ra, sao lại là nàng ta?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duy Xuân Tuy Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 5: Hành lễ

Vân Phi được cung nữ diu vào, cười như không cười nhìn nữ tử trên giường.

Phục Linh giật mình, ngơ ngác đứng dậy, cũng không biết rốt cuộc có nên hành lễ hay không.

Vân Phi cũng không để ý, trực tiếp đi tới.

Thượng Trang mơ hồ cảm thấy có người đến, nhẹ giọng hỏi: "Phục Linh, ai tới vậy?"

Phục Linh lúc này mới hoàn hồn, thấy người trước mặt đã mờ mắt. Nàng động môi định đáp, đã nghe giọng của Vân Phi truyền tới: "Là bần cung tới thăm muội muội."

Vân Phi? Thượng Trang nhú mày, cổ sức mờ to mắt, thấy nữ tử kia đã buông tay cung nữ ra, đi tới đứng cạnh giường nàng.

Phục Linh thấy nàng muốn ngồi dậy liền cúi người đỡ lấy.

"Thân thể không tốt, những nghi thức xã giao này miễn đi." Nói rồi, Vân Phi xoay người phản phó cung nữ đứng sau, "Còn không mang đồ lên!"

Cung nữ nhẹ nhàng đặt hộp cơm xuống, lúc này Vân Phi mới nói: "Đây là thuốc bổ, thân thể muội suy nhược như vậy, cần phải tắm bổ đầy đủ. Hôm nay bần cung tới có mang cho muội một ít."

Phục Linh nghi hoặc nhìn à ta, hôm nay tiểu thư bị phế rồi, Vân Phi à có lòng tốt tới thăm nàng ấy như vậy sao? Còn giả tạo mang thuốc bổ tới, theo nàng thấy, không phải thuốc độc đã là tốt lắm rồi!

Thượng Trang miễn cưỡng cười cười, trầm giọng: "Nương nương đặc biệt tới đây một chuyến chắc không phải chỉ vì mang thuốc bổ tới đúng không?"

À ta chợt nhú mày, cười nói: "Đương nhiên không phải, có điều bần cung không phải có ý tới thăm ngươi sao?"

Thượng Trang lắc đầu: "Ta cứ nghĩ Hoàng Thượng hạ lệnh cấm túc ta ở Cảnh Nhân Cung, đồng thời cũng sẽ không cho kẻ khác tới thăm hỏi." Lại không ngờ, sự thật không phải như vậy."

"Có lẽ Hoàng Thượng muốn thế, chỉ là quên làm mà thôi. Ngươi cũng biết, gần đây công vụ bận rộn, Hoàng Thượng đương nhiên không thể lãng phí tâm tư trên một nữ nhân bất tri, người nói xem có đúng không?" À ta nói chuyện, ngữ khí dần trở nên sắc bén.

"Nương nương rốt cuộc có ý gì?" Phục Linh thật sự không nhịn nổi nữa, mở miệng chất vấn.

Vân Phi lạnh giọng: "Nơi này có chỗ cho ngươi nói chuyện? Người đâu, kéo xuống và miệng!"

"Vâng." Cung nữ phía sau tiến lên giữ chặt Phục Linh, muốn kéo ra ngoài.

Sức lực Phục Linh rất lớn, cung nữ kia kéo không được, đành phải gọi thêm thái giám ở ngoài tiến vào. Nàng giãy giụa không muốn đi, lúc quay đầu đã thấy Thượng Trang nằm trên giường thờ hờ hển.

"Tiểu thư!" Nha đầu tưởng nàng khó chịu nên một lời cũng không nói.

Thượng Trang nhắm mắt, Phục Linh bị kéo xuống, chẳng qua chỉ bị và miệng, nếu ở lại, e rằng không còn đơn giản như thế. Vân Phi tới tìm nàng, chắc chắn sẽ làm ra gì đó, nàng nghĩ, à không định bỏ qua cho nàng.

Nàng đã như vậy, không thể liên lụy Phục Linh.

Vân Phi không vui mà nhìn Thượng Trang, cứ nghĩ nàng sẽ dốc lòng liều mạng cầu tình, tới lúc đó, à sẽ có lý quay lại chinh nàng, lại không ngờ, hôm nay nhìn nàng cứ như người sắp chết.

"Thật nhẫn tâm! Nô tỳ trung thành bảo vệ chủ tử như vậy bị kéo xuống, một câu ngươi cũng không xin tha, nếu đối lại là bần cung, nhất định sẽ hận ngươi!" Vân Phi nhẹ giọng.

Thượng Trang cười lạnh một tiếng, vát và ngược mắt nhìn nữ tử trước mặt, động môi: "Nương nương vừa mới nói ta bất tri, ta thật sự bất tri sao? Chẳng lẽ nương nương còn không rõ ràng?" Từ thời điểm à dùng sức kéo ống tay áo ủa nàng xuống, nàng đã đoán được. Lần đó Vân Phi căn bản không phải vô tình, à là muốn nhân cơ hội xé rách y phục của nàng, bởi vì ngay từ đầu à đã biết, thủ cung sa trên cánh tay nàng đã biến mất!

Nghe vậy, Vân Phi khẽ giật mình, nhưng ngay sau đó liền cười nói: "Lời này thật khiến bần cung cảm thấy khó hiểu, nói ngươi bất tri là Hoàng Thượng, liên quan gì tới bần cung?"

"Hôm nay ta đã như vậy, nương nương vẫn cảm thấy ta còn sức uy hiếp với người sao? Ta thật không rõ, người làm sao biết ta vẫn còn một thân hoàn bích?" Vân Phi thừa nhận hay không cũng không sao, kỳ thật trong lòng Thượng Trang đã rất rõ ràng.

Chẳng biết tại sao, thời điểm nghe nàng nói bốn chữ "một thân hoàn bích", trong lòng Vân Phi run lên, mờ to hai mắt nhìn nữ tử trước mặt. Đúng như lời nàng nói, nàng có bất tri hay không, à ta biết rất rõ.

Tiến lên một bước, à mới trầm giọng: "Chẳng qua vô tình nhìn thấy mà thôi, có điều ngươi thật sự khiến bần cung phải nhìn bằng con mắt khác." Nguyên Duật Diệp quan tâm nàng như vậy, sao có thể không dụng vào nàng?

Từ Vân Điện Quận trở về, bên ngoài lan truyền tin nàng và Hoàn Vương cầu kết, à vốn không để trong lòng, mãi tới ngày đó ở bên ngoài Úc Ninh Cung, à không cẩn thận thấy thủ cung sa chói mắt trên tay nàng.

Sau đó trở về, à suy nghĩ thật lâu, cuối cùng cũng nghĩ được cách hạ bệ nàng.

Hoàng Thượng không động vào nàng, đây là nguyên do à đoán không ra, nhưng Hoàng Thượng yêu nàng, đây là điều mọi người đều biết. Vân Phi không biết chuyện của nàng và Hoàn Vương có phải sự thật không, nhưng lời đồn đó, Hoàng Thượng nghe thấy trong lòng có thể cao hứng sao? Cũng khó trách hấn nhiều ngày như vậy cũng không ghé Cảnh Nhân Cung.

Vì vậy, nếu biết nàng không còn thủ cung sa, Hoàng Thượng sẽ hoàn toàn tin nàng và Hoàn Vương lên lút qua lại, chuyện sau đó còn cần nàng bận tâm sao?

Nghĩ tới, khóe miệng Vân Phi bắt gặp lộ ý cười đắc ý.

Thượng Trang nhìn ả, nàng đoán không sai, quả nhiên là vậy.

"Vì sao... Thủ cung sa của ta lại biến mất?"

Nhìn nàng như cảnh liễu phất phơ trong gió lúc này, Vân Phi càng cao hứng, chế nhạo: "Bổn cung chẳng qua chỉ tìm ít thạch sùng bôi lên cánh tay của ngươi mà thôi."

Thạch sùng, thạch sùng..

Thượng Trang cười nhạt, thì ra sự thật chỉ đơn giản như thế!

Dùng sức nắm chặt cánh tay, lồng ngực bắt đầu đau đớn, trong miệng thoang thoảng mùi vị tanh ngọt, nàng nghiêng người, một ngụm máu phun ra. Tầm mắt bắt đầu trở nên mơ màng, nàng cắn răng, thời điểm này không thể ngất đi.

Vân Phi kinh hãi, ánh mắt dừng trên vết máu trước giường kia, sắc mặt không hề có chút đồng tình, ả ta nhủ mảy, sau nửa ngày mới bật thốt lên hỏi: "Ngươi trúng độc?" Bằng không máu nàng phun ra sao lại có màu đậm như vậy?

Đưa tay lau tờ máu trên khóe miệng, cười cười: "Như vậy không cần phiền nương nương phải động thủ." Lúc nói, nàng đưa mắt nhìn hộp com đặt trên bàn sau lưng Vân Phi.

Vân Phi cũng theo bản năng quay đầu nhìn, cười nói: "Ngươi quá coi thường bổn cung rồi, hôm nay ngươi có thân phận gì chứ, bổn cung muốn giết ngươi lại dùng cách quang minh chính đại này sao? Chuyện thủ cung sa bổn cung có thể không ra tay không chút dấu vết, huống gì là lấy mạng người lúc này?"

Nhiều ngày quan sát, ả xác định Nguyên Duật Diệp thật sự không còn quan tâm nàng, vì thế ả mới dám công khai tới Cảnh Nhân Cung. Chuyện đã tới nước này, cho dù có nói nhiều thì thay đổi được gì sao? Nhìn bộ dáng lúc này, e rằng nàng cũng không còn sống lâu.

"Vây... Ngày hôm đó người lên vào phòng ta là ngươi?" Hôm đó đang ngủ, nàng mơ màng cảm thấy cánh tay có cảm giác lạnh lạnh, thì ra không phải nước mắt của ai, là đầu lưỡi của thạch sùng. Nghĩ tới không khỏi chấn động, nàng thông khổ ho khan mấy tiếng, tay vịn mép giường thở hổn hển.

Vân Phi nhủ mảy: "Vẫn còn nhớ sao?" Điểm này thật sự khiến ả kinh ngạc, không ngờ chỉ tiết nhỏ như vậy, nàng cũng có thể nghĩ đến.

Thượng Trang vô lực tựa vào đệm sau lưng nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm nữ tử trước mặt, qua nửa ngày mới thấp giọng nói: "Nương nương đúng là... Thâm tàng bất lộ! Đêm trừ tịch năm trước, kỳ thật ta nên nghĩ tới..."

Khi đó, màn vũ khúc của Vân Phi khiến mọi người đều kinh diễm, nhưng ả rõ ràng không có khí lực lại có thể đánh trống phát ra tiếng vang như vậy. Hôm nay nghĩ lại, nếu không biết công phu, ả sao có thể làm được như thế?

Nếu không biết công phu, ả sao có thể lên vào phòng của nàng mà cung nữ canh giữ bên ngoài một chút động tĩnh cũng không nghe thấy?

Vân Phi lúc này đã thật sự giật mình, hai tay không tự chủ mà nắm chặt thành nắm, hay lắm, ngay cả việc ả biết công phu cũng nhìn ra! Đột nhiên ả cảm thấy thật kỳ diệu, nếu lúc này Hoàng Thượng không hiểu lầm nàng, người bị phế có lẽ là ả.

Cần mồi, tự an ủi trong lòng, sự thật chứng minh, ả vẫn là kẻ chiến thắng.

"Huỳnh Chu... Huỳnh Chu là người của ngươi?" Huỳnh Chu không phải người của Mộ Dung Vân Khương, điểm này Thượng Trang rất rõ ràng, cho nên nàng luôn suy nghĩ, Huỳnh Chu rốt cuộc là người của ai.

Hậu cung này đông người như vậy, có lẽ chưa chắc là phi tần cái cái đình bên cạnh nàng, vì vậy, nàng nghĩ mãi vẫn không rõ. Thậm chí tới lúc Huỳnh Chu chết oan, kẻ đứng phía sau cũng chưa từng lộ diện.

Nàng cho rằng bí mật này sẽ theo Huỳnh Chu xuống đất, chỉ là hôm nay, Vân Phi muốn ra tay với nàng, nàng mới đột nhiên nhớ tới chuyện của nàng ta. Giờ phút này hỏi, nội tâm vẫn chưa xác định, bởi vì trong tay nàng không có chứng cứ.

Vân Phi còn đang khiếp sợ, bỗng nhiên nghe nàng chuyển hướng nhắc tới cái tên Huỳnh Chu, hai mắt liền mờ lớn. Đã dám nói ra chứng tỏ nàng đã biết được gì đó, ả không khỏi kinh hãi nhìn nữ tử trước mặt, đồng thời cũng có bội phục.

Nữ tử thông minh như vậy nếu thật sự tranh giành tình cảm chốn hậu cung, e rằng Vân Phi ả một chút cơ hội ra tay cũng không có.

Chỉ là lúc này, những điều đó ả không cần lo lắng nữa rồi.

Bình tĩnh mà cười, ả không phủ nhận: "Vây thì thế nào? Có điều cái chết của nàng ta không liên quan tới bổn cung, là ngươi giết nàng ta!"

"Ta... Không có ý." Lúc đó nếu không đưa Phục Linh xuất cung, người chết sẽ là nàng ấy. Mà thay bằng Huỳnh Chu, nàng đương nhiên cũng có tư tâm, chỉ là không ngờ, nàng lại không có năng lực cứu Huỳnh Chu.

Vân Phi khinh miệt nhìn nàng, thấy nàng nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, hàng lông mi thoáng động, xem ra trong lòng vẫn còn day dứt. Đêm đó, ả giả ma giả quỷ tới hù dọa nàng, lại không ngờ vận khí của nàng thật tốt, Hoàng Thượng đột nhiên đến.

Cẩn rằng nghĩ lại, có điều vận khí tốt không thể có nhiều lần như vậy, tỷ như lúc này đây.

Hồi lâu sau, Thượng Trang mới mở mắt, Vân Phi vẫn đứng đấy nhìn nàng, ánh mắt lộ rõ vẻ đắc ý, còn ả ả oán hận không giống tranh thủ tình cảm.

Nhưng hận ý đó rốt cuộc là gì, nàng lại không biết.

Động mồi, Thượng Trang thấp giọng hỏi: "Vì sao?"

Vân Phi cười lạnh: "Ngươi cảm thấy vì sao? Ngươi là sủng phi của Hoàng Thượng, bao nhiêu con mắt dõi theo ngươi, hận phải lấy mạng ngươi, ngươi đừng nói với bổn cung ngươi không biết?"

Thượng Trang lắc đầu: "Đây không phải lời nói thật lòng, hôm nay được sủng ái chỉ có Hoàng Hậu nương nương, ngươi không thể dùng đó làm lý do hãm hại ta." Cho nên, nguyên nhân không phải tranh thủ tình cảm.

Vân Phi giật mình, à đúng là không thể nói dối trước mặt nữ tử này, tâm tư nàng quá thấu triệt. Đột nhiên à cảm thấy cho đến hôm nay, à mới thật sự biết rõ nàng.

Khó trách sau khi Tiên Hoàng băng hà, nàng có thể từ một cung nữ ngự tiền trở thành Tu Dung nương nương của Tây Chu.

Cũng khó trách, nàng có thể khiến Hoàng Thượng và Hoàn Vương vẫn vương không dứt như vậy.

Thấy à không nói lời nào, chẳng biết tại sao, trái tim Thượng Trang như thắt chặt. Sắc mặt không hề thay đổi, giờ khắc này cũng không biết lấy sức lực từ đâu, nàng xoay người xuống giường, xông tới nắm chặt ống tay áo Vân Phi: "Người rốt cuộc là người của ai? Hoàng Thượng... Hoàng Thượng hôm nay gặp nhiều chuyện như vậy, có phải người... Khụ khụ..." Nhịn không được mà ho khan, cả người nàng bắt đầu run rẩy.

Vân Phi kinh hãi, theo bản năng duỗi tay đẩy nữ tử trước mặt ra. Thượng Trang nhất thời đứng không vững, cả người lao đảo ngã xuống, lưng đập vào mép giường, đau tới khiến nàng không thở nổi.

Vân Phi cá giận: "Bổn cung là phi tử của Hoàng Thượng, sao có thể làm chuyện bất lợi cho ngài ấy? An Lăng Vu, chuyện người làm, bổn cung không nghĩ người thật sự đã quên!"

Chuyện nàng làm? Chuyện gì chứ?

Thượng Trang gắng gượng ngẩng đầu nhìn à, bất giác yên lòng, ít nhất những chuyện Vân Phi làm chẳng qua chỉ nhắm vào mình nàng, không hề ảnh hưởng tới Nguyên Duật Diệp.

Chán nản mà cười, nàng quả thật không nhớ bản thân rốt cuộc đã làm gì đắc tội Vân Phi, cho dù đã bị phế, Vân Phi vẫn một mực trông chừng nàng.

Cẩn trọng, Vân Phi lạnh giọng: "Cần bổn cung nhắc nhở người sao? Lã Đức Nghi là biểu tỳ của bổn cung!" À vào biểu tỳ thậm chí còn thân hơn tỳ muội ruột thịt, chuyện biểu tỳ bị ban chết liên quan tới người trước mặt, à ít nhiều có nghe ngóng.

Hoàng Hậu nói nàng biết rõ Tần Lương Đế đi tìm biểu tỳ, muốn biểu tỳ làm việc cho mình, nhưng nàng lại không ngăn cản.

Ban đầu Vân Phi không thể nào tin, nhưng từ từ xem xét, mọi chuyện thật có khả năng. Nếu không, nàng cứu được Hoàng Hậu, quan hệ giữa hai người vì sao vẫn không tốt? Xem ra, Hoàng Hậu cũng coi nàng là kẻ địch.

Tranh thủ tình cả đương nhiên có, nhưng lớn hơn là báo thù cho biểu tỳ!

Thượng Trang không khỏi kinh ngạc, thì ra Vân Phi và Lã Đức Nghi là biểu tỳ muội.

Thời điểm tuyển tú, một người được phong Đức Nghi, một người được ban cho Nguyên Duật Diệp.

Nghĩ tới ngày đó Lã Đức Nghi ám sát Mộ Dung Vân Khương, là nàng mở miệng kêu "Cẩn thận", nhưng tới cuối cùng, việc này không hề liên quan tới nàng. Động môi định giải thích, thân thể lại bắt đầu khó chịu, đầu ngày càng nặng, một câu cũng không thể nói.

Vân Phi thấy nàng như thế, thoáng lui một bước, cười lạnh một tiếng rồi xoay người ra ngoài.

À đợi nhiều ngày như thế mới tới nhìn xem cuộc sống của nữ tử bị phế rốt cuộc trôi qua thế nào. Nếu nàng sống tốt, à có thể vì nàng mà làm chút chuyện, chỉ là hôm nay, xem ra à không cần làm gì cả. À cũng sẽ không hỏi nàng rốt cuộc vì sao trúng độc, bởi vì tất cả với à không hề có liên quan.

.....

Hoàn Vương phủ.

An Lăng Vu mở cửa bước vào, thấy Nguyên Chính Hoàn ngồi bên cửa sổ, thoáng chần chờ, nàng cuối cùng vẫn nhịn không được mà hỏi: "Chúng ta... Khi nào trở về Thục Quận?" Hôm đó y nói với Thái Hậu bọn họ vài ngày nữa sẽ rời kinh, nhưng hỏi phủ rồi, một câu cũng chưa từng nghe y nói.

Nguyên Chính Hoàn dường như thất thần, nghe tiếng của nữ tử mới hoàn hồn lại, trầm giọng: "Nhanh thôi!"

An Lăng Vu ngây ra, qua nửa ngày, nàng lấy hết dũng khí mà hỏi: "Vì nàng ấy sao... Nghe nói Hoàng Thượng đã phế nàng ấy, là sự thật?"

Hoàng Thượng dùng tội bất trinh mà phế Thượng Trang, thời điểm tin tức truyền tới, nàng thật sự giật mình.

Nhớ lại ngày đó ở Tuyết Tùng Cung, Nguyên Chính hoàn ở trước mặt nàng chính miệng nói, Hoàng Thượng sẽ không cần Thượng Trang. Mấy ngày nay nàng không ngừng băn khoăn, chuyện này rốt cuộc có phải do y làm không?

Nghe nàng nói thế, thân thể Nguyên Chính Hoàn không tự chủ mà run lên, lạnh giọng: "Nàng cho rằng là bổn vương làm sao? Không phải!" Y sao có thể đối với nàng như vậy. Hai chữ bất trinh đối với nữ tử nặng cỡ nào, y yêu nàng như thế, cho nên vĩnh viễn sẽ không vũ nhục nàng.

Ngày đó y ở cùng nàng, bọn họ đã làm gì, y chẳng lẽ không rõ ràng sao? Rốt cuộc là ai vũ nhục nàng?

Tình hoa lần nữa phát tác khiến y nhũn mỳ.

"Hoàn..." An Lăng Vu lo lắng đỡ lấy y, hiện tại nàng có chút hối hận vì nhắc tới Thượng Trang lúc này, nàng sao có thể quên trên người y còn tình hoa chứ?

"Không sao." Y miễn cưỡng cười cười.

Mạc Tầm ra ngoài tìm hiểu tin tức, mấy ngày nay y không nên vào cung, mà hiện tại Trang Nhi đã xuất cung, y cũng không còn lý do vào đó. Y vẫn chưa xác định chuyện Thượng Trang bị phế có phải thủ đoạn cho Nguyên Duật Diệp bày ra hay không.

Trang Nhi nói không sai, y ở lại xác thật là vì Thượng Trang. Nàng đang chờ y, y tuyệt đối không một mình đi trước.

Ngoài cửa đột nhiên truyền tới tiếng bẩm báo: "Vương gia, An Lăng đại nhân cầu kiến."

An Lăng Vu kinh hãi, còn chưa kịp phản ứng đã thấy người trước mặt xoay người, mở miệng: "Cho hắn vào."

Nha hoàn lui xuống, Nguyên Chính Hoàn lại nói: "Không có chuyện gì Trang Nhi lui xuống trước đi."

An Lăng Vu sợ run lên, một khắc này chẳng biết tại sao, nàng lại lắc đầu: "Không, thiếp muốn ở cạnh ngài." Nàng thật muốn xem lúc này An Lăng Tễ tới làm gì?

Đang nghĩ ngợi, nam tử kia đã tiến vào, thấy nàng ở đây, hần cũng kinh hãi, nhưng chuyện chỉ trong nháy mắt, hần nhanh chóng chuyển hướng nhìn Nguyên Chính Hoàn.

Nguyên Chính Hoàn vừa nhìn về hướng này, An Lăng Tễ đã xông lên, đưa tay đánh một quyền lên người y, cả giận quát: "Vương gia rốt cuộc muốn làm gì muội ấy?"

"A!" An Lăng Vu sợ hãi kêu lên một tiếng, vội chạy lên trước giữ lấy hần, thiếu chút buột miệng hét lên gọi "Ca", nhưng từ đó vừa đến bên miệng, nàng nhanh chóng nuốt xuống, đổi thành, "An Lăng đại nhân làm gì vậy? Sao dám đánh Vương gia?"

An Lăng Tễ phần nộ trùng mắt nhìn nàng, hần biết nàng đang nhắc nhở hần thân phận của Nguyên Chính Hoàn, nhưng hần để ý sao? Dùng sức đẩy nàng ra, lồng ngực lên xuống phập phồng, Thượng Trang bị phé nhiều ngày như vậy, hần mấy lần muốn vào cung gặp nàng đều bị ngăn cản, hần lo lắng, phần nộ, cuối cùng vẫn không thể nuốt trôi cơn giận này.

Khi đó bên ngoài có tin đồn quan hệ giữa y và Thượng Trang, hần không tin, nhưng đạo thánh chỉ kia của Hoàng Thượng, chẳng lẽ không có lừa thì có khó sao?

Hai tay nắm chặt thành nắm, lại định xông lên, An Lăng Vu cuống quýt chắn trước mặt Nguyên Chính Hoàn, vội vã nói: "An Lăng đại nhân còn như thế, ta... Ta sẽ gọi người!" Bị người khác bắt gặp, hần còn có thể bình an ra ngoài sao?

An Lăng Tễ cắn răng: "Muội dám!"

"Trang Nhi, nàng tránh ra." Sau lưng truyền tới tiếng của Nguyên Chính Hoàn. Y đưa tay lau khô miệng, tơ máu đã dính lên vạt áo nhưng một chút lông mày cũng không nhú lại. Hần đến còn không phải vì An Lăng tiểu thư sao? Chỉ có nàng mới có thể khiến An Lăng Tễ như thế.

Là vì trong lòng hần, nàng cũng rất quan trọng sao?

"Hoàn." Nữ tử quay đầu, thấy khô miệng y đã dính máu lại càng hoảng sợ, vội lấy khăn giúp y lau sạch.

An Lăng Tễ phần nộ, trùng mắt nhìn nam tử trước mặt: "Vương gia biết rõ thân phận của muội ấy hôm nay, tại sao còn làm ra chuyện như vậy? Hiện tại Hoàng Thượng đã phé muội ấy, trong lòng Vương gia cao hứng sao? Hay là Vương gia chỉ lo cho khoái hoạt của mình, căn bản không màng sống chết của muội ấy?" Lúc trước, hần đã mơ hồ biết quan hệ giữa Thượng Trang và y, lại không ngờ y có thể nhẫn tâm như vậy.

Lòng ngực bắt đầu đau nhói, y sao có thể không màng sống chết của nàng? Nguyên Chính Hoàn tái mặt nói: "Người ở đây nháo với bọn vương, không bằng đi điều tra xem rốt cuộc là ai oan uổng nàng!"

"Ai nhiều lời không quan trọng, quan trọng là... Vương gia đã làm gì!" Kỳ thật hần cũng khiếp sợ, vô luận thế nào hần cũng không nghĩ Hoàng Thượng thế mà chưa chạm qua muội ấy! Cẩn rằng, hần nghĩ mãi không rõ, rốt cuộc là sai ở đâu?

"Bọn vương không làm gì nàng cả!" Mười ngón tay chậm rãi buộc chặt, y nghĩ sắc mặt mình lúc này nhất định vô cùng khó coi.

"Chưa làm thì tại sao lại như vậy! Ta căn bản không biết muội ấy hiện tại thế nào, muội ấy có ổn không! Hoàng Thượng phé muội ấy, một nữ tử yếu đuối như muội ấy phải sống sao đây!" Hần thật sự điên rồi, hần sẽ không tin những gì Nguyên Chính Hoàn nói!

"Phụt..." Trong lòng tất cả đều là nữ tử kia, Nguyên Chính Hoàn cuối cùng vẫn không thể chống cự, cúi đầu phun ra ngụm máu lớn.

"Hoàn!" An Lăng Vu vội vàng đỡ lấy y, quay đầu nhìn An Lăng Tễ, "Huynh đừng nói nữa!"

"Chủ tử." Mạc Tầm đã trở về, vừa vào cửa thấy An Lăng Tễ ở đây vốn đã kinh hãi, lại thấy Nguyên Chính Hoàn thổ huyết, sắc mặt lập tức thay đổi, cuống quýt tiến lên: "Đã xảy ra chuyện gì?"

An Lăng Vu đứng lên, đẩy An Lăng Tễ ra ngoài. Mạc Tầm đã về, nàng sợ hần sẽ giận chó đánh mèo lên An Lăng Tễ.

An Lăng Tễ nhất thời phản ứng không kịp, bị nàng kéo đi.

"Vương gia làm sao vậy?" Ra tới sân nhỏ bên ngoài, hần nhìn không được mà mở miệng hỏi.

Hai mắt An Lăng Vu hồng hồng, qua nửa ngày mới đáp: "Trong người chàng có tình hoa."

Nam tử mờ lờ hai mắt, tình hoa! Trách không được hần liên tục nói về Thượng Trang, y lại thổ huyết. Không khỏi chấn động, như vậy, y và Thượng Trang căn bản không có khả năng...

"Ca, muội thật sự không ngờ, thì ra nàng ấy trong lòng huynh lại quan trọng như vậy." An Lăng Vu lên tiếng cắt ngang suy nghĩ của hần.

Hần giật mình mà hoàn hồn, chăm chú nhìn nữ tử trước mặt.

"Huynh sao có thể vì nàng ấy mà tới vương phủ gây sự? Huynh không sợ Vương gia tức giận sao? Không sợ liên lụy tới An Lăng gia sao?" Nàng như nhớ tới gì đó, cắn răng, "Lúc trước huynh không thích ở nhà, không lẽ... Cũng vì nàng huynh mới trở về sao? Còn... Còn vào triều làm quan?"

Cha không thích con đường làm quan, vì thế nhậm chức không bao lâu liền cáo lão hồi hương. Nàng đột nhiên cảm thấy, người làm muội muội này còn không quan trọng bằng một nha hoàn thân cận.

Hần cắn răng: "Đó là nhà chúng ta nợ muội ấy, nếu không vì muội, muội ấy có thể vào cung chịu tội vậy sao?"

An Lăng Vu âm thầm cười: "Cho nên huynh nghĩ là muội không tốt, đúng không? Ca, huynh yêu nàng ấy sao?" Không yêu, sao có thể như vậy?

Vì sao người bên cạnh nàng đều yêu Thượng Trang? Đó chẳng qua chỉ là nha hoàn của nàng.

Sắc mặt An Lăng Tễ có chút khác thường, cắn răng, nhưng một câu cũng không nói.

An Lăng Vu khẽ cười, hần không trả lời, nàng cũng biết đáp án.

Đúng vậy, chính là đáp án đó.

Nàng cuối cùng cũng biết vì sao hắn và Thượng Trang lại thân thiết như vậy, thì ra, hắn đã yêu nàng ấy nhiều năm.

"Nếu đã yêu, ngay từ đầu huynh không cần rời khỏi nhà. Nếu đã cố ý đi, vì sao không dẫn theo nàng ấy?" An Lăng Vu nhìn nam tử trước mặt, nếu khi đó hắn bày tỏ với Thượng Trang, hoặc trực tiếp dẫn nàng ấy rời đi, có lẽ hiện tại đã không có nhiều chuyện xoắn xuýt như vậy.

An Lăng Tễ đột nhiên xoay người, trầm giọng: "Muội sẽ không hiểu."

Nữ tử vẫn mỉm cười, đứng vậy, nàng thật sự không hiểu.

Có lẽ, nàng không hiểu tình yêu là như thế nào.

Trong phòng, Mạc Tầm điu y lên giường, đứng dậy nói: "Chủ tử nhìn một chút, thuốc hạ đi tìm Thanh phu nhân."

"Mạc Tầm." Y bắt lấy tay hắn, chỉ hỏi, "Nàng... Nàng sao rồi?"

Mạc Tầm nhủ mảy, y đã như vậy, còn hỏi tình hình của Thượng Trang. Hai tay nắm chặt thành nắm đấm, tính tình của chủ tử, hắn quá hiểu rõ, lúc này chỉ có thể thấp giọng: "Nhìn không ra có phải ý đồ của Hoàng Thượng không, nàng ấy bị cấm túc trong Cảnh Nhân Cung, nam tử không ai ra vào."

"Nàng ấy thì sao?" Y chỉ muốn biết tình hình của nàng.

"Thuộc hạ không nghe ngóng được." Lời này vào thật, hắn không thể vào cung, còn phải tìm hiểu xem đây có phải vở kịch Nguyên Duật Diệp dàn dựng hay không, quả thật rất khó khăn.

Không nghe ngóng được...

Điều này không phải có nghĩ, nàng vẫn tốt sao?

Đột nhiên nghĩ tới lời An Lăng Tễ vừa nói, y đột nhiên càng hoảng sợ.

Mạc Tầm không không để ý tới sắc mặt y, chỉ cuồng quyết mời Thanh phu nhân. Với bên ngoài, hắn chỉ nói đi mời đại phu, hắn đương nhiên sẽ không quên, Linh Khuyết là người của Nguyên Duật Diệp, bọn họ không thể không phòng.

Thời điểm Thanh phu nhân tới, An Lăng Vu đã ở cạnh Nguyên Chính Hoàn. Mạc Tầm lấy cớ đại phu xem bệnh không muốn có người ngoài quấy rầy, đuổi nàng đi, trong phòng chỉ còn lại hai sư đồ Nguyên Chính Hoàn.

Thanh phu nhân tiến lên bắt mạch, lại nghe Nguyên Chính Hoàn hỏi: "Sư phụ điều chế ra thuốc giải Mị tâm chưa?"

Trong lòng y một mực ghi nhớ cơ thể Thương Trang vẫn còn dư độc, một ngày không giải hết, y sẽ lo lắng thêm một ngày.

Thanh phu nhân không trả lời câu hỏi của y, chỉ hỏi: "Mấy ngày nay có phải vẫn đau đầu không? Mắt đã nhìn thấy, còn chóng mặt không?" Bà đưa tay cẩn thận tháo băng gạc trên đầu y, mắt nhìn vết thương, hồi phục rất khá.

"Sư phụ vẫn không chịu cứu nàng."

Thanh phu nhân nhìn y, thấp giọng: "Nếu ngài còn nhắc tới nàng ta, vì sư chỉ có thể điểm huyết ngài." Chỉ có như vậy, y mới không thể tiếp tục nghĩ tới nàng ấy.

"Nàng đã không còn là phi tử của hắn rồi." Đã bị phế, y nói như vậy không đúng sao?

Sắc mặt Thanh phu nhân thoáng thay đổi, định xuống tay lại bị y nhanh chóng bắt lấy. Bà giận dữ: "Ngài dám động thủ với ta?"

Y cười nhạt: "Sư phụ không điểm huyết ta, Chính Hoàn tự nhiên sẽ thu tay lại." Kỳ thật chỉ cần sư phụ dùng lực, y sẽ không thể làm gì, nhưng y biết, bà sợ y bị thương, vì thế mới giảm vài phần lực đạo.

Thanh phu nhân bắt đắc dĩ mà thu tay lại, từ trong lòng lấy ra một bình nhỏ, để đầu châm ngâm vào nước thuốc bên trong, lúc này mới thi châm với y.

Một tiếng động y cũng không phát ra, chỉ nghe bà hỏi: "Định khi nào rời kinh?"

"Rất nhanh thôi."

"Cuộc chiến giữa Tây Chu và Lê Quốc đã dừng, chuyện tàn sát bá tánh trong thành cũng chỉ có Bùi Nguyên Sùng dám làm." Thanh phu nhân nhủ mảy, cẩn thận thi châm lên huyết vị trước ngực y, "Cảm thấy thế nào?"

"Tốt hơn nhiều." Y ngược mắt nhìn bà, cười nói, "Việc này không phải ông ta hạ lệnh."

"Vậy..."

Thanh phu nhân vừa lên tiếng, bên ngoài đã truyền tới thanh âm của Mạc Tầm: "Chủ tử, người của nội cung tới, muốn gặp ngài."

Nguyên Chính Hoàn và Thanh phu nhân nhìn nhau, Thanh phu nhân nhanh chóng thu hồi ngân châm, giúp y mặc lại y phục, an tĩnh ngồi hầu bên giường.

Người tới là một thái giám, gã quỳ xuống hành lễ, mới nói: "Vương gia, Hoàng Thượng nói đêm nay muốn cùng Vương gia tụ tập."

Mạc Tầm cũng theo tiến vào, nghe thái giám nói, hắn không khỏi run lên. Thái giám kia ngược mắt thấy có đại phu ở trong phòng, vội hỏi: "Thân thể Vương gia không thoải mái sao? Có cần nô tài trở về bẩm báo Hoàng Thượng không?"

"Không cần." Nguyên Chính Hoàn trầm giọng, "Người trở về nói với Hoàng Thượng, bốn vương biết rồi, tối nay chắc chắn sẽ tới."

Thái giám gật đầu: "Vâng, vậy nô tài không quấy rầy Vương gia nghỉ ngơi nữa." Dứt lời, gã liền lui xuống.

"Chủ tử, đúng lúc này hắn truyền ngài vào cung làm gì?" Mạc Tầm lo lắng hỏi.

Nguyên Chính Hoàn lại nói: "Sư phụ về trước đi, ta tốt hơn nhiều rồi."

"Chính Hoàn..."

Y khẽ cười cắt ngang lời bà: "Sư phụ không cần lo lắng, lần này ta nhất định phải vào cung, những chuyện khác chờ trở về hẵng nói."

"Vương gia, đã xảy ra chuyện gì?" Linh Khuyết từ xa mơ hồ nhìn thấy thái giám ra ngoài, không khỏi lo lắng mà tới đây xem.

Nguyên Chính Hoàn ra hiệu cho Thanh phu nhân, Thanh phu nhân lúc này chỉ có thể rời đi.

Linh Khuyết kinh hãi, vội hỏi: "Vương gia sao vậy?"

Mạc Tầm trả lời: "Chú tử nói đau đầu, ta vội đi mời đại phu tới."

An Lăng Vu cũng vào, nàng chỉ lẳng lặng đứng nghe, một câu cũng không nói.

Linh Khuyết vội tiến lên, nhẹ giọng hỏi: "Bây giờ tốt hơn chưa?"

Y cười gật đầu.

Mạc Tầm lại nói: "Chúng ta ra ngoài đi, đừng quấy rầy chủ tử nghỉ ngơi."

Lúc này, Linh Khuyết đột nhiên lên tiếng: "Ta có mấy lời muốn nói với Vương gia."

Mạc Tầm khẽ giật mình, đã thấy Nguyên Chính Hoàn ra hiệu hắt ra ngoài.

Cửa đóng lại, Linh Khuyết điu y ngồi dậy, nghe y hỏi: "Chuyện gì?"

Thoáng chần chờ, nàng cuối cùng cũng mở miệng: "Ta... Ta không muốn cùng Vương gia về Thục Quận."

"Tại sao?" Ngoài miệng tuy hỏi nhưng trong lòng y rất rõ, tất nhiên là vì Nguyên Duật Diệp.

Linh Khuyết cười cười: "Vương gia sớm đã nhìn thấu, sao còn hỏi ta?"

"Lúc trước là ngài ấy giao người cho bản vương, muốn bản vương đối đãi người thật tốt. Lần này về Thục Quận, bản vương sẽ nhận người làm nghĩa muội, ngày sau, người chính là quận chúa của vương phủ."

Lời y nói làm Linh Khuyết ngấy ra, thời điểm còn ở Thục Quận, kỳ thật nàng được đối đãi hoàn toàn giống với quận chúa, lại không ngờ, y sẽ cho nàng thân phận. Quận chúa, thân phận thật tốt.

Nhưng Linh Khuyết lại chưa xót lắc đầu: "Vương gia đối tốt với Linh Khuyết, Linh Khuyết đều ghi nhớ, chỉ là, Linh Khuyết không muốn đi." Dù hắt không yêu nàng, nàng cũng không muốn rời đi.

Nguyên Chính Hoàn khẽ cười nhưng thanh âm đã thoáng lạnh đi: "Việc này không cần nói nữa, bản vương sẽ đưa người về Thục Quận."

"Vương gia..."

"Ra ngoài đi, bản vương sẽ không thay đổi chủ ý."

"Nhưng ta căn bản không thích Mạc Tầm!" Linh Khuyết cắn răng.

Nguyên Chính Hoàn sững sờ, nhanh chóng cười nói: "Gấp cái gì, bản vương cũng đâu ép người gả cho Mạc Tầm. Nếu người đã không thích, bản vương sẽ không cưỡng cầu."

Linh Khuyết càng cảm thấy khó hiểu: "Vậy thì vì sao?"

Y ho một tiếng, trầm giọng: "Bản vương là vì tốt cho người, được rồi, về phòng đi."

Linh Khuyết còn muốn tiếp tục, nhưng nhìn sắc mặt của nam tử, nàng chỉ có thể đứng dậy ra ngoài.

.....

Cảnh Nhân Cung

Thời điểm Vân Phi bước ra khỏi tẩm cung, mấy cung nhân vẫn còn và miệng Phục Linh. Ầ cười kinh miệt: "Đủ rồi."

Vân Phi đã lên tiếng, cung nhân liền dừng tay. Phục Linh bị đánh tới choáng váng chóng mặt, lao đảo ngã xuống đất, hai má nóng rát, mơ hồ thấy rất nhiều bóng người lướt qua nàng.

Đội thanh tình trở lại, Phục Linh cắn răng đứng lên, nhanh chóng chạy vào phòng.

"Tiểu thư!" Mở cửa, thấy Thượng Trang ngã ngồi bên mép giường, Phục Linh cả kinh, vội vàng xông tới, "Tiểu thư sao vậy?"

"Phục Linh..." Thượng Trang chậm rãi mở mắt, đưa tay, chậm rãi lướt qua gương mặt sưng đỏ của nha đầu, trong lòng đau đớn, "Xin lỗi."

Phục Linh cuống quýt lắc đầu: "Tiểu thư đừng nói như vậy, bọn họ... Tất cả bọn họ đều là kẻ xấu, ưm..." Vừa khóc, nàng vừa cố hết sức đỡ tiểu thư đứng dậy.

Bị đánh một trận, giờ phút này thần trí đã có chút không rõ, cánh tay cũng không có bao nhiêu sức lực, nàng cắn răng vẫn không thể cúi nổi tiểu thư, khí lực trên người dường như mất hết, ngay cả nói chuyện phảng phất cũng phải dùng hết sức.

Nhìn nàng, Thượng Trang nhẹ giọng: "Đau sao? Trong tủ có thuốc trị thương, người lấy dùng đi."

Phục Linh đáp, nhưng vẫn không đứng dậy.

"Phục Linh..." Thượng Trang dùng hết sức mà nói, "Nếu có cơ hội, ta... Ta sẽ cầu xin Hoàng Thượng thả người xuất cung, tới An Lăng phủ, có ca ca của ta..." An Lăng Tễ sẽ niệm tình nàng mà đối xử tốt với Phục Linh.

Phục Linh liếc mắt nhìn đầu: "Tiểu thư nói gì vậy?" Thà nàng xuất cung, sao tiểu thư lại nói như vậy? Tại sao nghe tiểu thư nói thế, nàng lại cảm thấy đây như lời nhún nhủ trước khi rời đi vậy! Phục Linh hoảng lên, nàng không đi, nàng sẽ không đi.

Nhìn nha đầu này như vậy, Thượng Trang không khỏi muốn cười, kỳ thật, nàng nào còn cơ hội gặp được Nguyên Duật Diệp? Hắn không nghe lời giải thích của nàng, e rằng hắn đã thất sự thất vọng về nàng rồi. Hắn sẽ không tới Cảnh Nhân Cung, có lẽ trước khi chết, nàng cũng không thể gặp hắn.

Như vậy... Nếu tới ngày đó, nàng thật sự chết rồi, hắn sẽ thương tâm sao?

Cho dù nàng chết, hắn cũng không biết chuyện nàng trúng độc, hi vọng vĩnh viễn sẽ không có ai nói hắn biết.

Phục Linh khóc lên, phát hiện cả người Thượng Trang mềm nhũn, nàng càng không thể đỡ lấy.

"Tiểu thư, tiểu thư đừng ngủ! Tiểu thư, người nhìn nô tỳ đi." Cẩn rằng, Phục Linh hung hăng giáng xuống một cái bạt tai.

Bên má như bị ai động vào, ý thức của Thượng Trang dần dần mới thanh tỉnh lại.

Phục Linh thở phào nhẹ nhõm, lúc này lại nghe tiếng có người tiến vào, quay đầu lập tức nhìn thấy thân ảnh của một nam tử.

Thượng Trang cũng đưa mắt nhìn, đợi người đó tới gần, trong lòng không khỏi mất mát.

Đúng vậy, bằng không nàng còn tưởng là ai?

Nguyên Duật Diệp sao?

A, chưa xót mà cười, nàng sao vậy? Tại sao lại có suy nghĩ này?

Mộ Dung Vân Sở vào cửa liền thấy chủ tử các nàng ngã ngồi bên giường, không khỏi nhíu mi. Hắn tiến lên, cúi người bế Thượng Trang lên, cẩn thận đặt nàng xuống giường. Hắn lại đưa tay muốn bắt mạch, đã thấy nàng rụt về tránh đi.

Nàng không muốn người khác biết chuyện mình trúng độc.

Phục Linh vội vàng bò dậy, ngây ngốc đứng một bên, không biết nên nói gì.

"Bệnh sao?" Hắn trầm giọng hỏi.

Thượng Trang không đáp, chỉ hỏi lại: "Thừa Tướng đến đây làm gì?"

"Hoàng Thượng đề ta tới."

Trong lòng bắt đầu khẩn trương, Thượng Trang lại nghe hắn tiếp tục: "Ta sẽ nói với Hoàng Thượng, người rất tốt." Nàng như vậy, hình như đang phát sốt, nhưng chẳng biết tại sao lại suy yếu như vậy? Trên vật áo nàng còn loang lổ vết máu, vừa rồi Vân Phi tới đây, không biết ả đã làm gì nàng?

Hắn đưa mắt nhìn xung quanh, phát hiện một hộp com trên bàn, hắn là Vân Phi mang tới, nhưng nói còn chưa mở ra, như vậy chứng tỏ vật đó không hề đáng ngờ.

Thượng Trang miễn cưỡng cười cười, ngược mắt nhìn hắn, hỏi: "Thừa Tướng rốt cuộc là người của hắn?"

"Người cho rằng?" Sắc mặt hắn vẫn không chút gợn sóng.

Nàng nhin không được mà ho khan, cái bốt hình trăng lưỡi liềm chắc chắn không phải trùng hợp, Mộ Dung Vân Khương vì việc này mà muốn giết Linh Khuyết, nàng vẫn còn nhớ cái ngày Lễ Đức Nghi ám sát Mộ Dung Vân Khương, ngộ thương hắn, hắn còn đặc biệt dặn dò Tôn Dịch Chi chuyển thuốc trị thương. Hôm nay nghĩ lại, họ là không muốn người khác nhìn thấy cái bốt đó, mà Tôn Dịch Chi nói vậy là muốn hắn yên tâm.

"Hoàng Thượng mời Vương gia tới nay vào cung tụ họp." Thanh âm của Mộ Dung Vân Sở vẫn bình tĩnh như trước, chỉ cúi đầu nhìn nữ tử trên giường.

Thượng Trang thờ hồn hên, giật mình nhìn hắn.

"Vương gia còn chưa rời kinh?" Là tất cả các vị vương gia đều chưa đi, hay chỉ còn một mình?

Hắn cười gật đầu: "Hoàng Thượng cũng muốn biết, y rốt cuộc vì ai mà ở lại." Đáp án sẽ có ngay tại tối nay!

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 5 - Chương 6: Càn Thừa Cung

Càn Thừa Cung

Nguyên Duật Diệp vừa đứng dậy liền thấy thái giám tới Hoàn Vương phủ truyền lời trở về. Hắn nói, đêm nay Hoàn Vương sẽ dự tiệc.

Nguyên Duật Diệp gật đầu, phát tay cho thái giám lui xuống, bực bội ra ngoài. Lúc này, Trương công công và Thái Hậu đang nói chuyện, Trương công công thấy hắn liền vội hành lễ, nói: "Hoàng Thượng, Thái Hậu tới, nô tài tưởng ngài đang nghỉ ngơi nên không vào bẩm báo."

Thái Hậu đi tới, một bên nắm tay thế tử.

"Mẫu hậu." Hần nhẹ giọng gọi bà ta một tiếng.

Thái Hậu gật đầu: "Ai gia không quấy rầy Hoàng Thượng nghỉ ngơi chứ?"

Hần lắc đầu, nghiêng người tránh đường: "Mẫu hậu, mời."

Thái Hậu và thế tử vào trong. Nguyên Duật Diệp mới cùng Trương công công theo vào.

An tọa, Thái Hậu mới nói: "Ai gia là muốn hỏi xem Thừa Tướng làm việc thế nào?"

Nguyên Duật Diệp khẽ cười: "Thừa Tướng làm việc, mẫu hậu không cần lo lắng, trăm cũng tin tưởng hần."

Nhìn thần sắc kiên định của hoàng đế, Thái Hậu cũng yên tâm. Nói chuyện một hồi, Thái Hậu mới đứng dậy.

Đột nhiên thế tử chạy tới kéo tay Nguyên Duật Diệp, nhỏ giọng hỏi: "Hoàng đế thúc thúc, tổ mẫu của Đàm Nhi tới chưa?"

Nguyên Duật Diệp giật mình, đã hơn một tháng rồi khỏi Vân Điền Quận, khi đó hần lừa nó nói rằng Hứa Thái Hậu và Tân vương phi đã tới sau, nhưng hiện tại bóng người vẫn chưa thấy đâu.

Sắc mặt Thái Hậu lập tức thay đổi, còn chưa kịp có phản ứng đã nghe Nguyên Duật Diệp cười cười: "Gọi trăm là thúc thúc." Có lẽ vì nó là hài tử, hần có chút không đành lòng.

"Vậy Đàm Nhi có thể ở đây chờ với ngài không?" Thế tử ngẩng đầu nhìn hần.

Đúng là hài tử ngây thơ! Thái Hậu định mở miệng, lại nghe Nguyên Duật Diệp nói: "Mẫu hậu về Úc Ninh Cung trước đi, lát nữa trăm sẽ cho người đưa nó về."

Thế tử nghe vậy tựa như nhìn thấy hi vọng, cao hứng mà nở nụ cười.

Thái Hậu không nói gì, xoay người rồi đi.

Một tay hần ôm thế tử đặt lên chân mình, cúi đầu hỏi: "Nếu tổ mẫu Đàm Nhi vẫn không tới, Đàm Nhi sẽ như thế nào?"

Thế tử ngây ra, sững sờ hồi lâu, đột nhiên khẽ cười: "Hoàng đế thúc thúc sẽ không gạt Đàm Nhi đúng không?"

Nguyên Duật Diệp giật mình, ánh mắt vẫn dừng trên gương mặt thiên chân của hài tử. Ngay từ đầu, hần đã lừa gạt nó!

Hứa Thái Hậu và Tân vương phi sao có thể tới đây? Thế tử tới kinh thành làm con tin, người của Tân Vương phủ sẽ không đến.

"Nếu gạt thì sao?" Hần hỏi rất chân thành, giờ phút này, hần đột nhiên rất muốn biết suy nghĩ của hài tử.

Thế tử nghĩ nghĩ, vẫn ni non trả lời: "Ngài sẽ không gạt Đàm Nhi đâu."

Thấy sắc mặt Nguyên Duật Diệp đặc biệt không tốt, Trương công công vội tiến lên: "Vẫn là để nô tài đưa thế tử về Úc Ninh Cung." Nói rồi, hần đuổi tay qua, "Hoàng Thượng mệt rồi, thế tử để Hoàng Thượng nghỉ ngơi đi."

Nguyên Duật Diệp lạnh lùng liếc hần một cái.

Trương công công kinh hãi, vội vàng rút tay về.

Hần lại nhìn thế tử, hỏi: "Đàm Nhi nhớ phụ vương mình sao?"

"Nhớ! Nhớ!" Nhắc tới phụ vương, thế tử liền cao hứng trở lại, lập tức kéo tay Nguyên Duật Diệp, "Phụ vương cũng ở đây sao? Hoàng đế thúc thúc, ngài mau gọi phụ vương tới thăm Đàm Nhi đi!"

"Phụ vương của Đàm Nhi... Không cần Đàm Nhi nữa rồi." Ánh mắt hần lạnh lẽo dời đi, thật sự không đành lòng nhìn hài tử.

Thế tử kinh hãi, vội lắc đầu: "Không đâu, phụ vương rất thương Đàm Nhi!" Nó dừng một lúc, lại cười nói, "A, Đàm Nhi biết rồi, phụ vương là đang chơi trốn tìm với Đàm Nhi! Hoàng đế thúc thúc, ngài nói xem có đúng hay không?"

Chơi trốn tìm? A, chỉ có hài tử mới có thể nghĩ như vậy!

Lúc này, Ti Y ở bên ngoài tiến vào, hành lễ rồi nói: "Hoàng Thượng, đây là thuốc của thế tử, trước đó thế tử bị phong, hiện tại phải bôi thuốc."

Trương công công nhận lấy, Ti Y mới cáo lui.

Nguyên Duật Diệp nhíu mày hỏi: "Sao lại bị phong?"

Trương công công tiến lên cúi y phục cho thế tử, nơi đó vẫn còn hồng hồng.

Thế tử ngẩng đầu, bàn tay nhỏ bé chạm vào trán Nguyên Duật Diệp, cười hỏi: "Sao ngài lại tức giận? Đàm Nhi không đau."

Nguyên Duật Diệp nhìn chằm chằm nó, hài tử này, trước nay ở trước mặt hần luôn mỉm cười, hần hình như chưa từng thấy nó khóc. Đột nhiên hần có chút phẫn nộ, hần biết, hài tử này đáng lẽ không nên như vậy.

Bỗng nhiên đứng dậy, đẩy nó ra, hần lạnh giọng: "Có đau hay không, chẳng lẽ ngươi không biết sao?"

Trương công công kinh hãi, vội đỡ lấy thế tử. Đối phương là hoàng đế, hần đương nhiên không dám nhiều lời, lúc này chỉ cúi đầu xem thế tử có làm sao không, rốt cuộc vẫn là hài tử, ai nhìn cũng sẽ đau lòng.

"Đàm Nhi không đau." Thế từ ngừng đầu, vẫn cười nói.

Nguyên Duật Diệp cúi đầu nhìn nó, trầm giọng: "Không được cười!" Hắn thật không rõ vì sao một hài tử có thể làm được như vậy?

Thanh âm của hắn lạnh như băng, thần sắc thoát nhìn cũng đáng sợ, thế từ bị hắn dọa, hai mắt đã có chút hồng hồng, chỉ là khóe miệng vẫn duy trì nụ cười. Qua nửa ngày, nó mới ni non giải thích: "Tổ mẫu nói nhất định phải cười, bất luận thế nào cũng phải cười."

Mặc kệ người ở đây đối tốt với nó hay không, nó vẫn phải cười. Chỉ cần cười, bọn họ sẽ không chán ghét nó, sẽ không khi dễ nó. Những lời này trước khi nó đi, Hứa Thái Hậu đã dặn dò rất nhiều lần, tuy nó là hài tử, hoàn toàn không hiểu thâm ý bên trong, nhưng vì đó là lời tổ mẫu nói, nó sẽ ghi nhớ.

Đáy lòng Nguyên Duật Diệp thoáng động, hắn nhìn hài tử trước mặt, trầm giọng: "Người đâu, đưa thế từ về!"

Trương công công lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, hắn còn tưởng Hoàng Thượng tâm tình không tốt, muốn giận chó đánh mèo lên thế từ. Vợ gọi cung nữ vào, hắn giúp thế từ mặc y phục xong, sau đó cho giáo hài tử cho nàng ấy.

Cung nữ ra ngoài, Nguyên Duật Diệp vẫn nhìn theo thân ảnh nhỏ bé kia, đột nhiên cười lạnh.

Hài tử này đúng là lợi hại hơn phụ vương của mình, tuổi còn nhỏ đã biết thế nào là ẩn nhẫn.

"Hoàng Thượng!" Trương công công lo lắng gọi một tiếng.

Hoàn hồn, hắn ngồi xuống, mới hỏi: "Bên Cảnh Nhân Cung thế nào rồi?"

Trương công công sợ run lên, chuyện của Cảnh Nhân Cung, mỗi ngày Hoàng Thượng đều hỏi mấy lần, mà hắn mỗi ngày đều lặp lại cùng một đáp án.

Lúc này, cũng như thế.

Trương công công cúi đầu: "Hoàng Thượng yên tâm, bên kia tất cả đều khỏe mạnh." Mỗi lần trả lời, hắn đều có chút lo lắng.

Kỳ thật tình hình bên kia hắn rất rõ. Hắn biết mình là người của Hoàng Thượng, không nên phản bội, nhưng Thái Hậu đã nói, hiện tại là thời khắc quan trọng, Hoàng Thượng không thể hăm vào nhi nữ tình trường, Tây Chu và Lê Quốc đã khai chiến, tình thế như nước sôi lửa bỏng, nếu Hoàng Thượng không xử lý tốt việc của hậu cung, tương lai sẽ bị thiên hạ phi nhổ, mất đi dân tâm!

Hắn biết Hoàng Thượng tuy đã phế đi Vu Tu Dung nhưng Thái Hậu vẫn sợ nếu biết tình hình của nàng ấy lúc này, Hoàng Thượng sẽ lần nữa hăm sâu vào trong.

Thái Hậu đã nói như vậy, hắn chẳng lẽ vẫn không biết nặng nhẹ sao?

Hắn nghĩ, nếu có một ngày Hoàng Thượng vì biết được sự thật mà tức giận, hắn nguyện lấy cái chết để tạ tội. Chỉ cần Tây Chu yên ổn, Hoàng Thượng an khang, như vậy hắn cũng không thẹn với lương tâm.

Nghe thế, Nguyên Duật Diệp cũng yên tâm. Hắn thờ dài một hơi, nhắm hai mắt lại.

Gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, hắn thật không có thời gian chú ý tới nàng. Có người hăm hại nàng, muốn hắn phế nàng, vậy hắn liền theo ý bọn họ. Hôm nay có lẽ sẽ không còn ai tổn thương nàng nữa.

Lần này, hắn chỉ phế phi, không ép nàng chuyển tới lãnh cung. Sống trong Cảnh Nhân Cung, mọi thứ vẫn đầy đủ, có lẽ nàng vẫn sẽ quen.

Thật ra, nàng không cần giải thích!

Kẻ hăm hại nàng không biết tình hình của Nguyên Chính Hoàn, nhưng hắn lại là người rõ ràng nhất. Nguyên Chính Hoàn trúng tình hoa, y có thể nhịn đau mà hôn nàng nhưng tuyệt đối không thể làm ra chuyện kia.

Mấy ngày nay, chỉ cần rảnh rỗi, hắn lại nhớ tới ngày đó nàng tới Quán Sư Cung.

Chú động hôn hắn, còn...

A, hắn sao có thể không rõ chứ? Nàng là muốn dùng cách đó để chứng minh trong sạch của mình!

Hôm đó, hắn đau lòng không thôi, hiện tại mỗi lần nghĩ tới, hắn đều hận không thể cho mình mấy cái bạt tai. Là hắn không bảo vệ được nàng mới khiến nàng chịu nhiều ủy khuất như vậy.

Hắn đưa tay, tự đánh mình thật mạnh, dùng sức nghiêng răng.

"Hoàng Thượng!" Trương công công hoảng sợ, vội xông lên trước, "Hoàng Thượng đừng như vậy, nương nương... Nương nương rất tốt, ngài không cần lo lắng, mỗi ngày nô tài đều qua Cảnh Nhân Cung mấy lần, Hoàng Thượng không cần phải lo lắng." Hắn vẫn gọi nàng là "nương nương" bởi vì hắn biết, trong lòng Nguyên Duật Diệp, nàng chưa bao giờ là phế phi.

Hoàn hồn, Nguyên Duật Diệp trầm giọng hỏi: "An Lăng Tễ đi thăm nàng sao?" Hắn có ý không hạ lệnh cấm chính là muốn để An Lăng Tễ tới Cảnh Nhân cung, hắn biết, An Lăng Tễ thật sự rất quan tâm muội muội này. Hắn nghĩ, nếu không có mình bên cạnh, nàng ít nhất vẫn còn một ca ca yêu thương.

Trương công công sợ run lên, cuống quýt gật đầu: "Vâng, An Lăng đại nhân đã đi thăm, nương nương rất tốt."

Vậy sao? Sắc mặt tái nhợt của Nguyên Duật Diệp lúc này mới thoáng hòa hoãn.

Trương công công không khỏi đỏ mồ hôi lạnh, hắn biết một khi đã nói dối, hắn sẽ không thể dừng lại.

Nguyên Duật Diệp miễn cưỡng cười cười, đúng vậy, chỉ cần nàng tốt, hắn còn cầu gì hơn?

Chỉ cần nàng tốt, hắn có thể dùng toàn bộ sức lực đối phó kẻ khác.

Chỉ cần nàng tốt...

Trương Liêu tận tâm với hần như vậy, hần còn gì mà không yên tâm?

Chuyện của Mộ Dung Vân Sở, hần vẫn luôn quan sát, hần phải xem xem, Thừa Tướng rốt cuộc đang che giấu điều gì?

Thấy sắc mặt hần đã tốt hơn, Trương công công mới dám mở miệng: "Hoàng Thượng, hôm nay Vương gia sẽ tiến cung, ngài định thiết yến ở đâu? Nô tài lập tức phân phó xuống."

Nguyên Duật Diệp hoàn hồn, qua nửa ngày mới trầm giọng: "Ngay tại tẩm cung của trẫm!"

Trương công công công sừng sốt, gật đầu: "Vâng, nô tài sẽ cho người đi chuẩn bị."

Hần không nói nữa, Trương công công cũng thức thời không mở miệng.

.....

Cảnh Nhân Cung

Thượng Trang nhìn chằm chằm nam tử trước mặt, hần nói Nguyên Duật Diệp cũng muốn nhìn xem Nguyên Chính Hoàn ở lại rốt cuộc là vì ai. Lời này đến tột cùng là có ý gì?

Thân thể có chút run rẩy, thanh âm của nàng cũng không ngừng run rẩy: "Hoàng Thượng... Muốn làm gì?" Nàng đột nhiên sợ hãi, sợ Nguyên Chính Hoàn vì mình mà ở lại. Chẳng biết vì sao, lời Mộ Dung Vân Sở nói khiến nàng bỗng nhiên nhớ tới ngày đó ở Vân Điện Quận, Nguyên Chính Hoàn nói, muốn nàng chờ y. Tới nay, nàng vẫn không rõ lời này có thâm ý gì.

Có lẽ càng không rõ, lúc tinh dậy mới càng hoảng hốt.

"Tiểu thư..." Phục Linh đột nhiên quỳ xuống, hướng Mộ Dung Vân Sở, "Thừa Tướng đại nhân, ngài cứu tiểu thư nhà nô tỳ đi!"

Mộ Dung Vân Sở cả kinh, bắt giác quay đầu nhìn nàng.

Chuyện của Cảnh Nhân Cung, e rằng Nguyên Duật Diệp còn chưa biết, mà hần không biết, đương nhiên là có nguyên nhân. Nàng sinh bệnh, đương nhiên là phải truyền thái y, truyền thái y rồi, chuyện này sợ rằng không thể tiếp tục giấu diếm.

Nếu đã có người tận lực che giấu, Mộ Dung Vân Sở hần cũng không cần động tới vũng nước đục này.

"Phục Linh." Thượng Trang yếu ớt gọi, duỗi tay kéo nha đầu một cái.

Phục Linh nức nở nắm chặt tay nàng, thấy nàng lắc đầu.

Mộ Dung Vân Sở rốt cuộc là địch hay bạn, đến nay nàng vẫn chưa rõ, nhưng nàng mơ hồ nhận ra, hần tới Cảnh Nhân Cung không phải để giúp nàng. Hần tới vì có chuyện, mà rốt cuộc là chuyện gì, nàng lại không đoán ra.

Mộ Dung Vân Sở nhìn nữ tử trước mặt, nàng thật kiên cường, chuyện tới nước này, một câu mềm giọng cũng không chịu nói. Giờ khắc này, cũng không biết có phải vì đồng tình không, hần thế mà mở miệng: "Trương lai, có lẽ ta có thể giúp người, cho người tự do."

Nàng rốt cuộc chỉ là tế phẩm cho trận cung đấu này, chỉ là một nữ tử thông minh không thoát được vòng xoáy quyền lực của họ. Chợt nhớ tới Mộ Dung Vân Khương, một khắc nàng ấy bị cuốn vào, lòng hần vô cùng thống khổ. Mà nữ tử trước mặt này, kết cục chắc chắn còn bi thảm hơn Vân Khương, hần cũng coi như là một kẻ tính kế nàng.

Thượng Trang khiếp sợ nhìn Mộ Dung Vân Sở, lời hần nói khiến nàng càng khản trương. Có lẽ, không phải Nguyên Duật Diệp muốn làm gì, mà Mộ Dung Vân Sở hần rốt cuộc muốn làm gì!

Nghĩ tới nay, sắc mặt lập tức thay đổi, nàng định mở miệng, nhưng lại không khống chế được mà ho khan.

"Tiểu thư!" Phục Linh vội đỡ lấy nàng.

Mộ Dung Vân Sở thấy vậy định tiến lên, cuối cùng lại dừng bước. Kỳ thật hôm nay tới không phải để thăm nàng, hần tới vì chuẩn bị cho một việc, không ngờ lại thấy nàng như thế.

Thoáng chần chờ, hần lấy một lọ sứ nhỏ trong ống tay áo ra đưa cho Phục Linh: "Cho tiểu thư nhà người uống đi."

"Đây là..." Phục Linh giật mình.

"Hộ tâm hoàn." Hần nhàn nhạt một câu. Cho nàng dùng không phải vì cứu nàng, mà nữ tử này đối với hần vẫn còn tác dụng.

Phục Linh vội đổ ra, ngửi ngửi, đúng lúc thuốc tốt, lúc này mới an tâm cho Thượng Trang dùng.

Nàng thờ hồn hển, hô hấp rất lâu mới bình thường trở lại. Ngược mắt nhìn Mộ Dung Vân Sở, nàng miễn cưỡng mở miệng: "Có lẽ Thừa Tướng hiểu sai ý rồi, ta và Vương gia căn bản không có gì cả." Lúc này Mộ Dung Vân Sở ra tay cứu nàng vì muốn uy hiếp Nguyên Chính Hoàn, ngoài nguyên nhân này ra, nàng thật sự không nghĩ được chuyện khác.

Không ngờ, Mộ Dung Vân Sở lại cười nói: "Vương gia đối với người thế nào ta không quản, ta chỉ biết, Vương gia có chuyện lừa gạt Hoàng Thượng."

Không khỏi cả kinh, nàng vẫn tỏ vẻ bình tĩnh hỏi: "Chuyện gì?"

Hần nhìn nàng, qua nửa ngày mới trầm giọng: "Người chắc chắn biết."

Ánh mắt và ngữ khí của hần lúc này khiến Thượng Trang không khỏi kinh hãi.v

Phục Linh nghe không hiểu bọn họ nói gì, nhưng thấy tiểu thư sắp không cưỡng chống nổi, nàng vội đi tới đỡ lấy nàng ấy. Thượng Trang tựa vào nàng, lạnh lẽo nhìn Mộ Dung Vân Sở.

"Thời điểm tìm được người và Vương gia, ta thấy các người lần từ trên dốc xuống, mà Mạc thị vị lại cách đó rất xa. Vương gia có chuyện đang giấu Hoàng Thượng!"

Phục Linh càng nghe càng hồ đồ, mà Thượng Trang nghe xong không khỏi chấn động, không tin mà nhìn nam tử trước mặt.

Đúng vậy, lỗ hổng lớn như thế mà nàng chưa từng phát hiện.

Nguyên Chính Hoàn cho dù tâm tư căn mặt e rằng cũng chưa tính toán tới chuyện ngày đó như Mộ Dung Vân Sở.

Cách xa Mạc Tầm như vậy, hai chân y tàn tật, thử hỏi hôm đó bọn họ sao có thể xảy ra chuyện?

Một mình Thượng Trang căn bản không thể diu nổi y.

Xem ra việc này ngay thời điểm tìm được bọn họ, hẳn đã nghi ngờ, chẳng qua khi đó quá nhiều sự tình hỗn loạn, nhất thời nàng cũng không ngờ tới.

Nhưng nghe ngữ khí của hắn, Nguyên Duật Diệp có lẽ vẫn chưa nhìn ra vấn đề này.

"Người muốn làm gì?" Thượng Trang cắn răng hỏi.

Mộ Dung Vân Sở lại cười hỏi: "Ta còn định hỏi Vương gia muốn làm gì?"

"Tại sao Thừa Tướng lại nhắm vào y?"

"Đơn giản là vì y có lý do khiến ta hoài nghi." Hắn đáp không chút do dự.

Thượng Trang giật mình, đúng vậy, Nguyên Chính Hoàn có quá nhiều thứ khiến người khác phải hoài nghi, chỉ riêng quan hệ giữa y và Lê Quốc cũng đủ để Nguyên Duật Diệp xử từ y mấy lần.

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng đột nhiên muốn cười.

"Kỳ thật ngài không cần tốn sức đi tính toán y." Trên người Nguyên Chính Hoàn có tình hoa không thể giải được, sớm muộn gì y cũng sẽ chết.

A, hôm nay nàng cũng không sợ gì nữa, nàng cũng sắp chết rồi!

Mộ Dung Vân Sở không nói lời nào, đứng một lát mới xoay người rời đi.

Có lẽ rất nhanh hắn sẽ cho người rút khỏi cửa cung, khi đó An Lăng Tề có thể vào thăm nàng.

.....

Tháng bảy, thời tiết vô cùng oi bức.

Tất cả cửa sổ đều mở nhưng một cơn gió nhẹ lại chưa từng thổi vào Ngự Thư Phòng. Nam tử ngồi trước án thư đọc tấu chương nhàu mảy, trên trán mồ hôi dày đặc.

Trương công công từ bên ngoài chạy vào, vội vã mở miệng: "Hoàng Thượng, mật báo của Dương tướng quân!" Dứt lời, hắn liền trình phong thư trong tay lên.

Nguyên Duật Diệp thả tấu chương xuống, nhận lấy mật thư, đọc xong liền vò nát.

Trương công công hoảng sợ, vội gọi hắn: "Hoàng Thượng..."

Hắn lúc này mới hoàn hồn, không nói gì cả. Hắn đứng lên đi tới bên cửa sổ, chấp tay, thẩn thờ nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Trương công công theo sau, vừa quạt cho hắn vừa hỏi: "Hoàng Thượng muốn ăn chút gì không?"

Hắn không trả lời, qua nửa ngày, khoe miệng đột nhiên lộ ra ý cười, mở miệng: "Trẫm không đói. Trương Liêu, người qua Cảnh Nhân Cung xem nàng đi." Chuyện bên này hắn cơ bản đã an bài thỏa đáng, chỉ không biết nàng sống có tốt không.

Trương công công sợ run lên, cả ngày nay, hắn đã chạy qua Cảnh Nhân Cung ba lần. Thở dài, hắn chỉ đành buông cây quạt trong tay xuống, lui đi.

Kỳ thật hắn căn bản không qua Cảnh Nhân Cung, cũng sợ chính mình đi rồi sẽ nhện không được mà khiến trách lương tâm, ở trước mặt Hoàng Thượng để lộ dấu vết. Như vậy những gì hắn làm lúc trước sẽ như củi ba năm thiêu trong một giờ.

Thấy Trương công công đã ra ngoài, Nguyên Duật Diệp mới xoay người về án thư, tiếp tục đọc tấu chương khi nãy.

Trương công công trở về, chỉ nói tất cả đều mạnh khỏe, còn nói nghe được tiếng cười của nha đầu Phục Linh trong viện. Nghe xong, Nguyên Duật Diệp cũng bất giác cười cười, đây đúng là tính tình của Phục Linh, như vậy, hắn cũng an tâm.

Thời điểm về Càn Thừa Cung, Vân Phi đã đứng từ xa mà chờ.

Nguyên Duật Diệp không khỏi thất vọng, hôm nay thân ảnh đó đã không thể xuất hiện ở đây nữa rồi. Bước lên trước, thấy Vân Phi hành lễ, hắn chỉ "Ừ" một tiếng rồi nâng bước vào trong.

Vân Phi mỉm cười đi theo, một bên nói: "Thần thiếp biết Hoàng Thượng mấy ngày nay vì chính sự mà mệt nhọc, vì thế đã cho người nấu chút canh, Hoàng Thượng dùng thử đi."

Trương công công vội bước qua nhận hộp đồ ăn trong tay cung nữ.

"Không có việc gì thì về đi." Hắn không hề quay đầu, chỉ nhàn nhạt một câu.

Vân Phi cười xấu hổ, không chịu đi mà nhẹ giọng: "Vẫn là để thần thiếp Hoàng Thượng dùng canh." Nàng liếc nhìn Trương công công, ý bảo hắn lấy canh ra.

Nguyên Duật Diệp đi nhanh vào nội thất, ngồi xuống giường, nhắm mắt nói: "Trẫm muốn nghỉ ngơi, đều lui xuống đi."

"Hoàng..."

Vân Phi còn muốn nói gì đó đã bị Trương công công cướp lời: "Nương nương về trước đi, Hoàng Thượng mệt rồi."

Vân Phi không vui, chỉ là cũng không thể nhiều lời, đành hậm hực nói: "Vâng, vậy nô tỳ về trước, Hoàng Thượng nhớ bảo trọng long thể." Dứt lời, nàng ta hành lễ, xoay người ra ngoài.

Trương công công quay đầu nhìn: "Hoàng Thượng, canh này ngài có cần..."

"Mang qua Úc Ninh Cung cho Thái Hậu đi." Hần không muốn uống nhưng cũng không định lãng phí, đưa cho Thái Hậu chẳng qua cho mọi người xem mà thôi.

Trương công công nhận lệnh lui xuống.

Nằm trên giường một lát, hắn bắt tri bắt giác chìm vào giấc.

Thời điểm tỉnh lại, thấy Ti Y đứng trước giường, hắn kinh hãi, lập tức bật dậy. Ti Y thấy hắn đã tỉnh, vội tiến lên dịu hắn, hỏi: "Hoàng Thượng dậy rồi sao?"

"Sao người lại ở đây?"

"À, Thái Hậu nói mấy ngày nay Hoàng Thượng lao碌, lo lắng cung nữ bên này hầu hạ không tốt, vì thế liền điều nô tỳ tới hỗ trợ." Nàng dù sao cũng từng là người của Tề Hiền Phi, đối với Nguyên Duật Diệp đương nhiên tận tâm hơn bất cứ ai.

Nghe vậy, hắn chỉ gật đầu.

Ti Y lại nói: "Thái Hậu còn nói đa tạ chén canh của Hoàng Thượng."

Đúng lúc này, Trương công công tiến vào: "Hoàng Thượng, Vương gia đến rồi."

Nguyên Duật Diệp đứng dậy, để Ti Y hầu hạ thay y phục rồi mới ra ngoài.

Bên ngoài sớm đã chuẩn bị xong tiệc rượu, chỉ có một mình Nguyên Chính Hoàn. Thấy hắn tới, y mới xoay người, cười nói: "Hoàng Thượng hôm nay thật có nhã hứng."

Hắn cũng cười cười: "Hoàng thúc sắp phải về Thục Quận, trầm nghĩ nếu đã có thời gian, chi bằng ngồi lại cùng hoàng thúc hàn huyên tâm sự." An tọa, ngoại trừ Trương công công, hắn cho tất cả cung nhân lui xuống.

Nguyên Chính Hoàn chỉ cười uống một chén rượu.

Nguyên Duật Diệp nhìn y, thoáng nhú mày. Thời điểm ở Vân Điền Quận, y bị thương ở đầu, hôm nay đã tháo băng gạc, vết thương cũng đã lành. Hắn không khỏi hiếu kỳ, rốt cuộc là ai có bản lĩnh lớn như vậy có thể khiến y bị thương?

"Hoàng Thượng gần đây chính vụ bận rộn, khó có dịp an nhàn thoải mái truyền thần tiên cung." Nguyên Chính Hoàn buông chén rượu xuống, nói.

Hắn hoàn hồn, khẽ cười: "Cho dù bận rộn thế nào cũng có lúc rảnh rỗi. Lần này hoàng thúc trở về Thục Quận, hẳn đã chuẩn bị một phần hậu lễ, sẽ tặng trong đại hôn của người."

Nguyên Chính Hoàn cười yếu ớt, ý hiểu ý tứ của Nguyên Duật Diệp, chẳng qua là muốn thăm dò y ở lại rốt cuộc có phải vì Thượng Trang hay không, vì thế mới lần nữa nhắc tới hôn sự với Trang Nhi.

Mười ngón tay dưới hoa phục thoáng buộc chặt, với Trang Nhi, y chỉ có áy náy.

Chi là Thượng Trang...

Nghĩ tới tình cảnh hiện tại của nàng, y đau lòng không thôi.

Nhìn sắc mặt trắng bệch của Nguyên Chính Hoàn, Nguyên Duật Diệp không cần tiếp tục dò hỏi cũng biết được điều hắn muốn biết. Ho khan một tiếng, hắn lại hỏi: "Sao hoàng thúc vẫn còn chưa quyết định hôn kỳ của mình?"

"Hoàng Thượng muốn thần quyết định thế nào?" Y nhàn nhạt hỏi lại.

Nguyên Duật Diệp giật mình, nhanh chóng cười nói: "Việc này hoàng thúc không nên hỏi thăm."

Lúc này, Trương công công tiến tới rót rượu cho Nguyên Chính Hoàn, y không động, chỉ nói: "Chuyện của thần e rằng khiến Hoàng Thượng thất vọng rồi." Từ một khắc nhớ lại Thượng Trang, y đã quyết sẽ không lấy Trang Nhi.

Nguyên Duật Diệp nhú mày: "Vậy sao? Khi đó hẳn cho rằng hoàng thúc rất yêu nàng ấy."

Y cười cười: "Hoàng Thượng, người không sợ làm sai, chỉ sợ không thể quay đầu." Hắn đã phé nàng, người khác nói nàng bất trinh, hắn thật sự tin nàng bất trinh sao? Nghĩ tới, hắn không phải vậy.

Nguyên Duật Diệp không định kéo Thượng Trang vào cuộc nói chuyện này, hôm nay gọi y tiến cung chẳng qua chỉ để thăm dò.

"Nói như vậy, hoàng thúc căn bản không hề yêu Diệc Trang cô nương kia?"

Y ngược mắt: "Thần yêu ai, khẳng định trong lòng Hoàng Thượng vô cùng rõ ràng."

"Hẳn không rõ lắm." Hắn cắn răng.

"Hoàng Thượng đã phé nàng, tại sao không thể dứt khoát thả nàng đi?"

Nói giận, nhưng lại không thể phát tiết, hắn cười lạnh: "Hoàng thúc cho rằng thần sẽ giao nàng cho người?"

Nguyên Chính Hoàn lắc đầu: "Thần chưa từng nghĩ như vậy." Bọn họ, ai cũng không phải kẻ dễ dàng buông tay.

"Hoàng thúc đúng là không sợ chết." Không ngờ y thân trúng tình hoa vẫn có thể vì nàng mà không chùn bước!

Nguyên Chính Hoàn miễn cưỡng cười cười: "Nếu sợ chết, ngày đó thần đã không uống hai chén rượu kia."

Thời điểm uống đúng là không ai ngờ hắn sẽ bỏ tình hoa vào trong, có điều, hắn khẳng định sẽ không một kích giết y như vậy. Tính tình của Nguyên Duật Diệp y rất rõ ràng, chi cần không phải độc khiến người lập tức mất mạng, y còn sợ cái gì, chỉ là, y thật sự không thể ngờ, bên trong lại có tình hoa.

Hỏi hận sao?

Y từng hỏi bản thân vô số lần, y chỉ có thể nói rằng, vì Thượng Trang, y không thể chịu nổi đau đớn như vậy.

Bàn tay chậm rãi xoa xoa lồng ngực, y lên tiếng: "Hoàng Thượng vĩnh viễn sẽ không hiểu cảm giác này. Mỗi ngày, có thể ngài sẽ cảm thấy mình yêu nàng thêm một phần, chỉ tiếc, chẳng có điều gì chứng minh, ngay cả khi ngài yêu, ngài cũng phải kiềm nén." Nếu không có tình hoa, y cũng không biết nàng ở trong lòng mình lại nặng như vậy.

Nguyên Duật Diệp không khỏi chua xót.

Đúng vậy, Nguyên Chính Hoàn nói không sai.

"Thần muốn gặp nàng." Y lo lắng dư độc trong người nàng, cũng không biết hôm nay nàng sao rồi.

Ánh mắt xẹt qua gương mặt tái nhợt của nam tử đối diện, Nguyên Duật Diệp nặng nề hừ một tiếng: "Hoàng thúc hình như đang mắng trầm lòng dạ độc ác thì phải? Chẳng qua chỉ phở nàng, trầm chưa từng hạ lệnh cấm thăm hỏi." Chỉ cần y dám đi, hẳn liền sáng khoái đồng ý.

Nghe vậy, Nguyên Chính Hoàn không khỏi chấn động, sắc mặt càng khó coi hơn: "Hoàng Thượng không hạ lệnh cấm, vậy tại sao tùy tùng Ngự Sử lại bị ngăn cản ngoài cửa?"

Nguyên Duật Diệp cả kinh, chỉ một cái chớp mắt, hẳn bỗng nhiên chuyển hướng nhìn Trương công công.

Trương công công kinh hãi, lập tức quỳ xuống: "Hoàng Thượng thứ tội, nô tài..." Kỳ thật hẳn căn bản không biết chuyện An Lăng Tễ tới thăm, Nguyên Duật Diệp hỏi, hẳn chỉ qua loa có lệ.

Cảm thấy sự tình không ổn, Nguyên Duật Diệp lập tức đứng dậy, nhanh chóng ra ngoài.

Nguyên Chính Hoàn đưa mắt nhìn theo, lồng ngực bắt đầu đau đớn. Bộ dáng của Nguyên Duật Diệp lúc này khiến y không khỏi khẩn trương, có phải... Có phải Thượng Trang đã xảy ra chuyện không?

Trương công công vội đuổi theo, vừa chạy vừa gọi: "Hoàng Thượng, Hoàng Thượng nghe nô tài nói, Hoàng Thượng..."

Hắn nào còn thời gian nghe tên thái giám kia nói! An Lăng Tễ bị cản ngoài cửa, là ai ra lệnh?

Thấy Nguyên Duật Diệp xanh mặt ra ngoài, Mạc Tầm hoảng sợ, vội lao vào trong, chỉ nghe Nguyên Chính Hoàn phản phó: "Mạc Tầm, chúng ta qua Cảnh Nhân Cung."

"Chủ tử!" Hẳn sợ nhất là thấy y qua đó, lại không ngờ, y thật sự muốn đi.

Bước chân bên dưới ngày càng nhanh, cái gì là phi tử sủng phi, cái gì là phế phi chứ! Cắn chặt răng, vô luận thế nào Nguyên Duật Diệp cũng không ngờ thì ra có người vẫn luôn gạt hắn!

Vậy Vu Nhi thì sao?

Nàng ấy sao rồi?

Càng nghĩ, hẳn càng hoảng sợ.

"Hoàng Thượng!" Trương công công vội kéo ống tay áo hắn lại.

Hắn dùng sức gạt ra, phần nộ quát: "Cút!" Đợi qua Cảnh Nhân Cung xong, hẳn sẽ từ từ xử lý tên thái giám này.

.....

Cảnh Nhân Cung.

Sau khi Mộ Dung Vân Sở rời đi, Thượng Trang không khỏi lo sợ bất an.

Phục Linh canh giữ bên giường khuyên nàng hãy nghỉ ngơi, nhưng nàng nhất quyết không chịu. Mờ to hai mắt, hiện tại có thể làm gì, nàng cũng không biết, chỉ là bản thân không muốn ngủ mà thôi.

"Tiểu thư!" Nhìn tiểu thư ngày càng suy yếu, Phục Linh rất sợ, vừa nghĩ tới, nước mắt lại nhịn không được mà chảy xuống.

Cửa sau đột nhiên mở ra, Phục Linh kinh hãi, tưởng là gió, thời điểm quay đầu lại thấy một bóng người. Nha đầu định la lên, nhưng bàn tay kia đã nhanh chóng bịt miệng nàng, người đó thấp giọng: "Đừng kêu, là ta!"

Người tới mang khăn che mặt, một thân hắc y chỉ để lộ đôi mắt sáng ngời.

Thanh âm quen thuộc cùng bộ dáng quen thuộc kia...

Phục Linh bật khóc: "Thiếu gia, ngài cuối cùng cũng tới, tiểu thư... Tiểu thư..."

An Lăng Tễ nhìn nữ tử trên giường, sắc mặt lập tức thay đổi, vội vàng tiến lên bắt mạch cho nàng, trái tim trầm xuống: "Sao có thể như vậy? Muội ấy sao lại trúng độc?" Hoàng Thượng sao có thể bỏ mặc muội ấy ở nơi này mà không hỏi thăm chứ?

Thượng Trang híp mắt, đợi nhìn rõ người trước mặt liền nở nụ cười yếu ớt: "Phục Linh, ta... Ta hình như trông thấy ca ca." Chẳng biết tại sao, gặp được An Lăng Tễ, nàng lại cao hứng như vậy.

An Lăng Tễ không khỏi khó chịu, muội ấy cho rằng mình đang nằm mơ sao?

Hắn cúi người ôm lấy nàng, khi đó hẳn từng hứa, nếu nàng sống không tốt, hẳn sẽ liều mạng đưa nàng xuất cung, hôm nay hẳn sẽ thực hiện!

Phục Linh nước mắt tung hoành, cười nói: "Tiểu thư, đừng là thiếu gia, thật là thiếu gia! Thiếu gia tới cứu người rồi!"

Thượng Trang chấn động lúc này mới hoàn hồn. Ánh mắt lạng lẽ nhìn người trước mặt, nàng cố hết sức đưa tay chạm vào gương mặt hắn, cảm giác thật chân thật!

"Ca!" Nàng kinh ngạc gọi, nhưng chỉ một khắc sau thanh âm kia, nước mắt cuối cùng lại như dề vờ.

Thì ra nàng không hề kiên cường như vậy.

Trong lòng nàng, lúc này hắn là người thân, vì thế ở trước mặt hắn, nàng mới có thể mềm yếu.

Nhìn nữ tử sắc mặt tái nhợt nằm trong lòng, trái tim An Lăng Tễ đau như dao cắt. Chăm chú nhìn nàng, hắn an ủi: "Đừng sợ, ca tới rồi, không sao nữa, đừng sợ, ca đưa muội đi."

"Ca!" Nàng thấp giọng gọi một tiếng. Mấy ngày nay cố gắng cường chống, hiện tại nàng thật sự không kiên cường nổi nữa rồi, nàng rất muốn ngủ, nàng mệt quá.

Phục Linh thấy hắn một thân dạ hành, tự nhiên biết lần này là hắn lên trộm vào, nàng vội vàng đứng dậy lấy khăn che mặt cho hắn, nói: "Thiếu gia nhất định phải cứu tiểu thư."

An Lăng Tễ giật mình, đột nhiên phát hiện một vấn đề.

Hắn chỉ có một mình, dẫn Thượng Trang ra ngoài đã vô cùng khó khăn, còn lại Phục Linh phải làm sao đây? Hắn bất giác đưa mắt nhìn Thượng Trang, lúc này nàng đã kiên trì không nổi, rơi vào hôn mê. Nếu còn tỉnh, nàng ấy chắc chắn sẽ không bỏ mặc Phục Linh.

Thấy hắn do dự, Phục Linh vội lắc đầu: "Thiếu gia không cần quan nô tỳ, mau tranh thủ thời gian đưa tiểu thư đi đi! Nô tỳ bắt buộc phải ở lại, nếu không để bọn họ phát hiện, rất nhanh sẽ đuổi kịp hai người." Thời điểm nói lời này, thân thể nàng nhện không được mà run rẩy. Nói không sợ, đó là giả, nhưng nàng trước sau vẫn sẽ lựa chọn làm vậy.

"Phục Linh, ta..."

"Thiếu gia đi mau!" Nàng đẩy hắn.

An Lăng Tễ cắn răng, cuối cùng quyết định ôm lấy Thượng Trang theo đường cũ rồi đi.

Địa hình nội cung hắn vô cùng quen thuộc, trên đường không hề gặp trở ngại nào. Chỉ là hôm nay ra ngoài, dẫn theo một người không còn đơn giản như vậy. Mắt nhìn nữ tử trong lòng, hắn lại cảm thấy hạnh phúc, đoạn đường này, hắn sẽ liều cả mạng mà ra ngoài.

Nhìn thân ảnh kia biến mất, Phục Linh nhếch miệng cười. Kỳ thật, nàng rất muốn cười ra tiếng, chỉ là không biết tại sao, một chút khí lực cũng không có. Có lẽ, là nàng thật sự nhát gan.

Đóng cửa sổ thật kỹ, quay lại mặc y phục của tiểu thư, nàng ngồi trước bàn trang điểm, tùy tiện tìm mấy món trang sức Hoàng Thượng ban thưởng đeo lên.

Kiểm tra mấy lần, xác định cửa sổ đã đóng chặt, lúc này, nàng cảm nén đốt mỗi góc của tấm cung.

Ôm đầu gối ngồi trên giường, nội tâm nàng thật rất sợ hãi.

Nhưng nàng vô cùng rõ ràng, hoàng cung không phải chợ bán thức ăn, không phải nói muốn tới là tới, thiếu gia mạo hiểm vì tiểu thư như vậy, vì sao nàng không thể?

Chỉ cần Cảnh Nhân Cung cháy, mọi ánh mắt sẽ đổ dồn vào nơi này, ít nhất thiếu gia có thêm cơ hội đưa tiểu thư ra ngoài, không phải sao?

Nếu như nàng chết rồi, người khác sẽ nghĩ tiểu thư đã chết, thế càng tốt, tới lúc đó, bọn họ sẽ chỉ phát hiện thiếu đi một nha đầu, là người không đáng nhắc đến.

Nhịp tim nhanh dần, nàng không tự chủ mà xoa ngực, tay chạm đến ngọc bội cất trong y phục, nàng mới nhớ, vật này quên trả tiểu thư.

Phục Linh cắn răng, lúc này khăn trương như vậy, nàng xác thật chẳng nhớ việc gì. Mà thôi, chỉ cần tiểu thư sống tốt, còn lại quản làm gì.

Bất tri bất giác, không ngờ nàng lại nhớ tới gương mặt lạnh như tảng băng ngàn năm kia.

Vội vàng lắc đầu, giờ phút này sao còn nhớ tới Mạc Tầm chứ?

Âm thầm nắn, hiện tại không thể gặp hắn nữa rồi.

Nghĩ đến, nàng lại đột nhiên khóc lên, Mạc Tầm liệu có vì cái chết của nàng mà thương tâm không?

Nguyên Duật Diệp đi được nửa đường, bất gặp một thái giám vội vàng chạy tới, quỳ xuống báo: "Khởi bẩm Hoàng Thượng, Cảnh Nhân Cung cần lấy nước!"

"Người nói cái gì?" Hắn lập tức ngược mắt, quả nhiên nhìn thấy hướng của Cảnh Nhân Cung có ánh lửa.

Thái giám vẫn cúi đầu: "Nô tài đến xin chỉ thị, nên cứu hỏa hay không?"

"Không cứu được, cả đám đừng hòng sống sót!" Hắn quát một tiếng.

Trương công công cũng bị dọa tới sắc mặt trắng bệch, đang êm đẹp sao lại xảy ra hoạ loạn?

Thấy Nguyên Duật Diệp nâng bước chạy về hướng Cảnh Nhân Cung, sắc mặt Nguyên Chính Hoàn vô cùng khó coi, là ai phóng hỏa chứ?

Thời điểm từ xa nhìn thấy, Mộ Dung Vân Sở cũng cả kinh, hắn vốn định dẫn dụ Nguyên Chính Hoàn qua Cảnh Nhân Cung, lại không ngờ trước khi hắn động thủ, Nguyên Duật Diệp đã đi rồi. Thoáng chần chờ, hắn cuối cùng vẫn nâng bước đi về hướng Cảnh Nhân Cung.

.....

An Lăng Tễ thấy trước mặt có hai thị vệ, vội vàng lách mình trốn sau trụ hành lang, lại mơ hồ nghe nói Cảnh Nhân Cung đi lấy nước, Hoàng Thượng hạ lệnh mọi người nhanh chóng cứu hỏa.

Hắn không khỏi quay đầu nhìn, nội tâm chấn động, Phục Linh!

Người khác không rõ, nhưng hắn sao có thể không biết chuyện gì đang xảy ra?

Nữ tử trong lồng ngực rên lên một tiếng. An Lăng Tử hoàn hồn, Phục Linh không thể bỏ mạng oan uổng như vậy, hần nhất định phải đưa Thượng Trang an toàn ra ngoài.

.....

Thời điểm Nguyên Duật Diệp xông vào tầm cung, chỉ thấy thế lửa từ tầm cung lan rộng. Mộng Dung Vân Sở và Nguyên Chính Hoàn cũng đã chạy tới.

"Hoàng Thượng!" Trương công công sợ hãi kêu lên, thấy hoàng đế định xông vào trong liền vội vàng kéo hần lại.

Mộ Dung Vân Sở nhủ mảy, hần đoán không sai, Nguyên Duật Diệp vẫn rất quan tâm nàng ấy, chỉ là không thể để hần xông vào. Nếu hần vào trong rồi, chuyện của Nguyên Chính Hoàn sao có thể thay đổi?

Nghĩ nghĩ, Mộ Dung Vân Sở vội đi tới giữ chặt hần: "Hoàng Thượng không thể!" Lòng bàn tay dùng chút lực, hần biết thương thế của hoàng đế vẫn chưa khôi phục, hiện tại không cần dùng sức vẫn có hiệu quả.

Lồng ngực đau nhức một hồi, Nguyên Duật Diệp nhịn không được mà khom lưng.

"Hoàng Thượng!" Trương công công sợ hãi vội đỡ lấy hần.

Thế lửa đã lớn, đội dập hết, người bên trong còn có thể sống sao? Giờ phút này không ai dám vào, vào chắc chắn sẽ chết. Mạc Tầm khẩn trương dè thân thể Nguyên Chính Hoàn xuống, hần sợ y sẽ xông vào. Mà hần cũng cần rằng, hần đương nhiên không quên, Phục Linh còn ở bên trong.

"Khụ khụ khụ..." Trong tầm cung truyền tới tiếng ho khan của nữ tử.

Lồng ngực đau nhói, Nguyên Chính Hoàn cầm ba cây ngân châm đâm vào huyết đạo, cắn răng muốn đứng lên...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 7: Tầm cung

Nguyên Chính Hoàn vừa đứng dậy, Mạc Tầm đã dùng sức dè y xuống, cấp thiết mở miệng: "Chủ tử, dễ thuộc hạ đi!"

Hần đi, rốt cuộc vẫn tốt hơn Nguyên Chính Hoàn, mà Phục Linh vẫn còn ở bên trong, hần thật sự lo lắng.

Có điều, cứu Phục Linh trước hay cứu Thượng Trang trước, giờ phút này, hần căn bản không biết.

Có lẽ, hần sẽ...

Cắn răng, hần không muốn nghĩ nữa, đẩy thái giám bên cạnh ra, cầm thùng nước dội từ trên đầu xuống, rồi sau đó xông thẳng vào đám cháy.

Nguyên Chính Hoàn kinh ngạc nhìn hần, tay bắt giắc nắm chặt thành nắm.

Mộ Dung Vân Sở cũng cả kinh, hần vậy mà quên mất tên thị vệ của Nguyên Chính Hoàn. Quay đầu lại nhìn y, chưa kịp có phản ứng lại thấy Nguyên Duật Diệp xông vào tầm cung.

"Hoàng Thượng!" Trương công công hoảng sợ hét lên, "Mau cứu Hoàng Thượng!"

Hoàng đế tiến vào, không muốn sống cũng phải xông vào.

Bên trong tất cả đều là khói lửa, Mạc Tầm dùng ống tay áo che mũi miệng. Trước mắt đã mờ hồ, hần nghĩ nghĩ, cuối cùng gọi: "Phục Linh! Phục Linh!" Đường như gọi Thượng Trang, hần gọi không được.

Phục Linh ngã ngồi bên giường ho khan, hình như nghe thấy có người xông vào gọi tên mình.

Thanh âm kia, là Mạc Tầm!

"Khụ khụ khụ..." Vẫn ngồi yên một chỗ, nàng đột nhiên muốn cười, sao có thể là hần, lửa lớn như vậy, hần không thể nào xông vào, khẳng định là ảo giác của nàng, có phải nàng... Sẽ chết hay không?

"Phục Linh!" Mạc Tầm cắn răng, lúc này hần chỉ có thể mơ hồ nghe tiếng ho khan của nữ tử, nhưng nơi này khói lửa dày đặc, kêu hần đi đâu mà tìm đây? Hần lại gọi một tiếng, chết tiệt, nàng không nghe thấy sao? Sao lại không trả lời hần?

Nguyên Duật Diệp cũng xông vào, nhưng vừa tới cửa, ván cửa đột nhiên ngã xuống, hần kinh hãi, lách người tránh đi, lại khẽ động mới phát hiện, lồng ngực đau tới khiến hần không thể thở nổi.

Thị vệ phía sau cả kinh một hồi, lửa lớn hùng hục như thế, ai dám xông vào?

Thấy ván cửa rơi xuống, bọn họ vội vàng cứu người, lại vội vàng dập lửa. Cửa ra vào bị chặn, giờ phút này ai cũng không vào được.

Nguyên Duật Diệp cắn răng đứng thẳng người, trực tiếp xông vào: "Vu Nhi, khụ khụ..." Hần chẳng chuẩn bị gì cả, cứ thế vào trong. Trước mắt đã mờ hồ, hần lại không dám dừng lại, dựa vào ký ức mà tiếp tục.

"Vu Nhi!" Tê tâm phế liệt mà gọi, nhưng hần lại thất vọng không nhận được tiếng hồi đáp.

Hoảng loạn, hần sợ nàng xảy ra chuyện.

Mạc Tầm từng bước vào trong, tiếng ho của nữ tử ngày càng gần. Lồng hần bắt đầu phức tạp, hình như chỉ có một người. Là ai?

Kỳ thật hẳn hi vọng đó là Phục Linh! Sống chết của Thượng Trang chẳng liên quan gì tới hẳn, kỳ thật hẳn cũng hi vọng nàng ấy chết, bởi vì chủ tử...

Hắn thật sự không dám nghĩ tiếp, nếu như Thượng Trang chết rồi, chủ tử sẽ như thế nào?

Tối gần, thấy thân thể gầy yếu ủa nữ tử co rúc bên giường, không biết vì sao, hẳn lại cảm thấy đó là Phục Linh!

"Phục..." Vừa mở miệng gọi, Mạc Tầm mới nhìn rõ hoa phục trên người nữ tử, còn cả đồng trang sức bắt mắt kia.

Hắn thoáng giật mình, mà nữ tử lúc này dùng ống tay áo rộng thùng thình che miệng mũi vẫn nhin không được mà ho khan, híp mắt nhìn về hướng này.

Nước mắt đọng ở khóe, Phục Linh còn tưởng bản thân nhìn lầm, người trước mắt không phải Mạc Tầm thì còn là ai?

"Mạc... Mạc thị vệ, khụ khụ..." Nàng vừa ho vừa khóc, giờ phút này chẳng biết lấy khí lực từ đâu, nàng lao đảo mà đứng dậy.

Mạc Tầm cả kinh mở to hai mắt, thật là Phục Linh!

Hắn không kịp nghĩ tại sao Phục Linh lại mặc y phục của Thượng Trang, chỉ vội xông tới đỡ lấy thân thể sắp đổ của nàng. Hai chân Phục Linh mềm nhũn, trực tiếp ngã vào lòng hắn, vẫn nhin không được mà khóc.

Thời điểm xông vào, Nguyên Duật Diệp đúng lúc trông thấy một màn này, hẳn không thấy rõ mặt của Phục Linh, vừa thấy y phục kia liền cho rằng đó là Thượng Trang. Trong lòng bất giác tức giận, Mạc Tầm là người của Nguyên Chính Hoàn, hẳn sao có thể...

Mạc Tầm có chút xấu hổ, vốn định an ủi vài câu, nhưng lời đến bên môi lại trở thành: "Không sao, chủ tử phái ta đến cứu ngươi."

Phục Linh nức nở, ho nữa chừng: "Vương... Vương gia... Vương gia... Khụ khụ... Vương gia không quên ta... Khụ..."

"Đừng nói nữa, ta đưa ngươi ra ngoài." Tuy rằng hẳn không thể giải thích vì sao trong phòng chỉ có mỗi Phục Linh, hơn nữa nàng thậm chí còn giả dạng thành Thượng Trang như vậy, có điều, thấy nàng vẫn bình an vô sự, tảng đá đè nặng trong lòng hẳn cuối cùng đã có thể lấy xuống.

Một tay ôm Phục Linh, hẳn xoay người muốn ra ngoài.

Nghe thấy những lời kia, trái tim Nguyên Duật Diệp đau đớn mãnh liệt.

Nàng nói, Nguyên Chính Hoàn vẫn chưa quên nàng, vậy còn hẳn?

Hắn là gì?

Lao ra, nhìn thấy Nguyên Duật Diệp, Mạc Tầm không khỏi kinh hãi, chỉ là lúc này, cũng không rảnh màng tới, hẳn vội theo đường cũ chạy ra. Một khối lửa trên xà nhà rơi xuống, tuy y phục Mạc Tầm đã thấm ướt nhưng giờ phút này vẫn giống như bị nường chính.

Cửa ra vào đã bị thiêu rụi, những nơi khác cũng đã bén lửa.

"Hoàng Thượng!" Trương công công gấp tới độ bật khóc. Nếu hẳn sớm nói sự tình của Vu Tu Dung cho Hoàng Thượng, có lẽ đã không xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Thái Hậu và Mộ Dung Vân Khương cũng đã tới, Thái Hậu tiến lên, nghiêm nghị hỏi: "Hoàng Thượng đâu?"

"Còn... Còn ở bên trong." Một thái giám run rẩy đáp.

Thái Hậu giận tím mặt: "Phế vật, còn không vào trong tìm!"

"Ca." Mộ Dung Vân Khương đi tới đứng cạnh Mộ Dung Vân Sở, nhẹ giọng gọi một tiếng.

Hắn chỉ nhủu mày, không nói chuyện.

Nếu hôm nay Nguyên Duật Diệp xảy ra chuyện, cả Tây Chu chắc chắn sẽ đại loạn.

Thấy sắc mặt Mộ Dung Vân Sở không tốt, Mộ Dung Vân Khương trộm kéo ống tay áo của hẳn, nàng thật sự sợ hẳn sẽ không màng sống chết mà xông vào. Lúc này đã là giữa đêm, lực chú ý của mọi người đều dồn vào đám cháy, cho nên chẳng ai phát hiện hành động này của nàng.

Mạc Tầm dẫn Phục Linh xông về hướng cửa ra vào, lại thấy chỗ đó không thể đi được nữa. Quay đầu, phía sau là khối lửa dày đặc, hẳn không biết cửa khác của căn phòng rốt cuộc ở đâu, bọn họ liệu có thể bình an ra ngoài không.

Bên ngoài, bọn thị vệ vẫn còn dọn dẹp những thứ cản trở lối ra vào.

Nguyên Chính Hoàn mơ hồ nhìn thấy Mạc Tầm, còn cả người trong lòng hẳn.

Thượng Trang!

Y giật mình, lúc này cũng bất chấp tất cả, lòng bàn tay lấy ra hai ngân châm, bắn ra. Hai gã thị vệ đúng lúc ở cửa chỉ cảm thấy đầu gối nhói lên, thân thể lao đảo, cứ thế mà xông vào, bị ngọn lửa nghiền nát.

Mạc Tầm kinh hãi, không chút chần chờ liền ôm Phục Linh lách qua hai tên thị vệ lao ra ngoài.

Thị vệ bên ngoài càng hoảng sợ, nhưng lúc này chỉ có thể nối đuôi nhau xông vào, bọn họ đương nhiên không dám quên, hoàng đế vẫn còn ở bên trong.

Mộ Dung Vân Sở tiến lên một bước, lúc này mới phát hiện ống tay áo đã bị nữ tử giữ chặt.

Thái Hậu nhủu mày nhìn, khăn lụa trong tay đã bị vò thành đống.

Thời điểm đi vào, thị vệ chỉ thấy Nguyên Duật Diệp đứng ở gần cửa. Mọi người kinh hãi, vội vuron tay đỡ hẳn, nhưng hẳn lại dùng sức gạt đi, tự mình ra ngoài.

Càng ho khan, lồng ngực càng đau đớn.

Nhưng hắn vẫn nghĩ tới Vu Nhi, nàng đang nằm trong tay Nguyên Chính Hoàn! Hôm nay đang ở trong cung, hắn không thể để nàng có bất cứ quan hệ gì với y, nếu không, người nhìn chăm chăm nàng ấy sẽ không chịu buông tha.

Phục Linh được Mạc Tầm ôm xông ra ngoài, không ngừng ho khan. Nguyên Chính Hoàn chỉ nhìn từ xa, cuối cùng cũng yên tâm. Nàng không sao, không sao là tốt rồi."

"Hoàng Thượng!" Trương công công thấy Nguyên Duật Diệp đã ra đến bên ngoài liền vội vã nghênh đón. Sắc mặt hắn rất không tốt, Trương công công vội đưa tay ra dịu lại bị hắn trừng mắt nhìn một cái, gãi gãi mình, cuối cùng chỉ có thể thu tay về.

Hắn nhanh chóng tiến lên trước, thấy Mạc Tầm cẩn thận ôm nữ tử trong lòng ra. Không nghĩ nhiều, hắn liền đẩy Mạc Tầm, vừa định mở miệng lại ngăn cả người.

Phục Linh! Sao lại là Phục Linh!

Vu Nhi đâu?

Theo bản năng mà quay đầu, lúc này không thể xông vào tầm cung nữ, trong nháy mắt, hắn thật sự cảm thấy mình vô dụng.

"Khụ!" Nặng nề ho khan một tiếng, đau đến mức hắn cơ hồ không thể đứng vững.

Thái Hậu thấy tình thế không ổn, vội quát: "Giữ chặt Hoàng Thượng!" Bà sợ hắn lại xông vào, giờ phút này vào trong, dù là thần tiên cũng cứu không được. Thấy người được cứu ra là Phục Linh, bà đương nhiên cao hứng.

An Lăng Vu chết trong đám cháy, ít nhất đối với Thái Hậu, đó là kết thúc đẹp nhất.

Nguyên Chính Hoàn cũng chấn động, y tức giận trừng mắt nhìn Mạc Tầm.

Mạc Tầm không cứu nàng! Hắn vậy mà không cứu nàng!

Thân thể khẽ động, may là Mạc Tầm phản ứng kịp, vội tiến lên trước giữ chặt y, thấp giọng: "Chủ tử, bên trong không có người!"

"Người gạt ta!" Y cắn răng nói, khóe miệng đã xuất hiện tơ máu. Phục Linh còn ở đây, nàng sẽ đi đâu? Nàng còn nơi nào để đi chứ? Cẩn thận suy nghĩ, chẳng lẽ trong người nàng còn dư độc của mị tâm? Không lẽ nàng một bước cũng không thể đi, vẫn còn trên giường...

Đưa tay, Mạc Tầm kinh hãi, vội vàng bắt lấy giữ chặt.

Nguyên Chính Hoàn giận dữ, Mạc Tầm thật to gan, bây giờ còn dám động thủ với y!

Không còn cách nào khác, Mạc Tầm chỉ đành quay đầu hét lớn: "Phục Linh, tới nói với chủ tử, bên trong chỉ có một mình người đi!" Hắn định lợi dụng việc này để Nguyên Duật Diệp rơi vào bần tính, hôm nay xem ra, không thể rồi! Nếu chủ tử xông vào trong, bọn họ sẽ không thể toàn thân rút lui, hắn sao có thể để chủ tử gặp chuyện không may?

Bỗng nghe Mạc Tầm rống lớn một tiếng, Phục Linh giật mình, vừa ho vừa khóc đưa mắt nhìn. Bước chân bên dưới thoáng động, tay lại bị người sau lưng giữ chặt, Nguyên Duật Diệp lớn tiếng hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Cái gì gọi là bên trong chỉ có một mình nha đầu này?

Mọi người đều cả kinh, ánh mắt đổ dồn lên người Phục Linh.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Hắn nghiêm nghị hỏi, Tì Y vội vàng tiến lên đỡ lấy hắn, cũng nhìn Phục Linh.

Phục Linh lúc này mới hoàn hồn, hiện tại, nàng phải giải thích chuyện của tiểu thư thế nào đi? Nói bị thiếu gia mang đi, đây không phải là gây thêm phiền phức cho thiếu gia, cho An Lăng phủ sao? Không, nàng không thể nói.

Cổ tay bị Nguyên Duật Diệp bóp chặt tới đau đớn, nàng thấp giọng: "Tiểu thư... Tiểu thư bị người ta dẫn đi rồi."

"Cái gì?" Nguyên Duật Diệp tiến lên, giận giữ hỏi, "Ai làm?"

Mạc Tầm vẫn giữ chặt Nguyên Chính Hoàn, sợ y sẽ đứng lên.

Huỳnh muội Mộ Dung nhìn nhau, đều kinh ngạc.

Hậu cung rất nhiều người đã tới, nhóm phi tần cũng vậy, Cảnh Nhân Cung xảy ra chuyện không may, biết bao nhiêu người đang chờ xem kịch.

Phục Linh biết Nguyên Duật Diệp không dễ bị lừa, vô tình trông thấy Vân Phi đứng gần đó, nàng đột nhiên nghĩ ra một ác ý, cắn răng nói: "Người Lê Quốc."

Dù sao tiểu thư cũng bị người Lê Quốc bắt đi một lần, lần này đổ oan cho họ cũng không tính là quá phận.

Lời nàng vừa dứt, sắc mặt tất cả mọi người đều thay đổi, chỉ có Nguyên Chính Hoàn, ngoại trừ kinh ngạc là tìm tòi nghiên cứu. Mạc Tầm phát hiện khí lực trên tay y đã giảm bớt, hắn thở phào nhẹ nhõm, xem ra chủ tử tin chuyện Thượng Trang không có ở đây là thật rồi.

"Người Lê Quốc sao có thể ra vào hoàng cung như vậy!" Mộ Dung Vân Sở tiến lên một bước, hỏi.

Dù bất cứ giả nào, Phục Linh cũng mắng tất cả, nàng khóc lên: "Là à!" Một ngón tay chỉ về phía Vân Phi, nàng tiếp tục, "Ác cấu kết với người Lê Quốc hãm hại tiểu thư, còn ép nô tỳ nặc y phục của tiểu thư, muốn nô tỳ chôn thân trong biển lửa! Á nói, làm như vậy có thể thu hút sự chú ý của mọi người, người Lê Quốc mới có thể dễ dàng đưa tiểu thư xuất cung."

"Người nói bậy!" Vân Phi sợ hãi hét lên, thấy Nguyên Duật Diệp đưa mắt nhìn mình, sợ tới run rẩy.

Phục Linh quyết cắn chết á ta, tuyệt đối không nhả: "Vân Phi nương nương còn qua Cảnh Nhân Cung kéo nô tỳ ra ngoài trách phạt, à... Không biết á đã làm gì tiểu thư, lúc nô tỳ trở về y phục tiểu thư đã loang lổ vết máu, ưm..."

Nàng nhẹn không được mà khóc lên, chuyện tiểu thư trúng độc nàng đã từng hứa không nói với Hoàng Thượng, nhưng dùng cách này nói ra, nàng không tính là bội ước với tiểu thư, đúng không?

Không biết tiểu thư lúc này thế nào rồi, nàng lại muốn khóc.

Hai má Phục Linh có dấu bật tay, thậm chí là rất rõ ràng. Trái tim Nguyên Duật Diệp siết chặt, phần nộ trùng mắt nhìn Vân Phi.

Hai chân Vân Phi mềm nhũn, may có cung nữ đỡ lấy mấy không ngã xuống. À ta run giọng: "Hoàng Thượng đừng tin lời nói bậy của con nô tỳ này, thần thiếp không làm chuyện như vậy. Thời điểm thần thiếp qua Cảnh Nhân Cung, nàng ta đã trúng độc! Không phải thần thiếp làm, thần thiếp không hề cấu kết với người Lê Quốc, thần thiếp không có!"

Phục Linh vội phản bác: "Hoàng Thượng, nô tỳ không nói bậy, lúc Vân Phi nương nương tới còn mang theo hộp com, nếu ngài không tin có thể hỏi thị vệ giữ cửa, bọn họ nhất định nhìn thấy."

"Người!" Sắc mặt lập tức thay đổi, Vân Phi xông lên, đưa tay định đánh Phục Linh.

Mạc Tầm kinh hãi, bước chân thoáng động, cuối cùng lại đứng yên, hiện tại hần tiến lên thì giúp được gì?

Nguyên Duật Diệp nhanh chóng gạt tay Vân Phi đi, nhưng vì lực đạo kia, hần chống cự không nổi mà lui về sau nửa bước, một tay ôm ngực khom lưng. Tí Y hoảng sợ, vội dùng sức đỡ lấy hần.

Sắc mặt Vân Phi trắng bệch, à ta nào ngờ hần lại đột nhiên ra tay?

Thái Hậu thấy vậy, tức giận quát: "Vân Phi dám động thủ với Hoàng Thượng? Người thật to gan!"

"Thái Hậu, thần thiếp không có, Thái Hậu..." À sợ hãi quý xuống, khóc lóc kêu oan.

Nguyên Duật Diệp cắn răng nhìn nữ tử trước mặt, lạnh giọng: "Trẫm thật không ngờ thì ra Vân Phi có công phu tốt như vậy! Người đâu, đưa xuống!"

Mộ Dung Vân Sở cả kinh, chuyện Vân Phi biết công phu, bất kỳ ai cũng đều giật mình.

Thái Hậu sợ hãi, vội quát: "Còn không lôi à xuống!"

Vân Phi tự biết không còn hi vọng, nhưng à không muốn nha đầu Phục Linh tiện nghi như vậy. Bỗng nhiên đứng lên, à đưa tay vò về phía nàng.

Phục Linh cả kinh lui nửa bước, thời điểm bàn tay kia sắp đụng vào người, bỗng nhiên dừng lại. Nàng chưa kịp hoàn hồn mà nhìn Mạc Tầm đứng sau Phục Linh, qua nửa ngày mới thở phào nhẹ nhõm, hai chân mềm nhũn, cứ thế mà ngã xuống đất.

Vân Phi bị đưa đi, à ta ra tay với hoàng đế, đương nhiên bị ban chết.

Phục Linh sững sờ nhìn à bị thị vệ lôi đi.

"Người đâu, đuổi theo người Lê Quốc!" Thái Hậu bình tĩnh ra lệnh. Bà ta đương nhiên không màng tính mạng của Thượng Trang, bà ta là không muốn người Lê Quốc lần nữa dùng Thượng Trang uy hiếp Nguyên Duật Diệp, bà ta sợ đến lúc đó hần lại không thể buông tay.

Nguyên Duật Diệp không nhiều lời, chỉ xoay người rồi đi, đồng thời nói: "Phục Linh theo trẫm!"

Tí Y vội điu hần ra ngoài. Trương công công theo sau, một mặt phân phó cung nữ đi truyền thái y.

Nguyên Chính Hoàn bất giác nhìn thoáng qua Mộ Dung Vân Sở, dần dần tỉnh táo trở lại, Thượng Trang đi đâu vẫn là vấn đề. Chẳng biết tại sao, y lại có chút hoài nghi chuyện Thượng Trang mất tích có liên quan tới Mộ Dung Vân Sở.

Thời điểm quay đầu, thấy Nguyên Chính Hoàn và Mạc Tầm vẫn còn đứng trong nội viện, chần chờ, Mộ Dung Vân Sở cuối cùng vẫn nâng bước đi tới.

"Định lực của Vương gia thật tốt." Hần trầm giọng. Trong màn đêm, hần không hề nhìn thấy vạt áo Nguyên Chính Hoàn đã có vết máu.

Nguyên Chính Hoàn chỉ cười, đổi hướng xe lăn: "Bỏn vương là bất lực. Mạc Tầm, chúng ta đi."

"Ca." Mộ Dung Vân Khương tiến lên, nhỏ giọng gọi một tiếng.

Sắc mặt nam tử có chút tái nhợt, vẫn là hần tính sai một bước, có ai ngờ Thượng Trang lại không còn ở Cảnh Nhân Cung. Nhìn bóng lưng nam tử đi xa, hần nắm chặt hai tay thành nắm, Nguyên Chính Hoàn, y định nguy trang như vậy tới khi nào?

.....

Phục Linh theo Nguyên Duật Diệp tới Càn Thừa Cung, thái y rất nhanh cũng đã theo vào, Nguyên Duật Diệp lại cho họ lui xuống, chỉ giữ một mình Phục Linh ở lại.

Phục Linh nghĩ nghĩ, quý xuống.

Hần nhìn hoa phục quen thuộc trên người nàng, trái tim như thắt chặt, qua nửa ngày, cuối cùng cũng mở miệng: "Nàng đi đâu?"

Vân Phi muốn hại Vu Nhi có lẽ là thật, nhưng Vu Nhi chắc chắn không nằm trong tay người Lê Quốc. Hôm nay, Lê Quốc đã có con dân sáu tòa thành trì trong tay, họ sẽ không mạo hiểm vào cung bắt nàng. Trong mắt mọi người, nàng hiện tại chỉ là một phế phi mà thôi, người Lê Quốc càng không có khả năng làm thế.

Có thể khiến Phục Linh che chở, liều mạng không nói ra như vậy, hần đột nhiên nghĩ tới một người.

An Lăng Tể!

Hần ta quen thuộc đi hình trong cung, mà Vu Nhi cũng sẽ nguyện ý đi cùng hần.

Phục Linh cắn răng, vẫn không mở miệng.

"Phục Linh!" Thanh âm của Nguyên Duật Diệp mang theo tức giận.

Thân thể Phục Linh run lên, bật khóc: "Hoàng Thượng lúc này còn quan tâm tiểu thư sao? Tiểu thư đã sắp chết, ngài cũng không chịu đi thăm..."

Trái tim bỗng nhiên trầm xuống, nha đầu này nói gì? Cái gì là sắp chết!

Trong đầu hồi tưởng lại, khi nãy ngoài Cảnh Nhân Cung, Phục Linh nói Vu Nhi bị trúng độc!

Đứng lên, hắn đi tới nắm chặt vật áo của nha đầu, cau mày hỏi: "Vu Nhi... Vu Nhi thật sự trúng độc?" Thời điểm hỏi, thanh âm của hắn nhin không được mà run rẩy.

"Ừm..." Phục Linh vẫn khóc, ngược mắt nhìn nam tử trước mặt, mở miệng, "Tiểu thư trúng độc, còn sốt, lại không cho truyền thái y! Hoàng Thượng, ngài thật độc ác!"

Sắc mặt hắn thoáng chốc tái nhợt, thân thể lão đạo, đột nhiên phun ra ngụm máu tươi.

"Hoàng Thượng!" Phục Linh sợ hãi, nàng đầu thật sự muốn chọc giận hắn như thế. Vội đỡ lấy hắn, một tay bắt mạch, biết rõ hắn chịu kích động mới thổ huyết, vốn vẫn rất oán giận, nhưng thấy hắn thế này, nàng lại không đành lòng.

Vô lực tựa vào đầu giường, hắn hận không thể tự giết chết bản thân.

Nàng trúng độc, còn phát sốt, hắn thế mà không hề hay biết!

Hắn cho rằng làm vậy là vì tốt cho nàng, lại không ngờ, thiếu chút đã hại nàng chết!

Đứng rồi, trúng độc...

Hắn hoàn hồn, nhớ lại sự tình ở Vân Điện Quận, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, lạnh giọng: "Người Lê Quốc hạ độc?"

Độc trong người nàng khi đó căn bản chưa giải hết?

Phục Linh theo bản năng muốn gạt đầu, nhưng trong nháy mắt đó, nàng lại nghĩ tới lời hứa với Thượng Trang. Nàng từng nói, nếu để Hoàng Thượng biết, nàng ấy sẽ chết không yên.

Phục Linh cắn môi, nàng làm sao dám nói?

"Không, là Vân Phi nương nương."

Nguyên Duật Diệp bật cười tự giễu: "Chẳng lẽ ngươi không biết, oan uổng chủ tử là tội chết sao?" Rõ ràng thấy thân thể Phục Linh run lên, hắn không tiếp tục truy hỏi. Xem ra, chuyện này đã bị hắn đoán trúng.

Hôm nay Vu Nhi đã bị phế, Vân Phi muốn ra tay đương nhiên có thể tìm bí mật xử lý, không cần dùng một thứ quang minh chính đại như vậy đi giết nàng. Cho nên, chỉ có thể là trúng độc khi còn ở Vân Điện Quận.

Hắn thật hận, lời Nguyên Chính Hoàn nói, hắn vì sao lại tin?

Vu Nhi không nhắc tới, tất nhiên cũng là vì hắn! Nàng sợ hắn sẽ vì nàng mà đồng ý điều kiện của Tiêu Dự, nàng sợ địa vị của hắn trong lòng dân chúng sẽ bị hủy!

Lòng ngực lại bắt đầu đau đớn, nàng vì hắn mà làm nhiều chuyện như vậy, một chút hắn cũng không biết! Thậm chí còn tưởng nàng đang sống rất tốt!

A, hắn có tư cách gì để nói sẽ bảo vệ nàng?

Một nữ tử yếu đuối như nàng lặng lẽ vì hắn làm nhiều như vậy, hắn lại chỉ có thể phế đi nàng, mặc nàng ở Cảnh Nhân Cung tự sinh tự diệt...

Phục Linh thấy hắn đột nhiên cười rộ lên, trái tim liền trầm xuống, nhỏ giọng: "Hoàng Thượng, ngài..."

"Phục Linh, ngươi hận trẫm không?" Nhất định hận! Bởi vì chính hắn cũng rất hận bản thân mình.

Phục Linh cả kinh, động môi, cuối cùng lại không biết nói gì.

Hắn nghĩ, có lẽ Nguyên Chính Hoàn nói đúng, người không sợ làm sai, chỉ sợ không quay đầu được.

Như vậy, hắn và nàng còn có thể trở về không?

Độc trên người nàng, thuốc giải cho nàng, phải làm sao đây?

Kéo mạnh tay Phục Linh, Nguyên Duật Diệp gấp giọng hỏi: "An Lăng Tễ có thể cứu nàng sao? Hắn có thể cứu nàng phải không?"

Phục Linh kinh hãi, mờ to hai mắt nhìn nam tử trước mặt. Thì ra hắn biết thiếu gia đưa tiểu thư đi.

Ngoài miệng không nói, hắn là buông tha cho thiếu gia và tiểu thư sao?

Nghĩ như vậy, Phục Linh vội lui nửa bước, khom người: "Nô tỳ thay tiểu thư tạ Hoàng Thượng! Đa tạ Hoàng Thượng!" Dập đầu thật mạnh, nội tâm lại cao hứng. Nàng không nhẫn tâm để tiểu thư trở về cái nơi nguy hiểm này, ở bên ngoài, thiếu gia nhất định sẽ chiều cố tiểu thư thật tốt.

Trái tim Nguyên Duật Diệp đắng chát một hồi, có điều, người thật sự bị An Lăng Tễ đưa đi, hắn cũng yên tâm rồi.

"Trong tay An Lăng Tễ có thuốc giải sao?" Hắn thấp giọng hỏi.

Phục Linh sững sờ, qua nửa ngày, chậm rãi lắc đầu: "Không có." Đó là độc người Lê Quốc hạ, thiếu gia sao có thể có thuốc giải? Nhưng nàng tin, thiếu gia nhất định sẽ nghĩ ra cách, nhất định.

Trái tim vừa buông lỏng lại lần nữa thắt chặt, hắn định mở miệng, bỗng nhiên lại nghĩ tới Nguyên Chính Hoàn.

Khi đó, y nói mình dẫn Vu Nhi ra ngoài giải độc, hắn không biết vì lý do gì độc trên người nàng chưa được giải, có lẽ là vì thích khách, nhưng nghĩ tới đây, hắn lại cảm thấy may mắn. Ít nhất, Nguyên Chính Hoàn có cách giải độc cho nàng.

Nhắm hai mắt lại, như vậy, An Lăng Tế sẽ dẫn nàng đi tìm y sao?

Nguyên Duật Diệp cắn răng, chỉ cần nàng không chết, bọn họ muốn thế nào cũng được.

Cuối cùng vẫn là hắn có lỗi với nàng.

Phục Linh nhìn bộ dáng hắn lúc này, nhịn không được mà nói: "Hoàng Thượng mau truyền thái y vào đi." Thương thế của hắn không phải ba tháng hay nửa năm là khỏi, hôm nay lại chịu gầy vò như vậy.

Hắn lắc đầu, mở mắt nhìn nàng, nhìn hồi lâu mới trầm giọng hỏi: "Nàng... Nàng có từng nói... Hận trăm không?" Hận hắn không đi thăm nàng, hận hắn vứt bỏ nàng một mình ở Cảnh Nhân Cung, còn hận hắn... Không nghe nàng giải thích.

Hai mắt Phục Linh đỏ lên, nước nớc: "Không, tiểu thư... Không trách ngài."

Không trách...

"Hoàng Thượng." Phục Linh lại dập đầu, cầu xin, "Nếu Hoàng Thượng đã biết tiểu thư được ai đưa đi, vậy ngài cho nô tỳ xuất cung đi, nô tỳ muốn ở cạnh hầu hạ nàng ấy."

Nhìn nữ tử bên dưới, hắn khẽ động môi: "Chuẩn."

Hắn còn lý do gì mà không chuẩn đây?

Phục Linh hân hoan một hồi, vội vàng dập đầu tạ ơn.

.....

An Lăng Tế không dám đưa Thượng Trang về An Lăng phủ, sợ vạn nhất có người hoài nghi tới hắn, chắc chắn sẽ tới An Lăng phủ điều tra.

Khách điểm cũng không thể, hắn có thể ngủ ngoài trời, nhưng Thượng Trang không được.

Từ lúc xuất cung tới giờ, nàng vẫn hôn mê, bề ngoài ngày càng yếu. Hắn không khỏi sốt ruột, muốn đi tìm đại phu xem, nhưng vừa tới hèm nhỏ lại nghe phía trước có tiếng rất nhiều bước chân.

Loại âm sắc này rõ ràng là phát ra từ giày của thị vệ.

Hắn kinh hãi, đây chắc là truy binh từ nội cung.

Cúi đầu nhìn nữ tử trong lòng, thấy nàng thoáng nhú mảy, hắn đang rất khó chịu, An Lăng Tế thật sự khẩn trương. Lúc này cửa thành đã đóng, không thể ra ngoài, hắn dẫn theo một người, đương nhiên không thể xông tới vượt qua tường thành cao ngất.

Trốn trong kinh thành, đâu mới là nơi an toàn đây?

An Lăng Tế cắn răng, đột nhiên giật mình, đứng rồi, hắn biết bọn họ nên đi đâu!

Lập tức xoay người biến mất cuối hèm nhỏ.

.....

Ở trong phòng An Lăng Vu đứng ngồi không yên, Nguyên Chính Hoàn tiến cung, tại sao lâu như vậy vẫn chưa trở về?

Nàng đến bên cửa sổ, vừa định duỗi tay, cửa sổ đột nhiên bị mở ra. Nàng kinh hãi, chưa kịp hoàn hồn đã thấy An Lăng Tế, đợi nhìn rõ nữ tử trong lòng hắn, nàng càng giật mình.

An Lăng Tế không nói lời nào, trực tiếp vào trong.

An Lăng Vu bối rối đóng cửa sổ lại, xoay người nói: "Ca, đã xảy ra chuyện gì? Nàng ấy sao lại ở cùng huynh?" Theo nàng biết, Thượng Trang không phải đã bị hoàng đế cầm tù trong Cảnh Nhân Cung sao?

Hoàng sợ nhìn người trước mặt, nàng bật thốt lên: "Ca, có phải huynh..."

"Là ta dẫn muội ấy ra ngoài." Hắn cắt ngang lời nàng, vội ôm nữ tử đặt trên giường, "Nếu muội còn coi ta là ca của muội thì việc này không được nói với bất cứ ai, đợi mọi chuyện bình ổn, ta sẽ dẫn muội ấy đi ngay!"

An Lăng Vu chấn động, đưa mắt nhìn Thượng Trang, thấy sắc mặt nàng ấy tái mặt lạ thường. Không khỏi cả kinh, nàng vội tiến lên nắm chặt tay nàng ấy, rất nóng: "Nàng ấy bị bệnh?" Sốt cao như vậy, trách không được nhìn bề ngoài suy yếu như thế.

An Lăng Tế động môi, cuối cùng lại không nói gì, chỉ gật đầu. Chuyện Thượng Trang trúng độc, vẫn là đừng nói.

"Muội đi lấy nước tới." Dứt lời, An Lăng Vu đi về hướng cửa, lại đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn An Lăng Tế, "Ca, huynh định đưa nàng ấy rời khỏi đây, vĩnh viễn rời đi sao?"

An Lăng Tế ngậy ra, gật đầu.

Đương nhiên là vậy.

Lúc này An Lăng Vu mới yên lòng, như thế, nàng có thể phóng khoáng tiếp nhận nàng ấy. Ca yêu Thượng Trang như vậy, tất nhiên sẽ đưa nàng ấy rời đi.

Nghĩ tới đây, nàng có chút cao hứng.

Vừa xoay người, bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng gõ cửa. Hai người trong phòng đều kinh hãi, còn chưa biết làm sao đã nghe Linh Khuyết lên tiếng: "Diệp Trang có nương?"

"Ta đây, có chuyện gì?" An Lăng Vu có chút kinh hoàng.

"Vừa rồi hình như ta nhìn thấy trong phòng người có người." Dứt lời, nàng ta trực tiếp đẩy cửa vào.

An Lăng Tễ kinh hãi, vội vàng xoay người leo lên giường, hạ màn che xuống.

"Không thể nào, ta đang định nghỉ ngơi, không có ai cả." An Lăng Vu chấn tâm mắt của Linh Khuyết, nàng vội mà quên khóa cửa!

Linh Khuyết nhìn phía sau An Lăng Vu, màn trướng vẫn còn chậm rãi đóng đưa, có điều không bằng không chứng, nàng không tiện tiến lên, đành cười nói: "Vậy... Có lẽ là ta nhìn lầm, cô nương mau nghỉ ngơi sớm đi, ta về phòng đi." Nói xong, nàng ta liền xoay người ra ngoài.

Thượng Trang nằm bên trong, mơ hồ nghe thấy giọng của Linh Khuyết, chẳng biết tại sao, đáy lòng nàng ít nhiều vẫn cao hứng, cho dù là trong mơ, nghe thấy giọng của muội muội nàng cũng hạnh phúc.

Thượng Trang động môi, thì thào: "Linh..."

An Lăng Tễ hoảng sợ, vội bịt miệng nữ tử lại, nhìn nàng, nàng vẫn chưa tỉnh.

Linh Khuyết ra đến bên ngoài, không khỏi quay đầu nhìn. Nàng không thích nữ tử này, cái người cũng có tên Diệc Trang. Có lẽ không có nàng ấy, vương gia không còn khó xử như vậy. Thượng Trang đi theo Vương gia, đó là kết cục nàng hi vọng trông thấy nhất.

Vừa rồi người trong phòng là ai?

Kỳ thật nàng không chỉ nhìn thấy bóng người, còn mơ hồ nghe thấy thanh âm.

Là nam nhân!

Khóe miệng cong lên nụ cười lạnh, nàng nghĩ, nàng biết mình nên làm gì rồi!

An Lăng Vu khẩn trương đóng cửa lại, lúc này nàng cũng không dám ra ngoài, nghĩ nghĩ, đành phải gọi nha hoàn đi lấy nước lạnh tới.

An Lăng Tễ xoay người xuống giường, đưa tay kiểm tra trán Thượng Trang.

Thượng Trang nhũn mảy, thân thể run rẩy, cũng không biết đã tỉnh hay mê, trong miệng lại trầm giọng gọi: "Ca..."

Bàn tay to lớn của nam tử bao lấy tay nàng, nhẹ giọng: "Ca đây."

"Phục Linh..." Nàng lại thì thào gọi.

Sắc mặt An Lăng Tễ lập tức thay đổi, Phục Linh... E rằng đã lành ít dữ nhiều.

An Lăng Vu đứng sau không khỏi cười cười, đưa mắt nhìn nữ tử trên giường: "Nàng ấy thật sự coi mình là An Lăng tiểu thư sao?" Gọi hần là ca thuận miệng như vậy!

An Lăng Tễ quay đầu, trừng mắt nhìn nàng một cái, lạnh giọng: "Từ lúc muội ấy thay thế muội vào cung, muội ấy đã là An Lăng tiểu thư! Sao hà, chẳng lẽ muội cảm thấy không phải?"

An Lăng Vu nghẹn lời, cắn môi. Nàng biết, chuyện Thượng Trang thay mình vào cung ca ca luôn canh cánh trong lòng, nhưng ca ca trách nàng thì được gì? Nếu yêu nàng ấy như vậy, hần nên sớm dẫn nàng ấy rời đi, không phải chờ tới bây giờ.

Bất giác nhìn Thượng Trang, nàng ấy lúc này trông rất yếu, giống như sắp rời khỏi nhân thế vậy.

An Lăng Tễ không nói gì thêm, đợi bên ngoài thanh tĩnh một chút, hần sẽ lập tức dẫn người đi.

.....

Thời điểm Nguyên Chính Hoàn và Mạc Tầm xuất cung, sắc trời đã trễ, ngoài đường khắp nơi đều là thị vệ.

Hít một hơi thật sâu, Nguyên Chính Hoàn vẫn chưa thể xác định rõ chuyện của Thượng Trang, nàng thật sự mất tích, hay là phía sau có người giờ trò quý?

Hai người tới Nhân Xương y quán.

Thanh phu nhân đang dùng thân phận đại phu ở nơi này.

Cửa mở, hai người vào, Thanh phu nhân nhũn mảy hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?" Muộn như vậy còn tới, nhất định đã xảy ra đại sự.

"Việc này nói sau, Mạc Tầm, người qua phủ Thừa Tướng tìm hiểu tình hình một chút." Y muốn biết, chuyện Thượng Trang mất tích rốt cuộc có liên quan tới Mộ Dung Vân Sở không.

Mạc Tầm ngập ngừng, nhưng nghĩ tới Thanh phu nhân đang ở đây, hần cũng yên tâm, vì thế gật đầu liền ra ngoài.

"Chính Hoàn..."

"Ta không sao." Y lắc đầu, "Sur phụ vẫn là nhanh chóng rời khỏi kinh thành đi, tới Thục Quận chờ ta."

"Vì sao?" Bà vội hỏi.

"Mộ Dung Thừa Tướng đã chú ý tới ta rồi."

Thanh phu nhân cá kinh: "Hần đã biết ngài..."

Nguyên Chính Hoàn vẫn lắc đầu: "Chắc là không." Chi là, y vẫn không biết rốt cuộc đã phát sinh sơ sót chỗ nào.

Thanh phu nhân im lặng nửa ngày, lại hỏi: "Vậy còn ngài? Khi nào đi?"

"Ta... E rằng còn phải mấy ngày nữa." Không tìm được Thượng Trang, y sẽ không đi.

Nhìn thần sắc y thoáng thay đổi, Thanh phu nhân đương nhiên biết nguyên nhân vì sao, bà cau mày nói: "Chính Hoàn, ngài còn rất nhiều việc phải làm." Chẳng lẽ những năm nay, Mạc Tầm ở cạnh không ngừng nhắc nhở y sao?

Y gật đầu: "Chính Hoàn biết, sự phụ yên tâm, Chính Hoàn sẽ sống sót rời khỏi nơi này."

Thanh phu nhân thờ dài, tính tình y vẫn cứ như vậy, chuyện đã nhận định, ai cũng khuyên không được. Bà tiến lên kiểm tra vết thương trên đầu y, nói: "Vi sư không thể tiếp tục có lỗi với mẫu hậu ngài." Hôm nay không giải được tình hoa bà đã rất tự trách, bà sao có thể tiếp tục tro mắt nhìn y rơi vào hiểm cảnh.

Y khẽ cười: "Mẫu hậu ở trên trời sẽ cảm kích người." Nếu không có bà, y đã sớm chết rồi.

Cẩn thận phủ tóc lên vết thương giúp y, bà vừa đứng dậy, lại nghe Nguyên Chính Hoàn nói: "Sur phụ có thể cho ta... Loại thuốc ức chế cơn đau do tình hoa phát tác không?"

Thanh phu nhân giật mình, vội hỏi: "Ngài dùng làm gì?" Loại thuốc này dùng vào phải cùng thi châm mới có hiệu quả tốt.

"Đương nhiên là chuẩn bị cho bất kỳ tình huống nào." Y ngược mắt nhìn bà, cười nói, "Sur phụ không cần lo lắng cho ta, tự ta có chừng mực."

"Chính Hoàn..."

Y cười cười: "Sur phụ chắc sẽ không muốn ta tiếp tục như thế đúng không?" Tay vuốt ve lồng ngực, thời điểm tình hoa phát tác, y sợ bản thân không còn sức để thi châm lên người.

Thanh phu nhân do dự nửa ngày mới xoay người lấy thuốc đưa y. Nhìn y cất vào, bà nhìn không được mà dặn dò: "Chính Hoàn, sau khi rời kinh, ngài phải cắt đứt đoạn tình này." Đây là cách duy nhất trước mắt giúp y hóa giải tình hoa.

"Được." Đây là lần đầu tiên y không nói gì, trực tiếp đồng ý.

Lúc Mạc Tầm trở về, thấy hai người chỉ ngồi nói chuyện, hần liền tiến lên bấm bảo tất cả những gì đã thăm dò. Chuyện của Thượng Trang có lẽ không liên quan với Mộ Dung Văn Sở.

Nguyên Chính Hoàn thoáng thất vọng, nhưng nghĩ lại, có lẽ đây là may mắn.

Tiến bọn họ ra ngoài, Thanh phu nhân đứng ở cửa nhìn xe ngựa họ biến mất trong bóng đêm mới xoay người đi vào.

Nhưng hình như phía sau lại truyền tới tiếng bước chân.

Thanh phu nhân giật mình quay đầu, bắt gặp một nam tử đứng sau lưng mình, con người thoáng xiết chặt, cười nói: "Ta còn tưởng là ai, thì ra là thần y tay như ngọc, từ lúc chia tay tới giờ mọi thứ đều tốt chứ?" Hần theo đuôi Nguyên Chính Hoàn tới đây, không ngờ gặp được bà ta!

"Người... Người không phải..." Thanh phu nhân mở to hai mắt nhìn hần, hần sao có thể nhận ra bà?

.....

Thời điểm Nguyên Chính Hoàn hồi phủ, bắt gặp Linh Khuyết đứng hầu bên ngoài.

Mạc Tầm vội hỏi: "Linh Khuyết, sao người còn chưa nghỉ ngơi?"

Linh Khuyết tiến lên trước một bước: "Diệp Trang cô nương cảm thấy không thoải mái nhưng không chịu tìm đại phu, chỉ kêu nha đầu mang nước lạnh vào. Ta lo lắng cho nàng ấy, nghĩ cũng chỉ có Vương gia mới khuyên được."

Mạc Tầm nhủ thầm, nghe Nguyên Chính Hoàn: "Đang êm đẹp sao lại sinh bệnh?"

"Đêm lạnh lại không ngủ được, Diệp Trang cô nương đang chờ Vương gia về đây." Dứt lời, nàng thoáng đưa mắt nhìn về phía căn phòng kia.

Nguyên Chính Hoàn trực tiếp lên, nói: "Bổn vương đi xem, người đi nghỉ ngơi đi."

Linh Khuyết cười cười, đương nhiên không nghe theo.

Huỳnh muội An Lăng trầm mặc ngồi trong phòng, đột nhiên nghe tiếng xe lăn truyền tới. An Lăng Vu lập tức cao hứng, nhưng lại lo lắng nhìn nữ tử trên giường, nàng cần môi đứng dậy, tay nắm chặt không biết phải làm sao.

Quả nhiên, rất nhanh bên ngoài truyền tới thanh âm của Nguyên Chính Hoàn: "Trang Nhi, mở cửa."

An Lăng Tễ cũng đứng dậy, đã trở thế này, cho dù Nguyên Chính Hoàn đã trở về, y cũng không nên đến đây.

"Trang Nhi." Y lại gọi.

An Lăng Vu cắn răng: "Hoàn, thiếp... Thiếp đang ngủ, có chuyện gì ngày mai rồi nói." Kỳ thật nàng rất muốn gặp y, nhưng hôm nay thật sự không thể.

Mạc Tầm nhìn Nguyên Chính Hoàn, thấy sắc mặt y bắt đầu ngưng trọng. Bên trong có người khác, hần có thể nghe ra. Kỳ thật lúc này gặp Linh Khuyết ở ngoài, hần đã cảm thấy kỳ quái, Linh Khuyết và Diệp Trang xưa nay đều không thân cận, nàng sẽ đi quan tâm nàng ấy có thoải mái hay không sao?

Hần cúi tay, định gõ cửa, lại thấy Nguyên Chính Hoàn khẽ giật mình, y mơ hồ cảm thấy, bên trong hình như có người thứ ba.

Hơi thở rất yếu.

Chẳng biết tại sao, trong lòng lại đột nhiên thấy khó chịu.

Mạc Tầm thấy sắc mặt y khác thường, vội khom người hỏi: "Chủ từ làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao?"

An Lăng Vu càng hoảng sợ, vội chạy ra mở cửa phòng, vừa thấy hai người bên ngoài, nàng liền tiến lên trước: "Sao thế?"

"Đi lấy ly nước." Mạc Tầm nói.

An Lăng Vu gạt đầu, vội xoay người vào trong, lúc này mới nhớ trong phòng còn hai người, nhưng hiện tại lại không thấy An Lăng Tễ đâu, chỉ có màn che vẫn buông xuống như trước.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, lên trước rót nước, mà Nguyên Chính Hoàn và Mạc Tầm đã vào trong.

Nhìn bốn phía không thấy ai, đột nhiên Nguyên Chính Hoàn tiến lên, đưa tay vén tấm màn.

Chỉ chớp mắt, sắc mặt y lập tức thay đổi.

Thượng Trang!

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 8: Đào li

"Chú tui!" Mạc Tầm tiến lên, đúng lúc nhìn thấy Thượng Trang, cảm xúc lúc này chỉ vền vẹn cả kinh. Nàng tại sao lại ở đây?

An Lăng Vu bị dọa sợ không nhẹ, nàng sao có thể ngờ bọn họ lại phát hiện Thượng Trang nhanh như vậy! Vừa định mở miệng đã nghe Nguyên Chính Hoàn trầm giọng ra lệnh: "Mạc Tầm, đuổi theo!"

Ngoài cửa sau có người!

Mạc Tầm gạt đầu, lập tức lao ra ngoài.

An Lăng Tễ nghe có tiếng người đuổi theo, giờ phút này chỉ đành cẩn rắng rồi đi. Hắn và Nguyên Chính Hoàn tới cuối cùng vẫn không phải người đi cùng đường, mà Thượng Trang ở trong tay y hẳn sẽ không có nguy hiểm, hắn chỉ có thể đi trước rồi mới quyết định.

Thời điểm ra ngoài, Mạc Tầm chỉ nhìn thấy một bóng người cách đó không xa, không chút chần chờ, hắn trực tiếp đuổi theo.

Trong phòng, Nguyên Chính Hoàn dò xét mạch tượng cho Thượng Trang, bất giác nhíu mày.

An Lăng Vu không khỏi cả kinh, động tác vừa rồi của y không hề có chút cảm giác lục lọi, y... Y nhìn thấy rồi sao?

"Hoàn..." Nàng không tự chủ mà quơ quơ trước mặt nam tử, kinh ngạc nhìn y.

Nguyên Chính Hoàn lúc này mới nhớ nàng vẫn chưa biết chuyện hắn có thể nhìn thấy, hiện tại không định giải thích nhiều, chỉ nói: "Bổn vương không nói là có nguyên nhân."

An Lăng Vu từ kinh ngạc hoàn hồn trở lại, miễn cưỡng cười cười: "Không... Không sao, Trang Nhi sẽ không nhiều lời." Nàng nghĩ, có lẽ y không hề muốn đề phòng nàng, nếu không y đã không thông dong như vậy.

Biết y có thể nhìn thấy, lòng nàng đương nhiên cũng cao hứng.

Lại nhìn gương mặt nữ tử tái nhợt nằm trên giường, nàng theo bản năng mà che giấu ý cười, nếu hôm nay không có nàng ấy, tất cả đối với nàng sẽ vô cùng hoàn mỹ.

"Trang Nhi, khóa cửa." Nguyên Chính Hoàn quay đầu phân phó An Lăng Vu, y không hỏi vì sao Thượng Trang đang ở chỗ này, bởi vì đối với y, quan trọng nhất vẫn nữ tử trước mặt này là Thượng Trang.

An Lăng Vu gạt đầu, đi khóa cửa lại.

Nguyên Chính Hoàn nhíu mày nhìn nữ tử trước mặt, nàng rất suy nhược, y thật không rõ nàng sao có thể cố gắng tới giờ phút này, sốt cao như vậy hình như chưa từng thuyên giảm.

Tay nắm lấy tay nàng thoáng run rẩy, y nhẹ giọng gọi: "Thượng Trang!"

Nghe y gọi, An Lăng Vu bỗng nhiên xoay người, cắn môi, thì ra y sớm đã biết rõ thân phận của nàng ấy! Thì ra y còn biết nàng tên Thượng Trang!

Thượng Trang, Trang Nhi...

Đáy lòng thâm niệm, trong nháy mắt, cảm giác đau đớn chưa xót đột ngột ập tới. Không khỏi muốn cười, nàng làm nhiều việc như thế, nhưng sự thật tàn khốc hôm nay lại nói, người y gọi trước nay đều không phải nàng. Trang Nhi, chỉ có Thượng Trang mà thôi.

Loạng choạng lui mấy bước, thân thể miễn cưỡng tựa vào cửa phòng sau lưng mới có thể đứng vững, giờ phút này nàng mới phát hiện, thì ra nàng sớm đã thua y.

Không, chậm rãi lắc đầu.

Nàng trước nay chưa từng có được y.

A, thế thâm mà cười, xem ra bọn họ đúng là có duyên mà không phận. Khi đó, y rõ ràng muốn thành hôn với nàng nhưng lại vì chuyện ngoài ý muốn mà chậm trễ, nàng đột nhiên cảm thấy, nếu khi đó chết đi thì tốt biết mấy.

Hai mắt nhắm lệ nhìn hai người trước mặt, An Lăng Vu không nói nên lời.

"Thượng Trang..." Lòng ngực ngày càng đau đớn, Nguyên Chính Hoàn vô lực nhích lại mép giường, góc miệng chậm rãi để lộ ý cười. Tốt quá, nàng đã ở cạnh y, y nhất định sẽ không để nàng xảy ra chuyện.

Mạc Tầm trở về bằng con đường cũ, hần tiến lên, bảm bảo: "Chú từ, không đuổi theo." Hần đuổi theo một đoạn lại thoáng chần chờ, nghĩ tới chủ tử đang ở cạnh Thượng Trang còn ở cạnh Thượng Trang, hần không khỏi lo lắng, vì thế nhanh chóng quay lại.

Nguyên Chính Hoàn không nhiều lời, chỉ nói: "Đưa nàng ấy tới phòng của bốn vương!"

"Chú từ..." Mạc Tầm cả kinh, việc này... Việc này sao có thể?

An Lăng Vu cũng giật mình, vừa nhấp môi lại phát hiện bản thân một câu cũng nói không nên lời. Hoặc là nói, nàng có lập trường gì để xen vào chứ?

"Vẫn là... Vẫn là để nàng ấy ở lại phòng của Diệc Trang cô nương đi." Mạc Tầm quay đầu nhìn An Lăng Vu, tiếp tục, "Diệc Trang cô nương đã chịu giữ nàng ấy, tự nhiên có thể giúp đỡ chiếu cố."

An Lăng Vu cắn môi, miễn cưỡng gật đầu. Không như thế, nàng có thể thế nào?

Có lẽ so với để Nguyên Chính Hoàn đưa Thượng Trang về phòng, nàng vẫn hi vọng nàng ấy ở lại nơi này hơn, mặc dù nàng không hề muốn trông thấy nàng ấy.

Thấy An Lăng Vu gật đầu, Mạc Tầm mới xoay người đỡ Nguyên Chính Hoàn: "Thuộc hạ đưa ngài về phòng." Hần biết gặp Thượng Trang vào lúc này, tình hoa trên người y sẽ phát tác, mà hần không hề muốn y tiếp tục dùng ngân châm trấn áp đau đớn, hao tổn nguyên khí.

Lần đầu tiên không cự tuyệt, Nguyên Chính Hoàn nhẹ giọng: "Cho người mời đại phu, nói Trang Nhi bị bệnh." Cuối cùng, y lại đặc biệt dặn dò, "Đừng qua Nhân Xương y quán." Hiện tại y không muốn để sự phụ biết Thượng Trang đang ở Hoàn Vương phủ.

Mạc Tầm đáp một tiếng.

Linh Khuyết từ xa nhìn hai người bọn họ ra ngoài, không khỏi kinh hãi, chẳng lẽ không phát hiện nam tử trong phòng kia? Nếu không, từ lúc Nguyên Chính Hoàn đi vào một chút động tĩnh cũng không có?

Tay đỡ cột trụ hành lang thoáng buộc chặt, nàng cắn môi không biết có nên tiến lên hay không.

Mạc Tầm đưa Nguyên Chính hoàn về phòng, thấp giọng hỏi: "Chú từ vẫn ổn chứ?"

Y gật đầu, lại nói: "Tăng cường thủ vệ trong phủ, bất luận kẻ nào cũng không cho vào." Có thể đưa Thượng Trang xuất cung hẳn là An Lăng Tễ.

Lần trước Thượng Trang bị Bùi Thiên Sùng bắt đi, thấy An Lăng Tễ gần như phát điên mà đi tìm nàng, y liền biết, tình cảm giữa họ không hề đơn giản như biểu hiện bên ngoài.

Mặc kệ thế nào, lần này y cũng phải đa tạ hần.

Không cần Nguyên Chính Hoàn phản phó Mạc Tầm cũng biết nên làm thế nào. Thân phận của Thượng Trang quá đặc biệt, không thể để người ngoài biết nàng ấy ở đây, nếu không người gặp phiền toái chỉ có thể là họ.

Linh Khuyết đứng bên ngoài hồi lâu, vừa xoay người liền thấy nha đầu mời một đại phu vội vàng tới, không khỏi cả kinh. Nàng chẳng qua chỉ thuận miệng một câu nói Diệc Trang bị bệnh, sao có thể trở thành sự thật?

Càng nghĩ càng thấy khó hiểu, chần chờ một hồi, Linh Khuyết cuối cùng cũng nâng bước tiến lên.

Đại phu vừa vào phòng, An Lăng Vu liền đứng dậy. Đại phu nhìn thoáng qua, nghe An Lăng Vu nói: "Sốt không ngừng." Đại phu lắc đầu, đây là độc gì ông ta bắt không ra.

An Lăng Vu kinh hãi, trúng độc? Thảo nào nàng ấy lại yếu như vậy!

Nguyên Chính Hoàn có lẽ cũng biết.

Nàng cắn môi, trầm giọng: "Vậy... Đại phu cứ kê đơn thuốc trước đi."

Đại phu thờ dài, ông ta thật sự bất lực.

Nha đầu dẫn đại phu ra ngoài, An Lăng Vu quay đầu thay khăn ẩm trên trán Thượng Trang.

Thân thể khẽ run lên, cảm nhận có ai đó chạm vào người, Thượng Trang nhấp môi gọi: "Phục Linh..."

Kêu lên, nàng lại nhú mày, hình như không phải Phục Linh.

Đó là...

"Linh Khuyết..." Đột nhiên gọi một tiếng, Thượng Trang lại muốn cười, sao có thể là Linh Khuyết chứ?

An Lăng Vu thờ dài xoay người, đúng lúc nhìn thấy Linh Khuyết đứng sau. Nàng cả kinh, chưa kịp hoàn hồn đã thấy Linh Khuyết đi tới, ánh mắt nhìn chăm chăm từ trên giường.

Đúng là tỷ ấy!

Không kịp thối lui nguyên nhân Thượng Trang ở đây, Linh Khuyết chỉ hỏi: "Tỷ ấy sao vậy?" Nguyên Duật Diệp yêu tỷ ấy như thế, tỷ ấy sao có thể biến thành bộ dáng này?

Rời khỏi hoàng cung, người nàng hận nhất chính là tỷ ấy, nhưng hôm nay nhìn tỷ ấy như vậy, nàng lại cười không nổi.

An Lăng Vu không biết Linh Khuyết trước đó sống trong cung, cũng không biết cá nàng quen biết thế nào, nhưng nghe lời hỏi thăm này, nàng không khỏi quay đầu nhìn Thượng Trang, nhân nhậ trả lời: "Phát sốt, đại phu nói còn trúng độc."

"Sao có thể như vậy?" Linh Khuyết chấn động, run giọng hỏi.

"Linh..." Người trên giường lại gọi một tiếng, nàng hình như thật sự nghe thấy tiếng của Linh Khuyết, nhưng thân thể khó chịu quá, mắt không mở được.

Nhìn tỷ tỷ của mình, Linh Khuyết không khỏi bật cười, tỷ ấy hôm nay gọi nàng làm gì? Cảm thấy xấu hổ, muốn xin lỗi sao? Hai mắt không tự chủ mà uơu ướu, hai chân như bị khóa chặt

với mặt đất, một bước cũng không thể đi.

Khi đó, mong muốn của nàng vô cùng đơn giản, chỉ cần ở cạnh Nguyên Duật Diệp là được, nhưng dù chỉ như thế, Thượng Trang cũng không chịu. Tỷ ấy nhìn tâm tiền nàng xuất cung, mà hôm nay tỷ ấy cũng đã ra ngoài, chỉ là tình cảnh lại vô cùng chật vật.

Là Nguyên Duật Diệp không cần tỷ ấy nữa sao?

Kỳ thật, nàng hi vọng như thế.

Cũng nên để tỷ ấy ném thứ mùi vị rồi khỏi hân đi!

Cẩn mòi, Linh Khuyết đột nhiên nhớ tới một chuyện. Thượng Trang, tỷ ấy rốt cuộc có yêu Nguyên Duật Diệp không?

A, Linh Khuyết cười lạnh một tiếng, nhanh chóng xoay người ra ngoài.

"Nè..." An Lăng Vu cảm thấy khó hiểu mà nhìn theo bóng lưng nữ tử kia.

Linh Khuyết cứ thế mà đi thẳng về phía trước, thấy Mạc Tầm ra khỏi phòng Nguyên Chính Hoàn, nàng không nói gì, trực tiếp xông tới mở cửa.

Mạc Tầm vội ngăn lại, thấp giọng: "Chủ tử ngủ rồi, người làm gì thế hả?"

"Buông tay!"

Mạc Tầm đương nhiên không buông, kéo nàng ra ngoài sân mới nói: "Có gì cứ nói với ta!" Chủ tử vừa gặp Thượng Trang, vất vả lắm mới chịu nghỉ ngơi, hân đương nhiên sẽ không để Linh Khuyết vào trong đánh thức.

Linh Khuyết cười lạnh: "Nàng ấy ở đây, Vương gia nghỉ ngơi được sao?"

"Người gặp rồi?" Mạc Tầm nhướng mày. Chuyện giữa Linh Khuyết và Thượng Trang, hân ít nhiều cũng biết được, các nàng ở trong cung đều là nữ nhân của hoàng đế, quan hệ sao có thể tốt được?

Linh Khuyết gạt tay Mạc Tầm ra, hân không chịu, nàng cũng không thiết gãy giữa, chỉ ngược mắt hỏi: "Ta không định nhiều lời, chỉ muốn hỏi sao nàng ấy lại ở đây?" Thời điểm nghe Nguyên Duật Diệp phê Thượng Trang, nàng đã cảm thấy kỳ lạ, bởi vì tâm tư của hân dành cho tỷ tỷ nàng quá rõ. Cho tới hôm nay, nàng mới thật kinh ngạc, không lẽ lời đồn kia là sự thật?

"Tại sao?" Nàng hỏi.

Kỳ thật nàng muốn hỏi vì sao Nguyên Duật Diệp lại làm như vậy, nhưng đứng trước Mạc Tầm, nàng chỉ có thể hỏi vì sao Nguyên Chính Hoàn giữ tỷ tỷ ở đây.

"Tâm tư chủ tử đối với nàng ấy người còn không rõ sao? Ngài muốn dẫn nàng ấy về Thục Quận?"

Về Thục Quận? Linh Khuyết la lên: "Hoàng Thượng cũng biết?"

Câu hỏi này khiến sắc mặt Mạc Tầm thay đổi, tay hân bỗng nhiên dùng lực, trầm giọng: "Việc này không được tố cáo với Hoàng Thượng!"

Linh Khuyết gạt mình, không biết hân có ý gì, chưa kịp hoàn hồn cả người đã bị hân kéo về phía trước, "Việc người là người của Hoàng Thượng chủ tử sớm đã biết, cho dù ngài ấy làm như không thấy nhưng điều đó không có nghĩa là mọi chuyện đều dung túng người. Bắt đầu từ hôm nay tới lúc rời khỏi thành, người không được ra khỏi phòng nửa bước, bằng không, đừng trách ta không khách khí!"

Hân hồ đồ rồi sao, sao có thể nói chủ tử muốn dẫn Thượng Trang về Thục Quận? Vừa rồi ở trong cung, hân không phải không thấy sắc mặt của Nguyên Duật Diệp, nếu để Nguyên Duật Diệp biết Thượng Trang đang ở Hoàn Vương phủ, không biết lại xảy ra chuyện gì?

Linh Khuyết khiếp sợ nhìn Mạc Tầm, thì ra Nguyên Chính Hoàn đã biết!

"Vậy... Tại sao không xử trí ta?" Khoảng thời gian ở chung này, nàng cũng cảm nhận được Nguyên Chính Hoàn là người làm việc quyết đoán, hân đối với nàng xác thật quá bao dung. Nàng vốn tưởng đó là vì Nguyên Duật Diệp giao nàng cho y, nên y mới đối tốt với nàng như vậy, nhưng ở cạnh nhau lâu rồi, nàng lại âm thầm thấy Nguyên Chính Hoàn đối tốt với nàng là sự thật, không hề có một chút cố gắng giả vờ.

Như thế càng khiến nàng không hiểu.

Còn đang thất thần, Mạc Tầm đã mở cửa kéo nàng vào phòng. Buông tay, hân lạnh lùng nói: "Tốt nhất ở yên đây mà đợi, đừng hòng đem việc này nói với Hoàng Thượng!"

"Ta..." Linh Khuyết cắn răng, xem ra Nguyên Duật Diệp không biết.

Thượng Trang đang ở nơi này, cho dù hân không nói, nàng cũng sẽ không bẩm báo với Nguyên Duật Diệp. Nàng hận, hận Thượng Trang cướp đi tình yêu của hân, hận nàng vô tình vô nghĩa đuổi nàng rời xa Nguyên Duật Diệp.

Hai tay không tự chủ mà siết chặt thành nắm, dù đó là tỷ tỷ nàng, nàng cũng không thể tha thứ.

Mạc Tầm gọi hai thị vệ tới, phân phó họ canh giữ ngoài phòng Linh Khuyết, trước khi đi còn quay đầu nhìn nàng một cái.

Linh Khuyết đuổi tới cửa lập tức bị hai thị vệ ngăn cản: "Cò nương xin dừng bước."

Nhìn Mạc Tầm rời đi, Linh Khuyết thở dài, kỳ thật nàng chỉ muốn hỏi, tỷ ấy còn cứu được không?

Chỉ có một câu hỏi này!

Nàng không đoán ra là ai hạ độc, trong cung nhiều người hận tỷ ấy như vậy, ai cũng có thể ra tay.

Linh Khuyết xoay người đi vào, nghe cách nói của Mạc Tầm, Nguyên Chính Hoàn có lẽ sắp rời kinh. Nàng cẩn mòi, còn tưởng có thể trốn đi, hôm nay xem ra không thể nữa rồi.

A, đúng là tạo hóa trêu người.

Quan hệ xấu hổ giữa nàng và Thượng Trang, bọn họ thể mà lại tiếp tục dính chặt cùng một mái.

.....

An Lăng Tễ lượn một vòng lớn mới về lại bên ngoài Hoàn Vương phủ, lúc này ánh đèn lồng sau tường đã nhiều hơn, xem ra Nguyên Chính Hoàn đã tăng cường tuần tra vương phủ.

Vì sao chứ, đương nhiên là phòng hấn quay lại.

Hắn cắn răng, đâm một quyền thật mạnh vào thân cây gần đó.

Thượng Trang nằm trong tay Nguyên Chính Hoàn, hắn không lo lắng, hắn chỉ lo độc tố trên người nàng. Nguyên Chính Hoàn có thể cứu nàng sao?

Cứ thể mà đứng ngoài vương phủ, mãi khi trời sắp sáng hắn mới quyết định trở về. Nguyên Chính Hoàn đã có cảnh giác, hắn không thể ra vào, chỉ có thể suy tính tìm kế sách tốt hơn. Kỳ thật tối nay, hắn thiếu chút đã bị Mạc Tầm đuổi kịp, mà giữa đường gã đột nhiên dừng lại, quay đầu, rốt cuộc là vì sao, hắn nghĩ mãi vẫn không rõ.

Trở về An Lăng phủ, hắn mơ hồ nhìn thân ảnh ngồi xổm trước cửa.

Không khỏi kinh hãi, bước chân bên dưới bất giác nhanh hơn.

Người nọ ngẩng đầu, vui vẻ gọi: "Thiếu gia!"

An Lăng Tễ giật mình, sao lại là Phục Linh?

Nàng ấy thật sự không sao!

Hắn cao hứng, nhanh chóng tiến lên, bật thốt hỏi: "Sao ngươi có thể ở đây?"

Phục Linh bị sắc mặt của hắn dọa sợ, thân thể run rẩy một hồi mới đáp: "Hoàng Thượng cho nô tỳ tới, Hoàng Thượng đoán được là thiếu gia đưa tiểu thư đi."

"Cái gì?"

"Thiếu gia đừng nóng, Hoàng Thượng không nói gì cả, ngài ấy còn ân chuẩn cho nô tỳ xuất cung hầu hạ tiểu thư." Nhắc tới Thượng Trang, Phục Linh vội hỏi, "Tiểu thư đâu?"

An Lăng Tễ vẫn còn khiếp sợ hoàn hồn một chút, nghe Phục Linh hỏi liền trả lời: "Muội ấy... Muội ấy ở Hoàn Vương phủ."

"Cái gì?" Phục Linh kinh ngạc nhìn hắn, "Sao lại... Sao lại để tiểu thư ở chỗ vương gia."

"Việc này nói ra rất dài dòng." Là hắn không cẩn thận để Thượng Trang lại nơi đó.

Không ngờ, Phục Linh lại thờ phào nhẹ nhõm, lúc này mới cười: "Biết tiểu thư ở chỗ Vương gia, nô tỳ yên tâm rồi. Vương gia ngài ấy sẽ không làm hại tiểu thư."

An Lăng Tễ gật đầu, điểm này hắn cũng tin tưởng. Chuyện lần này xác thật là hắn oan uổng Nguyên Chính Hoàn.

Cả đêm thân kinh đều căng chặt, thời khắc này tâm tình đột nhiên được thả lỏng.

Phục Linh cười nói: "Thiếu gia, vậy nô tỳ tới vương phủ đây, nô tỳ nhất định sẽ chiếu cố tiểu thư."

An Lăng Tễ chần chờ, cuối cùng cũng gật đầu, chỉ dặn dò mấy câu, nha đầu này theo hắn hỏi phủ quả thật không thích hợp.

Phục Linh cao hứng, gật đầu thật mạnh, nhanh chóng xoay người rời đi. Chạy được mấy bước, nàng đột nhiên dừng lại, quay đầu gọi hắn: "Thiếu gia, nô tỳ thay tiểu thư đa tạ ngài, ngài là ca ca tốt nhất thiên hạ!"

An Lăng Tễ giật mình, nhìn theo bóng lưng nha đầu kia dần dần biến mất vào màn đêm.

Hắn bắt gặp bật cười.

Không vào từ cửa chính, thời điểm leo tường, An Lăng Tễ nhìn thấy An Lăng lão gia đang đứng bên dưới nhìn mình. Nụ cười trên mặt chậm rãi biến mất, nghĩ tới nghĩ lui, hắn cuối cùng cũng nâng bước đi tới. Tối nay hắn đi đâu, chẳng lẽ ông còn không biết sao?

.....

Đội Phục Linh chạy tới Hoàn Vương phủ, trời đã sáng.

Nàng dừng bước thở hổn hển, tuy mệt nhưng tâm trạng lại rất vui.

Tiến lên, đưa tay gõ cửa.

Gõ hồi lâu mới có người ra mở. Người nọ thấy nàng, không khỏi kinh ngạc: "Phục Linh?" Nàng vốn từng ở Hoàn Vương phủ, người trong phủ đương nhiên nhận ra nàng.

Nàng ôm ngực thở lên thở xuống, vừa vào vừa hỏi: "Vương gia đâu?"

"Vương gia... Vương gia còn đang nghỉ ngơi, người... A, Mạc thị vệ!" Từ xa trông thấy Mạc Tầm, người nọ vội lớn tiếng gọi.

Phục Linh ngược mắt, thấy Mạc Tầm cũng nhìn về hướng này, sắc mặt hắn thay đổi, vội vàng đi tới kéo nàng qua một bên, nghiêm nghị hỏi: "Sao ngươi lại ở đây?"

"Này, đau chết ta rồi!" Nàng phẫn nộ nhìn hắn, "Tiểu thư ở đây, ta đương nhiên phải tới hầu hạ tiểu thư!"

Mạc Tầm cả kinh hỏi: "Ai nói ngươi biết nàng ấy ở vương phủ?"

"Đương nhiên là thiếu... A, không ai cả, ta đoán đấy!" Le lưỡi, thiếu chút nàng đã để lộ rồi.

Mạc Tầm nào chịu bỏ qua, sắc mặt không tự chủ mà tái nhợt: "Ai nói ngươi biết?" Chỉ cần có khả năng gây nguy hiểm với chủ tử, hẳn đều không bỏ qua!

Phục Linh thấy hẳn như thế, tâm tình vốn đang tươi đẹp thoáng chút như ngã xuống vực sâu, Mạc Tầm chết tiệt, có cần khiến nàng mất hứng vậy không! Nàng ngược mắt, kiễng cao mũi chân: "Ta cứ không nói, ngươi muốn làm gì hả?"

"Ngươi!" Mạc Tầm nhú mày, lập tức dùng lực bóp chặt cổ tay nàng.

"A, đau!"

Mạc Tầm vốn định giảm lực đạo, không ngờ đã thấy Phục Linh tháo dây trâm trên đầu xuống, không khỏi nhú mày. Lại định dùng chiêu này hù dọa hẳn sao?

Tay vẫn không buông, Phục Linh đâm hẳn một cái, cắn răng: "Còn không buông!"

Lúc này dù không muốn cũng phải buông tay, giống hết lần thứ nhất, tay hẳn đau tới không còn sức lực. Hẳn phần nộ nhìn nàng, thấy nàng nở nụ cười đắc ý.

Đã nói Mạc Tầm đàn mà! Lần thứ nhất mắc lừa, lần thứ hai mắc lừa, lần thứ ba này vẫn là như thế!

Làm mất quý với hẳn, Phục Linh xoay người chạy đi. Phòng ngủ của Nguyên Chính Hoàn ở đâu, không cần người khác dẫn đường, nàng nhắm hai mắt cũng có thể tìm đến.

Mạc Tầm phần nộ nhìn theo nàng, nha đầu này ra tay ngày càng hung ác, hẳn thế mà một nửa người đều mất sức.

Kỳ thật hẳn làm sao không biết trong dây trâm kia có độc? Lần này Phục Linh một mình xuất cung, đồ dùng để phòng thân đương nhiên phải có, tuy rằng không phải độc dược trí mạng nhưng không ngờ nó đã bị nàng tăng liều thuốc.

Chạy tới trước phòng Nguyên Chính Hoàn, Phục Linh vốn nên gõ cửa, nhưng vì quá nóng vội, nàng lỗ mãng trực tiếp xông vào.

Nguyên Chính Hoàn không ngờ có người tới, vừa ngược mắt liền thấy Phục Linh, không khỏi kinh hãi.

Phục Linh không kịp nghĩ nhiều, chỉ vội tiến lên trước, hỏi: "Vương gia, tiểu thư đâu?"

Nguyên Chính Hoàn thấy nàng một tay còn dây trâm, mặt vì chạy gấp mà đỏ bừng, bất giác nhíu mày: "Sao lại chạy vội như vậy?"

"À, nô tỳ là lo cho tiểu..." Thanh âm của Phục Linh đột nhiên thấp xuống, nàng có chút không tin mà nhìn Nguyên Chính Hoàn hồi lâu, giật mình hỏi, "Vương gia ngài... Ngài nhìn thấy nô tỳ?"

"Chủ tử." Mạc Tầm ngượng ngùng vào cửa.

Nguyên Chính Hoàn vừa nhìn liền biết hẳn nhất định vừa bị Phục Linh trêu chọc. Y không nói lời nào, chỉ kéo áo choàng qua, trực tiếp đứng dậy.

Phục Linh cả kinh tới không thể thốt lên, Vương gia chẳng những nhìn thấy, còn... Còn có thể đi được!

"Vương gia ngài..."

Phục Linh vừa định mở miệng hỏi, đã nghe Nguyên Chính Hoàn cắt ngang: "Hoàng Thượng thả ngươi xuất cung?"

"Dạ?" Phục Linh hoàn hồn, vội gật đầu, "Vâng... Là nô tỳ cầu xin Hoàng Thượng thả nô tỳ xuất cung."

"Ngài ấy nói ngươi biết Thượng Trang đang ở chỗ bốn vương?"

"Không có, Hoàng Thượng không nói gì cả." Phục Linh cắn môi, nếu Vương gia tiếp tục hỏi, nàng có nên tiếp tục lừa gạt không?

Nha đầu còn đang nghĩ ngợi, Nguyên Chính Hoàn đã nhẹ giọng: "Như vậy, đúng là An Lăng Tễ."

Phục Linh không khỏi kinh ngạc, Vương gia ngày ấy... Thật sự cái gì cũng biết?

Mạc Tầm nhìn nàng, thấy nàng không gì thêm,غمغم lại cũng thấy sự tình cũng hợp lý. An Lăng Tễ dẫn Thượng Trang xuất cung, Phục Linh đương nhiên biết, cho nên khi ra ngoài, người nàng ấy đi tìm đầu tiên đương nhiên là An Lăng Tễ.

Giật mình nhìn Nguyên Chính Hoàn, thì ra, y sớm đã đoán được.

Phục Linh kinh ngạc hồi lâu, một câu cũng nói không nên lời, lại nghe Nguyên Chính Hoàn lên tiếng: "Nàng đang ở phòng Trang Nhi, ngươi ra ngoài tìm nha hoàn nào đó dẫn ngươi qua đi."

Tâm trạng vui vẻ trở lại, Phục Linh tươi cười vội vàng ra ngoài.

Mạc Tầm nhú mày nhìn theo nàng, lại nghe Nguyên Chính Hoàn phân phó: "Truyền lệnh xuống, ngày mai lên đường về Thục Quận."

.....

Phục Linh hỏi được đường liền lập tức chạy qua phòng An Lăng Vu.

Thời điểm mở cửa nhìn thấy Phục Linh, An Lăng Vu không khỏi kinh hãi, mà nha đầu không nói lời nào, trực tiếp vào trong. Thấy Thượng Trang nằm trên giường, nàng dường như bỏ nhào qua, nhỏ giọng gọi: "Tiểu thư, tiểu thư..."

Phục Linh nắm lấy tay nữ tử, cảm nhận được nhiệt độ trên người, nàng mới có chút an lòng. Vội vàng giúp tiểu thư bắt mạch, phát hiện độc trên người còn chưa giải, nha đầu lại nhú mày, có điều nàng tin Vương gia, tin ngài ấy sẽ dùng mọi cách cứu tiểu thư, nhất định thế.

Ở trong phòng hồi lâu mới thấy Mạc Tầm sắc mặt âm trầm tới. Phục Linh biết trong lòng hẳn vẫn còn ghi hận chuyện nàng hạ độc, giờ phút này thấy hẳn bước vào, không tự chủ mà cảm thấy đuối lý.

Hắn không nhìn nàng, chỉ hướng An Lăng Vu mà nói: "Chủ tử bảo ta tới đưa nàng ấy đi, cả đêm quấy rầy Diệc Trang cô nương rồi." Dứt lời, hắn cúi người ôm nữ tử trên giường lên.

Phục Linh càng hoảng sợ, vội bắt lấy tay hắn, la lên: "Người làm gì thế hả?"

Hắn hừ một tiếng: "Chẳng lẽ muốn nàng ấy chiếm phòng của Diệc Trang cô nương sao?"

Phục Linh giật mình, còn chưa có phản ứng đã thấy Mạc Tầm ôm Thượng Trang đi.

Đêm qua hắn đề nghị để nàng ở lại vì lo cho chủ tử, hôm nay Phục Linh đã đến, hắn không cần tiếp tục bận tâm, chủ tử cũng yên lòng, vì thế đương nhiên sẽ chuẩn bị gian phòng khác.

Quay đầu, Mạc Tầm lạnh giọng: "Còn không đi theo?"

Với Phục Linh, hắn tức giận nhưng lại không thể làm gì, khiến hắn vô duyên vô cớ bị đau hai lần cũng không sao, chỉ hi vọng tương lai nàng đừng lỗ mãng như vậy. Lỗ mãng, rất dễ gặp chuyện không may.

Phục Linh nặc dù tức giận nhưng giờ phút này cũng không dám giương oai, chỉ đành ngoan ngoãn đi theo hắn.

Gian phòng của Thượng Trang đã được quét tước sạch sẽ, bên trong còn điểm chút hương xen lẫn vị thuốc. Phục Linh thăm đoán, là mùi kim ngân, có tác dụng giải nhiệt.

Mạc Tầm cẩn thận đặt nữ tử xuống giường, không nói gì thêm, nhanh chóng xoay người đi.

"Nè..." Phục Linh vừa mở miệng, hắn đã ra ngoài, cuối cùng cũng không thể nói gì thêm.

Chỉ chốc lát, có nha hoàn mang thuốc tới. Phục Linh nhận lấy, đút cho Thượng Trang. Chén thuốc này hi là thuốc hạ sốt thông thường, nàng ngủ không ra bên trong có thành phần nào khác.

Chẳng biết tại sao, nàng ả ả cảm thấy bất an. Vương gia rốt cuộc có cách giải độc cho tiểu thư không?

Đang nghĩ ngợi, Thượng Trang đột nhiên nặng nề ho một tiếng, thống khổ mà nhíu mi.

Phục Linh kinh hãi, vội buông chén thuốc tới đỡ nàng. Nàng sao có thể thất thần chứ? Đút tiểu thư uống thuốc cũng đút không nổi sao?

Thầm trách chính mình, nàng vội lấy khăn lau nước thuốc dính trên khóe miệng tiểu thư.

"Phục Linh..." Thượng Trang mơ màng gọi.

Phục Linh ngây ra, vui vẻ kêu: "Tiểu thư! Tiểu thư người tỉnh rồi sao?"

Giọng nói của nha đầu vang lên bên tai, chẳng hiểu vì lý do gì, Thượng Trang lại muốn cười. Động môi, cổ gồng mở mắt, đợi nhìn rõ người trước mặt, nàng liền cười hỏi: "Phục Linh, ta... Ta ngủ rất lâu sao... Đúng rồi, ta hình như... Trông thấy ca ca..."

Nói tới đây, nàng bất giác bật cười, trước giường nào có ai khác? Đó chẳng qua do nàng nằm mơ mà thôi. Chỉ là, giấc mơ kia thật đẹp, nàng mơ thấy Phục Linh khóc, còn mơ thấy An Lăng Tề ôm nàng, an ủi nàng.

Nhắm hai mắt lại, trông mơ, nàng phảng phất có được tình thân mà nhiều năm rồi chưa từng cảm nhận được.

Nhớ tới cách xưng hô kia, nàng không khỏi muốn cười.

Hai mắt Phục Linh đã hồng hồng, thấy Thượng Trang chốc lát cười, chốc lát lại nhíu mày, trái tim cũng theo đó mà lên xuống, nhẹ giọng: "Tiểu thư không nhìn lầm đâu, thiếu gia đã tới, thiếu gia tới đưa người xuất cung."

Thượng Trang vội mở mắt, bật thốt lên hỏi: "Người nói cái gì?" Ánh mắt xẹt qua gian phòng, sắc mặt không tự chủ mà càng thêm khó coi, "Ca... Ca ta đâu?"

Hắn không muốn sống nữa sao? Nàng hiện tại đang ở An Lăng phủ sao?

"Tiểu thư..." Phục Linh vội đỡ lấy thân thể nàng, "Thiếu gia hỏi phủ rồi."

Hỏi phủ? Vậy nàng đang ở đâu?

"Nơi này là Hoàn Vương phủ." Phục Linh biết nàng định hỏi gì, cho nên tự nói.

Thượng Trang chấn kinh, sắc mặt tái nhợt: "Chuyện gì đã xảy ra? Ta không phải nên ở..."

"Cảnh Nhân Cung bị nô tỳ dùng một mũi lửa thiêu rụi rồi." Phục Linh cắt ngang, cắn răng nói, "Nô tỳ không thể để tiểu thư ở trong cung chịu khổ, thiếu gia quan tâm sức khỏe của người, Vương gia cũng sẽ cứu người."

"Vậy Hoàng Thượng... Khụ khụ..."

Phục Linh vuốt ve lồng ngực nàng, trước mắt lại hiện lên bộ dáng của Nguyên Duật Diệp, thật sự không đành lòng. Chỉ là nếu nói tình hình của Hoàng Thượng, tiểu thư chắc chắn sẽ lo lắng, vì vậy, Phục Linh chỉ nói: "Hoàng Thượng rất tốt." Chỉ bốn chữ, nàng không dám nhiều lời, sợ tiểu thư lại nghe ra gì đó.

Rất tốt...

Vậy thì tốt rồi!

Thượng Trang nhắm hai mắt lại: "Ngài ấy không biết chuyện ta trúng độc đúng không?"

"Không biết."

"Người phóng hỏa đốt Cảnh Nhân Cung, ngài ấy cho rằng ta chết rồi sao?" Thời điểm hỏi câu này, Thượng Trang không tự chủ mà run lên.

Phục Linh vẫn cắn răng như trước: "Vâng."

Thượng Trang chậm rãi nở nụ cười, đúng vậy, cũng chỉ có như thế, hẳn mới thả Phục Linh xuất cung. Cho rằng nàng chết rồi cũng tốt, dù sao nàng cũng là người sắp chết, miễn cho tới lúc đó hẳn lại thương tâm.

Phục Linh kiềm nén khó chịu trong lòng, lần nữa bụng chén thuốc tới, nhỏ giọng: "Tiểu thư vẫn là uống thuốc trước đi, đợi người khỏe lại rồi nói tiếp."

Thượng Trang cũng không hỏi tiếp, há miệng uống một ngụm.

Nàng bỗng nhiên lại nghĩ tới Linh Khuyết, nếu nơi này là Hoàn Vương phủ, vậy thanh âm của Linh Khuyết mà nàng nghe là thật sao? Đêm qua, muội ấy tới thăm nàng?

Hôm nay nàng đã là người sắp chết, muội ấy có chịu tha thứ cho nàng không?

An Lăng Vu từ xa theo nương vào cửa sổ nhìn vào, nàng không thể thấy Thượng Trang, chỉ thấy sườn mặt của Phục Linh. Tay đỡ trụ hành lang thoáng buộc chặt, độc trên người Thượng Trang Nguyên Chính Hoàn không có cách giải, thật sao?

Trong lòng tự hỏi, tâm trạng có chút thả lỏng.

Nhất định là thế, nếu không y sao có thể nhẫn tâm nhìn nàng ấy chịu khổ mà không lấy thuốc giải ra?

Nhớ tới bộ dáng của đại phu kia, nàng càng thêm chắc chắn. Không có thuốc giải, Thượng Trang sẽ chết.

Kỳ thật nàng không phải kẻ nhẫn tâm, dù sớm hay muộn nàng ấy cũng sẽ chết, như vậy nàng cần gì phải ghen ghét?

Cẩn thận ngẫm lại, nàng ấy cũng thật đáng thương. Thượng Trang từ nhỏ ở An Lăng phủ hầu hạ nàng, thay nàng vào cung, lúc trước không được Tiên Hoàng coi trọng, sau này tuy được Nguyên Duật Diệp yêu thích nhưng kết cục lại thành như hiện tại.

Trong đó có vô số chuyện nàng không thể hiểu, có điều kết quả này vừa xem liền rõ ràng.

Cho dù Nguyên Chính Hoàn yêu nàng ấy, e rằng cũng không được mấy ngày.

Xoay người trở về, thời điểm đi ngang qua phòng Linh Khuyết, nàng ấy tựa vào cửa sổ nhìn nàng, mím môi: "Tỷ ấy đến rồi, người còn có thể cười được sao?"

An Lăng Vu gạt mình, qua nửa ngày mới nói: "Ta còn gì phải tranh giành với nàng ấy? Dù sao cũng là sắp chết."

Một chữ "Chết" khiến Linh Khuyết không khỏi sợ hãi.

Yên lặng nhìn nữ tử bên ngoài thật lâu, nàng khôn ngoan đáp trả: "Sao có thể? Người cho rằng tỷ ấy sẽ chết sao?"

Nàng hận Thượng Trang, nhưng thời điểm nghe tỷ ấy sắp chết, nội tâm nàng cơ hồ không hề cao hứng. Nàng không nói rõ đó là cảm giác gì, là khổ sở, là không cam lòng, hình như còn có... May mắn.

An Lăng Vu không định nhiều lời, trực tiếp rời đi. Kỳ thật đối với Linh Khuyết, nàng không có bao nhiêu cảm xúc, nàng biết nàng ấy không thích Nguyên Chính Hoàn, vốn cho rằng bọn họ không hề là kẻ địch, thì ra, không phải như thế.

Linh Khuyết không thân thiết với nàng, nguyên nhân là gì, nàng không hề biết.

.....

Thượng Trang uống thuốc xong liền mơ màng thiếp đi.

Tới khi tỉnh lại, nàng đã ở trên xe ngựa. Bức màn vì gió thổi tới mà lay động, nàng thoáng cử động thân thể, liền nghe thanh âm của nam tử truyền tới: "Tỉnh rồi sao?"

Hoàn hồn, đợi nhìn rõ người trước mặt, nàng không khỏi cười: "Vương gia?"

"Là ta!" Y nhàn nhạt trả lời.

Ánh nắng theo cửa sổ mà chiếu vào dừng ngay trên gương mặt nam tử. Sắc mặt y thoáng tái nhợt, khiến nàng có loại cảm giác nói không nên lời.

Qua nửa ngày, Thượng Trang mới có phản ứng.

Nhìn y, nàng bật thốt lên hỏi: "Vương gia ngài..." Tình hoa trên người y thì sao?

Y tự tay đề thân thể nàng xuống, cười nói: "Đừng lo lắng, chúng ta sẽ về tới Thục Quận nhanh thôi."

"Tình hoa..."

"Su phụ đã điều chế thuốc cho ta."

Thượng Trang nhíu mày không tin: "Nhưng Hoàng Thượng nói tình hoa không có thuốc giải."

"Nhưng su phụ ta là thần y."" Nguyên Chính Hoàn lắc đầu.

Thần y?

"Là thần y trong truyền thuyết kia sao?" Việc này, nàng từng nghe Nguyên Duật Diệp nói. Nghe nói năm đó y ra ngoài nhiều năm để chữa trị thân thể, thật không ngờ, y chẳng những tìm được thân y kia, còn bái bà làm sư.

Như vậy, tại sao y phải nói dối?

Chân của y, khi đó đã chữa khỏi rồi sao?

Nguyên Chính Hoàn không ngờ nàng lại biết nhiều như vậy, ngẩng ra một hồi, cuối cùng vẫn gật đầu: "Hắn đúng là chuyện gì cũng nói nàng biết."

Thượng Trang lắc đầu: "Không, là tiên Thái Tử nói ta biết."

Lời này thật sự khiến Nguyên Chính Hoàn kinh ngạc, có điều y lập tức bật cười. Hôm nay, những chuyện này đã không còn liên quan tới họ.

Thượng Trang thấy y cười, nhưng vẫn lo lắng: "Vương gia... Thật sự không sao chứ?"

Bàn tay to lớn của nam tử đột nhiên nắm lấy tay nàng, Thượng Trang kinh hãi, chưa kịp hoàn hồn đã thấy y kéo tay nàng đặt lên lồng ngực mình, nghiêm túc nói: "Không sao nữa rồi."

Thượng Trang thoáng yên lòng, cười nói: "Thật không ngờ vị thần y kia lại là Thanh phu nhân." Cũng khó trách biết nàng trúng độc, y liền vội vàng đưa nàng đi tìm bà ấy.

Nguyên Chính Hoàn gật đầu: "Nghỉ ngơi đi, hiện tại đã rời khỏi kinh thành, đợi về tới Thục Quận, mọi thứ sẽ ổn thôi." Tính tình sư phụ quái dị, trước nay ít khi lộ diện, cho nên rất ít người biết thân y trong truyền thuyết mà dân chúng đồn đãi là nữ nhân.

Thượng Trang đột nhiên nhớ tới An Lăng Vu, giờ phút này không thấy nàng ấy ở cạnh Nguyên Chính Hoàn, nàng vội rút tay về, thấp giọng hỏi: "Diệp Trang cô nương đâu?" Nàng làm sao có thể quên y sắp kết hôn, sắp có thể từ rồi?

Nguyên Chính Hoàn nhíu mày: "Ồ xe ngựa phía sau, đi cùng Linh Khuyết."

Thượng Trang nghĩ nghĩ, đột nhiên cho dừng xe ngựa. Nguyên Chính Hoàn kinh ngạc, còn tưởng nàng muốn gọi Phục Linh, ai ngờ nàng lại nhẹ giọng: "Vương gia cứ để ta ngồi cùng xe ngựa với Linh Khuyết đi."

Phục Linh kinh ngạc nhìn tiểu thư nhà mình.

"Thượng Trang..."

"Vương gia, Thượng Trang không thể như vậy." Nàng cắt ngang lời y. Hiện tại bên cạnh y đã có An Lăng Vu, mà quan hệ giữa nàng và Nguyên Duật Diệp dù có chém cũng không thể dứt, cho dù sắp phải chết, nàng cũng không muốn làm ra loại chuyện khiến người ta chê cười này.

"Tiểu thư..."

Thượng Trang nhìn một cái, Phục Linh chỉ có thể ngậm miệng.

Sắc mặt Nguyên Chính Hoàn bất giác trở nên âm trầm. Kỳ thật An Lăng Vu vẫn ở trong lòng y, nàng là người vô tội, lại vì một ly Vong Tình Thủy kia mà xuất hiện trong thế giới của y.

Màn xe bị nhấc lên, bên ngoài truyền tới thanh âm của Mạc Tầm: "Chủ tử có việc gì sao?"

Nguyên Chính Hoàn không nói lời nào, trực tiếp đứng dậy ra ngoài.

"Chủ tử..." Mạc Tầm cả kinh một hồi, vội vàng đuổi theo.

Qua một lát liền thấy Linh Khuyết lên xe ngựa, Thượng Trang gấp muội ấy, miễn cưỡng nở nụ cười.

Linh Khuyết không nói gì, lạnh lùng ngồi xuống.

Xe ngựa lại chậm rãi lên đường.

Phục Linh ngồi bên ngoài không khỏi lo lắng cho tiểu thư, có điều tiểu thư đã gọi Linh Khuyết vào, nàng cũng không tiện vô trong.

"Linh Khuyết." Thượng Trang thấp giọng gọi.

Linh Khuyết không thèm nhìn nàng, chỉ hỏi: "Tỷ cho rằng kêu Vương gia qua đó, nàng ta sẽ không hận tỷ sao?"

Thượng Trang giật mình, nàng muốn Nguyên Chính Hoàn đi chung xe ngựa với An Lăng Vu không hề vì lý do này. Biết muội muội vẫn đang giận dữ, nàng cũng không định so đo, gian nan đuổi tay nắm lấy tay nàng ấy.

Linh Khuyết cả kinh, chán ghét mà gạt tay ra. Khí lực của Thượng Trang vốn không lớn, cứ như thế mà mặc nàng.

"Chúng ta không thể... Không thể nói chuyện sao?"

"Sao có thể?" Linh Khuyết cắn răng, "Ta và tỷ một chút cũng không liên quan!"

"Linh Khuyết..."

"Đừng gọi ta."

"Linh Khuyết!" Thượng Trang vẫn cố gắng đuổi tay nắm tay nàng ấy.

"Buông ra!" Linh Khuyết đưa tay đẩy nàng một cái.

Lưng đập vào vách tường, Thượng Trang nhịn không được mà rên một tiếng. Linh Khuyết kinh hãi, đưa tay định đỡ lấy, cuối cùng lại thu về. Thượng Trang nhíu mày nhìn nàng, nhỏ giọng: "Ta... Ta chỉ hi vọng chờ ta chết đi, gặp được cha mẹ, ta có thể nói với họ, muội sống rất tốt. Hi vọng muội thật sự tốt."

Nàng không chiếu cố tới muội muội, chỉ hi vọng chết đi gặp cha mẹ, bọn họ sẽ không trách nàng.

Ngày đó nghe An Lăng Vu nói nàng sắp chết, trái tim đã thắt chặt, hôm nay nghe chính miệng Thượng Trang nói, Linh Khuyết thật sự hoảng sợ. Nàng từng hận tại sao tỷ ấy không chết, nhưng nếu tỷ ấy chết đi, nàng vẫn không đành lòng.

"Ngài ấy có biết tỷ sắp chết không?"

Ngài ấy...

Thượng Trang nhắm mắt tựa vào vách tường, chậm rãi lắc đầu. Hắn không biết, vĩnh viễn sẽ không biết. Hắn ghét nàng, hận nàng vì đã phản bội hắn, hận nàng vì đã lừa hắn...

Một giọt nước mắt không tự chủ mà lăn xuống.

Bánh xe không ngừng lăn tròn, rời khỏi kinh thành ngày càng xa, cũng rời khỏi hắn ngày càng xa.

Từ nay về sau nàng sẽ biến mất khỏi cuộc sống của hắn.

Mà hắn chắc chắn sẽ trở thành một vị hoàng đế tốt.

Nàng chẳng qua chỉ là một hành khách qua đường trong cuộc đời Nguyên Duật Diệp.

Thấy nàng như vậy, Linh Khuyết bỗng nhiên không biết nói gì.

Qua một lúc lâu, Linh Khuyết mới lên tiếng: "Chuyện giữa Vương gia và tỷ chỉ là tin đồn." Nàng rất rõ ràng, trên người Linh Khuyết có tình hoa, không có khả năng chạm vào tỷ tỷ.

Thượng Trang cười tự giễu: "Vương gia hôn ta bị Thừa Tướng nhìn thấy." Đường như nói ra khiến tâm trạng tốt hơn, nàng nhìn Linh Khuyết, thấp giọng, "Ngài ấy không phải phu quân muội, muội nghe lời tỷ tỷ khuyên đi."

Linh Khuyết bật cười: "Không phải phu quân của ta nhưng ta lại không có cách nào không yêu hắn. Khi đó thân phận của tỷ và Vương gia có khác biệt, y không phải cũng yêu tỷ sao? Hôm nay Vương gia không yêu Diệp Trang, Diệp Trang cũng nguyện đi theo y. Đừng ngây thơ như thế, có là phu quân hay không và tình yêu, hai thứ không hề liên quan khi đem ra so sánh."

Nói chuyện với Linh Khuyết cả buổi ngược lại khiến Thượng Trang ngấy ra.

Qua nửa ngày, nàng bắt đầu đỡ dĩ mà cười, đúng vậy, là nàng hồ đồ rồi.

"Ngài ấy... Tốt chứ?"

"Tốt." Thượng Trang mỉm cười.

Phục Linh nói tốt, hắn nhất định là tốt, vì thế nàng không cần phải lo lắng.

Nghe vậy, Linh Khuyết cũng yên tâm. Nàng cuối cùng cũng chịu quay đầu nhìn Thượng Trang, thoáng chần chờ, mới hỏi: "Tới Thục Quận, tỷ định thế nào?"

"Ta còn có thể thế nào?" Nàng đã không còn tương lai rồi.

Một câu khiến Linh Khuyết không biết tiếp tục thế nào. Trên người tỷ ấy còn độc chưa giải, này giờ nói chuyện, nàng đúng là quên mất, bọn họ phảng phất như vừa hàn huyên mà thôi, lúc này nghĩ lại, cảm giác đau thương lại ập tới.

"Linh Khuyết..."

Linh Khuyết vội xoay người đi, cắn răng: "Đừng nói nữa, tỷ nghỉ ngơi đi." Nàng sẽ không dễ dàng tha thứ cho tỷ ấy như vậy, không bao giờ...

.....

Trong đêm, xe ngựa dừng lại.

Mặc Tầm đốt lửa bên ngoài, Thượng Trang không xuống xe, Phục Linh vội mang đồ ăn tối cho nàng. Thân thể nàng suy nhược, không thể ăn cơm, vì thế Nguyên Chính Hoàn cố ý phân phó nha hoàn chuẩn bị cháo.

Đang dứt cho nàng ăn, vô ý làm đổ lên vạt áo trước ngực, Phục Linh vội vàng lấy khăn lau đi. Đúng lúc này có người tiến vào, Phục Linh kinh hãi, đợi thấy người tới là Nguyên Chính Hoàn, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Thượng Trang đột nhiên nhớ tới cái bớt trên người y, ngược mắt hỏi: "Năm đó Thuần Giai Hoàng Hậu chỉ sinh một mình Vương gia thôi sao?" Chuyện này nàng luôn muốn hỏi, hôm nay xuất cung mới dám nói ra.

Nguyên Chính Hoàn giật mình, không biết vì sao nàng lại hỏi như thế.

Thượng Trang khó khăn cử động thân thể: "Vương gia có thể cho ta xem vết bớt trên người ngài được không?"

Y cho dù hoài nghi nhưng chỉ thoáng chần chờ, cuối cùng cũng đưa tay cời y phục, rất nhanh, cái bớt hình mặt trăng kia liền lộ ra.

Phục Linh vừa mới đưa mắt nhìn liền kinh ngạc hỏi: "O, vết bớt trên người Vương gia sao lại giống của Thừa Tướng đại nhân chứ?"

Trái tim Thượng Trang thắt chặt, quả nhiên là thế!

Mà Nguyên Chính Hoàn sắc mặt lập tức thay đổi, Mộ Dung Vân Sở?

Y nghĩ, y rốt cuộc cũng biết vì sao Mộ Dung Vân Sở theo dõi không buông tha như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dục Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 9: Giải thích

Thượng Trang nhìn Nguyên Chính Hoàn, tại sao lại có hai cái bốt hình trăng lưỡi liềm? Nàng không thể giải thích, cũng không biết Nguyên Chính Hoàn sẽ giải thích thế nào.

Y run sợ nửa ngày, không nói gì cả, bỗng nhiên xoay người rời đi.

"Vương..." Phục Linh quay về, vừa định mở miệng gọi thì y đã đi xa. Nhắc màn xe lên, lúc này y gọi Mạc Tầm tới, từ xa nhìn lại, nàng thấy sắc mặt Mạc Tầm vô cùng khó coi.

"Tiểu thư, rốt cuộc là chuyện gì? Sao có thể có hai cái bốt giống nhau đến thế?" Phục Linh quay đầu hỏi Thượng Trang, đột nhiên nghĩ tới khả năng nào đó, nàng la lên, "Năm đó Thuần Giai Hoàng Hậu sinh hạ hai hài tử?"

Nếu không, vì sao tiểu thư lại hỏi như vậy?

Thượng Trang hoàn hồn, chậm rãi lắc đầu.

Đây tuy là hoài nghi ban đầu của nàng, nhưng từ thần sắc của Nguyên Chính Hoàn vừa rồi, nàng biết đó là chuyện không có khả năng, trừ phi..

Không khỏi giật mình, nàng cắn môi, không muốn nghĩ tiếp.

Thấy nàng như thế, Phục Linh cũng không hỏi nhiều, chỉ nói: "Tiểu thư đừng nghĩ nữa, nghỉ ngơi đi." Nàng không muốn tiểu thư lại mệt nhọc, chuyện cái bốt kia vốn dĩ không liên quan tới các nàng, quan trọng là... Vương gia quan tâm tiểu thư.

Nàng đi rồi, Phục Linh cũng xuất cung, Cảnh Nhân Cung bị lửa thiêu rụi.

Nguyên Duật Diệp bất giác cười, hần trăm phương nghìn kế giữ nàng bên cạnh, tới hôm nay vẫn khó tránh...

Chậm rãi thu hồi suy nghĩ, mắt nhìn tầu chong trước mặt, hần mới mơ hồ nhớ thì ra bản thân vẫn là hoàng đế Tây Chu.

Xử lý xong tầu chong trong tay, cảm thấy trong lòng buồn bực, hần đứng dậy, ra ngoài.

Trương công công đứng nhìn từ xa, không dám tiến lên.

Đứng một lát, bên ngoài có một thị vệ chạy tới, bẩm báo: "Hoàng Thượng, bọn thuộc hạ sau khi dọn dẹp tàn tích của Cảnh Nhân Cung, phát hiện thứ này." Dứt lời, hần liến hai tay trình thứ gì đó.

Nguyên Duật Diệp định thần, là hai ngân châm.

Hần kinh hãi, trong đầu không khỏi nghĩ tới ngân châm tương tự từng cứu Vu Nhi ở Lê Quốc. Khi đó, hần còn nghi ngờ tất cả mọi người, chỉ là, tới cuối cùng vẫn không thể xác định.

Hôm nay không ngờ nó lại xuất hiện.

Trong đầu chậm rãi hiện lên cảnh người bên ngoài Cảnh Nhân Cung đêm đó.

Hần giật mình.

Tới tận lúc này, hần chưa từng nghĩ tới chuyện y biết võ công, chỉ là qua hai lần, mọi thứ không thể trùng hợp như vậy.

Buồng ngân châm trong tay xuống, hần trầm giọng: "Người đâu! Hoàn Vương xuất thành chưa?"

Thị vệ vội đáp: "Hồi Hoàng Thượng, sáng sớm Vương gia đã rời kinh."

Nguyên Duật Diệp, nhíu mày: "Chặn y cho trẫm!"

Sắc mặt Trương công công thay đổi, thấy thị vệ đã nhận lệnh lui xuống, hần không nói thêm gì, vừa định tiến lên lại thấy Mộ Dung Vân Sở trùng hợp tới.

Hần hành lễ với Nguyên Duật Diệp, mới nói: "Hoàng Thượng, thần có việc muốn bẩm báo."

Nguyên Duật Diệp cho tất cả lui xuống, nghe hần tiếp tục: "Thần đã phái người theo dõi đoàn xe của Hoàn Vương."

Nguyên Duật Diệp nhíu mày nhìn hần.

Mộ Dung Vân Sở không để lộ bất kỳ thần sắc khác thường, chỉ nói: "Hoàng Thượng cũng biết, năm đó Vương gia nói không tìm được thần y, nhưng theo thần biết, sự thật lại không phải như vậy. Vương gia chẳng những đã tìm được thần y, e rằng việc mắt không thể thấy, chân không thể đi cũng không phải sự thật."

Nguyên Duật Diệp kinh hãi, rất nhanh liền lấy lại bình tĩnh, hỏi: "Sao Thừa Tướng biết?"

"Thần nhìn thấy Vương gia gặp mặt thần y, ngay trong kinh thành!" Mộ Dung Vân Sở thông dong trả lời, "Thần đã mời thần y qua phủ."

"Thừa Tướng cho rằng cái gì?"

"Vương gia khi quân!" Mộ Dung Vân Sở nhẹ giọng.

Nguyên Duật Diệp khẽ cười, hay cho tội khi quân! Mộ Dung Vân Sở đúng là có việc giấu hần!

Hần không vạch trần, chỉ cười hỏi: "Trẫm thần tò mò, hoàng thúc nhọc lòng lừa gạt như thế rốt cuộc là vì điều gì?"

Trong lòng lóe lên tia sáng sắc bén, Mộ Dung Vân Sở thấp giọng: "Thần cũng rất muốn biết."

Nguyên Duật Diệp phát tay, vốn định cho Mộ Dung Vân Sở, nhưng trong một khắc, hần lại sửa miệng: "Trẫm muốn gặp thần y mà ngươi nói."

Mộ Dung Văn Sở không cự tuyệt: "Vâng, thần lập tức đưa bà ta tiến cung."

Nhìn bóng lưng hần xa dần, Nguyên Duật Diệp nắm chặt hai tay thành nắm.

Tất cả thắc mắc đều đã chậm rãi nổi lên mặt nước rồi!

Thoáng chần chờ, hần cuối cùng cũng nâng bước xuống bậc thang.

Trương công công vội đuổi theo, nhỏ giọng hỏi: "Hoàng Thượng muốn đi đâu?"

Hần không quay đầu, chỉ nói: "Úc Ninh Cung!"

Trương công công lại hỏi: "Có cần chuẩn bị kiệu không?"

Lúc này, hần không nói gì, chỉ có bước chân bên dưới ngày càng nhanh.

Trương công công thức thời không nhiều lời nữa.

Thời điểm Nguyên Duật Diệp tới Úc Ninh Cung, Thái Hậu đang nghỉ ngơi trong nội thất, chỉ có thể từ chơi đùa bên ngoài, cung nữ ở bên trông chừng. Thấy Nguyên Duật Diệp đi vào, cung nữ vội hành đại lễ.

Thế tử ngược mắt, thấy người tới là hần liền cười nói: "Hoàng đế thúc thúc, Thái Hậu nói tổ mẫu và nương của Đàm Nhi sắp tới với Đàm Nhi rồi." Thanh âm ní non của hài tử vang vọng khắp căn phòng.

Cung nữ vội cúi đầu, nhỏ giọng: "Thế tử, nô tỳ dẫn ngoài ra ngoài chơi." Dứt lời, nàng liền đuổi tay muốn kéo hần đi.

Thế tử lại vội chạy tới giữ chặt một góc áo bào của Nguyên Duật Diệp, ngẩng đầu: "Hoàng đế thúc thúc hôm nay có thể dạy Đàm Nhi học chữ không? Đàm Nhi phải đọc sách thật tốt, phải mau trưởng thành."

Không khỏi nhớ tới chuyện Hứa Thái Hậu gạt nỏ, nói rằng chờ nó trưởng thành, Tân Vương sẽ trở về. Nguyên Duật Diệp cúi đầu nhìn hài tử nhưng một câu cũng không nói.

"Thái Hậu." Cung nữ hành lễ với người đi ra.

Nguyên Duật Diệp hoàn hồn, thấy Thái Hậu tới thì không khỏi cười cười: "Mẫu hậu từ khi nào cũng học cách lừa gạt một hài tử vậy?" Hứa Thái Hậu và Tân vương phi căn bản không thể tới kinh thành.

Thái Hậu nhìn thế tử, không đáp, chỉ hỏi: "Hoàng Thượng đột nhiên tới đây là có chuyện gì sao?"

Nghe vậy, sắc mặt Nguyên Duật Diệp liền trở nên ngưng trọng, nâng bước đi về phía trước, trầm giọng: "Trẫm có mấy lời muốn nói riêng với mẫu hậu."

Thái Hậu không khỏi kinh hãi, nhìn thần sắc của hần, bà đương nhiên biết việc này vô cùng quan trọng. Quay đầu đuổi mọi người lui xuống, bà cùng Nguyên Duật Diệp tiến vào hồi thất.

Nguyên Duật Diệp đi sau, bất giác nói: "Trẫm biết mẫu hậu xưa nay không yêu thích trẫm, bởi vì trẫm không phải nhi tử của người."

Thái Hậu quay đầu, nhíu mi, nhưng lại cười hỏi: "Đang êm đẹp Hoàng Thượng sao lại nhắc tới việc này?" Mặc kệ bà có yêu thích hay không, Tiên Hoàng rốt cuộc vẫn truyền ngôi vị hoàng đế cho hần.

Hần khẽ cười: "Trẫm chỉ là muốn nói, mẫu hậu không thích trẫm cũng không sao, nhưng mẫu hậu phải nhớ, giang sơn xã tắc này là thiên hạ của Nguyên thị, mà người là mẫu hậu của trẫm. Trẫm chỉ muốn nhắc người, đừng quá từ tâm, tự như, đối với thế tử."

Ý tứ của hần, Thái Hậu đương nhiên hiểu.

Thế tử đã vào cung làm con tin, dưới gối bà không có tôn nhi, thời gian ở cùng thế tử lâu dài, bà bất giác đã thích nó, cũng không nỡ nhìn nó thất vọng, nhưng hôm nay Nguyên Duật Diệp trình trọng nhắc nhở như vậy, bà không khỏi cảnh giác vài phần.

Thái Hậu ho khan một tiếng: "Ai gia sẽ không quên thân phận của mình."

Nguyên Duật Diệp cúi đầu, lặng yên một lúc mới mở miệng: "Nếu có việc phải xuất cung, trẫm sẽ giao ngọc tỷ cho mẫu hậu."

Thái Hậu cả kinh, vội hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Chính hoàng đế giao ra ngọc tỷ cho bà chấp chính, đây chắc chắn là đại sự!

Thái Hậu nhìn chằm chằm người trước mặt, thấy sắc mặt hần không hề thay đổi mới biết, hần không hề nói đùa.

"Hoàng Thượng..." Thái Hậu cuối cùng cũng nhịn không được mà tiến lên, tuy bà không thích hần nhưng rốt cuộc hần vẫn là nhi tử của Tiên Hoàng, là thiên tử của Tây Chu hôm nay. Đúng như Vu Tu Dung nói, vì Nguyên Duật Diệp, bà mới có thân phận hiển hách như hiện tại. Bỏ qua những chuyện không vui, nếu không có hần, bà sẽ ra sao?

Tự hỏi, Thái Hậu đột nhiên muốn phá lên cười.

Đã từng, bà từng ý lại vào Tiên Hoàng, sau đó, bà vốn có thể dựa vào nhi tử của mình, nhưng hôm nay, bà đã bất tri bất giác ý lại vào Nguyên Duật Diệp.

Sự tình rốt cuộc bắt đầu từ khi nào, có lẽ chính bà cũng không nói ra.

Mà bà lại phát hiện một chuyện đáng buồn là, đây là sự thật.

Cuộc đời bà đều ý vào người khác.

Lúc nào cũng như vậy, bà xứng làm thái hậu sao?

.....

Xe ngựa chậm rãi chạy về hướng hoàng cung.

Thanh phu nhân bị điểm huyết tủa vào đem, sắc mặt không hề có tia khác thường. Bà nhìn Mộ Dung Vân Sở, mở miệng hỏi: "Sao ngươi nhận ra ta?"

Câu hỏi này từ lúc hấn bắt bà đi, bà đã hỏi nhiều lần, chỉ là người trước mặt chưa từng cho bà đáp án.

Lúc này, hấn đương nhiên sẽ không trả lời.

Thanh phu nhân không khỏi bức bối, chỉ là giờ phút này thật sự không có cách truyền tin cho Nguyên Chính Hoàn, cũng không biết y có tránh được đám người Mộ Dung Vân Sở phải đi theo dõi không.

Xe ngựa đi rất nhanh, Mộ Dung Vân Sở nhìn bà ta, trầm giọng: "Không cần cố gắng, ngươi không trốn được đâu. Yên tâm, ta sẽ không giết ngươi."

"Ngươi đưa ta đi đâu?" Thanh phu nhân cắn răng hỏi.

Hấn không nói lời nào.

Thời điểm xe ngựa dừng lại, bên ngoài truyền tới tiếng xa phu: "Thưa Tướng đại nhân, đã tới cửa cung rồi."

Thanh phu nhân chấn động, bật thốt lên: "Đưa ta tới đây làm gì? Ngươi..." Đột nhiên đưa bà tới hoàng cung, không lẽ hấn đã biết chuyện của Nguyên Chính Hoàn?

"Hoàng Thượng muốn gặp ngươi!" Hấn thấp giọng, phảng phất như đọc được tâm sự của bà, hấn cười nói, "Không cần hoài nghi, ta không biết chuyện của y, ta chỉ biết bản thân là ai." Một câu đã quá đủ!

.....

Người bên ngoài tới báo Mộ Dung Vân Sở đã tới, hiện chờ bên ngoài Ngự Thư Phòng. Lúc này, Nguyên Duật Diệp mới đứng dậy, rời khỏi tẩm cung của Thái Hậu.

Thái Hậu theo hấn ra ngoài, động môi, vốn muốn nói gì đó nhưng mãi tới khi hấn đã rời đi, một câu cũng chưa thốt ra.

Đúng lúc cung nữ dẫn thế tử tới, thế tử cười chạy lên trước, nhỏ giọng: "Thái Hậu, là tổ mẫu của Đàm Nhi tới sao?" Vừa rồi nó nghe cung nhân nói có ai đó tới, tuy không nghe rõ nhưng hấn đương nhiên hi vọng người đến là tổ mẫu và nương.

Thái Hậu sợ run lên, ngời xồm xuống kéo hài tử tới cạnh: "Bọn họ sẽ đến, chỉ cần Đàm Nhi nghe lời."

Nghe vậy, thế tử liền cao hứng: "Đàm Nhi sẽ nghe lời, sẽ ngoan ngoãn."

Thái Hậu miễn cưỡng cười cười, hài tử còn nhỏ, đương nhiên sẽ nghe lời bà, nhưng ngày sau lại không thể. Đưa mắt nhìn theo bóng lưng Nguyên Duật Diệp rời đi, Thái Hậu chậm rãi thu lại ý cười trên mặt, bà nghĩ, bà hiểu lời Nguyên Duật Diệp nói rồi.

Thời điểm Nguyên Duật Diệp đến Ngự Thư Phòng, thấy Mộ Dung Vân Sở đứng cùng Thanh phu nhân, hấn chỉ nhìn một cái, liền nâng bước vào trong.

Mộ Dung Vân Sở hành lễ, lại nghe hấn nói: "Thưa Tướng ra ngoài trước đi, trẫm muốn nói chuyện với bà ta."

Mộ Dung Vân Sở không khỏi giật mình, gạt đầu rồi ra ngoài.

Thanh phu nhân ngược mắt nhìn người trước mắt, không hành lễ, cũng không nói lời nào. Đột nhiên, hấn xông tới, Thanh phu nhân chưa kịp hoàn hồn, đã thấy hấn đưa tay giải huyết đạo cho mình.

Một hồi kinh ngạc đi qua, bà ta khinh miệt cười: "Hoàng Thượng không sợ ta chạy thoát sao?"

Nguyên Duật Diệp khẽ cười, thong dong ngồi xuống: "Ngươi không biết rồi." Hấn đúng là không ngờ, thần y lại là một nữ tử.

"Biết cái gì?"

"Hoàng thúc đang trên đường hồi kinh, chẳng lẽ ngươi không sợ ra ngoài rồi, bản thân sẽ không gặp được y?" Hấn ngược mắt nhìn bà ta, ngữ khí chắc chắn. Kỳ thật tình huống bên kia thế nào, hấn căn bản không biết.

Thanh phu nhân chấn kinh, bật thốt lên: "Chính Hoàn y..."

Chỉ bà từ ngắn ngủn cũng đủ khiến Nguyên Duật Diệp giật mình. Bà ta gọi y là "Chính Hoàn", xem ra tình cảm vô cùng đặc biệt, quan hệ tuyệt đối không đơn thuần là giữa đại phu và bệnh nhân, như vậy hấn càng tin rằng, điều hấn đoán là chính xác.

Kỳ thật một khắc Mộ Dung Vân Sở nói Nguyên Chính Hoàn đã tìm được thần y kia, hấn đã liên tưởng tới chuyện ở Văn Điền Quận. Khi đó Nguyên Chính Hoàn đưa Vu Nhi ra ngoài giải độc, hấn là đi tìm vị thần y này.

Nhưng độc trong người nàng ấy vẫn chưa được giải.

E rằng chỉ có một lời giải thích, đó chính là vị thần y này cũng không có thuốc giải.

Hấn không trả lời, trực tiếp mở miệng: "Trẫm muốn thuốc giải Mị tâm." Hấn cũng từ miệng Phục Linh mới biết, độc Vu Nhi trúng là Mị tâm.

An Lăng Tễ đưa nàng xuất cung đương nhiên là đi tìm Nguyên Chính Hoàn, nhưng hấn lại không ngờ, thần y lại bị Thừa Tướng giữ chân trong kinh thành.

Thanh phu nhân không khỏi nhớ tới nữ tử trúng độc kia, đúng rồi, nàng là phi tử của hoàng đế.

"Hoàng Thượng dựa vào cái gì mà cho rằng ta sẽ điều chế thuốc giải cho nàng ấy?"

Nguyên Duật Diệp đứng dậy, trầm giọng: "Dùng mạng của y!"

Thanh phu nhân tựa như vừa nghe một chuyện nhục cười, nhin không được mà bật cười thành tiếng. Cười xong, bà ta hỏi ngược lại hấn: "Hoàng Thượng đã quên chuyện mình làm rồi sao? Y trúng tình hoa, ta đây đã không có cách, hướng chỉ là kẻ khác." Về chuyện hấn nói Nguyên Chính Hoàn đang hồi kinh, bà nghĩ mình tin Nguyên Chính Hoàn, y thông minh như

vậy, chắc chắn có thể hóa dữ thành lành.

Sắc mặt Nguyên Duật Diệp đột nhiên thay đổi, nhủu mày: "Ngươi là thần y, chẳng lẽ ngươi nhìn không ra trong người y căn bản không phải tình hoa?"

Thanh phu nhân cả kinh mở to hai mắt, lạnh giọng: "Không thể nào!"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuý Phế Phi được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 10: Giải độc

Nguyên Duật Diệp khẽ cười, không gì là không thể. Đã đồng ý với Vu Nhi không giết y, hắn đương nhiên sẽ không dùng thứ không có thuốc giải. Khi đó Tiên Hoàng băng hà, Tề Hiền Phi cũng ra đi, mà mọi chuyện ở Hưng Viên đều chỉ về hướng Nguyên Chính Hoàn, hân hận, vì thế mới nghĩ ra cách này.

"Là tình cô!" Hắn trầm giọng.

Tình cô và tình hoa bất mạch đều không thể phát hiện, mà trước đó chính miệng hắn nói đây là tình hoa, mọi người đương nhiên sẽ tin tưởng không chút nghi ngờ.

Việc này, ngay cả Linh Khuyết hân cũng không nói.

Nghĩ tới, Nguyên Duật Diệp không khỏi cười cười. Kỳ thật hai chén rượu ngày đó đều không vấn đề, độc nằm trong rượu Nguyên Chính Hoàn uống trước đó.

Với tình tình của Vu Nhi, nằng chặc chắc sẽ đoạt hai chén rượu, hân đã biết, làm sao có thể hạ độc?

Thanh phu nhân chấn kinh, vô luận thế nào bà cũng không ngờ sự tình lại là như vậy. Nếu không phải thời điểm tới tìm bà Mạc Tầm nói Nguyên Chính Hoàn trúng tình hoa, nếu không phải tình hoa phát tác giống tình cô, bà có lẽ đã nghĩ tới khả năng này.

Nhìn chằm chằm người trước mặt, tình cô có thuốc giải, chỉ cần dùng máu người hạ độc làm thuốc dẫn là có thể giải.

"Hoàng Thượng đúng là dụng tâm lương khổ." Thanh phu nhân chậm rãi mở miệng, đây cũng là lần đầu tiên bà phải thay đổi cách nhìn một người, nhưng thật may, Nguyên Chính Hoàn vẫn còn cứu được.

Nguyên Duật Diệp chỉ trầm giọng: "Như thế trăm đã có thể giao dịch với ngươi chưa?" Hân không cần gì cả, chỉ cần thuốc giải mị tâm.

Sắc mặt Thanh phu nhân trầm xuống, qua nửa ngày lại hỏi: "Hoàng Thượng phái người bắt y hỏi kinh, như vậy cứu hay không cứu có gì khác nhau?"

Hân nhủu mày: "Y là hoàng thúc của trăm, cho dù hỏi kinh, trăm cũng chẳng thể làm gì. Không lẽ ngươi cho rằng trăm muốn giết y sao?"

Thanh phu nhân giật mình, hai tay nắm chặt thành nắm, bà đúng là hồ đồ rồi, sao lại nói như thế? Nam tử trước mặt là thông minh, nói không chừng đã nhìn ra manh mối trong câu nói của bà.

"Thân thể hoàng thúc đã khỏe trở lại nhưng không chịu nói với trăm một tiếng, việc này có gì tốt mà giấu diếm chứ?"

Thanh phu nhân im lặng không đáp, dùng mạng của nàng đổi mạng của Nguyên Chính Hoàn, với bà mà nói đương nhiên là có lợi, chỉ là lần này Nguyên Chính Hoàn hỏi kinh, e rằng không an toàn.

Quan hệ giữa bà và Nguyên Chính Hoàn đương nhiên do Mộ Dung Vân Sở nói với hân, mà cho đến hiện tại bà vẫn nghĩ không ra vì sao Mộ Dung Vân Sở lại biết bà?

Tuổi tác hân xấp xỉ Nguyên Chính Hoàn, theo lý mà nói sẽ không biết thân phận của bà.

Việc này quả thật kỳ quái.

"Ngươi không muốn lập tức đồng ý cũng không sao, trăm cho ngươi thời gian cân nhắc. Ngươi là thần y, trăm không có y thuật cao siêu như ngươi, nhưng việc hạ độc không hề thua kém, ngươi có thể từng bước thử xem." Hân tới bên cửa sổ, chấp tay sau lưng.

Thanh phu nhân cắn răng, lời hân nói, bà sao có thể không hiểu?

Trầm tư nửa ngày, Thanh phu nhân mới lên tiếng: "Độc trên người nàng do Bùi Nguyên Sùng Hạ, ta có thể nói Hoàng Thượng biết, trong tay Bùi Thiên Sùng chỉ có độc dược, không có thuốc giải. Hoàng Thượng muốn ta cứu người không phải là không thể, chỉ là hai mươi năm trước ta đã thề, có hai loại người quyết không cứu."

Nguyên Duật Diệp xoay người, nhìn chằm chằm bà ta: "Nói!" Nhìn chằm chằm vị thần y trước mặt, hân biết bà tính tình quái dị, tuy là thần y nhưng rất khi ra tay cứu giúp. Hân đúng thật không biết bà còn có "hai loại người không cứu".

"Người Bùi Thiên Sùng muốn giết, không cứu. Người Bùi Thiên Sùng muốn cứu, không cứu." Thanh phu nhân chậm rãi nói.

"Ngươi!"

Tóm lại là một câu, người có liên quan tới Bùi Thiên Sùng bà ta không cứu.

Thanh phu nhân không màng về thịnh nộ của hân, vẫn trầm giọng: "Thuốc dẫn giải tình cô đã nằm trong tay Hoàng Thượng, vậy nếu dùng mạng của ngài để đổi đổi không phải rất tốt sao?"

"Ngươi có ý gì?" Hân ngày càng cảm thấy quan hệ giữa bà ta và Nguyên Chính Hoàn không tầm thường. Hân thật không ngờ bà ta có thể vì Nguyên Chính Hoàn mà cân nhắc cẩn thận như vậy.

Thanh phu nhân nhìn hân, gần từng chữ: "Hoàng Thượng có thể dẫn độc lên người mình." Tay giấu dưới ống tay áo bỗng nhiên nắm chặt, bà chậm rãi nói: "Nếu không, ta không đổi."

Nguyên Duật Diệp cắn răng: "Nếu trăm không đồng ý? Người đừng quên, thứ hoàng thúc đang cần đang nằm trong tay trăm."

Thanh phu nhân cười chắc chắn: "Hoàng Thượng đã nói ta biết độc trên người Chính Hoàn không phải tình hoa, vậy ta còn sợ cái gì. Nếu nàng chết rồi, cả đời y sẽ không có được nàng, cho dù yêu cũng không chịu quá nhiều nỗi khổ đa thệ." Ngoài miệng tuy nói vậy nhưng trong lòng bà ta vô cùng rõ ràng, chỉ bằng vị trí của nữ tử kia trong lòng Nguyên Duật Diệp, hẳn nhất định sẽ đồng ý, mà bà cũng quyết không để Nguyên Chính Hoàn chịu khổ.

Nguyên Duật Diệp đột nhiên bật cười: "A, xem ra người cũng chẳng phải thần y gì."

Thanh phu nhân cũng cười nói: "Một tay giết người một tay cứu người, đây là chuyện quá thường tình. Nói như vậy, Hoàng Thượng đồng ý?"

Hắn hừ một tiếng, gạt đầu.

Chẳng qua là chút việc nhỏ mà thôi, hẳn sao có thể không đồng ý?

.....

Đêm nay Thượng Trang nghỉ ngơi trong xe ngựa, bên ngoài vô cùng an tĩnh, chỉ nghe tiếng còi lửa bập bùng. Phục Linh ở cạnh hầu hạ, đột nhiên nghe tiếng bước chân tới gần.

Nàng cả kinh mở to hai mắt, vừa nhấc màn xe lên liền thấy Mạc Tầm. Nha đầu kinh hãi, bật thốt lên: "Chuyện gì?" Trong tiềm thức của nàng, Mạc Tầm tới đây chắc chắn không có ý tốt.

Mạc Tầm chỉ lạnh lùng một câu: "Lên đường thôi."

"Hiện tại?" Đang là ban đêm, cách hừng đông còn rất lâu, sao lại không nghỉ ngơi?

Mạc Tầm không thèm đáp, xoay người rời đi.

Phục Linh vội vàng nhảy xuống xe ngựa đuổi theo, bất lấy ống tay áo của hắn: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Không có gì, sớm lên đường thì sớm tới nơi, tiểu thư nhà người người không cần đánh thức, ta chỉ đến nói với người một tiếng mà thôi." Hắn thấp giọng giải thích rồi nhanh chóng rời đi, bên kia còn phải thu dọn, nhanh chóng lên đường.

Phục Linh sững sờ đứng nhìn, hiện tại chỉ có thể lên xe ngựa. Thấy Thượng Trang còn đang ngủ, nàng cũng không nữa gọi.

Chỉ chốc lát sau, Linh Khuyết tới, đoàn xe lại lên đường.

Mạc Tầm đi theo bên cạnh xe ngựa của Nguyên Chính Hoàn, nhỏ giọng hỏi: "Chủ tử thật sự nghỉ kỹ rồi sao?"

Nguyên Chính Hoàn "Ừ" một tiếng: "Người bên kinh thành truy đuổi không ngừng, chúng ta không thể trì hoãn nữa. Nếu tính toán không sai, có lẽ còn hai canh giờ này nữa sẽ bị đuổi kịp."

An Lăng Vu nghe tới khản trương, gấp gấp nắm tay y, hỏi: "Tại sao lại đuổi theo chúng ta?"

Nguyên Chính Hoàn nhìn nàng, chỉ nhẹ giọng: "Việc này nàng không cần quản, không sao đâu."

An Lăng Vu tuy vẫn còn lo lắng nhưng y đã nói vậy, nàng liền không nhiều lời. Không tự chủ mà nhấc màn nhìn chiếc xe ngựa kia, nàng cắn môi, không lẽ là Hoàng Thượng phái người đến bắt Thượng Trang?

Nghĩ tới đây, An Lăng Vu không khỏi kinh hãi.

Như vậy Nguyên Chính Hoàn là đoạt nữ nhân của hoàng đế, tội danh này một khi bị định chính là xử tử.

Có điều nàng biết, muốn Nguyên Chính Hoàn buông tay Thượng Trang, đó là chuyện không thể nào. Lần nữa lặng lẽ nhìn y, thấy y không hề nhìn mình, tựa hồ đang rơi vào trầm tư, nàng cũng thức thời ngậm miệng.

Khi Thượng Trang tỉnh lại đã là ngày hôm sau, mặt trời đã lên cao. Cảm thấy trong người có chút khô nóng, nàng đưa tay gạt tấm chăn ra. Linh Khuyết nhìn nàng, không nói chuyện, chỉ có Phục Linh nhỏ giọng hỏi: "Tiểu thư tỉnh rồi sao? Hôm nay cảm thấy thế nào?"

Thượng Trang lắc đầu, muốn ngồi dậy.

Phục Linh vội đỡ nàng: "Tiểu thư định làm gì?"

"Ta muốn xem chúng ta tới đâu rồi." Đêm qua mặc dù mệt mỏi ngủ sớm nhưng tiếng bánh xe nhấp nhô luôn vang vọng bên tai, có lẽ là xe ngựa lên đường không ngừng nghỉ, điều này khiến nàng không khỏi nghi hoặc.

Phục Linh trả lời: "Nô tỳ cũng không biết đã tới đâu rồi." Dứt lời, nha đầu duỗi tay vén màn xe lên.

Thượng Trang nhìn ra ngoài, nhũn mảy. Đường tới Thục Quận phải đi về phía Tây, nhưng hiện tại nhìn mặt trời, bọn họ lại đang đi về phía Tây Nam.

Thật sự kinh hãi, Thượng Trang vội hỏi: "Hôm nay chúng ta phải đi đâu?"

Phục Linh sợ run lên, không đáp, ngược lại là Linh Khuyết quay đầu, cau mày nói: "Đương nhiên là đi Thục Quận." Việc này còn phải hỏi sao?

Thượng Trang nhích người lại gần cửa sổ, xác định bản thân không nhìn lầm, nàng liền cắn răng gọi: "Mạc Tầm..." Khí lực nàng không lớn, hiện tại gọi người thanh âm hoàn toàn bị tiếng bánh xe bao phủ.

Phục Linh không biết nàng định làm gì nhưng vẫn gấp gấp gọi: "Mạc thị vệ! Mạc thị vệ!"

Mạc Tầm đi đằng trước nghe Phục Linh đột nhiên lớn tiếng gọi mình, thoáng sững sốt, vội vàng cho ngựa đi chậm lại. Đội xe ngựa của Thượng Trang tới, qua cửa sổ hắn nhìn Phục Linh, hỏi: "Có chuyện gì?"

Phục Linh không nói lời nào, ngược lại là Thượng Trang lên tiếng: "Chúng ta đi đâu?" Đây không phải đường tới Thục Quận?

Nghe nàng hỏi vậy, Linh Khuyết kinh ngạc, ngây ra mà nhìn Mạc Tầm.

Mạc Tầm theo bản năng nhìn xe ngựa của Nguyên Chính Hoàn, quay đầu nói: "Ta chỉ nghe mệnh lệnh của chủ tử." Dứt lời, hần liền giục ngựa đi về phía trước.

Thượng Trang cắn môi, nghe Linh Khuyết ngồi cạnh hỏi: "Không phải đường đi Thục Quận sao?"

Phục Linh cũng bật thốt lên hỏi: "Vậy chúng ta đi đâu?"

Sắc mặt Thượng Trang ngày càng khó coi, phía Nam, nàng chỉ có thể nghĩ tới Lê Quốc. Nàng thật không ngờ Nguyên Chính Hoàn và người Lê Quốc vẫn còn liên hệ. Nàng thật sự nghĩ không ra, vì sao đang êm đẹp y không về Thục Quận, ngược lại muốn đi Lê Quốc.

Càng nghĩ, thân thể bắt đầu khó chịu. Phục Linh thấy sắc mặt nàng trắng bệch, vội khuyên: "Tiểu thư đừng suy nghĩ nhiều nữa, nghỉ ngơi đi. Vương gia nói chờ đến nơi sẽ có thuốc giải." Kỳ thật bọn họ phải đi đâu, nàng thật sự không rõ, có điều nàng mặc kệ là đi nơi nào, nàng chỉ cần nơi họ đến có thuốc giải của tiểu thư.

Thượng Trang khẽ cười, thuốc giải...

A, nàng còn không biết bản thân có thể chống cự tới lúc đó hay không, mà Thanh phu nhân, bà ấy sẽ nguyện ý cứu nàng sao?

Mạc Tầm thu ánh mắt về, nghe Nguyên Chính Hoàn hỏi: "Chuyện gì?"

"À, nàng ấy hỏi chúng ta đi đâu." Mạc Tầm hoàn hồn đáp, "Thuộc hạ không nói gì cả."

Sắc mặt Nguyên Chính Hoàn thoáng thay đổi, cũng không tiếp tục nhắc tới việc này, chỉ nói: "Bên phía sư phụ người không cần truyền tin, biết chúng ta không ở kinh thành, sư phụ sẽ tự rời đi." Nếu truyền tin, e rằng dễ bị bại lộ hành tung.

"Vâng."

Đoạn đường này, Nguyên Chính Hoàn không hề hạ lệnh nghỉ ngơi, mà nhóm truy binh vội vàng đuổi về hướng Thục Quận, e hắc chắn không ngờ y sẽ xuống Tây Nam.

Mười hai thành trì phía Tây Nam đã bị người Lê Quốc chiếm đóng.

Gần tới Vũ Thành, Nguyên Chính Hoàn cuối cùng cũng lên xe ngựa với Thượng Trang.

Y nắm chặt tay nàng, hỏi: "Thấy thế nào? Chúng ta sắp tới nơi rồi."

"Lê Quốc sao?" Nàng trầm giọng hỏi.

Phục Linh và Linh Khuyết đều kinh ngạc nhìn nàng, nàng nói, bọn họ đi Lê Quốc?

Linh Khuyết cả kinh hỏi: "Vương gia... Tại sao phải đi Lê Quốc?"

"Nếu trở về Thục Quận, giờ phút này e rằng đã bị tóm quay lại kinh thành." Bên ngoài truyền tới thanh âm lạnh lùng của Mạc Tầm.

Nguyên Chính Hoàn nhấp môi, không nói gì.

Xe ngựa đi ngang Lương Thành nhưng không vào trong, dù cách rất xa vẫn có thể ngửi thấy mùi hư thối. Mọi người không tự chủ cúi tay che miệng mũi, Nguyên Chính Hoàn đưa tay che miệng mũi giúp Thượng Trang, ánh mắt không tự chủ mà như tìm kiếm gì đó.

Thượng Trang bỗng nhiên cả kinh, người Lê Quốc từng hạ lệnh tàn sát dân trong thành, nơi này chẳng lẽ là...

Nghĩ tới, nàng gầy gù muốn đứng lên. Nguyên Chính Hoàn dùng sức giữ nàng lại, nhẹ giọng: "Đừng nhìn."

Mờ to mắt nhìn nam tử trước mặt, Thượng Trang miễn cưỡng cười hỏi: "Ngài nói xem người Lê Quốc sao phải làm như vậy? Những bá tánh đó chẳng qua đều là người tay trái gà không chặt." Thời điểm nói chuyện, nàng theo bản năng mà nhớ lại tuổi thơ, cả thôn bị cường đạo đồ sát. Cha nàng, nương nàng, còn cả hàng xóm láng giềng đều bị chúng giết chết.

Thân thể nhịn không được mà run rẩy.

Linh Khuyết cũng theo lời nàng mà hồi tưởng tới chuyện kia, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt. Không giống Thượng Trang, nàng chỉ cần quay đầu liền có thể nhìn thấy thành trì phía xa, cho dù khoảng cách xa như vậy, chắc chắn nhìn không rõ, nhưng trong một khắc, nàng sợ hãi tới căn bản không dám quay đầu.

Nguyên Chính Hoàn nắm chặt tay Thượng Trang, trầm giọng: "Có đôi khi, giết người là bất đắc dĩ."

Thượng Trang vẫn cười: "Nhưng mạng của họ là do phụ mẫu cho." Ai có thể có quyền đồ sát bọn họ?

"Thượng Trang."

Tàn sát dân chúng trong thành, ngay từ đầu ai cũng không nghĩ tới việc này, ai cũng không ngờ, chỉ tiếc, Lê Quốc đã không còn vốn liếng khai chiến với Lê Quốc.

Nhìn nữ tử trước mặt, nàng là nữ tử Nguyên Duật Diệp yêu, dùng nàng đương nhiên có thể uy hiếp hắn, chỉ là hôm nay, y đã không thể làm được nữa rồi.

Bàn tay to lớn chậm rãi lướt qua gương mặt tái nhợt của nữ tử.

Thượng Trang quay đầu, thấp giọng: "Ta biết, là thù quốc thù nhà."

Ánh mắt nam tử xiết chặt, không tự chủ mà cười cười, nàng quả nhiên đã đoán được.

Phục Linh nghe không hiểu gì cả, nàng chỉ biết cuộc đối thoại giữa tiểu thư và Vương gia khiến nàng như lạc đường trong sương mù.

Linh Khuyết đương nhiên cũng không hiểu hết, nhưng có vài điều nàng có thể nghe ra, không tự chủ mà bật thốt lên hỏi: "Vương gia có quan hệ với người Lê Quốc?"

Nguyễn Chính Hoàn nhìn nàng, khẽ cười: "Không chỉ có ta, muội cũng có quan hệ."

Linh Khuyết giắt mình, đứng vậy, mọi người đều cho rằng nàng là công chúa Lê Quốc, hiện tại nghe Nguyễn Chính Hoàn thẳng thắn như vậy, nội tâm không khỏi xoắn xýt. Theo bản năng mà nhìn Thượng Trang, nàng và Thượng Trang đều rõ ràng, nàng không phải công chúa Lê Quốc.

Phục Linh "A" lên một tiếng, chấn động nhìn mấy người trong xe, có điều tiểu thư đã không nói gì, nàng cũng không dám nhiều chuyện.

Nhìn Nguyễn Chính Hoàn, giờ khắc này Thượng Trang mới dám khẳng định suy nghĩ của mình.

Nàng xác thật đã đoán được thân phận của y từ lúc biết y không trở về Thục Quận, ngược lại đi về hướng Lê Quốc, mà khởi đầu của hoài nghi chính là hai cái bốt hình trăng lưỡi liềm kia. Không thể có hai cái bốt giống hệt nhau xuất hiện, cho dù là song sinh cũng không thể nào.

Khả năng duy nhất chính là có người giả mạo.

Cho nên, Nguyễn Chính Hoàn căn bản không phải Nguyễn Chính Hoàn.

Đầu ngón tay run lên, nàng nghĩ, có lẽ nàng đã biết y là ai.

Thảo nào ngày đó nàng nói người Lê Quốc sẽ không trợ giúp y, y lại nói, vĩnh viễn không có ngày như vậy.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì y chính là thái tử Lê Quốc, Tiểu Dự.

Y đối tốt với Linh Khuyết vì y cho rằng Linh Khuyết là muội muội của mình, là công chúa Lê Quốc.

Nhìn không được mà nghiêng đầu nhìn Linh Khuyết, trên mặt muội ấy đều là cả kinh.

Lúc này, xe ngựa đột nhiên dừng lại, xung quanh tựa như truyền tới rất nhiều tiếng bước chân.

Thanh âm của Mạc Tầm truyền tới: "Chủ tử, người của Bùi tướng quân tới tiếp ứng."

Màn xe bị nhấc lên, một vị phó tướng ở bên ngoài trông thấy y liền vội quỳ xuống: "Điện hạ đã trở về!"

Y gật đầu, chỉ hỏi: "Bùi tướng quân đâu?"

"Đang đợi điện hạ ở Vũ Thành phía trước."

Nguyễn Chính Hoàn gật đầu, hạ lệnh tiếp tục lên đường.

Linh Khuyết cuối cùng cũng hoàn hồn, vội hỏi: "Vương gia ngài..."

Phục Linh cũng cả kinh mở lớn hai mắt, đôi môi run rẩy, một câu cũng nói không nên lời.

Y quay đầu nhìn Linh Khuyết, nhẹ giọng: "Linh Khuyết, muội nên đổi cách xưng hô rồi." Y là hoàng huynh của nàng, không phải vương gia gì cả.

Ngày đó ở Thành vương phủ, thời điểm vô tình phát hiện ngọc bội kia, y liền biết thân phận của nàng. Dùng trăm phương ngàn kế để nàng ấy ở cạnh, vì sao chứ, đương nhiên là để chiếu cố muội muội thất lạc nhiều năm này.

Linh Khuyết giắt mình nhìn y, thay đổi xưng hô? Thay đổi thế nào?

Trong đầu dường như hiện lên tình cảnh ngày đó, nàng vẫn còn nhớ khi ấy trời đổ mưa rất to, nàng ở trước cửa Thành vương phủ phát hiện Nguyên Duật Diệp bị thương, kỳ thật còn mơ hồ nhìn thấy một bóng người rất giống Nguyễn Chính Hoàn.

Chỉ là người trong thiên hạ ai cũng biết, Hoàn Vương tàn tật, sao có thể đứng lên?

Về sau nghe nói hành thích Nguyên Duật Diệp là người của Thái Tử, nàng lúc này mới tin bản thân đã nhìn lầm.

Hôm nay nghĩ lại, cả người nhìn không được mà run rẩy, nàng mở miệng, run giọng nói: "Ngày ấy khiến hần bị thương vốn không phải người của Thái Tử, là ngài..."

Lúc này còn cần hỏi y tại sao phải làm như vậy sao?

Bởi vì y là thái tử Lê Quốc, bởi vì Nguyên Duật Diệp là vương gia Tây Chu, mà ngay từ đầu, hần đã nhìn chăm chăm y. Nguyên Duật Diệp luôn cho rằng Nguyễn Chính Hoàn không hề lạnh nhạt như vẻ bề ngoài, hần luôn cho rằng sau lưng y đang che giấu gì đó, chỉ là điều tra nhiều năm như vậy, một chút kết quả cũng không có.

Lời Linh Khuyết nói khiến Thượng Trang cũng cả kinh.

Phục Linh cũng không tự chủ mà nghĩ tới lúc trước, nàng từng ở Hoàn Vương phủ nhìn thấy một bóng đen, chỉ là thời điểm đuổi theo lại gặp Mạc Tầm. Mạc Tầm còn nói, là nàng nhìn lầm. Việc này nàng từng kể với tiểu thư.

Thượng Trang giắt mình nhìn y, thì ra giả họa cho người của Nguyên Duật Phong là y.

A, khi đó Thái Hậu còn là hoàng hậu, bà ta một mực cho rằng y là cọng rơm cứu mạng, nhưng bà ta lại không biết tiếng xấu huynh muội Lâm thị phải chịu là chủ ý của y.

Nguyễn Chính Hoàn không phủ nhận, lần đó hần thật sự muốn giết Nguyên Duật Diệp, chỉ tiếc đột nhiên có một đám người khác tới, mạng của Nguyên Duật Diệp cũng nhiều lần khiến y trần trọc.

Về sau, biết muội muội của mình đang ở Thành Vương phủ, chuyện ở Hung Viên lần đó, y biết Linh Khuyết yêu Nguyên Duật Diệp, vì thế mới tha cho hần, lại không ngờ sau sự tình kia khiến y hối hận không thôi, vì thế hiện tại, y quyết sẽ không nhượng bộ.

.....

Chạng vạng mới tới Vũ Thành.

Mạc Tầm vén màn xe lên, kêu bọn họ xuống.

Phục Linh kinh ngạc nhìn hắn, không cử động. Hắn không nhìn nàng, chỉ hướng Nguyễn Chính Hoàn mà nói: "Chủ tử."

Xuyên qua màn xe bị nhấc lên, Thượng Trang thấy Bùi Nguyên Sùng tới, trái tim không tự chủ mà đập loạn nhịp.

Mạc Tầm lại kéo Linh Khuyết: "Công chúa, mời xuống xe."

Linh Khuyết kinh hãi, dùng sức gạt tay hắn ra, cả giận quát: "Ta không phải công chúa."

Lúc này Bùi Thiên Sùng đã tới gần, nghe Linh Khuyết nói thế liền lạnh giọng: "Thân phận của công chúa chẳng lẽ còn không rõ ràng sao? Mạc Tầm, mời công chúa vào trong!" Dứt lời, ông ta nhìn Nguyễn Chính Hoàn, cung kính nói, "Điện hạ, mời."

Nguyễn Chính Hoàn không nhìn ông ta, chỉ quay đầu nhìn Thượng Trang, cúi người ôm nàng.

Thượng Trang hoảng sợ cầm lấy tay y, lắc đầu: "Vương gia..." Nàng vẫn quen gọi y "Vương gia".

Nơi này từng giam cầm nàng, hôm nay tuy thân phận đã sáng tỏ nhưng trong lòng rớt cuộc vẫn ám ảnh. Nhớ tới khi đó Bùi Thiên Sùng trong tang lễ của phu nhân bắt nàng đi, nàng lại run sợ.

Nguyễn Chính Hoàn chăm chú nhìn nàng, đột nhiên hỏi: "Nếu ta không phải thái tử Lê Quốc, nàng có nguyện ý đi theo ta không?"

Thượng Trang không khỏi ngầy ra, chưa kịp hoàn hồn đã nghe y cười nhạt: "Vậy nàng chỉ cần coi ta là Nguyễn Chính Hoàn là được." Dứt lời, y lần nữa cúi người cúi tay.

Nhưng Phục Linh đã đẩy y ra thật mạnh, lớn tiếng: "Hoàng Thượng và thiếu gia đều tin tưởng Vương gia nên mới giao tiểu thư cho ngài, ai lại ngờ độc trên người tiểu thư là do Vương gia hạ!"

"To gan!" Bùi Thiên Sùng quát một tiếng, rút kiếm đâm về hướng Phục Linh..

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dục Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 11: Hắc ảnh

Phục Linh sợ hãi kêu lên, ngay lúc một đạo bạch quang hiện lên trước mắt, một bóng đen lách mình nhanh chóng chắn trước mặt nàng. Mũi kiếm đã đâm qua y phục của nam tử, Bùi Thiên Sùng phẫn nộ nhìn Mạc Tầm, định mở miệng mắng, lại nghe Mạc Tầm lạnh giọng: "Chẳng qua chỉ là một nha đầu, Bùi tướng quân làm gì tức giận như vậy?"

Bùi tướng quân không phục, chuẩn bị phản bác thì nghe Nguyễn Chính Hoàn lên tiếng: "Bùi tướng quân đưa Linh Khuyết lui xuống đi."

Nghe vậy, Bùi Nguyên Sùng không thể nhiều lời, lập tức gọi người vào kéo Linh Khuyết đi.

Linh Khuyết giãy giụa, không ngừng kêu: "Thả ta ra! Không phải nói ta là công chúa sao! Buông ra..."

Nơi này đều là người Lê Quốc, ai cũng không nghe nàng nói, tới lúc cần thiết, họ luôn ép giải nàng đi.

Phục Linh vẫn chưa hoàn hồn, đã thấy Mạc Tầm xoay người nhìn mình, trầm giọng: "Không muốn chết thì ngày sau nói chuyện cẩn thận một chút!" Dứt lời, hắn đưa mắt nhìn thoáng qua Thượng Trang.

Thượng Trang cũng bị dọa sợ, ai lại ngờ động tác của Bùi Thiên Sùng lại nhanh như vậy?

Duỗi tay nắm chặt tay Linh Khuyết, cả người nàng vẫn còn run rẩy.

Phục Linh lúc này mới có phản ứng, quay đầu nhìn nàng, miễn cưỡng nở nụ cười: "Không sao rồi tiểu thư."

"Sau này không được nói lung tung nữa." Nàng nhẹ giọng dặn dò. Bùi Nguyên Sùng không phải Mạc Tầm, ông ta sẽ không hạ thủ lưu tình với Phục Linh. Nghĩ tới đây, nàng bắt gặp nhìn Mạc Tầm, thật cảm kích hắn, bất luận thế nào, hắn cũng vừa cứu mạng của Phục Linh.

"Nô tỳ nhớ rồi." Phục Linh gật đầu thật mạnh. Hiện tại nàng không thể chết, nàng chết rồi, một mình tiểu thư phải làm sao đây?

"Vào đi." Nguyễn Chính Hoàn thấp giọng, lần này, y không duỗi tay ôm lấy nàng.

Phục Linh đỡ Thượng Trang đứng dậy, trên người nàng ấy không còn sức lực, chỉ có thể dựa vào Phục Linh mà xuống xe. Phục Linh ôm lấy nàng ấy, một câu cũng không cầu xin giúp đỡ. Trong lòng vẫn tức giận, nếu không phải nàng mở miệng gọi thiếu gia, ít nhất hiện tại, có lẽ thiếu gia đã đưa tiểu thư đi.

Cần mồi, nàng thật hận vì hôm nay lại để tiểu thư rơi vào tay người Lê Quốc, không khỏi nhớ tới trước kia, Hoàng Thượng ngàn dặm xa xôi tới Văn Diên Quận cứu nàng ấy, nhưng hiện tại, bọn họ phải làm sao đây?

An Lăng Vu cũng từ trên xe ngựa xuống, nàng mở mắt nhìn tất cả diễn ra phía trước, không thể tin nổi. Đưa mắt nhìn Nguyễn Chính Hoàn, nàng thấp giọng hỏi: "Hoàn, đây là chuyện gì..."

Nguyễn Chính Hoàn không nói chuyện, chỉ nghe Mạc Tầm lên tiếng: "Diệp Trang cô nương vào trong trước đi, ngoài này gió lớn." Dứt lời, hắn tiến lên ý bảo nàng đi trước.

An Lăng Vu chần chờ, cuối cùng chỉ có thể nâng bước.

"Tiểu thư ỏn không?" Phục Linh nhỏ giọng.

Thượng Trang gật đầu, khẽ cười để nàng ấy yên tâm.

Thời điểm vào Hồ Thành, đường phố không còn một bóng người Tây Chu. Thượng Trang không biết họ đã bắt đi, hay có nguyên nhân này khác, nhưng nhìn Bùi Thiên Sùng phía trước, hai tay không khỏi nắm chặt thành nắm.

Tàn sát bá tánh trong thành...

Không khỏi hoang mang, bởi vì nàng biết mệnh lệnh lớn như vậy Bùi Thiên Sùng không thể hạ xuống.

Như thế, chỉ có thể là...

Bỗng nhiên ngược mắt nhìn bóng lưng nam tử, nàng khép nhẹ hai mắt.

Y từng nói, có đôi khi giết người là bất đắc dĩ, bọn họ đều có lý do của mình, nhưng hành động này, nàng không có cách nào nhìn thấu.

Nơi ở của phủ doãn hiện tại đã trở thành chỗ tạm thời của Người Lê Quốc.

Nguyên Chính Hoàn an bài một căn phòng gần rừng trúc, rất an tĩnh, dựng thẳng mũi lên liền có thể ngửi thấy mũi trúc nhàn nhạt thanh tao.

Phục Linh diu Thượng Trang nằm xuống, vừa định đứng lên lại bị giữ chặt. Phục Linh kinh hãi, vội nhìn nàng, hỏi: "Tiểu thư sao vậy?"

Thượng Trang nhú mày, chần chờ một hồi mới hỏi: "Người nói xem, có phải ca ta và Hoàng Thượng đều biết ta đang ở cùng Vương gia không?" Lời này, nàng ấy chưa bao giờ nói với nàng, là nàng ấy lừa nàng.

Phục Linh gạt mình, lúc này mới nhớ thời điểm ở cửa thành, dưới tình hình cấp bách nàng đã rồng to lên, giờ phút này nghe tiểu thư hỏi, nàng chỉ biết ngáy ra.

"Phục Linh..."

Phục Linh cắn môi, quỳ xuống: "Tiểu thư, thiếu gia và Hoàng Thượng đều biết. Nô tỳ đã hứa với thiếu gia, nói người ở cạnh Vương gia chắc chắn sẽ an toàn, kêu thiếu gia yên tâm. Hoàng Thượng... Hoàng Thượng nói, chỉ cần tiểu thư có thể sống sót, người ở cùng ai cũng đều có thể."

Thượng Trang gạt mình, thì ra mọi người đều biết, chỉ có mình nàng không rõ...

A, Phục Linh còn nói gì, Nguyên Duật Diệp tưởng nàng đã chết sao?

Khi đó hẳn nói, chỉ cần Nguyên Chính Hoàn không còn, nàng sẽ được rời khỏi hoàng cung. Nhưng hôm nay, Nguyên Chính Hoàn chưa chết, hẳn lại đồng ý để nàng ở cạnh y, chỉ cần nàng không chết.

Khóe môi khẽ động, nàng vốn muốn nói gì đó, nhưng đột nhiên một câu cũng không thể nói ra lời.

Thật không thể tưởng tượng, một người kiêu ngạo bá đạo như thế lại có thể nói ra lời này?

Thời điểm đó, trong lòng hẳn đang có tâm tình gì?

Thượng Trang cắn răng, thân thể run lên.

"Tiểu thư." Đáy mắt Phục Linh ầm ầm nước, nước nờ gọi nàng.

Thượng Trang nắm chặt tay Phục Linh, nhỏ giọng: "Ta mệt rồi, muốn ngủ một chút."

Định tiếp tục nói nhưng thấy nàng đã nhắm hai mắt lại, Phục Linh chỉ đành đứng dậy ra ngoài.

Nơi này là một tiểu viện độc lập, có ba gian phòng, nàng ở sương phòng ngay cạnh tiểu thư. Chỉ là, nàng lại không hề cảm thấy một mùi lúc này, có lẽ vì đây là chỗ của người Lê Quốc, nội tâm không cách nào thoải mái.

Tiểu thư đã dặn, không được nói chuyện lung tung trước mặt Bùi Thiên Sùng, vừa nghĩ tới ông ta, nàng liền cảm thấy buồn nôn.

Bất tri bất giác đã ra ngoài tiểu viện, xa xa vô tình nhìn thấy Mạc Tầm, ánh mắt của hắn cũng trùng hợp nhìn về phía bên này, hai người đều ngáy ra.

Hắn đi tới, trầm giọng: "Không có việc gì thì đứng ngoài." Ở đây khắp nơi đều là người của Bùi Thiên Sùng, tính tình Phục Linh lỗ mãng, ai biết nàng sẽ lại gây ra họa gì? Mà hắn không thể từng thời từng khắc ở cạnh trông chừng.

Thấy Phục Linh không nói lời nào, biết nàng vì chuyện của họ mà tức giận, Mạc Tầm không định nhiều lời, xoay người rời đi.

Đi được vài bước, chợt nghe Phục Linh đứng sau gọi: "Mạc thị vệ..."

Một tiếng này, nàng phải lấy hết dũng khí mới có thể gọi.

Mùi nàng rất thích, ngay lúc hắn xoay người, nàng đã có thể ngửi ra mùi thuốc nhàn nhạt trên người hắn. Là thuốc trị thương! Vì cứu nàng mà bị thương!

Nghe tới, nha đầu bất giác cắn môi nhìn người trước mặt.

Thoáng chần chờ, nàng cuối cùng cũng nâng bước chạy tới, chỉ vào ngực hắn, hỏi: "Cái này.. Là vì ta sao?"

Mạc Tầm gạt mình run lên, theo bản năng cúi đầu nhìn, xấu hổ đáp: "Chỉ là chút trầy xước mà thôi."

Cũng chẳng biết tại sao, Phục Linh lại chần động. Cảm thấy bối rối, nàng nói năng có chút lộn xộn: "Vậy sao? Để ta bôi thuốc giúp người." Dứt lời, chẳng quản gì khác, nàng duỗi tay tìm kiếm hộp thuốc trên người hắn.

Đội Mạc Tầm có phản ứng, hộp thuốc mỡ kia đã ở trên tay Phục Linh, hần cứ thế bị nàng kéo đi, đẩy mạnh vào một gian phòng.

Kỳ thật với khí lực của hần, Phục Linh căn bản không thể làm gì, nhưng một khắc đó, hần lại không có cách nào chống đỡ nữ tử trước mặt.

Y phục trên người bắt đầu bị cời bỏ, Mạc Tầm mới hoàn hồn, vội bắt lấy tay nàng, trầm giọng hỏi: "Một cô nương như ngươi sao có thể làm chuyện như vậy?" Bất luận thế nào, bọn họ rốt cuộc vẫn là nam nữ có khác biệt.

Sắc mặt Linh Khuyết trắng bệch, cắn răng nói: "Ta còn từng hầu hạ Vương gia thay y phục, ngươi có ý kiến sao?" Nàng quên mất thân phận của Nguyên Chính Hoàn, vẫn như trước mà gọi y là "Vương gia".

Mạc Tầm đen mặt, qua nửa ngày mới mở miệng: "Sau này không được gọi Vương gia."

Lúc hần nói chuyện, Phục Linh đã cẩn thận để lộ bả vai hần ra. Vết thương đúng thật không sâu, nhưng thật sự không giống trầy xước thông thường mà hần nhẹ nhàng băng quơ.

Nàng mở nắp thuốc, không thèm đếm xia mà hỏi bật lại: "Vậy thì gọi là gì?" Chuyện này, nàng thật sự không biết.

"Ngài là Thái Tử điện hạ của chúng ta, là thiếu chủ của Lê Quốc!" Mạc Tầm ngược mắt nhìn nàng.

Phục Linh lạnh lùng hừ một tiếng, thời điểm tay chạm vào da thịt hần, nàng dùng lực thật mạnh: "Lê Quốc sớm đã bị Tây Chu chúng ta tiêu diệt, nơi nào còn có Thái Tử?"

Mạc Tầm đau tới nhú máu, nhưng nghe lời này của nàng, sắc mặt hần trầm xuống, đưa tay bóp chặt cổ tay nàng, nghiêm nghị mắng: "Lời ta nói ngươi không nghe sao? Còn nói lung tung, ta... Ta..."

"Ngươi thế nào?" Phục Linh trừng mắt, ngang ngược hỏi.

Mạc Tầm tức giận, đưa một tay lên. Phục Linh cũng không có ý định tránh, vẫn như trước mà ngẩng mặt: "Đánh đi, dù sao cũng không phải lần đầu!"

Nam tử cắn môi, cuối cùng đành buông tay xuống, chỉ là tay kia vẫn giữ chặt cánh tay nàng, lạnh giọng: "Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?" Hần phát hiện nha đầu này ngày càng khó quản, đúng là bị làm hư rồi!

Phục Linh nhìn hần, thanh âm bất giác nhỏ xuống: "Ngươi thả ta và tiểu thư rời khỏi nơi này, ta đương nhiên sẽ không nói lung tung."

"Không thể!" Hần lập tức cự tuyệt.

Mặc dù chán ghét Thượng Trang, hần cũng không thể không màng tình cảm của chủ tử dành cho nàng. Trong lòng hần cũng tình tường, Nguyên Duật Diệp cũng giống chủ tử nhà hần, hiện tại giữ Thượng Trang ở lại, với bọn họ là trăm lợi không hại.

"Mạc thị vệ..." Ngữ khí của Phục Linh thoáng mềm xuống, nàng biết, đây là đại sự, không thể vì một lời của nàng mà thay đổi suy nghĩ của hần, mà hần cũng không phải người xử trí theo tình cảm như vậy.

Kêu hần thả các nàng đi tương đương với việc phản bội Nguyên Chính Hoàn, với Mạc Tầm, đây là điều không có khả năng.

Nghĩ nghĩ, Phục Linh lại nói: "Trong tay chủ tử ngươi không có thuốc giải của tiểu thư, có lẽ là đang nằm trong tay vị tướng quân kia. Nhưng ta nhìn thế nào cũng không thấy ông ta sẽ giao thuốc giải ra, nếu đã vậy, ngươi không sợ tiểu thư sẽ không qua khỏi sao?" Đã không thể gọi "Vương gia", vậy nàng dứt khoát gọi "chủ tử ngươi", tuy rằng lúc gọi có chút gượng ép nhưng rốt cuộc nàng vẫn không thể gọi Nguyên Chính Hoàn là "Thái Tử điện hạ".

Mạc Tầm sợ run lên, Bùi Thiên Sùng không cảm, ông ta căn bản không có thuốc giải.

Chỉ là, cho dù có, Phục Linh nói đúng, bọn họ không có khả năng giao ra thuốc giải đơn giản như thế.

Gạt tay Phục Linh ra, hần cài lại nút thắt, đứng lên: "Việc này không cần suy nghĩ, ta sẽ không giúp các ngươi rồi đi, có bản lĩnh, tự các ngươi đi đi."

Phục Linh mở to hai mắt nhìn hần, kêu bọn họ tự đi? Nói đùa gì vậy, đừng nói hôm nay thân thể tiểu thư chống đỡ không nổi, cho dù độc trên người đã giải rồi, các nàng cũng không có khả năng trốn đi.

Mạc Tầm nhìn nàng, nâng bước ra ngoài.

Phục Linh xoay người nhìn theo bóng lưng hần, cắn răng: "Mạc thị vệ, ngươi chưa khiến ta chán ghét như hôm nay! Ta thật ghét ngươi!"

Bước chân chậm lại, hai tay nắm chặt thành nắm, hần không hề xoay người, vẫn như trước rồi đi.

"Bịch" Phục Linh tức giận ném hộp thuốc xuống đất, mà nam tử trước mặt không chút chần chừ, trực tiếp ra ngoài.

.....

Linh Khuyết bị dẫn vào phòng, ngoài cửa có hai thị vệ trông coi.

Không biết đây là ý của Nguyên Chính Hoàn hay mệnh lệnh của Bùi Nguyên Sùng.

Mấy lần định lao ra, nàng bị ngăn cản, cả đám người đều cung kính gọi nàng là "Công chúa", nhưng họ một bước cũng không cho nàng ra ngoài.

"Ta muốn gặp Vương gia!"

Một thị vệ nhìn nàng, cúi đầu: "Công chúa hồ đồ rồi, đó là Thái Tử điện hạ, là hoàng huynh của ngươi, ngươi sao có thể gọi ngài ấy là Vương gia?"

"Ta không phải công chúa! Nói bao nhiêu lần rồi, ta không phải!" Hiện tại thì hay rồi, mặc kệ nàng nói gì cũng đều không có ai tin tưởng.

Thị vệ không nhiều lời nữa, chỉ ngăn cản, không cho nàng ra ngoài.

Nguyên Chính Hoàn và Bùi Nguyên Sùng đứng từ xa mà nhìn.

"Điện hạ, công chúa..." Bùi Thiên Sùng nhủ mảy mìn nữ tử bên kia.

Nguyễn Chính Hoàn cảm thán một câu: "Chỉ trách ta không sớm tìm được muội ấy." Hoặc là khi đó y nên trực tiếp giết Nguyễn Duật Diệp, như vậy Linh Khuyết sẽ không thể hãm sâu vào.

Muội ấy không ngừng nói mình không phải công chúa, muội ấy sao có thể không phải công chúa?

Hai tay nắm chặt thành nắm đấm, sắc mặt Nguyễn Chính Hoàn tái nhợt.

Bùi Thiên Sùng thấy vậy, vội thấp giọng: "Việc này điện hạ không cần lo lắng, đợi thời gian qua lâu, công chúa sẽ tự hiểu."

Nguyễn Chính Hoàn xoay người, nhìn ông ta, nói: "Lần này trở về gặp tướng quân, ta đây muốn hỏi một chút, việc này ai sẽ chịu trách nhiệm?"

Bùi Thiên Sùng cả kinh, vội đáp: "Đương nhiên là Hoàng Thượng!" Ông ta thật không rõ y đang có ý gì?

Nguyễn Chính Hoàn cười cười: "Nếu là vậy, sao người dám hạ độc nàng?"

"Điện hạ, đó là vì kiềm chế hoàng đế Tây Chu." Ông ta vội vàng giải thích.

"Người suy nghĩ thật chu toàn, còn dùng mị tâm?" Ông ta dùng mị tâm là vì trong tay hắn không có thuốc giải. Muốn cứu người, tất nhiên phải tìm được thần y, mà Thanh phu nhân lại không cứu người liên quan tới Bùi Thiên Sùng.

Bùi Thiên Sùng vốn không có ý định để Thượng Trang sống!

Nguyễn Chính Hoàn lạnh giọng: "Ít ngày nữa sư phụ sẽ Vũ Thành."

Sắc mặt Bùi Thiên Sùng thay đổi, tay nắm chặt trường kiếm trên thắt lưng, nhưng một câu cũng không nói.

"Ân oán giữa hai người cũng nên giải quyết rồi." Dứt lời, không thèm nhìn ông ta, y lập tức đi về phía trước.

"Điện..." Lên tiếng, lại không biết nên nói cái gì, sắc mặt Bùi Thiên Sùng trở nên nặng nề, không đi theo.

Thị vệ ngoài cửa thấy Nguyễn Chính Hoàn tới, lập tức hành lễ.

Linh Khuyết nghe tiếng của y liền chạy ra, gọi: "Vương gia tới rồi, mau thả ta ra!"

Y trực tiếp vào trong, cho người đóng cửa lại, mới nói: "Ta đã nói rồi, muội nên gọi ta 'hoàng huynh'."

Linh Khuyết giật mình, sau nửa ngày mới phản bác: "Ta không phải muội muội ngài!"

Ôn nhu đưa tay xoa mái tóc nữ tử, y cau mày: "Sao vẫn không nghe lời như vậy? Muội là công chúa Lê Quốc ta, đã nhớ chưa?"

Gạt tay y ra, Linh Khuyết bắt giác lui nửa bước: "Ta không phải, ta... Ta là Diệp Trang, ta mới là Diệp Trang! Ngài vẫn không rõ sao? Thượng Trang, Diệp Trang, chúng ta là tỷ muội!" Nàng có tỷ tỷ, cho nên sao có thể là công chúa Lê Quốc?

Nguyễn Chính Hoàn giật mình, nhìn chằm chằm nàng hồi lâu, mới cười hỏi: "Muội nói bấy bọ gì đó?" Trang Nhi của y mới là Diệp Trang, mà nàng ấy và Thượng Trang căn bản không có quan hệ.

"Ta không nói bậy, ta là muội muội của Thượng Trang, ta là muội muội của tỷ ấy!" Vội vàng giải thích, vì khẩn trương mà hơi thở cũng gấp gáp, nàng mở to hai mắt nhìn y, sắc mặt tái nhợt, bờ môi cũng vậy.

Bùi Thiên Sùng đứng từ xa nhìn, ông ta mơ hồ nghe bên trong có tiếng nói chuyện, mặc dù nghe không rõ nhưng có vẻ tình hình không tốt, chỉ là nhóm chủ tử đang nói chuyện, ông ta không thể xông vào.

Xoay người liền thấy An Lăng Vũ đứng sau, nữ tử này thiếu chút đã gả cho Nguyễn Chính Hoàn, nếu không có những việc kia, e rằng nàng sớm đã trở thành nữ chủ nhân của họ, cho nên đối với nàng, Bùi Thiên Sùng vẫn cung kính.

Ông ta thấp giọng hỏi: "Cô nương có việc muốn tìm điện hạ sao?"

"Hả?" Nghe tiếng người hỏi, An Lăng Vũ mới hoàn hồn, đợi nhìn rõ người trước mặt, nàng vội giải thích, "Ta... Ta chỉ là tùy tiện đi ngang mà thôi."

Nàng cũng không nói rõ bản thân muốn làm gì, chỉ là vô tình trông thấy Nguyễn Chính Hoàn và Bùi Thiên Sùng đứng đây, nàng liền tới, sau đó lại thấy Nguyễn Chính Hoàn vào phòng của Linh Khuyết.

Nàng cũng không biết muốn nói gì, chỉ là linh hồn như muốn vào kia cùng y.

Nàng nghĩ, có lẽ nàng điên rồi.

Linh Khuyết là muội muội y, trong lòng y chỉ có một mình Thượng Trang. Như vậy, nàng còn lo lắng điều gì?

Nghe vậy, Bùi Thiên Sùng liền nói: "Cô nương vẫn là đừng tùy tiện ra ngoài, nơi này rất loạn, vạn nhất cô nương xảy ra sơ suất gì, điện hạ trách tội xuống thì không nói. Để ta tiễn cô nương về phòng." Dứt lời, ông ta duỗi tay, làm tư thế mời.

An Lăng Vũ mỉm cười chưa xót, hôm nay Nguyễn Chính Hoàn nào còn thời gian quan tâm tới nàng? Y còn sợ nàng gặp chuyện sao?

Nhìn Bùi Thiên Sùng, nàng bắt đầu đi xoay người. Nàng biết, có rất nhiều chuyện đã được chú định sẵn, ai cũng chạy không thoát, ai cũng không thay đổi được.

Nàng chợt nhớ tới thời điểm cái nam trang ra khỏi nhà, khi đó ở Thục Quận, nàng gặp được y, đôi mắt đẹp như sao trời.

Nàng đứng cạnh y, y nhàn nhạt hỏi nàng: "Cô nương đang đợi ai?"

Mặt nàng liền ửng hồng, kinh ngạc không rõ vì sao y vừa nhìn liền nhận ra nàng là nữ tử, về sau mới biết thì ra y căn bản không thể nhìn thấy, nhưng thính lực lại vô cùng tốt.

Nàng đi theo y, cứ ngỡ đây chính là bắt đầu của hạnh phúc.

Lại không biết.

A, nàng thật không thể làm gì!

Đi ngang qua tiểu viện của Thượng Trang, bước chân thoáng chậm lại nhưng nàng không hề dừng bước, chỉ thuận miệng hỏi: "Bùi tướng quân, trong tay ngài thật sự có thuốc giải mị tâm sao?"

Bùi Thiên Sùng không biết tại sao nàng lại hỏi như vậy, chỉ trực tiếp đáp: "Không có."

Không có!

Nội tâm lặng lẽ niệm một lần, cũng chẳng biết tại sao, An Lăng Vu cảm thấy có chút thư giãn.

Không khỏi kinh ngạc, thì ra nàng hi vọng Thượng Trang chết.

Vì sợ nàng ấy cướp đi Nguyên Chính Hoàn sao? Có lẽ vậy.

Hít một hơi thật sâu, nàng đứng là nữ nhân xấu, mặc dù biết ca ca yêu nàng ấy nhưng không mong nàng ấy sống sót. Kỳ thật Thượng Trang cũng giống như nàng, đều là người số khổ. Nếu nàng ấy có thể ở cùng ca ca, ca ca chắc chắn sẽ không làm tổn thương nàng ấy. Chỉ tiếc, giờ phút này ca ca không thể ở cạnh nàng ấy nữa rồi.

Không thấy nàng nói gì thêm, Bùi Thiên Sùng cũng im lặng, chỉ đi phía sau.

Mà An Lăng Vu lại đột nhiên dừng bước, thoáng chần chờ, xoay người đi về phía tiểu viện kia.

"Diệc Trang cô nương!" Bùi Thiên Sùng gọi nàng nhưng nàng như không nghe thấy, trực tiếp đi qua bên kia.

Phục Linh trùng hợp đang ở gian ngoài, nghe trong sân có tiếng bước chân liền sợ run lên, vừa đứng dậy, cửa phòng đã bị mở ra. Thấy người tới là An Lăng Vu, Phục Linh kinh hãi, lại thấy Bùi Thiên Sùng sau lưng nàng, lập tức tỏ vẻ chán ghét, cắn răng hỏi: "Các người làm gì?"

Dứt lời, Phục Linh trực chắn ngang tại cửa, tiểu thư còn đang ngủ, nàng không muốn bất kỳ kẻ nào vào quấy rầy.

An Lăng Vu ngoái đầu nhìn vào trong, chỉ hỏi: "Nàng ấy đâu?"

Phục Linh gạt mình, vội vàng đưa tay đẩy nàng ấy ra, trầm giọng: "Không được vào!" Bọn họ là người cùng một bọn, làm hại tiểu thư còn chưa đủ sao?

Kỳ thật An Lăng Vu cũng không rõ vì sao lại ma xui quỷ khiến tới đây, giờ phút này bị Phục Linh đẩy bả vai một cái, nhất thời đứng không vững, trật chân. Nhịn không được mà rên một tiếng, nàng cúi người xoa cổ chân, nhàu mảy.

Bùi Thiên Sùng kinh hãi, vội hỏi: "Bị thương sao?"

Phục Linh không hề sợ hãi, ngược lại có chút đắc ý. Không phải Mạc Tâm không muốn nàng nói lung tung sao? Vậy nàng không nói, trực tiếp động thủ là được?

Trật chân chỉ là vết thương nhỏ, không cần phải vậy!

Nàng trực tiếp đẩy An Lăng Vu ra ngoài.

An Lăng Vu không ngờ Phục Linh còn đẩy một cái, theo bản năng đỡ lấy khung cửa. Đáy mắt Bùi Thiên Sùng đứng sau đã ngưng tụ tức giận, đưa tay hung hăng nắm chặt y phục của Phục Linh, dùng sức kéo nàng ra khỏi cửa, lạnh giọng: "Chẳng qua là một nha đầu cũng có thể kiêu ngạo như vậy, chủ tử chắc cũng không hơn gì!" Hiện tại Nguyên Chính Hoàn và Mạc Tâm đều không ở đây, ông ta đương nhiên phải giáo huấn nha đầu này một chút!

"Buông ra!" Phục Linh cắn răng kêu, ra sức giãy giụa.

Khí lực trên bàn tay kia thật ghê gớm, trực tiếp bóp chặt cổ tay nàng: "Là tay này đẩy người đứng không, vậy chặt cánh tay này!" Dứt lời, ông ta liền rút thanh chủ thủy đeo trên thắt lưng ra.

An Lăng Vu sợ tới sắc mặt trắng bệch, vội nói: "Tướng quân, không thể!"

"Không cần người cầu xin!" Phục Linh quát.

Hai mắt Bùi Thiên Sùng đỏ lên, đưa tay chém xuống. Phục Linh cuối cùng cũng hoảng sợ, theo bản năng giãy giụa, đột nhiên, ngọc bội trong túi gắm theo đó trượt ra.

Bùi Thiên Sùng mở to hai mắt, đây không phải...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 5 - Chương 12: Vỡ tan thành từng mảnh

Phục Linh vội nắm chặt ngọc bội, xác định nó không sao mới thở phào nhẹ nhõm. Đây là đồ tiểu thư đặc biệt giao cho nàng, không thể làm hỏng.

Bùi Thiên Sùng mở to hai mắt nhìn chăm miến miến ngọc bội, mặc dù nàng đã cầm trọn nó trong tay nhưng chỉ cần nhìn qua một cái, ông ta lập tức nhận ra.

Ngọc bội này, mười lăm năm trước ông ta tận mắt nhìn thấy một lần. Thời điểm Lê Quốc diệt vong, Hoàng Hậu vội vã nhét vào vớ công chúa, đúng rồi, là một đôi, bởi vì không kịp đưa cho Thái Tử, vì thế tất cả đều đặt trên người công chúa.

Nhưng tại sao nha đầu trước mặt lại có thứ này?

Trường kiếm không thu lại, ông ta đưa tay nắm cổ tay Phục Linh, lạnh giọng hỏi: "Ngọc bội này làm sao ngươi có?" Nguyên Chính Hoàn nói phát hiện khối ngọc bội trên người Linh Khuyết, như vậy một nửa còn lại khẳng định cũng ở trên người nàng ấy, mà Nguyên Chính Hoàn sớm đã đoán được thân phận của Linh Khuyết, cho nên không truy cứu khối ngọc bội kia ở đâu.

Chỉ là làm sao ngờ được, nửa kia lại ở trên người Phục Linh.

Phục Linh giật mình nhìn người trước mặt, sợ run nửa ngày mới dám mở miệng: "Không cần ngại xen vào!" Đó là đồ của tiểu thư, một tướng quân Lê Quốc như ông ta quản làm gì?

"Nói!" Ngự khí của Bùi Thiên Sùng ần ần sát khí.

An Lăng Vu sợ hãi, vội xòe tới trước bắt lấy ống tay áo Bùi Thiên Sùng: "Tướng quân đừng làm hại nàng ấy!"

Nàng cho rằng Bùi Thiên Sùng sẽ gây bất lợi cho Phục Linh, tuy rằng nàng ấy là nha đầu của Thượng Trang, tuy nàng hận Thượng Trang, nhưng nàng không hề muốn làm hại người vô tội.

Bùi Thiên Sùng quay đầu nhìn An Lăng Vu, lúc này mới phát hiện bản thân thất thố. Định thần, ông ta buông lỏng tay, lại hỏi: "Từ đâu có ngọc bội này?"

Thấy thái độ của ông ta đã tốt hơn, Phục Linh không kịp thích ứng, nhìn chăm chăm người trước mặt hồi lâu, lại cúi đầu nhìn ngọc bội trong tay, cắn răng đáp: "Đây là đồ của tiểu thư nhà ta, người rút cuộc muốn biết cái gì?" Chẳng lẽ là vì thấy ngọc bội này đáng giá? Phục Linh Linh đột nhiên muốn cười, ông ta là Bùi Thiên Sùng, làm sao có thể hỏi nàng những lời này?

Có điều càng nghĩ, trong lòng càng bất an, tay không tự chủ mà nắm chặt ngọc bội.

Bùi Thiên Sùng bỗng nhiên mở to hai mắt, nàng ta nói cái gì?

Ngọc bội này...

Vội đưa mắt nhìn căn phòng bên kia, là đồ của nàng ấy?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thấy sắc mặt Bùi Thiên Sùng thay đổi, An Lăng Vu không biết đã có chuyện gì, vừa định mở miệng hỏi liền nghe phía sau truyền tới động tĩnh. Mọi người theo bản năng quay đầu nhìn, chỉ thấy Nguyên Chính Hoàn đứng cách đó không xa, tay đỡ lan can khẽ run lên, trên mu bàn tay đã nổi đầy gân xanh khiến người ta kinh sợ.

"Hoàn." Chẳng biết tại sao, thấy y như vậy, An Lăng Vu không khỏi tiến lên, chỉ là chân vừa trật, hiện tại vừa cử động liền đau tới nhũn mảy.

Phục Linh cũng kinh hãi, thấy y bỗng nhiên tới đây liền vội dùng sức thu tay về, nhưng Bùi Thiên Sùng lập tức dùng sức mở tay nàng ra.

Ngọc bội quen thuộc lộ ra trước mắt khiến sắc mặt Nguyên Chính Hoàn tái nhợt.

Y cho rằng miếng ngọc bội thứ hai sẽ ở trên người Linh Khuyết, nhưng nàng ấy lại nói, nàng ấy không có, mà nó hiện tại đang ở trên người Thượng Trang. Y chỉ nghĩ là nàng gạt mình, y chỉ nghĩ nàng là vì trả thù y không cho nàng về với Nguyên Duật Diệp, vì muốn y thống khổ nên mới nói như thế, đầu gối, sự thật lại là thế này?

Hít một hơi thật sâu, bước chân cuối cùng cũng động, y nâng bước vào phòng Thượng Trang.

"Vương gia!" Phục Linh muốn theo vào, lại bị Bùi Thiên Sùng giữ chặt. Giờ phút này sao có thể cho kẻ khác vào, ngay cả ông ta cũng khiếp sợ, chuyện này sợ là...

Bùi Thiên Sùng cắn răng, dùng sức kéo Phục Linh rời đi.

Phục Linh lập tức giãy giụa, lớn tiếng kêu: "Tiểu thư! Tiểu thư! Các ngài muốn làm gì tiểu thư? Vương gia, ngài định làm gì?"

Ngọc bội kia rốt cuộc cất giấu huyền cơ gì, vì sao sắc mặt bọn họ đều thay đổi? Nàng không biết, cho nên nội tâm mới hoảng loạn.

Bùi Thiên Sùng nhũn mảy, đưa tay điểm huyệt Phục Linh. Phục Linh nháo cái không nói ra lời, nhúc nhích cũng không được, chỉ có thể trợn lớn hai mắt nhìn ông ta.

An Lăng Vu cắn môi nhìn theo bóng lưng của nam tử, nàng lo lắng cho y, nhưng y căn bản không thèm nhìn nàng. A, không khỏi cười chua xót, một chút nàng cũng không bằng Thượng Trang sao?

Vì sao trong mắt y chỉ có mỗi nàng ấy? Một chút tình cảm cũng không muốn cho nàng sao?

Nước mắt chậm rãi rơi xuống.

Nghe Bùi Thiên Sùng ra ngoài tới tiền sảnh về, nàng vội đưa tay lau nước mắt.

Rất nhanh liền có nha hoàn tới, cẩn thận dìu nàng rời đi.

Thượng Trang ở trong phòng đột nhiên nghe Phục Linh thất kinh la lớn, lập tức mở mắt, bật thốt lên gọi: "Phục Linh..." Theo bản năng muốn ngồi dậy, không ngờ đã thấy Nguyên Chính Hoàn đứng trước mép giường.

Không khỏi cả kinh, nàng liền ngẩng ngẩng cả người.

Nguyên Chính Hoàn đứng đó một lúc mới chậm rãi tiến lên, ngồi xuống, chậm rãi mở hai tay, miếng ngọc bội kia an tĩnh nằm trong tay y.

Thượng Trang cúi đầu nhìn, trái tim trầm xuống, ngược mắt hỏi: "Sao lại ở trong tay Vương gia?" Ngọc bội không phải nàng đã giao cho Phục Linh rồi sao?

Câu hỏi của nàng khiến tay Nguyên Chính Hoàn run lên, nàng hỏi sao lại nằm trong tay y, không phải hỏi nó từ đâu đến. Sự thật lần nữa chứng minh lời Linh Khuyết kể, Thượng Trang

biết rõ ngọc bội này, bởi vì nó vốn thuộc về Thượng Trang.

Tay bỗng nhiên nắm chặt ngọc bội, y nhủ mày nhìn nữ tử trước mặt.

Thượng Trang bị y nhìn tới tim đập loạn nhịp, chỉ cho rằng y đã biết chuyện Linh Khuyết không phải công chúa Lê Quốc, đang định giải thích, lại nghe y lẩm bẩm: "Nàng sinh vào tháng ba năm Canh Ngọ, Linh Khuyết sinh vào tháng giêng năm Tân Mùi..."

Đang êm đẹp, sao y lại nhắc tới ngày sinh của nàng và Linh Khuyết?

"Vương gia vì sao lại nói điều này?" Thượng Trang khó hiểu nhìn y.

Nguyên Chính Hoàn lúc này mới hoàn hồn, sắc mặt rất không tốt, dường như phải hạ quyết tâm rất lớn mới mở miệng: "Theo lời Linh Khuyết nói, nàng căn bản không thể sinh vào thời điểm đó."

Thượng Trang không khỏi giật mình, đúng vậy, nếu theo cách tính của Nguyên Chính Hoàn, Linh Khuyết muốn sinh đủ tháng thì phải chào đời vào tháng hai.

Khóe miệng khẽ động, nàng ngược mắt cười nói: "Bởi vì năm trước đó là năm nhuận." Nhuận một tháng, cho nên Linh Khuyết mới có thể chào đời vào tháng một.

Không ngờ Nguyên Chính Hoàn lại cười bất lực: "Ta đã điều tra, năm đó căn bản không hề có tháng nhuận!"

Thượng Trang cả kinh, thân thể không tự chủ mà lao đảo, run giọng hỏi: "Ngài nói cái gì? Năm đó sao có thể không có tháng nhuận? Nương sao có thể lừa gạt chúng ta?"

Nhìn sắc mặt của nàng, trái tim Nguyên Chính Hoàn trầm xuống, qua hồi lâu mới trầm giọng: "Nàng và Linh Khuyết căn bản không phải thân tỷ muội." Nói ra lời này, y đưa tay xoa xoa lồng ngực, y nghĩ, giờ khắc này trái tim mình nhất định rất đau đớn.

Không phải...

Thượng Trang hoảng sợ nhìn người trước mặt, y rốt cuộc đang muốn nói gì với nàng.

Nàng và Linh Khuyết... Không phải thân tỷ muội?"

"Vương gia định nói điều gì?" Nàng miễn cưỡng cười hỏi, tay đỡ mép giường đã không ngừng run rẩy, nàng sợ nàng sẽ không kiên trì được mà ngã xuống.

Y nhìn nàng, động môi, rất lâu sau mới có dũng khí mở miệng: "Ta luôn cho rằng Linh Khuyết là muội muội ta..." Tuy rằng khi đó tuổi của Linh Khuyết không đúng, y chỉ nghĩ rằng vì bảo vệ nàng, người nuôi dưỡng nàng mới nói sai tuổi thật, lại không ngờ, thì ra căn bản không phải như thế!

Thượng Trang, tuổi của nàng vừa vặn trùng khớp, hoàn toàn phù hợp với muội muội y.

Mà trên người nàng cũng có một miếng ngọc bội.

Trái tim xiết chặt, thân thể Thượng Trang liền lao đảo. Nam tử vội vàng đỡ lấy nàng, đau đớn nhíu mày mà nhìn. Thượng Trang thấy y động môi, nhưng một câu cũng không thể nói.

Y cho rằng Linh Khuyết là muội muội y...

A, câu nói này chẳng lẽ còn chưa đủ rõ ràng sao.

Y là đang nói nàng biết, muội muội của y không phải Linh Khuyết, mà là nàng!

Là nàng!

Thượng Trang cắn răng, từ lúc bắt đầu biết ngọc bội kia thuộc về hoàng thất Lê Quốc, nàng vẫn chưa từng hoài nghi chính mình hay Linh Khuyết một trong các nàng là công chúa Lê Quốc, bởi vì nàng tin bọn họ là thân tỷ muội.

Nhưng Nguyên Chính Hoàn lại tới nói, năm đó căn bản không có tháng nhuận!

Tại sao nương lại gạt nàng? Tại sao...

Thân thể bắt đầu khó chịu, ánh mắt chậm rãi trở nên mơ hồ, nàng cũng không biết đó có phải nước mắt hay không.

"Thượng Trang!" Thấy nàng khác thường, Nguyên Chính Hoàn vội đưa tay bắt mạch, sắc mặt thay đổi, lập tức điểm mấy huyệt đạo trên người nàng, lớn tiếng gọi, "Mạc Tầm!"

Bên ngoài, Bùi Nguyên Sùng nghe tiếng của Nguyên Chính Hoàn liền đẩy cửa vào, hỏi: "Điện hạ có gì phân phó?"

Nguyên Chính Hoàn lúc này mới hoàn hồn, Mạc Tầm căn bản không ở đây, y đúng là hồ đồ rồi. Phần nộ nhìn Bùi Nguyên Sùng, sự phụ không có ở đây, tìm đại phu khác cũng vô dụng.

Tâm trạng Bùi Nguyên Sùng trầm xuống, theo bản năng nhìn nữ tử nằm trên giường.

"Bùi tướng quân xem việc tốt mình làm đi." Nguyên Chính Hoàn cắn răng.

"Điện hạ..." Bùi Thiên Sùng cúi đầu, ông ta nghĩ, mình hiểu ý Nguyên Chính Hoàn nói rồi. Tay không tự chủ mà nắm chặt bội kiếm, ông ta bắt đầu thấy hối hận, có điều, ông ta sao có thể ngờ tới chứ?

Thời điểm nhận được tin mà tới, Mạc Tầm chỉ thấy một mình Phục Linh bị điểm huyệt đứng bên ngoài. Hấn chân chờ, cuối cùng trực tiếp xông vào trong. Bùi Thiên Sùng đứng nhìn từ xa, thấy Nguyên Chính Hoàn sắc mặt tái nhợt canh giữ bên giường Thượng Trang, sắc mặt ông ta cũng trắng bệch.

Giờ phút này Mạc Tầm cũng không biết phải nói gì, hấn không biết y vì lo lắng cho thân thể của nàng, hay vì quan hệ của họ.

Huỳnh muội...

Ai có thể ngờ sự thật lại là như vậy, hấn cũng chưa từng nghĩ tới. Hôm nay biết rồi, cũng không biết đối với chủ tử rốt cuộc là chuyện tốt hay chuyện xấu đây. Khẩn trương nhìn y, lúc

rời kinh, y nói Thanh phu nhân đã đưa thuốc cho y, hắn không biết đó rốt cuộc là thứ gì, nhưng từ đó về sau, tình hoa trên người y không còn phát tác, hắn cũng yên tâm, mà hiện tại biết được quan hệ giữa Thượng Trang và y, Mạc Tầm đột nhiên cảm thấy, đây có lẽ là một cơ hội.

Hắn biết, kỳ thật ý nghĩa này đối với y tàn nhẫn thế nào.

Chần chờ, Mạc Tầm vẫn quyết định tiến lên trước, nhẹ giọng gọi: "Chủ tử." Hắn đỡ lấy y, mới phát hiện toàn thân y lúc này lạnh lẽo đến đáng sợ.

Mạc Tầm kinh hãi, vội nói: "Chủ tử về phòng trước đi, Thanh phu nhân rất nhanh sẽ tới, ngài đừng lo lắng."

Hôm nay đã biết thân phận của Thượng Trang, Thanh phu nhân có lẽ sẽ cứu nàng chăng?

Nghĩ lại tâm trạng cũng vô cùng hoảng loạn, hắn mấy lần còn ra tay định giết Thượng Trang, nếu khi đó không thu tay kịp thời, chủ tử chắc chắn hận hắn tới chết.

Bùi Thiên Sùng cũng tiến lên khuyên nhủ: "Điện hạ về nghỉ ngơi trước đi, công... Công chúa ở đây đã có mặt tướng." Ông ta không quen gọi Thượng Trang là "công chúa", nhưng cho dù không quen cũng phải tập thích ứng.

Mạc Tầm vội diu Nguyên Chính Hoàn, mà y không nói một câu cũng không nói.

Hai người tới cửa, Nguyên Chính Hoàn đột nhiên dừng bước, trầm giọng: "Mạc Tầm, lần này, tta thật sự sai rồi."

Y vừa dứt lời, Mạc Tầm liền cảm thấy cả người y mềm nhũn, hắn vội vàng đỡ lấy y: "Chủ tử!"

Bùi Thiên Sùng theo sau, thấy y như vậy liền lớn tiếng gọi: "Đưa điện hạ về phòng, tranh thủ thời gian mời đại phu tới!"

Mạc Tầm đưa y ra ngoài, thoáng nhìn qua Phục Linh, khẽ giật mình, nhanh chóng đưa tay giải huyết đạo cho nàng, trầm giọng: "Đi theo ta!"

Phục Linh biết dùng thuốc, hắn nhìn rất rõ ràng, có lẽ nàng không dùng lại ở dùng thuốc đơn giản như vậy, điểm này từ cách nàng chiếu cố Thượng Trang có thể nhìn ra.

Phục Linh trừng mắt nhìn hắn, không đi theo, nhanh chóng xoay người chạy vào phòng: "Tiểu thư! Tiểu thư!" Mân che vừa nhấc帘 thấy Thượng Trang nhắm mắt nằm trên giường, nàng chấn động, vội vàng nhào lên trước bất mạch. Nha đầu cắn răng, vội lấy ra hộ tâm hoàn Mộ Dung Vân Sở đưa ngày đó cho tiểu thư uống một viên.

"Còn không qua phòng điện hạ?" Bùi Thiên Sùng bước tới, duỗi tay kéo nàng đi.

Phục Linh hung tợn trừng mắt liếc nhìn ông ta: "Cút!" Bọn họ thật sự muốn hại tiểu thư tới chết mới chịu bỏ qua sao?

Nước mắt nhịn không được mà chảy xuống, nàng nhớ Nguyên Duật Diệp, nhớ An Lăng Tễ.

Loạn xạ lau khô nước mắt, nha đầu vẫn trừng mắt nhìn Bùi Thiên Sùng, muốn giết thì giết nàng đi, nếu không, nàng sẽ không rời tiểu thư nửa bước.

Bùi Thiên Sùng tức giận tới muốn rút kiếm ra, chỉ là nhìn nữ tử trên giường, ông ta bỗng nhiên nhớ tới thân phận hiện tại của nàng. Nghiến răng nhìn Phục Linh, nàng là thị nữ của công chúa, mặt mũi này ông ta đương nhiên sẽ cho nàng.

Thời điểm An Lăng Vu nhận được tin chạy qua, bên cạnh Nguyên Chính Hoàn chỉ có một mình Mạc Tầm. Nha hoàn diu nàng vào trong, Mạc Tầm thấy người tới là nàng liền để nàng ngồi bên giường.

An Lăng Vu nhìn Nguyên Chính Hoàn, đau lòng duỗi tay xoa xoa mặt y, hỏi: "Ngài ấy sao rồi?"

Ánh mắt Mạc Tầm lóe lên, nhỏ giọng: "Mấy ngày nay quá mệt nhọc, nghỉ ngơi một chút sẽ không sao. Làm phiền Diệc Trang cô nương ở lại, Mạc Tầm lui xuống trước, lát nữa sẽ cho người mang thuốc tới. Chủ tử trước giao cho cô nương." Dứt lời, hắn liền xoay người rời đi.

Hôm nay đã biết thân phận của Thượng Trang, hắn đương nhiên phải đi an bài người bảo vệ nàng. A, ai có thể ngờ nữ tử hắn vốn định dùng để kiềm chế Nguyên Duật Diệp, hôm nay ngược lại đã phản tác dụng!

Thấy hắn đã ra ngoài, An Lăng Vu quay đầu, lần nữa nhìn Nguyên Chính Hoàn.

Nàng không tự chủ mà cười cười, thì ra quanh đi quẩn lại, Thượng Trang mới là muội muội của y.

Nội tâm cao hứng, thật sự cao hứng, đây không phải là kết quả tốt nhất sao?

Y có thể không cần quên nàng ấy, nhưng lại không thể tiếp tục yêu. Đoạn tơ tình này nên dừng lại rồi.

Thân huynh muội không thể đến với nhau, nếu không đó chính là loạn luân.

Nàng nghĩ, Nguyên Chính Hoàn sẽ không làm ra loại chuyện đó, tuyệt đối không.

Nhìn người trên giường nhúu chặt cung mày, tay đột nhiên đưa lên, An Lăng Vu cả kinh vội nắm lấy, y liền cảm thấy chặt.

"Tại sao..."

Y thì thào.

An Lăng Vu nhìn y, nhỏ giọng gọi: "Hoàn."

Nàng vẫn quen gọi y như vậy, giống như thời điểm bọn họ vừa gặp gỡ ở Thục Quận.

Chẳng biết tại sao, nàng dường như cảm thấy quan hệ giữa y và nàng đang dần gần lại.

Thì ra không có Thượng Trang ở giữa, khoảng cách của họ trước nay chưa từng xa.

Thời điểm Mạc Tầm tới, Bùi Thiên Sùng vẫn còn ở trong phòng Thượng Trang. Hắn kinh hãi, vội vàng vào trong, bởi vì hắn vẫn còn nhớ, Phục Linh đang ở cạnh Thượng Trang.

Tiến vào mới thấy Bùi Thiên Sùng sững sờ đứng bên giường, sắc mặt tái nhợt, dường như là vừa bị Phục Linh chọc tức. Còn Phục Linh chỉ ngồi bên mép giường nắm tay Thượng Trang, lờ mờ Bùi Thiên Sùng.

Chẳng biết tại sao, nhìn thấy cảnh này, Mạc Tầm đột nhiên cảm thấy yên tâm.

Bùi Thiên Sùng quay đầu thấy Mạc Tầm tới, liền nói: "Ta đi xem điện hạ." Dứt lời, ông ta lập tức rời đi.

Mạc Tầm không kêu ông ta dừng bước, trực tiếp tiến lên.

Phục Linh quay đầu nhìn hắn, mặt lạnh: "Người tới đây làm gì?"

"Sau này sẽ không còn ai làm người bị thương nữa." Hắn nhàn nhạt một câu.

Thượng Trang là công chúa, Phục Linh là thị nữ của nàng ấy, như vậy các nàng không còn bất kỳ quan hệ nào với Nguyên Duật Diệp, với Tây Chu cũng vậy. Các nàng là người Lê Quốc, bọn họ không phải kẻ thù.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Mạc Tầm bắt giắc cong lên.

Phục Linh hừ một tiếng, cắn răng: "Không muốn làm hại chúng ta, vậy để chúng ta đi đi!"

Sắc mặt Mạc Tầm liền thay đổi, trầm giọng: "Người còn muốn đi đâu? Nơi này hiện tại là nhà của các người!" Tinh khí của nàng ấy lúc nào mới có thể thay đổi đây?

"Tiểu thư không phải người Lê Quốc! Ta cũng không phải!" Phục Linh cắn răng phản bác, gương mặt nhỏ nhắn đã hồng hồng. Nếu tiểu thư thật sự là công chúa Lê Quốc, Hoàng Thượng phải làm sao đây? Thiếu gia phải làm sao đây?

Mạc Tầm có chút tức giận, chỉ là lúc này cũng không định nháo nhào với nàng, chỉ nói: "Ta sẽ phái người tới bảo vệ hai người, đợi Thanh phu nhân tới, thuốc giải mị tâm sẽ có."

"Cút, các người chẳng có ai tốt cả!" Nàng vừa mở miệng vẫn là mắng chửi.

Mạc Tầm nhìn nàng, sau đó xoay người rời đi.

"Nè!" Phục Linh nghiêng răng, có làm hay không? Kêu hấn cút, hấn thật sự cút sao?

Mạc Tầm ra ngoài phân phó đội thị vệ tới. Phục Linh mắng cũng không sao, đây đã là sự thật không thể thay đổi, từ nay về sau các nàng không phải kẻ địch của họ.

Nghĩ tới, lòng hắn không khỏi cao hứng.

Phục Linh tức giận quay đầu, nội tâm không ngừng mắng Mạc Tầm. Mắng thật lâu, nàng mới tự hỏi tại sao phải mắng hắn chứ? Bất đắc dĩ mà cười, nhưng nụ cười lại mang vị đắng chát.

Tiểu thư phải làm sao đây?

Linh Khuyết kia rõ ràng là công chúa Lê Quốc, tại sao đang êm đẹp lại trở thành tiểu thư?

"Đội ta..."

Thanh âm của nam tử quanh quẩn bên tai, nàng còn cảm nhận được nụ hôn ôn nhu kia in lên môi nàng.

Giật mình mở mắt, nàng thở hổn hển, hoảng sợ nhìn xung quanh.

"Tiểu thư!" Phục Linh thấy nàng đã tỉnh liền vui vẻ gọi, "Tiểu thư cảm thấy sao rồi?"

Nghe tiếng nha đầu bên cạnh, nữ tử lúc này mới thu lại suy nghĩ, nghiêng đầu nhìn Phục Linh, miễn cưỡng cười cười, thấp giọng: "Phục Linh, ta vừa mơ một giấc mơ rất kỳ quái, ta mơ mình trở thành công chúa Lê Quốc."

Phục Linh hoảng loạn, nước mắt đọng trên hốc mắt bị kim nén không cho chảy xuống: "Bọn họ đều nói như vậy." Kỳ thật nàng rất rõ ràng, tiểu thư biết điều đó, chỉ là không muốn thừa nhận, nàng cũng rất muốn để tiểu thư nghe một câu đường đường đường chính chính "Không phải".

Thượng Trang cười cười, qua hồi lâu, bất giác nói một câu: "Vậy sao?"

"Tiểu thư, người đừng như vậy." Phục Linh hoảng sợ ôm lấy nàng, "Tiểu thư, chúng ta trở về tìm Hoàng Thượng đi."

Nguyên Duật Diệp...

A, Thượng Trang cười chưa xót, nàng còn có thể trở về tìm hắn sao?

"Cứ để ngài ấy cho rằng ta đã chết đi." Nếu Nguyên Duật Diệp biết thân phận của nàng, không biết hắn sẽ nghĩ sao? A, chắc chắn sẽ cười nhạo nàng vô tri?

Nguyên Duật Diệp nhất định cảm thấy rất tức cười, đưa công chúa giả xuất cung, lại giữ công chúa thật bên người.

Phục Linh kinh hãi: "Tiểu thư sao có thể nói vậy? Người rõ ràng vẫn đang sống tốt?" Lời vừa nói ra, Phục Linh bỗng sững sờ, không lẽ tiểu thư định... "Tiểu thư không được nghĩ như vậy, nó tỷ không cho phép."

Thượng Trang miễn cưỡng cười, chuyện này không phải nàng muốn là được, thân thể này sắp không gánh gượng nổi rồi.

.....

Hoàng cung Tây Chu.

Nguyên Duật Diệp chấp tay sau lưng, phía sau hắn, Mộ Dung Vân Sở cúi đầu: "Hoàng Thượng, thần không đuổi kịp Vương gia." Hắn cho rằng người mình phái đi đã ăn cắp rất tốt, cũng không biết Nguyên Chính Hoàn có tin tức từ đâu, y không trở về Thục Quận.

Nguyên Duật Diệp im lặng, người của hắn cũng không tìm được Nguyên Chính Hoàn.

Lúc này, Trương công công ở bên ngoài tiến vào, cung kính trình văn kiện trong tay: "Hoàng Thượng, Dương tướng quân truyền tin."

Đưa tay nhận lấy, hắn chỉ nhìn lướt qua, sắc mặt lập tức thay đổi, tay đập mạnh xuống bàn, lạnh giọng: "Người đâu, đi mời thần y!"

Mộ Dung Vân Sở cả kinh, ánh mắt không tự chủ mà nhìn tờ giấy kia, mặc dù không biết bên trên viết gì, nhưng chắc chắn có liên quan tới Nguyên Chính Hoàn.

Thanh phu nhân rất nhanh được đưa tới, Nguyên Duật Diệp nhìn chăm chăm bà ta hồi lâu, trầm giọng: "Thì ra đây là lý do ngươi nói trăm sẽ giết y!" Đập bàn một cái, tờ giấy kia liền bay lên, rơi xuống bên cạnh.

Thanh phu nhân giật mình, rất nhanh liền cười nói: "Y cuối cùng cũng tới nơi." Nguyên Chính Hoàn quả nhiên không khiến bà thất vọng, cuối cùng cũng đã thành công rời khỏi Tây Chu.

Mộ Dung Vân Sở xoay người nhặt tờ giấy lên, vừa nhìn, hắn liền nắm chặt tờ giấy. Đúng như hắn đoán, y quả nhiên là Tiêu Dự!

Chỉ là hắn vẫn chậm một bước, để y trở về Lê Quốc rồi!

"Hoàng Thượng, thần tự mình đi!" Hắn trầm giọng.

Nguyên Duật Diệp đưa mắt nhìn hắn, cười lạnh: "Lần này trăm tự mình đi." Vô luận thế nào hắn cũng không ngờ Nguyên Chính Hoàn chính là Tiêu Dự!

Hai tay nắm chặt thành nắm đấm, đây đúng là chuyện nhục cười nhất thiên hạ!

Ai có thể ngờ đường đường là vương gia Tây Chu lại là thái tử Lê Quốc!

Hắn gọi y "hoàng thúc" nhiều năm như vậy, thì ra y căn bản không phải từ tôn Nguyên thị!

Nghĩ tới, đúng là châm chọc!

Thật lợi hại, ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, còn có thể cải trang bộ dáng vô hại!

Ngay từ đầu hắn đã cảm thấy người này không thể khinh thường, xem ra là hắn không đủ phòng bị y.

Mộ Dung Vân Sở không ngăn cản hắn, chỉ nói: "Thần đi cùng Hoàng Thượng." Lần này chiến tranh giữa Tây Chu và Lê Quốc khó mà dừng lại, có điều cũng may, mặc dù không bắt được thái tử Lê Quốc, hắn đã tìm được thần y.

Nguyên Duật Diệp nhìn chăm chăm Thanh phu nhân nửa ngày mới mở miệng: "Nhớ rõ lời trăm nói." Phải cứu Vu Nhi!

Thanh phu nhân ngẩng ra, bà thật không ngờ tại thời điểm này hắn lại nói như vậy, không tự chủ mà cười: "Ta nhớ."

"Sau khi đưa y thuốc dẫn, trăm sẽ không hạ thủ lưu tình." Hắn là nói bà ta biết, hắn sẽ không vì chuyện này mà bỏ qua cho Nguyên Chính Hoàn.

Thanh phu nhân cũng không đòi hỏi nhiều, nhẹ giọng: "Tất cả đều dựa vào bản lĩnh." Bà tin Nguyên Chính Hoàn sẽ có kế sách ứng đối.

Nguyên Duật Diệp cười lạnh một tiếng, hắn và y nên quang minh chính đại độ sức một phen rồi.

.....

Tỉnh lại, thấy An Lăng Vu canh giữ bên cạnh, Nguyên Chính Hoàn thoáng cả kinh, ngồi dậy hỏi: "Ta làm sao vậy?"

"Mạc Tầm nói ngài quá mệt mỏi." Nàng duỗi tay đỡ y, "Vẫn là nghỉ ngơi đi."

Nói rồi, nàng lại đẩy y nằm xuống, nhưng y gạt tay nàng ra, xuống giường.

"Hoàn." Nàng trầm giọng gọi một tiếng, theo y đứng dậy, "Ngài đi đâu?"

Nguyên Chính Hoàn sững lại, một tay đỡ khung cửa, đúng vậy, y phải đi đâu?

Trong tay hiện lên cái tên kia, trái tim lập tức trầm xuống.

Nàng là muội muội y, ông trời đúng là cho y một trò vui đùa thật lớn!

Tay không tự chủ mà buộc chặt, thời điểm ngược mắt, y đúng lúc thấy Mạc Tầm tới đây. Mạc Tầm thấy y đã tỉnh, vội vàng đi tới, chỉ nghe y hỏi: "Su phụ tới chưa?"

Mạc Tầm ngây ra, lắc đầu: "Vẫn chưa, có thể phu nhân không biết chủ tử đang ở Vũ Thành, đợi mấy ngày nữa có lẽ sẽ tới."

Đợi thêm mấy ngày, y chỉ lo Thượng Trang không kiên cường được.

Hít một hơi thật sâu, y lại hỏi: "Muội ấy đâu?"

"Đang nghỉ ngơi trong phòng, Phục Linh canh giữ bên cạnh. Thuốc hạ cũng đã điều động thị vệ ở ngoài bảo hộ, nàng ấy rất an toàn."

Nhất thời Nguyên Chính Hoàn im lặng không nói gì.

An Lăng Vu tới gần, nhẹ giọng: "Nếu đã thế, ngài còn lo lắng gì? Trở về nghỉ ngơi đi." Nói rồi, nàng đưa tay dịu y.

Mạc Tầm cũng gật đầu, khuyên y mau nghỉ ngơi.

Nguyên Chính Hoàn lại gạt tay bọn họ ra, đi về trước vài bước, mới nói: "Ta muốn một mình an tĩnh. Mạc Tầm, ngươi cũng không cần đi theo."

Mạc Tầm vừa đi nửa bước, nghe y nói vậy cũng đành dừng lại.

An Lăng Vu động môi, nhưng một câu vẫn nói không ra lời. Bất đắc dĩ nhìn bóng lưng nam tử xa dần, nàng chỉ có thể tự an ủi chính mình, bất luận thế nào, Thượng Trang cũng là muội muội của y, đây là sự thật không thể thay đổi.

Cho dù yêu, y cũng không thể ở cạnh muội muội mình. Cho nên bọn họ tới cuối cùng vẫn là không có khả năng.

Nguyên Chính Hoàn chậm rãi đi về phía trước, trong đầu, tất cả đều là nữ tử kia.

Đầu ngón tay chạm đến miếng ngọc bội.

Y bỗng nhiên nhớ ra, ngọc bội này quên trả lại nàng. Lấy ra đặt trong lòng bàn tay, khẽ cười cười, y ngẩng đầu nhìn, bầu trời hôm nay rất trong, nhưng tại sao y nhìn, ánh mắt lại có thể ê ẩm.

"Phụ hoàng, mẫu hậu, nhi thần cuối cùng cũng tìm được muội muội." Y nhỏ giọng.

Mười sáu năm, người và vật đều không còn.

Tạo hóa trêu người, kẻ ngu tự phạm sai lầm.

A, không tự chủ mà cười, thì ra trời cao đúng là công bằng. Khi đó ông trời cho bọn họ gặp nhau, sau đó lại đẩy y rời khỏi nàng, là vì không để bọn họ tạo ra sai lầm lớn kia sao?

Huynh muội không tuân đạo lý luân thường, đây sẽ khiến người trong thiên hạ khinh thường cỡ nào!

Hung hăng đánh một quyền vào cột trụ hành lang, dùng khí lực thật lớn, nhưng một chút cũng không cảm thấy đau.

Cúi đầu, ánh mắt vẫn khóa chặt ngọc bội trong tay, y hít một hơi thật sâu, cả người tựa vào trụ.

Cũng không biết khi nào mới tới?

Bên kia truyền tới thanh âm của nữ tử, y mở mắt, phát hiện đó là Linh Khuyết. Sợ run lên, lúc này y mới nhận ra chính mình đã không còn hạ lệnh thị vệ trông coi nàng.

Đúng rồi, nàng hôm nay đã không còn là công chúa Lê Quốc.

Thị vệ thấy y đi qua liền vội hành lễ.

Nguyên Chính Hoàn chần chờ, cuối cùng cũng nâng bước vào trong. Linh Khuyết thấy người tới là y, thần sắc bắt đầu ngưng trọng, vội tiến lên trước mà hỏi: "Tỷ ấy sao có thể là công chúa Lê Quốc?" Lúc trước khẳng định là nàng, hôm nay lại nói là Thượng Trang! Rốt cuộc là Nguyên Chính Hoàn điên rồi, hay là nàng có vấn đề?

Nguyên Chính Hoàn không trả lời câu hỏi của nàng, chỉ nói: "Từ nay về sau, ta sẽ không cho người giam giữ người nữa." Kỳ thật, y hi vọng nàng vẫn là muội muội của mình, như vậy, y có thể sống nàng vô điều kiện.

"Tỷ ấy đâu?"

Nguyên Chính Hoàn không nói lời nào, chỉ xoay người rồi đi.

"Vương gia!" Nàng đuổi theo, giữ chặt ống tay áo y.

Y dừng bước, trầm giọng: "Nếu người muốn ở lại, cũng có thể." Y vẫn có thể đối đãi với nàng như muội muội mình, dù sao thời gian cũng dài như vậy, trong lòng y sớm đã coi nàng như muội muội.

Linh Khuyết chấn kinh, ý của y là, nàng có thể đi?

"Vậy... Nếu ta muốn đi thì sao?" Linh Khuyết thăm dò.

Y không xoay người, chỉ nói: "Ta sẽ an bài cho người."

Trong lòng hân hoan một trận, tốt quá, nàng rốt cuộc cũng có thể rời khỏi nơi này! Nàng có thể trở về kinh thành, dù không gặp được Nguyên Duật Diệp, ít nhất nàng và hân cũng ở gần nhau.

.....

Thượng Trang ngồi một chỗ, Phục Linh ở cạnh không ngừng khuyên nhủ nàng nghỉ ngơi, nhưng nàng vẫn lắc đầu. Ngủ không được, vừa nhắm mắt, trong đầu lại hiện lên cảnh tượng đó.

Nguyên Chính Hoàn không tới, nàng dường như cảm thấy may mắn. Nàng sợ đối mặt với y, nàng sợ không biết phải dùng thân phận gì để đối mặt với y.

Cửa phòng bị ai đó mở ra.

Thượng Trang và Phục Linh đều kinh hãi, theo bản năng mà đưa mắt nhìn.

Một thân ảnh mảnh khảnh đứng bên ngoài, đợi nàng tới gần mới nhìn ra, là Linh Khuyết.

Trong mắt Thượng Trang lộ rõ vui vẻ, nhưng Phục Linh sắc mặt lại trở nên khó coi, nàng đứng dậy, quát: "Người tới đây làm gì?"

"Phục Linh!" Thượng Trang vội kéo tay nha đầu, nhỏ giọng, "Không được như vậy."

Linh Khuyết không nhìn Phục Linh, trực tiếp tiến lên trước, hỏi: "Vì sao bọn họ đều nói tỷ là công chúa Lê Quốc?" Vì trên người tỷ ấy cũng có ngọc bội sao? Nhưng nàng lại cảm thấy lý do này vô luận thế nào cũng không thể thuyết phục chính mình.

Thượng Trang ngây ra, lúc này mới nhớ tới chuyện các nàng không phải thân tỷ muội, chỉ là nhìn bộ dáng của Linh Khuyết, muội ấy hình như vẫn chưa biết. Có lẽ vì Nguyên Chính Hoàn không nói gì.

Đúng vậy, nếu không phải biết năm Tân Mùi đó không có tháng nhuận, nàng cũng sẽ không ngờ hai người không phải thân tỷ muội.

Hai tay nắm chặt, nàng thật không biết phải trả lời thế nào.

Linh Khuyết ngồi bên mép giường, nhỏ giọng hỏi: "Vì không muốn ở với Vương gia, tỷ lừa bọn họ, đúng không?" Nếu thật là vậy, người tỷ ấy yêu chính là Nguyên Duật Diệp.

Thượng Trang gạt mình, lý do như vậy cũng chỉ có muội ấy mới nghĩ ra.

"Tỷ có biết không, tỷ làm như vậy, ngài ấy biết rồi sẽ nghĩ sao đây?"

Thượng Trang thảm thán một tiếng, Linh Khuyết tới cuối cùng vẫn không quên được Nguyên Duật Diệp, tới hiện tại, mọi chuyện muội ấy đều nghĩ cho hắn. Chuyện này nàng đương nhiên đã nghĩ tới, chỉ là nàng của hôm nay còn có thể thế nào đây?

"Đến lúc ngài ấy biết, e rằng ta đã không còn trên đời này nữa."

"Tiểu thư!" Phục Linh sợ hãi vội che miệng nàng lại, cắn răng, "Không cho người nói bậy!"

Nàng có nói bậy hay không, kỳ thật trong lòng Phục Linh rất rõ, chỉ là nàng không muốn nghe mà thôi. Trong lòng vẫn luôn ấp ủ hi vọng, tiểu thư chắc chắn sẽ qua khỏi. Tiểu thư vẫn còn cơ hội gặp lại Hoàng Thượng, nhất định có. Hoàng Thượng vì muốn tiểu thư sống nên mới thả nàng ấy xuất cung, nếu để ngài ấy biết tiểu thư xảy ra chuyện, ngài ấy sẽ không từ bỏ tiểu thư.

Linh Khuyết nhìn chằm chằm Thượng Trang, một tiếng "tỷ tỷ" vẫn không thể gọi được. Sau nửa ngày, nàng nói: "Ta muốn rời đi."

Thượng Trang cả kinh, vội hỏi: "Đi đâu?"

"Nếu ta đã không phải là công chúa, bọn họ giữ ta lại cũng vô dụng. Ta phải đi ngay, xe ngựa đã chờ ở bên ngoài. Ta tới là để nói với tỷ một tiếng, xe ngựa sẽ đưa ta hồi kinh."

Sắc mặt Thượng Trang trở nên khó coi, hồi kinh...

Muội ấy vẫn tâm tâm niệm niệm trở về bên cạnh hắn. A, quả nhiên đây không phải việc nàng có thể can thiệp được.

"Xe ngựa đã đợi bên ngoài?" Phục Linh bật thốt lên hỏi.

Linh Khuyết mở mắt nhìn nàng, không biết lời này là có ý gì. Thượng Trang cũng cảm thấy kỳ quái, liếc nhìn Phục Linh, với tính tình của nha đầu này sao có thể quan tâm Linh Khuyết đi đâu? Theo lý mà nói, nha đầu này chán ghét Linh Khuyết như vậy, muội ấy đi, nàng nên cao hứng mới đúng, nhưng nhìn bộ dáng của nàng lúc này, tuyệt đối không phải như thế.

"Linh Khuyết, trở về nhớ đi thăm cha mẹ." Thượng Trang nhỏ giọng.

Linh Khuyết gật đầu.

Vừa xoay người liền thấy Phục Linh chắn trước mặt, duỗi tay, Linh Khuyết vừa hít sâu một hơi, cả người liền mềm nhũn ngã xuống. Phục Linh lập tức đỡ lấy nàng, đẩy lên giường.

"Phục Linh, ngươi làm gì vậy?"

Phục Linh vội che miệng Thượng Trang lại, nói: "Tiểu thư đứng lớn tiếng, vừa rồi không phải nàng ta nói xe ngựa chờ bên ngoài sao? Cơ hội tốt như thế, người mau đi đi."

"Phục Linh..." Nàng cả kinh, vội lắc đầu, "Ta không đi!"

Linh Khuyết chờ cơ hội này lâu như vậy, nàng sao có thể nhẫn tâm cướp lấy?

Thấy nàng cự tuyệt, Phục Linh gấp tới độ muốn khóc: "Tiểu thư! Xe ngựa kia là về kinh thành, người nghe lời nô tỳ đi! Hay là tiểu thư thật sự muốn ở đây làm công chúa gì đó?"

Thượng Trang vội lắc đầu, nàng làm sao muốn làm công chúa Lê Quốc này?

"Tiểu thư nghe lời nô tỳ, được chứ?" Phục Linh quỳ xuống, nức nở, "Mặc kệ người có phải hay không, lần này người hãy vì chính mình đi. Nô tỳ biết người ở đây không hề vui vẻ, nô tỳ không hi vọng khoảng thời gian cuối cùng..."

Ý thức bản thân nói sai lời, Phục Linh lập tức ngậm miệng, nhưng ngay sau đó, nàng che miệng anh anh khóc lên.

"Phục Linh..."

"Tiểu thư, người đi đi, Linh Khuyết ở đây sẽ không sao, nô tỳ cũng vậy." Phục Linh lau nước mắt bỏ chạy, vội lấy ra hộ tâm hoàn cho nàng uống, sau đó dìu nàng đứng dậy.

"Phục Linh." Thượng Trang nắm tay nha đầu, nàng thật không biết chính mình có chống cự đi tới cửa lớn được không.

Phục Linh cúi đầu khóc, đột nhiên không nói gì, nhanh chóng cõng y phục của Linh Khuyết thay cho Thượng Trang.

"Phục Linh." Thượng Trang lắc đầu, nàng không thể đi như thế, nàng sao có thể mặc kệ các nàng? Phục Linh chẳng khác nào muội muội của nàng vậy.

Phục Linh đưa tay lau nước mắt, gấp giọng: "Nếu tiểu thư có cơ hội gặp Hoàng Thượng, người nói với ngài ấy, nô tỳ biết sai rồi, nô tỳ không nên nghi ngờ ngài ấy, không nên chọc giận khiến ngài ấy thổ huyết. Hoàng Thượng không hề buông tay tiểu thư, chưa từng."

Đầu ngón tay run lên, Thượng Trang nhắm hai mắt lại.

Hôm nay nói với nàng những lời này để làm gì, nàng còn có thể đi gặp hắn sao?

Phục Linh đẩy nàng ra ngoài, Thượng Trang có chút kinh hoàng mà đỡ cánh cửa phía sau. Thị vệ chỉ thoáng đưa mắt nhìn, không nói gì.

Thượng Trang cắn răng đi về phía trước vài bước, ra tới sân, nàng mới dám đỡ thân cây bên cạnh mà thở dốc. Nước mắt không tự chủ mà rơi ra, khoảng thời gian cuối cùng của sinh mệnh, liệu nàng có thể an tĩnh mà chết hay không?

Cố gắng đi tới cửa lớn, may là lúc tới nàng vẫn còn nhớ đường đi.

Tận lực cúi đầu, thị vệ thấy nàng ra ngoài cũng không nói chuyện. Chân vừa bước khỏi ngạch cửa, phía sau chợt truyền tới tiếng ồn ào.

Nguyên Chính Hoàn đột nhiên nghe nói bệnh tình của Thượng Trang chuyển xấu, vội vàng chạy tới phòng nàng.

Ánh mắt mọi người đều chú ý tới gian phòng kia, ai cũng không phát hiện Thượng Trang thật sự đang ở đây.

Giờ phút này đã ra khỏi phủ.

Xa phu không biết nàng, xe ngựa cứ như vậy mà lên đường, bên trong lương thực và nước, tất cả đều đầy đủ. Thượng Trang thoáng cười, Nguyên Chính Hoàn đối xử với Linh Khuyết đúng là không tệ, chỉ là nàng không phải Linh Khuyết, nàng không muốn trở về kinh thành.

Đi được một đoạn, Thượng Trang cho xe ngựa dừng lại.

Cho xa phu dừng chờ bên đường, một mình nàng đi vào con hẻm nhỏ. Nàng không biết con đường này thông tới đâu, nàng chỉ đơn thuần muốn an tĩnh tự rời đi.

Đó là con đường Nguyên Chính Hoàn lập ra cho Linh Khuyết, cho dù Linh Khuyết có muốn đi theo hay không, nhưng đổi lại là nàng, nàng quyết không đi.

Đời này đã có quá nhiều người đặt sẵn đường đi giúp nàng.

Lúc này, lần đầu tiên, có lẽ cũng là lần cuối cùng, hãy để nàng dừng cảm.

Trong đầu lại nghĩ tới lời Phục Linh nói, nàng ấy hi vọng những ngày cuối cùng này, nàng có thể sống vui vẻ.

A, gian nan mà cười, vui vẻ không nói tới, nhưng nàng lại có thể kiên cường làm chính mình một lần.

Không phải thể thân của ai, cũng không phải công chúa.

Nàng chỉ là Thượng Trang, Nghê Thượng Trang.

Nghĩ đến, không tự mà nở nụ cười.

"Cha, nương." Nàng ní non gọi.

Khẳng định nương không phải cố ý nói dối, nhất định không phải.

Nương yêu thương nàng, cũng yêu thương muội muội.

"Khụ khụ." Thượng Trang nhin không được mà ho khan, thân thể bắt đầu khó. Thì ra được hiệu của hộ tâm hoàn lại gần như vậy.

Ngẩng đầu nhìn trời xanh, hôm nay, thời tiết thật đẹp.

Nàng đột nhiên muốn cười, có thứ gì đó từ khóe miệng chảy ra.

Lại ho khan một tiếng, một ngụm máu nhin không được mà phun ra, thân thể mềm nhũn ngã xuống đất.

Cỏ dại bên dưới, nàng nằm đè lên, một chút cũng không thấy đau.

Nàng vẫn cười.

Ai cũng sẽ không tìm thấy nàng, nàng sắp đi gặp cha và nương rồi.

Nàng vẫn muốn làm nữ nhi của họ, là Thượng Trang nghe lời nhất.

Muội muội, mong rằng muội sẽ xong tốt. Nàng đi rồi, hi vọng Phục Linh có thể chiếu cố muội ấy.

Ánh mắt chậm rãi trở nên mơ hồ, nước mắt ẩm áp không tự chủ mà rơi ra, lần này nàng không sợ hãi, ngược lại còn cảm thấy cao hứng.

Một bụi cỏ gần đó thoáng lay động, sau đó lộ ra đôi giày màu đen.

Nam tử tới bên cạnh Thượng Trang, từ trên cao nhìn xuống.

Thượng Trang khẽ nhủ mảy, nàng đã không thể nhìn rõ cảnh sắc trước mặt, nhưng phảng phất ngửi được một mùi hương, mỗi lúc một nồng đậm.

Cố gắng hồi tưởng, đúng vậy, nàng nghĩ ra rồi, là mùi lành hương hoa hồng...

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duy Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 13: Hoại Phi Vãn Vãn

Lãnh hương hoa hồng...

Thượng Trang không khỏi muốn cười, nàng sắp chết rồi, đột nhiên nhớ tới thứ này làm gì?

Khi đó mới vào cung, Tề Hiền Phi đưa cho nàng hương lộ hoa hồng, đẩy nàng vào vòng xoáy thâm cung.

Chợt nhớ tới tiên Thái Tử, còn cả cô cô của hân.

Hai mắt chậm rãi nhắm lại, nàng dường như cảm thấy có một đôi bàn tay rộng lớn đỡ lấy thân thể của mình. Là ảo giác sao? Chẳng có khí lực để nhìn, lúc này sinh mệnh trong cơ thể nàng đã bắt đầu chậm rãi trôi mất...

.....

Vào phòng, thấy Phục Linh ngồi bên mép giường, Nguyên Chính Hoàn vội vàng chạy tới, vừa định hỏi chuyện ánh mắt đã thấy người trên giường, y cả kinh, bật thốt lên hỏi: "Thượng Trang đâu?" Nữ tử trên giường sao lại là Linh Khuyết?

Phục Linh nhìn y, nàng biết chuyện này sớm muộn gì cũng bại lộ, có điều giờ phút này tiểu thư có lẽ đã xuất phủ, bằng sự thông minh của tiểu thư, bọn họ chắc chắn sẽ không tìm được nàng ấy.

Nghĩ tới, nha đầu bất giác nở nụ cười.

Thấy Phục Linh cười, trái tim Nguyên Chính Hoàn trầm xuống, đưa tay nắm chặt cổ tay nàng, cắn răng hỏi: "Thượng Trang đâu?" Trong người nàng ấy còn mị tâm chưa giải, nàng ấy có thể đi đâu?

Phục Linh không đáp, chỉ nhìn người nằm trên giường, nói: "Muội muội mà Vương gia muốn không phải đang ở đây sao?" Mà Thượng Trang chỉ là tiểu thư của nàng, không phải muội muội y.

Nguyên Chính Hoàn chấn động, không thể tin mà nhìn Phục Linh, sau nửa ngày y mới hoàn hồn, lạnh giọng: "Người đâu, mau tìm công chúa trở về!"

Mạc Tầm và Bùi Thiên Sùng cũng đã tới, nghe Nguyên Chính Hoàn phân phó đều không khỏi kinh hãi. Đi vào, họ mới phát hiện Thượng Trang đã mất tích, Bùi Thiên Sùng lập tức xoay người ra ngoài an bài thuộc hạ tìm kiếm.

Xe ngựa chưa đi được lâu, hiện tại nhanh chóng đuổi theo có thể bắt kịp.

Trong lòng Mạc Tầm trầm nghĩ, hôm nay Thượng Trang là người Lê Quốc, vạn nhất rơi vào tay người Tây Chu, đối với chủ tử là việc rất không tốt. Hiện tại thấy Bùi Thiên Sùng đã ra ngoài, hân liền dừng bước. Chủ tử bên này, hân lo lắng, hân tin Bùi Thiên Sùng sẽ cố hết sức tìm người về.

"Tại sao Vương gia không thể tha cho tiểu thư?" Phục Linh ngừng đầu nhìn y, trong mắt đã ảm ảm nước mắt, thanh âm cũng theo đó mà nứt vỡ.

"Người cho rằng giúp nàng xuất phủ là cứu nàng ấy sao? Người cho rằng hoàng đế Tây Chu thần thông quảng đại có thể cứu nàng ấy sao? Không có thuốc giải, nàng ấy rồi đi chỉ còn đường chết! Sao người có thể không biết chừng mực như vậy!" Mạc Tầm đi tới, lớn tiếng quát nàng.

Phục Linh không thêm nhìn hân, chỉ nhìn chăm chăm Nguyên Chính Hoàn, đột nhiên bật cười: "Vương gia cho rằng tiểu thư sợ chết sao? Vương gia ép buộc tiểu thư ở bên cạnh, rốt cuộc là vì cái gì? Ngài thật sự muốn cùng tiểu thư làm huynh muội sao?"

Huynh muội...

Hai chữ này nặng nề như cái búa giáng xuống lòng y, cung mày nhíu chặt, y loạng choạng mà lui nửa bước.

"Chủ tử!" Mạc Tầm vội đỡ lấy y, ánh mắt sắc bén nhìn Phục Linh, cả giận quát, "Người cảm miệng!"

Phục Linh cắn môi, vẫn tiếp tục: "Nếu Vương gia thật sự yêu tiểu thư, xin đừng tìm nàng ấy nữa!"

"Phục Linh!" Mạc Tầm lại quát một tiếng, vừa định tiến lên liền bị Nguyên Chính Hoàn giữ chặt.

Kỳ thật lời của Phục Linh y đều rõ, với quan hệ hiện tại, y và Thượng Trang rốt cuộc sẽ ra sao? Y không biết phải đối mặt với nàng thế nào, bản thân thật sự sẽ coi nàng như muội muội sao?

Có trời mới biết lòng y có bao nhiêu đau khổ, chỉ là do dù không muốn, y có thể làm gì?

Quan hệ huyết thống không thể cắt đứt này còn có thể thay đổi được sao?

Linh Khuyết dường như nghe được rất nhiều giọng nói bên tai mình, nàng không khỏi cố gắng mở mắt, liền thấy Nguyên Chính Hoàn đứng bên giường. Nàng kinh hãi, vội ngồi dậy, lại thấy Phục Linh ở cạnh, trong đầu bất giác hiện lên tình cảnh trước khi ngất đi, nha đầu này chắc chắn đã động tay chân gì đó!

Đứng rồi, Thượng Trang đâu?

Linh Khuyết nhận không được mà khản trương, nàng vì sao lại ngủ trên giường tỷ ấy?

Xoay người định xuống giường, đầu vẫn có chút khó chịu, nàng vội duỗi tay đỡ mép giường mới có thể giữ vững thân thể.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Linh Khuyết ôm tay ôm trán, nhỏ giọng hỏi.

Kỳ thật từ lúc nhìn thấy Linh Khuyết ở đây, Nguyên Chính Hoàn liền biết Thượng Trang đã dùng kế sách ve sầu thoát xác rồi đi, mà lý do của nàng y càng hiểu rõ.

"Tỷ ấy đâu?" Linh Khuyết lại hỏi, nhưng nam tử trước mặt không hề trả lời.

Chỉ có Phục Linh mở miệng đáp: "Tiểu thư nhà ta đi rồi!"

Linh Khuyết chấn động, một tay nắm lấy vạt áo của Phục Linh, phần nộ hỏi: "Đi kinh thành tìm Hoàng Thượng sao?" Nàng biết mà, Thượng Trang chắc chắn không có lòng tốt để nàng tùy ý về kinh thành Nguyên Duật Diệp như vậy, hiện tại thì hay rồi, để nàng ở đây, chính tỷ ấy đã hỏi kinh trước!

"Này, buông ra!" Phục Linh gạt tay Linh Khuyết đi, cũng nổi giận, "Đừng tưởng rằng người vẫn là chủ tử cao cao tại thượng, nếu không phải đã hứa với tiểu thư sẽ chiếu cố người, ta sớm đã không khách khí!" Nghe Linh Khuyết mắng tiểu thư, Phục Linh liền nổi giận.

Linh Khuyết cười lạnh: "Đừng giả nhân nghĩa trước mặt ta!" Buồng vật áo Phục Linh ra, nàng chuyển hướng nhìn Nguyên Chính Hoàn, "Vương gia nói gì đi!"

Thượng Trang đi rồi, nàng cũng phải đi.

Nguyên Chính Hoàn hoàn hồn, dường như không hề nghe thấy nữ tử vừa nói gì, chỉ có Mạc Tầm bình tĩnh lên tiếng: "Nếu ngươi muốn đi, chúng ta sẽ an bài xe ngựa khác cho ngươi."

Nghe vậy, Linh Khuyết cũng không nhiều lời, nâng bước rời đi.

Phục Linh nhìn theo nàng ấy, kỳ thật bản thân không hề muốn ở cùng nữ tử này, cho dù đã hứa với tiểu thư sẽ chiếu cố nàng ấy, nhưng không có nghĩa chính mình phải luôn đi theo hầu hạ.

Nàng quả thật không thể ưa nổi Linh Khuyết.

Cho nên, mãi tới khi Linh Khuyết rời khỏi gian phòng, Phục Linh vẫn như trước một câu cũng không nói. Ánh mắt theo bản năng mà nhìn ra ngoài, cũng không biết hiện tại tiểu thư đang ở đâu. Một mình nàng ấy, liệu vẫn ổn chứ?

Nghĩ tới, hai mắt liền hồng hồng, nếu có thể, nàng muốn đi cùng tiểu thư, chỉ là nếu đi theo, e rằng tiểu thư không thể rời khỏi. Có điều hiện tại nghĩ tới, nàng vẫn cao hứng, ít nhất tiểu thư đã có thể lấy lại tự do, cho dù chỉ còn lại thời gian rất ngắn, nàng cũng hi vọng tiểu thư có thể sống tốt.

Nguyên Chính Hoàn vẫn ngơ ngác đứng đó, thật lâu sau, y đột nhiên cười cười.

Rất nhanh Bùi Nguyên Sùng đã trở về, thấy họ vẫn còn ở bên trong liền vội tiến vào, bẩm báo: "Điện hạ, xe ngựa được tìm thấy cách đây năm dặm, xa phu đang ở đó, nói là công chúa bảo hấn đứng chờ, nhưng chờ mãi vẫn không thấy người trở về."

"Vậy hấn vẫn chờ?" Mạc Tầm nhin không được mà hỏi.

Lúc ấy bọn họ cố ý chọn một người thành thật tiễn Linh Khuyết đi, người này đúng là quá trung thực!

Nguyên Chính Hoàn cuối cùng cũng có phản ứng, mở miệng hỏi: "Nàng đâu?"

"Đã phái người tìm xung quanh, trong bụi cỏ gần quan đạo phát hiện một bãi máu, hiện tại đã khô." Bùi Thiên Sùng nhìn Nguyên Chính Hoàn, mới nói tiếp, "Người, không thấy."

Nguyên Chính Hoàn chấn động, cắn răng: "Sao có thể không thấy?" Nàng ấy suy nhược như vậy, chắc chắn không thể đi xa.

Nghĩ tới đây, y liền gạt tay Mạc Tầm, gấp gáp lao ra ngoài.

"Chủ tử!"

"Điện hạ!"

Người phía sau vội vàng đuổi theo y.

Phục Linh kinh hãi, đợi tới lúc hoàn hồn, mọi người ở nơi này đều đã rời đi. Nàng sợ run lên, cũng vội chạy ra ngoài. Đi được một đoạn đường mới sực nhớ ra, nàng nên đi đâu?

Tiểu thư đi rồi, nàng không muốn ở lại chỗ này nữa? Dù sao hiện tại cũng không có ai quản được nàng, chỉ bằng, nàng cũng trốn đi?

Một lòng chạy về phía cửa lớn, đột nhiên thấy Mạc Tầm xoay người nhìn mình, Phục Linh cả kinh, nghe hấn trầm giọng: "Đợi ở đây, không được đi đâu cả!"

Phục Linh bị hấn dọa sợ, lúc này thấy hấn định rời đi, nàng liền vội tiến lên: "Ta đi đâu không cần ngươi xen vào!"

Hấn trừng mắt: "Cũng bởi vì ta không xen vào, ngươi mới không thể đi! Ngươi cho rằng bên ngoài an toàn sao?" Bên ngoài Vũ Thành vốn không hề an toàn, một tiểu nha đầu như nàng có thể đi đâu?

Phục Linh động môi, kinh ngạc nhìn hấn, đây có thể xem là quan tâm không?

Mạc Tầm quả nhiên là Mạc Tầm, hấn toàn làm những việc khiến người ta cảm thấy lạnh như băng, một chút cũng không có tình cảm.

Mạc Tầm không nhìn nàng nữa, hấn còn đang nghĩ có nên phái thủ vệ trông chừng Phục Linh hay không, vừa ngước mắt lại thấy Nguyên Chính Hoàn đã đi xa, tay bắt gác nắm chặt trường kiếm, hấn lập tức đuổi theo.

"Điện hạ." Bùi Nguyên Sùng ngăn cản y, "Điện hạ không thể ra ngoài!"

Y liếc nhìn ông ta, cười nói: "Nàng là muội muội của ta, ta sao không thể tự mình đi tìm?"

Mỗi lần nói hai tiếng "muội muội", trái tim liền không ngừng đau đớn, nhưng mỗi lần nhắc tới y đều như muốn thức tỉnh chính mình, nàng là muội muội của y, là muội muội...

Hai tay nắm chặt thành nắm, bước chân bên dưới không hề dừng lại.

Bùi Thiên Sùng vội đuổi theo.

Thị vệ canh cửa thấy họ tới đều lộ thần sắc kinh ngạc, vội vàng cúi đầu, lại nghe phía sau truyền tới tiếng của Mạc Tầm: "Mau ngăn chủ tử lại!"

Chủ tử không về Thục Quận, ngược lại tới Vũ Thành, tin tức rất nhanh sẽ truyền tới tại Nguyên Duật Diệp, một khi dễ hấn biết thân phận của chủ tử, Tây Chu chắc chắn sẽ có hành động, thời khắc đặc biệt như vậy, hấn sao có thể để Nguyên Chính Hoàn ra ngoài?

Bọn thị vệ kinh hãi, vội tiến lên một bước, Bùi Thiên Sùng cũng vội lao ra ngăn cản bước chân của y: "Điện hạ!"

"Chủ tử!" Mạc Tầm vội chạy tới ngăn cản trước mặt y.

Nguyên Chính Hoàn trầm giọng: "Ồ đây, bổn cung là Thái Tử! Tất cả tránh ra!"

Mạc Tầm quý xuống: "Công chúa đã xuất phủ, chủ tử dù lo lắng cũng không thể thay đổi sự tình. Thuộc hạ tin công chúa có Hoàng Thượng và Hoàng Hậu phù hộ, nhất định có thể bình an. Thuộc hạ và Bùi tướng quân sẽ toàn lực đi tìm công chúa, chủ tử không thể lao vào nguy hiểm!"

"Đúng vậy điện hạ!" Bùi Thiên Sùng vội khuyên can, "Chuyện của công chúa ngài an tâm, cứ giao cho mặt tướng xử lý.

Sắc mặt Nguyên Chính Hoàn tái nhợt, đạo lý trong lời bọn họ nói y đều hiểu, chỉ là y thật sự không thể buông tay Thượng Trang. Hôm nay vì thân phận của nàng, Mạc Tầm và Bùi Nguyên Sùng chắc chắn sẽ tận lực, bọn họ sẽ sống chết tuân phục Lê Quốc, vĩnh viễn trung thành với Tiểu gia, nhưng cho dù là thế, nội tâm y vẫn không thể yên lòng.

Không phải vì không yên tâm bọn họ, là vì không thể không lo cho Thượng Trang

Bước chân bên dưới khẽ động, bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng vó ngựa dồn dập.

Ánh mắt mọi người đều dồn về cửa lớn, một người nhanh chóng nhảy xuống lưng ngựa, cấp thiết chạy tới. Nguyên Chính Hoàn nhú mồm, người nọ thấy bọn họ ở đây đương nhiên chân động, lập tức tiến lên, quý xuống bẩm báo: "Điện hạ, hoàng đế Tây Chu viết thư cho ngài!" Dứt lời, gã liền truyền phòng thư lên.

Mọi người đều cả kinh, Nguyên Chính Hoàn vội đưa tay nhận lấy. Bên trên không có dấu niêm phong, phong thơ viết rất tùy ý, xem ra Nguyên Duật Diệp đã biết thân thế của y.

Bên trên chỉ viết một câu: Thân y đang nằm trong tay trẫm

Đầu ngón tay khẽ run lên.

Khó trách sự phụ lâu như vậy vẫn chưa tới, thì ra đúng là đã rơi vào tay Nguyên Duật Diệp!

Nguyên Chính Hoàn cắn răng, chuyện sự phụ vào kinh là bí mật, cho dù có người nhìn thấy bọn họ tiếp xúc thì sao có thể nhìn chằm chằm vào sự phụ?

Điểm này, y vẫn không thể lý giải.

Mạc Tầm hoảng sợ, bật thốt lên hỏi: "Hắn bắt Thanh phu nhân làm gì?"

Sắc mặt Bùi Thiên Sùng thay đổi, nhưng không hề nói một câu.

Nguyên Chính Hoàn cũng im lặng, lúc này người đưa tin mới tiếp tục: "Điện hạ, hoàng đế Tây Chu tự mình tới Vũ Thành, hiện tại đã lên đường. Còn nữa, quân đội Tây Chu đã bắt đầu di chuyển trận địa, tiền tuyến báo nói Dương Thành Phong cũng đang đi về hướng này."

"Chủ tử." Mạc Tầm khẽ gọi y một tiếng.

Sắc mặt Nguyên Chính Hoàn tái nhợt, Bùi Thiên Sùng lạnh giọng: "Xem ra hoàng đế Tây Chu căn bản không màng tính mạng của dân chúng." Bọn họ tàn sát một thành, hẳn lại không hề tỏ bất cứ thái độ nào, như vậy chờ hắn tới, tiếp tục tàn sát dân chúng trong thành trước mặt hắn, không biết hắn sẽ như thế nào?

Nguyên Chính Hoàn không lên tiếng, lần này y không muốn lại làm ra chuyện thương thiên hại lý kia, y chỉ muốn nhanh chóng nhìn thấy sự phụ.

.....

Tỉnh lại, Thượng Trang phát hiện chính mình đang nằm trên giường. Nghiêm khắc mà nói, đây không tính là giường, bên trên không có chăn đệm, không có gì cả, cứng rắn tới không thể thoải mái.

Thoáng giật mình, nàng vậy mà... Không chết sao?"

Thở ngời dậy, Thượng Trang mới phát hiện một chút khí lực cũng không có. Nghiêng đầu mới thấy nơi này ngoài cái giường đơn giản này thì chẳng còn bất cứ đồ dùng nào. Cánh cửa trước mắt đóng chặt, mơ hồ nhìn thấy ánh mặt trời ngoài kia.

"Có ai không?" Nàng gọi một tiếng, nhìn không được mà ho khan, cúi đầu liếc trên vạt áo vẫn còn vết máu kia, giờ phút này sớm đã đổi thành màu nâu sẫm. Nàng chỉ nhớ bản thân ngất xỉu trong bụi rậm, hoàn toàn không biết ai đã ra tay cứu giúp.

Một mình nằm thật lâu cũng không thấy ai, Thượng Trang thậm chí hoài nghi người nọ cứu nàng chẳng qua chỉ là mang nàng tới căn nhà gỗ này. Nghĩ tới, không khỏi cười cười, nàng còn muốn gì thêm nữa đây? Độc trên người nàng, không ai có thể giải được.

Thời gian không biết trôi qua bao lâu, Thượng Trang mơ hồ nghe có tiếng bước chân tới gần.

Nàng mở to hai mắt, muốn nhìn xem ân nhân cứu mạng rốt cuộc là ai.

Cửa mở ra, nàng lại không thấy một bóng người, không khỏi kinh hãi, lại nghe bên ngoài có tiếng người nói: "Mẹ nó, chết rồi vẫn còn ôm tiền chặt như vậy!

"Hử, người còn cố giật ra, nếu là lão tử, trực tiếp chặt cánh tay kia là được!"

Ba nam nhân tiến vào, vừa nói vừa cười đắc ý.

Trái tim Thượng Trang trầm xuống, cách nói chuyện này, bọn họ là cường đạo?

Sắc mặt không tự chủ mà tái nhợt, cha mẹ nàng cũng bị loại người này giết chết. Bọn họ vì tiền, chuyện gì cũng làm ra được. Hai tay nắm chặt thành nắm đấm, bọn họ không thể là người cứu nàng, chẳng qua là trùng hợp đúng lúc đi ngang mà thôi.

Nam tử vừa rồi không nói chuyện xoay người, nhìn thấy Thượng Trang trên giường, gã giật mình, vội gọi: "Đại ca, Nhị ca, hai huynh nhìn xem!" Gã chỉ tay về phía nàng, về mặt hân hoan, "Là nữ nhân!"

Hai kẻ kia vội xoay người lại, liền cười rộ lên, vứt bỏ mọi thứ trong tay mà xông vào.

Đại đao trong tay bị vứt xuống đất, người nọ chạy tới đưa tay sờ má Thượng Trang, hít mũi cười: "A, thật xinh đẹp! Huynh đệ, hôm nay chúng ta thật có phúc!" Dứt lời, gã liền nhào lên trên.

Phía sau lập tức có người kéo gã lại: "Đại ca còn chưa dùng thử, đâu đến phiên ngươi lên trước?"

Thượng Trang căng thẳng tới cả người cứng đờ. Nhìn kẻ tự xưng là Đại ca cúi người tới, nàng nhìn không được mà ho khan, chất lỏng từ khóe miệng liền chảy xuống. Nam nhân kia rõ ràng kính hải, vội giữ khoảng cách với nàng: "Là người sắp chết?"

"Đại ca, người chết chúng ta còn dám làm, nữ nhân sắp chết huynh sợ cái gì? Huynh không làm, để đi!" Nói rồi, gã gấp gấp cõi bỏ y phục của mình.

Đại ca kia chần chờ: "Gương mặt xinh đẹp như vậy..."

Nơi này chỉ có một mình Thượng Trang, đừng nói hiện tại nàng không còn chút sức lực, cho dù thân thể khỏe mạnh, nàng cũng không có khả năng thoát khỏi ba kẻ này."

Thấy lòng bàn tay nam nhân đưa tới, nàng mở miệng: "Khi đó, toàn bộ quan lại quyền quý Lương Thành đều nói ta rất xinh đẹp."

Nhắc tới Lương Thành, ba cường đạo kia đương nhiên hoảng sợ.

Nam nhân trẻ tuổi lên tiếng: "Toàn bộ nam nhân Lương Thành đều nói ngươi xinh đẹp? Vậy có phải ngươi đã được nhiều người xem qua rồi không?"

Nam nhân được gọi là Đại ca kia sắc mặt thoáng thay đổi, vuốt tay giữ chặt gương mặt Thượng Trang, cau mày: "Kỹ nữ?"

Thượng Trang cố gắng nở nụ cười duyên dáng, nàng đưa tay cầm lấy tay nam nhân kia. Bàn tay đó rất khác với những người nàng từng tiếp xúc, đó là bàn tay đầy vết chai sạn, sờ lên rất thô ráp, khiến lòng người không khỏi âm trầm.

"Đại gia trước kia cũng từng gặp thiếp sao? Khụ..." Nàng đau tới nhú mày, khóe miệng vẫn duy trì nụ cười xinh đẹp, "Thiếp hôm nay vẫn còn sức hầu hạ đại gia thêm một lần."

BA - Bàn tay to lớn kia hung hăng giáng xuống một cái tát, người nọ hình như bị cái gì đó dọa sợ, cơ hồ từ trên giường nhảy xuống, mắng: "Nhiễm bệnh không sạch sẽ còn muốn hầu hạ lão tử!"

Nghe gã nói như thế, hai người kia cũng bị dọa sợ, vội vàng cách xa giường của nàng.

Một trong số đó nhìn nàng nửa ngày, tiếc hận mở miệng: "Đại ca, chúng ta có cần giải quyết nàng không?"

Nam nhân kia nặng nề nhả nước bọt, nhặt thanh đao dưới đất lên, xoay người mắng: "Lão tử còn muốn cảm tiền mà sống, đi thôi, miễn cho nhiễm thứ không sạch sẽ nơi này!" Dứt lời, gã liền xông cửa rồi đi, hai người phía sau cũng vội vội vàng vàng ra ngoài.

Thượng Trang cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Đây đúng là lần đầu ta nghe thấy có nữ tử dùng cách dùng cách như vậy phi báng chính mình." Ngoài cửa sổ truyền tới một thanh âm.

Thượng Trang cả kinh, ánh mắt theo giọng nói mà đưa mắt nhìn, ở đó có một thân ảnh cao lớn. Cố gắng mở to hai mắt, nàng cười chua xót: "Ta không thể khuất nhục mà chết đi như vậy." Cho nên, nàng không quan tâm bản thân sử dụng cách gì, ai cũng không đáng tin cậy, chỉ có chính mình.

Nam cửa mở cửa tiến vào, khí trời khô nóng như thế, hắn lại mặc một chiếc áo choàng kín mít, mặt của hắn, căn bản không thể nhìn thấy.

Cảm thấy kỳ quái, nhưng một chút Thượng Trang cũng không sợ, chỉ hỏi: "Là người cứu ta sao?"

"Coi như là vậy." Dứt lời, hắn liền tiến lên dịu dàng, "Chúng ta rời khỏi nơi này thôi."

"Ngươi là ai?" Nàng nhú mày hỏi, nhưng hắn không đáp, chỉ cẩn thận công nàng trên lưng, ra ngoài.

Thượng Trang vô lực nằm trên lưng hắn, mùi lành hương hoa hồng ngày càng nồng nặng.

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, trước khi ngất nàng cũng từng ngửi thấy mùi hương này, chẳng lẽ đó không phải ảo giác?

Ánh mắt dõi xuống dưới, bên hông hắn mang một cái túi thơm tinh xảo, bên ngoài thêu hai đóa hoa hồng nhân nhật, rất đẹp.

Tựa đầu vào vai hắn, xuyên qua áo choàng như ẩn như hiện kia, sườn má của hắn ánh vào mi mắt nàng, trong đầu đột nhiên nhớ tới nam tử đã bị hủy dung sau trận mã cầu ở Hung Viên kia.

Đầu ngón tay run lên, tuy nàng biết ý nghĩ này quá điên cuồng, nhưng người trước mặt cho nàng cảm giác rất giống. Còn cả giọng nói này...

Tất cả đều khiến nàng không thể không điên cuồng liên tưởng.

"Thái tử điện hạ." Nàng run giọng gọi hắn.

Nam tử chấn động, lập tức cười hỏi: "Ngươi gọi ta là gì?"

Thượng Trang không trả lời, chỉ hỏi: "Tại sao điện hạ không để lộ gương mặt thật?" Hỏi tới đây, nàng càng khẳng định nhất định là hắn.

Hắn bỗng nhiên bật cười: "Đương kim thánh thượng chưa có con nối dõi, Tây Chu lấy đâu ra Thái Tử điện hạ? An Lăng Vu, người trúng độc, chẳng lẽ đầu óc cũng hư rồi sao?"

Thượng Trang khẽ cười, hắn không phủ nhận. Đúng vậy, hiện tại hắn đã không còn là thái tử Tây Chu, hắn chẳng qua chỉ là một người dân bình thường mà thôi.

Đây là cuộc sống hắn muốn, không phải sao?

Thoạt nhìn, ngày tháng của hắn trôi qua rất tốt.

Thượng Trang chợt nhớ đến đêm đó, nàng và hắn đứng trên cầu, hắn từng nói: Cuộc sống phổ phùng đối với ta là một hi vọng xa vời, nhưng sự thật, chưa chắc đúng.

Thì ra, hắn sớm đã muốn xuất cung.

Vậy ở Hung Viên lần đó...

Hoàng sợ mà nhìn nam tử trước mặt, hần đường như đoán được suy nghĩ của nàng, qua nửa ngày mới mở miệng: "Ta vô tâm tranh quyền, nhưng vẫn có cách tự bảo vệ mạng sống của mình." Ngày đó, hần đã sẵn sàng rời khỏi cái lồng vậy khốn hần nhiều năm.

A, sau đó con ngựa trên trường đua mất khống chế, trời xui đất khiến làm sao cho dung mạo thể thân của hần hoàn toàn thay đổi. Hần vốn cho rằng, mặc dù đã chạy thoát, phụ hoàng ở sau vẫn sẽ liều mạng phái người đi tìm, lại không ngờ, sự tình vừa xảy ra, tất cả đều nghĩ hần đã chết.

Chính bản thân hần cũng không ngờ, hần có thể thuận lợi rời đi như vậy.

"Điện hạ..."

"Ta đã không còn là Thái Tử." Hần mở miệng cắt ngang lời nàng.

Thượng Trang nhất thời nghẹn lại, nhin không được mà ho khan.

"Chớ nói chuyện!" Hần công nàng đi vào còn đường nhỏ, hai bên vẫn là cô đại cao hơn đầu người.

"Công tử tới đây là vì Thái Hậu sao?" Nàng thức thời tránh nhắc tới hai chữ kia.

Hần cuối cùng cũng chấn động, nàng thật thông minh.

Nguyên Duật Phong không có hứng thú với hoàng quyền, nhưng hần lại có một mẫu thân muốn làm Thái Hậu. Hôm nay bà ta đã đạt được ý nguyện, rốt cuộc cũng leo lên bảo tọa thái hậu, chỉ là giăng sọt lại lần nữa rung chuyển.

Hần tới đây đơn giản là muốn nhìn xem có chỗ nào cần mình giúp đỡ hay không. Có lẽ đây là chuyện duy nhất người làm nhi tử như hần có thể làm.

Hần không thể trở thành nhi tử mà bà mong muốn, chỉ có thể cho bà cuộc sống trong ước nguyện.

Chỉ là không ngờ, lại cứu được nàng.

Hần không biết nàng tại sao lại biến thành bộ dáng này, nàng không nói, hần cũng không hỏi. Không có thuốc giải cứu nàng, như vậy chi bằng, đừng hỏi.

Đi thật lâu, hần mới dừng bước, buông người trên lưng xuống nghỉ ngơi.

"Chúng ta đi đâu?" Nàng ngẩng đầu nhìn hần, hỏi.

Hần trả lời ngắn gọn: "Lương Thành."

Lương Thành?

Thượng Trang kinh hãi, vừa rồi nàng còn nhắc tới Lương Thành, chỉ là nơi đó hiện tại đã hoang phế, hần muốn tới đó làm gì? Nhìn người trước mặt, nàng dường như đã đoán được,, Lương Thành hôm nay không ai muốn tới, nơi đó vô cùng an toàn.

Bởi vì Lương Thành hiện tại đã là một tòa chết chóc.

Nam tử đưa tay, cởi bỏ áo choàng xuống.

Gương mặt trong trí nhớ của Thượng Trang lộ ra, điểm khác biệt duy nhất chính là Nguyên Duật Phong lúc này nhẹ nhàng khoan khoái hơn khi trước rất nhiều. Nàng từ ánh mắt của hần nhìn thấy nụ cười sạch sẽ, nhẹ nhàng và tự tại.

Chợt nhớ tới cái đêm nàng nhìn thấy bộ dáng say khướt của hần, khi đó hần thậm chí rất tuyệt vọng, cuộc sống đó khiến hần không thể hít thở không thông, ép hần tới không thở nổi.

Hít một hơi thật sâu, nàng thật hâm mộ hần, hâm mộ hần đã có cuộc sống của riêng mình.

Hần ở phía sau thở hồn hển.

Qua hồi lâu, hần bỗng nhiên nói: "Khi đó phụ hoàng muốn ban người cho ta, ta biết." Vừa nói, hần vừa nhìn nữ tử trước mặt, sắc mặt nàng rất kém, nhưng vẫn không thể che giấu sắc bén trong ánh mắt kia.

Nàng thật sự rất thông minh.

Thượng Trang chấn động, nàng chưa từng nghĩ tới chuyện này, hần vậy mà biết rõ.

Nàng nhấp môi, đột nhiên cảm thấy xấu hổ, nhất thời không biết nói gì.

Hần khẽ cười: "Người trong lòng ta không phải người, người trong lòng người cũng không phải ta, nếu cố gắng ép buộc, thống khổ chỉ là hai người chúng ta."

"Vậy... Công tử vì sao phải cứu ta?"

"Xem như là tích đức cho mẫu hậu ta đi." Kỳ thật hần cũng nói rõ vì sao lại cứu nàng, chỉ đơn giản là trông thấy, hần liền muốn cứu. Có lẽ là vì Nguyên Duật Diệp, vì nàng là nữ tử Nguyên Duật Diệp yêu, tới cuối cùng, vẫn là vì Thái Hậu.

Nửa đời an ổn sau này của Thái Hậu đều dựa vào Nguyên Duật Diệp.

Nghỉ ngơi một lúc, hần lại công nàng lên đường.

Thượng Trang lắc đầu, muốn tự đi, lại nghe hần nói: "Nếu người còn nhiều lời, người Lê Quốc rất nhanh sẽ đuổi tới."

Thượng Trang không khỏi giật mình, hần cứ đơn giản như vậy mà gọi thẳng "người Lê Quốc", thế những chuyện kia có lẽ hần cũng đã biết rồi.

Cẩn mật, nàng không muốn về đó, ngoại trừ không biết phải đối mặt với Nguyên Chính Hoàn thế nào, vẫn còn một nguyên nhân, nàng không muốn thẳng thắn thừa nhận thân phận của

mình.

Đúng vậy, lời Nguyên Duật Phong nói khiến nàng nhớ tới thân phận của bản thân.

Công chúa Lê Quốc!

Ánh mắt dừng trên nam tử trước mặt, nếu biết người mình cứu là công chúa Lê Quốc, là muội muội của kẻ địch, hẳn vẫn sẽ đưa nàng đi sao?

Nguyên Duật Phong dường như không chú ý tới vẻ khác thường của nàng. Thượng Trang nhìn hắn, thoáng chần chờ, cuối cùng vẫn nhin không được mà nói: "Ngày tháng của công tử trôi qua thật tốt."

Hắn và trước kia hoàn toàn khác nhau, từ ngôn hành cử chỉ cũng nhìn ra được.

Hắn chống nàng trên lưng, thấp giọng: "Mỗi người đều có cuộc sống mà mình mơ ước, thứ ta thích là tự do, còn mẫu hậu, bà chỉ thích quyền lực, cảm giác được trở thành mẫu nghi thiên hạ."

"Thái Hậu... Bà ấy cũng sống rất tốt." Cho dù không phải nhi tử thân sinh, Nguyên Duật Diệp thật sự chưa từng bạc đãi bà ấy.

Hắn cười nói: "Ta biết." Mẫu hậu sống tốt, hắn cũng yên tâm.

Lúc trước rời đi, hắn thật sự không ngờ lại phát sinh chuyện lớn như vậy. Thời điểm trước khi băng hà, phụ hoàng còn tưởng hắn đã chết thảm. Nghĩ tới, thân thể liền căng cứng, hắn lắc đầu, không muốn tiếp tục hồi tưởng.

Ngày đó rốt cuộc là ai ra tay, hắn không muốn truy cứu. Tất nhiên, một khi điều tra sẽ chấn động cung đình.

Chỉ sợ, trong đó đều là từ tôn Nguyên thị.

Thảm than một tiếng, tất cả mọi chuyện đều có nguồn gốc của nó.

Thượng Trang ôm lấy bả vai hắn, một lời muốn thiếp đi. Hai mắt thật sự không thể mở được, nàng dứt khoát nhắm lại, nhỏ giọng: "Nếu ta chết, công tử có thể đưa ta về Tây Lương trấn của Tiên Thành không?"

"Thôn trấn đó không phải đã không còn hơn mười năm trước sao?" Hắn bật thốt lên hỏi.

Thượng Trang ngậy ra, sau nửa ngày mới hỏi: "Công tử biết nơi đó?" Tây Lương trấn chẳng qua chỉ là một nơi nhỏ bé, khi đó hắn vẫn còn là Thái Tử cao cao tại thượng, sao có thể biết tới.

"Tây Lương trấn trong một đêm bị cường đạo tiêu diệt tất cả?" Hắn muốn chứng thực.

Thượng Trang trầm giọng đáp.

Nguyên Duật Phong chậm rãi hồi tưởng chuyện khi đó. Lúc ấy hắn chẳng qua chỉ là một hài tử, hắn vô tình nghe phụ hoàng nói sẽ phái người tới Lê Quốc, hình như còn phải cải trang thành cường đạo.

Vì hai chữ "cường đạo" này, ấn tượng về trấn Tây Lương kia vô cùng sâu sắc. Nghe nói sau thảm án đó, nhưng người dân xung quanh liền vội vàng dọn đi. Chưa tới nửa năm, Tây Lương trống liền bị vứt bỏ.

"Sao công tử lại biết nơi đó?" Nàng thử thăm dò.

Nam tử trước mặt như hoàn hồn, thật lâu sau vẫn không trả lời câu hỏi của nàng.

Nhìn không được mà cắn răng, Thượng Trang có lẽ đoán được.

Bởi vì thân phận công chúa Lê Quốc của nàng.

Nàng từng nghe Nguyên Duật Diệp nói, vì điều tra hậu duệ của Lê Quốc, Tiên Hoàng đã không ngừng phái người tìm kiếm, một khi có tin tức, tất cả mọi người đều có thể chuốc lấy họa sát thân.

Tiên Hoàng thà giết lầm một trăm kẻ cũng tuyệt đối không buông tha một người.

Nước mắt chậm rãi dâng lên, thì ra người hại chết cha mẹ là nàng!

Nàng tựa vào người hắn, thân thể nhin không được mà run rẩy.

"Ta cũng chỉ nghe người ta nói." Nguyên Duật Phong thuận miệng đáp, lại hỏi, "Người tới đó làm gì?"

"Nơi đó... Là nhà của ta." Nhắm mắt lại, Thượng Trang vô lực trả lời.

Kỳ thật, nàng chỉ muốn làm tốt thân phận Nghê Thượng Trang này, đáng tiếc nhiều chuyện ập tới như vậy, nàng thật sự không còn sức chống đỡ.

Lá rụng về cội, nàng muốn trở về nhà, cho dù hôm nay Tây Lương trấn chỉ còn là đồng gạch vụn, nàng cũng muốn trở về.

Hắn thấp giọng: "Được, chờ tới ngày ngươi chết, ta đồng ý với ngươi. Có điều hôm nay, ngươi chưa từng gặp ta, chưa từng."

Khóe miệng Thượng Trang khẽ động, ý tứ bên trong, nàng đương nhiên hiểu.

Hắn không muốn có người quấy rầy cuộc sống yên tĩnh của mình, nàng càng không muốn có người đi quấy rầy hắn.

Hắn cuối cùng cũng có thể sống vì mình, không còn là thái tử mặt ngoài phong quang, nội tâm đau khổ kia nữa.

Đoạn đường tới Lương Thành, Thượng Trang cơ hồ đều mê man. Nguyên Duật Phong cũng không đánh thức nàng, đường bọn họ đi đều bị dò xét, rất nhiều lần đều thiếu chút đụng mặt

người Lê Quốc.

Gần tới Lương Thành đã là năm ngày sau, bọn họ đi đường không tính là nhanh, nhưng đủ tránh khỏi sự truy lùng của Lê Quốc.

Nguyên Duật Phong không vào thành, đến Lương Thành, hấn thả nàng xuống. Hấn tới đây, sẽ không vào trong, cũng không có khả năng đi vào. Hấn cứu nàng, nhưng không thể một mực dẫn nàng theo bên cạnh, hấn sẽ không vì nàng mà từ bỏ cuộc sống vất vả lắm mới có được.

Nàng chỉ là An Lăng Vu, không phải cô cô của hấn.

Có lẽ, vì nàng mà nguyện ý trả giá tất cả có rất nhiều.

.....

Nguyên Duật Diệp tới Lương Thành đã là cuối tháng bảy.

Khí trời không còn oi bức, xe ngựa nhanh chóng lên đường, nhưng gió thổi vào vẫn không đủ khiến người cảm thấy mát mẻ.

Tối đó, thị vệ cho dựng doanh trướng.

Trương công công quạt mát cho hấn, một mặt hỏi: "Hoàng Thượng nóng không? Lát nữa nô tài cho người mang nước ô mai tới cho ngài."

"Không cần." Hấn lắc đầu đứng dậy, trực tiếp xuống xe ngựa.

"Hoàng Thượng..." Trương công công vội vã đi theo.

Trùng hợp Mộ Dung Văn Sở ở xe ngựa khác cũng ra ngoài, thấy Nguyên Duật Diệp tới, hấn vội hỏi: "Hoàng Thượng đi đâu?"

Nguyên Duật Diệp phát tay: "Tùy ý đi dạo một chút, đều không cần đi theo."

Trương công công lập tức dừng bước. Gần đây tâm trạng Hoàng Thượng không tốt, gã không dám không nghe mệnh lệnh của hấn.

Ngước mắt đã có thể nhìn thấy Lương Thành cao ngất. Nguyên Duật Diệp chần chờ, cuối cùng vẫn nâng bước đi về phía trước.

Sự tình tàn sát dân trong thành đã trôi qua rất lâu, thi thể tuy đã được thu dọn nhưng giờ phút này tới gần, không biết có phải do cảm xúc trong lòng hay không, hấn vẫn có thể ngửi thấy mùi tanh nồng kia.

Nhú mị, bước chân cứ thế mà tiếp tục.

Trái tim rớt cuộc như thế nào mới có thể hạ ra mệnh lệnh "tàn sát dân chúng trong thành"? Nguyên Duật Diệp theo bản năng nắm chặt hai tay thành đấm, cắn răng, trái tim đó đương nhiên chỉ chất chứa hận thù.

Quay đầu, chợt cảm nhận phía sau tựa như có bóng người, hấn kinh hãi, theo bản năng đi về hướng đó. Một thứ gì đó bị ném ra, hấn lui vài bước, trước mắt liền hiện lên gương mặt nữ tử quen thuộc.

Nguyên Duật Diệp chấn động, vội phi thân đón lấy người đó.

"Úm..." Thương tích trên người vẫn còn, hiện tại không thể dùng hết khí lực, hấn chỉ ôm người kia cùng ngã nhào xuống đất.

"Hoàng Thượng!" Trương công công đứng từ xa nhìn theo hấn, cũng không biết xảy ra chuyện gì, cuống quít gọi thị vệ đuổi tới.

Nguyên Duật Diệp nhìn nữ tử trong lòng, bỗng giật mình.

Vu Nhi!

Thật sự là nàng!

"Vu Nhi!" Hấn ôm chặt nữ tử trong lòng, lúc này bỗng nhiên nhớ tới gì đó, vội ngước mắt. Trước mặt là Lương Thành, nhìn không ra bất cứ điểm đáng ngờ nào.

Trương công công cùng thị vệ xông lên, vừa thấy Thượng Trang, sắc mặt gã lập tức thay đổi.

"Đuổi theo cho trẫm!" Nguyên Duật Diệp trầm giọng. Người nọ rời đi nhanh như vậy, có lẽ vẫn chưa rời khỏi Lương Thành.

Thị vệ lập tức phân tán điều tra.

Nghĩ tới Thượng Trang đang ở cạnh mình, Nguyên Duật Diệp không khỏi run lên. Hấn vẫn cảm thấy mọi thứ đều không chân thật, cứ như nằm mơ.

"Hoàng Thượng, nương nương..." Trương công công nhỏ giọng hỏi.

Hấn lúc này mới ngẩng đầu, cẩn thận hỏi: "Người cũng nhìn thấy?" Thật sao? Trương Liêu cũng nhìn thấy? Vậy người nằm trong lòng hấn thật sự là Vu Nhi rồi. Thật tốt quá, hấn không phải nằm mơ!

Ôm nàng, đứng lên.

Trương công công lo tới vết thương trên người hấn, vội duỗi tay giúp hấn đỡ lấy Thượng Trang. Lần này, hấn không cự tuyệt.

Cho người lấy thêm chăn đệm vào xe ngựa, hấn mới dám cẩn thận đặt nàng xuống.

Nàng thoát nhìn rất yếu, phảng phất như chỉ cần khẽ động liền biến mất.

"Vu Nhi." Chậm rãi vuốt ve gương mặt nàng, khoe miệng hấn mới lộ nụ cười yên tâm. Hấn không biết đã bao đêm tỉnh lại nhưng không thấy nàng.

Cùng nàng mười ngón tay đan chặt, hấn sợ người trước mặt lần nữa biến mất.

Ngoài xe ngựa, sắc mặt Mộ Dung Vân Sở trầm xuống, có người đưa Thượng Trang tới, hấn rốt cuộc là ai? Đưa mắt nhìn bốn phía, nơi này có thể coi là hoang vu dã ngoại, nhưng một chiếc xe, một con ngựa cũng không thấy, xem ra đối phương rất cảnh giác, không muốn để lộ hành tung của mình.

Nhìn về chiếc xe kia, Mộ Dung Vân Sở chỉ đứng chấp tay.

Bên trong, bàn tay của nam tử bọc lấy tay mình, thật ấm áp.

Nàng nhắm mắt nhưng vẫn nở nụ cười, chắc lại nằm mơ rồi. Nguyên Duật Phong không thể nắm tay nàng như vậy, cho nên, đây chỉ có thể là mộng.

Nhưng đây là tay ai?

Nàng hình như nhìn thấy gương mặt của một nam tử.

Mở mắt, nàng yên lòng cười, thì ra là Nguyên Duật Diệp.

Cảm giác thật chân thật, nàng nhận không được mà gọi: "Hoàng Thượng..."

Nguyên Duật Diệp giật mình, lập tức nắm tay nàng thật chặt, cao hứng hỏi: "Tình rồi sao? Có khó chịu không?" Hấn duỗi tay định đỡ nàng, nghĩ nghĩ lại thôi, vẫn là để nàng ngủ đi.

Thượng Trang vẫn cười, câu đầu tiên của hấn thế mà là như vậy. Nàng lắc đầu, vẫn là lắc đầu.

Nam tử cúi người, ôn hòa ôm lấy nàng: "Ta không nên giao nàng cho y, không nên... Vu Nhi, ta biết sai rồi, còn cơ hội để đền bù không?"

"Hoàng Thượng không sai." Hấn dụng tâm lương khổ với nàng, chuyện tới bây giờ nàng còn có thể không rõ sao? Những lời Phục Linh nói lúc nàng rời đi, tới nay ký ức vẫn còn mới mẻ.

"Hoàng Thượng gầy rồi." Nàng thì thào.

Nguyên Duật Diệp nắm chặt tay nàng, khẽ cười, lúc này màn xe bị vén lên, Trương công công lên tiếng: "Hoàng Thượng, nô tài đã đưa Thanh phu nhân tới."

Thượng Trang giật mình, không tin mà nhìn tất cả diễn ra trước mắt.

Đây không phải mộng?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dục Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 14: Dẫn độ

Thấy Thượng Trang trong xe ngựa, Thanh phu nhân khinh miệt cười: "Hoàng Thượng muốn làm lúc này..."

"Trẫm muốn lúc nào thì làm lúc đó, không cần người xen vào!" Nguyên Duật Diệp vội cắt ngang lời bà ta, hấn không muốn để nàng biết điều kiện hấn đã đồng ý với Thanh phu nhân.

Thượng Trang cảm thấy kỳ quặc mà nhìn hấn, nhỏ giọng hỏi: "Hoàng Thượng muốn làm gì?"

Nguyên Duật Diệp chấn động, vội buông tay, nhanh chóng nhảy xuống xe ngựa, phản phó Trương công công đưa Thanh phu nhân đi.

"Hoàng Thượng..." Thượng Trang lại gọi hấn một tiếng, nhưng hấn đã đi xa.

Thanh phu nhân cười hỏi: "Sao thế? Đã dám giúp nàng dẫn độ, Hoàng Thượng còn sợ nàng biết sao?" Nói ra những lời này, chính bà ta cũng không biết tại sao, có lẽ với tình yêu như vậy, nội tâm cũng phải thương thức.

Nguyên Duật Diệp không nói lời nào, đợi đi thật xa, hấn mới trầm giọng: "Việc này không cần người quản, trẫm nói lời giữ lời, người chỉ cần đưa ra thuốc giải, trẫm sẽ đem đồ người muốn giao ra."

Trương công công không biết hấn định làm gì, hiện tại nghe bọn họ nói chuyện, không khỏi cả kinh, bật thốt lên ngăn cản: "Hoàng Thượng! Hoàng Thượng, tuyệt đối không thể!"

"Trương Liêu, người cầm miệng!" Hấn lạnh giọng.

"Hoàng..."

"Còn nhiều lời, trẫm sẽ giết người!"

Sắc mặt Trương công công tái nhợt, gã quá hiểu tính tình Nguyên Duật Diệp, việc hấn đã quyết định, ai cũng không thể thay đổi, hơn nữa, đây là chuyện liên quan tới Vu Tu Dung.

Thanh phu nhân lên tiếng: "Được, Hoàng Thượng nói được làm được, ta cũng không có lý do thất hứa!"

Nguyên Duật Diệp dừng bước, quay đầu nhìn bà ta, thấp giọng hỏi: "Người muốn trẫm làm thế nào?" Ánh mắt bất giác nhìn về phía xe ngựa, hôm nay nàng đã ở đây, hấn đột nhiên phát hiện, hấn không còn sợ gì nữa.

Nếu ngay từ đầu có thể dùng cách này cứu nàng, hấn sẽ không giao nàng cho Nguyên Chính Hoàn, tuyệt đối không!

Nguyên Chính Hoàn không chiều có nàng tốt, nếu không, nàng sao có thể thành bộ dáng như hiện tại!

Nghĩ tới, hai tay không tự chủ mà nắm chặt thành nắm, hân hận chính mình lúc trước đã buông tay.

Thanh phu nhân giật mình, nói cứu nàng, Nguyên Duật Diệp không phải nhất thời xúc động. Tình yêu hân dành cho nàng không hề thua kém Nguyên Chính Hoàn. Theo ánh mắt của hân quay đầu nhìn, nàng ấy rất cuộc có năng lực gì có thể khiến hai nam tử yêu mình như vậy?

Thoáng cười cười, chậm rãi thu lại suy nghĩ, bà lấy ra một bình sứ nhỏ đưa cho Nguyên Duật Diệp: "Trong này có thuốc, người uống vào, thời điểm vận công cho nàng, mị tâm sẽ theo kinh mạch mà vào cơ thể người. Mạc Tầm từng ép độc giúp nàng, ta nghĩ, hiện tại ba lần là đủ, ba ngày này, mỗi ngày người dùng một viên."

"Hoàng Thượng!" Trương công công thấy hân cầm lấy bình sứ kia, sắc mặt trắng bệch. Thanh phu nhân là ai, đồ của bà ta sao Hoàng Thượng cũng dám lấy? Vạn nhất là độc được thì phải làm sao đây?

Nhưng Nguyên Duật Diệp trực tiếp mở bình sứ, lấy ra một viên. Thanh phu nhân lại ngăn hân: "Hoàng Thượng gấp thế sao? Hiện tại nàng ấy rất yếu, sợ là không chịu nổi, chờ ta điều dưỡng cho nàng một ngày rồi nói."

Nam tử cắn răng, không phải hân gấp, là hân sợ nàng không thể tiếp tục chống cự!

Có điều, Thanh phu nhân đã nói thế, hân cũng không dám xằng bậy, điều hân sợ nhất không phải là nàng gặp chuyện không may sao?

.....

Thượng Trang không biết tại sao Nguyên Duật Diệp rời đi gấp gáp như vậy, không khỏi sốt ruột, nhưng lúc này nàng không có khí lực ra ngoài.

Qua một lúc, màn xe bị nhấc lên, người tới là Mộ Dung Vân Sở.

Thượng Trang kinh hãi, chưa kịp hoàn hồn đã nghe hân trực tiếp hỏi: "Ai đưa người về?"

Gặp Mộ Dung Vân Sở, Thượng Trang không khỏi nhớ tới chuyện cái bốt hình trăng khuyết kia. Hôm nay đã chứng minh cái bốt trên người Nguyên Chính Hoàn là giả, như vậy, trên người Mộ Dung Vân Sở mới là thật!

Kỳ thật ngay từ đầu nàng đã nghĩ tới, chỉ là khi đó ở Vũ Thành, việc này không thể nói với ai.

Nàng cần môi nhìn nam tử trước mặt, hân mới là Hoàn Vương, đúng không?

Tâm trạng nhện không được mà khăn trương, mười sáu năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tất cả nàng đều không biết, nhưng có một điều nàng rõ, mỗi lần điều tra, Nguyên Duật Diệp đều nói hân không có vấn đề, bởi vì hân là từ tôn Nguyên thị, chuyện hân làm đương nhiên vì giang sơn Tây Chu này. Sự tình Lê Quốc muốn phục quốc, hân đương nhiên cũng đứng về phía Nguyên Duật Diệp, vô luận thế nào, hân đều sẽ không để Nguyên thị đánh mất giang sơn.

Chẳng biết tại sao, nàng lại nhớ tới cái ngày gặp chuyện không may ở Hưng Viên lần đó, lời Nguyên Duật Diệp từng nói với Nguyên Chính Hoàn.

Từ tôn Nguyên thị đều ở đây, trừ hân.

A, hôm nay nghĩ lại, lời Nguyên Duật Diệp nói đúng là sự thật, chỉ là đối tượng hân ám chỉ đã sai.

Khi đó nàng thật sự không rõ vì sao Mộ Dung Vân Sở cố ý bị thương không lên thi đấu, chuyện đó đối với hân có lợi ích gì, nhưng hôm nay, tất cả nàng đều nhìn thấu.

Vậy chuyện con ngựa mất không chế cũng liên quan tới hân sao?

"Ai đưa người về?" Thấy nàng không nói lời nào, Mộ Dung Vân Sở lại hỏi một câu.

Thượng Trang lúc này mới hoàn hồn, khẽ cười với hân: "Làm sao ta biết?" Nàng đã hứa với Nguyên Duật Diệp sẽ không nói, hiện tại sao có thể nói hân biết?

Khi đó Thượng Trang mất tích, hân không biết nàng đi đâu, hôm nay nơi này gần Vũ Thành, chẳng lẽ Mộ Dung Vân Sở không đoán ra nàng từ nơi đó tới sao? Chỉ là một mình nàng trở về đương nhiên khiến hân cảm thấy kỳ quái, Nguyên Chính Hoàn có lẽ không đưa nàng về.

Nhìn chằm chằm người trước mặt, nàng nghĩ nàng đã biết vì sao Mộ Dung Vân Khương lại muốn vu oan Linh Khuyết, cho dù chắc chắn Nguyên Duật Diệp sẽ không giết muội ấy, Mộ Dung Vân Khương vẫn làm vậy.

Bọn họ căn bản không muốn Nguyên Duật Diệp giết người, là muốn ép hân thả Linh Khuyết xuất cung.

Mộ Dung Vân Sở nhìn chằm chằm Nguyên Chính Hoàn không tha, đó là vì Nguyên Chính Hoàn giả mạo hân. Hân không cần biết y là ai, hân chỉ cần biết bản thân là ai là được.

Thả Linh Khuyết xuất cung vì hân hoài nghi thân phận của Nguyên Chính Hoàn, hân muốn thăm dò xem Nguyên Chính Hoàn liệu có thật sự "cảm thấy hứng thú" với Linh Khuyết.

Động môi, nàng đột nhiên phát hiện Mộ Dung Vân Sở không biết nàng đã rõ ràng sự tình cái bốt trăng lưỡi liềm trên người hân, nàng còn từng hứa sẽ không dùng việc này khiến hân rơi vào nguy hiểm. Đó là dùng mạng của Phục Linh mà đổi, cho tới hôm nay, nàng vẫn giữ đúng lời hẹn.

Mộ Dung Vân Sở đột nhiên trầm giọng: "Người thật sự muốn Hoàng Thượng bị người Lê Quốc khống chế sao?"

Thượng Trang kinh ngạc nhìn hân, qua nửa ngày, nàng cười nói: "Thừa Tướng yên tâm, ta sẽ không làm vậy." Lời vừa nói ra, nàng bỗng nhớ tới thân phận của mình, sắc mặt không tự chủ mà tái nhợt.

Vừa rồi nàng chỉ cho rằng đó là ảo giác, nào ngờ rằng đó thật sự là Nguyên Duật Diệp? Mà hiện tại, nàng cũng không biết phải đối diện với hân thế nào.

Thân phận của bọn họ...

A, thật kỳ quái, nàng trở thành công chúa Lê Quốc, quan hệ giữa nàng, Nguyên Chính Hoàn và Nguyên Duật Diệp theo đó mà trở nên xấu hổ.

Mộ Dung Vân Sở còn muốn nói gì đó, nhưng thấy người đằng xa đi về bên này, hân dứt khoát buông màn xe, xoay người rời đi.

Nguyên Duật Diệp từ xa thấy Mộ Dung Vân Sở từ xe ngựa bỏ đi, không khỏi kinh hãi, bước chân bên dưới không tự chủ mà nhanh hơn. Xong đến cạnh xe ngựa, thấy người bên trong vẫn tốt, hần mới thở phào nhẹ nhõm, vội nắm chặt tay nàng, nhủ thầm: "Thừa Tướng nói gì với nàng?"

Thượng Trang chỉ cười lắc đầu: "Không có gì, Thừa Tướng chỉ tới xem thiếp có sao không mà thôi."

Nghe vậy, Nguyên Duật Diệp mới cười, nhẹ giọng: "Nàng đương nhiên không sao, thần y đang ở đây, bà ta sẽ phối ra thuốc giải cho nàng."

Thượng Trang kinh ngạc ngược mắt: "Bà ấy đồng ý?"

"Ừ." Hần dịu dàng gạt đầu.

Mà Thượng Trang lại thật sự chấn động, vội hỏi: "Hoàng Thượng đã đồng ý điều kiện gì của bà ấy?" Khi đó, ngay cả Nguyên Chính Hoàn quỳ xuống cầu xin, bà ấy cũng không cứu nàng. Đang êm đẹp bà ấy đồng ý đưa ra thuốc giải, nàng không tin.

Khản trương nhìn hần, nàng đoán không ra đó là điều kiện gì có thể vượt qua Nguyên Chính Hoàn.

Nguyên Duật Diệp giặt mình, không khỏi cười nói: "Nàng nói bậy bạ gì vậy? Nào có điều kiện gì? Ta là Hoàng Thượng, mệnh lệnh của ta, bà ấy có thể không đồng ý sao?"

"Hoàng Thượng đang gạt thiếp!" Hần rõ ràng nói chuyện gấp gáp, hơi thở cũng theo đó mà nhanh lên.

"Vu Nhi!" Hần đau lòng mà ôm lấy nàng, cắn răng, "Đúng vậy, ta đồng ý thả bà ta đi. Bà ta không tình nguyện ở lại, là ta giữ bà ấy, vốn định dùng để uy hiếp Tiêu Dự, nhưng hôm nay ta đã hứa, nếu có thể cứu nàng, ta sẽ thả bà ấy đi."

"Hoàng Thượng..."

"Yên tâm, Tiêu Dự không có gì uy hiếp, ta sẽ không thua." Hần ngừng một chút, lại nói, "Ta từng hứa với nàng sẽ không giết y, lời hứa đó hôm nay vẫn còn hữu hiệu."

Có lẽ điều khiến nàng thật sự lo lắng việc này đúng không? Nhịn không được mà cảm thấy đáng chất, nhưng hần vẫn cười, hần là nam nhân, lời đã nói ra đương nhiên một lời cửu đỉnh, hần tuyệt đối lừa gạt nàng.

Trái tim theo đó trầm xuống, nàng nhìn hần, hỏi: "Hoàng Thượng biết y là ai sao?" Nếu không, sao hần có thể nói như vậy?

"Biết!"

Thượng Trang còn muốn tiếp tục, động môi, cuối cùng lại không biết bản thân còn có thể nói gì. Vô lực nhắm hai mắt lại, kỳ thật nàng còn rất nhiều việc gạt hần. Chuyện của Mộ Dung Vân Sở, chuyện của nàng...

Nguyên Duật Diệp nhẹ nhàng xoa xoa mặt nàng, thấp giọng: "Mệt sao? Vậy nàng nghỉ ngơi đi, ta ở cạnh nàng."

Hần biết nàng có việc gạt hần, chỉ là nàng đã không muốn nói, hần sẽ không hỏi. Nàng mệt mỏi cần phải nghỉ ngơi, vậy hần sẽ ở cạnh nàng.

"Xin lỗi." Thượng Trang thì thào.

Cánh tay run lên, hần lắc đầu: "Nàng không có gì phải xin lỗi ta cả." Ngược lại là hần đã làm quá nhiều việc không nên làm.

Qua một lát, Thương công công mang thuốc tới, nói là thuốc Thanh phu nhân cho Thượng Trang.

Nguyên Duật Diệp nhận lấy, dứt cho nàng.

Thượng Trang cúi đầu nhìn, chỉ nghĩ đó là giải được, vì thế không hỏi liền há miệng uống.

"Hoàng Thượng vì sao không hỏi thiếp làm sao tới được đây?"

"Mặc kệ nàng tới thế nào, ta chỉ muốn nàng trở về cạnh ta." Bất kể là Nguyên Chính Hoàn hay một ai khác, chỉ cần không gây bất lợi với nàng, tất cả hần đều có thể bỏ qua.

"Hoàng Thượng... Tin thiếp sao?"

"Đương nhiên." Hần không hỏi nàng muốn hần tin tưởng điều gì, hần lúc nào cũng tin tưởng nàng.

Không biết tại sao, hốc mắt có chút ẩm ướt, rất muốn khóc. Thượng Trang hít một hơi thật sâu, xoay mặt. Nếu biết nàng là người Lê Quốc, liệu hần còn có thể tin nhiệm nàng như hiện tại không?

"Nghỉ ngơi đi." Hần nắm chặt tay nàng.

Thượng Trang lại vội hỏi: "Vết thương trên người Hoàng Thượng..."

"Không sao, ta rất tốt." Trái tim cao hứng trở lại, thì ra hần vẫn nhớ trên người hần còn thương tích. Cúi người ôm nàng sâu vào lồng ngực, hần khẽ cười, "Đã có thể ôm lấy nàng, ta còn có thể có chuyện gì?"

Thượng Trang chỉ cười, không đáp. Không biết có phải vì tác dụng của thuốc không, rất nhanh nàng liền muốn ngủ.

Lòng ngực hần thật ấm áp, ôn hòa đến mức khiến nàng cứ muốn thiếp đi như vậy, mãi mãi đừng tỉnh lại.

Những ưu phiền kia đều không cần nghĩ, cũng không cần quản.

Nhẹ nhàng ôm nữ tử vào lòng, Nguyên Duật Diệp cắn răng, vừa rồi âm thầm kiểm tra mạch tượng cho nàng, phát hiện thân thể nàng đã rất suy yếu. Hần sợ lúc này dẫn độc nàng sẽ không chịu nổi, nhưng hần lại lo nàng không thể tiếp tục gắng gượng.

"Hoàng Thượng..."

Bên ngoài truyền tới tiếng gọi của Thương công công.

Hắn chỉ nghiêng mặt hỏi: "Chuyện gì?"

"Đương tướng quân phái người tới, có việc gấp muốn bẩm báo."

Cúi đầu nhìn nữ tử trong lòng, qua nửa ngày, hắn mới lên tiếng: "Biết rồi, trầm lặng tức qua."

Bên kia người tìm kiếm Nguyên Duật Phong vẫn tiếp tục điều tra, tựa như sợ rằng ai đó sẽ dùng việc này gây bất lợi cho Nguyên Duật Diệp.

Đúng như Nguyên Duật Diệp nghĩ, tốc độ nhanh như vậy, Nguyên Duật Phong căn bản không thể thật sự biến mất, việc hắn có thể làm chính là lách mình trốn vào nội thành.

Giao nàng cho Nguyên Duật Diệp là lựa chọn tốt nhất, hắn ở Vũ Thành cứu được nàng, nếu bỏ dở nửa chừng, mọi thứ sẽ uổng phí, có lẽ Nguyên Duật Diệp sẽ cứu nàng.

Có người tới, Nguyên Duật Phong cả kinh, vội xoay người vào con hẻm nhỏ.

Rẽ vào, hắn mới phát hiện đây là con hẻm trống, bức tường không cao, hắn không thèm cân nhắc, lập tức vượt qua, vừa đáp xuống đất lại thấy trước mặt có một thị vệ đi qua.

Không khỏi kinh hãi, mà thị vệ kia đã nghe thấy tiếng, quay đầu.

Nguyên Duật Phong phóng tới, ra tay đánh thị vệ kia. Thị vệ kia sợ hãi kêu lên, theo bản năng muốn ngăn cản, nhưng trong nháy mắt, gã đã nhìn rõ người trước mặt.

"Điện hạ!" Gã cả kinh bật thốt ra hai chữ.

Nguyên Duật Phong chấn động. Đây là thân tín của Tiên Hoàng năm đó, vốn sẽ giao lại cho hắn.

Lúc này, người phía ngoài nghe thấy động tĩnh bên này, đều vội chạy tới.

Sắc mặt Nguyên Duật Phong thay đổi, mà thị vệ kia nhanh chóng thu tay, chỉ nói: "Điện hạ đừng đi loạn!" Dứt lời, gã liền xông ra.

Nhóm thị vệ bên ngoài tới, có người nói: "Vừa rồi có tiếng đánh nhau!"

Gã đưa tay, tùy tiện chỉ một phương hướng: "Kê đó hình như chạy về hướng kia!"

Đợi mọi người đi rồi, thị vệ kia mới trở lại, chỉ là nơi đó sớm đã không có bóng người. Gã tìm kiếm bốn phía một hồi cũng không nhìn thấy bóng dáng Nguyên Duật Phong.

Không tự chủ mà giật mình, Thái Tử đã chết, không lẽ gã gặp ma?

Thời điểm ra khỏi thành, Nguyên Duật Phong nhìn thấy một đoàn người từ xa. Hắn không dừng lại, trực tiếp rời đi. Kỳ thật thị vệ vừa rồi trông thấy hắn, hắn không nên hạ thủ vô tình. Không nhìn được mà cười một tiếng, xem ra hắn không thể trở thành người tâm giaoan thù lạt, cho nên dù muốn, hắn cũng không thích hợp làm đế vương.

.....

Lần nữa tỉnh lại, Thượng Trang phát hiện chính mình đã không còn ở trên xe ngựa. Nàng ngủ trên giường trong doanh trướng, Nguyên Duật Diệp ở ngay bên cạnh. Thân thể thoáng nhúc nhích, hắn liền bị đánh thức.

Thấy nàng đã tỉnh, Nguyên Duật Diệp khẽ cười: "Sao đã thức rồi?"

"Hiện tại là giờ nào?" Nàng rót cuộc đã ngủ bao lâu?

"Vừa qua giờ Sửu, ngủ tiếp đi." Dứt lời, hắn liền duỗi tay giúp nàng chỉnh lại góc chăn.

Thượng Trang không khỏi kinh ngạc, nàng còn tưởng nàng đã ngủ rất lâu, lại không ngờ chỉ vừa mới hừng đông.

"Hoàng Thượng sao lại không đi nghỉ ngơi?" Chẳng lẽ hắn còn muốn ngồi cạnh nàng sao?"

"Đi đâu ngủ? Nơi này là doanh trướng của ta."

Thượng Trang giật mình, lại cười rộ lên, nàng đúng là hồ đồ rồi. Nhìn hắn khí sắc không tệ lắm, chỉ là hàng lông mày đã nhiễm chút mệt mỏi.

"Tốt hơn chưa?"

Thượng Trang gật đầu, nhắc tới cũng thật kỳ quái, nàng chẳng qua chỉ ngủ một giấc, thật sự tốt hơn nhiều, trên người cũng có chút khí lực. Lúc này nàng mới dám tin Thanh phu nhân tình nguyện giao ra thuốc giải.

Như vậy nàng sẽ không chết, đúng không?

Chẳng biết tại sao, nghĩ tới, nàng không có cách nào vui vẻ. Không chết, nàng sẽ phải đối mặt với rất nhiều chuyện bản thân không muốn. Nàng muốn trốn tránh, chỉ tiếc lại không có cơ hội.

Nếu có thể sống, nàng sẽ không lựa chọn cái chết.

Kỳ thật, nàng vẫn là Thượng Trang sợ chết.

Chợt nhớ tới Nguyên Duật Phong, cũng không biết hiện tại hắn đi đâu rồi. Ánh mắt chậm rãi nhìn Nguyên Duật Diệp, nếu biết hắn còn sống, Nguyên Duật Diệp sẽ giết hắn sao? Thiên hạ này dù sao cũng không có bậc quân vương dễ dàng tha cho tiền Thái Tử.

"Đang nghĩ gì vậy?" Hắn nhìn nàng, nhẹ giọng hỏi.

Thượng Trang hoàn hồn, cười lắc đầu: "Không có gì, cảm thấy tốt hơn nhiều, đương nhiên cao hứng."

Hắn cũng cao hứng, cười nói: "Đó là đương nhiên, nàng rất nhanh sẽ khỏe lại."

"Hoàng Thượng..." Nàng nắm chặt tay hắn, nghĩ nghĩ, cuối cùng chỉ có thể nói, "Phải cẩn thận Thừa Tướng."

Không thể vì phạm chuyện đã hứa, nhưng nàng không muốn Nguyên Duật Diệp gặp chuyện không may, vì thế chỉ có thể nói được như vậy.

Nguyên Duật Diệp nhíu mày: "Tại sao?"

"Bởi vì... Vì thiếp không thích hắn."

Nghe thế, Nguyên Duật Diệp cười rộ lên, nắm chặt tay nàng: "Nàng đương nhiên không thể thích hắn, nếu nàng thích hắn, ta phải làm sao đây?" Nguyên Duật Diệp nghiêm túc nhìn nàng, cười hỏi.

Một Nguyên Chính Hoàn đã khiến hắn phải chịu uy hiếp, đương nhiên không thể xuất hiện thêm một người.

Thượng Trang biết hắn đang nói đùa nhưng trong lòng vẫn không khỏi khẩn trương.

Nguyên Duật Diệp thu lại cảm xúc, trầm giọng: "Yên tâm, ta tự biết." Lời này là để nàng yên tâm, vì nàng, hắn cũng sẽ sống tốt.

Tối hôm đông, thị vệ rất nhanh đã thu dọn tất cả, người ở Vũ Thành tìm kiếm một đêm cũng không có bất kỳ kết quả nào. Nguyên Duật Diệp hạ lệnh thu đội, bọn họ còn phải tới Vũ Thành.

Thanh phu nhân lên xe ngựa bắt mạch cho Thượng Trang, gật đầu với Nguyên Duật Diệp.

Đối diện với Thanh phu nhân, Thượng Trang thật sự không biết phải nói gì. Thanh phu nhân chỉ nhìn nàng một cái, khóe miệng lộ ra ý cười sâu xa. Không biết vì lý do gì, nụ cười đó khiến nàng có chút bất an.

Thấy Thanh phu nhân gật đầu, Nguyên Duật Diệp giống như thở phào nhẹ nhõm.

Thanh phu nhân xuống xe, Nguyên Duật Diệp đỡ nàng dựa vào mình, cười nói: "Rất nhanh sẽ không sao, không cần lo lắng."

Thượng Trang đột nhiên bắt lấy tay hắn, ngược mắt hỏi: "Hoàng Thượng thật sự biết rõ thiếp là ai sao?" Nếu biết nàng là công chúa Lê Quốc, hắn còn cứu nàng sao?

Nguyên Duật Diệp giặt mình, lập tức cau mày: "Không được nghĩ lung tung." Nàng là Vu Nhi của hắn, vĩnh viễn là vậy.

Động môi, cuối cùng nàng lại không nói gì.

Khi đó nàng vốn muốn nói hắn biết, nàng không phải An Lăng Vu, nàng là Thượng Trang, nhưng còn hôm nay? Nàng làm sao mà nói? Nàng không phải An Lăng Vu, cũng không phải Thượng Trang, à, Nguyên Duật Diệp có phải sẽ cảm thấy nàng là kẻ điên không?

Có lẽ quan trọng hơn là, trong tiềm thức, nàng không hi vọng hắn biết thân phận công chúa Lê Quốc của nàng.

Thời điểm xe ngựa dừng lại nghỉ ngơi, mọi người liền tranh thủ ăn uống, Nguyên Duật Diệp xuống xe một lúc rồi trở về dứt nàng uống thuốc.

Đội nàng ngủ rồi, hắn cẩn thận nâng nàng dậy, lòng bàn tay đặt lên mu bàn tay nàng.

"Hoàng Thượng." Trương công công vội vã đi lên, lo lắng nói, "Hoàng Thượng, không thể."

Việc này gã không dám nhiều lời, tuy rằng rất muốn khuyên can nhưng gã biết, lời gã nói hắn căn bản không nghe.

Nguyên Duật Diệp chỉ nhìn Trương công công một cái, không hề đuổi gã xuống, chỉ nói: "Trương Liều, người an tĩnh ở cạnh đội đi."

"Hoàng..." Trương công công định nói gì đó, lại thấy hắn đã nhắm mắt.

Kỳ thật rất đơn giản.

Hắn chẳng qua chỉ dùng khí dẫn độc trong cơ thể nàng ra mà thôi.

Ngay từ đầu nếu biết loại độc này có thể dẫn ra, cho dù không có thuốc giải, hắn vẫn sẽ làm như vậy. Có như thế, nàng đã không phải chịu khổ. Giờ phút này, khóe miệng hắn bất giác cong lên, bất luận thế nào, hắn chỉ cần nàng sống tốt.

Chân khí xuyên qua lòng bàn tay, đau đớn ập tới.

Hắn nhận không được mà nhíu mày, đau đớn này theo kinh mạch đi thẳng tới tim.

Thu tay về, Thanh phu nhân đã nói, phải cẩn thận ba lần, nếu không, cho dù hắn có thể chịu đựng, nhưng nàng chưa chắc đã có thể gắng gượng.

Cẩn thận diu nàng nằm xuống, thân thể hắn đột nhiên lão đảo.

Trương công công vội đỡ lấy hắn, cau mày: "Hoàng Thượng cảm thấy thế nào? Nô tài đi tìm..." Nói tới đây, gã vội ngậm miệng. Nguyên Duật Diệp chắc chắn không muốn để thái y biết, chỉ là tìm Thanh phu nhân...

Bà ta không phải người của Hoàng Thượng, nói thật, gã không tin bà ta. Lúc này nhìn sắc mặt Nguyên Duật Diệp tái nhợt, gã gấp tới độ không biết làm sao cho phải.

Nguyên Duật Diệp đưa tay, ý bảo gã không cần nói, thân thể chậm rãi dựa vào vách tường, nhỏ giọng: "Việc này không được nói ra ngoài." Kỳ thật là không thể để Mộ Dung Vân Sở biết.

Trương công công nao dám nhiều lời, thoáng nhìn qua Thượng Trang vẫn chìm sâu vào giấc, gã chỉ thảm than một tiếng, im lặng ở bên cạnh.

Thân thể khó chịu rất lâu mới bình phục. Nguyên Duật Diệp mở to hai mắt nhìn nữ tử trước mặt, sâu bên trong ẩn ẩn tia đau lòng. Hôm nay hắn mới có thể cảm nhận đau đớn của nàng, nhìn nàng gầy yếu, hắn càng khó chịu.

Ngồi một lúc, hần đứng dậy xuống xe.

Trương công công kinh hãi, vội đỡ lấy hần: "Hoàng Thượng không nghỉ ngơi sao?"

Nguyên Duật Diệp lắc đầu, hần nghĩ sắc mặt hần lúc này nhất định rất khó coi, nếu để nàng tỉnh lại nhìn thấy, chắc chắn sẽ hoài nghi.

Hai chân hần mềm nhũn, Trương công công cẩn thận dìu hần, thời điểm đi ngang qua xe ngựa của Thanh phu nhân, thanh âm của bà ở bên trong truyền tới: "Hoàng Thượng vẫn ổn chứ?"

Bước chân chậm lại nhưng không hề dừng, hần cười nói: "Trẫm thì có thể có chuyện gì?"

Thanh phu nhân chỉ cười một tiếng, cũng không nói gì thêm.

Trương công công nhỏ giọng: "Hoàng Thượng, nô tài dìu ngài qua bên kia ngồi một lát."

Lần này hần không cự tuyệt, chỉ gật đầu.

Mộ Dung Vân Sở đứng nhìn từ xa, không khỏi cảm thấy kỳ quái. Tại sao Nguyên Duật Diệp lại không ở cùng xe ngựa với Thượng Trang mà ra ngoài? Cúi đầu, ánh mắt lần nữa nhìn dòng chữ trên phong thư trong tay.

Là thư Tôn Dịch Chi viết cho hần, nhưng hần lại cảm thấy có chút khác thường. Mấy ngày liên tiếp truyền tới tin khõe mạnh khiến hần bất an. Dương Thành Phong sẽ tới Vũ Thành, như vậy hần có thể gặp Tôn Dịch Chi.

Nguyên Duật Diệp nghỉ ngơi một lúc liền thấy Mộ Dung Vân Sở tới. Hần hành lễ, trầm giọng: "Hoàng Thượng, nếu Dương tướng quân cũng sẽ tới, chúng ta có cần hội họp với họ rồi tới Vũ Thành không?"

Nguyên Duật Diệp gật đầu: "Trẫm cũng nghĩ như vậy, không ngờ Thừa Tướng cũng có suy nghĩ giống trẫm."

Mộ Dung Vân Sở cười nói: "Hoàng Thượng anh minh." Nhìn hần, dừng một lúc, Mộ Dung Vân Sở mới hỏi: "Bên ngoài gió lớn, sao Hoàng Thượng không nghỉ ngơi trên xe ngựa?"

Nguyên Duật Diệp theo bản năng nhìn về phía xe ngựa: "Vu Nhi đang nghỉ ngơi, trẫm không muốn quấy rầy nàng, vừa lúc cũng muốn ra ngoài hít thở không khí, nếu Thừa Tướng không có việc gì thì cũng có thể ngồi một lát."

"Vâng, thần cũng đang có chuyện muốn nói." Hần ngồi xuống, tiếp tục, "Hoàng Thượng đã biết thân phận của Tiêu Dự, thần to gan dè dặt, Hoàng Thượng nên đề phòng An Lăng Vu. Hoàng Thượng là người thông minh, hần cũng biết nàng ấy xuất hiện ở nơi này tuyệt đối không phải trùng hợp."

Nguyên Duật Diệp khẽ cười: "Vậy theo ý Thừa Tướng, trẫm nên làm thế nào?"

Mộ Dung Vân Sở thông dong nói: "Nàng ấy xuất hiện ở đây, có lẽ là Tiêu Dự thả nàng ấy đi. Mặc kệ thế nào, việc này nói cho chúng ta biết, Tiêu Dự coi trọng nàng. Lúc cần thiết, Hoàng Thượng có thể dùng nàng khống chế Tiêu Dự."

"Trẫm làm việc trước nay luôn quang minh chính đại!" Hần sao có thể dùng nàng làm mồi nhử Tiêu Dự? Nếu làm, hần há không phải giống người Lê Quốc sao? Như vậy ở bên cạnh hần, nàng còn có thể an tâm sao?

Mộ Dung Vân Sở nhũn mảy: "Hoàng Thượng dùng chân thành đối đãi, nhưng họ lại không biết." Chuyện tàn sát hàng loạt dân chúng trong thành đã đủ cho thấy nhân tâm của Tiêu Dự, loại chuyện này, ít nhất, hần không làm được.

Nguyên Duật Diệp cười lạnh: "Bọn họ thế nào là chuyện của họ, trẫm tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện đó. Thừa Tướng không cần nhiều lời, tâm ý trẫm đã quyết."

Khi Thượng Trang tỉnh lại, không thấy Nguyên Duật Diệp đâu, nàng không khỏi giật mình, theo bản năng muốn cử động liền phát hiện, nàng cứ nhiên có khí lực ngồi dậy.

Đương nhiên thấy hần hoan, Thượng Trang vừa nhấc màn, liền nghe thị vệ bên ngoài hỏi: "Nương nương có gì phân phó?"

Thượng Trang ngây ra, hần gọi nàng là "Nương nương" vì được Nguyên Duật Diệp phân phó sao?

Nghĩ nghĩ, nàng mới hỏi: "Hoàng Thượng đâu?"

Thị vệ cung kính đáp: "Hoàng Thượng đang nói chuyện với Thừa Tướng đại nhân."

Ở cùng Mộ Dung Vân Sở? Thượng Trang không khỏi lo lắng.

Nhớ tới thời điểm hần có biết nàng là ai hay không, hần lại nói nàng đừng suy nghĩ lung tung.

A, kỳ thật ý nghĩ đó cũng không phải nàng tình nguyện!

Nàng không phải không muốn dừng lại ở bên cạnh hần, nhưng tới lúc thân phận rõ ràng, nàng và hần chắc chắn đều sẽ lúng túng. Chỉ là giờ phút nàng không đi được, nếu đi, Nguyên Duật Diệp chắc chắn sẽ tìm nàng tới phát diện.

Nàng thật sự không muốn trở về, về rồi sẽ lại gặp Nguyên Chính Hoàn.

Thượng Trang cắn môi, ai có thể nói nàng biết nàng nên làm gì bây giờ không?

Một mình ngồi trong xe ngựa một lúc lâu, mãi tới khi lần nữa lên đường, Nguyên Duật Diệp mới lên xe ngựa. Thấy nàng đã tỉnh, hần cười hỏi: "Tốt hơn chưa?"

"Đã tốt hơn nhiều." Nàng gật đầu, thấy sắc mặt hần có chút không tốt, nhũn mảy hỏi: "Mệt lắm sao?"

Hôm qua hần canh giữ bên giường suốt một đêm, hôm nay, hần khẳng định rất vất vả.

Sắc mặt Nguyên Duật Diệp thoáng thay đổi, nhưng thấy nàng lo lắng, trong lòng liền cao hứng, ngoài miệng nói: "Chỉ hơi mệt một chút, nghỉ ngơi liền không sao. Có muốn ăn gì không? Ta sai người chuẩn bị."

Thượng Trang lắc đầu: "Thiếp không dói, chúng ta... Đi đâu vậy?"

"Cách Vũ Thành còn hai ngày đi đường, có điều chúng ta sẽ hội hợp với Thành Phong trước."

Thượng Trang cao hứng: "Dương tướng quân đến rồi?" Nàng biết Dương Thành Phong trung thành với Nguyên Duật Diệp, hẳn đến, nàng cũng yên tâm.

Hắn lại nhủ mày, nhẹ giọng: "Dương Thành Phong đến nàng vui vẻ như vậy, ta sẽ ghen đấy!"

Không khỏi chấn động, Thượng Trang nhìn nam tử trước mặt, thấy đáy mắt hắn ẩn ẩn ý cười.

"Hoàng Thượng...."

Vừa mở miệng, nàng liền bị hắn cắt ngang: "Gọi Diệp." Hắn đã nói rất nhiều lần, chỉ là nàng một mực không chịu gọi.

"Gọi tên của Hoàng Thượng là đại bất kính." Nàng nhìn hắn, nghiêm túc nói.

Bọn họ, một ngày nào đó sẽ chia xa.

Trừ phi nàng không phải công chúa Lê Quốc, hẳn không phải hoàng đế Tây Chu.

Chỉ là những điều này mãi mãi cũng không thể.

A, vô có mà cảm thấy buồn cười, trên mặt lại không thể để lộ chút biểu tình để hắn nhìn ra.

Hắn không vui, nhưng không thể hiện bên ngoài, chỉ thì thầm bên tai Thượng Trang: "Ở đây không có người, không ai biết cả." Nói ra lời này, nội tâm không tự chủ mà đắng chát. Kỳ thật hắn biết đây không phải là quy củ gì, chẳng qua là nàng không muốn gọi tên hắn mà thôi.

Nàng không muốn, vậy hắn chỉ có thể dùng những cung quy chết tiết kia để an ủi chính mình.

Thượng Trang lại bất động thanh sắc thay đổi chủ đề: "Hoàng Thượng có thể không đi Vũ Thành không?"

Bất giác ngây ra, hắn biết lời nàng nói rốt cuộc có ý gì, liền trầm giọng: "Ta đã hứa sẽ không lấy mạng y, nhưng ta tuyệt đối không thể dung túng những gì y đang làm." Hắn bắt buộc phải tiêu diệt thể lực Lê Quốc, nếu không giang sơn Tây Chu cũng sẽ không có một ngày thái bình. Bất kể thế nào, hắn vẫn là hoàng đế Tây Chu, hắn không thể cho phép loại chuyện như vậy xảy ra.

Hai tay nắm chặt thành nắm đấm, đạo lý này kỳ thật Thượng Trang hiểu.

Nhưng, Nguyên Chính Hoàn là...

Cấn môi, hai chữ kia, nàng thật sự không có cách nào tiếp nhận.

Nàng đơn giản chỉ không muốn y gặp chuyện không may, tuy Nguyên Duật Diệp đã hứa sẽ không giết y, nhưng nàng rất rõ ràng, Nguyên Chính Hoàn vất vả ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, một khi cơ nghiệp bị hủy, y chắc chắn sẽ chịu đa kích rất lớn.

Nhưng việc đến nước này, hai bên nàng đều quán không được.

"Khụ khụ..." Thượng Trang không tự chủ mà ho khan.

Nguyên Duật Diệp kinh hãi, vội hỏi: "Sao vậy?"

Nàng lắc đầu, không sao, chỉ là cảm thấy yết hầu không thoải mái mà thôi.

Xem ra bọn họ không thể không tới Vũ Thành.

Thượng Trang cúi đầu, Phục Linh và Linh Khuyết ở đó, nàng cũng rất muốn biết các nàng sống tốt không.

Xe ngựa chậm rãi lên đường hẳn là vì chờ Dương Thành Phong.

Ngày thứ hai dẫn độc, Nguyên Duật Diệp phát hiện thần sắc Thượng Trang thật sự khá lên rất nhiều. Trương công công so với ngày trước càng thêm lo lắng, nhưng gã chỉ có thể ở cạnh, không dám nhiều lời.

Chạng vạng, thị vệ tới báo đã trông thấy đội kỵ mã của Dương Thành Phong.

Nguyên Duật Diệp lập tức hạ lệnh dừng lại chờ.

Chỉ thời gian một nén hương, Dương Thành Phong đã dẫn người tới. Hắn xuống ngựa, tiến lên hành lễ: "Hoàng Thượng, đại quân đang ở hậu phương cách đây mười dặm, có Tôn phó tướng trông chừng, mặt tướng tới báo bình an với Hoàng Thượng trước."

Nguyên Duật Diệp vỗ vai hắn, cười nói: "Trầm chờ người lâu rồi."

"Mặt tướng xấu hổ." Dương Thành Phong vẫn cúi đầu. Thời điểm đó, mười hai tòa thành trì không thu hồi được, còn gây ra thảm kịch hàng loạt dân chúng bị giết, việc này, cả đời hắn sẽ không thể quên.

Nguyên Duật Diệp thở dài: "Việc đã qua, cũng không thể trách người, đứng lên đi."

Đứng dậy, thấy Mộ Dung Vân Sở cũng ở đây, Dương Thành Phong không nói gì.

"Đi thôi." Nguyên Duật Diệp lên tiếng.

Dương Thành Phong đáp một tiếng, lập tức theo sau.

Thấy hai người đã đi xa, Mộ Dung Vân Sở chần chờ, cuối cùng lại trở về xe ngựa.

"Chuyện bên kia đều thuận lợi sao?"

"Hoàng Thượng yên tâm, tất cả đều thuận lợi." Dương Thành Phong theo sau, đáp.

Nghe vậy, Nguyên Duật Diệp mới yên tâm gật đầu, lại hỏi: "Tân Vương phủ có động tĩnh gì không?"

Dương Thành Phong lắc đầu: "Dạ không, từ khi thế tử tới kinh thành, Hứa Thái Hậu rất an phận."

Nguyên Duật Diệp khẽ cười, xem ra Hứa Thái Hậu vẫn biết sợ hãi.

Dương Thành Phong đi lên trước, hỏi: "Lần này tới Vũ Thành, là trực tiếp tấn công sao?"

Không ngờ Nguyên Duật Diệp lại lắc đầu: "Không!" Chuyện giữa hán và Nguyên Chính Hoàn phải giải quyết trước, đợi mọi thứ rõ ràng, hán chắc chắn sẽ không thủ hạ lưu tình.

Dương Thành Phong giật mình nhưng cũng không hỏi vì sao, chỉ nói: "Hoàng Thượng rõ ràng thân phận của thân phận của thái tử Lê Quốc, ngài cũng biết y hiểu rõ quân đội Tây Chu, thậm chí còn rõ hơn ngài, nhưng mặt tướng không giống, mặt tướng quanh năm ở biên quan, y và mặt tướng không tiếp xúc nhiều, lần này mặt tướng cả gan khấn cầu Hoàng Thượng giao mọi việc của chiến sự cho mặt tướng."

Nguyên Duật Diệp nhìn hán, biết hán đã hiểu sai ý nhưng cũng không định giải thích, chỉ trầm giọng: "Đợi thời cơ tới, trăm sẽ giao cho ngươi!" Giao quyền cho Dương Thành Phong, hán cần gì phải lo lắng.

Đi thêm mấy bước, lồng ngực đột nhiên đau đớn một hồi, Dương Thành Phong thấy bước chân hán loạn choạng, vội đuổi tay đỡ, cả kinh hỏi: "Hoàng Thượng sao vậy?"

Hán định thần, nhàn nhạt mở miệng: "Không đáng ngại." Không ngờ độc phát lại nhanh như vậy, cũng may đang ở cạnh Dương Thành Phong.

"Hoàng Thượng!" Sao lại không đáng ngại? Sắc mặt hoàng đế đã trắng bệch, thân thể cũng chẳng có sức lực! Dương Thành Phong vội nói, "Mặt tướng đưa ngài về, lại tìm một thái y tới xem."

Nguyên Duật Diệp lại cản hán, lắc đầu: "Không có tác dụng đâu." Đem chuyện dẫn độc kể lại ngắn gọn, việc này không giấu được Dương Thành Phong, mà hán cũng cần một người hỗ trợ.

Dương Thành Phong căng lớn hai mắt, qua nửa ngày mới mở miệng: "Hoàng Thượng sau có thể làm ra chuyện này! Nương nương bên kia, không bằng mặt tướng làm thay."

"Không cần!" Không phải chính hán dẫn độc, Thanh phu nhân sẽ không giao ra thuốc giải, việc này liên quan tới tính mạng Vu Nhi, hán không gánh nổi trò đùa này. Tất cả đều là hán nợ nàng, cho dù không phải, hán cũng nguyện ý làm.

Dương Thành Phong đỡ hán ngồi xuống, trầm giọng: "Hoàng Thượng không nên mạo hiểm như vậy." Hiện tại là thời khắc quan trọng, hán là hoàng đế, nếu xảy ra chuyện gì, quân tâm chắc chắn sẽ dao động.

"Yên tâm, trăm biết phải làm gì."

Nghe vậy, Dương Thành Phong cũng không nhiều lời, lập tức vận khí định truyền vào cho hán. Thấy thế, hán liền ngăn cản: "Không cần lãng phí sức lực, độc đã dẫn qua, không thể ép ra được." Huống chi đây là mị tâm khó giải.

Sắc mặt Dương Thành Phong trắng bệch, giờ phút này không thể nói được một câu.

Nghi ngại một hồi, Nguyên Duật Diệp cảm thấy khá một chút.

Thượng Trang thấy hán sắc mặt không tốt trở về, chỉ cho rằng Dương Thành Phong mang tin không tốt tới. Nàng chần chờ, cuối cùng vẫn không dám hỏi, ngược lại là Nguyên Duật Diệp vẫn tươi cười nói chuyện với nàng, giống như không hề có gì xảy ra.

Hôm nay hạ trại, mặt trời đã lặn về Tây.

Nguyên Duật Diệp nghỉ ngơi trong xe ngựa, bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng của Trương công công. Thấy Nguyên Duật Diệp nhấc màn xe lên, gã vội vã tới gần thì thầm bên tai hán mấy câu. Sắc mặt hán liền thay đổi, trầm giọng: "Ồ đâu?"

"Ồ ngay trước, Hoàng Thượng ngài... Hoàng Thượng!" Gã còn chưa dứt lời, đã thấy Nguyên Duật Diệp xuống xe.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Thượng Trang bật thốt lên hỏi.

Nguyên Duật Diệp quay đầu, chỉ đề lại một câu: "Không có gì, nàng cứ đợi ở đây, ta đi một lát liền quay lại." Dứt lời, hán nhanh chóng đi về phía trước.

Trương công công vội vàng đuổi theo, gấp đến độ phải lau mồ hôi.

Nghe tiếng động, Mộ Dung Vân Sở không khỏi nhấc màn lên, chỉ thấy thân ảnh Nguyên Duật Diệp lướt nhanh qua, thoáng kinh ngạc.

Nguyên Duật Diệp đi thẳng về phía trước, xa xa đã thấy mấy thị vệ đứng đó. Gặp hán, bọn thị vệ liền rút kiếm về.

Nữ tử kinh hi đưa mắt nhìn qua bên này, đợi thấy rõ Nguyên Duật Diệp, nàng liền chạy tới ôm lấy hán, nức nở: "Thiếp cuối cùng cũng tìm được ngài, rốt cuộc cũng tìm được ngài! Ngài vẫn tốt chứ?" Ngang gương mặt nhỏ nhắn, nước mắt nhịn không được mà rơi ra, tay nàng run rẩy xoa xoa mặt hán lại nói, "Gầy, cũng tiêu tụy đi rồi. Bọn họ hầu hạ không tốt sao?"

Nguyên Chính Hoàn lại đẩy thân thể nữ tử ra, cau mày hỏi: "Sao ngươi lại ở đây?" Nàng không phải nên ở cùng Nguyên Chính Hoàn sao?

Linh Khuyết quật cường ôm lấy hán: "Là chính y tha thiếp đi, thiếp nghĩ tới ngài nên tìm đến, chẳng lẽ không thể sao?"

"Y sao có thể dễ một mình ngươi rồi đi?" Lời nàng nói khiến Nguyên Duật Diệp chấn động. Nếu Nguyên Chính Hoàn là thái tử Lê Quốc, như vậy Linh Khuyết chính là muội muội của y, đúng lúc này y sao có thể tha muội muội một mình rồi đi như vậy?

Linh Khuyết cười lạnh một tiếng, ngược mắt nhìn hán, hé môi: "Ngài thật sự muốn biết vì sao sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dục Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 15: Sắc mặt

Nguyên Duật Diệp định mở miệng nhưng lồng ngực lại đột nhiên đau đớn, sắc mặt lập tức thay đổi.

Nhận ra sự khác thường, Linh Khuyết vội đỡ lấy hắn, gấp giọng hỏi: "Sao vậy?"

Trương công công đứng sau cũng hoảng sợ, vội tiến lên trước giúp đỡ diu hắn, chỉ hỏi: "Khoảng thời gian này Hoàng Thượng quá mệt mỏi, cho nên... Sinh bệnh." Hoàng Thượng đã không muốn nói, gãi chỉ có thể lừa gạt.

"Nghiêm trọng không?" Nghe hắn sinh bệnh, Linh Khuyết lập tức quên hết những gì định nói.

Trương công công chỉ nói: "Vấn là để Hoàng Thượng trở về nghỉ ngơi hắn." Trong lòng Linh Khuyết vẫn còn giận hắn, Trương công công không phải không biết, hiện tại đương nhiên sợ nàng sẽ nói những lời kích thích hắn.

Nghe vậy, Linh Khuyết gật đầu.

Trương công công đột nhiên nhớ tới một chuyện, vội hỏi: "Hoàng Thượng, Thừa Tướng đại nhân đang ở đâu, việc này..."

"Không ngại, người cứ theo lệnh trăm đi làm đi." Nguyên Duật Diệp cắt ngang lời gãi, "Chuyện này Thừa Tướng sớm đã biết, cho nên không cần đề phòng, huống hồ hiện tại đang ở nơi này, cho dù công khai thì có thể nào?"

Hắn đã nói thế, Trương công công chỉ có thể gật đầu.

Linh Khuyết cẩn thận diu hắn, nhíu mày hỏi: "Thấy thế nào? Còn khó chịu sao?"

"Đã tốt hơn nhiều." Hắn cười, lại hỏi, "Đúng rồi, vì sao y lại thả người đi?"

Sắc mặt nam tử vẫn tái nhợt, nhưng nụ cười hắn dành cho nàng vẫn giống khi đó ở Thành vương phủ, vô cùng ôn nhu.

Linh Khuyết hé môi, đột nhiên không biết phải nói gì. Đáp án đối với hắn chắc chắn là đã kích, mà hiện tại hắn đang sinh bệnh, nàng không muốn hắn phải chịu thêm bất kỳ kích thích nào, vì thế đành qua loa có lệ: "Là... Là thiếp trốn ra." Dù sao cũng đã ra ngoài, ít nhất nàng đã tìm được hắn, hôm nay nàng lại trở về bên cạnh hắn rồi.

Nguyên Duật Diệp thờ dài, trốn ra, đây đúng là chuyện Linh Khuyết có thể làm.

"Y nhất định sẽ tìm người." Hắn nhẹ giọng.

Linh Khuyết mỉm cười chưa xót, lắc đầu: "Sẽ không." Nguyên Duật Diệp căn bản không biết nàng không phải muội muội của y, lúc này người y dốc sức liều mạng đi tìm chỉ có Thượng Trang, mà nàng đương nhiên sẽ không vì việc này mà khổ sở, bởi vì nàng đã trở về bên hắn.

Nàng diu hắn qua một bên, nghỉ ngơi một lát liền thấy Trương công công trở về, lúc này Nguyên Duật Diệp mới mở miệng: "Để Trương Liêu đưa người xuống dưới nghỉ ngơi đi."

"Nhưng thiếp muốn ở cùng ngài." Linh Khuyết nhíu mày. Nàng vừa mới đến, hắn đã vội vã đuổi nàng đi rồi sao?

Nguyên Duật Diệp đứng dậy, trầm giọng: "Trăm và Thừa Tướng còn có việc cần thương lượng, nghe lời!" Nói xong, hắn liền gạt tay nàng ra.

"Linh Khuyết cô nương, mời." Trương công công lên tiếng.

Bất đắc dĩ, Linh Khuyết đành phải đi theo Trương công công.

Đêm nay, thời điểm tới doanh trường của Linh Khuyết, nàng quả nhiên vẫn chưa ngủ. Nguyên Duật Diệp không ở lại lâu, chỉ dặn dò nàng không được ra ngoài chạy loạn.

Nàng bước rồi đi, tới cửa, hai tay nữ tử từ phía sau đột nhiên ôm lấy eo hắn: "Ở lại với thiếp được không?" Bọn họ đã bao lâu rồi không gặp mặt, mỗi thời mỗi khắc nàng đều nhớ hắn, nhưng hôm nay gặp được, hắn lại vội vã rồi đi.

Nguyên Duật Diệp mềm lòng nhưng vẫn gạt tay nàng, xoay người nói: "Linh Khuyết, ta đã nói với người rất nhiều lần, người trong lòng ta chỉ như muội muội. Trái tim ta sớm đã có một người."

"Cho dù nàng ấy không yêu ngài sao?" Linh Khuyết ngẩng đầu nhìn hắn.

Thoáng chần chờ, hắn cuối cùng vẫn gật đầu.

Tình cảm là thứ không thể cưỡng cầu, giống như Linh Khuyết yêu hắn, hắn không thể yêu nàng. Người hắn yêu là Vu Nhi, hắn không quản người trong lòng nàng có phải hắn hay không.

Nghĩ tới, trái tim không tự chủ mà đau nhói.

"Nàng ấy sẽ không yêu ngài." Linh Khuyết khẳng định.

Bởi vì tỷ ấy là công chúa Lê Quốc.

Chỉ là sự thật này hôm nay nàng không thể nói, nàng không muốn nhìn hắn thương tâm.

Nguyên Duật Diệp không nói lời nào, chỉ xoay người, rời đi.

Linh Khuyết động môi, thời điểm đuổi theo ra ngoài, liền thấy bước chân nam tử càng đi càng nhanh, không chút chần chờ. Cấn môi, vừa rồi hắn nói rất rõ ràng, nàng chỉ là muối mè.
A...

Chưa xót mà cười, đứng bên ngoài thật lâu, Linh Khuyết mới nhận ra có gì đó lạnh lạnh rơi trên mặt. Ngẩng đầu, bầu trời đen nhánh đã đổ mưa từ lúc nào, mưa xối không ngừng khiến nàng đột nhiên muốn khóc.

Nguyên Duật Diệp trở về, Thượng Trang vẫn còn chưa ngủ. Buổi sáng thấy hắn vội vàng rời đi, hiện tại mới trở về, nàng cho dù lo lắng cũng không tiện ra ngoài, lúc này thấy hắn liền vội đứng lên.

Nguyên Duật Diệp vội đi tới dịu dàng: "Thức dậy làm gì? Thời điểm thế này không thể qua loa được."

Thượng Trang lại cười: "Thiếp thật sự tốt hơn nhiều rồi, ngài xem." Nói rồi, nàng đẩy hắn ra, thử đi vài bước. Thân thể đã không còn khó chịu, chỉ là nằm quá lâu, cả người có chút vô lực mà thôi.

Nguyên Duật Diệp nở nụ cười, nhìn nữ tử đi về phía mình, hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Hắn lúc này mới hoàn hồn, đáp: "Linh Khuyết tới."

"Thật sao?" Thượng Trang có chút kinh ngạc, "Ồ đâu?" Dứt lời, nàng liền muốn ra ngoài.

Hắn vội nắm lấy tay nàng, thấp giọng: "Đừng đi, nàng ấy nghỉ ngơi rồi, hơn nữa với thân phận của nàng ấy, tốt nhất đừng đi loạn. Còn về nàng, thân thể vẫn chưa tốt, tất cả phải nghe lời ta." Linh Khuyết xưa nay luôn có địch ý với nàng, hắn không phải không biết. Lúc này, vẫn là không gặp mặt sẽ tốt hơn.

Những gì hắn nói đều có lý, Thượng Trang cười cười: "Vẫn là Hoàng Thượng suy nghĩ chu toàn."

Linh Khuyết đã tới, nàng đương nhiên yên tâm, chờ nàng khỏi hẳn sẽ lập tức đi hỏi tình hình của Phục Linh. Có điều nàng tin, nếu Nguyên Chính Hoàn đã có thể tha Linh Khuyết, y chắc chắn sẽ không khó xử Phục Linh. Phục Linh ở Vũ Thành, nàng không hề lo lắng, hơn nữa tình cảm Mạc Tâm dành cho nàng ấy không hề tầm thường.

Nghĩ tới đây, nàng liền yên tâm.

Nguyên Duật Diệp cùng Thượng Trang ngồi xuống, suy nghĩ hồi lâu, hắn đột nhiên hỏi: "Đã ra ngoài với y, sao nàng còn trở về?"

Thượng Trang chấn động, lúc này chỉ biết lắc đầu. Nàng sao có thể trở về, bọn họ là huynh muội!

Nguyên Duật Diệp cao hứng nắm chặt tay nàng: "Ta sẽ không để bất cứ ai tổn thương tới nàng." Đây là lời hứa của hắn dành cho nàng, cũng là chính bản thân hắn tự hạ quyết tâm.

Lại qua một đêm, đoạn đường tới Vũ Thành chỉ còn một ngày đi đường.

Hôm trước mưa lớn cả đêm, hiện tại không khí vô cùng tươi mát.

Linh Khuyết cả đêm mất ngủ, thời điểm ra ngoài, trùng hợp thấy Dương Thành Phong đi nhanh qua, sắc mặt có chút ngưng trọng. Linh Khuyết không khỏi tò mò, bất giác nâng bước đi theo.

Nhưng chỉ vài bước, giọng nói của Trương công công ở bên kia truyền tới: "Tướng quân mau qua hộ pháp cho Hoàng Thượng đi, nô tài dù lo lắng nhưng không khuyên nhủ được."

Dương Thành Phong nghiêng rằng: "Hoàng Thượng dẫn độc trên người nương nương vào cơ thể mình, ta cũng thử khuyên nhủ nhưng ngài ấy không chịu nghe." Hắn không đành lòng nói tiếp, vội vàng đi về phía xe ngựa.

Trương công công lắc đầu, đánh theo sau.

Linh Khuyết không khỏi kinh hãi, "huong nương" mà Dương Thành Phong nhắc đến không phải Thượng Trang thì còn là ai? Cấn môi, nàng nên sớm nghĩ tới, tỷ ấy ở đây! Tỷ ấy ở ngay chỗ này! Còn nữa, Dương Thành Phong vừa nói gì? Nguyên Duật Diệp muốn dẫn độc trên người tỷ ấy lên thân thể mình?

Hắn... Hắn điên rồi sao?

Sắc mặt Linh Khuyết tái nhợt, độc đó sẽ chết người đấy!

Không màng gì cả, Linh Khuyết nhanh chóng đuổi theo.

Trương công công đáng hận, hôm qua còn gạt nàng nói hắn sinh bệnh! Nếu sớm biết như vậy, nàng đã nói với hắn thân phận của Thượng Trang, nàng không muốn hắn vì tỷ ấy mà hết lần này tới lần khác tổn thương chính mình!

Lên xe, nhìn thấy Nguyên Duật Diệp vận khí cho Thượng Trang, Dương Thành Phong không nói gì, sợ nhiễu loạn tâm trí của hắn, chỉ đành canh giữ một bên.

Thời điểm tới gần, thấy Trương công công canh giữ bên ngoài, mọi tức giận của Linh Khuyết thoáng biến mất, trong lòng chỉ lo cho Nguyên Duật Diệp, vì thế xông lên. Trương công công không kịp phản ứng, còn chưa ngăn cản đã thấy nàng vén màn xe lên, tình hình bên trong thu vào tầm mắt.

Sắc mặt nam tử tái nhợt đi thẳng vào lòng nàng, đau đớn lập tức dâng lên.

Dương Thành Phong không kịp phòng bị, đã nghe Linh Khuyết lớn tiếng: "Tỷ ấy là công chúa Lê Quốc! Tỷ ấy là công chúa Lê Quốc, ngài còn cứu sao?"

Tỷ ấy không phải An Lăng Vũ, cũng không phải Thượng Trang, tất cả thân phận của tỷ ấy đều là giả dối, nhưng hắn lại yêu nàng, yêu mến nữ nhi của cừu nhân!

Hôm nay hắn còn vì tỷ ấy mà tự làm hại chính mình, nàng thật sự không thể chấp nhận!

Dương Thành Phong cả kinh, Nguyên Duật Diệp bỗng nhiên mở mắt nhìn Linh Khuyết. Nàng ấy nói cái gì? Ai là công chúa Lê Quốc?

"Tỷ ấy là công chúa Lê Quốc, tỷ ấy cũng đáng để ngài cứu sao?" Chỉ vào Thượng Trang, Linh Khuyết bật khóc.

"Người im ngay!" Dương Thành Phong không thèm quản chuyện nàng nói có phải sự thật hay không, hiện tại chỉ vội nghiêm nghị cắt ngang.

"Vì sao không cho ta nói, lời ta nói đều là sự thật, ta..."

Dương Thành Phong nhanh chóng điểm huyết của nàng, Linh Khuyết nhìn hắn, thân thể thoáng cái không thể cử động, ngay cả nói chuyện cũng không thể. Nàng oán trách nhìn hắn, mà Dương Thành Phong chỉ khần trương nhìn người trong xe ngựa, lúc này nói ra những lời này rất có khả năng sẽ hại chết hoàng đế, nhưng hắn không thể làm gì, nội tâm dù sôi ruột cũng chỉ đành ở bên cạnh chờ.

Trong đầu đều là những câu Linh Khuyết vừa nói, khí huyết trong người Nguyên Duật Diệp liền trở nên hỗn loạn. Hắn cưỡng ép bản thân, liều mạng tự nói với mình, hiện tại không thể loạn. Vu Nhi, Vu Nhi sẽ không chịu đựng nổi.

Đau đớn từ lòng bàn tay truyền tới ngày càng nhỏ, hắn miễn cưỡng đều khí, rất nhanh đại công cáo thành giúp Thượng Trang ép độc, thân thể lập tức trở nên khó chịu. Nàng rên một tiếng, tơ máu từ khoe miệng chảy ra, thần trí dần thanh tỉnh trở lại, nàng sao lại ngu vậy?

Cơ thể thoáng cử động, bên tai lại truyền tới thanh âm vạn phần hoảng sợ của Dương Thành Phong: "Nương nương, không được nhúc nhích!"

Mở to hai mắt, đợi nhìn rõ người trước mặt, nàng mới phát hiện trên lưng có bàn tay của ai đó. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Không khỏi nhũn mảy, Thượng Trang nhẹ giọng: "Dương tướng quân, ta..."

"Nương nương đừng nói chuyện!" Hắn vội ngăn nàng lại, gấp tới độ trán đầy mồ hôi.

Thoáng nghiêng đầu, nàng mơ hồ nhìn thấy góc áo của một nam tử.

Nguyên Duật Diệp sao?

Có thể, nhưng hắn đang làm gì?

Dương Thành Phong đang ở đây, còn có...

Nhìn Linh Khuyết, bất gặp ánh mắt đầy oán hận của muội ấy đang nhìn mình, Thượng Trang mới phát hiện có gì đó bất thường. Trương công công và Dương Thành Phong đều đang rất lo lắng.

"Úm..." Cảm thấy khí tức trong người như bị rút ra, thân thể Thượng Trang mềm nhũn, chậm rãi ngã xuống.

"Hoàng Thượng!" Dương Thành Phong lúc này mới nhào tới, vội vàng điểm vài huyết lớn của hắn.

Nguyên Duật Diệp thoáng cử động, chống cự không nổi mà thổ huyết. Trương công công hoảng sợ tới hai mắt ửng đỏ, tiến lên, lại nghe hắn hỏi: "Nàng... Nàng sao rồi?"

"Nương nương không sao." Dương Thành Phong đáp.

Nghe vậy, Nguyên Duật Diệp mới yên lòng, hắn nhủ mi, chân khí trong cơ thể lúc này đã tán loạn. Cảnh tượng trước mắt đã thoáng mơ hồ, hắn thế mà khẽ cười, sau đó ngã vào lòng Dương Thành Phong.

"Hoàng Thượng!"

"Hoàng Thượng!"

Thấy Dương Thành Phong bắt mạch cho hắn, Trương công công vội hỏi: "Tướng quân, Hoàng Thượng sao rồi?"

"Chân khí hỗn loạn, mau đi mời Thanh phu nhân!" Dương Thành Phong bình tĩnh phân phó.

Linh Khuyết mở to hai mắt mà nhìn, nàng cũng bị mọi chuyện trước mắt dọa sợ, nàng đâu biết rằng lời mình nói lại khiến hắn như vậy? Nàng cho rằng, một khi biết thân phận của Thượng Trang, hắn sẽ không tiếp tục mạo hiểm, nàng nào biết rằng...

Nước mắt cứ thế rơi ra, nhưng chút tiếng động nàng cũng không phát ra.

Ngón tay Thượng Trang giật giật, bọn họ vì sao đều khần trương gọi Nguyên Duật Diệp như vậy? Hắn... Hắn làm sao?

Thượng Trang xoay người, thấy Dương Thành Phong cẩn thận diu hắn tựa vào vách xe ngựa, khoe miệng vẫn còn đọng vết máu chưa kịp lau đi, trên vạt áo trước lồng ngực cũng có máu tươi loang lổ chói mắt.

Trái tim Thượng Trang nhói lên, cắn môi hỏi: "Hoàng Thượng sao vậy?" Rốt cuộc là làm sao vậy?

Vội nắm lấy tay hắn, bàn tay nhện không được mà run rẩy, vừa rồi là hắn cứu nàng sao?

Nàng sớm đã biết Thanh phu nhân không có lòng tốt lấy ra thuốc giải như vậy, nàng sao lại tin lời hắn nói chứ? Tại sao?

Cảm nhận được bàn tay mềm mại của nữ tử nắm lấy tay mình, ngón tay của Nguyên Duật Diệp thoáng cử động.

"Hoàng Thượng!" Thượng Trang gọi hắn một tiếng.

Khoe môi nam tử khẽ nhếch lên, thì ra không phải mộng, thật sự là tay của nàng, là giọng nói của nàng. Thật tốt quá, nàng không sao, thật sự không sao.

Thân thể thoáng cử động, nhưng lại không có khí lực, một bàn tay đè hắn xuống, thanh âm truyền tới có chút phù phiếm: "Hoàng Thượng đừng lộn xộn, Trương công công đã đi mời Thanh phu nhân, rất nhanh sẽ không sao, ngài cố chịu đựng."

Là Dương Thành Phong!

Hắn chậm rãi nở nụ cười, đúng vậy, hắn sẽ không sao, nàng cũng sẽ không gặp chuyện.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Bên ngoài truyền tới tiếng của Mộ Dung Vân Sở, vừa rồi thấy Trương công công vội vàng qua bên kia, lại nhanh chóng chạy về bên này, không khỏi cảm thấy kỳ quái, vì thế hắn mới tới xem. Hiện tại nhìn tình hình trong xe, hắn đương nhiên hoảng sợ, bật thốt lên hỏi: "Hoàng Thượng làm sao vậy?"

Dương Thành Phong không nhìn hắn, chỉ nói: "Hoàng Thượng bị thương, thỉnh Thừa Tướng mang năng ta đi trước, người quá nhiều sẽ làm phiền Hoàng Thượng."

Mộ Dung Vân Sở vừa nhìn người bên cạnh liền nhận ra, là Linh Khuyết! Nàng ấy lúc này hắn đã bị điểm huyết. A, Nguyên Chính Hoàn ở Vũ Thành, nàng ấy lại không ở cùng, ngược lại xuất hiện ở đây.

Nghĩ nghĩ, Mộ Dung Vân Sở không hỏi nhiều, nhanh chóng đưa Linh Khuyết rời đi.

"Linh Khuyết..."

Thượng Trang vừa gọi một tiếng, lại bị Dương Thành Phong ngăn cản: "Nương nương đừng đi loạn, hôm nay... Hoàng Thượng! Hoàng Thượng!" Khí tức của Nguyên Duật Diệp đột nhiên yếu đi, sắc mặt Dương Thành Phong thay đổi, vội gọi hắn.

Thượng Trang hoàn hồn, lúc này nàng mới phát hiện tay hắn một chút sức lực cũng không có. Hoảng sợ, nắm chặt tay hắn, nàng vội gọi: "Hoàng Thượng, Hoàng Thượng đừng làm thiệp sợ..."

Nội tâm vô cùng hoảng loạn, nàng vội tới gần, cúi người ôm lấy hắn, nức nở: "Hoàng Thượng đừng..." Nàng còn rất nhiều việc chưa thẳng thắn với hắn, hắn không thể gặp chuyện, tuyệt đối không thể!"

Hai mắt Dương Thành Phong đỏ lên nhìn nữ tử trước mặt, thấp giọng: "Vị nương nương, Hoàng Thượng cái gì cũng không đồng ý."

Tay nắm lấy tay hắn thoáng buột chặt, nàng sao có thể không biết?

Lúc tới, nhìn cảnh tượng như vậy, Thanh phu nhân không khỏi kinh hãi. Chẳng qua chỉ dẫn độc trên người nàng lên thân thể hắn thôi, sao lại biến thành như vậy?

Thượng Trang thấy Thanh phu nhân tới liền buông tay. Thanh phu nhân nhìn nàng một cái, lập tức bắt mạch cho Nguyên Duật Diệp. Bà ta nhíu mày, hắn thật sự không muốn sống nữa sao, lúc vận công sao dám suy nghĩ lung tung?

Trương công công vội nói: "Mau cứu Hoàng Thượng!"

Thanh phu nhân cười lạnh một tiếng: "Hiện tại biết sốt ruột rồi? Hắn cho rằng mình có thể chịu đựng bao nhiêu?"

Sắc mặt Dương Thành Phong thay đổi, nén tức giận, nghe bà ta phân phó: "Mau đi lấy ngân châm của ta tới đây."

"Sao lúc tới người không mang theo!" Bà ta rõ ràng cố ý!

Thanh phu nhân trừng mắt nhìn hắn, lạnh giọng: "Làm sao ta biết hoàng đế các ngươi sẽ biến thành như vậy."

Trương công công ở cạnh khấn trương chờ, lúc này vội đáp: "Ta đi." Dứt lời, gả liền xoay người chạy đi.

Nhưng Dương Thành Phong đã xuống xe ngựa, nói: "Công công ở lại, ta đi." Hắn đi đương nhiên nhanh hơn gả.

Nhìn sắc mặt bọn họ, Thượng Trang đương nhiên biết tình hình của Nguyên Duật Diệp không lạc quan, nhìn Thanh phu nhân, nàng run giọng nói: "Thỉnh phu nhân cứu ngài ấy."

Thanh phu nhân không quản nàng, chỉ trầm giọng: "Ta đương nhiên sẽ cứu ngài ấy, chỉ mong ngài ấy không quên lời hứa của mình."

"Ngài ấy hứa gì?" Thượng Trang vội hỏi.

Nàng không tin hắn chỉ hứa thả Thanh phu nhân đi đơn giản như vậy, bởi vì hắn đã lừa nàng, hắn không nói nàng biết chuyện dẫn độc này.

"Thuốc giải của Chính Hoàn!" Thời điểm nói ra, Thanh phu nhân không khỏi muốn cười, chuyện này nàng ấy có lẽ không biết, nhưng liên quan gì chứ, quan trọng là, Nguyên Chính Hoàn có thể sống.

Lời bà ta nói khiến Thượng Trang giật mình.

Thuốc giải của Nguyên Chính Hoàn?

Nhìn nam tử nằm bên trong, hai tay bắt gắc nắm chặt, một khắc này, nàng không biết bản thân có nên cao hứng hay không, một mặt muốn cười, một mặt lại muốn rơi lệ.

Hắn hứa không giết y, thì ra trước nay chưa từng thất hứa.

Tinh hoa có thuốc giải, hay là độc dược đó căn bản không phải tinh hoa?

Nhìn không được, Thượng Trang bật khóc thành tiếng.

Hắn rốt cuộc đã làm bao nhiêu chuyện vì nàng?

Hắn gạt nàng làm bao nhiêu chuyện khiến nàng cảm động, nhưng nàng thì sao? Nàng có quá nhiều chuyện giấu hắn, hết lần này tới lần khác chỉ biết tổn thương hắn.

Dương Thành Phong đã lấy ngân châm trở về, Thanh phu nhân lấy ra một cây châm sâu vào huyết đạo của Nguyên Duật Diệp. Hắn đau tới nhíu mày, hét lớn đến mờ mắt. Tầm mắt dần trở nên rõ ràng, hắn nhìn thấy Thanh phu nhân, chậm rãi nở nụ cười.

Thanh phu nhân lạnh giọng: "Đồ ta muốn ở đâu?" Bà phải nắm chắc giải dược mới có thể ra tay cứu hắn.

Nguyên Duật Diệp cúi đầu nhìn ngân châm trên tay, hắn biết, đây chỉ là lòng phòng bị mà thôi, vì thế phân phó: "Trương Liêu, mang đồ tới."

Trương công công vội nhận lệnh lui xuống.

Nguyên Duật Diệp lại đưa mắt nhìn Thượng Trang, thấy nàng vẫn tốt đẹp ở cạnh mình, hẳn lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm. Nắm chặt tay nàng, một câu hắn cũng không nói nên lời.

Hắn cười với nàng, mong nàng yên tâm.

Thanh phu nhân nhìn Dương Thành Phong, trầm giọng: "Mang chén nước tới đây."

Dương Thành Phong giật mình, theo bản năng nhìn Nguyên Duật Diệp, lại nghe hắn cười nói: "Đi đi." Lúc này, Thanh phu nhân sẽ không dám làm gì.

Thời điểm Trương công công tới, Dương Thành Phong cũng đã trở về, gã giao cái lọ cho Nguyên Duật Diệp, nhưng hẳn lúc này không còn khí lực đưa tay, chỉ liếc mắt ý bảo trực tiếp đưa cho Thanh phu nhân là được.

Thanh phu nhân vội vàng cất đi, xem như trấn bả.

Thượng Trang biết, đó là mạng của Nguyên Chính Hoàn, y là đồ đệ một tay bà dạy dỗ, quan hệ giữa họ đương nhiên không tầm thường. Hôm nay, bà cuối cùng đã có thể cứu y, kỳ thật, nội tâm Thượng Trang cũng rất cao hứng.

Nguyên Duật Diệp ho một tiếng, mới nói: "Trẫm không nuốt lời, lát nữa sẽ cho người chuẩn bị ngựa, để người rời đi."

"Được!" Thanh phu nhân đáp, lại bảo Dương Thành Phong đặt nước trong xe ngựa, lúc này mới lấy ra ba bình sứ nhỏ xếp thành một hàng, mở miệng: "Kêu bọn họ ra ngoài."

Trương công công cả kinh, Thượng Trang định mở miệng lại nghe Nguyên Duật Diệp nói: "Không sao đâu, không cần lo lắng. Thành Phong, đưa nàng ra ngoài."

Dương Thành Phong không nói gì, cúi người ôm lấy Thượng Trang. Nàng quay đầu nhìn hắn, sắc mặt hắn tái nhợt nhưng vẫn cười với nàng, không biết vì sao, một khắc đó, nước mắt lần nữa lại không ngăn được mà trào ra, lướt qua khóe mắt, nóng hổi đến lạnh buốt.

Nắm lấy vạt áo của Dương Thành Phong, Thượng Trang nhìn không được mà hỏi: "Dương tướng quân, ngài ấy sẽ không có chuyện gì, đúng không?"

Sắc mặt Dương Thành Phong thoáng thay đổi, cắn răng: "Hoàng Thượng sẽ không sao, nếu không, mặt tướng tuyệt đối sẽ không tha cho bà ta!" Dứt lời, hai tay hắn nắm chặt thành nắm đấm, kỳ thật trong lòng hắn vô cùng rõ ràng, nếu xảy ra chuyện không may, cho dù hắn giết Thanh phu nhân thì có thế nào?

Còn cả Linh Khuyết...

Nhớ tới Linh Khuyết, hắn đột nhiên nghĩ tới lời nàng ấy vừa nói. Theo bản năng nhìn nữ tử trong lòng, trong mắt hắn lộ rõ kinh ngạc. Vừa rồi tình huống khẩn cấp, hắn không kịp suy xét lời Linh Khuyết nói là thật hay giả, hiện tại nghĩ tới, hắn không khỏi cả kinh.

Thượng Trang căn bản không nghĩ nhiều như vậy, chỉ quay đầu nhìn về phía xe ngựa. Hiện tại, màn xe đã rơi xuống, bên trong xảy ra chuyện gì, nàng căn bản không biết.

Trương công công theo sau, cũng khẩn trương nhìn về phía bên kia.

Mộ Dung Vân Sở dẫn Linh Khuyết đi xa mới buông nàng ra. Hắn quay đầu phân phó một thị vệ: "Truyền lệnh xuống hạ trại tại đây." Hiện tại vốn chỉ dừng lại nghỉ ngơi một chút, nhưng nhìn bộ dáng của Nguyên Duật Diệp, muốn tiếp tục lên đường là chuyện không thể nào.

Thị vệ nhận lệnh, vội vàng lui xuống.

Hắn đưa tay giải huyệt cho Linh Khuyết.

Nàng dường như không kịp phản ứng huyệt đạo trên người đã được giải, vẫn ngơ ngác đứng đó. Rất lâu sau, nữ tử mới hoàn hồn, thân thể thoáng động, cuối cùng liền nâng bước định nâng bước xông về phía trước.

Mộ Dung Vân Sở dùng sức bắt lấy cổ tay của nàng, thấp giọng hỏi: "Bên kia đã xảy ra chuyện gì?" Dương Thành Phong nói Nguyên Duật Diệp bị thương, nhưng hắn lại không cảm thấy như thế.

Linh Khuyết trừng mắt nhìn hắn, nghiêng răng: "Buông ra! Ta tại sao phải nói người biết!"

Mộ Dung Vân Sở bật cười: "Sao hả? Người vẫn còn cho rằng mình là Thục Viện nương nương sao?"

Sắc mặt Linh Khuyết lập tức thay đổi, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, giãy giụa không thành, chỉ đành để mặc hắn kéo đi.

"Người không chết, vẫn còn sống, chẳng phải chứng tỏ Hoàng Thượng không yêu người, chỉ đơn thuần là không muốn người chết thôi sao?"

"Im ngay!" Nàng gào thét, không cho hắn tiếp tục!

Đưa mắt nhìn về phía xe ngựa, hắn thấp giọng: "Còn muốn trở về bên cạnh Hoàng Thượng không?"

Linh Khuyết cắn môi, lúc này không nói được lời nào. Nàng muốn, nhưng Nguyên Duật Diệp không cần nàng, hắn nói cái gì cũng không cần nàng.

Trước mắt hiện lên gương mặt Thượng Trang, vì tỷ ấy, tất cả đều vì tỷ ấy!

Oán hận bắt đầu dâng lên, đột nhiên nhớ cha mẹ đã mất, khi đó nàng từng kể với Nguyên Duật Diệp, hắn nói trước nay chưa từng nghe chuyện một thôn bị cường đạo cướp bóc giết sạch, nhưng hắn nói, hắn sẽ giúp nàng điều tra, chỉ tiếc, căn bản không có manh mối.

Mãi tới khi biết Thượng Trang là công chúa, nàng mới chậm rãi liên kết hai sự việc lại.

Sự xuất hiện của tỷ ấy đã hại nàng cửa nát nhà tan.

Mười lăm năm sau, tỷ ấy lần nữa xuất hiện, nhưng lại đoạt mất người nàng yêu thương.

A, sao nàng lại có tỷ như vậy?

"Hoàng Thượng không yêu người, người dù cường cầu cũng không có được." Thanh âm của Mộ Dung Vân Sở lần nữa truyền đến bên tai.

Hắn chậm rãi buông tay nàng ra. Nàng sớm đã nghĩ thông suốt, nhưng vẫn không có cách nào từ bỏ. Nói toạc ra, là ghen ghét. Cho nên khi đó Vân Khương tính kế, nàng ấy rất nhanh liền rơi vào bẫy, mà hắn cũng có thể nghiệm chứng thái độ của Nguyên Chính Hoàn đối với Linh Khuyết.

Linh Khuyết chán nản lui nửa bước, ngẩng ngốc nửa ngày, tựa như mất hồn mà đi về phía trước.

Lần này, Mộ Dung Vân Sở không ngăn cản, chỉ lặng lẽ đứng đó dõi theo.

Trong xe ngựa, Thanh phu nhân lấy tất cả thuốc bột trong lọ ra đổ vào nước, chậm rãi khuấy lên.

Nguyên Duật Diệp tựa vào vách tường, đầu đầy mồ hôi lạnh, độc trong cơ thể đang phát tác, so với những lần trước còn tệ hại hơn, nhưng hắn chỉ nghiêng răng, một tiếng động cũng không phát ra.

Thanh phu nhân cảm nhận được khí tức của hắn đang hỗn loạn, nhưng bà không quan tâm, chỉ chuyên chú nhìn món đồ trong tay. Thuốc giải mị tâm phải điều chế cẩn thận, bằng không, người cứu không được, ngược lại còn chết nhanh hơn.

"Hối hận sao?" Thanh phu nhân đột nhiên hỏi.

Nguyên Duật Diệp miễn cưỡng cười cười: "Nói lời hối hận, trẫm không làm được." Vì nàng, hắn vĩnh viễn cũng không hối hận.

Thanh phu nhân cũng cười, lại hỏi: "Thời khắc quan trọng như vậy, rốt cuộc là chuyện gì lại khiến ngài thất thần thế?"

Nguyên Duật Diệp giặt mình, trong đầu lần nữa vang lên lời Linh Khuyết nói.

Nàng ấy nói, Vu Nhi là công chúa, công chúa Lê Quốc.

Đưa tay xoa lồng ngực, đau đớn không ngừng ập tới.

Hắn nhú mày, trầm giọng hỏi: "Người sợ trẫm chết sao?"

Động tác trên tay bất giác chậm lại, Thanh phu nhân lập tức cười nói: "Đương nhiên, đồ của ta còn ở trên người Hoàng Thượng."

Hắn hừ một tiếng: "Trẫm còn chưa muốn chết, lúc này sao có thể cam lòng chết chứ?"

Thực tế vẫn là chuyện của nàng, hắn rất muốn hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vu Nhi sao lại đột nhiên biến thành công chúa Lê Quốc?

Như vậy, y chẳng phải trở thành thân ca ca của nàng sao?

Đầu ngón tay run lên, thế sao? Cho nên nàng mới rời khỏi y, cho nên nàng mới nguyện ý ở cạnh hắn?

Tất cả đều vì bọn họ có cùng huyết thống, bởi vì bọn họ không thể ở bên nhau!

"Phụt..." Một ngụm máu tươi phun ra.

Thanh phu nhân cả kinh nhìn hắn, trầm giọng: "Hoàng Thượng không muốn sống nữa sao?"

"A." Hắn chán nản cười, hắn sao có thể muốn sống? Bất kỳ lúc nào hắn cũng muốn sống, Nguyên Duật Diệp hận ghét nhất những chuyện không rõ ràng, cho dù nàng vì nguyên nhân gì mà bỏ y chọn hắn, hắn cũng có quyền muốn biết.

Thanh phu nhân không nói gì thêm, qua một lúc lâu, bà dừng tay, đẩy chén thuốc tới trước mặt hắn: "Uống đi."

Hắn cúi đầu nhìn, chén nước Dương Thành Phong mang tới hiện tại đã thành màu nâu. Nồng đậm, tất cả đều là mùi thuốc. Đưa tay cầm, tay hắn có chút run rẩy.

Thanh phu nhân nhìn ra hắn căn bản không có khí lực nuốt tay, vì thế đưa lại gần, một mặt nói: "Thuốc này phải uống hết."

Nguyên Duật Diệp không cự tuyệt, hiện tại đây không phải thời điểm cự mạnh, trong lòng hắn rõ ràng.

Há miệng uống cạn chén thuốc.

Thanh phu nhân đặt chén thuốc xuống, xoay người. Nhiệm vụ của bà đã hoàn thành, một khắc cũng không muốn tiếp tục ở đây.

Nguyên Chính Hoàn còn đang chờ bà.

Nguyên Duật Diệp đột nhiên mở miệng: "Người trở về nói với y, người y quý trọng nhất cuộc đời này hiện đang ở bên trẫm, mặc kệ nàng có thân phận gì, trẫm sẽ không dùng nàng đi uy hiếp y." Hắn dừng một lúc, lại nói, "Đây là điểm khác biệt giữa y và trẫm."

Thanh phu nhân ngẩng ra, bà chỉ nghe hiểu nửa câu đầu, ý tứ nửa câu sau, một chút bà cũng không hiểu. Bởi vì hiện tại, bà vẫn chưa biết thân phận của Thượng Trang.

Bên ngoài, doanh trại đã dựng lên.

Bọn người Thượng Trang đứng hầu bên ngoài, trông thấy Linh Khuyết từ xa đi tới.

Sắc mặt Dương Thành Phong liền trở nên khó coi, nếu không phải vì những lời vừa rồi, hoàng đế sao có thể bị loạn chân khí.

Linh Khuyết vừa ngược mắt liền nhìn thấy người bên này, chỉ là không thấy hoàng đế. Thoáng chần chờ, nàng cuối cùng vẫn nâng bước chạy tới.

Dương Thành Phong cơ hồ theo bản năng chắn trước mặt Thượng Trang. Linh Khuyết giặt mình, lập tức mở miệng hỏi: "Dương tướng quân bị mù sao rồi? Hôm nay còn che chở nàng ta làm gì? Nàng ta là người Lê Quốc, ngài muốn tạo phản sao?"

Dương Thành Phong không nhiều lời, chỉ nói: "Thân phận của nàng ấy không cần người nhắc nhở, Hoàng Thượng tự sẽ có định đoạt."

"Nhưng nàng ấy thiếu chút đã hại chết Hoàng Thượng!" Linh Khuyết chỉ vào Thượng Trang, nghiêm nghị nói.

Dương Thành Phong hừ lạnh một tiếng: "Rốt cuộc là ai thiếu chút hơi chết Hoàng Thượng, trong lòng người đó tự rõ!" Nếu không phải vì mặt mũi Hoàng Thượng, hẳn thật sự đã không chịu đựng được nữa từ này.

Trương công công bị dọa tới một câu cũng không dám nói, già biết Hoàng Thượng không hề muốn tổn thương Linh Khuyết, nhưng Linh Khuyết lúc này làm việc đúng là quá phận.

"Dương tướng quân." Thượng Trang thấp giọng gọi.

Hắn không quay đầu, chỉ nói: "Nuông nường không cần nói chuyện giúp nàng ta, nếu thật sự vì Hoàng Thượng, nàng ta không nên nói những lời đó!"

Thượng Trang không khỏi giật mình.

Linh Khuyết cũng cả kinh, vừa rồi là nàng hại Nguyên Duật Diệp thổ huyết sao?

Lúc này, Trương công công lớn tiếng: "Ra rồi!"

Mọi người theo tiếng nhìn lại, thấy Thanh phu nhân xuống xe ngựa, Trương công công vội vàng chạy tới.

Linh Khuyết thoáng nhúc nhích, lại bị Dương Thành Phong ngăn cản: "Đứng yên đó!" Hắn không muốn nàng ta lại lần nữa tổn thương Nguyên Duật Diệp.

Thượng Trang chần chờ, cuối cùng cũng nâng bước tới bên xe ngựa. Bước chân không tự chủ mà trở nên phù phiếm, có điều thân thể hoàn toàn tốt, tất cả đều là công lao của Nguyên Duật Diệp.

"Hoàng Thượng!" Trương công công vội gọi hắn.

Thanh âm của nam tử từ bên trong truyền ra: "Cho người chuẩn bị xe ngựa, tiễn nàng ấy đi."

Trương công công vội gật đầu, liền dẫn Thanh phu nhân rời đi.

Thượng Trang nhìn bọn họ, duỗi tay nhắc màn xe lên, thấy hắn dựa vào vách tường nhắm mắt dưỡng thần. Nhất thời ngáy ra, nàng không biết tiếp theo bản thân nên làm gì, rời đi, hay ở lại?

"Vu Nhi." Hắn thấp giọng gọi.

Thượng Trang vội đáp, thoáng chần chờ, cuối cùng cũng tới gần. Cầm tay hắn, nàng nghẹn ngào hỏi: "Cảm thấy thế nào rồi?"

"Không sao." Hắn lắc đầu, chậm rãi mở mắt, ôm nữ tử trước mặt vào lòng. Khí lực của hắn không lớn, chỉ có thể nhẹ nhàng ôm lấy nàng. Thượng Trang không cử động, tùy ý để hắn ôm.

"Nàng chịu khó rồi." Rất lâu sau, hắn đột nhiên nói một câu như vậy.

Thượng Trang đau xót ngẩng đầu, đưa tay xoa xoa mặt hắn, lắc đầu: "Thiếp rất tốt."

Hắn nhíu mày, sao có thể tốt được? Mị tâm phát tác, đau đớn thể nào hắn không phải không trải qua, lòng hắn thật sự đau vì nàng.

"Hoàng Thượng nghỉ ngơi đi." Thượng Trang dịu dàng nói.

Nguyên Duật Diệp lại không chịu, chỉ nhìn nàng, nhẹ giọng: "Linh Khuyết nói, nàng là công chúa Lê Quốc." Nói ra câu này, trái tim hắn bỗng nhiên xiết chặt, đau tới khiến hắn phải nhíu mày. Chỉ cần hỏi ra, đáp án sẽ tới gần, hẳn thật sự sợ hãi.

Thượng Trang run lên, không thể tin mà nhìn hắn. Đây mới là lý do khiến hắn thổ huyết sao?

Nhìn nam tử trước mặt, nàng nghẹn ngào hỏi: "Vậy... Vì sao vẫn cứ thiếp?" Biết được sự thật, tại sao hắn vẫn như trước lựa chọn cứu nàng?

Nguyên Duật Diệp, ngài nói cho thiếp biết vì cái gì đi?

Hắn hỏi chỉ là muốn chứng thực lời Linh Khuyết nói có thật hay không, mà hiện tại nghe nàng hỏi mình rốt cuộc vì điều gì, hắn nghĩ, đáp án đã quá rõ ràng, nàng chính là công chúa Lê Quốc.

Nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, qua nửa ngày, hắn mới lên tiếng: "Bởi vì không cứu nàng, ta sẽ chết."

Hắn sẽ hận chết chính mình.

Hắn yêu nàng, mặc kệ nàng là ai, hắn chỉ muốn nàng sống tốt.

Nước mắt lặng lẽ rơi xuống, nàng chăm chú nhìn hắn, cắn răng nói: "Ngài sẽ không xảy ra chuyện gì."

"Vì sao?" Hắn mở mắt nhìn nàng, "Bởi vì ta là hoàng đế Tây Chu?"

"Không..." Nàng lắc đầu, "Bởi vì ngài là Nguyên Duật Diệp."

"Nguyên Duật Diệp... Thi sao chứ?"

"Bởi vì... Thiếp đề ý."

Một câu ngắn ngủi nhưng tại thời khắc này đột nhiên còn hơn thiên ngôn vạn ngữ.

Hắn nhìn nàng, chậm rãi nở nụ cười, chỉ cần một câu này thôi, hắn sẽ không hỏi nhiều.

Đủ rồi, vậy là đủ rồi.

Hắn đợi lâu như vậy, đợi được câu này của nàng, hắn còn cầu gì hơn?

Chỉ cần nàng đề ý, chỉ cần một câu quan tâm

"Vu Nhi!" Động tình ôm lấy nữ tử trong lòng, hắn lúc này mới thật sự vui vẻ.

Sáng hôm sau bọn họ lên đường, đến trưa đã tới gần Vũ Thành, xa xa đã có thể nhìn thấy tường thành nơi đó. Dương Thành Phong hạ lệnh dừng trại.

Đại quân Tây Chu phía sau vốn cách bọn họ năm dặm, hiện tại đã rút ngắn còn nửa dặm, quay đầu nhìn có thể trông thấy.

Nguyên Duật Diệp đứng ở cửa nơi đóng quân, chấp tay phía sau đưa mắt nhìn Vũ Thành

Qua một lúc, hắn phát hiện một đội ngũ xuất hiện trên tường thành, nam tử dẫn đầu, hắn chỉ cần nhìn một cái liền có thể nhận ra.

Là y!

Khóe miệng khẽ động, nam tử bên kia cũng nhìn hắn.

"Chủ tử." Mạc Tầm nhẹ giọng gọi y.

Mấy ngày nay Nguyên Chính Hoàn không ngừng tìm kiếm Thượng Trang, nhưng Thanh phu nhân trở về, lại nói nàng đang ở bên Nguyên Duật Diệp. Hai tay nắm chặt thành nắm, nàng cuối cùng vẫn về với hắn, không tiếc thân phận công chúa Lê Quốc, nàng cũng muốn trở về cạnh hắn!

Sắc mặt bất giác trắng bệch, giờ khắc này, y lại bắt đầu thống hận thân phận của hai người.

Nhìn họ, Nguyên Duật Diệp không khỏi cười cười. Y không nhìn thấy nàng, trong lòng khẳng định sẽ xoắn xuýt, vì thế hắn đã để nàng ở doanh trường, không cho ra ngoài. Mặc kệ thân phận công chúa Lê Quốc kia từ đâu mà có, hắn chỉ biết, nàng làm người Tây Chu mười sáu năm, hiện tại nội tâm chắc chắn vô cùng khó chịu.

Làm tất cả đều vì nàng, hắn không muốn nàng sẽ bị kéo vào trận chiến này.

Dương Thành Phong đứng bên cạnh, nhỏ giọng khuyên: "Hoàng Thượng vẫn là trở về nghỉ ngơi đi, đừng quá mệt nhọc."

Thân thể hắn vừa tốt lên một chút, Dương Thành Phong đương nhiên lo lắng.

Hắn lại cười: "Thành Phong, vô số lần trăm đã nghĩ tới thời điểm đối địch với y, nhưng thật sự không ngờ cả hai lại dùng thân phận như vậy."

Dương Thành Phong không nói gì, phía sau đột nhiên truyền tới tiếng bước chân. Hắn quay đầu nhìn, liền thấy Mộ Dung Vân Sở đi tới, ánh mắt gã cũng nhìn về phía thành lâu xa xăm.

Nguyên Chính Hoàn nhíu mày, trầm giọng: "Su phụ xác định năm đó đã tự tay giết hắn?" Người bị ám chỉ chính là Hoàn Vương.

Thanh phu nhân kinh ngạc nhìn y, gật đầu.

Y cười một tiếng, đưa tay chỉ về phía trước: "Có thể hắn vẫn còn sống!" Cái bốt trắng hình lưỡi liềm đã nói rõ tất cả!

Thanh phu nhân giật mình, ánh mắt theo phương hướng của y nhìn lại, là hắn!

Bà rớt cuộc cũng rõ vì sao hắn lại nhận ra bà, thì ra nhiều năm trước bọn họ đã quen biết, không chỉ đơn thuần gặp mặt vài lần, bọn họ còn sớm chiều ở chung hơn một năm!

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 16: Người không biết đi về nơi đâu?

Bùi Thiên Sùng hừ lạnh: "Làm việc bất lực khiến điện hạ rơi vào nguy hiểm, người tội đáng chết vạn lần!"

"Người!" Thanh phu nhân quay đầu trừng mắt nhìn ông ta.

"Su phụ!" Nguyên Chính Hoàn vội giữ bà lại, ánh mắt vẫn hướng về phía bên kia. Hôm nay nói việc này cũng chẳng còn tác dụng, có lẽ mạng hắn chưa đến đường cùng.

Mạc Tầm đã trở về, thấy sắc mặt ba người không tốt, hắn không nhiều lời, trực tiếp tới bên cạnh Nguyên Chính Hoàn, thấp giọng: "Chủ tử, đại quân của bọn họ ở hậu phương đã hạ trại, có cần thuộc hạ hạ lệnh chuẩn bị giao tranh không?"

Nguyên Chính Hoàn nghĩ nghĩ, phân phó: "Truyền lệnh tam quân giới nghiêm." Nguyên Duật Diệp có lẽ sẽ không trực tiếp tấn công, dù sao bọn họ đã từng một lần tàn sát dân chúng trong thành, hắn chắc chắn không dám hành động mạo hiểm.

Mạc Tầm định đáp, lại nghe Bùi Nguyên Sùng mở miệng: "Việc này cứ giao cho mặt tướng, điện hạ yên tâm." Dứt lời, ông ta liền xoay người rời đi.

Thanh phu nhân theo bản năng thoáng nhìn ông ta, trong lòng vẫn vô cùng tức giận, một câu cũng không nói.

Lúc này, Nguyên Chính Hoàn nhận một câu: "Su phụ còn không rõ tính tình ông ấy sao?"

Đúng vậy, bà sao có thể không biết? Ông ta cả đời trung với hoàng thất Lê Quốc, nếu không phải không thể buông bỏ tất cả đều quy ân cùng bà, bọn họ có lẽ sẽ không chia xa. Chỉ tiếc, ông ta kiên trì với lý tưởng của mình, mà bà không thể là một nữ nhân bình thường mọi chuyện đều nhân nhượng.

Cho nên, bọn họ mới không hợp nhau.

Đắng chát mà cười, Thanh phu nhân không nói gì cả, trực tiếp đi về phía trước.

"Chủ tử." Mạc Tầm thấp giọng gọi.

Thu hồi suy nghĩ, y đột nhiên hỏi: "Muội ấy ở đâu?"

Mạc Tầm im lặng một hồi mới đuổi theo bước chân của y, nói: "Thuộc hạ không nhìn thấy công chúa, chủ tử định thế nào?"

Y cười yếu ớt một tiếng, ra hiệu cho hần tiến lên, nói nhỏ bên tai vài câu.

Mạc Tầm mở lớn hai mắt, bật thốt lên: "Chủ tử..."

Mà Nguyên Chính Hoàn sớm đã nhanh chóng rời đi.

.....

"Hoàng Thượng." Thấy người trên công thành đều đã rời khỏi, Dương Thành Phong có chút khó hiểu, "Bọn họ định làm gì?"

Nguyên Duật Diệp không nói lời nào.

Ngược lại là Mộ Dung Vân Sở lên tiếng: "Công chúa Lê Quốc đang ở trong tay Hoàng Thượng, chúng ta không cần lo lắng."

Nghe tới hai chữ "công chúa", Nguyên Duật Diệp sợ run lên, lúc này mới nhớ ra rằng Mộ Dung Vân Sở vẫn nghĩ công chúa là Linh Khuyết. Nhưng bất luận thế nào, công chúa Lê Quốc hiện đang ở trong tay hần là sự thật.

Thấy Nguyên Duật Diệp không nói lời nào, Mộ Dung Vân Sở tiếp tục: "Nếu Hoàng Thượng đã đích thân tới, dân chúng Tây Chu ta không thể lại chịu thương tổn, nếu không, người trong thiên hạ sẽ nghĩ gia tộc Nguyên thị thế nào?"

Bọn họ sẽ cảm thấy Nguyên thị không xứng thống trị Tây Chu!

Nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền, đây là đạo lý mà bất cứ kẻ cầm quyền nào cũng phải ghi nhớ.

Nguyên Duật Diệp vẫn im lặng, hồi lâu sau, hần chậm rãi xoay người, thoáng chần chờ, nâng bước đi về phía trước.

"Hoàng Thượng..." Mộ Dung Vân Sở đi theo.

Dương Thành Phong vội đuổi tay cán hần lại, thấp giọng: "Thừa Tướng để Hoàng Thượng an tĩnh chút đi."

Nguyên Duật Diệp biết rõ thân phận của Thượng Trang, hơn nữa mấy câu vừa rồi của Mộ Dung Vân Sở, hần là hoàng đế, không muốn tổn thương nàng nhưng cũng không thể vứt bỏ dân chúng Tây Chu. Việc này đối thành Dương Thành Phong hần, hần cũng sẽ gây gổ không yên.

Trương công công ở xa thấy Nguyên Duật Diệp đi tới, vội chạy lại tiếp đón: "Hoàng Thượng định trở về doanh trại nghỉ ngơi sao?"

Hần chỉ "Ừ" một tiếng, lại nói: "Không cần đi theo."

Trương công công gật đầu, dừng bước.

Đứng trước cửa ra vào, nghĩ tới nghĩ lui, hần cuối cùng cũng vén màn đi vào.

Vừa thấy Thượng Trang nhìn mình mỉm cười, tâm tình liền tốt trở lại, hần đi tới nắm chặt tay nàng, nói: "Nàng vừa khỏe lại, vẫn là nghỉ ngơi đi. Ta định ngày mai phái người hộ tống nàng và Linh Khuyết hồi kinh trước, nàng thấy ổn không?"

Khi đó nàng trúng độc, hần lo lắng nên mới giữ nàng bên cạnh, nếu không, hần căn bản sẽ không để nàng trở về Vũ Thành. Mấy ngày nay hần đã suy nghĩ rất nhiều, chỉ có tiền nàng đi trước, có lẽ đối với nàng, với họ mới là tốt nhất.

Thượng Trang kinh hãi, bật thốt lên hỏi: "Tại sao?" Kỳ thật nàng không biết bản thân ở lại có thể làm được gì, nhưng kêu nàng đi trước, nàng tuyệt đối không làm được.

Hần nhìn nàng nửa ngày, mới nói: "Trừ phi, nàng muốn trở về cạnh y."

Bàn tay bị hần nắm lấy run lên, nàng cơ hồ theo bản năng mà hỏi ngược lại: "Vậy ngài sẽ thế nào?"

"Ta tôn trọng nàng."

Lời này, hần đã nghĩ vô số lần.

Nếu nàng trở về, dùng thân phận công chúa Lê Quốc trở về, như vậy, nàng là người Lê Quốc, thời điểm chiến tranh bắt đầu, nàng lựa chọn cùng quốc gia của mình sống chết, điểm này, ai cũng không thể ngăn cản, cho dù hần vạn phần không muốn nàng đi.

Cũng giống như lúc này, hần không thể vứt bỏ con dân Tây Chu mà không để ý.

Tới lúc đó hần thà biến nàng thành tù binh của Tây Chu cũng không muốn nhìn nàng trở thành phản đồ của Lê Quốc.

Chăm chú nhìn nam tử trước mặt, tâm trạng không khỏi rối bời, Thượng Trang cắn môi hỏi: "Vậy còn ngài?"

Hần cười đáp: "Ta là hoàng đế, đương nhiên phải bảo vệ dân chúng Tây Chu."

Động môi, cuối cùng một câu cũng không thể nói, kỳ thật nàng muốn hỏi rằng, như vậy, ai sẽ bảo vệ hần?

"Hoàng Thượng." Bên ngoài truyền tới tiếng của Trương công công, "Hoàng Thượng, Tiêu Thái Tử phái người đưa thư tới."

Trái tim lập tức trầm xuống, Thượng Trang theo bản năng đưa mắt nhìn ra ngoài. Nguyên Duật Diệp đã đứng dậy, Trương công công tiến vào cung kính trình phong thư lên. Thượng

Trang cũng đứng lên, mà hần lại tận lực nâng tay, nàng hoàn toàn không thể nhìn thấy nội dung bên trong viết gì.

Nguyên Duật Diệp cẩn thận đọc, sắc mặt không có bao nhiêu thay đổi. Hần gấp phong thư lại, mới nói: "Y hẹn ta tối nay giờ Dậu gặp nhau ở cánh rừng ngoại ô Vũ Thành." Nguyên Chính Hoàn có quá nhiều chuyện cần phải nói, mà hần, chuyện cần quan tâm lúc này, ngoại trừ giang sơn thì chính là nàng.

Thượng Trang không khỏi kinh ngạc, bật thốt lên hỏi: "Hoàng Thượng đi sao?" Nàng thật sự rất lo, lo lắng cho họ.

Ánh mắt Nguyên Duật Diệp dừng trên gương mặt nữ tử, lo lắng của nàng, kỳ thật hần đều hiểu, nhưng Nguyên Chính Hoàn đã muốn gặp mặt, hần cũng phải đi nói chuyện rõ ràng. Chỉ cần chính nàng không muốn trở về, hần sẽ không buông tay.

Giao phong thư cho Trương công công, Nguyên Duật Diệp phân phó: "Gọi Dương Thành Phong, kêu hần đi an bài."

Trương công công tuy cũng lo lắng nhưng chỉ có thể gật đầu nhận lệnh.

"Hoàng Thượng!"

Thượng Trang vội giữ ống tay áo hần, đã thấy hần cười cười, nhẹ giọng: "Yên tâm, không có chuyện gì đâu."

Thời điểm hần ra ngoài, Thượng Trang cũng đi theo tới cổng lớn, không biết nên làm thế nào cho phải. Từ xa, trông thấy ánh mắt Linh Khuyết lạnh lùng nhìn mình, nàng đột nhiên cảm thấy bất an.

"Bên ngoài gió lớn, nương nương vẫn là vào trong nghỉ ngơi đi." Trương công công tới gần.

Thượng Trang không khỏi kinh ngạc, vội hỏi: "Công công không đi cùng Hoàng Thượng sao?"

Gã có chút khó xử, cúi đầu đáp: "Hoàng Thượng bảo nô tài ở lại chiếu cố nương nương."

"Vậy Hoàng Thượng bên kia..."

"Bên cạnh Hoàng Thượng đã có Dương tướng quân, nương nương không cần lo lắng." Trương công công giúp nàng vén màn lên, "Nương nương, mời."

Thượng Trang lại không tự chủ mà đưa mắt nhìn Linh Khuyết, Trương công công như ý thức được gì, cũng nhìn qua kia, thấp giọng: "Hai ngày nay nàng ấy đã yên tĩnh hơn nhiều, không còn nào loạn nữa."

Xem ra, lần này Hoàng Thượng thổ huyết thật sự dọa nàng ta hoảng sợ. Sợ cũng tốt, miễn cho tới thời khắc mấu chốt, nàng ta lại chuốc tới phiền toái cho Hoàng Thượng. Nếu không phải Linh Khuyết an tĩnh, Dương tướng quân đã tiếp tục căm tức nàng ta.

Trương công công thăm thò dài, đối với Linh Khuyết, hần vừa tức giận, lại vừa đáng tiếc.

.....

Thời điểm Dương Thành Phong tới, nơi này chỉ có một mình Nguyên Duật Diệp đứng chấp tay sau lưng, ánh mắt nhìn về phía tường thành xa xăm kia.

"Hoàng Thượng." Dương Thành Phong gọi, "Mặt tướng đã phái người điều tra, cánh rừng phía Tây không có mau phục."

Đó là rừng trúc, xung quanh không có bụi rậm, nơi như vậy căn bản không có cách nào mai phục.

Người Lê Quốc không được, người Tây Chu đương nhiên cũng không thể ẩn thân. Xem ra Nguyên Chính Hoàn chọn nơi như vậy nhằm giám sát thăm dò của song phương.

Nguyên Duật Diệp không khỏi cười cười, như thế cũng tốt.

Dương Thành Phong lại nói: "Hoàng Thượng, mặt tướng cho rằng, chuyện đàm phán cứ để Thừa Tướng đi, ngài không cần tự mình đi gặp mặt." Nhìn có vẻ không nguy hiểm, nhưng hần vẫn không thể buông lỏng cảnh giác. Còn nữa, hần lo cho long thể của hoàng đế, khí lực vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, sợ rằng sẽ xảy ra ngoài ý muốn.

Nguyên Duật Diệp xoay người: "Không, trăm tự mình đi." Nguyên Chính Hoàn tới, hần đương nhiên sẽ đi. Y không sợ, chẳng lẽ hần lại sợ?

Dương Thành Phong thấy hần đã hạ quyết tâm, cũng không tiếp tục khuyên nhủ.

Màn đêm dần buông xuống, rừng trúc phía Tây ngoại ô Vũ Thành lờ mờ có thể nhìn thấy hai thân ảnh. Ngựa chỉ có thể dừng bên ngoài không thể đi tiếp. Nguyên Duật Diệp và Dương Thành Phong xuống ngựa, đi vào bên trong.

Vào cánh rừng, khoảng cách ba trượng, Nguyên Duật Diệp không khỏi chấn động, nếu là Nguyên Chính Hoàn, y chắc chắn sẽ dẫn theo Mạc Tâm, nhưng hai người trước mặt, cho dù không thể nhìn rõ, hần vẫn có thể khẳng định, trong đó có một người là nữ tử!

Sao có thể?

Hần theo bản năng bước nhanh hơn, Nguyên Chính Hoàn vậy mà không tới, y vậy mà không tới!

"Hoàng Thượng!" Dương Thành Phong kinh hãi, vội lách mình ngăn cản trước mặt hần.

Rốt cuộc cũng thấy rõ hai người trước mặt, Nguyên Duật Diệp nghiêng răng: "Là các người!"

Bùi Thiên Sùng và Thanh phu nhân!

Dương Thành Phong cũng kinh ngạc, Thái Tử bọn họ không tới, bọn họ có tư cách gì tới đây đàm phán?

Nguyên Duật Diệp ngăn ra, rất nhanh phát hiện, Nguyên Chính Hoàn căn bản không muốn đàm phán, mà là... Điều hòa ly sơn!

Nghĩ tới đây, hần không nói một lời, lập tức xoay người rời đi.

Trong không khí đột nhiên truyền tới tiếng vang, Dương Thành Phong kinh hãi, vội rút trường kiếm ra, "Đình" ba tiếng, ba ngân châm đâm vào thân trúc.

"Hoàng Thượng xin dừng bước." Sau lưng truyền tới thanh âm của Thanh phu nhân, "Sao phải đi vội vã như vậy?"

Bùi Thiên Sùng đã rút kiếm ra, động tác vừa rồi của Dương Thành Phong nhanh tới mức ông ta không thể thấy rõ, kiếm pháp của thiếu niên này đúng là không thể khinh thường. Chi tiết, hôm nay bọn họ tới không phải để đánh nhau, cũng không phải giết người. Nguyên Chính Hoàn đã nói, y sẽ không dẫn dụ hần ra để giết hần, ít nhất là hôm nay.

Bọn họ chẳng qua là muốn dẫn công chúa rời khỏi nơi đóng quân của Tây Chu mà thôi.

Kỳ thật thời điểm phát hiện Nguyên Chính Hoàn không tới, trong lòng Nguyên Duật Diệp đã có đáp án. Mục tiêu của y không phải hần, mà là nàng.

A, khóc miệng khê động, hần vẫn không dừng bước, tiếp tục rời đi.

Thanh phu nhân và Bùi Thiên Sùng nhìn nhau, nhanh chóng ra tay đánh tới người trước mặt. Dương Thành Phong liền giơ kiếm đánh trả, hần không định giao thủ với họ, nhưng vô luận thế nào, hần cũng phải ngăn cản.

Chỉ cần ra khỏi rừng trúc, phía sau có người Tây Chu, Hoàng Thượng sẽ không gặp chuyện!

Nguyên Duật Diệp nắm chặt hai tay, thoáng quay đầu: "Thành Phong..."

"Thỉnh Hoàng Thượng đi trước!" Dương Thành Phong nghiêng răng nói.

Thoáng chần chờ, cuối cùng hần cũng xoay người rời đi.

Nhất định phải sống!

Trong lòng thầm nhắc nhở bản thân, trước mắt đã thấy ngựa đang chờ, hần liền xoay người nhảy lên, phóng thẳng về nơi trú quân.

Thị vệ bên ngoài thấy hần ra, không khỏi kinh hãi, vội tiếp đón, lại nghe hần lạnh giọng: "Dương tướng quân đang ở bên trong, mau vào ứng cứu."

Hần biết, một khi người Tây Chu xông vào, như vậy Lê Quốc bên kia cũng sẽ không ngồi yên, rừng trúc này muốn thoát đi cũng phải tốn đoạn thời gian. Có điều, giờ phút này hần không quản được nhiều đến thế, chỉ có thể thúc ngựa chạy như điên về phía trước.

.....

Thượng Trang ở doanh trường đứng ngồi không yên, Nguyên Duật Diệp đi, không biết hần sẽ nói gì với Nguyên Chính Hoàn.

Hai tay nắm chặt, nàng bắt gác cẩn mồi.

"Linh Khuyết cô nương, nương nương đã nghỉ ngơi rồi."

Bên ngoài truyền tới tiếng của Trương công công, ngữ khí lộ rõ vẻ khó xử.

Thượng Trang không khỏi kinh ngạc, thoáng chần chờ, nàng cuối cùng vẫn đứng dậy ra ngoài.

"Linh Khuyết cô nương..." Trương công công ngăn cản không cho nàng ấy vào, đúng lúc thấy Thượng Trang đi ra, hần vội xoay người, "Nương nương... Nương nương sao lại tỉnh rồi?"

Gã biết nàng vẫn chưa ngủ, nhưng vừa rồi đã nói với Linh Khuyết như vậy, hiện tại chỉ có thể hỏi thế.

Linh Khuyết nhìn nàng, trầm giọng hỏi: "Sao hả? Không dám gạt ta?"

Thượng Trang không màng Trương công công, xoay người: "Vào đi."

Linh Khuyết hừ một tiếng, duỗi tay đẩy Trương công công, trực tiếp đi vào. Thượng Trang thoáng chần chờ, nói: "Công công lui xuống đi, nơi này tạm thời không có việc gì."

Trương công công không khỏi khó xử, nhưng hiện tại nhìn thần sắc của nàng, gã chỉ có thể gật đầu đáp: "Vâng, vậy nương nương có việc gì cứ gọi nô tài."

Thượng Trang gật đầu, đi vào thấy Linh Khuyết đứng trước giá treo áo, một tay lướt qua đường chỉ trên long bào, ánh mắt cũng theo đó mà trở nên nhu hòa.

"Linh Khuyết." Thượng Trang nhỏ giọng gọi.

Tay nàng ấy thoáng cứ dờ, không quay đầu, chỉ hỏi: "Ngài ấy đi rồi?"

Thượng Trang không khỏi kinh ngạc, lúc này chỉ biết đứng một chỗ.

Qua nửa ngày, Linh Khuyết lại hỏi: "Tỷ nói xem, Vương gia sẽ nói gì với ngài ấy?" Nàng vẫn quen gọi Nguyên Chính Hoàn là Vương gia.

Thượng Trang gạt mình, ánh mắt nhìn chằm chằm nữ tử trước mặt, lắc đầu: "Ta không biết." Nàng cũng không biết tại sao hôm nay Phục Linh tới và hỏi những lời này.

Nữ tử trước mặt đột nhiên xoay người, cười nói: "Ta biết."

Không khỏi chần động, Thượng Trang mở to hai mắt nhìn nàng ấy, bật thốt lên: "Vì cái gì?" Còn nữa, làm sao muội ấy biết?

Linh Khuyết nhìn Thượng Trang hồi lâu, không nói chuyện, đột nhiên ánh mắt dời ra phía sau nàng, hé môi: "Đương nhiên là không nói gì, đúng không, Vương gia?"

Thượng Trang lập tức quay đầu, liền thấy Nguyên Chính Hoàn và Mạc Tầm cứ như vậy mà đứng sau mình. Trái tim trầm xuống, bọn họ vào đây bằng cách nào? Nguyên Duật Diệp đâu? Hần không phải đi gặp y sao?

Các vấn đề liên tiếp xuất hiện trong đầu, nàng cả kinh tới một câu cũng không thể nói.

Thấy nàng quần trí, Linh Khuyết cười nói: "Kinh ngạc sao? Là ta dẫn bọn họ vào." Mấy ngày nay nàng không khóc không nháo chính là để thăm dò hướng tuần tra của thị vệ, còn cả bố cục. Nguyên Chính Hoàn là người thông minh, nàng chỉ cần nói một, y liền suy đoán được tất cả.

Đây là điều kiện trước khi rời Vũ Thành, Nguyên Chính Hoàn muốn nàng hứa. Thượng Trang trở về bên cạnh Nguyên Duật Diệp, nàng sẽ giúp y dẫn nàng đi.

Đây là điều kiện trước khi rời khỏi Vũ Thành, Nguyên Chính Hoàn muốn nàng hứa. Thượng Trang trở về bên Nguyên Duật Diệp, nàng sẽ giúp y đưa tỷ ấy đi.

Nàng không có lý do không đồng ý, bởi vì nàng chưa từng hi vọng Thượng Trang ở bên Nguyên Duật Diệp.

Hôm nay, tỷ ấy không phải là công chúa Lê Quốc sao? Như vậy, trở về Lê Quốc đi, đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Thấy hai người trước mặt tới gần, Thượng Trang theo bản năng lui nửa bước.

Linh Khuyết lạnh giọng: "Sao hả? Muốn gọi người sao?"

Một câu đủ khiến Thượng Trang hoàn hồn, không, nàng làm sao có thể gọi người vào?

Thị vệ tới, Nguyên Chính Hoàn phải làm sao?

Nơi này là doanh trại Tây Chu, cho dù đại quân cách đây nửa dặm, nhưng nếu thật sự xảy ra chuyện, bọn họ đều không đi được. Đối phương là Nguyên Chính Hoàn, là... Huỳnh trưởng của nàng.

Hai tay nắm chặt thành đấm, Thượng Trang cắn môi, không biết phải làm thế nào.

Nguyên Chính Hoàn đi tới nắm lấy tay nàng, cảm nhận tay nàng cứng đờ, y không khỏi nhủ mĩ, nhưng vẫn ôn nhu nói: "Theo ta."

Nàng rút tay về, hỏi: "Ngài ấy đâu?"

Y ở đây, như vậy Nguyên Duật Diệp đi gặp ai? Chỉ cần nhận ra khác thường, hẳn chắc chắn sẽ lập tức trở về, nhưng hiện tại không thấy người đâu, tất nhiên bên kia đã có người giữ chân hắn.

Quan trọng hơn là, một chút nàng cũng không muốn đối diện với thân phận công chúa Lê Quốc này, chiến tranh bắt đầu, nàng không muốn gánh vác thân phận khiến người ta khó xử đó.

Nguyên Chính Hoàn gạt mình, chỉ nói: "Hắn không có chuyện." Hôm nay y tới là để đưa nàng đi, không phải đối phó Nguyên Duật Diệp.

Mạc Tầm đi tới, trầm giọng: "Có lời gì trở về rồi nói, chủ tử, đi thôi." Thời điểm nói chuyện, một tay hắn kéo Thượng Trang qua, kiễng lên, nhanh chóng lao ra ngoài.

Nguyên Chính Hoàn cũng vội đi theo, nói: "Linh Khuyết, dẫn đường."

Linh Khuyết gật đầu, lập tức tiến lên.

Ra khỏi doanh trại mới biết thị vệ bên ngoài đã bị đánh bất tỉnh. Linh Khuyết thuận thực dẫn bọn họ xuyên qua các trạm gác tới doanh trại của mình. Đợi thị vệ bên ngoài đi qua, bọn họ lại ra ngoài.

Nàng chỉ về phía trước: "Từ đây đi thẳng có thể ra ngoài, Vương gia bảo trọng, Linh Khuyết không tiễn."

Nguyên Chính Hoàn gật đầu, ra hiệu cho Mạc Tầm cùng rời đi.

Thượng Trang nhìn chằm chằm Linh Khuyết, không cần hỏi nàng cũng biết muội ấy vì sao lại làm như vậy. Vì Nguyên Duật Diệp!

Nguyên Chính Hoàn nhìn nữ tử trước mặt, thấy ánh mắt nàng đã hồng hồng, nhưng không khóc. Y nhanh chóng xoay mặt đi, nội tâm vô cùng khó chịu.

Kỳ thật nếu nàng không phải công chúa Lê Quốc, hôm nay y đã không có lý do tự mình tới đưa nàng rời đi. Nhưng, nếu như nàng không phải công chúa Lê Quốc, y nghĩ, bản thân nếu tới sẽ càng quang minh chính đại.

Không cần phải như lúc này đối diện với nàng, nội tâm lại chột dạ.

Vượt qua khe hở thị vệ tuần tra, bọn họ thoát mái rồi khỏi nơi đóng quân.

Cách đó mười trượng có hai con ngựa sớm đã chờ sẵn.

Mạc Tầm ném Thượng Trang lên xe ngựa, vừa duỗi tay mở dây cột, liền nghe phía trước truyền tới một hồi tiếng vó ngựa. Hắn nhủ mảy, theo bản năng quay đầu nhìn Nguyên Chính Hoàn, ánh mắt Nguyên Chính Hoàn lúc này đã theo tiếng nhìn lại.

Đợi nhìn rõ người trước mặt, con người Nguyên Chính Hoàn xiết chặt: "Mạc Tầm, lên ngựa!" Hắn sao có thể về nhanh như vậy? Là bên kia xảy ra chuyện gì rồi sao?

Có điều giờ phút này Thượng Trang đã nằm trong tay y, y quyết sẽ không giao người cho hắn, đưa mắt nhìn về phía trước, lại quay đầu nhìn nơi đóng quân phía xa, nếu hắn muốn gọi viện binh, sợ là không kịp. Nếu hắn muốn đơn thương độc đấu, lấy một địch hai, chắc chắn cũng không phải đối thủ của họ.

Mạc Tầm không nói hai lời, xoay người lên ngựa, một tay nắm chặt dây cương phóng về phía trước.

Nguyên Chính Hoàn cũng lên ngựa, lao đi.

Thượng Trang lúc này cũng nhìn thấy người tới, không khỏi kinh hãi. Nguyên Duật Diệp! Theo bản năng nắm lấy vạt áo Mạc Tầm, nàng thấp giọng: "Thà ngài ấy đi!" Nàng sẽ ngoan ngoãn theo bọn họ trở về.

Mạc Tầm cúi đầu nhìn nàng, sắc mặt vẫn lạnh lùng, sau đó đưa mắt nhìn người bên cạnh. Cho dù bọn họ không động thủ, e rằng Nguyên Duật Diệp cũng không dễ yên!

Nguyên Duật Diệp không cần nhìn nhiều cũng nhận ra đối phương là ai. Ánh mắt chỉ khóa chặt nữ tử phía trước Mạc Tầm, hắn nghiêng răng: "Thà nàng ra!" Bọn họ mơ tưởng dẫn nàng đi trước mặt hắn, tuyệt đối không thể!

Cảm nhận trường kiếm trong tay Mạc Tầm khẽ động, Thượng Trang lớn tiếng: "Là thiếp muốn đi với họ, là thiếp tự nguyện!"

Không phải hần đã nói, nếu nàng tự nguyện, hần sẽ tôn trọng nàng sao?

Nàng không muốn nhìn hần và Nguyên Chính Hoàn đối địch, ít nhất là không phải thời khắc này.

Nguyên Duật Diệp ngăn ra, nàng thật sự tự nguyện sao? Nàng muốn đi, hần có thể chân thành tiễn nàng đi, không cần Nguyên Chính Hoàn lên lên lút lút vào nơi trú quân của hần như vậy!

Cho dù không tình nguyện, nàng cũng sẽ không thừa nhận, bởi vì tình thế lúc này vô cùng bất lợi với hần.

Không khỏi cười cười nhìn Nguyên Chính Hoàn, hần trầm giọng: "Không ngờ chúng ta lại dùng cách này để gặp mặt."

"Chủ tử!" Mạc Tầm quay đầu gọi y một tiếng.

Nguyên Chính Hoàn không nhìn hần, chỉ đối mặt với Nguyên Duật Diệp, cũng cười nói: "Ta cũng không ngờ công phu của Hoàng Thượng lại lợi hại đến thế, ta đây thật muốn lĩnh giáo." Lần đó là y đánh lên hần, lúc này, y thật muốn xem hần có bao nhiêu lợi hại!

Nghe y nói thế, Mạc Tầm chỉ đành cho ngựa dừng lại một bên. Thượng Trang chấn động, muốn mở miệng lại bị Mạc Tầm điểm huyết. Chuyện chủ tử muốn làm, hần sẽ không ngăn cản, chẳng qua chỉ có một mình Nguyên Duật Diệp, thời điểm cần thiết, hần có thể ra tay hỗ trợ.

Thượng Trang mở to hai mắt nhìn hai người trước mặt, toàn thân căng cứng.

Đứng, đứng...

Nội tâm vô vàn lo lắng, nhưng miệng lại không thể nói ra, nàng cũng biết, cho dù có gọi cũng chẳng có ai nghe theo lời nàng.

Nguyên Duật Diệp cười lạnh, hét lớn một tiếng, lao qua. Hần chỉ cần Thượng Trang, với người khác, hần không có hứng thú.

Nguyên Chính Hoàn giục ngựa tiến lên, tay phóng qua đó hai cây ngân châm. Nguyên Duật Diệp nghiêng người, cảm nhận món đồ sắc bén cơ hồ lướt qua mặt mình.

Hần nghĩ bản thân biết đây là vũ khí gì.

Ngân châm, hần đã tiếp xúc vô số lần.

Cẩn rằng quay người nhìn y, xem ra có y ở đây, y sẽ không để hần động vào nàng.

"Người không thể đưa nàng đi!" Nhìn hần, Nguyên Chính Hoàn lạnh giọng.

Ánh mắt Nguyên Duật Diệp lập tức trở nên sắc bén: "Chỉ vì nàng là công chúa Lê Quốc?"

Nguyên Chính Hoàn gạt mình, hần biết rồi? Bất giác nhìn Thượng Trang, nàng lúc này đã cúi đầu.

Nguyên Duật Diệp lại nói: "Nàng là công chúa cũng thế, không phải cũng thế, người đứng hồng bất nàng gánh vác trách nhiệm của công chúa gì đó. Nàng không cần, cũng không gánh nổi."

Đây đều là chuyện của nam nhân, nàng chỉ là một nữ tử yếu đuối, nàng không thể gánh vác tất cả điều này.

"Tây Chu từng diệt Lê Quốc, là từ tôn Tiêu thị, mỗi thời mỗi khác đều phải khác ghi trong lòng!" Bọn họ đều là từ tôn Tiêu gia, không gánh vác là chuyện không thể, đây là sứ mệnh mà người mang thân phận như họ phải đảm nhận, không thể lựa chọn.

Nguyên Duật Diệp cười lạnh một tiếng: "Trong thiên hạ có rất nhiều chuyện không thể rạch ròi, ngay cả đạo lý này nếu người không hiểu, Lê Quốc đương nhiên sẽ diệt vong!" Hần không có quyền đi bình luận ưu khuyết điểm của tổ tiên, nhưng hần chắc chắn không để giang sơn bị hủy trong tay của mình.

Nguyên Chính Hoàn sững ra, đã thấy người trước mặt phóng tới, ra tay đánh úp.

"Chủ tử cẩn thận!" Mạc Tầm la lên.

Nguyên Chính Hoàn hoàn hồn, nhanh chóng kéo ngựa tránh đi. Một chưởng đánh qua, phảng phất hóa thành lưỡi dao sắc bén xẹt qua má. Y ra tay cản Nguyên Duật Diệp, Nguyên Duật Diệp chỉ kịp nhìn thấy một đạo phản quang rất nhỏ, cả kinh, ngân châm bay về phía trước, vô cùng nguy hiểm. Hần đứng vững bước, đối phương ngay cả một cơ hội thờ dõc cũng không cho, thuận thế phóng tới vô số ngân châm.

Xoay người miễn cưỡng né đi, trán Nguyên Duật Diệp đã ướt đầm mồ hôi, nguyên khí của hần còn chưa hồi phục, rất nhanh rơi vào thế hạ phong.

Kỳ thật, động tác của hần rất chậm, Nguyên Chính Hoàn và Mạc Tầm đều nhìn ra, chỉ mỗi Thượng Trang không biết công phu, chuyện trong nháy không thể nhìn rõ, khẩu trương tới cả hô hấp cũng ngưng lại.

Giữa bọn họ căn bản không như tỷ thí, giống như một chiêu trí mạng.

Nàng không muốn nhìn cảnh chém giết, nhưng chuyện đó rốt cuộc vẫn xảy ra.

"Xem ra, ta không nên đứng lúc này ra tay với người, đúng không?" Nguyên Chính Hoàn thấp giọng.

Nguyên Duật Diệp khẽ cười: "Đây là xem thường ta sao?" Hần không khỏi cảm thấy kỳ quái, nếu Nguyên Chính Hoàn đã dùng thuốc giải tình cở, nguyên khí của y theo lý mà nói một chút cũng không hao tổn, nhưng vừa rồi giao tranh, y lại dùng rất nhiều sức.

Còn đang suy nghĩ, đối phương lại lần nữa ra tay, hần kinh hãi, nhanh chóng tránh đi, nhưng ngay lúc này, phía sau có gì đó bay tới, bước chân trì trệ, đồ vật rất cứng, trùng trùng điệp điệp đánh vào lưng hần.

"Phụt" một ngụm máu tươi phun ra.

Thượng Trang sợ hãi tới trái tim như muốn ngừng đập, phần nộ nhìn Mạc Tầm, hèn hạ! Gã sao có thể đánh lên hần?

Nguyên Chính Hoàn theo bản năng đưa mắt nhìn Mạc Tầm, định mở miệng, lại nghe chút động tĩnh, lập tức nhận trường kiếm Mạc Tầm ném qua.

Một thân ảnh cao lớn từ trong màn đêm xuất hiện, hần thoáng nhìn Nguyên Duật Diệp, vội vàng đi tới diu hần, thấp giọng hỏi: "Hoàng Thượng có sao không?"

Thượng Trang kinh ngạc nhìn nam tử trước mặt, Mộ Dung thừa tướng!

Đứng rồi, sao nàng lại quên, hần đang ở nơi đóng quân, như vậy, vừa rồi hần theo bọn họ tới đây sao? Như vậy, vì sao hiện tại mới xuất hiện?

Nguyên Duật Diệp động môi, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn chống cự không nổi, mắt đi tri giác.

"Hoàng Thượng!" Mộ Dung Văn Sở nhíu mày gọi hần một tiếng.

Nguyên Chính Hoàn lui nửa bước, y chưa từng ngờ lại là gã, khẽ cười: "A, ta còn tưởng ngươi sẽ không ra tay giúp đỡ." Y không tin nhiều năm mai danh ẩn tích như vậy gã lại xuất hiện cứu Nguyên Duật Diệp, huống hồ Nguyên Duật Diệp là nhi tử cừu nhân của gã!

Mộ Dung Văn Sở ngược mắt nhìn y, trầm giọng: "Ta không biết ngươi đang nói cái gì."

"Còn giả trang, sợ nàng không biết sao?" Mạc Tầm cúi đầu nhìn Thượng Trang, lại nói, "Nếu không phải nàng, chúng ta còn không biết thân phận Vương gia của ngươi."

Lúc này Mộ Dung Văn Sở mới chấn kinh, ánh mắt nhìn nữ tử trên lưng ngựa. Thượng Trang mở lớn hai mắt, lắc đầu, nàng không phải có ý vi phạm lời hứa giữa họ, chỉ là trời xui đất khiến lỡ lời mà thôi.

Chuyện của Phục Linh, kỳ thật nàng rất cảm kích Mộ Dung Văn Sở đã tha cho nàng ấy.

Nguyên Chính Hoàn đưa mắt nhìn Nguyên Duật Diệp, thấp giọng: "Ngươi dẫn hần đi, ta đưa nàng về, chúng ta không ai làm phiền ai."

"Tại sao ta phải nghe ngươi?"

"Ngươi không cần nghe ta, nếu muốn cứu hần, vậy thì lập tức trở về đi, Mạc Tầm ra tay chắc chắn không nhẹ." Nguyên Chính Hoàn dừng một lúc, lại nói, "Hoặc là, người có thể trực tiếp một chút, giết hần ở đây, ngược lại có thể giả họa cho Lê Quốc."

Nếu thật là vậy, chuyện xấu này người Lê Quốc cho dù không muốn cũng phải nhận lấy. Hôm nay đúng là bọn họ lên vào nơi đóng quân của Tây Chu, đây là sự thật.

Tay nắm cương ngựa thoáng buộc chặt, Mộ Dung Văn Sở có cứu hay không, kỳ thật trong lòng Nguyên Chính Hoàn không nắm chắc, nhưng y không sợ gã, bởi vì giữa bọn họ vốn đã có cừu hận.

Nghe vậy, sắc mặt Mộ Dung Văn Sở thoáng thay đổi, nghiêng rằng: "Đây là chuyện của Tây Chu, không cần các ngươi quản!" Đạo lý đồng lòng đối ngoại, gã vẫn hiểu.

Nghe được lời này của Mộ Dung Văn Sở, Thượng Trang cũng yên tâm. Nàng nghĩ, nếu không có Mạc Tầm giữ mình, nàng nhất định sẽ nhảy xuống.

Mặc kệ Mộ Dung Văn Sở có thái độ gì, chỉ cần gã chịu cứu hần, nàng cũng không còn gì phải lo lắng.

Lúc này, Mộ Dung Văn Sở lại lên tiếng: "Ăn oán giữa chúng ta, một ngày nào đó cũng phải kết thúc." Ăn oán giữa hần với y không thua kém gì với Tiên Hoàng, chỉ là hiện tại, hần không muốn để Nguyên Duật Diệp xảy ra chuyện.

Nếu không, Tây Chu sẽ nổi loạn.

Bên nặng bên nhẹ, hần rất rõ ràng.

Nguyên Chính Hoàn hừ một tiếng, giục ngựa lao về phía trước. Mạc Tầm hét to, lập tức theo sau.

Ánh mắt Thượng Trang vẫn dõi theo hai người bên kia, mãi tới khi không còn nhìn thấy gì cả, nàng mới cắn chặt môi.

Mộ Dung Văn Sở cúi đầu nhìn Nguyên Duật Diệp, cũng may mũi kiếm đâm sau lưng hần, nếu là trước ngực sợ rằng không ổn.

Chốc lát liền có tiếng vô ngựa đuổi tới, gã ngược mắt nhìn, mơ hồ nhìn thấy quân phục của thị vệ Tây Chu, nghĩ người dẫn đầu hần là Dương Thành Phong. Dương Thành Phong cũng đã nhìn thấy bọn họ, việc tối nay hần không quân đúng sai, chỉ biết nhanh chóng chạy tới.

"Dương tướng quân." Thanh âm của Mộ Dung Văn Sở xuyên qua màn đêm truyền tới.

Dương Thành Phong kinh hãi, tới gần phát hiện Nguyên Duật Diệp đã ngã đi, hần lập tức xuống ngựa, bật thốt lên hỏi: "Hoàng Thượng sao vậy?"

"Gặp người Lê Quốc." Mộ dung Văn Sở nhàn nhạt một câu, "Dương tướng quân, mau đưa Hoàng Thượng về doanh trường."

Dương Thành Phong vội diu Nguyên Duật Diệp, người Lê Quốc là ai, hần chẳng lẽ còn không rõ sao? Không dám đề hoàng đế lên ngựa, hần chỉ có thể công Nguyên Duật Diệp trên lưng, hóa tốc chạy về.

Mộ Dung Văn Sở đi theo bên cạnh, nghe hần hỏi: "Nương nương đâu?"

Mộ Dung Văn Sở không đáp, chỉ hỏi: "Nàng ấy là công chúa Lê Quốc?" Vừa rồi gã theo bọn họ ra ngoài, vô tình nghe được cuộc đối thoại giữa Nguyên Duật Diệp và Nguyên Chính Hoàn.

Dương Thành Phong giật mình, ngược mắt nhìn gã, không thừa nhận.

Có điều Mộ Dung Văn Sở cũng có thể ngầm hiểu, hần chỉ là cảm kỳ quái, nàng sao có thể trở thành công chúa Lê Quốc? Gã không khỏi quay đầu nhìn theo hướng Nguyên Chính Hoàn rời đi, hai tay nắm chặt thành nắm.

Dưới Vũ Thành, Bùi Thiên Sùng đuổi dài cổ chờ. Thanh phu nhân nhìn cánh tay ông ta, áo giáp đã bị cắt đứt, hồi tưởng lại trường kiếm của Dương Thành Phong, nếu không phải ông ta đẩy bà đi, có lẽ hiện tại bà đã về không được.

Cấn môi, nếu không phải Bùi Thiên Sùng mặc giáp, cánh tay này chắc chắn bị phế.

Thời điểm Bùi Thiên Sùng hoàn hồn, thấy bà nhìn mình, ông ta nao nao, thấp giọng ho: "Có gì mà nhìn? Chưa không được, chẳng lẽ thần y như người chỉ tiếng mà không có miếng hay sao?"

Thanh phu nhân hừ một tiếng: "Muốn bỏ thì cứ để đó đi, ta không chữa trị, xem người trung thành với Lê Quốc thế nào?" Không khỏi nhớ lại đoạn tình cảm của họ năm đó, cho tới hiện tại, bà vẫn không có cách nào quên được.

Bùi Thiên Sùng nghe xong, lửa giận liền dâng trào, đang muốn tranh chấp với bà lại nghe tiếng vó ngựa truyền tới. Cả kinh ngược mắt, thấy hai con ngựa chạy tới, nội tâm cao hứng trở lại, ông ta vội tiếp đón: "Điện hạ!"

Thanh phu nhân cũng hoàn hồn, thấy Nguyên Chính Hoàn và Mạc Tầm trở về, còn dẫn theo Thượng Trang, bà mới thở phào nhẹ nhõm, nói: "Còn tưởng mọi người sẽ gặp hoàng đế Tây Chu."

Mạc Tầm trầm giọng: "Đương nhiên gặp, cho nên mới trở về chậm trễ."

"Cái gì?" Thanh phu nhân mờ to hai mắt, "Vậy hần..."

Nguyên Chính Hoàn đưa tay giải huyệt cho Thượng Trang, nhàn nhạt nói: "Thừa Tướng tới đã dẫn hần đi." Nói rồi, y nhìn Thượng Trang, nhẹ giọng: "Vào thôi."

Đi qua cầu treo giữa sông đào bảo vệ tòa thành, Thượng Trang thoáng chần chờ, thân thể lại bị Mạc Tầm đẩy về phía trước.

Thanh phu nhân tựa hồ vẫn còn nghi hoặc, tiến lên, thấp giọng hỏi: "Ngài xác định thật sự là gã?" Theo lý mà nói, không có khả năng.

Nguyên Chính Hoàn không nói lời nào, chỉ có Mạc Tầm lên tiếng: "Chính gã thừa nhận."

Thanh phu nhân trầm mặc không nói lời nào.

Vũ Thành, đối với Thượng Trang mà nói không hề xa lạ. Nàng từ nơi này rời đi, chỉ là mấy ngày ngắn ngủi, chính mình lại trở về.

Nguyên Chính Hoàn tựa như nhớ ra gì đó, ngược mắt hỏi: "Ai dẫn muội đi?" Lúc đó trên người nàng còn mị tâm, căn bản không thể một mình đi xa, còn bỏ lại xe ngựa.

Thượng Trang giật mình, ai giúp nàng, Nguyên Duật Diệp cũng từng hỏi, nhưng việc này, nàng quyết định không trả lời. Nguyên Duật Diệp không hề cưỡng cầu, bất luận thế nào, người nọ không hề gây bất lợi với nàng, như vậy, có lẽ người đó cũng sẽ gây bất lợi với hần.

Vào trong, y lại nói: "Sự phụ và Bùi tướng quân hôm nay đã vất vả rồi, trở về nghỉ ngơi đi."

"Vâng, điện hạ cũng sớm nghỉ ngơi đi."

Bùi Thiên Sùng xoay người, lúc này Nguyên Chính Hoàn mới để ý vết thương trên cánh tay ông ta, vội hỏi: "Bị thương thế nào?"

Bùi Thiên Sùng liếc mắt nhìn, cười đáp: "Chút thương tích mà thôi, mặt tướng cáo lui."

Nhìn bọn họ đi xa, Nguyên Chính Hoàn mới hoàn hồn, hướng Mạc Tầm nói: "Đưa muội ấy đi nghỉ ngơi."

Mạc Tầm gật đầu, lên tiếng: "Công chúa, mời."

Thượng Trang lại lắc đầu, nhìn y: "Ta có vài chuyện muốn hỏi ngài." Tránh cũng vô dụng, như vậy cứ để nàng trực tiếp đối mặt đi.

Nguyên Chính Hoàn sợ run lên, cuối cùng vẫn gật đầu.

Hai người vào phòng của y, Mạc Tầm thức thời không đi cùng, chỉ đóng cửa phòng lại, sau đó liền ra sân bên ngoài. Lúc này, hành lang có tiếng bước chân truyền tới, hần quay đầu, lập tức nhìn thấy Phục Linh.

Phục Linh thấy hần, vội vàng chạy tới, giữ chặt hần mà hỏi: "Tiểu thư quay lại rồi? Tiểu thư thật sự quay lại rồi?"

Mạc Tầm gật đầu, đưa mắt nhìn căn phòng cửa đã đóng chặt.

Phục Linh định nâng bước chạy qua, thân thể lại bị Mạc Tầm kéo lại: "Nàng đang nói chuyện với chủ tử, không được vào!"

"Này, người tha... A!"

Phục Linh định gọi nhưng sớm đã bị Mạc Tầm bịt miệng, lần này hần đã có kinh nghiệm, kéo hai tay Phục Linh ra sau lưng, cho dù nàng muốn gõ trống cũng không thể làm được.

"A!" Phục Linh không ngừng giãy giụa, nhưng sức lực làm sao vượt qua Mạc Tầm?

Bên trong, Nguyên Chính Hoàn đi vào nội thất mới chậm rãi dừng bước, qua nửa ngày, y mới mở miệng: "Muội muốn hỏi gì?"

Thượng Trang nhìn theo bóng lưng của nam tử, cấn môi, thấp giọng hỏi: "Ngài vì sao lại trở thành Hoàn Vương?" Đây là chuyện nàng rất muốn biết, như vậy hôm nay, để nàng hỏi cho rõ ràng đi.

Mọi người muốn chương tiếp theo up khi nào nè?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dục Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 17: Nửa bên là ngày nắng, nửa bên là âm trầm

Thả lỏng tay nắm chặt phía sau, kỳ thật Nguyên Chính Hoàn biết, nghi vấn này nàng nhất định sẽ hỏi, từ một khắc biết nàng là công chúa Lê Quốc, y đã muốn nói với nàng, chỉ là khi đó xảy ra quá nhiều chuyện.

Thượng Trang nhìn theo bóng lưng của nam tử, trái tim buộc chặt, nàng rất muốn biết rõ chân tướng, lại sợ hãi khi lắng nghe nó.

Có điều giờ phút này đã hỏi, nàng đã không cần trốn tránh nữa rồi.

Nguyên Chính Hoàn chậm rãi xoay người, nhìn về mặt hoảng sợ của nàng, y thoáng chần chờ, cuối cùng vẫn mở miệng: "Mười sáu năm trước, ngày Lê Quốc bị công thành, muội vẫn còn nằm trong tã. Người Tây Chu xông tới..." Tình cảnh ngày đó lần nữa hiện lên trước mắt, hai tay hoàng hậu dùng lực bóp lấy cổ y. Không tự chủ mà hai mắt nhắm chặt, sắc mặt theo đó mà tái nhợt, y thấp giọng gằn từng chữ, "Mẫu hậu không muốn chúng ta rơi vào tay người Lê Quốc, vì thế muốn tự mình kết thúc chúng ta."

Thượng Trang không khỏi run lên, không thể tin mà nhìn nam tử trước mặt.

Y nói, kết thúc...

Nhớ lại ngày đó ở Hưng Viên, trong mộng y gọi "Mẫu hậu, đừng" liệu có phải vì mơ thấy cảnh tượng đó không?

Trái tim đã không thể tiếp tục bình tĩnh, nàng run giọng hỏi: "Vậy... Vì sao..."

Vì sao bọn họ không chết?

Nếu như ngày đó bọn họ đều chết đi thì hiện tại đã không thể này rồi. A, không khỏi cười chua xót, từ khi nào nàng lại nghĩ tới sự tình như vậy chứ? Nàng luôn muốn sống, muốn sống thật tốt tới cuối cùng, không phải sao?

Nguyên Chính Hoàn cũng cười cười, y không biết bản thân tại sao lại như vậy, chỉ là lúc cười, trái tim thật sự đau đớn.

Nghiêng người tựa vào bệ cửa sổ, y tiếp tục: "Bùi tướng quân tới cứu chúng ta, sau đó Bùi tướng quân đưa ta đi, mà muội ngay lúc ấy được giao cho ma ma chăm sóc. Mẫu hậu không kịp giao ngọc bội cho từng người chúng ta, vì thế dưới tình huống cấp bách, bà ấy đã đặt hết vào trong tã của muội. Chỉ đáng tiếc, sau khi xuất cung, ma ma đó và Bùi tướng quân bị thất lạc."

Thượng Trang ngờ ngác nhìn Nguyên Chính Hoàn, nàng cuối cùng cũng hiểu vì sao ngọc bội lại có hai phần. Thì ra, đúng là như thế.

Nàng theo bản năng xoa xoa lồng ngực, lúc này mới nhớ nó sớm đã không còn ở trên người.

Nguyên Chính Hoàn lấy ngọc bội ra, nắm chặt trong tay, cúi đầu nhìn, rất lâu vẫn không nói chuyện.

Hốc mắt Thượng Trang đỏ lên, khi đó có lẽ vì miếng ngọc bội này mà Tiên Hoàng bí mật phái người giết hết dân chúng ở Tây Lương trấn. Yết hầu có chút khó chịu, hai phần ngọc bội này tượng trưng cho thân phận hoàng thất Lê Quốc, hôm nay chỉ còn một, mà trái tim bọn họ cũng giống như phần ngọc bội bị vỡ nát của Linh Khuyết đã không thể gắn bó trở lại.

Nàng tới Nghe gia thế nào e rằng chỉ có mình ma ma kia biết, mà bà ta đi đâu, ai cũng không rõ. Thượng Trang chỉ biết, nương không thể là ma ma kia.

Những manh mối này tới hiện tại đều đã bị cắt đứt, không thể điều tra nữa rồi.

Chậm rãi nắm chặt ngọc bội trong tay, trước mắt phảng phất như lần nữa nhìn thấy cảnh tượng khiến cả đời y không thể quên.

"Ta bị thương, Bùi tướng quân không dám trì hoãn, vì thế lập tức sai người đưa ta tới chân núi Hội Sơn. Sư phụ của ta ẩn cư ở đó." Đó là lần đầu tiên y đặt chân vào quốc thổ Tây Chu, không ngờ, thời gian mới đó đã trôi qua mười sáu năm.

Thượng Trang biết sau lần bị thương ở đầu đó, đã mười sáu năm y không thể nhìn thấy mặt trời, thậm chí còn có chứng bệnh đau đầu, Thanh phu nhân cũng vì việc này mà khổ tâm nghiên cứu hơn mười năm.

Nguyên Chính Hoàn khẽ cười, cũng chính ở nơi này, cuộc đời y đã có thay đổi rất lớn.

"Hoàn Vương Tây Chu một thân tàn tật, mặt không thể nhìn thấy, chân không thể đi lại. Hắn cũng nghe nói y thuật của sư phụ thiên hạ vô song, vì thế tìm tới." Khi đó tuy còn nhỏ nhưng y đã biết quốc gia diệt vong mang hàm xúc gì, mà Hoàn Vương đến lại khiến y tựa như cảm thấy bản thân tìm thấy cơ hội.

Thượng Trang nhớ lại lời Nguyên Duật Diệp từng nói, Nguyên Chính Hoàn từng đi xa tìm thần y, nhưng mãi vẫn không tìm thấy, y còn ở bên ngoài nhiều năm, kết quả vẫn như vậy. Chỉ là có ai ngờ đến, sự thật đã không phải như trước mắt.

Nhìn y, nàng trầm giọng hỏi: "Tại Hội Sơn, ngài già mọ hấn?"

Hải tử bốn tuổi ở ngoài chu du nhiều năm, An Lăng Tễ từng nói, ba năm trước Hoàn Vương mới hồi kinh, khi đó y đã trưởng thành, từ diện mạo đương nhiên không thể nhìn ra thay đổi.

Y khẽ gật đầu. Tại Hội Sơn, người Lê Quốc giết sạch đội thị vệ Hoàn Vương mang tới, bất cứ lúc nào y cũng có thể nhớ tới tình cảnh trong căn nhà gỗ khi đó, khắp nơi là máu tươi, khắp nơi là tử thi, còn cả mùi máu tanh nồng đậm, giống hệt thời điểm y rời khỏi hoàng cung Lê Quốc.

Hít một hơi thật sâu, tuổi nhỏ y đã phải tiếp xúc với cảnh máu me tàn nhẫn này, lại không thể trốn. Bởi vì y là thái tử Lê Quốc, bởi vì y đang gánh vác huyết hải thâm thù.

Phụ thân không còn, mẫu hậu ly thế, còn cả việc giang sơn Lê Quốc đã đổi chủ.

Tất cả, y bắt đầu phải thừa nhận.

Mà một khắc tìm được Hoàn Vương, y như nhìn thấy cơ hội, một cơ hội để báo thù.

"Hắn đương nhiên không ngờ lần tới Hội Sơn đó hắn thiếu chút đã bước vào Quỷ Môn quan. Muốn nguy trang một người không thể dùng cái tên, ta phải biết tất cả về hắn, hiểu rõ về hắn, vì thế đề lấy tin nhiệm của hắn, sư phụ già vờ chữa trị, nhưng trên thực tế là đem những gì hiểu biết về hắn kể lại với ta." Y không khỏi cười chua xót, "Kỳ thật hắn cũng rất đáng thương, sư phụ nói bệnh của hắn không phải do bẩm sinh mà có. Sư phụ nói khi hoàng hậu Tây Chu mang thai, chén thuốc đã bị hạ độc, vì thế hắn mới bị vậy."

Thượng Trang cắn môi, kỳ thật việc này nàng sớm đã hoài nghi, sự thật thì ra đúng là như thế.

Trái tim dần bị xáo trộn, nàng mở miệng hỏi: "Sau khi tìm hiểu tất cả, ngài giết ngài ấy, đúng không?" Thiên hạ chỉ có thể có một Hoàn Vương, điểm này y đương nhiên rõ ràng.

Nguyên Chính Hoàn không đáp, chỉ gật đầu.

Lại không ngờ mạng của Mộ Dung Vân Sở lớn như vậy, hắn thậm chí không chết, còn sống tốt mà trở thành thừa tướng Tây Chu.

Thượng Trang đột nhiên nhớ tới lời Mộ Dung Vân Sở nói tối hôm đó, hắn nói ân oán giữa hắn và y cũng nên kết thúc rồi.

A, sợ là mười sáu năm qua, Mộ Dung Vân Sở luôn điều tra lai lịch của Nguyên Chính Hoàn. Nàng nghĩ, nàng cuối cùng cũng rõ vì sao Mộ Dung Vân Sở có thể ăn nhấm như vậy, năm đó hắn gặp chuyện ở Hội Sơn, ai cũng sẽ nghĩ tới Tiên Hoàng.

Hắn cho rằng là Tiên Hoàng có kỳ thân phận của hắn, vì thế bí mật phái người ám sát, lại sợ khó chặn miệng lưỡi thiên hạ, vì thế mới tìm người thay thế. Cho nên, Hoàn Vương này là người của Tiên Hoàng. Mười sáu năm, hắn một mực cẩn thận, không dám hành động suy nghĩ.

Thật sự chấn động, bí mật của hoàng thất Tây Chu không ngờ lại phức tạp như thế.

Bước chân của nam tử khẽ động, đi đến trước mặt Thượng Trang thì dừng lại, y nghĩ nghĩ, đưa tay qua. Thượng Trang dường như theo bản năng run lên, rõ ràng nhìn thấy đầu ngón tay y run lên, nghe y nhẹ giọng: "Ngọc bội này, trả cho muội."

Một khắc biết thân phận của nhau, y và nàng đã chủ định phải xấu hổ cả đời.

Lòng ngực lại bắt đầu đau đớn, y đã từng vô số lần hỏi chính mình, có thể không yêu sao?

Bất lực cười thành tiếng, không thể.

Nếu loại chuyện này có thể không chế, đó đã không phải tình yêu nữa rồi.

Thượng Trang động môi, chỉ là một câu vẫn không thể nói nên lời. Nàng không biết nên nói cái gì, cũng không biết phải xưng hô với người trước mặt thế nào, thậm chí y gọi nàng là "Thượng Trang", nàng cũng cảm thấy hoảng hốt.

Nàng không phải Thượng Trang, không phải An Lăng Vu, ai cũng không phải.

Cắn môi, cúi đầu nhìn mũi chân của mình.

Nguyên Chính Hoàn sững sốt nửa ngày, cuối cùng vẫn bước tới đeo ngọc bội lên cổ nàng, thoáng chần chờ, y xoay người rời đi.

"Kỳ thật hôm nay, ngài hoàn toàn có thể tha cho hắn."

Sau lưng truyền tới thanh âm của nữ tử, Nguyên Chính Hoàn dừng bước, y không quay đầu, chỉ hỏi: "Muội trách ta làm hắn bị thương sao?"

Thượng Trang không đáp. Đứng trên lập trường Lê Quốc, nàng không có tư cách nói lời này, nhưng nàng là Nghê Thượng Trang, một chút nàng cũng không hi vọng nhìn hắn bị thương. Nếu hôm nay Mộ Dung Vân Sở không cứu nàng, nàng không biết sẽ như thế nào.

Rất may mắn, không phải sao?

Đối diện với thù nhà và hận nước, Mộ Dung Vân Sở đã chọn cái thứ hai. Đây cũng là nguyên nhân hắn làm việc cho các triều hoàng đế Tây Chu nhiều năm vậy sao? Mặc kệ hận Tiên Hoàng thế nào, hắn cũng sẽ không lấy Tây Chu ra đùa giỡn.

Thời điểm hoàn hồn, Nguyên Chính Hoàn đã rời đi, cánh cửa đóng lại.

Bên ngoài, Mạc Tầm thấy y, không khỏi kinh hãi, vội buông tay Phục Linh ra, tiến lên trước: "Chủ tử, ngài..."

Y lại phát tay, ý bảo hắn không cần nói gì cả, nâng bước rời đi.

Phục Linh thấy y như thế, nhất thời không kịp phản ứng, chỉ có thể kinh ngạc nhìn theo.

Sau nửa ngày mới nhớ tới tiểu thư còn ở trong phòng, bất chấp tất cả, nàng nâng bước định xông vào.

"Phục Linh!" Mạc Tầm theo bản năng muốn giữ nàng, nhưng nàng đã chạy đi.

Cửa bị đẩy ra, Phục Linh gọi: "Tiểu thư!"

Thượng Trang giật mình, lập tức quay đầu, nhìn thấy đúng là Phục Linh, hốc mắt liền ửng đỏ.

"Tiểu thư!" Phục Linh chạy tới ôm nàng, "Tiểu thư không sao chứ? Nô tỳ lo cho người gần chết! Tiểu thư..." Nói tới đây, nha đầu lại buông nàng ra, đánh giá nàng từ trên xuống dưới, sợ nàng có chỗ nào thấy không thoải mái.

Mạc Tầm đuổi vào, lạnh giọng: "Theo ta ra ngoài!" Chủ tử không chuẩn cho nàng ấy, cũng không thể vào trong.

Dứt lời, hắn đuổi tay kéo lấy nha đầu, nhưng Thượng Trang một tay đã kéo nàng ra sau, lạnh lùng nhìn Mạc Tầm, cắn răng: "Không phải người nói ta là công chúa sao?"

Mạc Tầm ngây ra, thấy trong mắt nữ tử lộ ra tia sắc bén.

Ánh mắt rơi ở trường kiếm trong tay hắn, ánh mắt Thượng Trang càng trở nên lâm liệt, hắn chính là dùng trường kiếm này đã thương Nguyên Duật Diệp!"

"Trước khi ta thay đổi chủ ý, ra ngoài!" Thượng Trang kéo tay Phục Linh, xoay người đưa lưng về phía hắn.

Ngày thường, Mạc Tầm dù có đối xử không tốt với nàng thế nào, nàng đều có thể lý giải, nhưng hôm nay, hắn đánh lén Nguyên Duật Diệp, vô luận ra sao nàng cũng không thể tha thứ.

Mạc Tầm cúi đầu nhìn trường kiếm trong tay, biết nàng vì sao lại đột nhiên khác thường như thế, vì vậy liền nói: "Nếu đã biết thân phận của mình, công chúa còn chấp nhất hoàng đế Tây Chu làm gì? Sống chết của hân không liên quan tới công chúa. Mạc Tầm cáo lui." Dứt lời, Mạc Tầm liền xoay người ra ngoài.

Sắc mặt Phục Linh thay đổi, lúc này thấy nam tử đã ra ngoài, nàng vội kéo tay Thượng Trang: "Tiểu thư, Hoàng Thượng sao vậy?"

Thân thể nhịn không được mà bắt đầu run rẩy, Thượng Trang nghẹn ngào: "Ngài ấy... Ngài ấy bị thương." Nhất định là bị thương rất nặng. Cho dù hân không hận nàng, nàng cũng không biết nên dùng mặt mũi nào để đối diện với hân.

Phục Linh hít ngum hít lạnh, bộ dáng tiểu thư thế này, tình hình bên kia tất nhiên không được lạc quan. Cẩn rằng nhìn ra bên ngoài, Mạc Tầm chết tiệt, nhất định là hân.

Ôm lấy Thượng Trang, Phục Linh cũng nức nở: "Tiểu thư đừng như vậy, Hoàng Thượng là thiên tử, chắc chắn sẽ có thiên thần phù hộ, khẳng định không sao, không sao..." Nói tới đây, không khỏi nghĩ tới thân phận của họ lúc này, Hoàng Thượng là hoàng đế Tây Chu, tiểu thư là công chúa Lê Quốc, tương lai hai người sẽ ra sao đây?

.....

Nguyên Chính Hoàn ra ngoài, phía sau đột nhiên có người gọi y một tiếng.

Quay đầu, thấy là Thanh phu nhân, y liền đi tới: "Sư phụ."

Thanh phu nhân nhìn y, cau mày nói: "Độc trên người ngài..."

"Việc này đợi chuyện ở đây xử lý xong rồi nói, hiện tại ta không sao, sư phụ, ta cần một cái đầu thanh tỉnh."

Thanh phu nhân nhất thời im lặng, tuy thuốc dẫn kia bà đã điều chế thành thuốc giải, có thể bảo tồn lâu, nhưng bà lo cho thân thể y. Lần này trở về bà mới biết, thuốc mình đưa y đã dùng hết. Đó không phải giải được, bên trong chỉ có thành phần gây tê, cho nên hiện tại y sẽ không còn đau đớn.

Vì vậy, bà cũng không tiếp tục khuyên bảo.

"Nếu không còn chuyện gì khác, sư phụ về nghỉ ngơi đi." Dứt lời, y liền nâng bước rời đi.

Thanh phu nhân đột nhiên nói: "Chính Hoàn, năm đó ta rõ ràng đã thấy hân uống hết thuốc độc, cũng tự tay ta đẩy hân xuống sông." Bà đích thực có chút không đành lòng, nhưng tới thời khắc cuối cùng vẫn không thu tay.

Nguyên Chính Hoàn dừng bước, khẽ cười: "Chính Hoàn tin, sư phụ không cần dừng bước." Y không quay đầu, trực tiếp đi về phía trước.

Xuyên qua sân nhỏ phía trước, y nhìn thấy nàng đứng ở trước mặt.

"Trang Nhi?" Y nhíu mày nhìn nữ tử.

Nàng đứng đó đợi y đã lâu, nghe nói Thượng Trang đã trở về, nàng không biết y nói gì với nàng ấy, hiện tại thấy y ra ngoài, nàng không khỏi giật mình. Thoáng chần chờ, nữ tử nâng bước đi tới, ngược mắt nhìn y, thấp giọng: "Thiếp không phải Diệc Trang, ngày đó chẳng qua chỉ thuận miệng dùng cái tên Diệc Trang mà thôi. Hoàn, ngài không phải đã rõ ràng, không phải sao vẫn còn gọi thiếp là Trang Nhi như vậy?"

Nàng không phải Diệc Trang, lại càng không phải Trang Nhi của y!

Nguyên Chính Hoàn ngây ra, đúng vậy, thời điểm Linh Khuyết nói mình là Diệc Trang, y đã biết.

"Thiếp là An Lăng Vu."

Nguyên Chính Hoàn mím môi, việc này, kỳ thật y cũng biết.

"Gặp ngài là duyên phận của thiếp. Hoàn, ngài có còn nhớ đoạn thời gian Thục Quận không?" Y đối với nàng thật ôn nhu, khi đó nàng cho rằng, trong lòng y chỉ có mình nàng.

A, hôm nay nghĩ lại, nàng vẫn nhịn không được mà muốn cười.

Dù biết "Trang Nhi" mà y gọi không phải mình, nàng vẫn nhịn không được mà nhớ tới khoảng thời gian ngọt ngào, thân mật kia.

Tiến lên, lấy hết dũng khí nắm tay y, nàng cười hỏi: "Chúng ta... Liệu có thể trở quay lại không?" Quay lại khi đó, trở về thời điểm bọn họ hạnh phúc nhất, thời điểm chỉ có hai người bọn họ.

Nam tử rút tay về, mở miệng: "Việc này ta đã nói..."

"Nhưng nàng ấy là muội muội của ngài, thân muội muội của ngài!" An Lăng Vu vội vàng cắt ngang, khi đó y nói không yêu nàng, nói người trong lòng y là Thượng Trang, tất cả nàng đều nhớ. Nhưng bây giờ thì sao? Trong cười bọn họ đang chảy xuôi cùng một dòng máu, y chẳng lẽ vẫn còn chấp mê bất ngộ?

Chán nản cười cười, đúng vậy, thân muội muội.

A...

Bất đắc dĩ mà lui một bước, duỗi tay đỡ cột trụ hành lang bên cạnh, trước mắt bất giác trở nên mơ hồ. Sự thật này kỳ thật không cần nàng nhắc, bởi vì chính y, mỗi thời mỗi khắc đều nhắc nhở chính mình.

Dù không cảm nhận được, nhưng y biết, rất đau.

Nhìn bộ dáng y lúc này, An Lăng Vu vô cùng khó chịu, duỗi tay qua, nửa đường lại thu về. Đôi môi khẽ run rẩy, nàng nhỏ giọng: "Được, thiếp sẽ không ép ngài, nhưng thiếp sẽ không rời đi, thiếp chờ ngài, vĩnh viễn chờ ngài."

Nàng tin, một ngày nào đó y sẽ nhìn rõ quan hệ giữa mình và Thượng Trang. Bọn họ là thân huynh muội, đây là sự thật không có cách nào thay đổi.

Nguyên Chính Hoàn động môi, cuối cùng lại không biết nói gì. Nhìn nữ tử trước mặt, trái tim lại buồn vô cớ, đời này, y rốt cuộc vẫn phụ nàng.

Thanh phu nhân đứng từ xa nhìn hai người bọn họ, thầm than, người yêu y y lại không yêu, người y yêu cho dù thế nào bà cũng không ngờ đó là công chúa Lê Quốc.

A, đúng là tạo hóa trêu người.

Quay đầu, thấy Bùi Thiên Sùng đang đứng phía sau, Bùi Thiên Sùng không ngờ bà đột nhiên quay lại, cả hai cùng ngấy ra.

.....

Thời điểm Dương Thành Phong cho mọi người trở về nơi đóng quân, Linh Khuyết trùng hợp đang trốn trong doanh trường của mình. Hiện tại nghe bên ngoài truyền tới tiếng bước chân dồn dập, cho rằng chuyện Thượng Trang mất tích đã bị phát hiện, nàng chỉ biết nắm chặt hai tay thành nắm, không dám ra ngoài xem. Nếu biết nàng làm, Nguyên Duật Diệp sẽ hận nàng tới chết.

Đi tới đi lui trong doanh trại, bên ngoài truyền tới thanh âm, hình như là bàn về Nguyên Duật Diệp.

Linh Khuyết kinh hãi, nhấc màn trường lên, thấy bên ngoài có mấy tên thị vệ, nàng vội chạy tới hỏi: "Các người nói gì?"

Nhóm thị vệ nhìn nàng, một kẻ trong số đó lên tiếng: "Hoàng Thượng bị thương, Dương tướng quân vừa đưa ngài ấy trở về."

Cái gì? Nàng còn tưởng bên ngoài hỗn loạn như thế là vì Thượng Trang, lại không ngờ, sự thật không phải thế. Chẳng màn gì cả, Linh Khuyết lập tức nâng bước chạy về phía doanh trại của Nguyên Duật Diệp.

Dương Thành Phong trông chừng bên giường hắc, Trương công công đi theo gấp tới độ sắc mặt trắng bệch, một câu cũng không dám nói. Mộ Dung Vân Sở đứng bên cạnh, cũng duy trì trầm mặc.

Thái y rất nhanh được triệu tới, bắt mạch, sắc mặt âm trầm tới đáng sợ.

"Hoàng Thượng sao rồi?" Dương Thành Phong gấp gấp hỏi.

Thái y lau mồ hôi: "Long thể Hoàng Thượng vết thương mới chồng lên vết thương cũ, hôm nay lại bị thương..."

"Rốt cuộc như thế nào!" Dương Thành Phong nắm lấy vạt áo thái y, trừng mắt.

Thái y bị dọa sợ, chỉ có thể quanh co: "Chỉ cần... Chỉ cần Hoàng Thượng đừng mệt nhọc, cố gắng... Cố gắng tĩnh dưỡng..."

Dương Thành Phong cắn răng, lúc này kêu Hoàng Thượng nghỉ ngơi, Hoàng Thượng phải nghỉ ngơi thế nào, với tính tình của hắn, cho dù có khuyên nhủ cũng không thay đổi được, huống hồ đối phương là thái tử Lê Quốc, trong tay còn có Vu Tu Dung!

Dùng sức đẩy thái y ra, Dương Thành Phong trầm giọng: "Đi kê đơn thuốc!"

Thái y nhận lệnh, vội vàng lui xuống.

Trương công công nhỏ giọng hỏi: "Dương tướng quân, phải làm sao bây giờ?" Gã không dám hỏi chuyện không thấy nương nương đâu, hiện tại, Hoàng Thượng vẫn là quan trọng nhất. Người tiến vào cũng không hỏi chuyện của nương nương, có lẽ vì không đề ý tới, nếu đề Hoàng Thượng biết gã làm việc bất lực để nương nương mất tích, cái mạng nhỏ này chắc chắn không thể giữ được.

Dương Thành Phong định mở miệng, lại nghe Mộ Dung Vân Sở nói: "Phong tỏa tin tức Hoàng Thượng trọng thương, không thể để truyền vào quân doanh. Thu hồi lệnh giới nghiêm, đề tam quân hồi phục trạng thái bình thường."

Dương Thành Phong giật mình nhìn hắn, mà Trương công công đã vội vàng lui xuống an bài.

Người trên giường đột nhiên mở mắt: "Thừa Tướng đúng là tinh táo."

Dương Thành Phong quay đầu, cúi người: "Hoàng Thượng tỉnh rồi." Thấy hoàng đế định ngồi dậy, hắn liền ngăn cản, cau mày nói, "Thái y cần dặn, Hoàng Thượng cần phải nghỉ ngơi. Chiến sự đã có mặt tướng và Thừa Tướng"

Nguyên Duật Diệp nhìn Mộ Dung Vân Sở, miễn cưỡng cười: "Trăm thật sự có thể yên tâm giao cho Thừa Tướng sao?"

Mộ Dung Vân Sở cúi đầu, trầm giọng: "Chỉ cần Hoàng Thượng dám giao." Hoàng đế dám giao, hắn liền dám nhận.

Nguyên Duật Diệp hừ một tiếng, hắn dám, nhưng không yên tâm, bởi vì thân phận của Mộ Dung Vân Sở.

"Thành Phong, đỡ trẫm ngồi dậy."

"Hoàng Thượng..."

Dương Thành Phong chần chờ, thấy hoàng đế ngoan cố muốn ngồi dậy, hắn không dám mạnh bạo, đành khom người hỗ trợ.

Nguyên Duật Diệp nhìn người trước mặt, qua nửa ngày, đột nhiên hỏi: "Lần này, Thừa Tướng cùng trẫm đứng trên một con thuyền sao?"

Mộ Dung Vân Sở lui một bước, cúi đầu: "Thần vĩnh viễn đứng cùng chiến tuyến với Tây Chu."

Nguyên Duật Diệp khẽ cười.

Kỳ thật vừa rồi hắn chỉ hôn mê một lúc, lồng ngực đau đớn kích thích hắn phải tỉnh dậy. Câu nói nửa hỏi nửa đáp này khiến nội tâm hai người đều rõ ràng. Lúc này Mộ Dung Vân Sở nhìn hắn, không hề sợ sệt, hắn biết thân phận của mình, nhưng thế cục hôm nay, bọn họ đều không dễ nói toạc.

Dù sao ra, bọn họ đều đứng cùng một chiến tuyến.

Cuối cùng thấy Nguyên Duật Diệp phát tay, Mộ Dung Vân Sở đứng ngay ngắn lại, nghiêm giọng đáp: "Thần sẽ tận lực." Dứt lời, hắn liền xoay người ra ngoài.

"Hoàng Thượng, Thừa Tướng..."

Dương Thành Phong nhìn theo bóng lưng nam tử rời đi, nhìn không được mà mở miệng, lại bị Nguyên Duật Diệp ngắt lời: "Không đáng ngại, người chỉ cần quản người trong tay mình là được."

"Vâng." Dương Thành Phong gật đầu.

"Hoàng Thượng!" Linh Khuyết bỗng nhiên xông vào, nhìn tất cả bên trong lều trưởng, sắc mặt liền trắng bệch, vội vàng hỏi, "Bị thương thế nào?"

Lấy Linh Khuyết, sắc mặt Dương Thành Phong thay đổi, lập tức ngăn cản nàng, lạnh giọng: "Người hại Hoàng Thượng như thế còn chưa đủ sao?"

Trương công công nói nàng đến doanh trường của Hoàng Thượng, hiện tại Thượng Trang bị người Lê Quốc mang đi, nàng lại bình an không có chuyện gì, việc này nói nàng không có liên quan, ai tin! Hẳn đúng là sai lầm, cho dù nàng không khóc không nháo, hẳn cũng nên giám nàng lại, nếu không, nàng sao có thể giờ những trò bịp bợm này!

"Ta..." Linh Khuyết kinh sợ lui nửa bước, lắc đầu, "Ta không có..." Nàng sao có thể ngờ Nguyên Duật Diệp sẽ gặp nguy hiểm?

Dương Thành Phong lạnh nhạt nhìn nàng, hôm nay bất kể nàng nói gì, hẳn cũng đều không tin.

Ánh mắt dừng trên người Nguyên Duật Diệp, Linh Khuyết nhìn không được mà bật khóc: "Hoàng Thượng... Hoàng Thượng cũng không tin thiếp sao?" Nàng sao có thể muốn hẳn bị thương?

Nguyên Duật Diệp ho một tiếng, đau tới nhú mảy. Sắc mặt Dương Thành Phong lập tức thay đổi, nhưng nhất thời không biết phải làm gì.

Nguyên Duật Diệp lắc đầu, nhẹ giọng: "Thành Phong, người ra ngoài trước đi."

Kỳ thật đối với Linh Khuyết, hẳn đã rất thất vọng. Về mặt tình cảm, nàng vẫn như một hài tử chưa trưởng thành, tất cả chỉ dừng lại ở đoạn thời gian đó, hẳn hết lòng sùng ái nàng. Có lẽ là hẳn sai, hẳn thật sự sai rồi.

Dương Thành Phong trầm giọng: "Vây mặt tướng dẫn nàng ta ra ngoài, Hoàng Thượng nghỉ ngơi đi."

Đi Nguyên Duật Phong nằm xuống, vừa đứng dậy lại nghe hẳn nói: "Không cần, trăm có mấy lời muốn nói với nàng, người ra ngoài đi."

"Hoàng Thượng..."

Nguyên Duật Diệp hít một hơi thật sâu, phát tay, ý bảo hẳn lui xuống.

Dương Thành Phong cắn răng, lại thoáng nhìn Linh Khuyết, lúc này mới không cam lòng ra ngoài.

Linh Khuyết đứng trước giường hẳn hồi lâu mới chậm rãi tiến lên, chần chờ, nàng cúi người lại gần hẳn, run rẩy bật khóc: "Xin lỗi, thật xin lỗi, thiếp... Thiếp không ngờ bọn họ lại làm ngài bị thương..."

Nguyên Chính Hoàn có thể dễ dàng vào doanh trường, bên trong đương nhiên có sự giúp sức của Linh Khuyết, việc này ngay từ đầu hẳn đã nghĩ tới. Hiện tại thấy nàng khóc, hẳn chỉ cảm thấy đau lòng.

Hắn không cử động, chỉ trầm giọng nói: "Linh Khuyết, hôm nay ta thật sự không có khí lực đẩy người ra..."

Linh Khuyết run lên, hẳn là đang nói, nếu hôm nay hẳn còn sức lực, hẳn nhất định không chút do dự mà đẩy nàng ra sao?

"Linh Khuyết, người nói người yêu ta, người thật sự... Yêu ta sao?"

"Thiếp yêu ngài, thiếp sao có thể không yêu ngài!" Nàng kinh ngạc nhìn dung nhan tái nhợt người trước mắt, nàng luôn yêu hẳn, chuyện tới bây giờ, hẳn vẫn hoài nghi sao?

Nguyên Duật Diệp chậm rãi lắc đầu.

Nàng đối với hẳn chẳng qua chỉ không muốn kẻ khác cướp đi sự quan tâm của mình mà thôi. Thay vì nói nàng yêu hẳn, chỉ bằng nói nàng không muốn rời xa hẳn. Trong tiềm thức nàng cảm thấy hẳn là của nàng, nhưng hẳn chỉ là hẳn, không thuộc về bất cứ ai.

Trong mắt lộ ra sợ hãi, Linh Khuyết bỗng nhiên cúi người ôm lấy Nguyên Duật Diệp, lắc đầu: "Không, không phải, thiếp yêu ngài, thiếp luôn yêu ngài."

"Ừm..." Nam tử thống khổ rên một tiếng.

Linh Khuyết lúc này mới hoàn hồn, cuống quýt buông tay, khẩn trương hỏi: "Sao vậy? Đau ở đâu?" Nàng sao có thể quên hẳn đang bị thương chứ?

Hắn cắn răng, qua hồi lâu mới thờ dãi, nửa cười nói: "Còn mạnh tay hơn một chút, ta... Ta không thể chịu nổi."

"Ta... Thiếp không ngờ..." Vội vàng giải thích, nàng thật sự không hề muốn làm hẳn đau.

Nguyên Duật Diệp nhìn nàng, cất lại ý cười, trầm giọng: "Thời điểm phụ hoàng băng hà, mẫu phi ta đi theo, tất cả nghi ngờ đều chỉ về phía y, nhưng Vu Nhi vẫn một mực che chở, lúc ấy ta rất hận, hận không thể giết cả hai người họ để giải mối hận trong lòng! Ta vốn muốn ban cho y ly rượu độc, để Vu Nhi hối hận cả đời. Chỉ là dù ý niệm đó lướt qua trong đầu vô số lần, ta vẫn không có cách nào hạ quyết tâm."

Ban đầu Linh Khuyết không khỏi giật mình, không rõ vì sao đang êm đẹp hẳn lại nhắc tới Tiên Hoàng, nhưng nghe tới câu sau, nàng mới ngăn ra. Hẳn là đang nói, vì yêu tỷ ấy, cho nên dù hận, hẳn vẫn có thể buông tha cho người tỷ ấy quan tâm.

Bất giác cắn môi, đúng vậy, nếu đổi thành nàng, nàng tuyệt đối sẽ không vì yêu mà buông tha như Nguyên Duật Diệp. Nếu là nàng, nàng chọn ban cho Thượng Trang ly rượu độc.

Đầu ngón tay run lên, ý niệm xẹt qua trong đầu, nếu Thượng Trang thật sự chết đi, Nguyên Duật Diệp sẽ như thế nào?

"Khi đó ta không biết mình yêu nàng ấy rất nhiều, có lẽ ta chỉ vì không cam lòng, cho nên mới ép buộc nàng ở bên cạnh, vì cái gì, đương nhiên là để người kia xem, nữ tử y yêu đang ở trong tay ta. Chỉ là, người rốt cuộc cũng sẽ thay đổi, có nhiều điều một khi tiếp xúc mới có thể rõ ràng. Không biết từ khi nào nàng đã ở trong tim ta, cho dù làm việc gì, ta cũng sẽ nghĩ tới nàng đầu tiên." Rõ ràng thân thể đã không có bao nhiêu khí lực, nhưng những lời này, hẳn nói vô cùng rõ ràng.

Linh Khuyết khiếp sợ nhìn hắn, hắn nói, hắn làm bất cứ việc gì đều sẽ nghĩ tới Thượng Trang đầu tiên.

Đây là yêu?

Vậy còn nàng? Nàng luôn miệng nói yêu hắn, nhưng chuyện nàng làm trước nay chưa từng cân nhắc tới hắn. Rất nhiều chuyện nàng làm, kết quả kỳ thật đều bị thương sâu sắc, nhưng nàng lại gọi nó là yêu...

Nước mắt không ngăn được mà rơi ra, trong lòng vẫn cảm thấy ủy khuất. Nàng rõ ràng vẫn yêu hắn, không phải sao?

Nàng chỉ là...

A, chỉ là gì chứ?

Trong lòng tự hỏi, vậy mà không biết đáp án.

Nam tử xoa xoa lồng ngực, mở miệng: "Ngươi có biết lúc ngươi dẫn y tới đưa nàng đi, trái tim ta đau đớn thế nào không?" Chuyện đó còn xảy ra trước mặt, bất lực nhìn y dẫn nàng đi, hắn cơ hồ đau tới chết.

"Nhưng nhìn ngài chỉ quan tâm nàng, trái tim thiếp cũng rất đau."

Thân thể khó chịu, hắn vẫn cố gắng tiếp tục: "Linh Khuyết, ngươi có biết ta muốn điều gì nhất không?"

Nàng im lặng, cắn môi, không nói lời nào.

Hắn nhìn nàng, chán nản hỏi: "Ngươi thả hủy hoại nàng ấy cũng muốn nói yêu ta tới vậy sao?"

Sắc mặt Linh Khuyết trắng bệch, nàng không biết.

Nguyên Duật Diệp ngồi dậy, nhin không được mà ho khan. Mùi máu tươi trong yết hầu ngày càng nồng đậm, hắn khụ một tiếng, máu tươi liền phun ra dính đầy vạt áo và chăn đệm.

"Diệp!" Linh Khuyết sợ hãi, vội đỡ lấy hắn, khóc lóc, "Đừng... Đừng làm thiếp sợ..."

Hắn thờ hồn hên, chỉ nói: "Hôm nay quốc sự ở trước mắt, ta... Ta có lẽ không quản được nàng ấy, nhưng ta sẽ không quên, trừ phi... Trừ phi ngươi muốn ta chết, hoặc là, ngươi thật sự yêu ta..."

Nếu như yêu, vậy hãy tha cho hắn.

Tay dịu hắn nhin không được mà run rẩy, hắn nói nghe thật nặng nề, nặng tới khiến nàng cảm thấy chính mình thật độc ác.

Khóc ngày càng lớn hơn, nàng nỉ non gọi: "Diệp."

"Không." Hắn cắt ngang lời nàng, "Không được gọi ta như thế."

Từ rất sớm hắn đã nói, không thể gọi hắn như vậy. Hắn chỉ hi vọng một người gọi hắn như thế, cho dù người đó tới hiện tại chưa từng mở miệng.

Nhưng hắn sẽ chờ.

Vĩnh viễn chờ.

"Vẫn là vì nàng ấy sao?" Lúc này, nàng dường như không thể tiếp tục hận, không còn khí lực để hận. Kỳ thật nàng rất muốn hỏi, nếu hắn biết "Vu Nhi" của hắn không phải An Lăng Vu, ngay từ đầu tỷ ấy đã mắc tội khi quân, mà Nguyên Chính Hoàn từ sớm đã biết tỷ ấy tên Thượng Trang, hắn sẽ như thế nào?

Thân thể cứng đờ, đối mặt với hắn như vậy, lời này nàng đột nhiên không dám hỏi. Nàng không dám kích thích hắn, mà thôi, một thân phận công chúa Lê Quốc chẳng lẽ còn không vượt qua tội khi quân giả mạo An Lăng Vu ngày đó sao?

Bàn tay to lớn của hắn run rẩy gạt đi nước mắt trên gương mặt nữ tử, để lộ nụ cười yếu ớt: "Còn nhớ trước kia, ngươi từng gọi ta là ca ca."

Linh Khuyết gật đầu, đúng vậy, nàng làm sao không nhớ? Khi đó vừa vào vương phủ, mỗi lần theo theo sau hắn, nàng đều gọi hắn là "Vương gia ca ca". Khi đó hắn đối với nàng thật tốt, ở vương phủ, hắn nói với mọi người, nàng là muội muội của hắn, nàng chính là tiểu thư.

Đúng vậy, nàng sao lại quên, cho tới hiện tại nàng chỉ là muội muội.

Lớn hơn một chút, nàng biết hắn sẽ phong phi, sẽ có cơ thiếp, hắn không phải Vương gia ca ca của riêng nàng. Trưởng thành hơn nữa, nàng biết ca ca và phu nhân khác nhau, vì thế liền ngoan cường không chịu gọi hai tiếng "Ca ca", bởi vì nàng không muốn trở thành muội muội của hắn. Nhưng nàng lại quên, nàng là muội muội của hắn, trong lòng hắn luôn là muội muội.

Dù xóa đi hai chữ "ca ca", sự thật này vẫn không thể thay đổi, chỉ là, khoảnh khắc đó nàng như biến thành kẻ mù, tăng quan hệ này lại không nhìn thấy.

Linh Khuyết nhìn hắn, nức nở: "Linh Khuyết thật sự không gọi được."

Thần sắc Nguyên Duật Diệp trở nên âm trầm, bất giác nhíu mày.

Linh Khuyết khản trương đỡ hắn: "Thiếp dịu ngài nằm xuống được không?" Hắn đang bị thương, còn ép buộc bản thân ngồi dậy, nàng thật sự sợ hắn đột nhiên không chịu nổi.

Hắn lại lắc đầu, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, mở miệng gọi: "Trương Liêu."

Trương công công đang ở bên ngoài dựng lỗ tai lên nghe, sợ hắn gọi mình không nghe thấy. Lúc này nghe hắn lên tiếng, gã liền lập tức chạy vào.

"Có nô tài." Gã lặng lẽ quan sát Nguyên Duật Diệp.

Hắn nhắm mắt, trầm giọng: "Gọi Dương Phong tới cho trầm."

Dương Thành Phong rất nhanh liền tới, tiến lên khom người đứng trước mặt hắn: "Hoàng Thượng có gì phân phó?"

Nguyên Duật Diệp lúc này mới mở mắt, nói: "Người đi an bài, phái người đưa Linh Khuyết hồi kinh, tạm thời an bài ở Thành vương phủ."

"Thiếp không đi!" Từ lúc Dương Thành Phong tiến vào Linh Khuyết đã có dự cảm chẳng lành, hắn nói với nàng nhiều như vậy, cuối cùng vẫn lựa chọn tiền nàng đi.

Nguyên Duật Diệp không nhìn nàng, chỉ trầm giọng: "Thành Phong, đi làm đi." Lúc này thật sự không còn gì để thương lượng, những gì phải nói hắn đã nói, việc Linh Khuyết làm khiến hắn quá thất vọng. Hôm nay quá nhiều sự tình, hắn không biết hiện tại Vu Nhi ra sao, cũng không có tinh lực đi quản Linh Khuyết. Đây là cách duy nhất hắn có thể nghĩ ra để bảo vệ nàng.

Dương Thành Phong gạt đầu, xoay người nói: "Người đâu, đưa Linh Khuyết cô nương ra ngoài."

Hai thị vệ tiến vào không nói hai lời đã mời Linh Khuyết đi. Một tay Linh Khuyết vẫn nắm chặt tay Nguyên Duật Diệp không buông. Dương Thành Phong hoảng sợ, định bước lên trước muốn động thủ, lại nghe Nguyên Duật Diệp nói: "Dừng tay!"

"Hoàng Thượng..." Dương Thành Phong cắn răng, phần nộ nhìn nữ tử trước mặt, chẳng lẽ nàng không biết Hoàng Thượng đang bị thương sao?

Nguyên Duật Diệp không thể làm gì ngoài cười cười, đúng là do hắn chiều hư nàng.

Trương công công sợ tới mức nói thẳng: "Linh Khuyết cô nương mau buông tay, trên người Hoàng Thượng còn thương tích!"

Linh Khuyết lúc này mới buông tay.

Thị vệ không chút chần chờ, trực tiếp kéo nàng ra ngoài. Nàng nhìn chăm chăm nam tử nằm trong doanh trại, nàng sao có thể không nghĩ tới hắn đầu tiên chứ? A, tình huống vừa rồi, nàng thế mà nhiều lần quên mất chuyện hắn bị thương.

"Hoàng Thượng!" Dương Thành Phong thấy hắn không thể tiếp tục gắng gượng, vội đỡ lấy hắn.

Hắn lại cười lắc đầu, chỉ hỏi: "Lê Quốc có tin tức gì truyền tới không?" Vu Nhi rốt cuộc đã đi đâu?

Dương Thành Phong thoáng chần chờ, lắc đầu.

Người bọn họ dẫn đi không phải dùng làm con tin, Lê Quốc sao có thể phái người thông tri với họ?

Đạo lý này kỳ thật Nguyên Duật Diệp không phải không biết, chỉ là hắn vẫn nhìn không được mà hỏi.

Lúc này thuốc được đưa tới, Trương công công mang lên, lại nghe hắn gọi: "Dương Thành Phong..."

"Còn hai canh giờ nữa trời sẽ sáng, Hoàng Thượng uống thuốc rồi nghỉ ngơi đi." Dương Thành Phong mở miệng cất ngang, bên ngoài có người Lê Quốc, cạnh bọn họ còn có Mộ Dung Văn Sở, điểm này Hoàng Thượng quên rồi sao?

Trương công công vội nói: "Nô tài hầu hạ Hoàng Thượng uống thuốc."

Nguyên Duật Diệp cuối cùng không nói gì thêm, để Trương công công hầu hạ mình uống thuốc, lại giúp hắn thay bộ y phục sạch sẽ, mới dịu hắn nằm xuống nghỉ ngơi. Ép chính mình phải nhắm mắt lại, nhưng hắn lại không thể vào giấc.

Trong đầu lần nữa văng vẳng câu nói của nàng: Là thiếp muốn đi với đi, là thiếp tự nguyện.

A, chuyện tới bây giờ hắn còn không rõ sao? Nàng sợ bọn họ làm hắn bị thương, trong lúc gấp gáp mới nói như thế.

Trong lòng nhìn không được mà bắt đầu căng thẳng, nàng quan tâm hắn, trong tim nàng có hắn.

Thế nhưng, hắn lại không thể bảo vệ nàng, chỉ có thể tro mắt nhìn họ dẫn nàng đi.

Trương công công thấy hắn nhú mảy, định mở miệng, nhưng lại không dám lên tiếng, sợ hắn đã ngủ, sợ đánh thức hắn, lúc này chỉ có thể nhìn Dương Thành Phong bên cạnh. Sắc mặt Dương Thành Phong cũng không tốt, thở dài một tiếng rồi ra ngoài.

Hôm sau, thái dương còn chưa lên, bên ngoài đã đổ mưa.

Trương công công đi tới bên cạnh cẩn thận xoa xoa cánh tay hắn. Thấy Nguyên Duật Diệp mở mắt, gã vội hỏi: "Nô tài đánh thức Hoàng Thượng sao?"

Nguyên Duật Diệp lắc đầu, hiện tại cả người hắn đều đau đớn, nhưng lại không thể nói rõ rốt cuộc đau đớn ở đâu.

Đúng lúc này, Dương Thành Phong vén màn đi vào, áo giáp trên người vẫn còn ẩm ướt, hắn vội tới, bẩm báo: "Hoàng Thượng, An Lăng Tể, đang ở bên ngoài chờ ngài."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng* Duy Xuân Tuý Phế Phi được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 18: Đạo là vô ý nhưng lại hữu tình

Nguyên Duật Diệp sợ run lên, nhú mảy hỏi: "Sao hắn lại tới đây?"

Dương Thành Phong lắc đầu: "Mặt tướng cũng không biết, Hoàng Thượng... Có muốn gặp không?"

Hắn nghĩ nghĩ, gạt đầu: "Truyền!"

An Lăng Tể cả người ướt đầm tiến vào, quỳ xuống: "Tham kiến Hoàng Thượng."

Cho hấn miễn lễ, Nguyên Duật Diệp mới thấp giọng: "Tùy tùng Ngự Sử sao có thể tự ý rời cương vị bản thân đảm nhận mà tới đây?"

An Lăng Tể vẫn cúi đầu, thong dong đáp: "Hồi Hoàng Thượng, Thái Hậu nhớ mong Hoàng Thượng, thần chủ động xin ra tiền tuyến đánh giặc, thứ nhất là vì Hoàng Thượng, thứ hai... Là vì muội muội của thần!"

Nguyên Duật Diệp cười lạnh: "Muội muội ngươi? Trộn hòa loạn ở Cảnh Nhân Cung ngày đó trăm tin tùy tùng Ngự Sử không phải không biết." Nội cung tuy không phát tang nhưng tất cả mọi người đều cho rằng Vu Tu Dung đã chết, không phải sao?

Về phần Thái Hậu, cái bà ta quan tâm chẳng qua là sống chết của hấn.

Sắc mặt An Lăng Tể không hề thay đổi, chỉ thấp giọng trả lời: "Muội muội của thần rốt cuộc đã chết hay chưa, Hoàng Thượng là người rõ ràng nhất." Hấn cuối cùng cũng ngược mắt, tiếp tục, "Thần cả gan xin được gặp muội ấy."

Thượng Trang đang ở trong tay Nguyên Chính Hoàn, mà Nguyên Duật Diệp đã đến Vũ Thành, hấn không tin người trước mặt không biết chuyện này.

Nguyên Duật Diệp nhú mi, xem ra lòng An Lăng tể rõ ràng tựa như gương sáng, hấn sao có thể quên, lúc trước chính là An Lăng Tể đưa Vu Nhi xuất cung.

An Lăng Tể đối diện với ánh mắt của người trước mặt. Thời điểm tiến vào, hấn nghe nói Hoàng Thượng bị thương, lại không ngờ thương thế lại nghiêm trọng như thế. Hấn không biết là ai ra tay nhưng bốn phía nơi này đều có thủ vệ, chuyện này sao có thể xảy ra?

Chỉ là, điều hấn quan tâm lúc này là Thượng Trang, không biết độc trên người muội ấy thế nào rồi? Muội ấy hôm nay vẫn sống tốt chứ?

Lần này, mặc kệ cha ngăn cản thế nào, hấn cũng muốn tới, giống như nhiều năm trước hấn bị chọc giận mà bỏ nhà ra đi.

"Hoàng Thượng." Thấy Nguyên Duật Diệp im lặng, Trương công công không khỏi lo lắng.

Hấn lắc đầu, mở miệng: "Nàng không có ở đây, đang nằm trong tay Tiêu Dự." Nhớ tới hành động họ dẫn nàng đi ngay trước mắt hấn, hai tay bất giác nắm chặt thành nắm, là hấn không cần thận.

An Lăng Tể gật đầu: "Thần biết."

Nguyên Duật Diệp ngẩng ra, lúc này mới nhớ tới mục đích An Lăng Tể đến đây, không khỏi hỏi: "Vậy ngươi muốn gặp nàng thế nào?"

"Thần có thể lên vào Vũ Thành." Trên đường đi, hấn sớm đã tính toán rõ ràng.

Nguyên Duật Diệp nhú mày, trầm giọng: "Thủ vệ Vũ Thành canh giữ nghiêm ngặt, quá nguy hiểm." Hiện tại không thể tự đi, hấn không phải chưa nghĩ tới cách phái người khác, chỉ là hấn vô cùng rõ ràng, lần này tới Vũ Thành lãnh ít dữ liệu, mà thân phận của Vu Nhi hôm nay...

A, muốn binh sĩ Tây Chu lên vào Vũ Thành dẫn công chúa Lê Quốc ra ngoài, về tình về lý đều không thể, hơn nữa, hấn không có lý do khiến binh sĩ của mình gặp nguy hiểm vì công chúa Lê Quốc. Hấn có thể dùng tính mạng của mình để yêu nàng, nhưng hấn không thể bỏ mặc tính mạng của người khác.

"Thần không sợ nguy hiểm." An Lăng Tể nói.

Nguyên Duật Diệp khẽ cười, trầm giọng: "Quan tâm nàng như thế, ngươi là muốn mọi người biết An Lăng phủ các người che giấu công chúa Lê Quốc sao?"

Sắc mặt An Lăng Tể lập tức thay đổi, hấn theo bản năng tiến lên trước một bước, cả người ẩm ướt để lộ dấu chân bên dưới ngày càng rõ ràng.

Trương công công bị bộ dáng của hấn dọa sợ, đang nghĩ xem có nên gọi Dương Thành Phong vào không.

"Hoàng Thượng có ý gì?" An Lăng Tể cố gắng giữ bình tĩnh mà hỏi.

Nguyên Duật Diệp nhắm hai mắt lại, qua nửa ngày mới lên tiếng: "Nếu ngươi có thể đưa nàng trở về, việc này trăm sẽ không truy cứu." Hấn nghĩ hấn rốt cuộc cũng hiểu vì sao An Lăng Thuận không muốn tiếp xúc với triều đình, nguyên nhân có lẽ là đây. Có điều, hấn có thể không truy cứu, hấn có thể áp chế việc này.

An Lăng Tể nhú mày nhìn nam tử trước mặt, vừa định mở miệng đã nghe Trương công công nói: "Hoàng Thượng mệt rồi, An Lăng đại nhân ra ngoài đi." Dứt lời, Trương công công liền tiến lên mời hấn ra ngoài.

Thấy người trên giường không nói gì thêm, đáy lòng An Lăng Tể vẫn còn chút khẩn trương, chỉ là lúc này ở lại cũng không giúp ích được gì, vì thế trực tiếp cùng Trương công công lưu xuống.

Trong đầu vẫn vang vọng lời Nguyên Duật Diệp nói, vừa ra ngoài, An Lăng Tể liền nhịn không được mà hỏi Trương công công: "Công công, Hoàng Thượng rốt cuộc có ý gì? Công chúa Lê Quốc... Hoàng Thượng biết ai là công chúa Lê Quốc sao?" Thời điểm hỏi, sắc mặt hấn có chút tái nhợt.

Trương công công sợ run lên, gật đầu: "An Lăng đại nhân, việc này đừng nhắc lại nữa, nương nương là công chúa Lê Quốc, nô tài cũng đã biết. Hoàng Thượng có thể nói bỏ qua chuyện cũ, việc này, ngài tốt nhất đừng nhắc lại. Hoàng Thượng... Vẫn không nỡ để nương nương gặp chuyện không may. Nô tài không tiến nữa, còn phải trở về hầu hạ Hoàng Thượng, đại nhân xin cứ tự nhiên." Dứt lời, Trương công công liền xoay người vào trong.

Bên ngoài chỉ còn lại một mình An Lăng Tể đứng ngơ ngác.

Hấn không nghe lầm chứ? Thượng Trang là công chúa Lê Quốc?

"An Lăng đại nhân còn đứng đây làm gì? Ngoài trời mưa vẫn còn rất lớn." Sau lưng truyền tới thanh âm của Dương Thành Phong.

An Lăng Tể gạt mình, quay đầu nhìn người đứng sau, cười cười, mới nói: "Đa tạ tướng quân nhắc nhở, đúng rồi, vết thương của Hoàng Thượng đã tốt hơn chưa?"

"Doanh trưởng chưa chuẩn bị, nếu đại nhân không ghét bỏ thì trước ở cùng với ta." Dương Thành Phong tiến lên, lại nhỏ giọng, "Hoàng Thượng không sao."

An Lăng Tể vội đuổi theo bước chân của người trước mặt: "Tin tức Hoàng Thượng bị thương vẫn chưa truyền tới kinh thành, ta tới đây là phụng mệnh của Thái Hậu..."

"Nếu đã thế, An Lăng đại nhân cũng không cần truyền tin này về kinh, Hoàng Thượng chẳng qua là không muốn Thái Hậu lo lắng mà thôi." Dương Thành Phong lên tiếng cắt ngang lời hắn.

An Lăng Tễ cười lạnh, tin tức này muốn truyền đi đâu hắn không định quản, lần này tới Vũ Thành, hắn chỉ vì Thượng Trang.

Mưa đánh vào áo giáp trên người Dương Thành Phong làm phát ra tiếng vang, An Lăng Tễ nhin không được mà cảm khái: "Tướng quân đúng là trung thành với Hoàng Thượng."

Dương Thành Phong không quay đầu, chỉ cười nói: "Bốn tướng quân trung thành với Hoàng Thượng, trung thành với Tây Chu. Sao hà, An Lăng đại nhân không phải cũng thế sao?" Câu hỏi này, hắn đương nhiên muốn nhắc nhở An Lăng Tễ chuyện Vu Tu Dung là công chúa Lê Quốc. Hắn vốn cho rằng hôm nay An Lăng Tễ tới, Hoàng Thượng lại nổi trận lôi đình, nhưng lại không ngờ, chuyện gì cũng không xảy ra.

An Lăng Tễ bất đắc dĩ cười: "Kỳ thật ta rất bội phục tướng quân."

Dương Thành Phong giật mình. Lúc này, bọn họ đã đứng trước cửa doanh trướng, đang muốn đi vào thì nghe tiếng bước chân phía sau truyền tới, vừa quay đầu đã thấy Mộ Dung Vân Sở đang nhìn về phía này, cười cười.

"Thừa Tướng đại nhân." An Lăng Tễ không chút kiêng kỵ, hành lễ.

Hai tay bắt gác nắm chặt thành đám, Mộ Dung Vân Sở nhìn người trước mặt, không khỏi hỏi: "Có phải tìm thấy muội muội của An Lăng đại nhân rồi không?"

"Việc này còn phải nhờ Thừa Tướng đại nhân giúp đỡ." An Lăng Tễ không thừa nhận cũng không phản bác, điều này khiến Dương Thành Phong cảm thấy có chút bối rối, hắn tựa như nghe không hiểu gì cả.

Mộ Dung Vân Sở cười cười, lại nói: "Tình huynh muội của An Lăng đại nhân quả thật không tầm thường, người có thể ngàn dặm chạy tới đây thật khiến ta bội phục."

An Lăng Tễ cũng cười: "Nếu đổi lại là Hoàng Hậu nương nương, Thừa Tướng đại nhân hẳn cũng thế."

Mưa mỗi lúc một lớn, chiếc ô trên đỉnh đầu không ngừng phát ra tiếng vang.

Dương Thành Phong lúc này mới mở miệng: "Thừa Tướng đại nhân muốn đi đâu?"

"Có một số việc cần Hoàng Thượng định đoạt." Nhắc tới chính sự, sắc mặt Mộ Dung Vân Sở trầm xuống. Liếc nhìn An Lăng Tễ một cái, hắn nâng bước đi về phía trước.

An Lăng Tễ vẫn dõi theo bóng lưng Mộ Dung Vân Sở, thân ảnh mỏng lưng trong khung cảnh lúc này chậm rãi trở nên mơ hồ.

"An Lăng đại nhân xin cứ tự nhiên, ta có việc phải đi trước." Dương Thành Phong bỏ lại một câu, sau đó đi theo Mộ Dung Vân Sở.

An Lăng Tễ hoàn hồn, vào trong.

Qua một lúc, bên ngoài truyền tới tiếng của Trương công công, nói là y phục Hoàng Thượng phân phó đưa tới. Là y phục và phục sức của thị vệ, nơi này không còn gì khác, hắn cũng chỉ có thể chấp nhận thay ra.

Trương công công vừa định ra ngoài, An Lăng Tễ đột nhiên gọi lại, hỏi: "Sao Hoàng Thượng biết nương nương là công chúa Lê Quốc?"

Trương công công giật mình, theo bản năng quay đầu, thấp giọng: "Việc này nô tài không biết, đại nhân tốt nhất đừng nhắc tới nữa."

"Vậy nương nương..." Lời vừa nói ra, hắn lập tức im bặt, là hắn hồ đồ sao? Thượng Trang đang ở trong tay Nguyên Chính Hoàn, căn bản không thể gặp Nguyên Duật Diệp, tình hình của nàng, hắn hỏi Trương công công, Trương công công làm sao biết?

Thấy hắn không nói gì thêm, Trương công công liền cáo lui.

An Lăng Tễ chậm rãi ngồi xuống, Mộ Dung Vân Sở có việc muốn thương lượng với Nguyên Duật Diệp, hắn không định quản, hắn chỉ một lòng lo cho Thượng Trang, hôm nay thủ vệ ở Vũ Thành đúng là canh giữ nghiêm ngặt, nhưng vô luận thế nào, hắn cũng phải xông vào một lần!

Cho dù là liên cả tính mạng, hắn cũng phải đi, bởi vì đây là bọn họ thiếu nợ nàng.

.....

Mưa lớn một ngày, tới tối vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại. Thượng Trang đứng trước cửa sổ hồi lâu, cuối cùng thở dài một hơi. Nếu vì nàng mà hai bên không chịu lui binh, nàng thật hi vọng con mưa này cứ tiếp tục đổ xuống.

Bỏ qua thân phận của bản thân lúc này, nàng căn bản không muốn thấy chiến tranh.

Thanh âm của Phục Linh ở sau truyền tới: "Tiểu thư ăn chút gì đi." Tiểu thư đã một ngày một đêm không ăn, cứ tiếp tục như vậy thân thể làm sao chịu nổi?

Thượng Trang quay đầu, mỉm cười với nàng, lắc đầu: "Ta ăn không vô." Nàng thật sự ăn không vô, trong đầu có rất nhiều việc, vô cùng loạn.

Sau khi rời khỏi căn phòng kia, Nguyên Chính Hoàn không hề trở về, ngoại trừ người đưa cơm thì không còn ai lui tới. Mạc Tầm đã rời đi, bên ngoài là hai thị vệ trông coi. Chỉ có hai nữ tử các nàng, cần hai thị vệ là đủ.

Lần trước vì Linh Khuyết nàng mới có thể chạy thoát, nhưng lần này chắc chắn sẽ không có vận khí như vậy.

Còn Nguyên Duật Diệp, không biết thương thế của hắn thế nào rồi?

Hít một hơi thật sâu, mười ngón tay đặt trên khung cửa sổ chậm rãi buộc chặt.

"Tốt xấu gì tiểu thư cũng ăn một chút đi." Phục Linh vẫn cố gắng khuyên nhủ, thân thể tiểu thư đang rất yếu, nếu không ăn sẽ thật sự sinh bệnh.

Bầu trời bên ngoài tối đen một mảnh, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy ánh đèn lồng.

Mạc Tầm đứng từ xa dõi theo căn phòng của Thượng Trang, thấy hai người đứng bên cửa sổ mới thoáng yên lòng.

"Mạc thị vệ." Thị vệ tuần tra chào hỏi với hắn.

Hắn gật đầu, lại dặn dò: "Hôm nay cẩn thận một chút."

Thị vệ nhận lệnh, tiếp tục tuần tra.

Mạc Tầm nháp môi, tối nay thời tiết vô cùng bất lợi, hơn một trượng hoàn toàn không có tầm nhìn, cũng may Nguyên Duật Diệp bị thương, bằng không, hẳn chắc chắn sẽ lên vào Vũ Thành hành sự.

A, nghĩ tới đây, hẳn không khỏi cười cười, quay người rời đi.

Phục Linh và Thượng Trang đứng bên cửa sổ hồi lâu, mãi tới khi có gió thổi tới, nha đầu vội đi lấy áo choàng khoác thêm cho nàng, nhỏ giọng: "Tiểu thư, nô tỳ dìu người đi nghỉ." Tiểu thư cứ không ăn không uống như vậy, nàng nhìn tới đau lòng.

"Phục Linh, người nói xem có cách nào giúp bọn họ ngừng chiến tranh không?" Thượng Trang bắt gặp hỏi.

Phục Linh gạt mình, qua nửa ngày mới mở miệng: "Nô tỳ... Nô tỳ không biết." Ngừng chiến tranh, đơn giản là buông bỏ cừu hận, nhưng lời này, làm sao nàng nói ra được?

Vương gia là thái tử Lê Quốc, y chắc chắn phải phục quốc. Mà Hoàng Thượng, ngài ấy sẽ buông tay sao? Ngài ấy là thiên tử Đại Chu, nếu đồng ý, ngài ấy sao xứng với vị trí của mình?

Nàng mặc dù chỉ là một thị nữ nhỏ nhoi nhưng những việc này, nàng rất rõ ràng.

Trừ phi, có ai đó chết!

Nghĩ tới đây, chính nàng cũng cảm thấy hoảng sợ, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Thượng Trang chán nản cười, tùy ý để Phục Linh đưa về giường. Phục Linh giúp nàng thay y phục, đắp chăn, thấy nàng đã nhắm mắt mới đóng cửa sổ lại.

Bên ngoài chỉ có tiếng mưa ào ào, ngay cả thanh âm thị vệ tuần tra cũng không nghe thấy.

Thời điểm quay đầu, Phục Linh lại thấy Thượng Trang đột nhiên mở mắt. Nha đầu cả kinh, vội chạy tới hỏi: "Tiểu thư sao vậy?"

Nghe được thanh âm của Phục Linh, Thượng Trang mới hoàn hồn, lắc đầu, miễn cưỡng cười cười: "Không sao, người nghỉ ngơi đi." Hôm nay mưa lớn như vậy, tổn thương trên tay Nguyên Duật Diệp lại phát tác, Thượng Trang hít một hơi thật sâu, cho dù có nghĩ tới thì như thế nào?

Phục Linh thờ phào nhẹ nhõm, nhỏ giọng: "Tiểu thư ngủ trước đi, nô tỳ lập tức đi nghỉ ngơi." Nàng lo cho tiểu thư, vì thế phải ở đây trông coi.

Thượng Trang biết bản thân còn chưa ngủ, nha đầu này khẳng định sẽ không chịu nghỉ ngơi, cho nên ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại.

Phục Lâu ngồi bên giường một lúc lâu, nghe hô hấp cũng nàng đã đều đều, lúc này mới đứng dậy. Nha đầu ra gian ngoài, chợt nghe vài tiếng ồn ào truyền tới.

Phục Linh kinh hãi, vội chạy tới cửa phòng, dán lỗ tai lên nghe, xác thật có tiếng đánh nhau.

Phản ứng đầu tiên của nàng chính là, Hoàng Thượng phái người tới cứu tiểu thư!

Nghĩ như vậy, Phục Linh không quản việc khác, lập tức mở cửa, kêu ta: "Tiểu thư của chúng ta ở đây! Tiểu thư ở chỗ này!"

Hai thị vệ ngoài cử không ngờ Phục Linh lại đột nhiên như vậy, sắc mặt thay đổi, duỗi tay đẩy Phục Linh vào trong, đóng cửa lại.

Người trên giường nghe tiếng động liền ngồi bật dậy, thấy Phục Linh ngã xuống đất liền vội chạy tới, đỡ lấy nàng ấy: "Có sao không?"

Phục Linh nào còn quản đau đớn trên người, tay nắm chặt tay nàng, cười nói: "Tiểu thư, Hoàng Thượng tới cứu chúng ta, nhất định là Hoàng Thượng phái người tới cứu chúng ta!"

Cả người Thượng Trang run lên, hẳn phải người tới cứu nàng? Hôm nay hẳn có thể dùng lập trường gì mà phái người tới cứu nàng?

Hắn... Là hoàng đế Tây Chu!

Thấy đôi môi nàng run rẩy, Phục Linh bò dậy, cau mày hỏi: "Tiểu thư không vui sao?"

Tại sao chứ? Nàng rất cao hứng mà!

Thượng Trang không nói lời nào, bỗng nhiên đứng lên, mở cửa phòng.

Thị vệ bên ngoài vội cản nàng lại, Thượng Trang không quản bọn họ, duỗi tay gạt cây trâm trên đầu Phục Linh xuống đặt lên cổ mình, lạnh giọng: "Cút!"

"Công chúa!" Trong mắt hai thị vệ đều là vẻ kinh ngạc.

Sắc mặt Phục Linh cũng trắng bệch, run giọng: "Tiểu thư làm gì vậy? Tiểu thư, mau buông xuống!"

Thượng Trang giống như không nghe thấy, chỉ nhanh chóng đi về phía trước. Hai thị vệ lúc này không dám dùng sức ngăn cản, chỉ có thể từng bước mà lùi ra ngoài.

Phục Linh cắn răng đi theo.

Mưa bên ngoài rất lớn, chỉ một lúc, y phục của các nàng đều ướt, hai mắt phải mở thật to mới miễn cưỡng nhìn thấy xung quanh. Tiếng đánh nhau ngày càng gắt, nội tâm Thượng Trang càng khản trương.

Cả phủ đã được lệnh giới nghiêm.

Bọn người Nguyên Chính Hoàn cũng bị chấn động, An Lăng Vu bắt giắc theo sát Nguyên Chính Hoàn, y nhìn nàng một cái, muốn bảo nàng về phòng nhưng nữ tử nhất quyết không chịu.

Mạc Tầm đánh nhau với một nam tử khác trong nội viện, trên người nam tử rất thương tích, máu tươi theo vạt áo mà nhỏ xuống. Mạc Tầm toàn lực công kích, hấn căn bản không thể nhìn rõ người trước mặt, nhưng có một điểm rất chắc chắn, đó không phải người của họ.

Hôm nay, lòng hấn luôn bất an, quả nhiên có người sẽ xông vào! Người này thật nghị lực, ở cửa thành đã bị phát hiện, còn bị thương nhưng vẫn kiên trì xông tới đây.

Có điều, chỉ đi một mình, hấn thật sự quá to gan!

"Mạc Tầm, bắt sống!" Trong màn đêm, thanh âm của Nguyên Chính Hoàn truyền tới.

Mạc Tầm gạt đầu, hấn cũng nghĩ như vậy.

Mà đối phương hạ thủ không hề lưu tình, mỗi chiêu đều như muốn lấy mạng Mạc Tầm.

Hai thị vệ canh giữ ngoài phòng Thượng Trang đuổi tới, thấy Nguyên Chính Hoàn liền vội mở miệng: "Điện hạ, công chúa..."

Nghe vậy, Nguyên Chính Hoàn lập tức quay đầu, bắt gặp Thượng Trang cả người ẩm ướt đang đứng trong mưa. Y chấn động, vội tiến lên trước, cau mày hỏi: "Làm gì vậy hả?" Toàn thân đều ướt, nàng chẳng lẽ không sợ sinh bệnh hay sao?

Lại nhìn Phục Linh cũng ướt đầm toàn thân đứng sau, y lạnh giọng: "Còn không đưa muội ấy trở về?"

"Ai cũng đừng hòng qua đây!" Thượng Trang run giọng quát, ánh mắt lại hướng về phía hai người đang đánh nhau. Người nọ bị vây bởi đám người, ngày càng nhiều thị vệ xông tới, hấn khó mà thoát thân.

Trái tim Phục Linh trầm xuống, cách xa như vậy, nàng thật sự không nhìn rõ người tới là ai.

Thượng Trang tiến lên vài bước, lại nghe Nguyên Chính Hoàn hỏi: "Nhớ hấn sao?" Cho nên, nàng mới vội vã chạy ra, cả ngày hôm nay, nàng đều vô cùng an tĩnh.

Thượng Trang lắc đầu, nàng biết người tới không thể là Nguyên Duật Diệp, thương thế của hấn nặng như vậy, hấn không thể tới, mà Dương Thành Phong cũng sẽ không, vì chủ tử của mình, hấn sẽ không hồ đồ như vậy.

Mộ Dung Văn Sở sao? Càng không có khả năng!

Cho dù biết rất rõ nhưng Thượng Trang vẫn muốn tới xem phảng phất như trực giác mách bảo rằng, nếu lần này không tới, nàng sẽ hối hận cả đời.

Một loại cảm xúc vô cùng kỳ quái.

Nàng thậm chí còn không biết người tới là ai.

Khóe miệng khẽ động, nàng nâng bước đi về phía người nọ.

Ánh mắt nam tử cũng trùng hợp đưa về phía này, thấy nàng đứng dưới ánh đèn lồng, hấn siết chặt thanh kiếm trong tay, dùng sức đẩy Mạc Tầm ra, lớn tiếng gọi: "Thượng Trang!"

Giọng nói kia...

Thượng Trang chấn động, mà An Lăng Vu cũng mờ lờn hai mắt.

Thừa dịp hấn chuyển chú nhìn nữ tử bên kia, Mạc Tầm liền dùng sức đá một cước vào ngực đối phương.

Thượng Trang la lên, vô thức chạy tới: "Dừng tay!"

An Lăng Vu cũng bị dọa cho sắc mặt trắng bệch, theo bản năng tiến lên một bước, đã thấy Thượng Trang xuyên qua hành lang chạy về phía An Lăng Tễ.

Mạc Tầm chỉ kiếm vào nam tử, Thượng Trang xông lên, vứt bỏ cây trâm trong tay, đỡ lấy nam tử đã ngã xuống đất, nức nở: "Ca, huynh sao vậy?" Nàng nắm tay hấn, bàn tay chạm phải thứ chất lỏng ấm áp, nàng biết, đó không phải mưa.

Nguyên Chính Hoàn gạt mình, người tới thế mà là An Lăng Tễ!

Phục Linh sợ tới đưa tay bịt miệng lại, chờ đến khi hoàn hồn, nàng lập tức xông tới, nửa quỳ bên người An Lăng Tễ, run giọng gọi: "Thiếu gia..."

Bùi Nguyên Sùng đã chạy tới, đúng lúc trông thấy cảnh tượng này, ông ta lạnh lùng hừ một tiếng, mở miệng: "Mạc Tầm, còn gây ra làm gì, mau đưa công chúa trở về! Công chúa chắc là hồ đồ rồi, ca ca của người sao có thể là hấn?"

Nguyên Chính Hoàn đứng nhìn bọn họ trong màn mưa, y biết hai người không phải thân huynh muội, nhưng An Lăng Tễ có thể đối với nàng như vậy, đây không phải yêu thì là cái gì?

Điều buồn cười chính là, Thượng Trang thế mà vẫn tự nhiên gọi hấn một tiếng "Ca", còn y, y là cái gì?

Mạc Tầm đưa tay muốn kéo Thượng Trang đi, ai ngờ trường trong tay An Lăng Tễ lao tới, hấn cả kinh, vội nâng bước tránh đi.

Nương theo lực dùng kiếm mà đứng dậy, An Lăng Tễ kéo Thượng Trang ra sau, cắn răng nói: "Dừng sợ, ca đến rồi."

"Ca..." Thượng Trang khản trương trốn phía sau hấn, nàng không biết hấn xông vào Vũ Thành bằng cách nào, trên người có bao nhiêu vết thương, có nặng lắm không. Nơi này quá tối, nếu vừa rồi không phải hấn gọi một tiếng "Thượng Trang", nàng vẫn sẽ không biết người tới là hấn.

Giờ phút này, nghe nàng nói chuyện, An Lăng Tễ đột nhiên cao hứng, có lẽ, độc trên người nàng đã được giải. Nghĩ như vậy, trái tim căng chặt của hấn thoáng buông xuống.

"Dừng sợ, không sao rồi." Hấn thấp giọng an ủi.

Thượng Trang nhin không được mà bật khóc. Thấy Mạc Tầm trước mặt khẽ nhúc nhích, nàng cả kinh, vội xông lên chắn trước mặt hấn: "Thả huynh ấy đi, cầu xin ngài." Thời điểm nói

chuyện, ánh mắt nàng đối diện với nam tử đứng sau Mạc Tầm.

"Thượng Trang!" An Lăng Tễ vội kéo nàng lại.

Thượng Trang tức đầu: "Muội là công chúa Lê Quốc, huynh cũng biết... Muội là công chúa Lê Quốc." Những lời này, nàng dường như phải dùng hết khí lực mới nói ra được. Một khi biết rõ sự thật, An Lăng Tễ sẽ hối hận vì tới đây cứu nàng sao?

Nàng ở đây vốn không gặp bất cứ nguy hiểm nào, ai cũng không dám bắt kính với nàng, bởi vì nàng là chủ tử của họ!

An Lăng Tễ nhủ mảy, kéo mạnh nàng về, bật thốt lên: "Muội không phải!" Lời vừa ra khỏi miệng, hần đột nhiên dừng lại.

Thượng Trang không khỏi kinh ngạc, mà Nguyên Chính Hoàn lúc này đã bước ra khỏi hành lang.

"Hoàn..." An Lăng Vũ nhỏ giọng gọi, nhưng y lại phảng phất như không nghe thấy.

Mạc Tầm lui nửa bước, sau lưng lập tức có người bung dù che cho Nguyên Chính Hoàn. Y lại đẩy hần ra, thấp giọng: "Che cho công chúa!"

Người nọ chần chờ, cuối cùng cũng đi về phía Thượng Trang.

An Lăng Tễ kéo nàng lui nửa bước, cảnh giác nhìn người trước mặt. Lúc tới, hần mới biết chuyện Nguyên Chính Hoàn là thái tử Lê Quốc, hần ngược lại không quá kinh ngạc, người che giấu thân phận cũng đâu phải chỉ có mình y?

"An Lăng Tễ, người thật to gan, dám đơn thương độc mã xông tới nơi này!" Thanh âm kia hòa lẫn trong cơn mưa nghe càng có vẻ lạnh lẽo.

An Lăng Tễ hừ một tiếng, không nói gì.

Nguyên Chính Hoàn lại nhìn Thượng Trang, thấp giọng: "Thượng Trang, qua đây!"

Thượng Trang run lên, chỉ hỏi: "Ngài sẽ bỏ qua cho huynh ấy sao?"

"Hần là gì của muội?"

Thượng Trang giật mình, cắn chặt môi, nàng gọi hần một tiếng "Ca", nhưng hần thật sự là ca ca của nàng sao? Sự thật không ai rõ hơn Nguyên Chính Hoàn, không phải sao?

Cảm giác bước chân của An Lăng Tễ loạn choạng một cái, Phục Linh hoảng sợ vội đỡ lấy hần, thấp giọng: "Thiếu gia không sao chứ?"

"Không sao." An Lăng Tễ cắn răng. Thời điểm xông vào Vũ Thành, hần bị trúng một tên sau lưng, có điều hần đã bẻ gãy lông vũ, hiện tại, mũi tên đó vẫn còn đâm trên lưng.

Hần nghĩ, công phu khổ luyện bao nhiêu năm sẽ dùng vì Thượng Trang, mà hôm nay ông trời cũng giúp hần, bằng không, hần căn bản không thể tới được đây.

Bầu không khí đột nhiên trầm xuống, Thanh phu nhân cũng tới, nhìn tình cảnh trước mặt cũng không khỏi giật mình.

Bùi Thiên Sùng đột nhiên mở miệng: "Người đâu, áp giải tên thích khách này xuống!"

Ông ta vừa dứt lời, một thân ảnh mảnh khảnh đột nhiên xông lên quỳ trước mặt Nguyên Chính Hoàn: "Hoàn, tha huynh ấy đi, huynh ấy là ca ca của thiếp!"

Thượng Trang kinh hãi, không ngờ An Lăng Vũ lại chịu bước ra.

An Lăng Tễ mỉm cười, xem ra, muội ấy vẫn nhớ tình huynh muội của họ.

Nguyên Chính Hoàn cúi đầu nhìn nữ tử trước mặt, thoáng chần chờ, y cuối cùng cũng tiến lên đỡ nàng dậy, ánh mắt lần nữa khóa chặt người đang đứng trong sương mù, lạnh giọng: "Mạng người thật tốt, không ngờ có nhiều người cầu xin cho người như vậy."

Thượng Trang nhìn y, nước mắt rơi xuống: "Đa tạ." Nàng biết, y nói thế chính là đồng ý buông tha cho An Lăng Tễ.

Phục Linh nghe vậy cũng thờ phào nhẹ nhõm, nhưng tay đỡ lấy An Lăng Tễ vẫn nhìn không được mà run rẩy, sau lưng hần có thứ gì đó ám áp chảy xuống, không cần nhìn nàng cũng biết đó là máu.

An Lăng Tễ duỗi tay kéo Thượng Trang qua, thấp giọng: "Thượng Trang, muội không nên ở đây."

Hần vừa dứt lời, người nọ liền nâng cao cảnh giác.

Thượng Trang kinh hãi, vội nói: "Ca, đừng nói bậy." Nàng biết hần muốn đưa nàng đi, nhưng với thân phận hiện tại, nàng còn có thể đi đâu?

Nguyên Chính Hoàn nhìn hần, ánh mắt lạnh như băng: "Ta có thể không giết ngươi, nhưng điều đó không có nghĩa sẽ thả ngươi rời khỏi Vũ Thành." Y làm sao dám xác định hần có phải do Nguyên Duật Diệp phái tới dò hỏi hay không?

Thượng Trang động môi, lại không nói gì.

Nguyên Chính Hoàn đi tới nắm lấy tay nàng, cả người thoáng dùng sức.

"Thượng Trang!" An Lăng Tễ theo bản năng duỗi tay nhưng Mạc Tầm đã đưa tới tách hai người ra.

Thấy Mạc Tầm định ra tay, Phục Linh cuống quýt ôm lấy An Lăng Tễ, lạnh giọng: "Không cho người làm hại thiếu gia nhà ta!"

"Ca!" Thượng Trang quay đầu gọi.

Nguyên Chính Hoàn lập tức dùng sức, nàng không kịp phòng bị liền ngã vào lòng y, không khỏi hoảng sợ mà ngẩng đầu nhìn người trước mặt. Sắc mặt y đặc biệt không tốt, khóe môi khẽ nhếch lên, như phẫn nộ, nhưng cũng không giống.

Mọi người ngơ ngác nhìn y kéo Thượng Trang xuyên qua hành lang dài rồi đi, lúc này ai cũng không dám tiến lên.

Bị y ôm trong lòng, tim bắt gặp đập loạn nhịp, nàng thật sự khản trương.

Đây là lần đầu tiên nàng thấy Nguyên Chính Hoàn như vậy.

Bị y đẩy vào phòng lúc nào, Thượng Trang cũng không rõ, mọi thứ xung quanh nàng dần trở nên mơ hồ, chỉ nhận nhặt mùi hương của y. Lúc này nàng mới nhớ y đã nhường căn phòng của mình cho nàng và đây là phòng tạm thời của y.

Nguyên Chính Hoàn lệnh nha đầu đi lấy y phục sạch cho nàng.

Thoáng chần chờ, Thượng Trang cuối cùng cũng nhận lấy, vào trong thay ra. Lúc ra ngoài, cả người y vẫn mặc y phục ướt sũng, thất thần đứng bên cửa sổ.

Cửa sổ mở rộng, gió lạnh từ bên ngoài ùa vào, nàng tuy không đứng gần đó nhưng cũng cảm thấy lạnh lẽo.

Kính hải, Thượng Trang vội xông lên đóng cửa sổ lại, bật thốt: "Vương gia điên rồi sao?" Đứng như vậy, nếu sinh bệnh thì làm sao bây giờ?

Một câu khiến cả hai đều ngẩn ra.

Nàng vẫn như trước gọi y là vương gia!

Chẳng biết vì lý do gì, trái tim Nguyên Chính Hoàn khẽ động, y rõ ràng có chút cao hứng.

Cho dù cao hứng này không có bất cứ ý nghĩa nào.

Mím môi, không gọi y là "Vương gia", vậy nàng phải xưng hô thế nào?

Ca?

Bắt gặp lui một bước, không, đây không phải thứ y muốn nghe, không phải sao?

Chi là vừa rồi thấy nàng che chở An Lăng Tễ như vậy, y đột nhiên phẫn nộ. Y không muốn nghe nàng gọi mình là "Ca", nhưng thời điểm nghe nàng gọi An Lăng Tễ như thế, y lại tức giận.

Y nghĩ, y điên rồi!

Thấy sắc mặt y tái nhợt, lại nhìn y phục đã đặt chỉnh tề trên bàn, Thượng Trang đi tới cầm lấy rồi đưa cho y: "Mau thay đi."

"Thượng Trang." Y đột nhiên cầm tay nàng, chăm chú mà nắm chặt.

Khi đó, bên cạnh nàng có Nguyên Duật Diệp, hôm nay y trở thành ca ca của nàng, bên cạnh nàng lại xuất hiện một ca ca khác.

Phải chăng đời này nàng vĩnh viễn không thể thuộc về y đúng không?

Thượng Trang giắt mình nhìn nam tử trước mặt, cánh tay run lên, y phục thuận thế liền rơi xuống đất.

Nguyên Chính Hoàn nhìn nàng một hồi, bi thống hỏi: "Vì sao?" Đây là hỏi nàng, cũng là hỏi chính y.

Thượng Trang động môi, lại không biết trả lời thế nào. Y có quá nhiều điều muốn hỏi, mà nàng một câu cũng không nói nên lời.

.....

Phủ đệ này khi trước là chỗ ở của phủ doãn Vũ Thành, không có địa lao.

Mạc Tầm nhốt An Lăng Tễ trong một sương phòng ở hậu viện, Phục Linh sống chết cũng đòi theo vào.

Cửa đóng lại, đốt đèn, Phục Linh cuối cùng mới nhìn rõ nam tử trước mặt.

Y phục của hắn trước sau đều đã tơi tả, tất cả đều là lỗ hổng do đao kiếm xẹt qua.

"Thiếu gia!" Phục Linh tiến lên dịu hấn, ánh mắt nhìn nửa mũi tên đang cắm sau lưng, cả kinh thét lên một tiếng, thiếu chút ngã nhào xuống đất.

An Lăng Tễ nhìn nàng, lắc đầu: "Không sao, giúp ta rút ra là được." Không bị thương tới chỗ hiểm, chỗ bị thương là vai trái sau lưng, nhưng vì mất quá nhiều máu, lúc này hắn bắt đầu cảm thấy mọi thứ xung quanh trở nên mơ hồ.

Hắn cắn răng, ném đao găm trên người ra.

Muốn nhổ tên phải cắt da thịt vùng xung quanh, đau tới biến người sống thành kẻ chết. Phục Linh nuốt nước bọt, nàng biết lúc này phải nhanh chóng lấy nó ra, chi là ở đây cái gì cũng không có, thiếu gia, hắn chịu được sao?

Lấy khăn cho hắn cắn, nàng mới run rẩy nhấc đao găm lên, chậm rãi cắt y phục trên người hắn. Vết thương, mưa, máu tươi xen lẫn một chỗ, Phục Linh hít một hơi thật sâu, cắn răng hạ một đao xuống.

Nàng vẫn còn nhớ lúc nhỏ ở y quán, nàng từng cứu một con thỏ bị trúng tên. Khi đó vì sợ hãi, nàng cầm con dao trong tay không chặt, cuối cùng đã đâm chết con thỏ kia.

Cắn chặt đôi môi, hôm nay là thiếu gia, nàng không thể như vậy.

Biết người sau lưng đang run rẩy, An Lăng Tễ lấy khăn trong miệng ra, miễn cưỡng cười cười: "Phục Linh, cha ta nói muốn đa tạ ngươi... Đa tạ ngươi đã chiếu cố Thượng Trang."

Đột nhiên nghe hắn mở miệng, Phục Linh vội lắc đầu: "Không, đây là việc nô tỳ phải làm."

Hắn khẽ cười: "Lúc muội ấy gặp chuyện, chỉ có mình ngươi ở cạnh, không rời không xa." Mà điều hắn làm được lại quá ít.

"Thiếu gia nói gì vậy?"

"Nàng tại sao lại trở thành công chúa Lê Quốc?" Đây là chuyện hần rất muốn biết, giờ phút này rốt cuộc mới có thời gian để hỏi.

Phục Linh gạt mình: "Trên người tiểu thư có ngọc bội của hoàng thất Lê Quốc, thiếu gia không biết sao?"

An Lăng Tễ cắn răng, vậy sao? Chuyện này một chút hần cũng không biết, một ý niệm lóe lên trong đầu, hần bỗng nhiên kinh hãi, chẳng lẽ..

Vết thương trên lưng đột nhiên truyền tới đau đớn, hần nhìn không được mà rên rĩ.

Phục Linh hoảng sợ, tuy biết hần đã cố nhịn nhưng nàng vẫn thật sự sợ hãi. Da thịt xung quanh đã được cắt ra, nàng không dám chậm trễ, lập tức dùng sức rút mũi tên ra.

An Lăng Tễ bắt lấy mép bàn, thân thể run rẩy không thôi nhưng một tiếng động cũng không phá ra.

Phục Linh vứt mũi tên xuống đất, cuống quýt đề miệng vết thương lại. Mũi tên vừa rút ra, máu tươi lại hùng dũng trào tới. Nàng thật sự kinh hoàng, nơi này không có thuốc, cũng chẳng có gì, phải lấy gì cầm máu đi?

Bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng gõ cửa.

Phục Linh theo bản năng ngẩng đầu: "Ai?"

"Ca, là muội."

An Lăng Tễ ngược mắt, cánh cửa đúng lúc mở ra, An Lăng Vu tiến vào. Nàng nhìn nam tử trong phòng, sắc mặt lập tức thay đổi, vội vàng chạy tới, la lên: "Sao lại thế này?"

Thanh phu nhân không chịu tới xem thương thế cho hần, nàng chỉ có thể tự đi tìm thuốc và băng gạc, còn cả một bộ y phục sạch sẽ. Tình hình vừa rồi quá hỗn loạn, nàng cũng không biết hần rốt cuộc bị thương thế nào.

Hai mắt Phục Linh sáng ngời như nhìn thấy cứu tinh, vội vàng lấy thuốc bôi lên vết thương cho hần, cầm băng gạc quấn lại.

Trán hần toàn mồ hôi lạnh, An Lăng Vu chần chờ, cuối cùng vẫn nhẹ nhàng đưa tay giúp hần lau đi.

Hần nhìn nàng, trầm giọng: "Bọn họ sao có thể cho muội vào đây?" Hần không muốn nàng gặp phiền phức.

An Lăng Vu vốn muốn đi cầu xin Nguyên Chính Hoàn, nhưng Mạc Tầm lại sợ nàng gây chuyện, bắt đắ dĩ mà đồng ý. Hiện tại bên ngoài vẫn có người đang trông chừng.

Thái độ của Phục Linh đối với nàng đã tốt hơn một chút, dù sao nàng tới là để cứu thiếu gia!

Hai người giúp hần thay y phục. Thấy trên người hần vô vàn vết thương, An Lăng Vu hít ngum khí lạnh, cắn răng hỏi: "Ca thật sự thích nàng sao?" Hần vì Thượng Trang mà lao vào nguy hiểm đã không phải lần đầu.

"Việc này không cần muội quản!" Phục Linh giúp hần bôi thuốc, hần đau tới chết lặng, nhưng như nhớ tới gì đó, hần dùng sức giữ chặt tay An Lăng Vu, "Ca chỉ nói với muội một câu, muội vĩnh viễn phải ghi nhớ. Tiêu Dữ không phải phụ quân của muội!"

An Lăng Vu ngây ra, hần không thích nàng ở cùng y, nàng sớm đã biết. Thoáng chần chờ, nàng quyết định gạt tay hần ra, lạnh giọng: "Muội cũng muốn nói cho huynh biết, Thượng Trang không yêu huynh!"

Vết thương lại truyền tới đau đớn, hần chau mày, mỉm cười: "Muội ấy đương nhiên sẽ không."

Một câu đùa khiến An Lăng Vu gạt mình.

Lúc này, Phục Linh đã giúp hần thay y phục xong, khom người, cẩn thận diu hần: "Thiếu gia, nô tỳ đỡ ngài qua giường nghỉ ngơi."

An Lăng Vu thấy vậy liền muốn rời đi, không ngờ cánh tay lần nữa bị nam tử nắm lấy: "Có khi nào muội chịu nghe một câu của ca không? Ca cũng vì tốt cho muội!" Muội ấy thật sự bị cha mẹ chiều hư rồi, chuyện gì cũng một hai theo ý của mình.

An Lăng Vu thất vọng nhìn hần, chán nản cười cười: "Tại sao huynh có thể làm chuyện mình thích, còn muội thì không thể? Huynh không thích ở nhà, cãi nhau ầm ĩ với cha một trận liền có thể bỏ đi. Huynh thích Thượng Trang, huynh liền vì nàng ấy mà lên trời xuống đất. Vì sao muội không thể? Muội chẳng qua chỉ yêu một người không thích muội, không lẽ muội vì điều đó mà từ bỏ sao?"

An Lăng Tễ dùng sức lắc đầu, lần này, hần nắm tay nàng thật chặt, đột nhiên lớn tiếng nói ra ngoài: "Nói với Thái Tử các người, ta muốn gặp y!"

"Huynh điên rồi!"

Mạc Tầm đi vào nhìn hần.

An Lăng Tễ mở miệng: "Nói y biết, ta muốn đưa muội ấy đi!" Người cần đưa đi chính là An Lăng Vu.

"Thiếu gia!" Phục Linh chấn kinh, nàng không nghe lầm chứ? Người thiếu gia muốn dẫn đi là An Lăng Vu, không phải tiểu thư?

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Dục Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 5 - Chương 19: Cảm giác muốn cười nhưng lại không thể

"Ca, muối không đi!" An Lăng Vu vội gạt tay hấn ra, lại không ngờ hấn nắm thật chặt.

Tiến lên một bước, hấn lạnh giọng: "Việc này không do muối quyết định!"

Mạc Tầm giật mình, qua nửa ngày mới cười lạnh: "An Lăng đại nhân cho rằng chủ tử sẽ tha ngươi đi sao?" Ai biết được hấn muốn dẫn An Lăng Vu đi là thật hay giả?

Hít một hơi thật sâu, An Lăng Tể chỉ trầm giọng: "Vậy ngươi trở về hỏi chủ tử mình, y muốn đối xử với muối muối ta thế nào? Không cho danh phận, lại không cho muối ấy rời đi, y rốt cuộc muốn làm gì?"

Sắc mặt Mạc Tầm thay đổi, An Lăng Vu nghe vậy vội kêu lên: "Không liên quan tới ngài ấy, là chính muối muốn ở lại."

"Muối..." Miệng vết thương truyền tới một hồi đau đớn, An Lăng Tể không khỏi nhíu mày. Phục Linh hoảng sợ, vội đỡ lấy thân thể hấn. Hấn vẫn nắm chặt tay nàng không buông, cắn răng nói, "Muối là một cô nương, sao có thể không hiểu chuyện như vậy! Không được đi đâu cả, ở đây!"

Nguyễn Chính Hoàn không tha hấn đi, vậy hấn sẽ giữ An Lăng Vu ở trong phòng!

An Lăng Vu không tin mà nhìn người trước mặt, bất thốt lên hỏi: "Ca, huynh có phải điên rồi không?"

Mạc Tầm lạnh lùng cười, xoay người rời đi: "An Lăng đại nhân cứ tự nhiên." An Lăng Tể là triều thần Tây Chu, không muốn muối muối của mình ở cùng chủ tử là chuyện bình thường. Đây là chuyện nhà của họ, hấn không muốn quản.

Mạc Tầm ra ngoài, sai người đóng cửa phòng lại.

"Mạc thị vệ..." An Lăng Vu vội gọi Mạc Tầm, nhưng hấn không hề dừng bước.

Lần này thật sự tức giận, An Lăng Vu quay đầu nhìn người phía sau, cau mày: "Muối mặc kệ chuyện của huynh và Thượng Trang như thế nào, huynh cũng đừng quản chuyện của muối, được không? Chỉ bằng... Chỉ bằng muối giúp huynh đưa Thượng Trang rời khỏi nơi này."

Nghe tới đây, hai mắt Phục Linh lập tức sáng lên, có người hỗ trợ không phải vẫn tốt hơn sao?

Nha đầu vừa định mở miệng, lại bị An Lăng Tể lạnh lùng cắt ngang: "Muối dẹp ý niệm này đi, từ khoảnh khắc này, chỉ cần ta còn một hơi, muối cũng đừng hòng ra khỏi căn phòng này đi gặp y!" Hấn thờ hồn hèn, lại nói, "Trừ phi ta chết!"

"Ca..."

"Nhiều năm qua ca chưa từng quản muối, lần này thật sự là vì tốt cho muối. Y không phải phụ quân của muối, đau nhiều không bằng đau ít, muối hiểu không?" Cảnh tượng trước mắt dần trở nên mờ hồ, hấn lui nửa bước dùng cả thân thể tựa vào mép bàn, nhưng tay nắm tay nàng vẫn như trước không chịu buông ra.

"Thiếu gia..." Phục Linh vội diu hấn, nàng thật không rõ, đã tới lúc thiếu gia còn quản chuyện của nàng ấy làm gì?

Hai mắt An Lăng Vu phấp phồng, chính huynh ấy đã nói, nhiều năm như vậy không quản nàng, tại sao chuyện lần này huynh ấy không thể không can thiệp?

"Việc này, cha cũng sẽ không đồng ý." Hấn trầm giọng.

An Lăng Vu cuối cùng cũng nhận không được mà hỏi: "Tại sao cha vẫn nhất quyết Thảm thiếu gia kia? Ông ấy sao lại không nghĩ tới cảm nhận của muối?"

"Không." Hấn lắc đầu, "Không phải vì Thảm thiếu gia, là ngoại trừ Tiêu Dự, ai cũng có thể." Dứt lời, hấn liền điểm huyệt nàng.

"Ca..." An Lăng Vu mở lớn hai mắt nhìn hấn, "Huynh làm gì vậy? Tha muối ra!"

Hấn buông tay nàng, một tay chống lên bàn, phân phó: "Phục Linh, trói muối ấy lại!" Có lẽ vì cha trông chừng muối ấy quá chặt mới khiến muối ấy có suy nghĩ đào tẩu.

Phản nghịch như vậy là điều bọn họ không thể ngờ tới hôm nay hấn sẽ làm, mà hiện tại thấy Thượng Trang bình an vô sự, hấn cũng yên tâm. Hấn ngàn dặm xa xôi tới đây chỉ để biết nàng có sống tốt hay không.

Phục Linh kỳ thật có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, có điều lúc này không kịp nghĩ nhiều, nhanh chóng kéo màn trướng xuống, trói chặt tay chân An Lăng Vu, đẩy lên giường. Thời điểm quay đầu, An Lăng Tể đã gục xuống bàn.

"Thiếu gia." Phục Linh bước lên trước, quay đầu nhìn thoáng qua An Lăng Vu, căn phòng này chỉ có một chiếc giường, phải làm sao đây?

Bất đắc dĩ, nha đầu chỉ có thể lấy chăn đắp trên người hấn, lại bất mạch, hiện tại coi như vững vàng, nàng mới an tâm ngồi xuống một bên.

Huyệt đạo trên người An Lăng Vu không được giải, tay chân lại bị trói chặt, lúc này nhìn người ngồi bên kia, cắn răng nói: "Phục Linh, chẳng lẽ ngươi không muốn Thượng Trang rời khỏi đây? Ta đã nói ta có thể giúp các ngươi!"

Phục Linh im lặng không đáp, nàng đương nhiên hi vọng như vậy, chỉ là... Ánh mắt dừng trên mặt nam tử, hành động của thiếu gia tuy nàng không thể lý giải, nhưng nàng tin, thiếu gia đã có thể vì tiêu thư một mình tới đây, ngài ấy sẽ không làm ra chuyện gây bất lợi cho tiêu thư.

Nắm chặt hai tay, nàng chỉ cúi đầu, không nói lời nào.

"Phục Linh!" An Lăng Vu tức giận, chỉ đành chuyển hướng ra ngoài, gọi, "Mạc thị vệ!"

Mạc Tầm lúc này vẫn còn canh giữ bên ngoài, nghe An Lăng Vu kêu, thoáng chần chờ, cuối cùng vẫn không vào trong. Nếu quan tâm nàng, chủ tử tự nhiên sẽ đến, nếu không, hấn cũng không cần nhúng tay vào việc này.

.....

Trong phòng Nguyễn Chính Hoàn, nha đầu mang hai chén canh gừng lên, đặt trên bàn rồi lui xuống.

Y giục Thượng Trang uống.

"Ca của ta..." Lời vừa nói ra, nàng lại cảm thấy không ổn. Bùi Thiên Sùng nói đúng, ca ca nàng là ai, tới hôm nay nàng chẳng lẽ còn rõ sao? Nàng sao có thể ở trước mặt y gọi An Lăng Tễ như vậy?

Thần sắc Nguyên Chính Hoàn có chút nặng nề, chỉ nói: "Hắn không sao." Chỉ một câu đơn giản, không nói gì thêm.

Thượng Trang thờ phào nhẹ nhõm, bưng canh gừng đưa cho y, vô tình chạm vào mu bàn tay nam tử, phát hiện cơ thể y rất nóng. Không khỏi kinh hãi, nàng nắm lấy tay y, cau mày nói: "Tranh thủ thời gian để Thanh phu nhân xem đi." Là vừa nhiễm phong hàn sao? Sợ là canh gừng cũng không ép được hàn khí trong thân thể y.

Y chỉ ngửa đầu uống cạn canh gừng, lắc đầu nói: "Không sao."

Thấy y đặt chén canh xuống, xoay người rời đi, Thượng Trang cuối cùng vẫn nhìn không được mà hỏi: "Ngài tội gì phải hành hạ bản thân như vậy?"

Lời nói cử tử từ khiến y chấn động, khoe miệng thoáng cười cười. Nàng nói không sai, từ khi biết họ là huynh muội, y đột nhiên cảm thấy mọi thứ trên đời đều là giả dối, sự đau đớn này không phải ai cũng có thể hiểu được. Đưa tay chậm rãi xoa lồng ngực, có lẽ y nên cảm thấy may mắn vì đã uống thuốc của sư phụ, ít nhất nơi này y không còn cảm thấy đau đớn.

"Muội... Còn quan tâm ta sao?" Qua hồi lâu, y thấp giọng hỏi.

Thượng Trang ngược mắt, bóng lưng nam tử lúc này phảng phất càng thêm gầy gò, nàng nghẹn ngào một hồi, mới nói: "Đương nhiên quan tâm." Nàng sao có thể không quan tâm y? Bất kể là lúc trước hay hiện tại.

Chỉ một câu đơn giản nhưng nghe vào tai Nguyên Chính Hoàn lại phảng phất xen lẫn quá nhiều tình cảm.

Đưa tay đỡ mép bàn, y cúi đầu.

Thượng Trang đi tới đỡ lấy y, thấp giọng: "Ta đi ngoài đi nghỉ ngơi, lại cho gọi Thanh phu nhân tới xem, được không?"

Y lại gạt tay nàng ra, lắc đầu: "Không cần."

"Tại sao..." Y hiện tại đã bắt đầu tránh sự quan tâm của nàng, thậm chí là không muốn đối diện với nàng. Nếu không, nàng trở về lâu như vậy, y vẫn không tới gặp nàng.

Tầng quan hệ huynh muội kia thật sự ngăn cản nàng và y sao?

Thượng Trang đột nhiên thống hận, nàng cũng không biết tại sao bản thân lại thế, chỉ là trong lòng rất khó chịu.

Cảm nhận hơi thở có chút dồn dập của nữ tử phía sau, thoáng chần chờ, y quay đầu nhìn nàng, chậm rãi hỏi: "Muội không trách ta làm hắn bị thương sao?" "Hắn" trong miệng y chính là Nguyên Duật Diệp, cho dù không nói rõ, y cũng biết nội tâm nàng vô cùng rõ ràng.

Thượng Trang không nghĩ y sẽ đột nhiên hỏi như vậy, sợ run lên, đáp: "Hai người các ngài, ai ta cũng không hi vọng nhìn thấy bị thương. Chiến tranh, thật sự không có cách nào tránh khỏi sao?" Kỳ thật trong lòng đã thấu triệt, nhưng nàng vẫn nhìn không được mà hỏi.

Nguyên Chính Hoàn nhìn nàng, qua nửa ngày mới gật đầu.

Không thể tránh khỏi, y sẽ không nhượng bộ, Nguyên Duật Diệp cũng vậy.

"Nhưng binh lực của Lê Quốc không bằng Tây Chu!"

Y chấn động, ngưng trọng nhìn nàng, cười hỏi: "Như vậy, muội sẽ đứng bên đó sao?"

"Ta..." Đây mới là lựa chọn khó khăn nhất đối với nàng.

Nguyên Chính Hoàn không trả lời, chỉ xoay người nói: "Đi thôi, ta biết muội muốn gặp An Lăng Tễ."

"Ngài cho ta gặp huynh ấy?" Nàng có chút kinh ngạc.

Y không nói gì, chỉ phát tay áo rời đi.

Thoáng chần chờ, Thượng Trang rút cuộc vẫn ra ngoài. Nàng không trực tiếp đi tìm An Lăng Vũ, ngược lại tới phòng của Thanh phu nhân. Bà ấy có chút kinh ngạc. Đối với nàng, Thanh phu nhân vẫn cảm thấy xấu hổ, dù nghĩ thế nào bà cũng không ngờ rằng, nữ tử này lại là công chúa Lê Quốc."

Thấy bà đứng dậy, Thượng Trang vội nói: "Ta tới là để nói với phu nhân, ngài ấy... Ngài ấy hình như sinh bệnh, người qua xem một chút đi."

Sắc mặt Thanh phu nhân lập tức thay đổi, không hề nhiều lời mà gấp gấp đi tìm Nguyên Chính Hoàn.

Thượng Trang thờ dài, lúc này mới đi tìm vệ hồi đường tới chỗ An Lăng Tễ.

Mạc Tầm đã đi, bên ngoài chỉ có bốn thủ vệ.

Thượng Trang đi vào không hề bị ngăn cản. Phục Linh giật mình ngẩng đầu, thấy người tới là nàng, vội tiến lên trước nhỏ giọng: "Tiểu thư đến rồi, thiếu gia không sao." Nha đầu nói chuyện rất nhỏ, dường như sợ đánh thức An Lăng Tễ.

Thượng Trang thấy hắn gục xuống bàn, không khỏi kinh hãi, vừa đi tới trước một bước lại nghe tiếng rên rĩ của nữ tử từ trên giường truyền tới.

Theo bản năng đưa mắt nhìn, liền thấy An Lăng Vũ bị trói, miệng cũng bị chặn. Nàng kinh ngạc nhìn Phục Linh, thấy Phục Linh bắt đầu nhún vai, ai bảo nàng ta ồn ào quá, không cho thiếu gia nghỉ ngơi!

Thấy Thượng Trang muốn lại gần, Phục Linh vội vàng ngăn cản, nhỏ giọng: "Tiểu thư đừng đi, thiếu gia nói phải giữ nàng ta ở đây."

"Tại sao?"

"Thiếu gia không nói nguyên nhân."

Lúc này, thân thể nam tử thoắt động, chân đạp bên trên theo đó trượt xuống. Phục Linh vội giúp hắn đắp kín, hắn lại đột nhiên tỉnh dậy, trầm giọng gọi: "Thượng Trang?"

"Muội đây." Vội đi tới, thấy hắn ngồi thẳng người, Thượng Trang vội hỏi, "Cảm thấy thế nào rồi?"

Trên người hắn toàn là mùi thuốc, nàng thật sự không biết hắn rốt cuộc bị thương nặng thế nào.

Hắn lại cười lắc đầu: "Không sao, chỉ là chút vết thương ngoài da thôi." Cần thận đánh giá nữ tử trước mặt, thần sắc hắn lúc này mới lộ vẻ yên tâm, "Muội không sao thì tốt."

Yết hầu nhện không được mà nghẹn ngào, nàng ở đây thì sao có thể xảy ra chuyện?

"Ca, huynh không nên tới đây." Hắn đến, làm sao mà ra ngoài?

An Lăng Tễ quay đầu nhìn nữ tử nằm trên giường, mới nói: "Lần này ta tới là vì muội, cũng vì muội ấy."

Thượng Trang sững sốt, giật mình nhớ lại, đúng thế, nữ tử kia mới là thân muội muội của hắn, nàng chẳng qua chỉ là...

A, hiện tại danh nghĩa bên ngoài cũng không còn nữa rồi, trong lòng mọi người đều rõ, nàng không phải muội muội của hắn.

Nàng nhìn An Lăng Vu, trầm giọng: "Huynh cho rằng ngăn cản nàng ấy là được sao? Không thể, chỉ cần nàng ấy yêu y, cái gì cũng không thể ngăn cản nàng ấy." Không tự chủ mà nhớ tới Linh Khuyết, mặc kệ Nguyên Duật Diệp ngăn cản thế nào, muội ấy đều không chùn bước mà trở về với hắn. Nàng tin, An Lăng Vu cũng sẽ như vậy.

"Muội ấy không thể yêu y." Hai tay nắm chặt thành nắm, An Lăng Tễ nhỏ giọng.

"Tại sao?" Thời điểm hỏi câu này, nàng thấy An Lăng Vu nằm trên giường cũng mờ to hai mắt.

Hắn cúi đầu, qua hồi lâu chỉ cắn răng nói: "Việc này, ngày sau muội sẽ biết." Hiện tại hắn không thể nói gì, nếu không An Lăng gia sẽ không có ngày phục hưng.

Thấy hắn thế này, Thượng Trang cũng không muốn ép buộc, chỉ hỏi: "Vậy huynh định cứ giữ nàng ấy ở đây sao?" Tuy hắn là ca ca của nàng ấy, nhưng làm như vậy rốt cuộc vẫn không thỏa đáng.

An Lăng Tễ im lặng, hắn cũng không biết phải làm thế nào. Hiện tại đưa nàng ấy đi là chuyện không thể, hắn chỉ đành đi một bước tính một bước.

Bên ngoài mưa vẫn rơi, trong phòng thoắt trở về an tĩnh, ai cũng không nhiều lời, chỉ có tiếng hít thở khe khẽ.

Lúc này, hoàng cung Tây Chu cũng có mưa, chỉ là không lớn như Vũ Thành bên này. Trong Úc Ninh Cung, tất cả cây lá đều được gột rửa sạch sẽ.

Nội viện, một thân ảnh nhỏ bé lướt qua bụi cỏ, thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy tiếng cười của hài tử. Cung nữ miễn cưỡng tươi cười trước mặt nói, một mặt phải dặn dò kêu nó phải cẩn thận. Toàn bộ Úc Ninh Cung, khắp nơi đều đã lên đèn, một mảnh sáng trưng.

Thái Hậu và Mộ Dung Vân Khương đứng bên cửa sổ.

Mộ Dung Vân Khương cười nói: "Xem ra Thái Hậu thật sự thích thế tử." Tiểu hài tử luôn khiến người lớn phải vui vẻ, kỳ thật, nàng cũng muốn có một hài tử.

Thái Hậu khẽ cười, chuyển hướng về nàng mà nói: "Vây đợi Hoàng Thượng trở về, Hoàng Hậu cũng sinh cho ai gia một tôn tử đi."

Sắc mặt Mộ Dung Vân Khương cứng đờ, nhưng đó chỉ là trong chớp mắt, nàng liền k hề cười không đáp.

Bên ngoài, hài tử vẫn tiếp tục vui đùa, hai người đứng bên này chỉ lặng lẽ nhìn.

Thế tử vào cung làm con tin, điểm này mọi người đều biết. Nụ cười trên khóe miệng Mộ Dung Vân Khương chưa từng biến mất, nàng đột nhiên cảm thấy hăm mộ, hài tử a, không sâu không lo, không cần cân nhắc quá nhiều chuyện. Đưa mắt nhìn về phương xa, không biết tình hình tiền tuyến lúc này thế nào, bọn họ, vẫn tốt chứ?

Hiện tại ở cung không nhận được bất kỳ tin tức gì, nàng chỉ có thể thường xuyên qua lại chỗ Thái Hậu, trên danh nghĩa là thỉnh an, nhưng trên thực tế, nàng biết chỉ có nơi này mới tùy thời tùy khắc duy trì liên lạc với tiền tuyến.

Đứng hồi lâu, Thái Hậu mới nói: "Sắc trời không còn sớm, ai gia phải nghỉ ngơi rồi, Hoàng Hậu cũng trở về nghỉ ngơi đi."

Mộ Dung Vân Khương hoàn hồn, vội đáp: "Vâng, vậy thần thiếp cáo lui."

Dứt lời, vừa định rời đi, bên ngoài lại có tiếng bước chân chạy vào, tựa hồ rất gấp. Nữ tử sợ run lên, theo bản năng dừng bước, điều duy nhất nàng có thể nghĩ tới lúc này chính là tiền tuyến truyền tin.

Thái Hậu cũng đứng khựng lại, thấy thái giám đã chạy vào cửa, quý xuồng bẩm báo: "Thái Hậu, Hoàng Thượng phái người đưa đồ tới."

Nghe vậy, hai người đều giật mình.

Trước đó truyền tin tức là việc của quân doanh, không cần đích thân Nguyên Duật Diệp lên tiếng. Thái Hậu nhận lấy đồ trong tay thái giám, đó là một cái bọc, rất mỏng.

Mở ra, bên trong lộ ra một mảnh tơ lụa màu vàng.

Mộ Dung Vân Khương mở to hai mắt, là thánh chỉ!

Thái Hậu kinh ngạc một hồi, rất nhanh lấy lại bình tĩnh. Đây không phải thánh chỉ, bởi vì ngọc tỷ còn nằm trong tay bà. Theo bản năng nhìn Mộ Dung Vân Khương, bà trầm giọng: "Hoàng Thượng trở về trước đi."

Mộ Dung Vân Khương lúc này mới hoàn hồn, tự biết không thể ở lâu, vì thế hành lễ liền ra ngoài.

Bên ngoài, Thanh Nhi vội tới tiếp đón, nhỏ giọng: "Tiểu thư, tiền tuyến lại truyền tin tức về sao?"

Mộ Dung Vân Khương lắc đầu: "Hình như là... Thánh chỉ."

Thanh Nhi kinh hãi, vội hỏi: "Bên trên viết gì?" Ngay lúc này có thánh chỉ truyền về cung, chắc chắn là đại sự.

Mộ Dung Vân Khương cắn môi, nàng cũng rất muốn biết bên trong viết gì. Từ lúc ra đây đến giờ, nàng vẫn không ngừng suy nghĩ, chi tiết, nàng đoán không ra.

Trong phòng, Thái Hậu cho mọi người lui xuống, sau đó mới cẩn thận mở miếng tơ lụa ra.

Bên trong còn xen lẫn một trang giấy, bên trên rậm rạp chằng chịt chữ. Thái Hậu cầm lên đọc, hai tay run lên, ánh mắt bất giác dừng trên phần tơ lụa màu vàng chói lọi kia. Qua nửa ngày, bà mới thu lại tâm trí, đem tờ giấy đốt đi, lúc này mới gọi người vào.

Thị vệ tiến vào quỳ xuống, nghe Thái Hậu phân phó: "Thanh Tuyết, người lập tức dẫn người tới Vân Điện Quận." Dứt lời, bà liền đứng lên đi tới bên cạnh thị vệ, nhỏ giọng phân phó.

Thị vệ không tự chủ mà nắm chặt trường kiếm trong tay, không nói lời nào. Đợi Thái Hậu nói xong, hần liền gật đầu, đứng dậy lui xuống.

Tì Y dẫn thế tử vào.

Thái Hậu nắm lấy bàn tay bé nhỏ của hài tử, cầm khăn lau nước mưa đọng trên mặt nó, quan tâm hỏi: "Bên ngoài lạnh không? Lát nữa nhớ tắm rửa thay y phục, sẽ ấm lại thôi."

Thế tử ngẩng đầu, cười hỏi: "Thái Hậu, vừa rồi Đàm Nhi nghe người phân phó thị vệ tới Vân Điện Quận, là thật sao?"

Sắc mặt Thái Hậu thay đổi, theo bản năng mà hỏi: "Đàm Nhi vẫn còn nhớ Vân Điện Quận sao?"

"Nhớ, nhớ." Thế tử cao hứng đáp, "Đàm Nhi nhớ tổ mẫu, nhớ nương, tương lai phụ vương sẽ về thăm Đàm Nhi."

Thái Hậu trầm mặc, Vân Điện Quận đó đã không còn gì tốt đẹp nữa rồi.

Thế tử còn muốn tiếp tục, lại nghe Thái Hậu lạnh giọng: "Tì Y, còn không dẫn thế tử xuống nghỉ ngơi!"

Tì Y cả kinh, vội vàng dẫn thế tử lui xuống. Thế tử có chút khó hiểu, nhưng lại không dám hỏi nhiều, ra tới bên ngoài mới cẩn thận hỏi một câu: "Cô cô, Đàm Nhi nói gì sai sao?"

Tì Y miễn cưỡng cười, giấu tay sờ đầu hài tử: "Không có, là Thái Hậu mệt rồi, để nó tỳ hầu hạ thế tử về phòng."

Hài tử nhìn nàng, cuối cùng cũng nở nụ cười.

Tì Y trầm ngâm đưa mắt nhìn về phương xa, lúc này, ánh đèn bên ngoài đã nhàn nhạt. Hai tay nắm chặt thành nắm, trong lòng nàng thầm mong: Nương nương, người nhất định phải phù hộ Hoàng Thượng.

.....

Tiền tuyến, mưa lớn suốt ba ngày ba đêm, một khắc mưa vừa tạnh, chiến sự cuối cùng cũng nổi lên.

Trương công công vừa diu Nguyên Duật Diệp đứng dậy, giúp hần mặc thêm áo ngoài, có thị vệ tới, bẩm báo tình hình tiền tuyến.

Hần chỉ lẳng lặng nghe, sau nửa ngày mới phát tay ý bảo gã lui xuống.

Sau khi An Lăng Tể xông vào Vũ Thành, hần nhanh chóng bỏ nơi trú quân phía trước, lui về đại doanh phía sau. Từ lúc chiến sự bắt đầu, hần chưa từng nỡ giá thân chinh, mà Dương Thành Phong ra tay rất nhanh, một cơ hội đàm phán cũng không để lại cho đối phương, chắc chắn sẽ không để họ có thời cơ lần nữa tàn sát dân chúng trong thành.

Chỉ là, phòng thủ Vũ Thành quá kiên cố, muốn lập tức công phá quả thật có chút khó khăn.

Nguyên Duật Diệp nghỉ nghĩ, nâng bước ra ngoài.

Những giọt mưa trên mặt đất vẫn chưa khô, dẫm lên vẫn còn cảm giác trơn ướt.

Trương công công vội theo sau, khuyên nhủ: "Hoàng Thượng vẫn là nghỉ ngơi đi, chuyện ở tiền tuyến đã có Dương tướng quân và Thừa Tướng."

Nguyên Duật Diệp chỉ đứng một chỗ, bất động.

Rất lâu sau, hần trầm giọng: "Đồ trăm giao cho Thái Hậu, bà ấy chắc cũng đã nhận được."

Trương công công giắt mình, vội gật đầu: "Việc này Hoàng Thượng yên tâm, nô tài đã sai người dùng bách lý tám trăm dặm truyền về, chắc chắn sẽ không sai sót." Nhìn sắc mặt hần ngày càng tái nhợt, Trương công công động môi, cuối cùng lại không biết nói gì.

Nguyên Duật Diệp bất giác nắm chặt tay thành nắm, bất giác hỏi: "An Lăng Tể đã đi lâu như vậy, Trương Liêu người nói xem, hần có phải đã chết rồi không?"

Người trước mặt đột nhiên hỏi một câu như vậy khiến Trương công công không kịp phản ứng, gã vội cúi đầu: "Nô tài không biết."

Nguyên Duật Diệp khẽ cười, vẻ mặt rất nhanh lại trở về âm đạm. Nếu An Lăng Tể thật sự đã chết, đến lúc đó Vu Nhi có trách hần không ngăn cản không?

"Hoàng Thượng..."

Nguyên Duật Diệp lắc đầu, còn chuyện của Linh Khuyết, nàng ấy có lẽ đã đến kinh thành rồi. Hít một hơi thật sâu, đưa mắt về phía trước, khói bụi theo gió bay cao, chiến sự vẫn còn tiếp tục.

"Trương Liêu, thay trăm chuẩn bị một chút, trăm muốn ngự giá thân chinh!"

Trương công công kinh hãi, bật thốt lên: "Hoàng Thượng, ngài... Ngài không thể thân chinh!" Trên người hần còn thương tích, sao có thể lẫn lộn ra chiến trường?

Con người thoáng động, hần cười lạnh: "Trăm đã quyết định còn cần người ngăn cản sao!" Hai tay đặt sau lưng nắm chặt thành nắm, hần đã tới đây, đương nhiên không thể chỉ thờ ơ đứng nhìn.

Trận chiến này, kẻ địch là Lê Quốc, thiên hạ đều đang nhìn, vị trí công thần hần có thể cho Dương Thành Phong, nhưng không thể tặng cho Mộ Dung Vân Sở. Cái nhìn của dân chúng,

điểm này, trong lòng hấn vô cùng rõ ràng.

.....

Trên cổng thành Vũ Thành, Nguyên Chính Hoàn ngưng mắt nhìn tất cả.

"Điện hạ, người tới là Dương Thành Phong, còn có Mộ Dung Vân Sở." Bùi Thiên Sùng đứng sau y bẩm báo.

Y chỉ "Ừ" một tiếng, xem ra Nguyên Duật Diệp bị thương rất nặng, không có cách nào xuất chiến.

Ánh mắt dừng trên người Mộ Dung Vân Sở, y cuối cùng cũng biết, cho dù không có Nguyên Duật Diệp, y cũng không thể thuận lợi phục quốc như vậy. Không có Nguyên Duật Diệp, Tây Chu vẫn có những tôn tử Nguyên thị khác đứng ra ngăn cản.

Trận chiến liên quan tới vinh nhục này, ai cũng không thể buông tay.

Hiện tại Vũ Thành phòng bị nghiêm ngặt, trong chốc lát Tây Chu không thể công hạ. Chỉ là đòn trí mạng đối với người thù thành như họ là, lương thực. Tuy trước đó đã cân nhắc tới vấn đề này, trong thành đã dự trữ đầy đủ, nhưng kéo dài cũng không phải biện pháp.

Nguyên Chính Hoàn nhìn xa xăm, sắc mặt thoáng trầm xuống. Y đột nhiên xoay người thì thầm với Bùi Nguyên Sùng, ông ta kinh ngạc mà mở to hai mắt, chỉ nghe y nói: "Đi ngay!"

Bùi Thiên Sùng gật đầu, lập tức lui xuống.

Trong Vũ Thành, cả ngày sắc mặt Thượng Trang đều nặng nề, chuyện nặng lo nhất rốt cuộc vẫn xảy ra.

Phục Linh cắn môi, không biết phải nói gì.

Mãi tới chạng vạng mới thấy Nguyên Chính Hoàn trở về.

Hai bên giằng co, cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Hôm nay, thời điểm qua sương phòng, y trùng hợp gặp Thượng Trang ở trong phòng An Lăng Tể. Hai người nhìn nhau, bầu không khí liền trở nên xấu hổ. Ngược lại là An Lăng Vu ở trên giường vui vẻ gọi: "Hoàn, ngài rút cuộc cũng tới! Mau thả thiếp ra!"

Nhìn thấy nữ tử trên giường, sắc mặt Nguyên Chính Hoàn lập tức thay đổi, chuyển hướng nhìn An Lăng Tể, lạnh giọng: "Người đang làm gì thế hả?" Dứt lời, y ra lệnh cho Mạc Tầm đứng sau đi tới tha người.

An Lăng Tể lại ngăn cản trước mặt, trực tiếp đối diện với y, mở miệng: "Đây là chuyện của An Lăng gia ta, không cần người xen vào!"

"Người..." Mạc Tầm cắn răng nhìn hấn, muốn phản bác lại đột nhiên phát hiện bản thân không có lý do.

"Người muốn làm gì?" Nguyên Chính Hoàn hỏi hấn.

Hấn nhìn An Lăng Vu, trầm giọng: "Người đã không yêu muội ấy, vậy thả muội ấy đi đi."

Một câu "không yêu" khiến thân thể Nguyên Chính Hoàn run lên, đúng vậy, với nàng, y chưa từng yêu. Chỉ là nàng không muốn đi, y cũng không thể đuổi nàng đi được.

Hôm nay nghe An Lăng Tể nói, ngược lại là y ép buộc nàng ấy ở lại.

An Lăng Vu cả kinh hét lên: "Ca, muội đã nói rồi, là muội muốn ở cạnh ngài ấy, là muội cam tâm tình nguyện, vì sao huynh không chịu nghe hiểu!"

An Lăng Tể không màng tới nàng, chỉ nói: "Ngài không phải vì yêu mà không chiếm được nên mới giữ muội ấy ở cạnh mình sao?"

"Ca, huynh nói gì vậy?" Thượng Trang không khỏi bật thốt lên.

Sắc mặt Nguyên Chính Hoàn tái nhợt, không tự chủ mà đưa mắt nhìn nữ tử trước mặt, yêu mà không được, nỗi đau này ngoại trừ y e rằng không ai có thể hiểu.

"Muội ấy chỉ là một tiểu cô nương, hiện tại chỉ cần người buông tay, tương lai muội ấy có thể có con đường của chính mình!" Không chờ Nguyên Chính Hoàn trả lời, An Lăng Tể đã chậm rãi nói.

"Ca, huynh im ngay!" An Lăng Vu cắn răng, vì sao nàng không muốn đi, hấn lại ép Nguyên Chính Hoàn thả nàng đi chứ?

Nguyên Chính Hoàn nhìn hấn, trầm giọng: "Ta sẽ không tha cho người."

"Được, chỉ cần người để muội ấy đi!" An Lăng Tể không chút do dự mà tiếp lời.

An Lăng Vu giật mình, Thượng Trang cũng vậy.

Qua nửa ngày, Nguyên Chính Hoàn mới lên tiếng: "Mạc Tầm, đưa nàng ấy ra khỏi thành."

"Hoàn!" An Lăng Vu sợ hãi kêu lên, muốn giãy giụa nhưng lúc này mới phát hiện, cả người đã không còn khí lực.

Thời điểm Nguyên Chính Hoàn ra ngoài, Thượng Trang liền đi theo.

An Lăng Vu bật khóc, Phục Linh chán ghét nhìn nàng ta, chần chờ không biết có nên tiến lên bịt miệng nàng ta hay không, chỉ có An Lăng Tể ở cạnh khẽ cười. Chỉ cần muội ấy có thể đi, bên ngoài sẽ có người tiếp ứng, điểm này, hấn không cần lo lắng.

Nghe tiếng Thượng Trang đuổi theo, nam tử dừng bước, nhưng không xoay người.

Thượng Trang do dự, rốt cuộc vẫn nhịn không được mà hỏi: "Khi nào mới có thể thả huynh ấy?"

"Ta sẽ không thả hấn, trận chiến này nếu ta thất bại, đại quân Tây Chu dừng mãi tiến vào sẽ cứu hấn. Nếu ta thắng, tới lúc đó chỉ cần muội vẫn muốn cứu, ta sẽ không ngăn cản."

Thân thể Thượng Trang run lên, lại nhìn y, y đã nâng bước đi về phía trước. Nàng nghĩ nghĩ, vẫn như trước theo sau.

"Muốn hỏi tình hình của Nguyên Duật Diệp sao?" Y không quay đầu, thẳng thắn hỏi.

Kính ngạc nhìn bóng lưng nam tử trước mặt, Thượng Trang lắc đầu: "Ngài hết bệnh chưa?" Nàng nghĩ, Nguyên Duật Diệp sẽ không thân chinh, vì vậy, nàng không cần phải hỏi.

Một câu đùa khiến Nguyên Chính Hoàn giật mình, y cuối cùng cũng dừng bước, xoay người nhìn nàng. Qua nửa ngày, y mới thấp giọng đáp: "Không ngại."

Thượng Trang lúc này mới yên lòng, qua thật lâu sau mới lên tiếng: "Ta không muốn thấy ngài xảy ra chuyện, cũng không muốn hấn gặp chuyện không may. Ta chỉ muốn tất cả đều tốt." Nói tới đây, nàng bắt đầu đi nở nụ cười, "Chỉ là, hình như quá khó khăn."

"Thượng Trang." Y đau lòng gọi nàng một tiếng, thấp giọng hỏi, "Nếu lần này ta thua hấn, muội sẽ như thế nào?"

"Ta sẽ liều mạng che chở, cầu hấn tha cho ngài." Mặc kệ hữu dụng hay không, nàng vẫn sẽ làm, hơn nữa còn không chùn bước.

Y khẽ cười, lại hỏi: "Nếu hấn bại trận?"

Hấn bại trận...

Hai tay theo bản năng nắm chặt, đó cũng là vì nàng, nếu không phải nàng, hấn sẽ không bị thương nặng như thế. Nếu hấn chết, nàng vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho bản thân.

Cẩn mõi, Thượng Trang hỏi ngược lại: "Nếu ta cầu xin tha cho hấn, ngài có đồng ý không?"

Thu lại ý cười, y chỉ nói: "Không biết."

Không biết...

A, như vậy, tới lúc đó, cùng lắm thì một mạng đổi một mạng.

Nâng bước rời đi, thần sắc khi nãy của nữ tử vẫn đọng lại trong đầu. Y nói, y sẽ không biết, nàng tin sao? Mặc kệ nàng tin hay không, y chỉ có thể nói như vậy.

Nếu thật sự có một ngày y thất bại, nếu Nguyên Duật Diệp không bỏ qua, ít nhất Thượng Trang sẽ nhớ tới y, có lẽ ngày đó nội tâm nàng sẽ dễ chịu một chút.

Lòng ngực ần ần đau đớn, tay nhịn không được mà đỡ cột trụ hành lang bên cạnh, rõ ràng đã không có cảm giác, vì sao vẫn thấy đau lòng như vậy?

Đúng thế, thật sự đau.

Y bắt gặp nhú mày, lại chán nản cười cười.

.....

Nguyên Duật Diệp vừa dùng thuốc xong, Mộ Dung Vân Sở tới.

"Tiêu Dự muốn đánh lâu dài, nhưng điều đó rõ ràng bất lợi với y."

Nguyên Duật Diệp khẽ cười, việc này hấn đương nhiên biết. Hấn biết, như vậy đối phương cũng rõ. Lúc này, hấn chỉ hỏi: "Đương tướng quân đâu?"

"Đương tướng quân đang chinh đồn quân đội." Ngày mai, chiến sự lại tiếp tục.

Nguyên Duật Diệp đứng dậy, đi tới trước mặt Mộ Dung Vân Sở, cười nói: "Mấy ngày nay vất vả cho Thừa Tướng."

Mộ Dung Vân Sở cũng cười cười: "Hoàng Thượng quá lời, ngài vẫn là sớm nghỉ ngơi đi." Hấn hành lễ với hoàng đế, lại nói: "Thần đi tìm Tôn phó tướng có chút việc."

Dứt lời, hấn liền xoay người muốn đi.

Nguyên Duật Diệp đột nhiên gọi hấn: "Thừa Tướng gấp cái gì, trẫm còn vài lời muốn nói với Thừa Tướng." Từ lúc trở về hấn chưa từng gặp Tôn Dịch Chi, mà hôm nay Tôn Dịch Chi không xuất chinh, e rằng hấn đã cảm thấy kỳ quái.

Mộ Dung Vân Sở giật mình, vừa định mở miệng lại đột nhiên nghe bên ngoài có ai lớn tiếng "Có thích khách". Hai người cả kinh, ánh mắt cùng lúc nhìn ra bên ngoài.

Có bóng người in trên màn che doanh trướng.

"Bảo vệ Hoàng Thượng!" Thị vệ cao giọng hô.

Mộ Dung Vân Sở theo bản năng quay đầu nhìn, thấy sắc mặt Nguyên Duật Diệp trầm xuống. Trương công công hoảng sợ, vội tiến lên dịu hấn: "Hoàng Thượng, Hoàng..." Vừa mở miệng, đã thấy Nguyên Duật Diệp nâng bước ra ngoài.

Mộ Dung Vân Sở vội ngăn cản: "Lúc này Hoàng Thượng sao có thể ra ngoài?"

Nguyên Duật Diệp khẽ cười, gạt tay hấn ra, trực tiếp đi về phía trước: "Ngay lúc này phái thích khách tới hành thích trẫm, Tiêu Dự cũng quá ngây thơ rồi." Hành thích cơ hồ không có tỷ lệ thành công, nhưng y vẫn lựa chọn làm vậy, bên trong chắc chắn có huyền cơ.

Mộ Dung Vân Sở giật mình, dường như nghĩ tới gì đó, lập tức trầm giọng phân phó: "Người đâu, truyền lệnh xuống, gia tăng thủ vệ trấn giữ lương thảo!"

Thị vệ lên tiếng nhận lệnh, Nguyên Duật Diệp thoáng nhìn Mộ Dung Vân Sở, cười yếu ớt một tiếng. Việc này, hấn sớm đã giao Dương Thành Phong đi làm.

Trương công công run rẩy vén màn lên, bên ngoài, mấy thân ảnh đang đánh nhau, thân thủ đều rất tốt, nhưng rốt cuộc vẫn không thể lấy một địch trăm, rất nhanh đã bị bắt lại. Nguyên Duật Diệp vừa tiến lên, liền nghe động tĩnh bên doanh trướng cất giữ lương thảo. Hai tay nắm chặt thành nắm, quả nhiên không ngoài sở liệu!

Động tĩnh rất lớn, căng co một lúc mới dừng.

Dương Thành Phong tới, bẩm báo nói bên lương thực không có tồn thất. Lúc này, Nguyên Duật Diệp mới yên lòng, nhưng chỉ mới thời gian một nén nhang, bên ngoài lại có người gấp chạy tới. Mân bị vén lên, thị vệ kia quỳ xuống báo: "Hoàng Thượng không xong rồi! Phòng bếp dự trữ muối đã bị hủy!"

"Người nói cái gì?" Dương Thành Phong xông tới nắm chặt vạt áo người nọ.

Muối!

Không ngờ mục tiêu của chúng không phải Hoàng Thượng, không phải lương thảo, mà lại là... Muối!

Nguyên Duật Diệp chấn động, không nhiều lời, lập tức xông ra ngoài.

"Hoàng Thượng!" Mọi người kinh hô một tiếng, vội vàng đuổi theo.

Ngoài phòng bếp, một bao túi lớn dễ dàng bị đổ đầy đất, vừa rồi trời vừa mưa, hiện tại đất còn ẩm ướt, căn bản không thu hồi được. Người tới còn sợ thời gian không đủ, thậm chí còn đổ nước lên trên bao muối.

Nguyên Duật Diệp không tự chủ mà lui nửa bước.

"Hoàng Thượng!"

Trương công công vội đỡ lấy hần, thấy hần bỗng nhiên nhắm hai mắt lại, trầm giọng: "Người đâu, kéo Tôn Dịch Chi xuống, trông chừng cẩn thận, trăm nhất định phải nghiêm trị!"

Có thị vệ nhận lệnh lui xuống, Mộ Dung Vân Sở mới hoàn hồn, từ khi nào lại giao việc này cho Tôn Dịch Chi?

Mộ Dung Vân Sở động môi định lên tiếng, lại nghe Nguyên Duật Diệp nói: "Nếu Thừa Tướng muốn cầu tình, đợi chiến thắng trận này rồi nói!" Dứt lời, hần phản phò Dương Thành Phong, "Dương tướng quân, ngày mai toàn lực tiến công, trăm cho người ba ngày phải hạ Vũ Thành, tốc chiến tốc thắng!"

Nói xong, hần thoáng nhìn Mộ Dung Vân Sở, nâng bước rời đi.

"Vâng, mặt tướng lĩnh mệnh!" Dương Thành Phong lớn tiếng đáp.

Ai cũng biết, không có muối, thời gian chiến sự không nên kéo dài, nếu không, bất lợi đối với Lê Quốc ngược lại trở thành điểm trí mạng cả Tây Chu. Không thể không nói, Nguyên Chính Hoàn rất biết tính toán, mục tiêu nhắm vào muối ăn, so với lương thảo đơn giản hơn nhiều.

.....

Trời chưa sáng, tiếng trống còn chưa vang.

Từ Vũ Thành, ba người lặng lẽ rời đi, trong đó có một nữ tử, là An Lăng Vu.

Nàng đã bị điểm huyết, được Nguyên Chính Hoàn phái người đưa về kinh thành.

Đối với An Lăng Vu, trong lòng y một mực áy náy, y không yêu nàng, nhưng khi đó thiếu chút đã cùng nàng thành thân. Cho nàng hi vọng vô hạn, kết quả lại khiến nàng tổn thương sâu sắc, là y. Y đứng trên cổng thành, trường bào bị gió thổi bay bay, ngay cả tóc cũng rối loạn nhưng y vẫn đứng đó, đưa mắt dõi theo nàng.

An Lăng Vu mờ to hai mắt nhìn thành lâu ngày càng cách xa, nội tâm đột nhiên sinh ra ý hận vô hạn.

Nàng thật không rõ, vì sao tất cả mọi người đều muốn nàng rời đi? Nàng không thể đi làm chuyện mình muốn sao? Là sai? Chẳng lẽ nàng thật sự sai rồi?

Nghĩ mãi mà không rõ, thật sự không thể rõ.

Nước mắt cứ thế mà rơi ra, rất lâu vẫn không thể ngăn lại.

"Chủ tử, nên trở về chuẩn bị rồi." Mạc Tầm đứng cạnh Nguyên Chính Hoàn nhỏ giọng.

Nguyên Chính Hoàn lúc này mới hoàn hồn, thời điểm nhìn lại, hai con ngựa bên dưới đã không còn thấy bóng dáng. Thoáng chần chờ, y rút cuộc cũng rời đi.

Tới giờ Mẹo, trống trận vang lên, Nguyên Chính Hoàn hạ lệnh mở cửa nghênh địch.

Thượng Trang ở trung tâm Vũ Thành, đương nhiên không nghe được tiếng vang ngoài chiến trường.

Nhưng chẳng biết tại sao, vừa qua giờ Thìn, ngoài phủ đột nhiên truyền tới động tĩnh. Mọi người kinh hãi, Thượng Trang ra ngoài, liền thấy sắc mặt mỗi thị vệ trong phủ đều ngưng trọng. Phục Linh khẩn trương nói: "Tiểu thư, nô tỳ có đi hỏi, nghe nói là binh lính ban đầu ở Vũ Thành bạo động."

Không khỏi cả kinh, binh sĩ ban đầu, đó không phải là binh lính Tây Chu không chiến mà hàng trước kia sao?

Còn đang nghĩ nghĩ, một binh sĩ đã xông tới, nói: "Công chúa, điện hạ truyền lời, kêu thuộc hạ hộ tống người ra ngoài." Dứt lời, gả liền đuổi tay kéo nàng đi.

Thượng Trang theo bản năng lui một bước, lại nghe Phục Linh nói: "Tiểu thư, đi nhanh đi." Hiện tại thân phận của tiểu thư là công chúa Lê Quốc, một khi người Tây Chu tới, bọn họ chắc chắn sẽ không tha cho tiểu thư.

Khi đó binh sĩ mười hai tòa thành không chiến mà hàng, hiện tại đột nhiên xảy ra binh biến, việc này khiến Thượng Trang không khỏi cả kinh. Rốt cuộc là ai ở sau điều khiển tất cả?

Thanh phu nhân cũng đi ra, sắc mặt không tốt hơn là mấy. Giờ phút này bà ấy không nhiều lời, chỉ theo thị vệ rời đi.

Phục Linh giữ chặt Thượng Trang cùng ra ngoài, đột nhiên Thượng Trang nhớ tới An Lăng Tễ, quay đầu gọi: "Phục Linh, ca của ta vẫn ở bên trong!"

Thanh phu nhân vội kéo nàng lại, lạnh giọng: "Công chúa còn tâm trạng quản người Tây Chu sao?"

"Buông ra!" Hần vì nàng mà xông vào Vũ Thành, nàng sao có thể vứt bỏ hần? Điều khiến nàng sợ hãi hơn là, đám binh sĩ Lê Quốc rút lui, đồng thời sẽ giết hần diệt khẩu.

"Giữ công chúa lại!" Thanh phu nhân quát một tiếng, mọi người lập tức giữ lấy nàng, mà nàng không ngừng giãy giụa.

"Tiểu thư..." Phục Linh bật khóc, thiếu gia và tiểu thư nàng đều không muốn ai gặp chuyện không may, chỉ là hiện tại phải làm sao đây? Rốt cuộc phải làm gì bây giờ?

Thượng Trang quay đầu nhìn, đột nhiên phát hiện góc rẽ ngoài phủ xuất hiện một bóng người.

Mặc dù khoảng cách có chút xa nhưng nàng tin bản thân nhìn thấy rất rõ.

Đôi môi khẽ động, thì ra là hắn!

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 20: Lòng ái mộ quân, quân không biết

Nam tử bên kia cũng thấy người bên này, hắn chỉ chần chờ một chút liền xoay người rời đi.

Thượng Trang động môi, cuối cùng vẫn không gọi ra tiếng. Từ lúc Nguyên Duật Phong xuất hiện ở Vũ Thành, nàng liền biết hắn vì Thái Hậu mà tới, chuyện này còn chưa được giải quyết, hắn đưa nàng đi rồi trở về, như vậy không hề có gì kỳ quái.

Nhưng chuyện lần này, không lẽ là do Nguyên Duật Phong?

Vấn đề này, hiện tại nàng không có cơ hội đi nghiệm chứng.

An Lăng Tễ vẫn còn ở bên trong, nàng giãy giụa muốn trở về, đột nhiên nghe tiếng Mạc Tầm truyền đến: "Công chúa không đi, vậy thì cưỡng ép đi đưa!"

Phục Linh kinh hãi, vừa ngược mắt đã thấy thị vệ ra tay đánh Thượng Trang ngã đi.

"Tiểu thư!" Phục Linh la lên một tiếng, theo bản năng chạy tới, phía sau lại truyền tới tiếng vó ngựa, bàn tay to lớn của nam tử đưa qua kéo nàng lên lưng ngựa.

Nhìn không được mà rên một tiếng, nàng quay đầu trừng mắt nhìn Mạc Tầm, mắng: "Người làm gì thế hả?"

"Không muốn như tiểu thư nhà mình thì câm miệng cho ta!" Đã đến lúc nào rồi, nàng còn tranh cãi với hắn.

Phục Linh tức giận, dùng sức cắn hắn, Mạc Tầm đau tới nhú máu, đưa tay vừa định điểm huyệt nàng thì lại nghe nàng nức nở: "Thiếu gia nhà ta phải làm sao đây..."

Mạc Tầm gạt mình, chẳng biết tại sao, trong lòng có loại tư vị không thể giải thích, hắn trầm giọng: "Không cái gì, không chết được!" Binh sĩ bạo động là người Tây Chu, bọn họ có thể giết An Lăng Tễ sao?

.....

An Lăng Tễ muốn ra ngoài nhưng lại bị thủ vệ ngăn cản. Qua một lát, bên ngoài truyền tới động tĩnh rất nhỏ, thời điểm lại mở cửa, hắn phát hiện bên ngoài đã không còn bóng người. Giờ phút này không kịp cổ kị thứ gì, hắn chỉ nâng bước lao ra.

Một đội binh sĩ trùng hợp xông tới, thấy hắn, đều gạt mình. Không biết có ai hô to một tiếng "Bắt lấy hắn", bọn thị vệ lập tức xông tới đây.

An Lăng Tễ kinh hãi, nhanh chóng động thủ.

Đột nhiên, có người cao giọng: "Dừng tay!" Theo tiếng nhìn lại, một thị vệ đi tới, nói, "Thuộc hạ không biết là An Lăng đại nhân, thỉnh đại nhân thứ tội! Các người còn không tránh ra!"

An Lăng Tễ nhú máu, những người này rõ ràng mặc đồ của Tây Chu, có điều hôm nay là lần đầu tiên hắn được tự do ở Vũ Thành, nơi này sao lại có người nhận ra hắn?

Còn đang nghĩ nghĩ, người nọ đã nói: "Đại nhân mời bên này."

"Hoàng Thượng tới rồi sao?"

"Không, Hoàng Thượng còn chưa vào Vũ Thành." Người nọ lắc đầu phủ nhận.

An Lăng Tễ nhìn gã, trầm giọng hỏi: "Vậy làm sao người nhận ra ta?"

Ánh mắt người nọ rõ ràng có sự thay đổi rất khó nắm bắt, gã dường như theo bản năng nhìn ra ngoài, lập tức cười nói: "Là vừa rồi thời điểm người Lê Quốc rút lui có nhắc tới tên của An Lăng đại nhân, vì thế thuộc hạ mới biết."

Vậy sao?

An Lăng Tễ nghi hoặc nhìn gã, nhanh chóng đi theo. Bên ngoài chỉ rải rác vài binh sĩ, không có ai khác, đột nhiên hắn lại cảm thấy, vừa rồi nơi này có lẽ vẫn còn một người.

Cần rằng, chuyện lần này thật sự quá kỳ quái.

.....

An Lăng Vu bị đưa tới một nơi cách Vũ Thành không xa liền bị chặn lại, hai thị vệ kinh hãi, không ngờ đối phương nhiều người, thân thủ lại tuyệt đỉnh, chỉ đánh mấy hiệp, đầu hai tên đã bị chém xuống.

An Lăng Vu sợ hãi ngã xuống ngựa, một nam tử đón được thân thể nàng, đưa nàng vào xe ngựa sớm đã chờ gần đó.

Thời điểm ngược mắt nhìn, An Lăng Vu không khỏi cả kinh, run giọng hỏi: "Tần ma ma, sao lại là bà?"

Đợi nhìn rõ người vừa tới, Tần ma ma cũng chấn động.

"Là... Là cha phái bà tới sao?" An Lăng Vu nhú mày hỏi, ngay sau đó liền cảm thấy không đúng.

Tần ma ma cắn môi, nhỏ giọng: "Tiểu thư, trong nhà xảy ra chuyện rồi."

.....

Quân doanh Tây Chu.

Nguyên Duật Diệp ngồi trên lưng ngựa quan sát tất cả, chiến sự vẫn còn tiếp tục nhưng hần lại ần ần cảm thấy Vũ Thành bên kia hình như đã xảy ra chuyện.

Mộ Dung Vân Sở cười ngựa tới cạnh hần, ánh mắt cũng nhìn về phía trước, thấp giọng: "Vũ Thành nội loạn, Tiểu Dữ bị ép dẫn người rút lui."

Nguyên Duật Diệp nghiêng đầu, trầm giọng: "Vậy sao? Thừa Tướng có vẻ rất rõ chuyện này." Hần chỉ đang suy đoán, không ngờ Mộ Dung Vân Sở có thể nói ra một cách khẳng định như vậy.

Mộ Dung Vân Sở khẽ cười một tiếng, đáp: "Thần sớm đã quan sát Tiểu Dữ lúc ở Tây Chu, những người tiếp xúc mật thiết với y, thần đương nhiên càng thêm chú ý." Sự tình mười hai tòa thành Tây Nam không chiến mà hàng đương nhiên vì Nguyên Chính Hoàn từng bí mật cấu kết với các phủ doãn. Còn về điều kiện y đưa ra, hần không cần tìm hiểu.

Có điều, chuyện Nguyên Chính Hoàn có thể làm, Mộ Dung Vân Sở hần đương nhiên cũng có thể.

Những thành chủ có lòng riêng kia, mặc dù hần không thể mua chuộc tất cả, nhưng chỉ cần thu phục với người, đối với Nguyên Chính Hoàn mà nói cũng giống như quả bom hẹn giờ nguy hiểm. Mà Nguyên Chính Hoàn lại không biết thân phận của hần, cho nên lúc này, y căn bản không có tâm trí phòng bị hần.

Thân phận của Mộ Dung Vân Sở từ đầu đến cuối tuy chưa làm sáng tỏ, nhưng trong lòng Nguyên Duật Diệp vô cùng rõ ràng. Hiện tại nghe hần thẳng thắn, Nguyên Duật Diệp không khỏi cảm thấy khiếp sợ.

Hần thật sự không biết người này ở sau lưng hần rốt cuộc đã làm bao nhiêu chuyện.

Hoặc là nói, Tây Chu hôm nay rốt cuộc có bao nhiêu người của Mộ Dung Vân Sở.

Hai tay nắm chặt thành đấm, điểm này, hần đúng là không cần nhắc tới. Không thể không thừa nhận, lòng dạ của Mộ Dung Vân Sở, hôm nay lần nữa khiến hần phải mở to mắt nhìn.

Trong kinh, bên phía Thái Hậu không biết có thể chống cự không? Hần chỉ có thể buông tay đánh cược một lần.

Hít thở thật sâu, Nguyên Duật Diệp chỉ nói: "Thừa Tướng đúng là rất bình thản." Nguyên Chính Hoàn ở Vũ Thành lâu như vậy, hôm nay hần mới động thủ.

Mộ Dung Vân Sở cười cười: "Bởi vì, thời điểm chưa tới."

Nguyên Duật Diệp nhú mày: "Vậy sao? Thủ đoạn của Thừa Tướng thật khiến trẫm bội phục."

"Thần không dám." Mộ Dung Vân Sở khiêm tốn đáp, ánh mắt vẫn nhìn về phía xa xa kia.

Nguyên Duật Diệp cười lạnh, không nói tiếp.

.....

Một ngày này sáu tòa thành trì còn lại, ba tòa nội loạn.

Dương Thành Phong cười ngựa tới, mở miệng hỏi: "Hoàng Thượng, người Lê Quốc đã rút lui, chúng ta có cần truy kích không?"

Nguyên Duật Diệp trầm giọng: "Phái người đuổi theo!" Lần này, hần sẽ không tha cho Nguyên Chính Hoàn.

Dương Thành Phong nhận lệnh, vừa xoay người rồi đi liền nghe tiếng vỗ ngựa của Nguyên Duật Diệp truyền tới. Hần cả kinh, quay đầu nhìn, chỉ nghe Nguyên Duật Diệp nhàn nhạt một câu: "Không cần đề ý tới trẫm, xuống chuẩn bị đi."

Dương Thành Phong biết trong lòng hần vẫn còn nghĩ tới Vu Tu Dung đang ở trong tay họ, biết cho dù khuyên nhủ cũng không được, đành phải thôi.

Mộ Dung Vân Sở đưa mắt nhìn, khỏe miệng khẽ động, cười ngựa đi theo.

.....

Thời điểm tỉnh lại đã là buổi tối, Thượng Trang phát hiện bản thân đang ở trong xe ngựa. Nhớ tới cảnh tượng khi đó, nàng bỗng nhiên ngồi bật dậy. Đúng thế, nàng ở Vũ Thành nhìn thấy Nguyên Duật Phong, còn nữa, lúc này bị kéo ra ngoài, An Lăng Tễ vẫn còn ở lại!

Căn rằng, như vậy hiện tại nàng đang ở đâu?

Đưa tay nhắc màn xe lên, Phục Linh đứng lúc mang đồ ăn vào, thấy Thượng Trang đã tỉnh, nàng vỗ ngực mà nói: "Tiểu thư, người hù chết nô tỳ rồi!"

Dời mắt nhìn ra bên ngoài, Thượng Trang chấn kinh, bật thốt lên hỏi: "Đây là đâu?"

Phục Linh thờ dãi: "Nô tỳ không biết, cũng chẳng biết tại sao Vũ Thành lại xảy ra bạo động. Khi đó Mạc thị vệ hạ lệnh rút lui, mọi người đều đi rất gấp. A đứng rồi, tiểu thư không cần phải lo cho thiếu gia, đó là người Tây Chu, chắc chắn sẽ không gây bất lợi với ngài ấy." Sở nàng vẫn còn lo cho An Lăng Tễ, Phục Linh vội đem lời Mạc Tầm nói thuật lại một lần.

Thượng Trang nắm chặt hai tay, điểm này, thời điểm thấy Nguyên Duật Phong, nàng liền biết An Lăng Tễ sẽ không có việc gì. Đến nay nàng vẫn không biết chuyện Vũ Thành bạo động có phải liên quan tới Nguyên Duật Phong hay không, chỉ là hần xuất hiện ở Vũ Thành là thật, về phần hần làm sao có thể vào thành được, nàng thật sự không thể lý giải.

Lắc đầu, giờ phút này đắn đo việc ấy đã không còn tác dụng.

Thượng Trang xuống xe, Phục Linh ở sau vội gọi: "Tiểu thư ăn chút gì trước đi."

Nàng lại lắc đầu, Nguyên Chính Hoàn đâu?

Phục Linh bắt đắc dĩ, chỉ đành đặt đồ ăn xuống, lấy thêm áo choàng chạy theo khoác thêm cho nàng.

"Chủ tử..." Mạc Tầm đứng sau Nguyên Chính Hoàn, thấp giọng gọi.

Từ lúc bọn họ rút lui khỏi Vũ Thành tới nay, trên đường đi một câu y cũng không nói. Thời điểm hần hỏi chuyện, y cũng không lên tiếng. Mạc Tầm theo bản năng nắm chặt trường kiếm, hần thật sự lo lắng.

Thanh phu nhân cũng đã tới khuyên nhủ vài câu, y vẫn không muốn nói chuyện như trước.

Ánh mắt nhìn xa xăm, sắc trời đã tối. Hôm nay, bầu trời chỉ có vài ngôi sao lấp lánh, còn lại chẳng có thứ gì. Sắc mặt Nguyên Chính Hoàn có chút âm trầm, kỳ thật tại thời điểm biết được thân phận của Mộ Dung Vân Sở, y đã cân nhắc tới hôm nay, chỉ là khi đó cho dù đã biết, mọi thứ cũng đã quá trễ.

Y chỉ có thể cầu nguyện bản thân đã nghỉ quá nhiều, có lẽ Mộ Dung Vân Sở vốn không giao hoạt như vậy.

Nhưng sự thật lại chứng minh, y vẫn sai rồi. Thứ Mộ Dung Vân Sở muốn không hề ít hơn y. Từ lúc y dùng thân phận Hoàn Vương trở về kinh thành, Mộ Dung Vân Sở liền bắt đầu từng thời từng khắc chú ý đến.

A, trong lòng cười đắng chát, đây mới chính là ta ở ngoài sáng địch ở trong tối.

Mà y, từ lúc bị Mộ Dung Vân Sở nhìn thấu thân phận, đã thua phân nửa.

Đưa tay hung hăng đánh vào lồng ngực.

"Chủ tử!" Mạc Tầm kinh hãi, vội vàng giữ chặt tay y, cau mày, "Chủ tử tội gì phải khổ thế!"

Sắc mặt Nguyên Chính Hoàn hết sức khó coi, y cuối cùng cũng nhỏ giọng mờ miêng: "Mạc Tầm, là lỗi của ta."

Tính toán lâu như vậy, cuối cùng lại thất bại chỉ vì một sai lầm nhỏ bé năm xưa.

Có lẽ, đây là ý trời!

Khi đó, Mộ Dung Vân Sở không chết, còn thần không biết quỷ không hay mà trở về kinh thành, thay đổi nhanh chóng, trở thành Mộ Dung thiếu gia, đương kim Thừa Tướng.

Nguyên Chính Hoàn cắn môi, hiện tại cho dù biết thì có thể nào?

Tất cả đều không thể trở về.

Bùi Thiên Sùng muốn đi tới khuyên can, lại bị Thanh phu nhân ngăn cản. Ông ta quay đầu, nội tâm chất chứa phẫn nộ, vừa định mở miệng lại nghe Thanh phu nhân nói: "Tội này dù ta có muốn cũng gánh không nổi, không cần ngại nhiều lời." Nói rồi, bà đưa tay chỉ về phía trước.

Thượng Trang nâng bước đi về hướng Nguyên Chính Hoàn, phía sau nàng, Phục Linh thoáng chần chờ, cuối cùng vẫn dừng lại.

Bùi Thiên Sùng cũng thấy Thượng Trang, nặng nề hừ một tiếng, bỗng nhiên quay lưng.

Mạc Tầm sợ y tự làm chính mình bị thương, tay giữ tay y thoáng dùng lực: "Chủ tử, chờ trở về Lê Quốc, tất cả đều có thể làm lại."

Lê Quốc?

Nguyên Chính Hoàn chậm rãi ngược mắt, bọn họ hao binh tổn tướng, sợ rằng còn chưa về tới Lê Quốc đã rơi vào tay Nguyên Duật Diệp.

Mạc Tầm tựa hồ nhớ tới gì đó, vội nói: "Đúng rồi, phía trước là Dương Thành, chúng ta có thể tới đó nghỉ ngơi dưỡng sức." Dương Thành tới nay vẫn chưa xảy ra bạo động.

Nguyên Chính Hoàn cắn răng, qua nửa ngày, lắc đầu.

Dương Thành lúc này không có binh biến, ai có thể xác định đây không phải thủ đoạn của Mộ Dung Vân Sở? Vạn nhất bọn họ tới lại như cá trong chậu, tới lúc đó thật sự không thể tiếp tục chống đỡ.

"Chủ tử..."

Mạc Tầm lại gọi y một tiếng, lúc này đột nhiên nghe phía sau có tiếng bước chân tới gần. Hần quay đầu liền thấy Thượng Trang, lại thấy Phục Linh đứng sau nàng, liếc mắt nhìn hần.

Mạc Tầm cắn răng, thấy Thượng Trang lần nữa nâng bước đi tới, hần chỉ có thể buông lỏng tay Nguyên Chính Hoàn, lui sang bên cạnh.

Thượng Trang đến phía sau, thoáng chần chờ, rốt cuộc vẫn đưa tay xoa lưng y.

Thân thể nam tử rõ ràng run lên, quay đầu nhìn thấy là nàng, y miễn cưỡng cười cười, mới hỏi: "Sao không ở trên xe nghỉ ngơi? Trời đêm lạnh lẽo, trở về đi." Y cười thúc giục nàng.

Trong lòng Thượng Trang thật sự khó chịu, sắc mặt y rất khó coi, nội tâm hần cũng không mấy dễ chịu, nhưng y vẫn cố gắng tỏ vẻ không có chuyện gì xảy ra với nàng. Nàng không biết hiện tại bọn họ có phải rời xa Vũ Thành lắm không, mà nàng cũng không muốn hỏi.

"Ta đi ngủ rồi về nghỉ ngơi." Không hỏi y đã xảy ra chuyện gì, cũng không hỏi y đang gặp vấn đề khó khăn ra sao, nàng chỉ nói, "Bọn họ đều cần ngủ."

Thượng Trang chỉ biết, giờ phút này y là hi vọng của toàn bộ Lê Quốc.

Thoáng chần động, mười ngón tay của nam tử bao lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, y trầm giọng: "Ta, cần ngủ."

Nàng thật sự sẽ ở bên cạnh y sao?

A, đúng vậy, nàng là muối muối của y.

Nghĩ tới đây, lòng ngực lại bắt đầu đau đớn không thể chịu nổi.

Thân tình ràng buộc, gắn bó như vậy không phải thứ y muốn.

Chán nản buông tay nàng, y cười cười: "Có phải ta rất vô dụng không?" Y ấn nhẫn ở Tây Chu như vậy, lại không ngờ tới chiêu bọ ngựa bắt ve, chim sẻ núp phía sau!

Nghĩ tới, thật châm chọc.

Thượng Trang đột nhiên nghĩ tới binh biến lần này, nàng không dám nói bản thân nhìn thấy Nguyên Duật Phong, hoặc là bạo động này mở đầu cho một âm mưu kinh thiên động địa, bởi vì từ đầu tới cuối, cảm giác Nguyên Duật Phong cho nàng không phải như vậy.

Thượng Trang cắn môi, giờ phút này không biết phải nói gì.

Thật lâu sau, nam tử trước mặt mới xoay người, nhỏ giọng: "Trở về nghỉ ngơi đi, ta muốn một mình an tĩnh một chút." Dứt lời, cũng không nhìn nàng, y đã nâng bước đi về phía trước.

Thượng Trang động môi, lại phát hiện bản thân một câu cũng không nói nên lời. Nàng thoáng chần chờ, cuối cùng vẫn quyết định lặng lẽ đi theo y.

Nguyên Chính Hoàn chậm rãi mà đi, động tĩnh của doanh địa phía sau ngày càng nhỏ, bên tai lúc này chỉ có gió thổi qua lạnh tới thấu xương. Tại bãi đất trống trải thế này, mọi thứ xung quanh khiến người đều nhìn không được mà rợn tóc gáy.

Đi thật lâu mới bắt gặp một cây cỏ thụ.

Tiến lên, đứng một lúc, y mới ngồi xuống bên dưới, dựa lưng về phía Thượng Trang, giờ khắc này, y phảng phất như không có dũng khí qua y đầu. Nhiều năm như vậy, y vẫn luôn cho rằng chính mình là người rõ ràng minh mẫn, cuối cùng bản thân lại bị quấn lấy một suy nghĩ không thể rút ra, cứ thế mà thất bại.

Khóe miệng khẽ động, là cười khổ hay cảm xúc gì, có lẽ chính y cũng không nói rõ.

Toàn thân không chút thoải mái, cảm giác lại không rõ ràng, y chỉ lặng lẽ tựa vào thân cây.

Thượng Trang đứng phía sau rất lâu, mãi tới khi thân thể y không hề cử động, không khỏi cảm thấy kỳ quái, nàng liền tới gần, không ngờ phát hiện y đã thiếp đi.

Thượng Trang vội cởi áo choàng trên người xuống đắp lên cho y, đứng dậy định gọi Mạc Tầm, lại mơ hồ nhận ra gì đó khác thường. Đặt tay nắm lấy tay y, nàng mới phát hiện thân thể y lúc này rất nóng.

Vừa rồi y nắm tay nàng, nàng rõ ràng không phát hiện!

Là vì lần đó dầm mưa sao? Sao lại không thể Thanh phu nhân nhìn xem?

Nhìn gương mặt gầy gò tái nhợt của nam tử, nàng nghĩ, có lẽ là vì khúc mắc.

Tất cả, đều không thể trở về.

Sống mũi bắt đầu ề ề ẩm, hốc mắt có thứ gì đó rất muốn rơi ra. Y chẳng lẽ không biết bản thân đang khó chịu sao? Tại sao từ đầu tới cuối, một câu cũng không nói?

Thượng Trang động môi, trong lòng có loại cảm xúc vô cùng kỳ quái. Lúc này, nàng không nên đánh thức y. Y như vậy khiến nàng rất đau lòng. Trên lưng gánh vác quá nhiều, cho dù không ai tổn thương y, y vẫn muốn ôm lấy tất cả về mình.

Nàng không khuyên được, bởi vì trước mặt bọn họ, y luôn kiên cường, luôn dùng nụ cười đối diện với họ, lặng lẽ giấu đi tất cả đau đớn.

"Chú từ sao vậy?" Mạc Tầm cuối cùng cũng nhìn ra khác thường, vội đi tới hỏi.

Thượng Trang hoàn hồn, nói nhỏ: "Mạc Tầm, y sốt rồi."

Nghe vậy, Mạc Tầm liền cả kinh, phát sốt!

Chết tiệt, vậy mà hắn không phát hiện!

Vội vàng tới trước, ngồi xổm xuống, duỗi tay kiểm tra, Mạc Tầm nhíu mày, lập tức trở về tìm Thanh phu nhân.

Mới đi được vài bước, hắn lại nghe nam tử phía sau gọi: "Mạc Tầm"

Mạc Tầm vội dừng chân.

Nguyên Chính Hoàn đứng lên, ánh mắt dừng trên áo choàng trên người. Khẽ nhíu mày, y lấy xuống, khoác lên lại cho Thượng Trang: "Đừng kinh động tới sư phụ, ta chỉ là hơi khát."

Mạc Tầm nhíu mày, nghe Thượng Trang đáp: "Vội trở về uống nước thôi." Nàng biết, bệnh của y e rằng dù là thuốc hay kim châm cũng không thể chữa.

Y gạt đầu, nàng duỗi tay định dìu y, đã thấy y xoay người đi trước.

Thanh phu nhân đứng từ xa mà nhìn, không khỏi lắc đầu than.

Bùi Thiên Sùng đứng sau bà, trầm giọng: "Thật không rõ người làm đại phu thế nào, giết người không phải nghề chính của người, vậy thì thôi đi, nhưng... Người xem điện hạ lúc này!"

"Ta là đại phu, nhưng ta không chữa được tâm bệnh." Bà tận mắt nhìn y trưởng thành, sao có thể không đau lòng? Nhiều năm như vậy, những gì y phải gánh vác còn ít hay sao?

Hôm nay là chiến sự của Lê Quốc, còn cả Thượng Trang...

Tất cả đều là thể kích, một con người như y sao có thể lựa chọn?

Đưa tay chạm vào lọ thuốc dẫn dắt trong người, tình cổ trên người y còn chưa giải, đây mới là điều khiến bà lo lắng. Khi đó y nói cần thanh tịnh nên một mực cự tuyệt, như vậy hôm nay, sợ là càng không có khả năng. Nghĩ tới, Thanh phu nhân lại bắt đầu lo lắng.

Phục Linh đi lấy nước, từ lúc biết Nguyên Chính Hoàn là thái tử Lê Quốc, đối với y nàng luôn hận và mang thành kiến, nhưng nhìn y lúc này, nàng thật sự không thể ghét bỏ.

Đưa nước cho Thượng Trang, nàng bước xuống xe ngựa. Mạc Tầm ôm kiếm canh giữ bên ngoài, hai người nhìn nhau, bầu không khí bất giác trở nên xấu hổ.

Phục Linh nghĩ nghĩ, vẫn nhìn không được mà hỏi: "Hiện tại Vương gia định là làm thế nào?"

Mạc Tầm trừng mắt, trầm giọng: "Đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi? Không được gọi "Vương gia"!"

Phục Linh ngẩn người, lập tức phản bác: "Hung cái gì hả?"

Mạc Tầm nhất thời ghen hờn, hần vừa rồi... Rất hung sao?

Nhìn bộ dáng không sợ trời không đất của nha đầu trước mặt, Mạc Tầm tức giận nhưng chỉ nói: "Sau này không được để người khác nghe ngươi gọi như thế!" Nàng không biết giữ mồm miệng, ở trước mặt hần nói thì thôi, nếu để người khác nghe thấy, không biết sẽ phạt nàng thế nào.

Trong xe ngựa, Nguyên Chính Hoàn quả thật rất khát, một chén nước lớn cũng uống trọn.

Đột nhiên, y mở miệng: "Thượng Trang, nếu đuổi kịp, hần sẽ không gây bất lợi với muội."

Thượng Trang kinh hãi, không rõ vì sao đang êm đẹp y lại nói như vậy, vội tiếp lời: "Hần cũng sẽ không tổn hại ngài."

Khi đó Nguyên Duật Diệp đã đồng ý, cho dù có lẽ hần đã quên, nàng vẫn sẽ cầu tình.

Nguyên Chính Hoàn khẽ cười. Nguyên Duật Diệp sẽ không gây bất lợi cho nàng, nhưng với thân phận hôm nay, sợ rằng dù là hoàng đế Tây Chu, hần vẫn không thể bảo vệ nàng! Đoạn đường này, điều y lo lắng chỉ có nhiều đây.

"Ngài đừng nghĩ lung tung, nghỉ ngơi sớm đi, sáng mai còn lên đường." Thượng Trang nhỏ giọng, nắm chặt tay y.

Khóe môi khẽ cong lên, nam tử tựa vào nệm êm phía sau, qua nửa ngày, đột nhiên lại nói: "Rất khó chịu."

"Ta đi gọi Thanh phu nhân."

Y giữ chặt tay nàng, cười yếu ớt: "Muội cũng biết, sự phụ chữa không được."

Nữ tử giật mình, quay đầu nhìn y.

Y cười với nàng, nụ cười nhẹ nhàng như gió, điểm lệ như hoa.

Trái tim Thượng Trang khẽ động, nàng phảng phất nhớ lại lần đầu gặp y. Dưới ánh nắng tươi sáng, nụ cười như hoa.

Không tự chủ mà bắt đầu vui vẻ trở lại.

Tay y đột nhiên dùng sức kéo nàng qua.

Đầu vai truyền tới hơi thở dồn dập, nàng theo bản năng muốn đẩy ra, nhưng trong chớp mắt đó, thân thể lại cứng đờ.

Hơi thở nóng bỏng của y dừng trên người nàng như muốn in lên ấn ký thật sâu.

"Nếu đã không thích gọi ta là ca ca, vậy vĩnh viễn đừng gọi." Thanh âm của y rất nhẹ, phảng phất có loại cảm giác phiêu diêu, nhưng Thượng Trang nghe vào, mỗi câu mỗi chữ đều vô cùng nặng.

Bên ngoài khiếp sợ, nhưng nhiều hơn là đau lòng.

Hai tay buộc chặt, cảm giác nữ tử trong lòng cho y ngày càng chân thật. Không gọi ca, nàng cứ gọi là Vương gia đi.

Wương gia...

Y thật sự hi vọng, giờ phút này trong trái tim, y còn có thể giữ lại chút ảo tưởng xa vời này.

Cho dù biết rõ bản thân quá ngây thơ, buồn cười.

Nhưng, y vẫn ôm lấy hi vọng xa vời ấy.

Không tự chủ mà nhủ mi, y nghĩ, chính mình lúc này đã hối hận rồi. Khi biết thân phận của nàng, y không nên nói ra, như vậy, đau đớn này chỉ có mình y ném trái, nàng sẽ không cần cảm thấy khó xử. Lúc đó, ai cũng không biết thân phận của nàng, nàng vẫn là nữ tử Nguyên Duật Diệp sủng ái khi trước, là Đại tiểu thư An Lăng phủ mà thế nhân biết đến.

A, đáng chết mà cười, chỉ vì một lần ích kỷ, y đã tạo ra cục diện của ngày hôm nay.

Đội quân Tây Chu đuổi tới, y và nàng, ai cũng không thoát được.

Không, y thoáng lắc đầu.

Y không thể để nàng giống mình. Nàng chỉ cần không ở cùng y, chỉ cần không dùng thân phận công chúa Lê Quốc xuất hiện trước mặt Nguyên Duật Diệp, ai cũng không thể giết nàng. Nguyên Duật Diệp chắc chắn sẽ liều mạng che chở.

"Khi đó ta muốn đưa muội xuất cung, muội lại không đồng ý." Y trầm giọng.

Thượng Trang gạt mình, vội nói: "Đó là vì..."

"Không cần giải thích." Y cắt ngang lời nàng, "Là vì ta không thể cho muội cuộc sống muội muốn."

Cho dù dẫn nàng xuất cung, y cũng không thể buông bỏ Lê Quốc đã đợi y mười sáu năm. Đây là trách nhiệm y phải gánh trên vai, ai cũng không thay đổi được.

"Thượng Trang, kiếp sau chúng ta đừng làm huynh muội, được không?" Hai chữ đó vẫn là cấm kỵ trong lòng y, hiện tại nói ra, trái tim như thắt chặt, đau tới khiến y không thể thở nổi.

Thượng Trang chấn động, theo bản năng ngược mắt nhìn nam tử. Thấy sắc mặt y ngày càng tái nhợt, nàng cuối cùng cũng nhận không được mà khóc lên.

Y lại chậm rãi nở nụ cười, đây cứ coi như là ước định kiếp sau của bọn họ vậy.

Đưa tay điểm huyệt ngũ của nữ tử, y chăm chú nhìn thân hình yếu đuối kia, thật lâu không nói một lời.

Lấy ngọc bội trên người nữ tử xuống, y đeo lên cổ, coi như để y lưu giữ chút tưởng niệm này đi.

Đã từng có một người đến gần trái tim y, đã từng có một người khiến trái tim y đau đớn, đã từng có một người có thể khiến y không tiếc trả giá bằng tính mạng.

Đôi môi khẽ nhếch, y hít sâu một hơi, ngọc bội vẫn còn mang hơi ấm của nàng. Chăm chú nhìn nữ tử trong lòng, một khoảng khắc rất ngắn, y như cảm nhận được toàn bộ ôn hòa của đất trời.

Trời sáng, y mới ra khỏi xe ngựa, trong tay vẫn còn ôm nữ tử đang say giấc.

Mạc Tầm kinh hãi, mà Phục Linh vội vàng chạy tới, bật thốt lên hỏi: "Vương gia, tiểu thư làm sao vậy?"

Mạc Tầm nhướng mày, nha đầu này vẫn không chịu ghi nhớ lời hấn.

Nguyên Chính Hoàn không nói gì, chỉ nâng bước đi về phía trước, xuyên qua con đường lớn này, tìm một gốc cây cổ thụ, y cẩn thận khom người đặt nữ tử xuống. Phục Linh nhanh chóng cúi người cầm tay Thượng Trang, gọi: "Tiểu thư, tiểu..."

"Chủ tử!" Lúc này, Mạc Tầm mở to hai mắt nhìn Phục Linh mang theo kinh ngạc chạy xuống, vội vàng chạy tới phía trước.

Nguyên Chính Hoàn xoay người, thân nhiên nói: "Mạc Tầm, truyền lệnh xuống, nhờ trại!"

"Chủ..." Nam tử bên cạnh đã rời đi, Mạc Tầm động môi. Nhờ trại? Như vậy còn các nàng thì sao?

.....

Rất nhiều ngày ánh mặt trời không xuất hiện, hôm nay rốt cuộc cũng xuyên qua tầng mây chiếu xuống.

Thượng Trang mơ màng nghe tiếng gọi của Phục Linh, chậm rãi mở mắt liền thấy trời xanh mây trắng trên đầu. Một cái chớp mắt, nàng lập tức có phản ứng, vội vàng ngồi dậy, mới phát hiện nơi này trống trơn, ngoại trừ nàng và Phục Linh.

Chỉ nghĩ bản thân nhìn lâu, nàng cắn chặt đôi môi, rất đau, nhưng cảnh sắc trước mặt vẫn không hề thay đổi.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Nàng đứng lên.

Phục Linh lắc đầu: "Nô tỳ cũng không biết, lúc nô tỳ tỉnh lại đã là như thế này."

Xung quanh vẫn còn dấu vết của doanh trại, xem ra, các nàng vẫn ở đó, chỉ là Nguyên Chính Hoàn rời đi, không dẫn theo các nàng.

Không có xe, không có ngựa, bên cạnh chỉ có một túi lương thực và một bình nước.

Sắc mặt Thượng Trang tái nhợt, y đây là nói với họ đừng đuổi theo y.

Nước mắt chậm rãi rơi ra, nàng làm sao không hiểu khổ tâm của y? Cho dù đã làm gì tội tề, y vẫn sẽ cân nhắc tới nàng.

Như vậy còn nàng?

Nên đuổi theo sao?

"Tiểu thư..." Nhìn nàng lúc này, Phục Linh không khỏi hoảng sợ, chỉ chăm chú giữ chặt tay nàng.

Đêm đó ở trong xe ngựa, y nói với nàng nhiều như vậy, nàng lại một chút cảnh giác cũng không có.

Đưa tay xoa lồng ngực, nàng mới phát hiện, thứ duy nhất có thể chứng minh thân phận của nàng cũng biến mất.

Thân thể nhận không được mà loạn choạng, điều y có thể làm cho nàng chính là, trong vòng một đêm, lần nữa để nàng trở về làm Nghệ Thượng Trang.

"Tiểu thư!" Phục Linh đỡ lấy nàng, vội hỏi, "Tiểu thư sao vậy?" Cuống quýt bắt mạch cho nàng, nha đầu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Thượng Trang hoàn hồn, định mở miệng, chợt nghe tiếng vó ngựa từ phía sau truyền tới. Hai người kinh hãi, quay đầu nhìn, Phục Linh liền vui vẻ gọi: "Thiếu gia!"

Thấy rõ hai người trước mặt, An Lăng Tễ chấn động, vội giục ngựa tiến lên, nhảy xuống, kinh ngạc hỏi: "Sao hai người lại ở đây?" Các nàng không phải nên ở cùng Nguyên Chính Hoàn sao?

Thấy hấn vẫn bình an vô sự, Thượng Trang mới yên lòng, nàng không đáp, chỉ nhủu mày hỏi: "Sao lại tới đây?" Nếu đã không có việc gì, hấn nên trở về quản doanh Tây Chu, không phải sao?

Nghe vậy, sắc mặt An Lăng Tễ trầm xuống: "Người đó xảy ra chuyện rồi!"

"Ai?" Mồ miệng hỏi, nàng thật sự không biết người An Lăng Tễ nói là "nàng ấy" hay "hắn".

"Vu Nhi!"

Thượng Trang cả kinh, vội hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?" Không phải Nguyên Chính Hoàn đã phái người đưa nàng ấy hồi kinh rồi sao? Rốt cuộc là ai lại muốn nhắm vào An Lăng Vu?

Hai tay nắm chặt thành đấm, hắn trầm giọng: "Người ta phái đi tiếp ứng không đón được muội ấy, ngược lại chỉ phát hiện thi thể của thị vệ Lê Quốc."

Thượng Trang "A" một tiếng, vội nói: "Không thể là Vương gia làm." Nguyên Chính Hoàn không phải người như thế!

"Ta biết!"

"Vậy huynh..."

An Lăng Tễ đột nhiên nhỏ giọng: "Hoàng Thượng đã đi ngang."

Thượng Trang mở to hai mắt, ý hắn là gì? Không lẽ là Nguyên Duật Diệp?

Còn đang cảm thấy khó hiểu mà suy nghĩ miên man, An Lăng Tễ đã leo lên lưng ngựa. Nàng vội vàng giữ chặt cương ngựa, ngẩng đầu nhìn hắn: "Ca, dẫn muội theo với." An Lăng Tễ có chuyện gạt nàng, nàng nhìn ra được!

Trước đó đã xảy ra chuyện gì, nàng không biết, hiện tại nàng bắt buộc phải đi xem. Hắn không cự tuyệt, đưa tay kéo nàng lên ngựa.

Phục Linh vội hỏi: "Vậy nô tỳ phải làm sao đây?" Chỉ có một con ngựa, cần bàn không thể ngồi ba người.

An Lăng Tễ nhìn nàng ấy, chỉ đề lại một câu: "Quay về Vũ Thành đợi đi." Nơi đó hiện tại đã thuộc về Tây Chu, Phục Linh tới sẽ không gặp nguy hiểm.

Phục Linh còn muốn nói tiếp, lại thấy người trước mặt vung roi, hét lớn, con ngựa lập tức lao đi.

Thượng Trang theo bản năng quay đầu nhìn Phục Linh, cần môi, không nói lời nào.

Con ngựa chạy được một đoạn, An Lăng Tễ đột nhiên hỏi: "Ai đã ở Vũ Thành ngày đó?" Cho dù hắn không gặp được người nhưng lại có cảm giác, sự thật không như những gì diễn ra trước mắt.

Thượng Trang lúc này mới hoàn hồn, lắc đầu: "Muội bị đánh ngất đi, lúc tỉnh dậy đã ở bên ngoài rồi." Về chuyện của Nguyên Duật Phong, một chữ nàng cũng sẽ không nói.

An Lăng Tễ chỉ nhú mày, không hỏi tiếp.

Ngược lại là Thượng Trang lo lắng hỏi: "Vết thương trên người thế nào?"

"Không sao, không cần lo lắng cho ta."

Thượng Trang "Ừ" một tiếng, tiếp tục hỏi: "Hoàng Thượng... Hoàng Thượng vẫn tốt chứ?" Lúc rời đi, nàng chỉ thấy hắn ngã vào người Mộ Dung Vân Sở, tới giờ phút này vẫn chưa gặp lại.

An Lăng Tễ cúi người nhìn nữ tử trong lòng, trầm giọng: "Ta chưa về quân doanh, có điều bên phía Hoàng Thượng, muội không cần phải lo lắng." Bên cạnh có nhiều người như vậy, Nguyên Duật Diệp tất nhiên không sao.

Thượng Trang lúc này mới yên lòng, tựa vào lòng hắn, con ngựa cứ thế mà lao về phía trước. Trái tim như chậm rãi thắt chặt, phía trước không biết lại có điều gì đang chờ nàng.

.....

"Hoàng Thượng." Trong xe ngựa, Trương công công cầm khăn giúp hắn lau mồ hôi, nhỏ giọng: "Dương tướng quân đã dẫn người đuổi theo, ngài không cần... Không cần như thế."

Nguyên Duật Diệp lạnh lùng nhìn gã, nghiến răng: "Ai cũng không được hạ lệnh nghỉ ngơi!" Hắn sao có thể không đuổi theo? Vu Nhi vẫn còn ở phía trước!

Nếu hắn không đi, nàng sẽ như thế nào, hắn thật không dám nghĩ tới.

Mấy ngày nay, đêm nào hắn cũng không thể say giấc, mỗi lần tỉnh dậy đều nghĩ tới nàng.

Có một lần trong mộng, hắn hình như nghe toàn quân tướng sĩ hô: "Giết à! Giết chết công chúa Lê Quốc!"

Hắn lập tức bừng tỉnh, cả người đầy mồ hôi.

"Hoàng Thượng." Thấy sắc mặt hắn tái nhợt, Trương công công lo lắng gọi một tiếng, sợ hắn không thể kiên trì.

Xe ngựa chậm rãi lên đường, Nguyên Duật Diệp nhắc màn xe, liền thấy Mộ Dung Vân

Hít một hơi thật sâu, hắn trầm giọng: "Thưa Tướng, truyền khẩu dụ của trẫm, tăng tốc đi về phía trước." Một khắc hắn cũng không thể chờ.

Mộ Dung Vân Sở quay đầu, xuyên qua màn che nhìn người bên trong, đáp: "Hoàng Thượng không cần nóng vội, Dương tướng quân ở Dương Thành có thể bao vây chúng." Hắn hi vọng Nguyên Duật Diệp giữ lại khí lực, tới lúc đó đối đầu với Nguyên Chính Hoàn. Bằng không đoạn đường này cứ liều mạng tiến lên, sợ rằng không thể kiên trì lâu.

Nguyên Duật Diệp trừng mắt nhìn Mộ Dung Vân Sở, nội tâm dần hòa hoãn lại. Nói như vậy, Dương Thành cũng có người của hắn.

"Khụ khụ." Nguyên Duật Diệp nhìn không được mà ho khan, Trương công công vội đỡ lấy hắn, dịu dàng tựa vào ngực phía sau, định mở miệng lại không biết nên khuyên thế nào. Đợi bình phục, hắn lại lên tiếng, "Y không phải kẻ ngốc."

Mặc dù Dương Thành lúc này không có bất kỳ động tĩnh nào, nhưng Nguyên Chính Hoàn chắc chắn sẽ không tới, chẳng lẽ y không sợ lần nữa xảy ra chuyện sao?

Mộ Dung Vân Sở nói chuyện chắc chắn: "Ngoại trừ Dương Thành, y không còn con đường thứ hai để y. Xung quanh chỉ còn hai con đường khác dẫn tới Thông Lĩnh Thành và Kiều Phụ Thành, nhưng hai tòa thành kia đã bạo động. Y có thể lựa chọn không vào trong, nhưng người của thần sẽ ở bên ngoài trông chừng chúng."

Cái ngày Nguyên Chính Hoàn rời kinh, hắn phái người chặn đường nhưng không hề đuổi về hướng Thực Quận, ngược lại chạy tới mười hai tòa thành Tây Nam, vì vậy lần này, hắn đã nắm chắc thắng lợi. Ngoài ý muốn duy nhất chỉ có thể coi là Thượng Trang, a, có điều hiện tại cũng không tính là trở ngại nữa.

Người trong xe cuối cùng cũng bật cười: "Tây Chu có Thừa Tướng, quả thật là phúc khí."

Ánh mắt Mộ Dung Vân Sở như đóng băng, không nói gì thêm.

Nguyên Duật Diệp hít một hơi thật sâu, nhắm hai mắt lại. Mộ Dung Vân Sở gan dạ sáng suốt, là người có mưu lược, thật sự khiến hắn bội phục.

Chỉ tiếc Mộ Dung Vân Sở là phúc của Tây Chu, không phải của hắn.

Bọn họ đang độ sức với Nguyên Chính Hoàn, hắn và Mộ Dung Vân Sở cũng đang độ sức.

Trận chiến này chưa tới cuối cùng, ai cũng không biết kẻ nào mới thật sự là người chiến thắng.

Chẳng biết tại sao, Nguyên Duật Diệp lại nhớ tới Mộ Dung Vân Khương ở hoàng cung xa xôi, Hoàng Hậu của hắn.

Đã vô số lần hắn từng hỏi, nàng ở trong lòng Mộ Dung Vân Sở rốt cuộc nặng bao nhiêu? Tình cảm đó có ngang bằng long ý kia không?

A, bắt đắ dĩ mà lắ dầu, tuy rằng rất muốn biết nhưng hắn lại không thể dùng nữ nhân đi uy hiếp Mộ Dung Vân Sở.

Phụ hoàng đã dám giao giang sơn cho hắn, đó là tín nhiệm, hắn sao có thể cô phụ chờ mong của phụ hoàng?

Đội ngũ đi được khoảng một canh giờ, phía sau có người tới. Nguyên Duật Diệp đưa người ra ngoài, nhú mằ hỏi: "Ai?"

Mộ Dung Vân Sở lại cười nói: "Hoàng Thượng, thần không sợ Tiêu Dự bất bại."

Nguyên Duật Diệp nghi hoặc nhìn hắn, nhưng hắn lúc này đã quay mặt đi.

Đúng như Mộ Dung Vân Sở nói, Dương Thành Phong thuận lợi căn người Lê Quốc ở Dương Thành.

Binh lực ở Dương Thành không nhiều, chỉ là muốn đột phá cũng phải cần thời gian.

Sắc mặt Bùi Nguyên Sùng ngưng trọng, ông ta dường như nhớ lại hoàng cung Lê Quốc mười sáu năm trước, cũng như lần này, ông ta hộ tống Thái Tử rời đi. Mười sáu năm sau, lịch sử tái diễn.

Ông ta nghĩ, sứ mạng của mình cuối cùng chỉ là như vậy.

Phái trông coi tiền tuyến, không để đại quân Tây Chu đánh vào, đồng thời phái một đội nhân mã khác phá vòng vây. Bùi Thiên Sùng trầm giọng: "Mạc Tầm, đưa điện hạ đi!"

Ba bên đang giằng co một chỗ, cục diện vô cùng hỗn loạn. Mạc Tầm dẫn Nguyên Chính Hoàn đi, y lại đột nhiên quay đầu: "Sư phụ..."

Thanh phu nhân nhìn y, thoáng chần chờ, không tiến lên. Bà quay đầu nhìn Bùi Thiên Sùng, có lẽ bà nên đa tạ y và Nguyên Duật Diệp, nhờ bọn họ, bà mới thấy lại tình cảm của nhân gian.

Thanh phu nhân tự nói với lòng, tuy không vĩ đại, nhưng lúc này, bà sẽ không rời đi.

"Mạc Tầm, ta không đi!"

Y không muốn đi, đi rồi thì có thể thế nào?

Y sợ nhất nghe phải câu "Núi xanh vẫn còn lo gì không có củi đốt", bởi vì nếu thật sự như vậy, nhân sinh của y sẽ lặp lại lần nữa. Y không sợ chết, nhưng tất cả sẽ lại trở về.

Y không sợ thất bại, nhưng sợ quay đầu.

Bởi vì khi quay đầu, y không biết phải dùng mặt mũi gì để đối mặt với tất cả.

Hoặc là, y sẽ phải đối mặt với thân muội muội mà y đã dùng tình cảm cả đời để yêu.

Dương Thành không phải nơi bọn họ có thể lui về, ngay từ đầu y đã biết, nhưng tất cả đều đã không kịp nữa rồi.

Y không có lựa chọn, chỉ có thể tiến lên.

Y đã có lỗi với quá nhiều người, phụ hoàng và mẫu hậu, Bùi tướng quân và sư phụ, còn cả vô số con dân Lê Quốc đặt kỳ vọng vào y.

Y chỉ có một mình, từ lúc còn là hài tử cho đến hiện tại.

Y mệt mỏi rồi, nhưng đã không còn cơ hội, cũng không thể.

"Chủ tử!" Mạc Tầm nhú mằ, những gì y đang băn khoăn, hắn đều biết. Nhưng dù gánh vác nhiều trách nhiệm thế nào, đối với hắn, y không phải thái tử Lê Quốc, chỉ là chủ tử, là đệ đệ của hắn. Bảo vệ y nhiều năm như vậy, nó dường như đã trở thành một loại bản năng.

Nguyên Duật Diệp tới, người Lê Quốc đã từ hậu phương Dương Thành đột phá một lỗ nhỏ. Hắn biết, có rất ít người rút lui theo cách này.

Dẫn người theo, hắn muốn tự mình truy kích.

Nơi có Nguyên Chính Hoàn, tất nhiên có Vu Nhi của hắn.

Trương công công còn chưa mở miệng, hần đã ra ngoài, leo lên lưng ngựa, lao về phía trước.

"Hoàng Thượng!"

Mộ Dung Vân Sở không chút hoang mang giục ngựa theo sau.

Thời điểm An Lăng Tễ cùng Thượng Trang tới, từ xa đã nghe tới tiếng chém giết. Đây là lần đầu tiên Thượng Trang tận mắt nhìn thấy chiến tranh, cả kinh không thể kiềm chế.

Người ngã xuống, tre già măng mọc, không ngừng có binh sĩ tiến lên, gươm đao giờ kiếm, khắp nơi đầy máu.

Thân thể nàng run lên, An Lăng Tễ nhìn một cái, nhanh chóng cho ngựa đi vào đường nhỏ. Hần đã trông thấy Nguyên Duật Diệp và Mộ Dung Vân Sở!

Mạc Tầm ép buộc dẫn Nguyên Chính Hoàn rút lui, hần biết phía trước là vách núi, chỉ có một cây cầu bắc ngang. Chỉ cần qua cầu, chém đứt dây thừng kia, bọn họ liền có thể tốc hành trở về Lê Quốc.

Nhưng nhìn tình cảnh trước mặt, mọi người đều theo bản năng hít ngậm khí lạnh.

Bởi vì cây cầu bọn họ cần đi qua đã bị cắt đứt.

Sau lưng truyền tới tiếng vó ngựa.

Tốc độ thật nhanh, truy binh đã tới!

Nguyên Chính Hoàn theo bản năng đưa mắt nhìn, thân ảnh quen thuộc liền đập vào mắt.

Mộ Dung Vân Sở lên tiếng: "Công chúa Lê Quốc ở đây, Thái Tử cần gì phải vội vã như vậy?" Dứt lời, hần đưa tay chỉ xe ngựa phía sau.

Nguyên Chính Hoàn cả kinh, Nguyên Duật Diệp cũng chấn động, ánh mắt theo phương hướng ngón tay nhìn lại.

Trên đường nhỏ, thân thể An Lăng Tễ cứng đờ, Thượng Trang định mở miệng đã bị hần nhanh chóng cản lại.

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 21: Thời điểm tình cảm sâu đậm, trời long đất lở

Thượng Trang mở lớn hai mắt, lại nghe An Lăng Tễ nhỏ giọng kêu nàng dừng lên tiếng.

Nguyên Duật Diệp nhảy xuống ngựa, chạy nhanh tới, nhắc mạnh mấn xe lên, bên trong lộ ra gương mặt lo lắng của An Lăng Vu khiến hần không khỏi sững sờ. Vừa rồi Mộ Dung Vân Sở nói công chúa Lê Quốc ở trong xe ngựa, hần còn tưởng... là Vu Nhi!

Xuyên qua khe hẹp, Nguyên Chính Hoàn cũng nhìn thấy nữ tử trong xe ngựa, bật thốt lên gọi: "Trang Nhi!" Y không phải đã phái người hộ tống nàng hồi kinh rồi sao? Sao nàng còn xuất hiện ở đây?

An Lăng Vu theo tiếng mà đưa mắt nhìn, thấy Nguyên Chính Hoàn cách đó không xa liền vui vẻ muốn xảy xuống xe ngựa chạy tới, ai ngờ Mộ Dung Vân Sở lại thuận tay rút trường kiếm thị vệ mang bên người kẻ ngang cổ nàng ta.

"Thế nào?" Lúc này Mộ Dung Vân Sở mới biết thì ra nữ tử tên Diệc Trang này lại là An Lăng Vu.

An Lăng Thuần bảo vệ "nữ nhi" này rất khắt, ngay cả người ngoài cũng không biết dung mạo của nàng ta.

An Lăng Vu sợ hãi tới sắc mặt trắng bệch, cuống quýt dừng bước.

Thị vệ Lê Quốc cũng đã rút kiếm bảo vệ phía trước Nguyên Chính Hoàn, Nguyên Duật Diệp vì thuận tiện truy kích mà không dẫn theo nhiều người, hiện tại muốn phá vòng vây không phải không có hi vọng.

Mạc Tầm cười lạnh: "Thừa Tướng chắc là đặc ý tới hồ đồ rồi, ngài cho rằng ai cũng có thể trở thành công chúa Lê Quốc của chúng ta sao?" Hần biết trong lòng chủ tử luôn áy náy với An Lăng Vu, nhưng áy náy không có nghĩa là hần sẽ bỏ mặc chủ tử, vì nàng ta mà lao vào nguy hiểm.

Nguyên Chính Hoàn vẫn nhìn chằm chằm An Lăng Vu, trầm giọng: "Người muốn thế nào?"

Nguyên Duật Diệp xoay người, thấy Mộ Dung Vân Sở đã từ lưng ngựa nhảy xuống, khẽ cười: "Sao hả? Xem ra người vẫn chưa tin thân phận của nàng ta?"

"Thừa Tướng..."

Nguyên Duật Diệp tiến lên một bước, lại thấy hần quay đầu nhìn mình, thấp giọng: "Hoàng Thượng, trò hay sắp bắt đầu rồi, thần chắc chắn sẽ khiến ngài chấn động."

Kỳ thật, nhiều đây đã khiến Nguyên Duật Diệp chấn động, hần cho rằng Thượng Trang sẽ ở cùng Nguyên Chính Hoàn, lại không ngờ, sự thật không phải như thế.

Có điều, không ở cùng, hần ngược lại yên tâm. Là Nguyên Chính Hoàn thả nàng đi rồi sao?

Thượng Trang nấp trong chỗ tối mở lớn hai mắt, giờ phút này không cần An Lăng Tễ nhắc nhở, nàng cũng kinh ngạc tới một câu cũng nói không nên lời.

Sợ run nửa ngày, nàng bỗng nhiên quay đầu nhìn An Lăng Tễ bên cạnh.

Ánh mắt hắn có chút lập lờ, chỉ ôm nàng xuống ngựa, lên vào bụi cỏ.

"Thả nàng ra! Nàng là người vô tội!" Nguyên Chính Hoàn tiến lên một bước.

Mạc Tầm vẫn bày ra bộ dáng tức giận, hắn là cảm thấy Mộ Dung Vân Sở đang vũ nhục chủ tử nhà mình. Tùy tiện kéo một người tới nói là công chúa Lê Quốc, nếu nàng ta thật sự là công chúa, chủ tử sao có thể như vậy?

Nghĩ tới chuyện của Thượng Trang và chủ tử, hắn liền hận không thể giết sạch mọi người ở đây.

Nụ cười trên mặt Mộ Dung Vân Sở chưa từng biến mất, hắn biết bọn họ đều không tin. Kỳ thật, một khối ngọc bội có thể nói được gì? Hắn quay đầu nháy mắt, lập tức có thị vệ đuổi tay kéo một người khác trong xe ngựa ra.

Thượng Trang cả kinh, thiếu chút bật thốt thành tiếng, Tàn ma ma!

Mọi người đều khó hiểu nhìn phụ nhân bị thị vệ kéo ra, chỉ có một mình Nguyên Chính Hoàn chấn động. Y nhận ra bà ta, y nhận ra!

Đó là ma ma của muội muội!

"Liễu ma ma!"

Tuy đã cách biệt mười sáu năm nhưng chỉ nhìn một cái y lập tức có thể nhận ra. Bước chân có chút loạn choạng, Mạc Tầm cả kinh vội đỡ lấy y, lại thấy y lắc đầu, bật cười.

Bọn họ từng gặp nhau!

Nhưng khi đó, mắt y lại không thể nhìn thấy!

Nếu không... Nếu không y sớm đã biết rõ việc này...

Nghe có người gọi mình một tiếng "Liễu ma ma", phụ nhân vừa bước ra cũng giật mình.

"Chủ tử!" Mạc Tầm cắn răng, lớn tiếng, "Nghe lệnh của ta, bảo vệ điện hạ, xong ra!"

Mọi người nhận lệnh, vừa định động thủ lại nghe Nguyên Chính Hoàn lạnh lùng lên tiếng: "Không ai được nhúc nhích!" Ánh mắt vẫn nhìn An Lăng Vu, sắc mặt y trắng bệch.

Mạc Tầm bị bộ dáng của y dọa sợ, ánh mắt cũng theo đó mà nhìn An Lăng Vu. Trường kiếm trong tay bỗng siết chặt, không, điều này sao có thể?

Mộ Dung Vân Sở kéo An Lăng Vu đi về phía trước, lại nhìn Liễu ma ma, cười đắc ý: "Xem ra không cần giới thiệu, ngài vẫn nhận ra bà ta đúng không?"

Thời điểm bước xuống xe ngựa, nhận ra y phục của thị vệ Lê Quốc, Liễu ma ma đã chú ý tới Nguyên Chính Hoàn, đợi nhìn rõ y, đáy lòng liền run lên.

Thì ra là y!

Liễu ma ma run rẩy, chỉ biết quỳ xuống, nức nở: "Điện hạ!" Bà thật đáng chết, tại sao không sớm nhận ra y?

Khi đó gặp nhau, bà không biết y là Hoàn Vương, cũng không biết y là thái tử Lê Quốc.

Sắc mặt Nguyên Chính Hoàn trắng bệch, chỉ hỏi một câu: "Ai là muội muội của ta?" Kỳ thật y đã rõ ràng, không phải sao?

Liễu ma ma nuốt nước bọt, nói không ra lời, chỉ ngược mắt nhìn An Lăng Vu.

Phảng phất một cái nhìn tựa như biến thành khí lực to lớn chạm tới trái tim rất nhiều người ở đây.

An Lăng Vu chỉ cho rằng bản thân nghe lầm, giờ phút này, phảng phất như không sợ trường kiếm đang kề trên cổ, nàng ta đi về phía Liễu ma ma một bước, cau mày lạnh giọng: "Tàn ma ma, bà già nên hồ đồ rồi sao? Bà có biết mình đang làm gì không?"

Liễu ma ma trầm mặc, bà sao có thể không biết bản thân đang làm gì? Năm đó, bà tự tay ôm công chúa chạy khỏi hoàng cung Lê Quốc, cũng là chính bà tự mình ôm công chúa vào quốc thổ Tây Chu, tới tìm An Lăng lão gia.

An Lăng Tễ nắm tay Thượng Trang, nhỏ giọng: "Năm đó vì mẫu phi của Lãnh Hương công chúa, An Lăng gia tộc bị người ta chà đạp dưới chân, mà cha bởi vì chỉ là nhánh nhỏ của gia tộc nên mới không gặp chuyện. Bốn năm trước vì chuyện của Lãnh Hương công chúa, Tiên Hoàng lại có thêm thành kiến với An Lăng gia. Cha là người vốn không thích quan trường, cái nơi như đầm rồng hang hổ. Hai mươi năm trước, cha từng chu du nước khác, một lần gặp nguy hiểm, vừa lúc được người ta cứu giúp, cha vì biết ơn mà để lại một miếng ngọc bội, thế rằng đời này chắc chắn sẽ báo đáp. Cha là không ngờ, người nọ lại là hoàng đế Lê Quốc." Thời điểm nói chuyện, An Lăng Tễ đưa mắt nhìn An Lăng Vu.

Liễu ma ma bật khóc, cuối cùng cũng mở miệng: "Công chúa, năm đó trước khi Hoàng Hậu truyền triệu, nô tỳ nhận được khẩu dụ của bệ hạ phải cầm ngọc bội tới kinh thành Tây Chu tìm một người tên An Lăng Thuần, nói ông ta có thể bảo vệ công chúa và thái tử." Cha là không ngờ, lúc bà ta ôm công chúa rời đi, người hộ tống thái tử lại lạc đường, mà thị vệ bảo vệ công chúa lúc lao ra cửa cung đã lần lượt hi sinh. Không còn cách nào khác, bà đành phải tìm cách cải trang, lẫn vào Tây Chu, "An Lăng lão gia nhớ ân tình của bệ hạ, vì cứu công chúa mà không tiếc dùng nữ nhi của mình thay thế!"

Năm đó, sau khi thái tử và công chúa Lê Quốc mất tích, tiên hoàng Tây Chu từng phái người đi tìm kiếm khắp nơi, một phụ nhân như bà ôm theo hài tử, mục tiêu kỳ thật không nhỏ, đúng lúc ấy nữ của An Lăng lão gia bằng tuổi với công chúa, hay yếu đuối bệnh tật.

An Lăng lão gia liền lấy đùa hài tử đi gặp thân y mà vùng trộm thay thế. Ông ta còn nói dối rằng Tàn ma ma thật sự chăm sóc nữ nhi không chu toàn, đại phu nói thiếu chút nữ nhi mất mạng, cố ý bắt phụ nhân sa thải bà ta, sau đó để Liễu ma ma thay thế vị trí. Ông ta nói có cao nhân dặn dò âm khí trong phủ quá nặng, thay người nhưng không được đổi tên, vì thế liền gọi Liễu ma ma là "Tàn ma ma".

Mà nữ nhi yếu đuối kia, qua nửa năm lý kỳ khỏe mạnh trở lại.

Liễu ma ma là vú nuôi của công chúa, biết rõ mẫu tính trời sinh của nữ nhân, vì thế bà đương nhiên có cách khiến phụ nhân không phát hiện việc nữ nhi bị trao đổi.

Quả nhiên, phụ nhân không biết gì cả, đối với tiểu thư hết mực thương yêu.

Nghĩ tới đây, hai vai Liễu ma ma càng thêm run rẩy, nhin không được mà bật khóc thành tiếng. Vì mạng sống của công chúa, bà thật có lỗi với An Lăng gia!

Có một việc bà không nói, ai cũng không dám kể.

Đó là thời điểm rời khỏi hoàng cung Lê Quốc, Hoàng Hậu nhét vào bí tất của công chúa hai miếng ngọc bội, mà ngọc bội tượng trưng cho hoàng thất Lê Quốc đó đã bị bà trộm giấu trên người An Lăng tiểu thư! Vì sao chứ, đương nhiên là sợ tương lai nếu có người phát hiện thì bọn họ sẽ cho rằng nàng là công chúa Lê Quốc, như vậy, công chúa sẽ tránh được bị người ta truy sát.

Bà chịu ân của bệ hạ và Hoàng Hậu nương nương, cho nên mọi chuyện bà đều phải đặt an nguy của công chúa lên hàng đầu.

An Lăng lão gia chính trực như vậy, mà bà lại ở sau lưng làm chuyện khiến người ta khinh thường, kỳ thật trong lòng bà vô cùng áy náy. Đã vô số lần bà muốn bù đắp tổn thất cho An Lăng tiểu thư, nhưng bà rất rõ ràng, nếu công chúa không gặp chuyện, bà không thể đi gặp An Lăng tiểu thư. Điều bà có thể làm chính là tận tâm hầu hạ An Lăng lão gia và phu nhân, còn cả An Lăng thiếu gia.

Câu tiếp theo tuy bà ta không nói nhưng thông minh như Nguyễn Chính Hoàn, y đương nhiên có thể đoán được.

Mạc Tầm cũng vô cùng chấn động, hần vội đỡ lấy Nguyễn Chính Hoàn, sợ y không kiên trì được mà ngã xuống.

Cánh môi Thượng Trang run rẩy, bên tai hết lần này tới lần khác vang vọng câu nói của Liễu ma ma: An Lăng lão gia ghi nhớ ân tình của bệ hạ, vì cứu công chúa, ông ấy không tiếc dùng nữ nhi của mình trao đổi...

Ý nghĩa bên trong còn không rõ sao?

An Lăng Tễ nắm chặt tay nàng, thấp giọng: "Muội mới là muội muội của ta, muội mới là An Lăng Vu!"

Hần nói rất chậm, mà Thượng Trang lúc này sớm đã không kìm được nước mắt. Qua nửa ngày, nàng mới chậm rãi lắc đầu, không, không đâu, không thể như vậy!

Người mà nàng gọi là "lão gia" hơn mười năm thế mà là phụ thân của nàng!

A, ông ấy còn tự tay đẩy nàng vào cung, còn...

Cả người không tự chủ mà run rẩy, nàng không muốn tin đây là sự thật!

An Lăng Tễ đau lòng mà ôm lấy nàng, hần biết nàng không muốn tin, cũng không thể chấp nhận, chỉ là chuyện này hần đã che giấu quá lâu, kỳ thật hần nên sớm nói cho nàng biết nàng là ai.

Cẩn trọng, An Lăng Tễ nhỏ giọng: "Lúc biết chuyện nghĩa phụ nghĩa mẫu của muội bị giết, cha rất khiếp sợ, cha cũng không biết tin tức đã lọt ra ngoài thế nào."

Thượng Trang trốn trong lòng hần mà run rẩy, nàng nghĩ, nàng biết là vì sao rồi.

Vì hai miếng ngọc bội Lê Quốc kia!

"Cha lập tức phái người đi tìm muội, về sau mới biết muội không sao. Nhưng cha sợ sự tình lại có biến, vì thế mới không dám lập tức đưa muội về nhà, mãi tới khi chuyện đó lắng xuống, cha mới tìm cách cho người đưa muội về phủ, nhưng chỉ có thể..." Hần cẩn trọng, "Chỉ có thể để muội làm một nha đầu."

Nước mắt đã lăn xuống mà, nàng run rẩy mở miệng: "Như vậy khi đó có nhìn thấy muội muội của muội không?" Bọn họ đã đi tìm nàng, tất nhiên sẽ chú ý tới Linh Khuyết bị thất lạc kia, không phải sao?

Nhưng vì sao lại không có ai nhắc tới muội ấy, vì sao?

Nếu khi đó bọn họ có thể nói cho nàng biết muội muội đã đi đâu, nàng và Linh Khuyết sao có thể đi tới bước đường này?

An Lăng Tễ chấn động lắc đầu. Việc này hần cũng không biết, hần là sau khi Thượng Trang vào phủ một năm, trong sinh nhật của muội muội, cha uống say, nói sáng bị hần nghe thấy.

Cha cũng rất áy náy vì sinh nhật của nàng lại phải đi tổ chức cho người khác.

Hần truy hỏi, cha mới chịu kể rõ đầu đuôi ngọn ngành. Khi ấy, Thượng Trang tuy là một nha đầu vui vẻ nhưng hần sao có thể đồng ý nhìn muội muội của mình làm một nha hoàn? Tuy cha đã cố gắng sắp xếp cho muội ấy cuộc sống nhẹ nhàng nhất, nhưng hần vẫn không thể chịu được!

Cha mẹ đều yêu thương người không phải nữ nhi của mình, mà muội muội hần lại phải làm một nha đầu ăn nói khép nép, con tức này, hần đương nhiên muốn nuốt không trôi!

Nếu cha đã muốn báo ân, hần không có quyền ngăn cản, hần chỉ hi vọng cha có thể thu nhận Thượng Trang làm nghĩa nữ, như vậy nàng có thể làm An Lăng tiểu thư, mà hần cũng có thể sung ái nàng.

Không ngờ, cha lập tức từ chối, mà nương lại dùng lý do một nha đầu làm sao xứng làm An Lăng tiểu thư mà cự tuyệt. Khi đó, nương một mực cho mình là đúng, có lẽ mạng độc sức ngăn cản việc này.

Tất cả, hần sẽ không cho Thượng Trang biết, bởi vì nghe xong, nàng chắc chắn sẽ thương tâm.

Từng vô số lần hần muốn nói rõ thân phận của Thượng Trang với nương, hần thật muốn xem, nếu nương biết rõ ai mới là thân sinh cốt nhục của mình, bà ấy sẽ thế nào? Nhưng cha lại nói, việc này liên quan tới sinh tử của An Lăng gia, hần không được nói.

Hần và cha âm ỉ một trận, cuối cùng, hần tức giận bỏ nhà ra đi.

Về sau, hần mới biết vì sao cha không cho hần nói ra thân phận của Thượng Trang.

Tất cả đều là vì Mộ Dung Văn Sở biết công chúa Lê Quốc trốn trong An Lăng phủ, mà An Lăng phủ từ nhiều năm trước đã chịu kiểm chế của Mộ Dung gia, đây cũng chính là nguyên nhân cha phải vội vàng từ quan. Cha sợ nếu Thượng Trang bị liên lụy, tới lúc đó, muội ấy khó mà sống sót.

Ông ấy lựa chọn đưa Thượng Trang vào cung, đương nhiên cũng vì bảo vệ nàng. Thượng Trang thông minh, ông ấy tin chắc nàng có thể tự chiều cố chính mình, trong cung, thiếu đi sự chú ý của Mộ Dung Văn Sở, nàng có lẽ sẽ sống tốt hơn.

Mà hán khi biết Thượng Trang vào cung mới gấp gấp hồi kinh, hi vọng có thể bảo vệ nàng.

An Lăng Tễ đau lòng nhìn muội muội của mình, chỉ là làm sao cha biết mọi chuyện cuối cùng lại thành như vậy? Tất cả mọi người đều cho rằng muội ấy là công chúa Lê Quốc, thật buồn cười! Mà bọn họ, người biết lại không thể nói ra.

Lần này hán chạy tới Vũ Thành cũng không thể nói với Nguyên Chính Hoàn An Lăng Vũ mới là công chúa Lê Quốc, bởi vì Mộ Dung Vân Sở đang khống chế toàn bộ An Lăng phủ, hán nói chỉ cần thân phận của An Lăng Vũ bị tiết lộ trước, tin tức An Lăng phủ che giấu công chúa Lê Quốc sẽ lan truyền khắp nơi.

Như vậy, gia tộc An Lăng sẽ vĩnh viễn không có ngày phục hưng.

Mặc dù rất hận nhưng hán không thể làm gì khác. Việc này một khi bị vạch trần, cửu tộc chắc chắn sẽ bị liên lụy, mà thân là từ tôn An Lăng gia, hán không làm được chuyện đại nghịch bất đạo như thế.

Lần này, hán muốn đưa An Lăng Vũ hồi kinh trước, lại không ngờ, Mộ Dung Vân Sở sớm đã có chuẩn bị.

Nguyên Duật Diệp cũng giật mình không nhỏ, đưa mắt nhìn Nguyên Chính Hoàn đẩy Mạc Tầm ra, đi về trước vài bước, ánh mắt nhìn chăm chăm Mộ Dung Vân Sở, cắn răng hỏi: "Người biết từ lúc nào?"

Trường kiếm trong tay vẫn đặt trên cổ An Lăng Vũ, Mộ Dung Vân Sở đối diện với y, cười lạnh: "Ý trời, ta ở dưới chân núi từ chỗ chết tìm được đường sống trở về, đi ngang một thôn vô tình gặp Tần ma ma của An Lăng phủ." Thời điểm nhắc tới Tần ma ma, ánh mắt hán lạnh như băng đảo qua Liễu ma ma, tươi cười trên khóe miệng càng dày đặc.

Tần ma ma không biết quá nhiều, nhưng manh mối bà ta cung cấp đủ giúp hán khẳng định nữ tử thay thế An Lăng tiểu thư là ai!

Liễu ma ma chán động, năm đó An Lăng lão gia không đành lòng giết người diệt khẩu, tốt bụng buông tha cho Tần ma ma, không ngờ đó lại trở thành tai họa về sau.

Mộ Dung Vân Sở dùng việc này uy hiếp An Lăng phủ làm việc cho hán, lần đó hành thích Nguyên Duật Diệp, hán đã an bài bọn họ giả họa cho Nguyên Chính Hoàn.

Về sau, An Lăng Vũ bỏ trốn, công chúa cũng không còn ở quý phủ, An Lăng Tễ liền không chịu làm việc cho hán, chỉ tiếc rằng hán quá ngây thơ, công chúa Lê Quốc một ngày nào đó cũng sẽ xuất hiện.

Nguyên Duật Diệp tiến lên một bước nhìn Liễu ma ma, lại nhìn An Lăng Vũ. Khi đó, hán đứng trước mặt An Lăng Tễ phần nộ hỏi có phải hán sớm đã biết An Lăng phủ che giấu công chúa Lê Quốc không, lúc đó hán gần như chắc chắn công chúa Lê Quốc là nàng.

Đột nhiên Nguyên Duật Diệp nghĩ tới một chuyện, nếu công chúa Lê Quốc là An Lăng Vũ, vậy còn Vũ Nhi của hán? Vũ Nhi của hán là ai?

Hoặc là nói, Vũ Nhi của hán mới thật sự là An Lăng Vũ?

A, bất giác bật cười ra tiếng, hán đúng là hồ đồ rồi, bất kể thế nào, chỉ cần nàng không gặp nguy hiểm, với hán mà nói đều không phải là một tia hi vọng sao?

Ánh mắt cuối cùng dừng trên người Mộ Dung Vân Sở, Nguyên Duật Diệp mở miệng: "Thừa Tướng quả thật khiến trẫm chấn động." Từ lúc binh sĩ Vũ Thành nổi loạn bị Dương Thành Phong ngăn chặn cho tới nay, những chuyện Mộ Dung Vân Sở làm đúng là vượt xa tưởng tượng của hán.

Mười sáu năm, Mộ Dung Vân Sở quả thật sống không uống phi!

Mộ Dung Vân Sở cười cười, không đáp. Hán sao có thể không rõ, Nguyên Duật Diệp sớm đã biết thân thế của hán nhưng vẫn để hán làm nhiều chuyện như vậy, Nguyên Duật Diệp sẽ buông tha hán sao?

Bất giác trường kiếm trong tay, dù sao hán cũng đã có chuẩn bị.

Giờ phút này, An Lăng Vũ nào có tâm tư quan bọn họ đang nói gì, nước mắt đã sớm nhịn không được mà rơi ra. Hai mắt đắm lệ nhìn nam tử trước mặt, nàng thật sự muốn y nói một câu, nàng không phải muội muội của y!

Khi đó biết Thượng Trang là muội muội y, nàng thậm chí còn cảm thấy hả hê, bởi vì như vậy, bọn họ vĩnh viễn không có khả năng đến với nhau. Mà nàng là An Lăng Vũ, dù y không yêu nàng, nàng vẫn có thể tranh thủ.

Nhưng hôm nay thì sao?

Hay lắm, từ nhỏ nàng đã cướp của Thượng Trang nhiều như vậy, hôm nay đúng là phải trả lại cho nàng ấy, thậm chí phải trả lại toàn bộ! Nguyên Chính Hoàn không yêu nàng, mà nàng lại yêu y, y chính ca ca của mình!

Thân thể nữ tử mềm nhũn, cứ thế mà ngã xuống đất.

Nguyên Chính Hoàn kinh hãi, theo bản năng muốn xông lên lại bị Mạc Tầm giữ lấy, nhỏ giọng: "Chú từ, không thể!" Mặc dù đối diện thật sự là công chúa Lê Quốc nhưng y lúc này thật sự không thể qua!

Liễu ma ma ca kinh hét lên một tiếng "Công chúa", lao tới ôm nữ tử vào lòng. Lúc này nàng chỉ có đôi mắt trống rỗng không ngăn được những giọt lệ, dù gọi thế nào cũng không có hồi đáp.

Nguyên Duật Diệp cúi đầu nhìn, sau đó lùi lại vài bước, lập tức có thị vệ tiến lên bảo vệ hán. Hán nghĩ, ân oán giữa bọn họ, hán không nên nhúng tay, hán chỉ muốn xem xem, bọn họ sẽ kết thúc thế nào.

"Người muốn gì mới chịu buông tha muội ấy?" Ngờ khi của Nguyên Chính Hoàn lạnh như băng, hôm nay, y muốn lui cũng lui không được, muội muội đang nằm trong tay đối phương, y không thể bỏ mặc. Y vốn cho rằng, thứ y nợ nàng chẳng qua chỉ là tình yêu, lại không ngờ, thứ y nợ lại nhiều như vậy.

Y... Thế mà lại đi trêu chọc muội muội của mình!

Trái tim vô cùng đau đớn, nếu phụ hoàng và mẫu hậu trên trời có linh thiêng nhìn thấy chắc chắn cũng sẽ đau lòng.

Mạc Tầm theo y tiến lên, thấp giọng: "Chú từ, công chúa..."

"Câm miệng!" Y quát lớn một tiếng. Ý của Mạc Tầm, y hiểu, nhưng y không thể bỏ mặc nàng.

Mộ Dung Vân Sở thu trường kiếm trong tay về ném cho thị vệ bên cạnh, lúc này mới nâng bước đi về phía trước.

Thị vệ Lê Quốc theo bản năng lui về sau, ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hắn đứng cách y hai trượng, nụ cười trên mặt chậm rãi biến mất: "Thống khổ mà ngươi mang đến cho ta, hôm nay, ta sẽ bắt ngươi trả tất cả!"

Khi đó hắn chỉ là một hài tử, Thanh phu nhân làm bộ ra tay xuống cứu hắn nhưng lại hạ độc vào thuốc, còn đẩy hắn vào dòng nước chảy xiết. May là hắn biết bơi, nên không ngạt chết.

Đó là lẽ xuất phát từ bản năng sinh tồn.

Hắn tự nói với chính mình, không được chết, hắn không thể chết!

Trước khi mẫu hậu băng hà đã nói với hắn, cho dù gặp khó khăn thế nào, hắn cũng phải sống, chỉ vì còn sống, hắn mới có thể giành lại những thứ thuộc về mình.

Chết rồi, cái gì cũng không còn nữa.

Cũng nhờ lời dặn của mẫu hậu, hắn liều mạng bắt lấy cành cây cứu mạng. Thời điểm bò lên bờ, độc trên người bộc phát, bên cạnh lại không có ai. Hắn cho rằng bản thân dù cố gắng thế nào cũng không thoát được số phận, nhưng đúng lúc này, hắn lại nhìn thấy một con rắn bò qua.

Trên núi, ở cạnh Thanh phu nhân hơn một năm, hắn sớm đã nghe nói cái gọi là lấy độc trị độc. Khi đó hắn còn nhỏ, không tinh tường y thuật, nhưng hắn biết trong ngũ độc có một thứ là độc xà, hắn thậm chí còn từng thấy trong hiệu thuốc của Thanh phu nhân có loại độc này.

Vì thế khi đó, hắn cho độc xà hút máu của mình, nọc độc lan tràn toàn thân, hắn đau tới cả người không còn khí lực. Có lẽ, loại độc này thật sự có tác dụng, hắn chỉ hấp hối nhưng vẫn chưa chết, mãi tới hai ngày sau có nông phu đi ngang mới cứu lấy hắn.

Hắn trúng độc quá sâu, tỉnh dường nửa năm mới khỏi hẳn.

Những điều này, tất cả đều do y ban tặng.

Mạc Tầm từng sờ nhìn Mộ Dung Vân Sở, hắn chưa từng nhìn thấy ánh mắt khiến người ta phải run sợ như vậy. Theo bản năng ngăn cản Nguyên Chính Hoàn trước mặt, sát khí, hắn nhìn thấy sát khí trong đáy mắt Mộ Dung Vân Sở.

Tay cầm lấy bao kiếm, một tay rút kiếm ra chỉ thẳng vào người trước mặt.

Tâm trí Nguyên Chính Hoàn đột nhiên căng chặt, loại cảm giác này...

Bỗng nhiên ngược mắt, khi đó ở Hưng Viên, người âm thầm giao thủ với y chính là hắn!

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Quyển 5 - Chương 22: Tình yêu như dòng nước, chảy nhỏ giọt nhưng dài vô tận

Nguyên Chính Hoàn cơ hồ theo bản năng nhìn Nguyên Duật Diệp, không khỏi bật cười, nếu khi đó tất cả tôn tử Nguyên thị đều chết, vậy đã không có chuyện của Nguyên Duật Phong. Ngày đó y vì Linh Khuyết mà cứu Nguyên Duật Diệp, chỉ là hôm nay, hắn sẽ không còn may mắn như vậy. Tất cả tôn tử Nguyên thị chết, như vậy Mộ Dung Vân Sở có thể quang minh chính đại lộ diện bộc lộ thân phận, tới lúc đó, y đương nhiên cũng không chạy thoát.

Mạc Tầm cắn răng không nói lời nào, có điều nếu Mộ Dung Vân Sở thật sự động thủ, hắn đương nhiên sẽ liều chết che chở. Cho dù công chúa cũng là chủ tử, nhưng tình cảm hắn đối với nàng sao có thể khắc sâu bằng Nguyên Duật Diệp?

Cần nhắc hai bên, đáp án dĩ nhiên quá rõ ràng.

Mộ Dung Vân Sở cười lạnh, mạng của y, hắn đương nhiên muốn, có điều, mọi thứ sẽ không dừng lại như vậy. Còn cả Nguyên Duật Diệp, phụ hoàng hắn ta đã cướp đi tất cả những gì vốn thuộc về hắn, còn khiến hắn vừa chào đời đã tàn tật, phần hận này, hắn sao có thể bỏ qua?

Ánh mắt liếc nhìn người bên cạnh, từ lúc Nguyên Duật Diệp bắt đầu đề cao cảnh giác, hắn liền biết hắn ta đã bố trí phòng vệ với mình. Sau khi trận chiến với Lê Quốc, ân oán giữa họ cũng nên giải quyết rồi.

Nhìn Nguyên Chính Hoàn, Mộ Dung Vân Sở thấp giọng: "Muốn ta tha cho muội muội ngươi cũng được, bây giờ ngươi hạ lệnh động thủ, giết hắn ta đi."

Nguyên Chính Hoàn không phải kẻ ngốc, dù hắn không chỉ rõ, y chắc chắn vẫn biết "hắn ta" là ai.

Mạc Tầm biến sắc, nghiêng răng: "Ngươi muốn mượn đao giết người!"

Hắn chỉ cười lạnh một tiếng: "Các ngươi không phải kẻ địch của nhau sao? Ta chẳng qua là cho các ngươi một cơ hội báo thù mà thôi." Để người Lê Quốc giết Nguyên Duật Diệp, đây là chuyện không gì tốt hơn. Ít nhất với thân phận Thừa Tướng, hắn không xem vào, nhiều lắm chỉ là hộ chủ bắt lặc mà thôi.

Nguyên Chính Hoàn nhìn người trước mặt, khẽ cười. Mộ Dung Vân Sở muốn ngư ông đắc lợi, nhưng y còn có lý do gì để cự tuyệt sao? Y và Nguyên Duật Diệp xác thật có cừu oán, mà muội muội của y còn nằm trong hắn.

Tất cả điều kiện, y không thể không nghe lời hắn.

Mộ Dung Vân Sở lui nửa bước, trầm giọng: "Động thủ đi, ngươi yên tâm, nơi nà có hơn phân nửa là người của ta."

Nói cách khác, thời điểm người Lê Quốc động thủ, Tây Chu có hơn phân nửa thị vệ sẽ không đứng ra.

Nguyên Chính Hoàn không khỏi kinh ngạc, thì ra y và Nguyên Duật Diệp đối đầu lâu như vậy, cuối cùng cả hai bọn họ đều là kẻ thất bại.

Đột nhiên bật cười, y đưa mắt nhìn Nguyên Duật Diệp, lạnh giọng: "Bắt lấy hoàng đế Tây Chu cho bản cung." Vứt dứt lời, binh sĩ Lê Quốc liền xông lên.

Mộ Dung Vân Sở cả kinh, rõ ràng hắn nói muốn giết Nguyên Duật Diệp, không ngờ y lại gian xảo đổi thành "bắt lấy". Mọi thứ dần trở nên hỗn loạn, hiện tại hắn muốn làm gì e rằng đã không kịp.

"Hộ giá! Hộ giá!" Không biết là ai lớn tiếng kêu, đám thị vệ lập tức nhao nhao chắn trước mặt Nguyên Duật Diệp.

Sắc mặt hắn trầm xuống, người tính không bằng trời tính, cuối cùng hắn vẫn tính sai một người, đó là công chúa Lê Quốc.

Cẩn rằng lui một bước, Nguyên Chính Hoàn không động thủ, Mộ Dung Vân Sở cũng bất động, vừa rồi hai người bọn họ nói gì, hắn không nghe thấy, có điều nhìn thần sắc của Mộ Dung Vân Sở lúc này, hắn nghĩ bản thân đã đoán được.

Mạc Tầm đứng cạnh Nguyên Chính Hoàn, một bước cũng không rời, đồng thời hắn còn phải quan sát Mộ Dung Vân Sở, miễn cho gã hạ độc thủ với chủ tử nhà mình.

Người Lê Quốc liều mạng tấn công, bởi vì phía sau bọn họ là vách núi, bên dưới là dòng sông chảy xiết, tiếp tục đi đường như không còn khả năng sống sót. Như vậy chỉ có thể xông về phía trước, bọn họ còn lý do gì mà không liều mạng?

Một dao chém xuống, bước chân Nguyên Duật Diệp khẽ động, nghiêng người tránh đi. Bản thân hắn đang trọng thương, không thể dùng ngựa chạy đi, lúc này chân khí cũng không thể sử dụng. Vừa nhức nhích, khí huyết trong lồng ngực lại cuộn cuộn, hắn lui một bước, tay vịn thân cây, áp chế thứ tanh ngọt trong yết hầu.

"A, Hoàng Thượng!" Thượng Trang sợ hãi kêu lên một tiếng, lúc này bất chấp tất cả, nằng nằng bước chạy qua.

"Thượng Trang!" An Lăng Tễ không kịp giữ nàng lại, hắn cũng bị tình huống đột ngột xuất hiện này làm cho ngầy ra, nhất thời quên mất người quan trọng hơn còn ở bên cạnh. Hiện tại thấy nàng đã lao đi, hắn chỉ có thể cắn răng chạy theo.

Nàng cách Nguyên Duật Diệp rất gần, một tiếng "Hoàng Thượng" này, hắn nghe rất rõ.

Mà người bên kia không hề phát hiện, trong tình cảnh đao kiếm hỗn loạn này, thanh âm của nữ tử sớm đã bị bao trùm.

Nguyên Duật Diệp theo bản năng quay đầu, không thể tin mà nhìn nữ tử đang chạy về phía hắn.

Là ảo giác sao?

Hắn vậy mà ở đây nhìn thấy Vu Nhi của hắn!

A, muốn cười, lại vì khó chịu, khóe môi chỉ nhếch lên. Tay đỡ thân cây một khắc cũng không buông lỏng, hiện tại chỉ cần hắn buông ra, thân thể sẽ không kiên trì được.

Thượng Trang cuống quýt đỡ lấy hắn, hai mắt hồng hồng: "Ngài sao vậy? Rốt cuộc làm sao vậy?"

Hắn đã gặp được nàng, cao hứng tới muốn chết đi!

Chăm chú nắm chặt tay nữ tử, cảm giác thật chân thật, lúc này hắn mới tự nói với lòng, thì ra là sự thật, nàng thật sự đã tới bên cạnh hắn!

"Vu Nhi..." Hắn nhẹ giọng gọi, thân thể không tự chủ mà tựa lên người nàng.

"Hoàng Thượng!" Nàng bị dọa tới sắc mặt trắng bệch, đưa mắt nhìn hắn, lại thấy hắn cười.

Không sao, chỉ cần nàng sống tốt, hắn có như thế nào cũng không sao.

Lúc này, có người cầm kiếm lao tới, Thượng Trang hít ngụm khí lạnh, "Đang" một tiếng, trường kiếm kia bị kiếm của người sau lưng đẩy ra. Nàng quay đầu, lập tức nhìn thấy người phía sau cũng đang xem khác thường ở nơi này.

Nguyên Chính Hoàn chấn động, bật thốt lên hỏi: "Mạc Tầm, đó là Thượng Trang, phải không?" Y sợ bản thân nhìn lầm, nhưng vừa thấy An Lăng Tễ phía sau Thượng Trang, y liền biết vô luận thế nào cũng không sai được.

Nửa đường y bỏ nàng ở lại, nhưng nàng vẫn đến, là vì Nguyên Duật Diệp sao?

Trong lòng không khỏi chua xót, y vừa biết được sự thật bọn họ không phải huynh muội, còn tương...

Hai tay nắm chặt thành nắm đấm, y không biết hiện tại bản thân nên suy nghĩ cái gì.

Mộ Dung Vân Sở nhìn hai bên giao tranh, sắc mặt thoáng thay đổi, trầm giọng: "An Lăng Tễ, người cứu nhầm người rồi đúng không?" Đừng quên, người nhà An Lăng còn nằm trong tay hắn!

An Lăng Tễ cắn môi, vừa rồi ranh giới như ngàn cân treo sợi tóc, hắn ra tay chỉ là một loại bản năng, mà nói thế nào, Thượng Trang cũng là thân muội muội của hắn.

Thượng Trang trừng mắt nhìn Mộ Dung Vân Sở, lại quay đầu nhìn An Lăng Tễ: "Ca, đưa Hoàng Thượng đi trước đi!" Thời điểm nói lời này, nàng lại theo bản năng ngược mắt tìm kiếm Nguyên Chính Hoàn.

Nàng và y cách nhau rất xa, trước mắt là chiến sự hỗn loạn, nàng dường như không thể thấy rõ nam tử kia.

Bên cạnh y có Mạc Tầm, có lẽ sẽ không sao.

Thượng Trang cắn môi, dịu Nguyên Duật Diệp, nghe hắn thấp giọng hỏi: "Đi như vậy, nàng yên tâm sao?"

Biết hắn đang ám chỉ điều gì, trái tim Thượng Trang xiết chặt, nàng không thể bỏ xuống, nhưng có thể làm gì? Chỉ bằng nàng sao có thể phá tan cục diện trước mắt? Nếu nàng lỡ mạng đi qua, đó là tăng thêm gánh nặng cho hắn.

"Hai người... Không phải huynh muội." Hắn tiếp tục nói. Cũng chẳng biết tại sao, ở nơi này, hiện tại, hắn lại muốn để nàng biết, có lẽ hắn cho rằng thời khắc cuối cùng này, nàng có quyền được biết.

Nghe vậy, Thượng Trang không khỏi nghẹn ngào, nước mắt lại lần nữa nhịn không được mà trào ra. Nhìn gương mặt tái nhợt của nam tử này, hắn nói thế vì cho rằng nàng không biết sao? Nàng đã biết, vừa mới biết.

Thế nhưng trong tối tăm, người nàng chọn lại là Nguyên Duật Diệp.

Thời điểm vừa tiến cung, nàng chỉ là một cung nữ nhỏ bé, Nguyên Chính Hoàn nói muốn nàng, nàng vì lo y sẽ đắc tội Tiên đế mà cự tuyệt. Nhưng cơ duyên trùng hợp, Nguyên Duật Diệp Diệp bị thương, nàng đã ở bên cạnh hầu hạ hắn rất nhiều ngày.

Tiên đế băng hà, nàng cũng vì sợ Thái Hậu gây bất lợi cho Nguyên Chính Hoàn mà cự tuyệt y. Vì một đạo di chiếu, nàng trở thành phi tử của Nguyên Duật Diệp.

Sau này, Nguyên Duật Diệp thả nàng xuất cung, thậm chí còn để nàng đi cùng Nguyên Chính Hoàn, nhưng bọn họ lại cho rằng, bọn họ là thân huynh muội thất lạc nhiều năm

Nàng và y, một lần lại một lần gặp trong thoáng qua.

Cho nên, không phải không yêu, chỉ là bỏ lỡ.

Trong lòng nàng hắn rất nặng, nặng tựa như núi. Nhưng nàng phải làm gì để xuyên qua binh sĩ Tây Chu và Lê Quốc mà đi về hướng y đây?

Tay diu Nguyên Duật Diệp khẽ run lên, nàng không bỏ được Nguyên Chính Hoàn, càng không bỏ được Nguyên Duật Diệp.

Bên cạnh Nguyên Chính Hoàn đã có Mạc Tầm che chở, nhưng nếu hiện tại nàng bỏ đi, Nguyên Duật Diệp phải làm sao bây giờ?

"An Lăng Tễ!" Bên kia lần nữa truyền tới thanh âm lạnh lùng của Mộ Dung Vân Sở. Hắn không yêu cầu An Lăng Tễ hỗ trợ giết Nguyên Duật Diệp, hắn chỉ cần An Lăng Tễ đừng nhúng tay vào.

Không nhúng tay vào, bằng thân thủ của Nguyên Duật Diệp hôm nay, bên cạnh lại thêm một nữ tử không biết võ công, bọn họ cho dù mọc thêm cánh cũng khó mà chạy được.

Thượng Trang quay đầu nhìn An Lăng Tễ: "Ca..."

Sắc mặt nam tử vô cùng khó coi, việc này, hắn đã không thể lựa chọn.

Người bên cạnh đột nhiên đẩy một cái, Thượng Trang lập tức ngã vào lòng An Lăng Tễ, lại nghe Nguyên Duật Diệp nghiêng rằng: "Các người còn không mau đi? Phạm tội khi quân, tốt nhất nên cao chạy xa bay." Hắn được gặp nàng, cuộc đời này không còn cầu mong gì nữa.

Trận chiến này mặc kệ thắng hay bại, đường lui, hắn đã sớm tính toán. Trong kinh có Thái Hậu, hắn một chút cũng không cần lo lắng

Hôm nay, lo lắng, chỉ có nàng.

"Hoàng Thượng!" Nước mắt không biết từ khi nào đã trào ra, hắn còn dùng "Tội khi quân" để dọa nàng. Nàng đã mấy lần sắp đi gặp Diêm Vương, chút tội danh này còn đáng sợ sao?

Thị vệ phía sau tiến lên diu Nguyên Duật Diệp, hắn một mặt đối địch, một mặt lớn tiếng: "Hoàng Thượng gắng gượng!"

An Lăng Tễ ngậy ra, đột nhiên quyết định kéo Thượng Trang đi. Nàng kinh hoàng, lập tức gạt tay hắn, muốn tiến lên.

"Còn không đi!"

Nguyên Duật Diệp trầm giọng, nàng chỉ biết nắm chặt tay hắn. Ngược mắt nhìn Nguyên Chính Hoàn bên kia, nàng biết, chỉ cần bản thân cầu xin, y có lẽ sẽ chần chờ mà dừng tay. Nhưng nàng không muốn khiến y do dự, tất cả những gì y làm đều vì An Lăng Vu, muội muội thật sự của y, y là thái tử Lê Quốc, những gì y làm ở kiếp này đều là đương nhiên.

Thù cha con trả, thiên kinh địa nghĩa.

Nàng không có tư cách yêu cầu y vì nàng mà tha cho Nguyên Duật Diệp. Ân oán giữa họ một ngày nào đó cũng phải kết thúc, không phải hôm nay thì chính là ngày mai.

Điều duy nhất nàng có thể làm chính là ở bên cạnh Nguyên Duật Diệp.

Dù ở rất xa, nhưng Nguyên Chính Hoàn lại phảng phất thấu triệt ánh mắt của nữ tử. Nàng không cầu xin y, chỉ riêng điểm này, mọi chuyện trong lòng y đều rõ ràng.

Nàng là nói, nếu là y, nàng sẽ liều mạng che chở.

Nhưng hôm nay, nếu Nguyên Duật Diệp thất bại, nàng sẽ không cầu tình. Nàng không muốn khiến y khó xử, khiến y do dự, bởi vì những gì nàng có thể làm chính là hai chữ "ở cạnh" Nguyên Duật Diệp.

Cho nên, cầu tình, nàng sẽ không làm.

An Lăng Vu lúc này mới hoàn hồn, ánh mắt dừng ở nữ tử cách đó không xa, con người trông rỗng bồng lóc sáng. Thượng Trang...

Nàng khẽ cười: "Tần ma ma, nữ hài kia chính là nàng." Mười sáu năm trước, An Lăng tiểu thư bị vứt bỏ chính là nàng!

Liễu ma ma giật mình nhìn Thượng Trang, vô luận thế nào bà cũng không ngờ An Lăng tiểu thư lại ở trong An Lăng phủ hơn mười năm. Thì ra An Lăng lão gia vốn không tin bà, chuyện này bà không hề biết.

Liễu ma ma nức nở ôm lấy nữ tử trong lòng: "Công chúa đừng như vậy, tất cả đều là quá khứ rồi." Nếu hôm nay thật sự chết đi, bà sẽ đi đập đầu tạ tội với Hoàng Thượng và Hoàng Hậu, là bà không hoàn thành sứ mạng của mình, không thể bảo hộ công chúa.

Nguyên Chính Hoàn nhìn hai người bọn họ, tay thoáng động, ngân châm liền bay thẳng về phía Nguyên Duật Diệp. Mộ Dung Vân Sở muốn giết hắn, nếu y còn không động thủ, để binh sĩ tiến lên, Nguyên Duật Diệp chết sẽ càng thảm. Như vậy, chính mình ra tay, có phải hắn sẽ ra đi nhanh hơn hay không?

Dù sao, ngày hôm nay hấn cũng phải chết.

Tay vận khí, ngân châm theo đó phóng về phía trước.

Ngay tại ranh giới ngân cân treo sợi tóc, có thứ đồ gì bay tới chắn ngang trước mặt Nguyên Duật Diệp, "Keng" một tiếng, hai cây ngân châm bắn thẳng vào trong. Nhìn lại, là vô kiếm!

Nguyên Duật Diệp theo bản năng quay đầu nhìn, thấy Dương Thành Phong giục ngựa chạy như điên tới.

Mà Thượng Trang lại bỗng nhiên nhìn Nguyên Chính Hoàn, nơi này người có thể sử dụng ngân châm chỉ có y, cũng may dưới tình thế cấp bách Dương Thành Phong đã ném vô kiếm tới, nếu không hiện tại ngân châm đã bắn vào cơ thể Nguyên Duật Diệp.

Nghĩ tới đã sợ, Thượng Trang nhìn không được run rẩy, nhưng đối với Nguyên Chính Hoàn, nàng lại không thể trách cứ.

Nàng lý giải cách làm của y, cũng rất rõ lập trường của y.

Một bên là thân muội muội, một bên là kẻ thù diệt quốc.

"Hoàng Thượng!" Dương Thành Phong nhảy xuống lưng ngựa, cầm kiếm chắn trước mặt hấn, lớn tiếng hô "Cứu giá".

Sắc mặt Mộ Dung Vân Sở thay đổi, hấn thật không ngờ sự tình bên kia lại được giải quyết nhanh như vậy.

Dương Thành Phong tới, ai thắng ai thua liền rõ, sắc mặt Nguyên Chính Hoàn tái nhợt, Thanh phu nhân và Bùi Thiên Sùng cũng sợ ngây ra. Y khẽ nhắm hai mắt lại, không muốn nghĩ tiếp.

Nơi này nói với đây núi đồi diên chỉ có một cây cầu, mà hiện tại nó đã đứt, Dương Thành Phong tới hộ tống kịp thời, nhưng binh sĩ của Nguyên Duật Diệp hơn phân nửa là người của Mộ Dung Vân Sở, tất cả y đều chưa từng nghĩ tới.

Nhưng lúc này, thấy Nguyên Duật Diệp không hề hoảng sợ, y đứng thẳng người, cười nói: "Xem ra Thánh Thượng đã tính sai năng lực của Dương Thành Phong." Y vốn cho rằng, đội Dương Thành Phong tới, tất cả sẽ kết thúc.

Mộ Dung Vân Sở quét mắt nhìn binh sĩ đứng sau Dương Thành Phong, trầm giọng: "Nếu Hoàng Thượng muốn đối kháng ta và y, e rằng là cố sức." Trước đó, người của gã không động thủ, hiện tại vạn nhất bất đắc dĩ, bọn họ tất nhiên có thể tham chiến.

Cảm nhận tay Thượng Trang run lên rõ ràng, hấn khẽ cười với nàng, lại nhìn Mộ Dung Vân Sở, mở miệng: "Trong tay trẫm không có con tin của y, nhưng trong tay người có muội muội của y, nhưng trong tay gã trẫm lại có người của người. Buồn bán như thế không biết phải làm thế nào đây?"

Sắc mặt Mộ Dung Vân Sở lập tức thay đổi, người đầu tiên hấn nghĩ tới, là Mộ Dung Vân Khương. Nhưng hiện tại nàng đang ở hoàng cung, quá xa! Không khỏi chần chộ, hấn biết là ai rồi!

Nguyên Duật Diệp liếc nhìn Dương Thành Phong, thấy hấn ra hiệu, lập tức có hai thị vệ áp giải một người lên đây.

Đứng là Tôn Dịch Chi!

Thượng Trang không khỏi kinh hãi, bộ dáng của gã vẫn như lần đầu nàng gặp, chỉ là tóc dài hỗn loạn đã che nửa khuôn mặt, hiện tại trông rất dơ bẩn.

"Tôn Dịch Chi!" Mộ Dung Vân Sở bật thốt lên gọi, theo bản năng bước lên trước một bước. Giờ phút này gã mới rõ vì sao đã lâu không nhìn thấy hấn, e rằng hấn sớm đã bị Nguyên Duật Diệp bắt lại!

Tôn Dịch Chi đưa mắt nhìn, sắc mặt mang vẻ hối hận.

Nguyên Duật Diệp đi tới vén mái tóc Tôn Dịch Chi lên, trầm giọng: "Nếu trẫm đoán không lầm, hấn mới là Mộ Dung thiếu gia thật sự."

Chẳng qua chi là một gương mặt nhưng cuối cùng Thượng Trang mới có thể nhìn rõ, gương mặt giống hệt Mộ Dung Vân Sở, nhưng gã buông tóc dài quanh năm, vì sao chứ? đương nhiên là để giấu gương mặt không thể che đậy thân phận?

Mộ Dung Vân Sở nghiêng răng, năm đó hấn ra ngoài tìm thân y chậm chạp không trở về, Mộ Dung lão gia liền phái người đi tìm gã, về sau mới biết gã bị hãm hại. Chi là khi đó, bọn họ cho rằng việc này liên quan tới Tiên Hoàng, tin tức truyền tới nói Hoàn Vương chưa tìm được thân y, vì thế phải ở bên ngoài nhiều năm. Bằng cách này, Tiên Hoàng có thể thoát được quan hệ. Mộ Dung lão gia cố ý đưa Mộ Dung công tử ra ngoài học nghệ, mười lăm năm sau hồi kinh, người đã bị đổi.

Ánh mắt Thượng Trang xẹt qua gương mặt Mộ Dung Vân Sở, lúc này gã chỉ nhìn Tôn Dịch Chi, nàng nghĩ, Nguyên Duật Diệp nói đúng.

Chợt nhớ tới lần ở Hưng Viên, nàng từng thấy Tôn Dịch Chi ở cùng Mộ Dung Vân Khương, thì ra bọn họ không phải yêu đương vụng trộm, mà là huynh muội. Còn nữa, Mộ Dung Vân Sở quá quan tâm Mộ Dung Vân Khương, không lẽ, đây mới là tình yêu?

"Đưa tay chịu trời, trẫm có thể tha các người tội chết." Nguyên Duật Diệp trầm giọng.

Mộ Dung Vân Sở thoáng chần chờ, lại nghe Tôn Dịch Chi nghiêng răng nói: "Thiếu gia cứ làm chuyện của mình, không cần quan ta."

Mặc kệ Tôn Dịch Chi, gã xứng với tấm lòng của Mộ Dung lão gia sao? Còn cả Vân Khương, nàng vì gã mà cam tâm tình nguyện vào cung làm nội ứng, gã không thể cho nàng tình yêu nàng muốn, không thể từng thời từng khắc ở cạnh bảo vệ nàng, hôm nay, ca ca của nàng bị trời, kêu gã cứ trơ mắt đứng nhìn sao?

Thượng Trang nắm chặt tay Nguyên Duật Diệp, hôm nay nàng cuối cùng cũng rõ quan hệ vi diệu giữa huynh muội Mộ Dung và Tôn Dịch Chi. Nàng nghĩ, Mộ Dung Vân Sở trong lòng Tôn Dịch Chi quan trọng như Nguyên Chính Hoàn trong lòng Mạc Tầm vậy.

Đó đã không đơn thuần là cảm tình giữa chủ tử và thị vệ.

Nàng không khỏi quay đầu nhìn Nguyên Chính Hoàn ở bên kia, Mạc Tầm vẫn bảo vệ trước mặt y. Không biết vì nguyên nhân gì, Thượng Trang, chậm rãi nở nụ cười.

Đúng lúc này, Tôn Dịch Chi bỗng nhiên hét lớn một tiếng, dùng toàn bộ khí lực thoát khỏi dây thừng, giật lấy kiếm trong tay một thị vệ, đâm thẳng về hướng Nguyên Duật Diệp.

Thượng Trang còn chưa hoàn hồn, thân thể đã bị Nguyên Duật Diệp kéo ra sau, Dương Thành Phong lập tức phi thân tới ngăn cản.

"Giải tất cả phân đồ xuống, lúc cần thiết, giết không tha!" Thanh âm lạnh lẽo như băng của Dương Thành Phong vang lên.

Nguyên Duật Diệp kéo Thượng Trang lui ra sau, thị vệ lập tức xông lên, khắp nơi đều là tiếng binh khí va chạm.

"Vu Nhi, không sao chứ?" Hần khản trương hỏi.

Thượng Trang gạt đầu, nằng chẳng qua chỉ hơi hoảng sợ, thời điểm ngược mắt, thấy sắc mặt nam tử đã tái nhợt, nằng vội dùng sức diu hần. Hần lại quay đầu nhìn An Lăng Tễ đứng sau bọn họ, cười nói: "Tùy tùng Ngự Sử còn chưa hồi kinh? Chuyện ở nơi này, trăm có thể áp chế gã mấy ngày." Ngay cả kinh Mộ Dung Vân Sở chiến thắng, tin tức hoàng đế băng hà phải cách mấy ngày mới truyền về kinh, hiện tại An Lăng Tễ giục ngựa trở về vẫn còn cơ hội cứu người An Lăng phủ.

An Lăng Tễ chấn động, lại nhìn Thượng Trang.

"Ca, mau đi đi!" Nằng biết hần đang lo tình hình ở kinh thành, lại không thể buông bỏ nằng. Nhưng hôm nay nằng đã ở cùng Nguyên Duật Diệp, còn có thể xảy ra chuyện gì chứ?

An Lăng Tễ cắn răng, xoay người rời đi.

Bước chân của Mạc Tầm khẽ động, lại nghe Nguyên Chính Hoàn nói: "Việc này, chúng ta không cần nhúng tay." Y biết, nếu y cùng Mộ Dung Vân Sở đối phó Nguyên Duật Diệp, với họ mà nói có lẽ nhất định còn cơ hội trở mình. Nhưng cuối cùng, y lại không động thủ.

Mạc Tầm kinh hãi, không động thủ, có nghĩa là buông tha cho Nguyên Duật Diệp, không động thủ, có nghĩa là bọn họ phải chịu một kích trí mạng!

Sắc mặt Nguyên Chính Hoàn không có bao nhiêu thay đổi, chỉ nói: "Mạc Tầm, đi cứu công chúa."

Mạc Tầm định nói thêm gì đó, nhưng y đã nói vậy, hần chỉ có thể ngậm miệng, phi thân về hướng An Lăng Vu.

Nguyên Chính Hoàn chỉ kinh ngạc mà nhìn, bên kia Bùi Thiên Sùng đã thất bại, không cần tận mắt chứng kiến, y cũng biết kết cục thế thảm thế nào. Hiện tại ánh mắt hướng về Thượng Trang, chỉ cần liếc mắt một cái, y liền rõ nội tâm nằng đang suy nghĩ điều gì. Y nghĩ, nằng đối với y, cũng thế.

Bọn họ cho tới hiện tại vẫn luôn là người hiểu rõ đối phương nhất, chỉ là duyên mỏng.

Thời điểm Mạc Tầm xông tới, Liễu ma ma lập tức đẩy An Lăng Vu qua. An Lăng Vu lúc này vẫn còn ngây ngốc, từ thời khắc biết chính mình và Nguyên Chính Hoàn là huynh muội, nằng đã như người sống trong mộng.

Đúng rồi, nhất định là mộng. Nằng và Nguyên Chính Hoàn sao có thể là huynh muội?

"Trang Nhi." Thanh âm của nam tử vang lên bên tai, nằng phảng phất như thời điểm mới gặp gỡ, thời điểm ở Thục Quận, y luôn ôn nhu gọi nằng "Trang Nhi".

Nghẹn ngào bật khóc, nằng liền nhào vào lòng y: "Hoàn, Hoàn, chúng ta không phải huynh muội đúng không? Chẳng sao có thể là ca ca của thiếp? Không phải!"

"Công chúa..." Mạc Tầm lạnh giọng.

Nguyên Chính Hoàn đưa tay, y biết nằng không thể chấp nhận, cũng giống như lúc trước y cho rằng chính mình và Thượng Trang là huynh muội.

Loại thống khổ đó, người ngoài không thể cảm nhận được.

Nhưng y lại có thể.

Thượng Trang không khỏi lo lắng cho họ, y không đi, chẳng lẽ Mạc Tầm không cưỡng ép y rời đi sao?

Người bên cạnh họ khan một tiếng kéo suy nghĩ của Thượng Trang về.

Thương thế phát tác, Nguyên Duật Diệp lại không muốn Thượng Trang lo lắng, chỉ thối lui một bước, tựa lưng vào thân cây, nghiêng răng một câu: "Cung tiễn thủ!" Chuyện ở nơi này, hần pharii tốc chiến tốc thắng.

Đúng rồi, còn có Nguyên Chính Hoàn.

Lặng lẽ nhìn qua bên kia, hần chậm rãi khép hai mắt lại.

"Hoàng Thượng, thiếp cho người đưa nằng đi trước." Thượng Trang đứng cạnh hần, nhẹ giọng.

Hần lại lác đầu, lúc này không thể đi. Nếu hần đi, tới lúc đó e rằng chuyện của thái tử Lê Quốc sẽ không kết thúc.

Người của Dương Thành Phong đã có cảnh giác, tên vừa phóng tới, bọn họ liền thối lui.

Người của Mộ Dung Vân Sở không có cung tiễn, giờ phút này chỉ có thể bị động phòng thủ.

Tên phóng tới ngày càng nhiều, người nhìn tới hoa mắt. Thượng Trang cắn môi, chiến tranh chân thật thế này đây là lần đầu tiên nằng ở khoảng cách gần quan sát, so với trận mã cầu ở Hưng Viên ngày đó không mấy khác biệt.

Mũi tên huyền thiết phóng tới càng nhiều, đao kiếm càng không có mất.

Ánh mắt Nguyên Duật Diệp siết chặt, Thượng Trang cũng thờ dài một tiếng.

Bọn họ nhìn thấy Mộ Dung Vân Sở kéo Tôn Dịch Chi qua, mũi tên xuyên thẳng vào người vốn nên cắm trên thân thể Tôn Dịch Chi.

Đây là kết quả tất cả mọi người đều không thể dự liệu.

"Thiếu gia!" Tôn Dịch Chi gấp tới độ hai mắt đỏ ngầu đỡ lấy gã.

Dương Thành Phong hạ lệnh ngừng bắn, nhưng mũi tên này đã xuyên tim, không còn cách nào xoay chuyển.

Đao kiếm liền kề trên cổ bọn họ.

Mộ Dung Vân Sở liếc nhìn Nguyên Duật Diệp, thấp giọng: "Dịch Chi, nói với Vân Khương, ta... Là ta cô phụ nàng ấy..." Rất nhiều lời muốn nói, gã có lỗi với Mộ Dung lão gia, có lỗi với Tôn Dịch Chi, có lỗi với...

"Thiếu gia..." Hơi thở của nam tử yếu dần, hiện tại Tôn Dịch Chi hoàn toàn bất lực.

Nguyên Duật Diệp vội che mắt Thượng Trang, không muốn để nàng nhìn thấy cảnh tượng huyết tinh trước mắt, trầm giọng: "Người đâu, Thừa Tướng có công cứu giá đã hi sinh, lập tức hộ tống gã hồi kinh!"

Bọn thị vệ ngã ra, nhưng không ai dám nói câu nào. Dương Thành Phong đi đến cạnh hắn, thấp giọng hỏi: "Hoàng Thượng, vậy Tôn Dịch Chi này..."

"Xử tử!" Hắn lạnh giọng. Như thế đã là quá nể mặt của Mộ Dung Vân Sở!

Dương Thành Phong gật đầu, ra hiệu cho thị vệ lui xuống xử lý.

Ánh mắt của Nguyên Duật Diệp cuối cùng dời về phía Nguyên Chính Hoàn.

Thượng Trang kinh hãi, động môi, lại phát hiện lúc này có rất nhiều thị vệ Tây Chu ở đây, nàng sao có thể mở miệng cầu tình? Cho dù Nguyên Duật Diệp muốn thả, nhưng trước mặt bao nhiêu thị vệ thế này, hắn sao có thể quang minh chính đại thả y đi?

Trái tim bất giác đập loạn nhịp, nam tử đang buông tay nàng ra, đi lên phía trước vài bước, lớn tiếng: "Vừa rồi người không xen vào, coi như trảm nọ người một mạng!"

Mở to hai mắt nhìn nam tử trước mặt, lồng ngực Thượng Trang đột nhiên đau đớn, nhưng nhiều hơn, đó là vui vẻ. Chuyện đã hứa với nàng, hắn thật sự chưa từng quên.

"Hoàng Thượng..." Dương Thành Phong đi tới trước một bước, đã thấy Nguyên Duật Diệp đưa tay, ý bảo hắn không cần nói chuyện.

Nguyên Duật Diệp nghiêng đầu, nhỏ giọng: "Thành Phong, người chỉ cần nhớ kỹ lời trẫm nói là đủ, trẫm tự biết nắm chắc."

Dương Thành Phong nhất thời nghẹn họng, nghe lời không tiến lên. Hắn không khỏi cảm thấy kỳ quái, vì sao đang êm đẹp, Hoàng Thượng lại nhắc tới những lời khi đó? Hắn cho rằng sự tình hôm nay căn bản không cần nhắc tới chuyện đó, không phải sao?

Nguyên Chính Hoàn đẩy An Lăng Vu ra, đi tới đối diện với người trước mặt, khẽ cười, ánh mắt lướt qua vai hắn nhìn Thượng Trang đứng sau: "Là vì nàng sao? Người không sợ tới lúc ta trở lại sẽ giết người?"

Nguyên Duật Diệp cười cười, lần nữa đi về phía trước. Thượng Trang thoáng chần chờ, cuối cùng quyết định không đi theo.

Nguyên Duật Diệp nhìn y, mở miệng: "Vừa rồi người không nhúng tay, chẳng lẽ một chút cũng không vì nàng sao?"

Nguyên Chính Hoàn ngăn ra, mà Mạc Tầm bên cạnh đã nắm chắc trong tay.

Thế cục vẫn rất căng thẳng, nhưng hai nam tử trước mặt lại nhìn chằm chằm đối phương, trên mặt mang ý cười đậm nhạt.

Đó có lẽ là thoải mái, cũng có lẽ là một cuộc dạo sức khác bất đầu.

Ai cũng không ngờ rằng, nàng và y không phải huynh muội.

Thân thể Nguyên Duật Diệp thoáng lao đảo một cái, Dương Thành Phong định tiến lên, đã thấy Thượng Trang nhanh chân chạy tới đỡ lấy hắn. Hắn cúi đầu nhìn nữ tử, khóe miệng cong lên ý cười yếu ớt: "Hôm nay ta thả nàng không phải vì ta không thể cho nàng cuộc sống nàng muốn, mà là, khế ước giữa chúng ta kết thúc ở đây!"

Thời điểm nói ra lời này, hắn rõ ràng cảm nhận trái tim mình rất đau đớn.

Chiến sự kết thúc liền phải hồi cung.

Hắn vẫn là hoàng đế Tây Chu, nhưng còn nàng?

Vu Tu Dung của hắn đã chết, ở thế giới này, An Lăng Vu đã không còn, mà hôm nay hắn đã rõ một chuyện, hắn yêu nàng, chỉ cần nàng sống tốt, hắn sao cũng có thể.

Cho nên, hắn sẽ không ép nàng.

Tiêu Dự thả nàng đi vì không muốn kéo nàng vào trận chiến này, nhưng nàng lại gấp gấp trở về, nguyên nhân còn không phải vì hắn sao?

Thượng Trang giật mình nhìn nam tử trước mặt, nghe hắn hỏi: "Nàng quên rồi sao? Nguyên Chính Hoàn, đã chết."

Một câu khiến Thượng Trang thật sự chấn động.

Khế ước đó ghi rất rành mạch, trừ phi Nguyên Chính Hoàn chết, nếu không hắn sẽ không thả nàng đi.

Ánh mắt nhìn về nam tử đứng cạnh Nguyên Chính Hoàn, đúng vậy, y không phải Nguyên Chính Hoàn, y chỉ là Tiêu Dự!

Nàng biết, hắn muốn thả nàng đi, còn về nguyên nhân, đây chẳng qua chỉ là cái cớ. Hôm đó, hắn đã ở trước mặt nàng thiêu hủy tờ khế ước kia, lời hứa giữa bọn họ căn bản đã kết thúc. Nhưng hiện tại hắn lại nhắc tới, chẳng qua là cho nàng một lý do quang minh chính đại rời đi.

Đáy mắt dâng lên chút óng ánh, thân thể nàng nhịn không được mà run lên. Nhưng thật kỳ lạ, tại sao một câu nàng lại không thể nói?

Nguyên Duật Diệp ép buộc chính mình dời ánh mắt đi, lần nữa nhìn nam tử trước mặt, ổn định chút khí lực cuối cùng. Hắn đã gọi y là "hoàng thúc" hơn mười năm, hiện tại hắn không muốn trước mặt y bị xấu mặt.

Hắng giọng, hắn mở miệng gọi: "Dương Thành Phong!"

Dương Thành Phong vội đi tới đỡ lấy hắn, lúc này mới phát hiện tay hắn lạnh như băng, vội gọi: "Hoàng Thượng..."

"Diu trẫm về." Hắn thấp giọng.

Dương Thành Phong trừng mắt nhìn người trước mặt, cắn môi, chỉ đánh diu hắn xoay người.

Thị vệ Tây Chu xông tới bảo vệ xung quanh bọn họ, mọi người từ từ rút lui.

Sau khi không còn nhìn thấy nhóm người ở bên vách núi, Nguyên Duật Diệp cuối cùng cũng ngã xuống.

"Hoàng Thượng!" Dương Thành Phong kinh hô một tiếng, vội đỡ lấy thân thể hắn, vô ý chạm tới một mảng ẩm ướt. Gã kinh hãi, vội mở áo choàng của hắn ra mới phát hiện bên trong có một cây phi tiêu cắm sâu vào.

Nguyên Duật Diệp khẽ cười, vừa rồi thời điểm Tôn Dịch Chi ra tay, trong tay gã có giấu phi tiêu, không ai nhìn thấy. Hắn vội kéo Thượng Trang tránh đi, bản thân không còn khí lực né tránh.

Dương Thành Phong vội chặn miệng vết thương, quát bảo thị vệ đi chuẩn bị xe ngựa. Gã bắt mạch cho hắn, lúc này mới rõ tại sao vừa rồi hắn lại nhắc tới những lời mình nói ngày kia. Chết tiệt, gã nên sớm có cảnh giác, gã thật không rõ vì sao hắn có thể chống cự lâu như vậy. Là vì nương nương sao?

Xe ngựa đã tới, Dương Thành Phong đỡ Nguyên Duật Diệp lên, giục ngựa trở về doanh trại. Quay đầu, thấy hắn nhắm mắt, Dương Thành Phong kinh hãi, giờ phút này mặc kệ tất cả, gã vội ép lấy phi tiêu kia ra.

"Hoàng Thượng!" Không thể làm gì, nhưng hiện tại gã không dám buông tay, sợ vừa buông tay sẽ tiếc nuối cả đời.

Ý thức của Nguyên Duật Diệp dần trở lại, hắn thấp giọng nói: "Thành Phong, sau khi hồi kinh, nhớ lời của trẫm."

"Mặt tướng không dám quên."

Hắn mở mắt, vừa cười vừa hỏi: "Khi đó... Ép người bỏ văn học võ, người có hận trẫm không?"

"Mặt tướng không dám quên."

Hắn hỏi lại: "Có hay không?"

Dương Thành Phong cắn môi, cuối cùng gật đầu. Khi còn bé, gã rất thích thơ từ ca phú, chỉ là Ngũ hoàng tử lại không thích. Hắn nói, gã phải học võ, ngày sau mới có thể sát cánh với hắn.

Nhưng hiện tại gã mới biết vị bằng hữu này với gã quan trọng hơn tất cả, nếu không, gã đã không đi làm những chuyện mà hắn hi vọng mình làm.

Nguyên Duật Diệp mỉm cười, hắn thích nghe lời thật lòng, đây mới là Dương Thành Phong thật sự.

Dương Thành Phong dùng sức nắm chặt tay hắn, nghiêng rằng: "Khi đó mặt tướng vì lời hứa với Hoàng Thượng mà phấn đấu không ngừng, nếu Hoàng Thượng nuốt lời, cả đời mặt tướng sẽ không tha thứ cho ngài."

Hắn lại lắc đầu: "Thành Phong, chỉ sợ trẫm..."

"Hoàng Thượng, có một người... Có một người có thể cứu ngài!"

Thượng Trang vẫn ngờ ngác nhìn theo hướng Nguyên Duật Diệp rời đi, chẳng biết tại sao, nàng lại bật khóc.

Một khắc hắn xoay người, nàng phảng phất nhận ra bản thân vừa mất thứ gì.

Nguyên Chính Hoàn nâng bước tới gần, nhẹ giọng hỏi: "Vì sao không đuổi theo?"

Nàng đã yêu hắn, cho dù y không muốn thừa nhận nhưng sự thật này không có cách nào thay đổi.

Quay đầu nhìn nam tử phía sau, Thượng Trang miễn cưỡng cười, đột nhiên hỏi: "Vương gia cho rằng ta có thể sao?"

"Đương nhiên!" Nhân nhặt một câu, nhưng trái tim y lại thắt chặt.

Thượng Trang cắn môi, thời điểm hắn rời đi, một cái liếc mắt cũng không cho nàng, điều đó có nghĩa rằng hắn đã thật sự buông tay, hắn biết cuộc sống trong thâm cung không phải thứ nàng muốn, mà hắn lại không thể buông tay vị trí kia, nàng và hắn tới cuối cùng vẫn không thể đi cùng một con đường.

Nàng đã không còn là Vu Tu Dung, nhưng hắn vẫn là hoàng đế cao cao tại thượng.

Thượng Trang muốn cười, nhưng lại phát hiện nội tâm vô cùng đắng chát.

Bọn họ có thể vì đối phương mà chết, nhưng lại sợ hãi quỹ đạo không thể quay về kia.

"Hoàn!" An Lăng Vu run rẩy gọi y một tiếng.

Nguyên Chính Hoàn xoay người, lúc này mới nhớ nữ tử phía sau mới là muội muội của y.

Nàng nhào tới ôm lấy y, nhện không được mà khóc: "Dẫn thiếp đi, đến nơi chỉ có hai người chúng ta." Nàng không thể chấp nhận sự thật bọn họ là huynh muội, có chết cũng không thể.

Y đỡ lấy bà vai của nàng, thấp giọng: "Khuyên Nhi, đừng như vậy."

Thân thể nữ tử run lên, không tin mà ngẩng đầu nhìn y, nghe y nói: "Tiêu Khuyên, là tên của muội."

An Lăng Vu mở to hai mắt, qua nửa ngày, đột nhiên bật cười: "Tiêu Khuyên! Tiêu Khuyên!" Nàng đưa tay chỉ vào Thượng Trang, nghiễm nhiên hỏi, "Vì sao lúc trước chàng không gọi nàng là Tiêu Khuyên? Tại sao lại gọi thiếp như vậy, tại sao?" Nàng gần như phát điên mà gào thét.

Liễu ma ma xông tới ôm lấy nàng, bật khóc: "Công chúa đừng như thế..."

Thượng Trang không khỏi kinh hoàng nhìn nữ tử trước mặt, Nguyên Chính Hoàn muốn tiến lên, nhưng cuối cùng chỉ đứng một chỗ. Ngày đó, y cho rằng Thượng Trang là muội muội của mình, bản thân đã cố gắng tiếp nhận, nhưng cách xưng hô đó, rốt cuộc vẫn không thể nói ra, mà ngay cả Thượng Trang vẫn luôn gọi y là "Vương gia", so với hai tiếng "Ca ca", y cảm thấy dễ tiếp nhận hơn nhiều.

Việc này đúng là do ý ích kỷ.

Mặc Tầm lạnh giọng: "Công chúa không thể nói chuyện với chủ tử như vậy!"

An Lăng Vu không để ý tới hấn, vẫn khóc lóc nghẹn ngào: "Trong lòng chàng chỉ có nàng ấy, có phải khi biết thiếp là muội muội của chàng, chàng đã thờ phào nhẹ nhõm đúng không? Hoàn, vì sao không nghĩ tới tiếp, thiếp mới là người yêu chàng nhất?"

Nàng đã từng nói, chỉ cần y quay đầu, nàng sẽ luôn đứng ở đây chờ y.

Nhưng hiện tại? Dùng thân phận muội muội sao?

A, thật buồn cười!

Bỗng thấy Liễu ma ma ra, An Lăng Vu xông tới, một tay kéo lấy Thượng Trang, một tay nhỏ cây trâm xuống đặt lên má nàng, nghiêng rằng: "Nếu như thiếp hủy gương mặt này, chàng sẽ còn yêu nàng ta sao?"

Suy nghĩ của Thượng Trang hoàn toàn không ở nơi này, hiện tại bị An Lăng Vu giữ chặt thân thể, nàng mới hoàn hồn.

Sắc mặt Nguyên Chính Hoàn lập tức thay đổi, trầm giọng: "Chẳng lẽ muội quên ta mù hơn mười năm sao?" Y sao có thể quan tâm Thượng Trang trông như thế nào? Thứ y quan tâm chính là con người của nàng, không phải dung mạo!

Tay thoáng dùng lực, An Lăng Vu biết rõ, một khi đâm xuống, y sẽ hận nàng. Nhưng nàng cũng biết, cho dù hận, y cũng sẽ không giết nàng, bởi vì nàng là muội muội của y, bởi vì y luôn áy náy với vị muội muội thất lạc nhiều năm này.

"Khuyên Nhi!" Nguyên Chính Hoàn sợ nàng làm ra chuyện không lý trí, vội gọi.

An Lăng Vu cười cười, thì ra, nàng thả y vẫn gọi mình là "Trang Nhi", cho dù chỉ là thể thân vẫn tốt hơn làm muội muội.

Nắm chặt cây trâm trong tay, vừa định dùng sức, phía sau liền truyền tới vô vàn vó ngựa.

Mọi người theo bản năng quay đầu nhìn, binh sĩ Tây Chu vừa rời đi đã quay lại!

Nội tâm liền vui sướng, Thượng Trang bật thốt lên gọi: "Hoàng Thượng!" Là hấn không nỡ từ bỏ nàng, cho nên mới quay lại đúng không?

Hai tay nắm chặt thành nắm, đây mới đúng là tính tình của hấn, không ngừng phấn đấu quên mình, là Nguyên Duật Diệp mà nàng biết.

An Lăng Vu nghe nàng gọi, tay nắm cây trâm cuối cùng cũng buông lỏng, rốt cuộc nàng vẫn không thể ở trước mặt Nguyên Chính Hoàn làm chuyện tổn thương Thượng Trang. Nếu Nguyên Duật Diệp quay lại dẫn nàng ấy đi, như vậy mọi chuyện đều có thể coi như chưa từng xảy ra.

Thượng Trang theo bản năng chạy về phía trước, lại bị Nguyên Chính Hoàn kéo về, trầm giọng: "Tình huống khác thường."

P phía sau bọn họ còn có một đoàn người khác dõi tới. Thính lực của y rất tốt, tuyệt đối không nghe lầm.

Nguyên Duật Diệp, hấn gặp rắc rối sao?

Thượng Trang nghi hoặc nhìn Nguyên Chính Hoàn, nàng không rõ vì sao y đã thả mình đi, hiện tại lại ngăn cản nàng? Nàng nhận ra, đó là xe ngựa của Nguyên Duật Diệp!

Dương Thành Phong đưa mắt nhìn, lập tức ngậy ra, hấn không ngờ bọn họ lại ở nơi này, vội lớn tiếng: "Nương nương, tránh ra!"

Nguyên Chính Hoàn vội kéo Thượng Trang qua, y thấy rất rõ ràng, phía sau là người của Hứa Thái Hậu!

Y từng lên kút thông đồng với Tần Vương, đương nhiên quen thuộc người của Hứa Thái Hậu.

Xem ra Hứa Thái Hậu vẫn luôn nhìn chăm chăm Nguyên Duật Diệp. Bà ta biết là hấn hạ lệnh giết Tần Vương, hiện tại người ở Tây Nam, cách xa kinh thành, Hứa Thái Hậu đương nhiên không muốn thả hấn về. Hôm nay tình hình rung chuyển, giết Hoàng Thượng, giả họa Lê Quốc, Hứa Thái Hậu chắc chắn không gặp trở ngại.

"Dương tướng quân!" Thượng Trang khiếp sợ nhìn người tới, hiện tại nàng cũng phát hiện sự tình có khác thường. Lại định mở miệng, thân thể đã bị Nguyên Chính Hoàn kéo qua, vô số mũi tên bay tới.

Mặc Tầm kinh hãi, lại nghe Nguyên Chính Hoàn hạ lệnh không được ra tay.

Người Lê Quốc đều ở bên này, Thượng Trang kinh hãi, vội vàng muốn qua đó. Chỉ là sức lực của nam tử quá lớn, nàng căn bản không thể giẫy gụa.

Dương Thành Phong thoáng nhìn nàng, cười ngựa bảo vệ chiếc xe bên cạnh, hạ lệnh cho cung tiễn thủ phản kích. Chỉ là cung tiễn thủ còn chưa giương cung, tất cả đã bị đánh rơi xuống đất.

"Hoàng Thượng!" Thượng Trang lớn tiếng gọi, hấn tại sao không trả lời nàng? Thân thể bắt đầu run lên, có phải hấn đã xảy ra chuyện rồi không?

Mũi tên bay loạn, nàng không biết từ đâu bay tới, đột nhiên, một mũi tên đâm vào lưng ngựa, con ngựa hí lên một tiếng, nổi điên lao về phía trước. Sắc mặt Dương Thành Phong thay đổi, phi ngựa đuổi theo, đưa tay nhưng lại bất lực.

Thời điểm hoàn hồn, Thượng Trang đưa mắt nhìn vào trong xe, một nửa là trống rỗng!

"Hoàng Thượng!" Trái tim của Thượng Trang như muốn nhảy ra ngoài.

Nguyên Chính Hoàn cũng hoảng sợ, có điều vẫn không buông tay, thoi khắc nguy hiểm như vậy, y không thể để nàng qua đó, dù nàng hận y cũng được, y không thể để nàng xông vào nguy hiểm.

"Hoàng Thượng, dừng..." Thượng Trang dùng hết sức lực mà gọi, hít thở bắt đầu không thông, cuối cùng ngất đi trong lòng Nguyên Chính Hoàn.

"Thượng Trang!" Nguyên Chính Hoàn vội ôm lấy nàng, đưa mắt nhìn Mạc Tầm, lạnh giọng: "Chúng ta đi!"

Mạc Tầm gật đầu, che chở An Lăng Vu rời đi, lại không ngờ, nữ tử bên cạnh đột nhiên tránh khỏi tay hắn. Từ đầu tới cuối, y chỉ quan tâm Thượng Trang, y thật sự chưa từng yêu nàng. Vừa rồi, thoi khắc nguy cấp như vậy, y cũng chỉ bảo vệ Thượng Trang, mà nàng lại bị ném cho Mạc Tầm.

Nàng không muốn làm muội muội của y, nàng thà để y cả đời nhớ kỹ nàng không phải muội muội của mình."

"Công chúa!" Thời điểm Mạc Tầm quay đầu, An Lăng Vu đã chạy đi.

Nguyên Chính Hoàn chấn động, vội quát: "Khuyên Nhi, trở về!" Muội ấy điên rồi sao? Bên đó nguy hiểm như thế!

Mạc Tầm đuổi theo, nàng lui về sau mấy bước, sau lưng đã là vách núi, thời điểm hoàn hồn, không biết mũi tên từ đâu bắn tới đã xuyên qua lồng ngực của nàng.

"Khuyên Nhi!"

"Công chúa!"

An Lăng Vu chậm rãi cúi đầu nhìn, khóe miệng nở nụ cười tươi sáng, thân thể ngày càng lui về sau.

"Hoàn, kiếp sau gặp lại!"

Nàng không phải muội muội của y, đời này không phải, kiếp sau cũng thế.

"Công chúa!" Mạc Tầm vội đuổi tay, "Xoẹt" một tiếng, hắn chỉ kéo được một góc tay áo của nàng.

Liều ma ma hoảng sợ tới ngất đi.

Nguyên Chính Hoàn phun ra ngụm máu, nhưng vẫn cố gắng chống cự thân mình. Nàng thật ngốc, không muốn làm muội muội của y, thà chết cũng không muốn dùng thân phận như vậy đi cùng y...

.....

Hoàng cung Tây Chu.

Mộ Dung Vân Khương đột nhiên cảm thấy choáng váng, chung trà trong tay theo đó mà rơi xuống đất.

"Tiểu thư!" Thanh Nhi vội đỡ lấy nàng.

Thái Hậu nhìn nàng, thấp giọng hỏi: "Hoàng Hậu làm sao vậy?"

"Không sao." Nàng nhỏ giọng đáp. Không biết vì lý do gì, nhaoáng một cái, cả người như trống rỗng, trái tim như đã mất đi gì đó, tiếp theo lại cảm thấy không có cách nào nói chuyện, cảm giác hoảng hốt ngày càng lớn dần khiến nàng nhện không được mà run rẩy.

"Thái Hậu, Thái Hậu..." Thế từ cùng cung nữ đi thu thập sương sớm trở về, thời điểm chạy vào không cẩn thận mà vấp ngã, sương sớm trong lộ thoáng cái làm ướt y phục của Mộ Dung Vân Khương. Nó sợ hãi, gương mặt tái nhợt, "Đàm Nhi... Đàm Nhi không cố ý..."

Mộ Dung Vân Khương đứng lên, miễn cưỡng cười cười: "Không sao. Mẫu hậu, thần thiếp trở về thay y phục trước." Dứt lời, nàng hành lễ rồi rời đi.

Thái Hậu đưa mắt dõi theo nàng ra ngoài, lại nhìn thế tử, cười nói: "Được rồi, không sao. Tì Y, đưa thế tử xuống trước đi."

Tì Y nhận lệnh, mang thế tử lui xuống.

Lúc này Thái Hậu mới đứng lên, mở cửa sổ, trận mưa bên ngoài cuối cùng cũng dừng, chuyện của Nguyên Duật Diệp bên kia cũng nên kết thúc.

Thanh Tuyết hẳn đã tới Vân Điện Quận.

Lần nữa tiên tuyến truyền tin về đã là năm ngày sau.

Hoàng đế băng hà.

Thời điểm nghe được tin này, thân thể Thái Hậu lão đảo, nếu không có cung nữ dìu lấy, bà ta có lẽ đã ngã xuống.

Bà cho rằng, chính mình đối với nhi tử của Tề Hiền Phi không có cảm tình. Hoặc là nói rằng, thời điểm hẳn cho người gửi thư cho bà, bà không hề để trong lòng.

Bà cho rằng, hẳn sẽ sống sót trở về, đây là lần đầu tiên bọn họ không cần lý do mà cùng đứng cùng chiến tuyến.

Bà cho rằng nhiều như vậy, nhưng tới cuối cùng không hề nghĩ tới trường hợp hẳn sẽ chết.

Thanh Nhi dìu Mộ Dung Vân Khương tới, sắc mặt nàng tái nhợt, run rẩy hỏi: "Mẫu hậu, là thật sao?"

Thừa Tướng vì cứu giá mà hi sinh, Tôn phó tướng tử trận...

Thanh Nhi khóc tới hai mắt hồng hồng, Mộ Dung Vân Khương kiềm nén không khóc ra tiếng, nàng không tin đây là sự thật!

Một công công ở cạnh nức nở: "Nương nương nén bi thương, Hoàng Thượng đã..." Gã cho rằng nàng như thế là vì Nguyên Duật Diệp.

Trước mắt Mộ Dung Vân Khương tối sầm, cứ thế mà ngã xuống.

Thái Hậu bị thống nhìn nàng, nhàn nhạt một câu: "Người đâu, đưa Hoàng Hậu trở về."

Dương Thành Phong trở về đã là nửa tháng sau.

Thái Hậu truyền một mình hần tiến cung, sau đó kêu người lấy tám lụa vàng ngày đó Nguyên Duật Diệp đưa về ra.

Dương Thành Phong quý xuống, Thái Hậu cho mọi người lui xuống, mới mở tám lụa vàng ra, thấp giọng: "Đây là điều cuối cùng Hoàng Thượng có thể làm."

Dương Thành Phong ngược mắt, nghe Thái Hậu tiếp tục: "Hoàng Thượng có ý định nhận thế tử làm nghĩa tử, để nó thừa kế ngôi vị hoàng đế." Bên trên di chiếu còn thiếu con ấn của ngọc tỷ, có điều ngọc tỷ sớm đã nằm trong tay Thái Hậu.

"Việc này mặt tướng biết." Khi đó Nguyên Duật Diệp đã nói với gã, nếu hần xảy ra chuyện, gã phải hồi kinh, ủng hộ thế tử đăng cơ, từ nay về sau phụ tá nó.

"Vậy Dương tướng quân nghĩ thế nào?" Thái Hậu buông di chiếu trong tay, chậm rãi hỏi.

Dương Thành Phong cúi thấp đầu, trầm giọng: "Di mệnh của tiên hoàng, mặt tướng xin tuân theo!"

"Rất tốt!" Thái Hậu đứng dậy. Hôm nay Dương Thành Phong tay nắm binh quyền, có hần tương trợ, họ không cần sợ các vị vương gia ở đất phong gây chuyện. Di chiếu là sự thật, thế tử cũng là tử tôn Nguyên thị!

Thái Hậu đi vài bước, duỗi tay đỡ mép bàn, thoáng buộc chặt, đột nhiên hỏi: "Hoàng Thượng... Tìm được chưa?" Thời điểm hỏi, bà ta nhìn không được mà run rẩy.

Tay đặt trên đầu gối bỗng nhiên nắm chặt, Dương Thành Phong chỉ đáp: "Mặt tướng sẽ dốc hết sức tìm kiếm." Dừng một lúc, hần lại nói, "Trương công công đã đi theo Hoàng Thượng."

Thái Hậu ngây ra, một lúc lâu cũng không nói chuyện. Đột nhiên, bà ta lại hỏi: "Dư đảng Lê Quốc đều đã tiêu diệt?"

"Vâng, Thái Hậu yên tâm."

Thái Hậu gật đầu, thờ dài một tiếng.

Nước không thể một ngày không có vua, ba ngày sau, thế tử đăng cơ, lấy niên hiệu là Khang Định.

Thái Hậu được tôn lên Thái Hoàng Thái Hậu, Hoàng Hậu được tôn lên Hoàng Thái Hậu. Bởi vì Hoàng Thượng tuổi nhỏ, Thái Hoàng Thái Hậu bước lên nhiếp chính.

Hai ngày sau, thời điểm đưa tang Mộ Dung Thừa Tướng, Mộ Dung Vân Khương treo cổ trong linh đường của hần.

Thái Hoàng Thái Hậu sợ miệng lưỡi thiên hạ, vì thế tuyên cáo với thiên hạ Thái Hậu sinh bệnh qua đời.

Ít ngày kế tiếp, Vân Điền Quận truyền tới tin, Hứa Thái Hậu vì bệnh, hoảng. Tân Vương Phi tận hiếu đạo đã đi theo.

Thời điểm nghe được tin này, sắc mặt Thái Hoàng Thái Hậu không hề thay đổi, bà chỉ nhớ lại nội dung trong bức thư ngày đó Nguyên Duật Diệp phái người đưa tới.

.....

Thượng Trang tỉnh lại đã là một tháng sau.

Thời điểm mở mắt, nàng còn chưa biết mình đang ở đâu, đã nghe Phục Linh gọi mình một tiếng "Tiểu thư".

Đội nhìn rõ gương mặt của nha đầu, nàng liền chậm rãi nở nụ cười.

"Tiểu thư cuối cùng cũng tỉnh, hừ chết nó tỷ!" Phục Linh lau nước mắt, mỉm cười.

Thượng Trang ngồi dậy, mở miệng hỏi: "Phục Linh, ta ngủ rất lâu rồi sao? Ta... Hình như đã gặp một con ác mộng rất đáng sợ." Nàng mơ thấy, Nguyên Duật Diệp chết rồi.

Phục Linh ngây ra, vội đỡ lấy nàng: "Tiểu thư đừng nghĩ lung tung, không có việc gì cả." Ngày đó nàng ở Vũ Thành đợi tiểu thư và thiếu gia, nhưng không thấy tiểu thư tới, cuối cùng, người đến ngược lại là Mạc Tầm. Mạc Tầm kể với nàng tất cả khiến nàng khiếp sợ không thôi. Chỉ là nếu tiểu thư đã không nhắc tới, nàng sẽ không nói.

Thượng Trang ra ngoài, xung quanh khắp nơi đều là rừng trúc. Nàng nhìn thấy nam tử ngồi trên ghế đá, đưa lưng về phía nàng.

Thoáng chần chờ, Thượng Trang cuối cùng cũng nâng bước đi về phía trước.

Phục Linh định đi theo, lại bị người phía sau giữ lấy, bắt đắc dĩ, nàng chỉ có thể trừng mắt nhìn Mạc Tầm.

"Vương gia."

Hai chữ đó theo bản năng nói ra, nước mắt rớt cuộc vẫn không thể nhận được, nàng nên tin, đây không phải mộng.

Nguyên Chính Hoàn ở đây chính là lời giải thích tốt nhất, không phải sao?

Ngày đó Nguyên Duật Diệp thả nàng đi, nàng còn tận mắt nhìn thấy xe ngựa của hần lao xuống vách núi..

Nguyên Chính Hoàn chấn động, quay đầu nhìn nữ tử, nhẹ giọng: "Tỉnh rồi sao?" Y đưa nàng trở về, tìm rất nhiều đại phu nhưng đều không chẩn ra nguyên nhân bệnh. Y đã cho rằng, cả đời nàng sẽ ngủ say như vậy. Y sợ đợi nàng tỉnh lại, ngay cả một câu cũng không có cơ hội nói.

A, trời xanh cuối cùng đối với y cũng không tệ.

Y duỗi tay nắm lấy tay nàng, lúc này Thượng Trang mới phát hiện, y hình như đã gầy đi nhiều.

Nguyên Chính Hoàn thấp giọng cười cười: "Hắn hi vọng nàng sống thật tốt." Lời này không cần hắn nói ra, y cũng hiểu.

Thượng Trang gật đầu, nàng hiểu, hiểu hết.

"Ta cũng hi vọng nàng có thể sống tốt."

"Vương gia..."

"Thượng Trang, đề ta ở cùng nàng đoạn thời gian, được chứ?" Nắm chặt tay nàng, y mỉm cười nhìn nữ tử trước mặt.

Đáy mắt y như có ánh sáng, vẫn đẹp như sao trời.

Thượng Trang nhìn y, đột nhiên không nói nên lời.

Nam tử đứng dậy kéo nàng qua, nhẹ giọng: "Cuộc sống nàng muốn, ta và hắn đều đã từng phụ nàng." Như vậy hiện tại, y có thể cho nàng bao nhiêu ngày?

Y kéo nàng đi về phía trước, thấp giọng: "Mạc Tầm, chuẩn bị ngựa."

Sắc mặt Mạc Tầm liền trở nên ngưng trọng, xoay người vòng ra hậu viện dắt một con ngựa tới.

"Vương gia..." Thượng Trang kinh ngạc nhìn y.

Y lại khẽ cười: "Thượng Trang, lần này đừng cự tuyệt ta." Y đã từng bị nàng cự tuyệt nhiều lần, mỗi một lần, y đều không tình nguyện mà thả nàng đi, mà hiện tại, y không muốn tiếp tục như thế.

Đi lên ngựa, y cũng nhảy lên, chân kẹp bụng ngựa, phóng về phía trước.

Phục Linh theo bản năng chạy theo mấy bước, quay đầu hỏi: "Mạc thị vệ, người không đi cùng sao?" Tiểu thư vừa tỉnh, nàng không khỏi lo lắng.

Thời điểm vừa thốt ra, Phục Linh lại ngăn người.

Bởi vì, nàng nhìn thấy tia óng ánh trong đáy mắt Mạc Tầm. Không khỏi chấn động, Mạc Tầm thế này nàng chưa từng thấy.

Ánh mắt hắn vẫn dõi theo con ngựa vừa chạy đi, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, qua nửa ngày, đột nhiên hỏi: "Hoàng Thượng các người yêu nàng ấy bao nhiêu?"

Một câu khiến tâm trạng Phục Linh chùng xuống.

Giờ phút này nhắc tới Hoàng Thượng làm gì chứ? Ngai ấy... Ngai ấy đã không còn nữa.

Mạc Tầm xoay người trở về, nhẹ giọng: "Không cần đi theo, về thôi."

"A, Mạc thị vệ..." Phục Linh có chút khó hiểu, Mạc Tầm hôm nay thật sự quá kỳ quái, hắn thế mà nguyện ý để tiểu thư và Vương gia ở cùng nhau, còn nói là không cần đi theo?

Nàng lắc đầu, nghĩ không ra, cũng không muốn nghĩ tiếp.

Con ngựa cứ thế mà chạy về phía trước, dọc theo con đường nhỏ mà đi. Thượng Trang lúc này mới phát hiện, rừng trúc nơi này thật lớn. A, cứ như chạy thế nào cũng không tới cuối cùng. Phía sau đột nhiên truyền tới tiếng cười của nam tử, tiếng cười của y trong rừng trúc vô cùng rõ ràng.

"Vương gia." Nàng gọi.

Y lại lắc đầu: "Gọi ta Chính Hoàn."

Thượng Trang cả kinh, quay đầu nhìn, y lại khẽ cười một tiếng, cho ngựa tiếp tục lao đi.

Mười sáu năm qua, y chưa từng quên chính mình là thái tử Lê Quốc, nhưng mười sáu năm, y dường như đã quen với cái tên Nguyên Chính Hoàn. Đột nhiên nhớ tới sự phụ, bà là người duy nhất gọi y như vậy.

Mà trước mặt nàng, y luôn tự nhận là Hoàn Vương, thì ra, y cũng đã xem nó là thói quen.

Đúng vậy, thói quen.

Hôm nay y rõ cuộc cũng có thể từ bỏ thân phận thái tử Lê Quốc, như vậy, cứ để y làm Nguyên Chính Hoàn, một Nguyên Chính Hoàn thật sự, không phải Hoàn Vương của Tây Chu.

Thượng Trang không khỏi ngăn người.

Hỏi ức phảng phất trở về, lời Nguyên Duật Diệp thoáng thoáng bên tai, hắn muốn nàng gọi hắn một tiếng "Diệp".

Diệp...

Tới cuối cùng, nàng vẫn không gọi hắn như thế.

Nước mắt rơi ra, nàng lại nở nụ cười.

Không gọi, cứ để hắn nghĩ trong lòng nàng căn bản không có hắn. Kiếp sau, đừng tới tìm nàng.

Nàng không đáng để hắn vì nàng mà làm nhiều như vậy, thật sự không đáng.

Nàng cố gắng không phát ra tiếng, nhưng y biết nàng đang khóc.

Y không vạch trần, cũng không khuyên nhủ, chỉ có tay nắm tay nàng buộc chặt, hít một hơi thật sâu, nhẹ giọng: "Thượng Trang, nàng nói xem nếu chúng ta cứ chạy về phía trước như

vậy, liệu có thể tới được chân trời không?"

Hiện tại, bọn họ đã ra khỏi rừng trúc mệnh mông, bên tai đã không còn tiếng lá xào xạt.

Thượng Trang bắt gác hỏi: "Chân trời sẽ có gì?"

"Nàng muốn ở đó có gì?" Y hỏi lại.

Thượng Trang nhất thời im lặng, trước mắt hiện ra gương mặt của một nam tử, nàng chán nản mà cười, nói: "Có đôi khi, nhớ lại sẽ rất đau."

Thân thể thoáng cứng đờ, y cúi đầu nhìn nàng, nhẹ giọng hỏi: "Cần một ly Vong Tình Thủy không?"

Nàng lại lắc đầu, nàng không muốn.

Nếu quên, thời gian đằng đẵng còn lại nàng phải vượt qua thế nào? Nàng không muốn sống một cuộc sống mất đi những ký ức kia. Cho dù đau nhưng vẫn nhớ kỹ, ít nhất bọn họ đã từng yêu.

Nguyên Chính Hoàn thờ dài, bắt gác nói: "Vậy thì vĩnh viễn ghi nhớ."

Y cũng sẽ vĩnh viễn ghi nhớ.

Thượng Trang không hỏi y định đi đâu, nàng hi thầm nghĩ, giờ khắc này nàng phải làm thế nào để quên những chuyện đau lòng kia.

Nhưng đó chỉ là một khoảnh khắc.

Mặt trời xuống núi, bọn họ vẫn phi nước đại về phía trước.

Sắc trời tối dần, gió thổi tới bắt đầu trở nên lạnh lẽo.

Nắm chặt tay nàng, y thấp giọng: "Ta đã đợi rất lâu mới đợi được nàng tỉnh lại. Nàng nhớ hân quá nhiều, ta cứ tưởng, một chút thời gian nàng cũng không chịu cho ta."

Ngước mắt nhìn nam tử, trong lòng Thượng Trang phảng phất đau đớn

Y cho ngựa dừng lại, giúp Thượng Trang leo xuống, cười nói: "Ồ đây, nàng có thể ngắm hoàng hôn."

Y và nàng ngồi xuống, nhìn bầu trời nhuộm ánh nắng chiều.

Phảng phất như cả thế giới đều giấu dưới ánh mặt trời, hai người tựa vào nhau ngồi thật lâu, thời điểm Nguyên Chính Hoàn nghiêng đầu, nữ tử bên cạnh đã thiếp đi.

Y thấp giọng gọi nàng một tiếng, bật cười thỏa mãn.

Quay đầu nhìn về phía sau, tay y nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nữ tử, y thật sự muốn nói một tiếng, đa tạ.

Thật sự đa tạ.

Ôm nữ tử vào lòng, thấy lông mày nhíu chặt của nàng giãn ra, y yên lòng nở nụ cười. Thứ nàng muốn chẳng qua chỉ đơn giản như vậy, đã thế, y và hân sẽ dùng tính mạng đền bù tổn thất của nàng.

Mãi tới khi hừng đông, Nguyên Chính Hoàn và Thượng Trang mới trở về.

Phục Linh một đêm không ngủ, nhiều lần muốn xông ra ngoài, Mạc Tầm ngược lại không nói gì, chỉ lẳng lặng đứng một bên.

Thượng Trang ngủ, Nguyên Chính Hoàn ôm nàng vào phòng, cẩn thận đặt lên giường, lúc này mới xoay người rời đi.

"Tiểu thư." Phục Linh ngồi bên giường, bắt mạch cho nàng mới thở phào nhẹ nhõm. Nàng không khỏi quay đầu, thân ảnh của Nguyên Chính Hoàn sớm đã biến mất ở cửa.

"Chủ tử." Thấy y ra ngoài, Mạc Tầm vội gọi một tiếng, sắc mặt y tái nhợt khiến hân không khỏi lo lắng.

Nguyên Chính Hoàn cười với hân: "Mạc Tầm, đa tạ ngươi."

"Chủ tử không cần nói nói với thuộc hạ những lời này." Thời điểm nói chuyện, Mạc Tầm cơ hồ nghiêng răng.

Nguyên Chính Hoàn vẫn cười, nhưng không nói gì thêm.

Mạc Tầm đột nhiên hỏi: "Chủ tử hối hận sao?"

Bước chân không hề dừng lại, y chỉ nói: "Không hối hận, đó là sứ mạng của ta với tư cách tử tôn Tiêu thị. Ta có hết sức rồi, nhưng tới cuối cùng vẫn cô phụ phụ hoàng và mẫu hậu, phụ bách tính Lê Quốc, là lỗi của ta."

"Chủ tử!" Sắc mặt Mạc Tầm thay đổi, "Đây không phải lỗi của ngài."

Y khẽ lắc đầu, thời điểm đứng ở vách núi, y đã biết, mình thua rất thảm, y đã cô phụ quá nhiều người.

Mà hiện tại vứt bỏ tất cả, y rốt cuộc cũng có thể làm chính mình vài ngày.

Có lẽ cái tên không còn gánh vác nặng nề của thân phận, bản thân mới thật sự vui vẻ.

Duỗi tay đỡ cây cột bên cạnh, Nguyên Chính Hoàn cười hỏi: "Mạc Tầm, ngươi thích Phục Linh đúng không?"

Một câu tới đột nhiên như vậy khiến Mạc Tầm giật mình.

Nguyên Chính Hoàn quay đầu nhìn hân: "Khi đó, ủy khuất người rồi." Y cho rằng Linh Khuyết là muội muội của mình, để đưa nàng rời khỏi Nguyên Duật Diệp, y mới nói dối là Mạc Tầm thích nàng ấy, muốn cưới nàng ấy làm thê.

Đúng lúc Phục Linh từ phòng Thượng Trang bước ra, thấy hai người đứng đấy nói chuyện, trong lòng không khỏi nghi hoặc.

Nguyên Chính Hoàn bỗng gọi nàng: "Phục Linh, ta thay Mạc Tầm cầu hôn người, không biết người có nguyện ý không?"

"Chủ từ!"

"Hả?" Phục Linh ngây ra, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc đỏ bừng, nàng tự biết thất thố, vội vàng xoay người chạy đi. Chạy được một đoạn, bản thân không khỏi ảo não, nàng quay đầu trừng mắt nhìn Mạc Tầm, cắn răng đáp: "Vương gia, Mạc thị vệ một chút thành ý sao cũng không có?"

Đứt lời nàng liền quay đầu, đáng hận mà, thấy nàng chạy đi, một bước hân rõ ràng cũng không động!

Mạc Tầm nắm chặt trường kiếm trong tay, Phục Linh nàng ấy...

Nguyên Chính Hoàn bật cười, liếc nhìn Mạc Tầm, thúc giục: "Còn không đuổi theo?"

Chần chờ, Mạc Tầm cuối cùng cũng xoay người đuổi theo.

Tay đỡ cột trụ thoáng run rẩy, nhưng y vẫn dứt đó, khoe miệng vẫn duy trì nụ cười.

Ngước mắt, mặt trời đã mọc, ngày mới lại bắt đầu.

Y không khỏi quay đầu nhìn căn phòng của Thượng Trang hồi lâu, đột nhiên trầm giọng gọi hai chữ ảm sâu trong lòng: "Thượng Trang."

Lúc này thời gian trôi qua thật nhanh, đảo mắt, mùa đông liền tới.

Không khí dần trở nên mát hơn, chỉ là nơi này, trong cảnh sắc mông lung lại không nhìn thấy chút tư thái.

Những ngày tháng này, Thượng Trang ở cạnh y, một chữ cũng không nhắc tới sự tình khi trước.

Mạc Tầm cũng thấy chủ tử vui vẻ hơn trước, y không cần cả ngày đứng ngồi không yên, không cần lo lắng người khác nhìn thấu chuyện mình không phải Vương gia, càng không cần hao tốn tâm cơ liên lạc với Bùi tướng quân, cũng không cần lợi dụng thân phận Hoàn Vương bôn tẩu lôi kéo liên quân bốn phía, càng không cần gặp ác mộng cảnh Lê Quốc diệt vong.

Phục Linh ở trước mặt Thượng Trang không dám nhắc tới Nguyên Duật Diệp, nàng đột nhiên nhớ tới khi đó, Mạc Tầm hỏi nàng, Hoàng Thượng yêu tâm bao nhiêu. Nàng nghĩ, nhiều tới không có từ ngữ nào có thể diễn tả, mà tình yêu Vương gia dành cho tiểu thư không hề ít hơn Hoàng Thượng.

Hiện tại, ít nhất vẫn còn Vương gia ở cạnh tiểu thư.

Hai người ngồi trong rừng trúc, lắng nghe tiếng lá xào xạc.

Thượng Trang híp mắt nhìn thứ màu tím phía cao trên cây trúc, nghiêng đầu hỏi: "Đó là gì?"

Nguyên Chính Hoàn đưa mắt nhìn, cười nói: "Là hoa."

"Cây trúc cũng có hoa sao?"

"Đương nhiên." Y gật đầu, "Đẹp sao?"

Cây trúc nở hoa, ý nghĩa cái chết buông xuống.

Chú ý tới ánh mắt nàng đang nhìn mình, Nguyên Chính Hoàn nhìn nàng, cười hỏi: "Nhìn cái gì?"

"Chỉ là muốn nhìn mà thôi."

"Ừ."

"Đa tạ ngài." Trừ lời này, nàng không còn gì khác để nói.

Y ngây ra, lắc đầu: "Nàng cũng biết, ta không cần." Muốn nói đa tạ, y nên đa tạ hân. Chỉ là, e rằng không còn cơ hội nữa rồi.

Thượng Trang đứng lên đi về trước, duỗi tay bẻ một cành trúc. Nàng quay đầu, nở nụ cười với y, tiếng cười như chuông bạc lập tức lan khắp khu rừng.

Nguyên Chính Hoàn nhìn nữ tử trước mặt, không tự chủ mà cười rộ lên.

Y chỉ an tĩnh mà nhìn, dốc sức liều mạng mở mắt nhìn nàng, có Thượng Trang nàng ở cạnh thật tốt.

Lá trúc như hát ca, mà nàng ở trước mặt y như nhảy một điệu múa chỉ thuộc về riêng nàng.

Y ho một tiếng, quay đầu, phun một ngụm máu, sau đó quay đầu lại, ngồi thẳng người, cười như không có việc gì.

Đứng dậy không nổi, bởi vì đã không còn khí lực.

Dược tính của tình cỏ nửa tháng trước đã vượt khỏi kiểm soát, nhưng y không sợ chết, nếu không đã không có những ngày tháng khoái hoạt này, không phải sao?

Thượng Trang lượn vài vòng trong rừng trúc, nước mắt óng ánh cứ thế lăn ra, nàng vẫn cười, nụ cười sáng lạn như trước. Đời này nàng chưa từng múa, hiện tại là lần đầu tiên, cũng là một lần cuối cùng.

Để y nhớ tới bộ dáng đẹp nhất của mình, nơi này, rừng trúc chỉ có hai người bọn họ.

Y nói, hi vọng có nàng bầu bạn bên cạnh một đoạn thời gian.

Kỳ thật, mọi chuyện nàng đều rõ, chỉ là không có dũng khí nói ra, cũng không muốn một lần thẳng thắn.

Lần đó y nói với nàng, Thanh phu nhân đã bắt đầu phối thuốc giải, nhưng nàng biết, với nàng y vẫn có chỗ giấu diếm.

Những lần y lên lút thổ huyết, nàng đều biết, nhưng nàng phải ép mình coi như chưa từng nhìn thấy.

Mạc Tầm và Phục Linh đến với nhau, nàng nghĩ, y cũng cao hứng như nàng.

Thời điểm Nguyên Duật Diệp chết, nàng từng mất hết can đảm, trong mơ mơ màng màng, nàng không muốn tỉnh lại. Nhưng nàng biết mình sai rồi, bởi vì vẫn còn có người lo lắng cho nàng, quan tâm nàng, chờ nàng.

Có lẽ nàng nên sớm tỉnh lại, bởi vì y đã sợ không thể còn cơ hội nói chuyện với nàng. Mỗi lần nhớ tới, nàng đều đau lòng không thôi, là nàng tỉnh dậy chậm, là nàng đã chậm.

Nước mắt ngăn không được mà rơi ra, trong không trung lượn quanh một vòng. Nàng sẽ vĩnh viễn ghi nhớ, từng có một nam tử tao nhã trẻ tuổi dùng cả sinh mạng yêu nàng.

Nguyên Chính Hoàn nhìn nữ tử trước mặt, sống lưng chậm rãi tựa vào cây trúc phía sau, thời khắc này, y chưa từng hối hận, y thật sự vui vui về.

Rất lâu sau, mãi tới khi lá trúc hết bay tán loạn, nữ tử mới chậm rãi đi về phía y.

"Thượng Trang." Y ngồi thẳng người.

Nữ tử ngồi xuống cạnh y, cười hỏi: "Đẹp không?"

"Đẹp."

"Như vậy, ngài sẽ vĩnh viễn ghi nhớ sao?"

"Sẽ."

"Ta cũng vậy, ta sẽ ghi nhớ từng có một người nghiêm túc xem ta múa." Nàng sẽ nhớ rõ người này, cái người cùng nàng vượt qua đoạn thời gian thống khổ nhất.

"Thượng Trang." Y đưa tay lau đi nước mắt giúp nàng, "Khóc gì chứ?"

Nàng lắc đầu: "Là vui về." Không phải chỉ có thương tâm mới khóc.

Y nở nụ cười, nụ cười có chút miễn cưỡng.

Thượng Trang tựa như nhận ra gì đó, theo bản năng cách xa y, thân thể lại bị y kéo lại, nhỏ giọng: "Đừng đi, ở gần ta một chút."

Thoáng chần chờ, nàng khẩn trương ôm lấy thân thể y, cười hỏi: "Như thế, đã đủ chưa?"

"Đủ." Y cũng cười.

"Hận hân sao?" Thượng Trang nhỏ giọng hỏi, Nguyên Duật Diệp không phải thật sự muốn giết y.

Y lắc đầu, nói: "Là nàng đừng hận hân."

Thượng Trang ngây ra, nghe y tiếp tục: "Hân không hề hạ tình hoa, là tình cô, mà thuốc dẫn giải được hân đã giao cho sư phụ."

Nước mắt nhịn không được mà rơi ra, quả nhiên không phải tình hoa. Trong tay Thanh phu nhân đã có thuốc giải, kỳ thật nàng rất muốn hỏi, vì sao y không cần? Mà nghi vấn này, thời gian dần trôi qua, nàng cuối cùng cũng biết.

Y là không muốn để lại đường lui cho mình.

Nếu chuyện lần đó thành công, có lẽ y sẽ sống tiếp, nhưng nghiệp lớn thất bại, y thẹn với quá nhiều người, còn cả chuyện bọn họ là "huynh muội", y sống không nổi.

Thế nhưng hiện tại, y đã cảm thấy thỏa mãn, so với sống, tất cả đều vô cùng thỏa mãn.

Ánh mắt lướt qua vai nữ tử nhìn ánh mặt trời phương xa, cảnh sắc đó đối với y đã bắt đầu mơ hồ. Có điều y biết rõ, y luôn ở đây...

Đây cũng chính là lý do y không chọn đường sống.

Nguyên Duật Diệp ở trong lòng Thượng Trang quá nặng, nhưng nàng vẫn nguyện ý cùng mình đi hết đoạn đường cuối cùng. Y đã cảm thấy rất đáng, cho nên, không thể tiếp tục khiến nàng khó xử.

"Thượng Trang, ta mệt quá, nhưng nhớ lại khi trước ta lại rất vui." Y cười nói.

Nàng chăm chú nhìn y, đáp: "Ta cũng thế."

Nguyên Chính Hoàn đưa tay lấy ngọc bội xuống, đưa cho nàng: "Vật này..."

Thượng Trang vội cầm lấy, nắm chặt trong tay, bên trên vẫn còn độ ấm của y.

Bọn họ ai cũng nói không rõ, chủ nhân của ngọc bội này rốt cuộc là của y, hay của nàng.

Có điều, tất cả đều đã không còn quan trọng.

Nàng nắm chặt tay y, cảm nhận được sự vô lực của nam tử, nàng vẫn cười, cho dù muốn khóc cũng phải cười.

Gió nhẹ thổi qua, lá trúc không ngừng phiêu động trên không trung rồi buông xuống.

Y ngược mắt nhìn, nhẹ giọng: "Thật đẹp!"

Thượng Trang không khỏi ngẩn đầu, đứng vậy, thật đẹp.

"Giúp ta nói với hắn một tiếng, đa tạ." Thanh âm của nam tử dần trở nên phiêu dật.

Thời điểm Thượng Trang cúi đầu, đôi mắt sáng như sao kia đã chậm rãi khép lại, chỉ còn ý cười thỏa mãn trên khóe miệng.

Nàng ôm lấy y, ngơ ngác ngồi đó, rất lâu sau, cuối cùng mới bật khóc thành tiếng.

Phía sau bọn họ, cách ba trượng, Mạc Tầm quý xuống, nam nhân luôn giữ vẻ mặt lạnh lùng rốt cuộc cũng nhịn không được mà để nước mắt rơi ra.

Phục Linh che miệng, nàng cuối cùng cũng hiểu vì sao Mạc Tầm lại thay đổi thái độ như vậy, vì sao hắn lại cảnh cáo không cho nàng đi theo tiểu thư và vương gia. Thì ra là thế.

Gió trong rừng trúc bắt đầu nổi lên, lá trúc từng chút từng chút bao trùm lên cảnh sắc. Không biết qua bao lâu, Mạc Tầm mới đứng dậy, đi tới, cúi người cời áo bào cho cho Nguyên Chính Hoàn. Hắn vẫn nhớ lần đầu gặp y, y chỉ mới năm tuổi, vẫn còn là tiểu hài tử. Hơn mười năm làm Hoàn Vương, hắn chưa từng rời khỏi y nửa bước, thời gian đó, hắn cũng chính là đối chân của y.

"Chủ tử, để Mạc Tầm tiễn ngài đoạn đường cuối cùng." Hắn thấp giọng một câu, cúi người ôm lấy Nguyên Chính Hoàn đi về phía trước.

Phía sau căn nhà gỗ sớm đã chuẩn bị mọi thứ.

Nhưng trên tấm bia lại không có chữ.

Phục Linh dìu Thượng Trang tới gần, chỉ biết ngơ ngác đứng đó.

Mạc Tầm không để các nàng động tay, hắn nói, đây đã là lần cuối cùng, hãy nhường cho hắn.

Thượng Trang đưa tay xoa lồng ngực, nơi đó là khối ngọc bội nàng quen thuộc nhất.

Một đêm này, Mạc Tầm quý trước mộ Nguyên Chính Hoàn. Ai cũng không khuyên nhủ, ai cũng không nói gì.

Tối ngày thứ ba, trời đang êm đẹp bỗng nhiên đổ tuyết. Tuyết rất lớn, chỉ tích tắc ngấn ngùi rừng trúc đã bị màu trắng bao trùm.

Một mình Thượng Trang quý trước linh vị của Nguyên Chính Hoàn, hai mắt uon ướn nhưng không hề bật khóc thành tiếng.

Truyền thuyết nói, ngày thứ ba linh hồn của người chết trở về.

Hôm nay, người chết có thể nghe mọi tiếng động của thế gian, nhưng lại không thể nhìn ánh mắt trời.

Cho nên, nàng không muốn để y nghe thấy tiếng khóc của mình. Nàng phải vui vẻ, bởi vì y từng nói, y hi vọng nàng sẽ sống tốt.

"Chính Hoàn, hôm nay tuyết rơi rồi, rất lớn, rất đẹp."

"Phục Linh và Mạc Tầm vẫn giống như trước đây, rất âm ỉ, nhưng cũng rất tốt."

"Ta... Ta cũng rất tốt." Nàng cố gắng dùng ngữ khí vui vẻ để nói chuyện.

"Nàng thật sự tốt sao?"

Thanh âm của nam tử theo tiếng động trong rừng vang lên.

Hai tay đặt trên đầu gối bỗng nhiên buộc chặt, nàng chỉ biết ngày này người chết có thể nghe thấy động tĩnh trên thế gian, lại chưa từng nghe nói họ cũng có thể nói chuyện.

"Vu Nhi..."

Thanh âm đó lần nữa vang lên phía sau.

Thượng Trang lúc này mới xoay người, cách bông tuyết tán loạn, thân ảnh của nam tử như ẩn như hiện ở trong tầm mắt.

Đôi môi run rẩy, nàng rốt cuộc cũng hiểu ý nghĩa câu cuối cùng Nguyên Chính Hoàn để lại.

Giúp ta nói với hắn một tiếng, đa tạ.

Đa tạ!

Nước mắt nóng hổi theo đó trào ra, Thượng Trang nghẹn ngào gọi: "Chính Hoàn, thì ra ngài sớm đã biết."

Nam tử nhanh chóng đi tới ôm lấy nữ tử vào lòng, chăm chú nhìn nàng, ní non bên tai: "Vu Nhi, ta tới rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phụng Duyệt Xuân Tuý Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 5 - Chương 23: Kết thúc (Hết)

Ngược mắt nhìn nam tử trước mặt, sợ run nửa ngày, Thượng Trang đột nhiên cúi đầu, hung hăng cắn lấy tay hắn.

Không nghĩ nàng lại làm như vậy, Nguyên Duật Diệp nhú mày, rên: "Đau!"

Một tiếng "Đau" khiến Thượng Trang cuối cùng cũng không ngăn được nước mắt.

Ngẩng đầu nhìn người trước mặt, nàng đưa tay xoa ngực hắn, nức nở: "Ngày đó thiếp thấy xe ngựa rơi xuống vách núi..." Nàng tưởng hắn chết rồi, sau, kinh thành lại truyền tới tin tức hoàng đế băng hà, tiếp đến, thể tử của Tần Vương sẽ đăng cơ xưng đế.

Hắn nắm chặt tay nàng, cười nhẹ: "Nàng cũng nói là xe ngựa của ta rơi xuống vách núi."

Thượng Trang gạt mình, xe ngựa của hắn, nhưng không phải hắn...

Lúc này nàng cao hứng, vui mừng tới phát khóc.

Trầm ngâm một hồi, ánh mắt lần nữa dừng trước ngôi mộ, sau nửa ngày, nàng mới lên tiếng: "Việc này, ngài thương lượng với y, giấu thiếp?"

Sắc mặt Nguyên Duật Diệp trầm xuống, lại lắc đầu: "Sao có thể? Sao ta có thể thương lượng với y sự tình như vậy?" Hắn có thể buông tay, hoặc có thể cạnh tranh với y, duy chỉ có việc này hắn sẽ không thương lượng.

Ngược lại là Thượng Trang gạt mình, không thương lượng..

A, đột nhiên cảm thấy buồn cười, nàng sao có thể quên rằng thịnh lực của Nguyên Chính Hoàn rất tốt, e rằng y sớm đã phát hiện có người theo sau. Y sớm đã biết, chỉ là không nói mà thôi.

Thượng Trang thật sự không biết nếu khi đó Nguyên Duật Diệp xuất hiện trước mặt họ, hắn và y sẽ như thế nào?

Chỉ là, hắn không tới.

Đến cuối cùng, Nguyên Chính Hoàn vẫn hi vọng nói với hắn một tiếng "Đa tạ".

Hoàn hồn, nhìn chằm chằm nam tử trước mặt, Thượng Trang lên tiếng: "Y muốn nói với chàng một tiếng đa tạ."

Gương mặt Nguyên Duật Diệp thoáng động, khóe miệng lộ nụ cười yếu ớt. Hắn cũng muốn nói với y một tiếng "Đa tạ", bởi vì thời gian không có hắn, y đã ở cạnh làm bạn với Thượng Trang. Nếu không có y, một mình Thượng Trang phải làm thế nào?

Gió tuyết ngày càng lớn, hắn ôm lấy nàng, chậm rãi lùi về mái hiên phía sau.

"Chàng... Ôn chứ?" Nấp trong lòng hắn, thật ôn hòa! Nàng không khỏi nhớ tới vết thương trên người hắn, khi đó ở Dương Thành, sắc mặt tái nhợt của hắn lần nữa hiện lên trước mắt nàng.

Hắn "A" một tiếng, mới nói: "Không sao, không cần lo lắng."

"Ngày đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Hắn rõ ràng đã rời đi, sau đó lại trở về, sau lưng còn có truy binh muốn giết hắn.

Hắn lấy áo choàng bao lấy thân thể nhỏ nhắn của nữ tử, nhẹ giọng: "Bọn họ là người của Hứa Thái Hậu, nàng cũng biết, chuyện của Tần Vương và ta không thoát được quan hệ, Hứa Thái Hậu chẳng qua là muốn thừa dịp giết ta, chỉ là bọn họ không ngờ, ta sớm đã không còn ở trên xe ngựa kia. Hôm nay, chúng ta chỉ có tiêu dao tự tại." Nguyên Duật Diệp thấp giọng bật cười, cúi đầu nhìn người trong lòng ngực.

"Thật sao?" Nàng nhú mày, nội tâm vẫn còn chút ưu tư.

"Đương nhiên là thật." Hắn trả lời không chút do dự.

Là thật, nhưng nó dường như lại khiếm khuyết một phần.

Ngày đó, tính mạng hắn ngàn cân treo sợi tóc, hắn lại không muốn nói với nàng. Hôm nay, những chuyện đó đều đã qua, bọn họ không cần phải nhắc lại.

Bên tai tựa hồ văng vẳng thanh âm của Dương Thành Phong ngày đó, gã nói có một người cứu được hắn, là Thanh phu nhân.

Trận chiến ở Dương Thành, Bùi Thiên Sùng chết, Thanh phu nhân bị bắt.

Thời điểm Dương Thành Phong dẫn bà ta đi cứu người, bà ta không cự tuyệt, chỉ có một điều kiện, đó là phải thả Nguyên Chính Hoàn, đồng thời tuyên bố với bên ngoài, thái tử Lê Quốc đã chết.

Dương Thành Phong lập tức đồng ý, Thanh phu nhân lại thấp giọng: "Chỉ khi Hoàng Thượng không còn cao cao tại thượng, tính mạng của Nguyên Chính Hoàn mới có thể bảo đảm." Nếu không, ngày đó hắn thế nào, đó là chuyện bà ta không thể quản.

Nghe bà ta yếu ớt nói điều kiện như vậy, Nguyên Duật Diệp đương nhiên không đồng ý.

Dương Thành Phong hiểu rõ con người chủ tử của mình, nhưng hắn không có cách nào trở mặt nhìn Nguyên Duật Diệp chết.

Vừa lúc Hứa Thái Hậu âm thầm phái người tới ám sát Hoàng Thượng, Dương Thành Phong biết thời gian sợ càng kéo dài, e rằng Hoa Đà dù có tái thế cũng không cứu được.

Thanh phu nhân nói với hắn: "Hoàng Thượng, người chết rồi sẽ không còn gì nữa." Thời điểm nói lời này, bà ta lấy ra một bình sứ đặt bên cạnh hắn. Không ai rõ hơn Nguyên Duật Diệp bên trong là thứ gì.

Thuốc dẫn của Nguyên Chính Hoàn!

Hắn thật khiếp sợ, không biết vì sao, chỉ một cái bình nho nhỏ lại có thể gây ra nhiều chuyện như vậy.

Điều hắn càng không ngờ chính là, Nguyên Chính Hoàn không giải độc, kết quả, y vẫn lựa chọn cái chết.

Y không muốn sống nữa, vậy còn Vu Nhi?

Khi đó, hắn thật muốn hỏi rõ ràng một chút, giữa muốn đứng dậy, toàn thân lại đau đớn tới không còn chút khí lực. Hắn biết, sau lưng Dương Thành Phong đã đồng ý điều kiện của Thanh phu nhân, nhìn thần sắc trung thần của mình, hắn biết.

Nguyên Duật Diệp rất rõ Dương Thành Phong không muốn hắn chết, cho dù mất đi tất cả, hắn cũng không muốn nhìn mình chết.

Hôm đó, thời điểm xe ngựa chạy tới vách núi, hắn sớm đã không còn ở bên trong. Thanh phu nhân nói không nuốt lời, bà ta cứu được hắn, cũng là bà ta nói hắn biết Nguyên Chính Hoàn sẽ tới đây. Kỳ thật hắn cũng không muốn làm khó, chỉ là về sau nghe nói, bà ta trở về cướp thi thể của Bùi Nguyên Sùng, cuối cùng chết lại ở Dương Thành.

Hắn vì thương thế quá nặng, chỉ có thể ở lại Dương Thành dưỡng thương. Trương công công một tác cũng không rời mà ở cạnh hầu hạ.

Nửa tháng sau, hắn không để ý tới vết thương chưa lành mà tới đây, cũng tại nơi này, hắn đã do dự. Lần này hắn nghĩ, người chờ đợi nên là mình.

Ngày đó bên vách núi, thời điểm hắn vứt bỏ nàng, thì ra cần nhắc không hề chu toàn tới thế. Hắn cho rằng đẩy nàng đến bên Nguyên Chính Hoàn, nàng sẽ tìm được cuộc sống mà bản thân mong muốn, lại không ngờ, thì ra cần bản không phải như vậy.

"Hoàng..." Ngược mắt gọi hắn, lại trong khoảnh khắc không thể nói ra lời, nàng đứng là hồ đồ rồi, hôm nay hắn sớm đã không còn là hoàng đế. Tên của hắn, nàng chưa từng gọi, khi đó, tưởng hắn đã chết, không còn cơ hội để nghe được, nàng đã hối hận biết bao nhiêu. Như vậy hôm nay, hắn chưa chết, hắn đã trở lại, nàng còn kiên trì sao?

Dừng lời đang nói lại, Thượng Trang cuối cùng cũng thấp giọng gọi: "Diệp."

Nam tử mở lớn hai mắt cúi đầu nhìn nàng, khóe môi khẽ động, vội hỏi: "Nàng gọi ta là gì?"

"Diệp." Nàng thấp giọng gọi lần nữa.

Hắn đột nhiên kích động ôm chặt lấy nàng, lớn tiếng: "Kêu thêm lần nữa."

"Diệp." Thử nóng hỏi từ khóe mắt rơi xuống, thì ra nàng thật sự còn cơ hội gọi tên hắn trước mặt hắn.

Cao hứng khiến bản thân nhất thời không biết nói gì, lúc này Nguyên Duật Diệp mới biết, thì ra thứ hắn mong muốn chỉ đơn giản như vậy, người hắn yêu ở bên cạnh hắn, nguyện ý gọi tên của hắn.

"Tiểu thư!" Nghe thấy động tĩnh, Phục Linh vội chạy tới, thời điểm nhìn cảnh tượng trước mặt, nàng không khỏi giật mình.

"Đã xảy ra chuyện gì..." Mạc Tầm theo nàng đi ra, ánh mắt lại ở nam tử trước mặt, lập tức ngấm miêng.

Phục Linh quay đầu nhìn Mạc Tầm, hắn cũng vô cùng kinh ngạc, như vậy, người nàng trông thấy không phải ảo giác? Duỗi tay chỉ vào người trước mặt, nàng gọi: "Hoàng Thượng?"

Trương công công háp tấp chạy tới chắn trước mặt Nguyên Duật Diệp. Đó là Mạc thị vệ bên người Nguyên Chính Hoàn, hắn sợ kẻ đó sẽ gây bất lợi cho Nguyên Duật Diệp, dù hắn không biết vô công, nhưng theo bản năng bảo vệ chủ tử, hắn lập tức xông lên.

Nguyên Duật Diệp ngược mắt nhìn hai người, nhẹ giọng: "Nha đầu Phục Linh người choáng váng rồi sao?"

Phục Linh nhất thời nghẹn họng, đúng vậy, hắn hôm nay đã không còn là Hoàng Thượng.

Mạc Tầm chỉ giật mình mà nhìn ngây ra, không nói lời nào.

Tuyệt lại nổi lên, Phục Linh đi tới, mời bọn họ vào phòng.

Trương công công vẫn hoảng sợ nhìn Mạc Tầm, giờ phút này hắn mới phát hiện trong tay Mạc Tầm không còn cầm kiếm. Mạc thị vệ thường ngày coi trường kiếm là vật bất ly thân nay lại không đề bên người, Trương công công tuy kinh ngạc nhưng lúc này cũng thức thời không nhiều lời.

Cũng không nói chuyện với nhau, giữa Nguyên Duật Diệp và Mạc Tầm là bầu không khí xấu hổ.

Một đêm này, Nguyên Duật Diệp không ngủ. Đối với Mạc Tầm, nơi này là chỗ của Nguyên Chính Hoàn, mặc dù y đã rời đi nhưng hắn sẽ không cho phép người ngoài ở lại chỗ của chủ tử hắn, huống hồ, đó là Nguyên Duật Diệp.

Phục Linh phê bình kín đáo, nhưng Mạc Tầm rất quyết tâm, một bước cũng không nhường.

Trận tuyết này dừng lại đã là ba ngày sau, nhiều ngày không nói chuyện, Mạc Tầm cuối cùng cũng tới phòng Thượng Trang, ở bên ngoài mở miệng: "Tuyết dừng rồi, thỉnh cô nương rời đi."

Thượng Trang mở cửa, trực diện nhìn hắn. Nàng biết, lời này hắn đã nhìn rất lâu, hôm nay rốt cuộc đã nhận không được.

"Chủ tử ở đây, Mạc Tầm sẽ ở đây." Hắn lạnh giọng.

Hít một hơi thật sâu, Thượng Trang nghĩ, trên đời này chắc cũng chỉ có Mạc Tầm nói lời đuổi người vô tình như vậy. Tay nắm khung cửa thoáng buộc chặt, nàng rừ mi, mỉm cười.

Thời điểm Nguyên Duật Diệp tới, nàng không gọi Phục Linh cùng đi. Nha đầu kia ở trước căn nhà gỗ nắm tay nàng không chịu buông. Thượng Trang nhìn nàng ấy, nàng ấy chỉ cúi đầu khóc, cắn môi, một câu cũng không nói được.

Kỳ thật Thượng Trang rất rõ ràng, giữa nàng và Mạc Tầm, Phục Linh đều bỏ không được.

Đưa tay gạt tay nàng ấy ra, nàng lại phát hiện nàng ấy nhanh chóng bắt lại. Thượng Trang kinh ngạc nhìn Mạc Tầm đứng sau Phục Linh, hắn mỉm môi, một câu an ủi cũng không nói.

Nàng đành thấp giọng: "Sau này bên cạnh Mạc Tầm chỉ còn mình ngươi."

Rõ ràng cảm nhận được tay nha đầu run lên, Thượng Trang tiếp tục: "Ngươi và ta đều sống, sợ gì sau này không thể gặp lại?"

Phục Linh vẫn không nói gì, chỉ là tay đã có chút buông lỏng.

Cuối cùng cũng rút ra, Thượng Trang không chần chờ, xoay người rời đi.

Nguyên Duật Diệp đỡ nàng lên xe ngựa, Trương công công cũng vội leo lên cho xe rời đi. Cách tám màn, nàng nghe Phục Linh khóc lóc gọi: "Tiểu thư..." Chỉ một tiếng kêu này thôi, không còn gì khác.

Nam tử bên trong nhẹ nhàng cầm tay nàng, thấp giọng hỏi: "Có muốn trở về nhìn y một lần không?"

Nội tâm nao nao, nàng lắc đầu.

Không cần, tất cả đều ở trong tim nàng, cho nên không cần nhìn nữa.

Nguyên Duật Diệp không nói gì thêm, qua một lúc lâu, hắn mới hỏi: "Nàng muốn đi đâu?" Từ nay về sau, chân trời góc biển, hắn đều cùng nàng đi.

Thượng Trang có chút thất thần, thoáng chần chờ, nàng cuối cùng cũng hỏi: "Linh Khuyết đâu?"

Quan hệ giữa nàng và Linh Khuyết, ngày đó ở vách núi hắn mới biết, vì thế lúc này đương nhiên biết vì sao nàng hỏi như vậy, chỉ nói: "Ngày đó ta đã cho người đưa nàng ấy hồi kinh, tạm thời ở Thành Vương phủ, Thành Phong sẽ chiều cố nàng ấy thật tốt."

Nguyên Duật Diệp vẫn tốt với muội ấy như vậy, cho dù thế nào cũng vì muội ấy mà cân nhắc chu toàn. Thượng Trang yên tâm, lại hỏi: "Có tin tức của ca ca không?"

Nguyên Duật Diệp gật đầu: "Hắn không sao, An Lăng phủ cũng không sao." Hắn biết kỳ thực người nàng muốn hỏi không chỉ An Lăng Tễ, chỉ là những lời đó, nàng không muốn nói ra. Dù sao những chuyện An Lăng lão gia đã làm với nàng, tuy nói không trách nhưng điều đó là không có khả năng. Bất kể thế nào, người nợ rốt cuộc vẫn là phụ thân của nàng.

Thượng Trang nhìn nam tử bên cạnh, khẽ cười, thấp giọng: "Đa tạ chàng."

Nàng biết, những chuyện này không phải hắn thuận đường nghe thấy, bởi vì hắn chưa từng hỏi kinh. Tự nhiên như vậy, đương nhiên là hắn hao tâm tổn trí tìm hiểu, chỉ vì thời điểm gặp nàng, hắn sẽ nói cho nàng biết, để nàng yên tâm.

Hắn cười, duỗi tay kéo nàng vào lòng, hít một hơi thật sâu. Cho tới hiện tại, hắn vẫn như trước cảm thấy không chân thực, hạnh phúc này cứ như là mơ.

Thượng Trang tựa vào ngực hắn, nghe nhịp tim hắn đập, chợt thấy vô cùng an tâm.

Gió xuyên qua màn xe thổi vào, hắn dùng lực ôm nữ tử vào lòng.

Bên ngoài, thanh âm của Trương công công truyền tới: "Thiếu gia, chúng ta đi đâu?"

Hắn cúi đầu nhìn Thượng Trang, Thượng Trang khẽ cười: "Tôi chân trời."

Hắn tiếp lời: "Tôi chân trời."

Trương công công sợ run lên, nhưng cũng thức thời không hỏi nữa. Chân trời thì chân trời, vậy hắn cứ cho xe ngựa chạy về phía Tây theo hướng mặt trời lặn là được.

Nguyên Duật Diệp thả lỏng vòng tay, cúi đầu nhìn nữ tử trong lòng. Hắn nhớ nàng quá lâu, vì thời hôm nay gặp được, bản thân có chút không phân biệt được thật giả. Hắn cúi đầu, chụp lên đôi môi mềm mại của nàng.

Nữ tử không giãy giụa, chỉ run rẩy ôm lấy hắn.

Hắn khẽ cười: "Ta đã từng suy nghĩ, nàng vì sao lại cần ta một cái."

Nàng tò mò nhìn hắn, nghe hắn tiếp tục: "Để ta biết thì ra đây không phải mộng."

Nàng mừng tới muốn khóc, Nguyên Duật Diệp, hắn thì ra cũng ngốc như vậy.

Ôm nàng ngồi trên đùi mình, hắn thấp giọng: "Nàng là giấc mộng xa vời nhất đời này ta không thể chạm tới, hôm nay không ngờ lại có thể động tới."

Thượng Trang giật mình, đúng vậy, giúp chồng dạy con...

Nàng khẽ cười, nhẹ giọng hỏi: "Quyết định rồi sao?"

"Sớm đã quyết định." Hắn đáp vô cùng kiên định.

Nàng dựa vào lòng hắn, nội tâm đột nhiên nhớ tới khi đó, Nguyên Chính Hoàn hỏi nàng hi vọng có bầu trời thế nào.

Nàng chỉ muốn có một cuộc sống bình thường.

Trời tối, xe ngựa tiến vào một thị trấn nhỏ, đơn giản tìm một khách điếm, thuê hai gian phòng.

Thượng Trang giúp hắn thay y phục, hắn không nói lời nào, chỉ đứng xem. Nàng có chút quần bách mà cúi đầu, động tác có hơi vụng về. Cách áo lông, mơ hồ nhìn thấy vết sẹo trước ngực, nàng bắt giác nhíu mày, theo bản năng cời áo cho hắn.

Nguyên Duật Diệp kinh hãi, thời điểm cúi đầu nhìn liền thấy ngón tay của nữ tử nhẹ nhàng lướt qua vết thương kia.

Là vết thương mới, trước đó nàng chưa từng thấy qua.

"Trên chiến trường, đao kiếm không có mắt." Hắn vội giải thích một câu.

Thượng Trang định nói gì đó, hắn lại đổi chủ đề: "Còn nhớ thời điểm phụ hoàng băng hà, ta ở ngoài Đông Cung phát hiện nàng bất tỉnh không? Đêm đó ta còn gặp Tần Lương Đề, nàng ta nói với ta đã nhìn thấy quý hôn của Thái Tử." Giọng hắn trầm thấp, cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt sáng lên.

Thượng Trang thật sự kinh hãi, tình cảnh ngày đó, nàng đương nhiên nhớ. Nàng cũng cảm thấy kỳ quái, vì sao đang êm đẹp bản thân lại ngất xỉu bên ngoài Đông Cung? Nàng rõ ràng đang bị Tàn Lương Đệ bóp cổ.

Mà hiện tại Nguyên Duật Diệp lại nói, Tàn Lương Đệ nhìn thấy quý hồn của Thái Tử...

Nàng không phải không tin quý thần, bởi vì... Nguyên Duật Phong căn bản chưa chết!

Một khắc này, nàng thật sự kinh ngạc, đương nhiên, Nguyên Duật Diệp cũng cảm nhận được gì đó, khẽ cười: "Nàng cũng nói Tàn Lương Đệ vội vàng hấp tấp, chi tiết, sai rồi." Hắn cười cười, cũng không nghiên cứu sâu, chỉ duỗi tay kéo nàng vào lòng.

Một đêm này, ánh trăng mang theo gió xuân soi rọi một góc.

Khi mặt trời ló dạng, bọn họ tiếp tục với hành trình tới chân trời.

Một đường thẳng tới phía Tây, nơi đó, cảnh trí hoàn toàn khác biệt.

Đại mạc cô yên trực, trường hà lạc nhật viên (1).

(1) 大漠孤烟直, 长河落日圆: Trích bài Sứ chí tại thượng (Đi sứ miền biên tái), dịch nghĩa: Sa mạc mênh mông, ngọn khói bay thẳng lên trời. Sông dài, mặt trời lặn tròn vo.

Kỳ thật, phong cảnh ở tái ngoại cũng rất đẹp...

Hoàn 08/03/2020

"Phế phi - Thâm cung phượng duy xuân túy" cuối cùng cũng kết thúc, bộ này đáng lẽ phải hoàn từ lâu nhưng vì tài khoản edit trước đó của mình bị báo cáo, cộng thêm bản convert bị lỗi nên mới kéo dài tới hiện tại. Lời cuối, cảm ơn mọi người đã ủng hộ dù bộ truyện dù mình tự nhận edit không có tâm lắm, lỗi sai tùm lum.

Bộ tiếp theo của Văn Văn mà mình làm là "Đại tội tù phi - Tinh sai thâm cung ngọc nhan toái" kể tiếp về cuộc đời của Đàm Nhi sau khi lên ngôi (giống như Mệnh phượng hoàng là hậu truyện của Đế hoàng phi vậy), nên mong mọi người ủng hộ. Cảm ơn rất rất nhiều!!

Bạn đang đọc truyện *Thâm Cung Phượng Duy Xuân Túc Phế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.